

Συλλογή επιλεγμένων κηρυγμάτων

Χαρίλαος Απ. Καβάκας

Περιεχόμενα

1. Το τριπλό μυστήριο (Ιωάν. 1:1-18)	5
2. Ο Ιησούς Χριστός είναι η ζωή (Ιωάν. 1:1-4)	9
3. Ο Χριστός, ο μοναδικός Σωτήρας (Ιωάν. 1:14-18)	12
4. Οι τρεις που αγαπούσαν τον Χριστό (Ιωάν. 11:1-2).....	16
5. Μια αρρώστια για τη δόξα του Θεού (Ιωάν. 11:1-44).....	20
6. Η θεραπεία του παράλυτου το Σάββατο στη Βηθεσδά (Ιωάν. 5:1-18).....	24
7. Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων (Ιωάν. 6:1-15)	28
8. Ο Ιησούς, ο τέλειος Εργάτης (Ιωάν. 9:1-7)	33
9. Το έκτο θαύμα, η θεραπεία του εκ γενετής τυφλού (Ιωάν. 9)	36
10. «Εγώ είμαι το Φως του κόσμου» (Ιωάν. 1:4,5,8,12, Α' Ιωάν.1:5)	40
11. Η ανθρώπινη αθλιότητα και η Θεϊκή ευσπλαχνία (Ιωάν. 7:32-36, 45-53, 8:1-11).....	44
12. «Εγώ είμαι ο Άρτος της ζωής» (Ιωάν. 6:22-35)	47
13. Αναγνωρίζοντας και εφαρμόζοντας την οδηγία του Θεού (Ιωάν. 10:1-6)	51
14. Προσευχόμενοι στο όνομα του Χριστού (Ιωάν. 14:12-14)	55
15. «Εγώ είμαι ο καλός Ποιμένας» (Ιωάν. 10:11-18).....	59
16. Βάλσαμο στις ταραγμένες καρδιές (Ιωάν. 14:1-3)	62
17. Η καρποφορία (Ιωάν. 15:1-10).....	66
18. Η αγάπη, ο σύνδεσμος της τελειότητας (Ιωάν. 15:9-17)	70
19. Μίσος χωρίς αιτία (Ιωάν. 15:18-25)	74
20. Η ανάσταση του Χριστού: το καλύτερο μήνυμα στην παγκόσμια ιστορία (Ιωάν. 20:1-18)	78
21. Του Πέτρου η αποκατάσταση (Ιωάν. 21:15-17).....	82
22. Η ευλογία της εκκλησίας του Χριστού (Πράξ. 2:42-47)	86
23. Ο κίνδυνος να μείνεις απ' έξω (Λουκ. 13:22-30)	90
24. Η Μερά-πικρία και το δέντρο της ζωής (Εξ. 15:22-27).	94
25. Γεδεών – Δύναμη στην αδυναμία (Κρ. 6:11-31)	98
26. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, «περισσότερον προφήτου» (Λουκ. 7:24-27)	102
27. Η μεγάλη θυσία (Μάρκ. 14:3-9).....	106
28. «Τι κρατάς στο χέρι σου;» (Εξ. 3:1-4:2)	111
29. Δαβίδ και Γολιάθ: Ο θρίαμβος της πίστης και της ευσέβειας (Α' Σαμ. 17:1-54).....	115
30. Δαβίδ και Ιωνάθαν: Η ταύτιση -Δαβίδ και Σαούλ: Η αντίθεση (Α' Σαμ. 18:1-21, 28, 30).....	119
31. Που κοιτάζεις; Ποιες είναι οι επιλογές σου; (Γέν. 13)	123
32. Το πιθάρι με το αλεύρι που δεν άδειασε (Α' Βασ. 17:8-16).....	127
33. Η αιώνια διαθήκη της χάριτος (Ησ. 55)	130
34. Οι αντιθέσεις στην πνευματική ζωή (Λουκ. 12:1-12)	134
35. Η ανάσταση του Χριστού (Ματθ. 1-10)	138
36. Νώε και Ιώβ στη σκιά του Κυρίου τους	142
37. Ο ανεξερεύνητος πλούτος του Χριστού (Εφ. 3:1-13).....	146

38. Ο καρπός της μετάνοιας, νίκη και θρίαμβος (Α΄ Σαμ. 7:1-17).....	150
39. Η παραβολή των δέκα δούλων (Λουκ. 19:11-27)	154
40. Η ελπίδα που δεν ντροπιάζει (Τίτ. 2:11-14)	157
41. Προσδοκώντας τη μακάρια ελπίδα (Λουκ. 1:5-25, 2:25-32, 36, 37).....	160
42. Ο Ιησούς στη Γεσθημανή (Μάρκ. 14:27-52).....	164
43. Η μεγάλη ανακάλυψη «εις εαυτόν ελθών» (Λουκ. 15:11-32).....	168
44. Η παραβολή των ταλάντων (Ματθ. 25:14-30).....	172
45. Ο αγώνας και το τέρμα (Εβρ. 12:1, 2)	177
46. Μια οικογενειακή γιορτή (Λουκ. 10:38-42, Ιωάν.12:1-7).....	181
47. Η αποστολή του Χριστού (Λουκ. 4:18,19).....	186
48. Ο Ελισαίος σώζει τον στρατό από τη δίψα (Β΄ Βασ. 3)	188
49. Η υπηρεσία στον πάσχοντα κόσμο και στην εκκλησία (Λουκ. 10:25-37)	191
50. Συντροφιά με την Ιησού - «Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν» (Ματθ. 14:13-21)	196
51. Το αστέρι του Ιακώβ (Αριθ. 24:14-19).....	201
52. Ο σοφός Αρχιτέκτων – Οικοδόμηση σε υγιείς αλήθειες (Α΄ Κορ. 3:10).....	205
53. Ο Θεός μίλησε και συνεχίζει να μιλάει (Ψαλμ. 50, Εβρ. 1:1)	209
54. Η εκκλησία του Χριστού (Ματθ. 16:13-21).....	213
55. Η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στα Ιεροσόλυμα (Ματθ. 21:1-17)	216
56. Δοξολογία μέσα στη δοκιμασία (Δανιήλ 6).....	220
57. Η αναστημένη ζωή: Ο Χριστός η ζωή μας (Κολ. 3:1-14)	224
58. Η θέση της Αγίας Γραφής στη ζωή του πιστού σε σχέση με τον ορθολογισμό	228
59. Ο Χριστιανός εργαζόμενος και οι σχέσεις του με τους συναθρώπους του.....	233
60. Το διπλό θαύμα (Λουκ. 5:17-26).....	237
61. Η νίκη του Σταυτού «Τετέλεσται» (Ιωάν. 19:28-30).....	241
62. Ο Θωμάς (Ιωάν. 20:19-29)	246
63. Τρία βασικά χαρακτηριστικά των μαθητών του Χριστού (Απ. 7:1-4, 9-17).....	250
64. Η πλησμονή της αμαρτίας	253
65. «Πρόσεχε να κάμνεις κατά πάντα τον νόμο» (Ιησ. 7-9).....	257
66. Ο Χριστιανός νέος ως πολίτης του κράτους (Δικαιώματα ή υποχρεώσεις - Μια πορεία).....	261
67. Γιατί υπάρχουν αρρώστιες;.....	266
68. Η τήρηση των λόγων της Γραφής παράγοντας σωματικής και ψυχικής ευεξίας	270
69. Μαζεύοντας φρύγανα (Πρ. 28:3).....	274
70. Μόρφωση και ενημέρωση: χρησιμότητα και αναγκαιότητα για τον Χριστιανό νέο.....	277
71. Η χαρά της υπηρεσίας (Εβρ. 13:17)	281
72. Κόσμος και κοσμικό πνεύμα	284
73. Προσέχετε πως να περιπατείτε ακριβώς... στην εκκλησιαστική σας ζωή	287
74. Η πρόκληση της ιεραποστολής.....	291
75. Μη κρίνετε... αλλά διακρίνετε (Ματθ. 7)	295

76. Το πρόβλημα της τηλεόρασης	299
77. Συγκριτικό πλεονέκτημα.....	303
78. Πώς θα κερδίσω τη μάχη της εγκράτειας	307
79. Η ξεχασμένη αρετή (αγάπη)	311
80. Συμπτώματα των έσχατων καιρών (Β' Τιμ. 3:1-9).....	314
81. Σάρδεις: Η νίκη των ολίγων (Απ. 3:1-6).....	320
82. Τα προβλήματα του έργου Θεού στην Ελληνική επαρχία.....	326
83. Ευαγγελισμός: καθήκον και αγρός για όλους.....	329
84. Συναθροίσεις κατ' οίκον – Οφέλη και τυχόν κίνδυνοι.....	333
85. Η θέση της γυναίκας μέσα στην Εκκλησία του Χριστού	336
86. Ανασταλτικοί παράγοντες στην πρόοδο του έργου του Θεού.....	340
87. Η αραιή προσέλευση στις συνάξεις των πιστών – Μια ενδημική αρρώστια του καιρού μας	343
88. Η Ενότητα των πιστών - Πετυχαίνεται;.....	346
89. Ο Χριστιανός νέος και ο χαρακτήρας του (Κτίζοντας τον χαρακτήρα μας)	350
90. Ο Ιησούς Χριστός Κύριος της ζωής	354
91. Το χαρακτηριστικό της εποχής μας είναι η αλλαγή (όλα μεταβάλλονται) – ισχύει αυτό για τον Χριστιανισμό μας;	359
92. Η Εκκλησία του Χριστού στον σύγχρονο κόσμο – ο βηματισμός της	363
93. Ζώντας στην παρουσία του Θεού - Ο Μωυσής (Εβρ. 11:24-27)	368
94. Η κοινωνία	371
95. Η ανάσταση: βασική αρχή του Θεού.....	375
96. Πρεσβύτεροι – επίσκοποι - ποιμένες.....	378
97. Εισαγωγή στην επί του όρους ομιλία (Ματθ. 5-7)	382
98. Σταθείτε (Εφ. 6:10-14).....	386
99. Η απαραίτητη ζωντάνια της Χριστιανικής πίστης (Α' Πέτρ. 1:13-16)	393
100. Η Σωτηρία - Η πρωταρχική ανάγκη του κάθε ανθρώπου.....	397
101. Προβλήματα της προχωρημένης ηλικίας.....	401
102. Η νηστεία	403
103. Το έργο του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας.....	407
104. Εισαγωγή στην επιστολή προς Φιλιππησίους του Απ. Παύλου.....	411
105. Η μελέτη της Αγίας Γραφής - Καθημερινή πνευματική τροφή.....	414
106. Η προσευχή: Θεϊκή εντολή και Βασιλική πρόσκληση	419

Το τριπλό μυστήριο (Ιωάν. 1:1-18)

Η μελέτη μας σήμερα είναι πάνω στα πρώτα εδάφια του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου. Ένα ερώτημα προβάλλει από καιρό και επαναλαμβάνεται συχνά: Γιατί να υπάρχουν τέσσερα Ευαγγέλια και όχι ένα; Δε θα ήταν αρκετή μία και μόνη αφήγηση; Η απάντηση είναι απλή. Ένας ή δυο συγγραφείς δε θα μπορούσαν να παρουσιάσουν το πορτραίτο της ζωής του Χριστού. Ο καθένας Ευαγγελιστής, εμπνευσμένος από το Άγιο Πνεύμα, παρουσιάζει διαφορετική πλευρά για την καλύτερη κατανόηση του μεγαλείου του Προσώπου και της Αποστολής του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο είναι ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην Παλαιά και στην Καινή Διαθήκη και παρουσιάζει τον Ιησού ως Βασιλιά.

Το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο είναι το κατ' εξοχήν Ευαγγέλιο της δράσης και της θυσίας και παρουσιάζει τον Ιησού ως Υπηρέτη.

Το κατά Λουκά είναι το Ευαγγέλιο του μέλλοντος και παρουσιάζει τον Ιησού ως τον Υιό του Ανθρώπου.

Ο Ιωάννης, στην αφήγησή του, εισάγει το στοιχείο της αιωνιότητας. Περνάει τα όρια του χρόνου-παρελθόν, παρόν, μέλλον-των τριών Ευαγγελιστών, και μας παρουσιάζει τον Προαιώνιο Λόγο του Θεού.

Στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο περνούμε από τα Άγια στα Άγια των Αγίων, μέσα απ' το καταπέτασμα. Κάθε προσέγγιση, ειδικά σ' αυτό το Ευαγγέλιο, πρέπει να γίνεται με σεβασμό και σοβαρότητα. Είναι πραγματικά μεγάλος ο πλούτος της διδασκαλίας του τετάρτου Ευαγγελίου.

Το θέμα μας είναι «Το τριπλό μυστήριο»: Η Θεϊκή Αποκάλυψη, η Θεϊκή Δημιουργία και η Ανθρώπινη Εξαχρείωση. Θα σταθούμε κυρίως στα εδάφια 10ο και 11° του πρώτου κεφαλαίου του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου.

Α. Η Θεϊκή Αποκάλυψη, το πρώτο μεγάλο μυστήριο. Σ' ολόκληρη τη Βιβλική αφήγηση τονίζεται πως κανένας άνθρωπος δε μπορεί να δει τον Θεό και να ζήσει. Δυο χαρακτηριστικά περιστατικά αναφέρονται στην Π. Διαθήκη. Και τα δυο λαμβάνουν χώρα στο όρος Σινά με χρονολογική διαφορά πολλών αιώνων.

Το πρώτο αφορά το Μωυσή, το δούλο του Θεού, τον μεγάλο νομοθέτη. Σε μια πολύ δύσκολη φάση της οδοιπορίας του λαού Ισραήλ προς τη γη της επαγγελίας, όταν ο λαός δείχνει απιστία και αποστασία από τον Θεό, με αποτέλεσμα το θάνατο τριών χιλιάδων, ο Μωυσής ικετεύει την παρουσία του Θεού και την εύνοιά Του: «Τότε ο Κύριος απάντησε στο Μωυσή: «Κι αυτό που είπες θα το κάνω, γιατί έχεις πράγματι την εύνοιά μου και σε γνωρίζω με το όνομά σου». Ο Μωυσής ενθαρρυσμένος από τα λόγια του Κυρίου, υποβάλλει ένα πολύ τολμηρό αίτημα: «Ο Μωυσής είπε: «Δείξε μου τη δόξα σου». Κι ο Κύριος απάντησε: «Θα περάσω με όλη τη μεγαλοπρέπειά μου μπροστά σου και θα πω το όνομά μου μπροστά σου «Κύριος». Θα συγχωρώ εκείνον που θέλω να συγχωρήσω και θα σπλαχνίζομαι εκείνον που θέλω να σπλαχνιστώ. Δε θα μπορέσεις», του λέει, «να δεις το πρόσωπό μου, γιατί κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να με δει και να μείνει ζωντανός». Μετά πρόσθεσε ο Κύριος: «Να μια θέση κοντά μου. Στάσου πάνω στο βράχο. Και όταν θα διαβαίνω μέσα στη δόξα της παρουσίας μου, θα σε βάλω στη σχισμή του βράχου, και θα σε σκεπάζω με το χέρι μου ώσπου να περάσω. Μετά θα πάρω το χέρι μου και θα δεις τα νώτα μου. Το πρόσωπό μου όμως δε θα το δεις» (Εξ. 33:17-23).

Το δεύτερο περιστατικό αφορά τον Ηλία. Η εμπειρία του είναι δραματική. Ο Ηλίας ήταν ένας μεγάλος προφήτης του Θεού. Θριάμβευσε στον Κάρμηλο μπροστά σ' ολόκληρο το λαό Ισραήλ και τους προκάλεσε να επανέλθουν στο δρόμο του Κυρίου. Όταν όμως η Ιεζάβελ, η διεστραμμένη βασίλισσα, έβαλε τ' όνομά του στη λίστα του θανάτου, παρέλυσε από το φόβο και μελαγχόλησε βαριά. Αρχικά ο Θεός του συμπεριφέρθηκε τρυφερά και τον ενίσχυσε. Έφτασε στο Σινά-Χωρήβ και βρήκε καταφύγιο σε μια σπηλιά. Ήδη είχε ζητήσει από τον Κύριο να τον πάρει απ' αυτό τον κόσμο. Όμως, τα σχέδια του Κυρίου ήταν διαφορετικά. Είχε μια νέα αποστολή να του αναθέσει. Αυτή τη φορά ο τρόπος του Κυρίου δεν ήταν απαλός. Ο Ηλίας έπρεπε να θυμηθεί και να πειραματιστεί τη δύναμη του Θεού ξανά. «Τότε ο Κύριος είπε στον Ηλία: «Βγες έξω και στάσου στο βουνό ενώπιόν μου» εκείνη τη στιγμή θα διάβαινε ο Κύριος. Μεγάλος άνεμος και δυνατός έσχιζε τα βουνά και σύντριβε τους βράχους στο πέρασμά του, αλλά ο Κύριος δεν ήταν σ' εκείνον τον άνεμο. Μετά τον άνεμο έγινε σεισμός, αλλά ούτε στο σεισμό ήταν ο Κύριος. Μετά το σεισμό ήρθε φωτιά, αλλά ούτε στη φωτιά ήταν ο Κύριος. Και μετά τη φωτιά ακούστηκε ένας ήχος από ελαφρό αεράκι. Μόλις το άκουσε ο Ηλίας, σκέπασε το πρόσωπό του με το μανδύα του και βγήκε και στάθηκε στην είσοδο της σπηλιάς» (Α' Βασ. 19:11-13). Ο ισχυρός άνεμος, ο σεισμός, και η φωτιά ήταν τρομακτική εμπειρία. Όμως τώρα ο Ηλίας μπορούσε ν' ακούσει τη φωνή του Θεού. Παρ' όλα αυτά ο Ηλίας δεν είδε το πρόσωπο του Θεού.

Και στην Κ. Διαθήκη ο Απ. Παύλος διακηρύττει: «Αυτός (ο Θεός) είναι ο μόνος αθάνατος και κατοικεί σε φως απρόσιτο. Κανένας από τους ανθρώπους ούτε τον είδε ούτε μπορεί να τον δει. Σ' αυτόν η τιμή και η αιώνια

δύναμη. Αμήν.» (Α' Τιμ. 6:16). Όταν όμως έφτασε το πλήρωμα του χρόνου, εκτυλίχτηκε το μεγάλο μυστήριο: **α. Ο Αόρατος έγινε ορατός.** Ο Θεός της αγάπης, του ελέους και της χάρης έκανε την εμφάνισή Του. «Όταν όμως έφτασε η ώρα που είχε καθορίσει ο Θεός, απέστειλε τον Υιό του. Γεννήθηκε από μια γυναίκα και υποτάχτηκε στο νόμο, για να εξαγοράσει αυτούς που ήταν υπόδουλοι στο νόμο, για να γίνουμε παιδιά του Θεού» (Γαλ. 4:4,5). Ο Ιωάννης μας δίνει περισσότερα στοιχεία του μεγαλείου της ενσάρκωσης του Υιού του Θεού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Αρχίζει το Ευαγγέλιό του μπαίνοντας κατ' ευθείαν στην καρδιά του θέματος: «Απ' όλα πριν υπήρχε ο Λόγος κι ο Λόγος ήτανε με τον Θεό, κι ήταν Θεός ο Λόγος» (Ιωάν. 1:1). Και λίγο πιο κάτω συνεχίζει: «Ο Λόγος έγινε άνθρωπος κι έστησε τη σκηνή του ανάμεσά μας και είδαμε τη θεϊκή του δόξα, τη δόξα που ο μοναχογιός την έχει απ' τον Πατέρα, ήρθε γεμάτος χάρη θεϊκή κι αλήθεια για μας... Απ' το δικό του πλούτο πήραμε όλοι εμείς τη μια δωρεά πάνω στην άλλη. Ο νόμος δόθηκε δια του Μωυσέως, η χάρη η θεϊκή όμως και η αλήθεια ήρθε σ' μας δια του Ιησού Χριστού. Κανείς ποτέ δεν είδε τον Θεό. Μόνο ο μονογενής Υιός, που είναι μέσα στην αγκαλιά του Πατέρα, εκείνος μας τον έκανε γνωστό» (Ιωάν. 1:14,16-18).

Είναι σημαντική η διαπίστωση του Ιωάννη επειδή απαντά στο ερώτημα: Ποιός μας αποκάλυψε τον Πατέρα; «Μόνο ο μονογενής Υιός που είναι μέσα στην αγκαλιά του Πατέρα, εκείνος μας τον έκανε γνωστό». Εκείνο που ο Χριστός θέλησε να μας φανερώσει για τον Πατέρα, παρουσιάζεται στην πιο όμορφη και τρυφερή εικόνα: «Η αγκαλιά του Πατέρα». Η αποκάλυψη που μας έδωσε ο Ιησούς, είναι η φανέρωση της καρδιάς του Πατέρα. Δεν ήρθε για να μας αποκαλύψει τη σοφία, την παντοδυναμία και τη μεγαλειότητα του Θεού. Αυτά τα χαρακτηριστικά είχαν ήδη αποκαλυφθεί στη φυσική δημιουργία, παρ' όλο που ποτέ δεν τα κατανοήσαμε στην πληρότητά τους. Ούτε μπορούμε να τα καταλάβουμε ακόμη. Έχουμε ολόκληρη την αιωνιότητα για να τα εξερευνούμε.

Ο Ιησούς ήρθε για να μας μιλήσει για την καρδιά του Θεού. Ποιός μπορεί να μετρήσει, ποιος μπορεί να κατανοήσει την καρδιά του Θεού; Μόνον ο Χριστός. Ο Ιωάννης χρησιμοποιεί ένα πολύ αποκαλυπτικό ρήμα: «Ο ων εις τον κόλπον του Πατρός εκείνος εξηγήσατο». Το ρήμα «εξηγώ» σημαίνει: καθιστώ κατανοητό, βοηθώ κάποιον να καταλάβει κάτι, διασαφηνίζω, αποσαφηνίζω, ξεκαθαρίζω, ερμηνεύω. Ο Ιησούς είναι η μοναδική, η αυθεντική αποκάλυψη της καρδιάς του Πατέρα. Ο Ουράνιος Θεός έγινε ορατός στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Ο Ιωάννης, ο μαθητής που ο Ιησούς αγαπούσε ιδιαίτερα, ήταν εκείνος ο μαθητής ο οποίος στο τελευταίο Δείπνο «ήταν γεμμένος στο στήθος του Χριστού». Ήταν τότε, που όχι μόνο αφουγκράστηκε τους χτύπους της ανθρώπινης καρδιάς Του, αλλά διέκρινε τους παλμούς της αιώνιας ευσπλαχνίας Του. Αυτή η καρδιά πληγώθηκε. Αυτή η καρδιά τρυπήθηκε κυριολεκτικά στο σταυρό του Γολγοθά.

Ο Άγιος, ο Δίκαιος, ο Αναμάρτητος έγινε αμαρτία και κατάρα για μένα και για σένα (Β' Κορ. 5:21, Γαλ. 3:13). Φορτώθηκε όλο το βάρος των δικών μας αμαρτιών, «και στις πληγές του βρήκαμε εμείς τη γιατρεία» (Ησ. 53:5). Μπορείς να μείνεις ασυγκίνητος μπροστά σ' αυτή την αγάπη;

β. Το φως έλαμψε στο σκοτάδι. «Αυτός ήτανε η ζωή, και ήταν η ζωή αυτή το φως για τους ανθρώπους. Το φως αυτό έλαμψε μέσα στου κόσμου το σκοτάδι, μα το σκοτάδι δεν το δέχτηκε» (Ιωάν. 1:4,5). «Σκοτάδι», μια μόνο λέξη ικανή να περιγράψει παραστατικά το ανθρώπινο δράμα, ολόκληρη την ανθρώπινη αποτυχία.

Ο Απ. Παύλος, όταν αναφέρεται στην καθημερινή μάχη του Χριστιανού, τονίζει: «Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στη γη και στον ουρανό» (Εφ. 6:12). Έτσι είδε ο Απ. Παύλος τον κόσμο. Και ο Ιωάννης τον είδε με παρόμοιο τρόπο. Είδε το σκοτάδι να κυριαρχεί σ' όλη την ανθρώπινη ιστορία.

Μέσα σ' αυτό το σκοτάδι έλαμψε το φως του Χριστού, αλλά ο κόσμος δεν το δέχτηκε. Είναι πραγματικά πολύ θλιβερή η διαπίστωση. Και το ανθρώπινο δράμα συνεχίζεται μέχρι σήμερα, αλλά και επιτείνεται. Η αμαρτία, η ανομία, η απάτη και η διαφθορά, το μίσος και η ασέβεια αυξάνουν και κυριαρχούν στην καθημερινή ζωή. Το σκοτάδι του κόσμου γίνεται ολοένα και πιο πυκνό μέχρις ότου «ανατείλει ο Ήλιος της Δικαιοσύνης», «το Άστρο το λαμπρό το πρωινό» (Απ. 22:16), με την Δεύτερη Έλευση του Δοξασμένου Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Οι πιστοί του Χριστού δεν έχουμε, δεν πρέπει να έχουμε καμιά σχέση με το σκοτάδι. Η διαφάνεια, η ευθύτητα και η ειλικρίνεια πρέπει να μας χαρακτηρίζουν. Να, πως το διατυπώνει ο Απ. Ιωάννης: «Αυτό είναι το μήνυμα που ακούσαμε από τον Ιησού Χριστό και σας το μεταφέρουμε: Ο Θεός είναι φως, και δεν υπάρχει σ' αυτόν καθόλου σκοτάδι. Αν, λοιπόν, ισχυριστούμε πως έχουμε κοινωνία με τον Θεό, ενώ ζούμε στο σκοτάδι, λέμε ψέματα, και οι πράξεις μας δεν συμφωνούν με την αλήθεια. Αν όμως ζούμε μέσα στο φως, όπως ο Θεός είναι στο φως, τότε έχουμε κοινωνία και μεταξύ μας, και το αίμα που πρόσφερε με το θάνατό του ο Υιός του ο Ιησούς μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία» (Α' Ιωάν. 1:5-7).

Β. Η Θεϊκή Δημιουργία. Το δεύτερο μυστήριο. Η Θεϊκή Δημιουργία με τη διπλή της έκφανση:

α. Η Φυσική Δημιουργία, η πρώτη φανέρωση. «Ο Λόγος έγινε άνθρωπος κι έστησε τη σκηνή του ανάμεσά μας» (Ιωάν. 1:14), είναι ο ίδιος που δημιούργησε τα πάντα από το μηδέν. Σήμερα θαυμάζουμε τα μεγαλεία της δημιουργίας. Τα τηλεσκόπια και τα μικροσκόπια συνεχίζουν ν' ανακαλύπτουν τα θαυμάσια του Θεού. Η δημιουργική όμως δύναμη του Θεού δεν περιορίζεται στον ορατό κόσμο. Οι Άγιες Γραφές διευρύνουν τις γνώσεις μας και μας πληροφορούν ότι ο Κύριος είναι ο Δημιουργός των πάντων, ορατών και αοράτων. Ο Απ. Παύλος, στον Ύμνο του Χριστού, αναφέρει: «Αυτός (ο Χριστός) είναι εικόνα του αόρατου Θεού, πριν από κάθε πλάσμα γεννημένος. Γιατί τα πάντα δι' αυτού ήρθαν στην ύπαρξη, όσα στον ουρανό κι όσα στη γη τα ορατά και τα αόρατα, θρόνοι και κυριότητες, αρχές και εξουσίες. Ό,τι υπάρχει είναι πλασμένο δι' αυτού κι αυτόν έχει σκοπό του. Υπάρχει αυτός πριν από καθετί κι αυτός τα πάντα συγκρατεί, για να μπορούν να υπάρχουν. Αυτός η κεφαλή του σώματος, που είναι η εκκλησία» (Κολ. 1:15-18). Κι αυτή, η τελευταία διακήρυξη του Απ. Παύλου μας οδηγεί στη δεύτερη φανέρωση, στην:

β. Πνευματική Δημιουργία, την Εκκλησία του Χριστού. Ο Απ. Παύλος συνεχίζει τον Ύμνο του Χριστού: «Αυτός (ο Χριστός) αρχή της νέας ανθρωπότητας απ' τους νεκρούς ο πρωταναστημένος, ώστε να γίνει σ' όλα εκείνος πρώτος. Γιατί μέσα σ' εκείνον η θεότητα έστερξε ολάκερη να κατοικήσει, κι όλα όσα στη γη κι όσα στον ουρανό μαζί της να συμφιλώσκει δι' αυτού, που την ειρήνη έφερε με του σταυρού του το αίμα» (Κολ. 1:18-20). Ο Απ. Παύλος χαρακτηρίζει «μεγάλο μυστήριο» τη σχέση του Χριστού με την Εκκλησία (Εφ. 5:32). «Ο Χριστός είναι ο αρχηγός της εκκλησίας. Ο Χριστός είναι και ο σωτήρας του σώματός του, δηλαδή της εκκλησίας» (Εφ. 5:23).

Είναι μεγάλο προνόμιο ως πιστοί του Χριστού να είμαστε μέλη του σώματός Του, της Εκκλησίας Του. Τα προνόμια όμως συνεπάγονται και ευθύνες. Ο Κύριος περιμένει από εμάς να Τον ακολουθούμε πιστά. Να υπακούμε στη φωνή του Αγίου Πνεύματος. Να είμαστε το φως του κόσμου και το αλάτι της γης. Με τα λόγια και τις πράξεις μας να διακηρύττουμε πως δε ζούμε για τον εαυτό μας, αλλά για τον Αναστημένο και Δοξασμένο Κύριό μας.

Γ. Η ανθρώπινη εξαχρείωση, το τρίτο μυστήριο. Ο Δημιουργός Θεός, ο Κύριος «Μέσα στον κόσμο ήταν, κι ο κόσμος δι' αυτού δημιουργήθηκε, μα δεν τον αναγνώρισε ο κόσμος» (Ιωάν. 1:10). Γιατί; Γιατί δεν αναγνώρισε ο κόσμος τον Χριστό; Η Αγία Γραφή μας δίνει δυο, τουλάχιστον, λόγους.

α. Η διαφθορά της ανθρώπινης θέλησης, ο πρώτος λόγος. Είναι γνωστό από την εμπειρία μας πως βλέπουμε και αναγνωρίζουμε μόνο αυτά που θέλουμε. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με την αλήθεια. Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο αλλά οι άνθρωποι της εποχής Του δεν Τον δέχτηκαν. Δε θέλησαν να Τον αναγνωρίσουν ως Σωτήρα και Κύριο. Αυτό βεβαιώνεται από τη Βιβλική εξιστόρηση. Ας δούμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις: Η Μαριάμ και ο Ιωσήφ ταξιδεύουν από τη Ναζαρέτ στη Βηθλεέμ, όταν ο Ιησούς επρόκειτο να γεννηθεί. Τί συνέβη; Ο πανδοχέας δε δέχτηκε να τους φιλοξενήσει κι έτσι, ο Κύριος της δόξης, γεννήθηκε μέσα σ' ένα στάβλο. Δυο χρόνια περίπου αργότερα, οι σοφοί της ανατολής έφτασαν στην Ιερουσαλήμ, αναζητώντας το νεογέννητο Βασιλιά των Ιουδαίων. Ο Ηρώδης ο βασιλιάς, «ταράχτηκε, και μαζί του όλοι οι κάτοικοι των Ιεροσολύμων» (Ματθ. 2:3). Σε τέτοιο σημείο που, προσπαθώντας να προστατέψει το βασιλικό του θρόνο, εξόντωσε όλα τα νήπια της Βηθλεέμ.

Αλλά και οι θρησκευτικοί ηγέτες της Ιερουσαλήμ, οι οποίοι μελετούσαν τις Γραφές και απάντησαν σωστά στην ερώτηση του Ηρώδη για το πού θα γεννιόταν ο Χριστός, σύμφωνα με την προφητεία, τί έκαναν; Δεν πήγαν να Τον προσκυνήσουν. Δε θέλησαν τον Ιησού.

Ο Ιησούς διατυπώνει αυτή την αλήθεια με τρόπο σαφή: «Και να ποια είναι η καταδίκη: Το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές» (Ιωάν. 3:19). Και το επιστέγασμα είναι ο θρήνος του Κυρίου: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς αυτούς που σου στέλνει ο Θεός! Πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου όπως η κλώσα συνάζει τα κλωσόπουλα κάτω απ' τις φτερούγες της, αλλά εσείς δεν το θελήσατε. Γι' αυτό ο τόπος σας θα ερημωθεί!» (Ματθ. 23:37,38). Η ίδια διαφθορά της θέλησης χαρακτηρίζει και τη δική μας εποχή.

β. Η πνευματική τύφλωση, ο δεύτερος λόγος. Ο Απ. Παύλος το δηλώνει ξεκάθαρα: «Κι αν ακόμη φαίνεται συγκαλυμμένο το μήνυμα της σωτηρίας, που εμείς κηρύττουμε, είναι συγκαλυμμένο για όσους οδεύουν στην καταστροφή. Ο σατανάς, ο θεός αυτού του αιώνα, έχει τυφλώσει τη σκέψη των απίστων, ώστε να μην μπορούν να δουν το φως του ευαγγελίου, που αποκαλύπτει τη δόξα του Χριστού, ο οποίος είναι εικόνα του Θεού» (Β' Κορ. 4:3,4). Αυτή είναι η θλιβερή εικόνα της ανθρώπινης εξαχρείωσης.

Ποιά είναι η διέξοδος; Πού βρίσκεται η λύση; Ασφαλώς στο έλεος και στην αγάπη του Θεού. Είναι τόσο ενθαρρυντικά τα λόγια του προφήτη Ιερεμία, μέσα στην έσχατη συμφορά: «Μα η ελπίδα έρχεται ετούτο όταν

θυμάμαι, πως του Κυρίου η ευσπλαχνία δεν εξαντλήθηκε, ούτε και τέλειωσε το έλεός του. Την κάθε αυγή ξαναγεννιούνται. Κι είν' η πιστότητά του απέραντη» (Θρ. 3:21-23).

Ο Πανάγαθος Θεός κάνει πάντοτε το πρώτο βήμα. Αυτό διδάσκεται σ' ολόκληρη την Αγία Γραφή. Δείτε τις πρώτες σελίδες του βιβλίου της Γένεσης. Ο άνθρωπος αμαρτάνει κι αμέσως αποκαλύπτεται η φύση και το μέγεθος της αμαρτίας. Απομακρύνεται από τον Θεό και κρύβεται. Αλλά τότε φανερώνεται η θαυμάσια αλήθεια: Ο Θεός έρχεται και τον αναζητάει. Η πρώτη καταγραμμένη ερώτηση του Θεού στην ιστορία του σύμπαντος είναι μία: «Αδάμ πού είσαι;» (Γεν.3:9).

Με τον ίδιο τρόπο ο Θεός σε προσκαλεί σήμερα: «Άνθρωπε πού είσαι;». Άκουσε τη φωνή του Χριστού που σε καλεί: «Ελάτε σ' εμένα όλοι όσοι κοπιάζετε κι είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας ξεκουράσω» (Ματθ. 11:28). Η μόνη προϋπόθεση είναι να ταπεινωθείς μπροστά στον Θεό. Ν' αναγνωρίσεις την αμαρτωλότητά σου κι ότι το χρέος των αμαρτιών σου το πλήρωσε με το θάνατό Του ο Χριστός. Τιμωρήθηκε στη θέση μου και στη δική σου θέση. Να μετανοήσεις ειλικρινά και ν' ανοίξεις την καρδιά σου, να την καθαρίσει ο Χριστός από κάθε ανομία. Να ευχαριστήσεις τον Χριστό για τη θυσία Του και για τη σωτηρία που σου προσφέρει δωρεάν και κατά χάρη. Αν το κάνεις αυτό, το Άγιο Πνεύμα θα σε βεβαιώσει πως είσαι παιδί του Θεού. Μην αναβάλλεις. Αύριο ίσως θα είναι πολύ αργά!

Αν, όμως, κάποτε ομολόγησες τον Χριστό Σωτήρα, αλλά σκόνταψες και παραπλανήθηκες, αν οι μέριμνες για τα εγκόσμια, η απάτη του πλούτου και οι λοιπές ανόητες και βλαβερές επιθυμίες μπήκαν μέσα σου και έπνιξαν το Λόγο (Μαρκ.4!), υπάρχει και για σένα ελπίδα. Μη χάσεις τη βασιλεία του Θεού για τα σκουπίδια αυτού του κόσμου.

«Να τι λέει αυτός που κρατάει τα επτά αστέρια στο δεξί του χέρι... Η αγάπη σου δεν είναι όπως στην αρχή. Θυμήσου λοιπόν από πού ξέπεσες. Μετανόησε και γύρνα ξανά στην αρχική διαγωγή σου. Αλλιώς, θα καταφτάσω γρήγορα για να μετακινήσω το λυχνοστάτη σου από τον τόπο του, αν δεν δείξεις μετάνοια» (Απ. 2:1,4,5).

Και να κλείσουμε με μια προειδοποίηση του Απ. Παύλου που αφορά όλους μας: «Γιατί όλοι μας πρέπει να παρουσιαστούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει καθένας την αμοιβή του ανάλογα με τα όσα καλά ή κακά έπραξε σ' αυτή τη ζωή» (Β' Κορ. 5:10).

Ο Ιησούς Χριστός είναι η ζωή (Ιωάν. 1:1-4)

¹ Απ' όλα πριν υπήρχε ο *Λόγος

κι ο Λόγος ήταν με τον Θεό,

κι ήταν Θεός ο Λόγος.

² Απ' την αρχή ήταν αυτός με τον Θεό.

³ Τα πάντα δι' αυτού δημιουργήθηκαν

κι απ' όσα έγιναν

τίποτα χωρίς αυτόν δεν έγινε.

⁴ Αυτός ήταν η ζωή,

και ήταν η ζωή αυτή το φως για τους ανθρώπους

Ευχαριστούμε τον Θεό για το Λόγο Του, την Αγία Γραφή. Είναι ο αλάνθαστος οδηγός μας και η καθημερινή μας τροφή. Μαζί με τον Ψαλμωδό μπορεί ο καθένας πιστός του Χριστού να πει: «Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είναι ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ. 119:105).

Πόσο εκτιμούμε το θαυμαστό αυτό δώρο του Θεού, και την ελευθερία που έχουμε στο να το μελετούμε ελεύθερα και ανεμπόδιστα; Αδέλφια μας σ' άλλες χώρες, κοντινές και μακρινές, διώκονται, κακοποιούνται και φυλακίζονται, ή ακόμα, και θανατώνονται επειδή έχουν στην κατοχή τους ή τολμούν και μελετούν την Αγία Γραφή.

Το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο είναι το Ευαγγέλιο που έγινε ιδιαίτερη ευλογία σε πολλούς ανθρώπους στους αιώνες που προηγήθηκαν. Ονομάστηκε, και πολύ σωστά, η Επιστολή της αγάπης του Θεού προς τον κόσμο. Είναι ίσως το σημαντικότερο βιβλίο της Αγίας Γραφής, το οποίο χρησίμευσε ως μέσο για να γνωρίσουν τον Χριστό, προσωπικό Σωτήρα και Κύριο, αναρίθμητες γενιές. Μακάρι και αυτή η μελέτη μας να καταστεί ευλογία σε όλους μας.

Το κεντρικό εδάφιο της μελέτης μας είναι το 4^ο εδάφιο του 1^{ου} κεφαλαίου του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου: «Εν αυτώ η ζωή ην, και η ζωή ην το φως του κόσμου» (κειμ.), «Αυτός(ο Χριστός) ήταν η ζωή και ήταν η ζωή το φως για τους ανθρώπους». Το εδάφιο αυτό προβάλλει δυο μεγάλα θέματα που, με ποικιλία εκφράσεων, κυριαρχούν σ' ολόκληρη την αφήγηση του Ιωάννη. Είναι «η ζωή» και «το φως». Σήμερα θ' ασχοληθούμε με το πρώτο θέμα, τη δήλωση του Χριστού: «Εγώ είμαι η ζωή».

Αποτελεί ένα πολύ σημαντικό θέμα. Είναι ολοφάνερο σε κάθε προσεκτικό μελετητή του Ευαγγελίου ότι, στην αφήγηση του Ιωάννη, η λέξη «ζωή» συνδέεται άμεσα με το πρόσωπο του Χριστού, κι επαναλαμβάνεται πάνω από τριανταπέντε φορές. Κατά κάποιον τρόπο, το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο ξεκινάει και τελειώνει μ' αυτό το θέμα. Αρχίζει δηλώνοντας: «Αυτή ήταν η ζωή και ήταν αυτή η ζωή το φως για τους ανθρώπους» (Ιωάν. 1:4), και καταλήγει: «Ο Ιησούς έκανε βέβαια και πολλά άλλα θαύματα μπροστά στους μαθητές του, που δεν είναι γραμμένα σ' αυτό εδώ το βιβλίο. Αυτά όμως γράφτηκαν για να πιστέψετε πως ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντας να έχετε δι' αυτού τη ζωή» (Ιωάν. 20:30,31). Θα δούμε τέσσερα σημεία:

Α. Η φυσική ζωή. Στο κεφάλαιο 14:6, ο Ιησούς διακηρύττει ότι είναι η πηγή της ζωής: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή». Αλλά τι σημαίνει πως ο Ιησούς είναι η ζωή; Η πρώτη απάντηση σ' αυτή την ερώτηση μας πηγαίνει πίσω, στην πρώτη σελίδα του βιβλίου της Γένεσης, στο ρόλο που ο Κύριος Ιησούς διαδραμάτισε, δίνοντας ζωή σε όλα τα ζωντανά όντα του κόσμου. Εξάλλου δεν είναι τυχαίο που ο Ιωάννης αρχίζει το Ευαγγέλιο του με την ίδια φράση που ξεκινάει το βιβλίο της Γένεσης: «Εν αρχή ην ο λόγος». «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην».

Ο Λόγος ή ο Λόγος του Θεού που χρησιμοποιεί ο Ιωάννης μας υπενθυμίζει τον τρόπο της δημιουργίας. Ο Θεός είπε και έγινε: «Και είπεν ο Θεός, γεννηθήτω φως. Και έγινε φως» (Γεν.1:3). Με τον ίδιο τρόπο, όταν ο Ιωάννης γράφει για τον Κύριο Ιησού Χριστό ότι: «Τα πάντα δι' αυτού δημιουργήθηκαν κι απ' όσα έγιναν τίποτα χωρίς αυτόν δεν έγινε. Αυτός ήταν η ζωή» (Ιωάν. 1:3,4), αυτόματα η σκέψη μας πηγαίνει στον Θεό που έδωσε τη ζωή σ' όλα τα άψυχα όντα στην αρχή της δημιουργίας του κόσμου. Μ' άλλα λόγια, ο Ιωάννης δηλώνει ότι η φυσική μας ζωή προέρχεται από τον Θεό μέσω του Κυρίου Ιησού. Αυτό είναι φανερό από τα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης. Εκεί διαβάζουμε: «Τότε ο Κύριος ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο από το χώμα της γης και φύσηξε μέσα στα ρουθούνια του πνοή ζωής. Έτσι έγινε ο άνθρωπος ζωντανός» (Γεν. 2:7). Όλοι οι όροι αυτού του εδαφίου είναι αξιοπρόσεκτοι. Κατ' αρχάς μας λέει ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο από το χώμα της γης.

Είναι γεγονός πως κάθε φορά που ο Θεός παρεμβαίνει στην ανθρώπινη ιστορία χρησιμοποιεί απλά υλικά ή απλούς ανθρώπους, για να δίνεται όλη η δόξα στο όνομα του Θεού, και όχι στους ανθρώπους. Το βλέπουμε αυτό στην Π. Διαθήκη, στις περιπτώσεις εκλογής του Αβραάμ, του Μωυσή, του Δαβίδ και των προφητών, και στην Κ. Διαθήκη,

στην εκλογή της Μαρίας και του Ιωσήφ, του Ιωάννη του Βαπτιστή και των μαθητών του Κυρίου.

Ο Απ. Παύλος γράφει: «Εξάλλου, αδερφοί μου, βλέπετε ποιοι είστε εσείς που σας κάλεσε ο Θεός. Δε βρίσκονται ανάμεσά σας πολλοί σοφοί με τα ανθρώπινα κριτήρια, ούτε πολλοί με πολιτική ισχύ, ούτε πολλοί με αριστοκρατική καταγωγή. Αλλά αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί μωρούς, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους σοφούς. Κι αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί ανίσχυρους, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους κατά κόσμον ισχυρούς. Κι αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί παρακατιανούς και περιφρονημένους, εκείνους διάλεξε ο Θεός, τα μηδενικά, για να καταργήσει όσους θαρρούν πως είναι κάτι. Έτσι, κανένας δεν μπορεί να καυχηθεί για κάτι μπροστά στον Θεό». (Α' Κορ. 1:26-29).

Η ίδια αρχή ισχύει από το ξεκίνημα της δημιουργίας. Ο Θεός, όταν έπλασε τον άνθρωπο, δε χρησιμοποίησε χρυσάφι, ασήμι ή πλατίνα. Χρησιμοποίησε χώμα, ένα κοινό υλικό. Όμως, μέσα σ' αυτό φύσηξε την πνοή της δικής Του ζωής. Έτσι, ενώ είμαστε πλασμένοι με τρόπο «θαυμαστό» (Ψαλμ. 139:14), η δόξα ανήκει αποκλειστικά στον Θεό και δεν έχουμε κανένα λόγο καύχησης. Παρ' όλη την ταπεινή πλάση μας, μπορούμε ν' αποβλέπουμε μ' εμπιστοσύνη στον Κύριό μας: «Ξέρει αυτός από τι πλαστήκαμε, θυμάται πως είμαστε χώμα» (Ψαλμ. 103:14). Όλη η αξία μας βρίσκεται στην πνοή της ζωής του Δημιουργού μας.

Πόση αντίθεση υπάρχει ανάμεσα στον πρώτο και στον έσχατο Αδάμ! : «Πραγματικά, έτσι διδάσκει και η Γραφή: Στον Αδάμ, τον πρώτο άνθρωπο, δόθηκε η φυσική ζωή. Αντίθετα, στον έσχατο Αδάμ, τον Χριστό, δόθηκε το Πνεύμα και έγινε πηγή ζωής» (Α' Κορ,15:45). Ευχαριστούμε τον Θεό για τη φυσική μας ζωή και Τον αναγνωρίζουμε ως το Θαυμαστό Δημιουργό μας.. Όμως, ο Θεός είναι ο Δημιουργός μιας πολύ ανώτερης ζωής:

Β. Η πνευματική ζωή. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα πρώτα εδάφια του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου αναφέρονται στη φυσική ζωή. Όμως, συνεχίζει και αναπτύσσει την πολύ μεγαλύτερη αλήθεια, την πνευματική ζωή. Όπως ο Χριστός είναι η πηγή της φυσικής ζωής, κατά τον ίδιο τρόπο είναι η πηγή και της πνευματικής ζωής, όταν με πίστη Τον δεχόμαστε στην καρδιά μας Σωτήρα και Κύριο.

Για να εκτιμήσουμε τη σπουδαιότητα του δώρου της πνευματικής ζωής, θα πρέπει ν' αναγνωρίσουμε πως χωρίς αυτό είμαστε νεκροί πνευματικά. Δε διαφέρουμε ουσιαστικά από την πρώτη μας πλάση, όταν ήμασταν χώμα, πριν εμφυσήσει μέσα μας ο Θεός την πνοή της ζωής. Αυτό τονίζει ο Λόγος του Θεού. Στο 2^ο κεφάλαιο της Επιστολής προς Εφεσίους, ο Απ. Παύλος γράφει στους Χριστιανούς και τους υπενθυμίζει ότι, πριν από την παρέμβαση του Θεού, ήταν νεκροί σε κάθε τι πνευματικό και εχθροί του Θεού: «Ήσασταν κι εσείς άλλοτε πνευματικά νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων και των αμαρτιών σας. Ζούσατε τότε σύμφωνα με τις απαιτήσεις αυτού εδώ του κόσμου, υπακούοντας στον άρχοντα των πονηρών δυνάμεων που βρίσκονται ανάμεσα σε ουρανό και γη, στο σατανικό πνεύμα που εξακολουθεί να εξουσιάζει όσους δεν υπακούν στον Θεό. Έτσι, σαν κι αυτούς, ζήσαμε κάποτε κι εμείς όλοι. Ήμασταν δούλοι στις επιθυμίες μας και κάναμε ό,τι ήθελε το αμαρτωλό εγώ μας. Η αμαρτωλή μας φύση μας οδηγούσε, όπως και τους υπόλοιπους ανθρώπους, σε πράξεις που προκαλούσαν την οργή του Θεού. Ο Θεός όμως μας αγάπησε, γιατί είναι πλούσιος σε έλεος κι έχει απέραντη αγάπη. Κι ενώ ήμασταν πνευματικά νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων μας, μας ξανάδωσε ζωή μαζί με τον Χριστό. Με τη χάρη του Θεού έχετε σωθεί. Μας ανέστησε μαζί με τον Χριστό και μας έβαλε να καθίσουμε μαζί μ' αυτόν στα ουράνια» (Εφ. 2:1-6).

Ποιό είναι το παρελθόν μας; Σε ποιά κατάσταση βρισκόμασταν; Στη φυσική μας κατάσταση δε μπορούσαμε να κάνουμε τίποτε για να βελτιωθούμε πνευματικά. Χωρίς τον Χριστό ήμασταν πνευματικά νεκροί. Να γιατί χρειαζόμασταν την καινούρια γέννηση: «Εκείνο που έχει γεννηθεί από σάρκα είναι σάρκα, κι εκείνο που έχει γεννηθεί από το Πνεύμα είναι πνεύμα» (Ιωάν. 3:6). Αυτό είπε ο Χριστός στο Νικόδημο. Και λίγο αργότερα πρόσθεσε: «Το Πνεύμα του Θεού είναι αυτό που δίνει ζωή. Τα ανθρώπινα δεν ωφελούν σε τίποτα» (Ιωάν. 6:63). Υπάρχουν διαβαθμίσεις αμαρτίας και διαφθοράς. Τρία περιστατικά από τη ζωή του Χριστού μας δίνουν την εικόνα. Η κόρη του Ιάειρου, μόλις δώδεκα ετών, είχε πεθάνει λίγη ώρα πριν φτάσει ο Ιησούς στο σπίτι της. Όμως ήταν χωρίς ζωή. Ο νεαρός γιος της χήρας της Ναϊν είχε πεθάνει κάποιες ώρες ή μία μέρα νωρίτερα, κι ήταν έτοιμοι να τον ενταφιάσουν, όταν τους συνάντησε Ο Ιησούς. Δεν βρισκόταν στο ίδιο στάδιο σήψης με την κόρη του Ιάειρου. Τέλος ο Λάζαρος είχε ήδη ταφεί τέσσερις μέρες πριν φτάσει ο Ιησούς στη Βηθανία. Η σήψη ήταν προχωρημένη. Κι όταν μάλιστα ο Κύριος έδωσε εντολή ν' ανοίξουν το μνημείο, η Μάρθα αντέδρασε λέγοντας: «Κύριε, τώρα πια θα μυρίζει άσχημα» (Ιωάν. 11:39). Διάφορα στάδια φθοράς, κι όμως και στις τρεις περιπτώσεις χρειαζόταν η παρέμβαση του Χριστού. Κι ο Κύριος Ιησούς τους έδωσε τη ζωή. Τους ανέστησε.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στα πνευματικά. Όλοι είμαστε νεκροί ως προς τον Θεό, μέσα στις παραβάσεις και τις αμαρτίες μας και όλοι χρειαζόμαστε το ζωοποιό Πνεύμα του Χριστού. Όλοι είμαστε πνευματικά νεκροί, άσχετα από τη βαρύτητα της αμαρτωλότητάς μας, και έχουμε απόλυτη ανάγκη της ανάστασης, της νέας ζωής του Θεού.

Γι' αυτό το λόγο ο Θεός, στην άπειρη αγάπη Του, έστειλε στη γη για μας και «παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή Του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. 3:16). Άλλωστε «Αυτός (ο Χριστός) θυσιάστηκε για να μας ελευθερώσει από τις αμαρτίες μας, και μάλιστα θυσιάστηκε όχι μόνο για τις δικές μας αμαρτίες, αλλά και όλου του κόσμου» (Α' Ιωάν. 2:2).

Ποιά είναι η σχέση σου με το ζωντανό Χριστό; Έχεις μέσα σου τη ζωή του Χριστού; Μπορείς να πεις μαζί με το Θωμά: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου»; Χωρίς τον Χριστό είμαστε χαμένοι για πάντα. Μόνον ο Χριστός είναι η ζωή, η αληθινή. Μόνον ο Χριστός δίνει την πνευματική ζωή σ' όποιον με μετάνοια και πίστη Του το ζητήσει. Και η ζωή που δίνει ο Χριστός είναι:

Γ. Η αιώνια ζωή. Η ζωή που δίνει ο Θεός, μέσω του Ιησού Χριστού, δεν είναι μόνο η φυσική αλλά και η πνευματική. Μια ζωή τέτοιας ποιότητας και διάρκειας, ώστε δεν πρόκειται να τελειώσει ποτέ. Η ζωή που παίρνουμε μέσα μας, τη στιγμή που δεχόμαστε τον Χριστό στην καρδιά μας με πίστη, είναι η ίδια ζωή που θ' απολαμβάνουμε στην παρουσία του Θεού σ' ολόκληρη, την ατελεύτητη αιωνιότητα. Σ' εμάς, τους ανακαινισμένους ανθρώπους, ο Απ. Παύλος συνιστά: «Αφού, λοιπόν, αναστηθήκατε μαζί με τον Χριστό, να επιδιώκετε τα αγαθά που βρίσκονται στον ουρανό, εκεί που κάθεται ο Χριστός στα δεξιά του Θεού. Οι σκέψεις σας να είναι στραμμένες προς αυτά και όχι προς στα γήινα πράγματα. Γιατί πεθάνατε μαζί με τον Χριστό κι η ζωή σας είναι κρυμμένη μαζί με τον Χριστό στον Θεό. Όταν ο Χριστός, που είναι η αληθινή ζωή μας, φανερωθεί, τότε κι εσείς θα φανερωθείτε μαζί του δοξασμένοι στην παρουσία του» (Κολ. 3:1-4).

Ευχαριστούμε τον Θεό γιατί δε μας έδωσε απλά μια πρόσκαιρη ζωή, αλλά την πνευματική ζωή για μια ατέλειωτη αιωνιότητα. Ο Απ. Ιωάννης γράφει: «Να, ποια είναι αυτή η μαρτυρία: Ο Θεός μας χάρισε την αιώνια ζωή, κι αυτή η ζωή υπάρχει στην κοινωνία με τον Υιό του. Όποιος έχει τον Υιό, αυτός μόνο έχει τη ζωή. Όποιος δεν έχει τον Υιό του Θεού, αυτός δεν έχει ούτε τη ζωή» (Α' Ιωάν. 5:11,12).

Δ. Η άφθονη ζωή. Ο Θεός, στον οποίο πιστεύουμε, είναι άπειρος και τα δώρα Του είναι αναρίθμητα. Ο Θεός δε χαρίζει με μέτρο. Η ζωή που μας χαρίζει είναι άφθονη, είναι πλούσια και θέλημά Του είναι να χαιρόμαστε από τώρα. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είπε: «Ο κλέφτης δεν έρχεται, παρά μόνο για να κλέψει, να σφάξει και να εξολοθρέψει. Εγώ όμως ήρθα για να έχουν τα πρόβατά μου ζωή, και μάλιστα ζωή περίσσια» (Ιωάν. 10:10). Η γκρίνια, η μιζέρια και η κακομοιριά δεν αρμόζουν με τη ζωή των λυτρωμένων. Κληθήκαμε από τον Χριστό για μια ζωή χαράς, μια ζωή πληρότητας, μια ζωή αγιασμού, η οποία ν' αποτελεί ευλογία και για τους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μας. Έχουμε μια θαυμάσια εικόνα της άφθονης ζωής στα πρώτα εδάφια του 23^{ου} Ψαλμού του Δαβίδ: «Ποιμένας μου ο Κύριος και δεν θα στερηθώ. Σε πράσινα λιβάδια με αναπαύει, με πάει σε νερά δροσιστικά. Ανανεώνει τη ζωή μου, στο σωστό δρόμο με οδηγεί για να δοξάσει τ' όνομά του» (εδ.1-3). Αυτός είναι ο λόγος, που ο Ψαλμός αυτός είναι τόσο αγαπητός από τους πιστούς όλων των εποχών. Μιλάει με τρόπο παραστατικό και πρακτικό για την πραγματικότητα της άφθονης ζωής, καθώς ζούμε κάτω από την άγρυπνη φροντίδα του Κυρίου. Ο Ιησούς Χριστός, ο Καλός Ποιμένας μας, είναι σε θέση να ικανοποιήσει πλήρως όλες μας τις ανάγκες. Στην κοινωνία με τον Κύριό μας δεν υπάρχει καμιά στέρηση. «Μόνο αυτός (ο Χριστός) μπορεί να μας δώσει την πληρότητα της ζωής, αυτός που είναι κύριος κάθε αρχής και εξουσίας (Κολ. 2:10).

Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό γιατί μας χορηγεί τη φυσική, την πνευματική, την αιώνια και την άφθονη ζωή. Ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος είναι η χαρά μας γιατί ικανοποιεί την πείνα μας, καθώς είναι «ο Άρτος της ζωής» και σβήνει τη δίψα μας, μιας και είναι «το Νερό της ζωής».

Ο Χριστός, ο μοναδικός Σωτήρας (Ιωάν. 1:14-18)

Ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά των ανθρώπων της εποχής μας είναι η αμφισβήτηση της αποκλειστικότητας και της μοναδικότητας. Η τάση αυτή επεκτείνεται δυστυχώς και στην παραδοχή της Αγίας Γραφής ως του μόνου αλάνθαστου και θεόπνευστου Λόγου του Θεού, και στην αμφισβήτηση της μοναδικότητας του Χριστού ως Σωτήρα του κόσμου. Απ' αυτή την τοποθέτηση πηγάζει η κατάρρευση όλων των αξιών, η γενικευμένη διαφθορά και η σύγχυση. Η απομάκρυνση από τον Χριστό, την πηγή του ζωντανού νερού, είναι φυσικό να καταλήξει κανείς στην ψυχική ερήμωση και στη δίψα. Να, πως το διατυπώνει το Πνεύμα του Θεού: «Θαυμάστε ουρανοί γι' αυτό, φρίξτε, βαθιά συγκλονιστείτε», λέει ο Κύριος. «Διπλή αμαρτία έκανε ο λαός μου: Εμένα εγκατέλειψαν, πηγή τρεχούμενου νερού, και σκάψαν να 'χουνε δεξαμενές ρωγμές γεμάτες, που δεν μπορούν να συγκρατήσουν το νερό» (Ιερ. 2:12,13).

Τα ανθρώπινα συστήματα είναι ανεπαρκή και απατηλά. Καταρρέουν σαν χάρτινοι πύργοι. Εκατομμύρια άνθρωποι σήμερα αναζητούν κάποιο σύστημα αξιών, κάποιο κανόνα ηθικών αρχών. Αλλά σε ποιά βάση; Πάνω σε ποιά θεμέλιο; Ο Ιησούς Χριστός διακηρύττει: «Χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν. 15:5).

Η μελέτη μας σήμερα είναι από το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο. Για πολλούς Χριστιανούς το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο είναι το πιο πολύτιμο βιβλίο της Αγίας Γραφής. Είναι το βιβλίο που μας τρέφει πνευματικά και οι καρδιές μας βρίσκουν ανάπαυση. Είναι το βιβλίο που αποκαλύπτει τις βαθύτερες πτυχές από τα αιώνια μυστήρια. Προβάλλει τις αιώνιες αλήθειες και παρουσιάζει το χαρακτήρα του ίδιου του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Στη μελέτη μας θα διακρίνουμε τέσσερα σημεία:

Α. Ο Ιησούς, μοναδικός ως προς την προέλευση. Όταν ο Ιωσήφ και η μητέρα του έφεραν το βρέφος Ιησού στο ναό για να το αφιερώσουν στον Θεό, «Ο πιστός και ευλαβής..Συμεών που τον καθοδηγούσε το Άγιο Πνεύμα.. τους ευλόγησε και είπε στη Μαριάμ, τη μητέρα του Ιησού; «αυτός θα γίνει αιτία να καταστραφούν ή να σωθούν πολλοί Ισραηλίτες. Θα είναι σημείο αντιλεγόμενο, για να φανερωθούν οι διαθέσεις πολλών» (Λουκ. 2:25,34,35).

Ο Ιησούς θα είναι «σημείο αντιλεγόμενο». Μια προφητεία που βρίσκει την εκπλήρωσή της σ' όλους τους αιώνες, αλλά και στην εποχή μας. Ο Ιησούς «Για σας που πιστεύετε, αυτό το λιθάρι είναι πολύτιμο. Για όσους όμως δεν πιστεύουν, είναι το λιθάρι που οι χτίστες το παραπέταξαν σαν άχρηστο. Αυτό όμως έγινε το πιο πολύτιμο αγκωνάρι. Και σ' αυτό το λιθάρι ο κόσμος θα σκοντάφτει, και θα' ναι γι' αυτούς η πέτρα που θα πέφτουν.

Σκοντάφτουν όσοι δεν πιστεύουν στα λόγια του Θεού κι έτσι ακολουθούν το δρόμο του χαμού, που μόνοι τους έχουν διαλέξει» (Α' Πέτρ. 2:7,8).

Στην απορία του Ναθαναήλ: «Μπορεί από τη Ναζαρέτ να βγει τίποτα καλό;» (Ιωάν. 1:47), ο Ιησούς ανταποκρίνεται με καλοσύνη και του αποκαλύπτει τη Μεσσιανική Του ιδιότητα, γιατί βλέπει μέσα στην καρδιά του τη γνησιότητα της πίστης του.

Ο Ιησούς παραμένει μοναδικός στην προέλευση ως προς δυο πλευρές: Ως ο Υιός του Ανθρώπου και ως ο Υιός του Θεού.

α. Ο Ιησούς είναι μοναδικός ως ο Υιός του Ανθρώπου. Είναι ένας τίτλος που ο Ιησούς χρησιμοποίησε για τον Εαυτό Του κατά την επίγεια ζωή Του, αλλά τον διατηρεί και στην ένδοξη αιωνιότητα. Έτσι τον είδε ο Δανιήλ στο όραμά του, και ο Ιωάννης στην όραση της Πάτμου. Το πρόσωπο του Ιησού είναι μοναδικό στη γέννηση, στη διδασκαλία, στα σημεία που πραγματοποίησε, στο θάνατο και στην ανάστασή Του. Είναι μυστήριο και υπερφυσικό γεγονός η παρθενική Του γέννηση: Ο αιώνιος «Λόγος έγινε άνθρωπος κι έστησε τη σκηνή του ανάμεσά μας» (Ιωάν. 1:14). «Όπως ομολογούμε, είναι μεγάλο το μυστήριο της πίστεως που μας αποκαλύφθηκε: «ο Θεός φανερώθηκε ως άνθρωπος, το Πνεύμα απέδειξε ποιος ήταν. Φανερώθηκε στους αγγέλους, κηρύχθηκε στα έθνη, τον πίστεψε ο κόσμος, αναλήφθηκε με δόξα» (Α' Τιμ. 3:16). «Ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος, αν και ήταν Θεός... τα απαρνήθηκε όλα και πήρε μορφή δούλου. Κι έγινε άνθρωπος, κι όντας πραγματικός άνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού» (Φιλ. 2:5-8). Ο Ιησούς «Αυτός, όμως φορτώθηκε τις θλίψεις μας κι υπέφερε τους πόνους τους δικούς μας. Εμείς νομίζαμε πως όλα όσα τον βρήκαν ήταν τραύματα, πληγές και ταπεινώσεις από τον Θεό. Μα ήταν οι αμαρτίες μας που αυτός πληγώθηκε, οι ανομίες μας που αυτός εξουθενώθηκε. Για χάρη της δικής μας σωτηρίας εκείνος τιμωρήθηκε και στις πληγές του βρήκαμε εμείς τη γιατρεία» (Ησ. 53:4,5). Και ο Απ. Παύλος γράφει: «Ο Ιησούς παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομίες μας και αναστήθηκε για τη σωτηρία μας» (Ρωμ. 4:25). Ποια είναι η θέση σου μπροστά στη μοναδική αυτή θυσία; Τον αναγνώρισες ως το μοναδικό Σωτήρα; Τον ευχαρίστησες; Είναι για σένα ο Χριστός ο Σωτήρας σου και ο Κύριός σου; Έχεις τη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής μαζί Του;

β. Ο Ιησούς είναι μοναδικός ως ο Υιός του Θεού. «Απ' όλα πριν υπήρχε ο Λόγος». Έτσι αρχίζει ο Ιωάννης το

Ευαγγέλιό του, «κι ο Λόγος ήταν με τον Θεό, κι ήταν Θεός ο Λόγος» (Ιωάν. 1:1). Ο Ησαΐας(1:1) μαρτυρεί: «είδα τον Κύριο να κάθεται πάνω σε θρόνο μεγαλόπρεπο και υπερυψωμένο». Και ο Ιωάννης αναφέρεται σ' αυτό το όραμα λέγοντας: «Αυτά τα είχε πει ο Ησαΐας για τον Ιησού. Κι είχε μιλήσει έτσι γι' αυτόν, όταν είδε τη δόξα του» (Ιωάν. 12:41). Επομένως, δεν είναι εκπληκτικό το γεγονός ότι ο οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης αναφέρονται πολύ συχνά στην προαιώνια ύπαρξη του Χριστού. Ο ίδιος ο Ιησούς προβλημάτισε έντονα τους Ιουδαίους, όταν δήλωνε: «Ο πατέρας σας ο Αβραάμ αναγάλλιασε στη σκέψη πως μπορεί να δει τις δικές μου τις ημέρες. Τις είδε και χάρηκε» και συνεχίζει: «Σας βεβαιώνω πως πριν να γεννηθεί ο Αβραάμ, εγώ υπάρχω» (Ιωάν. 8:56,58) Ο Ιησούς είναι ο Αγαπητός και Ένδοξος Υιός του Θεού «προτού να γίνει ο κόσμος» και ο προαιώνιος «αμνός του Θεού, που παίρνει πάνω του την αμαρτία των ανθρώπων» (Ιωάν. 1:29).

Β. Ο Ιησούς είναι μοναδικός στην αγιότητα και στη δικαιοσύνη. Δυο χαρακτηριστικά, δυο απαραίτητοι όροι για να γίνει ο Σωτήρας όλων των αμαρτωλών. Δείτε πως Τον παρουσιάζει ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους (7:26,27): «Τέτοιος, λοιπόν, αρχιερέας μας χρειαζόταν. Άγιος, άκακος απεγάδιαστος, χωρίς καμιά σχέση με την ανθρώπινη αμαρτία, ο οποίος ανέβηκε πάνω από τα ουράνια. Αυτός δεν έχει ανάγκη, όπως οι άλλοι αρχιερείς, να προσφέρει καθημερινά θυσίες, πρώτα για τις δικές του αμαρτίες, κι ύστερα για τις αμαρτίες του λαού. Αυτό το έκανε μια για πάντα, προσφέροντας τον ίδιο τον εαυτό του».

Από την παρθενική Του γέννηση, «διά Πνεύματος Αγίου», μέχρι τη σταυρική Του θυσία στον τόπο του Κρανίου, έζησε μια ζωή τέλεια κατά πάντα. Μπροστά στους εχθρούς Του αποτολμά την ερώτηση: «Ποιός από σας μπορεί να αποδείξει πως έκανα κάποια αμαρτία; Αν, λοιπόν, σας λέω την αλήθεια, γιατί δεν με πιστεύετε;» (Ιωάν. 8:46).

Ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Στο όνομα του Χριστού, λοιπόν, σας παρακαλούμε: Συμφιλιωθείτε με τον Θεό! Αυτόν που δεν είχε γνωρίσει αμαρτία, τον φόρτωσε ο Θεός με όλη την αμαρτία για χάρη μας, για να μπορέσουμε εμείς μέσω εκείνου να βρούμε τη σωτηρία κοντά στον Θεό» (Β' Κορ. 5:20,21). Και στην Επιστολή προς Γαλάτας (3:13) γράφει: «Ο Χριστός μας εξαγόρασε από την κατάρα του νόμου, αφού έγινε αυτός κατάρα για χάρη μας». Είναι αδύνατο να κατανοήσουμε το τίμημα που πλήρωσε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός για τον καθένα από εμάς. Ο Δίκαιος, ο Άγιος, ο Αναμάρτητος έγινε για χάρη μας αμαρτία και κατάρα, για ν' απολαύσουμε εμείς την ευλογία της αιώνιας ζωής στην ένδοξη παρουσία του Θεού!

Γι' αυτό το λόγο ο Απ. Πέτρος τονίζει με έμφαση: «Όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι ο Θεός που σας κάλεσε. Γι' αυτό λέει η Γραφή: Να γίνετε άγιοι γιατί εγώ είμαι άγιος. Αφού στις προσευχές σας ονομάζετε «Πατέρα» τον Θεό, που κρίνει τον καθένα σύμφωνα με τα έργα του, χωρίς να κάνει διακρίσεις σε πρόσωπα, έχετε υποχρέωση να περνάτε την πρόσκαιρη ζωή σας πάνω στη γη με σεβασμό στον Θεό. Ξέρετε καλά τι πληρώθηκε ως αντάλλαγμα για να απελευθερωθείτε από το μάταιο τρόπο ζωής, που κληρονομήσατε από τους προπάτορές σας. Δε δόθηκε ως αντάλλαγμα κάτι που φθείρεται, όπως το ασήμι ή το χρυσάφι, αλλά το ανεκτίμητο αίμα του Χριστού, ο οποίος θυσιάστηκε σαν άμωμος και άσπιλος αμνός» (Α' Πέτρ. 1:15-19).

Και στο δεύτερο κεφάλαιο συνεχίζει: «Σ' αυτό σας κάλεσε ο Θεός. Γιατί ο Χριστός πέθανε για σας, αφήνοντάς σας το υπόδειγμα για να βαδίζετε στ' αγνάρια τα δικά του. Αυτός αμαρτία δεν έκανε, και δόλος στο στόμα του δε βρέθηκε. Τις λιοδορίες δεν τις ανταπέδιδε, και όταν έπασχε δεν απειλούσε. Εμπιστευόταν στο δίκαιο κριτή. Αυτός σήκωσε τις αμαρτίες μας με το ίδιο του το σώμα στο σταυρό, για να πεθάνουμε κι εμείς ως προς την αμαρτία, και να ζήσουμε μέσα στο θέλημα του Θεού. Με τις πληγές του Χριστού γιατρευθήκατε. Περιπλανιόσασταν σαν πρόβατα, μα τώρα γυρίσατε πίσω, στον ποιμένα που φροντίζει για σας» (Α' Πέτρ. 2:21-25).

Ευχαριστούμε κι ευγνωμονούμε τον Κύριο της δόξας. Ο Ιησούς είναι μοναδικός στην προέλευση ως ο Υιός του Ανθρώπου και ως ο Υιός του Θεού. Ο Ιησούς είναι μοναδικός στην αγιότητα και τη δικαιοσύνη, ο κατάλληλος Αρχιερέας που μας συμφιλίωσε και μας ένωσε με το Ζωντανό και Αληθινό Θεό.

Γ. Ο Ιησούς είναι μοναδικός στη γνώση του Θεού. Ο Απ. Ιωάννης δηλώνει: «Κανένας δεν αξιώθηκε ποτέ ως τώρα να δει τον Θεό» (Α' Ιωάν. 4:12). Κι ο Απ. Παύλος στη δοξολογία του τονίζει: «Παντοτινή, λοιπόν, τιμή και δόξα στον αιώνιο βασιλιά, τον άφθαρτο, τον άορατο, τον μόνο σοφό Θεό. Αμήν» (Α' Τιμ. 1:17). Αυτός είναι ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε. «Ο ύψιστος, ο υπέρτατος, αυτός που υπάρχει αιώνια και που Άγιος είναι το' όνομά του» (Ησ. 57:15). Αξίζει να κάνουμε δυο παρατηρήσεις:

α. Ο Ιησούς είναι η πλήρης αποκάλυψη του Θεού. «Αφού ο Θεός τα παλιά χρόνια μίλησε στους προπάτορες πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους δια των προφητών, σ' αυτούς εδώ τους έσχατους καιρούς μίλησε σ' εμάς μέσω του Υιού του. Δι' αυτού ο Θεός δημιούργησε το σύμπαν και τον όρισε κληρονόμο των πάντων. Αυτός είναι η ακτινοβολία του θεϊκού μεγαλείου και η τέλεια έκφραση της θεϊκής υπόστασης, κι αυτός συγκρατεί το σύμπαν με τη δύναμη του λόγου του» (Εβρ. 1:1-3).

Ο Ιησούς, λίγο πριν φύγει απ' αυτό τον κόσμο, άφησε στους μαθητές Του τις παρακαταθήκες, οι οποίες μας είναι

ιδιαίτερα χρήσιμες σήμερα: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή. Κανείς δεν πηγαίνει στον Πατέρα παρά μόνο αν περάσει από μένα. Αν με είχατε γνωρίσει, θα είχατε γνωρίσει και τον Πατέρα μου. Αλλά κι από τώρα τον γνωρίζετε και τον έχετε δει. «Κύριε», του λέει ο Φίλιππος, «δείξε μας τον Πατέρα, κι αυτό μας αρκεί». Του λέει ο Ιησούς: «Τόσον καιρό είμαι μαζί σας, Φίλιππε, και δε μ' έχεις γνωρίσει; Αυτός που έχει δει εμένα, έχει δει τον Πατέρα. Πώς μπορείς εσύ να λες «Δείξε μας τον Πατέρα;» (Ιωάν. 14:6-9). Ότι γνωρίζουμε για τον Θεό, μας το έχει αποκαλύψει ο Κύριος Ιησούς Χριστός. «Ο Λόγος έγινε άνθρωπος κι έστησε τη σκηνή του ανάμεσά μας και είδαμε τη θεϊκή του δόξα, τη δόξα που ο μοναχογιός την έχει απ' τον Πατέρα, ήρθε γεμάτος χάρη θεϊκή κι αλήθεια για μας» (Ιωάν. 1:14).

β. Ο Ιησούς «πλήρης χάριτος και αληθείας». Στο πρόσωπο και στο έργο του Ιησού εκδηλώθηκε το μεγαλείο της χάριτος του Θεού σε όλη την πληρότητα. Και είναι η χάρη του Θεού σωτήρια για μας τους αμαρτωλούς. Μας άξιζε ο θάνατος και η αιώνια κόλαση επειδή αμαρτήσαμε κι αποστατήσαμε από τον αληθινό Θεό. Αλλά ο Θεός μας αγάπησε με τέτοιο τρόπο ώστε, ενώ ακόμη βρισκόμασταν μέσα στην αμαρτία, ο Χριστός πέθανε στη θέση του κάθε αμαρτωλού. Πήρε τη θέση τη δική μου και τη δική σου! Ενώ μας άξιζε ο θάνατος, μας χάρισε τη ζωή και την αφθαρσία δια του Ευαγγελίου. Από παιδιά οργής μας μεταμορφώνει σε παιδιά του ζωντανού και αληθινού Θεού. Μας λύτρωσε και μας ελευθέρωσε από τα δεσμά της αμαρτίας και του θανάτου όχι για κάποιο περιορισμένο χρονικό διάστημα, αλλά για τώρα και για την ατελεύτητη αιωνιότητα.

Είναι ο Ιησούς ο Ίδιος «η αλήθεια». Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στον Ευλογημένο Κύριο και Σωτήρα μας για την πλούσια χάρη Του! Μας έσωσε και μας καλύπτει καθημερινά. Το αιώνιο μέλλον μας στηρίζεται στην προσωπική μας σχέση μ' αυτή τη μόνη, τη γνήσια αλήθεια, που είναι ο Χριστός.

Θέλεις να γνωρίσεις την αγάπη του Θεού; Στρέψε το βλέμμα σου στο σταυρό του Γολγοθά. Θέλεις να γνωρίσεις εμπειρικά τη μεταμορφωτική δύναμη του Θεού; Κοίταξε στον Ιησού Χριστό. Ο Χριστός πέθανε για την αμαρτία σου, αναστήθηκε με δύναμη μοναδική, και τώρα ζει και προμηθεύει αναστάσιμη δύναμη στις ζωές εκείνων που Τον εμπιστεύονται και Τον ακολουθούν πιστά.

Θέλεις να γνωρίσεις τη σοφία του Θεού; Κοίταξε σ' Εκείνον «που έγινε από τον Θεό σοφία δική μας και δικαίωση και εξαγιασμός και απολύτρωση» (Α' Κορ. 1:30). Και κάτι ακόμη εξίσου σημαντικό:

Δ. Ο Ιησούς είναι μοναδικός ως η πηγή όλων των δώρων του Θεού υλικών και πνευματικών. Αυτό σημαίνει η δήλωση του Ιωάννη: «Απ' το δικό του πλούτο πήραμε όλοι εμείς τη μια δωρεά πάνω στην άλλη» (Ιωάν. 1:16).

Από μια άποψη, όλοι οι άνθρωποι είναι αποδέκτες των δώρων της πλούσιας χάριτος του Θεού. Όλοι οι άνθρωποι δέχονται και απολαμβάνουν τα υλικά αγαθά που χορηγεί ο Πανάγαθος Θεός, είτε το αναγνωρίζουν είτε όχι. Ο Ουράνιος Πατέρας μας, «αυτός ανατέλλει τον ήλιο του για κακούς και καλούς και στέλνει τη βροχή σε δικαίους και αδίκους» (Ματθ. 5:45). Και ο αδερφός του Κυρίου, ο Ιάκωβος προσθέτει: «Μην πλανάσθε, αγαπητοί μου αδερφοί. Κάθε καλή προσφορά και κάθε τέλειο δώρο έρχεται από ψηλά, από το δημιουργό των ουρανίων σωμάτων» (Ιάκ. 1:16,17). Εδώ εστιάζεται η πρώτη παρατήρηση:

α. Ο Ιησούς είναι ο Δημιουργός και ο Συντηρητής του σύμπαντος. Αν υπάρχει το σύμπαν και διατηρούνται οι ισορροπίες του και οι φυσικοί νόμοι, οφείλεται στη χάρη του Θεού και στην παράταση του ελέους Του. Μ' αυτή τη διαπίστωση αρχίζει το Ευαγγέλιό του ο Ιωάννης: «Απ' όλα πριν υπήρχε ο Λόγος κι ο Λόγος ήταν με τον Θεό, κι ήταν Θεός ο Λόγος. Απ' την αρχή ήταν αυτός με τον Θεό. Τα πάντα δι' αυτού δημιουργήθηκαν κι απ' όσα έγιναν τίποτα χωρίς αυτόν δεν έγινε» (Ιωάν. 1:1-3). Και ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους (1:2) τονίζει: «Δι' αυτού ο Θεός δημιούργησε το σύμπαν και τον όρισε κληρονόμο των πάντων». Ο Ιησούς δεν είναι μόνο ο Δημιουργός και ο Συντηρητής της φυσικής δημιουργίας, αλλά και:

β. Ο Δημιουργός της πνευματικής δημιουργίας, της Εκκλησίας Του. Ο Ιησούς Χριστός είναι το θεμέλιο και ο ακρογωνιαίος λίθος στο οικοδόμημα της Εκκλησίας. Την εξαγόρασε με το ίδιο Του το αίμα. Γι' αυτό και ο Θεός: «Τα σύμπαντα τα υπέταξε στην εξουσία του, κι αυτόν τον ίδιο τον Χριστό τον έδωσε στην εκκλησία ως υπέρτατο αρχηγό. Η εκκλησία είναι το σώμα του Χριστού, είναι η πληρότητα εκείνου ο οποίος με την παρουσία του γεμίζει πλήρως τα πάντα» (Εφ. 1:22,23). Τέλος:

γ. Ο Ιησούς είναι ο χορηγός της ζωής, φυσικής και πνευματικής. Αυτή την αλήθεια κήρυξε ο Απ. Παύλος στους Αθηναίους, στον Άρειο πάγο: «Ως Κύριος του ουρανού και της γης... αυτός δίνει σε όλα ζωή και πνοή και τα πάντα» (Πρ. 17:24,25).

Επίλογος. Ο Ιησούς είναι μοναδικός ως προς την προέλευση, τόσο ως ο Υιός του Ανθρώπου, όσο και ως ο Υιός του Θεού. Είναι μοναδικός στην αγιότητα και στη δικαιοσύνη. Είναι ακόμη ο Ιησούς μοναδικός στη γνώση του Ζωντανού και Αληθινού Θεού. Είναι η πλήρης αποκάλυψη του Θεού, «η ακτινοβολία του θεϊκού μεγαλείου και η τέλεια έκφραση της θεϊκής υπόστασης». Είναι «πλήρης χάριτος και αληθείας». Τέλος, Ο Ιησούς είναι μοναδικός

ως η πηγή όλων των ευλογιών του Θεού, υλικών και πνευματικών. Είναι ο Δημιουργός και ο Συντηρητής του υλικού σύμπαντος, αλλά και της Αιώνιας πνευματικής δημιουργίας, της Εκκλησίας Του. Είναι ο Ιησούς ο μοναδικός Σωτήρας, ο χορηγός της ζωής, φυσικής και πνευματικής.

Ποιος είναι ο Ιησούς για σένα; Αν διψάς, πήγαινε στον Χριστό και θα σου δώσει το Νερό της ζωής. Αν πεινάς, είναι ο Ίδιος, ο Χριστός «ο Άρτος της ζωής». Η δίψα και η πείνα σου θα ικανοποιηθούν για πάντα.

Δοκίμασες τον Χριστό; Τον γνώρισες; Τον αναγνώρισες ως προσωπικό σου Σωτήρα και Κύριο της ζωής σου; Αν όχι, σήμερα είναι μοναδική ευκαιρία να συνάψεις προσωπική σχέση με τον Χριστό, τον Αναστημένο, τον Παντοδύναμο, τον Πανάγαθο Κύριο.

Αν κάποτε γνώρισες τον Χριστό και αποστάτησες. Αν γύρισες πίσω στις επιδιώξεις και τις προσωρινές απολαύσεις αυτού του κόσμου. Πρόσεξε! Επειδή σύντομα θ' αποδειχτούν σάπιες και ολέθριες. Μην ανταλλάξεις τη βασιλεία του Θεού με τα «ξύλοκέρατα» αυτού του κόσμου. Σαν τον άσωτο γιο σύνελθε και γύρισε πίσω, πριν είναι πολύ αργά! Ο Σπλαγχνικός Ουράνιος Πατέρας σε περιμένει ακόμη!

Οι τρεις που αγαπούσαν τον Χριστό (Ιωάν. 11:1-2)

«Κάποιος που ονομαζόταν Λάζαρος αρρώστησε. Ήταν από τη Βηθανία, το χωριό όπου κατοικούσαν η Μαρία και η αδερφή της η Μάρθα. Η Μαρία ήταν εκείνη που αργότερα άλειψε τον Κύριο με μύρο και σκούπισε τα πόδια του με τα μαλλιά της. Ο Λάζαρος που αρρώστησε ήταν αδερφός της.» (Ιωάν. 11:1,2)

Σ' αυτό το κεφάλαιο έχουμε την εξιστόρηση του θαύματος, που έκανε ο Ιησούς λίγες μέρες πριν από το θάνατό Του. Είναι το θαύμα της ανάστασης του Λαζάρου. Αυτό το γεγονός αναφέρεται μόνο από τον Ιωάννη. Οι τρεις συνοπτικοί Ευαγγελιστές ασχολούνται κυρίως με τη διακονία του Ιησού στη Γαλιλαία και αναφέρουν μόνο την τελευταία επίσκεψή Του στην Ιερουσαλήμ, που κατέληξε στο πάθος Του. Ο Ιωάννης, από την άλλη μεριά, ασχολείται κυρίως με τη διακονία του Κυρίου στην Ιουδαία.

Η ανάσταση του Λαζάρου είναι το θαύμα που περιγράφεται με τις περισσότερες λεπτομέρειες από κάθε άλλο θαύμα. Κι αυτό δεν είναι τυχαίο. Σ' αυτή την αφήγηση υπάρχουν πολλές πλευρές, που είναι ιδιαίτερα διδακτικές. Έπειτα, το ίδιο το θαύμα είναι μια μεγάλη απόδειξη της Μεσσιανικής αποστολής του Ιησού. Όταν «ο Ιωάννης (ο Βαπτιστής) που βρισκόταν στη φυλακή, άκουσε για τα έργα του Χριστού, κι έστειλε δύο από τους μαθητές του να ρωτήσουν: «Εσύ είσαι ο Μεσσίας που πρόκειται να έρθει ή να περιμένουμε κανένα άλλο ;» Ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: «Να πάτε και να πείτε στον Ιωάννη αυτά που ακούτε και βλέπετε: Τυφλοί ξαναβλέπουν και κουτσοί περπατούν, λεπροί καθαρίζονται και κουφοί ακούν, νεκροί ανασταίνονται και φτωχοί ακούνε το χαρμόσυνο άγγελμα» (Ματθ. 11:2-5). Όμως, αυτό τα ο θαύμα ήταν το επιστέγασμα όλων των άλλων. Η μέγιστη απόδειξη ότι ο Ιησούς είναι «η Ανάσταση και η Ζωή».

Τα γεγονότα διαδραματίστηκαν στη Βηθανία, ένα χωριό πολύ κοντά στην Ιερουσαλήμ. Σ' αυτό το χωριό ήταν το σπίτι των τριών φίλων του Ιησού: της Μάρθας, της Μαρίας και του Λαζάρου. Ένα σπίτι ευπρεπισμένο, τακτοποιημένο κι ευτυχισμένο. Και μια οικογένεια με τα τρία αδέρφια να ζουν αρμονικά. Το σπίτι αυτό ήταν πολύ οικείο για τον Ιησού. Εδώ έμενε ο Ιησούς κάθε φορά που επισκεπτόταν την Ιερουσαλήμ.

Ένα από τα πιο πολύτιμα πράγματα σ' αυτό τον κόσμο είναι, να υπάρχει ένα σπίτι και μια οικογένεια, μέσα στην οποία να μπορεί κανένας, οποιαδήποτε ώρα, να βρίσκει ανάπαυση, να βρίσκει ειρήνη να βρίσκει κατανόηση, να νοιώθει αγάπη πραγματική. Αυτό ήταν διπλά αληθινό για τον Κύριο, γιατί δεν είχε δικό Του σπίτι. Να, πως μας το διηγείται ο Λουκάς (9:57,58): «Κύριε, θα σε ακολουθήσω όπου κι αν πας». Κι ο Ιησούς του είπε: «Οι αλεπούδες έχουν καταφύγιο και τα πουλιά φωλιές, ο Υιός του Ανθρώπου όμως δεν έχει που να γείρει το κεφάλι». Σ' αυτό το σπίτι της Βηθανίας έβρισκε ο Ιησούς ένα αποκούμπι, ένα τόπο ν' αναπαυθεί. Εκεί μπορούσε ν' αποσύρεται ο Ιησούς μετά την υπερένταση της δημόσιας ζωής. Εδώ ζούσαν οι τρεις άνθρωποι που αγαπούσαν τον Χριστό. Το μεγαλύτερο δώρο που μπορούμε να προσφέρουμε στους αδερφούς, αλλά και στους συνανθρώπους μας, είναι το δώρο της αναγνώρισης, το δώρο της κατανόησης, το δώρο της ειρήνης, το δώρο της ανυπόκριτης αγάπης. Να γνωρίζουν οι άνθρωποι γύρω μας, ότι υπάρχει κάποιος, που μπορούν να πλησιάσουν οποιαδήποτε στιγμή. Κάποιος που να μπορούν να του εμπιστευθούν τις αγωνίες, τους φόβους, τα προβλήματα. Και να είναι σίγουροι ότι θα τους καταλάβει, και δε θα τους κοροϊδέσει. Είναι κάτι που περιμένει ο Χριστός από εμάς. Δεν κοστίζει χρήματα. Όμως χρειάζεται μεγάλη καρδιά. Μια καρδιά που «να μετέχει στη χαρά όσων χαίρονται και στη λύπη όσων λυπούνται» (Ρωμ. 12:15). Αυτό το δώρο της αγάπης απολάμβανε ο Ιησούς στο σπίτι της Βηθανίας, στη αδερφική συντροφιά της Μάρθας, της Μαρίας και του Λαζάρου.

Καθώς μελετούμε την ιστορία της ανάστασης του Λαζάρου, παρατηρούμε ότι, το πραγματικό κίνητρο της επέμβασης του Ιησού ήταν «η δόξα του Θεού». «Αυτή η αρρώστια (είπε ο Ιησούς) δεν είναι για να φέρει το θάνατο, αλλά για να φανεί η δύναμη του Θεού, για να φανερωθεί μέσω αυτής η δόξα του Υιού του Θεού» (Ιωάν. :4). Είναι το ίδιο κίνητρο, που αναφέρει ο Ιωάννης και για τα άλλα θαύματα του Ιησού. Όμως, σ' αυτή την περίπτωση δίνεται η μεγαλύτερη αποκάλυψη, ότι «ο Ιησούς είναι η Ανάσταση και η Ζωή». Σ' αυτή την ιστορία συμμετέχουν τρία πρόσωπα, και αξίζει ν' ασχοληθούμε με το καθένα ξεχωριστά. Ποια είναι αυτά τα πρόσωπα; Ο Ιωάννης μας τα παρουσιάζει λέγοντας: «Κάποιος που ονομαζόταν Λάζαρος αρρώστησε. Ήταν από τη Βηθανία, το χωριό όπου κατοικούσαν η Μαρία και η αδερφή της η Μάρθα. Η Μαρία ήταν εκείνη που αργότερα άλειψε τον Κύριο με μύρο και σκούπισε τα πόδια του με τα μαλλιά της. Ο Λάζαρος που αρρώστησε ήταν αδερφός της» (Ιωάν. 11:1,2).

Αυτή είναι η πρώτη φορά που αναφέρονται τα τρία πρόσωπα στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο. Ο τρόπος, όμως, αναφοράς είναι τέτοιος, που δείχνει ότι επρόκειτο για πολύ γνωστά πρόσωπα στους αναγνώστες του Ευαγγελίου. Και είναι πολύ φυσικό, γιατί το γεγονός της ανάστασης του Λαζάρου, είχε γίνει ευρύτατα γνωστό στην Ιερουσαλήμ. Σε τέτοιο βαθμό που είχε συνταράξει και είχε απασχολήσει έντονα το Ιουδαϊκό Συνέδριο: την

ανώτατη εξουσία του Ισραήλ.

Α. Η Μάρθα - Το σημείο μεταστροφής. Από τους τρεις φίλους του Ιησού η Μάρθα αναφέρεται τελευταία. Αξίζει, όμως, ν' αρχίσουμε από τη Μάρθα. Φαίνεται να είναι το πιο σημαντικό πρόσωπο, και η επίδραση του Θαύματος επάνω της ήταν εντυπωσιακή. Στην πραγματικότητα, η ανάσταση του αδερφού της φαίνεται ν' αποτελεί το σημείο από το οποίο η ζωή της άλλαξε ριζικά.

Για τη Μάρθα γνωρίζουμε αρκετά και πέραν αυτών, που συναντούμε στο 11^ο κεφάλαιο του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου. Οι πρόσθετες αυτές αναφορές μας πληροφορούν, για το ποια ήταν η Μάρθα, πριν και μετά από τον γεγονός της ανάστασης του Λαζάρου. Στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο (10:38-42) διαβάζουμε: «Καθώς πορευόταν με τους μαθητές του ο Ιησούς, μπήκε σ' ένα χωριό, και τον υποδέχτηκε σπίτι της κάποια γυναίκα που την έλεγαν Μάρθα. Αυτή είχε μια αδερφή που ονομαζόταν Μαρία, κι οποία κάθισε στα πόδια του Ιησού και άκουγε τη διδασκαλία του. Αντίθετα η Μάρθα δούλευε ασταμάτητα για να τους περιποιηθεί. Πήγε λοιπόν στον Ιησού και του είπε: «Κύριε, δε νοιάζεσαι που η αδερφή μου μ' άφησε μόνη να σε περιποιούμαι; Πες της, λοιπόν, να με βοηθήσει.» Ο Ιησούς της αποκρίθηκε: «Μάρθα, Μάρθα, ασχολείσαι κι αγωνιάς για τόσα πολλά πράγματα, ενώ ένα μόνο χρειάζεται. Αυτό διάλεξε η Μαρία (Μαριάμ γαρ την αγαθήν μερίδα εξελέξατο), και δεν πρόκειται να της το αφαιρέσει κανείς».

Ποιος ήταν ο λόγος που Ιησούς επέπληξε τη Μάρθα; Σίγουρα δεν ήταν η προετοιμασία του φαγητού. Ήταν η γενικότερη στάση και η συμπεριφορά της απέναντι στους άλλους. Όπως φαίνεται από τις αναφορές των Ευαγγελιστών, η Μάρθα και η Μαρία ήταν δυο διαφορετικά πρόσωπα. Η Μάρθα είχε το ιδιαίτερο χάρισμα να υπηρετεί στα τραπέζια καλύτερα. Το πρόβλημα δεν ήταν η υπηρεσία της Μάρθας. Όμως, η παθολογική ενασχόλησή της με τις εργασίες του σπιτιού, την είχε απορροφήσει σε τέτοιο βαθμό, με αποτέλεσμα την απρεπή συμπεριφορά της απέναντι στους άλλους. Υποδέχτηκε στο σπίτι της τον Κύριο Ιησού και, μέσα στην παραζάλη της, Τον άφησε μόνο και, επιπλέον, είχε την απαίτηση από τη Μαρία να την ακολουθήσει, μέχρις ότου τακτοποιηθούν όλα στην εντέλεια.

Μ' αυτή την ιστορία στη σκέψη μας, ας πάμε σε μιαν άλλη στο 12^ο κεφάλαιο του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου. Η ιστορία αυτή αναφέρεται και στα δυο συνοπτικά Ευαγγέλια, κατά Ματθαίον και κατά Μάρκον. Το σκηνικό εξελίσσεται πάλι στη Βηθανία αλλά όχι στο σπίτι της Μάρθας. Είναι στο σπίτι του Σίμωνα του λεπρού. Προφανώς επρόκειτο για κάποιο λεπρό που τον είχε θεραπεύσει ο Χριστός. Κι εδώ γίνεται δείπνο. Να, πως το αφηγείται ο Ιωάννης (12:1,2): «Εξη μέρες πριν από το Πάσχα, ήρθε ο Ιησούς στη Βηθανία, όπου έμενε ο Λάζαρος, που ο Ιησούς τον είχε αναστήσει από τους νεκρούς. Ετοίμασαν, λοιπόν, εκεί για χάρη του δείπνο, και η Μάρθα υπηρετούσε».

Αξίζει να παρατηρήσουμε δυο πράγματα. Πρώτα απ' όλα, ήταν μια μεγάλη συντροφιά. Σ' αυτή την περίπτωση ήταν παρών ο Ιησούς, μαζί με τους δώδεκα μαθητές Του-σύνολο δεκατρείς. Κι επιπλέον αυτών, ήταν ο Σίμων, η Μαρία, ο Λάζαρος και η ίδια η Μάρθα, τουλάχιστον δεκαεπτά άτομα. Έπειτα, παρατηρούμε ότι πάλι η Μάρθα υπηρετεί, με κάποια, όμως, σημαντική διαφορά. Δε φαίνεται να έχει καμιά αγωνία. Αντίθετα, υπηρετεί με χαρούμενη καρδιά. Είναι ασφαλώς το γεγονός που μεσολάβησε ανάμεσα στα δυο τραπέζια. Τότε, στο συνταρακτικό γεγονός της ανάστασης του αδερφού της, η Μάρθα έμαθε να εμπιστεύεται ολοκληρωτικά στον Κύριο. Πού βασίζεται αυτή η άποψη; Υπάρχουν σαφείς ενδείξεις για την αλλαγή της συμπεριφοράς. Στο πρώτο τραπέζι, καθώς εκφράζει το παράπονά της στον Ιησού, τρεις φορές επαναλαμβάνει τα «μου» και το «με». «Κύριε, δε νοιάζεσαι που η αδερφή μου με άφησε μόνη να σε περιποιούμαι; Πες, λοιπόν, να με βοηθήσει» (Λουκ. 10:40). Σ' αυτή την περίπτωση η Μάρθα δεν είχε το νου της στον Ιησού, ούτε ενδιαφερόταν για το καλό της Μαρίας. Είχε τη σκέψη της στον εαυτό της. Ένοιωθε πως δεν εκτιμούσαν την προσφορά της. Αισθανόταν περιφρονημένη, και νόμιζε ότι καταχρώνται την καλοσύνη της. Αργότερα, όταν έπαψε ν' ασχολείται με τον εαυτό της, κι έστρεψε την προσοχή της στον Κύριο, έφυγαν από πάνω της όλα εκείνα τα δυσάρεστα συναισθήματα, και υπηρετούσε πρόθυμα.

Ποιά εφαρμογή μπορεί να έχει η περίπτωση αυτή της Μάρθας σ' εμάς σήμερα;

Πολύ σημαντική, ιδιαίτερα εάν, σαν τη Μάρθα, έχουμε το χάρισμα της υπηρεσίας. Δεν υπάρχει τίποτε κακό στην υπηρεσία. Αυτό είναι ξεκάθαρο. Έτσι, το ερώτημα δεν είναι αν θα πρέπει να υπηρετούμε ή όχι. Είναι μάλλον στο «ποιόν υπηρετώ» και στο «πώς υπηρετώ». Μήπως υπηρετώ τον εαυτό μου; Μήπως προσπαθώ να κτίσω την εκτίμηση και την υπόληψή μου; Είναι χρήσιμο να εξετάσουμε τα κίνητρά μας. Υπηρετώ ειλικρινά τον Κύριο; Είναι η καρδιά στραμμένη σ' Εκείνον; Αποβλέπω στη δόξα του Θεού; Εάν μεριμνώ και αγωνιώ για πολλά πράγματα. Αν αισθάνομαι περιφρονημένος και αδικημένος, είναι βέβαιο ότι έχω την προσοχή μου και τη σκέψη μου στον εαυτό μου, και όχι στον Χριστό. Χρειάζεται ν' ανανεώσω τη σχέση μου με τον Κύριο. Να ξεχάσω τον

εαυτό μου και ν' αποβλέπω μόνο «στον Ιησού, τον αρχηγό και τελειωτή της πίστεως». Τότε, η υπηρεσία μου θ' αποτελεί ευχαρίστηση και θα δοξάζει τον Θεό.

Β. Ο Λάζαρος - Η σιωπηλή μαρτυρία. «ο Λάζαρος, που ο Ιησούς τον είχε αναστήσει από τους νεκρούς»(Ιωάν.12:1). Είναι αξιοσημείωτο ότι καθώς διαβάζουμε αυτές τις ιστορίες και παρακολουθούμε το Λάζαρο, τόσο στο κατά Ιωάννη όσο και στα άλλα Ευαγγέλια, πουθενά δεν αναφέρεται κάποια λέξη να βγήκε από το στόμα του. Βλέπουμε τη Μάρθα να μιλάει, και τη Μαρία επίσης. Όμως, ο Λάζαρος δεν ακούγεται πουθενά. Είναι εντελώς σιωπηλός. Κι όμως, όταν φτάνουμε στο τέλος της ιστορίας του δείπνου στο σπίτι του Σίμωνα, διαπιστώνουμε ότι ο Λάζαρος έχει γίνει ο μεγαλύτερος και ο πιο αποτελεσματικός μάρτυρας του Ιησού. «Πλήθος από τους Ιουδαίους της πόλεως έμαθαν ότι ο Ιησούς βρίσκεται εκεί και ήρθαν για να δουν όχι μόνο αυτόν αλλά και το Λάζαρο, που τον είχε αναστήσει από τους νεκρούς. Γ' αυτό οι αρχιερείς αποφάσισαν να σκοτώσουν και το Λάζαρο, επειδή εξαιτίας του πολλοί Ιουδαίοι εγκατέλειψαν αυτούς και πίστευαν στον Ιησού» (Ιωάν. 12:9,10). Πώς έγινε ο Λάζαρος μια τόσο δυνατή μαρτυρία;

Ο πρώτος λόγος είναι το γεγονός της ανάστασής του από τους νεκρούς. Όλοι είχαν μάθει ότι πέθανε.

Επανελημμένα αναφέρει ο Ιωάννης για τους πολλούς Ιουδαίους, που είχαν έρθει στη Βηθανία για να παρηγορηθούν τις αδερφές του Λαζάρου. Τώρα, ο Λάζαρος είναι ζωντανός, κι όποιος θέλει μπορεί να τον δει.

Πλήθη Ιουδαίων έρχονταν από την Ιερουσαλήμ στη Βηθανία και θαύμαζαν το γεγονός.

Υπάρχει, όμως, κι ένας δεύτερος λόγος. Ο Λάζαρος ήταν μάρτυρας για τον Χριστό, επειδή βρισκόταν μαζί με τον Χριστό. Είχε ταυτιστεί με τον Χριστό. Στην ιστορία του δείπνου στο σπίτι του Σίμωνα βλέπουμε ότι: «ο Λάζαρος ήταν ένας απ' αυτούς που παρακάθονταν μαζί με τον Ιησού στο δείπνο» (Ιωάν. 12:2). Με τη θέση του δίπλα στον Ιησού, ο Λάζαρος διακήρυττε την ταύτισή του μ' Εκείνον που τον ανέστησε.

Η Βίβλος μας διδάσκει ότι όλοι εμείς είμασταν «άλλοτε πνευματικά νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων και των αμαρτιών μας» (Εφ. 2:1), αλλά ο Χριστός μας ανέστησε. Και το ερώτημα προβάλλει: Ζούμε τη ζωή της ανάστασης; Είμαστε ταυτισμένοι με τον Κύριο Ιησού που μας ανέστησε; Φαίνονται τα χαρακτηριστικά του Χριστού στην καθημερινή μας ζωή; Ως λυτρωμένοι του Χριστού αποστολή μας είναι να πούμε στους άλλους ανθρώπους, τι έκανε ο Χριστός σ' εμάς. Όμως, πάνω απ' όλα, εκείνο που έχει μεγαλύτερη αξία, είναι μια ζωή που να διακηρύττει την πραγματικότητα της ανάστασης. Βλέποντάς μας οι άνθρωποι να στρέφονται προς τον Χριστό και να δοξάζεται ο Θεός στη ζωή μας.

Γ. Η Μαρία - Η γυναίκα της προσφοράς και της λατρείας. Η Μαρία είναι η πιο αξιοζήλευτη μορφή της ιστορίας που μελετούμε. Τα Ευαγγέλια, σχεδόν πάντα, παρουσιάζουν τη Μαρία καθισμένη «προς τους πόδας του Ιησού». Στην πιο χαμηλή, στην πιο ταπεινή θέση. Στην πρώτη ιστορία που αναφέρει ο Λουκάς, τότε που ο Κύριος επιτίμησε τη Μάρθα, βλέπουμε τη Μαρία να κάθεται δίπλα στα πόδια του Ιησού, να ακούει και να μαθαίνει. Στην περίπτωση που μελετούμε: «Η Μαρία, όταν ήρθε εκεί που ήταν ο Ιησούς, καθώς τον αντίκρισε, έπεσε στα πόδια του και του έλεγε: «Κύριε, αν ήσουν εδώ, δε θα πέθαινε ο αδερφός μου» (Ιωάν. 11:32). Ανέφερε το πρόβλημα, άνοιξε την καρδιά της κι έφερε τον πόνο της μπροστά στον Κύριο. Κι ο φιλεύσπλαχνος Κύριος συμπάσχει: «Ο Ιησούς, όταν την είδε να κλαίει, να κλαίνει και οι Ιουδαίοι που είχαν έρθει μαζί της, λυπήθηκε βαθιά και ταραχτηκε» (Ιωάν. 11:33). Είναι συγκινητική και αξιοθαύμαστη η συμμετοχή του Ιησού στον πόνο και στη θλίψη της Μαρίας.

Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στον Κύριό μας γιατί δεν είναι απόμακρος! Είναι δίπλα μας σε κάθε πρόβλημα. Πάσχει μαζί μας. Ο αγαπημένος μας Κύριος Ιησούς Χριστός, είναι : «άνθρωπος φορτωμένος θλίψεις, του πόνου σύντροφος...Αυτός, όμως, φορτώθηκε τις θλίψεις μας κι υπέφερε τους πόνους τους δικούς μας», σύμφωνα με την προφητεία του Ησαΐα(53:3,4),Και : «Μ' όλες τις θλίψεις μας εσύ θλιβόσουν, κι ο άγγελος της παρουσίας σου μας έσωσε. Με την αγάπη σου και με την ευσπλαχνία σου πάντα εσύ μας λύτρωνες. Μας σήκωσες, μας κράτησες στην αγκαλιά σου όλα τα χρόνια που περάσανε» (Ησ. 63:9).

Τελικά, βλέπουμε τη Μαρία στο σπίτι του Σίμωνα, την ώρα του δείπνου που γινόταν για χάρη του Ιησού: «Τότε, η Μαρία πήρε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου κι άλειψε τα πόδια του Ιησού. Έπειτα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια του, κι όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδιά του μύρου» (Ιωάν. 12:3).

Ποιο ήταν το κίνητρο αυτής της πράξης; Γιατί η Μαρία άλειψε τον Κύριο με το πολύτιμο μύρο; Ο ίδιος ο Ιησούς μας δίνει την απάντηση: «Αυτό που κάνει είναι για τον ενταφιασμό μου» (Ιωάν. 12:7). Αυτό σημαίνει ότι από όλους εκείνους που ήταν μαζί με τον Ιησού, τους τελευταίους μήνες της επίγειας ζωής Του, μόνο η Μαρία κατάλαβε ότι ο Ιησούς επρόκειτο σύντομα να πεθάνει για τις αμαρτίες μας. Αλλά, θα μπορούσε να ρωτήσει κάποιος: Πώς μπόρεσε η Μαρία να το αντιληφθεί όταν οι άλλοι αστόχησαν; Η απάντηση είναι προφανής. Η Μαρία ήταν η μόνη που ξόδεψε πολύ χρόνο μαθητεύοντας στα πόδια του Ιησού. Ήταν η μόνη που ένοιωσε τους χτύπους

της καρδιάς Του.

Η προσφορά της Μαρίας δείχνει και κάτι ακόμη. Καθώς η Μαρία κατάλαβε ότι ο Ιησούς επρόκειτο σύντομα να πεθάνει, κι επειδή Τον αγαπούσε πολύ, πρόσφερε το καλύτερο που είχε, όλο της τον εαυτό. Δυο λεπτομέρειες της ιστορίας το αποδεικνύουν. Πρώτα, η αξία του μύρου που ήταν πολύ μεγάλη. Εντυπωσίασε όλους τους παρακαθήμενους στο δείπνο. Η αξία του μύρου εκτιμήθηκε στα τριακόσια δηνάρια, Ένα δηνάριο ήταν το κανονικό ημερομίσθιο. Επομένως, η αξία του μύρου αντιστοιχούσε στα ημερομίσθια ενός ολόκληρου έτους. Δεν είναι εκπληκτικό, λοιπόν, να θεωρηθεί μεγάλη σπατάλη. Και η δεύτερη λεπτομέρεια, που μας διασώζει στην αντίστοιχη αφήγησή του ο Μάρκος, είναι ότι η Μαρία έσπασε το αλαβάστρινο δοχείο του μύρου. Κι αυτό είναι μια απόδειξη ότι δεν κράτησε ούτε μια σταγόνα για τον εαυτό της.

Ποιά είναι η δική μας τοποθέτηση μπροστά στον Ιησού; Πόσο μέρος της καρδιάς μας Του έχουμε παραχωρήσει; Αν κρατούμε κάτι για τον εαυτό μας, σημαίνει πως δεν καταλάβαμε ακόμη το μέγεθος της θυσίας του Χριστού. Εκείνος πρόσφερε τη ζωή Του για χάρη μας. Πήρε επάνω Του το βάρος των δικών μας αμαρτιών. Πέθανε στη θέση μας. Πέθανε για τις αμαρτίες μας κι αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας, για να μας εξασφαλίσει την αιώνια ζωή στην ένδοξη παρουσία του Θεού.

Ό,τι εμπιστευόμαστε στον Κύριο είναι η μεγαλύτερη επένδυση. Εκείνο που περιμένει ο Κύριος από τον καθένα μας, είναι να Του δώσουμε την καρδιά μας, ολόκληρο το είναι μας. Εκείνος να μας κυβερνά.

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα της προσφοράς της Μαρίας; «όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδιά του μύρου» (Ιωάν. 12:3). Κι ο Απόστολος Παύλος διακηρύττει: «εμείς είμαστε η ευωδιά του Χριστού που προσφέρεται στον Θεό και διαδίδεται.. είναι άρωμα που προέρχεται από τη ζωή και δίνει ζωή. Και ποιός είναι άξιος για ένα τέτοιο έργο;.. εμείς δεν είμαστε από μόνοι μας ικανοί να θεωρήσουμε ότι κάτι προέρχεται από μας τους ίδιους. Αλλά η ικανότητά μας προέρχεται από τον Θεό. Αυτός μας αξίωσε να υπηρετήσουμε τη νέα διαθήκη» (Β' Κορ. 2:15,16, 3:5).

Είδαμε τρία διαφορετικά πρόσωπα που, όμως, όλα επηρεάστηκαν σημαντικά από την επαφή τους με τον Ιησού Χριστό. Η Μάρθα αρχικά υπηρετούσε τον εαυτό της Αργότερα έμαθε να υπηρετεί με απλότητα και προθυμία τον Κύριο. Ο Λάζαρος στεκόταν και καθόταν δίπλα στον Ιησού, κι η ζωή του μαρτυρούσε τη δύναμη και τη δόξα του Χριστού. Η Μαρία, τέλος, πρόσφερε το άρωμα της ζωής της κι έγινε ευλογία για όλους. Ο Ιησούς είπε: «σας βεβαιώνω πως σ' όλο τον κόσμο, όπου κηρυχθεί το ευαγγέλιο, θα γίνεται λόγος και για την πράξη της, κι έτσι θα τη θυμούνται» (Μάρκ. 14:9).

Υπάρχουν πολλά μνημεία στον κόσμο. Κάποιοι αφήνουν πίσω τους μεγαλόπρεπα οικοδομήματα με την υπογραφή τους. Άλλοι αφήνουν τόμους βιβλίων. Το μεγαλύτερο, όμως, μνημείο, που δε θα λησμονηθεί ποτέ, είναι η ευωδιά μιας ζωής που είναι ολότελα δοσμένη στον Κύριο Ιησού Χριστό. Αυτό δοξάζει τον Θεό.

Μια αρρώστια για τη δόξα του Θεού (Ιωάν. 11:1-44)

Η μελέτη του 11^{ου} κεφαλαίου του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου έχει ιδιαίτερη σημασία. Από τη μια μεριά μας δίνει πολύτιμα μαθήματα για την καθημερινή μας πορεία, κι από την άλλη μας αποκαλύπτει μεγάλες πνευματικές αλήθειες για το αιώνιο μέλλον μας.

Τρία πρόσωπα μας παρουσιάζει ο Ιωάννης στην αρχή της αφήγησής του: Το Λάζαρο, τη Μάρθα και τη Μαρία. Αρχίζει την ιστορία περιγράφοντας όχι τη σχέση τους με τον Ιησού στο παρελθόν, ούτε την προσδοκία τους για το ευλογημένο μέλλον, που υπήρχε μπροστά τους. Η περιγραφή αρχίζει μ' ένα πρόβλημα. Ο Λάζαρος ασθενεί και μάλιστα πολύ βαριά.

Πρόκειται για ένα πρόβλημα κοινό, με το οποίο όλοι μας μπορούμε να ταυτιστούμε, γιατί είτε το ζήσαμε ήδη, ή θα το αντιμετωπίσουμε οπωσδήποτε κάποια στιγμή στο μέλλον. Σ' αυτή τη ζωή δημιουργούμε οικογένειες.

Αναπτύσσουμε κάποιες στενές σχέσεις, που είναι τόσο σημαντικές, ώστε ποτέ δε θα θέλαμε να διαταραχθούν ή να διακοπούν. Όμως, από καιρό σε καιρό συναντούμε τους ανεπιθύμητους επισκέπτες. Το ατύχημα, η αρρώστια, ο θάνατος έρχονται και αναστατώνουν τη ζωή μας. Άνθρωποι πολύ αγαπητοί και πολύ χρήσιμοι για μας, πολλές φορές και για τον ευρύτερο κύκλο, φεύγουν απ' ανάμεσά μας. Σε τέτοιες περιπτώσεις, πολλά ερωτηματικά ανεβαίνουν στις καρδιές μας. Πολλά αγωνιώδη «γιατί;» βασανίζουν τη σκέψη μας και δε βρίσκουμε απάντηση πουθενά. Τί πρέπει να κάνουμε;

Σ' ολόκληρη την Αγία Γραφή δεν υπάρχει καλύτερο παράδειγμα, απ' αυτό που μας δίνουν η Μάρθα και η Μαρία. Απλά αναφέρουν το πρόβλημά τους στον Ιησού: «Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος» (Ιωάν. 11: 3). Ένα μήνυμα απλό, όμως ουσιαστικό. Το όνομα Λάζαρος σημαίνει «ο Θεός η βοήθειά μου». Αξίζει να προσέξουμε ότι οι αδελφές, στο μήνυμά τους, δεν λένε στον Ιησού να πάει στη Βηθανία. Ήξεραν ότι ένα τέτοιο αίτημα ήταν περιττό. Γνώριζαν ότι η απλή δήλωση της μεγάλης ανάγκης τους θα έφερνε τον Ιησού κοντά τους. Ήταν βέβαιες ότι ο Ιησούς θα έδινε τη λύση στο πρόβλημά τους.

Α. Αγαπημένος του Χριστού και όμως ασθενής. Ορισμένοι Χριστιανικοί κύκλοι υποστηρίζουν ότι ο αφιερωμένος Χριστιανός, το γνήσιο παιδί του Θεού, δεν έχει προβλήματα, κι ότι είναι απαλλαγμένο από τα ανθρώπινα δεινοπαθήματα. Την άποψη αυτή εύκολα την υιοθετούμε επειδή μας βολεύει και ταιριάζει απόλυτα στις επιθυμίες μας. Ποιος θέλει την αρρώστια; Ποιος άνθρωπος δεν απεχθάνεται το θάνατο; Εξάλλου, ο Λόγος του Θεού τον χαρακτηρίζει «έσχατο εχθρό». Η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική. Ο Χριστός ποτέ δεν υποσχέθηκε ανοσία στην αρρώστια.

Τα γεγονότα του 11^{ου} κεφαλαίου διαδραματίστηκαν στη Βηθανία, ένα χωριό πολύ κοντά στην Ιερουσαλήμ. Σ' αυτό το χωριό ήταν το σπίτι των τριών αδερφών, της Μαρίας, της Μάρθας και του Λαζάρου. Μια οικογένεια ευτυχισμένη, με τα τρία αδέρφια να ζουν αρμονικά. Εδώ έμενε ο Ιησούς όταν επισκεπτόταν την Ιερουσαλήμ. Σ' αυτό το σπίτι έβρισκε αποκούμπι, ένα χώρο ν' αναπαυθεί. Εδώ μπορούσε ο Ιησούς ν' αποσύρεται, μετά το μόχθο και την υπερένταση της καθημερινής δημόσιας ζωής. Με την αμοιβαία προσφορά και αφοσίωση, ήταν φυσικό να δημιουργηθεί μεταξύ τους ένας ιδιαίτερος δεσμός, μια ξεχωριστή σχέση ανυπόκριτης αγάπης.

Κι όμως, σ' αυτό το σπίτι εμφανίζεται ένα μεγάλο πρόβλημα: «Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος» (Ιωάν. 11:3). Αν ήταν κάτι απλό οι δυο αδελφές δε θα ενοχλούσαν το Διδάσκαλο. Συνειδητοποίησαν τη σοβαρότητα της κατάστασης. Αιφνιδιάστηκαν, ανησύχησαν έντονα, και γι' αυτό το λόγο έστειλαν το μήνυμα.

Η αρρώστια και ο θάνατος μας αιφνιδιάζουν και μας αναστατώνουν. Ξεχνούμε ότι και οι αγαπημένοι του Κυρίου είμαστε απλοί άνθρωποι. Είναι μέσα στη φύση μας να υποφέρουμε από διάφορες παθήσεις. Λόγω της πτώσης των πρωτοπλάστων στην Εδέμ, από τη γέννησή μας σ' αυτό τον κόσμο φέρουμε μέσα μας το στοιχείο της φθοράς. Η αγάπη του Χριστού για μας, δε μας απαλλάσσει από τις συνηθισμένες ανάγκες και τα προβλήματα της ανθρώπινης ζωής. Η διαθήκη της χάριτος του Θεού δε μας εγγυάται αποφυγή των δυσκολιών, ασθενειών και του φυσικού θανάτου.

Η Βίβλος μας λέει: «ο άνθρωπος γεννήθηκε για τον πόνο» (Ιώβ 5:7). Και : «Είναι καθορισμένο για τους ανθρώπους μια φορά να πεθάνουν» (Εβρ. 9:27).

Η αρρώστια είναι μια δοκιμασία και, συχνά, τη χρησιμοποιεί ο Θεός για να μιλήσει ιδιαίτερα στις καρδιές μας και να μας φέρει πιο κοντά στη δική Του καρδιά. Συνειδητοποιούμε ότι: «έχουμε το θησαυρό σε πήλινα σκεύη. Έτσι γίνεται φανερό πως η υπερβολική αξία του θησαυρού προέρχεται από τον Θεό κι όχι από μας» (Β' Κορ. 4:7). Ο Θεός, μέσα στη δική Του ευσπλαχνία, μας αποσπά από τα γήινα και τα πρόσκαιρα, και στρέφει την προσοχή μας στα ουράνια και στα αιώνια. Άλλοτε πάλι, ο Θεός χρησιμοποιεί τη δική μας περιπέτεια για το καλό των άλλων. Αυτό ακριβώς συνέβη στην περίπτωση του Λαζάρου. Στην περίπτωσή του δοξάστηκε ο Θεός, και στους είκοσι

αιώνες που ακολούθησαν μέχρι σήμερα, οι πιστοί του Χριστού γινόμαστε πλουσιότεροι πνευματικά μελετώντας την ιστορία του.

Η αρρώστια και ο θάνατος, ως αποτέλεσμα της εισβολής της αμαρτίας στον κόσμο μας, είναι καταστάσεις παρείσακτες και ανεπιθύμητες. Επομένως, όπως και σε κάθε άλλο πρόβλημα ή δυσκολία, είναι φυσικό και επιβεβλημένο να καταφεύγουμε στον Κύριό μας Ιησού Χριστό, ο οποίος «δοκιμάστηκε σε όλα.. και μπορεί να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίσει τη χάρη του, την ώρα που τη χρειαζόμαστε» (Εβρ. 4:15,16).

Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης και η επιθυμία μας για ζωή και υγεία είναι δοσμένα από το Δημιουργό μας. Ο τρόπος που ενήργησαν οι δυο αδελφές είναι ένα καλό παράδειγμα για μας, για το πώς ν' αντιμετωπίζουμε ανάλογες καταστάσεις και για το πώς πρέπει να προσευχόμαστε. Οι δυο αδελφές προσευχήθηκαν ή καλύτερα, για ν' ακριβολογούμε, έφεραν την υπόθεσή τους στον Ιησού. Κι αυτή η σκέψη μας οδηγεί στο δεύτερο σημείο.

Β. Ο Χριστός, η βοήθειά μας στην ταραχή. Είναι καλό, είναι αδήριτη ανάγκη να φέρνουμε τα προβλήματά μας στον Ιησού. Στην πραγματικότητα είναι καλό, είναι απαραίτητο να είμαστε σε διαρκή επικοινωνία με τον Κύριό μας για όλα.

Ποια είναι η δική μας θέση; Πώς ενεργούμε μπροστά στα προβλήματα; Ασφαλώς θα χρησιμοποιήσουμε τους Ιατρούς και τα Νοσοκομεία. Η πρόοδος της Ιατρικής Επιστήμης αποτελεί μια εκδήλωση θεϊκού ελέους για την ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου. Όμως, η ίαση είναι αποκλειστικά έργο και δώρο του Θεού. Στο βιβλίο της Εξόδου (15:26) έχουμε τη διακήρυξη: «Εγώ είμαι ο Κύριος, αυτός που σας γιατρεύει». Κείμ. Ο' «εγώ γαρ είμι Κύριος ο Θεός σου ο ιώμενός σε».

Πόσο λίγο γνωρίζουμε τον Κύριό μας! Είναι γραμμένο στο Λόγο Του: «Είν' ο Θεός για μας καταφύγιο και δύναμη. Στάθηκε στις ανάγκες μας βοήθεια σπουδαία» (Ψαλμ. 46:2). Όταν ο λαός Ισραήλ ξεσηκώθηκε εναντίον του Μωυσή, εκείνος έκραξε προς τον Κύριο (Εξ. 15:25). Όταν ο βασιλιάς Εζεκίας έλαβε την απειλητική επιστολή του βασιλιά της Ασσυρίας Σενναχηρίμ, τι έκανε; «το διάβασε. Έπειτα ανέβηκε στο ναό του Κυρίου, το ξετύλιξε ενώπιόν του και προσευχήθηκε» (Ησ. 37:14). Υπάρχει καλύτερη λύση; Όταν ο Ηρώδης αποκεφάλισε τον Ιωάννη το Βαπτιστή: «οι μαθητές του.. πήγαν και το ανήγγειλαν στον Ιησού» (Ματθ. 14:12). Τι θαυμάσια παραδείγματα μας δίνει ο Λόγος του Θεού!

«Δεν έχουμε αρχιερέα που να μη μπορεί να συμεριστεί τις αδυναμίες μας. Αντίθετα, έχει δοκιμαστεί σε όλα, επειδή έγινε άνθρωπος σαν κι εμάς, χωρίς όμως να αμαρτήσει. Ας πλησιάζουμε, λοιπόν, με θάρρος το θρόνο της χάριτος του Θεού, για να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίσει τη χάρη του που χρειαζόμαστε για βοήθεια στην κατάλληλη στιγμή» (Εβρ. 4:15,16).

Με ποιο τρόπο θα έρθει η βοήθεια του Κυρίου δεν το γνωρίζουμε. Δεν μπορούμε να απαιτήσουμε τη λύση του προβλήματος ούτε τη θεραπεία. Μπορούμε, όμως, να επικαλεστούμε το έλεος και τη χάρη Του. Και μόνο που αναφέρουμε το πρόβλημά μας στον Ιησού, μοιραζόμαστε το βάρος μαζί Του. Αφήνουμε, στην πραγματικότητα, τα βάρη μας στα δικά Του χέρια. Είναι βέβαιο ότι ο Κύριος ενδιαφέρεται για μας. Είναι «ο Εμμανουήλ», ο Θεός μαζί μας.

«Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος» (Ιωάν. 11:3), Είναι αλήθεια πως ο Κύριος γνωρίζει ήδη το πρόβλημα. Γνωρίζει τα πάντα. Όμως μας καλεί να πηγαίνουμε σ' Εκείνον και να του λέμε ό,τι μας πιέζει, ό,τι βαραίνει τις καρδιές μας, και είναι ο μόνος που θέλει και μπορεί να μας ανακουφίσει.

«Έστειλαν, λοιπόν, οι αδερφές του μήνυμα στον Ιησού, και του έλεγαν: «Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος. Όταν το άκουσε ο Ιησούς, είπε: «Η αρρώστια αυτή δεν είναι για να καταλήξει στο θάνατο, αλλά για χάρη της δόξας του Θεού, για να φανερωθεί μέσω αυτής η δόξα του Υιού του Θεού» (Ιωάν. 11:3,4).

Γ. Μια αρρώστια για τη δόξα του Θεού (που είναι και ο τίτλος της μελέτης μας). Για τη Μάρθα και τη Μαρία θα δοξαζόταν ο Θεός αν ο Ιησούς πήγαινε επειγόντως στη Βηθανία, και θεράπευε το Λάζαρο. Όμως, τι λέει ο Κύριος; (Ησ. 55:8,9) «Οι σκέψεις μου δεν είναι σαν τις δικές σας σκέψεις και τα έργα σας δεν είναι όπως τα δικά μου έργα. Όσο απέχει ο ουρανός από τη γη, τόσο απέχουν τα έργα μου απ' τα δικά σας, και οι σκέψεις μου από τις σκέψεις σας».

«Ο Ιησούς αγαπούσε τη Μάρθα και την αδερφή της καθώς και το Λάζαρο. Κι όμως, όταν άκουσε πως είναι άρρωστος, έμεινε στον τόπο όπου βρισκόταν δυο μέρες ακόμα» (Ιωάν. 11:5,6). Παράξενη και ανεξήγητη για το ανθρώπινο μυαλό η συμπεριφορά του Ιησού. Να γιατί, οι δυο αδελφές, μόλις συνάντησαν τον Ιησού, του είπαν: «Κύριε, αν ήσουν εδώ δε θα πέθαινε ο αδερφός μου» (Ιωάν. 11:21,32). Δικαιολογημένο απόλυτα το παράπονό τους, όμως ο Ιησούς είχε διαφορετικό σχέδιο. Πόσο συχνά προσπαθούμε να βάλουμε τον Ιησού στα δικά μας σχέδια, και δεν μπορούμε να διακρίνουμε το άγιο θέλημά Του!

Η ανάσταση του Λαζάρου, μετά από τετραήμερη παραμονή στον τόπο των νεκρών, δόξασε τον Θεό περισσότερο

από μια θεραπεία οποιουδήποτε αρρώστου. Τι σημαίνει δοξάζω τον Θεό; Αναγνωρίζω αληθινά Αυτός που είναι. Και καθώς μια από τις αιώνιες ιδιότητες του Θεού είναι η παντοδυναμία, η ανάσταση του Λάζαρου επηρέασε πολλούς και προκάλεσε ν' αναγνωρίσουν τη μεγάλη Του δύναμη, και να Τον δοξάσουν.

Ταυτόχρονα, η δόξα του Θεού φανερώθηκε εντονότερα στη μεταμόρφωση της ζωής πρώτα του Λάζαρου και, κατ' επέκταση, όλων εκείνων που έζησαν το θαύμα της ανάστασης. Η επίδραση πάνω στον ίδιο το Λάζαρο ήταν θαυμαστή. Πουθενά, σ' ολόκληρη την αφήγηση, δεν αναφέρεται αν μίλησε ο Λάζαρος. Όμως η μαρτυρία του είναι δυναμική και αποτελεσματική. «Γι' αυτό οι αρχιερείς αποφάσισαν να σκοτώσουν και το Λάζαρο, επειδή εξαιτίας του πολλοί Ιουδαίοι εγκατέλειπαν αυτούς και πίστευαν στον Ιησού» (Ιωάν. 12:10,11). Η μεταμορφωμένη ζωή του αναστημένου Λαζάρου οδηγούσε τους ανθρώπους στον Χριστό.

Ποια είναι η δική μου; Ποια είναι η δική σου μαρτυρία; Ομολογούμε πως πεθάναμε ως προς την αμαρτία και πως αναστηθήκαμε σε νέα ζωή μαζί με τον Χριστό. Ποια είναι η επίδραση αυτής της αλλαγής στο περιβάλλον μας; Η Μάρθα που πριν αγανακτούσε, τώρα υπηρετεί ολόκληρη τη συντροφιά του Ιησού με χαρά. Η Μαρία έφτασε στο σημείο ν' αντιληφθεί, μόνη απ' όλους τους μαθητές, ότι ο Ιησούς θα πρόσφερε σύντομα τη ζωή Του για όλους τους αμαρτωλούς. Το απέδειξε αυτό με την πράξη της, όταν άλειψε τα πόδια του Ιησού με το πολύτιμο μύρο, και τα σκούπισε με τα μαλλιά της. Το βεβαιώνει ο Κύριος λέγοντας: «αυτό που κάνει είναι για την ημέρα του ενταφιασμού μου» (Ιωάν. 12:7).

Ο θάνατος και η ανάσταση του Λαζάρου είχε μεγάλη επίδραση πάνω στους μαθητές του Χριστού. Το λέει ο ίδιος ο Ιησούς, πριν αναστήσει το Λάζαρο: «Τότε λοιπόν ο Ιησούς τους μίλησε καθαρά: «Ο Λάζαρος πέθανε, τους λέει, και χαίρομαι για σας, για να πιστέψετε, επειδή δεν ήμουν εκεί όταν πέθανε» (Ιωάν. 11:14,15). Χαίρεται ο Ιησούς για το θάνατο του φίλου Του; Όχι, βέβαια. Χαίρεται γιατί, με το γεγονός αυτό, ενισχύεται η πίστη των μαθητών Του, και δοξάζεται ο Θεός. Η Βίβλος μας λέει: «Κανένας μας άλλωστε δε ζει για τον εαυτό του και κανένας δεν πεθαίνει για τον εαυτό του. Γιατί, όταν ζούμε, για τον Κύριο ζούμε, και όταν πεθαίνουμε, πεθαίνουμε για χάρη του Κυρίου. Είτε, λοιπόν, ζούμε είτε πεθαίνουμε, ανήκουμε στον Κύριο» (Ρωμ. 14:7,8). Ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τα προβλήματα της καθημερινής ζωής, την αρρώστια, το πένθος, είναι η πιο δυνατή μαρτυρία για τους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μας και δοξάζει τον Θεό.

Το γεγονός του θανάτου και της ανάστασης του Λαζάρου είχε μεγάλη επίδραση στον ευρύτερο κύκλο των συγγενών και φίλων τους. «Πολλοί από τους Ιουδαίους της πόλης είχαν έρθει στη Μάρθα και στη Μαρία, να τις παρηγορήσουν για το θάνατο του αδερφού τους» (Ιωάν. 11:19). Ήρθαν να σταθούν δίπλα τους. Να δείξουν τη συμπάθειά τους. Είναι μέρος της ζωής μας να σταθούμε δίπλα στη συμφορά, στον πόνο των συνανθρώπων μας. Αυτό γινόταν και τότε. Και τι συνέβη όταν ο Ιησούς με την προσταγή Του ανέστησε το Λάζαρο; «Πολλοί από τους Ιουδαίους, που είχαν έρθει να επισκεφθούν τη Μαρία, και είδαν τι έκανε ο Ιησούς, πίστεψαν σ' αυτόν» (Ιωάν. 11:45). Ήρθαν να συλλυπηθούν, κι έφυγαν μεταμορφωμένοι, με την πίστη του Χριστού στις καρδιές τους. Αυτό ήταν κυριολεκτικά το αποτέλεσμα της προσευχής του Ιησού στον Πατέρα, καθώς στεκόταν μπροστά στο μνήμα του νεκρού φίλου Του: «Τότε ο Ιησούς σήκωσε τα μάτια του ψηλά και είπε: «Πατέρα, σ' ευχαριστώ που με άκουσες. Εγώ το ήξερα ότι πάντα με ακούς. Το είπα όμως για χάρη του πλήθους που είναι εδώ γύρω, για να πιστέψουν πως εσύ με έστειλες» (Ιωάν. 11:41,42).

Ένας κύκλος ανθρώπων γύρω από το μνήμα, ήξεραν όλοι ότι ο Λάζαρος ήταν νεκρός. Πολλοί απ' αυτούς ήταν σημαντικά πρόσωπα της κοινότητας. Πίστεψαν όλοι εκείνοι; Όχι. Ένας σημαντικός αριθμός ανθρώπων πίστεψαν. Κάποιοι άλλοι, όμως, πήγαν απλά και κατήγγειλαν τον Ιησού στους Φαρισαίους. Γι' αυτούς ειδικά η ανάσταση του Λαζάρου ήταν, από τη φύση της, μια καταδίκη. Γιατί ενώ ήταν γεγονός αναμφισβήτητο, δεν το δέχτηκαν. Αλλά κι εδώ ακόμη ο Θεός δοξάστηκε. Έδειξε τη μακροθυμία Του, τη μεγάλη αγάπη και τη δύναμή Του. «Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος» (Ιωάν. 11:3). Και στο κείμενο διαβάζουμε τη δήλωση του Κυρίου: «ακούσας δε ο Ιησούς είπε: «αύτη η ασθένεια ουκ έστιν προς θάνατον αλλ' υπέρ της δόξης του Θεού, ίνα δοξασθή ο υιός του Θεού δι' αυτής» (Εδ.4). Η τελευταία αυτή φράση μας οδηγεί στο τελευταίο σημείο.

Δ. Μια αρρώστια για τη δόξα του Χριστού. Με ποιό τρόπο θα ήταν δυνατό να δοξαστεί ο Ιησούς με το θάνατο του φίλου Του; Υπάρχουν τρεις απαντήσεις.

α. Ο Ιησούς, ως Θεός, τιμάται μαζί με τον Πατέρα. Αυτό φαίνεται καθαρά στην αναφορά του Ιωάννη αμέσως μετά το θαύμα στην Κανά της Γαλιλαίας, όταν ο Κύριος μετέτρεψε το νερό σε κρασί: «Έτσι φανέρωσε τη δόξα του και οι μαθητές του πίστεψαν σ' αυτόν» (Ιωάν. 2:11). Καθώς επίσης και λίγο πριν την ανάσταση του Λαζάρου, όταν ο Ιησούς, απευθυνόμενος στη Μάρθα, λέει: «Δε σου είπα πως αν πιστέψεις θα δεις τη δόξα του Θεού;» (Ιωάν. 11:40). Η δόξα του Θεού είναι και δόξα του Χριστού και αντίστροφα. Η δόξα του Χριστού είναι και δόξα του Θεού. Τα δυο αυτά είναι ταυτόσημα επειδή ο Χριστός είναι Θεός. Από εδώ πηγάζει η αξίωση του Ιησού: «όλοι να

τιμούν τον Υιό, καθώς τιμούν τον Πατέρα. Όποιος δεν τιμάει τον Υιό, δεν τιμάει ούτε τον Πατέρα που τον έστειλε» (Ιωάν. 5:23).

β. Με το θάνατο και την ανάσταση του Λαζάρου δοξάστηκε ο Ιησούς, γιατί αποδείχτηκε ότι έχει την ικανότητα ν' αντιμετωπίσει οποιαδήποτε κατάσταση. Σύμφωνα με την αφήγηση του Ευαγγελίου, ο Ιησούς καθυστέρησε την επάνοδό Του στη Βηθανία. Όταν έφτασε, είχαν περάσει τέσσερις μέρες από την ταφή του. Μ' άλλα λόγια, ο Ιησούς έφερε θεληματικά τον Εαυτό Του σε πολύ δυσχερή θέση. Μ' αυτό τον τρόπο όμως αποδείχτηκε η Παντοδυναμία Του. Ο Θεός, όταν θέλει να Τον εμπιστευθούμε, επιτρέπει συχνά δυσκολίες στη ζωή μας. Κι όταν πάλι χρειαζόμαστε περισσότερη εμπιστοσύνη σ' Εκείνον, μας φέρνει μπροστά σε αδιέξοδα. Είναι τότε που αναγνωρίζουμε την πλήρη αδυναμία μας και αφήνουμε την υπόθεσή μας απόλυτα και ολοκληρωτικά στα δικά Του τα χέρια.

γ. Ο Ιησούς δοξάστηκε με το σταυρό. Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο συχνά η δόξα του Χριστού ταυτίζεται με το πάθος του σταυρού. Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο κεφάλαιο 7:39 μας λέει: «δεν είχε δοθεί ακόμα το Άγιο Πνεύμα, καθόσον δεν είχε δοξαστεί ακόμα ο Ιησούς». Ή πάλι, όταν οι Έλληνες ήρθαν στον Ιησού, ο ίδιος δήλωσε: «Ήρθε πια η ώρα να δοξαστεί ο Υιός του Ανθρώπου». Είναι φανερό ότι αναφέρεται στο θάνατό Του, επειδή συνεχίζει: «Η αλήθεια είναι, και σας το τονίζω, πως αν ο σπόρος του σιταριού δεν πέσει στη γη και πεθάνει, μόνο αυτός μένει. Αν όμως πεθάνει, παράγει πολύ καρπό» (Ιωάν. 12:23,24). Και λίγα εδάφια πιο πριν διαβάζουμε: «Αυτά, βέβαια, δεν τα κατάλαβαν στην αρχή οι μαθητές του, αλλά όταν δοξάστηκε ο Ιησούς, τότε θυμήθηκαν ότι αυτά είχαν γραφτεί γι' αυτόν και αυτά του έκαναν» (Ιωάν. 12:16).

Η ανάσταση του Λαζάρου είχε ως άμεσο αποτέλεσμα το θάνατο του Ιησού. Ήταν ο σπινθήρας που προκάλεσε την έκρηξη της σωρευμένης έχθρας των θρησκευτικών ηγετών, με τελικό σημείο τη σταυρική θυσία. Ο Ιησούς τα ήξερε όλα εκ των προτέρων, και όμως δε σταμάτησε. Θεληματικά προχώρησε στο σταυρό και στην ανάσταση για τη δική μας αιώνια σωτηρία. Πέθανε και αναστήθηκε. Υπέφερε τα πάνδεινα αλλά θριάμβευσε.

«Έστειλαν, λοιπόν, οι αδερφές του μήνυμα στον Ιησού, και του έλεγαν: «Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος». Όταν το άκουσε ο Ιησούς, είπε: «Η αρρώστια αυτή δεν είναι για να καταλήξει στο θάνατο, αλλά για χάρη της δόξας του Θεού, για να φανερωθεί μέσω αυτής η δόξα του Υιού του Θεού» (Ιωάν. 11:3,4). Ο δρόμος για τη δόξα περνάει από το σταυρό. Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό.

Η θεραπεία του παράλυτου το Σάββατο στη Βηθεσδά (Ιωάν. 5:1-18)

Στα Ευαγγέλια έχουμε την πιστή αφήγηση όλων εκείνων που ο Ιησούς «άρχισε να κάνει και να διδάσκει» (Πρ. 1:1). Οι πράξεις και η διδασκαλία του Ιησού ήταν πάντοτε αλληλένδετα. Με τη διδασκαλία Του εξηγούσε τα έργα Του και με τις πράξεις και τη ζωή Του επιβεβαίωνε τη διδασκαλία Του. Αυτό ακριβώς κάνει και στο κείμενο που μελετούμε. Το θαύμα Του είναι η θεραπεία ενός παράλυτου που κείτονταν για τριάντα οχτώ χρόνια. Στο κήρυγμά Του εξηγεί το λόγο για τον οποίο έκανε το θαύμα.

Ενώ το Ιουδαϊκό Συνέδριο μηχανεύεται πώς να Τον θανατώσει, ο Ιησούς προχωράει σε έργα αγαθά. Βεβαιώνει την εξουσία Του ως Μεσσίας και Μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Αποδεικνύει τον ισχυρισμό Του με τη μαρτυρία του Πατέρα, με τη μαρτυρία του Ιωάννη του Βαπτιστή, με τα υπερφυσικά Του θαύματα και με την μαρτυρία των Γραφών, δηλαδή της Παλαιάς Διαθήκης.

Αυτό το θαύμα δεν αναφέρεται από τους άλλους τρεις Ευαγγελιστές. Εκείνοι περιορίζονται στα θαύματα που πραγματοποίησε ο Χριστός στη Γαλιλαία. Ο Ιωάννης αφηγείται τα θαύματα που έγιναν στην Ιερουσαλήμ. Το συγκεκριμένο θαύμα έγινε δίπλα στην κολυμβήθρα Βηθεσδά. Βηθεσδά σημαίνει: Το σπίτι του Ελέους. Πρέπει να ήταν μια εικόνα καταθλιπτική. Στις πέντε στοές της δεξαμενής κείτονταν πολλοί ασθενείς, τυφλοί, κουτσοί, παράλυτοι. Για τους περισσότερους ανθρώπους ήταν μια εικόνα που θα προτιμούσαν να την αποφύγουν. Μια εικόνα που συναντούμε στα σημερινά Νοσοκομεία. Όμως, για τον Ιησού τί πιο φυσικό;

Από την αρχή της δημόσιας εμφάνισής Του είχε διακηρύξει «Δεν έχουν ανάγκη από γιατρό οι υγιείς αλλά οι άρρωστοι. Και πηγαίνετε να μάθετε τι σημαίνει, αγάπη θέλω και όχι θυσία. Γιατί δεν ήρθα να καλέσω σε μετάνοια τους δικαίους αλλά τους αμαρτωλούς» (Ματθ. 9:12,13). Ο «άνθρωπος φορτωμένος θλίψεις, του πόνου σύντροφος» (Ησ. 53:3), σύμφωνα με την προφητεία του Ησαΐα, δεν ήταν δυνατό να μη βρεθεί ανάμεσα στους αρρώστους και στους ταλαιπωρημένους. Και η επίσκεψη του Ιησού στο σπίτι του Ελέους έκανε τη διαφορά. Δε θα γνωρίζαμε τη Βηθεσδά αν ο Κύριος δεν πήγαινε εκεί. Σήμερα είναι παγκόσμια γνωστή μαζί με τη θαυματουργική επέμβαση του Ιησού.

Όμως, και σήμερα ο Κύριος Ιησούς βρίσκεται μαζί μας σύμφωνα με την υπόσχεσή Του. Περνάει απ' ανάμεσά μας και είναι έτοιμος και πρόθυμος να μας αγγίξει και να δώσει ενίσχυση, αποκατάσταση και παρηγοριά. Είναι δυνατός να ανορθώσει και να δώσει απαντήσεις και λύσεις στα ποικίλα και καυτά προβλήματα που μας ταλανίζουν. Εκείνο που θέλει από μέρους μας είναι καρδιές ταπεινές. Με μετάνοια και συντριβή να σταθούμε στα πόδια Του και να ζητήσουμε τη δική Του επέμβαση και τη δική Του λύση. «Αν όμως ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός, που είναι αξιόπιστος και δίκαιος, θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και θα μας καθαρίσει από κάθε άδικη πράξη» (Α' Ιωάν. 1:9).

Στη δεξαμενή με τις πέντε στοές κείτονταν πολλοί άρρωστοι. Ποιος ήταν ο λόγος; «Περίμεναν να αναταραχθεί το νερό. Γιατί, από καιρό σε καιρό, ένας άγγελος Κυρίου κατέβαινε στη δεξαμενή κι ανατάραζε τα νερά. Όποιος, λοιπόν, έμπαινε πρώτος μετά την αναταραχή του νερού, αυτός γινόταν καλά, όποια κι αν ήταν η αρρώστια που τον ταλαιπωρούσε» (Ιωάν. 5:4). Πολλοί πρέπει να έπεφταν μέσα στη δεξαμενή με κάθε αναταραχή του νερού. Όμως, τι κρίμα! Πόσο φτωχό το αποτέλεσμα! Μόνο ένας γινόταν υγιής. Όλοι οι άλλοι επέστρεφαν απογοητευμένοι στις θέσεις τους. Έτσι, ήταν φυσικό πολλοί άρρωστοι να περιμένουν δίπλα στη δεξαμενή για χρόνια. «Εκεί» ο πιο απελπισμένος από όλους, «ήταν κι ένας άνθρωπος άρρωστος τριάντα οχτώ ολόκληρα χρόνια». Εκείνο το Σάββατο δεν ήρθε ο άγγελος σ' αυτό τον άρρωστο αλλά ο Κύριος των αγγέλων, ο Υιός του Θεού.

A. Ο ασθενής. Ποια ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά του; Ένα πρώτο χαρακτηριστικό:

α. Είχε πλήρη συνείδηση της ασθένειάς του. Δεν προσπαθεί να την κρύψει. Ομολογεί την ανικανότητά του μπροστά στον Χριστό και, μάλιστα, δηλώνει ότι οι άλλοι άρρωστοι τα καταφέρνουν καλύτερα και πέφτουν στην κολυμβήθρα πριν απ' αυτόν. Να, γιατί τον επισκέφθηκε ο Χριστός. Είδε στην καρδιά του την ταπείνωση και τη συντριβή, και τον ελέησε. «Γιατί ο Θεός εναντιώνεται στους υπερήφανους όμως στους ταπεινούς δίνει τη χάρη του» (Α' Πέτρ. 5:5).

Η ταπείνωση είναι πρώτος και απαραίτητος όρος για τη σωτηρία. Η αναγνώριση και η ομολογία της αμαρτίας οδηγεί στην ειλικρινή μετάνοια. Είναι τότε που η επίσκεψη του Χριστού γίνεται αποτελεσματική. Αν νοιώθεις το βάρος της αμαρτίας σου να σε πιέζει, στρέψε το βλέμμα σου στον Χριστό. Ζήτησε τη χάρη και το έλεός Του. Εκείνος θα σε βεβαιώσει για τη σωτηρία σου. Αλλά και στην πνευματική μας πορεία και στη Χριστιανική διακονία ο Κύριος του Αμπελώνα αναζητάει καρδιές ταπεινές. Ανθρώπους που αναγνωρίζουν τη δική τους αδυναμία και ανικανότητα. Είναι τότε που το Πνεύμα του Θεού μπορεί να εργαστεί. Στον Απ. Παύλο ο Κύριος είχε πει: «Σου αρκεί η χάρη μου, γιατί η δύναμή μου φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα σ' αυτή την αδυναμία σου» (Β' Κορ.

12:9). Ο άρρωστος της ιστορίας μας είχε κι ένα δεύτερο χαρακτηριστικό:

β. Επιθυμούσε έντονα να γίνει καλά. Παρ' όλες τις πολλές απογοητεύσεις του είχε την υπομονή να περιμένει. Τριάντα οχτώ ολόκληρα χρόνια, ξαπλωμένος δίπλα στη δεξαμενή, περίμενε υπομονετικά. Έλπιζε πως κάποια φορά θα ερχόταν και η δική του η σειρά. Έβλεπε βέβαια ακίνητα τα νερά για μέρες, μήνες ίσως και χρόνια. Δεν ξέρουμε πόσο καιρό. Όμως, δεν έχανε την ελπίδα του. Κάποια στιγμή, ξαφνικά, θα εμφανιζόταν ο άγγελος του Κυρίου. Θα άγγιζε τα νερά και θα έβρισκε τη γιατριά του. Ήθελε να δει κάποιο σημείο και ν' ακολουθήσει το θαύμα της αποκατάστασης. Έτσι το φανταζόταν.

Πόσο συχνά κάνουμε το ίδιο λάθος και βάζουμε όρους. Καθορίζουμε τις μεθόδους και τους τρόπους που θα πρέπει να χρησιμοποιήσει ο Θεός. Ξεχνούμε πως ο Κύριός μας είναι άπειρος, δεν έχει όρια και περιορισμούς. Δεν επαναλαμβάνεται. Δε μπαίνει στα δικά μας καλούπια. Αν είναι δυνατόν! «Οι σκέψεις μου δεν είναι σαν τις δικές σας» λέει ο Κύριος, «και τα έργα σας δεν είναι όπως τα δικά μου έργα. Όσο απέχει ο ουρανός από τη γη, τόσο απέχουν τα έργα μου απ' τα δικά σας, οι σκέψεις μου από τις σκέψεις σας» (Ησ. 55:8,90).

Ο άρρωστος περιμένει να ταραχτούν τα νερά, να δει το σημείο και να γίνει το θαύμα, τη στιγμή που ο ίδιος ο Κύριος βρίσκεται μπροστά του. Ο Ιησούς, ο Κύριος είναι ο ίδιος το θαύμα των θαυμάτων. Δεν είναι παράλογο να περιμένεις ακόμη και ν' αναζητάς μεγαλύτερο θαύμα; Ο Ιησούς περνάει από μπροστά σου και περιμένει να Τον προσέξεις. Να στρέψεις το βλέμμα και την προσοχή σου σ' Εκείνον.

Πολλοί άρρωστοι κείτονταν στις πέντε στοές της Βηθεσδά. Όμως μόνον ένας πρόσεξε τον Ιησού. Όλοι οι άλλοι Τον αγνόησαν. Έχασαν τη μοναδική ευκαιρία να συναντήσουν τον Ιησού. Μια εικόνα έντονα ανησυχητική. Ο Κύριος Ιησούς περνάει και αναζητά κάποιους ανθρώπους που θα θελήσουν. Που θ' ανταποκριθούν στην πρόσκλησή Του για μετάνοια και σωτηρία. Η φωνή Του ακούγεται και σήμερα: «Ελάτε σε μένα όλοι όσοι κοπιάζετε κι είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας ξεκουράσω. Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πρᾶος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση. Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός, και το φορτίο μου ελαφρό» (Ματθ. 11:28-30). Κι ένα τρίτο πολύ σημαντικό χαρακτηριστικό του αρρώστου της ιστορίας μας:

γ. Πρέπει να είχε μεγάλη πίστη. Δεν το λέει το κείμενο. Όμως, πώς αλλιώς να εξηγήσουμε τη συμπεριφορά του; Η άμεση υπακοή στο λόγο του Χριστού τί άλλο σημαίνει; Τρανταχτά χρόνια παράλυτος, και στην εντολή του Ιησού ανταποκρίνεται άμεσα, χωρίς καμιά αμφιβολία, χωρίς κανένα δισταγμό. Δεν ταλαντεύεται ούτε για μια στιγμή. Απομακρύνει τη σκέψη του απ' τη δική του αναπηρία. Προσηλώνει το βλέμμα του στον Ιησού.

Πραγματοποιεί το αδύνατο και το ακατόρθωτο. Εμπιστεύεται ολοκληρωτικά στο λόγο του Κυρίου. Το αποτέλεσμα είναι άμεσο και θαυμαστό. Επιβεβαιώνεται και σ' αυτή την περίπτωση ο λόγος του Κυρίου: «Αυτά που για τους ανθρώπους είναι αδύνατα, για τον Θεό είναι δυνατά» (Λουκ. 18:27). Το κεντρικό πρόσωπο της ιστορίας βέβαια δεν είναι ο ασθενής αλλά:

Β. Ο Κύριος Ιησούς, ο Μεγάλος Ιατρός. Αξίζει να προσέξουμε ότι στη Βηθεσδά συμβαίνει κάτι παράξενο. Ο Ιησούς περνάει ανάμεσα σε ξεχασμένους και παραμελημένους ασθενείς και κανένας από το πλήθος αυτό των ταλαιπωρων ανθρώπων δεν υψώνει τη φωνή του: «Ιησού, Υιέ του Δαβίδ, ελέησέ με». Κανένας δεν απλώνει το χέρι του να Τον αγγίξει και να νοιώσει τη θεραπευτική Του δύναμη. Όλοι θέλουν να γίνουν υγιείς. Όμως, τί κρίμα! Κανένας τους δεν Τον αναγνωρίζει, κανένας δεν Τον εμπιστεύεται. Ο Ιησούς είναι δυνατός και πρόθυμος να θεραπεύσει δωρεάν, χωρίς καμιά αμοιβή. Κι όμως κανένας δεν Τον αναζητά! Μια θλιβερή σκηνή που, δυστυχώς, επαναλαμβάνεται πολύ συχνά και σήμερα.

«Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. 3:16). Το Ευαγγέλιο της σωτηρίας μεταδίδεται, με ποικίλους τρόπους, καθημερινά σ' ολόκληρο τον κόσμο. Όμως είναι λίγοι εκείνοι που ανταποκρίνονται. Οι περισσότεροι άνθρωποι ψάχνουν να βρουν άλλους τρόπους. Ακολουθούν τους δικούς τους δρόμους. Ο Κύριος μακροθυμεί και με αγάπη περιμένει. Η πόρτα της σωτηρίας του Χριστού είναι ακόμη ανοιχτή.

Ο Κύριος Ιησούς, καθώς κινείται μέσα στις στοές της Βηθεσδά ανάμεσα στους αρρώστους, βλέποντας την αδιαφορία τους, είναι βέβαιο πως θλίβεται βαθιά. Μέσα στη χάρη Του, αποφασίζει να ελεήσει έναν από τους πολλούς. Ποιος ήταν ο λόγος που τον επέλεξε δεν το γνωρίζουμε. Ίσως ήταν ο άρρωστος με την πιο μακροχρόνια νόσο, τριάντα οχτώ ολόκληρα χρόνια. Ο Ιησούς, στην παντογνωσία Του, γνώριζε όλη την ιστορία αυτού του ανθρώπου. Τον σπλαχνίστηκε, τον πλησίασε και προσήλωσε το βλέμμα Του επάνω του και του λέει: «Θέλεις να γίνεις υγιής;» Πολύ παράξενη ερώτηση στ' αλήθεια. Η πρώτη κίνηση του Ιησού:

α. Τράβηξε την προσοχή του ασθενή. Καθώς ήταν Σάββατο, και σύμφωνα με το νόμο δεν επιτρεπόταν καμιά εργασία, ο άρρωστος δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα γινόταν καλά εκείνη την ημέρα. Έτσι ο Ιησούς, με την

ερώτησή Του, τον επαναφέρει στο πρόβλημά του. Ας προσέξουμε: Το έργο της χάρις του Χριστού γίνεται σε ανθρώπους που έχουν συνειδητοποιήσει την κατάστασή τους. Δεν μπορεί να ενεργήσει ο Θεός μέσα μας αν δε νοιώσουμε το πρόβλημα και την ανάγκη μας. Το Σαούλο, καθώς πορεύεται προς τη Δαμασκό μεθυσμένος από το ζήλο του φανατισμού, τον αφυπνίζει με τη λάμψη και το συγκλονιστικό ερώτημα: «Σαούλ, Σαούλ γιατί με καταδιώκεις;» (Πρ. 9:4).

«Θέλεις να γίνεις καλά;» (Ιωάν. 5:6). Για να επέμβει ο Θεός στη ζωή μας, είναι απαραίτητο όχι μόνο να συνειδητοποιήσουμε το πρόβλημά μας, αλλά και να εκφράσουμε την επιθυμία μας για την απαλλαγή. Σε κάποιους η αναπηρία, τους είναι βολική. Κάθονται στην άκρη του δρόμου και, παρουσιάζοντας την αναπηρία τους, λύνουν το βιοτικό τους πρόβλημα. Αυτός όμως ο άρρωστος δεν ανήκε σ' αυτή την κατηγορία. Ο Ιησούς, με τη διερευνητική του ερώτηση, τον παρακινεί να ομολογήσει δημόσια την αδυναμία του και να εκδηλώσει την επιθυμία της καρδιάς του. Η δεύτερη κίνηση του Ιησού είναι:

β. Η εντολή. «Σήκω πάνω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα» (Ιωάν. 5:8). Η δύναμη δε βρισκόταν στον ασθενή. Ήταν η θεική δύναμη που συνόδευε το λόγο του Κυρίου. Παράξενη και απρόσμενη εντολή σ' έναν παράλυτο επί τριάντα οχτώ χρόνια. Η δύναμη του λόγου του Κυρίου διώχνει την αρρώστια και αυτόματα αποκαθιστά τη φυσική κατάσταση του ανθρώπου. Είπε και έγινε η θαυμαστή Δημιουργία. Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση του παράλυτου. Ο Κύριός μας δεν άλλαξε. Η δύναμή Του δεν ελαττώθηκε: «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. 13:8).

Η αναγέννηση είναι η θεραπεία της χρόνιας αρρώστιας, της αμαρτίας. Η δύναμη του λόγου του Κυρίου μας αναγέννησε. Στέρωσε τα βήματά μας για ν' ακολουθήσουμε στα ίχνη Του. Η δύναμη του Θεού δίνει τη νέα ζωή σε κάθε αμαρτωλό που δέχεται τη σωτηρία του Χριστού. Όλη η δόξα ανήκει στον Χριστό. Είναι ο Σωτήρας μας κι ο Κύριός μας. Μας αναγέννησε και μας έδωσε τη ζωντανή ελπίδα ότι θα είμαστε μαζί Του, στη δόξα Του, για ολόκληρη την αιωνιότητα.

Γ. Το αποτέλεσμα της εντολής του Κυρίου ήταν καταπληκτικό. Ο Χριστός του έδωσε πλήρη και τέλεια ίαση. «Σήκω πάνω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα» (Ιωάν. 5:8). Ένα ερώτημα προβάλλει μπροστά μας: Γιατί έδωσε ο Ιησούς την εντολή στον παράλυτο να σηκώσει το κρεβάτι του; Θα διακρίνουμε τέσσερις λόγους. Ο πρώτος λόγος:

α. Για να φανεί η άμεση και τέλεια αποκατάσταση της υγείας του παράλυτου. Στην περίπτωση του τυφλού στη Βηθσαϊδά, σύμφωνα με την αφήγηση του Μάρκου (Μαρκ.8:24,25) : «Εκείνος, αρχίζοντας να ξαναβρίσκει το φως του, είπε : «Βλέπω τους ανθρώπους. Τους βλέπω όμως σαν δέντρα που περπατούν». Ύστερα πάλι έβαλε τα χέρια του ο Ιησούς στα μάτια του τυφλού και τον έκανε να βλέπει καθαρά. Η όρασή του αποκαταστάθηκε τελείως και τα έβλεπε όλα ξεκάθαρα».

Στην περίπτωση που μελετούμε έγινε άμεση και τέλεια αποκατάσταση. Από την πλήρη αδυναμία απέκτησε στιγμιαία απόλυτα φυσιολογική σωματική δύναμη, και μάλιστα εξασκημένου ατόμου. Ο άρρωστος, που μόλις πριν λίγες στιγμές δεν είχε τη δύναμη να γυρίσει στο πλευρό του, τώρα σηκώνει το κρεβάτι του στην πλάτη. Θαυμαστός ο Κύριος στη δύναμη, αλλά και στην ποικιλία των τρόπων και των μεθόδων που ακολουθεί. **β. Ο δεύτερος λόγος ήταν για να γίνει γνωστό το θαύμα.** Τις περισσότερες φορές ο Κύριος Ιησούς συμβούλευε τους θεραπευμένους να μην το πουν σε κανένα (Ματθ.9:30.12:16, Μάρκ.7:36). Εδώ ακολουθεί διαφορετική τακτική. Θέλει να δημοσιοποιήσει το θαύμα. Επειδή ήταν Σάββατο, το να κουβαλάει κάποιος φορτίο μέσα στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, ήταν φυσικό να τον προσέξουν και να θελήσουν να μάθουν το νόημα της πράξης του αυτής. Έτσι, το θαύμα έγινε γνωστό παντού και όλοι δόξαζαν τον Θεό.

γ. Ο τρίτος λόγος: Ο Ιησούς ήθελε να αθετήσει την παράδοση των πρεσβυτέρων. Επειδή το νόμο του Σαββάτου τον είχαν επεκτείνει πέρα απ' το σκοπό για τον οποίο δόθηκε από τον Θεό. Ο Ιησούς διακήρυττε δημόσια ότι: «Άλλωστε ο Υιός του Ανθρώπου εξουσιάζει και το Σάββατο» (Ματθ. 12:8). Ήταν Σάββατο όταν ο Ιησούς του Ναυή μαζί με το λαό πορεύτηκαν επτά φορές γύρω από τα την Ιεριχώ, κατ' εντολή του Κυρίου. Και καθώς ξέσπασαν σε μεγάλο αλαλαγμό σωριάστηκαν τα τείχη. Κι εδώ ο παράλυτος, κατ' εντολή του ίδιου Κυρίου,, σηκώνει το κρεβάτι του και περπατά Σάββατο μέρα. Υπάρχουν μερικές εργασίες που πρέπει να γίνουν άμεσα, χωρίς καμιά καθυστέρηση. Και στην περίπτωση της θεραπείας του παράλυτου της ιστορίας μας, ήταν ένα έργο ελέους, μέσα στο σπίτι του ελέους, στη Βηθσεδά. Ο σκοπός του ήταν να δοξαστεί ο Θεός. Τέλος:

δ. Ο τέταρτος λόγος ήταν μια δοκιμασία της πίστης και της υπακοής του αρρώστου. Κουβαλώντας το κρεβάτι του μέσα στην πόλη ημέρα Σάββατο, ήταν εκτεθειμένος στην κριτική του Εκκλησιαστικού κατεστημένου της εποχής του. Όχι μόνο θα τον ειρωνεύονταν αλλά κινδύνευε να γίνει αποσυνάγωγος-να τον διώξουν απ' τη συναγωγή των Ιουδαίων.

Εδώ βρίσκεται η δοκιμασία: Τι θα κάνεις όταν οι άλλοι μάθουν πως είσαι Χριστιανός; Είσαι πρόθυμος να

σηκώσεις τον ονειδισμό, το δικό σου σταυρό, για χάρη του Χριστού, να Τον ακολουθήσεις υπακούοντας στην εντολή Του; Ο παράλυτος πειθάρχησε στο λόγο του Ιησού και Τον ομολόγησε δημόσια. Αψήφησε τους κινδύνους. Όσοι γιατρευτήκαμε με το λόγο του Χριστού, είναι απαραίτητο να αποδείξουμε με τη ζωή μας ότι μας κυβερνάει ο λόγος του Κυρίου, οποιοδήποτε και αν είναι το κόστος: «Σας βεβαιώνω πως όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σ' εμένα, το ίδιο θα κάνει γι' αυτόν και ο Υιός του Ανθρώπου κατά την τελική κρίση μπροστά στους αγγέλους του Θεού. Όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθεί και ο Υιός του Ανθρώπου μπροστά στους αγγέλους του Θεού, κατά την τελική κρίση» (Λουκ. 12:8,9). Εύχομαι όλοι μας να σταθούμε πιστοί μάρτυρες στον Κύριο που μας ευεργέτησε, μέχρι την ημέρα που θα μας πάρει στη δόξα Του. Αμήν.

Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων (Ιωάν. 6:1-15)

Η ιστορία που έχουμε μπροστά μας είναι πολύ γνωστή σε όλους μας. Όμως, είναι βέβαιο ότι το Άγιο Πνεύμα έχει κάποια μαθήματα να μας δώσει και σήμερα. Εξάλλου δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε πως : «Όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη και ωφέλιμη για διδασκαλία, για έλεγχο, για διόρθωση, για διαπαιδαγώγηση η οποία οδηγεί σε μια ζωή δικαιοσύνης, έτσι που να είναι ολοκληρωμένος ο άνθρωπος του Θεού, καταρτισμένος για κάθε καλό έργο» (Β' Τιμ. 3:16,17).

Στο ανάγνωσμά μας ο Λόγος του Θεού μας παρουσιάζει ένα θαύμα. Ο Κύριος Ιησούς έθρεψε πέντε χιλιάδες ανθρώπους με πέντε ψωμιά και δυο ψάρια. Είναι αξιοσημείωτο ότι η πράξη αυτή του Χριστού είναι η μόνη που περιγράφεται και από τους τέσσερις Ευαγγελιστές. Ο Ιωάννης συνήθως παραλείπει τα περιστατικά εκείνα που έχουν περιγράψει οι άλλοι τρεις Ευαγγελιστές. Ο λόγος που αναφέρει το συγκεκριμένο θαύμα είναι για να το συσχετίσει με τη συζήτηση που ακολουθεί. Ο Ιησούς, αμέσως μετά από αυτό το θαύμα, κάνει τη μεγάλη διακήρυξη: «Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής» (Ιωάν. 6:35). Ο Δημιουργός και Συντηρητής της φυσικής ζωής είναι ο Ίδιος που δίνει και την πνευματική ζωή.

Ο καθένας από τους συγγραφείς των Ευαγγελίων αναφέρει την ιστορία όπως του μίλησε προσωπικά. Ο Ματθαίος και ο Λουκάς ενδιαφέρονται μόνο για το θαύμα. Ο Μάρκος τονίζει την αγάπη και την ευσπλαχνία του Ιησού για τους ανθρώπους: «Όταν εκείνος (ο Ιησούς) βγήκε στη στεριά, είδε πολύ κόσμο και τους σπλαχνίστηκε, γιατί ήταν σαν πρόβατα που δεν έχουν βοσκό, κι άρχισε να τους διδάσκει πολλά» (Μάρκ. 6:34). Ο Καλός Ποιμένας φροντίζει να δώσει πλούσια όχι μόνο την πνευματική τροφή αλλά και τη φυσική. Ο Δημιουργός μας γνωρίζει την κατασκευή μας και βλέπει τις ανάγκες μας πριν ακόμα τις συνειδητοποιήσουμε. «Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείτε τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματος του, κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν» (Ματθ. 6:33).

Ποιες είναι οι συνθήκες του θαύματος; Ποια είναι τα γεγονότα που προηγήθηκαν; Ο Ιωάννης περιορίζεται στη φράση «Μετά απ' αυτό». Οι άλλοι δυο Ευαγγελιστές αναφέρουν δυο σημαντικά γεγονότα που μας βοηθούν να κατανοήσουμε καλύτερα το σημείο που μελετούμε. Είναι η επιστροφή των δώδεκα μαθητών από την πρώτη τους αποστολή και ο αποκεφαλισμός του Ιωάννη του Βαπτιστή από τον Ηρώδη.

Το θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων έγινε τον καιρό που ο Ηρώδης είχε εκφράσει την επιθυμία να δει τον Ιησού. Μετά το θάνατο του Ιωάννη του Βαπτιστή, ο Ηρώδης ο βασιλιάς άκουγε έμφοβος για τον Ιησού και για τα θαύματά Του. Και πριν βέβαια είχε ακούσει για τον Ιησού, χωρίς να δώσει σημασία. Τώρα όμως βρίσκεται κάτω από την επίδραση των κηρυγμάτων του Ιωάννη του Βαπτιστή. Υπήρξε μάλιστα περίοδος στη ζωή του που σχεδόν είχε φτάσει στο σημείο να υποταχθεί στο κήρυγμα του Ιωάννη. Είναι σημαντική η δήλωση του Μάρκου: «Η Ηρωδιάδα λοιπόν μισούσε τον Ιωάννη και ήθελε να τον σκοτώσει, αλλά δεν μπορούσε, γιατί ο Ηρώδης τον φοβόταν. Ήξερε πως ο Ιωάννης ήταν δίκαιος κι άγιος άνθρωπος, και γι' αυτό έκανε πολλά απ' αυτά που έλεγε, και τον άκουγε ευχαρίστως» (Μάρκ. 6:19,20). Αργότερα παραδόθηκε στην ακολασία και στα πάθη.

Τώρα ο Ιωάννης είναι νεκρός μετά από αίτηση της θυγατέρας της Ηρωδιάδας. Κι ο Ηρώδης έμφοβος ζητάει να δει τον Ιησού: «Ο βασιλιάς Ηρώδης άκουσε για τον Ιησού, γιατί το όνομά του είχε γίνει γνωστό. Μερικοί έλεγαν: «Αναστήθηκε από τους νεκρούς ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, γι' αυτό μπορεί και κάνει τέτοια θαύματα»... Όταν τ' άκουσε αυτά ο Ηρώδης, είπε: «Αυτός είναι ο Ιωάννης, που εγώ τον αποκεφάλισα. Αναστήθηκε από τους νεκρούς» (Μάρκ. 6:14,16). Η φήμη του Ιησού έχει φτάσει στο υψηλότερο σημείο. Τα πλήθη που Τον ακολουθούν είναι πλέον μόνιμη κατάσταση.

«Τον ακολούθησε πλήθος πολύ, γιατί έβλεπαν τα θαύματα θεραπείας των ασθενών, που έκανε» (Ιωάν. 6:2).

Εκείνον τον καιρό, ο Ιησούς και οι μαθητές Του, δεν έβρισκαν πουθενά ανάπαυση. Τα πλήθη διαρκώς τους ακολουθούσαν ακόμη και στη έρημο και τώρα πάνω στο λόφο. Ο Ιησούς δεν έδωξε κανένα. Αντίθετα, έδειχνε πάντοτε έμπρακτα την αγάπη και την ευσπλαχνία Του. Πόσο θαυμαστό είναι το πρότυπο που μας άφησε!

Στην πρόκληση του Ιησού: «Ελάτε σ' εμένα όλοι όσοι κοπιάζετε κι είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας ξεκουράσω» (Ματθ. 11:28), ανταποκρίνονται τα πλήθη μαζικά. Ο Ιησούς τότε ανέβηκε σ' ένα λόφο μαζί με τους μαθητές Του κι άρχισε να τους διδάσκει.

Για τον Έσδρα είχαν φτιάξει ειδικό άμβωνα από τον οποίο δίδασκε το Μωσαϊκό νόμο. Οι διδάσκαλοι του νόμου δίδασκαν από καθέδρας το λαό. Ο Ιησούς προτίμησε να είναι υπαίθριος κήρυκας. Ασφαλώς η καθέδρα Του δεν ήταν διόλου αναπαυτική. Όμως κήρυττε με εξουσία. Και ήταν καθισμένος, έτοιμος να δεχτεί και ν' απαντήσει στις ερωτήσεις και στις απορίες των ακροατών Του.

«Τον ακολούθησε πλήθος πολύ, γιατί έβλεπαν τα θαύματα θεραπείας των ασθενών που έκανε. Ο Ιησούς τότε ανέβηκε σ' ένα λόφο κι εκεί καθόταν με τους μαθητές του» (Ιωάν. 6:2,3), «κι άρχισε να τους διδάσκει πολλά»

(Μάρκ. 6:34). Καταδέχεται ο Ιησούς να κάθεται μαζί με τους μαθητές Του για να τους τιμήσει μπροστά στο λαό. Τους δίνει ένα μέρος από τη δόξα Του που αργότερα θα την απολαμβάνουν στην πληρότητά της. Να γιατί μπορεί να πει στην Αρχιερατική Του προσευχή προς τον Πατέρα: «Εγώ τη δόξα που μου έδωσες την έδωσα σ' αυτούς, για να είναι ένα μεταξύ τους, όπως εμείς είμαστε ένα» (Ιωάν. 17:22).

Δεν είναι καθόλου εύκολο να μοιραστείς τις τιμές και τη δόξα με τους συνεργάτες σου. Χρειάζεται αγάπη και ταπεινοφροσύνη που μόνο ο Χριστός τη δίνει. Η υποδειγματική συμπεριφορά του Ιησού στο επίγειο περπάτημά Του μας δίνει την πρόγευση, μαζί και τη βεβαιότητα, της υποδοχής που θα έχουμε στους ουρανούς, και της δόξας που θ' απολαμβάνουμε στην ευλογημένη Παρουσία Του. Ο Απ. Παύλος το θεωρεί δεδομένο: «Μας ανέστησε μαζί με τον Ιησού Χριστό και μας έβαλε να καθίσουμε μαζί μ' αυτόν στα ουράνια» (Εφ. 2:6).

Ας έρθουμε όμως στο θαύμα: «Καθώς σήκωσε τα μάτια ο Ιησούς και είδε ότι πολύς κόσμος ερχόταν προς το μέρος του, λέει στο Φίλιππο: «Από πού μπορούμε ν' αγοράσουμε ψωμί, για να φάνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι;» (Ιωάν. 6:5). Ο Ιησούς βρίσκεται στην ανατολική πλευρά της λίμνης της Τιβεριάδας και μεγάλο πλήθος ανθρώπων Τον ακολουθεί. Όλη την ημέρα ακούνε τα λόγια Του και, καθώς πλησιάζει το δειλινό, ο Ιησούς υψώνει τα μάτια Του και βλέπει το πλήθος των ανθρώπων να παραμένει κοντά Του

Απλοί άνθρωποι, άνθρωποι συνηθισμένοι απ' όλα τα μέρη της Γαλιλαίας, Τον ακολουθούν για τα θαύματα που άκουσαν και είδαν. Ασφαλώς και κάποιοι περίεργοι θα υπήρχαν ανάμεσά τους. Όμως, αυτό δεν επηρέασε τη διάθεση του Κυρίου. Ο Ιησούς τους σπλαχνίστηκε όλους. Έδειξε την ευχαρίστησή Του για την προθυμία τους να Τον ακολουθούν. Ενδιαφέρθηκε για το βιοτικό τους πρόβλημα. Οι απλοί άνθρωποι είναι πολύτιμοι μπροστά στον Χριστό. Κανένα δεν περιφρονεί. Όλους τους δέχεται και τους αγκαλιάζει με αγάπη. Δε θα πρέπει να είναι πολύτιμοι και στα δικά μας τα μάτια;

Γυρίζει προς το Φίλιππο ο Ιησούς και του υποβάλλει την παράξενη ερώτηση: «Από πού μπορούμε ν' αγοράσουμε ψωμί, για να φάνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι;» (Ιωάν. 6:5). Ο Φίλιππος ήταν ένας από τους πρώτους μαθητές που διάλεξε ο Κύριος: «Αυτό το είπε για να δει τι θ' απαντούσε ο Φίλιππος, γιατί ο ίδιος ήξερε τι έμελλε να κάνει» (Ιωάν. 6:6). Ο Φίλιππος είχε ζήσει μαζί με τον Ιησού αρκετό καιρό. Τον γνώρισε από κοντά. Είδε τα θαύματά Του και ιδιαίτερα όταν ο Ιησούς μετέτρεψε το νερό σε κρασί στην Κανά της Γαλιλαίας. Θα περίμενε κανείς ν' απαντήσει: «Κύριε, εάν θέλεις, είναι πολύ εύκολο σε Σένα να θρέψεις όλους αυτούς τους ανθρώπους».

Εκείνοι που υπήρξαν μάρτυρες των θαυμαστών έργων του Χριστού και απήλαυσαν στη ζωή τους τις ευλογίες και τα προνόμια της υιοθεσίας, είναι αδικαιολόγητοι όταν συμπεριφέρονται όπως οι Ισραηλίτες της Π. Διαθήκης: «Τολμήσανε να προκαλέσουν τον Θεό, ζητώντας φαγητό κατά την όρεξή τους. Και τον αμφισβήτησαν. Είπαν: «Μπορεί ο Θεός στην ερημιά τραπέζι να ετοιμάσει;» (Ψαλμ. 78:18,19). Ο Φίλιππος ήταν από τη Βηθσαϊδά, την πλησιέστερη πόλη της περιοχής στην οποία τώρα βρισκόταν ο Ιησούς με τα πλήθη. Ήξερε την περιοχή και πιθανόν πολλοί από το πλήθος να του ήταν γνωστοί. Επομένως ήταν το καταλληλότερο πρόσωπο για να βοηθήσει σ' αυτή την ανάγκη.

«Από πού μπορούμε ν' αγοράσουμε ψωμί για να φάνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι;» (Ιωάν. 6:5). Ο Ιησούς το θεωρεί εντελώς απαραίτητο να φροντίσει για το φαγητό όλων αυτών των ανθρώπων. Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς πως αφού τους δίδαξε και θεράπευσε τους αρρώστους εκπλήρωσε το μέρος Του. Τώρα θα έπρεπε κανονικά τα πλήθη να φροντίζουν τον Ιησού και τους μαθητές Του, ως εκδήλωση της ευγνωμοσύνης τους. Όμως, όχι. Ο Ιησούς έχει διαφορετική άποψη. Είναι αποφασισμένος να τους φροντίσει.

Εδώ βρίσκεται το παράδοξο. Εκείνοι που δέχονται τα δώρα του Χριστού, αντί να πληρώσουν γι' αυτά, απολαμβάνουν πλουσιότερες τις ευλογίες του Κυρίου. Ο Ιησούς αφού έθρεψε τα πλήθη με τον άρτο της ζωής, ανταποκρίνεται άμεσα και στις φυσικές τους ανάγκες, τους δίνει και το καθημερινό ψωμί. Μ' αυτό τον τρόπο εκδηλώνει την αγάπη, την ευσπλαχνία και τη φροντίδα Του όχι μόνο για τις πνευματικές μας ανάγκες αλλά και για τις φυσικές. Εξάλλου ο Ίδιος μας δίδαξε να προσευχόμαστε και για «τον επιούσιο άρτο» (Ματθ. 6:11).

Φίλιππε, «Από πού μπορούμε ν' αγοράσουμε ψωμί για να φάνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι;» Αυτό το είπε για να δει τι θ' απαντούσε ο Φίλιππος, γιατί ο ίδιος ήξερε τι έμελλε να κάνει.» (Ιωάν. 6:5,6). Με την ερώτησή Του ο Ιησούς σκοπό έχει να δοκιμάσει την πίστη του μαθητή Του. Ο Ιησούς δε βρίσκεται ποτέ σε αμηχανία. Για τον Κύριο δεν υπάρχουν αδιέξοδα, είναι ο απόλυτος Κυρίαρχος των περιστάσεων. «Στον Θεό είναι από την αρχή γνωστά όλα τα έργα του» (Πρ. 15:18). Όσο δύσκολες κι αν είναι οι περιστάσεις, ο Κύριος ξέρει ποιο τρόπο και ποιο δρόμο ν' ακολουθήσει. Δεν υπάρχει αβεβαιότητα για τον Κύριο. Όταν αντιμετωπίζουμε προβλήματα ανυπέβλητα και δυσκολίες αξεπέραστες, όταν δε βλέπουμε φως από πουθενά και η πίστη μας κλονίζεται, έρχεται και μας βεβαιώνει: «Ο Κύριος του σύμπαντος, ο Θεός του Ισραήλ, λέει: Ξέρω πολύ καλά τα σχέδια που έχω κάνει για σας. Θέλω την ευημερία σας και όχι την καταστροφή σας. Θέλω να σας χαρίσω το μέλλον που εσείς ελπίζετε» (Ιερ.

29:11).

«Από πού μπορούμε ν' αγοράσουμε ψωμί να φάνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι; ... Ο Φίλιππος του απάντησε: «Ακόμα και διακόσια δηνάρια να δώσουμε για ψωμιά, δε θα φτάσουν ώστε να πάρει ο καθένας ένα μικρό κομμάτι» (Ιωάν. 6:5,7). Ο Φίλιππος βρίσκεται αντιμέτωπος μ' ένα σοβαρό οικονομικό πρόβλημα. Καλείται να βρει τη λύση για να χορτάσουν πέντε και πλέον χιλιάδες άνθρωποι. Η αντίδρασή του, από την ανθρώπινη πλευρά, ήταν λογική. Κάνει έναν πρόχειρο προϋπολογισμό και δίνει την απάντηση: «Ακόμα και διακόσια δηνάρια να δώσουμε για ψωμιά, δε θα φτάσουν ώστε να πάρει ο καθένας ένα μικρό κομμάτι» (Ιωάν. 6:7). Απάντηση ανθρώπινα σωστή που δείχνει όμως την αδυναμία της πίστης του. Βλέπει τον Κύριο σαν ένα συνηθισμένο άνθρωπο και γι' αυτό το λόγο προτείνει λύση μέσα στα συνηθισμένα πλαίσια. Ο Ιησούς, εκείνη τη στιγμή, θα μπορούσε να του πει κάτι που του το είπε αργότερα: «Τόσον καιρό είμαι μαζί σας, Φίλιππε, και δε μ' έχεις γνωρίσει;» (Ιωάν. 14:9), ή ακόμη να του θυμίσει τι είπε ο Ίδιος ο Κύριος στο Μωυσή, αιώνες πριν: «Μήπως ελαττώθηκε η δύναμη του Θεού;» (Αρ. 11:23). Πολύ συχνά η συμπεριφορά μας δε διαφέρει από εκείνη του Φίλιππου. Δεν εμπιστευόμαστε τη δύναμη του Κυρίου. Η πίστη μας αδυνατεί να ξεπεράσει τα ανθρώπινα όρια. Όμως ο Κύριος μας καλεί να «Ζούμε τώρα με την πίστη, όχι με ορατές αποδείξεις» (Β' Κορ. 5:7).

Στην αμηχανία και το αδιέξοδο του Φίλιππου έρχεται να βοηθήσει ο Ανδρέας: «Ο Ανδρέας, ένας από τους μαθητές του και αδερφός του Σίμονα Πέτρου, του λέει: «Είναι εδώ ένα παιδί που έχει πέντε κρίθινα ψωμιά και δυο ψάρια. Αλλά τι είναι αυτά για τόσους ανθρώπους;» (Ιωάν. 6:8,9). Ο Ανδρέας δίνει μια πληροφορία στον Κύριο που έπεσε στην αντίληψή του. Κάνει γνωστό στον Κύριο ότι υπάρχει μια μικρή παροχή τροφίμων. Ήταν τα ψωμιά αυτά και τα ψάρια οι παροχές της ημέρας για τον Ιησού και τους μαθητές Του; Δεν το γνωρίζουμε. Εκείνο όμως που διακρίνουμε είναι το ενδιαφέρον του Ανδρέα να βρεθεί λύση για το πρόβλημα. Δείχνει την αγάπη του για τους ανθρώπους που βρίσκονται κοντά του. Έχει μέσα του κάποια στοιχεία από την αγάπη και την ευσπλαχνία του Χριστού. Δεν κρατάει μυστική την παροχή, την παρουσιάζει μπροστά στον Κύριο. Μικρή και φτωχή η προμήθεια: Πέντε ψωμιά, και μάλιστα κρίθινα, και δυο ψάρια.

Η Χαναάν ήταν γη σταριού (Δευτ. 8:8), και οι Ισραηλίτες, υπό κανονικές συνθήκες, τρέφονταν με το καλύτερο αλεύρι (Ψαλμ. 81:17). Όμως ο Κύριος Ιησούς δεν περιφρονεί καμιά προσφορά και τα κρίθινα ψωμιά είναι πολύτιμα και πολύ χρήσιμα στα δικά Του τα χέρια. Αυτό δε σημαίνει, σε καμιά περίπτωση, πως κι εμείς πρέπει να τρεφόμαστε με κρίθινα ψωμιά. Όταν ο Θεός, στο μεγάλο Του έλεος, μας χαρίζει πλούσια τα αγαθά Του, θα πρέπει να τα δεχόμαστε με ευγνωμοσύνη. Αλλά κι αν ο Κύριος επιτρέψει να βρεθούμε σε δύσκολες καταστάσεις, θα πρέπει και τότε να στηριζόμαστε στην αγαθότητά Του. Ο πιστός δούλος του Θεού, ο Απ. Παύλος δηλώνει: «Εγώ έμαθα να αρκούμαι σε όσα έχω. Μπορώ να ζήσω και με στερήσεις και με αφθονία. Έχω μάθει ν' αντιμετωπίζω κάθε φορά οποιαδήποτε κατάσταση; και να είμαι χορτάτος και να πεινώ. Και να έχω περίσσευμα και να στερούμαι. Όλα τα μπορώ χάρη στον Χριστό που με δυναμώνει» (Φιλ. 4:11-13).

Κρίθινα ψωμιά έφεραν στον Κύριο. Τα δέχθηκε και τα ευλόγησε. Δεν πρέπει να υποτιμούμε ή να περιφρονούμε τα δώρα του Θεού. Ο Θεός δε μας χρωστάει τίποτε. Η πρόνοια και το έλεός Του μας τα χορηγούν.

Κρίθινα ψωμιά κι αυτά λιγοστά, μόνο πέντε. Είναι αξέπαινη η πρόταση του Ανδρέα. Είναι πρόθυμος να δώσει τα πέντε ψωμιά και τα δυο ψάρια κι ας φάνε όσοι προλάβουν. Από την άλλη μεριά όμως βλέπουμε και του Ανδρέα την αδύνατη πίστη: «Είναι εδώ ένα παιδί που έχει πέντε κρίθινα ψωμιά και δυο ψάρια. Αλλά τι είναι αυτά για τόσους ανθρώπους;» (Ιωάν. 6:9). Το «αλλά» του Ανδρέα αποκαλύπτει την ολιγοπιστία του. Το θεωρεί κοροϊδία να προσφέρεις μια τόσο μικρή ποσότητα τροφής σ' ένα τόσο μεγάλο πλήθος ανθρώπων.

Κι ο Ανδρέας πέφτει στην παγίδα του Φίλιππου. Κινείται στα ανθρώπινα μονοπάτια, δεν μπορεί να υψωθεί στη σφαίρα του Κυρίου. Δεν μπορεί ν' αντιληφθεί ότι ο Παντοδύναμος Κύριος βρίσκεται μπροστά του. Ο Φίλιππος κι ο Ανδρέας γνώριζαν πολύ καλά ότι σαράντα ολόκληρα χρόνια ο Κύριος έτρεφε το λαό Του στη έρημο. Τι ήταν οι πέντε χιλιάδες μπροστά Του; Ο Χριστός είναι ικανός με μια φραντζόλα να θρέψει χίλιους, και το απέδειξε για χάρη των μαθητών Του.

«Τότε είπε ο Ιησούς: «Φροντίστε να καθίσουν οι άνθρωποι κάτω για φαγητό» (Ιωάν. 6:10). Δίνει ο Κύριος την εντολή να καθίσει το πλήθος για φαγητό χωρίς να υπάρχει τίποτε μπροστά τους, παρά μονάχα τα πέντε ψωμιά και τα δυο ψάρια. Εδώ δοκιμάζεται έντονα η πίστη των μαθητών και η υπακοή τους στο λόγο του Κυρίου.

«Το χορτάρι στην περιοχή ήταν πολύ» (Ιωάν. 6:10). Πόσο θαυμαστή η πρόνοια του Κυρίου! Χορτάρι άφθονο για να καθίσουν τα πλήθη αναπαυτικά. Ο Θεός δίνει πάντοτε πλουσιοπάροχα. Γι' αυτό το λόγο ο Ψαλμωδός προτρέπει: «Ψάλτε στον Κύριο την ευχαριστία σας, ύμνους τονίστε στον Θεό μας με κιθάρα! Σκεπάζει αυτός τους ουραμούς με σύννεφα, και για τη γη βροχή ετοιμάζει, χορτάρι κάνει να βλαστήσει στα βουνά» (Ψαλμ. 147:7,8). Το Ευαγγέλιο φέρνει μαζί του πλούσιες και άφθονες τις ευλογίες του Κυρίου.

«Κάθισαν λοιπόν κάτω. Οι άντρες ήταν περίπου πέντε χιλιάδες» (Ιωάν. 6:10). Ένα μεγάλο τραπέζι στήνεται πάνω στο λόφο. Η προφητεία του Ησαΐα φαίνεται να βρίσκει την πρώτη της εκπλήρωση: «Ο Κύριος του σύμπαντος θα ετοιμάσει πάνω στο όρος Σιών για όλους τους λαούς συμπόσιο με τα πιο νόστιμα εδέσματα, συμπόσιο με εκλεκτά κρασιά, λαγαρισμένα» (Ησ. 25:6). Ο Κύριος βέβαια έχει πολύ μεγαλύτερα πράγματα ετοιμασμένα για μας στους ουρανούς. Όμως από τώρα απολαμβάνουμε τις πλούσιες καθημερινές ευεργεσίες Του.

«Πήρε τότε ο Ιησούς τα ψωμιά και, αφού είπε ευχαριστήρια προσευχή, τα μοίρασε στους μαθητές και οι μαθητές στον κόσμο που είχε καθίσει κάτω. Παρομοίως κι από τα ψάρια όσο ήθελαν» (Ιωάν. 6:11). Μια μεγαλόπρεπη σκηνή εκτυλίσσεται μπροστά στα έκπληκτα μάτια των μαθητών. Άφωνοι οι μαθητές και το πλήθος παρακολουθούν τον Κύριο του Σύμπαντος καθώς παίρνει στα χέρια Του τις ασήμαντες γι' αυτούς παροχές, τις υψώνει με ευχαριστία στον Ουράνιο Πατέρα και αρχίζει τη διανομή. Κανένας απ' τους μαθητές δεν έφερε αντίρρηση. Δεν καταλαβαίνουν τι συμβαίνει μπροστά τους, όμως έχουν τη σοφία και τη σύνεση να μένουν σιωπηλοί και να υποτάσσονται στο λόγο του Κυρίου τους.

Όταν στην καρδιά μας ανεβαίνουν απορίες κι ερωτηματικά, όταν υπάρχουν δυσκολίες στο να καταλάβουμε τους τρόπους και τους δρόμους του Κυρίου μας, είναι καλό και ωφέλιμο να μένουμε σιωπηλοί στην παρουσία Του. Πολλές ενέργειες του Κυρίου στη ζωή μας παραμένουν εντελώς ανεξήγητες. Συχνά δεν είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε τις βουλές του Κυρίου, είναι πολύ υψηλές για μας. Απλά, με ταπεινότητα και σεβασμό, μένουμε στα πόδια του Πανάγαθου Κυρίου μας και περιμένουμε με υπομονή την οδηγία Του. «Οι σκέψεις μου δεν είναι σαν τις δικές σας σκέψεις», λέει ο Κύριος, «και τα έργα σας δεν είναι όπως τα δικά μου έργα. Όσο απέχει ο ουρανός από τη γη, τόσο απέχουν τα έργα μου απ' τα δικά σας, οι σκέψεις μου από τις σκέψεις σας» (Ησ. 55:8,9).

Ένα θαύμα γίνεται μπροστά στο πλήθος. Ο Ιησούς ζήτησε από το Φίλιππο και πήρε μια απάντηση ειλικρίνειας. Άκουσε την ενδιαφέρουσα πρόταση του Ανδρέα και την έθεσε σε εφαρμογή. Την μικρή πίστη του Ανδρέα την ενίσχυσε με την παρέμβασή Του.

Κοιτάζτε το πλήθος, δείτε και τα πέντε ψωμιά. Το παιδί με την εντελώς ανεπαρκή παροχή από τη μια μεριά, και τον Κύριο με την αφθονία από την άλλη. Όχι μόνο έφτασαν οι παροχές και χόρτασαν τα πλήθη, αλλά υπήρξε και περίσσεμα. Στον προϋπολογισμό του ο Φίλιππος είχε υπολογίσει πως αν ξόδευαν διακόσια δηνάρια, ένα σημαντικό ποσό χρημάτων, θα μπορούσαν να δώσουν από ένα μικρό κομμάτι στον καθένα. Όμως ο Κύριος Ιησούς έστρωσε μπροστά τους ένα τεράστιο τραπέζι. Έδωσε σε όλους άφθονη τροφή, όση μπορούσαν να φάνε, χωρίς κανένα κόστος από μέρους τους.

Στην αδυναμία και στη δική μας ανεπάρκεια φαίνεται έντονα η δύναμη και το μεγαλείο του Ευλογημένου Κυρίου μας: «Εγώ είμ' ο Κύριος, ο Θεός σου, που σ' ελευθέρωσα απ' την Αίγυπτο. Το στόμα σου άνοιξε κι εγώ θα σ' το γεμίσω» (Ψαλμ. 81:11). Πόσο αληθινός και πιστός αποδεικνύεται ο Κύριός μας! Το βλέπουμε στην καθημερινή Του πρόνοια και στη φροντίδα Του. Δε μας αφήνει ούτε μας εγκαταλείπει (Εβρ. 12:5), είναι πιστός στις υποσχέσεις Του.

Φρόντισε για την αιώνια σωτηρία μας προσφέροντας για χάρη μας «τον Άρτο της Ζωής», τον μονογενή Του Υιό. Η θυσία του Χριστού στο σταυρό και η ανάστασή Του μας εξασφάλισαν την αιώνια ζωή στη δόξα του Πατέρα. Η δύναμη της αγάπης του Θεού είναι ασύλληπτη. Ο Θεός μας κάλεσε, μας έσωσε και μας δόξασε: «Τι να προσθέσουμε σ' αυτά; Όταν είναι ο Θεός με το μέρος μας, ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας: Ο Θεός δεν λυπήθηκε ούτε το μονογενή του Υιό, αλλά τον παρέδωσε στο θάνατο για χάρη όλων μας. Δε θα μας δωρίσει, λοιπόν, μαζί μ' αυτόν τα πάντα;» (Ρωμ. 8:31,32).

Μας κάνει εντύπωση η συμπεριφορά του Ιησού στο τέλος της ιστορίας μας: «Όταν χόρτασαν, λέει στους μαθητές του: «Μαζέψτε τα κομμάτια που περίσσεψαν, για να μην πάει τίποτε χαμένο». Τα μάζεψαν, λοιπόν, και γέμισαν δώδεκα κοφίνια με περισσέματα από τα πέντε κρίθινα ψωμιά, κομμάτια που είχαν περισσέψει απ' αυτούς που έφαγαν» (Ιωάν. 6:12,13). Ο Κύριος της αφθονίας ασχολείται με τα περισσέματα! Ένα μεγάλο μάθημα για όλους μας. Πόσο συχνά υποτιμούμε τα δώρα του Θεού! Άλλοτε τα περιφρονούμε ή τα σπαταλούμε. Ο Θεός μας θέλει καλούς διαχειριστές σ' αυτά που μας εμπιστεύθηκε.

Η υπακοή των μαθητών στο λόγο του Κυρίου έφερε την ευλογία. Έφαγαν όλοι, χόρτασαν, και από τα περισσέματα γέμισαν δώδεκα κοφίνια, ένα κοφίνι για τον κάθε μαθητή. Πλούσια η ανταμοιβή της υπακοής. Τα περισσέματα για τους Ιουδαίους ήταν απόδειξη της ευλογίας. Στο τέλος κάθε δείπνου άφηναν ένα κομμάτι ψωμί πάνω στο τραπέζι: «Επειτα ο Εζεκίας ρώτησε τους ιερείς και τους λευίτες για τους σωρούς, και ο αρχιερέας Αζαρίας, απόγονος του Σαδώκ, του απάντησε: 'Από τότε που ο λαός άρχισε να φέρνει τις προσφορές στο ναό του Κυρίου, φάγαμε και χορτάσαμε και περίσσεψαν πολλά. Η αφθονία αυτή υπάρχει επειδή ο Κύριος ευλόγησε το λαό του» (Β' Χρ. 31:9,10).

Ποια ήταν η επίδραση του θαύματος πάνω στο πλήθος; «Όταν οι άνθρωποι είδαν πως έκανε ένα τέτοιο θαύμα ο Ιησούς, έλεγαν: «Σίγουρα αυτός είναι ο προφήτης που περιμένουμε να έρθει στον κόσμο» (Ιωάν. 6:14). Οι απλοί Ιουδαίοι αναγνώρισαν στο πρόσωπο του Ιησού τον Μεσσία που είχε υποσχεθεί ο Θεός, το Μεγάλο Προφήτη, το Διδάσκαλο. Οι Φαρισαίοι με τον εγωισμό τους έμειναν στο σκοτάδι, δε θέλησαν να δουν και να ταπεινωθούν μπροστά στον Χριστό τον Κύριο.

Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται σ' όλους τους αιώνες. Οι σοφοί αυτού του κόσμου μένουν παγιδευμένοι στη σοφία τους και στην πνευματική τους φτώχεια. Δε δέχονται να υποταχθούν στο Λόγο του Κυρίου. Οι απλές καρδιές, που ειλικρινά αναζητούν, δεν είναι δυνατόν παρά να μείνουν εκστατικοί μπροστά στο μεγαλείο του Κυρίου Ιησού Χριστού. Να Τον αναγνωρίσουν και να Τον δεχθούν προσωπικό τους Σωτήρα και Κύριο.

Δοξασμένο το όνομα του Κυρίου!

Αλλά και πάλι το μεγάλο πλήθος βρίσκεται σε λάθος δρόμο. Η παρεξήγηση είναι το κοινό γνώρισμα των πολλών. «Ο Ιησούς όμως, επειδή κατάλαβε πως σκοπεύουν να έρθουν να τον αρπάξουν για να τον κάνουν βασιλιά, έφυγε πάλι και πήγε στο βουνό ολομόναχος» (Ιωάν. 6:15). Ζήλος χωρίς επίγνωση! Ήθελαν να λύσουν το βιοτικό τους πρόβλημα και να διώξουν από πάνω τους το Ρωμαϊκό ζυγό όμως έκαναν μεγάλο λάθος. Η βασιλεία του Χριστού δεν ήταν απ' αυτό τον κόσμο. Μπροστά στον Πιλάτο, λίγο αργότερα, θα δηλώσει ο Ιησούς: «Η δική μου βασιλεία δεν προέρχεται απ' αυτόν τον κόσμο» (Ιωάν. 18:36).

Και στον ίδιο το λαό, την επόμενη μέρα του θαύματος, θ' αναγκαστεί να πει: «Σας βεβαιώνω πως ψάχνετε να με βρείτε όχι επειδή είδατε θαυμαστά από τον Θεό σημάδια, αλλά επειδή φάγατε τα ψωμιά και χορτάσατε. Μην κοπιάζετε για τη φθαρτή τροφή, που προσωρινά συντηρεί, αλλά για την τροφή που τρέφει μόνιμα για την αιώνια ζωή. Αυτήν την τροφή θα σας τη χαρίσει ο Υιός του Ανθρώπου. Γιατί αυτόν εξουσιοδότησε ο Πατέρας Θεός για το έργο αυτό» (Ιωάν. 6:26,27).

Ο Θεός να μας δίνει τη χάρη Του για ν' ακολουθούμε τον Ιησού και να τον λατρεύουμε όχι για τα δώρα Του αλλά γι' αυτό που είναι, ο Κύριός μας και ο Θεός μας. Να Του αποδίδουμε όλη τη δόξα και την τιμή που Του ανήκει. Μια τέτοια τοποθέτηση ευχαριστεί και δοξάζει τον Θεό.

Ο Ιησούς, ο τέλειος Εργάτης (Ιωάν. 9:1-7)

Το θέμα της μελέτης μας είναι η εργασία, και ειδικά η Χριστιανική εργασία. Και το παράδειγμα, το πρότυπό μας για την εργασία δε θα μπορούσε να είναι άλλο από τον Κύριό μας, τον τέλειο εργάτη. Στα εδάφια που μελετούμε ο Κύριος Ιησούς μιλάει για το έργο Του και μας δίνει τις κατευθύνσεις για τη δική μας δραστηριοποίηση. Η μελέτη μας θα στηριχτεί στο τέταρτο εδάφιο: «Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που μ' έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται» (Ιωάν. 9:4).

Για να κατανοήσουμε τη σημασία και τη βαρύτητα του εδαφίου, θα πρέπει να δούμε τις συνθήκες, κάτω από τις οποίες ο Ιησούς έκανε αυτή τη δήλωση. Αποτελεί τη συνέχεια μιας θεωρητικής ερώτησης που υπέβαλαν οι μαθητές του Ιησού. Ο Ιησούς και οι μαθητές Του έρχονται αντιμέτωποι μ' έναν άνθρωπο εκ γενετής τυφλό. Και οι μαθητές Του ρωτούν: «Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε και γεννήθηκε αυτός τυφλός, ο ίδιος ή οι γονείς του;» (Ιωάν. 9:2).

Οι μαθητές έβλεπαν τον συγκεκριμένο άνθρωπο σαν ένα φιλοσοφικό πρόβλημα, και ήταν έτοιμοι ν' ανοίξουν σοβαρή συζήτηση για την επίλυσή του. Τα παθήματα σχετίζονται με την αμαρτία, σκέφθηκαν. Ο άνθρωπος υποφέρει, άρα υπάρχει θέμα αμαρτίας. Επομένως, τίνος αμαρτία είναι η αιτία της τύφλωσής του; Αυτός ήταν ο συλλογισμός των μαθητών. Οι μαθητές του Χριστού, ως εκείνη τη στιγμή, δεν είχαν μάθει να βλέπουν τους ανθρώπους όπως τους έβλεπε ο Ιησούς. Ανθρώπους που αξίζει να τους αγαπήσουν.

Για τον Ιησού ο τυφλός ήταν πάνω απ' όλα ένας άνθρωπος που χρειαζόταν τη συμπόνια, την ευσπλαχνία του Κυρίου. Ο Ιησούς πάνω στην ερώτηση των μαθητών θα μπορούσε να τους μιλάει μέρες ολόκληρες. Όμως, αντίθετα, τους δίνει μια σύντομη απάντηση και προχωράει αμέσως στην αποκατάσταση της όρασης του εκ γενετής τυφλού. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο μίλησε ο Ιησούς για την εργασία Του και τόνισε την αναγκαιότητά της. Διαπιστώνουμε πως ο Ιησούς εκτιμούσε περισσότερο την εργασία από τη θεωρία.

Οι ερωτήσεις είναι καλές και υπάρχουν οι σχετικές απαντήσεις. Όμως, υπάρχει μια ολόκληρη αιωνιότητα για να ρωτάμε και να μαθαίνουμε. Εκείνο που μετράει ιδιαίτερα και επείγει είναι η εργασία επειδή ο χρόνος είναι περιορισμένος και οι εργάτες λίγοι. Ο Θεός έστειλε τον Υιό Του για να εργαστεί. Και ο Ιησούς ήταν αποφασισμένος να εκτελέσει και να ολοκληρώσει το έργο Του. Εάν είσαι πιστός του Χριστού ο Θεός σου έχει αναθέσει κάποιο έργο να κάνεις. Είμαστε αποφασισμένοι να εργαστούμε όπως ο Χριστός;

Α. Τα κίνητρα για την εργασία, το πρώτο σημείο. «Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που μ' έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται» (Ιωάν. 9:4). Ο Ιησούς τονίζει με τρόπο ξεκάθαρο την επιτακτική ανάγκη της εργασίας. Η αναγκαιότητα της εργασίας είναι κάτι που διαφαίνεται σ' όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής του Ιησού. Ποια ήταν τα κίνητρά Του;

α. Η υπακοή στο θέλημα του Θεού, το πρώτο και σημαντικότερο κίνητρο. Η πρώτη καταγραμμένη έκφραση του Ιησού πάνω σ' αυτό το θέμα είναι τότε που δωδεκάχρονος βρέθηκε στη Ιερουσαλήμ για τη γιορτή του Πάσχα. Καθώς η μητέρα Του Μαρία και ο Ιωσήφ επέστρεφαν για τη Ναζαρέτ διαπίστωσαν πως ο Ιησούς δεν ήταν μαζί τους: «Νομίζοντας ότι ήταν μέσα στο πλήθος των προσκυνητών, περπάτησαν μιας μέρας δρόμο και ύστερα άρχισαν να τον αναζητούν ανάμεσα στους συγγενείς και τους γνωστούς. Δεν τον βρήκαν, όμως, και γύρισαν στην Ιερουσαλήμ να τον αναζητήσουν. Τον βρήκαν ύστερα από τρεις μέρες στο ναό καθισμένο, ανάμεσα στους νομοδιδασκάλους, να τους ακούει και να τους κάνει ερωτήσεις. Όλοι όσοι τον άκουγαν έμεναν κατάπληκτοι για τη νοημοσύνη και τις απαντήσεις του. Μόλις τον είδαν οι γονείς του, απόρησαν, και η μητέρα του του είπε: «Παιδί μου, γιατί μας το 'κανες αυτό; Ο πατέρας σου κι εγώ σε αναζητούσαμε με πολλή αγωνία». Ο Ιησούς τους απάντησε: «Γιατί με αναζητούσατε; Δεν ξέρατε ότι πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι του Πατέρα μου;» (Λουκ. 2:44-49).

Χρόνια αργότερα, στην αρχή της δημόσιας διακονίας Του, ο Ιησούς κατέβηκε στην Καπερναούμ. Εκεί έβγαλε δαιμόνια και θεράπευσε την πεθερά του Πέτρου που ήταν ασθενής. Ως αποτέλεσμα των θαυμάτων ο κόσμος της Καπερναούμ και των γύρω περιοχών, «πήγαν εκεί που ήταν και τον κρατούσαν να μη φύγει από κοντά τους. Εκείνος τους έλεγε: «Πρέπει να αναγγείλω το χαρμόσυνο μήνυμα για τη βασιλεία του Θεού και στις άλλες πόλεις, γιατί αυτόν το σκοπό έχει η αποστολή μου» (Λουκ. 4:42,43).

Στο Ζακχαίο θα πει: «Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου» (Λουκ. 19:5).

Σε μιαν άλλη περίπτωση ο Ιησούς απευθυνόμενος στους μαθητές Του τους είπε: «Ο Υιός του Ανθρώπου πρέπει να πάθει πολλά, να αποδοκιμαστεί από τους πρεσβυτέρους, τους αρχιερείς και τους γραμματείς να θανατωθεί και την τρίτη μέρα ν' αναστηθεί» (Λουκ. 9:22).

Αργότερα είπε στους μαθητές Του: «Εχω κι άλλα πρόβατα, που δεν ανήκουν σ' αυτή τη μάντρα. Πρέπει κι εκείνα

να τα οδηγήσω. Θα γνωρίσουν τη φωνή μου και θα γίνουν ένα ποίμνιο με έναν ποιμένα» (Ιωάν. 10:16).

Από την αρχή ως το τέλος της διακονίας Του ο Ιησούς αισθανόταν έντονα την ανάγκη της υπακοής στο θέλημα του Θεού Πατέρα. Ποια είναι η δική μου ανταπόκριση στη φωνή του Θεού; Πόσο υπολογίζουμε το θέλημα του Θεού στην καθημερινή μας ζωή; Ο πρακτικός Απ. Ιάκωβος προτρέπει: «Αυτόν το λόγο να τον κάνετε πράξη κι όχι μόνο να τον ακούτε ξεγελώντας τον εαυτό σας» (Ιάκ. 1:22).

β. Οι ανάγκες των ανθρώπων, το δεύτερο και όχι λιγότερο σημαντικό κίνητρο. Στο τέλος του προηγούμενου κεφαλαίου αναφέρεται ότι ο Ιησούς εκδιώχθηκε από το ναό με την απειλή λιθοβολισμού. Κι Εκείνος τι έκανε; Θα περιμέναμε να δούμε τον Ιησού να σκέφτεται τις δικές Του ανάγκες και τα δικά Του προβλήματα. Όμως, δε συνέβη κάτι τέτοιο. Ο Ιησούς μόλις βγήκε από το ναό συνάντησε τον εκ γενετής τυφλό και η καρδιά Του συγκλονίστηκε από τις ανάγκες και τα προβλήματα του ταλαίπωρου αυτού ανθρώπου. Αυτή ήταν πάντοτε η αντίδραση του Ιησού. Όπου έβλεπε χαμένα «πρόβατα» έπρεπε να συγκεντρωθούν και άνθρωποι ταλαίπωροι να κερδηθούν για τη βασιλεία του Θεού. Έτσι εργαζόταν πάντοτε. Οι ανάγκες των ανθρώπων Τον κινούσαν. Μήπως άλλαξαν οι συνθήκες σήμερα; Άνδρες και γυναίκες χάνονται και σήμερα χωρίς το Ευαγγέλιο και χωρίς τον Χριστό. Αφθονούν γύρω μας άνθρωποι με σοβαρά προβλήματα φυσικά και πνευματικά. Φτωχοί και απομονωμένοι, απόβλητοι της κοινωνίας, άνθρωποι με πολλά και ποικίλα προβλήματα. Ποιος θα τους πλησιάσει; Ποιος θα τους υπηρετήσει; Αυτούς τους ανθρώπους πλησίασε ο Χριστός. Αυτούς υπηρέτησε κι ως αποτέλεσμα έγινε ευλογία γι' αυτούς που Τον γνώρισαν. Ποια γνώμη έχουν οι συνάδελφοι, οι συνεργάτες, οι γείτονές μας για μας; Είμαστε ευλογία γι' αυτούς; Ευωδιάζουμε Χριστό;

γ. Η αγάπη για τους ανθρώπους, το τρίτο κίνητρο. Ο Ιησούς μας αγάπησε και έδωσε τη ζωή Του για μας. Μας υπηρέτησε και μας υπηρετεί, μας φρόντισε και μας φροντίζει καθημερινά. Δεν μπορώ να γίνω ευλογία στους άλλους αν δεν τους αγαπώ ειλικρινά. Αγαπούμε τους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μας; Μήπως τους βλέπουμε μόνο ως προβλήματα, όπως συνέβαινε με τους μαθητές στη θέα του εκ γενετής τυφλού; Αγαπούμε ειλικρινά τους άλλους ή αρεσκομάστε να τους κάνουμε κηρύγματα;

Πως πρέπει να ενεργούμε; Υπάρχει μια θαυμάσια εικόνα που μας τη δίνει ο Χριστός στην ιστορία του σπλαχνικού πατέρα και του άσωτου γιου. Ο νεότερος γιος παίρνει το μερίδιο της περιουσίας που του αναλογεί, φεύγει σε χώρα μακρινή κι εκεί τη σκορπίζει κάνοντας άσπρη ζωή. Όταν συνήλθε, γύρισε πίσω, βρήκε τον πατέρα του να τον περιμένει και του είπε: «πατέρα, αμάρτησα στον Θεό και σ' εσένα και δεν αξίζω να λέγομαι παιδί σου» (Λουκ. 15:21). Κι ο πατέρας τι είπε; «Ή μάλλον, τι θα λέγαμε εμείς εάν βρισκόμασταν στη θέση του πατέρα; Μη μου πείτε πως δε θα ήμασταν έτοιμοι να του κάνουμε ένα ολόκληρο κήρυγμα και κάποιες συγκεκριμένες ερωτήσεις: «Που ήσουν; Τι έκανες; Που ξόδεψες τα χρήματα; Δεν ξέρεις πως σπατάλησες τη μισή μου περιουσία; Δεν ντρέπεσαι για το κατάντημά σου;. Η ασωτία δεν είναι καλή. Δεν ήσουν καλός διαχειριστής. Ντρόπιασες το καλό όνομα της οικογένειας. Τι περιμένεις να πάρεις από μένα τώρα;» Τέτοιες θα ήταν ενδεχομένως οι ερωτήσεις μας και αυτού του είδους τα σχόλια που θα κάναμε. Ο πατέρας όμως δεν ενήργησε μ' αυτό τον τρόπο. Αντίθετα «τον σπλαχνίστηκε, έτρεξε, τον αγκάλιασε σφιχτά και τον καταφιλούσε» (Λουκ. 15:20). Έπειτα: «γύρισε στους δούλους του και τους διέταξε: «Βγάλτε γρήγορα την καλύτερη στολή και ντύστε τον. Φορέστε του δαχτυλίδι στο χέρι και δώστε του υποδήματα. Φέρτε το σιτευτό μοσχάρι και σφάξτε το να φάμε και να ευφρανθούμε, γιατί αυτός ο γιος μου ήταν νεκρός και αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε» (Λουκ. 15:22-24).

Η ιστορία αυτή μας δίνεται για να μας δείξει την αγάπη του Πατέρα Θεού και του Κυρίου μας Ιησού Χριστού για μας τους αμαρτωλούς και πρέπει ν' αποτελεί το πρότυπό μας. Είναι αποκρουστικές οι αμαρτίες των συνανθρώπων μας; Πολύ περισσότερο για τον Άγιο και Αναμάρτητο Χριστό. Όμως γι' αυτούς τους αμαρτωλούς ο Κύριος έδωσε τη ζωή Του. Η αγάπη του Χριστού πρέπει να είναι και το δικό μας κίνητρο για τη φροντίδα και τη σωτηρία των ανθρώπων.

Β. Η επιμελημένη εργασία, το δεύτερο σημείο. Είναι το δεύτερο μάθημα που μπορούμε να πάρουμε από τα λόγια του Χριστού σχετικά με την εργασία. Είναι η φύση της εργασίας τόσο ξεχωριστή ώστε να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή. Αυτό τονίζει ο Ιησούς: «Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που μ' έστειλε» (Ιωάν. 9:4). Πρόκειται για τα έργα του Θεού και μόνο αυτά που ο Ιησούς ένιωθε την υποχρέωση να εκτελέσει όσο διαρκούσε η μέρα.

Πως βλέπουμε το έργο του Θεού; Ως πάρεργο; Ως ασχολία δευτερεύουσας σημασίας; Ας πάρουμε ένα παράδειγμα από την κοσμική απασχόληση. Ένας άνθρωπος που είναι αποφασισμένος να πάει μπροστά την επιχείρησή του τι κάνει; Σηκώνεται νωρίς το πρωί και πηγαίνει στο γραφείο πριν από πολλούς υπαλλήλους του. Εργάζεται ακόμα και την ώρα του καφέ. Φεύγει τελευταίος από το χώρο εργασίας. Το βράδυ σκέφτεται την επιχείρηση και προγραμματίζει για την επόμενη μέρα. Πόσο χρόνο ξοδεύει και πόση προσπάθεια καταβάλλει για να πάει καλά η

εργασία του! Πόση επιμέλεια δείχνει για να επιτύχει! Κι αυτό είναι ο κανόνας της ζωής. Αν θέλεις να προκόψεις, πρέπει να εργαστείς σκληρά. Σε καμιά περίπτωση δε θα ενθαρρύνουμε έναν υγιή να μένει αργός.

Εδώ όμως προκύπτει το ερώτημα: Δείχνουμε την ίδια επιμέλεια και τον ίδιο ενθουσιασμό για να εκτελέσουμε τα έργα του Θεού; Και κάτι ακόμα: Ο Ιησούς δεν ήταν επιλεκτικός στην εκτέλεση των έργων του Θεού. Για τον Ιησού υπήρχε το έργο της προσευχής και του κηρύγματος, το έργο της προτροπής και της διδασκαλίας, το έργο των παθημάτων και του σταυρικού θανάτου. Στον κήπο της Γεθσημανή, μπροστά στη σκέψη της αμαρτίας που θα επιφορτιζόταν «Η αγωνία τον κυρίεψε και προσευχόταν πιο πολλή ώρα. Ο ιδρώτας του γινόταν σαν σταγόνες αίματος κι έπεφτε στη γη» (Λουκ. 22:44). Ήταν αποφασισμένος να εκτελέσει τα έργα του Θεού μέχρι θανάτου. Το έργο του Θεού είναι πολύ σοβαρή υπόθεση. Υπάρχει ένα εδάφιο στην Π. Διαθήκη που με προβληματίζει και με τρομάζει κάθε φορά που το συναντώ: «Καταραμένος είν' εκείνος που εργάζεται με αμέλεια το έργο του Κυρίου» (Ιερ. 48:10). Είναι γενικός κανόνας που έχει εφαρμογή σε όλες τις διακονίες μέσα στο έργο του Θεού. Η προχειρότητα, η προσποίηση ότι εργάζομαι στο έργο του Θεού είναι κάτι που ο Θεός το απεχθάνεται. Η επιδίωξη προσωπικών στόχων ή προσωπικής προβολής δε δοξάζει τον Θεό. Αντίθετα προκαλεί την οργή του Θεού. Τους ανθρώπους μπορούμε να τους ξεγελάσουμε όμως ο Λόγος του Θεού μας προειδοποιεί: «Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται» (Γαλ. 6:7).

Γ. Ο περιορισμένος χρόνος, το τρίτο σημείο. Τα λόγια του Χριστού σχετικά με την εργασία τονίζουν επίσης τη στενότητα του χρόνου που έχουμε στη διάθεσή μας. «Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που μ' έστειλε» (Ιωάν. 9:4). Αυτά τα λόγια του Κυρίου μας είναι συνταρακτικά, πολύ περισσότερο από του να τα έλεγε κάποιος από τους Αποστόλους. Ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος είναι άχρονος. Η ζωή Του επεκτείνεται σ' ολόκληρη την αιωνιότητα τόσο στο παρελθόν όσο και στο μέλλον. Αν, λοιπόν, υπήρχε κάποιος που θα μπορούσε ν' αναβάλει κάποιο έργο σίγουρα θα ήταν ο Ίδιος ο Κύριος. Όμως Τον βλέπουμε να εκμεταλλεύεται και να χρησιμοποιεί παραγωγικά την κάθε στιγμή. Αν αυτό ίσχυε για τον Κύριό μας πόσο μάλλον ισχύει για μας.

Τι είναι η ζωή μας; «Τι είναι η ζωή σας; Είναι σαν τον ατμό που φαίνεται για λίγο κι ύστερα εξαφανίζεται» (Ιάκ. 4:14). «Όλη η ζωή μας είναι δεν είναι εβδομήντα χρόνια, ογδόντα αν υπάρχει ακόμη ακμή, και τα καλύτερα απ' αυτά κόπος και πόνος. Γιατί φεύγουν γοργά κι εμείς μισεύουμε... Δίδαξέ μας, λοιπόν, ότι οι μέρες μας είναι μετρημένες. Έτσι βαθιά μας θ' αποκτήσουμε επίγνωση» (Ψαλμ. 90:10,12).

Βρισκόμαστε σήμερα εδώ και μελετούμε το Λόγο του Θεού. Ποιος μπορεί να μας βεβαιώσει ότι θα ξανασυναντηθούμε; Οι ευκαιρίες φεύγουν χωρίς επιστροφή. Σήμερα η χάρη του Θεού μας δίνει την ευκαιρία ν' ακούσουμε το Λόγο Του, να διακηρύξουμε το Ευαγγέλιο της σωτηρίας, να υπηρετήσουμε κάποιο συνάνθρωπό μας. Η επόμενη στιγμή δε μας ανήκει. Η ζωή και η πνοή μας βρίσκεται στην απόλυτη κυριαρχία του Θεού. Πως χρησιμοποιούμε την κάθε μέρα που μας χαρίζει ο Κύριος; Ως πιστοί του Χριστού ο Κύριος μας βεβαιώνει: «Εσείς όμως είστε η εκλεκτή γενιά, το βασιλικό ιερατείο, το άγιο έθνος, ο λαός τον οποίο διάλεξε ο Θεός, για να διακηρύξετε τα μεγαλεία εκείνου που σας οδήγησε απ' το σκοτάδι στο θαυμαστό του φως» (Α' Πέτρ. 2:9). Και ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Κι εσείς, πατέρες, μη φέρνεστε στα παιδιά σας έτσι ώστε να εξοργίζονται, αλλά να τα ανατρέφετε δίνοντάς τους αγωγή και συμβουλές που εμπνέονται από την πίστη στον Κύριο» (Εφ. 6:40). Δε θα είναι κάτω από την επιρροή σας για πολλά χρόνια. Φροντίστε ώστε να μορφωθεί ο χαρακτήρας του Χριστού μέσα τους όσο είναι μικρά. «Μάθαινε το παιδί σου στην αρχή της ζωής του να 'χει καλές συνήθειες, και δε θα ξεστρατίσει απ' αυτές ούτε όταν θα 'ναι γέρος πια» (Παρ. 22:6).

Το θέμα μας είναι η Χριστιανική εργασία και το πρότυπό μας το ευλογημένο πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αναφέραμε τα σημαντικότερα κίνητρα για τη γνήσια διακονία: Η υπακοή στο θέλημα του Θεού, οι ανάγκες των ανθρώπων και η αγάπη μας για τους συνανθρώπους μας. Τονίσαμε της σημασία της επιμέλειας στην εκτέλεση των έργων του Θεού και τη βαρύτητα που δίνει η Αγία Γραφή σ' αυτό το σημείο. Τέλος, είδαμε το πόσο περιορισμένος είναι ο χρόνος της επίγειας πορείας μας. Μια σκέψη που θα πρέπει να μας κινεί σε αυξημένη προσοχή, εγρήγορση και ένθερμη προσευχή στην επιτέλεση του θείου θελήματος: «Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που μ' έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται» (Ιωάν. 9:4). Η νύχτα προχώρησε, αλλά και ο Κύριος έρχεται. Αυτή είναι η ζωντανή ελπίδα μας, αυτή είναι η χαρά μας. Κάποια μέρα θα σταθούμε μπροστά στο δοξασμένο Κύριό μας. Όμως, είναι και η μέρα που θ' αποδώσουμε λόγο για όλες τις πράξεις μας. Εργαστήκαμε για τη δόξα του Κυρίου μας; Αξιοποιήσαμε τα τάλαντα που μας εμπιστεύθηκε; Είθε ν' ακούσουμε όλοι μας εκείνη την ημέρα το: «εύγε, καλέ και έμπιστε δούλε! Αποδείχτηκες αξιόπιστος στα λίγα, γι' αυτό θα σου εμπιστευτώ πολλά. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου» (Ματθ. 25:21).

Το έκτο θαύμα, η θεραπεία του εκ γενετής τυφλού (Ιωάν. 9)

Τα θαύματα που αναφέρονται στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο έχουν διδακτικό σκοπό. Ο Ιωάννης αφηγείται μόνο επτά απ' αυτά: Τη μετατροπή του νερού σε κρασί στο γάμο της Κανά, τη θεραπεία του γιου κάποιου αξιωματούχου του βασιλιά, τη θεραπεία του παράλυτου στην κολυμβήθρα της Βηθεσδά, τον πολλαπλασιασμό των άρτων και τη διατροφή των πέντε χιλιάδων, το περπάτημα του Ιησού πάνω στα νερά της λίμνης της Γαλιλαίας, την αποκατάσταση του εκ γενετής τυφλού και την ανάσταση του Λάζαρου. Πολλά περισσότερα θα μπορούσε να περιγράψει. Όμως, ο ίδιος ο Ιωάννης μας δίνει το σκοπό της συγγραφής του Ευαγγελίου: «Ο Ιησούς έκανε βέβαια και πολλά άλλα θαύματα μπροστά στους μαθητές του, που δεν είναι γραμμένα σ' αυτό εδώ το βιβλίο. Αυτά όμως γράφτηκαν για να πιστέψετε πως ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντας να έχετε δι' αυτού τη ζωή» (Ιωάν. 20:30-31).

Επομένως, για τον Ιωάννη αυτά τα θαύματα είναι ιδιαίτερα σημαντικά, ακριβώς επειδή μας διδάσκουν μεγάλες πνευματικές αλήθειες. Όσο τα μελετούμε βαθύτερα, εκτιμούμε καλύτερα τη σημαντικότητά τους. Στο πρώτο θαύμα εμφανίζεται ο Ιησούς σ' ένα γάμο και προμηθεύει το κρασί. Εκεί ο Ιησούς όχι μόνο συμμετέχει σ' ένα κοινωνικό γεγονός, αλλά δίνει τη χαρά την ώρα της δυσκολίας. Σ' άλλες περιπτώσεις αποκαθιστά την υγεία των ασθενών, κι άλλοτε καλύπτει τις φυσικές ανάγκες των ανθρώπων, προμηθεύοντας την απαραίτητη τροφή. Πάνω απ' όλα όμως εκδηλώνεται η χάρη του Χριστού στη συγχώρηση των αμαρτωλών και την αιώνια ζωή.

Το έκτο θαύμα, η θεραπεία του εκ γενετής τυφλού, δεν είναι λιγότερο σημαντικό, γιατί μας μιλάει για τη φύση της δικής μας σωτηρίας. Στο πρώτο μέρος θα παρακολουθήσουμε την εξιστόρηση του θαύματος. Στο δεύτερο μέρος θα δούμε τα επακόλουθα του θαύματος, και στο τρίτο μέρος τα συμπεράσματα. Το κεντρικό μήνυμα της ιστορίας μας είναι πως όλοι εμείς χρειαζόμαστε την αποκατάσταση της πνευματικής μας όρασης, όπως και ο εκ γενετής τυφλός.

Α' Μέρος: Η εξιστόρηση του θαύματος. Για την καλύτερη κατανόηση της ιστορίας μας θα ρίξουμε μια ματιά στον ασθενή. Έπειτα θα στραφούμε στο κεντρικό πρόσωπο, στον Ιησού το θεραπευτή. Θα παρατηρήσουμε για λίγο τα φτωχά μέσα που χρησιμοποίησε, και τέλος θ' ακούσουμε τη διπλή εντολή.

α. Ο εκ γενετής τυφλός, το πρώτο σημείο. Δεν υπάρχει τίποτε το αξιοζήλευτο σ' αυτό τον άνθρωπο τη στιγμή που τον βρίσκει ο Ιησούς. Ένας ταλαιπώρος, τυφλός και φτωχός επαίτης, καθισμένος στην άκρη του δρόμου.

Καταδικασμένος για μια ολόκληρη ζωή στην απελπισία, στις στέρσεις, στα δεινοπαθήματα.

Δε μπορούσε φυσικά να δει τον Ιησού. Ο Ιησούς όμως τον έβλεπε. Ασφαλώς αισθάνθηκε κάποιον να τον πλησιάζει, αλλά δε γνώριζε ποιος ήταν και τι σήμαινε η παρουσία Του. Δε γνωρίζουμε σε ποιο βαθμό εκτιμούσε τη βασική λειτουργία, το αισθητήριο της όρασης. Ποτέ του δεν είχε δει. Δε ζήτησε από τον Ιησού να του χαρίσει το φως. Ο Ιωάννης δεν αναφέρει κάτι σχετικό. Η εργασία του επαίτη είναι να ζητιανεύει. Αλλά δε ζήτησε το φως. Εξάλλου πώς να ζητήσει κάτι, γνωρίζοντας πως κανείς δε θα μπορούσε να του το δώσει; Αυτός ο άνθρωπος δεν περίμενε να γίνει αυτό το θαύμα στη ζωή του.

Απελπιστικές οι συνθήκες του ανθρώπου αυτού όταν τον συνάντησε ο Ιησούς. Όμως, υπήρχε και κάτι το ευνοϊκό. Χωρίς να το ξέρει, βρέθηκε στον κατάλληλο τόπο, την πιο κατάλληλη στιγμή. Καθόταν κοντά στο ναό για να ζητάει ελεημοσύνη απ' τις χιλιάδες των διερχόμενων προσκυνητών. Εκεί τον βρήκε ο Ιησούς.

Πολλούς από εμάς σε τέτοια κατάσταση μας βρήκε ο Ιησούς. Μέσα στο σκοτάδι της άγνοιας και της αμαρτίας, χωρίς Θεό και χωρίς ελπίδα. Τίποτε καλό δεν υπήρχε πάνω μας. Ήμασταν καταδικασμένοι στη μιζέρια, στην απελπισία και στο θάνατο. Για κάποιους, βέβαια, η ιστορία είναι ενδεχομένως λίγο διαφορετική. Είχαμε κάποια γνώση του Θεού και του Ευαγγελίου, αλλά δεν είχαμε γευτεί το θεραπευτικό και απελευθερωτικό άγγιγμα του Κυρίου Ιησού. Εκεί μας βρήκε ο Χριστός και μας χάρισε το φως. Έφυγαν απ' τα πνευματικά μας μάτια τα λέπια της αμαρτίας. Είδαμε και γνωρίσαμε «το αληθινό το φως, που καθώς έρχεται στον κόσμο φωτίζει κάθε άνθρωπο» (Ιωάν. 1:9). Γνωρίσαμε την αλήθεια του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Μας διάλεξε ο Θεός και μας οδήγησε απ' το σκοτάδι στο θαυμαστό Του φως, για να διακηρύττουμε τα μεγαλεία Του (Α' Πέτρ. 2:9).

Και τώρα, ένα ερώτημα εντελώς προσωπικό: Ποια είναι η κατάστασή σου; Το έλεος του Θεού σε οδήγησε στον κατάλληλο τόπο και στην κατάλληλη ώρα. Το Ευαγγέλιο της χάρις του Θεού είναι ανοιχτό μπροστά σου. Ποια θέση θα πάρεις; Ο Χριστός χτυπάει την πόρτα της καρδιάς σου και περιμένει να του ανοίξεις. Είναι πρόθυμος ν' ασχοληθεί μαζί σου προσωπικά. Θέλει ν' ανοίξει τα πνευματικά σου μάτια. Να σε βγάλει απ' τα σκοτάδια της αμαρτίας και του θανάτου και να σε οδηγήσει στο φως του ουρανού και στην αιώνια ζωή. Ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός του Θεού πλήρωσε το χρέος των αμαρτιών όλων μας με το σταυρικό Του θάνατο. Πλήρωσε και το δικό σου χρέος. Από σένα περιμένει να το αναγνωρίσεις, να μετανοήσεις ειλικρινά και με πίστη ν' αποδεχτείς το δώρο της

αγάπης Του, την αιώνια σωτηρία.

β. Ο Άνθρωπος Ιησούς, το δεύτερο σημείο. Έτσι Τον ονόμασε ο εκ γενετής τυφλός. Όταν θεραπεύτηκε απ' τον Ιησού «οι γείτονες και όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως ότι ήταν τυφλός» δεν μπορούσαν να πιστέψουν τα μάτια τους. Ο άνθρωπος αυτός ήταν τόσο διαφορετικός. Δεν μπορούσαν ν' αποδεχτούν το θαύμα: «ο ίδιος όμως έλεγε: «Εγώ είμαι». Τότε τον ρωτούσαν: «Πως, λοιπόν, άνοιξαν τα μάτια σου;». Εκείνος απάντησε: «Ένας άνθρωπος που τον λένε Ιησού έκανε πηλό, μου άλειψε τα μάτια και μου είπε: «πήγαινε στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και νίψου. Πήγα λοιπόν εκεί, νίφτηκα και βρήκα το φως μου» (Ιωάν. 9:9-11).

Το παράδειγμα της ταπεινώσης του Ιησού είναι μοναδικό στην ανθρώπινη ιστορία: «Ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος, αν και ήταν Θεός,...τα απαρνήθηκε όλα και πήρε μορφή δούλου. Έγινε άνθρωπος, και όντας πραγματικός άνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού» (Φιλ. 2:5-8), για τη δική μας σωτηρία. Όμως, ο Ιησούς ήταν περισσότερο από ένας απλός άνθρωπος. Ήταν ο Υιός του Θεού. Το γεγονός της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού ήταν μια από τις πολλές αποδείξεις-σημεία αυτής της μοναδικής ιδιότητας. Ο ίδιος διακήρυξε: «Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα» λέει ο Θεός, ο Παντοκράτορας Κύριος, αυτός που αληθινά υπάρχει και υπήρχε και θα 'ρθεί... Και πρόσθεσε: «Εκπληρώθηκαν όλα. Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος. Εγώ σ' όποιον διψάει θα δώσω δωρεάν να πει από το νερό που δίνει ζωή» (Απ. 1:8,21:6). Είναι ο Σωτήρας και ο Κύριός μας. Είναι ο Δημιουργός των πάντων, ορατών και αοράτων.

Στην Επιστολή προς Κολοσσαείς (1:15-20) έχουμε τον Ύμνο στον Χριστό: «Αυτός είναι η εικόνα του αόρατου Θεού, πριν από κάθε πλάσμα γεννημένος. Γιατί τα πάντα δι' αυτού ήρθαν στην ύπαρξη, τα ορατά και τα αόρατα, θρόνοι και κυριότητες, αρχές και εξουσίες. Ό,τι υπάρχει είναι πλασμένο δι' αυτού κι αυτόν έχει σκοπό του. Υπάρχει αυτός πριν από καθετί κι αυτός τα πάντα συγκρατεί, για να μπορούν να υπάρχουν. Αυτός η κεφαλή του σώματος, που είναι η εκκλησία. Αυτός αρχή της νέας ανθρωπότητας απ' τους νεκρούς ο πρωταναστημένος, ώστε να γίνει σ' όλα εκείνος πρώτος. Γιατί μέσα σ' εκείνον η θεότητα έστερξε ολάκερη να κατοικήσει, κι όλα όσα στη γη κι όσα στον ουρανό μαζί της να συμφιλιώσει δι' αυτού, που την ειρήνη έφερε με του σταυρού του το αίμα».

γ. Τα φτωχά υλικά, το τρίτο σημείο. Υπάρχουν κάποια μαθήματα να μας διδάξουν τα φτωχά υλικά που ο Κύριος χρησιμοποίησε για να πραγματοποιήσει το θαύμα. Η ιστορία μας λέει απλά: «Όταν τα είπε αυτά ο Ιησούς, έφτυσε κάτω, έφτιαξε πηλό από το φτύμα, άλειψε με τον πηλό τα μάτια του τυφλού» (Ιωάν. 1:6). Παράξενη, ανεξήγητη, αποκρουστική φαίνεται η πράξη του Χριστού σ' αυτό τον άνθρωπο. Και είναι πραγματικά παράδοξη.

Δεν παρατηρείται όμως η ίδια αντίδραση στο κήρυγμα του Ευαγγελίου για κείνους που δε θέλουν να πιστέψουν στον Χριστό; Ο Απ. Παύλος γράφει: «Εμείς όμως κηρύττουμε το σωτήρα Χριστό, και μάλιστα σταυρωμένον-ένα κήρυγμα προσβλητικό για τους Ιουδαίους κι ανόητο για τους εθνικούς. Γι' αυτούς όμως που κάλεσε ο Θεός, Ιουδαίους και εθνικούς, ο Χριστός που κηρύττουμε είναι του Θεού η δύναμη και του Θεού η σοφία» (Α' Κορ. 1:23,24). Εξάλλου δεν πρέπει να ξεχνούμε το φτωχό υλικό που χρησιμοποίησε ο Θεός στη φυσική μας δημιουργία: «Τότε ο Κύριος ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο από το χώμα της γης και φύσηξε μέσα στα ρουθούνια του πνοή ζωής. Έτσι έγινε ο άνθρωπος ζωντανό ον» (Γέν. 2:7). Το ίδιο ακριβώς υλικό χρησιμοποίησε ο Ιησούς για ν' αποκαταστήσει την όραση του εκ γενετής τυφλού. Τί όμορφα τα λόγια του παλιού ύμνου αφιέρωσης:

Το θέλημά σου, ου το εμόν.

Συ ει ο πλάστης, εγώ πηλός.

Νυν μόρφωσόν με Θεέ ευθύς.

Και ποιήσόν με σκευός τιμής.

Μακάρι όλοι μας να έχουμε αυτή την προθυμία και ν' αφήνουμε τα πλαστοουργά χέρια του Κυρίου μας να μορφώνουν επάνω σ' εμάς τη δική Του εικόνα, τη δική Του μορφή.

δ. Η διπλή εντολή, το τέταρτο σημείο. «Και είπε αυτοί: **Ύπαγε νίψαι** εις την κολυμβήθραν του Σιλωάμ» (Ιωάν. 9:7). Ο Ιησούς απευθύνεται στον τυφλό επαίτη: «Πήγαινε και νίψου». Δυο απλές, προσωπικές εντολές. Είναι μια δοκιμασία υπακοής. Ο Νεεμάν ο Σύρος αμφισβήτησε αρχικά την εντολή του Ελισαιέ. Θεώρησε πολύ φτωχά τα νερά του Ιορδάνη για το αξίωμα του στρατηγού. Όταν όμως ταπεινώθηκε και υπάκουσε, έζησε το θαύμα του καθαρισμού του από τη λέπρα (Β' Βασ. 5:14).

Αν έχεις αναγνωρίσει την κρισιμότητα της κατάστασής σου, αν το βάρος σου είναι ασήκωτο, άκουσε και υπάκουσε στη φωνή του Χριστού: «Ελάτε σ' εμένα όλοι όσοι κοπιάζετε κι είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας ξεκουράσω. Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πρᾶος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση. Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός, και το φορτίο μου ελαφρό» (Ματθ. 11:28-30).

Ο δεσμοφύλακας των Φιλιππων, μέσα στην έσχατη απελπισία του, συγκλονισμένος απ' το σεισμό και τον κίνδυνο

του θανάτου, ρώτησε τον Απ. Παύλο και το Σίλα: «Κύριοι, τί πρέπει να κάνω για να σωθώ;». Αυτοί του είπαν: «Πίστεψε στον Κύριο Ιησού Χριστό, και θα σωθείς κι εσύ και το σπίτι σου» (Πρ. 16:30,31). Η ερώτηση είναι προσωπική, κι είναι μια δοκιμασία υπακοής. Εάν ταλαντεύεσαι, ο εκ γενετής τυφλός μπορεί να σε οδηγήσει. Εκείνος υπάκουσε τυφλά στη διπλή εντολή του Χριστού. Αποτέλεσμα: Η άμεση αποκατάσταση της φυσικής του όρασης, και τελικά η απόκτηση της πνευματικής όρασης. Τα έργα του Θεού είναι τέλεια. Η υπακοή και η εμπιστοσύνη στο Λόγο του Χριστού οδηγούν στη νέα, στην πνευματική δημιουργία.

Β. Τα επακόλουθα του θαύματος, το δεύτερο μέρος. Ο εκ γενετής τυφλός απέκτησε το φως του. Ένα θαύμα μοναδικό. Θα περιμέναμε οι θρησκευτικοί ηγέτες να χαρούν μαζί του. Αντίθετα, άρχισαν μια πειστική ανάκριση και μια ανελέητη πολεμική εναντίον του. Για τους Φαρισαίους ο φτωχός επαίτης δεν είχε καμιά αξία. Αν μπορούσαν να διαψεύσουν το θαύμα, θα τον αγνοούσαν παντελώς και θα κατηγορούσαν τον ξυλουργό απ' τη Ναζαρέτ για απάτη. Όμως το θαύμα είναι αναμφισβήτητο. Γι' αυτό το λόγο χρησιμοποιούν τον πρώην τυφλό σαν εργαλείο για να παγιδεύσουν τον Ιησού.

Είναι λυπηρό το γεγονός ότι η μεγαλύτερη αποθάρρυνση για τους καινούριους στην πίστη δεν προέρχεται από τους σκεπτικιστές ή τους άθεους, αλλά από ανθρώπους που βρίσκονται στους Εκκλησιαστικούς κύκλους. Είναι εκείνοι που «Θα δείχνουν ότι έχουν ευσέβεια, αλλά θα έχουν αρνηθεί τη δύναμή της με τις πράξεις τους» (Β' Τιμ. 3:5). Αυτούς καυτηρίαζε ο Ιησούς: «Αλίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί κλείνετε στους ανθρώπους το δρόμο για τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε εσείς μπαίνετε ούτε το επιτρέπετε σ' όσους θέλουν να μπουν» (Ματθ. 23:14). Ο φανατισμός, η υποκρισία και η μισαλλοδοξία αποτελούν έναν απαίσιο συνδυασμό.

Οι Φαρισαίοι μισούσαν τον Ιησού γιατί τους έλεγχε δημόσια για τις αμαρτίες τους. Και τώρα ο Ιησούς όχι μόνο θεραπεύει τον εκ γενετής τυφλό, αλλά κάνει αυτό το θαύμα ημέρα Σάββατο. Αυτό δεν ήταν γι' αυτούς υποφερτό.

α. Το πρόβλημα του Σαββάτου, το πρώτο σημείο. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Ιησούς παρέβη την αργία του Σαββάτου, σύμφωνα βέβαια με την αντίληψη των γραμματέων και των Φαρισαίων. Στην προκειμένη περίπτωση όμως θεράπευσε τον τυφλό το Σάββατο, και μάλιστα, κατασκευάζοντας λάσπη.

Κατ' αυτούς διπλή ήταν η παράβαση: Πρώτα γιατί έφτιαξε λάσπη ημέρα Σάββατο. Σύμφωνα με τις διατάξεις των Φαρισαίων το να φτιάξει κάποιος λάσπη ήταν έργο, άρα αμαρτία. Κι έπειτα, η περίπτωση του εκ γενετής τυφλού δεν ήταν επείγουσα. Δεν κινδύνευε να πεθάνει απ' την αναπηρία του, ούτε θα χειροτέρευε η τύφλωσή του.

Επομένως μπορούσε να περιμένει για θεραπεία μια εργάσιμη μέρα.

Ο Ιησούς ήταν ένοχος παράβασης του Σαββατικού νόμου, όπως οι νομοδιδάσκαλοι του Ισραήλ τον είχαν ερμηνεύσει. Όλα αυτά όμως ήταν δικές τους επινοήσεις και ήταν επιζήμιες. Ο Ιησούς γνώριζε τέλεια το νόμο του Θεού και τον εκτελούσε πιστά. Δεν μπορούσε ν' ανεχθεί την υποκρισία τους. Ισχυρίζονταν πως τηρούσαν το νόμο του Θεού ενώ ταυτόχρονα ήταν έτοιμοι να σκοτώσουν τον Υιό του Θεού για την υποτιθέμενη παράβαση του Σαββατικού νόμου. Αργότερα Τον καταδίκασαν σε θάνατο με συνοπτικές διαδικασίες, με σκοπό να προλάβουν να Τον σταυρώσουν την Παρασκευή, για να μην παραβούν οι ίδιοι την αργία του Σαββάτου. Που φτάνει η ανθρώπινη αφροσύνη!

β. Η πνευματική πρόοδος του πρώην τυφλού, το δεύτερο σημείο. Οι Φαρισαίοι ήταν οι άρχοντες του λαού Ισραήλ και η εξέταση του πρώην τυφλού αποτελούσε επίσημη ακρόαση-ανάκριση ενώπιον Δικαστηρίου. Οι επανειλημμένες ερωτήσεις σκοπό είχαν να διαπιστώσουν αντιφάσεις στην κατάθεσή του και ν' αμφισβητήσουν την αλήθεια της μαρτυρίας του. Τότε θα μπορούσαν να καταδικάσουν για απάτη τον ίδιο, αλλά και τον Ιησού. Η εξέλιξη της συζήτησης είναι σημαντική. Στην πρώτη ερώτηση των Φαρισαίων περιγράφει με αρκετές λεπτομέρειες το θαύμα. Στη συνέχεια των ερωτήσεων απαντά λακωνικά, αλλά και περιεκτικά. Περιορίζεται στα βασικά και στα ουσιώδη.

Έτσι, παρατηρούμε ότι η αντίδραση των Φαρισαίων και ο διωγμός του πρώην τυφλού έχει ως αποτέλεσμα, από μέρους του κατηγορουμένου, την ανάπτυξη ικανότητας σωστής μαρτυρίας για τον Ιησού. Ένα δεύτερο ευνοϊκό αποτέλεσμα του διωγμού και της ανάκρισης είναι η βαθύτερη γνώση του προσώπου του Χριστού. Προσέξτε την αλληλουχία: Στην πρώτη του απάντηση χαρακτηρίζει τον Ιησού απλό άνθρωπο: «Ένας άνθρωπος που τον λένε Ιησού» (Ιωάν. 9:11). Δείγμα περιορισμένης γνώσης. Λίγο αργότερα «Ρωτούν λοιπόν πάλι τον τυφλό: «Εσύ τι λες γι' αυτόν» ... Κι εκείνος τους απάντησε: «Είναι προφήτης» (Ιωάν. 9:17). Αναγνωρίζει τώρα ότι ο Ιησούς είναι απεσταλμένος από τον Θεό, μιλάει και πράττει με τη δύναμη του Θεού. Τελικά, όταν τον ξανα συνάντησε ο Ιησούς, Τον αποδέχεται ως τον Υιό του Θεού και άξιο προσκύνησης: «Τότε εκείνος είπε: «Πιστεύω Κύριε», και τον προσκύνησε» (Ιωάν. 9:38). Ένα παράδειγμα φυσιολογικής πνευματικής ανάπτυξης.

Σε ποια φάση της πορείας σου βρίσκεσαι; Τί είναι για σένα ο Χριστός; Ένα απλός άνθρωπος; Ένας μεγάλος διδάσκαλος; Αν Τον έχεις αναγνωρίσει και είναι ο Σωτήρας και ο Κύριός σου μίλησε και στους άλλους. Μη

φοβάσαι τις αντιδράσεις.

Γ. Τα συμπεράσματα, το τρίτο μέρος. Καθώς κλείνουμε τη μελέτη μας είναι χρήσιμο να καταλήξουμε σε τρία συμπεράσματα:

α. Ο διωγμός είναι αναμενόμενος. Δεν είναι πάντοτε της ίδιας μορφής ούτε της ίδιας έντασης. Αν είσαι γνήσιος μαθητής του Κυρίου Ιησού Χριστού ο διωγμός, κάποια στιγμή, θα χτυπήσει την πόρτα σου. Έτσι λέει ο Λόγος του Θεού: «Γιατί σ' εσάς δόθηκε το χάρισμα όχι μόνο να πιστεύετε στον Χριστό, αλλά και να υποφέρετε γι' αυτόν, διεξάγοντας τον ίδιο αγώνα που είδατε να διεξάγω εγώ, και που τώρα μαθαίνετε ότι τον συνεχίζω» (Φιλ. 1:29,30). Και «όλοι όσοι θέλουν να ζήσουν με ευσέβεια, σύμφωνα με το θέλημα του Ιησού Χριστού, θα αντιμετωπίσουν διωγμούς» (Β' Τιμ. 3:12). Αν, βέβαια, συμβιβαστείς δε θα διωχτείς, αλλά στο τέλος θ' αποδοκιμαστείς.

β. Η παρουσία του Κυρίου είναι ασφαλής. Ο διωγμός είναι βέβαιο ότι θα έρθει. Όμως, μπορούμε να είμαστε απόλυτα σίγουροι ότι ο Θεός δε θα μας αφήσει να δοκιμαστούμε πέρα από τη δύναμη που μας έχει δώσει. «Όπως είπε ο Θεός: Δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω. Έτσι θα μπορούμε με θάρρος να λέμε: Ο Κύριος είναι βοηθός μου. Δε θα φοβηθώ. Τί μπορεί να μου κάνει ένας άνθρωπος;» (Εβρ. 13:5,6). Ο διωγμός είναι απαραίτητος για την πνευματική μας ανάπτυξη. Τέλος,

γ. Η μαρτυρία μας γίνεται δυναμική και αποτελεσματική. Ο φτωχός και τυφλός επαίτης, με το ελάχιστο πνευματικό του φως, έγινε ένας δυναμικός μάρτυρας του Ιησού Χριστού. Με το θάρρος και την παρηγορία του κατόρθωσε να διχάσει τους Φαρισαίους: «Μερικοί από τους Φαρισαίους έλεγαν: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι απεσταλμένος από τον Θεό, γιατί δεν τηρεί την αργία του Σαββάτου». Άλλοι όμως έλεγαν: «Πως μπορεί ένας αματωλός άνθρωπος να κάνει τέτοιο σημείο;» Και υπήρχε διχογνωμία ανάμεσά τους» (Ιωάν. 9:16). Αν ο φτωχός επαίτης, με την ελάχιστη γνώση για τον Ιησού, τολμούσε να μιλήσει στους άρχοντες της εποχής του, τι πρέπει να κάνουμε εμείς; Γνωρίζουμε ότι ο Ιησούς είναι ο Παντοδύναμος Κύριος του ουρανού και της γης, και βρίσκεται στα δεξιά του θρόνου της μεγαλοσύνης. Πως μπορούμε να μένουμε σιωπηλοί; Ο κόσμος γύρω μας χάνεται χωρίς Θεό, χωρίς Χριστό και χωρίς ελπίδα.

Ας προσέξουμε την προειδοποίηση του Χριστού για την αναγκαιότητα της δημόσιας ομολογίας: «Όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σ' εμένα, θα τον αναγνωρίσω κι εγώ για δικό μου μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου. Όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθώ κι εγώ μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου» (Ματθ. 10:32,33).

Η τελική σωτηρία πλησιάζει. Ο Κύριος έρχεται. Ο Απ. Παύλος δηλώνει κατηγορηματικά: «Όλα αυτά σας τα λέω επειδή, όπως ξέρετε, είναι κοντά το τέλος. Έρθε η ώρα να ξυπνήσουμε από τον ύπνο. Γιατί τώρα η τελική σωτηρία βρίσκεται πιο κοντά μας παρά τότε που πιστέψαμε. Η νύχτα όπου να 'ναι φεύγει, και η μέρα κοντεύει να 'ρθεί. Γι' αυτό ας πετάξουμε από πάνω μας τα έργα του σκότους, κι ας φορέσουμε τα όπλα του φωτός. Η διαγωγή μας ας είναι κόσμια, τέτοια που ταιριάζει στο φως» (Ρωμ. 13:11-13).

«Εγώ είμαι το Φως του κόσμου» (Ιωάν. 1:4,5,8,12, Α' Ιωάν.1:5)

Ευχαριστούμε τον Θεό για το μεγάλο προνόμιο που έχουμε να μελετούμε ελεύθερα και ανεμπόδιστα τον Άγιο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή. Πόσο εκτιμούμε αυτό το προνόμιο; Υπάρχουν αδέρφια μας που διώκονται, βασανίζονται και δίνουν την ίδια τη ζωή τους γιατί θέλησαν να πάρουν στα χέρια τους αυτό το πολύτιμο βιβλίο. Εμείς τι κάνουμε; Ποια θέση έχει η Αγία Γραφή στην καθημερινή μας ζωή; Τρεφόμαστε καθημερινά πνευματικά ή υποσιτιζόμαστε;

Είναι βέβαιο ότι δεν ξεχνούμε τα καθημερινά μας γεύματα, όσον αφορά τη φυσική μας διατροφή. Ποια σημασία, πόση αξία και προσοχή δίνουμε στο Λόγο του Θεού; Και η ευθύνη μας ως Έλληνες είναι μεγαλύτερη, γιατί η Καινή Διαθήκη γράφτηκε στη γλώσσα μας. Ποια δικαιολογία θα φέρουμε εκείνη την ημέρα;

Η Αγία Γραφή είναι η πυξίδα μας στην καθημερινή μας πορεία. Είναι το στήριγμά μας. Θα πρέπει να είναι η καθημερινή μας τροφή. Υποχρέωσή μας είναι να διδάξουμε το Λόγο του Θεού στα παιδιά μας. «Άκου, λαέ του Ισραήλ: Ο Κύριος είναι ο Θεός μας-μόνον ο Κύριος. Ν' αγαπάς, λοιπόν, τον Κύριο, τον Θεό σου, μ' όλη την καρδιά σου, μ' όλη την ψυχή σου και μ' όλη τη δύναμή σου. Να μείνουν στην καρδιά σου οι εντολές αυτές, που εγώ σήμερα σου δίνω. Να τις διδάσκεις στα παιδιά σου και να μιλάς γι' αυτές όταν κάθεσαι στο σπίτι σου κι όταν βαδίζεις στο δρόμο, όταν ξαπλώνεις για ύπνο κι όταν σηκώνεσαι. Να τις δέσεις σαν σημάδι στο χέρι σου και να τις έχεις σαν έμβλημα στο μέτωπό σου, ανάμεσα στα μάτια σου. Να τις γράψεις στις παραστάδες της πόρτας του σπιτιού σου και στις πύλες της πόλης σου» (Δευτ. 6:4-9).

Καθώς το σκοτάδι της αμαρτίας και της διαφθοράς γύρω μας γίνεται ολοένα πιο πυκνό, είναι επιτακτική ανάγκη να στραφούμε στον Άγιο Λόγο του Θεού. Να ζήσουμε και να διακηρύξουμε μαζί με τον Ψαλμωδό τη μεγάλη αλήθεια: «Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ. 119:105). Είναι το καλύτερο εφόδιο για τα παιδιά και για τα εγγόνια μας. Είναι η πιο πλούσια κληρονομιά για τους απογόνους μας. Όλα τα' άλλα είναι πρόσκαιρα, φευγαλέα και απατηλά.

Μακάρι η χάρη και το έλεος του Θεού να μας καλύπτουν κάθε μέρα. Να έχουμε διαρκώς την αίσθηση της παρουσίας του Αναστημένου Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Και τότε, είναι βέβαιο ότι, το Άγιο Πνεύμα, ο θείος Παράκλητος, θα ερμηνεύει το Λόγο Του στις καρδιές μας και θα μας υπενθυμίζει τις αιώνιες υποσχέσεις του Κυρίου μας.

Θα διακρίνουμε τρία σημεία:

Α. Ο Θεός είναι φως, το πρώτο σημείο, αυθύπαρκτο, προαιώνιο, ανέσπερο. Ο Θεός απεικονίζεται ως φως σ' ολόκληρη την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. Ο Δαβίδ αναφωνεί: «Κύριε, φως μου και σωτηρία μου, ποιον θα φοβηθώ; Κύριε, καταφύγιο της ζωής μου, από ποιον θα πανικοβληθώ;» «Γιατί εσύ'σαι της ζωής το κεφαλόβρυσο. Βλέπουμε φως από το φως σου». «Ψυχή μου, ευλόγησε τον Κύριο! Κύριε, Θεέ μου, πόσο είσαι μεγάλος! Ντύθηκες λαμπρότητα και μεγαλοπρέπεια. Φόρεσες για μανδύα σου το φως. Καθώς σκηνή τον ουρανό απλώνεις» (Ψαλμ. 27:1, 36:10, 104:1,2).

Και ο Απ. Ιωάννης γράφει: «Αυτό είναι το μήνυμα που ακούσαμε από τον Ιησού Χριστό και σας το μεταφέρουμε: Ο Θεός είναι φως, και δεν υπάρχει σ' αυτόν καθόλου σκοτάδι» (Α' Ιωάν. 1:5). Το φως είναι η ουσία του Θεού. Χωρίς το φως δεν υπάρχει όραση, δεν υπάρχει ανάπτυξη, δεν υπάρχει υγεία, δεν υπάρχει ζωή. Ο Θεός είναι η πηγή του φωτός και η πηγή της ζωής. Η εικόνα του ως φως καταδεικνύει την απόλυτη αγιότητα, την τέλεια δικαιοσύνη και την απόλυτη καθαρότητα, τη λαμπρότητα, το μεγαλείο και την ακτινοβολία της δόξας Του. Ο Θεός δεν μπορεί να επιδοκιμάσει καμιά μορφή αμαρτίας. Τίποτε δε μένει κρυφό απ' Αυτόν: «Δεν υπάρχει δημιουργήμα στον κόσμο που να μπορεί να κρυφτεί απ' τον Θεό. Όλα είναι γυμνά και φανερά μπροστά στα μάτια του. Σ' αυτόν θα δώσουμε λόγο» (Εβρ. 4:13).

Ο Απ. Ιωάννης αρχίζει την Επιστολή του περιγράφοντας τη φύση του Θεού. Ο Θεός είναι φως. Η Αγία Γραφή μας διδάσκει πως υπάρχει μόνο ένας Θεός κι ότι έχει τρία πρόσωπα: Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Ο Πατέρας Θεός είναι φως. Ο Υιός είναι φως και το Άγιο Πνεύμα είναι φως.

Β. Ο Ιησούς Χριστός είναι το φως του κόσμου, το δεύτερο σημείο. «Τότε ο Ιησούς τους μίλησε πάλι και τους είπε: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Όποιος με ακολουθεί δε θα πλανιέται στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως που οδηγεί στη ζωή» (Ιωάν. 8:12). Δεν είναι τυχαίο το ότι ο Ιησούς κάνει αυτή τη δήλωση αμέσως μετά το περιστατικό της γυναίκας που, οι δάσκαλοι του νόμου και οι Φαρισαίοι, είχαν πιάσει να διαπράττει μοιχεία, και την οδήγησαν μπροστά στον Χριστό. Σκοπός τους ήταν να Τον παγιδέψουν. Το σχέδιό τους απέτυχε, και η κακία και η υποκρισία τους αποκαλύφθηκε. Ήταν τότε που ο Ιησούς διακήρυξε: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου» (Ιωάν. 8:12).

Η ιστορία της γυναίκας και των κατηγορών της είναι η μεγαλύτερη αποκάλυψη της σκοτεινής φύσης της αμαρτίας,

κι έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την καθαρότητα και τη λαμπρότητα του Ιησού. Από τη μια μεριά η αθλιότητα της αμαρτίας, κι από την άλλη η απόλυτη αγιότητα του Κυρίου. Δεν είναι η πρώτη φορά που, στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, περιγράφεται ο Ιησούς ως φως. Ήδη στην αρχή του Ευαγγελίου αναφέρεται: «Αυτός ήταν η ζωή, κι ήταν η ζωή αυτή το φως για τους ανθρώπους. Το φως αυτό έλαμψε μέσα στον κόσμο το σκοτάδι, μα το σκοτάδι δεν το δέχτηκε» (Ιωάν. 1:4,5).

Η δήλωση του Ιησού ότι είναι το φως του κόσμου, είναι η δεύτερη από τα επτά μεγάλα «Εγώ είμαι» του Κυρίου, τα οποία αποτελούν μοναδικό χαρακτηριστικό του τετάρτου Ευαγγελίου. Τα άλλα είναι: «Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής» (Ιωάν. 6:35). «Εγώ είμαι η θύρα των προβάτων» (Ιωάν. 10:7,9). «Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός» (Ιωάν. 10:11,14). «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή» (Ιωάν. 11:25). «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια, και η ζωή» (Ιωάν. 14:6). «Εγώ είμαι το αληθινό κλίμα» (15:1,5).

«Εγώ είμαι το φως του κόσμου». Για να καταλάβουμε καλύτερα το νόημα των λόγων του Ιησού, θα πρέπει να δούμε σε τι αναφερόταν. Η πρώτη σκέψη που έρχεται στο νου μας είναι ο ήλιος με τη ζωογόνο επίδρασή του πάνω στη φυσική δημιουργία. Πράγματι ο προφήτης Μαλαχίας, στο τέλος του βιβλίου του, παρουσιάζει το Μεσσία ως τον «Ήλιο της δικαιοσύνης». «Αλλά σ' εσάς που με σέβεστε, θ' ανατείλει πάνω σας ο ήλιος που θ' αποκαλύψει τη δικαιοσύνη σας, και οι ακτίνες του θα σας θεραπεύσουν» (Μαλ. 3:20). Είναι παρήγορη και πολλή ενθαρρυντική αυτή η αναφορά του προφήτη.

Όμως, υπάρχει κάτι βαθύτερο και πολύ σημαντικό. Θα πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Ιησούς, πολύ συχνά στις ομιλίες Του, έπαιρνε εικόνες από την καθημερινή ζωή. Τη δήλωσή Του ότι είναι το φως του κόσμου την έκανε ο Ιησούς στην Ιερουσαλήμ, στο Ναό, και μάλιστα στη διάρκεια της μεγάλης γιορτής, της σκηνοπηγίας. Σε τί αποσκοπούσε αυτή η γιορτή; Υπενθύμιζε στους Ιουδαίους λατρευτές την πορεία του λαού τα σαράντα χρόνια στην έρημο. Στη διάρκεια αυτής της γιορτής από το πρώτο βράδυ, μόλις έδυε ο ήλιος, άναβαν δυο τεράστιες λυχνίες που, μέσα στο πυκνό σκοτάδι, φώτιζαν σχεδόν ολόκληρη την Ιερουσαλήμ. Οι λυχνίες αυτές με το εκτυφλωτικό τους φως παρίσταναν τη νεφέλη και την πύρινη στήλη που, σύμφωνα με την αφήγηση του βιβλίου της Εξόδου, αποτελούσε μια Θεοφάνεια. Ήταν:

α. Η θεϊκή παρουσία ανάμεσα στο λαό του Θεού, η πρώτη παρατήρηση. Ένα μοναδικό φαινόμενο στην ανθρώπινη ιστορία: «Ο Θεός προχωρούσε μπροστά τους τη μέρα μέσα σε μια στήλη νεφέλης για να τους δείχνει το δρόμο, και τη νύχτα μέσα σε μια στήλη φωτιάς, για να τους φωτίζει, ώστε να πορεύονται μέρα και νύχτα. Η στήλη της νεφέλης δεν έλειπε ποτέ μπροστά από το λαό τη μέρα ούτε η στήλη της φωτιάς τη νύχτα» (Εξ. 13:21,22). Δεν είναι θαυμαστό! Διαρκής, μόνιμη και σταθερή η ορατή παρουσία του Κυρίου μπροστά στο λαό Του!

Μέσα στα πλαίσια αυτών των εκδηλώσεων ανάμνησης του λαού, έρχεται ο Κύριος Ιησούς και κάνει τη μεγαλειώδη δήλωση: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου». Δηλώνει τη Μεσσιανική Του ιδιότητα. Εγώ ήμουν μαζί με τους προγόνους σας το φως μέσα στα σκοτάδια της ερήμου. Εγώ είμαι το φως του κόσμου τώρα, μπροστά σας. Εμμανουήλ, ο Θεός μαζί σας.

Ο Ιησούς είναι το φως του κόσμου και σήμερα. Η παρουσία Του η θεϊκή είναι ανάμεσά μας. Είδες αδελφέ μου, είδες αδελφή μου το φως του Χριστού; Ποια είναι η σχέση σου μαζί Του; Μετανόησες για την αμαρτία σου; Ζήτησες το έλεός του; Έλαμψε το φως του Χριστού στην καρδιά σου; Τον ευχαρίστησες για τη σταυρική Του θυσία για λογαριασμό σου;

Στον Νικόδημο, τον άρχοντα των Ιουδαίων, εκείνο το βράδυ ο Κύριος είπε κάτι που έχει απόλυτη ισχύ και σ' εμάς σήμερα: «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια. Γιατί ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι' αυτού. Όποιος πιστεύει σ' αυτόν δεν έχει να φοβηθεί τη θεϊκή κρίση. Αυτός όμως που δεν πιστεύει έχει κιόλας καταδικαστεί, γιατί δεν πίστεψε στο μονογενή Υιό του Θεού. Και να ποια είναι η κρίση: Το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές. Κάθε άνθρωπος που πράττει έργα φαύλα μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως, γιατί φοβάται μήπως αποκαλυφθούν τα έργα του και κριθούν. Όποιος όμως κάνει πράξεις σύμφωνες με την αλήθεια του Θεού αυτός έρχεται στο φως. Έτσι θα φανεί πως οι πράξεις του έχουν γίνει από υπακοή στον Θεό» (3:16-21).

Τί θα διαλέξεις; Το φως της θεϊκής παρουσίας από τώρα και στην αιώνια μακαριότητα ή το σκοτάδι και την αιώνια καταδίκη μακριά από τον Θεό; Είναι προσωπική η επιλογή αλλά και ο αντίστοιχος θερισμός των συνεπειών της εκλογής σου. Διάλεξε το φως, τον Χριστό για να ζήσεις αιώνια μαζί Του.

β. Η θεϊκή προστασία, η δεύτερη παρατήρηση. Η νεφέλη και η πύρινη στήλη ήταν σημαντικά επειδή μ' αυτό τον τρόπο ο Κύριος προστάτευε το λαό Του. Χωρίς αυτά ο λαός Ισραήλ θα είχε εξαφανιστεί πολύ πριν φτάσει στη

γη της επαγγελίας. Σύμφωνα με την αφήγηση της Εξόδου, ο λαός του Θεού βρισκόταν σε αδιέξοδο. Μπροστά τους ήταν η Ερυθρά θάλασσα και πίσω τους τα στρατεύματα των Αιγυπτίων: «Τότε ο άγγελος του Θεού, που βάδιζε μπροστά από το στρατό των Ισραηλιτών, έφυγε και πήρε θέση πίσω τους. Η στήλη της νεφέλης έφυγε κι αυτή από μπροστά τους και στάθηκε πίσω τους, μπήκε ανάμεσα στο στρατόπεδο των Αιγυπτίων και σ' εκείνο των Ισραηλιτών. Το σύννεφο από τη μεριά των Αιγυπτίων δημιουργούσε σκοτάδι, ενώ φώτιζε την πλευρά των Ισραηλιτών τη νύχτα. Έτσι τα δύο στρατόπεδα δεν μπόρεσαν να πλησιάσουν το ένα το άλλο όλη τη νύχτα.» (Εξ. 14:19,20). Αλλά και σ' όλη την πορεία μέσα στην έρημο η θεϊκή προστασία ήταν ουσιαστική.

Η έρημος είναι το πιο αφιλόξενο μέρος. Ένας λαός δύο εκατομμυρίων περίπου, με ανθρώπους όλων των ηλικιών, ήταν αδύνατο να επιβιώσει στον καύσωνα του μεσημεριού και στον παγετό του μεσονυκτίου. Η νεφέλη τους προστάτευε από τον καυστικό ήλιο την ημέρα και η στήλη της φωτιάς τους θέρμαινε τη νύχτα. Ο Θεός, με την θαυμαστή Του πρόνοια, τους προμήθευε καθημερινή τροφή και νερό για σαράντα ολόκληρα χρόνια. «Όλοι, μ' εμπιστοσύνη στο Μωυσή, πήραν το βάπτισμα της νεφέλης και όλοι πέρασαν με ασφάλεια τη θάλασσα. Όλοι τους έφαγαν την ίδια θεόσταλη τροφή, και όλοι τους ήπιαν το ίδιο θεόσταλτο ποτό. Γιατί έπιναν νερό από το θεϊκό βράχο που τους ακολουθούσε, κι αυτός ήταν ο ίδιος ο Χριστός» (Α' Κορ. 10:3,4).

Η ζωή μας, φυσική και πνευματική, βρίσκεται στα παντοδύναμα χέρια του Κυρίου μας. Το έλεός Του μας κάλυψε μέχρι σήμερα. Στο έλεος και στην άπειρη αγάπη Του στηριζόμαστε κάθε μέρα. Τον ευχαριστούμε και Τον ευγνωμονούμε γιατί, σύμφωνα με τον Ψαλμωδό: «Αιώνια διαρκεί η αγάπη του» (Ψαλμ. 100:5).

γ. Η θεϊκή οδηγία, η τρίτη παρατήρηση. Η παρουσία της νεφέλης και της πύρινης στήλης ήταν πολύ σημαντική και για έναν ακόμη λόγο: Ήταν το μέσο που χρησιμοποιούσε ο Θεός για την οδηγία του λαού Του. Η έρημος, όπως είναι γνωστό, δεν έχει δρόμους ούτε οδοδείκτες. Στην έρημο δημιουργούνται αντικατοπτρισμοί, οφθαλμαπάτες. Είναι πολύ εύκολο να χάσει κάποιος τον προσανατολισμό του. Πως θα μπορούσε ο λαός να βρει το δρόμο του; Πώς θα μπορούσαν ν' αποφύγουν τις άσκοπες και επικίνδυνες περιπλανήσεις; Την απάντηση την έδωσε ο Θεός με τη νεφέλη την ημέρα και τη στήλη της φωτιάς τη νύχτα.

«Όταν η νεφέλη σηκωνόταν πάνω από τη σκηνή, τότε ξεκινούσαν οι Ισραηλίτες. Και στον τόπο όπου στεκόταν η νεφέλη, εκεί στρατοπέδευαν. Σύμφωνα με τη διαταγή του Κυρίου ξεκινούσαν οι Ισραηλίτες και σύμφωνα με τη διαταγή του Κυρίου στρατοπέδευαν. Όσο η νεφέλη έμενε πάνω από τη σκηνή, έμεναν κι αυτοί στρατοπεδευμένοι.. Αν η νεφέλη έμενε πολύν καιρό πάνω από τη σκηνή, οι Ισραηλίτες τηρούσαν τη διαταγή του Κυρίου και δεν έφευγαν. Κι αν η νεφέλη έμενε λίγες μόνο μέρες πάνω από τη σκηνή, τότε πάλι σύμφωνα με τη διαταγή του Κυρίου έμεναν στρατοπεδευμένοι και σύμφωνα με τη διαταγή του Κυρίου ξεκινούσαν. Καμιά φορά η νεφέλη έμενε μόνο από το βράδυ ως το πρωί. Μόλις έφευγε, τότε ξεκινούσε κι ο λαός. Είτε μέρα είτε νύχτα έφευγε η νεφέλη, ξεκινούσαν και οι Ισραηλίτες. Όσο κι αν έμενε η νεφέλη πάνω από τη σκηνή, αδιάφορο αν ήταν για δυο μέρες, ένα μήνα ή ένα χρόνο, οι Ισραηλίτες έμεναν στρατοπεδευμένοι και δεν ξεκινούσαν. Όταν αυτή σηκωνόταν, τότε μόνο ξεκινούσαν. Στρατοπέδευαν και ξεκινούσαν πάντα σύμφωνα με τη διαταγή του Κυρίου, υπακούοντας στην εντολή που τους είχε δώσει μέσω του Μωυσή» (Αρ. 9:17-23).

Είναι φανερό τι θέλει να μας διδάξει ο Ιησούς με την εικόνα του φωτός. Ο Χριστός, ως φως του κόσμου, είναι η παρουσία του Θεού στη ζωή μας, είναι η θεϊκή προστασία από τους πολλαπλούς κινδύνους κι επιπρόσθετα είναι η θεϊκή οδηγία μέσα στην έρημο του κόσμου και της αμαρτίας. Αν θέλουμε ν' αποφύγουμε τις άσκοπες, άκαρπες κι επικίνδυνες περιπλανήσεις ας μιμηθούμε το λαό του Θεού, όπως περιγράφεται στο Λόγο του Θεού.

Ο Ιησούς Χριστός είναι η μόνη οδός για την ουράνια πατρίδα, αλλά και ο μοναδικός αλάνθαστος οδηγός στο καθημερινό μας περπάτημα πάνω σ' αυτή τη γη: «Τότε ο Ιησούς τους είπε: «Λίγον καιρό ακόμα το φως θα είναι ανάμεσά σας. Περπατάτε όσο έχετε το φως, για να μη σας πιάσει το σκοτάδι. Κι αυτός που περπατάει στο σκοτάδι δεν ξέρει που πάει. Όσο έχετε το φως πιστεύετε στο φως, για να γίνετε παιδιά του φωτός» (Ιωάν. 12:35,36). Το εδάφιο αυτό μας φέρνει στο τρίτο σημείο.

Γ. «Εσείς είστε το φως για τον κόσμο», το τρίτο σημείο. Δεν υπάρχει πιο επαινετική δήλωση για τους μαθητές του Χριστού, για όλους τους πιστούς του Κυρίου Ιησού όλους τους αιώνες. Ο Ιησούς διακήρυξε για τον Εαυτό Του, όπως ήδη σχολιάσαμε: «Όσο είμαι σ' αυτόν τον κόσμο, είμαι το φως για τον κόσμο» (Ιωάν. 9:5). Και τώρα, το ίδιο χαρακτηριστικό, την ίδια ιδιότητα αποδίδει στους δικούς Του: «Εσείς είστε το φως για τον κόσμο» (Ιωάν. 5:14). Δεν έχουμε φως δικό μας. Όταν ο Χριστός κατοικήσει στις καρδιές μας, είναι Εκείνος που δίνει τη δική Του, τη θεϊκή ακτινοβολία.

α. Ο προορισμός, η πρώτη σκέψη. Ο Χριστός είναι το φως, και αποστολή και προορισμός μας είναι το φως του Χριστού να φαίνεται γύρω μας, Να πως το διατυπώνει ο Απ. Παύλος: «Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς, κι επιφυλάξεις, για να γίνετε άψογοι και ολοκληρωμένοι,, παιδιά του Θεού αγνά, ανάμεσα σε ανθρώπους κακούς και

διεφθαρμένους. Ανάμεσά τους να λάμπετε σαν αστέρια στον κόσμο, μένοντας σταθεροί στο ευαγγέλιο που δίνει ζωή» (Φιλ. 2:14-16). Είναι μεγάλη τιμή για τον καθένα μας να είμαστε το φως του Χριστού στον κόσμο. Αλλά για ποιο σκοπό;

β. Ο ευαγγελισμός, η δεύτερη σκέψη. Το φως που μας έδωσε ο Χριστός δεν πρέπει να μένει κρυμμένο και καταχωνιασμένο σε κάποια γωνιά. «Εσείς είστε το φως για τον κόσμο. Μια πόλη χτισμένη ψηλά στο βουνό, δεν μπορεί να κρυφτεί. Οι άνθρωποι, όταν ανάψουν το λυχνάρι, δεν το βάζουν κάτω από το δοχείο με το οποίο μετρούν το σιτάρι, αλλά το τοποθετούν στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει όλους τους ανθρώπους του σπιτιού. Έτσι να λάμπει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον ουράνιο Πατέρα σας» (Ματθ. 5:14-16).

Από τα καλά έργα της αγάπης, όταν τα δουν οι άνθρωποι που βρίσκονται γύρω μας, θα γνωρίσουν ότι είμαστε του Χριστού και θα δώσουν δόξα στον Πατέρα, τον μόνο αληθινό Θεό. Υπάρχει πιο αποτελεσματικός ευαγγελισμός; Και η τρίτη και τελευταία σκέψη:

γ. Ο προβληματισμός. Ποια εικόνα παρουσιάζουμε στα παιδιά μας, στους γείτονες, στους συνεργάτες, στους συμμαθητές μας: Αντανακλούμε το γνήσιο, το ανόθευτο, το γλυκό φως του Χριστού; Από την έμπρακτη, την ανυπόκριτη αγάπη μας οι άνθρωποι θα δουν ότι είμαστε του Χριστού. Βλέπουν οι άνθρωποι τον Χριστό στην καθημερινή μου ζωή;

Το σκοτάδι του κόσμου γίνεται ολοένα πιο πυκνό, Οι άνθρωποι σήμερα δε θα βρουν τον Χριστό στις ανθρώπινες φιλοσοφίες. Δε θα βρουν τον Χριστό στις εφημερίδες, στα ραδιόφωνα, στις τηλεοράσεις, στο διαδίκτυο. Όλα αυτά τα μέσα, στην πλειονότητά τους, βρίσκονται στην υπηρεσία του αντίχριστου. Σ' αυτό το κλίμα και σ' αυτό το ζοφερό σκοτάδι καλούμαστε να λάμπουμε και να προβάλλουμε όχι τον εαυτό μας, αλλά τον Ήλιο της Δικαιοσύνης, τον Αναστημένο, τον Ζωντανό, τον Ένδοξο Κύριο Ιησού Χριστό.

Ο Θεός, μέσα στην πλούσια χάρη Του, είτε να μας αξιώσει να φανούμε χρήσιμοι και ωφέλιμοι στο περιβάλλον μας και στη γενιά μας, πάντοτε για τη δόξα του Ουράνιου Πατέρα μας, ο οποίος είναι Ευλογητός στους ατελείητους αιώνες, Αμήν!.

Η ανθρώπινη αθλιότητα και η Θεϊκή ευσπλαχνία (Ιωάν. 7:32-36, 45-53, 8:1-11)

Όταν οι άρχοντες του Ιουδαϊκού έθνους απέτυχαν στην προσπάθειά τους να συλλάβουν τον Ιησού με τους φρουρούς του ναού, μηχανεύθηκαν αμέσως ένα καινούριο σχέδιο για να Του στήσουν παγίδα. Η δολοπλοκία αυτή είναι η πιο κατάπυστη ενέργεια εκείνων των ανθρώπων που καταγράφεται μέσα στα Ευαγγέλια. Ταυτόχρονα όμως έδωσε στον Ιησού την ευκαιρία όχι μόνο ν' αποκαλύψει τη δικαιοσύνη, τη σοφία και την ευσπλαχνία Του, αλλά και να δώσει το θαυμαστό μήνυμα της ελπίδας και της ειρήνης σ' όσους πηγαίνουν κοντά Του.

Πρόκειται για την ιστορία της γυναίκας που «την έπιασαν επ' αυτοφώρω να διαπράττει μοιχεία» (Ιωάν. 8:3). Το πρόβλημα σ' αυτήν την περίπτωση είναι το πως θα εναρμονιστούν και θα συνυπάρξουν η δικαιοσύνη και το έλεος, χωρίς να ενθαρρυνθεί η αμαρτία ούτε να καταδικαστεί ο αμαρτωλός. Απ' αυτή την άποψη είναι το κεντρικό, το ζωτικό θέμα του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου.

Η ιστορία που μελετούμε είναι εντυπωσιακή, αλλά και πολύ διδακτική και αποκαλυπτική. Φανερώνει απ' τη μια μεριά τις άγριες διαθέσεις των εχθρών του Ιησού, κι απ' την άλλη τη σπλαχνική καρδιά του Κυρίου μας. Ποιο είναι το σκηνικό;

Σύμφωνα με την αφήγηση του Ιωάννη «Την τελευταία μέρα της γιορτής, την πιο λαμπρή, στάθηκε ο Ιησούς μπροστά στο πλήθος και φώναξε: «Όποιος διψάει, να 'ρθει σ' εμένα και να πιεί» (Ιωάν. 7:37). Καθώς βράδιασε «έφυγαν καθένας στο σπίτι του. Ο Ιησούς πήγε στο όρος των Ελαιών» (Ιωάν. 7:53,8:1). Το περιστατικό συνέβη νωρίς το πρωί, την επόμενη μέρα της γιορτής. Ο Ιησούς διανυκτέρευσε στο όρος των Ελαιών. «Αλλά πρωί πρωί γύρισε πάλι στο ναό, κι όλο το πλήθος ερχόταν κοντά του. Αυτός κάθισε και τους δίδασκε» (Ιωάν. 8:2). Αυτή την όμορφη και ήσυχη ώρα έρχεται να διαταράξει η εισβολή των εχθρών του Κυρίου: «Τότε οι δάσκαλοι του νόμου και οι Φαρισαίοι φέρνουν μια γυναίκα που την είχαν πιάσει να διαπράττει μοιχεία. Την έβαλαν στη μέση και του είπαν: «Διδάσκαλε, αυτή τη γυναίκα την έπιασαν επ' αυτοφώρω να διαπράττει μοιχεία. Ο Μωυσής στο νόμο μάς έχει δώσει εντολή να λιθοβολούμε τέτοιου είδους γυναίκες. Εσύ τί γνώμη έχεις;» (Ιωάν. 8:3-6).

Θα διακρίνουμε τρία σημεία: Τον τρόπο των Γραμματέων και Φαρισαίων, τη μέθοδο του Ιησού Χριστού και τέλος την κυριαρχία του Κυρίου μας πάνω στις περιστάσεις.

Α. Ο τρόπος των Γραμματέων και Φαρισαίων. Η διαστροφή και η πάρωση της καρδιάς των ανθρώπων αυτών έχει φτάσει στον ύψιστο βαθμό. Την περιγραφή της κατάστασής τους μας τη δίνει ο Κύριος στο βιβλίο του Ησαΐα (1:4-6): «Αλίμονό σου έθνος αμαρτωλό, λαέ που είσαι γεμάτος αμαρτία! Απόγονοι κακοποιών, παιδιά διεφθαρμένα! Τον Κύριο τον εγκαταλείψατε. Περιφρονήσατε τον Άγιο Θεό του Ισραήλ, του στρέψατε τα νώτα. Ποιαν άλλη τιμωρία θέλετε, και συνεχίζετε την αποστασία σας; Η κεφαλή ολόκληρη είναι άρρωστη κι όλη η καρδιά υποφέρει. Εσείς από τα νύχια ως την κορφή τίποτα δεν έχετε γερό, παρά μονάχα τραύματα, μώλωπες κι ανοιχτές πληγές, που δεν σας τις καθάρισαν ούτε τις επιδέσανε ούτε τις καταπράνναν με αλοιφές».

Αξίζει να ξαναδούμε τη σκηνή. Νωρίς το πρωί στο ναό, ο Ιησούς είναι καθισμένος και διδάσκει τα πλήθη που είναι συγκεντρωμένα γύρω Του. Ξαφνικά γίνεται ένας θόρυβος και προβάλλουν οι άρχοντες, οι θρησκευτικοί αρχηγοί, «οι προστάτες της ηθικής», σέρνοντας μια γυναίκα, κι εκθέτοντας χωρίς ντροπή την αμαρτία της δημόσια, μπροστά στα πλήθη.

α. Η κατάχρηση της εξουσίας. Ό,τι κι αν είχε κάνει η γυναίκα, όσο ένοχη κι αν ήταν, δεν είχαν κανένα δικαίωμα να την διαπομπεύσουν, πριν ακόμα δικαστεί. Δεν έπρεπε να τη σύρουν μπροστά στα πλήθη. Είχαν το δικαίωμα και την εξουσία να την οδηγήσουν στο Ιουδαϊκό συνέδριο, που βρισκόταν μάλιστα δίπλα στο ναό, κι εκεί να την κρίνουν και να την καταδικάσουν. Όμως, στην προσπάθειά τους να στήσουν παγίδα στον Ιησού, παγιδεύονται στα ίδια τους τα δίχτυα. Υπερβαίνουν και παραβιάζουν το Μωσαϊκό νόμο με το πρόσχημα του ζήλου τους για τη διαφύλαξη της ηθικής τάξης.

Πόσο επικίνδυνη είναι η απόκτηση εξουσίας! Πολύ συχνά οδηγεί στην αλαζονεία και στην υπέρβαση, με αποτέλεσμα την καταπίεση των άλλων. Χρειάζεται σοφία και σύνεση από τον Θεό για να μείνει κάποιος ταπεινός και «και για να μην το πάρει πάνω του και καταδικαστεί, όπως ο διάβολος» (Α' Τιμ. 3:6). Η κατάχρηση της εξουσίας οδηγεί στη σκληρή και ανάληγη συμπεριφορά. Μια κατάσταση που τη ζούμε καθημερινά.

β. Το μέγεθος της αναληψίας. Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι ήταν οι ειδικοί, οι ειδήμονες του νόμου, και αποστολή τους ήταν να διδάσκουν και να ερμηνεύουν το νόμο του Θεού στους συμπατριώτες τους. Με άλλα λόγια, φροντίδα τους έπρεπε να είναι η διδασκαλία, η προτροπή και η πρόληψη των ηθικών παραβάσεων του λαού. Όμως αυτοί τι έκαναν; Για να πολεμήσουν τον Χριστό, παγίδεψαν τη γυναίκα και την οδήγησαν στη μοιχεία, συμμετέχοντας στην πράξη κάποιοι απ' ανάμεσά τους. Αναληψία στον μέγιστο βαθμό. Εδώ έρχεται ο Λόγος του Θεού με το στόμα του Απ. Παύλου και ελέγχει αυστηρά: «Εσύ, λοιπόν, που κάνεις το δάσκαλο στους άλλους, δε

διδάσκεις τον εαυτό σου; Εσύ που κηρύττεις να μη κλέβουμε, κλέβεις; Εσύ που λες να μη μοιχεύουμε, μοιχεύεις; Εσύ που σιχαίνεσαι τα είδωλα, αρπάζεις τους θησαυρούς των ειδωλολατρικών ναών; Εσύ που καυχιέσαι για το νόμο, ντροπιάζεις τον Θεό παραβαίνοντας το νόμο; Όπως λέει η Γραφή, εξαιτίας σας διασύρεται το όνομα του Θεού από τους ειδωλολάτρες» (Ρωμ. 2:21-24).

Οι δάσκαλοι του νόμου, οι υποτιθέμενοι προστάτες της ηθικής τάξης, οδήγησαν μια γυναίκα στο αμάρτημα της μοιχείας ενσυνείδητα, για να ικανοποιήσουν τις επιδιώξεις τους για απόκτηση μεγαλύτερης εξουσίας.

γ. Η αθλιότητα της αμαρτίας και της υποκρισίας. Και δεν εννοούμε την αμαρτία της γυναίκας αλλά την αμαρτία των αρχόντων. Η γυναίκα ήταν ένοχη μοιχείας. Όμως, η αμαρτία αυτής της γυναίκας ήταν ένα ξυλαράκι σε σύγκριση με το δοκάρι της αμαρτίας των νομοδιδασκάλων (Ματθ. 7:5).

Είναι αλήθεια πως ο νόμος της Π. Διαθήκης απαιτούσε θανατική ποινή για τη μοιχεία: «Αν ένας διαπράξει μοιχεία με γυναίκα έγγαμη, δηλαδή με τη γυναίκα ενός άλλου, ο μοιχός και η μοιχαλίδα πρέπει εξάπαντος να θανατωθούν» (Λευιτ.20:10). «Αν κάποιος πιαστεί να πλαγιάζει με παντρεμένη γυναίκα, τότε θα θανατωθούν κι δυο» (Δευτ. 22:22).

Όμως, η απαίτηση του νόμου δε σταματούσε εδώ. Καθόριζε τις προϋποθέσεις για την εφαρμογή αυτής της διάταξης: «Θα τους θανατώνετε με λιθοβολισμό. Χρειάζεται όμως η μαρτυρία δυο ή τριών μαρτύρων για να καταδικαστεί σε θάνατο ο κατηγορούμενος. Με την μαρτυρία ενός μόνο μάρτυρα δεν θα θανατώνεται» (Δευτ. 17:6). Με τις προϋποθέσεις αυτές ήταν πολύ δύσκολο να βεβαιωθεί η μοιχεία. Είναι πολύ πιθανό ότι οι νομοδιδάσκαλοι έστησαν παγίδα και ώθησαν τη γυναίκα στη μοιχεία, για να την χρησιμοποιήσουν σαν εργαλείο εναντίον του Ιησού. Κι ο άντρας που μοίχευσε μαζί της πού είναι; Γιατί δεν τον παρουσίασαν, όπως απαιτούσε ο νόμος; Γιατί τόση ανεντιμότητα; Συνέργεια στην αμαρτία της μοιχείας και υποκρισία ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά τους.

Β. Η μέθοδος του Χριστού. Πώς τους αντιμετώπισε ο Ιησούς; Εκ πρώτης όψεως φαίνεται να τους αγνοεί τελείως. Αντί ν' απαντήσει «Ο Ιησούς τότε έσκυψε κάτω και με το δάχτυλο έγραφε στο χώμα» (Ιωάν. 8:6). Ειλικρινά κανένας δε γνωρίζει το γιατί και το τι έγραφε στο χώμα. Κάποιοι σχολιαστές υποστηρίζουν ότι η πράξη του Ιησού ήταν συμβολική, για να φέρει στη μνήμη τους, τους κατηγορούς του Ιερεμία και την ετυμολογία του προφήτη του Κυρίου: «Εσύ, Κύριε, είσαι η ελπίδα του Ισραήλ. Όλοι όσοι σ' εγκαταλείπουν θα ντροπιαστούν. Θα εξαφανιστούν σαν τα ονόματα που γράφονται στο χώμα, γιατί εγκατέλειψαν τον Κύριο, την πηγή του νερού της ζωής» (Ιερ. 17:13). Κάποιοι άλλοι υποστηρίζουν ότι έγραφε με το δάχτυλό Του στο χώμα τις αμαρτίες τους. Όπως κι αν έχει το πράγμα, το γράψιμο του Ιησού δεν τους συνέτισε. «Καθώς όμως, επέμεναν να τον ρωτούν, σηκώθηκε πάνω και τους είπε:» (Ιωάν. 8:7).

α. Ο έλεγχος της υποκρισίας. Τι τους είπε; «Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, ας ρίξει πρώτος πέτρα πάνω της» (Ιωάν. 8:7). Τόσο απλό όμως ταυτόχρονα τόσο αφοπλιστικό. Τα λόγια του Χριστού τρυπούν σαν μαχαιριά τις καρδιές και τις συνειδήσεις τους, και βγάζουν στην επιφάνεια τη βαριά αμαρτία που φιλοξενούσαν. «Αυτοί όμως, όταν άκουσαν την απάντηση, άρχισαν με πρώτους τους γεροντότερους να φεύγουν ένας-ένας, μέχρι και τον τελευταίο. Κι έμεινε μόνος ο Ιησούς και η γυναίκα στη μέση» (Ιωάν. 8:9). «Ο λόγος του Θεού είναι ζωντανός και δραστικός, πιο κοφτερός κι από κάθε δίκωπο σπαθί. Εισχωρεί βαθιά, ως εκεί που χωρίζει την ψυχή απ' το πνεύμα, το κόκαλο απ' το μεδούλι, και κρίνει τους διαλογισμούς και τις προθέσεις της καρδιάς. Δεν υπάρχει δημιουργήμα στον κόσμο που να μπορεί να κρυφτεί απ' τον Θεό. Όλα είναι γυμνά και φανερά μπροστά στα μάτια του. Σ' αυτόν θα δώσουμε λόγο» (Εβρ. 4:12,13).

β. Η εκδήλωση της ευσπλαχνίας. Αναχώρησαν οι κατήγοροι. «Τότε σηκώθηκε όρθιος ο Ιησούς και τη ρώτησε: «Γυναίκα, που είναι οι κατήγοροί σου; Κανένας δε σε καταδίκασε;» «Κανένας, Κύριε», απάντησε εκείνη. «Ούτε εγώ σε καταδικάζω», της είπε ο Ιησούς. «Πήγαινε, κι από 'δω και πέρα μην αμαρτάνεις πια». (Ιωάν. 8:10,11). Η βασική διαφορά ανάμεσα στον Ιησού και στους θρησκευτικούς άρχοντες είναι ότι εκείνοι ήθελαν να καταδικάσουν τη γυναίκα, ενώ ο Ιησούς ήθελε να τη συγχωρήσει.

Μελετώντας με περισσότερη προσοχή αυτή την ιστορία, γίνεται ξεκάθαρο πως οι νομοδιδάσκαλοι ήταν αποφασισμένοι να λιθοβολήσουν τη γυναίκα, και θα το έκαναν με μεγάλη ευχαρίστηση. Έβλεπαν με απέχθεια τη γυναίκα ως αμαρτωλή, βασιζόμενοι στην αυτοδικαίωσή τους. Ο Ιησούς έβλεπε την αμαρτωλή με τη ματιά του ελέους. Την σπλαχνίστηκε κινούμενος από αγάπη.

Ποια είναι η δική μας τοποθέτηση; Πως αντιμετωπίζουμε τους αμαρτωλούς στο περιβάλλον μας; Με την κριτική και την απέχθεια ή με την καλοσύνη του Κυρίου μας;

γ. Η πρόκληση της πορείας του αγιασμού. «Ούτε εγώ σε καταδικάζω», της είπε ο Ιησούς. «Πήγαινε, κι από 'δω και πέρα μην αμαρτάνεις πια» (Ιωάν. 8:11). Το να της πει ο Ιησούς «ούτε εγώ σε καταδικάζω» είναι στην

πραγματικότητα δήλωση συγχώρησης. «Για να μάθετε λοιπόν πως ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη» (Ματθ. 9:6). Μακάριοι είναι εκείνοι που δεν τους καταδικάζει ο Χριστός. «Ζητήστε τον Κύριο, τώρα που μπορεί να βρεθεί. Τώρα που βρίσκεται κοντά, φωνάξτε τον να σας βοηθήσει. Το δρόμο του ο ασεβής ας τον εγκαταλείψει κι ο άδικος τις αποφάσεις του. Στον Κύριο ας επιστρέψει που θα τον σπλαχνιστεί, ας επιστρέψει στον Θεό μας, που δίνει τη συγγνώμη πλούσια» (Ησ. 55:6,7). Σε συγχώρησε ο Κύριος; Μην αμαρτάνεις πια. Είναι η μεγαλύτερη πρόκληση για μια πορεία αγιασμού μαζί με τον Χριστό, με τη δύναμη του Αγίου πνεύματος που κατοικεί μέσα μας. Δοξασμένο ας είναι το όνομα Του.

δ. Η ευκαιρία της αιώνιας σωτηρίας. «Ούτε εγώ σε καταδικάζω», της είπε ο Ιησούς». «Πήγαινε, κι από 'δώ και πέρα μην αμαρτάνεις πια» (Ιωάν. 8:11). Ο Ιησούς βλέπει μέσα στην καρδιά της γυναίκας την ειλικρινή της μετάνοια και της δίνει την ευκαιρία της αποκατάστασης. Της δίνει την ευκαιρία της λύτρωσης, την ευκαιρία της αιώνιας σωτηρίας. Ο Ιησούς ενδιαφέρεται όχι τόσο για το ποιο είμαστε, όσο για το τι μπορούμε να γίνουμε με τη δική Του χάρη.

Γ. Ο Ιησούς κυρίαρχος των περιστάσεων. Η αθλιότητα της αμαρτίας, με όλα τα απαίσια παρακλάδια της, δεν είναι το μόνο θέμα που εμφανίζεται στα εδάφια που μελετούμε. Μας αποκαλύπτουν πρώτιστα την κυριαρχία του Θεού μέσα και πάνω από όλες τις περιστάσεις.

Θα κατανοήσουμε καλύτερα αυτήν την πλευρά της ιστορίας, αν αναγνωρίσουμε ότι ο Ιησούς, αυτή τη φορά, βρισκόταν αντιμέτωπος με ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα. Αυτό το πρόβλημα ξεπερνούσε τις προηγούμενες προκλήσεις των εχθρών Του. Σε μια προηγούμενη περίπτωση, οι Σαδδουκαίοι, που δεν πίστευαν στην ανάσταση των νεκρών, Τον πλησίασαν με την ερώτηση-παγίδα σχετικά με την ανάσταση. Του παρουσίασαν μια φανταστική περίπτωση μιας γυναίκας που παντρεύτηκε διαδοχικά επτά αδέρφια, καθώς ο ένας μετά τον άλλο πέθαιναν, χωρίς ν' αφήσουν απογόνους. Και το ερώτημα: «Όταν λοιπόν θ' αναστηθούν, σε ποιον από τους επτά θ' ανήκει αυτή η γυναίκα;» (Ματθ. 22:28). Η ερώτηση ήταν ανόητη και παιδιάστικη. Έτσι «Ο Ιησούς τους αποκρίθηκε: «Βρίσκεστε σε πλάνη, γιατί ούτε τις Γραφές καταλαβαίνετε ούτε τη δύναμη του Θεού» (Ματθ. 22:29).

Μια άλλη φορά, κάποιοι απ' τους άρχοντες προσπάθησαν να παγιδέψουν τον Ιησού με μια ερώτηση σχετικά με τους φόρους: «Διδάσκαλε.. Επιτρέπεται να πληρώνουμε φόρο στον αυτοκράτορα ή όχι;» (Λουκ. 20:22). Υπήρχε μια αντιγνωμία ανάμεσα στο λαό και στο νόμο της Ρώμης. «Εκείνος (ο Ιησούς) κατάλαβε την πανουργία τους και τους είπε: «Γιατί μου στήνεται παγίδα; Δείξτε μου ένα δηνάριο. Ποιανού είναι η εικόνα και η επιγραφή που έχει;» Εκείνοι του απάντησαν: «Του αυτοκράτορα». Εκείνος τότε τους είπε: «Δώστε, λοιπόν, στον αυτοκράτορα, ό,τι ανήκει στον αυτοκράτορα, και στον Θεό ό,τι ανήκει στον Θεό». Κι έτσι δεν κατάφεραν να τον πιάσουν από κάποιο λόγο μπροστά στο λαό. Έμειναν κατάπληκτοι απ' την απάντησή του και σώπασαν» (Λουκ. 20:23-26).

Στην ιστορία που μελετούμε το πρόβλημα φαίνεται πολύ πιο δύσκολο. Τρία σημαντικά πράγματα βρίσκονταν σε σοβαρό κίνδυνο: Η ζωή της γυναίκας, η διδασκαλία του Ιησού και ο Μωσαϊκός νόμος. Ο τρόπος με τον οποίο τέθηκε το ερώτημα, έτσι νόμιζαν οι άρχοντες, επέτρεπε στον Ιησού να διαλέξει μόνο μια θέση.

Όλοι γνώριζαν πως η διακονία του Ιησού χαρακτηριζόταν από την ευσπλαχνία. Είχε διδάξει ότι η αγάπη και το έλεος είναι η ίδια η φύση του Θεού. Κινήθηκε ανάμεσα στους τελώνες και τους αμαρτωλούς. Έγινε φίλος των απόκληρων της κοινωνίας. Είχε πει: «Ελάτε σ' εμένα όλοι όσοι κοπιάζετε κι είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας ξεκουράσω. Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πρῶος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση. Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός, και το φορτίο μου ελαφρό» (Ματθ. 11:28-30). Μπροστά σ' αυτή την πρόκληση, τι θα έκανε ο Ιησούς;

Εάν, θέλοντας να σώσει τη γυναίκα, επέμενε στη διδασκαλία Του, θα αθετούσε ουσιαστικά το νόμο του Θεού. Έτσι θα επισφράγιζε τις κατηγορίες των αρχόντων, ότι είναι παραβάτης του Μωσαϊκού νόμου. Εάν αντίθετα συνηγορούσε στο λιθοβολισμό της γυναίκας, θα έδινε την εντύπωση στα πλήθη ότι τους ξεγελάει, μιλώντας για έλεος και αγάπη. Αυτό ήταν ένα πραγματικό πρόβλημα.

Εκείνοι οι άνθρωποι, με το διαβολικό τους συλλογισμό, έφεραν στην επιφάνεια το πρόβλημα όλων των προβλημάτων, τη σχέση του αμαρτωλού ανθρώπου με τον Θεό.

Πως μπορεί ο Θεός να είναι δίκαιος και να δικαιώνει τους ασεβείς; Από την ανθρώπινη όψη το πρόβλημα ήταν άλυτο. Ως προς αυτό το σημείο οι άρχοντες είχαν δίκιο. Όμως δε γνώριζαν ποιος ήταν μπροστά τους. Δεν είχαν καταλάβει ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Ζωντανού και Αληθινού Θεού, κι ότι ήρθε στη γη μας με μοναδικό σκοπό να λύσει αυτό ακριβώς το πρόβλημα. Με τη σταυρική Του θυσία να πληρώσει το χρέος των αμαρτωλών, όλων μας, και με την ανάστασή Του να μας δικαιώσει και να μας συμφιλιώσει με τον Θεό.

Ευχαριστούμε, ευγνωμονούμε και δοξάζουμε τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, γιατί στην ανθρώπινη αθλιότητα ανταποκρίθηκε με το μεγαλείο της θεϊκής ευσπλαχνίας. Αμήν!

«Εγώ είμαι ο Άρτος της ζωής» (Ιωάν. 6:22-35)

Συγκλονιστικά γεγονότα συμβαίνουν στις μέρες μας. Η παγκόσμια οικονομική κρίση που συντάρραξε τον εφησυχασμένο Δυτικό κόσμο, η γενίκευση των ταραχών στην Αφρική και στη Μέση Ανατολή, οι τρομεροί σεισμοί και καταποντισμοί, η εξάπλωση της ραδιενέργειας, ο φόβος των επερχόμενων δεινών, έχουν δημιουργήσει ένα κλίμα αβεβαιότητας, ανασφάλειας και κατάθλιψης. Μέσα σ' αυτό το βαρύ κλίμα καλούμαστε, ως πιστοί του Χριστού, να δώσουμε ελπίδα, να προτείνουμε τη μόνη λύση: Τη μετάνοια και την επιστροφή στον μόνο Αληθινό Θεό και στον οποίο απέστειλε, τον Ιησού Χριστό.

Στον προφήτη Αμώς συναντούμε μια καταπληκτική προφητεία: «Έρχεται ο καιρός», λέει ο Κύριος, «που θα στείλω στη χώρα μεγάλη ανέχεια. Οι άνθρωποι θα πεινάνε αλλά όχι για ψωμί και θα διψάνε αλλά όχι για νερό. Θα πεινάνε και θα διψάνε για ν' ακούσουν κάποιο μήνυμα από μένα. Τότε θα τρέχουν από θάλασσα σε θάλασσα και θα περιπλανιούνται από βορρά σ' ανατολή γυρεύοντας ένα μήνυμα από μένα και δε θα το βρίσκουν» (Αμώς8:11,120).

Αυτή είναι μια φρικτή προφητεία. Να ζητάς και να μη μπορείς να βρεις πουθενά ένα αντίτυπο του Λόγου του Θεού. Ν' αναζητάς ν' ακούσεις ένα γνήσιο μήνυμα του Ευαγγελίου και μην ακούγεται πουθενά! Είναι μια κατάσταση που δεν την έχουμε φανταστεί. Όμως, αυτό λέει ο Κύριος ότι μια μέρα θα συμβεί. Θα γεμίσει ο κόσμος από ψευδαποστόλους και ψευδοπροφήτες. Προς τα εκεί κατευθύνεται σήμερα ο κόσμος μας.

Αλλά, ακόμη πιο φρικτό είναι να βρίσκεται μπροστά σου, δίπλα σου ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ο άρτος της ζωής, κι εσύ να πεθαίνεις από την πνευματική πείνα. Να είναι ο Χριστός διαθέσιμος, όπως συμβαίνει σήμερα, και οι άνθρωποι να Τον αρνούνται.

Οι άνθρωποι γύρω μας έχουν έντονη πείνα και δίψα για τη δικαιοσύνη, την ελευθερία, την αλήθεια. Συζητούν και αγωνίζονται για την ειρήνη. Αναζητούν επίμονα τη χαρά και την ικανοποίηση, αλλά σε λάθος δρόμους. Να, πως το δηλώνει ο Κύριος με το στόμα του προφήτη Ιερεμία: «Θαυμάστε ουρανοί γι' αυτό, φρίξτε, βαθιά συγκλονιστείτε», λέει ο Κύριος, «Διπλή αμαρτία έκανε ο λαός μου: Εμένα εγκατέλειψαν, πηγή τρεχούμενου νερού, και σκάψαν να 'χουνε δεξαμενές ρωγμές γεμάτες, που δεν μπορούν να συγκρατήσουν το νερό» (Ιερ. 2:12,13).

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη τραγωδία από του ν' αρνηθείς την πρόσκληση του Ιησού Χριστού. Αρνείσαι τη Ζωή, την τωρινή και την αιώνια. Γυρίζεις το πρόσωπό σου και απορρίπτεις τη μοναδική σωτηρία που σου προσφέρεται δωρεάν και κατά χάρη. Μια σωτηρία που την πλήρωσε πολύ ακριβά ο Ίδιος ο Χριστός. Έδωσε τη ζωή Του πάνω στο σταυρό του Γολγοθά για μένα και για σένα. Σήκωσε το βάρος των δικών μας αμαρτιών. Έγινε ο Ίδιος αμαρτία και κατάρα για να μας χαρίσει την αιώνια ζωή. Αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας και τώρα βρίσκεται στα δεξιά του Θρόνου της μεγαλοσύνης και μεσιτεύει για μας.

Το μόνο που ζητάει είναι η ταπείνωση, η αναγνώριση από μέρους μας της αμαρτωλότητάς μας, η ειλικρινής μετάνοια και η επιστροφή στον Θεό. Μετανόησε! Ζήτησε το έλεος και τη χάρη του Θεού. Μην κλωτσάς στα καρφιά! Μπροστά σου βρίσκεται η πηγή της χαράς και της ειρήνης. Σταμάτησε για λίγο και στρέψε την προσοχή σου στο σταυρωμένο και Αναστημένο Χριστό. Είναι η μόνη απάντηση στην πείνα και στη δίψα της ψυχής σου. Είναι ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος που διακήρυξε στην Καπερναούμ της Γαλιλαίας: «Εγώ είμαι αυτό το ψωμί, ο άρτος της ζωής. Όποιος έρχεται σ' εμένα δε θα πεινάσει, κι όποιος πιστεύει σ' εμένα δε θα διψήσει ποτέ» (Ιωάν. 6:35).

Οι συνθήκες. Την προηγούμενη μέρα, τα ίδια πλήθη βρίσκονταν μαζί με τον Ιησού στην απέναντι όχθη της λίμνης της Γαλιλαίας. Εκεί εκτυλίχθηκε, μπροστά στα μάτια τους, ένα μοναδικό θαύμα: Ο πολλαπλασιασμός των πέντε άρτων και των δυο ψαριών. Έφαγαν και χόρτασαν πέντε χιλιάδες άντρες, χωρίς να μετρούνται οι γυναίκες και τα παιδιά, «και γέμισαν δώδεκα κοφίνια με περισσέματα» (Ιωάν. 6:13). Γι' αυτό το λόγο θέλησαν να Τον αρπάξουν και να Τον κάνουν βασιλιά τους, για να τους λύσει, μια για πάντα, το βιοτικό τους πρόβλημα.

Έτσι διαβάζουμε: «Όταν οι άνθρωποι είδαν πως έκανε ένα τέτοιο θαύμα ο Ιησούς, έλεγαν: «Σίγουρα αυτός είναι ο προφήτης που περιμένουμε να έρθει στον κόσμο». Ο Ιησούς όμως, επειδή κατάλαβε πως σκόπευαν να έρθουν να τον αρπάξουν για να τον κάνουν βασιλιά, έφυγε πάλι και πήγε στο βουνό ολομόναχος» (Ιωάν. 6:14,15).

Πόσο χαμηλά τα κίνητρα και υλιστικές οι επιδιώξεις εκείνων των ανθρώπων! Ήταν ο λαός του Θεού. Μελετούσαν και γνώριζαν το νόμο και τους προφήτες. Αιώνες ολόκληρους περίμεναν το Μεσσία, τον Χριστό του Θεού.

Εκείνον που θα τους οδηγούσε στη μόνιμη γη της επαγγελίας, στη μακαριότητα της παρουσίας του Θεού. Και τώρα, που βρίσκεται μπροστά τους, περιορίζουν τις αναζητήσεις τους στα γήινα και στα πρόσκαιρα.

Τί θλιβερή η διαπίστωση του Χριστού! «Σας βεβαιώνω πως ψάχνετε να με βρείτε όχι επειδή είδατε θαυμαστά από τον Θεό σημάδια, αλλά επειδή φάγατε τα ψωμιά και χορτάσατε. Μη κοπιάζετε για τη φθαρτή τροφή, που

προσωρινά συντηρεί, αλλά για την τροφή που τρέφει μόνιμα για την αιώνια ζωή. Αυτή την τροφή θα σας τη χαρίσει ο Υιός του Ανθρώπου. Γιατί αυτόν εξουσιοδότησε ο Πατέρας Θεός για το έργο αυτό» (Ιωάν. 6:26,27). Ποια είναι η δική μας τοποθέτηση μπροστά στον Χριστό; Ας μη βιαστούμε να κατακρίνουμε του Ιουδαίου της εποχής του Χριστού. Πολύ συχνά κι εμείς, που έχουμε μάλιστα το φως της Κ. Διαθήκης, παγιδευόμαστε στα γήινα, στα πρόσκαιρα, στα μάταια αυτού του κόσμου, και χάνουμε τη δύναμη και την ικμάδα της νέας ζωής. Τα αγκάθια των υλιστικών επιθυμιών και επιδιώξεων βλαστάνουν ραγδαία κι επικίνδυνα, πνίγουν το σπόρο του Ευαγγελίου και γίνεται άκαρπος. «Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ό,τι σπέρνει ο άνθρωπος, αυτό θα θερίσει. Έτσι, όποιος σπέρνει στον αγρό των σαρκικών επιθυμιών του, θα θερίσει από εκεί ως καρπό την καταστροφή. Όποιος όμως σπέρνει στον αγρό του Πνεύματος, αυτός θα θερίσει ως καρπό του Πνεύματος την αιώνια ζωή» (Γαλ. 6:7,8).

Οι Ιουδαίοι της Καπερναούμ ξαναβρίσκουν τον Ιησού και του ζητούν να τους δείξει καινούριο σημείο. Ν' αποδείξει ότι είναι ο Μεσσίας. Το θαύμα της προηγούμενης ημέρας δεν τους είναι αρκετό. Τώρα, ζητούν από τον Ιησού να επαναλάβει το ίδιο θαύμα. Είχαν διδαχτεί από τον Ραββίνους πως, όταν θα ξανάρθει ο Μεσσίας, θα τους ξαναδώσει το μάννα, που πρωταρχικά τους το έδωσε ο Μωυσής.

Ο Ιησούς δηλώνει ότι είναι ο Μεσσίας. Γιατί τότε να μην πραγματοποιεί αυτό το θαύμα της διατροφής του λαού έξι μέρες την εβδομάδα, όπως το έκανε ο Μωυσής; «Τους είπε τότε ο Ιησούς: «Σας βεβαιώνω πως το ψωμί από τον ουρανό δεν σας το έδωσε ο Μωυσής, αλλά ο Πατέρας μου σας δίνει από τον ουρανό το αληθινό ψωμί. Γιατί το ψωμί του Θεού είναι αυτό που κατεβαίνει από τον ουρανό και χαρίζει στον κόσμο ζωή». Κι αυτοί του είπαν: «Κύριε, δώσ' μας για πάντα αυτό το ψωμί». Τους είπε ο Ιησούς: «Εγώ είμαι αυτό το ψωμί, ο άρτος της ζωής, Όποιος έρχεται σ' εμένα δε θα πεινάσει, κι όποιος πιστεύει σ' εμένα δε θα διψήσει ποτέ» (Ιωάν. 6:32-35).

Ο Ιησούς δεν ανταποκρίνεται στην αλαζονική απαίτησή τους. Την προσπερνάει και κατευθύνει τη συζήτηση στο πνευματικό θέμα, στην ουσία του προβλήματος. Διευκρινίζει δυο πράγματα: Πρώτα ότι δεν τους έδωσε ο Μωυσής το μάννα, αλλά ήταν θαύμα του Θεού. Κι έπειτα, το μάννα δεν ήταν πνευματική αλλά φυσική τροφή. Στη συνέχεια, στρέφει την προσοχή τους από το Μωυσή στον Εαυτό Του.

«Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής» που ικανοποιεί την αληθινή ανάγκη της ανθρώπινης ψυχής. «Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής», είναι το πρώτο από τα επτά «Εγώ είμαι» του Κυρίου Ιησού Χριστού. Τα άλλα έξι είναι: «Εγώ είμαι τα φως του κόσμου», «Εγώ είμαι η θύρα», «Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός», «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή», «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή», «Εγώ είμαι η άμπελος η αληθινή». Όλες αυτές οι πολύ σημαντικές δηλώσεις του Κυρίου αναφέρονται στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο.

Το θέμα μας αφορά την πρώτη δήλωση: «Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής». Ο Ιησούς, για να κάνει σαφές και κατανοητό το μήνυμά Του, χρησιμοποιεί μια πολύ γνωστή εικόνα: Τον άρτο, το καθημερινό ψωμί.

A. Ο άρτος είναι απαραίτητος για τη ζωή. Σήμερα, στις αναπτυγμένες χώρες δε δίνουμε ιδιαίτερη σημασία στην αξία του ψωμιού για τη φυσική μας διατροφή. Υπάρχει τόσο μεγάλη ποικιλία τροφίμων. Όμως, στην εποχή του Χριστού, όπως εξάλλου συμβαίνει και στον υπανάπτυκτο κόσμο, το ψωμί αποτελούσε το βασικό είδος διατροφής. Χωρίς το ψωμί δεν υπήρχε ζωή. Αλλά,

Τί είναι Ζωή; Σίγουρα αυτό το ερώτημα ξεπερνά τα συνηθισμένα όρια. Όταν ο Λόγος του Θεού μιλάει για Ζωή, εννοεί κάτι πολύ πιο πάνω από τη φυσική ύπαρξη. Αν η φυσική μας ζωή αποτελεί από μόνη της ένα μεγάλο μυστήριο, πόσο μάλλον η έννοια της πνευματικής ζωής!

α. Ζωή ή είναι η νέα σχέση μας με τον Ζωντανό και Αληθινό Θεό. Η αληθινή ζωή βρίσκεται σε στενή σχέση και εξάρτηση από την πηγή της Ζωής, που είναι ο Θεός. Είναι η σχέση εμπιστοσύνης, αγάπης και υπακοής, που αρχίζει απ' αυτό τον κόσμο και συνεχίζεται στην ατέλειωτη αιωνιότητα. Αλλά, πώς μπορεί ν' αποκτηθεί αυτή η Ζωή;

β. Μόνο μέσω του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ο Ίδιος ο Ιησούς διακήρυξε: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή» (Ιωάν. 14:6). Χωρίς τον Χριστό δεν υπάρχει καμιά πρόσβαση στον Θεό του ουρανού. Χωρίς τον Χριστό δεν υπάρχει Ζωή. Ο Ιησούς, με τη θυσία Του στο σταυρό, πλήρωσε το χρέος των αμαρτιών μας, των αμαρτιών όλου του κόσμου. Έβγαλε από τη μέση το αδιαπέραστο τείχος που μας χώριζε από τον Θεό. Έγινε ο Ίδιος η γέφυρα και η οδός που μας ενώνει με τον Θεό. Γι' αυτό το λόγο δηλώνει: «Χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν. 15:5). Μακριά από τον Χριστό μένεις πνευματικά νεκρός. Πίστη στον Χριστό σημαίνει ότι αναγνωρίζω την απόλυτη εξουσία Του πάνω στη ζωή και στο θάνατο και Τον αποδέχομαι Σωτήρα και Κύριό μου. Από εκείνη τη στιγμή αρχίζει η πνευματική πορεία στο δρόμο του Θεού. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο πιο πιστός φίλος και συνοδοιπόρος μέσα σ' όλες τις δυσκολίες και τα προβλήματα της ζωής.

B. Ο Άρτος της Ζωής είναι κατάλληλος και απαραίτητος για τον καθένα μας. Όπως το φυσικό ψωμί αποτελεί

βασικό είδος διατροφής όλους τους αιώνες, αντίστοιχα, και πολύ περισσότερο ο Χριστός είναι κατάλληλος και απαραίτητος για όλους τους ανθρώπους ανεξαιρέτως. Η πρόσκληση του Χριστού απευθύνεται σ' όλους τους ανθρώπους. Από εμάς περιμένει να δεχθούμε την πρόσκληση και να υποταχθούμε στο θέλημά Του: «Αλήθεια, τώρα καταλαβαίνω ότι ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις, αλλά δέχεται τον καθένα, σ' όποιον λαό κι αν ανήκει, αρκεί να τον σέβεται και να ζει σύμφωνα με το θέλημά του» (Πράξ. 10:34,35).

Ο Ιησούς Χριστός, ο Παντοδύναμος Κύριος, θέλει και μπορεί να ικανοποιήσει όλες τις ανάγκες μας φυσικές και πνευματικές. Είναι ο μόνος που μπορεί ν' ανταποκριθεί στην πείνα και στη δίψα της ανθρώπινης ψυχής. Είναι ανεξάντλητος και αιώνιος. Σε γνωρίζει και έχει τη δύναμη ν' αντιμετωπίσει τις βαθύτερες ανάγκες σου. Άκουσε πως το διατυπώνει ο προφήτης Ησαΐας: «Γιατί λες Ιακώβ και βεβαιώνεις Ισραήλ, ότι ο Κύριος αγνοεί τις συμφορές σας και πως δε νοιάζεται για να σας αποδώσει το δίκιο σας; Δεν ξέρετε, δε μάθατε; Ο Κύριος είν' ο αιώνιος Θεός. Της γης τα πέρατα δημιούργησε. Ούτε κουράζεται ούτε εξασθενεί, και η σοφία του είναι ανεξερεύνητη. Στους κουρασμένους δίνει δύναμη, στεριώνει τους αδύνατους, Ακόμα και οι νέοι κουράζονται κι εξασθενούν, τα παλικάρια τα γερά σκοντάφτουνε και πέφτουν. Μα εκείνοι που στον Κύριο ελπίζουν, ανανεώνουν τις δυνάμεις τους. Φτερά αποκτούνε σαν του αϊτού, τρέχουν χωρίς να εξασθενούν, βαδίζουνε δίχως ν' αποσταίνουν» (κεφ.40:27-31).

Γ. Ο Άρτος της Ζωής είναι απαραίτητος για την κάθε μας ημέρα. Κι αυτή η σκέψη μας οδηγεί στην περιοχή της πνευματικής ζωής. Η μετάνοια και η επιστροφή στον Χριστό, η αναγέννηση είναι μόνο η αρχή. Απ' εκεί και πέρα προχωρούμε στη στενή σχέση και πορεία μαζί με τον Χριστό. Είναι σημαντικό να προσέξουμε το σχετικό αίτημα της Κυριακής προσευχής, του γνωστού «Πάτερ ημών»: «Τον άρτον ημών τον επιούσιον δος ημίν σήμερα» (Ματθ. 6:11).

Δεν είναι τυχαία η έμφαση που δίνει ο Κύριος στην καθημερινή παροχή τροφής, της μιας μόνο ημέρας. Αν τοποθετήσουμε δίπλα-δίπλα τις δυο δηλώσεις του Ιησού: «Δώσε μας σήμερα το καθημερινό ψωμί μας» και «Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής», προκύπτουν δυο βασικές αλήθειες:

α. Ο Θεός φροντίζει για τα σώματά μας. Αυτό βεβαιώνει το αίτημα για ψωμί της Κυριακής προσευχής.

Δυστυχώς υπάρχουν ορισμένοι μέσα στη Χριστιανική Εκκλησία που υποβιβάζουν την αξία του σώματος, με το πρόσχημα της περισσότερης πνευματικότητας. Είναι σοβαρό λάθος που έρχεται σε αντίθεση με το Πνεύμα της Αγίας Γραφής. Η Χριστιανική θρησκεία είναι η μόνη στον κόσμο που ασχολείται σοβαρά με το ανθρώπινο σώμα. Ο Λόγος του Θεού μας διδάσκει ότι η απολύτρωσή μας αφορά την ολότητα, σώμα, ψυχή και πνεύμα. Ο Απ. Παύλος δηλώνει με έμφαση: «Η μήπως δεν ξέρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος που σας το χάρισε ο Θεός και βρίσκεται μέσα σας; Δεν ανήκετε στον εαυτό σας. Σας αγόρασε ο Θεός πληρώνοντας το τίμημα. Τον Θεό λοιπόν να δοξάζετε με το σώμα σας και με το πνεύμα σας, που ανήκουν σ' εκείνον» (Α' Κορ. 6:19,20.). Εξάλλου, έχουμε μια εκδήλωση του ενδιαφέροντος του Κυρίου για τις φυσικές ανάγκες των ανθρώπων, στη διατροφή των πέντε χιλιάδων, που είδαμε νωρίτερα. Από την άλλη μεριά:

β. Ο Θεός είναι πρόθυμος και ικανός να καλύψει όλες τις πνευματικές μας ανάγκες, γεγονός ακόμη πιο σημαντικό. Έχουμε ανάγκες πνευματικές, που είναι πολύ πιο σημαντικές από τις φυσικές. Το δυστύχημα είναι ότι συχνά δεν το συνειδητοποιούμε όσο θα έπρεπε, λόγω της αμαρτωλής φύσης μας..

Πως περνούμε την κάθε μας μέρα; Ασφαλώς δεν παραλείπουμε τη φυσική μας διατροφή. Τι γίνεται όμως με την πνευματική μας τροφή; Ποια θέση έχει η μελέτη του Λόγου του Θεού και η προσευχή στο καθημερινό μας πρόγραμμα; Είναι τραγικό το γεγονός ότι πολλοί Χριστιανοί αφήνουν τις κοσμικές επιδιώξεις να μπουν ανάμεσά τους και στον Χριστό.

Ας προσέξουμε την προειδοποίηση και την προτροπή του Απ. Παύλου. Την χρειαζόμαστε επιτακτικά: «Γιατί τίποτα δε φέραμε μαζί μας όταν ήρθαμε στον κόσμο, και είναι φανερό πως ούτε μπορούμε να βγάλουμε τίποτα φεύγοντας. Όταν έχουμε, λοιπόν, τροφές και ενδύματα, θα αρκεστούμε σ' αυτά. Όσοι όμως θέλουν να πλουτίσουν πέφτουν σε πειρασμό, σε παγίδα του διαβόλου και σε πολλές επιθυμίες ανόητες και βλαβερές, που βυθίζουν τους ανθρώπους στην καταστροφή και στο χαμό. Γιατί η ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία. Το χρήμα μερικοί το επιθύμησαν τόσο πολύ ώστε πλανήθηκαν κι απομακρύνθηκαν από την πίστη και πλήγωσαν τον εαυτό τους με βάσανα πολλά. Εσύ, όμως, άνθρωπε του Θεού, όλα αυτά να τ' αποφεύγεις. Να επιδιώκεις τη δικαιοσύνη, την ευσέβεια, την πίστη, την αγάπη, την υπομονή, την πραότητα. Να αγωνίζεσαι τον ωραίο αγώνα της πίστεως. Έτσι θα κατακτήσεις την αιώνια ζωή, στην οποία και σε κάλεσε ο Θεός και για την οποία ομολόγησες την καλή ομολογία μπροστά σε πολλούς μάρτυρες» (Α' Τιμ. 6:7-12).

Ποια είναι η δική σου κατάσταση; Είναι για σένα ο Χριστός ο Άρτος της Ζωής σου κάθε μέρα; Είναι ο Ιησούς Χριστός ο Σωτήρας και ο απόλυτος Κύριος της ζωής σου;

Ας μην ξεχνούμε πως εκείνη την κρίσιμη, την τελική ημέρα, στο μοναδικό όνομα, «στο όνομα του Ιησού όλα τα επουράνια, τα επίγεια και τα υποχθόνια θα προσκυνήσουν, και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι Κύριος είναι ο Ιησούς Χριστός, για να δοξάζεται έτσι ο Θεός Πατέρας» (Φιλ. 2;10,11).

Τα γεγονότα τρέχουν. Οι μέρες είναι κρίσιμες και πονηρές. Ας προσέξουμε, αδελφοί, την πείνα της ψυχής μας να την ικανοποιήσουμε με τον Αληθινό Άρτο της Ζωής, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, και με το Ζωντανό Νερό, το Άγιο Πνεύμα, τον Θείο Παράκλητο. Αμήν!

Αναγνωρίζοντας και εφαρμόζοντας την οδηγία του Θεού (Ιωάν. 10:1-6)

Η προσευχή του Δαβίδ και του κάθε γνήσιου Χριστιανού είναι: «Το δρόμο σου, Κύριε, δίδαξέ με, και πάνω στην αλήθεια σου να περπατώ. Κάνε να χαίρεται η καρδιά μου στου ονόματός σου το σεβασμό» (Ψαλμ. 86:11). Κι ένα ερώτημα ακούγεται συχνά:

Πως μπορώ να ξέρω το θέλημα του Θεού; Πως μπορώ ν' αναγνωρίσω την οδηγία του Αγίου Πνεύματος στην καθημερινότητά μου;

Θα πρέπει, από την αρχή, να τονίσουμε ότι η υπόσχεση του Θεού για οδηγία είναι αναμφισβήτητη, και επαναλαμβάνεται συχνά μέσα στην Αγία Γραφή. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του αρχιμουσικού Ασάφ: Στο πρώτο εδάφιο του 73^{ου} Ψαλμού διακηρύττει: «Πόσο καλός είν' ο Θεός στον Ισραήλ, για όσους έχουν καθαρή καρδιά». Στα επόμενα εδάφια μέχρι το 21^ο, φέρνει μπροστά στον Θεό τις αμφιβολίες και τους προβληματισμούς του, καθώς βλέπει την επιτυχία των ασεβών παρ' όλη την έπαρση, την αλαζονεία και την αναίδειά τους. Είναι ένας προβληματισμός που ταλαιπωρεί και σκανδαλίζει πολλούς Χριστιανούς: «Για τούτο ξεστρατίζει του Θεού ο λαός και σ' αυτούς βρίσκει ικανοποίηση η δίψα τους» (Ψαλμ. 76:10).

Μήπως κι εσύ σκοντάφτεις σ' αυτό το σημείο; Μήπως σε ταλανίζει ο εχθρός με τέτοιες σκέψεις; Πρόσεξε τι λέει λίγο πιο κάτω: «Προσπάθησα το θέμα αυτό να το σκεφτώ και να το καταλάβω, αλλά στα μάτια μου φαινόταν πράγμα δύσκολο. Ωστόσο μπήκα στο άγιο του Θεού και κατανόησα ποιο θα είν' το τέλος τους. Άχ, τους έβαλες, αλήθεια, σ' έδαφος ολισθηρό., τους έκανες να πέσουν σε ερείπια. Πως έγιναν σε μια στιγμή συντρίμια! Χάθηκαν κι είχαν τέλος τρομερό. Σαν τ' όνειρο που χάνεται στο ξύπνημα, έτσι θα εξαφανίσεις, Κύριε, την εικόνα τους όταν θα επέμβεις. Όσο καιγόταν η καρδιά μου, και στα νεφρά μου πόνοι μ' έσφαζαν, ήμουν ανόητος και τίποτα δεν καταλάβαινα. Στεκόμουν μπροστά σου σαν το ζώο» (Ψαλμ. 73:16-22).

Όταν βρέθηκε στο Αγιαστήριο του Θεού. Όταν στάθηκε, με πρόθυμη καρδιά, στην παρουσία του Κυρίου, διαπίστωσε και ομολόγησε με ειλικρίνεια: «Ωστόσο, εγώ πάντα κοντά σου βρίσκομαι και με κρατάς απ' το δεξί μου χέρι. (Τι όμορφη εικόνα!) Με τις δικές σου συμβουλές με οδηγείς, κοντά στη δόξα σου με παίρνεις. Ποιόν άλλο έχω αν όχι εσένα στον ουρανό; Τι άλλο ακόμα να ποθήσω πάνω στη γη αφού έχω εσένα;» (Ψαλμ. 73:23-25)

Ο Πανάγαθος Θεός έχει θαυμάσιο σχέδιο για τον καθένα από εμάς. Να, τι λέει ο Απ. Παύλος: «Είμαστε δημιουργήματα του Θεού, ο οποίος δια του Ιησού Χριστού μάς έκανε καινούριους ανθρώπους, για να μπορούμε να κάνουμε καλά έργα, που τα προετοίμασε ο Θεός, για να είναι μ' αυτά γεμάτη η ζωή μας» (Εφ. 2:10). Ο ίδιος ο Ιησούς υποσχέθηκε στους δικούς Του: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Όποιος με ακολουθεί δε θα πλανιέται στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως που οδηγεί στη ζωή» (Ιωάν. 8:12).

Η αναζήτηση και η αναγνώριση, και πολύ περισσότερο η εφαρμογή του θελήματος του Θεού στην καθημερινή μας ζωή είναι αναγκαία και πρέπει να είναι συνεχής. Ποιο είναι το καθημερινό μου περπάτημα; Ποιος είμαι στην οικογένειά μου, στην εργασία, στην κοινωνία; Αν πραγματικά και ειλικρινά επιθυμώ και αναζητώ το θέλημα του Θεού, ο Κύριος δε θα μου το αρνηθεί. Όμως υπάρχουν κάποιες προϋποθέσεις:

Α. Οι βασικές προϋποθέσεις. Μιλούμε για εκείνους τους ανθρώπους που, κάποια στιγμή στη ζωή τους, τους συνάντησε ο Κύριος Ιησούς και, στην πρόσκλησή Του, ανταποκρίθηκαν θετικά. Αν άκουσες τη φωνή του Χριστού, αν μετανόησες ειλικρινά για την αμαρτωλή σου πορεία, αν πίστευες και αποδέχτηκες το σωτήριο έργο του θανάτου και της ανάστασης του Κυρίου Ιησού για εσένα, έκανες μια πολύ καλή αρχή. Από εδώ κι εμπρός υπάρχει ένας μακρύς δρόμος. Μια μακρά οδοιπορία.

α. Η προσωπική μας σχέση με τον Θεό. Ποια είναι η σχέση σου με τον Θεό; Ξεκίνησες καλά. Προχώρησες, ενδεχομένως, κάποιο διάστημα του δρόμου. Τι συνέβη; Κάπου σκόνταψες. Μήπως έμεινες σε μια τυπική τήρηση των θρησκευτικών σου καθηκόντων;

Άκουσε το Λόγο του Θεού: «Ο Κύριος λέει: «Φώναξε δυνατά, μη συγκρατιέσαι! Βγάλε φωνή σαν σάλπιγγα και πες στο λαό μου τις ανομίες τους, πες στους απογόνους του Ιακώβ τις αμαρτίες τους. Με αναζητούν κάθε μέρα, λένε πως χαίρονται τις εντολές μου να γνωρίζουν, ωσάν λαός που έπραξε το δίκιο και που δεν εγκατέλειψε το νόμο του Θεού του. Απαιτούν από μένα δίκαιη κρίση, θέλουν να με πλησιάσουν. Λένε όμως, «για ποιο λόγο να κάνουμε νηστεία αφού εσύ δεν το βλέπεις; Και γιατί να ταλαιπωρούμαστε, αφού εσύ σ' αυτό δε δίνεις προσοχή;»

Κι ο Κύριος απαντάει: «Εσείς τη μέρα που νηστεύετε παλεύετε για τα συμφέροντά σας, και βασανίζετε όλους αυτούς που σας δουλεύουν. Νηστεύετε και ταυτόχρονα μαλώνετε και φιλονικείτε, χτυπάτε ο ένας τον άλλο με γροθιές. Μ' αυτό τον τρόπο που νηστεύετε, δεν πρόκειται να εισακουστεί η προσευχή σας. Η νηστεία, όπως εγώ τη θέλω, δεν είναι να κακουχείστε για μια μέρα, και το κεφάλι κάτω να το σκύβετε, καθώς το βούρλο, με ρούχα

πένθημα να κάθεστε στη στάχτη. Νηστεία το λέτε εσείς αυτό, μέρα αρεστή σ' εμένα, τον Κύριο; Η νηστεία που θέλω εγώ είν' τούτη: Να σπάτε των αδικημένων τα δεσμά, να λύσετε τα φορτία που τους βαραίνουν, τους καταπιεσμένους ν' απελευθερώνετε και να συντρίβετε κάθε ζυγό. Νηστεία είναι με τον πεινασμένο το ψωμί σας να μοιράζεστε, τον άστεγο να φέρνετε στο σπίτι, αν κάποιον βλέπετε γυμνόν με ρούχα να τον ντύνετε και τη βοήθεια στο συνάνθρωπό σας να μην την αρνιέστε. Τότε θα λάμψετε σαν της αυγής το φως και οι πληγές σας πολύ γρήγορα θα γιατρευτούν. Η δικαιοσύνη μπροστά σας θα βαδίζει και θα 'χετε τη δόξα μου για οπισθοφυλακή. Θα με φωνάζετε κι εγώ θα σας αποκρίνομαι. Βοήθεια θα γυρεύετε και θα σας απαντώ «εδώ είμ' εγώ».

Πάντε τους συνανθρώπους σας να τους καταπιέζετε, να φοβερίζετε με απειλητικές χειρονομίες, λόγια να λέτε για τους άλλους πονηρά. Μοιράστε με τον πεινασμένο το ψωμί σας και δώστε ανακούφιση στον καταπιεσμένο. Τότε μες στο σκοτάδι θα λάμψει το φως σας, και το σκοτάδι σας θα γίνει σαν του μεσημεριού το φως. Τότε εγώ, ο Κύριος, πάντοτε θα σας οδηγώ και την ψυχή σας θα χορταίνω στην άνυδρη τη γη. Θα δυναμώνω τα οστά σας. Και θα 'σαστε σαν περιβόλι ποτιστικό, ωσάν νεροπηγή αστείρευτη. Θα γίνετε ονομαστοί, ως ο λαός που τα χαλάσματα οικοδόμησε και τους δρόμους τους ξανάφτιαξε για να κατοικηθούν οι πόλεις» (Ησ. 58:1-12).

Ο λαός του Θεού βρίσκεται σε κατάσταση ασέβειας και αποστασίας. Τηρούν τα τυπικά του νόμου και με αυθάδεια απαιτούν ανταμοιβή. Η υποκρισία είναι το κύριο χαρακτηριστικό τους. Η υποκρισία είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο στην επικοινωνία μας με τον Θεό. Είναι γνωστή σε όλους μας η παραβολή του Φαρισαίου και του τελώνη: «Σε μερικούς που ήταν σίγουροι για την ευσέβειά τους και περιφρονούσαν τους άλλους, είπε την παρακάτω παραβολή:

Δύο άνθρωποι ανέβηκαν στο ναό για να προσευχηθούν. Ο ένας ήταν Φαρισαίος και ο άλλος τελώνης. Ο Φαρισαίος στάθηκε επιδεικτικά κι έκανε την εξής προσευχή σχετικά με τον εαυτό του: «Θεέ μου, σ' ευχαριστώ που εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους ανθρώπους άρπαγας, άδικος μοιχός, ή και σαν αυτόν εδώ τον τελώνη. Εγώ νηστεύω δύο φορές την εβδομάδα και δίνω στο ναό το δέκατο απ' όλα τα εισοδήματά μου». Ο τελώνης, αντίθετα, στεκόταν πολύ πίσω και δεν τολμούσε ούτε τα μάτια του να σηκώσει στον ουρανό. Χτυπούσε το στήθος του και έλεγε: «Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό». Σας βεβαιώνω πως αυτός έφυγε για το σπίτι του αθώος και συμφιλιωμένος με τον Θεό, ενώ ο άλλος όχι. Γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, κι όποιος τον ταπεινώνει θα υψωθεί» (Λουκ. 18:9-14).

Σε ποια κατηγορία ανήκεις; «Στη βασιλεία του Θεού δεν θα μπει όποιος μου λέει: «Κύριε, Κύριε», αλλά όποιος κάνει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα μου. Την ημέρα της κρίσεως πολλοί θα μου πουν: «Κύριε, Κύριε, δεν προφητέψαμε στο όνομά σου; Δεν διώξαμε δαιμόνια στο όνομά σου; Δεν κάναμε τόσα θαύματα στο όνομά σου;». Και τότε θα τους πω κι εγώ: «ποτέ δε σας ήξερα. Φύγετε μακριά μου, εσείς που αντιστρατεύεστε το νόμο του Θεού». (Ματθ. 7:21-23).

Ο προφήτης Μιχαίας διακηρύττει: (6:8) «Αυτός σοι έδειξε, άνθρωπε, τι το καλόν. Και τι ζητεί ο Κύριος παρά σου, ειμή να πράττεις το δίκαιον, και να αγαπάς έλεος, και να περιπατείς ταπεινώς μετά του Θεού σου;» Η ειλικρινής μετάνοια, η ανυπόκριτη πίστη και η ταπείνωση είναι στοιχεία απαραίτητα για τη σωστή προσωπική μας σχέση με τον Θεό. Γιατί, σύμφωνα με τον προφήτη Ησαΐα (57:15): «Ο ύψιστος, ο υπέρτατος, αυτός που υπάρχει αιώνια και που Άγιος είναι τ' όνομά του λέει: «Σε τόπο κατοικώ υψηλό και άγιο, μα βρίσκομαι μαζί και με τους συντριμμένους και με τους ταπεινούς, ζωή να ξαναδώσω στον ταπεινών το πνεύμα, ζωή να ξαναδώσω στον συντριμμένων την καρδιά».

Για την αναγνώριση και εφαρμογή του θελήματος του Θεού στη ζωή μου είναι αναγκαία και μια δεύτερη προϋπόθεση:

β. Οι σωστές προτεραιότητες. Ποιοι είναι οι στόχοι μου; Και με ποια ιεράρχηση; Ποιες είναι οι επιθυμίες της καρδιάς μου; Ο Θεός απαιτεί αποκλειστικότητα.

Ο Κύριος Ιησούς, στην επί του όρους ομιλία Του, διακήρυξε με σαφήνεια:

«Κανείς δεν μπορεί να είναι δούλος σε δύο κυρίους. Γιατί ή θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήσει τον άλλο, ή θα στηριχτεί στον ένα και θα περιφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να είστε δούλοι και στον Θεό και στο χρήμα» (Ματθ. 6:24).

Και ο Απ. Ιωάννης προτρέπει και προειδοποιεί: «Μην αγαπάτε τον κόσμο, μήτε όσα είναι του κόσμου. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, δεν έχει μέσα του την αγάπη για τον Πατέρα. Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου-οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποχτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, και η υπεροψία πως κατέχουμε γήινα αγαθά-δεν προέρχεται από τον Πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο. Ο κόσμος όμως παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι να κατέχουν μέσα σ' αυτόν. Ενώ όποιος εκτελεί το θέλημα του Θεού θα ζήσει αιώνια» (Α' Ιωάν. 2:15-17).

Και ο Κύριος Ιησούς πάλι προτρέπει: «Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείτε τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματός του, κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν» (Ματθ. 6:33).

Β. Οι τρόποι του Θεού. Πολλές φορές κάνουμε το λάθος να προσπαθούμε να φέρουμε τον Θεό στα δικά μας μέτρα. Έτσι, χάνουμε την αίσθηση του θείκου μεγαλείου.

α. Η καθυστέρηση απάντησης στην ικεσία μας, μας δημιουργεί ανησυχία. Όμως ο Θεός, μερικές φορές, καθυστερεί να απαντήσει στα αιτήματά μας, γιατί έχει κάτι καλύτερο για εμάς. Εξάλλου θέλει να μάθουμε την υπομονή και ν' αυξηθεί η εμπιστοσύνη μας στο Λόγο Του.

Είναι συχνές οι προτροπές μέσα στην Αγία Γραφή: «Και μ' ολ' αυτά ο Κύριος προσμένει να σας σπλαγχιστεί. Είν' έτοιμος να σηκωθεί και να σας ελεήσει, γιατί ο Κύριος είναι Θεός δικαιοσύνης. Μακάριοι όσοι τον εμπιστεύονται» (Ησ. 30:18). Ο Ιακώβ, τις τελευταίες στιγμές της ζωής του, καθώς ευλογεί τα παιδιά του, αναφωνεί: «Τη σωτηρία μου από σένα περιμένα, Κύριε!» (Γέν. 49:18).

Στους Ψαλμούς του Δαβίδ είναι συχνή η προτροπή: «Σ' εσένα, Κύριε, υψώνω την ψυχή μου. Θεέ μου, σ' εσένα έλπισα, ας μη βγω γελασμένος. Ας μην καταχαρούν για μένα οι εχθροί μου. Κι όλοι που ελπίζουσε σ' εσένα, ας μην ντροπιαστούν. Ας ντροπιαστούν οι μάταιοι παραβάτες» (Ψαλμ. 25:1-3). «Πρόσμενε τον Κύριο. Ανδρίζου, και ας κραταιωθεί η καρδιά σου. Και πρόσμενε τον Κύριον» (Ψαλμ. 27:14). «Αδιάκοπα στον Κύριο έλπιστα κι αυτός με πρόσεξε κι άκουσε την κραυγή μου... Μακάριος ο άνθρωπος, που 'χει στον Κύριο την ελπίδα του, και προς τους μάταιους δε στρέφεται κι όσους δουλεύουνε το ψέμα» (Ψαλμ. 40:2,5) «Προσέμεινα τον Κύριον, προσέμεινε η ψυχή μου, και ήλπισα επί των λόγων αυτού» (Ψαλμ. 130:5).

β. Η δική μας βραδύτητα αντίληψης. Ο Θεός απαντά στην προσευχή μας, και περνά απαρατήρητη, προς στιγμήν, η απάντησή Του ή το θεωρούμε σύμπτωση. Αργότερα, σαν τον Έσδρα, αναγνωρίζουμε την προστασία και την εύνοια του Πανάγαθου Θεού μας. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση των δυο μαθητών στην πορεία τους προς Εμμαούς.

γ. Ο διαφορετικός τρόπος απάντησης από τον προσδοκώμενο. Η οδηγία του Θεού δίνεται με διαφορετικούς τρόπους σε διάφορους ανθρώπους, αλλά και στο ίδιο άτομο. Ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε είναι Ζωντανός και Πάνσοφος. Είναι μια αστείρευτη πηγή απείρων δυνατοτήτων: «Οι σκέψεις μου δεν είναι σαν τις δικές σας σκέψεις», λέει ο Κύριος, «και τα έργα σας δεν είναι όπως τα δικά μου έργα. Όσο απέχει ο ουρανός από τη γη, τόσο απέχουν τα έργα μου απ' τα δικά σας, οι σκέψεις μου από τις σκέψεις σας» (Ησ. 55:8,9).

Γ. Διδάγματα από τη ζωή του Απ. Παύλου. Οι εμπειρίες των αγίων της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης είναι πολύ χρήσιμες: «Όλα αυτά τα κακά συνέβαιναν σ' εκείνους ως προεικονίσεις, και γράφτηκαν για να νουθετήσουν εμάς, που ζούμε σε μια εποχή κατά την οποία φτάνουν στο τέλος τους οι αιώνες και οι γενεές» (Α' Κορ. 10:11). Ιδιαίτερα η ζωή του Απ. Παύλου έχει πολύτιμα διδάγματα για εμάς, καθώς επιδιώκει, σ' ολόκληρη τη ζωή του, ν' αναγνωρίσει και να εφαρμόσει ακριβώς την οδηγία του Θεού.

α. Η αλλαγή πορείας, το πρώτο δίδαγμα. Είναι συγκλονιστική η συνάντηση του Σαύλου με τον Αναστημένο Κύριο στο δρόμο της Δαμασκού. Μια συνάντηση που θα μετατρέψει το σκληρό διώκτη της Εκκλησίας του Χριστού, το Σαύλο, στον πιο ευλογημένο και αποτελεσματικό κήρυκα του Ευαγγελίου, τον Παύλο.

Στην πρώτη σύλληψή του από τους Ιουδαίους στην Ιερουσαλήμ, καθώς οδηγείται στη φυλακή, σταματάει στα σκαλιά και δίνει μια σύντομη απολογία της μοναδικής του εμπειρίας με τον Χριστό: «Καθώς όμως πήγαινα και πλησίαζα στη Δαμασκό, ξαφνικά κατά το μεσημέρι άστραψε γύρω μου ένα δυνατό φως από τον ουρανό. Έπεσα στη γη κι άκουσα μια φωνή να μου λέει: «Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις;» Εγώ απάντησα: «ποιος είσαι, Κύριε;» Η φωνή μου είπε: «εγώ είμαι ο Ιησούς ο Ναζωραίος, που εσύ τον καταδιώκεις... Τότε εγώ είπα: «τι να κάνω, Κύριε;». Κι αυτός μου απάντησε: «σήκω και πήγαινε στη Δαμασκό. Εκεί θα μάθεις όλα όσα σου έχει ορίσει ο Θεός να κάνεις» (Πράξ. 22:6-8,10).

Δυο χρόνια αργότερα, καθώς ήταν ακόμη φυλακισμένος στην Καισάρεια, απολογείται με παρρησία μπροστά στο βασιλιά Αγρίππα, και δηλώνει κατηγορηματικά: «Υστερα απ' αυτά, βασιλιά Αγρίππα, δεν αρνήθηκα να υπακούσω στην ουράνια οπτασία, αλλά άρχισα να κηρύττω, πρώτα σ' αυτούς που ήταν στη Δαμασκό και στα Ιεροσόλυμα κι ύστερα σ' όλη τη χώρα της Ιουδαίας και στους εθνικούς, να μετανοήσουν και να επιστρέψουν στον Θεό και μετά να δείχνουν τη μετάνοιά τους πράττοντας ανάλογα έργα» (Πρ. 26:19,20).

β. Αλλαγή διακονίας, το δεύτερο δίδαγμα. Στα πρώτα χρόνια της υπηρεσίας του, ο Απ. Παύλος απήθυνε το κήρυγμα του Ευαγγελίου πρώτιστα στους Ιουδαίους συμπατριώτες του, και μάλιστα ξεκινούσε από τις συναγωγές. Στην πρώτη ιεραποστολική του περιοδεία, ο Απ. Παύλος μαζί με το Βαρνάβα, «έφτασαν στην Αντιόχεια της Πισιδίας». Το Σάββατο πήγαν στη συναγωγή. Το πρώτο κήρυγμα ήταν αποτελεσματικό: «πολλοί από τους Ιουδαίους και τους προσήλυτους στον Ιουδαϊσμό ακολούθησαν τον Παύλο και το Βαρνάβα» (Πρ. 13:43). «Το

επόμενο Σάββατο, ολόκληρη σχεδόν η πόλη μαζεύτηκε για να ακούσουν το λόγο του Κυρίου. Όταν είδαν οι Ιουδαίοι το πλήθος, κυριεύθηκαν από φθόνο. Αντιμιλούσαν σ' αυτά που έλεγε ο Παύλος και βλασφημούσαν. Τότε ο Παύλος και ο Βαρνάβας τους μίλησαν με παρρησία και τους είπαν: «Έπρεπε να κηρύξουμε το λόγο του Θεού πρώτα σ' εσάς. Επειδή όμως τον αντικρούετε και καταδικάζετε τον εαυτό σας να μην αξιωθεί την αιώνια ζωή, γι' αυτό κι εμείς στρεφόμεστε στους εθνικούς. Αυτή την εντολή άλλωστε μας έδωσε ο Κύριος» (Πρ. 13:44-47).

Ο Απ. Παύλος επιθυμούσε έντονα να κηρύξει το Ευαγγέλιο στους Ιουδαίους, και αναμφίβολα ήταν κατάλληλος και ικανός γι' αυτό. Η αγάπη του για τους συμπατριώτες του έφτανε στο σημείο αυτοθυσίας. Δείτε πως το διατυπώνει: «Λυπούμαι πάρα πολύ, και μια θλίψη βαραίνει αδιάκοπα την καρδιά μου. Φτάνω στο σημείο να εύχομαι να χωριζόμουν εγώ από τον Χριστό, αρκεί να πήγαιναν κοντά του οι ομοεθνείς αδερφοί μου» (Ρωμ9:2,3). Όμως, ο Θεός είχε άλλο σχέδιο γι' αυτόν, είχε άλλη σφαίρα διακονίας για το δούλο Του. Γι' αυτό το λόγο επέτρεψε την απόρριψή του από τους Ιουδαίους. Όταν κάποιος δε μας αποδέχονται ας μην απογοητευόμαστε. Ο Θεός έχει ετοιμασμένο κάτι πολύ καλύτερο. Αρκεί να είμαστε βέβαιοι ότι δεν οφείλεται σε δική μας αστοχία.

γ. Αλλαγή προγράμματος, το τρίτο δίδαγμα. Η οδηγία του Θεού μπορεί να μας δοθεί με την εμφάνιση ανυπέβλητων εμποδίων. Είναι πολύ διδακτική η εμπειρία του Απ. Παύλου και του Σίλα. Στις Πράξεις των Αποστόλων (16:6-10) διαβάζουμε: «Υστερα διέσχισαν τη Φρυγία και τη Γαλατία, επειδή το Άγιο Πνεύμα δεν τους άφησε να κηρύξουν το ευαγγέλιο στην επαρχία της Ασίας. Όταν ήρθαν στα σύνορα της Μυσίας, ήθελαν να συνεχίσουν το δρόμο για τη Βιθυνία, το Άγιο Πνεύμα όμως δεν του άφησε. Έτσι παρέκαμψαν τη Μυσία και κατέβηκαν στην Τρωάδα. Εκεί ο Παύλος είδε τη νύχτα ένα όραμα: ένας Μακεδόνας στεκόταν μπροστά του και τον παρακαλούσε μ' αυτά τα λόγια: «Πέρασε στη Μακεδονία και βοήθησέ μας». Όταν είδε το όραμα, αμέσως ψάξαμε για πλοίο να πάμε στη Μακεδονία, γιατί ήμασταν βέβαιοι ότι μας είχε προσκαλέσει ο Κύριος να τους φέρουμε το μήνυμα του ευαγγελίου».

Ο Απ. Παύλος και ο Σίλας εμποδίστηκαν από το Άγιο Πνεύμα να κηρύξουν το Ευαγγέλιο σε μια μεγάλη περιοχή της Μικράς Ασίας. Το γιατί δεν το γνωρίζουμε ούτε με ποιόν τρόπο. Με λόγο ή όραση δε μας το λέει ο Λουκάς. Αλλά για κάθε πόρτα που κλείνει, ο Θεός ανοίγει κάποιαν άλλη. Η πρόσκληση ήρθε από τη Μακεδονία. Ικανοποιημένοι και βέβαιοι ότι η κλήση ήταν από τον Θεό, προχώρησαν. Ο δρόμος ήταν πλέον ανοιχτός. Η μεγάλη και αποτελεσματική πόρτα για τον ευαγγελισμό της Ελλάδας και ολόκληρης της Ευρώπης ήταν ορθάνοιχτη.

Κλείνοντας, θα πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι η οδηγία του Θεού είναι φυσική συνέπεια, όταν είμαστε πλήρως συντονισμένοι με τον Αλάνθαστο και Αιώνιο Οδηγό μας, το Θεϊόν Παράκλητο, το Άγιο Πνεύμα, τον Πιστό Σύμβουλό μας. Οτιδήποτε διαταράσσει τη σχέση μας με τον Θεό αμβλύνει την όρασή μας, μειώνει την αντίληψή μας.

Δεδομένης της γνήσιας σχέσης μας με τον Θεό, η οδηγία Του θα είναι ασφαλής, συχνά χωρίς να το συνειδητοποιούμε. Οι αποφάσεις μας θα είναι σωστές, καθοδηγημένες από την κοινή λογική, μια λογική όμως που θα ταυτίζεται με το «νου και τις σκέψεις του Χριστού» (Α' Κορ. 2:16). Βήμα, βήμα θα βλέπουμε το χέρι του Θεού να μας οδηγεί στο δικό Του δρόμο, στα δικά Του μονοπάτια.

Προσευχόμενοι στο όνομα του Χριστού (Ιωάν. 14:12-14)

«Κάποτε ο Ιησούς προσευχόταν σ' έναν τόπο. Όταν τελείωσε, ένας από τους μαθητές του του είπε: «Κύριε, δίδαξε μας πώς να προσευχόμαστε, όπως ο Ιωάννης δίδαξε τους μαθητές του» (Λουκ. 11:1). Αυτό είναι ένα από τα πρώτα αιτήματα των μαθητών του Χριστού. Τον είδαν να προσεύχεται και, ως καλοί μαθητές, ήταν φυσικό να θελήσουν ν' ακολουθήσουν το παράδειγμά Του. Ήταν τότε που ο Κύριος Ιησούς τους δίδαξε την Κυριακή προσευχή, που αποτελεί το πρότυπο προσευχής.

Ο Κύριος προσευχόταν πολύ συχνά, και άφησε την παραγγελία Του και σ' εμάς να κάνουμε το ίδιο, να προσευχόμαστε: «Προσέχετε καλά τους εαυτούς σας. Μην παραδοθείτε στην κραιπάλη και στη μέθη και στις βιοτικές ανάγκες, και σας αιφνιδιάσει η ημέρα εκείνη. Γιατί θα' ρθει σαν την παγίδα σε όλους τους κατοίκους της γης. Να μένετε λοιπόν άγρυπνοι και να προσεύχεστε αδιάκοπα, για να μπορέσετε να ξεπεράσετε όλα όσα είναι να συμβούν, και να παρουσιαστείτε έτοιμοι μπροστά στον Υιό του Ανθρώπου» (Λουκ. 21:34-36).

Η προσευχή είναι θεϊκή εντολή, αλλά μαζί και προνόμιο μοναδικό και ανάγκη εσωτερική για τον κάθε πιστό του Χριστού. Δε νοείται γνήσιος Χριστιανός, παιδί του Θεού, και να μην επιθυμεί να επικοινωνεί με τον Ουράνιο Πατέρα του. Όμως κι εμείς βρισκόμαστε συχνά στη θέση του Απ. Παύλου που δηλώνει ξεκάθαρα την ανθρώπινη αδυναμία: «Επίσης και το Πνεύμα έρχεται βοηθός στις αδυναμίες μας. Εμείς δεν ξέρουμε ούτε τι ούτε πώς να προσευχηθούμε. Το Πνεύμα όμως μεσιτεύει το ίδιο στον Θεό για μας με στεναγμούς που δεν μπορούν να εκφραστούν με λέξεις. Ο Θεός όμως, που βλέπει τα βάθη της καρδιάς, ξέρει καλά τι θέλει να πει το Πνεύμα, γιατί το Πνεύμα μεσολαβεί για τους Χριστιανούς προς τον Θεό και σύμφωνα με το θέλημα εκείνου» (Ρωμ. 26:26,27). Τι μεγάλη ενθάρρυνση και παρηγοριά!

Θα προσπαθήσουμε, με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος, να ψηλαφήσουμε μια πλευρά του σημαντικού αυτού θέματος, όπως μας την παρουσιάζει ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς.

A. Η μεγάλη υπόσχεση, το πρώτο σημείο. «Σας βεβαιώνω πως όποιος πιστεύει σ' εμένα, θα κάνει κι εκείνος τα ίδια έργα που κάνω εγώ και μάλιστα ακόμη μεγαλύτερα απ' αυτά, γιατί εγώ πηγαίνω κοντά στον Πατέρα. Κι ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου, θα το κάνω, ώστε η δόξα του Πατέρα να φανερωθεί μέσω του Υιού» (Ιωάν. 14:12,13). Η υπόσχεση αυτή δόθηκε στους μαθητές ως ένα μέρος της προσπάθειας του Ιησού να τους παρηγορήσει, ενόψει της επικείμενης αναχώρησής Του απ' ανάμεσά τους.

Κατ' αρχήν τους διαβεβαιώνει πως το έργο Του δεν πρόκειται να σταματήσει. Αντίθετα, όχι μόνο θα συνεχιστεί, αλλά θα επεκταθεί με εντονότερο ρυθμό και με πραγματοποίηση μεγαλύτερων έργων. Τέλος τονίζει ότι η κοινωνία μαζί Του δε θα διακοπεί. Ο Ίδιος θα βρίσκεται στους Ουρανούς κι εκείνοι στη γη. Όμως η προσευχή θα εξουδετερώσει κάθε αίσθηση απόστασης, και θ' αποτελεί ουσιαστικά το κλειδί της πραγματοποίησης των «ακόμη μεγαλύτερων έργων» που τους υποσχέθηκε.

«Ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου θα το κάνω». Εδώ βρίσκεται η μεγάλη υπόσχεση, αλλά εκείνο που προκαλεί έκπληξη και δέος είναι ο στόχος αυτής της υπόσχεσης και το εύρος της. Δεν αφορά μόνο τους μαθητές που, εκείνη τη στιγμή, Τον άκουγαν ούτε περιορίζεται σε κάποια αιτήματα περιορισμένου χρόνου. Αναφέρεται σε όλους τους πιστούς του Χριστού όλων των αιώνων. Είναι προνόμιο όλων των πιστών να φέρνουμε τα αιτήματά μας μπροστά στο θρόνο του Κυρίου, οποιαδήποτε στιγμή και κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες και περιστάσεις αυτής της ζωής, και να παίρνουμε τις απαντήσεις, «τα τέλεια δώρα «Του».

Είναι αλήθεια πως πολλοί από εμάς δεν παίρνουμε αυτά που ζητάμε, γιατί συχνά δεν ξέρουμε τι ζητάμε. Δε μας τα δίνει ο Ουράνιος Πατέρας μας κι αυτό μας προφυλάσσει από πολλές περιπέτειες. Θυμηθείτε τη μητέρα των υιών του Ζεβεδαίου: Ζήτησε από τον Κύριο να καθίσουν τα παιδιά της δεξιά και αριστερά του Ιησού. Ποιοι βρέθηκαν σ' αυτές τις θέσεις; Οι δυο ληστές, σταυρωμένοι δίπλα στον Κύριο.

Ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε είναι ο Παντοδύναμος Κύριος, ο Θεός του ουρανού και της γης, ο Κυρίαρχος Θεός, ο Παντοκράτορας. Πως πρέπει να είναι η προσευχή μας; Με ποιο τρόπο Τον προσεγγίζουμε;

B. Η προσέγγιση, το δεύτερο σημείο. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο Ουράνιος Πατέρας μας είναι Πανάγαθος, πλούσιος σε έλεος και οικτιρμούς. Είναι ο Θεός της αγάπης. Η ουσία Του είναι η αγάπη. Όμως εμείς, ως ελεημένοι αμαρτωλοί, θα πρέπει ν' αναγνωρίζουμε το μεγαλείο και την απόλυτη αγιότητα του Θεού. Επομένως, τι πρέπει να χαρακτηρίζει την προσευχή μας;

α. Η ταπεινωση, η πρώτη παρατήρηση. Οι μαθητές του Χριστού είχαν αφήσει τα πάντα και Τον ακολούθησαν. Και όμως ο Ιησούς τους προτρέπει: «Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, χτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί» (Ματθ. 7:7).

«Ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου». Δεν μπορούμε να απαιτήσουμε κάτι από τον Θεό. Το έλεος και τη χάρη Του

επικαλούμαστε καθημερινά. Να, τι λέει ο Κύριος: «όταν κάνετε όλα όσα σας προστάζει ο Θεός, να λέτε: «είμαστε ανάξιοι δούλοι. Κάναμε αυτό που οφείλαμε να κάνουμε» (Λουκ. 17:10). Όπως δεν έχουμε τίποτε για το οποίο μπορούμε να καυχηθούμε, παρά μόνο ο σταυρός του Χριστού, έτσι δεν μπορούμε να έχουμε καμιά απαίτηση από τον Θεό. Αν πιστεύουμε ότι η προσευχή είναι ένας τρόπος λατρείας του Θεού, και προσωπικά πιστεύω πως είναι ο κατ' εξοχήν τρόπος λατρείας, τότε ας προσέξουμε τι λέει ο Λόγος του Θεού: «Γι' αυτό ας είμαστε ευγνώμονες που μας προσφέρεται μια ασάλευτη βασιλεία, κι ας λατρεύουμε τον Θεό με τρόπο ευάρεστο, με σεβασμό και με ευλάβεια, γιατί ο Θεός μας είναι φωτιά που κατακαίει» (Εβρ. 12:28,29).

β. Η παρρησία-το θάρρος, η δεύτερη παρατήρηση. Από πρώτη άποψη φαίνεται να έρχεται σε αντίθεση με την ταπεινώση αλλά αυτό δεν ισχύει. Η παρρησία είναι δώρο του Θεού μέσα στο πλαίσιο της υιοθεσίας. Ο Θεός μας υιοθέτησε. Μας έβαλε στη δική Του την οικογένεια, στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού και μας έδωσε το δικαίωμα να Τον αποκαλούμε «Πατέρα μας». Παιδιά του Θεού! Δεν μπορεί να το συλλάβει ο νους μας. Και ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει: «Ας κρατήσουμε, λοιπόν, σταθερά την πίστη που ομολογούμε. Γιατί έχουμε μέγαν αρχιερέα-τον Ιησού, τον Υιό του Θεού-που έφτασε ως το θρόνο του Θεού. Δεν έχουμε αρχιερέα που να μην μπορεί να συμμεριστεί τις αδυναμίες μας. Αντίθετα, έχει δοκιμαστεί σε όλα, επειδή έγινε άνθρωπος σαν κι εμάς, χωρίς όμως να αμαρτήσει. Ας πλησιάζουμε, λοιπόν, με θάρρος το θρόνο της χάριτος του Θεού, για να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίσει τη χάρη του, την ώρα που τη χρειαζόμαστε» (Εβρ. 4:14-16).

Μπορούμε να ζητούμε από τον Θεό οτιδήποτε χρειαζόμαστε μικρό ή μεγάλο, αρκεί να γνωρίζουμε τι ζητούμε. Ζητούμε τη βοήθεια του Θεού για την εργασία μας, σοφία, σύνεση και οδηγία στις σχέσεις μας, προστασία από τους ποικίλους κινδύνους, φυσικούς και πνευματικούς, που παραμονεύουν στο δρόμο μας. Η ζωή είναι γεμάτη από δυσκολίες και προβλήματα. Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να φέρνουμε τα πάντα μπροστά στο θρόνο του Πανάγαθου Πατέρα μας με προσευχή και, στο όνομα του Ιησού Χριστού, να ζητούμε τη δική Του παρέμβαση και τις δικές Του λύσεις: «Ταπεινώστε, λοιπόν, τους εαυτούς σας κάτω από τη δύναμη του Θεού, για να σας εξυψώσει την ώρα της κρίσεως. Αφήστε όλες σας τις φροντίδες σ' αυτόν, γιατί αυτός φροντίζει για σας» (Α' Πέτρ. 5:6,7). «Ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου, θα το κάνω». Μια δήλωση σημαντική που θα πρέπει να τη θυμόμαστε πάντοτε. Δεν έχουμε καμιά πρόσβαση στον Άγιο Θεό παρά μόνο μέσω του Ιησού Χριστού. Είναι η μόνη οδός σωτηρίας, αλλά και η μόνη οδός καθημερινής επικοινωνίας με τα επουράνια Άγια των Αγίων.

γ. Του Χριστού η μεσιτεία, η τρίτη παρατήρηση. Στις οδηγίες για την προσευχή και τη λατρεία προς το νεαρό Τιμόθεο, αλλά και σ' εμάς σήμερα, ο Απ. Παύλος γράφει: «Σας παρακαλώ πρώτα απ' όλα να κάνετε δεήσεις, προσευχές, παρακλήσεις, ευχαριστίες για όλους τους ανθρώπους... Γιατί ένας είναι ο Θεός κι ένας ο μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός, που πρόσφερε τη ζωή του λύτρο για χάρη όλων» (Α' Τιμ. 2:1,5,6).

Το μόνο όνομα που είναι γνωστό στους Ουρανοί είναι το όνομα του Ιησού Χριστού, «το όνομα που είναι πάνω απ' όλα τα ονόματα» (Φιλ. 2:9). Μόνο αυτό το όνομα μπορούμε να επικαλεστούμε. Μόνο σ' αυτό το όνομα μπορούμε να στηριχτούμε, χωρίς να απογοητευθούμε.

Μετά την προσαγωγή των Αποστόλων Πέτρου και Ιωάννη μπροστά στο Ιουδαϊκό Συνέδριο και τις απειλές εναντίον της νεοσύστατης Εκκλησίας των Ιεροσολύμων, η Εκκλησία προσευχήθηκε ένθερμα, και αξίζει να θυμηθούμε την κατάληξη: «Και τώρα, Κύριε, κοίταξε τις απειλές τους! Δώσε δύναμη στους δούλους σου να κηρύττουν το λόγο σου με θάρρος. Άπλωσε το χέρι σου, για να γίνονται θεραπείες και θαυματουργικές αποδείξεις της δύναμής σου, στο όνομα του αγίου δούλου σου, του Ιησού». Όταν τελείωσαν την προσευχή, σείστηκε ο τόπος όπου ήταν συγκεντρωμένοι. Όλοι πλημμύρισαν από το Άγιο Πνεύμα και κήρυτταν το λόγο του Θεού με θάρρος» (Πρ. 4:29-31).

Στο όνομα του Αγίου Δούλου του Θεού, στο όνομα του Ιησού Χριστού, γίνονται μεγαλεία. Ο Χριστός κινεί όχι μόνο το φυσικό σύμπαν αλλά και το πνευματικό: «Ο Ιησούς, επειδή παραμένει αιώνιος, έχει ιεροσύνη που δε μεταβιβάζεται. Γι' αυτό μπορεί να σώζει για πάντα όσους μέσω αυτού πλησιάζουν τον Θεό. Ζει αιώνια, για να μεσιτεύει γι' αυτούς» (Εβρ. 7:24,25).

Προσευχόμενοι στο όνομα του Ιησού, πλησιάζουμε στο θρόνο της χάριτος του Θεού με ταπεινώση, με παρρησία, με του Χριστού τη μεσιτεία.

Γ. Οι απαραίτητοι όροι της αποτελεσματικής προσευχής, το τρίτο σημείο. Όταν λέμε ότι προσευχόμαστε στο όνομα του Ιησού Χριστού, αναγνωρίζουμε ότι υπάρχουν ορισμένοι απαραίτητοι-βασικοί όροι.

α. Η ταύτιση με τον Ιησού, ο πρώτος όρος. Πλησιάζουμε τον Θεό ως εκλεκτοί Του, καθαρισμένοι με το αίμα του Ιησού, ταυτισμένοι απόλυτα μαζί Του διά της πίστεως. Έτσι μας βλέπει ο Θεός. Στο πρόσωπο του Χριστού μας θεωρεί παιδιά Του αγαπητά. Ακούει την κραυγή μας. Δέχεται την προσευχή, τη δέηση, την παράκληση, την ικεσία,

την ευχαριστία. Στο πρόσωπο του Ιησού απαντάει στα αιτήματά μας. Κατασιγάει τις τρικυμίες μας. Διαλύει του φόβους μας. Ικανοποιεί τις καθημερινές φυσικές και πνευματικές μας ανάγκες.

Η ευλογημένη προσδοκία μας διατυπώνεται από τον Απ. Παύλο: «Αλλά τώρα ο Χριστός, πεθαίνοντας ως άνθρωπος, σας συμφιλίωσε με τον Θεό, για να σας παρουσιάσει μπροστά του αγίους, απεγάδιαστους και χωρίς καμιά κατηγορία εναντίον σας. Αυτό, βέβαια, με την προϋπόθεση ότι θα μείνετε σταθεροί στην πίστη σας, θεμελιωμένοι κι ακλόνητοι, και δε θα απομακρυνθείτε από την ελπίδα του ευαγγελίου που ακούσατε και που έχει κηρυχτεί σ' ολόκληρη την οικουμένη. Αυτό το ευαγγέλιο υπηρετώ κι εγώ ο Παύλος» (Κολ. 1:22,23).

Η ταύτιση με τον Ιησού είναι η πρώτη βασική προϋπόθεση για να βρει απήχηση η προσευχή μας στα Επουράνια Άγια. Το 14^ο κεφάλαιο του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου αρχίζει με την προτροπή: «Μην ταραίζεται η καρδιά σας. Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σ' εμένα». Και στο 12^ο εδάφιο συνεχίζει: «Σας βεβαιώνω πως αυτός που πιστεύει σ' εμένα, θα κάνει κι εκείνος τα ίδια έργα που κάνω εγώ και μάλιστα ακόμη μεγαλύτερα απ' αυτά, γιατί εγώ πηγαίνω κοντά στον Πατέρα». Τίνος προσευχή θα εισακουστεί; Εκείνου που πιστεύει στον Χριστό. Και πιστεύω στον Χριστό σημαίνει ότι αναγνώρισα την αμαρτία και την αστοχία μου, μετανόησα και ζήτησα το έλεος και τη χάρη Του. Αποδέχτηκα διά πίστεως το λυτρωτικό έργο του Χριστού και παρέδωσα ολόκληρη τη ζωή μου στα δικά Του τα χέρια.

Ασφαλώς ο Θεός ακούει την κραυγή του αμαρτωλού για έλεος και για σωτηρία. Όμως, είναι σαφές μέσα στο Λόγο του Θεού ότι: «Η παράκληση του δικαίου έχει μεγάλη δύναμη και αποτελεσματικότητα» (Ίάκ. 5:16).

β. Η αποκλειστικότητα του Ιησού, ο δεύτερος όρος. Προσευχόμενοι στο όνομα του Ιησού σημαίνει ακόμη ότι εκείνος που προσεγγίζει τον Θεό, Τον πλησιάζει με την πεποίθηση πως το έργο του Ιησού Χριστού είναι μοναδικό. Δεν υπάρχουν υποκατάστατα. Δεν έχουν καμιά ισχύ οι απομιμήσεις. Το ίδιο ισχύει και για το πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Ο Θεός είναι ζηλότυπος. Απαιτεί αποκλειστικότητα. Δεν μπορούμε να λατρεύουμε τον Θεό και το Μαμωνά. Δεν μπορούμε να υπηρετούμε τον Θεό και το χρήμα. Ο Θεός απεχθάνεται τη μεσοβέζικη ζωή. Το όνομα του Ιησού Χριστού είναι μοναδικό για τη σωτηρία μας, αλλά και για την κοινωνία μας με τον Ουράνιο Πατέρα μας: «Ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου». «Από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία ούτε υπάρχει άλλο πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο να μπορούμε να σωθούμε» (Πρ. 4:12). Κανένας από εμάς δεν αξίζει κάτι μπροστά στον Θεό. Εάν μας έδινε εκείνο που αξίζουμε, θα βρισκόμασταν όλοι στην αιώνια κόλαση. Όμως χάρη του έργου της σωτηρίας του Ιησού Χριστού, απολαμβάνουμε τα προνόμια της υιοθεσίας.

γ. Η κοινή πορεία με τον Ιησού, ο τρίτος όρος. Προσευχόμενοι στο όνομα του Ιησού σημαίνει πως ζούμε τη ζωή του Χριστού. «Μπορούν δυο να περπατήσουν μαζί, εάν δεν είναι σύμφωνοι;» (Αμώς 3:3). Την απάντηση στην ερώτηση του προφήτη Αμώς μας τη δίνει ο Απ. Ιωάννης: «Έτσι, αγαπητοί μου, όταν η καρδιά μας παύει να μας κατηγορεί, αποκτούμε θάρρος ενώπιον του Θεού, και μας δίνει ό,τι του ζητούμε, γιατί εκτελούμε τις εντολές του και κάνουμε ό,τι του είναι αρεστό» (Α' Ιωάν. 3:21,22). Αυτή είναι μια καταπληκτική δήλωση: τέλεια συνοδοιπορία με τον Ιησού.

Ο Απ. Ιωάννης μιλάει από την προσωπική του πείρα. Δοκίμασε την υπόσχεση του Χριστού στη ζωή της προσευχής του και αποδείχθηκε ο Ιησούς απόλυτα αξιόπιστος. Αλλά και από την πλευρά του ο Ιωάννης φρόντιζε να τηρεί τις εντολές του Κυρίου Του με πλήρη σεβασμό. Δεν πρέπει να περιμένουμε τις ευλογίες του Θεού, όταν η ζωή και η διαγωγή μας βρίσκονται έξω από το θέλημα του Θεού. Η σχέση μας με τον Κύριο είναι μια αμοιβαία συνθήκη. Εάν εμείς αθετήσουμε την υπόσχεση που Του δώσαμε, δεν μπορεί να υπάρξει συνοδοιπορία.

«Μην κάνετε αταίριαστους δεσμούς με τους άπιστους. Γιατί ποια σχέση μπορεί να έχει η δικαιοσύνη με την ανομία; Ή τι κοινό υπάρχει ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι; Ποια συμφωνία μπορεί να γίνει ανάμεσα στον Χριστό και στο διάβολο; Ή τι έχει να μοιράσει ο πιστός με τον άπιστο;» (Β' Κορ. 6:14,15). «Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ό,τι σπέρνει ο άνθρωπος, αυτό θα θερίσει. Έτσι, όποιος σπέρνει στον αγρό των αμαρτωλών επιθυμιών του, θα θερίσει από εκεί ως καρπό την καταστροφή. Όποιος όμως σπέρνει στον αγρό του Πνεύματος, θα θερίσει ως καρπό του Πνεύματος την αιώνια ζωή» (Γαλ. 6:7,8).

Η ταύτιση με τον Ιησού, η αποκλειστικότητα του προσώπου Του και η συνοδοιπορία μαζί Του είναι οι τρεις απαραίτητοι όροι της γνήσιας κοινωνίας μας με τον Ουράνιο Πατέρα μας και, κατά συνέπεια, της αποτελεσματικής προσευχής.

Δ. Ο τελικός σκοπός, η δόξα του Θεού, το τέταρτο σημείο. Η προσευχή δεν αποσκοπεί μόνο στην ικανοποίηση των δικών μας αναγκών. Ο πρωταρχικός, ο κύριος σκοπός, της προσευχής είναι η δόξα του Θεού. Τα πρώτα αιτήματα της Κυριακής προσευχής αναφέρονται στη δόξα του Θεού και στην επικράτηση του θελήματός Του: «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς. Αγιασθήτω το όνομά σου. Ελθέτω η βασιλεία σου. Γενηθήτω το θέλημά σου, ως

εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ. 6:9,10). Υπάρχει και η δεύτερη φράση στο εδάφιο που μελετούμε: «Ό,τι ζητήσετε στο όνομά μου, θα το κάνω, ώστε η δόξα του Πατέρα να φανερωθεί μέσω του Υιού».

Να, ποια πρέπει να είναι η επιθυμία της καρδιάς μας. Με τις απαντήσεις στις προσευχές μας ο Θεός να δοξάζεται μέσω του Ιησού Χριστού. Αυτός είναι ο κύριος στόχος των προσευχών και των ικεσιών όλων των γνήσιων παιδιών του Θεού. Με την ανυπόκριτη πίστη, την έμπρακτη αγάπη, την άγια συμπεριφορά και τη σταθερή ελπίδα του ερχομού του Κυρίου μας Ιησού Χριστού αποδίδεται τιμή και δόξα στον Ουράνιο Πατέρα μας. Η σοφία, η δύναμη και η αγάπη του Θεού φανερώνονται μέσω του Λυτρωτή μας όταν οποιαδήποτε διακονία και δραστηριότητά μας αποβλέπει στη δόξα του Θεού.

Δοξάζεται ο Θεός στην προσωπική μου ζωή; Ένα ερώτημα που θα πρέπει να υποβάλλουμε στον εαυτό μας κάθε μέρα. Συχνά κάνουμε το λάθος να ταυτίζουμε τις ευλογίες του Θεού με την εύκολη ζωή, την υγεία, την καλοπέραση. Ο Ιησούς στην αρχιερατική Του προσευχή είπε: «Εγώ φανέρωσα τη δόξα σου πάνω στη γη, αφού ολοκλήρωσα το έργο που μου ανέθεσες να κάνω» (Ιωάν. 17:4).

Με ποιο τρόπο ο Ιησούς φανέρωσε τη δόξα του Θεού; Ο Ιησούς ήταν ένας περιπλανώμενος κήρυκας του Ευαγγελίου. Δεν είχε δικό Του σπίτι για να ξεκουραστεί, όπως ο Ίδιος δήλωσε. Παρεξηγήθηκε. Περιφρονήθηκε. Οι ίδιοι οι μαθητές Του δεν μπορούσαν να Τον καταλάβουν. Τελικά ένας μαθητής Του Τον πρόδωσε κι άλλος ένας Τον αρνήθηκε. Όλοι Τον εγκατέλειψαν και έφυγαν πάνω στη μέγιστη δοκιμασία Του. Τον συνέλαβαν, δικάστηκε και καταδικάστηκε με αβάσιμες, ψευδείς και άδικες κατηγορίες. Κακοποιήθηκε και σταυρώθηκε. Κανένας από εμάς δε θα επιθυμούσε μια τέτοια εξέλιξη για τον εαυτό του ούτε για τον Ιησού. Όμως αυτό ήταν το θέλημα του Θεού για τον Ιησού και μ' αυτό τον τρόπο δοξάστηκε ο Θεός.

Τι σημαίνουν όλα αυτά για εμάς; Η ζωή μας πάνω στη γη είναι γεμάτη δυσκολίες και προβλήματα, θλίψεις, αρρώστιες, πένθος. Πως αντιδρούμε σ' όλα αυτά; Στρεφόμαστε εναντίον του Θεού ή τα δεχόμαστε από το χέρι Του; Αν κάνουμε τη δεύτερη επιλογή, φανερώνεται η πραγματικότητα της χάρις, της ειρήνης, της αγάπης του Θεού. Με την εμπιστοσύνη μας στην αγαθότητα και στην απόλυτη κυριαρχία του Θεού, ο Θεός δοξάζεται στη ζωή μας, καθώς οι γύρω μας βλέπουν τα μεγαλεία Του.

Οι άνθρωποι μακριά από τον Θεό δεν έχουν φως, δεν έχουν απαντήσεις στις απογοητεύσεις, δεν έχουν καμιά ελπίδα. Οι πιστοί του Χριστού έχουμε «τη ζωντανή ελπίδα». Έχουμε ακόμη το προνόμιο να προσευχόμαστε στο όνομα του Ιησού Χριστού έτσι ώστε το θέλημά μας να ταυτίζεται ολοένα και περισσότερο με το θέλημα του Θεού. Με τον τρόπο αυτό, μέσω της δικής μας μαρτυρίας, θα παρακινηθούν και άλλοι άνθρωποι, να στραφούν και να δοξάσουν τον Ύψιστο, τον Υπέρτατο, τον Θεό του ουρανού και της γης.

«Εγώ είμαι ο καλός Ποιμένας» (Ιωάν. 10:11-18)

Στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον συναντούμε τις επτά δηλώσεις του Κυρίου Ιησού Χριστού για τον Εαυτό Του. Τα επτά «Εγώ είμαι». Είναι όλες εξαιρετικά σημαντικές και αποκαλύπτουν η καθεμιά διαφορετικές πλευρές του θεϊκού μεγαλείου και της αποστολής του Κυρίου μας. Σε προηγούμενες μελέτες μας ασχοληθήκαμε με τρεις απ' αυτές: «Εγώ είμαι η Ζωή», «Εγώ είμαι το Φως του κόσμου» και «Εγώ είμαι ο Άρτος της Ζωής». Σήμερα το θέμα μας είναι η δήλωση του Κυρίου: «Εγώ είμαι ο Καλός Ποιμένας».

Η δήλωση αυτή του Χριστού είναι ίσως η πιο προσφιλής για τους Χριστιανούς, γιατί απεικονίζει, με πολύ παραστατικό τρόπο, τη φροντίδα του Κυρίου μας για τους δικούς Του.

Ο τίτλος του ποιμένα-βοσκού μέσα στις Άγιες Γραφές είναι ιδιαίτερα τιμητικός, αλλά, παράλληλα, τονίζεται και η σοβαρή ευθύνη των ποιμένων για εκείνους που τους ακολουθούν.

Δυο ποιμένες με ειδική επιδοκιμασία αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη: ο Μωυσής, ο μεγάλος νομοθέτης και ηγέτης του λαού Ισραήλ (Ησ. 63:11) και, παραδόξως, ένας εθνικός, εκτελεστής των σχεδίων του Θεού, ο βασιλιάς της Περσίας, ο Κύρος (Ησ. 44:28). Είναι σημαντικό να προσέξουμε τη σχετική προφητεία του Ησαΐα: «Ο Κύριος λέει: «Εγώ είμαι που λέω για τον Κύρο, θα τον κάνω βοσκό του λαού μου'» (Ησ. 44:38). Η προφητεία αυτή γίνεται 150 περίπου χρόνια πριν τη γέννηση του Κύρου και αναφέρεται ονομαστικά!

Σύμφωνα με την αφήγηση του Έσδρα (Έσδρας 1:1-4), ο Κύρος, τον πρώτο χρόνο της βασιλείας του, εξέδωσε διάταγμα να ανοικοδομηθεί η Ιερουσαλήμ. Έτσι εκπληρώθηκε η προφητεία του Ιερεμία, που είχε γίνει εβδομήντα χρόνια πριν. Είναι κι αυτές οι δυο προφητείες δείγματα της απόλυτης κυριαρχίας του Θεού στον κόσμο μας.

Ο τίτλος του ποιμένα είναι τόσο σημαντικός και τιμητικός ώστε, μέσα στην Π. Διαθήκη, συχνά αναφέρεται ο Κύριος ως Ποιμένας του λαού Ισραήλ. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι ο 23^{ος} Ψαλμός. Αρχίζει: «Ποιμένας μου είναι ο Κύριος».

Θα διακρίνουμε στη μελέτη μας τρία σημεία, για να κατανοήσουμε καλύτερα τον πλούτο των αποκαλύψεων που μας δίνει ο Λόγος του Θεού στο σημερινό μας ανάγνωσμα.

Α. «Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας»-Η αντίθεση. Ο Ιησούς Χριστός δεν είναι απλά καλός ποιμένας, αλλά «ο Καλός Ποιμένας», ο μοναδικός, ο Υπέρτατος, «ο Αρχιποιμένας» όπως Τον αποκαλεί ο Απ. Πέτρος (Α' Πέτρ. 5:4). Ο Ιησούς Χριστός δεν χρησιμοποιεί τυχαία τον τίτλο του καλού ποιμένα. Το κάνει σκόπιμα για να τονίσει την αντίθεση με τους ποιμένες που προηγήθηκαν, και, γιατί όχι, με τους ποιμένες που ακολούθησαν ή πρόκειται να έρθουν. «Όλοι όσοι ήρθαν πριν από μένα ήταν κλέφτες και ληστές. Έτσι, τα πρόβατα δεν τους αναγνώρισαν» (Ιωάν. 10:8).

Είναι θλιβερή η διαπίστωση του Κυρίου και πολύ σκληροί οι χαρακτηρισμοί για τους ποιμένες του λαού του Θεού, που προηγήθηκαν. Ωστόσο αυτή ήταν η πραγματικότητα. Δυο μόνο παραπομπές από την Π. Διαθήκη αρκούν, για να μας δώσουν την εικόνα εκείνων των ποιμένων.

Η πρώτη: «Αλίμονο στους ποιμένες του λαού μου!» λέει ο Κύριος. «Ποιμένες που καταστρέφουν και διασκορπίζουν τα κοπάδια μου» (Ιερ. 23:1). Και η δεύτερη: «Ο Κύριος μου είπε: Ανθρωπε, προφήτεψε εναντίον των ποιμένων του Ισραήλ και πες τους: «Ακούστε τι λέει ο Κύριος ο Θεός: Αλίμονο σ' εσάς ποιμένες των Ισραηλιτών, που τρέφετε τον εαυτό σας! Δε θα έπρεπε οι ποιμένες να τρέφουν τα ποίμνια; Εσείς όμως τρέφεστε με το γάλα, ντύνεστε με το μαλλί, θυσιάζετε τα παχιά πρόβατα αλλά δε βόσχετε το ποίμνιο. Το αδύνατο πρόβατο δεν το δυναμώνετε και το άρρωστο δεν το γιατρεύετε. Δε βάλατε επίδεσμο στο πληγωμένο ούτε φέρατε πίσω το παραστρατημένο. Ούτε το χαμένο ζητήσατε να βρείτε. Αλλά φερθήκατε σ' αυτά με βία και σκληρότητα. Έτσι διασκορπίσατε το κοπάδι μου γιατί δεν είχε βοσκούς, κι έγινε τροφή για τα θηρία του αγρού» (Ιεζ. 34:1-5). Και λίγα εδάφια παρακάτω δίνεται η προφητεία, που βρίσκει την εκπλήρωσή της στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού: «Ο Κύριος, ο Θεός, λέει: «Τώρα, εγώ ο ίδιος θα ψάξω για το κοπάδι μου και θα φροντίσω γι' αυτό» (Ιεζ. 34:11).

Αυτός για τον οποίο μίλησαν όλοι οι προφύτες από το Μωυσή ως το Μαλαχία, και προανήγγειλαν την έλευσή Του, ο Μεσσίας, ο Εκλεκτός των εθνών, ο Υιός του Θεού είναι τώρα μπροστά τους. Χρησιμοποιεί μάλιστα τον ίδιο τίτλο του Θεού της Π. Διαθήκης, για να διακηρύξει την ταύτιση και την ενότητά Του με τον Πατέρα.

Β. «Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας»-Η επεξήγηση. Ο Ιησούς περιγράφει τον Εαυτό Του ως τον καλό Ποιμένα για δυο κύριους λόγους:

α. Η αντικατάσταση, ο πρώτος λόγος. Αξίζει να προσέξουμε την αντίθεση με το μισθωτό ποιμένα. «Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας. Ο καλός ποιμένας θυσιάζει τη ζωή του για χάρη των προβάτων. Ο μισθωτός, που δεν είναι ο βοσκός και δεν είναι δικά του τα πρόβατα, όταν βλέπει το λύκο να έρχεται, αφήνει τα πρόβατα και φεύγει. Έτσι ο λύκος τ' αρπάζει και τα διασκορπίζει. Ο μισθωτός φεύγει, γιατί είναι μισθωτός και τα πρόβατα δεν είναι δικά του.

Εγώ είμαι ο καλός βοσκός...και θυσιάζω τη ζωή μου για χάρη των προβάτων» (Ιωάν. 10:11-13,15).

Το ρήμα «θυσιάζω» στο αρχαίο κείμενο είναι «τίθημι» και σημαίνει θέτω, τοποθετώ. «Εγώ ειμι ο ποιμήν ο καλός... και την ψυχήν μου τίθημι υπέρ των προβάτων». Είναι αξιοθαύμαστο πως ο Ιησούς, μέσα σε μια φράση, παρουσιάζει το σκοπό της ενσάρκωσης και της αποστολής Του. Ο Ιησούς, ο καλός ποιμένας, τοποθετεί την ψυχή Του, τη ζωή Του, στη θέση τη δική μας. Η θέση στο σταυρό ήταν για μένα και για σένα. Αυτό μας άξιζε λόγω της αμαρτίας και της αποστασίας μας από τον Ζωντανό και Αληθινό Θεό.

Ο Ιησούς Χριστός έγινε ο Αντικαταστάτης μας. Πήρε τη δική μου και τη δική σου, τη θέση του κάθε αμαρτωλού ανθρώπου. Στην επίθεση του «λύκου», του εχθρού των ψυχών μας, ο Καλός Ποιμένας, ο Κύριός μας, δεν έφυγε. Μας υπερασπίστηκε μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού.

Τέσσερις φορές, στο ανάγνωσμά μας, ο Ιησούς επαναλαμβάνει τη φράση: «Ο καλός ποιμένας θυσιάζει (θέτει) την ψυχή του για χάρη των προβάτων», στα εδάφια 11°,15°,17° και 18ο, για να τονίσει τη σπουδαιότητα της θυσίας Του. Και το ασύλληπτο και ανεξήγητο στο περιορισμένο μυαλό μας είναι ότι ο Ιησούς προσφέρει τη ζωή Του εθελοντικά: «Κανείς δε μου την παίρνει (τη ζωή μου). Εγώ από μόνος μου την προσφέρω. Από μένα εξαρτάται να την προσφέρω κι από μένα εξαρτάται να την ξαναπάρω πίσω. Αυτή την εντολή έλαβα από τον Πατέρα μου». Η ύψιστη εθελοντική προσφορά στην παγκόσμια ιστορία.

Να πως την περιγράφει ο Απ. Παύλος: «Γιατί ο Χριστός, παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας, τους ασεβείς ανθρώπους, στον προκαθορισμένο καιρό. Δύσκολα θα' δινε κανείς τη ζωή του ακόμα και για ένα δίκαιο άνθρωπο. Ίσως αποφάσιζε κανείς να πεθάνει για κάποιον καλό άνθρωπο. Ο Θεός όμως ξεπερνώντας αυτά τα όρια έδειξε την αγάπη του για μας, γιατί ενώ εμείς ζούσαμε ακόμα στην αμαρτία, ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας» (Ρωμ. 6:5-8). Να, λοιπόν, ποιο ήταν το κίνητρο του Χριστού για την ύψιστη θυσία: η αγάπη Του για τα πρόβατά της βοσκής Του. Μια αγάπη που ξεπέρασε κάθε όριο.

Ας ακούσουμε και ας ανταποκριθούμε όλοι μας στην έκκληση-προτροπή του Απ. Παύλου: «Εμείς ενεργούμε ως πρεσβευτές του Χριστού. Μέσα από τα δικά μας λόγια είναι σαν να σας παρακαλεί ο Θεός. Στο όνομα του Χριστού, λοιπόν, σας παρακαλούμε: Συμφιλιωθείτε με τον Θεό! Αυτόν που δεν είχε γνωρίσει αμαρτία, τον φόρτωσε ο Θεός με όλη την αμαρτία για χάρη μας, για να μπορέσουμε εμείς μέσω εκείνου να βρούμε τη σωτηρία κοντά στον Θεό» (Β'Κορ.5:20,21).

Και ας προσέξουμε την αυστηρή προειδοποίηση που έδωσε ο ίδιος ο Απ. Παύλος στους Αθηναίους, στον Άρειο Πάγο, και την απευθύνει και σ' εμάς σήμερα: «Ο Θεός παρέβλεψε τα χρόνια της άγνοιας. Τώρα όμως απαιτεί απ' όλους τους ανθρώπους σε κάθε τόπο να μετανοήσουν, γιατί έχει καθορίσει μια μέρα που θα κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη, μέσω ενός ανδρός που τον έχει ορίσει γι' αυτό το σκοπό. Κι έδωσε βέβαιη απόδειξη σε όλους, ότι αυτός θα είναι ο κριτής, ανασταίνοντάς τον από τους νεκρούς» (Πρ. 17:30,31).

Τι είναι για σένα ο Χριστός; Ο Σωτήρας σου ή ο Κριτής σου; Η επιλογή είναι δική σου και έχει αιώνιες συνέπειες. Αν ο Χριστός είναι ο Σωτήρας σου, ευχαρίστησέ Τον με τα λόγια του Ψαλμού 116:12-14: «Στον Κύριο τι μπορώ ν' ανταποδώσω για όλες τις ευεργεσίες που μου έκανε; Της σωτηρίας το ποτήρι θα υψώσω και του Κυρίου τ' όνομα θα ομολογήσω. Θα εκπληρώσω ό,τι έταξα στον Κύριο, σ' όλο του το λαό μπροστά».

β. Η συμμετοχή, ο δευτερος λόγος. Ας δούμε ξανά τη διατύπωση του κειμένου: «ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων». Ο Ιησούς Χριστός θέτει, προσφέρει τη ζωή Του, για να γίνει και δική μας ζωή.

Ο Απ. Παύλος στην Επιστολή προς Ρωμαίους 6:4 γράφει: «Πραγματικά το βάπτισμά μας σημαίνει τη συμμετοχή μας στο θάνατο και στην ταφή του Χριστού. Κι όπως ο Πατέρας Θεός με τη δύναμή του ανέστησε τον Χριστό από τους νεκρούς, το ίδιο κι εμείς μπορούμε να ζήσουμε μια νέα ζωή». Και στο 8° εδάφιο συνεχίζει: «Αν, λοιπόν, πεθάναμε μαζί με τον Χριστό, είμαστε βέβαιοι πως θα ζήσουμε κιόλας μαζί του».

Όσον αφορά τον εαυτό του ομολογεί: «Έχω πεθάνει στο σταυρό μαζί με τον Χριστό. Τώρα πια δε ζω εγώ, αλλά ζει στο πρόσωπό μου ο Χριστός. Κι η τωρινή σωματική μου ζωή είναι ζωή βασισμένη στη πίστη μου στον Υιό του Θεού, που με αγάπησε και πέθανε εκούσια για χάρη μου» (Γαλ. 2:20). Αυτή είναι η γνήσια αναγέννηση. Γι' αυτό το λόγο μπορούσε να προτρέψει άφοβα: «Μιμηθείτε εμένα, όπως κι εγώ μιμούμαι τον Χριστό» (Α' Κορ. 11:1).

Αν πραγματικά έχουμε την εμπειρία της νέας γέννησης μέσα στο σώμα του Χριστού, στην Εκκλησία Του, τότε «Μας διακατέχει η αγάπη του Χριστού, αφού ξεκινάμε με την πεποίθηση πως ένας πέθανε για χάρη όλων, πράγμα που σημαίνει πως όλοι πέθαναν. Πέθανε για χάρη όλων. Κι αυτό σημαίνει ότι όσοι ζουν δεν μπορούν να ζουν πια για τον εαυτό τους, αλλά για κείνον που πέθανε κι αναστήθηκε γι' αυτούς» (Β'Κορ.5:14,15).

Να ένα σοβαρό ερώτημα, ένας προβληματισμός που πρέπει να μας απασχολεί καθημερινά. Ποια είναι η καθημερινή μου πορεία; Ποιες είναι οι επιδιώξεις μου; Ποια είναι τα ενδιαφέροντά μου; Έχουν κάποια σχέση με

τον Χριστό που πέθανε κι αναστήθηκε για μένα; Μήπως έχω παρασυρθεί μέσα στη δίνη των κοσμικών κινήσεων, κι έχω χάσει το στόχο μου;

Πόσο χρήσιμη και επίκαιρη είναι η συμβουλή του μαθητή της αγάπης, του Ιωάννη: «Μην αγαπάτε τον κόσμο, μήτε όσα είναι του κόσμου. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, δεν έχει μέσα του την αγάπη για τον Πατέρα. Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου-οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποχτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, και η υπερηψία πως κατέχουμε γήινα αγαθά-δεν προέρχονται από τον Πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο. Ο κόσμος όμως παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι να κατέχουν μέσα σ' αυτόν. Ενώ όποιος εκτελεί το θέλημα του Θεού θα ζήσει αιώνια» (Α' Ιωάν. 2:15-17).

Γ. «Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας»-Η ασφαλής προοπτική. Ο Ιησούς είναι ο καλός ποιμένας κατ' αρχήν σε αντίθεση με τους κακούς ποιμένες. Η εικόνα είναι έντονα παραστατική και δραματική. Οι κακοί ποιμένες του λαού του Θεού αποδείχτηκαν «κλέφτες και ληστές». Έθρεψαν τον εαυτό τους και όχι τα πρόβατα, και μπροστά στον κίνδυνο τα εγκατέλειψαν. Ο λαός του Θεού υπέφερε πολλά δεινά από τους ψευδοπροφήτες και ψευδοδιδασκάλους, αλλά δυστυχώς η ταλαιπωρία του συνεχίζεται. Η φθορά στην Εκκλησία του Χριστού γίνεται από μέσα. Οι εξωτερικές επιθέσεις και διωγμοί σφυρηλατούν την πίστη και την ενότητα και οδηγούν σε άγια ζωή και πληρέστερη αφιέρωση.

Το Άγιο Πνεύμα, μέσω του Απ. Παύλου, προειδοποιεί για τα μελλούμενα, για να μην εκπλαγούμε όταν βλέπουμε να πραγματοποιούνται. Είναι συγκλονιστική η πρόβλεψη του Απ. Παύλου: «Εγώ το ξέρω ότι μετά την αναχώρησή μου θα εισβάλουν σ' εσάς λύκοι άγριοι, που δε θα λυπηθούν το ποίμνιο. Ακόμα και από ανάμεσά σας θα βγουν πρόσωπα που θα διδάσκουν πλάνες για να παρασύρουν τους πιστούς με το μέρος τους. Γι' αυτό να αγρυπνείτε, και να θυμάστε ότι τρία χρόνια συνέχεια δεν έπαγα νύχτα και μέρα να νουθετώ με δάκρυα τον καθένα σας» (Πρ. 20:29-31). Στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού έχουμε το πρότυπο του τέλειου ποιμένα.

Είδαμε τους λόγους για τους οποίους ο Κύριός μας είναι «ο καλός ποιμένας». Θυσιάζει τη ζωή Του για τα πρόβατα, και θέτει, προσφέρει τη ζωή Του για να γίνει και δική μας ζωή. Ο Χριστός δε μας άφησε απληροφόρητους. Μας λέει: «Φυλαχτείτε από τους ψευδοπροφήτες, που σας έρχονται ντυμένοι σαν πρόβατα, από μέσα τους όμως είναι λύκοι αρπακτικοί. Θα τους καταλάβετε από τα έργα τους. Μήπως μαζεύουν από τ' αγκάθια σταφύλια ή από τα τριβόλια σύκα;» (Ματθ. 7:15,16). Εδώ βρίσκεται η δική μας ευθύνη: εγρήγορση και διάκριση. Έχουμε μπροστά μας το τέλειο πρότυπο: «Ας έχουμε τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού, που μας έδωσε την πίστη, την οποία και τελειοποιεί» (Εβρ. 12:2).

Ας επανέλθουμε στο ανάγνωσμά μας: «Εγώ είμαι ο καλός βοσκός. Όπως ο Πατέρας αναγνωρίζει εμένα κι εγώ αυτόν, έτσι κι εγώ αναγνωρίζω τα δικά μου πρόβατα κι εκείνα αναγνωρίζουν εμένα. Και θυσιάζω τη ζωή μου για χάρη των προβάτων» (Ιωάν. 10:14,15). Εδώ στηρίζεται η ασφαλής, η βέβαιη προοπτική.

Αν πέρασες από το σταυρό του Χριστού, αν ταυτίστηκες με τον Χριστό στο θάνατο και στην ανάστασή Του, τότε είσαι δικό Του πρόβατο, σ' αναγνωρίζει και είσαι ασφαλής στα δικά Του τα χέρια. Το υπόσχεται ο Χριστός και είναι απόλυτα αξιόπιστος: «Τα δικά μου τα πρόβατα αναγνωρίζουν τη φωνή μου, και με ακολουθούν. Εγώ τους δίνω αιώνια ζωή και δε θα χαθούν ποτέ, γιατί κανείς δε θα μπορέσει να τ' αρπάξει από την εξουσία μου» (Ιωάν. 10:27,28).

Τι θαυμάσια υπόσχεση! Δίνει στήριξη, παρηγοριά κι ενθάρρυνση μέσα στις δυσκολίες και στα προβλήματα της ζωής. Δεν είμαστε ποτέ μόνοι. Ο Παντοδύναμος Κύριος, ο Θεός του ουρανού και της γης είναι μαζί μας. Είναι γραμμένο: «Δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω» (Εβρ. 13:5).

Η σχέση μας με τον Χριστό είναι προσωπική και μόνιμη. Ο Απ. Παύλος γράφει στο νεαρό Τιμόθεο: «Πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στα λόγια: «Μαζί με τον Χριστό αν πεθάναμε, μαζί του και θα ζήσουμε. Αν υπομένουμε, μαζί του και θα βασιλέψουμε. Αν τον αρνηθούμε, κι εκείνος θα μας αρνηθεί. Αν απιστούμε, πιστός εκείνος μένει, να αρνηθεί τον εαυτό του δεν μπορεί» (Β' Τιμ. 2:11-13).

Θα κλείσουμε με τον όμορφο Ψαλμό του Δαβίδ, Ψαλμός 23: «Ποιμένας μου ο Κύριος και δε θα στερηθώ. Σε πράσινα λιβάδια με αναπαύει, με πάει σε νερά δροσιστικά. Ανανεώνει τη ζωή μου, στο σωστό δρόμο με οδηγεί για να δοξάσει τ' όνομά του. Αν πορευτώ μες σε θανατερό σκοτάδι, κακό κανένα δε φοβάμαι, γιατί μαζί μου, Κύριε, είσαι εσύ. Η γκλίτσα και το ρόπαλό σου μου δίνουν σιγουριά. Τραπέζι μπρος μου ετοιμάζεις αντίκρυ στους εχθρούς μου. Μυρώνεις το κεφάλι μου με λάδι, και ξεχειλίζει το ποτήρι μου. Ναι, η καλοσύνη κι η αγάπη θα 'ναι μαζί μου όλες τις μέρες της ζωής μου. Και στου Κυρίου θα κατοικώ τον οίκο για πάντα».

Βάλσαμο στις παραγμένες καρδιές (Ιωάν. 14:1-3)

Ορισμένοι Χριστιανικοί κύκλοι υποστηρίζουν ότι ο αφιερωμένος Χριστιανός, το γνήσιο παιδί του Θεού, δεν έχει προβλήματα και δε θα συναντήσει δυσκολίες. Κηρύττουν το Ευαγγέλιο της ευημερίας. Μια τέτοια θεώρηση είναι εξωπραγματική και χωρίς βιβλική βάση. Στηρίζουν την άποψή τους στα λόγια του Απ. Παύλου: «Είμαστε βέβαιοι ότι, αν αγαπά κανείς τον Θεό, ο Θεός κάνει τα πάντα να συντελούν στο καλό του» (Ρωμ. 8:28). Είναι όμως αυτή η έννοια του εδαφίου; Ασφαλώς όχι. Εκείνο που ο Λόγος του Θεού θέλει να μας πει εδώ είναι πως, άσχετα με τις περιστάσεις, οτιδήποτε κι αν συμβεί, ο Θεός θα πραγματοποιήσει τους αγαθούς Του σκοπούς, γι' αυτούς που Τον αγαπούν.

Κανείς και τίποτε δεν μπορεί να ακυρώσει τις άγιες και αγαθές βουλές του Θεού για τους δικούς Του. Αντίθετα, μας προτρέπει «Μπειτέ από τη στενή πύλη. Γιατί είναι πλατιά η πύλη κι ευρύχωρη η οδός που οδηγεί στο χαμό, και πολλοί μπαίνουν απ' αυτήν. Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Ματθ. 7:13,14). «Αυτά σας τα είπα, ώστε ενωμένοι μαζί μου να έχετε ειρήνη. Ο κόσμος θα σας κάνει να υποφέρετε. Αλλά εσείς να 'χετε θάρρος, γιατί εγώ τον έχω νικήσει τον κόσμο» (Ιωάν. 16:33). Κι ο Απ. Παύλος με το Βαρνάβα, καθώς «γύρισαν στη Λύστρα, το Ικόνιο και την Αντιόχεια της Πισιδίας. Εκεί στήριζαν το ηθικό των Χριστιανών και τους συμβούλευαν να μένουν ακλόνητοι στην πίστη. «Για να μπούμε στη βασιλεία των ουρανών» τους έλεγαν, «πρέπει να περάσουμε από πολλούς διωγμούς» (Πρ14:21,22). Εκείνο που ο Λόγος του Θεού μας βεβαιώνει είναι ότι ο Κύριός μας θα είναι μαζί μας, δε θα μας αφήσει, ούτε θα μας εγκαταλείψει (Εβρ13:5).

«Μη ταρασέσθω υμών η καρδιά» (Ιωάν. 14:1). Αυτή η φράση, αυτή η προτροπή, αυτή η εντολή αποτελεί την επικεφαλίδα ολόκληρου του τετάρτου κεφαλαίου του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου. Το κεφάλαιο αυτό είναι η συνέχεια της ιδιαίτερης συζήτησης του Ιησού με το στενό κύκλο των μαθητών Του, μετά το τελευταίο και δραματικό δείπνο που είχε μαζί τους. Στο προηγούμενο κεφάλαιο βλέπουμε τον Ιησού να αποκαλύπτει την προδοσία του Ιούδα και να τον στέλνει να πραγματοποιήσει τα σκοτεινά του σχέδια. Στη συνέχεια προβλέπει την άρνηση του Πέτρου, καθώς τους μιλάει για την παράδοση και τον προκειμένο θάνατό Του. Βαρύ το κλίμα, συννεφιασμένος ο ουρανός, και θλίψη βαριά κυριεύει τους μαθητές. Τώρα, για τον Ιησού είναι η ώρα της παρηγορίας, η ώρα της ενθάρρυνσης, η ώρα της στήριξης των δικών Του.

«Μην ταραάζεται η καρδιά σας» (Ιωάν. 14:1). Ποια ήταν τα αίτια της ταραχής; Οι μαθητές είχαν πολλούς λόγους να είναι ταραγμένοι.

Α. Τα αίτια της ταραχής των μαθητών.

α. Η αχαριστία τους, η πρώτη αιτία της ταραχής των μαθητών. Πόσο σκληρά συμπεριφέρθηκαν στον αγαπημένο τους Διδάσκαλο! Τρεισήμισι χρόνια ήταν μαζί τους. Τους αγάπησε στον ανώτατο βαθμό. Τους δίδαξε, τους πρότρεψε, τους φρόντισε και τους προστάτεψε. Ποια ήταν η ανταπόδοσή τους; Λίγο πριν από το θάνατό Του συζητούν και φιλονικούν για το ποιος είναι μεγαλύτερος. Ένας απ' αυτούς, ο Ιούδας, τον προδίδει. Για τον Πέτρο λέει ο Κύριος πως θα Τον αρνηθεί τρεις φορές. Σίγουρα ο Πέτρος ήταν βαθιά θλιμμένος, ακούοντας αυτά τα λόγια από το στόμα του αγαπημένου του Κυρίου. Ποιος θα είναι ο επόμενος; Για ποιον άλλο, από τους δέκα που απέμειναν, θα πει ο Κύριος κάτι δυσάρεστο;

Στις πιο κρίσιμες στιγμές της πνευματικής μας πορείας ο διάβολος θα προσπαθήσει να μας μπερδέψει. Θα βάλει παγίδες στο δρόμο μας. Θα προσπαθήσει ν' αποσπάσει το βλέμμα μας από τον Χριστό. Η παραγγελία του Κυρίου μας είναι σαφής: «Να μένετε λοιπόν άγρυπνοι και να προσεύχεσθε αδιάκοπα, για να μπορέσετε να ξεπεράσετε όλα όσα είναι να συμβούν, και να παρουσιαστείτε έτοιμοι μπροστά στον Υιό του Ανθρώπου» (Λουκ. 21:36).

β. Η αναγγελία της αναχώρησής του Ιησού, η δεύτερη αιτία της ταραχής των μαθητών. Τους αναστάτωσε κυριολεκτικά. Τους τράνταξε συθέμελα. Θα έφευγε ο Κύριός τους απ' ανάμεσά τους, αλλά και μέσα από το μονοπάτι του πόνου. Σύντομα θα έβλεπαν τον αγαπημένο τους Διδάσκαλο να δέχεται την περιφρόνηση των αρχόντων και του όχλου. Θα Τον έβλεπαν να υφίσταται το χλευασμό, τα βασανιστήρια και τελικά τον πλέον ατιμωτικό, τον σταυρικό θάνατο. Το ξίφος που διαπερνούσε την καρδιά του Κυρίου τους, τρυπούσε και τις δικές τους καρδιές. Τον αγάπησαν και παράτησαν τα πάντα για χάρη Του. Και τώρα, ο Ήλιος τους δύει καταμεσήμερο. Ο κόσμος τους ολόκληρος βουλιάζει και χάνεται. Αν εμείς, αναλογιζόμενοι τα παθήματα του Κυρίου, νιώθουμε θλίψη, πόσο μάλλον οι μαθητές, που δεν μπορούσαν να δουν πέρα από το σταυρό;

γ. Η απογοήτευση και η ντροπή, η τρίτη αιτία της ταραχής των μαθητών. Τα βαριά συναισθήματα γέμισαν τις καρδιές τους. Ο Χριστός, ο Κύριός τους έφευγε απ' ανάμεσά τους, κι εκείνοι πίστευαν πως Αυτός θα ελευθέρωνε το λαό Ισραήλ και θα εγκαθίδρυε τη βασιλεία Του με δύναμη και δόξα. Μ' αυτή την προσδοκία τ' άφησαν όλα και

Τον ακολούθησαν. Τώρα, Τον βλέπουν να φεύγει απ' ανάμεσά τους φτωχός και περιφρονημένος, όπως έζησε όλα Του τα χρόνια. Αισθάνονται ηττημένοι και ντροπιασμένοι.

δ. Η απομόνωσή τους, η τέταρτη αιτία της ταραχής των μαθητών. Ήξεραν από την πείρα τους πόσο αδύνατοι και ασταθείς ήταν. Πως θ' αντιμετώπιζαν την κρίση που τους περίμενε;. Τι θα έκαναν στις δύσκολες καταστάσεις που θ' ακολουθούσαν; Ο Κύριος, σ' όλη τη διάρκεια της πορείας μαζί τους, ήταν το στηρίγμα τους και το καταφύγιό τους.

«Μην ταραάζεται η καρδιά σας» (Ιωάν. 14:1). Δεν τους ζητάει να γίνουν αναίσθητοι. Δεν τους λέει να μη λυπούνται. Λίγο αργότερα θα τους πει: «Σας βεβαιώνω πως εσείς θα κλάψετε και θα θρηνήσετε, ενώ ο κόσμος θα χαρεί. Εσείς θα λυπηθείτε, η λύπη σας όμως θα μετατραπεί σε χαρά» (Ιωάν. 16:20). Μην αφήνετε τη λύπη να σας οδηγήσει στην ταραχή και στη σύγχυση. Διατηρήστε τη γαλήνη και την ψυχραιμία σας. Και ο σοφός Σολομών συμβουλεύει: «Πρόσεχε ακόμα πιο πολύ τις μύχιες σκέψεις της καρδιάς σου, γιατί απ' αυτήν καθορίζεται η ζωή» (Παρ. 4:23).

«Μην ταραάζεται η καρδιά σας» (Ιωάν. 14:1). Μη βλέπετε πως φέρονται οι άλλοι άνθρωποι. Εσείς είστε οι μαθητές μου, οι ακόλουθοι, οι λυτρωμένοι μου. Σας ξεχώρισα και σας αγίασα. Είστε οι δικοί μου. Μην αφήσετε τις θλίψεις του παρόντος καιρού να σας καταβάλουν. Όταν όλα γύρω σαλεύονται: «Ας χαίρεται ο Ισραήλ για το δημιουργό του, ας νιώθουν για το βασιλιά τους αγαλλίαση οι κάτοικοι της Σιών!» (Ψαλμ. 149:2).

Β. Η θεραπεία. Ποια είναι η θεραπεία της ταραχής; Ποια είναι η θεραπεία της ταραγμένης καρδιάς; Ποιο είναι το ιατρικό; Ποια είναι η άμεση αντιμετώπιση;

α. Η πίστη στον Θεό και η πίστη στον Χριστό, το πρώτο ιατρικό. «Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σ' εμένα» (Ιωάν. 14:1). Πιστεύετε στον Θεό όπως σας δίδαξα. Είναι ο Άγιος, ο Υπέρτατος, ο Παντοδύναμος, ο Αγαθός και ο Σοφός Θεός. Είναι ο Κύριος του ουρανού και της γης. Η κυριαρχία Του εκτείνεται σ' όλα τα γεγονότα. Στηριχτείτε στις υποσχέσεις Του και θα βρείτε παρηγοριά και δύναμη.

«Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σ' εμένα» (Ιωάν. 14:1). Μέσω του Ιησού Χριστού έχουμε τη συμφιλίωση με τον Θεό. Ως αμαρτωλοί, και η σκέψη μόνο του Θεού θα μας προκαλούσε τρόμο και ταραχή. Όμως ο Χριστός έγινε ο Μεσίτης ανάμεσα σε μας και στον Θεό. Μέσω του Χριστού έχουμε κοινωνία με τον Θεό και απολαμβάνουμε τη χάρη και το έλεός Του. Η πίστη μας στον Χριστό φέρνει στην καρδιά μας την ειρήνη του Θεού. Ο Ιησούς είναι ο μόνος δρόμος για τον ουρανό. Ο Ίδιος δηλώνει κατηγορηματικά: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή» (Ιωάν. 14:6). Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Ο Χριστός, «Αυτός είναι ο λίθος που περιφρονήθηκε από σας τους οικοδόμους και που έγινε το πιο βασικό αγκωνάρι. Από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει σωτηρία ούτε υπάρχει άλλο πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο να μπορούμε να σωθούμε» (Πρ. 4:11,12).

Ο Ιησούς είναι η απόδειξη πως ο Θεός θέλει να μας χαρίσει τα πάντα: «Ο Θεός δεν λυπήθηκε ούτε το μονογενή του Υιό, αλλά τον παρέδωσε στο θάνατο για χάρη όλων μας. Δε θα μας δωρίσει, λοιπόν, μαζί μ' αυτόν τα πάντα;» (Ρωμ. 8:32). Ο Ψαλμωδός Δαβίδ ομολογεί: «Αλίμονό μου αν δεν πίστευα πως του Κυρίου τα αγαθά στη γη των ζωντανών θα δω» (Ψαλμ. 27:13). «Αλλά σ' εσένα, Κύριε, Θεέ μου, στρέφω τα μάτια μου. Σ' εσένα ελπίζω, μη μου αφαιρέσεις τη ζωή» (Ψαλμ. 141).

«Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σ' εμένα» (Ιωάν. 14:1). Οι μαθητές δεν είχαν αμφιβολία πως ο Θεός με κάποιο τρόπο θα τους φρόντιζε. Εκείνο που δεν μπορούσαν να καταλάβουν ήταν η φαινομενική εγκατάλειψή τους από τον Ιησού. Γι' αυτό το λόγο ο Ιησούς τονίζει, «να 'χετε πίστη και σ' εμένα».

Το θέλημα του Θεού είναι ν' αποδίδεται τιμή στον Χριστό: «Επίσης ο Πατέρας δε δικάζει κανέναν, αλλά έδωσε στον Υιό όλη την εξουσία να κρίνει τους ανθρώπους, έτσι ώστε όλοι να τιμούν τον Υιό, καθώς τιμούν τον Πατέρα. Όποιος δεν τιμάει τον Υιό δεν τιμάει ούτε τον Πατέρα που τον έστειλε» (Ιωάν. 5:22,23). Η πίστη στον Θεό μέσω του Ιησού Χριστού είναι η καλύτερη θεραπεία για τις θλίψεις. Μας δίνει τη δύναμη ν' αντιμετωπίσουμε όλα τα δεινά και να βγούμε νικητές.

«Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σ' εμένα» (Ιωάν. 14:1). Η αναχώρησή μου δεν είναι χωρίς σκοπό. «Κι όμως, εγώ σας λέω την αλήθεια. Σας συμφέρει να φύγω εγώ. Γιατί, αν εγώ δεν φύγω, δε θα έρθει σ' εσάς ο Παράκλητος. Εγώ αν πάω εκεί, θα τον στείλω σ' εσάς» (Ιωάν. 16:7).

β. Η βεβαιότητα της ουράνιας μακαριότητας, το δεύτερο μέσο θεραπείας. «Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλοί τόποι διαμονής» (Ιωάν. 14:2). Το σπίτι του Πατέρα μου είναι και δικό σας σπίτι, γιατί ο Πατέρας μου σας αγαπάει. Είναι και δικός σας Πατέρας. Και η κληρονομιά μας στον ουρανό είναι αιώνια. Πόσο όμορφα την παρουσιάζει ο Απ. Πέτρος: «Ευλογημένος να 'ναι ο Θεός, ο Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που από μεγάλη ευσπλαχνία μας ξαναγέννησε σε μια καινούρια ζωή με την ανάσταση του Ιησού Χριστού. Έτσι τώρα

μπορείτε να ελπίζετε πραγματικά σε μια κληρονομιά φυλαγμένη για σας στους ουρανούς, που δε φθείρεται, δεν έχει τίποτα το βέβηλο και δε μαραίνεται ποτέ» (Α' Πέτρ. 1:3,4).

«Εν τη οικία του πατρός μου μοναί πολλαί εισίν» (Ιωάν. 14:2). Δεν πρόκειται για σκηνές. Δεν πρόκειται για προσωρινή διαμονή. Εδώ κάτω στη γη είμαστε προσωρινοί και περαστικοί διαβάτες. Η πατρίδα μας είναι ο ουρανός. Η μόνιμη κατοικία μας, αυτό σημαίνει «μοναί», είναι στη δόξα του Θεού. Η βεβαιότητα αυτή μας γεμίζει χαρά και αγαλλίαση. Το βάρος των θλίψεων ελαττώνεται. Μπορούμε να υπομένουμε γιατί γνωρίζουμε ότι ο Κύριος είναι μαζί μας.

«Γι' αυτό, λοιπόν, δε χάνουμε το θάρρος μας. Μπορεί εξωτερικά να βαδίζουμε στο θάνατο, εσωτερικά όμως, μέρα με την ημέρα, η ζωή μας ανανεώνεται. Γιατί ό,τι προσωρινά ασκεί μια ελαφριά πίεση πάνω μας, μας προετοιμάζει για ολοένα και μεγαλύτερο πλούτο αιώνιας δόξας. Δε στοχεύουμε σ' αυτά που φαίνονται, αλλά σ' αυτά που δε φαίνονται. Γιατί όσα φαίνονται είναι πρόσκαιρα, ενώ όσα δε φαίνονται είναι αιώνια» (Β' Κορ. 4:16-18). Ο Απ. Παύλος είχε καταλάβει πολύ καλά το μήνυμα του Ευαγγελίου. Είχε απόλυτη βεβαιότητα για τη μακαριότητα του ουρανού και για τη δόξα του Θεού που τον περίμενε. Μ' αυτό το πρίσμα έβλεπε όλες τις ταλαιπωρίες, τους διωγμούς, τις θλίψεις. Και τις χαρακτηρίζει «μια ελαφριά πίεση» μπροστά στο μεγαλείο του Θεού, μπροστά στον ασύλληπτο «πλούτο της αιώνιας δόξας του Θεού» που προσδοκούσε. Όσο περισσότερο ζούμε τον ουρανό στην καθημερινή μας πορεία, τόσο ελαφρότερο νιώθουμε το βάρος των θλίψεων και των πειρασμών.

«Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλοί τόποι διαμονής» (Ιωάν. 14:2). Δεν είναι σαν τα ξενοδοχεία που, κάποια στιγμή, γεμίζουν και μας αφήνουν απ' έξω. Υπάρχουν στο σπίτι του Πατέρα πολλοί τόποι διαμονής για τους πολλούς «νιούς», που θα φέρει στη δόξα Του ο Κύριός μας. Είναι άπειρος ο Θεός κι είναι άπειρα και τα οικήματα για τα παιδιά Του.

Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό για την ασύλληπτη Πρόνοιά Του από τώρα και για όλη την αιωνιότητα. «Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλοί τόποι διαμονής. Αν δεν υπήρχαν, θα σας το 'λεγα» (Ιωάν. 14:2). Πόση ειλικρίνεια και ευθύτητα στα λόγια του Κυρίου μας! Ποτέ δεν κολάκεψε. Ποτέ δεν παρουσίασε εικονική πραγματικότητα. Ο Κύριός μας είναι «αξιόπιστος και αληθινός». Ευθύς και ειλικρινής κάθε ώρα και κάθε στιγμή. Ποια είναι η δική μου συμπεριφορά σ' αυτό το σημείο; Είναι ο λόγος μου πάντοτε σύμφωνος με την εντολή του Κυρίου; «Το «ναι» σας να είναι ναι και το «όχι» σας να είναι όχι» (Ματθ. 5:37). Μπορούν οι γύρω μου να μ' εμπιστευθούν χωρίς επιφυλάξεις; Πόσο πάσχουμε, αδελφοί, πόσο υστερούμε σ' αυτό θέμα! Ο Κύριος να μας συγχωρήσει και να μας ανορθώσει. Χρειαζόμαστε τόσο έντονα το θεραπευτικό άγγιγμά Του.

«Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλοί τόποι διαμονής. Αν δεν υπήρχαν, θα σας το 'λεγα. Εγώ πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο» (Ιωάν. 14:2). Ο ουρανός θα ήταν ένας τόπος απρόσιτος και ακατάλληλος για μας, αν δεν είχε προπορευθεί ο Ιησούς. Ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριος είναι «ο πρόδρομος», ο οποίος με τη θυσία Του, μας άνοιξε την είσοδο στα «Άγια των Αγίων» του Θεού. «Αυτή μας η ελπίδα μάς ασφαλίσει και μας βεβαιώνει σαν άγκυρα, και μας οδηγεί στα ενδότερα του καταπετάσματος, όπου μπήκε πριν από μας και για χάρη μας ο Ιησούς, αρχιερέας για πάντα όπως ο Μελχισεδέκ» (Εβρ. 6:19,20).

Ο Ιησούς πηγαίνει πριν από τους μαθητές για να τους ετοιμάσει τόπο. Σε άλλο σημείο θα τους πει: «Κι εσείς είστε αυτοί που μένατε μαζί μου στις δοκιμασίες μου. Όπως ο Πατέρας μου μου έδωσε τη βασιλεία, θα σας δώσω κι εγώ το δικαίωμα να τρώτε και να πίνετε στο τραπέζι μου στη βασιλεία μου. Θα καθίσετε πάνω σε θρόνους και θα κρίνετε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ» (Λουκ. 22:28-30). Τι ευλογημένη υπόσχεση! Ο Κύριος ετοίμασε ξεχωριστό τόπο διαμονής για τον καθένα μας! Η φροντίδα Του είναι ξεχωριστή για τον κάθε πιστό μαθητή Του. Είμαστε οι αγαπημένοι Του, Του ανήκουμε. Μας εξαγόρασε με το αίμα Του. Είμαστε οι εκλεκτοί Του. Μας αποκαλεί φίλους Του. Ενδιαφέρεται προσωπικά και ειδικά για τον καθένα μας.

Γ. Η υπόσχεση της Δεύτερης Έλευσής Του. «Μην ταραάζεται η καρδιά σας. Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σ' εμένα. Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλοί τόποι διαμονής. Αν δεν υπήρχαν, θα σας το 'λεγα. Εγώ πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο. Κι όταν πάω και σας ετοιμάσω τόπο, πάλι θα 'ρθω και θα σας πάρω κοντά μου, ώστε όπου είμαι εγώ να είστε κι εσείς» (Ιωάν. 14:1-3). «πάλιν έρχομαι». Η αναχώρησή Μου δεν είναι μάταιη. Έχει ένα συγκεκριμένο σκοπό. «Πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο», κι όταν όλα είναι έτοιμα, «πάλιν έρχομαι». Ο τόπος που ετοιμάζω για σας δε θα μείνει κενός. Ο «αρχηγός και τελειωτής της πίστεώς μας» θα ολοκληρώσει την αποστολή Του.

Ο Απ. Παύλος γράφει στους Χριστιανούς των Φιλιππών: «Έχω την πεποίθηση πως ο Θεός που άρχισε αυτό το αγαθό έργο σ' εσάς, θα το ολοκληρώσει ως την ημέρα του ερχομού του Ιησού Χριστού» (Φιλ. 1:6). Ο Χριστός προετοιμάζει για μας τόπο στους ουρανούς, αλλά παράλληλα ετοιμάζει κι εμάς τους ίδιους για κείνη την ημέρα. Η υπόσχεση της δεύτερης έλευσής Του στήριξε τους πιστούς του Χριστού όλους τους αιώνες που προηγήθηκαν.

Είναι, και τώρα, η σταθερή προσδοκία που ζωογονεί τις καρδιές μας και μας γεμίζει χαρά και αγαλλίαση. «Πάλιν έρχομαι», με ποιο σκοπό; «Για να σας πάρω κοντά μου». Ο Κύριος Ιησούς στέλνει τους αγαθούς αγγέλους Του και παραλαμβάνει έναν ένα τους δικούς Του. Όμως, εκείνη την ένδοξη μέρα, θα έρθει ο Ίδιος ο Κύριος για να παραλάβει την Εκκλησία Του: «Αυτό θα γίνει όταν ο Κύριος Ιησούς φανερωθεί από τον ουρανό με τη συνοδεία των ισχυρών αγγέλων του με πύρινη φλόγα για να τιμωρήσει όσους δε σέβονται τον Θεό και δεν υπακούν στο ευαγγέλιο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτοί θα τιμωρηθούν μ' αιώνιο όλεθρο. Μακριά από το πρόσωπο του Κυρίου κι από την ένδοξη μεγαλοπρέπειά του, όταν την ημέρα εκείνη θα έρθει για να δοξαστεί μαζί μ' αυτούς που του ανήκουν και να τιμηθεί μαζί με όλους εκείνους που τον πίστεψαν, αλλά και μαζί μ' εσάς, γιατί το κήρυγμά μας έγινε πιστευτό και από σας» (Β' Θεσ. 1:7-10).

Με τον πλούτο της χάρις Του μας κάλεσε και μας έσωσε. Με τον πλούτο της αγάπης Του θα ξανάρθει για να μας πάρει στη δόξα Του. Πόσο έντονα ζούμε αυτή την προσδοκία; Πολύ συχνά η επίδραση του κόσμου και τα καθημερινά προβλήματα αποσπούν την προσοχή μας. Μετριάζεται ο ζήλος μας. Θολώνει η όρασή μας. Χαμηλώνει στην καρδιά μας η φλόγα της προσδοκίας του ερχόμενου Κυρίου μας. Είναι ανάγκη επιτακτική να γεμίζουμε καθημερινά τις λαμπάδες μας με το αγνό λάδι του Αγίου Πνεύματος, για να μας βρει ο Κύριος έτοιμους, σαν τις φρόνιμες παρθένες.

Υπάρχει όμως και ο τελικός σκοπός: «Πάλι θα 'ρθω και θα σας πάρω κοντά μου. Ωστε όπου είμαι εγώ να είστε κι εσείς» (Ιωάν. 14:3). Όχι μόνο θα σας πάρω, αλλά θα είστε κοντά μου. Θα είστε μαζί μου στην αιωνιότητα Αυτό ήταν και το αίτημα του Κυρίου μας προς τον Πατέρα, στην αρχιερατική Του προσευχή: «Πατέρα, θέλω αυτοί που μου έδωσες να είναι μαζί μου όπου είμαι κι εγώ, για να μπορούν να βλέπουν τη δόξα μου, τη δόξα που μου χάρισες, γιατί με αγάπησες προτού να γίνει ο κόσμος» (Ιωάν. 17:24).

Εδώ διακηρύσσεται μια μεγάλη αλήθεια. Για τον Χριστιανό ο ουρανός είναι όπου βρίσκεται ο Χριστός. Δεν είναι ανάγκη να πιθανολογούμε που και πως είναι ο ουρανός. Αρκετό είναι να γνωρίζουμε πως είμαστε μαζί με τον Χριστό. Είμαστε περιορισμένα δημιουργήματα και, σ' αυτό τον κόσμο, δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τα βάθη και τα ύψη του Θεού. Ο Απ. Παύλος, παρά τις μεγάλες αποκαλύψεις που του είχαν δοθεί, δηλώνει: «Αλήθεια, τώρα βλέπουμε τα πράγματα θαμπά, σαν μέσα από μεταλλικό καθρέφτη. Τότε όμως πρόσωπο με πρόσωπο θα δούμε τον Θεό. Τώρα γνωρίζω μόνο ένα μέρος, τότε όμως θα γνωρίσω με πληρότητα, όπως και ο Θεός μ' έχει γνωρίσει» (Α' Κορ. 13:12).

«Μην ταράζεται η καρδιά σας. Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σ' εμένα. Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλοί τόποι διαμονής. Αν δεν υπήρχαν, θα σας το 'λεγα. Εγώ πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο. Κι όταν πάω και σας ετοιμάσω τόπο, πάλι θα 'ρθω και θα σας πάρω κοντά μου, ώστε όπου είμαι εγώ να είστε κι εσείς» (Ιωάν. 14:1-3). Οι ανηφορικοί δρόμοι, τα εμπόδια, οι δυσκολίες, οι πειρασμοί και τα ποικίλα προβλήματα είναι η καθημερινή μας εμπειρία. Όταν όμως με πίστη αποβλέπουμε σταθερά στον Ιησού Χριστό τον Κύριό μας, θα είμαστε μαζί Του νικητές και θριαμβευτές.

Ο Κύριός μας νίκησε και θριάμβευσε για χάρη μας, και βρίσκεται στα δεξιά του θρόνου του Πατέρα. Είναι ο αιώνιος Μεσίτης μας, ο Υπερασπιστής και ο Ελευθερωτής μας, Είναι ο «Κύριος των κυρίων και Βασιλιάς των βασιλιάδων» (Απ. 17:14). Εκείνη την ημέρα, στο μεγάλο Του θρίαμβο, θα μας υποδεχθεί και θα πει: «εύγε, καλέ και έμπιστε δούλε! Αποδείχτηκες αξιόπιστος στα λίγα, γι' αυτό θα σου εμπιστευθώ πολλά. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου» (Ματθ. 25:21).

Όταν ζούμε έντονα την προσδοκία της συνάντησής μας με τον ένδοξο Κύριό μας, οι θλίψεις, οι ταλαιπωρίες και οι δοκιμασίες αυτής της ζωής αποτελούν απλά επεισόδια του πνευματικού μας αγώνα: «Πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στα λόγια: «Μαζί με τον Χριστό αν πεθάναμε, μαζί του και θα ζήσουμε. Αν υπομένουμε, μαζί του και θα βασιλέψουμε. Αν τον αρνηθούμε, κι εκείνος θα μας αρνηθεί. Αν απιστούμε, πιστός εκείνος μένει, να αρνηθεί τον εαυτό του δεν μπορεί» (Β' Τιμ. 2:11-13).

Η καρποφορία (Ιωάν. 15:1-10)

Είναι γενικά παραδεκτό, ότι η συζήτηση αυτή του Ιησού με τους μαθητές Του έλαβε χώρα στη διάρκεια του τελευταίου δείπνου που είχε μαζί τους. Ήταν η βραδιά της προδοσίας, λίγο μετά την αναχώρηση του Ιούδα από τη συντροφιά των μαθητών. Το θέμα της συζήτησης ήταν επίκαιρο, καθώς ο Ιησούς ετοιμαζόταν ν' αποχωριστεί τους δικούς Του. Ήταν η αποχαιρετιστήρια ομιλία Του. Ο Ιησούς ήξερε πως οι μαθητές Του αντιμετώπιζαν ορισμένους κινδύνους. Με την αναχώρησή Του απ' ανάμεσά Του θα έμπαιναν στον πειρασμό να εγκαταλείψουν τον Ιησού και να γυρίσουν πίσω, στο Μωυσή και στους προφήτες.

Γι' αυτό το λόγο, στα πρώτα δέκα εδάφια του 15^{ου} κεφαλαίου, ο Κύριος Ιησούς τους μιλάει για την αναγκαιότητα να μείνουν ενωμένοι μαζί Του, μέσω της πίστης. Υπήρχε ακόμη ο κίνδυνος, ν' αποξενωθούν μεταξύ τους, και να πάρει ο καθένας το δικό του δρόμο. Δεν ήταν ο Ιησούς Εκείνος που τους κρατούσε τον ένα δίπλα στον άλλο; Αυτός είναι ο λόγος που, στα εδάφια 12-17, τους μιλάει για την αγάπη και την ενότητα μεταξύ τους. Τέλος, μπροστά στις δυσκολίες και τους διωγμούς που θα συναντούσαν, υπήρχε το ενδεχόμενο να αιφνιδιαστούν, να χάσουν το θάρρος τους και ν' αρνηθούν την αποστολή τους. Να γιατί, στα εδάφια 18-25, τους προετοιμάζει για την αντίδραση και το μίσος του κόσμου που θ' ακολουθούσε.

Τέσσερα θέματα θίγονται σ' αυτό το κεφάλαιο: Η καρποφορία, η αγάπη, το μίσος του κόσμου και το έργο του Αγίου Πνεύματος. Σήμερα θα σταθούμε στο πρώτο θέμα, στην καρποφορία και, πιστεύω, ο θείος Παράκλητος έχει να μας δώσει πολύτιμα μαθήματα.

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε τι ο Λόγος του Θεού έχει να πει στον καθένα μας ξεχωριστά. Όλοι θέλουμε να προχωρήσουμε πνευματικά, Όλοι μας επιθυμούμε να γνωρίσουμε καλύτερα και βαθύτερα το θέλημα του Θεού για τη ζωή μας. Ν' αυξηθούμε στην επίγνωση του προσώπου του Κυρίου μας και ν' αποκτήσουμε τα χαρακτηριστικά Του. Αυτή είναι η φυσιολογική πορεία του κάθε γνήσιου παιδιού του Θεού. Να μοιάσουμε όσο γίνεται περισσότερο στον Κύριό μας. Να φέρουμε πλούσιο πνευματικό καρπό για τη δόξα του Θεού. Θα διακρίνουμε τέσσερα σημεία, για να κατανοήσουμε καλύτερα τα μηνύματα, που ο Θεός θέλει να μας δώσει.

Α. «Εγώ είμαι το αληθινό κλήμα». Ο Ιησούς εδώ, όπως συνήθιζε να το κάνει, χρησιμοποιεί εικόνες και ιδέες, οι οποίες αποτελούσαν μέρος της θρησκευτικής κληρονομιάς του Ιουδαϊκού έθνους. Συχνά-πυκνά στην Παλαιά Διαθήκη ο Ισραήλ απεικονίζεται σαν το κλήμα ή το αμπέλι του Θεού.

Στο βιβλίο του προφήτη Ησαΐα συναντούμε την παραβολή του αμπελιού: «Θα σας πω το τραγούδι του φίλου μου για το αμπέλι του: Είχα ένα αμπέλι, λέει ο φίλος μου, πάνω σε εύφορη βουνοπλαγιά. Το 'σκαμα, απ' τα λιθάρια το καθάρισα κι όλο το φύτεψα κλήματα εκλεκτά. Στη μέση του έχτισα έναν πύργο και πατητήρι του 'φτιαξα. Και πρόσμενα να κάνει ωραία σταφύλια, μα κείνο έκανε ξυνοστάφυλα. Κρίνετε, λοιπόν, τώρα εσείς, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και ο λαός του Ιούδα, ανάμεσα σ' εμένα και στο αμπέλι μου. Τι θα μπορούσα ακόμα να 'χα κάνει γι' αυτό το αμπέλι μου και δεν το έκανα; Ενώ περίμενα πως θα 'κανε ωραία σταφύλια γιατί να κάνει ξυνοστάφυλα; ... Λαέ του Ισραήλ, εσείς είστε τ' αμπέλι, που ανήκει στον Κύριο του σύμπαντος κι εσείς του Ιούδα ο λαός είστε η φυτεία του η αγαπημένη. Περίμενε από σας αγαθοεργίες μα να, τώρα παντού αιματοχυσίες. Περίμενε ν' ασκείτε δικαιοσύνη μα να κραυγές για τ' άδικο κι οδύνη» (Ησ. 5;1-4,7,8)

Ανάλογη είναι και η αναφορά του προφήτη Ιερεμιά: «Ενώ εγώ σε είχα φυτέψει σαν κλήμα εκλεκτό, από το σπόρο τον καλύτερο, εσύ έγινες αγριόκλημα, που πια δεν το αναγνωρίζω» (Ιερ. 2:21). Ο προφήτης Ιεζεκιήλ συγκρίνει τον Ισραήλ με κληματαριά: «Ήταν η μάνα σας σαν την κληματαριά τη φυτεμένη στον νερόν τις όχθες. Ήταν καρπούς γεμάτη και κλαδιά, απ' τα πολλά νερά που την ποτίζαν... Αλλά με οργή και βία ξεριζώθηκε, ρίχτηκε καταγής» (Ιεζ. 19:10,12).

Μια όμως απ' τις σημαντικότερες αναφορές βρίσκεται στον 80^ο Ψαλμό: «Αμπέλι από την Αίγυπτο ξερίζωσες. Λαούς απόδιωξες κι εκεί το φύτεψες. Ετοιμάσες το έδαφος για χάρη του, κι έτσι άπλωσες τις ρίζες του και γέμισε τη γη. Σκέπασε τα βουνά με τη σκιά του και τα κλαδιά του σκίασαν τους κέδρους τους γιγάντιους. Άπλωσε ως τη θάλασσα τις κληματόβεργές του κι ως το ποτάμι τα βλαστάρια του. Γιατί έριξες τους φράχτες του και το τρυγάνε όλο οι περαστικοί;» (Ψαλμ. 80:9-13).

Το έμβλημα στα νομίσματα των Μακκαβαίων ήταν η κληματαριά. Ένα από τα ωραιότερα στολίδια στο ναό του Σολομώντα ήταν η χρυσή κληματαριά μπροστά στα Άγια. Η κληματαριά ήταν το εθνικό σύμβολο του Ισραήλ. Τώρα ο Ιησούς στέκεται ανάμεσά τους και κάνει αυτή τη βαρυσήμαντη δήλωση: «Εγώ ειμί η άμπελος η αληθινή» (Ιωάν. 1:1). Λίγες ώρες πριν είχε χρησιμοποιήσει την ίδια εικόνα. Στο 21^ο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου αναφέρεται η παραβολή του αμπελώνα: «Ακούστε άλλη μια παραβολή: Ένας γαιοκτήμονας φύτεψε ένα αμπέλι, το περίφραξε, έσκαψε σ' αυτό πατητήρι, έχτισε πύργο, το νοίκιασε σε γεωργούς και έφυγε για άλλον

τόπο. Όταν πλησίασε η εποχή της καρποφορίας, έστειλε τους δούλους του στους γεωργούς να πάρουν το μερίδιό του από τους καρπούς. Οι γεωργοί όμως έπιασαν τους δούλους του, κι άλλον τον έδειραν, άλλον τον σκότωσαν κι άλλον τον λιθοβόλησαν. Ξανάστειλε άλλους δούλους, περισσότερους από τους πρώτους και τους έκαναν τα ίδια. Τελευταίο τους έστειλε το γιο του με τη σκέψη: «θα σεβαστούν το γιο μου». Οι γεωργοί όμως, όταν είδαν το γιο, είπαν μεταξύ τους: «αυτός είναι ο κληρονόμος. Εμπρός, ας τον σκοτώσουμε και ας αρπάξουμε την κληρονομιά του». Έτσι τον έπιασαν, τον έβγαλαν έξω από τ' αμπέλι και τον σκότωσαν. Όταν λοιπόν έρθει ο ιδιοκτήτης του αμπελιού, τι θα κάνει σ' εκείνους τους γεωργούς;» «Είναι κακοί», του λένε. «Γι' αυτό θα τους εξολοθρεύσει με το χειρότερο τρόπο και θα νοικιάσει το αμπέλι σ' άλλους γεωργούς, που θα του δίνουν τους καρπούς στην εποχή τους» (Ματθ. 21:33-41).

Σ' αυτή την παραβολή ο Ιησούς χρησιμοποιώντας το αμπέλι σαν απεικόνιση της εθνικής τους ζωής, αποδοκίμασε το Ιουδαϊκό έθνος, δηλώνοντας με έμφαση: «Γι' αυτό σας βεβαιώνω πως ο Θεός θα σας αφαιρέσει το προνόμιο να είστε ο λαός της βασιλείας του, και θα το δώσει σ' ένα λαό που θα παράγει τους καρπούς της βασιλείας του» (Ματθ. 21:43). Οι μαθητές είχαν ακούσει την τρομερή ετυμηγορία. Και τώρα, στην τελευταία Του διδασκαλία, χρησιμοποιεί πάλι την ίδια εικόνα-το εθνικό σύμβολο της κληματαριάς- γι' αυτό που μίλησαν οι προφήτες, για να δείξουν την αποτυχία της εθνικής τους ζωής. Στέκεται μέσα στα ερείπια της ηθικής και πνευματικής ζωής του Ισραήλ και διαδηλώνει πως ο Ισραήλ απέτυχε, όμως ο Θεός δεν αστόχησε. Οι βουλές και οι σκοποί του Θεού θα εκπληρωθούν στο ακέραιο. Ο Θεός, που δημιούργησε την κληματαριά για να φέρει καρπό για ολόκληρο τον κόσμο, δεν ηττήθηκε.

«Εγώ είμαι το αληθινό κλήμα» (Ιωάν. 15:1). Μ' αυτή τη δήλωσή Του ο Ιησούς αφαιρεί τα προνόμια από τον αποτυχημένο Ιουδαϊκό λαό και τα μεταφέρει στον Εαυτό Του και στην Εκκλησία Του. Λίγο πιο κάτω θα πει: «Εγώ είμαι το κλήμα, εσείς οι κληματοβεργες. Εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του, αυτός δίνει άφθονο καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν. 15:5). Ο Ιησούς παίρνει επάνω Του όχι μόνο τα προνόμια, αλλά και τις ευθύνες της καρποφορίας.

Είναι εκπληκτικό και αδιανόητο κάτω από ποιες συνθήκες, ο Κύριος Ιησούς κάνει αυτές τις βαρυσήμαντες διακηρύξεις. Η κόλαση Τον περιτριγυρίζει από παντού. Η προδοσία βρίσκεται σε εξέλιξη. Το μίσος του διεφθαρμένου ιερατείου ετοιμάζεται να Τον οδηγήσει στο μαρτύριο του σταυρού. Είναι τότε που δηλώνει: «Εγώ είμαι το αληθινό κλήμα» κι εσείς, η μικρή ομάδα των μαθητών, είστε τα κλαδιά μου. Μέσα στη μεγαλύτερη τρικυμία της ζωής Του, ο Ιησούς αναδεικνύεται Κυρίαρχος των περιστάσεων. Είναι ο Ιησούς ο Κύριος της ζωής και του θανάτου.

Β. Ο Τέλειος Αμπελουργός. «Εγώ είμαι το αληθινό κλήμα, κι ο Πατέρας μου είναι ο αμπελουργός» (Ιωάν. 15:1). Ο Θεός δεν είναι μόνο ο ιδιοκτήτης αλλά έχει και την πλήρη και αδιάκοπη φροντίδα του αμπελώνα, της Εκκλησίας Του. Πόσο ενθαρρυντικό και παρηγόριο είναι, να γνωρίζουμε πως ο Θεός του σύμπαντος, ο Αγαθός και ο Παντοδύναμος, μας φροντίζει διαρκώς. Έχει το μάτι Του επάνω μας κάθε ώρα και κάθε στιγμή. Είμαστε δικοί Του. Μας αγόρασε πληρώνοντας το βαρύ τίμημα, τη θυσία του μονογενούς Υιού Του, «Δε θα μας δωρίσει, λοιπόν, μαζί μ' αυτόν τα πάντα;» (Ρωμ. 8:32).

Η προστασία των δικών Του είναι ένα από τα βασικά αιτήματα του Κυρίου μας στην αρχιερατική Του προσευχή: «Τώρα δεν είμαι πια μέσα στον κόσμο. Ενώ αυτοί μένουν μέσα στον κόσμο, κι εγώ έρχομαι σ' εσένα. Άγιε Πατέρα, διατήρησέ τους στην πίστη με τη δύναμη του ονόματός σου που μου χάρισες, για να μείνουν ενωμένοι όπως εμείς. Όταν ήμουν μαζί τους στον κόσμο, εγώ τους διατηρούσα στην πίστη με τη δύναμη του ονόματός σου. Αυτούς που μου έδωσες τους φύλαξα, και κανένας απ' αυτούς δε χάθηκε, παρά μόνο ο άνθρωπος της απώλειας, για να εκπληρωθούν τα λόγια της Γραφής... Σε παρακαλώ, όχι να τους πάρεις από τον κόσμο, αλλά να τους προστατέψεις από το διάβολο» (Ιωάν. 17:11,12,15).

Ευχαριστούμε τον Θεό επειδή είναι τόσο καλός μαζί μας. Μας κάλεσε, μας έσωσε, μας ελευθέρωσε από τη δύναμη της αμαρτίας και του θανάτου, και δεν έπαψε να μας φροντίζει καθημερινά. Ας πούμε μαζί με τον Ψαλμωδό: «Είν' ο Θεός για μας καταφύγιο και δύναμη. Στάθηκε στις ανάγκες μας βοήθεια σπουδαία. Γι' αυτό και δε φοβόμαστε όταν σαλεύει η γη κι αλλάζουν θέση τα βουνά στου ωκεανού τα βάθη. Παφλάζουν τα νερά του και ταράζονται. Φουσκώνουν και τραντάζουν τα βουνά. Μαζί μας είν' ο Κύριος του σύμπαντος, πύργος για μας ο Θεός του Ιακώβ... Μονάχα στον Θεό βρίσκει η ψυχή μου τη γαλήνη. Γιατί αυτός μου δίνει την ελπίδα μου. Μονάχα εκείνος είναι προστάτης και σωτήρας μου και κάστρο μου. Καθόλου δε θα κλονιστώ. Η σωτηρία και η δόξα μου βρίσκονται στον Θεό. Αυτός είναι ο δυνατός προστάτης μου, το καταφύγιό μου είναι στον Θεό. Σ' εκείνον έλπικε κάθε στιγμή, λαέ μου, μπροστά του ανοίξτε τις καρδιές σας. Το καταφύγιό μας είν' ο Θεός» (Ψαλμ. 46:2-4,62:6-9).

«Εγώ ειμι η άμπελος η αληθινή και ο πατήρ μου ο γεωργός εστιν. Παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν αίρει αυτό» (Ιωάν. 15:1,2). Η πρώτη έννοια του ρήματος «αίρω» είναι: υψώνω, υποστηρίζω. Κατά δεύτερο λόγο σημαίνει: αφαιρώ, απομακρύνω. Θα ήθελα να σταθούμε στην πρώτη σημασία του ρήματος και να θαυμάσουμε την αγάπη, την υπομονή και τη μακροθυμία του Θεού. Τα κλαδιά της φυσικής κληματαριάς είναι ανάγκη να τοποθετηθούν πάνω σε πασσάλους και σε σύρματα. Τότε μόνο θα τα βλέπει ο ήλιος και θα καρποφορούν.

Ο Ουράνιος Αμπελοργός κάνει ακριβώς αυτό το έργο ως πρώτη Του δραστηριότητα. Μας ανυψώνει και μας υποβασιάζει, για να μας φωτίζει «ο Ήλιος της δικαιοσύνης». Παρατείνει το έλεός Του επάνω μας, και μας δίνει καινούριες ευκαιρίες, με σκοπό να φέρουμε καρπό Αγίου Πνεύματος. Η προφητεία του Ησαΐα για τον Ιησού, σχετικά με την αποστολή Του, είναι: «Το ραγισμένο καλάμι δεν θα το συντρίψει, το λυχνάρι που καπνίζει δε θα το σβήσει, ωσότου οδηγήσει τη δίκαιη κρίση στη νίκη. Και στ' όνομά του θα στηρίζουν τα έθνη την ελπίδα τους» (Ματθ. 12:20,21)

Γ. Ο απαραίτητος καθαρισμός. «και παν το καρπόν φέρον καθαίρει αυτό ίνα καρπόν πλείονα φέρη» (Ιωάν. 15:2): η δεύτερη δραστηριότητα του θείου Αμπελοργού. Κάθε κληματόβεργα που κάνει καρπό, την καθαρίζει, απομακρύνει τα παράσιτα, την περιποιείται, την κλαδεύει για να καρποφορήσει περισσότερο. Με πνευματικούς όρους, η δραστηριότητα αυτή αναφέρεται στο έργο του Θεού μέσα μας μετά την αναγέννηση. Με το Πνεύμα Του απομακρύνει από πάνω μας οτιδήποτε βλάπτει την πνευματική μας ανάπτυξη. Παλιές συνήθειες που δεν είναι σύμφωνες με το θέλημά Του. Αλλάζει το νου, τις σκέψεις και τη φιλοσοφία μας. Μας οδηγεί σε καινούριες αξίες και μας κατευθύνει σε σωστές προτεραιότητες. Κάποιες φορές απομακρύνει ακόμη και φίλους από κοντά μας, όταν γίνονται εμπόδιο στην πνευματική μας πρόοδο.

Η σειρά δράσης του Ουράνιου Πατέρα μας είναι πολύ σημαντική. Πρώτα μας στηρίζει, μας ανυψώνει, αυξάνει την αφιέρωσή μας στον Χριστό, και μετά πραγματοποιεί το έργο του αγιασμού, απομακρύνοντας τα μη παραγωγικά στοιχεία. Το αντίστροφο δημιουργεί η υποκρισία. Εάν αφαιρέσουμε από τη ζωή μας κάποιες κακές συνήθειες, χωρίς την απαραίτητη αφιέρωση στον Χριστό, χωρίς να έρθουμε κοντύτερα στον Θεό, θεωρούμε τον εαυτό μας πιο άγιο από τους άλλους. Χαρακτηρίζουμε τους άλλους κοσμικούς, ενώ, στην πραγματικότητα, εμείς βρισκόμαστε σε πνευματική πτώση.

Υπάρχει όμως κι ένας μεγαλύτερος κίνδυνος. Αδειάζοντας από τα στοιχεία αυτά, χωρίς να γεμίσουμε με τον Χριστό, δημιουργείται μέσα μας ένα κενό, που θα γεμίσει με άλλα στοιχεία ξένα προς τον Χριστό. Ο εχθρός της ψυχής μας παραμονεύει. Αλίμονό μας αν του αφήσουμε ελεύθερο χώρο. Θυμάστε την περίπτωση που αναφέρει ο Χριστός: «Όταν το δαιμονικό πνεύμα βγει από τον άνθρωπο, περνάει από ξηρούς τόπους, ψάχνοντας να βρει κάπου να ξεκουραστεί, μα δε βρίσκει. Τότε λέει: «θα γυρίσω ξανά στην κατοικία μου, εκεί απ' όπου έφυγα». Έρχεται και τη βρίσκει αδειανή, σκουπισμένη και στολισμένη. Τότε πηγαίνει και παίρνει μαζί του άλλα εφτά πνεύματα, πιο πονηρά κι από το ίδιο, και μπαίνουν και κατοικούν εκεί. Και γίνεται η τελευταία κατάσταση του ανθρώπου εκείνου χειρότερη από την προηγούμενη. Έτσι θα γίνει και μ' αυτήν εδώ την πονηρή γενιά» (Ματθ. 12:43-45). Αυτός είναι ο λόγος που κάποιιοι, ενώ ξεκίνησαν την πνευματική τους ζωή πολύ καλά, καταλήγουν πνευματικά ναυάγια.

Τι πρέπει να γίνει; Είναι ανάγκη να πλησιάσουμε περισσότερο τον Θεό. Να Τον γνωρίσουμε καλύτερα. Να Τον εμπιστευθούμε πληρέστερα. Να προσκολληθούμε στον Χριστό μ' όλη μας την καρδιά. Και καθώς αρχίζει η καρποφορία, το άγιο Πνεύμα, ο θεϊός Παράκλητος θα κόψει και θα πετάξει από πάνω μας ό,τι περιττό, ό,τι βλαβερό, χωρίς πολύ καλά να το καταλάβουμε. Αυτή είναι η πνευματική ωριμότητα.

«Όταν ο Μωυσής κατέβαινε από το όρος Σινά και οι δυο πλάκες του νόμου ήταν στα χέρια του, δεν ήξερε ότι το δέρμα του προσώπου του είχε γίνει λαμπερό όση ώρα μιλούσε με τον Θεό, και ακτινοβολούσε» (Έξ. 34:29). Δεν είναι θαυμαστό! Ο Θεός δημιουργεί σταδιακά μέσα μας «νουν Χριστού». Όλη η ζωή μας πάνω στη γη είναι μια πορεία αγιασμού. Το πρότυπο της αγιοσύνης είναι ο Ιησούς Χριστός. Το Άγιο Πνεύμα εργάζεται μέσα μας αθόρυβα και σταθερά, για να μορφώσει το χαρακτήρα του Χριστού.

Και κάτι ακόμη σχετικά με τον καθαρισμό: το μέσο που χρησιμοποιεί ο Θεός είναι ο Λόγος Του. Αν δε δούμε το Λόγο του Θεού ως μέσο καθαρισμού, οι προσπάθειές μας είναι ανθρώπινες, είναι μάταιες. Δεν προέρχονται από τον Θεό κι είναι καταδικασμένες σε αποτυχία. Ο Ψαλμωδός κάνει την ερώτηση: «Πως θα κρατήσει τη ζωή του ο νέος καθαρής;», και απαντάει: «Ζώντας με το δικό σου λόγο, Κύριε» (Ψαλμ. 119:9). Παρόμοια είναι τα λόγια του Κυρίου στους μαθητές Του: «Εσείς είστε κιάλας κλαδεμένοι και καθαροί εξαιτίας των όσων σας έχω διδάξει» (Ιωάν. 15:3). Ο καλύτερος τρόπος για να μείνει η αμαρτία μακριά μας είναι η τακτική και προσεκτική μελέτη του Λόγου του Θεού, και η εφαρμογή του στη ζωή μας, με τη δύναμη και την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος.

Δ. Το μυστικό της πλούσιας καρποφορίας. Ο Κύριος Ιησούς μας κάλεσε, μας έσωσε, μας αναγέννησε. Λάβαμε

«χάρη και αποστολή» (Ρωμ. 1:5). Η αδράνεια και η έλλειψη καρποφορίας αποτελούν παθολογικές καταστάσεις, που δεν δοξάζουν τον Θεό. Το θέλημα του Θεού για τον καθένα μας είναι να φέρουμε καρπό, και μάλιστα άφθονο: «Όταν εσείς δώσετε άφθονο καρπό κι αποδειχτείτε έτσι μαθητές μου» (Ιωάν. 15:8). Μια ζωή ευσέβειας και ηθικής καθαρότητας, που θα παράγει καρπούς δικαιοσύνης. Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος, όπως είναι η αγάπη και η χαρά, είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της γνήσιας, της αληθινής Χριστιανικής ζωής.

Ποιο είναι το μυστικό της πλούσιας καρποφορίας; Πως θα επιτύχουμε στη θείκη αποστολή; «Μείνате εν εμοί, καγώ εν υμίν» (Ιωάν. 15:4). Το μυστικό της επιτυχίας μας βρίσκεται στη σταθερή και ζωντανή σύνδεσή μας με τον Αναστημένο και Δοξασμένο Ιησού Χριστό: «Μείνετε ενωμένοι μαζί μου. Τότε θα 'μαι κι εγώ ενωμένος μαζί σας. Όπως η κληματόβεργα δεν μπορεί να καρποφορήσει από μόνη της, αν δεν είναι ενωμένη με το κλήμα, το ίδιο κι εσείς αν δε μείνετε ενωμένοι μαζί μου. Εγώ είμαι το κλήμα, εσείς οι κληματόβεργες. Εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του, αυτός δίνει άφθονο καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν. 15:4,5). Βασική και απαραίτητη προϋπόθεση για την καρποφορία είναι η ζωντανή ένωσή μας με τον Χριστό. Είναι εντολή, είναι παραγγελία, είναι επιθυμία του Χριστού να μένουμε ενωμένοι μαζί Του. Τότε μόνο η ζωή του Χριστού διοχετεύεται μέσα μας.

Το μυστικό της ζωής του Χριστού ήταν η σταθερή και στενή σχέση Του με τον Πατέρα. Ξανά και ξανά βλέπουμε τον Ιησού να αποσύρεται σε έρημο τόπο για να συναντήσει τον Θεό. Ο Ιησούς έμενε διαρκώς στον Θεό. Τέτοια πρέπει να είναι και η δική μας σχέση με τον Κύριο Ιησού, σταθερή και αδιάκοπη σύνδεση μαζί Του.

Δεν μπορούμε να το κατορθώσουμε, αν δεν κάνουμε ορισμένα σταθερά βήματα γι' αυτό το σκοπό. Η πνευματική ζωή δεν παράγεται με τρόπο μαγικό. Ασφαλώς η σχέση μας με τον ζωντανό Χριστό είναι ένα μεγάλο μυστήριο. Αυτό τονίζει ο Απ. Παύλος στην Επιστολή προς Εφεσίους (5:32) στη σχέση Χριστού-Εκκλησίας. Όμως, η παραμονή μας στον Χριστό και η ζωή της καρποφορίας χρειάζονται την ενεργό, τη θεληματική συμμετοχή μας.

Δεν πρέπει να περνάει ούτε μια μέρα χωρίς να σκεφτούμε τον Χριστό και χωρίς να ζήσουμε στη παρουσία Του. Το «αδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Α' Θεσ. 5:17), τι άλλο σημαίνει; Δεν εννοεί, ο Απ. Παύλος, πως πρέπει να μένουμε διαρκώς στα γόνατα και να ξεχάσουμε την αποστολή μας. Δεν πρέπει η προσευχή να γίνεται ένας τρόπος αποφυγής των ευθυνών. Η απομόνωση και ο ασκητισμός δε δοξάζουν τον Θεό. Ο Θεός θέλει να ζούμε τη ζωή του Χριστού μέσα στον κόσμο, με τις όποιες ευθύνες Εκείνος μας αναθέτει.

Προσευχή και δράση είναι το θέλημα του Θεού για μας. Να προγραμματίζουμε τη ζωή μας με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην περνάει καμιά μέρα χωρίς να έχουμε κάποιες στιγμές περισυλλογής, μελέτης και προσευχής στην παρουσία του Κυρίου μας. Αυτή η ζωντανή σχέση με τον Χριστό έχει διπλό ευεργετικό αποτέλεσμα. Πρώτα, πλουτίζει την ίδια μας τη ζωή. Έπειτα, φέρνουμε άφθονο καρπό κι έτσι δοξάζεται ο Θεός. Οι σκέψεις των ανθρώπων που βλέπουν τη ζωή μας, στρέφονται προς τον Θεό.

«Μ' αυτό τον τρόπο φανερώνεται η δόξα του Πατέρα μου. Όταν εσείς δώσετε άφθονο καρπό κι αποδειχτείτε έτσι μαθητές μου» (Ιωάν. 15:8). Τι πιο όμορφο, τι πιο σημαντικό η ζωή μας και η συμπεριφορά μας να δίνουν δόξα στον Θεό!

Ο Ιησούς Χριστός είναι το αληθινό, το γνήσιο κλήμα κι εμείς οι κληματόβεργες. Ο Τέλειος Αμπελουργός είναι ο Ουράνιος Πατέρας μας, που μας ανυψώνει, μας υποστηρίζει και μας ευλογεί. Ευχαριστούμε, ευγνωμονούμε και δοξάζουμε τον Θεό και Πατέρα μας γιατί, μέσα στη χάρη και την άπειρη αγάπη Του, μας χάρισε τον Κύριο Ιησού, που είναι ο Μεσίτης μας και μας ενώνει με τον Πατέρα. Κι ό,τι καλό υπάρχει στη ζωή μας, όποιος πνευματικός καρπός, προέρχεται από την αγαθή Πρόνοιά του Δημιουργού και Σωτήρα μας, καθώς μένουμε ενωμένοι με το Ζωντανό Χριστό: «Γιατί μέσα σ' αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε» (Πρ. 17:28). Η δόξα ανήκει στον Θεό. Αμήν.

Η αγάπη, ο σύνδεσμος της τελειότητας (Ιωάν. 15:9-17)

Η συζήτηση αυτή του Ιησού με τους μαθητές Του έλαβε χώρα στη διάρκεια του τελευταίου δείπνου, που είχε μαζί τους. Ήταν η βραδιά της προδοσίας. Λίγο πριν ο Ιούδας είχε αναχωρήσει από τη συντροφιά του Ιησού, για να εκτελέσει την ανίερη αποστολή του. Το θέμα της συζήτησης ήταν επίκαιρο, καθώς ο Ιησούς επρόκειτο ν' αποχωριστεί τους δικούς Του πολύ σύντομα. Ήταν, κατά κάποιον τρόπο, η τελευταία παρακαταθήκη πριν από την αναχώρησή Του.

Ο Ιησούς ήξερε πολύ καλά τους συγκεκριμένους κινδύνους που αντιμετώπιζαν οι μαθητές Του. Με την αναχώρησή Του απ' ανάμεσά τους θα έμπαιναν στον μεγάλο πειρασμό να γυρίσουν πίσω στο Μωυσή και στο νόμο. Γι' αυτό το λόγο, στα πρώτα εδάφια αυτού του κεφαλαίου, ο Κύριος Ιησούς τους μιλάει για την αναγκαιότητα να μείνουν μαζί Του.

Παίρνοντας εικόνες από τη θρησκευτική ζωή του Ιουδαϊκού έθνους, τους μιλάει με παραστατικό τρόπο. Δηλώνει απερίφραστα: «Εγώ είμαι το αληθινό κλήμα» (Ιωάν. 15:1). Χρησιμοποιεί την ίδια εικόνα-το εθνικό σύμβολο της κληματαριάς- γι' αυτό που μίλησαν οι προφήτες, για να δείξουν την αποτυχία της εθνικής ζωής. Στέκεται μέσα στα συντρίμια της ηθικής και της πνευματικής ζωής του Ισραήλ και δηλώνει πως ο Ισραήλ απέτυχε, αλλά ο Θεός δεν αστόχησε. Οι βουλές και οι σκοποί του Θεού θα εκπληρωθούν στο ακέραιο. Ο Θεός, που δημιούργησε την κληματαριά για να φέρει καρπό χρήσιμο σ' ολόκληρο τον κόσμο, δεν απέτυχε.

«Εγώ είμαι το αληθινό κλήμα» (Ιωάν. 15:1). Μ' αυτή τη δήλωσή Του ο Ιησούς αφαιρεί τα προνόμια από τον αποτυχημένο Ιουδαϊκό λαό και τα μεταφέρει στον Εαυτό Του και στην Εκκλησία Του.

Λίγο πιο κάτω θα πει: «Εγώ είμαι το κλήμα, εσείς οι κληματοβέργες. Εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του, αυτός δίνει άφθονο καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν. 15:5). Αυτό το θέμα αναπτύξαμε σε προηγούμενη μελέτη μας, και αναφέραμε πως ο Θεός, ο τέλειος αμπελουργός, μας υψώνει, μας υποβαστάζει και κατόπιν έρχεται και μας καθαρίζει, απομακρύνοντας από πάνω μας οτιδήποτε εμποδίζει την πλούσια καρποφορία.

Με πρότυπο της αγιοσύνης τον Ιησού Χριστό, εργάζεται μέσα μας και δημιουργεί σταδιακά «νουν Χριστού». Όλη η ζωή μας πάνω στη γη είναι μια πορεία αγιασμού. Το Πνεύμα του Θεού εργάζεται μέσα μας αθόρυβα και σταθερά, για να μορφώσει το χαρακτήρα του Χριστού. Αυτό είναι το θέμα μας σήμερα: Τα κύρια γνωρίσματα των εκλεκτών του Χριστού, με επιστέγασμα «την αγάπη-το σύνδεσμο της τελειότητας», όπως τον ονομάζει ο Άγιος Λόγος του Θεού.

Ο δεύτερος κίνδυνος, που αντιμετώπιζαν οι μαθητές, ήταν ν' αποξενωθούν μεταξύ τους και να πάρει ο καθένας το δρόμο του. Δεν ήταν ο Ιησούς Εκείνος που τους κρατούσε τον ένα δίπλα στον άλλο; Αυτός είναι ο λόγος που, στα εδάφια που μελετούμε, τους μιλάει για την αγάπη και την ενότητα μεταξύ τους.

Η έμφαση του 15^{ου} κεφαλαίου του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου είναι η δόξα του Θεού. Στα εδάφια που μελετούμε, η δόξα του Θεού συνδέεται με τέσσερα βασικά χαρακτηριστικά, που το καθένα απ' αυτά είναι απαραίτητο να υπάρχει και να φαίνεται στη ζωή του κάθε Χριστιανού. Τα χαρακτηριστικά αυτά είναι: Η καρποφορία, η αγάπη, η υπακοή και η χαρά. Το καθένα απ' αυτά συνδέεται στενά με το κεντρικό θέμα του κεφαλαίου, την ανάγκη των πιστών να μένουμε ενωμένοι με το ζωντανό Χριστό, όπως το κλήμα με την κληματαριά. Ας δούμε το καθένα ξεχωριστά:

Α. Η καρποφορία, το πρώτο χαρακτηριστικό. Ο Κύριος Ιησούς λέει: «Μ' αυτόν τον τρόπο φανερώνεται η δόξα του Πατέρα μου: Όταν εσείς δώσετε άφθονο καρπό κι αποδειχθείτε έτσι μαθητές μου» (Ιωάν. 15:8). Ο Ιησούς τονίζει ξεκάθαρα πως, αν μένουμε ενωμένοι μαζί Του, η Χριστιανική μας ζωή θα είναι καρποφόρα κι έτσι θα δοξάζεται ο Θεός. Κι επιπλέον, η καρποφορία μας θα είναι η απόδειξη, πως είμαστε γνήσιοι μαθητές του Χριστού. Αλλά, τι σημαίνει καρποφορία; Κατά μία έννοια είναι, να κερδίζουμε ψυχές για τον Χριστό. Αυτή ήταν η προσδοκία του Απ. Παύλου, όταν έγραφε στους αδελφούς της Ρώμης: «Θέλω να έρθω, για να έχω κάποιον καρπό και σ' εσάς, όπως και στα άλλα έθνη» (Ρωμ. 1:13). Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι, ο ευαγγελισμός και η σωτηρία των ανθρώπων είναι μια μεγάλη ευλογία, και αποτελεί έναν από τους βασικούς σκοπούς της ύπαρξης της Εκκλησίας πάνω στη γη.

Όμως το πιο απαραίτητο, η καρδιά της Χριστιανικής μαρτυρίας, είναι να δημιουργηθεί μέσα μας ο θεϊκός χαρακτήρας. Ο γνήσιος καρπός του Αγίου Πνεύματος περιγράφεται στην Επιστολή προς Γαλάτας του Απ. Παύλου: «Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος είναι η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια» (Γαλ. 5:22,23).

Αυτός ο καρπός, όταν υπάρχει στη ζωή μας, φανερώνει το χαρακτήρα του Χριστού. Όταν βλέπουμε αυτόν τον

καρπό, αναγνωρίζουμε τη γνησιότητα της πίστης και φανερόνεται η δόξα του Θεού στην καθημερινή μας ζωή. Κι είναι ένας καρπός, που περιμένει ο Ουράνιος Αμπελουργός να δει σε όλους τους δικούς Του, άσχετα από τις συνθήκες και τις περιστάσεις στις οποίες ζούμε. Κι είναι ακριβώς στις δύσκολες και σκοτεινές ώρες, που ο χαρακτήρας του Κυρίου λάμπει και αποδεικνύει τη γνησιότητα των μαθητών Του.

Β. Η αγάπη, το δεύτερο χαρακτηριστικό. Είναι το σημείο στο οποίο ο Ιησούς δίνει ιδιαίτερη έμφαση. Και είναι φυσικό, γιατί η αγάπη αποτελεί το πρώτο συστατικό του καρπού του Αγίου Πνεύματος. Στην πραγματικότητα είναι ο ύψιστος καρπός. Όλα τ' άλλα, και τα καλύτερα χαρίσματα, είναι προσωρινά: «Θα μείνουν τελικά για πάντα αυτά τα τρία: η πίστη, η ελπίδα κι η αγάπη. Κι απ' αυτά το πιο σπουδαίο είναι η αγάπη» (Α' Κορ. 13:13).

Ο Ιησούς, μιλώντας για την αγάπη, μας λέει: «Όπως με αγάπησε ο Πατέρας, έτσι σας αγάπησα κι εγώ. Μείνετε πιστοί στην αγάπη μου» (Ιωάν. 15:9). Καθώς παρατηρούμε αυτό το εδάφιο, διακρίνουμε τρία μέρη:

α. Η δήλωση της αγάπης, το πρώτο μέρος. «Σας αγάπησα». Ο Χριστός μας αγάπησε και μας αγαπάει. Είναι κάτι, που ο νους μου αδυνατεί να κατανοήσει. «Σας αγάπησα», είναι μια φράση, που όλοι μας επιθυμούμε ν' ακούμε οποιαδήποτε στιγμή, όταν βέβαια ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Η αγάπη είναι η βάση του επιτυχημένου, του σταθερού γάμου. Η βάση της Χριστιανικής οικογένειας είναι η αγάπη ανάμεσα στους γονείς και στα παιδιά. Το ίδιο στοιχείο της αγάπης είναι η βάση της φυσιολογικής κοινωνίας μέσα στην τοπική Εκκλησία. Κι αν η έκφραση της γνήσιας αγάπης είναι τόσο επιθυμητή στις μεταξύ μας σχέσεις, πόσο πιο σημαντικό είναι, ν' ακούμε από το στόμα του Χριστού: «Σας αγάπησα»! Είναι θαυμαστό! Ξεπερνάει κάθε όριο της ανθρώπινης αντίληψης. Είμαστε το αντικείμενο της αγάπης Του.

Ο Άγιος και Αναμάρτητος αγάπησε εμάς τους αμαρτωλούς και αποστάτες! Μας αγάπησε και μας διάλεξε, ενώ ακόμη βρισκόμασταν μέσα στην αμαρτία. «Δύσκολα θα 'δινε κανείς τη ζωή του ακόμα και για ένα δίκαιο άνθρωπο. Ίσως αποφάσιζε κανείς να πεθάνει για κάποιον καλό άνθρωπο. Ο Θεός όμως ξεπερνώντας αυτά τα όρια έδειξε την αγάπη του για μας, γιατί ενώ ζούσαμε ακόμα στην αμαρτία, ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας» (Ρωμ. 5:7,8).

Αυτό είναι το είδος της αγάπης που αναφέρεται και στο Δευτερονόμιο: «Εσείς είστε λαός αφιερωμένος στον Κύριο τον Θεό σας. Αυτός σας διάλεξε μέσα απ' όλους τους λαούς της γης, για να είστε λαός δικός του. Σας αγάπησε και σας διάλεξε από τους άλλους λαούς, όχι επειδή είσατε οι πιο πολυάριθμοι, αφού στην πραγματικότητα είσατε οι πιο ολιγάριθμοι από όλους τους λαούς. Σας διάλεξε όμως από αγάπη για σας, και για να κρατήσει την υπόσχεση που έδωσε με όρκο στους προγόνους σας» (Δευτ. 7:6-8). Μας διάλεξε, όχι επειδή είχαμε κάποια δική μας αξία, αλλά επειδή μας αγάπησε.

Και το επόμενο βήμα ποιο ήταν; Ο Κύριος Ιησούς, ο Αιώνιος Θεός άφησε τον ουρανό της δόξης, έγινε όμοιος μ' εμάς, παρ' εκτός αμαρτίας, πήρε μορφή δούλου, για να μας λυτρώσει από τη φθορά και το θάνατο. Πέθανε πάνω στο σταυρό στη δική μας τη θέση. Θεληματικά πρόσφερε τον Εαυτό Του θυσία στο σταυρό, για να μας χαρίσει την αιώνια ζωή. Ο Ιησούς είπε: «Κανείς δεν έχει μεγαλύτερη αγάπη, από κείνον που θυσιάζει τη ζωή του για χάρη των φίλων του» (Ιωάν. 15:13). Αυτό είναι μια μεγάλη αλήθεια και το καλύτερο παράδειγμα μάζ το έδωσε ο Ίδιος ο Ιησούς.

Ο Κύριος Ιησούς υπέφερε τον πιο μαρτυρικό και επονειδιστο θάνατο για χάρη μας. Ο Άγιος και Αναμάρτητος πήρε πάνω Του όλο το βάρος των δικών μας αμαρτιών. Έγινε «αμαρτία και κατάρα» για χάρη μας, για να μας ανεβάσει στη δόξα και στη μακαριότητα του Ουρανού. Το γεγονός αυτό αποτελεί τη μέγιστη απόδειξη της άπειρης και ασύλληπτης αγάπης Του για μας. Πως μπορείς ν' αμφιβάλλεις ακόμη για την αγάπη του Χριστού;

β. Το μέτρο της αγάπης του Χριστού, το δεύτερο μέρος. «Όπως με αγάπησε ο Πατέρας, έτσι σας αγάπησα κι εγώ» (Ιωάν. 15:9). Τίποτε λιγότερο. Το μέτρο της θεϊκής αγάπης. Αν μόνο μας έλεγε ότι μας αγάπησε ο Ιησούς, θα ήταν ιδιαίτερα σημαντικό. Όμως εδώ προχωράει πολύ περισσότερο. Η αγάπη του Χριστού δεν συγκρίνεται με καμιά ανθρώπινη αγάπη. «Ο Ιησούς... αγαπήσας τους ιδίους τους εν τω κόσμω εις τέλος ηγάπησεν αυτούς» (Ιωάν. 13:1). Ο Ιησούς αγάπησε τους δικούς Του στον τελειότερο βαθμό. Η αγάπη που υπήρξε και αποτελεί την ίδια την ουσία του Θεού για ολόκληρη την αιωνιότητα, είναι το μέτρο της αγάπης του Χριστού για μας.

γ. Η πρόκληση της αγάπης, το τρίτο μέρος. Είδαμε τη δήλωση της αγάπης του Ιησού για μας. Θαυμάσαμε το μέτρο της αγάπης Του. Τώρα, βάζει μπροστά μας την πρόκληση της αγάπης Του: «Μείνετε πιστοί στην αγάπη μου» (Ιωάν. 15:9). Συνεχίστε την πορεία της αγάπης που σας έδειξα. Η κύρια απασχόλησή μας μέσα στον κόσμο είναι να δείξουμε την αγάπη του Χριστού στο περιβάλλον μας. Γι' αυτό μας διάλεξε ο Χριστός. Αυτό είναι το έργο μας, η έμπρακτη αγάπη. Αυτό είναι, πρέπει να είναι, το έργο της Εκκλησίας του Χριστού έως ότου ξανάρθει για να μας πάρει στη δόξα Του. Είναι η μεγαλύτερη πρόκληση και το κυριότερο στοιχείο για μια ζωή καρποφόρα για τη δόξα του Θεού.

Συχνά ξεχνούμε την αποστολή μας. Πόσο ζούμε και βιώνουμε την αγάπη του Χριστού μέσα στην οικογένειά μας, στη γειτονιά, στην Εκκλησία, στο εργασιακό περιβάλλον; Είναι χρήσιμο, αποτελεί επιτακτική ανάγκη να σοβαρευτούμε. Ν' αφήσουμε το Πνεύμα του Θεού να μας ελέγξει, να μας συνετίσει, να μας δείξει που πάσχουμε. Το μήνυμα του Κυρίου απευθύνεται και σ' εμάς σήμερα: «Ξέρω καλά τα έργα σου, πόσο κοπιάζεις και πόση υπομονή δείχνεις. Ξέρω πως δεν μπορείς να ανεχτείς τους κακούς. Αυτούς που λένε πως είναι τάχα απόστολοι χωρίς να είναι. Τους δοκίμασες και τους βρήκες κίβδηλους. Έχεις υπομονή. Για χάρη μου υπέμεινες δεινά και δεν απέκαμες. Έχω όμως κάτι εναντίον σου: Η αγάπη σου δεν είναι όπως στην αρχή. Θυμήσου λοιπόν από που ξέπεσες. Μετανόησε και γύρνα ξανά στην αρχική διαγωγή σου» (Απ. 2:2-5).

Γ. Η υπακοή, το τρίτο χαρακτηριστικό, της γνησιότητας του Χριστιανού. Η αγάπη μας στον Κύριο αποδεικνύεται με την υπακοή μας στο Λόγο Του. Ο Ιησούς είπε: «Θα μείνετε πιστοί στην αγάπη μου, αν τηρήσετε τις εντολές μου, όπως εγώ τηρήσα τις εντολές του Πατέρα μου και γι' αυτό μένω πιστός στην αγάπη του... Αυτή είναι η δική μου εντολή: να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως εγώ σας αγάπησα» (Ιωάν. 15:10,12).

Η ανυπακοή ήταν η πρώτη και τόσο καταστροφική αμαρτία των πρωτοπλάστων. Ο Αδάμ «παραβίασε μια ρητή εντολή του Θεού... κι ο θάνατος κυριάρχησε πάνω σ' όλους τους ανθρώπους» (Ρωμ. 5:14). Η υπακοή του Ιησού στο θέλημα του Θεού έφερε τη ζωή και την αφθαρσία. Συχνά νιώθουμε ικανοποιημένοι από την πνευματική μας πορεία, και αντιδρούμε στους ελέγχους του Αγίου Πνεύματος. Δεν αναγνωρίζουμε τις ελλείψεις και τις αστοχίες μας. Χρειάζεται ταπείνωση και συντριβή για την αποκατάσταση και την πνευματική μας προκοπή.

Ο πρώτος βασιλιάς του Ισραήλ έχασε τη βασιλεία εξαιτίας της ανυπακοής του στην σαφή εντολή του Θεού. Είναι πολύ διδακτική η ετυμηγορία του Θεού, όπως τη διατυπώνει ο προφήτης Σαμουήλ: «Μήπως ο Κύριος επιθυμεί ολοκαυτώματα και θυσίες; Πιο πολύ επιθυμεί να υπακούμε στις εντολές του. Η υπακοή είναι γι' αυτόν καλύτερη από το πάχος των κριαριών. Η ανυπακοή είναι όπως η αμαρτία της μαγείας, και η ισχυρογνωμοσύνη όπως η αμαρτία της ειδωλολατρίας. Επειδή, λοιπόν, περιφρόνησες τις εντολές του Κυρίου, γι' αυτό κι εκείνος σε απέρριψε από το αξίωμα του βασιλιά» (Α' Σαμ. 15:22,23).

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς, επαναλαμβάνει πολλές φορές την προτροπή- εντολή: «Αν με αγαπάτε, τηρήστε τις εντολές μου» (Ιωάν. 14:15). «Εκείνος που κρατάει τις εντολές μου και τις εκτελεί, αυτός με αγαπάει» (Ιωάν. 14:21). «Εσείς είστε φίλοι μου, αν κάνετε αυτά που εγώ σας παραγγέλλω» (Ιωάν. 15:14). Τι πιο ξεκάθαρο; Η υπακοή στο Λόγο του Χριστού είναι η καλύτερη απόδειξη της γνησιότητας του αληθινού Χριστιανού.

Ο Ιησούς μας ενθαρρύνει, μας δίνει το πρότυπο της αγάπης με την προσφορά της ζωής Του για χάρη μας, και, ταυτόχρονα, μας χορηγεί και τη απαραίτητη δύναμη.

Δ. Η χαρά, το τέταρτο και τελευταίο χαρακτηριστικό. «Σας τα είπα αυτά, ώστε η χαρά η δική μου να είναι μέσα σας, κι η χαρά σας να είναι ολοκληρωμένη» (Ιωάν. 15:11). Η τήρηση των εντολών του Χριστού οδηγεί στην ολοκλήρωση της χαράς. Η χαρά είναι δώρο του Θεού, καθώς πολύ ορθά αναφέρεται ως ο δεύτερος καρπός του Αγίου Πνεύματος.

Το εδάφιο αυτό μιλάει για τη χαρά του Χριστιανού από τρεις πλευρές: Η χαρά που αποκτήθηκε, η χαρά που μένει και η χαρά ολοκληρωμένη.

α. Η χαρά που αποκτήθηκε, ως αποτέλεσμα των λόγων του Χριστού. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να μένουμε «εν Χριστώ», ώστε ο χαρακτήρας Του να μορφώνεται μέσα μας. Η χαρά του Χριστού να γίνει και δική μας χαρά. Η χαρά του Χριστού δεν επηρεάζεται από τις συνθήκες και τις περιστάσεις της ζωής. «Αυτός (ο Χριστός) επειδή είχε υπόψη τη χαρά που τον περίμενε, υπέμεινε το σταυρικό θάνατο περιφρονώντας την ατίμωση, και κάθισε στα δεξιά του θρόνου Του Θεού» (Εβρ. 12:2), Από που προερχόταν η χαρά του Χριστού; Από την έντονη επιθυμία Του να εκτελεί το θέλημα του Πατέρα.

β. Η χαρά που μένει. «Κι εσείς, λοιπόν, τώρα λυπόσαστε. Αλλά θα σας ξαναδώ και θα χαρεί η καρδιά σας, και τη χαρά σας κανείς δε θα μπορέσει να σας την αφαιρέσει» (Ιωάν. 22). Ο Απ. Παύλος, μέσα από τη φυλακή της Ρώμης, δίνει στους Φιλιππίσιους Χριστιανούς τη θαυμαστή τριπλή προτροπή της χαράς: «Λοιπόν, αδερφοί, να έχετε τη χαρά που δίνει η πίστη στον Κύριο... Να χαίρεστε πάντοτε με τη χαρά που δίνει η κοινωνία με τον Κύριο. Θα το πω και πάλι: να χαίρεστε» (Φιλ. 3:1 και 4:4)

Πότε χάνουμε τη χαρά: Όταν αφήνουμε κάποιες αμαρτίες ανεξομολόγητες. Ο Δαβίδ, αφού εξομολογείται την αμαρτία του στον Κύριο: «Σ' εσένα, σ' εσένα προπαντός αμάρτησα, κι ό,τι κακό ενώπιόν σου το έκανα», υψώνει την ικεσία του στον Θεό: «Της λύτρωσής σου δώσ' μου τη χαρά και με πρόθυμο πνεύμα στήριξέ με» (Ψαλμ. 51:6, 14).

Ας μην αφήνουμε τίποτε να μας χωρίζει από το ζωντανό Χριστό.

γ. Η χαρά ολοκληρωμένη. «Σας τα είπα αυτά, ώστε η χαρά η δική μου να είναι μέσα σας, κι η χαρά σας να είναι

ολοκληρωμένη... Ως τώρα δε ζητήσατε τίποτα στο όνομά μου. Να ζητάτε και θα παίρνετε, κι έτσι η χαρά σας θα είναι πλήρης... Τώρα όμως εγώ έρχομαι σ' εσένα, και τα λέω αυτά όσο είμαι ακόμα στον κόσμο, ώστε να έχουν τη δική μου τη χαρά μέσα τους σ' όλη την πληρότητά της» (Ιωάν. 15:11, 16:24, 17:13), και, «Κι αυτά σας τα γράφω για να είναι ολοκληρωμένη η χαρά σας» (Α' Ιωάν. 1:4).

Μέσα στην απέραντη δυστυχία και την απογοήτευση που υπάρχει γύρω μας, η χαρά του Χριστού είναι το μόνο ιατρικό, η μόνη λύση. Όταν η καρποφορία, η αγάπη, η υπακοή και η χαρά υπάρχουν και πλεονάζουν στη ζωή μας, όλοι γύρω θα το δουν και θα γνωρίσουν τη θεϊκή προέλευσή τους. Μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Δεν μπορούμε να πλουτίσουμε με τον καρπό του Αγίου Πνεύματος. Δεν μπορούμε να εξασκήσουμε την αγάπη. Δεν μπορούμε ν' ασκήσουμε την υπακοή.. Δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε τη χαρά. Όμως ο Κύριος Ιησούς μπορεί και θέλει να μας τα χαρίσει, όταν μένουμε σταθερά ενωμένοι μαζί Του. Έτσι δοξάζεται ο Θεός. Κι αυτό είναι το αιώνιο συμφέρον μας. Ο Θεός να ευλογήσει πλούσια όλους μας.

Μίσος χωρίς αιτία (Ιωάν. 15:18-25)

Συχνά μιλούμε για τις ευλογίες, για τα προνόμια, για τα πλεονεκτήματα που απολαμβάνουμε με την πίστη μας στο πρόσωπο και το έργο του Ιησού Χριστού. Και είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Με τον Χριστό στην καρδιά μας έχουμε τη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής. Δεν μας τρομάζει η σκέψη του θανάτου, επειδή πιστεύουμε ότι είναι ένα πέρασμα σε μια ασύγκριτα καλύτερη ζωή στην παρουσία του Θεού. Μέσω του Ιησού Χριστού έχουμε την πρόσβαση στον Ουράνιο Πατέρα μας, και μπορούμε να μιλούμε μαζί Του με την προσευχή. Έχουμε στα χέρια μας τον πολύτιμο θησαυρό, την Αγία Γραφή, που μπορούμε, ελεύθερα και ανεμπόδιστα, να τον μελετούμε και να τρεφόμαστε πνευματικά καθημερινά. Με την προσευχή μιλούμε στον Θεό και με το Λόγο Του μιλάει ο Θεός στις καρδιές μας. Έχουμε τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος στις καρδιές μας. «Έτσι κι εσείς ακούσατε το λόγο της αλήθειας, το χαρμόσυνο μήνυμα που σας φέρνει τη σωτηρία. Κι αφού πιστέψατε στον Χριστό, σας σφράγισε ο Θεός με το Άγιο Πνεύμα που το είχε υποσχεθεί. Κι είναι το Πνεύμα εγγύηση για την κληρονομιά μας, για το μελλοντικό λυτρωμό μας. Έτσι θα υμνείται και θα δοξάζεται το μεγαλείο του Θεού» (Εφ. 1:13,14). Μαζί με τον Χριστό: «Ξέρουμε πως, αν η επίγεια σκηνή που κατοικούμε, δηλαδή το σώμα μας, διαλυθεί, έχουμε στους ουρανούς κατοικία αιώνια, οικοδομημένη από τον Θεό κι όχι από ανθρώπινα χέρια. Γι' αυτό τώρα στενάζουμε, περιμένοντας με λαχάρα να ντυθούμε το ουράνιο σώμα μας» (Β' Κορ. 5:1,2)

Είναι πραγματικά πολλά τα πλεονεκτήματα της πορείας μας μαζί με τον Χριστό. Από την άλλη μεριά, όμως, ο Ιησούς Χριστός είναι απόλυτα ειλικρινής και τίμιος απέναντί μας. Ποτέ δε μας έκρυψε τις δυσκολίες και τα προβλήματα, τους διωγμούς και τις θλίψεις που θ' αντιμετωπίσουμε και θα βιώσουμε καθώς πορευόμαστε μαζί Του. Από την αρχή της επίγειας διακονίας Του διακήρυξε: «Μπείτε από τη στενή πύλη. Γιατί είναι πλατιά η πύλη κι ευρύχωρη η οδός που οδηγεί στο χαμό, και πολλοί μπαίνουν απ' αυτήν. Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Ματ. 7:13,14).

Στα προηγούμενα εδάφια του 15^{ου} κεφαλαίου του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου που μελετούμε, και μέχρι το 17^ο εδάφιο, ο Ιησούς τονίζει στους μαθητές Του τις ευλογίες που θ' απολαμβάνουν, με απόλυτα φυσικό τρόπο, καθώς θα μένουν ενωμένοι μαζί Του. Και το κάνει αυτό, με σκοπό να τους ενθαρρύνει και να τους παρηγορήσει. Ήταν έντονα ταραγμένοι με τη σκέψη της αναχώρησής Του από κοντά τους. Τώρα όμως, στο ανάγνωσμά μας, η έμφαση μετακινείται, και, αντί για τα προνόμια «εν Χριστώ», τους μιλάει για τους διωγμούς.

Στο κείμενο που μελετούμε, το κεντρικό θέμα είναι το μίσος του κόσμου για τον Χριστό και για τους μαθητές Του κι οι λέξεις «μίσος» και «εμίσησαν» επαναλαμβάνονται επτά φορές, καταλήγοντας στο επιστέγασμα, παρμένο από τον προφητικό λόγο του Δαβίδ: «εμίσησάν με δωρεάν» (Ψαλμ. 35:19). Στα προηγούμενα εδάφια ο Ιησούς μιλούσε για τους δικούς Του. Τώρα μιλάει για τον κόσμο. Προηγουμένως τους φανέρωνε την αγάπη Του και τους πρότρεπε ν' αγαπούν ο ένας τον άλλο. Τώρα τους προειδοποιεί για το μίσος του κόσμου που θα συναντούσαν.

Τα λόγια του Κυρίου μας έχουν μεγάλη σημασία γιατί, πάνω απ' όλα, μας δείχνουν το μεγάλο χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στον Χριστό και στον κόσμο. Αν καταλάβουμε αυτή την αλήθεια, δε θ' απορούμε για τα πολλά και δυσάρεστα γεγονότα, τα οποία πρόκειται να πειραματιστούμε στην πορεία μας μαζί με τον Χριστό. Ο πόθος μας θα είναι να μένουμε στο κέντρο του θείου θελήματος, και μοναδικός σκοπός και επιδίωξή μας θα είναι η δόξα του Θεού.

Όταν ο Ιησούς μιλάει για τον κόσμο δεν εννοεί το σύμπαν, δεν εννοεί τη γη, ούτε την ανθρώπινη φυλή.

Αναφέρεται στο κοσμικό σύστημα που είναι οργανωμένο χωρίς τον Θεό και βρίσκεται σε διαρκή αντίθεση και εχθρότητα απέναντί Του. Σ' αυτό το σύστημα περιλαμβάνονται όλες οι κοσμικές αξίες που βασίζονται στην ύλη και αποβλέπουν στην ικανοποίηση των σαρκικών επιθυμιών, η υλιστική θεώρηση της ζωής. Αυτός ο κόσμος δε γνωρίζει τον Θεό και σ' αυτό τον κόσμο αναφέρεται ο Ιωάννης όταν λέει: «Μέσα στον κόσμο ήταν, κι ο κόσμος δι' αυτού δημιουργήθηκε, μα δεν τον αναγνώρισε ο κόσμος. Ήρθε στον τόπο το δικό του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν» (Ιωάν. 1:10,11).

Αλλά, γιατί μας μισεί ο κόσμος;

A. Ο κόσμος μισεί τους μαθητές του Χριστού, για τρεις κυρίως λόγους.

α. Επειδή είναι διαφορετικοί. Ο πρώτος, απλός λόγος για το μίσος του κόσμου εναντίον των μαθητών του Χριστού είναι, επειδή δεν ανήκουμε στον κόσμο. Να, πως το διατυπώνει ο Ιησούς: «Αν ανήκατε στον κόσμο, τότε ο κόσμος θα σας αγαπούσε σαν κάτι δικό του. Επειδή όμως δεν ανήκατε στον κόσμο, αφού εγώ σας διάλεξα και σας ξεχώρισα από τον κόσμο, γι' αυτό σας μισεί ο κόσμος» (Ιωάν. 15:19). Είστε ξεχωρισμένοι. Είστε διαφορετικοί κι ο κόσμος σας μισεί για τη διαφορετικότητά σας.

Αυτό συμβαίνει και σε πολύ απλά πράγματα. Η ομπρέλα σήμερα είναι κάτι πολύ κοινό και συνηθισμένο. Όταν

όμως ο Jonas Hanaway προσπάθησε να εισαγάγει τη χρήση της στην Αγγλία, και περπάτησε στο δρόμο κάτω από μια ομπρέλα, αντιμετώπιστηκε με πέτρες και λάσπες.. Διώχθηκε κυριολεκτικά.

Από την άλλη μεριά, είναι επικίνδυνο να είσαι καλός. Ο κόσμος απεχθάνεται τους ανθρώπους των οποίων οι ζωές, αποτελούν έλεγχο γι' αυτούς. Κλασική είναι η περίπτωση του Αριστείδη της αρχαίας Αθήνας. Τον ονόμαζαν «Αριστείδης ο δίκαιος», κι όμως διώχθηκε και εξορίστηκε. Όταν ένας Αθηναίος πολίτης ρωτήθηκε, για ποιο λόγο ψήφισε την καταδίκη του Αριστείδη, απάντησε: «Έχω κουραστεί ν' ακούω ότι είναι δίκαιος». Ανάλογο παράδειγμα είναι και ο Σωκράτης. Πάντοτε παρακινούσε τους ανθρώπους να εξετάζουν τον εαυτό τους. Γι' αυτό μισήθηκε και θανατώθηκε. Ο κόσμος πάντοτε υποπτεύεται όποιον δε συμμορφώνεται μαζί του.

Αν αυτή είναι η αλήθεια για οποιαδήποτε διαφορά, πόσο εντονότερο είναι το μίσος όταν υπάρχει η ριζική διαφορά της αναγέννησης. «Όταν κάποιος ανήκει στον Χριστό είναι μια καινούρια δημιουργία. Τα παλιά πέρασαν. Όλα έχουν γίνει καινούρια» (Β' Κορ. 5:17). Το Άγιο Πνεύμα εργάζεται μέσα μας και μας μεταμορφώνει στο πρότυπο του Κυρίου μας. Τα χαρακτηριστικά του Χριστού αποτυπώνονται στη ζωή και στη συμπεριφορά των γνήσιων μαθητών Του. Πρέπει, τουλάχιστον σε κάποιο μέτρο, να μοιάζουμε στον Κύριό μας. Έχουμε διαφορετικές εμπειρίες, άλλες επιδιώξεις και άλλους σκοπούς. Κι είναι φυσικό να μας μισεί ο κόσμος.

β. Επειδή είναι οι εκλεκτοί του Χριστού, ο δεύτερος λόγος. «Εγώ σας διάλεξα και σας ξεχώρισα από τον κόσμο» (Ιωάν. 15:19). Ο Χριστός κάλεσε τους μαθητές Του για σωτηρία και για να εκτελέσουν ορισμένη αποστολή. Ο Χριστός μας κάλεσε, τον καθένα μας ξεχωριστά, μας έσωσε και μας ανέθεσε την αποστολή να διακηρύττουμε τα μεγαλεία Εκείνου που μας οδήγησε από το σκοτάδι στο θαυμαστό Του φως (Α' Πέτρ. 2:9). Δε μας κάλεσε για την αξία μας ούτε για τη σοφία μας. Το έλεος και η χάρη Του μας έλκυσαν στη σωτηρία και η αγάπη Του μας έσωσε και μας έβαλε μέσα στη μεγάλη κι ευλογημένη οικογένειά Του, την Εκκλησία Του. Μας έδωσε από τη δική Του τη δόξα. Είμαστε πολίτες της ουράνιας βασιλείας Του. Γι' αυτό το λόγο μας φθονεί και μας μισεί ο κόσμος. Βαδίζουμε αντίθετα στο ρεύμα του κόσμου και το γεγονός αυτό προκαλεί το μίσος του.

γ. Επειδή είναι ταυτισμένοι με τον Χριστό, ο τρίτος λόγος. Ο κόσμος μισεί τον Χριστό και, μαζί Του, μισεί κι όσους Τον ακολουθούν: «Να θυμάστε το λόγο που σας είπα: δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριό του. Αν εμένα καταδίωξαν, θα καταδιώξουν κι εσάς. Αν εφάρμοσαν τα λόγια μου, θα εφαρμόσουν και τα δικά σας. Αλλά θα σας τα κάνουν όλα αυτά εξαιτίας μου, γιατί δεν ξέρουν αυτόν που με έστειλε» (Ιωάν. 15:20,21). Αν μας μισούν για τα δικά μας σφάλματα και για τις δικές μας παραλείψεις, τότε πρέπει να κλάψουμε και να θρηνησουμε. Αν όμως μας μισούν επειδή τιμούμε το όνομα του Χριστού με τα λόγια και τις πράξεις μας, τότε είμαστε «μακάριοι». Στην επί του όρους ομιλία ο Κύριος Ιησούς διακήρυξε: «Μακάριοι όσοι διώκονται για την επικράτηση του θελήματος του Θεού, γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία του Θεού. Μακάριοι είστε όταν σας χλευάσουν και σας καταδιώξουν και σας κακοποιήσουν με κάθε ψεύτικη κατηγορία εξαιτίας μου. Να αισθάνεστε χαρά και αγαλλίαση, γιατί θ' ανταμειφθείτε με το παραπάνω στους ουρανούς. Έτσι καταδίωξαν και τους προφήτες πριν από σας.» (Ματθ. 5:10-12).

Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε: «Οι απόστολοι έφυγαν από το συνέδριο χαρούμενοι, γιατί ο Θεός τους είχε αξιώσει να κακοποιηθούν για χάρη του Χριστού.» (Πρ. 5:41). Ο Απ. Πέτρος χαρακτηρίζει προνόμιο το να υποφέρει κάποιος για χάρη του Χριστού: «Αγαπητοί μου, μην παραξενεύεστε για τη φοβερή δοκιμασία με την οποία δοκιμάζεστε, σαν να ήταν κάτι παράξενο. Αντίθετα να χαίρεστε που συμμετέχετε στα παθήματα του Χριστού, γιατί έτσι θα γεμίσετε χαρά και αγαλλίαση, όταν αποκαλυφθεί η δόξα του. Μακάριοι είστε αν σας ντροπιάζουν για το όνομα του Χριστού. Γιατί το Πνεύμα του Θεού σ' όλη τη μεγαλοπρέπεια και τη δύναμη αναπαύεται πάνω σας. Αυτό το όνομα απ' αυτούς βλασφημείται, από σας όμως δοξάζεται» (Α' Πέτρ. 4:12-14). Επανερχόμαστε στο αρχικό ερώτημα: γιατί μας μισεί ο κόσμος;

Ο ουσιαστικός λόγος, που ο κόσμος μισεί τους μαθητές του Χριστού, είναι επειδή δεν γνωρίζει τον Θεό. Ο Δαβίδ το παρουσιάζει πολύ παραστατικά: «Δεν έχουνε», λέει ο Θεός, «επίγνωση οι δράστες όλοι του κακού.

Κατασπαράζουν το λαό μου έτσι όπως τρώνε το ψωμί. Σ' εμένα δεν προσεύχονται» (Ψαλμ. 14:4).

Β. Ο κόσμος μισεί τον Χριστό. Είδαμε ότι ο κόσμος μας μισεί επειδή είμαστε του Χριστού. Αλλά, γεννιέται το δεύτερο ερώτημα: γιατί ο κόσμος μισεί τον Χριστό; Υπάρχουν δυο κυρίως λόγοι.

α. Για τα λόγια Του, ο πρώτος λόγος. Έτσι μας λέει ο Ιησούς: «Αν δεν είχα έρθει και δεν τους είχα κηρύξει, δε θα είχαν αμαρτία. Τώρα όμως δεν έχουν καμιά δικαιολογία για την αμαρτία που διαπράττουν» (Ιωάν. 15:22).

Αλλά σε τι τους έβλαψαν τα λόγια του Χριστού; Υπάρχουν άνθρωποι τους οποίους ενδεχομένως αποστρεφόμαστε εξαιτίας των λόγων τους, όμως κάτι τέτοιο δεν ισχύει στην περίπτωση του Ιησού. Κάποιοι άνθρωποι μιλούν αλαζονικά και γίνονται αποκρουστικοί. Όλοι μας μισούμε την αλαζονεία και την υπερηφάνεια, όταν αφορά τους άλλους και την κατακρίνουμε χωρίς έλεος. Όταν όμως αφορά εμάς τους ίδιους, δεν τη διακρίνουμε.

Στον Χριστό όμως δεν υπήρχε ούτε ίχνος αλαζονείας. Ήταν τέλειος στην ταπείνωσή Του. «Βασανιζόταν κι όμως ταπεινά υπέμενε, χωρίς παράπονο κανένα. Σαν πρόβατο που τ' οδηγούνε στη σφαγή... ποτέ του δεν παραπονήθηκε. Κακόπαθε, καταδικάστηκε και οδηγήθηκε μακριά... Τον εξαφάνισαν από των ζωντανών τον κόσμο, για τις αμαρτίες μας χτυπήθηκε απ' το θάνατο... κι όμως, δεν είχε πράξει ανομία καμιά και δόλος δεν είχε βρεθεί στο στόμα του» (Ησ. 53:7-9).

Αλλά τότε, γιατί ο κόσμος μισεί τον Χριστό; Πριν έρθει ο Χριστός οι άνθρωποι ζούσαν στην άγνοια. Λίγη αλαζονεία, λίγη φιλαυτία, λίγη υποκρισία θεωρούνταν πράγματα ασήμαντα, και θα μπορούσαν να θεωρηθούν ακόμη και πλεονεκτήματα. Δεν υπήρχε μέτρο σύγκρισης. Ο Απ. Παύλος μιλώντας στον Άρειο Πάγο, δηλώνει: «Ο Θεός παρέβλεψε τα χρόνια της άγνοιας. Τώρα όμως απαιτεί απ' όλους τους ανθρώπους σε κάθε τόπο να μετανοήσουν, γιατί έχει καθορίσει μια μέρα που θα κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη, μέσω ενός ανδρός που τον έχει ορίσει γι' αυτό το σκοπό. Κι έδωσε βέβαιη απόδειξη σε όλους, ότι αυτός θα είναι ο κριτής, ανασταίνοντάς τον από τους νεκρούς» (Πρ. 17:30,31).

Με τον ερχομό του Χριστού ήρθε το φως στον κόσμο. Έγινε η πλήρης αποκάλυψη, και τα έργα του σκοταδιού ήρθαν στην επιφάνεια. Αυτό ακριβώς μισεί ο κόσμος, τη φανέρωση της αμαρτίας και την προοπτική κρίσης. Το Ευαγγέλιο φανερώθηκε, κηρύχτηκε από τον ίδιο τον Υιό του Θεού.

«Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια. Γιατί, ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι' αυτού. Όποιος πιστεύει σ' αυτόν δεν έχει να φοβηθεί τη θεική κρίση. Αυτός όμως που δεν πιστεύει έχει κιόλας καταδικαστεί, γιατί δεν πίστεψε στο μονογενή Υιό του Θεού. Και να ποια είναι η καταδίκη: Το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές. Κάθε άνθρωπος που πράττει έργα φαύλα μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως, γιατί φοβάται μήπως αποκαλυφθούν τα έργα του και κριθούν» (Ιωάν. 3:16-20).

Για τον ίδιο λόγο οι άνθρωποι και σήμερα μισούν τον Χριστό. Ο Χριστός και ο Λόγος Του αποκαλύπτουν ποιοι πραγματικά είμαστε, και προσπαθούμε ν' αποφύγουμε τον έλεγχο, όπως οι πρωτόπλαστοι μετά την πτώση τους. Όμως, ας μη ξεγελιόμαστε: «Ο λόγος του Θεού είναι ζωντανός και δραστικός, πιο κοφτερός κι από κάθε δίκωπο σπαθί. Εισχωρεί βαθιά, ως εκεί που χωρίζει την ψυχή απ' το πνεύμα, το κόκκαλο απ' το μεδούλι, και κρίνει τους διαλογισμούς και τις προθέσεις της καρδιάς. Δεν υπάρχει δημιουργήμα στον κόσμο που να μπορεί να κρυφτεί απ' τον Θεό. Όλα είναι γυμνά και φανερά μπροστά στα μάτια του. Σ' αυτόν θα δώσουμε λόγο» (Εβρ. 4:12,13).

β. Για τα έργα Του, ο δεύτερος λόγος για τον οποίο ο κόσμος μισεί τον Χριστό. Μας το λέει ο Κύριος: «Αυτός που μισεί εμένα, μισεί και τον Πατέρα μου. Αν δεν είχα κάνει ανάμεσά τους τα έργα που κανείς άλλος δεν έκανε, δε θα είχαν αμαρτία. Τώρα όμως και τα έργα έχουν δει, και μας έχουν μισήσει κι εμένα και τον Πατέρα μου. Αλλά αυτό γίνεται για να εκπληρωθεί ο λόγος που είναι γραμμένος στο νόμο τους: με μίσησαν χωρίς καμιά αιτία» (Ιωάν. 15:23-25).

Κι εδώ ισχύει αυτό που είπαμε νωρίτερα. Όχι πως δεν υπήρχε αμαρτία, πριν έρθει ο Χριστός, αλλά τα λόγια και τα έργα του Ιησού έφεραν την αμαρτία στο φως. Αυτό ακριβώς μισεί ο κόσμος. Μίσησε και συνεχίζει να μισεί τον Χριστό επειδή εκτελεί τα έργα του Θεού.

Και τα έργα του Θεού, όπως και τα λόγια Του, αποκαλύπτουν τη δική μας χρεωκοπία. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι: «Όλοι μας μολυνθήκαμε, κι όλη η δικαιοσύνη μας είναι σαν ρούχο ρυπαρό... Ωστόσο, Κύριε, εσύ είσαι ο Πατέρας μας. Εμείς είμαστε ο πηλός, ο πλάστης μας εσύ 'σαι. Όλοι μας έργο των χειρών σου είμαστε» (Ησ. 64:5,7). Η μόνη μας ελπίδα είναι η χάρη και το έλεος του Θεού.

Τελικά, ο κόσμος μισεί τους μαθητές του Χριστού επειδή μισεί τον Ίδιο τον Χριστό. Και μισεί τον Χριστό επειδή μισεί τον Θεό Πατέρα. Αυτή είναι η μεγαλύτερη τραγωδία του κόσμου.

Κι ερχόμαστε στο πιο σημαντικό και προσωπικό ερώτημα: Ποια θέση παίρνω; Ποια θέση παίρνεις μπροστά σ' αυτή την αντίδραση του κόσμου;

Μπροστά μας ανοίγεται ο εύκολος, ο φαρδύς δρόμος που ακολουθούν οι πολλοί. Εκεί δεν υπάρχουν διωγμοί. Γίνεσαι εύκολα αποδεκτός. Υπάρχει ευρυχωρία. Όμως το τέλος του οδηγεί στο χαμό, στη θεική κρίση και στην αιώνια κόλαση. Και για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του σοφού Εκκλησιαστή: «Απόλαυσε νέε μου, τα νιάτα σου! Η καρδιά σου ας χαίρεται όλες της νιότης σου τις μέρες. Μπορείς να αποκτήσεις ό,τι επιθυμεί η ψυχή σου και τα μάτια σου. Αλλά να ξέρεις ότι για όλα αυτά ο Θεός θα σε κρίνει»

Ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε είναι Πανάγαθος και πλούσιος σε έλεος. Όμως, ταυτόχρονα, είναι ο Θεός της δικαιοσύνης, και δε θα μείνει ατιμώρητος όποιος περιφρονεί και ατιμάζει τον Υιό Του, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Αντίθετα, θα τιμήσει και θα δοξάσει όλους εκείνους που με απλή πίστη δέχτηκαν και ακολούθησαν τον

Χριστό, σηκώνοντας το σταυρό των όποιων διωγμών καθημερινά. Καλείται ο καθένας από μας να κάνει την ορθή εκλογή.

Αδελφοί μου, ας ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Απ. Παύλου: «Αυτά όμως που άλλοτε για μένα ήταν πλεονεκτήματα, τώρα με την πίστη στον Χριστό τα βλέπω σαν μειονεκτήματα. Πραγματικά, όλα εξακολουθώ να τα θεωρώ μειονεκτήματα σε σχέση με το ασύγκριτα ανώτερο αγαθό που κέρδισα γνωρίζοντας τον Ιησού Χριστό τον Κύριό μου. Γι' αυτόν τα πέταξα όλα και τα θεώρησα σκουπίδια, προκειμένου να κερδίσω τον Χριστό, και να ενωθώ μαζί του. Δε θέλω πια τη δικαίωση που δίνει η δική μου τήρηση του νόμου, αλλά αυτήν που προέρχεται από την πίστη στον Χριστό, τη δικαίωση που προέρχεται από τον Θεό και στηρίζεται στην πίστη. Αυτό που επιθυμώ είναι να γνωρίσω τον Χριστό και τη δύναμη της αναστάσεώς του, και να μετάσχω στα παθήματά του ακολουθώντας τον στο θάνατο, με την ελπίδα να λάβω μέρος στην ανάσταση των νεκρών» (Φιλ. 3:7-11).

Αν σε περιφρονούν, αν σε ειρωνεύονται, αν υποφέρεις διωγμούς για τ' όνομα του Χριστού, μη σκεφθείς ποτέ την εκδίκηση. Να θυμάσαι πάντοτε τα λόγια του Χριστού: «Εμίσησάν με δωρεάν» (Ιωάν. 15:25).

Η ανάσταση του Χριστού: το καλύτερο μήνυμα στην παγκόσμια ιστορία (Ιωάν. 20:1-18)

Ο Ιωάννης αρχίζει το Ευαγγέλιό του διαφορετικά από τους άλλους Ευαγγελιστές, όμως καταλήγει με παρόμοιο τρόπο. Αναφέρει το ιστορικό της Ανάστασης του Κυρίου όπως και οι άλλοι. Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς. Η Ανάσταση του Χριστού αποτελεί μοναδικό γεγονός στην παγκόσμια ιστορία. Είναι η βάση της πίστεώς μας, το θεμέλιο της Χριστιανικής αλήθειας.

Ο Απ. Παύλος αφιερώνει ολόκληρο κεφάλαιο, το 15^ο της Α' Επιστολής προς Κορινθίους, στο γεγονός της Ανάστασης του Χριστού και στη σημασία του για όλη την ανθρωπότητα:

«Αδερφοί, σας θυμίζω το χαρμόσυνο μήνυμα που σας έφερα με το κήρυγμά μου. Αυτό το μήνυμα το δεχθήκατε, σ' αυτό παραμείνατε σταθεροί, μ' αυτό και σώζεστε, αν βέβαια μένετε προσκολλημένοι σ' αυτό, με το νόημα που σας το κήρυξα. Εκτός εάν μάταια πιστέψατε. Σας παρέδωσα τη διδασκαλία που είχα κι εγώ παραλάβει και που έχει πρωταρχική σημασία: ότι δηλαδή ο Χριστός πέθανε, σύμφωνα με τις Γραφές, για τις αμαρτίες μας. Ότι ενταφιάστηκε και ότι σύμφωνα με τις Γραφές αναστήθηκε την τρίτη μέρα και ότι εμφανίστηκε στον Κηφά, έπειτα στους Δώδεκα» (Α' Κορ. 15:1-5). Το χαρμόσυνο μήνυμα της Ανάστασης είναι, όχι μόνο μοναδικό, αλλά και το καλύτερο μήνυμα που δόθηκε ποτέ στον κόσμο.

Τη διαδικασία της Ανάστασης δεν την είδε κανείς, γι' αυτό το λόγο δεν περιγράφεται στα Ευαγγέλια. Αλλά οι αποδείξεις και τα τεκμήρια είναι περισσότερα και ασφαλέστερα από κάθε άλλο γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας.

Α. Η ασάλευτη μαρτυρία. Το γεγονός της Ανάστασης του Κυρίου μας πολεμήθηκε λυσσαλέα σ' όλους τους αιώνες. Από την πρώτη μέρα με τον εκμαυλισμό των Ρωμαίων στρατιωτών, φρουρών του μνημείου και τις ψευδείς διαδόσεις που ακολούθησαν, και συνεχίζονται μέχρι σήμερα.

Ο διάβολος μεταχειρίζεται πολλούς και ποικίλους ανθρώπους και τρόπους για ν' αμφισβητήσει το γεγονός της Ανάστασης του Χριστού, ακριβώς λόγω της κεντρικής σημασίας του. Προσπαθεί με κάθε τρόπο να θολώσει τις σκέψεις των ανθρώπων, με σκοπό να τους απομακρύνει από την αλήθεια του Ευαγγελίου. Αποβλέπει να παραπλανήσει «αν είναι δυνατόν ακόμα κι αυτούς που διάλεξε ο Θεός» (Ματθ. 24:24). Γι' αυτό το λόγο ο Θεός φρόντισε να υπάρχουν και να διασωθούν πολλαπλές μαρτυρίες της ύψιστης αλήθειας: ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς, ο Χριστός ζει!

α. Η μαρτυρία των Ευαγγελίων, το πρώτο τεκμήριο. Η Ανάσταση του Χριστού τεκμηριώνεται από τις τέσσερις ανεξάρτητες Ευαγγελικές αφηγήσεις, οι οποίες άντεξαν στην πιο σκληρή κριτική. Είναι προφανές πως οι αφηγήσεις αυτές γράφτηκαν χωρίς προ συνεννόηση, επειδή υπάρχουν μεταξύ τους εμφανείς διαφορές: Ο αριθμός των αγγέλων στο μνημείο, ο αριθμός των γυναικών στον κήπο, η ώρα της άφιξής τους εκεί και κάποιες άλλες διαφορές. Εάν οι συγγραφείς είχαν συνεννοηθεί, τότε οι διαφορές αυτές δε θα υπήρχαν, και δεν θα υπήρχε η μεγάλη αλληλοεπικάλυψη.

Εντούτοις, οι συνθήκες και οι χαρακτήρες είναι ίδιοι κι αυτό είναι κατανοητό. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι αφηγήσεις των τεσσάρων Ευαγγελιστών είναι αληθινές και ανεξάρτητες, και ότι οι συγγραφείς είχαν πολλή καλή γνώση του γεγονότος. Εξάλλου, σύμφωνα με τον Απ. Πέτρο: «Καμιά προφητεία δεν προήλθε ποτέ από ανθρώπινο θέλημα, αλλά εμπνευσμένοι από το Άγιο Πνεύμα, αξιώθηκαν άγιοι άνθρωποι να μιλήσουν εκ μέρους του Θεού» (Β' Πέτρ. 1:21).

β. Ο άδειος τάφος μαζί με την μετακίνηση του ογκόλιθου και τα άθικτα σάβανα, αποτελούν το δεύτερο ισχυρό τεκμήριο. Ποια εξήγηση μπορεί να δοθεί; Με διαταγή του Ρωμαίου ηγεμόνα, του Πιλάτου, ο τάφος ήταν ασφαλισμένος και σφραγισμένος, φρουρούμενος από τους Ρωμαίους στρατιώτες. Κάθε παραβίαση της εντολής του Πιλάτου θα συνοδευόταν από τραγικές συνέπειες. Η διάδοση πως τάχα οι μαθητές του Χριστού έκλεψαν το σώμα, όταν οι στρατιώτες κοιμούνταν, είναι εντελώς αβάσιμη για δυο κυρίως λόγους: Πρώτα, επειδή οι μαθητές, τις μέρες εκείνες, ήταν απογοητευμένοι και κρυμμένοι από το φόβο των Ιουδαίων. Κι έπειτα, όταν οι Απόστολοι κήρυτταν αργότερα την Ανάσταση, και αναστάτωσαν ολόκληρη την Ιερουσαλήμ, οι πολέμοί τους θα μπορούσαν να παρουσιάσουν το σώμα του Ιησού για να τους διαψεύσουν. Και κάτι ακόμη: Πώς θα ήταν δυνατόν οι μαθητές να θυσιάσουν τη ζωή τους για μια αυταπάτη;

γ. Η ριζική αλλαγή των μαθητών, η τρίτη απόδειξη. Οι φοβισμένοι, οι τρομοκρατημένοι μαθητές, την ημέρα της Πεντηκοστής μεταμορφώθηκαν σε θαρραλέους κήρυκες της Ανάστασης του Κυρίου. Η εμπειρία της Ανάστασης και η ένδυση «της δύναμης εξ ύψους» μετέτρεψαν τους δειλούς μαθητές σε δυναμικούς μάρτυρες του Αναστημένου Χριστού. Ο Πέτρος, για παράδειγμα, ο οποίος μπροστά στις υπηρετίες του αρχιερέα αρνήθηκε τρεις φορές ότι έχει κάποια σχέση με τον Ιησού, τώρα, μπροστά στο Συνέδριο, στην ανώτατη Ιουδαϊκή εξουσία,

τολμά να πει: «Μάθετέ το, λοιπόν, όλοι σας και όλος ο λαός Ισραήλ: Με τη δύναμη του ονόματος του Ιησού του Ναζωραίου, που εσείς σταυρώσατε, κι ο Θεός τον ανέστησε από τον τάφο, μ' αυτή τη δύναμη στέκεται αυτός μπροστά σας υγιής» (Πρ. 4:10).

δ. Οι εμφανίσεις του Αναστημένου Κυρίου, το τέταρτο αδιάσειστο τεκμήριο. Ο Αναστημένος Ιησούς δεν εμφανίστηκε απλά σε μια ή δυο γυναίκες στον κήπο του μνημείου, κάτω από παράξενες συνθήκες. Εμφανίστηκε επανειλημμένα στους μαθητές σε διάφορες περιστάσεις και, όπως περιγράφει ο Απ. Παύλος: «εμφανίστηκε στον Κηφά, έπειτα στους Δώδεκα. Έπειτα εμφανίστηκε σε περισσότερους από πεντακόσιους αδελφούς συγχρόνως, από τους οποίους μερικοί πέθαναν, οι περισσότεροι όμως είναι ακόμα στη ζωή» (Α' Κορ. 15:5,6).

ε. Η αλλαγή της παγκόσμιας χρονομέτρησης είναι μια ακόμη απόδειξη της Ανάστασης του Ιησού. Ποια άλλη εξήγηση μπορεί να δοθεί; Αρχικά το Ιουδαϊκό Σάββατο, ημέρα λατρείας του αληθινού Θεού,, έδωσε τη θέση του στην Χριστιανική Κυριακή, ημέρα της ανάμνησης και της γιορτής της Ανάστασης του Κυρίου Ιησού. Έπειτα ακολούθησε η αλλαγή στην παγκόσμια μέτρηση του χρόνου. Μια αλλαγή που θα πρέπει να προβληματίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται σ' αυτό τον κόσμο.

Β. Οι βασικές αλήθειες της Αγίας Γραφής. Το μήνυμα της Ανάστασης του Χριστού είναι μοναδικό, είναι χαρμόσυνο, είναι το καλύτερο μήνυμα που δόθηκε ποτέ στον κόσμο, επειδή πάνω σ' αυτό το μήνυμα στηρίζονται όλες οι αλήθειες της Αγίας Γραφής. Θα δούμε τις κυριότερες απ' αυτές.

α. Ο Θεός της Βίβλου είναι ο Αληθινός Θεός, η πρώτη βασική αλήθεια. Ο Ιησούς περπάτησε ανάμεσα στους ανθρώπους μιλώντας και διακηρύττοντας ότι ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης είναι ο μόνος Αληθινός Θεός. Μιλούσε για τον «Θεό του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ». Προανήγγειλε την παράδοσή Του στα χέρια των αμαρτωλών και τα παθήματά Του στα χέρια τους, δίνοντας μάλιστα λεπτομέρειες για το είδος των παθημάτων Του. Μίλησε για το σταυρικό Του θάνατο, για την ταφή και για την ανάστασή Του μετά από τρεις ημέρες. Δήλωνε απερίφραστα πως ο Θεός της Παλαιάς και της Ν. Διαθήκης θα Τον ανάσταине από τους νεκρούς. Αυτή Του η δήλωση είναι συνταρακτική. Μιλούσε για το αδύνατο και το ακατόρθωτο.

Σ' όλους τους αιώνες που προηγήθηκαν οι άνθρωποι ήρθαν κι έφυγαν από τη ζωή και κανένας τους δεν ξανάζησε. Η δήλωση του Ιησού για την προοπτική της σωματικής Του Ανάστασης ξεπερνούσε κάθε ανθρώπινη γνώση και εμπειρία. Αλλά «ο Άνθρωπος Ιησούς» δε δίστασε να διακηρύξει ότι η δική Του εμπειρία θα είναι διαφορετική από όλων των άλλων ανθρώπων.

Η Ανάσταση του Χριστού την τρίτη μέρα απέδειξε περίτρανα ότι ο Θεός της Αγίας Γραφής είναι ο Αληθινός και ο Παντοδύναμος Θεός. Είναι ο Θεός των ζωντανών. Η μεγαλειώδης Ανάσταση του Κυρίου Ιησού επιβεβαίωσε την αλήθεια των λόγων Του. Ο Θεός που κήρυττε πραγματικά υπάρχει και είναι «Αξιόπιστος και Αληθινός». Σ' αυτό τον Θεό πιστεύουμε.

Ο Θεός μας είναι: «Ο ύψιστος, ο υπέρτατος, αυτός που υπάρχει αιώνια και που Άγιος είναι τ' όνομά του: λέει: Σε τόπο κατοικώ υψηλό και άγιο, μα βρίσκομαι μαζί και με τους συντριμμένους και με τους ταπεινούς, ζωή να ξαναδώσω στων ταπεινών το πνεύμα, ζωή να ξαναδώσω στων συντριμμένων την καρδιά» (Ησ. 57:15).

β. Η Ανάσταση του Ιησού είναι η απόδειξη της θεότητάς Του, η δεύτερη βασική αλήθεια. Ο Ιησούς, στην επίγεια πορεία Του διακήρυξε ότι είναι ο Υιός του Θεού και ότι είναι ίσος με τον Θεό: «Γι' αυτά τα λόγια οι Ιουδαίοι άρχοντες επιζητούσαν ακόμη περισσότερο να τον σκοτώσουν, γιατί όχι μόνο παραβίαζε τους κανόνες για το Σάββατο, αλλά και τον Θεό τον ονόμαζε πατέρα του, εξισώνοντας τον εαυτό του με τον Θεό» (Ιωάν. 5:18). Η ανάστασή Του από τους νεκρούς ήταν η σφραγίδα του Θεού ότι η δήλωση της θεότητάς του Ιησού ήταν αληθινή. Ο Απ. Παύλος, που συνάντησε τον Αναστημένο Χριστό, γράφει: «Ο Θεός είχε προαναγγείλει με τους προφήτες του στις άγιες Γραφές το ευαγγέλιο για τον Υιό του τον Ιησού Χριστό, τον Κύριό μας, ο οποίος, ως άνθρωπος, γεννήθηκε από τη γενιά του Δαβίδ, αποδείχτηκε όμως Υιός Θεού με δύναμη από το Πνεύμα που αγιάζει, όταν αναστήθηκε από τους νεκρούς» (Ρωμ. 1:2-4).

Αυτά είναι τα καλά νέα. Αφού ο Ιησούς είναι Θεός, τότε ο Θεός είναι όπως ο Ιησούς που γνωρίσαμε Αυτό εξάλλου είπε ο Ιησούς, ανταποκρινόμενος στην παράκληση του Φίλιππου: «Κύριε,» του λέει ο Φίλιππος, «δείξε μας τον Πατέρα, κι αυτό μας αρκεί». Του λέει ο Ιησούς: «Τόσον καιρό είμαι μαζί σας, Φίλιππε, και δε μ' έχεις γνωρίσει; Αυτός που έχει δει εμένα, έχει δει τον Πατέρα. Πως μπορείς εσύ να λες δείξε μας τον Πατέρα; Δεν πιστεύεις πως εγώ είμαι αχώριστος από τον Πατέρα, κι ο Πατέρας από μένα;» (Ιωάν. 14:8-10).

Ο Ιησούς Χριστός δεν είναι απόμακρος. Είναι ζωντανός κι αληθινός. Μας αγαπάει αληθινά κι ήρθε στη γη μας για να δώσει τη ζωή Του για τη δική μας σωτηρία: «Αυτός όμως, (ο Χριστός) φορτώθηκε τις θλίψεις μας κι υπέφερε τους πόνους τους δικούς μας. Εμείς νομίζαμε πως όλα όσα τον βρήκαν ήταν τραύματα, πληγές και ταπεινώσεις από τον Θεό. Μα ήταν αιτία οι αμαρτίες μας που αυτός πληγώθηκε, οι ανομίες μας που αυτός εξουθενώθηκε. Για

χάρη της δικής μας σωτηρίας εκείνος τιμωρήθηκε και στις πληγές του βρήκαμε εμείς τη γιατρεία» (Ησ. 53:4,5). Ο Άγιος, ο Δίκαιος, ο Αναμάρτητος έγινε για μας «αμαρτία» και «κατάρτα» (Β' Κορ. 21, Γαλ.3:13), για να ζήσουμε εμείς αιώνια μαζί Του.

γ. Η Ανάσταση του Ιησού είναι η επιβεβαίωση της δικαίωσής μας «εν Χριστώ», η τρίτη βασική αλήθεια. Ο Απ. Παύλος δηλώνει: «ος (Ιησούς) παρεδόθη διά τα παραπτώματα ημών και ηγέρθη διά την δικαίωσιν ημών» (Ρωμ. 4:25). Πως συμβαίνει αυτό; Ο Ιησούς είχε διακηρύξει: «Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους» (Ματθ. 20:28).

Η Ανάσταση του Χριστού επιβεβαιώνει, πως η θυσία εξιλέωσης του Κυρίου μας έγινε αποδεκτή από τον Θεό. Στο πρόσωπο του Χριστού, του Αντικαταστάτη μας, ο Θεός μας βλέπει δικαιωμένους: «Μαζί με τον Χριστό αν πεθάναμε, μαζί του και θα ζήσουμε» (Β' Τιμ. 2:11). Μαζί με τον Χριστό πεθάναμε ως προς την αμαρτία, και μαζί Του αναστηθήκαμε σε νέα ζωή. Αυτό ομολογούμε με το βάπτισμά μας.

δ. Η νικηφόρα ζωή μαζί με τον Χριστό, η τέταρτη βασική αλήθεια. Η ανάσταση του Ιησού αποδεικνύει πως ο κάθε πιστός του Χριστού μπορεί να έχει μια νικηφόρα πορεία, επειδή ο Χριστός ζει και προμηθεύει την απαραίτητη δύναμη. Αυτό είναι το επιχείρημα που αναπτύσσει ο Απ. Παύλος και ακολουθεί η προτροπή του: «Ποιο είναι το πρακτικό συμπέρασμα; Θα εξακολουθήσουμε να αμαρτάνουμε, για να περισσέψει η χάρη; Ποτέ τέτοιο πράγμα! Εμείς είμαστε πεθαμένοι για την αμαρτία. Πως λοιπόν θα εξακολουθήσουμε να ζούμε κάτω από την εξουσία της; Ή μήπως λησμονείτε πως το βάπτισμα στο όνομα του Χριστού σημαίνει συμμετοχή στο θάνατό του; Πραγματικά, το βάπτισμά μας σημαίνει τη συμμετοχή μας στο θάνατο και στην ταφή του Χριστού. Κι όπως ο Πατέρας Θεός με τη δύναμή του ανέστησε τον Χριστό από τους νεκρούς, το ίδιο κι εμείς μπορούμε να ζήσουμε μια νέα ζωή... Μην αφήνετε, λοιπόν, την αμαρτία να κυριαρχεί στο φθαρτό σας σώμα, και μην υπακούετε σ' αυτήν υποκύπτοντας στις επιθυμίες αυτού του σώματος. Κι ακόμα, μην αφήνετε τίποτε από τον εαυτό σας στη διάθεση της αμαρτίας ώστε αυτή να το χρησιμοποιήσει εναντίον σας σαν όργανο για το κακό. Αντίθετα, να προσφέρετε τον εαυτό σας στον Θεό, όπως ταιριάζει σε ανθρώπους που πέθαναν κι αναστήθηκαν για μια νέα ζωή. Να κάνετε κάθε μέλος σας όπλο στα χέρια του Θεού για το καλό» (Ρωμ. 6:1-4,12,13).

Αυτό σημαίνει πως με την πίστη έχουμε ενωθεί με τον Αναστημένο και Παντοδύναμο Χριστό. Ο Χριστός μας δίνει τη δύναμη για τη νίκη κατά της αμαρτίας. Μόνοι μας είμαστε αδύναμοι και ανίσχυροι. Μαζί με τον Χριστό μπορούμε να «υπερνικώμεν διά του αγαπήσαντος ημάς» (Ρωμ. 8:37). Η νίκη δεν είναι δική μας, είναι του Χριστού κι ο Θεός δοξάζεται.

ε. Η Ανάσταση του Ιησού είναι η απόδειξη και της δικής μας ανάστασης, η πέμπτη βασική αλήθεια. Από εκείνη την ημέρα θ' απολαμβάνουμε αιώνια τη δόξα Του. Αυτή είναι η ζωντανή ελπίδα μας. Αυτή είναι η βεβαιότητα όλων των λυτρωμένων με το αίμα του Χριστού. Το υποσχέθηκε ο Ιησούς, που είναι ο μάρτυρας «ο Πιστός και Αληθινός» (Απ. 19:11).

Το είπε ο Ιησούς λίγο πριν το πάθος Του: «Μην ταραάζεται η καρδιά σας. Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σε μένα. Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλοί τόποι διαμονής. Αν δεν υπήρχαν, θα σας το 'λεγα. Εγώ πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο. Κι όταν πάω και σας ετοιμάσω τόπο, πάλι θα 'ρθώ και θα σας πάρω κοντά μου, ώστε όπου είμαι εγώ να είστε κι εσείς» (Ιωάν. 14:1-3). Τώρα, ο Κύριος Ιησούς ετοιμάζει τόπο για μας. Μπορούμε να Τον εμπιστευτούμε; Η Ανάστασή Του επιβεβαιώνει την αλήθεια των λόγων Του.

Γ. Η μοναδική ανάγκη του ανθρώπου-Η αιώνια σωτηρία. Είδαμε στην αρχή ότι το μήνυμα της Ανάστασης του Χριστού είναι, όχι μόνο το μοναδικό, αλλά και το καλύτερο μήνυμα που δόθηκε ποτέ στον κόσμο. Η σπουδαιότητα του μηνύματος της Ανάστασης δημιουργεί τη μοναδική ανάγκη ανταπόκρισης από τον καθένα μας ξεχωριστά.

Ποια είναι η δική σου τοποθέτηση μπροστά στο κοσμοϊστορικό γεγονός του θανάτου και της Ανάστασης του Ιησού Χριστού για σένα; Το πίστευες; Ευχαρίστησες τον Χριστό για τη θυσία Του;

Σύμφωνα με την αφήγηση του Μάρκου: «Αυτοί όμως, (οι μαθητές του), όταν άκουσαν ότι ο Ιησούς ζει και τον είδε η Μαρία, δεν την πίστεψαν» (Μαρκ.16:11). Χρειάστηκε να βρεθούν και σ' άλλες εμφανίσεις του Κυρίου για να πιστέψουν. Το θέμα είναι πολύ σοβαρό επειδή αποτελεί ζήτημα ζωής ή θανάτου. Οι συνέπειες της επιλογής είναι αιώνιες.

Αν απορρίψεις τη θυσία του Χριστού για τις αμαρτίες σου και αρνηθείς την Ανάστασή Του για τη δικαίωσή σου επιλέγεις την αιώνια τιμωρία, την αιώνια κόλαση μακριά από τον Θεό της αγάπης. Εάν όμως αποδεχτείς με πίστη τον Χριστό κι εμπιστευθείς στο σωτήριο έργο Του εξασφαλίζεις την αιώνια σωτηρία, την αιώνια ζωή στη δόξα του Θεού.

Τι θα κάνεις; Ο Αναστημένος και Δοξασμένος Ιησούς Χριστός σε περιμένει ακόμη. Μην αρνηθείς την προσφορά

της αγάπης Του!

Κι ένα ερώτημα για μας που ομολογούμε πως είμαστε Χριστιανοί: Πόσο μοιάζουμε τον Αναστημένο Χριστό; Είναι η καθημερινή μας πορεία μια ζωή αναστάσιμη; Ποια είναι η επίδρασή μας στο περιβάλλον μας; Πως μας βλέπουν τα παιδιά μας, οι γείτονες, οι συμμαθητές, οι συνεργάτες;

Μακάρι να φανούμε άξιοι της κλήσης και πιστοί στην αποστολή, που ο Κύριος μας ανέθεσε, για τη δική Του δόξα. «Αν η χριστιανική ελπίδα μας περιορίζεται μόνο σ' αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους τους ανθρώπους. Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών... Θάνατε, πού είναι το κεντρί της δύναμής σου; Άδη, που είναι η νίκη σου; Τη δύναμη να πληγώνει θανάσιμα την παίρνει ο θάνατος από την αμαρτία, κι η αμαρτία παίρνει τη δύναμή της από το νόμο. Ας ευχαριστήσουμε όμως τον Θεό που μας χάρισε τη νίκη διά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Λοιπόν, αγαπητοί μου αδερφοί, να γίνεστε όλο και πιο σταθεροί, και αμετακίνητοι στην πίστη, και να έχετε πάντοτε όλο και περισσότερο ζήλο για την εκπλήρωση του έργου του Κυρίου, αφού ξέρετε ότι ο κόπος που καταβάλλετε για χάρη του Κυρίου δεν είναι μάταιος» (Α' Κορ. 15:19,20,55-58).

Του Πέτρου η αποκατάσταση (Ιωάν. 21:15-17)

Ευχαριστούμε τον Θεό, αδελφοί, για την παράταση του ελέους Του στη ζωή μας. Τον ευχαριστούμε ακόμη για την ευκαιρία και τη δυνατότητα που μας δίνει και σήμερα ν' ανοίξουμε το Λόγο Του και ν' ακούσουμε τη φωνή Του. Είμαστε ευγνώμονες στον Θεό γιατί, μέσα στη χάρη Του, μας έδωσε το γραπτό Του Λόγο, την Αγία Γραφή. Είναι μοναδικό προνόμιο να έχουμε την Αγία Γραφή στα χέρια μας και μάλιστα γραμμένη πρωτότυπα στη γλώσσα μας, και να μπορούμε να τη μελετούμε ελεύθερα και ανεμπόδιστα. Πόσο εκτιμούμε αυτό το προνόμιο; Έχουμε καθημερινή μελέτη, περισυλλογή και προσευχή;

Πόσο συχνά και με πόση προθυμία τρώμε από τον «άρτο της ζωής» και πίνουμε από το «ζωντανό», το κρυστάλλινο «νερό» του Αιώνιου Λόγου του Θεού;

Ο Απ. Παύλος, οδηγημένος από το Άγιο Πνεύμα, μας προειδοποιεί: «Να ξέρεις ακόμα και τούτο: Τις έσχατες ημέρες θα έρθουν δύσκολοι καιροί» (Β' Τιμ. 3:1). Ποιος μπορεί ν' αμφισβητήσει πως η προφητεία αυτή εκπληρώνεται στις μέρες μας; Η γενική σύγχυση, η ανασφάλεια, η ταραχή, ο φόβος, ο εκφυλισμός των πάντων, η αβεβαιότητα του μέλλοντος χαρακτηρίζουν «τους δύσκολους καιρούς» που βιώνουμε.

Μέσα σ' αυτό το θολό τοπίο, μέσα σ' αυτήν την παγκόσμια αναταραχή το μόνο ασφαλές καταφύγιο, η μόνη ελπίδα μας είναι ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριος. Και ο μόνος αλάνθαστος οδηγός στην πορεία μας για τον Ουρανό είναι η Αγία Γραφή. Τα ανθρώπινα βιβλία, τα ανθρώπινα έργα και οι διακηρύξεις της ψευδεπίγραφης γνώσης συσκοτίζουν και παραπλανούν. Μόνον ο Χριστός είναι η Αλήθεια, όπως αποκαλύπτεται μέσα από τις σελίδες της Αγίας Γραφής, βιώνεται από τους ειλικρινείς και ανυπόκριτους πιστούς του Θεού και επιβεβαιώνεται μέσα στις καρδιές μας από το Άγιο Πνεύμα, το θείο Παράκλητο, το Πνεύμα της αλήθειας.

Ας στραφούμε με ταπείνωση και ειλικρίνεια στον Κύριο κι ας ανοίξουμε καρδιά και νου για να δεχτούμε, ν' αφομοιώσουμε και να εφαρμόσουμε τα μηνύματα και τις διακηρύξεις, τις υποδείξεις και τις προτροπές που ο Λόγος του Θεού έχει να μας δώσει σήμερα. «Πετάξτε, λοιπόν, από πάνω σας κάθε είδους κακία, κάθε λογής δολιότητα, υποκρισία, φθόνο και κάθε είδους κατάκριση. Σαν νεογέννητα βρέφη, να λαχταράτε το πνευματικό κι άδολο γάλα, για να αυξηθείτε και να φτάσετε στη σωτηρία, μια και γευθήκατε την καλοσύνη του Κυρίου» (Α' Πέτρ. 2:1-3).

Το θέμα μας είναι «Η αποκατάσταση του Πέτρου». Σε αντίθεση με τα ανθρώπινα βιβλία, που συχνά παρουσιάζουν ψεύτικες εικόνες των ηρώων τους, η Αγία Γραφή, όχι μόνο δεν κρύβει αλλά συχνά τονίζει τις ελλείψεις, τις αδυναμίες και τα παραπτώματα των ανθρώπων του Θεού. Αυτό το κάνει για να διδαχτούμε και να παραδειγματιστούμε: «Λοιπόν, αυτά τα περιστατικά έγιναν για παραδειγματισμό μας, προειδοποίηση για να μην επιθυμούμε πράγματα κακά, όπως επιθύμησαν εκείνοι» (Α' Κορ. 10:6).

Ήταν στο ανώγειο, την ώρα του τελευταίου δείπνου, όταν ο Ιησούς άνοιξε την καρδιά Του στους δικούς Του και τους μίλησε για την επικείμενη προδοσία, για την παράδοσή Του στα χέρια των αμαρτωλών, για τους χλευασμούς και για τη σταυρική Του θυσία: «Είπε επίσης ο Κύριος: «Σίμων, Σίμων! Ο σατανάς ζήτησε να σας δοκιμάσει σαν το στάρι στο κόσκινο. Εγώ όμως προσευχήθηκα για σένα, να μη σε εγκαταλείψει η πίστη σου. Κι εσύ όταν ξαναβρείς την πίστη σου, στήριξε τους αδερφούς σου». Εκείνος του είπε: «Κύριε, μαζί σου εγώ είμαι έτοιμος να πάω και στη φυλακή, ακόμη και στο θάνατο» (Λουκ. 22:31-33). Μεγαλόστομη η υπόσχεση του Πέτρου!

Α. Του Πέτρου η καύχηση, το πρώτο σημείο. Στην αντίστοιχη αφήγηση του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου, διαβάζουμε: «Τους λέει τότε ο Ιησούς: «Αυτή τη νύχτα όλοι σας θα χάσετε την εμπιστοσύνη σας σ' εμένα, όπως άλλωστε το λέει η Γραφή: Θα σκοτώσω το βοσκό, και θα σκορπιστούν τα πρόβατα του κοπαδιού. Μετά την ανάστασή μου όμως θα σας περιμένω στη Γαλιλαία, όπου θα πάω πριν από σας». Ο Πέτρος του αποκρίθηκε: «Κι αν όλοι χάσουν την εμπιστοσύνη τους σ' εσένα, εγώ ποτέ δε θα τη χάσω» (Ματθ. 26:30-33).

Πόσο απατηλή είναι η καρδιά μας! Ο Πέτρος, πάνω στον αυθορμητισμό του, δεν περιορίζεται στη μεγάλη υπόσχεση. Προχωράει και συγκρίνει τον εαυτό του με τους συμμαθητές του, και καυχιέται στην ανωτερότητά του.

α. Του Πέτρου η αυτοπεποίθηση, η πρώτη παρατήρηση. Είναι βέβαιο ότι ο Θεός δε μας θέλει δειλούς, άτολμους και αναποφάσιστους. Αυτά τα χαρακτηριστικά δεν ταιριάζουν στα γνήσια παιδιά του Θεού. Όμως, από την άλλη μεριά, δε θα πρέπει να λησμονούμε πως είμαστε αδύναμοι. Πόσο παραστατικά το αναφέρει ο Απ. Παύλος: «Αλλά εμείς που έχουμε αυτόν το θησαυρό είμαστε σαν πήλινα δοχεία» (Β' Κορ. 4:7). Είμαστε εύθραυστοι και περπατούμε πάνω στο φλοίο της γης.

Πόσο όμορφα το θέτει ο σοφός Εκκλησιαστής: «Μη βιάζεσαι να μιλήσεις στον Θεό και να δώσεις αλόγιστες υποσχέσεις, γιατί ο Θεός είναι στον ουρανό κι εσύ στη γη. Γι' αυτό τα λόγια σου ας είναι λίγα» (Εκκλ. 5:1).

Ο Απ. Παύλος προτρέπει και συμβουλεύει: «Με τη χάρη του Θεού, που μου δόθηκε, ως απόστολος απευθύνομαι

στον καθένα από σας και σας λέω: μη φρονείτε για τον εαυτό σας παραπάνω απ' ό,τι πρέπει να φρονείτε, αλλά να σας διακρίνει η μετριοφροσύνη και η σύνεση. Θυμηθείτε πως στο χώρο της πίστεως ο Θεός είναι που χάρισε στον καθένα σας ό,τι έχετε» (Ρωμ. 12:3).

Η αιτία της πτώσης του Πέτρου ήταν η αυτοπεποίθησή του. Στην καύχησή του, ο Ιησούς του αποκαλύπτει την πλήρη αδυναμία του. Όπως είπαμε, όλα άρχισαν στο Ανώγειο όταν ο Ιησούς μιλούσε για την αγάπη και έδινε στους μαθητές Του τη νέα εντολή: «Σας δίνω μια νέα εντολή, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο. Όπως σας αγάπησα εγώ, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο» (Ιωάν. 13:34).

Η νέα αυτή εντολή θα έπρεπε να οδηγήσει τον Πέτρο σε αυτοέλεγχο και ταπείνωση. Αντίθετα ο Πέτρος άρχισε να σκέπτεται πόσο πολύ ο ίδιος αγαπούσε τον Χριστό. Κι όταν ο Ιησούς μίλησε για την αναχώρησή Του απ' ανάμεσά τους, και τους είπε: «εκεί που πηγαίνω εγώ εσείς δεν μπορείτε να 'ρθείτε» (Ιωάν. 13:33), ο Πέτρος, αντιλαμβανόμενος σωστά ότι μιλάει για το θάνατό Του, προβαίνει στην αλόγιστη διαμαρτυρία και καύχηση: «Του λέει τότε ο Σίμων Πέτρος: «που πηγαίνεις, Κύριε;» Του αποκρίθηκε ο Ιησούς: «Εκεί που πηγαίνω εγώ, δεν μπορείς εσύ να με ακολουθήσεις τώρα. Θα με ακολουθήσεις όμως αργότερα». Του λέει ο Πέτρος: «Κύριε, γιατί δεν μπορώ να σε ακολουθήσω τώρα; Εγώ και τη ζωή μου θα θυσιάσω για σένα» (Ιωάν. 13:36,37).

β. Του Κυρίου η επίπληξη, η δεύτερη παρατήρηση. Ο Ιησούς αμφισβήτησε τη δύναμη και την πιστότητα του Πέτρου, και μάλιστα μπροστά στους άλλους μαθητές: «Του αποκρίνεται ο Ιησούς: «Τη ζωή σου θα θυσιάσεις για μένα; Σε βεβαιώνω ότι πριν λαλήσει απόψε ο πετεινός, θα αρνηθείς τρεις φορές πως με ξέρεις» (Ιωάν. 13:38).

Είναι δύσκολο να καταλάβουμε τη θέση του Πέτρου από κει και πέρα. Δεν ακούγεται ξανά. Σίγουρα δεν υποβάλλει άλλες ερωτήσεις ενώ προηγουμένως ήταν τόσο ομιλητικός. Οι ερωτήσεις τώρα υποβάλλονται από το Φίλιππο. Ο Πέτρος συλλογίζεται τα λόγια του Κυρίου του με βαριά καρδιά.

Πόσο προσεκτικός πρέπει να είμαστε, αδέρφια! Η εμπειρία του Δαβίδ είναι πολύ διδακτική: «Είπα με αυτοπεποίθηση: «Ποτέ μου δε θα κλονιστώ» (Ψαλμ. 30:7), για να διαπιστώσει σύντομα: «Κύριε, με την καλοσύνη σου στεριώθηκα ωσάν ασάλευτο βουνό. Σαν έκρυψες το πρόσωπό σου, κατατρόμαξα» (Ψαλμ. 30:8).

Δεν είμαστε ασάλευτα βουνά. Είμαστε «ραγισμένα καλάμια» που, αν δε μας στηρίξει ο Κύριος, κινδυνεύουμε ανά πάσα στιγμή να σωριαστούμε με πάταγο. Ό,τι είμαστε κι ό,τι κάνουμε είναι αποτέλεσμα της χάρις και της δύναμης που ο Χριστός μας χορηγεί. Να γιατί ο Απ. Παύλος δηλώνει απερίφραστα: «Επομένως, όποιος νομίζει ότι στέκεται καλά στα πόδια του, καλύτερα ας προσέχει να μην πέσει» (Α' Κορ. 10:12).

Η καύχηση του Πέτρου και η αυτοπεποίθησή του προκάλεσαν την επίπληξη του Κυρίου και τον οδήγησαν στην απογοήτευση και στη θλίψη. Και το τελικό αποτέλεσμα:

Β. Του Πέτρου η πτώση ήταν δραματική, το δεύτερο σημείο. Όλα τα Ευαγγέλια μας λένε πως ο Πέτρος αρνήθηκε τον Κύριο τρεις φορές. Την ώρα που ο Ιησούς δικαζόταν, ο Πέτρος περίμενε στην αυλή του αρχιερέα. Ήταν εκεί που «ο σατανάς τον κοσκίνισε» πραγματικά. Μέσα στη θύελλα των περιστάσεων αποδείχτηκε πολύ ασθενικός. Ο φόβος του θανάτου τον παρέλυσε κυριολεκτικά. Να πως περιγράφει τη σκηνή ο Ματθαίος: «Στο μεταξύ, ο Πέτρος καθόταν έξω στην αυλή. Εκεί τον πλησίασε μια δούλη και του είπε: «Ήσουν κι εσύ μαζί με τον Ιησού το Γαλιλαίο». Αυτός όμως αρνήθηκε μπροστά σ' όλους αυτούς λέγοντας: «Δεν ξέρω τι λες». Την ώρα όμως που πήγαινε στην αυλόπορτα, τον είδε μια άλλη δούλη, και τους λέει: «Ήταν κι αυτός εκεί με τον Ιησού το Ναζωραίο». Και πάλι αυτός αρνήθηκε, ορκίστηκε μάλιστα: «Δεν τον ξέρω αυτόν τον άνθρωπο». Ύστερα από λίγο πλησίασαν οι παρευρισκόμενοι κι είπαν στον Πέτρο: «Ασφαλώς είσαι κι εσύ απ' αυτούς. Σε προδίνει ο τρόπος που μιλάς». Τότε εκείνος άρχισε να ορκίζεται: «Ο Θεός να με τιμωρήσει αν τον ξέρω αυτόν τον άνθρωπο!» Κι αμέσως τότε λάλησε ο πετεινός. Και θυμήθηκε ο Πέτρος τα λόγια που του είχε πει ο Ιησούς: «Πριν λαλήσει ο πετεινός, θ' αρνηθείς τρεις φορές πως με ξέρεις». Βγήκε τότε έξω και έκλαψε πικρά» (Ματθ. 26:69-75).

Στη μέγιστη δοκιμασία του Ιησού ο Πέτρος, ο πιο κοντινός μαθητής Του, όχι μόνο δεν Τον συμπαραστάθηκε, αλλά τρεις φορές Τον αρνήθηκε και μάλιστα με όρκο. Όμως, ας μη βιαστούμε να κατακρίνουμε τη συμπεριφορά του Πέτρου. Οι συνθήκες, κάτω από τις οποίες βρέθηκε, ήταν εξαιρετικά πιεστικές και ο κίνδυνος μαρτυρικού θανάτου πολύ μεγάλος.

Ας αναλογιστούμε ο καθένας από εμάς τη δική του συμπεριφορά. Ζούμε σε μια χώρα με απόλυτη ελευθερία. Ποια είναι η θέση μας και ποια η ανταπόκρισή μας όταν στο σχολείο, στο δρόμο, στην εργασία καλούμαστε να δηλώσουμε πως είμαστε πιστοί του Χριστού; Είμαστε έτοιμοι και πρόθυμοι να Τον ομολογήσουμε στους συνανθρώπους μας; Ας προσέξουμε την αυστηρή προειδοποίηση του Χριστού: «Σας βεβαιώνω πως όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σ' εμένα, το ίδιο θα κάνει γι' αυτόν και ο Υιός του Ανθρώπου κατά την τελική κρίση, μπροστά στους αγγέλους του Θεού. Όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθεί και ο Υιός του Ανθρώπου μπροστά στους αγγέλους του Θεού, κατά την τελική κρίση» (Λουκ.

12:8,9).

Ο Πέτρος αρνήθηκε τον Κύριο αλλά μόλις συνειδητοποίησε την πτώση του, μετανόησε ειλικρινά και, μάλιστα, «έκλαψε πικρά». Αυτή είναι η μετάνοια που οδηγεί στη σωτηρία. Αυτού του είδους τη μετάνοια αναγνωρίζει ο Κύριος και ζωοποιεί το πνεύμα του ανθρώπου.

Είδαμε στην περιπέτεια του Πέτρου, καθώς από την καύχηση και την αυτοπεποίθηση, στηρίχτηκε στον εαυτό του και οδηγήθηκε στην πτώση και την άρνηση του Κυρίου του. Στην αφήγηση του Λουκά βλέπουμε μια πολύ σημαντική λεπτομέρεια: «λάλησε ο πετεινός. Τότε ο Κύριος γύρισε, έριξε μια ματιά στον Πέτρο, κι ο Πέτρος θυμήθηκε τα λόγια που του είχε πει : «Προτού λαλήσει ο πετεινός, θα αρνηθείς τρεις φορές πως με ξέρεις» (Λουκ. 22:60,61).

Δεν είναι θαυμαστό! Ο Κύριος, μέσα στο φρικτό Του πάθος, δεν ξέχασε το μαθητή Του παρά την άρνηση εκείνου. Το βλέμμα του Χριστού συνάντησε το βλέμμα του Πέτρου κι ο Πέτρος αφυπνίστηκε. Αυτό δείχνει πως κι ο Πέτρος, μέσα στο φόβο και την ταραχή του, ατένιζε στον Κύριο κι ο Κύριος τον ευεργέτησε.

Πόσο παρήγορο, πόσο ενθαρρυντικό είναι να γνωρίζουμε ότι: «Τα μάτια του Κυρίου περιτρέχουν όλη τη γη, για να δείξει την παντοδυναμία του σ' εκείνους που η καρδιά τους είναι ειλικρινής απέναντί του» (Β' Χρον. 16:9. Ο Κύριος Ιησούς είδε την ειλικρίνεια στην καρδιά του Πέτρου κι ανταποκρίθηκε στη βαθύτερη επιθυμία του.

Γ. Του Πέτρου η αποκατάσταση, το τρίτο σημείο. Εκείνο το όμορφο πρωινό, στο ακρογιάλι της λίμνης της Τιβεριάδας, ο Ιησούς είχε ιδιαίτερη συνάντηση με τον Πέτρο, με κύριο σκοπό να τον αποκαταστήσει στη θέση που είχε ανάμεσα στους μαθητές Του.

Τριπλή η άρνηση του Πέτρου, τριπλή και η ερώτηση του Ιησού προς τον Πέτρο: «Όταν, λοιπόν, έφαγαν, λέει ο Ιησούς στο Σίμωνα Πέτρο; «Σίμων, γιε του Ιωνά, μ' αγαπάς περισσότερο απ' όσο αυτοί εδώ;» (Ιωάν. 21:15-17).

Πάνω σ' αυτή την ερώτηση του Κυρίου είναι ανάγκη να κάνουμε τρεις παρατηρήσεις:

α. Η πρώτη παρατήρηση αφορά το όνομα «Σίμων», που χρησιμοποίησε ο Κύριος. Θα πει κανείς τι το σημαντικό με το όνομα; Έχει σημασία επειδή πρόκειται για το παλιό όνομα του Πέτρου, πριν τον συναντήσει ο Ιησούς. Ας δούμε την πρώτη συνάντηση: «Ο ένας από τους δύο που άκουσαν τα λόγια του Ιωάννη κι ακολούθησαν τον Ιησού ήταν ο Ανδρέας, ο αδερφός του Σίμωνος Πέτρου. Αυτός βρίσκει σε λίγο τον αδερφό του το Σίμωνα και του λέει: «Βρήκαμε το Μεσσία»-που σημαίνει τον Χριστό. Και τον έφερε στον Ιησού. Ο Ιησούς τον κοίταξε καλά και είπε: «Εσύ είσαι ο Σίμων, ο γιος του Ιωνά. Εσύ θα ονομαστείς Κηφάς»-που σημαίνει Πέτρος» (Ιωάν. 1:41-43). Το παλιό όνομα σήμαινε πετραδάκι, αστάθεια. Αλλά ο Ιησούς του λέει: Το όνομά σου θα είναι «Πέτρος», που σημαίνει βράχος, σταθερός.

Τώρα, θυμίζοντάς του εκείνο το συμβάν της πρώτης συνάντησής τους, ο Ιησούς επιστρέφει στο παλιό όνομα με σκοπό να τονίσει την αδυναμία του Πέτρου. Το πρόβλημα με τον Πέτρο ήταν το γεγονός ότι είχε φτάσει στο σημείο να πιστεύει πως ήταν πραγματικά αυτό που σήμαινε το καινούριο του όνομα, χωρίς τη βοήθεια του Κυρίου. Ο Ιησούς αναμφίβολα είχε σκοπό να εργαστεί μέσα στο Σίμωνα τον ασταθή, και να τον μεταμορφώσει σε Πέτρο, θαρραλέο και σταθερό, όπως τον βλέπουμε αργότερα, την ημέρα της Πεντηκοστής. Όμως ο Πέτρος βιάστηκε. Είχε αρχίσει να πιστεύει πως τα καταφέρνει μόνος του, από δική του δύναμη. Εκεί ακριβώς τον παγίδεψε ο εχθρός. Γι' αυτό το λόγο έπεσε.

Πόσο συχνά κάνουμε το ίδιο λάθος, το λάθος του Πέτρου! Οποιαδήποτε δύναμη του χαρακτήρα μας, ή κάποιο ταλέντο, θεωρούμε ότι το κληρονομήσαμε από τους προγόνους μας ή το αποκτήσαμε μόνοι μας. Λησμονούμε πως ό,τι έχουμε είναι δώρο του Θεού. Ξεχνούμε τη ρήση του Χριστού: «Εγώ είμαι το κλήμα, εσείς οι κληματόβεργες. Εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του, αυτός δίνει άφθονο καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν. 15:5). Είναι τότε που πέφτουμε πνευματικά.

Ο Απ. Παύλος ρωτάει: «Αλήθεια, ποιος σ' έκανε εσένα ανώτερο από τους άλλους; Τι έχεις που να μην το έλαβες; Αφού, λοιπόν, το έλαβες από τον Θεό, γιατί καυχέσαι σαν να μην το είχες λάβει ποτέ ως δώρο;» (Α' Κορ. 4:7).

β. Η δεύτερη παρατήρηση αφορά το ρήμα που χρησιμοποιεί ο Κύριος, και το ρήμα με το οποίο απαντάει ο Πέτρος. Η διαφορά είναι έκδηλη στο αρχαίο κείμενο: «Σίμων Ιωνά, αγαπάς με πλέον τούτων;» (Ιωάν. 21:15,16) Στην πρώτη και στη δεύτερη φορά ο Ιησούς χρησιμοποιεί το ωραιότερο ρήμα της Κ. Διαθήκης που έχει σχέση με τον Θεό, το ρήμα «αγαπώ». Στο Ιωάν. 3:16 διαβάζουμε: «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια». Αυτού του είδους την αγάπη εννοούσε ο Πέτρος όταν είχε καυχηθεί πως ήταν έτοιμος να θυσιάσει τη ζωή του για τον Κύριο, αν χρειαστεί, κι αν ακόμη όλοι οι άλλοι χάσουν την εμπιστοσύνη τους σ' Εκείνον.

Τώρα ο Πέτρος, ταπεινωμένος και συντριμμένος από την άρνηση του Ιησού, απαντάει πολύ μετρημένα: «Ναι, Κύριε, συ οίδας ότι φιλώ σε» (Ιωάν. 21:15-17). Κατά τους ερμηνευτές, το ρήμα «φιλώ» αναφέρεται σε κατώτερο

είδος αγάπης, που εκφράζεται στις ανθρώπινες σχέσεις, πριν επιδράσει το Πνεύμα του Θεού.

Πρέπει να σημειώσουμε πως ο Πέτρος δεν λέει ότι δεν αγαπάει τον Χριστό. Τον αγαπάει αλλά χωρίς την καύχηση ότι ξεπερνάει την αγάπη των άλλων μαθητών. Απλά δηλώνει πως η καρδιά του είναι ανοιχτή στον Χριστό.

Πριν από την πτώση του ο Πέτρος είχε αμφισβητήσει την παντογνωσία του Χριστού. Τώρα, ταπεινά ομολογεί: «Κύριε, εσύ τα ξέρεις όλα. Εσύ ξέρεις ότι σ' αγαπώ» (Ιωάν. 21:17).

γ. Η τρίτη παρατήρηση έχει να κάνει με την τριπλή ερώτηση του Ιησού: «Σίμων Ιωνά φιλείς με;» (Ιωάν. 21:17). «Στενοχωρήθηκε ο Πέτρος που τον ρώτησε για τρίτη φορά «μ' αγαπάς;» και του απαντάει: «Κύριε, εσύ τα ξέρεις όλα. Εσύ ξέρεις ότι σ' αγαπώ» (Ιωάν. 21:17). Γιατί στενοχωρήθηκε ο Πέτρος; Ασφαλώς επειδή ζωντάνεψε μπροστά του η τριπλή άρνησή του ότι γνωρίζει τον Κύριό του.

Τις ερωτήσεις αυτές προς τον Πέτρο τις έκανε ο Ιησούς μπροστά στους άλλους μαθητές. Και η εμπειρία αυτή του Πέτρου πρέπει να ήταν πολλή επώδυνη. Από πρώτη ματιά φαίνεται σκληρή η μεταχείριση του Πέτρου από τον Κύριο. Δεν μπορούσε να τον ελέγξει κατ' ιδίαν; Ήταν ανάγκη να το κάνει δημόσια;

Ήταν απόλυτα αναγκαίο να γίνει δημόσια αποκατάσταση. Διαφορετικά ο Πέτρος θα έφερε το στίγμα του αρνητή για μια ολόκληρη ζωή. Οι άλλοι Απόστολοι θα θεωρούσαν τον Πέτρο υποδεέστερο, παρά την ειλικρινή του μετάνοια. Ο Λόγος του Θεού αναφέρει ότι ο Πέτρος «έκλαψε πικρά» για την αμαρτία του. Τώρα, ήταν ένας μετανοημένος και συγχωρημένος αμαρτωλός. Την αμαρτία του Πέτρου, όπως κι όλες τις δικές μας αμαρτίες, εάν βέβαια τις έχουμε εξομολογηθεί μπροστά στον Θεό, την έχει ρίξει «στα βάθη της θάλασσας» (Μιχ.7:19), και δεν τη θυμάται πλέον. Είδε ο Ιησούς στην καρδιά του Πέτρου την ειλικρίνεια της μετάνοιας και την ανυπόκριτη αγάπη του. Γι' αυτό το λόγο, όχι μόνο τον αποκατέστησε πλήρως, αλλά και του ανέθεσε;

Δ. Τη μεγάλη αποστολή, το τέταρτο και τελευταίο σημείο. Όταν ο Ιησούς αρχικά κάλεσε τον Πέτρο, του είπε: «Μη φοβάσαι, από τώρα θα ψαρεύεις ανθρώπους» (Λουκ. 5:10). Επομένως, η πρώτη του αποστολή ήταν ο ευαγγελισμός των ανθρώπων. Τώρα, ο Κύριος του αναθέτει μεγαλύτερη αποστολή, μεγαλύτερη ευθύνη: τη διδασκαλία και την ποιμαντική φροντίδα των πιστών.

Τριπλή η άρνηση του Πέτρου, τριπλός ο έλεγχος του Ιησού, αλλά τριπλή και η επιβεβαίωση της αποκατάστασης και της ανάθεσης της ευρύτερης αποστολής: «Βόσκε τ' αρνιά μου», «Ποίμαινε τα πρόβατά μου», «Βόσκε τα πρόβατά μου» (Ιωάν. 21:15-17).

Ποια είναι η βασική προϋπόθεση για μια τέτοια υπηρεσία; Ποιο είναι το μόνο παραδεκτό κίνητρο για ηγεσία και διδασκαλία των άλλων; Δεν είναι η τελειότητα, γιατί τότε κανένας δε θα ήταν κατάλληλος. Δεν είναι τα ακαδημαϊκά διπλώματα. Δεν είναι το χτίσιμο μεγάλων και λαμπρών μητροπολιτικών ναών. Η μόνη, η βασική προϋπόθεση είναι η αγάπη του Χριστού, η οποία μεταφράζεται σε προθυμία υπηρεσίας του Κυρίου.

«Σίμων μ' αγαπάς;», «Ναι, Κύριε, εσύ ξέρεις πως σ' αγαπώ». «Ποίμαινε τα πρόβατά μου». Αν δεν αγαπάς πραγματικά τον Χριστό, δεν μπορείς ν' αγαπήσεις τους ανθρώπους και, φυσικά, δεν είσαι σε θέση να τους υπηρετήσεις. Εάν αγαπούμε τον Χριστό είναι φυσικό επακόλουθο ν' αγαπούμε κι εκείνους για τους οποίους ο Χριστός πέθανε. Είναι τότε που η υπηρεσία μας είναι αποδεκτή από τον Θεό και φέρνει θαυμαστά αποτελέσματα για τη δόξα Του. «Παιδιά μου ας μην αγαπάμε με λόγια και ωραίες φράσεις, αλλά με έργα κι αγάπη αληθινή» (Α' Ιωάν. 3:18).

Η ευλογία της εκκλησίας του Χριστού (Πράξ. 2:42-47)

Ευχαριστούμε τον Θεό για το μεγάλο προνόμιο της υιοθεσίας. Μας εξαγόρασε με το αίμα του Χριστού και μας έδωσε τη μέγιστη τιμή να ονομαστούμε παιδιά του Θεού. Είμαστε τώρα μέλη της μεγάλης οικογένειας, της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού.. Κληθήκαμε να ζήσουμε και ν' απολαύσουμε τα προνόμια και τις ευλογίες της κοινωνίας του Χριστού και των αγίων Του.

Η ζωή της Εκκλησίας χρειάζεται διαρκή ανανέωση. Είναι απαραίτητο να στηριζόμαστε διαρκώς στις υποσχέσεις του Θεού και ν' αντλούμε δυνάμεις του Αγίου Πνεύματος. Πως μπορεί η πνευματική μας ζωή να ανανεώνεται ώστε η μαρτυρία του Χριστού να συνεχίζεται ανεμπόδιστα; Πως μπορούμε να φέρνουμε καρπό Αγίου Πνεύματος για τη δόξα του Θεού; Η επιστροφή στις πηγές, στον αλάνθαστο και αναλλοίωτο Λόγο του Θεού είναι η μόνη ασφαλής και αποτελεσματική μέθοδος.

Η μελέτη μας θα στηριχτεί στο 42^ο εδάφιο του δευτέρου κεφαλαίου των Πράξεων των Αποστόλων. Εκεί θα δούμε τις πηγές της ευλογίας της Εκκλησίας, όπως μας τις παρουσιάζει ο Λόγος του Θεού κι όπως τις πειραματίστηκαν οι πρώτοι πιστοί Του Χριστού: «Όλοι αυτοί ήταν αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των αποστόλων και στη μεταξύ τους κοινωνία, στην τέλεση της θείας Ευχαριστίας και στις προσευχές» (Πράξ. 2:42).

Α. Η ευλογία της διδασκαλίας, το πρώτο σημείο. Οι πιστοί του Χριστού στην πρώτη Εκκλησία: «Όλοι αυτοί ήταν αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των αποστόλων» (Πράξ. 2:42). Τι μας φανερώνει αυτή η ευλογημένη προσήλωση; Δεν μπορούμε να ζήσουμε πνευματικά και ν' αυξηθούμε στη γνώση και στην επίγνωση του Θεού μας, αν δεν τρεφόμαστε σωστά και τακτικά.

Είναι πολύ χρήσιμη και απαραίτητη η ατομική και η οικογενειακή μελέτη της Αγίας Γραφής, και είναι καλό και ωφέλιμο να μην την παραμελούμε. Όμως, αυτή η μελέτη δεν υποκαθιστά την προσήλωση και συστηματική παρακολούθηση της διδασκαλίας της Εκκλησίας: «Γι' αυτό στην εκκλησία ο Θεός τοποθέτησε τον καθένα στην ορισμένη του θέση: πρώτα έρχονται οι απόστολοι, σε δεύτερη θέση οι προφήτες, σε τρίτη οι διδάσκαλοι» (Α' Κορ. 12:28). Είναι από τα πρώτα και ουσιαστικά χαρίσματα, δώρα του Αγίου Πνεύματος.

Άτομα και Εκκλησίες που δεν τρέφονται πνευματικά ατροφούν, δεν μπορούν ν' αυξηθούν ούτε και να επιβιώσουν. Συγκεντρωνόμαστε στο όνομα του Χριστού για ν' ακούσουμε τη φωνή του Θεού μέσα από το Λόγο Του. Αυτή είναι η διδαχή των Αποστόλων και των προφητών.

α. Η ενθάρρυνση, το πρώτο μέρος της διδασκαλίας. Στην κοινή μας πορεία μαζί με τον Χριστό, όσο βρισκόμαστε σ' αυτή τη γη, χρειαζόμαστε ο καθένας από εμάς τη στήριξη από τους άλλους και, πολύ περισσότερο, από του προφήτες και διδασκάλους της τοπικής Εκκλησίας, τους οποίους μας χάρισε ο Θεός. Ο Απ. Παύλος κι ο Βαρνάβας «Αφού κήρυξαν το ευαγγέλιο στην πόλη εκείνη και έκαναν πολλούς χριστιανούς, γύρισαν στη Λύστρα, στο Ικόνιο και στην Αντιόχεια της Πισιδίας. Εκεί στήριζαν το ηθικό των χριστιανών και τους συμβούλευαν να μένουν ακλόνητοι στην πίστη. «Για να μπούμε στη βασιλεία των ουρανών», τους έλεγαν, «πρέπει να περάσουμε από πολλούς διωγμούς» (Πράξ. 14:21,22).

Όλοι μας έχουμε ποικίλα προβλήματα και αντιμετωπίζουμε διάφορες δυσκολίες και πειρασμούς. Σε μια γνήσια Εκκλησία είναι ανάγκη να ενθαρρύνουμε ο ένας τον άλλο. Ο σατανάς σκοπό του έχει να μας αποθαρρύνει και να μας οδηγήσει στην απελπισία. Πρώτιστη αποστολή των διδασκάλων της Εκκλησίας είναι η ενθάρρυνση, η στήριξη, η παρηγοριά.

β. Η προτροπή, το δεύτερο και παράλληλο μέρος της διδασκαλίας. Και προτροπή σημαίνει: ωθώ, συμβουλευώ, παρακινώ και παροτρύνω κάποιον ν' ακολουθήσει το παράδειγμα των αγίων που προηγήθηκαν και, πάνω απ' όλα, το ύψιστο πρότυπο του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας.

Η προτροπή και νουθεσία είναι μια δύσκολη διαδικασία και απαιτεί ιδιαίτερη προσοχή, προσευχή και αγάπη ανυπόκριτη για να μην πέσουμε στην παγίδα της κρίσης και κατάκρισης. Προϋπόθεση για να επιτύχει αυτή η διακονία είναι η καλοσύνη και η απαραίτητη γνώση του θείου θελήματος. Αυτό συνιστά ο Απ. Παύλος: «Εγώ προσωπικά, αδερφοί μου, είμαι βέβαιος πως εσείς είστε όλο καλοσύνη, γεμάτοι από την απαραίτητη γνώση και μπορείτε να νουθετείτε ο ένας τον άλλο» (Ρωμ. 15:14).

γ. Η οικοδομή, το τρίτο μέρος και ο τελικός σκοπός της διδασκαλίας. Η έλλειψη αύξησης, η στασιμότητα και η αδράνεια αποτελούν παθολογικές καταστάσεις, οι οποίες οδηγούν στο τέλμα και στην ακαρπία. Όπως στη φυσική ζωή η νηπιακή ηλικία είναι όμορφη και χαριτωμένη μόνον όταν είναι παροδική, το ίδιο συμβαίνει και στην πνευματική ζωή. Ο νανισμός, τόσο ο φυσικός όσο και ο πνευματικός, είναι ανεπιθύμητος και κατακρίνεται από το Λόγο του Θεού.

Να, πως το θέτει ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους: «Εσείς έπρεπε να ήσασταν δάσκαλοι έπειτα από

τόσον καιρό. Παρ' όλα αυτά έχετε πάλι ανάγκη να διδαχτείτε και τα βασικά ακόμα στοιχεία του λόγου του Θεού. Καταντήσατε να έχετε ανάγκη από γάλα κι όχι από στερεή τροφή. Γιατί όποιος τρέφεται με γάλα δεν έχει την πείρα να διακρίνει το καλό από το κακό, αφού είναι ακόμα νήπιος. Η στερεή τροφή είναι για τους ωρίμους, οι οποίοι με τη συνεχή χρήση έχουν εξασκήσει τα αισθητήρια όργανά τους, για να μπορούν να διακρίνουν το καλό απ' το κακό... Ας αφήσουμε, λοιπόν, τις στοιχειώδεις χριστιανικές διδασκαλίες κι ας προχωρήσουμε προς την τελειότητα» (Εβρ. 5:11-14,6:1)

Ο Απ. Παύλος συμβουλεύει: «Ας επιδιώκουμε λοιπόν ό,τι φέρνει την ειρήνη κι ό,τι συντελεί στην πνευματική οικοδομή του συνόλου της εκκλησίας... Η συμπεριφορά του καθενός μας να είναι αρεστή στον πλησίον, ώστε να τον βοηθάει να προκόβει στο αγαθό κι έτσι να συντελεί στην οικοδομή της εκκλησίας» (Ρωμ. 14:19,15:2). Και προτρέπει: «Σας προτρέπουμε, αδερφοί, να συμβουλευέτε τους άστατους, να παρηγορείτε τους λιγόψυχους. να στηρίζετε τους αδύνατους στην πίστη και να δείχνετε μακροθυμία σε όλους. Προσέχετε να μην ανταποδίσετε ο ένας στον άλλο κακό στο κακό, αλλά να επιδιώκετε πάντα το αγαθό και μέσα στην εκκλησία και σ' όλον τον κόσμο» (Α' Θεσ.5:14,15).

Β. Η ευλογία της κοινωνίας, το δεύτερο σημείο. Οι πιστοί του Ιησού Χριστού στην πρωτόγονη Εκκλησία: «Όλοι αυτοί ήταν αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των αποστόλων και στη μεταξύ τους κοινωνία» (Πράξ. 2:42). Η επικοινωνία μεταξύ τους ήταν καθημερινή και συνεχής. Μπορούμε να πούμε πως είχαν φτάσει στο ιδεώδες.

α. Κοινωνία με τον Χριστό φυσιολογική, η προϋπόθεση. Η φυσιολογική κοινωνία μας με τον Χριστό είναι η βασική προϋπόθεση για τη μεταξύ μας κοινωνία. Είμαστε όλοι παιδιά του Θεού αφού πιστεύουμε στον Κύριο Ιησού. Όλοι οι πιστοί είμαστε ενωμένοι μεταξύ μας σε μια αόρατη όμως πολύ στενή σχέση χάρις στο έργο του Χριστού. Είμαστε μέλη του σώματος του Ιησού Χριστού, της Εκκλησίας Του και δεν ανήκουμε στον εαυτό μας. Όσο περισσότερο συνειδητοποιούμε αυτή μας τη σχέση και τη θέση μας μέσα στην Εκκλησία του Χριστού τόσο οι ευλογίες της κοινωνίας με τον Κύριο μας είναι πραγματικές. Όσο περισσότερο προσεγγίζουμε τον Χριστό τόσο πλησιάζουμε και μεταξύ μας. Ο σύνδεσμός μας είναι ο Χριστός κι από τον Ουράνιο Πατέρα μας προέρχεται «κάθε καλή προσφορά και κάθε τέλειο δώρο» (Ιάκ. 1:17).

β. Η κοινωνία μεταξύ μας, το αποτέλεσμα. «Όλοι οι πιστοί ζούσαν σε έναν τόπο και είχαν τα πάντα κοινά» (Πράξ. 2:44), μια πρόγευση της ουράνιας πολιτείας. Είχαν αμοιβαία συμπάθεια και συζητούσαν τα πνευματικά θέματα αλλά και τους ποικίλους προβληματισμούς της καινούριας πίστης την οποία είχαν εγκλωπώσει. Το πρόσωπο και το έργο του Ιησού Χριστού θ' αποτελούσαν αναμφίβολα το κεντρικό θέμα σ' όλες τις συναντήσεις τους.

Καθώς έβγαιναν από τον κόσμο και τις επιδράσεις του δεν κλείνονταν σε κάποιο Μοναστήρι, αλλά καλλιεργούσαν στενές σχέσεις μεταξύ τους. Επιδίωκαν να βρίσκουν ευκαιρίες συνάντησης και συναναστροφής με τους αγίους. Είχαν πραγματικό ενδιαφέρον ο ένας για τον άλλο. Χωρίς αμφιβολία, αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για τη διατήρηση και την ενίσχυση της Χριστιανικής ζωής και μαρτυρίας.

Η Παλαιά Διαθήκη, στο τελευταίο της βιβλίο, μας δίνει μια θαυμάσια εικόνα. Εκείνες τις ημέρες της προσκόλλησης στους νεκρούς τύπους, ενάντια στα οποία μαχόταν ο προφήτης Μαλαχίας, υπήρχε και η εξαίρεση: «Κι εκείνοι που σέβονται τον Κύριο συζητούσαν μεταξύ τους κι ο Κύριος πρόσεχε και άκουγε. Και γράφτηκε βιβλίο ενώπιόν του για να θυμάται εκείνους που τον σέβονται και τον τιμούν» (Μαλ. 3:16).

Θυμάμαι με νοσταλγία εκείνα τα πρώτα χρόνια, καθώς γεννήθηκε και αναπτυσσόταν η κατ' οίκον Εκκλησία της Καβάλας, στις συναντήσεις μας κυριαρχούσε ο Λόγος του Θεού. Οι καινούριοι πιστοί δεν έδειχναν κανένα ενδιαφέρον για άλλα θέματα παρά μόνο για τον Χριστό και τη σωτηρία Του. Ευγνωμονώ και δοξάζω τον Θεό για την ενθάρρυνση που μας έδινε ο ζήλος τους.

Τι έχει να πει ο Κύριος για εμάς σήμερα; Μήπως χάσαμε την απλότητα και την ειλικρίνεια των πρώτων εκείνων αγίων; Είναι καιρός να μετανοήσουμε και να επιστρέψουμε στην πρώτη αγάπη.

γ. Η κοινωνία του Ευαγγελίου, ο τελικός σκοπός. Η ενεργός συμμετοχή στη μετάδοση του θείου μηνύματος είναι ευθύνη και αποστολή όλων μας. Άμεσα ή έμμεσα και με διαφορετικούς τρόπους ο καθένας, έχουμε την κλήση από τον Θεό και την τιμή να μεταφέρουμε το θαυμάσιο μήνυμα της σωτηρίας του Χριστού στο περιβάλλον μας

Μετά το λιθοβολισμό του Στεφάνου και το σκληρό διωγμό που ακολούθησε, ο Λόγος του Θεού μας πληροφορεί ότι: «Εκείνοι που είχαν διασκορπιστεί διέσχισαν τη χώρα κηρύττοντας το ευαγγέλιο» (Πράξ. 8:4). Κι ο Απ. Παύλος ευχαριστεί τον Θεό και επαινεί τους Φιλιππίσιους αδελφούς για τη συμμετοχή τους στο Ευαγγέλιο από την πρώτη μέρα της επιστροφής τους στον Χριστό.

Γ. Η ευλογία της Θείας Ευχαριστίας, το τρίτο σημείο. Η Θεία Ευχαριστία ή αλλιώς το Δείπνο Του Κυρίου είναι

η ιδιαίτερη και η πιο σημαντική ώρα της λατρείας στην κάθε τοπική Εκκλησία. Ο Ίδιος ο Κύριος Ιησούς το καθιέρωσε.

α. Η υπακοή στην εντολή του Κυρίου, η πρώτη ευλογία. «Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, ο Ιησούς κάθισε στο τραπέζι με τους δώδεκα αποστόλους... Ύστερα πήρε το ψωμί και, αφού έκανε ευχαριστήρια προσευχή, το κομμάτισε και τους το έδωσε λέγοντας: «Αυτό είναι το σώμα μου, που παραδίνεται για χάρη σας. Αυτό που κάνω τώρα, να το κάνετε στην ανάμνησή μου». Το ίδιο, μετά το δείπνο, πήρε και το ποτήρι λέγοντας: «Αυτό το ποτήρι είναι η νέα διαθήκη, που επισφραγίζεται με το αίμα μου το οποίο χύνεται για χάρη σας» (Λουκ. 22:14,19,20).

Η υπακοή στις εντολές του Κυρίου αποδεικνύει τη γνησιότητα της πίστης μας. Να, τι λέει ο Ιησούς: «Όπως με αγάπησε ο Πατέρας, έτσι σας αγάπησα κι εγώ. Μείνετε πιστοί στην αγάπη μου. Και θα μείνετε πιστοί στην αγάπη μου, αν τηρήσετε τις εντολές μου, όπως εγώ τήρησα τις εντολές του Πατέρα μου και γι' αυτό μένω πιστός στην αγάπη του... Εσείς είστε φίλοι μου, αν κάνετε αυτό που εγώ σας παραγγέλλω» (Ιωάν. 15:9,10,14).

β. Η έκφραση ευγνωμοσύνης, η δεύτερη ευλογία. Είναι η ιδιαίτερη ώρα για την έκφραση ευχαριστίας κι ευγνωμοσύνης στον Κύριό μας για τη μέγιστη θυσία. Έδωσε την ίδια τη ζωή Του για χάρη μας. Παραδόθηκε στα χέρια των αμαρτωλών και πέθανε τον πιο επονειδιστο θάνατο στο σταυρό, πληρώνοντας με το αίμα Του τα λύτρα για χάρη μας. «Ο Ιησούς παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας» (Ρωμ. 4:25). Αυτός θα είναι ο ύμνος μας σ' όλη την αιωνιότητα όπως αναφέρεται στην Αποκάλυψη: «Είσαι άξιος να πάρεις το βιβλίο και ν' ανοίξεις τις σφραγίδες του. Γιατί θυσιάστηκες και με το αίμα σου μας εξαγόρασες για τον Θεό, από κάθε φυλή, γλώσσα, λαό και έθνος» (Απ. 5:9).

γ. Η διακήρυξη της ενότητας, η τρίτη ευλογία. Αυτή ήταν και είναι η επιθυμία του Κυρίου μας για την Εκκλησία Του. Ο Ιησούς στην αρχιερατική Του προσευχή αυτό ακριβώς ζήτησε από τον Πατέρα για τους δικούς Του: «Άγιε Πατέρα, διατήρησέ τους στην πίστη με τη δύναμη του ονόματός σου που μου χάρισες, για να μείνουν ενωμένοι όπως εμείς... Δεν προσεύχομαι μόνο γι' αυτούς αλλά και για κείνους που με το κήρυγμα αυτών θα πιστεύουν σ' εμένα, ώστε να είναι όλοι ένα, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι ενωμένος μ' εμένα κι εγώ μ' εσένα. Να είναι κι αυτοί ενωμένοι μ' εμάς, κι έτσι ο κόσμος να πιστέψει ότι μ' έστειλες εσύ» (Ιωάν. 17:11,20,21).

Να, πως το τοποθετεί ο Απ. Παύλος: «Απευθύνομαι σε λογικούς ανθρώπους. Κρίνετε μόνοι σας αυτό που σας λέω. Όταν πίνουμε το ποτήρι της ευχαριστίας, με το οποίο ευχαριστούμε τον Θεό, δεν κοινωνούμε με το αίμα του Χριστού; Κι όταν κόβουμε και μοιράζουμε τον άρτο, τρώγοντάς τον δεν κοινωνούμε με το σώμα του Χριστού; Όπως ο άρτος είναι ένας, έτσι κι εμείς αποτελούμε ένα σώμα, αν και είμαστε πολλοί, γιατί όλοι τρώμε από τον ίδιο άρτο» (Α' Κορ. 10:15-17).

Ο Θεός, με τη χάρη και το έλεός Του, μας αξιώνει να μετέχουμε στην Τράπεζα του Κυρίου και ν' απολαμβάνουμε τις ευλογίες στην κοινωνία μαζί Του και με τους αδελφούς μας. Ας μην υποτιμούμε ούτε να παραμελούμε την ευλογημένη αυτή συνάντηση.

Δ. Η ευλογία της κοινής προσευχής, το τέταρτο και τελευταίο σημείο. Οι αδελφοί μας στην πρώτη Εκκλησία «Όλοι αυτοί ήταν αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των αποστόλων και στη μεταξύ τους κοινωνία, στην τέλεση της θείας Ευχαριστίας και στις προσευχές» (Πράξ. 2:42).

Η ατομική προσευχή είναι βασική και ουσιαστική καθημερινή ανάγκη για να ζήσουμε πνευματικά, όπως το ψωμί και το νερό για τη φυσική μας ζωή. Δε νοείται Χριστιανική ζωή χωρίς προσευχή. Χρειάζεται να μιλάμε συνεχώς με τον Ουράνιο Πατέρα μας. Είναι απαραίτητο να φέρνουμε μπροστά στο θρόνο Του τις ευχαριστίες, μας πρώτιστα για το θαυμαστό έργο της σωτηρίας μας, αλλά και για τις καθημερινές φανερές και αφανείς ευεργεσίες Του. Ακολουθώντας, αναφέρουμε όλα μας τα προβλήματα, τις δυσκολίες, τα βάρη, μικρά και μεγαλύτερα. Ν' αφήνουμε όλες τις φροντίδες μας στον Κύριό μας γιατί Αυτός φροντίζει για μας (Α' Πέτρ. 5:7) και να περιμένουμε τις δικές Του απαντήσεις, τη δική Του οδηγία. Αυτό είναι το θέλημα του Θεού, όπως μας το δίδαξε ο ίδιος ο Ιησούς με τα λόγια Του και με το παράδειγμά Του.

Παράλληλα με την ατομική και την οικογενειακή προσευχή, η κοινή προσευχή μας επιφυλάσσει ακόμη μεγαλύτερες και πλουσιότερες ευλογίες.

α. Η ευλογία της ιδιαίτερης παρουσίας του Κυρίου. Στους μαθητές Του ο Ιησούς έδωσε τη διαβεβαίωση: «Γιατί όπου είναι συναγμένοι δύο ή τρεις στο όνομά μου, εκεί είμαι κι εγώ ανάμεσά τους» (Μαθ. 18:20). Μπορούμε να συλλάβουμε το μεγαλείο της παρουσίας του Κυρίου ανάμεσά μας; Πόσο εκτιμήσαμε αυτές τις ώρες της Εκκλησίας; Πόσες ευλογίες του Θεού χάνουμε από αδιαφορία ή από αμέλεια!

Ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους προτρέπει: «Ας μην εγκαταλείψουμε τις θρησκευτικές μας συνάξεις, όπως συνηθίζουν μερικοί, αλλά ας ενισχύει ο ένας τον άλλο, τώρα μάλιστα που βλέπετε να πλησιάζει η ημέρα του Κυρίου» (Εβρ. 10:25).

β. Η ευλογία της συμφωνίας. Στην ίδια παραπομπή που αναφέραμε προηγουμένως, ο Ιησούς είπε: «Σας βεβαιώνω επίσης πως αν δύο από σας συμφωνήσουν στη γη για ένα πράγμα που θα ζητήσουν, ο ουράνιος Πατέρας μας θα τους το κάνει» (Ματθ. 18:19). Κι ο Ψαλμωδός δηλώνει: «Πόσο ωραίο είναι, πόσο ευχάριστο, να κατοικούν μαζί τ' αδέρφια!.. Γιατί εκεί αποφάσισε ο Κύριος την ευλογία του να δίνει, ζωή παντοτινή» (Ψαλμ. 133:1,3).

γ. Η δύναμη της κοινής λατρείας. Υπάρχουν δυο χαρακτηριστικές περιπτώσεις στις Πράξεις των Αποστόλων. Στην πρώτη περίπτωση, όταν ο Πέτρος και ο Ιωάννης απολύθηκαν από τη φυλακή, πήγαν στους αδελφούς και τους ανακοίνωσαν τις απειλές που δέχτηκαν από το Ιουδαϊκό Συνέδριο: «Αυτοί, όταν τ' άκουσαν, προσευχήθηκαν όλοι μαζί στον Θεό... Όταν τελείωσαν την προσευχή, σείστηκε ο τόπος όπου ήταν συγκεντρωμένοι. Όλοι πλημμύρισαν από το Άγιο Πνεύμα και κήρυτταν το λόγο του Θεού με θάρρος» (Πράξ. 4:24,31).

Στη δεύτερη περίπτωση: «Ενώ ο Πέτρος ήταν στη φυλακή (και περίμενε τον αποκεφαλισμό του το επόμενο πρωινό), η εκκλησία προσευχόταν αδιάκοπα στον Θεό γι' αυτόν» (Πράξ. 12:5). Το αποτέλεσμα ήταν η θαυματουργική απελευθέρωσή του από τον άγγελο του Κυρίου.

Η φυσιολογική θέση του κάθε Χριστιανού είναι σε κάποια τοπική Εκκλησία. Σ' αυτήν λατρεύει δημόσια τον Θεό, παίρνει μέρος στην κοινωνία της, και συμβάλλει με κάποιο τρόπο στη μαρτυρία της. Μέσα στα πλαίσια της τοπικής Εκκλησίας ο Θεός χορηγεί πλούσιες τις ευλογίες Του.

Είδαμε συνοπτικά τους τέσσερις τομείς της ευλογίας που πηγάζουν από την Εκκλησία του Χριστού: Την ευλογία της διδασκαλίας μέσω της ενθάρρυνσης, της προτροπής και της οικοδομής. Την ευλογία της κοινωνίας με τον Χριστό, με τους αδελφούς και την κοινωνία του Ευαγγελίου. Την ευλογία της Θείας Ευχαριστίας, με την υπακοή στη σαφή εντολή του Κυρίου, την έκφραση ευγνωμοσύνης και τη διακήρυξη της ενότητας. Και τέλος, την ευλογία της κοινής προσευχής, με την ιδιαίτερη παρουσία του Κυρίου, την ευλογία της συμφωνίας και τη δύναμη της κοινής λατρείας.

Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό για τα πλούσια και ανεκτίμητα δώρα που μας χορηγεί μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Ο κίνδυνος να μείνεις απ' έξω (Λουκ. 13:22-30)

Ευχαριστούμε τον Θεό για το γραπτό Του Λόγο, την Αγία Γραφή, που η χάρη και το έλεός Του ευδόκησε να διαφυλαχτεί ως τις μέρες μας. Ο διάβολος πολέμησε λυσσαλέα την Αγία Γραφή. Προσπάθησε και προσπαθεί αδιάκοπα να την εξαφανίσει, να τη διαστρέψει, να την σπλώσει. Είμαστε ευγνώμονες στον Θεό όχι μόνο για το μεγάλο προνόμιο να την έχουμε αναλλοίωτη στα χέρια μας αλλά και για την όραση, φυσική και πνευματική, να βλέπουμε τα θαυμάσιά Του, την ακοή για ν' ακούμε τη φωνή Του και τη διάθεση να υπακούμε στις προτροπές και στις οδηγίες Του.

Χωρίς το Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, δε θα γνωρίζαμε τίποτε για τον Θεό, για τον Χριστό, για το Άγιο Πνεύμα. Θα ψηλαφούσαμε μέσα στα σκοτάδια της άγνοιας και της αμαρτίας, χωρίς Θεό, χωρίς Χριστό, χωρίς ελπίδα, χωρίς σκοπό ύπαρξης. Αλίμονο σ' εκείνους που θ' αγνοήσουν το Λόγο του Θεού ή θα τον υποτιμήσουν. Η καθημερινή μελέτη της Αγίας Γραφής, μαζί με την προσευχή είναι βασική ανάγκη για τον καθένα μας. Είναι το ψωμί και το νερό, είναι ο χάρτης και ο οδηγός για την πνευματική μας ζωή και πορεία.

Ας προσέξουμε την προτροπή του Απ. Πέτρου: «Έχουμε δει με τα ίδια μας τα μάτια το μεγαλείο του. Τότε που ο Θεός Πατέρας τού έδωσε τιμή και δόξα, κι η ένδοξη μεγαλοπρέπειά του αναφώνησε γι' αυτόν μια τέτοια φωνή: «Αυτός είναι ο αγαπητός μου Υιός. Αυτός είναι ο εκλεκτός μου». Κι αυτή τη φωνή την ακούσαμε που ερχόταν από τον ουρανό εμείς οι ίδιοι, που ήμασταν μαζί του στο άγιο βουνό. Κι είμαστε περισσότερο βέβαιοι για την αλήθεια του κηρύγματος των προφητών, που καλά κάνετε και το προσέχετε σαν φως που φέγγει στο σκοτάδι, ωσότου γλυκοχαράξει το πρωί κι ανατείλει στις καρδιές σας ο αυγερινός» (Β' Πέτρ. 1:16-19).

Μαζί με τον Ψαλμωδό αναφωνούμε: «Πόσο αγαπώ το νόμο σου! Όλη τη μέρα είν' αυτός ο στοχασμός μου... Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ. 119:97,105). Δοξασμένο κι ευλογημένο ας είναι το όνομα του Κυρίου μας.

«Καθώς ο Ιησούς πήγαινε στα Ιεροσόλυμα, περνούσε μέσα από πόλεις και χωριά διδάσκοντας» (Λουκ. 13:22). Η δήλωση αυτή μας φέρνει πίσω στο Λουκάς 9:51: «Ενώ πλησίαζαν να συμπληρωθούν οι μέρες που ο Ιησούς θα άφηνε αυτόν τον κόσμο, πήρε την απόφαση να πάει στην Ιερουσαλήμ».

Σ' αυτά τα κεφάλαια έχουμε την αφήγηση των τελευταίων έξι μηνών της επίγειας ζωής του Κυρίου μας. Όλους αυτούς τους μήνες ο Ιησούς πορευόταν από τη Γαλιλαία προς την Ιερουσαλήμ ευεργετώντας και διδάσκοντας. Στη διάρκεια αυτής της πορείας κι ενώ ακόμη βρισκόταν στην Πераία, συνέβη το περιστατικό που μελετούμε. Μια ερώτηση κάποιου στο δρόμο, δίνει την ευκαιρία στον Κύριο να μιλήσει για τη βασιλεία Του και για την τελική κρίση.

Καθώς μελετούμε αυτήν την περικοπή, θα διακρίνουμε πέντε σημεία και, πιστεύω πως, το Άγιο Πνεύμα έχει να μας δώσει πολύτιμα διδάγματα για την πνευματική μας πορεία και για το αιώνιο μέλλον μας.

Α. Η ερώτηση θεωρητική, το πρώτο σημείο. «Κύριε, είναι λίγοι αυτοί που θα σωθούν;» (Λουκ. 13:23). Δε γνωρίζουμε αν αυτός που υπέβαλε την ερώτηση ήταν φίλος ή εχθρός του Κυρίου. Πολλοί και ποικίλοι άνθρωποι περιτριγύριζαν κι ο Ιησούς δεχόταν ερωτήσεις και ήταν πάντοτε πρόθυμος να τους βοηθήσει.

α. Ερώτηση παγίδα, η πρώτη σκέψη, Ποιος ήταν ο σκοπός της ερώτησης; Να Τον πειράξει, να Τον παγιδέψει και να μειώσει τη μεγάλη εκτίμηση που έτρεφαν τα πλήθη στο πρόσωπο του Χριστού εκείνη την περίοδο; «Κύριε, είναι λίγοι αυτοί που θα σωθούν;» (Λουκ. 13:23). Εάν έλεγε ότι είναι πολλοί θα τον κατηγορούσαν για χαλάρωση στα κριτήριά Του και πως έκανε φτηνή τη σωτηρία. Αν, αντίθετα, υποστήριζε ότι είναι λίγοι, θ' αμφισβητούσε ευθέως τη διδασκαλία των νομοδιδασκάλων οι οποίοι διακήρυτταν πως για όλους τους Ιουδαίους υπάρχει τόπος στον μελλοντικό κόσμο.

Οι άνθρωποι με το διεστραμμένο νου είναι έτοιμοι να μετρήσουν τους άλλους με τα δικά τους κριτήρια. Εκεί που εκδηλώνεται περίτρανα η άγνοια, η προκατάληψη και η μεροληψία είναι στην κρίση μας για τους άλλους.

ιδιαίτερα στο θέμα της σωτηρίας. «Ποιος είσαι εσύ που θα κρίνεις έναν ξένο υπηρέτη; Μόνο ο Κύριός του μπορεί να κρίνει αν στέκεται ή όχι στην πίστη του, γιατί ο Θεός έχει τη δύναμη να τον στηρίξει» (Ρωμ. 14:4).

β. Περιέργεια, η δεύτερη σκέψη. Παρουσιάζει ενδιαφέρον η συζήτηση και συχνά υπάρχει περιέργεια όταν αφορά θέματα και απόψεις θεωρητικές. Όμως συχνά μας απομακρύνουν από την πραγματικότητα. Πολλοί άνθρωποι ζητούν να πληροφορηθούν για το ποιοι και πόσοι θα σωθούν ή θα χαθούν, απλώς για να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους. Είναι συνηθισμένες οι ερωτήσεις του τύπου: «Τι θα γίνουν οι άνθρωποι στα βάθη της Ασίας ή της Αφρικής που δεν άκουσαν για τον Χριστό;» Ενώ το βασικό ερώτημα είναι :Τι θα γίνω εγώ; Τι θα γίνεις εσύ; Είμαι, είσαι μέσα στην κιβωτό της σωτηρίας του Χριστού;

γ. Δικαιολογημένη απορία, η τρίτη σκέψη. Υπάρχει τόση κακία στον κόσμο γύρω μας και οι απαιτήσεις του

Χριστού τόσο μεγάλες! Ποιος μπορεί να σωθεί;

Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του πλούσιου άρχοντα που αναφέρεται κι από τους τρεις συνοπτικούς Ευαγγελιστές. Έτρεξε κι έπεσε μπροστά στον Ιησού με την επιθυμία να μάθει το πώς θα κερδίσει την αιώνια ζωή. Όταν ο Ιησούς του πρότεινε να πουλήσει τα υπάρχοντά του και να δώσει τα χρήματα στους φτωχούς, έφυγε σκυθρωπός και λυπημένος. «Ο Ιησούς έστρεψε ολόγυρα τα μάτια του και είπε στους μαθητές του: «Πόσο δύσκολα θα μπουν στη βασιλεία του Θεού αυτοί που έχουν τα χρήματα». Οι μαθητές έμειναν κατάπληκτοι από τα λόγια του. Ο Ιησούς όμως τους είπε ακόμη: «Παιδιά μου, πολύ δύσκολο είναι να μπουν στη βασιλεία του Θεού όσοι έχουν στηρίξει τις ελπίδες τους στα χρήματα. Πιο εύκολο είναι να περάσει καμήλα από τη βελονότρυπα, παρά να μπει ένας πλούσιος στη βασιλεία του Θεού». Οι μαθητές ένιωσαν ακόμη πιο μεγάλη κατάπληξη κι έλεγαν μεταξύ τους: «Τότε ποιος μπορεί να σωθεί;» Ο Ιησούς τους κοίταξε και τους είπε: «Για τους ανθρώπους αυτό είναι αδύνατο, όχι όμως και για τον Θεό. Όλα είναι δυνατά για τον Θεό» (Μαρκ.10:23-27).

δ. Ειλικρινής αναζήτηση, η τέταρτη σκέψη. Είναι ένα ακόμη ενδεχόμενο. Δε μπορεί ν' αποκλειστεί η περίπτωση της ειλικρινούς αναζήτησης και της επιθυμίας να πάρει σαφείς οδηγίες από τον Κύριο για τον τρόπο της σωτηρίας του. Είναι ένα θέμα που αφορά όλους μας, κάθε άνθρωπο που έρχεται σ' αυτό τον κόσμο. Το πρόβλημα της σωτηρίας έχει αιώνιες συνέπειες και αξίζει να το αντιμετωπίσουμε με κάθε σοβαρότητα. Εάν είναι λίγοι εκείνοι που θα σωθούν τότε τι πρέπει να κάνω για να βεβαιωθώ για τη σωτηρία μου:

Β. Η απάντηση του Κυρίου είναι ουσιαστική, το δεύτερο σημείο. Μας οδηγεί στο κέντρο της αλήθειας. Οι θεωρητικές ερωτήσεις κινούνται γενικά στη σφαίρα των πραγμάτων που δεν είναι ζωτικής σημασίας. Ο Ιησούς δεν απαντά στη θεωρητική ερώτηση αλλά ανταποκρίνεται στην εσωτερική ανάγκη του ερωτώντος, μαζί και όλων των άλλων ακροατών. «Εκείνος τους απάντησε: «Εσείς αγωνιστείτε να μπειτε από τη στενή πύλη, γιατί σας βεβαιώνω πως πολλοί θα θελήσουν να μπουν και δε θα μπορέσουν» (Λουκ. 13:23,24).

α. Η οδηγία, η πρώτη παρατήρηση. «Εσείς αγωνιστείτε να μπειτε από τη στενή πύλη» (Λουκ. 13:24). Είναι σαφής η οδηγία. Κανένας δε χωράει να περάσει από τη στενή πύλη αν δεν προηγηθεί η ταπείνωση και η μετάνοια. Τι σημαίνει μετάνοια; Αναγνωρίζω πως είμαι ένας ταλαίπωρος αμαρτωλός, ένας αποστάτης από τον αληθινό Θεό και επικαλούμαι το έλεος και τη χάρη Του. Δέχομαι και ομολογώ ότι Ο Χριστός πλήρωσε και το δικό μου χρέος των αμαρτιών με τη σταυρική Του θυσία. Δέχομαι το δώρο της σωτηρίας που μου προσφέρει και αλλάζω νου, αλλάζω κατεύθυνση. Κανένας δε χωράει να περάσει από τη στενή πύλη κουβαλώντας το φορτίο των αμαρτιών του. Πρέπει να τ' αφήσει στο σταυρό του Χριστού. Κι από εκεί αρχίζει:

β. Ο αγώνας, η δεύτερη παρατήρηση. «Εσείς αγωνιστείτε να μπειτε από τη στενή πύλη» (Λουκ. 13:24). Η μετάνοια, η αναγέννηση, η αλλαγή του νου και της καρδιάς είναι η απαρχή, το πρώτο βήμα σε μια ανοδική πορεία μαζί με τον Χριστό. Και η πορεία αυτή δεν είναι καθόλου εύκολη. Ο Ιησούς ποτέ δε μίλησε για εύκολο δρόμο. «Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Ματθ. 7:14).

Εκείνο που υποσχέθηκε ο Ιησούς είναι ότι δε θα μας αφήσει ούτε θα μας εγκαταλείψει (Εβρ. 13:5). Η ζωή μας πάνω στη γη είναι ένας διαρκής αγώνας. Ντυμένοι με την πανοπλία του Θεού θα μπορέσουμε ν' αντιμετωπίσουμε τα τεχνάσματα του διαβόλου: «Τέλος πάρτε δύναμη από την ένωσή σας με τον Κύριο κι από τη μεγάλη του ισχύ. Ντυθείτε με την πανοπλία που δίνει ο Θεός, για να μπορέσετε ν' αντιμετωπίσετε τα τεχνάσματα του διαβόλου. Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στον ουρανό και στη γη» (Εφ. 6:10-12).

γ. Η εγρήγορση, η τρίτη παρατήρηση. Ο Κύριος Ιησούς μας προειδοποίησε για να μη βρεθούμε ανέτοιμοι: «Προσέξτε καλά τους εαυτούς σας. Μην παραδοθείτε στην κραιπάλη και στη μέθη και στις βιοτικές ανάγκες, και σας αιφνιδιάσει η ημέρα εκείνη. Γιατί θα 'ρθεί σαν την παγίδα σε όλους τους κατοίκους της γης. Να μένετε λοιπόν άγρυπνοι και να προσεύχεστε αδιάκοπα, για να μπορέσετε να ξεπεράσετε όλα όσα είναι να συμβούν, και να παρουσιαστείτε έτοιμοι μπροστά στον Υιό του Ανθρώπου» (Λουκ. 21:34-36).

Γ. Η οικειότητα ολέθρια, το τρίτο σημείο. «Εσείς αγωνιστείτε να μπειτε από τη στενή πύλη, γιατί σας βεβαιώνω πως πολλοί θα θελήσουν να μπουν και δε θα μπορέσουν» (Λουκ. 13:24). Οι ευκαιρίες για τη σωτηρία δεν είναι απεριόριστες. Η περίοδος της χάριτος συνεχίζεται ακόμη: «Να, τώρα είναι ο καιρός της χάριτος, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας» (Β' Κορ.6:2). «Όταν έρθει η ώρα, θα σηκωθεί ο οικοδεσπότης και θα μανταλώσει την πόρτα. Κι εσείς θα σταθείτε απ' έξω και θ' αρχίσετε να χτυπάτε λέγοντας «Κύριε, άνοιξέ μας». Τότε εκείνος θα σας απαντήσει: «δε σας ξέρω από πού είστε» (Λουκ. 13:25). Εκείνη την ώρα πολλοί θα θελήσουν να μπουν αλλά θα είναι πολύ αργά.

Είναι τραγικό να έχεις ακούσει τη μήνυμα του Ευαγγελίου, να συναναστρέφεται με πιστούς του Χριστού, να τρως

και να πίνεις μαζί με τον Χριστό, και στο τέλος να μείνεις απ' έξω! Η οικειότητα με την Εκκλησία και με τους αγίους δε σώζει. Η ελαφρότητα στα πράγματα του Θεού έχει ολέθριες συνέπειες.

α. Η πύλη της διαλογής, η πρώτη σκέψη. Από την πύλη της σωτηρίας δε θα περάσουν όσοι αγνόησαν τη θυσία του Χριστού: «Αν κανείς παραβεί το Μωσαϊκό νόμο θανατώνεται χωρίς έλεος, άμα καταθέσουν δυο ή τρεις μάρτυρες. Σκεφτείτε πόσο αυστηρότερη τιμωρία αξίζει εκείνος που εξευτέλισε τον Υιό του Θεού, που θεώρησε χωρίς αξία το αίμα της νέας διαθήκης με το οποίο εξαγνίστηκε, και που εξύβρισε το Άγιο Πνεύμα το οποίο του δώρισε η χάρη» (Εβρ. 10:28,29).

β. Η πύλη της άρνησης και του αποκλεισμού, η δεύτερη σκέψη. Τα επιχειρήματα αυτών που θα μείνουν απ' έξω φαίνονται λογικά: «Τότε θ' αρχίσετε να λέτε: «εμείς φάγαμε και ήπιαμε μαζί σου, και μας δίδαξες στις πλατείες μας». Κι εκείνος θα σας πει: «σας λέω, δε σας ξέρω από πού είστε. Φύγετε από κοντά μου όλοι εσείς οι εργάτες του κακού» (Λουκ. 13:26,27).

Η πόρτα του ελέους και της χάρης του Θεού είναι ανοιχτή εδώ και 2000 χρόνια κι εσείς την αγνοήσατε. Δε θελήσατε να μπειτε. Προσπαθήσατε ν' αναρριχηθείτε με τα δικά σας μέσα, με τις δικές σας προσπάθειες, με τα δικά σας έργα. Θελήσατε να μπειτε με το δικό σας τρόπο και ακολουθήσατε το δικό σας δρόμο. Η περιφρόνηση της προσφοράς της χάρης του Θεού είναι η ασυγχώρητη αμαρτία. Οδηγεί στην αιώνια καταδίκη. Όταν άρχισε ο κατακλυσμός και ο Νώε ήταν ασφαλής μέσα στην κιβωτό, πολλοί θέλησαν να μουν, αλλά ήταν πολύ αργά. Εκατόν εικοσι χρόνια ο Νώε «ήταν κήρυκας της δικαιοσύνης» (Β' Πέτρ.2:5), μιλούσε για την επερχόμενη καταστροφή και οι σύγχρονοί του τον αγνόησαν. Τα δικά τους μέσα δεν μπόρεσαν να τους σώσουν. Την πόρτα της κιβωτού την έκλεισε ο Ίδιος ο Κύριος.

Δ. Η προσωπική σχέση σωτήρια, το τέταρτο σημείο. «Αυτό είναι καλό κι ευπρόσδεκτο από το σωτήρα Θεό, ο οποίος θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να γνωρίσουν σε βάθος την αλήθεια» (Α' Τιμ. 2:3,4). Όμως η πρόσκληση του Χριστού είναι προσωπική. Απευθύνεται στον καθένα μας ξεχωριστά: «Δώσ' μου, γιε μου, την καρδιά σου και πάρε τη ζωή μου για παράδειγμα» (Παρ. 23:26). Τι θ' απαντήσεις; Μπορείς ν' αγνοήσεις την αγάπη του Θεού; Είναι πολύ σκληρό και καταστροφικό. Πως θ' αντιμετωπίσεις τον Χριστό στην τελική κρίση; Ο Χριστός σε καλεί και θέλει να συνάψει προσωπική σχέση μαζί σου! «Δες με, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και χτυπώ. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και μ' ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του, κι αυτός μαζί μου» (Απ. 3:20).

α. Η γνωριμία, η πρώτη παρατήρηση. Η σωτηρία δεν είναι στιγμιαία υπόθεση. Αρχίζει με τη μετάνοια και την καινούρια γέννηση, την αναγέννηση και συνεχίζεται στην ατέλειωτη αιωνιότητα. Με την αναγέννηση μπαίνουμε στην οικογένεια του Θεού, στην Εκκλησία του Χριστού. Εκεί αρχίζει η γνωριμία μας με τον Αναστημένο και Δοξασμένο μας Κύριο. Μαθαίνουμε τα χαρακτηριστικά Του, την αγάπη, το έλεος, τη χάρη, την αγαθότητα και το Άγιο Πνεύμα τα εντυπώνει στις καρδιές μας. Όσο πλησιάζουμε στον Κύριο τόσο περισσότερο γεμίζουμε με την παρουσία Του, τόσο περισσότερο αυξάνει η αγάπη μας για το πρόσωπό Του.

Και η υπόσχεση του Ιησού είναι θαυμαστή: «Κύριε», του λέει ο Ιουδας, όχι ο Ισκαριώτης, «γιατί θα φανερώσεις τον εαυτό σου σ' εμάς κι όχι στον κόσμο;» «Όποιος με αγαπάει», του αποκρίθηκε ο Ιησούς, «θα τηρήσει το λόγο μου. Κι ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θα έρθουμε σ' αυτόν και θα κατοικήσουμε μαζί του» (Ιωάν. 22,23).

β. Η πορεία, η δεύτερη παρατήρηση. Η πνευματική ζωή δεν είναι στάσιμη. Η στασιμότητα σημαίνει οπισθοχώρηση. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Λόγος του Θεού μιλάει για περπάτημα, για πορεία: «Προσέχετε, λοιπόν, πως ακριβώς βαδίζετε στη χριστιανική ζωή σας. Όχι ασύνετα αλλά με σύνεση. Να χρησιμοποιείτε σωστά το χρόνο σας, γιατί ζούμε σε πονηρούς καιρούς» (Εφ. 5:15,16). Μιλάει ακόμη για αγώνισμα, για τρέξιμο προς τον τελικό σκοπό.

γ. Η αιώνια σωτηρία, η τρίτη παρατήρηση. Να, πως το τοποθετεί ο Απ. Παύλος: «Αδερφοί μου, εγώ δε θεωρώ τον εαυτό μου ότι έφτασε στο τέρμα. Σ' ένα όμως πράγμα συγκεντρώνω την προσοχή μου: Ξεχνώ αυτά που είναι πίσω μου και κάνω ό,τι μπορώ για να φτάσω αυτά που βρίσκονται μπροστά μου. Αγωνίζομαι να τερματίσω και προσβλέπω στο βραβείο της ουράνιας πρόσκλησης του Θεού δια του Ιησού Χριστού» (Φιλ. 3:13,14).

Ε. Οι εκπλήξεις της βασιλείας του Θεού, το πέμπτο και τελευταίο σημείο. Ο Θεός μας είναι Θεός θαυμαστός και η μεγαλειότητά Του είναι ασύλληπτη. Είναι Θεός των εκπλήξεων. Είναι αδύνατο να κατανοήσουμε τις αιώνιες βουλές Του.

α. Η αβάσιμη βεβαιότητα, η πρώτη σκέψη. Οι Ισραηλίτες της εποχής του Χριστού βάσιζαν τη σωτηρία τους στην καταγωγή τους από τον Αβραάμ. Απέρριψαν τον Χριστό του Θεού επικαλούμενοι κληρονομικά δικαιώματα κι ως αποτέλεσμα έμειναν απ' έξω.

Τι τους είπε ο Χριστός; «Εκεί θα κλαίτε και θα τρίζετε τα δόντια σας, όταν θα δείτε τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Ιακώβ και όλους τους προφήτες στη βασιλεία του Θεού, κι εσάς να σας πετάνε απ' έξω» (Λουκ. 13:28). Η

κληρονομικότητα, η συγγένεια, οι τίτλοι δεν έχουν καμιά ισχύ στην ουράνια πύλη. Αλίμονο, το ίδιο τέλος θα έχουν τα χριστεπώνυμα πλήθη της Ευρώπης και της Αμερικής! Ήδη το κέντρο βάρους του ζωντανού Χριστιανισμού έχει μετακινηθεί στις τρίτες χώρες. Τα ονόματα δε σώζουν, μόνο η προσωπική σχέση με το Ζωντανό Χριστό.

β. Η ιστορική πραγματικότητα, η δεύτερη σκέψη. «Θα έρθουν άνθρωποι από την ανατολή και τη δύση, απ' το βορρά και το νότο και θα καθίσουν στο τραπέζι της βασιλείας του Θεού. Και υπάρχουν πολλοί που τώρα είναι τελευταίοι αλλά τότε θα είναι πρώτοι. Και πρώτοι που θα είναι τελευταίοι» (Λουκ. 13:29,30).

γ. Η ανταμοιβή της αδικίας, η τρίτη σκέψη. Εκείνοι που αρνούνται την πρόσκληση του Χριστού και απορρίπτουν τη σωτηρία που προσφέρει «δωρεάν και κατά χάριν», εκείνη την ημέρα θα λάβουν το μισθό της αμαρτίας: «Πραγματικά, είναι δίκαιο για τον Θεό ν' ανταποδώσει θλίψεις σ' όσους σας θλίβουν... Αυτοί θα τιμωρηθούν μ' αιώνιο όλεθρο, μακριά από το πρόσωπο του Κυρίου κι από την ένδοξη μεγαλοπρέπειά του» (Β' Θεσ. 1:6,9). Ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος, «η δικαιοσύνη μας», θ' αποκαταστήσει οριστικά τη δικαιοσύνη: «Λοιπόν, αδερφοί, κάνετε υπομονή, ώσπου να 'ρθει ο Κύριος. Κοιτάζτε πως ο γεωργός περιμένει τον πολύτιμο καρπό του χωραφιού, καρτερώντας με υπομονή να πέσει η πρόιμη και η όψιμη βροχή. Κάνετε κι εσείς υπομονή. Πάρτε θάρρος, γιατί όπου να 'ναι ο Κύριος έρχεται... ο Κύριος είναι γεμάτος ευσπλαχνία και έλεος» (Γάκ. 5:7,8,11).

Δεν είναι τυχαία η παρουσία σου σ' αυτή τη σύναξη. Άκουσες τη φωνή του Θεού μέσα από το Λόγο Του για πρώτη ή για πολλοστή φορά. Ο Θεός σου έδωσε άλλη μια ευκαιρία ν' ακούσεις την πρόσκλησή Του. Τι θα κάνεις; Θα μείνεις αδιάφορος; Δεν ξέρεις αν θα σου δοθεί άλλη ευκαιρία. Μόνο αυτή η στιγμή είναι δική σου. Η ζωή και η πνοή μας είναι στα χέρια του Θεού (Πραξ.17:25).

Ο κίνδυνος να μείνεις απ' έξω είναι πραγματικός. Ο Χριστός χτύπησε την πόρτα της καρδιάς σου και περιμένει να του ανοίξεις. Αύριο ίσως θα είναι πολύ αργά Είναι τραγικό να μείνεις απ' έξω.

Ευχόμαστε και προσευχόμαστε κανένας απ' ανάμεσά μας να μη χάσει τον Χριστό, την αιώνια ζωή στην ένδοξη παρουσία Του.

Η Μερά-πικρία και το δέντρο της ζωής (Εξ. 15:22-27).

Τι αφνίδια αλλαγή! Από τον ήχο των τυμπάνων κι από τη δοξολογία, στη φωνή των παραπόνων, της διαμαρτυρίας και των γογγυσμών. Τρεις μέρες πριν ο λαός Ισραήλ χόρευε, υμνούσε και δοξολογούσε τον Θεό για τη θαυμαστή σωτηρία. Ήταν τότε που οι Ισραηλίτες «είχαν περάσει μέσα απ' τη θάλασσα (την Ερυθρά) πατώντας σε στεριά ενώ τα νερά σχημάτιζαν τείχος δεξιά κι αριστερά τους. Εκείνη την ημέρα γλίτωσε τους Ισραηλίτες από τη δύναμη των Αιγυπτίων και είδαν τους Αιγυπτίους στην ακρογιαλιά νεκρούς. Όταν οι Ισραηλίτες είδαν με πόση δύναμη ο Κύριος εξόντωσε τους Αιγυπτίους τον φοβήθηκαν και πίστεψαν σ' αυτόν και στο Μωυσή το δούλο του» (Εξ. 14:29-31). Τότε έψαλαν όλοι μαζί τους ύμνους του Μωυσή και της Μαριάμ.

Τώρα, τρεις μέρες αργότερα, μπροστά στη δοκιμασία τα ξέχασαν όλα. Όλοι μαζί συγκεντρώθηκαν ενάντια στο δούλο του Κυρίου, το Μωυσή και με μια φωνή κραυγάζουν: «Τι θα πιούμε τώρα;» (Εξ. 15:24).

Πόσο ασταθείς και ευμετάβλητοι είμαστε! Ποιος μπορεί να στηριχτεί στο φυσικό άνθρωπο; Πόσο όμορφα το παρουσιάζει ο Δαβίδ από τη δική του εμπειρία: «Είπα με αυτοπεποίθηση: «Ποτέ μου δε θα κλονιστώ», Κύριε, με την καλοσύνη σου στεριώθηκα ωσάν ασάλευτο βουνό. Σαν έκρυσες το πρόσωπό σου, κατατρόμαξα» (Ψαλμ. 30:7,8).

Το πρωί λάμπει ο όμορφος ήλιος και το βράδυ πέφτει η μαύρη σκοτεινιά. Οι εξωτερικές συνθήκες, όπως και τα συναισθήματά μας, μεταβάλλονται διαρκώς. Σ' αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει τίποτε το σταθερό μέχρις ότου φτάσουμε στον Ουρανό.

Μέσα στη ρευστή αυτή κατάσταση το μόνο σίγουρο είναι η αναλλοίωτη και αμετάβλητη αγάπη του Θεού. Ας προσέξουμε το Λόγο του Θεού: «Η σημερινή μορφή αυτού εδώ του κόσμου δε θα διαρκέσει πολύ» (Α' Κορ. 7:31). Είναι πρόσκαιρη η παρούσα μορφή του κόσμου. Γι' αυτό το λόγο: «Δε στοχεύουμε σ' αυτά που φαίνονται, αλλά σ' αυτά που δε φαίνονται. Γιατί όσα φαίνονται είναι πρόσκαιρα, ενώ όσα δε φαίνονται είναι αιώνια» (Β' Κορ. 4:18). Δοξασμένο ας είναι το όνομα του Κυρίου μας.

Α. Ο ι δοκιμασίες της ερήμου, το πρώτο σημείο. Κανένας πιστός του Κυρίου δεν εξαιρείται απ' αυτές. Είναι αναμενόμενες και συχνές. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά τους;

α. Έρχονται πολύ νωρίς στην πνευματική μας διαδρομή. Στα πρώτα βήματα της πίστης μας είναι σύνηθες να μας χτυπάει ο εχθρός. Καθώς ξεφεύγουμε από την κυριαρχία του και μπαίνουμε στον κύκλο των ανθρώπων του Θεού ο διάβολος λυσομανά. Ο Κύριος Ιησούς μας προειδοποιεί: «Αυτά σας τα είπα, ώστε ενωμένοι μαζί μου να έχετε ειρήνη. Ο κόσμος θα σας κάνει να υποφέρετε. Αλλά εσείς να 'χετε θάρρος, γιατί εγώ τον έχω νικήσει τον κόσμο» (Ιωάν. 16:33).

Ο Απ. Πέτρος προτρέπει: «Να είστε νηφάλιοι και άγρυπνοι. Ο αντίπαλός σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται, ζητώντας κάποιον να καταβροχθίσει. Αντισταθείτε του, λοιπόν, μένοντας ακλόνητοι στην πίστη σας. Να ξέρετε πως τις ίδιες δοκιμασίες υπομένουν κι αδερφοί σας χριστιανοί σ' όλο τον κόσμο. Ο Θεός όμως, ο οποίος σας μοιράζει τα κάθε λογής χαρίσματα και σας καλεί να πάρετε μέρος στην παντοτινή δόξα του δια του Ιησού Χριστού, μετά την παροδική σας δοκιμασία θα σας αποκαταστήσει και θα σας δυναμώσει πνευματικά, θα σας στηρίξει και θα σας στεριώσει πάνω σε σωστή βάση. Σ' αυτόν ανήκει η δόξα και η δύναμη παντοτινά. Αμήν» (Α' Πέτρ. 5:8-11).

«Υστερα απ' αυτά πήρε ο Μωυσής τους Ισραηλίτες κι έφυγαν από την Ερυθρά θάλασσα. Ακολούθησαν το δρόμο για την έρημο Σουρ και βάδισαν στην έρημο τρεις μέρες δρόμο, χωρίς να βρουν νερό. Μετά έφτασαν στη Μερά, αλλά δεν μπόρεσαν να πιούν απ' τα νερά της γιατί ήταν πικρά. Γι' αυτό την είχαν ονομάσει Μερά (πικρός, πικρία)» (Εξ. 15:22,23).

Πόσο μεγάλη η απογοήτευση! Τρεις μέρες χωρίς νερό και τώρα η πηγή που ανακάλυψαν βγάζει πικρό νερό, ακατάλληλο για πόση. Είναι δυνατόν; Πριν τρεις μέρες ζούσαν το μεγάλο θρίαμβο και τώρα κινδυνεύουν να πεθάνουν απ' τη δίψα.

Πολλοί από μας όταν γνωρίσαμε τον Κύριο και αναγεννηθήκαμε, ζήσαμε ουράνιες στιγμές ζήλου κι ενθουσιασμού, που θα μας μείνουν αξέχαστες. Όμως, πολύ σύντομα σκοντάψαμε σε κάποιο πειρασμό, ταραχθήκαμε ανακαλύπτοντας κάποια αμαρτία, δυσανασχετήσαμε μπροστά στη συμπεριφορά κάποιων αδελφών, τρομάξαμε αντιμετωπίζοντας τη σκληρή επίθεση ανθρώπων του περιβάλλοντός μας. Διαπιστώσαμε ότι φτάσαμε στη δική μας Μερά-Πικρία.

Δεν είναι παράδοξο. Ο Κύριος μας συμβουλεύει και μας προειδοποιεί: «Μπείτε από τη στενή πύλη. Γιατί είναι πλατιά η πύλη κι ευρύχωρη η οδός που οδηγεί στο χαμό, και πολλοί μπαίνουν απ' αυτήν. Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Ματθ. 7:13,14).

Οι Ισραηλίτες, όταν ήταν στην Αίγυπτο, έπιναν από τα γλυκά νερά του Νείλου. Τι θαυμάσια και άφθονα νερά! Και τώρα η αλλαγή, από τα γλυκά νερά του Νείλου στα πικρά νερά της Μερά. Μέσα στην καρδιά τους έρχεται η σκέψη και συχνά την εξωτερικεύουν: «Δεν ήταν καλύτερη για μας η σκλαβιά της Αιγύπτου δίπλα στα άφθονα νερά, από την ελευθερία της ερήμου με τα πικρά νερά;»

Ο διάβολος, από τα πρώτα βήματα της πίστης μας, έρχεται και ψιθυρίζει στην καρδιά μας: «Τι κέρδισες με τον Χριστό και τα Ευαγγέλιο; Ακολούθησες τον Εσταυρωμένο. Τι θα σε ωφελήσει; Σ' εγκατέλειψαν οι φίλοι σου. Έχασες τις χαρές της ζωής. Τι άλλο περιμένεις;»

Φίλε μου, αδελφέ μου, αν βρίσκεσαι σ' αυτή τη φάση μην απογοητεύεσαι και μην υποχωρείς. Κλείσε τ' αυτιά σου στη φωνή του εχθρού. Ο Κύριος Ιησούς, που είναι μαζί μας, είναι ασύγκριτα πιο δυνατός από το διάβολο. Δε θα σ' αφήσει να υποφέρεis πάνω από τη δύναμή σου. Είναι καλύτερα να πεθάνεις ελεύθερος μαζί με τον Χριστό στα νερά της Μερά, παρά να σέρνεσαι σκλάβος στις όχθες του Νείλου. Η ελευθερία είναι ανεκτίμητη και αξίζει κάθε θυσία από μέρους μας.

β. Ποικίλες οι δοκιμασίες. Στο δρόμο της πίστης μας οι δοκιμασίες παίρνουν διάφορες μορφές. Θα προσέξατε πως στις τρεις πρώτες μέρες της πορείας τους οι Ισραηλίτες δεν έβρισκαν νερό. Στο τέλος των τριών ημερών βρήκαν νερό κι ασφαλώς θα σκέφτηκαν: Η δοκιμασία τέλος. Όμως έκαναν λάθος. Η δοκιμασία απλά άλλαξε μορφή. Βρήκαν νερό αλλά ήταν ακατάλληλο για πόση,

Ο Θεός, μέσα στη σοφή διαπαιδαγώγησή Του, χρησιμοποιεί διάφορες καταστάσεις και ποικίλες μεθόδους για να μορφώσει επάνω σ' εμάς το χαρακτήρα του Χριστού. Η διαπαιδαγώγηση του Θεού είναι η διαβεβαίωση πως είμαστε γνήσια παιδιά Του: «Κι όμως λησμονήσατε τη νουθεσία που σας δόθηκε σαν σε γιους: Παιδί μου, μην περιφρονείς τη διαπαιδαγώγηση του Κυρίου, και μη χάνεις το θάρρος σου όταν ελέγχεσαι απ' αυτόν. Γιατί όποιον ο Κύριος αγαπάει, τον διαπαιδαγωγεί, και μαστιγώνει καθένα που παραδέχεται για παιδί του» (Εβρ. 12:5,6).

γ. Οι δοκιμασίες αγγίζουν ζωτικά σημεία. Οι δοκιμασίες της ερήμου, όπως και οι δοκιμασίες της πνευματικής μας ζωής, όχι μόνο αλλάζουν μορφή αλλά και θίγουν ζωτικά σημεία της ύπαρξής μας.

Στην περιγραφή της Εξόδου αναφέρεται ότι ο λαός Ισραήλ δεν έβρισκε νερό για τρεις ημέρες κι όταν αργότερα το βρήκαν ήταν πικρό. Δεν αναζητούσαν κάποια πολυτέλεια. Τους έλειπε ένα βασικό είδος για τη διατήρηση της ζωής τους. Δε βρήκαν πόσιμο νερό.

Μέσα στην καυτή άμμο της ερήμου η έλλειψη του νερού πρέπει να ήταν μια εμπειρία ιδιαίτερα βασανιστική. Ασφαλώς η νεφέλη του Κυρίου δεν τους είχε εγκαταλείψει. Όμως, πολλές φορές ο Θεός επιτρέπει να έρθουν δοκιμασίες που μας προσβάλλουν σε πολύ ζωτικά σημεία. Το να χάσεις κάποιο υλικό αγαθό η απώλεια είναι ασήμαντη. Το να σου λείπει όμως το νερό και το ψωμί, που είναι βασικά είδη, δεν είναι καθόλου ευχάριστο. Άλλοτε οι αντοχές μας δοκιμάζονται με κάποια βαριά αρρώστια ή πένθος και τότε διαπιστώνουμε πόσο μικροί και ανίσχυροι είμαστε μπροστά στην Παντοδυναμία του Θεού. «Η διαπαιδαγώγηση ποτέ δε φαίνεται στην αρχή να προξενεί χαρά αλλά λύπη. Αργότερα, όμως, αποφέρει ειρήνη και δικαιοσύνη σ' αυτούς που διαπαιδαγωγήθηκαν» (Εβρ. 12:11).

Θεέ μου, Εσύ που υποσχέθηκες στο λαό Σου γη στην οποία «ρέει γάλα και μέλι», γη που ποτίζεται από τα ρυάκια και τα ποτάμια! Εκεί που ο καθένας τους θ' αναπαυόταν κάτω από την κληματαριά και τη συκιά του! Εσύ, Κύριε, που τους έβγαλες μέσ' από την Αίγυπτο με τη μεγάλη Σου δύναμη, πως τους οδήγησες σε τέτοια στέρηση! (Εξ. 3:8,6:6, Δευτ.8:7,8).

«Πόσο απέραντος είναι ο πλούτος, η σοφία και η γνώση του Θεού! Πόσο ανεξερεύνητες είναι οι αποφάσεις του κι ανεξιχνίαστα τα σχέδιά του! Ποιος γνώρισε τη σκέψη του Κυρίου; Ποιος μπόρεσε να γίνει σύμβουλός του; Ή ποιος του έδωσε πρώτος κάτι και μπορεί ν' απαιτήσει ανταπόδοση; Όλα υπάρχουν από αυτόν και μέσω αυτού, κι αυτόν έχουν σκοπό τους. Ας είναι δοξασμένος στους αιώνες! Αμήν» (Ρωμ. 11:33-36).

Αδέλφια, δε φτάσαμε ακόμη στην Ουράνια πόλη. Είμαστε στο δρόμο για τη γη της επαγγελίας. Δε φτάσαμε ακόμη στην ανάπαυση. Ο Ιησούς όταν μας κάλεσε, μας ζήτησε να υπολογίσουμε το κόστος της μαθητείας Του: «Όποιος δεν σηκώνει το σταυρό του και δεν με ακολουθεί, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου. Ποιος από σας που θέλει να χτίσει έναν πύργο δε θα καθίσει πρώτα να υπολογίσει τη δαπάνη, για να δει αν του φτάνουν τα χρήματα να τον τελειώσει;» (Λουκ. 14:27,28).

Όσο βρισκόμαστε σ' αυτή τη ζωή, η πορεία μας είναι μέσα στην άνυδρη έρημο. Οι δυσκολίες και τα προβλήματα δε θα πάγουν να μας ταλαιπωρούν. Όμως, ο Κύριος υπόσχεται πως θα είναι μαζί μας. Εκείνος θα σβήνει τη δίψα μας με το «ζωντανό νερό» (Ιωάν. 4:10). Ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριος, είναι το μοναδικό, το μόνιμο στήριγμά μας. Τα καθημερινά ελέη Του μας παρηγορούν.

Β. Η ροπή της ανθρώπινης φύσης, το δεύτερο σημείο. Πόσο εύκολα ξεχνούμε τις ευεργεσίες του Θεού!

Μπροστά στα πικρά νερά της Μερά: «Τότε ο λαός τα ‘βαλε με το Μωυσή και τον ρωτούσε: Τι θα πιούμε τώρα;» (Εξ. 15:24). Ποιος ήταν ο Μωυσής και τι μπορούσε να κάνει;

Η ανταρσία μας είναι ενάντια στον Θεό. Όμως δεν έχουμε την εντιμότητα ή φοβόμαστε να στραφούμε ανοιχτά εναντίον Του και τα βάζουμε με τους ανθρώπους και με τις περιστάσεις. Κάνουμε την αμαρτία της ανταρσίας και προσθέτουμε σ’ αυτή την αμαρτία της υποκρισίας. Ήταν άδικη η επίθεσή τους στο Μωυσή.

«Τι θα πιούμε τώρα;» Πόσο συχνά μέσα στις δυσκολίες χάνουμε το θάρρος μας. Κλονίζεται η πίστη μας. Ενώ ζούμε τις επεμβάσεις του Θεού καθημερινά κι απολαμβάνουμε τις πλούσιες καθημερινές ευεργεσίες Του, τα θεωρούμε όλα αυτονόητα και δεν δίνουμε τη δόξα στον Θεό. Δεν Τον ευγνωμονούμε.

Οι Ισραηλίτες είχαν δει με τα μάτια τους τα μεγαλεία του Θεού μόλις πριν τρεις μέρες. Και, τώρα, μπροστά στον πειρασμό ξεσηκώνονται εναντίον του δούλου του Θεού και διαμαρτύρονται έντονα. Ήξεραν πολύ καλά ότι ο Μωυσής δεν είχε τον τρόπο ν’ ανοίξει πηγάδια στην έρημο. Στην πραγματικότητα αμφισβητούσαν τη δυνατότητα του Θεού να προμηθεύσει νερό μέσα στην έρημο.

«Τι θα πιούμε τώρα;» Τι ήταν πιο δύσκολο για τον Θεό; Ν’ ανοίξει την Ερυθρά θάλασσα ή να γλυκάνει τα νερά της Μερά; «Τίποτα δεν είναι αδύνατο για τον Κύριο;» (Γέν. 18:14)! Κύριε αύξησέ μας την πίστη! Ας πούμε μαζί με το Δαβίδ: «Ευλόγησε τον Κύριο, ψυχή μου, και μην ξεχνάς καμιά απ’ τις ευεργεσίες του!.. Όπως σπλαχνίζεται ο πατέρας τα παιδιά του, έτσι σπλαχνίζεται ο Κύριος εκείνους που τον σέβονται» (Ψαλμ. 103:2,13).

Γ. Η θεραπεία της χάρης, το τρίτο σημείο. Είδαμε τις δοκιμασίες της ερήμου πόσο σύντομα χτύπησαν το λαό του Θεού. Η μια δοκιμασία διαδέχεται την άλλη και αφορούν μάλιστα βασικές ανάγκες της ζωής. Είδαμε ακόμη την υποκριτική στάση του λαού και την ανταρσία του, συμπεριφορά που προσβάλλει τον Θεό. Είναι ώρα να δούμε τώρα τη θεραπεία της χάρης.

Αν θέλουμε να θεραπευθούν οι πικρίες, θα πρέπει, με ταπεινωση και προσευχή, να τις φέρουμε μπροστά στον Θεό. Ο λαός παραπονέθηκε έντονα κι ο Μωυσής τι έκανες; Έφερε το πρόβλημα στον Κύριό του. Σ’ όλες τις δοκιμασίες ο ασφαλέστερος και αποτελεσματικότερος τρόπος θεραπείας είναι η προσευχή. Τίποτε και κανένας, ούτε ο διάβολος μπορεί ν’ αντισταθεί στην προσευχή: «Η παράκληση του δικαίου έχει μεγάλη δύναμη και αποτελεσματικότητα» (1άκ. 5:16). Έχουμε ένα Θεό που ακούει προσευχές. Φέρε την υπόθεσή σου, το πρόβλημά σου, το βάρος της καρδιάς σου με προσευχή ταπεινά στον Κύριο. Εκείνος θα σε ανακουφίσει!

α. Άμεση η απάντηση στην προσευχή, η πρώτη παρατήρηση. «Ο Μωυσής προσευχήθηκε με δυνατή φωνή στον Κύριο» (Εξ. 15:25). Και η απάντηση ήρθε άμεσα. Ήταν τόσο κοντά η λύση στο πρόβλημα: «Ο Κύριος του υπέδειξε ένα κομμάτι ξύλο» (Εξ. 15:25). Το δέντρο προϋπήρχε στην περιοχή για να χρησιμοποιηθεί στον κατάλληλο καιρό.

Ο Θεός έχει τις λύσεις όλων των προβλημάτων μας πριν ακόμη προκύψουν. Πόσο ενθαρρυντικό είναι να γνωρίζουμε ότι ο Κύριος έχει προνοήσει για κάθε μας ανάγκη. Όλα είναι έτοιμα στον πνευματικό μας δρόμο για τον Ουρανό. Ο Κύριος Ιησούς προπορεύτηκε. Μας άνοιξε το δρόμο. Είναι ο Ίδιος «η οδός» που οδηγεί στο σπίτι του Πατέρα. Γνωρίζει τι θα συναντήσουμε στο διάβα μας κι είναι έτοιμος να επέμβει στην κατάλληλη στιγμή.

Θυμηθείτε τους μαθητές που παλεύουν με τα κύματα μέσα στη νύχτα. Ο Κύριος τους βλέπει από το όρος της προσευχής και η επέμβασή Του είναι άμεση. Περιπατάει πάνω στα κύματα και τους προσφέρει την πολυπόθητη σωτηρία (Ματθ. 14:22-33).

Και κάτι ακόμη πιο σημαντικό: Ο Κύριος Ιησούς ήδη βρίσκεται στη δόξα του Ουρανού και, στην αγαθή πρόνοιά Του, έχει ετοιμάσει τόπο για τον καθένα μας στη δική Του παρουσία. Τον ευχαριστούμε και Τον δοξάζουμε.

Όμως, ενώ η λύση είναι τόσο κοντά, εμείς συχνά δεν τη διακρίνουμε. Χρειαζόμαστε τη σοφία και την οδηγία του Θεού: «Ο Κύριος του υπέδειξε ένα κομμάτι ξύλο» (Εξ. 15:25). Για κάθε μας θλίψη υπάρχει ένας λόγος παρηγορίας μέσα στην Αγία Γραφή. Βρισκόμαστε σε σύγχυση μέχρις ότου το Πνεύμα του Θεού μας αποκαλύψει τη θεία υπόσχεση. Ας στηριζόμαστε απόλυτα στις υποσχέσεις του Θεού. «Είναι πιστός και αληθινός (Απ. 19:11). Καθώς προσευχόμαστε ο θείος Παράκλητος δίνει το βάλαμο που γλυκάνει τα ρυάκια των θλίψεων. Πόσο αγαθός είναι ο Θεός μας!

β. Παράξενη θεραπεία, η δεύτερη παρατήρηση. Ένα κομμάτι ξύλο να γλυκάνει τα νερά της Μερά! Πολύ παράξενη η θεραπεία! Κι ο Κύριος θα πει: «Είναι μήπως μικρό το χέρι μου να δώσει λύτρωση ή δεν έχω τη δύναμη να σώσω;» (Ησ. 50:2). Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως επρόκειτο για μια υπερφυσική ενέργεια του Θεού. Ήταν η υπακοή στην οδηγία και στην εντολή του Θεού που έφερε το ευεργετικό αποτέλεσμα.

Το περιστατικό αυτό έχει ένα σημαντικό μάθημα να μας διδάξει: Στον παράδεισο της Εδέμ υπήρχε, εκτός των άλλων, «και το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού» (Γέν. 2:9). Απ’ αυτό έφαγαν οι πρόγονοί μας, παραβαίνοντας τη σαφή εντολή του Θεού, και μας κληροδότησαν την πικρία της αμαρτίας με όλες τις θλιβερές

συνέπειές της. Όμως ο Θεός, στην αγαθή πρόνοιά Του, πρόβλεψε και τοποθέτησε «το δέντρο της ζωής... που τα φύλλα του χρησιμεύουν για τη θεραπεία των εθνών» (Απ. 22:2).

Η σκέψη μας πηγαίνει στο ξύλο που υψώθηκε στον τόπο του Κρανίου. Εκεί ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριος, γεύθηκε το πιο πικρό ποτήρι των παθημάτων για χάρη μας.» Έγινε αμαρτία.. και κατάρα για χάρη μας» (Β' Κορ. 5:21, Γαλ.3:13). Υπέφερε τον μέγιστο ονειδισμό. Εγκαταλείφθηκε από τον Πατέρα για να μας ανεβάσει στη δόξα Του. Αποβλέποντας με μετάνοια και πίστη στο σταυρό του Χριστού αποκτήσαμε αιωνία λύτρωση. Τώρα, οι θλίψεις, οι δοκιμασίες και οι πειρασμοί αυτής της ζωής αλλάζουν μορφή. Η παρουσία όμως του Χριστού μέσα στις καρδιές μας γλυκαίνει τη ζωή μας. Μας δίνει δύναμη και χάρη για ν' αντιμετωπίζουμε όλες τις καταστάσεις μέχρις ότου φτάσουμε στο τέρμα, στην «κατάπαυση» (Εβρ.4:11), στη μόνιμη κατοικία μας. Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Κύριό μας για την εξιλαστήρια θυσία Του.

γ. Θεραπεία άκρως αποτελεσματική, η τρίτη παρατήρηση. «Ο Μωσής προσευχήθηκε με δυνατή φωνή στον Κύριο, κι αυτός του υπέδειξε ένα κομμάτι ξύλο. Ο Μωσής το 'ριξε στα νερά και τα νερά έγιναν γλυκά» (Εξ. 15:25). Το πρόβλημα λύθηκε άμεσα. Μπορεί τώρα ο λαός να πει όσο θέλει.

Ο σταυρός του Χριστού έλυσε άμεσα και τελεσίδικα το μεγάλο πρόβλημα της αμαρτίας και της αποστασίας μας από το Ζωντανό κι Αληθινό Θεό. Έφυγε το χώρισμα. Άνοιξε ο δρόμος για τον Ουρανό. Η γλυκιά παρουσία του Αναστημένου μας Κυρίου στη ζωή μας, μας δίνει νόημα και σκοπό. Από τώρα απολαμβάνουμε τις ευλογίες της κοινωνίας μας με τον Χριστό. Μέσα στις δυσκολίες και στις θλίψεις μας είναι μαζί μας. Έχουμε τη βεβαιότητα ότι ο Κύριος Ιησούς πλήρωσε το χρέος των αμαρτιών μας και ο Λόγος Του και οι υποσχέσεις Του αποτελούν βάλαμο και παρηγοριά.

Αφού ο Ιησούς Χριστός πέθανε για μένα δεν έχω πλέον καμιά αμφιβολία πως είμαι παιδί του Θεού. Αν υποφέρω, είναι το αγαθό χέρι του Ουράνιου Πατέρα μου που το επιτρέπει. Μπορώ να πω μαζί με τον προφήτη: «Κύριε, «Μ' όλες τις θλίψεις μας εσύ θλιβόσουν» (Ησ. 63:9). Στηρίζομαι στην αγάπη του Θεού και στη σοφία Του.

Ο Απ. Παύλος προχωράει ακόμη περισσότερο. Δηλώνει κατηγορηματικά: «Καυχόμαστε ακόμα και στις δοκιμασίες, γιατί ξέρουμε καλά πως οι δοκιμασίες οδηγούν στην υπομονή, η υπομονή στο δοκιμασμένο χαρακτήρα, κι ο δοκιμασμένος χαρακτήρας στην ελπίδα. Κι η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού, με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε, γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας» (Ρωμ. 5:3-5). Και σε άλλο σημείο διαβεβαιώνει: «Παίρνοντας δύναμη από τον ισχυρό και δοξασμένο Θεό. Έτσι σε κάθε περίπτωση θα έχετε υπομονή και μακροθυμία, και θα ευχαριστείτε με χαρά τον Θεό και Πατέρα, που μας αξίωσε να έχουμε μερίδιο στην κληρονομιά των αγίων του που ζουν μέσα στο φως» (Κολ. 1:11,12).

Γεδεών – Δύναμη στην αδυναμία (Κρ. 6:11-31)

Πολλά πολύτιμα μαθήματα έχουμε να διδαχθούμε καθώς μελετούμε τον Άγιο Λόγο του Θεού. «Όλη η Γραφή (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) είναι θεόπνευστη και ωφέλιμη για διδασκαλία, για έλεγχο, για διόρθωση, για διαπαιδαγώγηση η οποία οδηγεί σε μια ζωή δικαιοσύνης, έτσι που να είναι ολοκληρωμένος ο άνθρωπος του Θεού, καταρτισμένος για κάθε καλό έργο» (Β' Τιμ. 3:16,17).

Ποια θέση έχει η Αγία Γραφή στην καθημερινή μας ζωή; Με τι γεμίζουμε το νου και την καρδιά μας; Δεν μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τον εχθρό των ψυχών μας την ώρα του πειρασμού, αν δεν είμαστε προετοιμασμένοι με το Λόγο του Θεού και με την προσευχή. Γι' αυτό το λόγο υπάρχουν τόσα ναυάγια σε άτομα, σε οικογένειες, στην κοινωνία. Δε βάζουμε στην πρώτη θέση τον Άγιο Λόγο του Θεού.

Το θέμα μας είναι παρμένο από μια ιδιόρρυθμη περίοδο της ιστορίας του λαού Ισραήλ. Είναι η περίοδος των Κριτών. Η διακυβέρνηση του λαού από τους Κριτές δεν ήταν σταθερή. Ήταν μάλλον περιστασιακή. Το Πνεύμα του Κυρίου ξεσήκωνε κατά καιρούς κάποιον Κριτή με διπλό σκοπό: Πρώτα να τιμωρήσει τους εχθρούς του λαού του Θεού, κι έπειτα να καθαρήσει τον Ισραήλ από την ειδωλολατρία. Η Δεββώρα, η προφήτισσα, αποτελεί την εξαίρεση. Έκρινε τον Ισραήλ, και κατόπιν κλήθηκε από τον Θεό ν' αναλάβει την πολεμική αποστολή. Οι επεμβάσεις του Θεού ήταν εκδηλώσεις ελέους σ' ένα λαό σκληρό και απείθαρχο.

Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης του λαού από τους Κριτές, ο Θεός, μ' έναν ξεχωριστό τρόπο, ήταν ο βασιλιάς του λαού Ισραήλ. Αυτό τονίζει ο Σαμουήλ όταν αργότερα ζήτησαν βασιλιά, όπως είχαν όλα τα γύρω έθνη (Α' Σαμ. 12:12). Μ' αυτό τον τρόπο αρνήθηκαν τον Κύριο και περιφρόνησαν τη διακυβέρνησή Του.

Τέσσερις από τους Κριτές αναφέρονται στον κατάλογο των ηρώων της πίστεως: Γεδεών, Βαράκ, Σαμουήλ και Ιεφθάε (Εβρ. 11). Στη μελέτη μας θα σταθούμε στο Γεδεών και θα δούμε τι το Πνεύμα του Θεού θέλει να μας διδάξει.

Α. Η κλήση του Γεδεών, το πρώτο σημείο. Ο Θεός επεμβαίνει στη ζωή μας όταν αναγνωρίσουμε την αδυναμία μας και με ειλικρίνεια ομολογήσουμε την αποτυχία και την αστοχία μας. Όταν Τον επικαλεστούμε ανταποκρίνεται στην ικεσία μας. Αυτό ακριβώς συνέβη στο λαό και στην περίπτωση του Γεδεών: «Εξαιτίας, λοιπόν, των Μαδιανιτών οι Ισραηλίτες είχαν τρομερά εξαθλιωθεί και επικαλέστηκαν τον Κύριο» (Κρ. 6:6).

α. Το πλαίσιο της επέμβασης του Θεού- Η εξαθλίωση του λαού, η πρώτη παρατήρηση. Και η κατάσταση στην οποία βρισκόταν ο Γεδεών δεν ήταν καθόλου διαφορετική.: «Ο γιος του Ιωάς, ο Γεδεών, κοπάνιζε σιτάρι μέσα στο πατητήρι για να το κρύνει από τους Μαδιανίτες» (Κρ. 6:11). Μια εικόνα μεγάλης ταλαιπωρίας και καταπίεσης! Ο φόβος των κατακτητών να 'ναι μόνιμα επάνω σου!

Καταλαβαίνω απόλυτα το Γεδεών επειδή έζησα ανάλογες καταστάσεις στην παιδική μου ηλικία, στην οικογένεια του πατέρα μου. Θυμάμαι στη διάρκεια της Βουλγαρικής κατοχής στην περιοχή της Ανατολικής Μακεδονίας, οι Βούλγαροι κατακτητές έπαιρναν όλη την αγροτική παραγωγή μας με τρόπο βίαιο και ληστρικό. Για να επιβιώσουμε, κοπανίζαμε το σιτάρι, σαν το Γεδεών, στο χωράφι ανάμεσα στις φυτείες, για να μη φαινόμαστε, και το μεταφέραμε μέσα σε πήλινες στάμνες για να μη γίνουμε αντιληπτοί. Το κρύβαμε σε μια καταπακτή για να το διασώσουμε και το αλέθαμε με χειρόμυλο στο υπόγειο του σπιτιού μας.

Για το Γεδεών τότε ήταν η κατάλληλη στιγμή: «Τότε ήρθε ο άγγελος του Κυρίου στο χωριό Οφρά και κάθισε κάτω από τη βελανιδιά που ανήκει στον Ιωάς της συγγένειας του Αβιέζερ. Ο γιος του Ιωάς, ο Γεδεών κοπάνιζε σιτάρι μέσα στο πατητήρι για να το κρύνει από τους Μαδιανίτες. Ο άγγελος εμφανίστηκε στο Γεδεών και του είπε: “Ο Κύριος είναι μαζί σου, γενναίε πολεμιστή» (Κρ. 6:11,12).

β. Η εντολή του Κυρίου, η δεύτερη παρατήρηση. «Ο Κύριος είναι μαζί σου, γενναίε πολεμιστή» (Κρ. 6:12). Ο άγγελος του Θεού, αφού προηγουμένως τον διαβεβαίωσε για την παρουσία του Κυρίου στη ζωή του, του δίνει την εντολή: «Τότε ο Κύριος στράφηκε σ' αυτόν και του είπε:» **Μ' αυτή τη δύναμη που έχεις πήγαινε**, και θα ελευθερώσεις τον Ισραήλ από τους Μαδιανίτες. **Εγώ σε στέλνω»** (Κρ. 6:14). Η εντολή του Θεού προς τον Γεδεών είναι βέβαιο ότι τον εξέπληξε. Ο Γεδεών δεν είχε καμιά δύναμη από τον εαυτό του, και το γνώριζε πολύ καλά. Το γεγονός αυτό επαναλαμβανόταν με όλους τους Κριτές εκείνη την περίοδο της αδυναμίας και της σύγχυσης του λαού. Οι Κριτές που, με τόσο θαυμαστό τρόπο, χρησιμοποίησε ο Θεός ήταν άνθρωποι απλοί, αδύνατοι και ασήμαντοι. Ήταν όλοι τους ασθενικοί και φοβισμένοι όπως ο Γεδεών. Ήταν περιφρονημένοι και διωγμένοι όπως ο Ιεφθάε. Δεν είχαν ευγενική καταγωγή όπως ο Σαμψών.

Ο κατάλογος των Κριτών θυμίζει μάλλον την περιγραφή των πιστών του Χριστού, όπως μας τον παρουσιάζει ο Απ. Παύλος : «Εξάλλου, αδερφοί μου, βλέπετε ποιοι είστε εσείς που σας κάλεσε ο Θεός. Δε βρίσκονται ανάμεσά σας πολλοί σοφοί με τα ανθρώπινα κριτήρια, ούτε πολλοί με πολιτική ισχύ, ούτε πολλοί με αριστοκρατική

καταγωγή. Αλλά αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί μωρούς, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους σοφούς. Κι αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί ανίσχυρους, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους κατά κόσμον ισχυρούς. Κι αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί παρακατιανούς και περιφρονημένους, εκείνους διάλεξε ο Θεός, τα μηδενικά, για να καταργήσει όσους θαρρούν πως είναι κάτι. Έτσι, κανένας δε μπορεί να καυχηθεί για κάτι μπροστά στον Θεό» (Α' Κορ. 1:26-29).

Αδύνατοι, ανίσχυροι, παρακατιανοί και περιφρονημένοι, όμως «εκλεκτοί του Θεού». Κι αυτό δεν είναι τυχαίο. Μήπως ο Θεός δεν είχε άλλο υλικό και αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει αυτούς τους ανθρώπους; Ασφαλώς είχε. Ο Θεός σκόπιμα τους διάλεξε. Τέτοιους ανθρώπους αναζητούσε. Τέτοιους ανθρώπους χρειαζόταν. Η ιστορία του Γεδεών είναι μια απόδειξη του γεγονότος πως για να εργαστεί η θεϊκή δύναμη, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η ανθρώπινη αδυναμία. Τι είπε ο Κύριος στο δούλο Του, στον Απ. Παύλο; «Σου αρκεί η χάρη μου, γιατί η δύναμή μου φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα σ' αυτή την αδυναμία σου» (Β' Κορ. 12:9). Ο Θεός βρήκε τον αδύνατο Γεδεών για να πραγματοποιήσει τους σκοπούς Του.

γ. Η αποστολή του Κυρίου, η τρίτη παρατήρηση. «Μ' αυτή τη δύναμη που έχεις πήγαινε, και θα ελευθερώσεις τον Ισραήλ από τους Μαδιανίτες. Εγώ σε στέλνω» (Κρ. 6:14). Η πραγματικότητα της θεϊκής δύναμης είναι εντυπωσιακή. Η αποτελεσματικότητα της θεϊκής αποστολής είναι καταπληκτική. Ο άνθρωπος που αναγνωρίζει την αδυναμία του μπροστά στο Μεγάλο Θεό, ο άνθρωπος που αισθάνεται ανίσχυρος μπροστά στον Παντοδύναμο Κύριο αλλά προχωράει με εμπιστοσύνη, αυτός είναι που θα λάβει την αποστολή. Αυτό τον άνθρωπο θα χρησιμοποιήσει ο Θεός στο έργο Του.

Μέσα στη γενική σύγχυση, στην ανασφάλεια, στην ταραχή, στο πνευματικό σκοτάδι του κόσμου μας σήμερα ακούγεται η σωτήρια φωνή του Θεού» «Γιατί οποιοσδήποτε επικαλεσθεί το όνομα του Κυρίου θα σωθεί. Πως όμως θα τον επικαλεστούν, αν δεν τον πιστέψουν; Και πώς θα τον πιστέψουν, αν δεν έχουν ακούσει γι' αυτόν; Και πως πάλι θα ακούσουν γι' αυτόν, αν κάποιος δεν τους τον κηρύξει; Και πως θα κηρύξουν σωστά, αν δεν τους αποστείλει ο Κύριος; Γι' αυτό προφήτεψε η Γραφή: Πόσο όμορφος είναι ο ερχομός αυτών που φέρνουν τη χαρμόσυνη είδηση για την ειρήνη, τη χαρμόσυνη είδηση για τα αγαθά του Θεού;» (Ρωμ. 10:13-15). «Έπειτα άκουσα τον Θεό να λέει: «Ποιον θα στείλω; Ποιος θέλει να γίνει ο αγγελιοφόρος μου;» Κι εγώ είπα: «Ορίστε, στείλε εμένα!» (Ησ. 6:8).

Β. Η υπακοή του Γεδεών, το δεύτερο σημείο. Ο Γεδεών άκουσε τη φωνή του Θεού, αποδέχτηκε την αποστολή, υπάκουσε στην εντολή του Κυρίου. Η υπακοή στο θέλημα του Θεού δεν είναι μια απλή υπόθεση. Είναι μια πορεία ζωής, είναι μια διαδικασία υπακοής με προβλήματα και αντιξοότητες: «Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Ματθ. 7:14).

α. Η προετοιμασία, το πρώτο βήμα. «Εκείνη τη νύχτα είπε ο Κύριος στο Γεδεών: «Πάρε τον εφτάχρονο καλοθρεμμένο ταύρο του πατέρα σου, και κατάστρεψε το θυσιαστήριο του Βάαλ, που έχει χτίσει ο πατέρας σου και κομμάτιασε την ξύλινη λατρευτική στήλη που είναι δίπλα του» (Κρ. 6:25). Η πρώτη πράξη υπακοής του Γεδεών ήταν το γκρέμισμα του βωμού του Βάαλ. Ο Γεδεών έλαβε τη σαφή οδηγία του Κυρίου να γκρεμίσει το θυσιαστήριο πάνω στο οποίο ο πατέρας του θυσίαζε στο Βάαλ. Πρέπει να ήταν η πιο δύσκολη πράξη του Γεδεών. Όταν ο Θεός μας καλεί να τον ακολουθήσουμε, είναι ανάγκη να τακτοποιήσουμε ορισμένες εκκρεμότητες, ορισμένα πρακτικά πράγματα. Ο Θεός, με τη σοφία και την παιδαγωγική Του, μας φέρνει αντιμέτωπους με τις πιο δύσκολες, τις πιο μεγάλες δοκιμασίες, συχνά στα πρώτα βήματα της διακονίας μας στο έργο Του. Για το Γεδεών ήταν το καθάρισμα του σπιτιού του πατέρα του. Έπρεπε να τακτοποιήσει πρώτα το σπίτι του. Δεν μπορείς να βοηθήσεις τους άλλους, δεν μπορείς να υπηρετήσεις αποτελεσματικά στο έργο του Κυρίου, όσο υπάρχουν εκκρεμότητες στο ίδιο σου το σπίτι.

Είναι ξεκάθαρη η εντολή του Χριστού: «Πήγαινε στο σπίτι σου, στους δικούς σου, και διηγήσου σ' αυτούς το καλό που σου έκανε ο Κύριος και την ευσπλαχνία που σου έδειξε» (Μάρκ. 5:19). Αρχισε πρώτα από το σπίτι σου. Εκεί βρίσκεται η πρώτη και η μεγαλύτερη ευθύνη μας. Για τα παιδιά μας θα μας ζητήσει λόγο ο Θεός.

«Βάαλ» σημαίνει Κύριος. Στο πατρικό σπίτι του Γεδεών υπήρχε θυσιαστήριο σ' έναν άλλο θεό. Προσφερόταν λατρεία στα είδωλα και όχι στον Αληθινό Θεό του Ισραήλ. «Ο Γεδεών έχτισε σ' εκείνο το σημείο θυσιαστήριο στον Κύριο και το ονόμασε «ο Κύριος είναι Ειρήνη» (Κρ. 6:24). Ήταν το δικό του, το ιδιωτικό θυσιαστήριο. Όμως ποια αξία μπορούσε να έχει το ιδιωτικό του θυσιαστήριο όταν στο σπίτι του πατέρα του υπήρχε άλλο μεγάλο θυσιαστήριο όπου, όπως φαίνεται, όλη η πόλη λάτρευε το Βάαλ; Να γιατί ο Κύριος του έδωσε την εντολή: «κατάστρεψε το θυσιαστήριο του Βάαλ, που έχει χτίσει ο πατέρας σου... Έπειτα χτίσε θυσιαστήριο στον Κύριο, τον Θεό σου, στην κορυφή αυτού του βράχου» (Κρ. 6:25,26).

Η πρόκληση για το Γεδεών ήταν τόσο μεγάλη, το διάβημα εξαιρετικά επικίνδυνο. Δεν τόλμησε να εκτελέσει την

εντολή του Κυρίου την ημέρα. Προτίμησε τη νύχτα. Ας μη βιαστούμε να τον κατακρίνουμε. Ο Γεδεών φάνηκε δειλός, αλλά ποιος από εμάς θα τολμούσε κάτι τέτοιο, έστω και τη νύχτα; Ο Γεδεών έβαλε σε κίνδυνο την ίδια του τη ζωή. Άκουσε τη φωνή του Θεού και υπάκουσε, έστω κι αν φαίνονται δειλά τα πρώτα του βήματα. Ήταν μια υπακοή πίστεως κι εδώ βρίσκεται το μυστικό του θριάμβου που ακολούθησε. Χωρίς την υπακοή δεν μπορεί κανένας να ευαρεστήσει τον Θεό.

«Μήπως ο Κύριος επιθυμεί ολοκαυτώματα και θυσίες; Πιο πολύ επιθυμεί να υπακούμε στις εντολές του. Η υπακοή είναι γι' αυτόν καλύτερη από το πάχος των κριαριών. Η ανυπακοή είναι όπως η αμαρτία της μαγείας, και η ισχυρογνωμοσύνη όπως η αμαρτία της ειδωλολατρίας» (Α' Σαμ. 15:22,23). Ο Γεδεών, σε αντίθεση με το βασιλιά Σαούλ, ακολούθησε τη σωστή διαδικασία. Πρώτα η υπακοή με την προετοιμασία του καθαρισμού κι έπειτα η θυσία.

β. Η θυσία, το δεύτερο βήμα. «Εκείνη τη νύχτα είπε ο Κύριος στο Γεδεών: «Πάρε τον εφτάχρονο, καλοθρεμμένο ταύρο του πατέρα σου, και κατάστρεψε το θυσιαστήριο του Βάαλ, που έχει χτίσει ο πατέρας σου και κομματιάσε την ξύλινη λατρευτική στήλη που είναι δίπλα του. Έπειτα χτίσε θυσιαστήριο στον Κύριο, τον Θεό σου, στην κορυφή αυτού του βράχου, με στρώσεις λιθαριών, και πρόσφερε τον καλοθρεμμένο ταύρο ολοκαύτωμα με τα ξύλα της λατρευτικής στήλης που θα έχεις κομματιάσει» (Κρ. 6:25,26).

Ο Θεός δίνει οδηγίες στο Γεδεών για το που και πως πρέπει να χτιστεί το θυσιαστήριο σύμφωνα με το τελετουργικό του Μωσαϊκού νόμου. Σ' αυτό θα θυσιάσεις το καλύτερο που έχεις. «τον καλοθρεμμένο ταύρο ολοκαύτωμα». Εκεί που λατρευόταν ο Βάαλ, θα λατρεύεται ο Αληθινός Θεός του Ουρανού. Ήταν ένα βήμα πλήρους αφιέρωσης του Γεδεών στον Θεό. Ήταν απαραίτητο βήμα για να τον χρησιμοποιήσει ο Θεός.

Ο Θεός δε δίνει ούτε μοιράζεται τη δόξα Του με άλλους. Ο Θεός, ο Κύριος του σύμπαντος, απαιτεί αποκλειστικότητα. Θέλει να Τον αγαπούμε με όλη μας την καρδιά, με όλη μας την ψυχή και με όλο μας το νου, και να Τον λατρεύουμε «εν πνεύματι και αληθεία» (Ματθ. 22:37, Ιωάν. 4:24).

Μ' αυτή του την πράξη ο Γεδεών διακήρυξε δημόσια, με κίνδυνο της ζωής του, ότι δε δέχεται καμιά άλλη διακυβέρνηση παρά μόνο του Αληθινού Θεού. Κι οι συμπολίτες του, οι Ισραηλίτες, τι έκαναν; Επαίνεσαν την ευσέβειά του; Κάθε άλλο.

γ. Η αποδοκιμασία, η τρίτη παρατήρηση. Όταν ξημέρωσε η επόμενη μέρα, ολόκληρη η πόλη ταραχτήκε. Έκπληκτοι είδαν το βωμό του Βάαλ γκρεμισμένο, και στη θέση του ένα νεόκτιστο θυσιαστήριο αφιερωμένο στον Αληθινό Θεό. «Ρωτούσαν, λοιπόν, ο ένας τον άλλον: “Ποιος το ‘κανε αυτό;» Ζήτησαν πληροφορίες, ερεύνησαν κι ανακάλυψαν πως ο Γεδεών, ο γιος του Ιωάς το είχε κάνει» (Κρ. 6:29). Ζήτησαν το θάνατό του.

Οι Ισραηλίτες αυτοί επιθυμούσαν την απελευθέρωση από το ζυγό των Μαδιανιτών, αλλά παράλληλα ήθελαν και το θυσιαστήριο του Βάαλ. Αυτό συμβαίνει πολύ συχνά με την ανθρώπινη φύση. Πόσο απατηλή η καρδιά του ανθρώπου!

Η ολοκληρωτική αφιέρωση στον Κύριο δεν είναι επιθυμητή από τους πολλούς. Όμως ο Κύριος απεχθάνεται τη μοιρασμένη ζωή. Είναι πολύ σκληρά τα λόγια Του στην Εκκλησία της Λαοδίκειας: «Ξέρω καλά τα έργα σου: δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός. Μακάρι να ήσουν κρύος ή ζεστός! Επειδή όμως δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός αλλά χλιαρός, γι' αυτό θα σε ξεράσω από το στόμα μου» (Απ. 3:15,16). Ο Θεός δε θέλει μοιρασμένες καρδιές. Θέλει ολόκληρη την καρδιά μας : «Δώσ' μου, γιε μου, την καρδιά σου και πάρε τη ζωή μου για παράδειγμα» (Παρ. 23:27).

Γι' αυτό το λόγο ο Κύριος Ιησούς διακήρυξε από την αρχή της δημόσιας εμφάνισής Του: «Κανείς δεν μπορεί να είναι δούλος σε δύο κυρίους. Γιατί ή θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήσει τον άλλο, ή θα στηριχτεί στον ένα και θα περιφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να είστε δούλοι και στον Θεό και στο χρήμα» (Ματθ. 6:24).

Δεν είναι καθόλου εύκολο να ρίξεις στη φωτιά του θυσιαστηρίου του Κυρίου όλα εκείνα που, μέχρι χτες, τα θεωρούσες σπουδαία. Μόνο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος μπορείς να τα κάνεις. Ο Γεδεών άκουσε και υπάκουσε στη φωνή του Κυρίου.

Ποια είναι η δική μου, ποια είναι η δική σου θέση; Είναι για σένα ο Χριστός, ο Κύριος της ζωής σου; Έχει την πρώτη θέση στην καρδιά σου;

Γ. Η εχθρική απειλή, το τρίτο σημείο. Του Γεδεών η πράξη υπακοής είχε ως αποτέλεσμα τη θαυμαστή απόδειξη της πιστότητας του Θεού. Ο Γεδεών δεν πέθανε. Το χέρι του Κυρίου τον προστάτευσε από την εχθρική επίθεση των συμπολιτών του. Γνώρισε τη χαρά της πλήρους αφιέρωσης στον Κύριο. Αλλά μετά τι ακολούθησε; Μήπως βρήκε ανακούφιση και ειρήνη;

Αντίθετα, φαίνεται πως η πλήρης αφιέρωση στον Θεό φέρνει μεγαλύτερη αντίδραση. Τότε, μόλις απέκτησε το καινούριο του όνομα «Ιερουβάαλ, το όνομα της νίκης: «Οι Μαδιανίτες, οι Αμαληκίτες και οι νομάδες της

Ανατολής είχαν απλωθεί στην πεδιάδα, αμέτρητοι σαν ακρίδες. Αμέτρητες ήταν και οι καμήλες τους, σαν τους κόκκους της άμμου στην ακροθαλασσιά» (Κρ. 7:12)

Είναι μια μεγάλη πνευματική αλήθεια. Όταν ο πιστός του Χριστού ακολουθήσει το παράδειγμα του Γεδεών, θα πρέπει να περιμένει μεγάλη αντίδραση από τη βασιλεία του σκοταδιού. Ο διάβολος και οι δυνάμεις του θα ξεσηκωθούν.

Του Γεδεών οι εχθρικοί γείτονες τώρα φαίνονται ασήμαντοι σε σύγκριση με το τεράστιο πλήθος των εχθρικών στρατευμάτων. Η απελευθέρωση από κάποια δυσκολία δεν σημαίνει πως θ' ακολουθήσει εύκολη περίοδος και νηνεμία. Συνήθως οδηγεί σε μεγαλύτερη δοκιμασία. Η πνευματική ζωή είναι ένας διαρκής αγώνας. Η μεγαλύτερη δοκιμασία μάς προετοιμάζει για μεγαλύτερες νίκες. Αυτή είναι η σοφή στρατηγική του Θεού της αγάπης και του ελέους. Να γιατί δε θα πρέπει να απορούμε και ν' αμφιβάλουμε ή να υποχωρούμε. Η απειλή του εχθρού είναι η απαραίτητη δοκιμασία για να προοδεύσει και ν' αυξηθεί η πίστη μας: «Αδερφοί μου, να χαίρεστε όταν δοκιμάζεστε από πολλούς και διαφόρους πειρασμούς. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι μέσα από τη δοκιμασία της πίστεώς σας γεννιέται η υπομονή. Η υπομονή σας όμως πρέπει να κρατήσει ως το τέλος,, για να γίνετε τέλειοι και ολοκληρωμένοι και να μην υστερείτε σε τίποτε» (Ιάκ. 1:2-4). Η εμπειρία του Γεδεών είναι και εμπειρία πολλών πιστών του Χριστού.

Δ. Η τελική νίκη,-του Θεού η απάντηση, το τέταρτο και τελευταίο σημείο. Είδαμε την κλήση του Γεδεών από τον Θεό. Μελετήσαμε και θαυμάσαμε την τέλεια υπακοή του στο λόγο του Κυρίου. Σταθήκαμε μπροστά στην τρομερή απειλή των εχθρικών στρατευμάτων. Τώρα φτάνουμε στον Θεό την τελική επέμβαση, στον Θεό την απάντηση: «Το Πνεύμα του Κυρίου εμψύχωσε το Γεδεών» (Κρ. 6:34).

Από πρώτη ματιά το γεγονός αυτό φαίνεται πολύ μικρό. Ίσως φαντάζει ανεπαρκής η απάντηση σ' ένα τέτοιο γιγάντιο πρόβλημα. Όμως, η υπόλοιπη περιγραφή της απελευθέρωσης και της νίκης είναι αποτέλεσμα αυτής της μιας απλής ενέργειας του Παντοδύναμου Θεού. Το Πνεύμα του Κυρίου τον έντυσε με δύναμη. Αυτή η πράξη του Θεού έκανε το Γεδεών ισχυρό να προχωρήσει στη νίκη.

Φαινομενικά δεν διακρίνουμε κάποια τρομακτική αλλαγή σ' αυτό τον άνθρωπο. Φαίνεται διστακτικός όπως και πριν. Ζητάει από τον Θεό σημεία και επιβεβαιώσεις. Ο Θεός, στη μακροθυμία Του, τού δίνει τα σημεία που ζήτησε. Και στις αμφιβολίες του, του δίνει κι ένα ακόμη σημείο που δεν το είχε ζητήσει, για να ενθαρρύνει και να στηρίξει τον αδύνατο δούλο Του. Πόσο αγαθός και υπομονετικός είναι ο Κύριος μαζί μας! Διαλύει του φόβους και τις αμφιβολίες μας. Στηρίζει τα αδύναμα πόδια μας. Ενισχύει την πίστη μας. Αποδεικνύει καθημερινά την αγαθότητα και την αγάπη Του απέναντί μας. Αυτή είναι η σταθερή θέση του Θεού μας. Είναι ο Αιώνιος βράχος της σωτηρίας μας.

Ο Θεός, στην πρόνοιά Του, φρόντισε να φυλάξει το λαό και το Γεδεών από την υπερηφάνεια και την καύχηση. Από το πλήθος του λαού που είχε συγκεντρωθεί στο κάλεσμα του Γεδεών, ένα μεγάλο μέρος τους έστειλε στα σπίτια τους. Από τις δέκα χιλιάδες που είχαν θελήσει να μείνουν μαζί του, ο Θεός έκρινε ότι το μεγαλύτερο ποσοστό ήταν ακατάλληλοι, και τους απέκλεισε. Τελικά έμειναν κοντά στο Γεδεών ένα μικρό υπόλοιπο, μόνο τριακόσιοι άντρες. Αν ήταν η δύναμη του Γεδεών που θα μπορούσε ν' αντιμετωπίσει τον εχθρό, τότε αυτή η μικρή ομάδα των στρατιωτών θα ήταν εντελώς ανεπαρκής. Όμως η δύναμη ήταν του Θεού.

Η νίκη ήταν θριαμβευτική. Τα μέσα και τα όπλα που χρησιμοποιήθηκαν τόνιζαν μάλλον την έλλειψη της ανθρώπινης δύναμης. Ακόμη και μετά το πρώτο σάλπισμα, όταν ο Γεδεών και οι τριακόσιοι καταδίωκαν τους εχθρούς, κανένας δεν φανταζόταν την ολοκληρωτική νίκη. Ο Γεδεών και οι στρατιώτες του περιγράφονται με τη χαρακτηριστική φράση: «εξαντλημένοι και πεινασμένοι, αλλά συνέχιζαν να καταδιώκουν τον εχθρό» (Κρ. 8:4). Μακάρι το Πνεύμα του Θεού να μπορούσε να πει την ίδια φράση και για τη δική μας υπηρεσία στο έργο του Θεού. Μόνο μέσα από την ανθρώπινη αδυναμία εκδηλώνεται μεγαλόπρεπα η δύναμη του Θεού. Ο Απ. Παύλος ομολογεί: «Γιατί όταν φαίνεται πως έχω χάσει κάθε δύναμη, τότε είμαι δυνατός» (Β' Κορ. 12:10). Η δύναμη του Θεού φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα στη δική μας αδυναμία. Να γιατί, όπως είπαμε στην αρχή, ο Θεός κάλεσε στη χάρη Του τους ανίσχυρους, τους περιφρονημένους, τους παρακατιανούς και τους ασήμαντους για να ντροπιάσει όλους εκείνους που νομίζουν πως είναι κάτι (Α' Κορ. 1:27,28).

Αν νιώθεις αδύνατος, όπως ο Γεδεών, ακολούθησε τα βήματά του. Άκουσε τη φωνή του Θεού. Υπάκουσε στην εντολή Του. Αποδέξου την κλήση Του. Καθάρισε το σπίτι της καρδιάς σου. Βάλε σωστές προτεραιότητες στη ζωή σου. Η αποδοκιμασία των γειτόνων σου και οι απειλές του εχθρού μην αφήσεις να σε αποθαρρύνουν. Στηρίζου στο Λόγο του Θεού. Η νίκη είναι του Χριστού, ο οποίος κατοικεί μέσα μας.

Δοξασμένο κι ευλογημένο το όνομα Κυρίου του Θεού μας!

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, «περισσότερον προφήτου» (Λουκ. 7:24-27)

Η εμφάνιση του Ιωάννη ήταν μια ξαφνική αντήχηση της φωνής του Κυρίου. Εκείνο τον καιρό οι Ιουδαίοι βρίσκονταν κάτω από φυσική αλλά και πνευματική καταπίεση. Ο Ρωμαϊκός ζυγός ήταν βαρύς πάνω στους ώμους τους. Όμως η απουσία των προφητών για τετρακόσια ολόκληρα χρόνια, δημιουργούσε μια κατάσταση ακόμη πιο καταθλιπτική. Για τέσσερις αιώνες δεν ακουγόταν η φωνή του Θεού κι ούτε καμιά απάντηση στις ικεσίες του λαού Του. Και να, στο πρόσωπο του Ιωάννη του Βαπτιστή ακούγεται η φωνή του Θεού ξανά. Μια ευλογία απρόσμενη, αιφνίδια, η απαρχή της εκδήλωσης του ελέους του Θεού στον εκλεκτό λαό Του: «Μια φωνή βροντοφονάζει στην έρημο» (Μαθ. 3:3).

Α. Ο Αγγελιοφόρος του Κυρίου κάνει την εμφάνισή του, το πρώτο σημείο. «Ο Κύριος του σύμπαντος απαντάει: «Θα αποστείλω τον αγγελιοφόρο μου για να προετοιμάσει το δρόμο μου. Ο αγγελιοφόρος της διαθήκης, στον οποίο προσβλέπετε, ήδη έρχεται. Τότε εγώ, ο Κύριος, που εσείς με περιμένετε, θα εισέλθω ξαφνικά στο ναό μου» (Μαλ. 3:1).

Επτακόσια χρόνια προ Χριστού, ο προφήτης Ησαΐας αναγγέλλει την επικείμενη εμφάνιση του Ιωάννη και διακηρύττει το σκοπό της αποστολής του: «Ακούστε! Κάποιος φωνάζει: Ετοιμάστε στην έρημο ένα δρόμο για τον Κύριο, ισιώστε εκεί το δρόμο να περάσει ο Θεός μας. Κάθε φαράγγι ας υψωθεί, κάθε βουνό και κάθε λόφος ας χαμηλώσει. Το έδαφος το ανώμαλο ας γίνει πεδιάδα και τα μέρη τ' απόκρημνα, κοιλάδα. Τότε η δόξα του Κυρίου θα φανερωθεί και θα τη δουν ταυτόχρονα όλοι οι άνθρωποι, γιατί ο Κύριος ο ίδιος μίλησε» (Ησ. 40:3-5).

Η εικόνα είναι παρμένη από τις συνήθειες της εποχής εκείνης. Οι δρόμοι στην Ανατολή ήταν άθλιοι και κατασκευάζονταν ή επισκευάζονταν μόνον όταν επρόκειτο να επισκεφθεί κάποια επαρχία ο βασιλιάς. Τότε αποστέλλονταν ένα μήνυμα-διαταγή στο λαό της επαρχίας να προετοιμάσει τους δρόμους για το βασιλιά.

Όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, οι προφητείες του Ησαΐα και του Μαλαχία βρήκαν την απόλυτη εκπλήρωσή τους στο πρόσωπο και στο έργο του Ιωάννη του Βαπτιστή. Ποιος ήταν ο Ιωάννης; Τέσσερα είναι τα χαρακτηριστικά του, όπως μας τα παρουσιάζει ο Άγιος Λόγος του Θεού.

α. Μια ασυνήθιστη και παράξενη προσωπικότητα. Σύμφωνα με την προαναγγελία της γέννησής του από τον άγγελο του Κυρίου στο Ζαχαρία, τον πατέρα του: «Η προσφορά του θα είναι μεγάλη στο έργο του Κυρίου. Κρασί και άλλα δυνατά ποτά δε θα πει. Θα είναι γεμάτος με Πνεύμα Άγιο ήδη από την κοιλιά της μάνας του και θα κάνει πολλούς Ισραηλίτες να επιστρέψουν στον Κύριο τον Θεό τους. Αυτός θα προπορευτεί στο έργο του Κυρίου με το πνεύμα και τη δύναμη του προφήτη Ηλία. Θα συμφιλιώσει πατέρες με παιδιά, και θα κάνει τους ασεβείς να αποκτήσουν τη φρόνηση των δικαίων. Έτσι θα ετοιμάσει το λαό να υποδεχτεί τον Κύριο» (Λουκ. 1:15-17).

Όχι μόνο στο πνεύμα και στη δύναμη αλλά και στην εξωτερική εμφάνιση και στον τρόπο ζωής ο Ιωάννης θύμιζε στο λαό το μεγάλο προφήτη του Θεού, τον Ηλία. Ο Ηλίας ο Θεσβίτης ήταν εκείνος που, στην περίοδο της μεγάλης αποστασίας του λαού στα χρόνια του βασιλιά Αχαάβ και της Ιεζάβελ, έφερε τη μεγάλη αναμόρφωση και επιστροφή του λαού Ισραήλ στον Αληθινό Θεό.

«Το παιδί (ο Ιωάννης) μεγάλωνε και το πνεύμα του δυνάμωνε. Ζούσε στις ερημιές ως την ημέρα που εμφανίστηκε στο λαό Ισραήλ» (Λουκ. 1:80). «Εκείνο τον καιρό, εμφανίστηκε στην έρημο της Ιουδαίας ο Ιωάννης ο Βαπτιστής. Ο Ιωάννης φορούσε ρούχα από τρίχες καμήλας και ζώνη δερμάτινη στη μέση του. Η τροφή του ήταν ακρίδες και μέλι από αγριομέλισσες» (Μαθ. 3:1,4).

Και η δεύτερη προφητεία, του Μαλαχία, βρίσκει την εκπλήρωσή της στο πρόσωπο του Ιωάννη: «Εγώ θα σας στείλω τον Ηλία τον προφήτη, προτού έρθει η μεγάλη και φοβερή ημέρα που εγώ ο Κύριος θα επιφέρω την τιμωρία μου. Ο Ηλίας θα κάνει να συμφιλιωθούν πάλι οι γονείς με τα παιδιά και τα παιδιά με τους γονείς, κι έτσι δε θα έρθω να χτυπήσω τη χώρα σας με αφανισμό» (Μαλ. 3:23,24).

Ο Κύριος Ιησούς ο Ίδιος το βεβαιώνει. Ενώ κατέβαιναν από το όρος της μεταμόρφωσης: «Οι μαθητές τον ρώτησαν: «Γιατί οι γραμματείς λένε πως πρέπει να έρθει πρώτα ο Ηλίας;» Αυτός τους απάντησε: «Πρώτα θα έρθει ο Ηλίας και θα τα αποκαταστήσει όλα. Σας βεβαιώνω όμως πως ο Ηλίας ήρθε κιόλας, μα δεν τον αναγνώρισαν, και του έκαναν ό,τι ήθελαν» (Μαθ. 17:10-12).

β. Μια ασυμβίβαστη ακεραιότητα. Να, πως τον παρουσιάζει ο Λόγος του Θεού: «Ο Θεός έστειλε έναν άνθρωπο που τον έλεγαν Ιωάννη. Αυτός ήρθε ως μάρτυρας για να κηρύξει ποιος είναι το φως, ώστε με τα λόγια του να πιστέψουν όλοι. Δεν ήταν ο ίδιος το φως, ήρθε όμως για να πει ποιος είναι το φως... Ο Ιωάννης είπε επίσημα τη γνώμη του γι' αυτόν και τη διακήρυξε λέγοντας: Γι' αυτόν ήταν που είπα, «εκείνος που έρχεται ύστερα από μένα είναι ανώτερός μου, γιατί υπήρχε πριν από μένα»... Αυτή είναι η μαρτυρία που έδωσε ο Ιωάννης, όταν οι Ιουδαίοι άρχοντες έστειλαν από τα Ιεροσόλυμα ιερείς και λευίτες να τον ρωτήσουν: «Εσύ ποιος είσαι;». Τότε αυτός

διακήρυξε και δεν αρνήθηκε. Διακήρυξε απερίφραστα: «Δεν είμαι εγώ ο Μεσσίας». Τότε λοιπόν, τον ρώτησαν: «Μήπως είσαι ο Ηλίας;» Εκείνος είπε: «Όχι, δεν είμαι», «Μήπως είσαι ο προφήτης που περιμένουμε;» Κι απάντησε: «Όχι». Τότε του είπαν: «Ποιος είσαι ώστε να δώσουμε απόκριση σ' αυτούς που μας έστειλαν. Τι έχεις να πεις για τον εαυτό σου;» Είπε: «Εγώ είμαι σύμφωνα με τα λόγια του προφήτη Ησαΐα, η φωνή κάποιου που κράζει στην έρημο: ισιώστε το δρόμο να περάσει ο Κύριος». Μεταξύ των απεσταλμένων ήταν και μερικοί Φαρισαίοι, οι οποίοι τον ρώτησαν: «Γιατί, λοιπόν, βαπτίζεις, αφού δεν είσαι ούτε ο Μεσσίας ούτε ο Ηλίας ούτε ο προφήτης που περιμένουμε;» Αυτός τους αποκρίθηκε: «Εγώ βαπτίζω με νερό. Ανάμεσά σας βρίσκεται κιόλας εκείνος που εσείς δεν τον γνωρίζετε. Αυτός είναι που έρχεται ύστερα από μένα, που όμως υπάρχει πριν από μένα και που εγώ δεν είμαι άξιος ούτε το λουρί από τα υποδήματά του να λύσω» (Ιωάν. 1:6-8, 15,19-27).

«Έγινε κάποτε μια συζήτηση ανάμεσα σε μερικούς από τους μαθητές του Ιωάννη και σ' έναν Ιουδαίο, σχετικά με το θρησκευτικό καθαρό. Ήρθαν λοιπόν στον Ιωάννη και του είπαν: «Δάσκαλε, αυτός που ήταν μαζί σου πέρα από τον Ιορδάνη, αυτός που εσύ επίσημα τον παρουσίασες, αυτός τώρα βαπτίζει, κι όλοι πηγαίνουν σ' αυτόν». Ο Ιωάννης απάντησε: «Τίποτα δεν μπορεί να λάβει ο άνθρωπος, αν δεν του είναι δοσμένο από τον Θεό. Εσείς οι ίδιοι είστε μάρτυρες ότι είπα, δεν είμαι εγώ ο Μεσσίας, αλλά είμαι απεσταλμένος πριν απ' αυτόν. Γαμπρός είναι εκείνος που έχει τη νύφη. Ο φίλος όμως του γαμπρού, που στέκεται κοντά και τον ακούει, είναι γεμάτος χαρά ακούγοντας τη φωνή του γαμπρού. Αυτή είναι η χαρά η δική μου και τώρα έχει ολοκληρωθεί. Εκείνου το έργο πρέπει να μεγαλώνει και το δικό μου να μικραίνει» (Ιωάν. 3:25-30).

Ένα παράδειγμα μοναδικής γνησιότητας και ακεραιότητας, που αξίζει να μιμηθούμε όλοι μας. Μπροστά στους πειρασμούς και στις προκλήσεις των ανθρώπων ο πιστός δούλος του Κυρίου μένει ακλόνητος και ασυμβίβαστος. Αυτή είναι και η προτροπή του Απ. Παύλου: «Να μετέχετε στη χαρά όσων χαίρονται και στη λύπη όσων λυπούνται» (Ρωμ. 12:15).

γ. Μια ασύγκριτη ελκυστικότητα. Η ιστορία του Ιωάννη του Βαπτιστή είναι θαυμαστή. Ήταν γόνος ιερατικής οικογένειας κι επομένως προορισμένος να γίνει ιερέας. Αυτός ο άνθρωπος γεννήθηκε μέσα σε εξαιρετικές συνθήκες. Μεγάλωσε και έφθασε ο καιρός να δώσει τους όρκους του ιερέα, σύμφωνα με το Μωσαϊκό νόμο.

Όμως ο Ιωάννης γυρίζει την πλάτη του στην ιερατική του κληρονομιά. Αφήνει το σπίτι του πατέρα του και το ιερατείο και πηγαίνει στην έρημο για να προετοιμαστεί για το έργο του. Εκεί περιμένει την οδηγία και την ώρα του Κυρίου. Εκεί στη μοναξιά βρίσκεται σε προσευχή και περισυλλογή. Αυτός ο άνθρωπος, ο ασκητής, γίνεται ξαφνικά το επίκεντρο όλου του έθνους. Η δυνατή φωνή του Θεού διασχίζει βουνά και λαγκάδια: «Σ' αυτόν τον άνθρωπο πήγαινε τότε όλος ο κόσμος, από τα Ιεροσόλυμα κι απ' όλη την Ιουδαία, κι απ' όλη την περιοχή του Ιορδάνη. Έρχονταν και τους βάφτιζε στον Ιορδάνη ποταμό, καθώς ομολογούσαν τις αμαρτίες τους» (Ματθ.3:5,6). Μερικές φορές σκεπτόμαστε πως δεν υπάρχει τίποτα το ελκυστικό στη διακονία μας. Είναι τότε που χρειάζεται ν' ακούσουμε τη φωνή του Θεού. Κι όταν ο Θεός βρίσκει κάποιον «Ιωάννη Βαπτιστή», τον αποστέλλει Εκείνος, και τότε το μήνυμά του είναι άκρως ελκυστικό!

Το παράδειγμα του Ιωάννη είναι καταπληκτικό. Ήρθε χωρίς καμιά θεολογία. Δεν ήρθε να συζητήσει και να προβάλλει κάποια φιλοσοφία. Δεν έφερε κάποιες καινούριες ιδέες. Δεν ήρθε να ρωτήσει τους ανθρώπους αν έχουν την ευχαρίστηση να δεχτούν ή ν' απορρίψουν το μήνυμα. Όχι. Ήρθε με τη βροντερή φωνή της θεϊκής έμπνευσης. Και το μήνυμα του Θεού συνοδευόταν από εξουσία και δύναμη Αγίου Πνεύματος, που αναστάτωσε όλους και όλα.

δ. Μια απaráμιλλη αποτελεσματικότητα. «Σ' αυτό τον άνθρωπο πήγαινε τότε όλος ο κόσμος, από τα Ιεροσόλυμα κι απ' όλη την Ιουδαία, κι απ' όλη την περιοχή του Ιορδάνη. Έρχονταν και τους βάφτιζε στον Ιορδάνη ποταμό, καθώς ομολογούσαν τις αμαρτίες τους» (Ματθ. 3:5,6). Ο Ιωάννης κήρυττε με θέρμη και καλούσε τους ανθρώπους στη δικαιοσύνη του Θεού. Το μήνυμα του Ιωάννη δεν ήταν απλά μια άρνηση. Καταδίκασε την αμαρτία αλλά, από την άλλη μεριά, καλούσε σε μετάνοια τους ανθρώπους και τους πρότρεπε ν' ακολουθήσουν το δρόμο του Θεού. Παρουσίαζε μπροστά τους τις ηθικές απαιτήσεις του Θεού.

Συχνά κάνουμε το λάθος να περιοριζόμαστε στα αρνητικά, στα μη και στα όχι του νόμου, και παραλείπουμε, ή δεν τονίζουμε επαρκώς το μήνυμα της χάρις και δεν προβάλλουμε τη ζωή της χαράς, της ειρήνης και της απόλαυσης που χαρίζει ο Χριστός. Το μήνυμα του Ιωάννη δεν ήταν απλώς μια επίπληξη. Ήταν η φωνή του Θεού που καλούσε τους ανθρώπους να στρέψουν το βλέμμα τους προς τα επάνω. Κι όσοι δέχονταν το μήνυμα, εξομολογούνταν τις αμαρτίες τους και τους βάφτιζε στον Ιορδάνη ποταμό. Το βάπτισμα του Ιωάννη ήταν βάπτισμα μετανοίας, που προετοίμαζε τους ανθρώπους να δεχτούν την ερχόμενη βασιλεία του Θεού.

Β. Ο μεγαλύτερος προφήτης του Κυρίου, το δεύτερο σημείο. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν ο αγγελιοφόρος του Κυρίου αλλά και ο μεγαλύτερος προφήτης του Θεού. Μας το βεβαιώνει ο Ίδιος ο Χριστός: «Όταν έφυγαν οι μαθητές του Ιωάννη, ο Ιησούς άρχισε να μιλάει στον κόσμο για τον Ιωάννη: «Τι βγήκατε να δείτε στην έρημο; Ένα

καλάμι που το πάει πέρα δώθε ο άνεμος; Ή μήπως βγήκατε να δείτε κανέναν ντυμένο με πολυτελή ρούχα; Όσοι φοράνε λαμπρά ρούχα και ζουν με απολαύσεις βρίσκονται στ' ανάκτορα. Τι βγήκατε λοιπόν να δείτε; Έναν προφήτη, δεν είν' έτσι; Ναι, σας βεβαιώνω μάλιστα πως αυτός είναι περισσότερο από προφήτη. Είναι αυτός για τον οποίο λέει η Γραφή: Εγώ στέλνω τον αγγελιοφόρο μου πριν από σένα, για να προετοιμάσει το δρόμο σου. Σας βεβαιώνω πως μάνα δε γέννησε ως τώρα προφήτη πιο μεγάλο από τον Ιωάννη το Βαπτιστή.» (Λουκ. 7:24-28). Εδώ έχουμε το εγκώμιο του Χριστού για τον Ιωάννη. Ο Ιησούς ήθελε να δείξει στους ανθρώπους τα προνόμια που απόλαυσαν με τη διακονία του Ιωάννη και τι έχασαν με τη φυλάκισή του από τον Ηρώδη, το βασιλιά. Ο Ιωάννης ήταν ένας άνθρωπος στέρεος, σταθερός, με ασύγκριτη αυταπάρηση. Ζούσε στην έρημο ως ασκητής και μετά από πολυετή προετοιμασία από τον Θεό εμφανίστηκε μπροστά στο λαό.

Ήρθε ξαφνικά στην αρένα ώριμος και πλήρως εξοπλισμένος με την πανοπλία του Θεού (Εφ. 6:10-17). Πριν μιλήσει στους ανθρώπους, είχε στενή και μακρά επικοινωνία με τον Θεό. Γι' αυτό μιλούσε με εξουσία. Ήταν ένας προφήτης που έλαβε την αποστολή και την οδηγία απευθείας από τον Θεό, όχι από τους ανθρώπους.

Από τη γέννησή του ήταν ιερέας αλλά η δόξα του προφήτη κάλυψε πλήρως την ιδιότητα του ιερέα. Μάλιστα ήταν «περισσότερον προφήτου». Ήταν μεγαλύτερος από όλους τους προφήτες της Π. Διαθήκης, που είδαν και μίλησαν για τον Χριστό από μακριά, ενώ ο Ιωάννης από πολύ κοντά. Ήταν ο Πρόδρομος του Μεσσία.

Ποιοι ήταν οι τρόποι που ο Ιωάννης χρησιμοποίησε στη διακονία του; Θα διακρίνουμε τρεις κύριους τρόπους;

α. Η αντιμετώπιση της κοσμικής εξουσίας. Ο Ιωάννης καταδίκασε το κακό οπουδήποτε το συναντούσε, χωρίς να υπολογίζει τους κινδύνους μιας τέτοιας τακτικής: «Επειδή όμως ο Ιωάννης κατηγορούσε τον Ηρώδη τον τετράρχη γιατί είχε για γυναίκα τη γυναίκα του αδερφού του, την Ηρωδιάδα, καθώς και για πολλές άλλες φαύλες πράξεις, ο Ηρώδης πρόσθεσε σ' όλες αυτές και τούτο: έκλεισε τον Ιωάννη στη φυλακή» (Λουκ. 3:19,20), «Ο Ηρώδης είχε πιάσει τον Ιωάννη, τον είχε δέσει και τον είχε ρίξει στη φυλακή εξαιτίας της Ηρωδιάδας, της γυναίκας του αδερφού του, του Φίλιππου. Γιατί ο Ιωάννης του έλεγε: «Δε σου επιτρέπεται να την έχεις αυτή για γυναίκα». Ο Ηρώδης ήθελε να τον σκοτώσει, αλλά φοβόταν τον κόσμο γιατί τον πίστευαν για προφήτη» (Ματθ. 14:3-5).

Ποια είναι η δική μας στάση απέναντι στους ανθρώπους της εξουσίας; Τους ελέγχουμε ή τους κολακεύουμε, κάτι που δυστυχώς συμβαίνει συχνά, για να έχουμε την εύνοιά τους; Ο Θεός να μας ελεήσει!

β. Η καυτηρίαση της θρησκευτικής υποκρισίας. «Όταν ο Ιωάννης είδε πολλούς Φαρισαίους και Σαδδουκαίους να έρχονται για να βαπτιστούν, τους είπε: «Οχιάς γεννήματα, ποιος σας είπε πως έτσι θα ξεφύγετε από την οργή του Θεού, που πλησιάζει; Αν θέλετε να γλιτώσετε, κάνετε έργα που ταιριάζουν σε όποιον πραγματικά μετανοεί. Και μην αυταπατάστε λέγοντας, «εμείς καταγόμαστε από τον Αβραάμ». Να είστε βέβαιοι πως ο Θεός ακόμη κι απ' αυτές εδώ τις πέτρες μπορεί να κάνει απογόνους του Αβραάμ. Το τσεκούρι βρίσκεται κιόλας στη ρίζα των δέντρων. Κάθε δέντρο που δε δίνει καλό καρπό θα κοπεί σύρριζα και θα ριχτεί στη φωτιά» (Ματθ. 3:7-10).

Η χριστιανική κληρονομιά είναι πολύτιμη μόνο όταν συνοδεύεται από ειλικρινή μετάνοια και ανυπόκριτη πίστη στον Θεό. Διαφορετικά είναι εμπόδιο και παγίδα για την προσωπική γνωριμία με τον Θεό και για την υποταγή στο θέλημά Του.

Το κήρυγμα του Ιωάννη είναι το προοίμιο των «ουαί» του Κυρίου Ιησού που ακολούθησαν. «Αλίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριτές», που επαναλαμβάνετε οκτώ φορές στο 23^ο κεφάλαιο του κατά Ματθαίου Ευαγγελίου και καταλήγει με το καυστικό ερώτημα: «Φίδια, γεννήματα οχιάς, πως θα ξεφύγετε από την τελική κρίση και την κόλαση;» (Ματθ. 23:33).

γ. Η αναγγελία της θεϊκής παρουσίας. «Την άλλη μέρα ο Ιωάννης βλέπει τον Ιησού να έρχεται προς το μέρος του και λέει: «Αυτός είναι ο αμνός του Θεού, που παίρνει πάνω του την αμαρτία των ανθρώπων. Γι' αυτό σας μίλησα όταν είπα, ύστερα από μένα έρχεται ένας που είναι ανώτερός μου, γιατί υπήρχε πριν εγώ να γεννηθώ. Εγώ κάποτε δεν τον ήξερα ποιος είναι. Για να τον γνωρίσει όμως ο Ισραήλ, γι' αυτό ήρθα εγώ και βαφτίζω με νερό». Κι ο Ιωάννης διακήρυξε δημόσια και είπε: «Είδα το Πνεύμα να κατεβαίνει σαν περιστέρι από τον ουρανό και να μένει πάνω του. Εγώ δεν τον ήξερα ποιος ήταν, αυτός όμως που με έστειλε να βαφτίζω με νερό, αυτός μου είπε: εκείνος που πάνω του θα δεις να κατεβαίνει και να μένει το Πνεύμα, αυτός είναι που βαφτίζει με Άγιο Πνεύμα. Κι αυτό εγώ το είδα. Και διακήρυξα δημόσια πως αυτός είναι ο Υιός του Θεού» (Ιωάν. 1:29-34).

Οι προφήτες της Π. Διαθήκης φώναζαν δυνατά για να δείξουν στους ανθρώπους τις αμαρτίες τους. Ο προφήτης της Κ. Διαθήκης κράζει για να δείξει στο λαό το Σωτήρα του. Ο Ιωάννης ήταν απόλυτα βέβαιος και ολοκληρωτικά αφοσιωμένος στην αλήθεια που διακήρυττε. Τότε μόνο το κήρυγμα του Ευαγγελίου γίνεται πιστευτό και φέρνει αγαθά αποτελέσματα.

Ο Ιωάννης «σκίρτησε από αγαλλίαση», βρέφος ακόμη μέσα στα σπλάχνα της μητέρας του, όταν άκουσε το χαιρετισμό της παρθένου Μαρίας κι ένιωσε το πλησίασμα του Μεσσία (Λουκ. 1:41). Τώρα δοξάζει τον Θεό

αναγγέλλοντας στα πλήθη τη θεϊκή παρουσία. Ο Ιωάννης ήταν η φωνή του Θεού που έλεγχε την αμαρτία, αλλά πάνω απ' όλα, ήταν ο δείκτης που οδηγούσε τους ανθρώπους στο μοναδικό Σωτήρα, τον Κύριο της δόξης. Υπάρχει σημαντικότερη αποστολή; Μακάρι όλοι μας να φανούμε αξιόπιστοι δείκτες, που να κατευθύνουμε τους ανθρώπους στον Ευλογημένο μας Κύριο, τον Ιησού Χριστό!

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο Αγγελιοφόρος του Κυρίου, μια ασυνήθιστη και παράξενη προσωπικότητα, μια ασυμβίβαστη ακεραιότητα, μια ασύγκριτη ελκυστικότητα και μια απaráμιλλη αποτελεσματικότητα.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο μεγαλύτερος προφήτης του Κυρίου, αντιμετώπισε με θάρρος την κοσμική εξουσία, κατηρίασε τη θρησκευτική υποκρισία και τέλος, ανάγγειλε τη θεϊκή παρουσία. «Ο προφήτης του Ύψιστου Θεού» (Λουκ. 1:73), υπηρέτησε πιστά «τον Ύψιστο και τον Υπέρτατο, τον Άγιο» (Ησ. 57:15).

Ευλογημένος και δοξασμένος ας είναι ο Κύριός μας και ο Θεός μας!

Η μεγάλη θυσία (Μάρκ. 14:3-9)

Το περιστατικό αυτό έλαβε χώρα την τελευταία εβδομάδα της επίγειας ζωής του Ιησού, δυο μέρες πριν από τη Γεθσημανή. Είναι μια αναλαμπή πριν από το σκοτάδι του Γολγοθά. Η διήγηση είναι απλή αλλά πολύ παραστατική. Ο αυτόπτης μάρτυρας διατήρησε στη μνήμη του και δίνει με τρόπο ιδιαίτερα γραφικό τις εντυπώσεις του. Το περιστατικό αυτό αποτελεί μια αντίθεση στα γεγονότα που προηγήθηκαν και σ' εκείνα που ακολουθούν.

Στο πρώτο εδάφιο αυτού του κεφαλαίου διαβάζουμε ότι: «Οι αρχιερείς και οι γραμματείς αναζητούσαν τρόπο να συλλάβουν τον Ιησού με πονηριά και να τον σκοτώσουν» (Μάρκ. 14:1). Ήθελαν να τον βγάλουν από τη μέση, να του κλείσουν το στόμα. Στο 10^ο και στο 11^ο εδάφια βλέπουμε τον Ιούδα το μαθητή, να παζαρεύει με τους αρχιερείς, για το πόσα θα πάρει για να παραδώσει το Διδάσκαλό του. Ανάμεσα στα δυο μελανά σημεία βρίσκεται ένα φωτεινό διάλειμμα. Ανάμεσα στην κακία των αρχιερέων και στην προδοσία του Ιούδα στέκει αυτό το όμορφο περιστατικό.

Ένας φίλος έχει την ευγενική καλοσύνη να καλέσει τον Ιησού στο σπίτι του για να δειπνήσει μαζί του. Κι ο Ιησούς πρόθυμα δέχεται την πρόσκληση. Με το φάσμα του θανάτου μπροστά Του, ο Ιησούς δεν παραδίδεται στη μελαγχολική απομόνωση. Μένει μαζί με τους δικούς Του και τους συναναστρέφεται όπως συνήθιζε πάντοτε. Σ' αυτό το σπίτι και στη διάρκεια αυτού του δείπνου εκτυλίσσεται μια από τις πιο όμορφες και τις πιο συγκινητικές σκηνές, μια ανακούφιση μέσα στη σκληρή συμπεριφορά των πολλών.

Σύμφωνα με την αντίστοιχη διήγηση του Ευαγγελιστή Ιωάννη, η γυναίκα της ιστορίας μας δεν είναι άλλη από τη Μαρία, την αδελφή της Μάρθας. Η Μαρία δεν είναι θορυβώδης. Σε αντίθεση με τη Μάρθα μένει συνήθως στην αφάνεια. Όμως ορισμένες περιστάσεις την αναγκάζουν να βγει στο προσκήνιο και να γίνει το επίκεντρο.

Ο Χριστός δέχεται όλους του τύπους των ανθρώπων. Τους αυθόρμητους και παρορμητικούς, όπως η Μάρθα, που όμως δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ευαισθησίες. Είναι άνθρωποι που χτυπάνε τα προπύργια του κακού με θάρρος, χωρίς να υποχωρούν. Αντιμετωπίζουν την ανομία με παρρησία. Χαίρονται μέσα στη σκληρή βιοπάλη. Είναι οι άνθρωποι που τρέχουν, κοπιάζουν και αγωνίζονται κάτω από σκληρές και αντίξοες συνθήκες. Είναι δραστήριοι και ενεργητικοί.

Από την άλλη μεριά, ο Ιησούς δέχεται και επαινεί τους ανθρώπους εκείνους που, όπως η Μαρία, απλά αντανακλούν τη λαμπρότητα Του. Είναι οι πράοι και ήρεμοι που απολαμβάνουν τη μαθητεία στα πόδια του Ιησού μαζί με τη Μαρία. Είναι οι άνθρωποι εκείνοι που σε κάθε Εκκλησία βοηθούν τους άλλους περισσότερο με αυτό που είναι, παρά με αυτά που κάνουν. Είναι οι άνθρωποι της προσευχής που, με την ήρεμη και άγια ζωή τους, σκορπουν το άρωμα του Ιησού Χριστού. Η επίδρασή τους στο περιβάλλον είναι έντονη. Αποκαλύπτουν το χαρακτήρα του Θεού πολύ περισσότερο από τους θορυβώδεις και πολυάσχολους Χριστιανούς.

Θα ξεχωρίσουμε και θα σχολιάσουμε τρία σημεία: Το μέγεθος της θυσίας της Μαρίας, την ηθική ομορφιά της προσφοράς της και τη στάση του Κυρίου απέναντι σ' αυτή της την πράξη.

Α. Το μέγεθος της θυσίας της Μαρίας. Για να εκτιμήσουμε καλύτερα την προσφορά της Μαρίας, θα πρέπει να δούμε τις πληροφορίες που μας δίνει ο Λόγος του Θεού γι' αυτή τη γυναίκα. Φαίνεται καθαρά από την αφήγηση των Ευαγγελίων πως η Μαρία είχε κατανοήσει βαθιά την αποστολή και το χαρακτήρα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Μάλιστα, είχε προχωρήσει περισσότερο κι από τους δώδεκα μαθητές. Είχε ζήσει τον Ιησού από πολύ κοντά και Τον είχε δεχτεί στην καρδιά της ως τον Χριστό του Θεού.

Είχε ζήσει θαυμάσιες εμπειρίες επικοινωνίας με τον Κύριο. Την πρώτη, που αναφέρει ο Λουκάς, ήταν τότε που, μαζί με την αδελφή της, τη Μάρθα, είχαν υποδεχτεί τον Ιησού στο σπίτι τους στη Βηθανία. Ήταν οι μέρες ηλιόλουστες ακόμη. Δεν είχε ξεσπάσει η θύελλα. Εκείνη τη μέρα της χαράς, η Μαρία βρήκε την ευκαιρία να καθίσει δίπλα στον Ιησού, να μαθητεύσει και ακούγοντας τη διδασκαλία Του ν' απολαύσει το μεγαλείο Του. Τότε βρήκε τον τρόπο να πλησιάσει στα πόδια του Κυρίου.

Αργότερα, όπως μας αφηγείται ο Ιωάννης, όταν ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει και ο Λάζαρος, ο αδελφός της, ήταν ήδη νεκρός, τέσσερις μέρες στο μνήμα, βρήκε πάλι τον τρόπο να πέσει μπροστά στο πόδια του Χριστού και να εκφράσει όλη της την αγωνία και τον πόνο. Το αποτέλεσμα μάς είναι γνωστό: ο θρίαμβος της ανάστασης του Λάζαρου.

Τώρα είναι η ώρα της αγωνίας του Ιησού. Η ώρα της απομόνωσης και της εγκατάλειψης από τον Πατέρα είναι πολύ κοντά. Κι αυτή η γυναίκα, η Μαρία, είναι η μόνη μέσα στη συντροφιά που το αντιλαμβάνεται. Η καρδιά της βρίσκεται πολύ κοντά στην καρδιά του Χριστού. Η Μαρία, κρατώντας στα χέρια της το αλαβάστρινο δοχείο με το πολύτιμο μύρο, πλησιάζει τον Ιησού. Αισθάνεται την άγια θλίψη του Υιού του Ανθρώπου περισσότερο από κάθε άλλον σ' ολόκληρη τη διακονία Του. Αυτή η αντίληψη είναι κάτι το πολύ σπάνιο. Εκείνο που εκτιμάς σ' ένα

πρόσωπο είναι η ικανότητά του να σε καταλαβαίνει. Και η Μαρία είχε αυτή τη χάρη να σταθεί δίπλα στον Κύριο και να συμπάσχει στην πιο κρίσιμη φάση της ζωής Του.

Εκείνες τις ημέρες ο Ιησούς συχνά μιλούσε για τον επικείμενο θάνατό Του. Οι μαθητές όμως δεν μπορούσαν να Τον παρακολουθήσουν. Η Μαρία έπαιρνε στα σοβαρά το λόγια του Κυρίου. Ήταν σίγουρη πως ο θάνατος του Ιησού θα ήταν από αγάπη και υπακοή στον Ουράνιο Πατέρα. Θα ήθελε, αν μπορούσε, να Τον αποτρέψει ή ακόμη να Τον υπερασπιστεί. Αλλά τέτοιες σκέψεις δεν είχαν θέση στην καρδιά της. Δεν προσπάθησε να Τον συμβουλέψει, ούτε μίλησε άστοχα, όπως έκανε ο Πέτρος. Αντίθετα, θέλησε να κάνει κάτι για να εκδηλώσει τη μεγάλη εκτίμηση, το σεβασμό και την αγάπη της στον Κύριο της.

Πλησίασε τον Ιησού μ' ένα δώρο κατάλληλο για τους βασιλείς, ένα δώρο πολύτιμο: «Ενώ βρισκόταν ο Ιησούς στη Βηθανία, στο σπίτι του Σίμωνα του λεπρού, την ώρα που έτρωγε, ήρθε μια γυναίκα που κρατούσε ένα αλαβάστρινο δοχείο με μύρο από γνήσια, πανάκριβη νάρδο. Έσπασε το δοχείο κι έχυσε το μύρο στο κεφάλι του» (Μάρκ. 14:3). Οι Γραφές βρίσκουν την εκπλήρωσή τους και σ' αυτό το σημείο: «Καθώς ο βασιλιάς κάθεται στο τραπέζι του η νάρδος μου σκορπά την ευωδιά της» (Άσμα Ασμ. 1:12).

Το δώρο της Μαρίας κόστιζε πολλά χρήματα. Ένα δηνάριο ήταν το ημερομίσθιο του εργάτη. Το άρωμα άξιζε τριακόσια δηνάρια, δηλαδή εργασία ενός ολόκληρου έτους. Και η Μαρία το πρόσφερε πρόθυμα όλο στον Κύριο. Πόσο άξιος είναι ο Ιησούς να δεχθεί το πιο πολύτιμο δώρο! Όμως, η προσφορά της Μαρίας δε μετριέται με χρήματα. Έχει μεγάλη πνευματική αξία. Δείχνει τη διάθεση της καρδιάς της απέναντι στον Κύριο της. Την πιο κατάλληλη στιγμή έκανε τη θυσία της. Να, πως το σχολιάζει ο Ιησούς: «Αυτή εδώ η γυναίκα έκανε αυτό που μπορούσε: άλειψε προκαταβολικά το σώμα μου με μύρο για να το ετοιμάσει για την ταφή» (Ιωάν. 14:8).

Με τη λογική ήταν αδύνατο να φτάσει σ' αυτό το σημείο. Η Μαρία με την πίστη της είδε το πραγματικό νόημα της αποστολής του Χριστού και Του χάρισε το καλύτερο που είχε, και μάλιστα στην κατάλληλη στιγμή. «Χωρίς όμως πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς τον Θεό, γιατί αυτός που τον πλησιάζει πρέπει να πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αποζητούν» (Εβρ. 11:6).

Η προσφορά της Μαρίας είχε και μιαν άλλη αξία: ήταν αυθόρμητη. Δε λογάριασε το κόστος, δεν έκανε μαθηματικούς υπολογισμούς. Αλλά και ο τρόπος της ήταν εντελώς ασυνήθιστος. Η συμπεριφορά της φάνηκε περιέργη και παράλογη στους γύρω, ακόμη και στους μαθητές του Κυρίου. Δεν ακολούθησε κάποιους κανόνες συμπεριφοράς. Ήταν τόσο αυθόρμητη η προσφορά της. Ήταν προσφορά καρδιάς, πλούσια και γενναιόδωρη. Πρόσφερε πρόθυμα. Τέτοιους δωρητές αγαπά ο Θεός: «γιατί ο Θεός αγαπάει αυτόν που δίνει με ευχαρίστηση» (Β' Κορ. 9:7).

Η πράξη της Μαρίας ήταν αυθόρμητη και απροσδόκητη. Δεν ήταν σύμφωνη με του κανόνες και τις παραδόσεις της εποχής. Γι' αυτό το λόγο προκάλεσε την αντίδραση των παρισταμένων. Αλλά μήπως δε συνέβαινε το ίδιο κάθε μέρα στη ζωή του Ιησού; Παρέβαινε τους κανόνες και τις διατάξεις των γραμματέων. Ευεργετούσε και θεράπευε την ημέρα του Σαββάτου. Δεχόταν τους τελώνες και τους αμαρτωλούς. Αρνήθηκε να γίνει ο τύπος του Μεσσία που απαιτούσαν οι Ιουδαίοι, ακόμη και οι μαθητές Του.

Περίμεναν ένα Μεσσία-βασιλιά που με τη σιδερένια ράβδο θα ελευθέρωνε τον Ισραήλ και θα υποδούλωνε τα έθνη. Όμως ο Ιησούς διακήρυττε: «Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους» (Ματθ. 20:28).

Σ' όλη την επίγεια πορεία Του ο Ιησούς έπρεπε να κάνει τις δικές Του επιλογές. Ακολουθούσε της οδηγίες της καρδιάς Του που ήταν απόλυτα συντονισμένη με την καρδιά του Ουράνιου Πατέρα. Κι ο τελικός Του σκοπός ήταν η θυσία του σταυρού. Η Μαρία μόνη ανάμεσα στους δικούς Του κατάλαβε το μυστικό του Χριστού. Αγνόησε τους κανόνες και τις παραδόσεις και ακολούθησε την παρόρμηση της καρδιάς της, που παλλόταν για τον Κύριο.

Είναι ανάγκη εμείς οι Χριστιανοί να διδαχθούμε από το παράδειγμα της Μαρίας. Η προσκόλλησή σε ανθρώπινους κανόνες και σε ανθρώπινες παραδόσεις γίνεται συχνά εμπόδιο στην πνευματική μας πρόοδο. Εμποδίζεται το Άγιο Πνεύμα να κινηθεί. Η πνευματική και η εκκλησιαστική ζωή χρειάζεται συνεχή ανανέωση, που μόνο το Πνεύμα του Χριστού μπορεί να χαρίσει. Γι' αυτό το λόγο ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Μη σβήνετε τη φλόγα των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος» (Α' Θεσ. 5:19). Στη χριστιανική ζωή και υπηρεσία χρειαζόμαστε περισσότερο καρδιές γεμάτες με το Πνεύμα του Θεού. Χρειάζεται να δείξουμε περισσότερη αγάπη και συμπάθεια για τον αδελφό και τον συνάνθρωπο.

Ήταν πραγματικά μεγάλη η προσφορά της Μαρίας. Έδωσε ό,τι είχε, το καλύτερο που είχε. Ολόκληρο το πρόσφερε στον Κύριο και μάλιστα την πιο κατάλληλη στιγμή, αυθόρμητα και χωρίς υπολογισμούς. Υπάρχει όμως κι ένα δεύτερο χαρακτηριστικό στην προσφορά της Μαρίας:

Β. Η ηθική ομορφιά. Την πρωτοβουλία της Μαρίας ο Ιησούς την αποκάλυψε «καλό έργο» (Μάρκ. 14:6). Και

καλό σημαίνει όμορφο, ωραίο, ευγενικό και αξιαγάπητο. Έτσι το χαρακτήρισε ο Κύριος και είναι, χωρίς καμιά αμφιβολία, ο καλύτερος κριτής.

Όταν η Μαρία πρόσφερε το μύρο στον Ιησού: «Μερικοί τότε από τους παρόντες αγανάκτησαν κι έλεγαν: «Προς τι αυτή η σπατάλη του μύρου;» (Μάρκ. 14:4). Για τους μαθητές η πράξη της Μαρίας ξεπερνούσε τα συνηθισμένα όρια. Ήταν υπερβολή. Την προσφορά της τη χαρακτήρισαν σπατάλη. Δεν ένιωθαν στην καρδιά τους την εκτίμηση που άξιζε ο Κύριος, γι' αυτό δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη Μαρία. Ήταν επηρεασμένοι από την κοινή γνώμη. Ο ισχυρισμός τους φαίνεται, από μια πρώτη ματιά, βάσιμος και λογικός: «Προς τι αυτή η σπατάλη του μύρου; Αυτό το μύρο θα μπορούσε να πουληθεί περισσότερο από τριακόσια δηνάρια και το αντίτιμο να δοθεί στους φτωχούς» (Μάρκ. 14:4,5). Όμως, έκαναν λάθος. Η άποψή τους ήταν υλιστική. Είναι ορισμένα πράγματα, ακόμη και της καθημερινής ζωής, που δεν μπορούμε να τα εκτιμήσουμε με οικονομικούς όρους. Αν, για παράδειγμα, το παιδί σου είναι βαριά άρρωστο, δε θα υπολογίσεις το κόστος της θεραπείας. Η αγάπη σου για το παιδί θα σου αλλάξει τελείως την τοποθέτηση. Θα δεις τα πράγματα εντελώς διαφορετικά.. Αν για τους δικούς μας ανθρώπους σκεφτόμαστε μ' αυτό τον τρόπο, πόσο μάλλον για τον Κύριο;

Υπάρχουν μερικά πράγματα, όπως η αλήθεια, η αγιότητα, η δικαιοσύνη, η ελευθερία και η κοινωνία με τον Θεό, που η αξία τους δε μπορεί να υπολογιστεί με οικονομικά κριτήρια. Βρίσκονται σε υψηλότερη σφαίρα. Είναι αιώνιες αξίες και τις εκτιμούμε γι' αυτό που είναι. Χωρίς αυτές τις αξίες η ζωή δεν έχει νόημα. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ζωή.

Για τον Θεό και την αγάπη Του θα πρέπει να είμαστε πρόθυμοι «να σπάσουμε το οποιοδήποτε αλαβάστρινο δοχείο», να θυσιάσουμε οτιδήποτε χρειαστεί. Καμιά θυσία για τον Θεό δεν μπορεί να θεωρηθεί σπατάλη. Υπάρχει η ηθική ομορφιά, κι αυτό είναι που επαινεί και ευλογεί ο Χριστός.

Η αντίρρηση, βέβαια, του Ιούδα είχε πολύ χαμηλά κίνητρα. Στην αντίστοιχη αφήγηση του Ιωάννη διαβάζουμε: «Λέει τότε ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ένας από τους μαθητές του, αυτός που σκόπευε να τον προδώσει: «Γιατί να μην πουληθεί αυτό το μύρο για τριακόσια αργυρά νομίσματα, και τα χρήματα να διανεμηθούν στους φτωχούς;» Αυτό το είπε όχι γιατί νοιαζόταν για τους φτωχούς, αλλά γιατί ήταν κλέφτης και, καθώς διαχειριζόταν το κοινό ταμείο, συχνά κρατούσε για τον εαυτό του από τα χρήματα που έβαζαν σ' αυτό» (Ιωάν. 12:4-6).

Το κύριο χαρακτηριστικό του Ιούδα ήταν η φιλαργυρία, Δεν έχανε ευκαιρία, χρησιμοποιώντας και τα πιο ανήθικα μέσα, για να κερδίσει χρήματα. Η φιλαργυρία είναι ένας πραγματικός κίνδυνος, ακόμη και για τους μαθητές του Χριστού. Ο Ιούδας δεν αποτελεί την εξαίρεση. Ανήκε στο στενό κύκλο των δώδεκα μαθητών και όμως κυριαρχούνταν από την αγάπη των υλικών αγαθών. Ένα πάθος που τον οδήγησε να προδώσει τον Κύριό του για τριάντα αργύρια. Μια παγίδα που στήνει ο διάβολος στην καθημερινή μας ζωή.

Η όγδοη εντολή «Δεν θα κλέψεις» και η δέκατη «Δεν θα επιθυμήσεις τίποτε απ' ό,τι ανήκει στο συνάνθρωπό σου» (Εξ. 20:15,17), είναι σαφείς και αδιαπραγμάτευτες εντολές του Θεού. Αλλά και για τις νόμιμες και ηθικές αποδοχές χρειάζεται προσοχή και σοφία για τη σωστή διαχείρισή τους. Δεν πρέπει να ξεχνούμε πως όλα είναι δώρα του Θεού, που μας τα εμπιστεύθηκε για να τα χρησιμοποιήσουμε σύμφωνα με το θέλημά Του. Αλίμονο αν δε φανούμε συνετοί διαχειριστές των μικρών πραγμάτων! Πώς θα μας εμπιστευθεί, ο Κύριος του σύμπαντος, τα σημαντικά και τα αιώνια; Εκεί που χρειάζεται ακόμη μεγαλύτερη προσοχή, είναι στη διαχείριση των οικονομικών της Εκκλησίας. Εκεί η ευθύνη μας είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη. Είναι περιοχή των αγίων πραγμάτων, και ανάλογη θα πρέπει να είναι η συμπεριφορά μας.

Ένα άλλο λάθος του Ιούδα, αυτή τη φορά και των άλλων μαθητών, είναι ότι αγανάκτησαν για την προσφορά της Μαρίας. Έμμεσα αγανάκτησαν εναντίον του Κυρίου επειδή δέχθηκε το δώρο της Μαρίας, και δεν την επέκρινε. Η αγανάκτησή τους ήταν εντελώς αδικαιολόγητη. Το μύρο ήταν περιουσία της Μαρίας και είχε το δικαίωμα να το χρησιμοποιήσει κατά βούληση. Δεν είχε να δώσει λόγο σε κανένα, παρά μόνο στον Κύριο.

Πόσο συχνά κάνουμε το ίδιο λάθος! Σχολιάζουμε τους αδελφούς με κριτικό πνεύμα για τον τρόπο που κινούνται μέσα στον αγρό του Κυρίου. Αγανακτούμε γιατί προσφέρουν τον οβολό τους εκεί που εμείς δε θα θέλαμε.

Αδικαιολόγητα μπαίνουμε σε θέματα που αφορούν την προσωπική σχέση των αδελφών με τον Κύριο. Ο Θεός δε μας θέλει επιθεωρητές και ελεγκτές των άλλων στον αγρό Του. Χρειάζεται ταπεινούς εργάτες.

Η Μαρία έκανε «καλό έργο» για τον Κύριο. Η ηθική ομορφιά της προσφοράς της ήταν αντάξια για τον Ιησού, που μας εξαγόρασε με το αίμα Του. Για έναν τέτοιο Κύριο καμιά προσφορά δεν είναι σπατάλη. Αξίζει να Του προσφέρουμε ολόκληρη την καρδιά μας.

Γ. Η στάση του Ιησού απέναντι στην προσφορά της Μαρίας. Μου προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση το πόσο εκτιμά ο Κύριος την προσφορά αγάπης της Μαρίας. Ας ξαναδούμε τη σκηνή: Υπήρχε μια γιορτή στο σπίτι του Σίμωνα του λεπρού, μια θαυμάσια συντροφιά. Η Μάρθα, όπως πάντοτε, υπηρετούσε. Ο Λάζαρος, αναστημένος από τους

νεκρούς, καθόταν στο τραπέζι μαζί με τον Κύριο. Και οι μαθητές γύρω από το Διδάσκαλο, χωρίς να μπορούν να Τον παρακολουθήσουν καθώς τους μιλάει για τον επικείμενο θάνατό Του.

Ήταν τότε που η Μαρία έσπασε το αλάβαστρο και πρόσφερε το πολύτιμο μύρο στον Ιησού. Στα μουρμουρητά και στην αγανάκτηση των μαθητών, ο Κύριος αντέδρασε άμεσα. Υπερασπίστηκε τη γυναίκα. Ήταν σαν να άπλωνε τα χέρια Του προστατευτικά πάνω από το κεφάλι της Μαρίας: «Αφήστε την ήσυχη. Γιατί της δημιουργείτε προβλήματα; Έκανε μια καλή πράξη για μένα» (Μάρκ. 14:6). Ήταν σαν να τους έλεγε: Εσείς δεν κάνατε κάτι τέτοιο. Η δική σας αγάπη δεν είναι πρότυπο για τον κόσμο. Γιατί κατεβάζετε την πίστη της γυναίκας στο δικό σας επίπεδο; Αφήστε την ν' ανοίξει τα φτερά της πίστης.

Πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε απέναντι στ' αδέρφια μας! Όταν το Πνεύμα του Θεού ξεσηκώνει κάποιον αδελφό για κάτι μεγάλο και πρωτοποριακό, ας έχουμε τη φρόνηση να μην του κόβουμε τα φτερά του ενθουσιασμού.

«Αφήστε την ήσυχη. Γιατί της δημιουργείτε προβλήματα; Έκανε μια καλή πράξη για μένα» (Μάρκ. 14:6). Η ίδια η αντίδραση του Ιησού είναι η απόδειξη πως αναγνωρίζει την αγάπη της Μαρίας. Ο Ιησούς, εκείνες τις μέρες, αντιμετώπιζε το τυφλό μίσος των γραμματέων και των Φαρισαίων. Ήταν κυριολεκτικά κυκλωμένος από τους εχθρούς Του.

Κι εδώ, εκτυλίσσεται μπροστά Του μια σκηνή αληθινής αγάπης στο πρόσωπό Του. Την ίδια ώρα οι μαθητές αδυνατούν να κατανοήσουν το Διδάσκαλο και προβάλλουν εμπόδιο στη δράση και στην αποστολή Του. Και η Μαρία κάνει ένα «καλό έργο». Προσφέρει τη βοήθειά της. Μέσα στην ερημιά και στο σκοτάδι, η καρδιά αυτής της γυναίκας αποτελεί μια πηγή δροσερού ύδατος για τον διψασμένο Ιησού.

Στην υπεράσπιση της Μαρίας ο Ιησούς συνεχίζει: «Αυτή εδώ η γυναίκα έκανε αυτό που μπορούσε» (Μάρκ. 14:8). Ο Ιησούς την δικαιολογεί απόλυτα και αποκαλύπτει το μέγεθος της προσφοράς της. Ποια είναι η δική μου προσφορά; Έκανα αυτό που μπορούσα; Είναι, για μένα τουλάχιστον, ένας συχνός προβληματισμός; Η ευγενική έκρηξη της αγάπης της Μαρίας έδειχνε την πλήρη και ολοκληρωτική παραχώρησή της στον Κύριο Ιησού.

Αλλά στην πραγματικότητα, καθώς διαβάζουμε την ιστορία, διαπιστώνουμε πως η υπεράσπιση του Ιησού στη Μαρία είχε αρχίσει πριν ακόμη μιλήσει. Αρχισε, όταν σιωπηλά δεχόταν το δώρο της Μαρίας. Της επέτρεψε να τοποθετήσει τη θυσία μπροστά Του, γνωρίζοντας πολύ καλά το κόστος. Δέχθηκε την προσφορά συνειδητά και με χαρά. Για τον Ιησού και για το έργο που είχε αναλάβει, καμιά προσφορά δεν ήταν μεγάλη.

Πόση ομοιότητα υπάρχει ανάμεσα στην προσφορά της Μαρίας με εκείνην του Κυρίου μας! Η αγάπη που έσπασε το αλάβαστρο κι έχυσε το πολύτιμο μύρο, μπροστά στην ειρωνεία και την αγανάκτηση των παρευρισκόμενων, ήταν κατά βάση ίδια με την αγάπη του Χριστού που έδωσε το σώμα Του να κοπεί και το αίμα Του να χυθεί για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων.

Οι μαθητές έβλεπαν μόνο τη φαινομενική αξία του μύρου, ενώ ο Ιησούς έβλεπε βαθιά την καρδιά της Μαρίας και διάβαζε τους ενδόμυχους πόθους της. Πόσο παρήγορη αυτή η γνώση! Ο Ιησούς γνωρίζει τους ενδόμυχους πόθους μας, βλέπει τα κίνητρά μας. Αυτή η βεβαιότητα μας δίνει τη δύναμη ν' αντιμετωπίσουμε την έλλειψη κατανόησης από τους ανθρώπους του περιβάλλοντός μας. Όταν προσευχόμαστε δεν ακούει μόνο τα λόγια μας αλλά βλέπει βαθύτερα την επιθυμία της καρδιάς μας.

Στην υπεράσπιση της Μαρίας, ο Ιησούς καταλήγει με μια προφητεία πρωτοφανή στις Άγιες Γραφές. Προβλέπει ότι η πράξη της Μαρίας θα διακηρύσσεται όπου κηρυχθεί το Ευαγγέλιο. Και σήμερα, καθώς μελετούμε αυτή την ιστορία, συντελούμε στην εκπλήρωση της συγκεκριμένης προφητείας του Κυρίου μας. «Και σας βεβαιώνω πως σ' όλο τον κόσμο, όπου κηρυχθεί το ευαγγέλιο, θα γίνεται λόγος και για την πράξη της, κι έτσι θα τη θυμούνται» (Μάρκ. 14:9).

Αλλά οτιδήποτε έχει σχέση με τον Χριστό παρουσιάζει δυο όψεις: την κρίση και την υπόσχεση.

Από τη μια μεριά, η πράξη της Μαρίας κατέκρινε τους παρισταμένους, και είναι ενδεχόμενο το ίδιο να συμβεί και μ' εμάς. Ο Χριστιανισμός μας μπορεί να καταντήσει σ' ένα τύπο και κάποιες παραδόσεις, που έχουν απλώς τη μορφή της ευσεβείας, τους λείπει όμως η δύναμη του Χριστού (Β' Τιμ. 3:5). Μια τέτοια θρησκεία δεν έχει καμιά αξία. Δεν μπορεί να ελκύσει κάποιον στον Χριστό. Το αληθινό Ευαγγέλιο φέρνει αναστάτωση. Ανασταίνει τους νεκρούς. Ταράζει τα λιμνάζοντα νερά και φέρνει την πνευματική αποκατάσταση σ' εκείνους που το δέχονται με πίστη.

Από την άλλη μεριά, η πράξη της Μαρίας αποτελεί ένα φωτεινό σημάδι και μια ενθάρρυνση για εκείνους που νιώθουν την ανάγκη αυθόρμητα, απλά και χωρίς υπολογισμούς να προσφέρουν το καλύτερο στον Κύριο. Αξίζει για τον Χριστό, το Σωτήρα μας, να θυσιάσουμε τα πάντα.

Υπάρχει κάτι μεγαλύτερο από τη θυσία του Χριστού; Μας λύτρωσε και μας εξαγόρασε με το πολύτιμο αίμα Του:

Η πίστη στο Ζωντανό και Αναστημένο Χριστό δίνει τη χάρη και τη δύναμη για μεγάλες θυσίες.

Ο Ιωάννης, στην αφήγησή του, προσθέτει μια λεπτομέρεια: «Τότε η Μαρία πήρε μια φιάλη από το ακριβό άρωμα της νάρδου κι άλειψε τα πόδια του Ιησού. Έπειτα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια του, **κι όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδιά του μύρου**» (Ιωάν. 12:3). Τα δώρα της αγάπης, τα δώρα της ευγνωμοσύνης από καρδιάς, που προσφέρονται στο όνομα του Χριστού, σκορπούν γύρω την ευωδιά του Κυρίου μας.

Ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριος, βρίσκεται και σήμερα κοντά μας στο πρόσωπο του αδελφού ή του συνανθρώπου μας, που έχει κάποιο πρόβλημα ή κάποια ιδιαίτερη ανάγκη. Κάθε προσφορά, που προέρχεται από καθαρή καρδιά και γίνεται για χάρη του Χριστού, είναι σαν να προσφέρεται στο Κύριο. Και η υπόσχεση του Κυρίου είναι η πλούσια ανταμοιβή.

Ο Θεός να μας αξιώνει, όπως η Μαρία, να μένουμε ταπεινοί προσκυνητές μπροστά στο μεγαλείο του ένδοξου Κυρίου μας.

«Τι κρατάς στο χέρι σου;» (Εξ. 3:1-4:2)

Στο δεύτερο κεφάλαιο της Εξόδου αρχίζει η ιστορία του Μωυσή. Είναι ο άνθρωπος που διακρίνεται για τη στενή του σχέση με τον Ουρανό και τη μεγάλη χρησιμότητά του στη γη. Ο Μωυσής είναι ο πιο χαρακτηριστικός τύπος του Χριστού, ως Προφήτης, Σωτήρας, Νομοθέτης και Μεσίτης σ' ολόκληρη την αφήγηση της Π. Διαθήκης.

Ο Μωυσής ανήκε σ' έναν ταλαιπωρημένο και καταπιεσμένο λαό. Γεννήθηκε φτωχός, σε μια εποχή ασυνήθιστης ταραχής. Η Θεία Πρόνοια τον διέσωσε από τη γενοκτονία των Εβραίων. Ήταν παιδί πιστών γονιών, κι αυτή η πίστη στον Ζωντανό κι Αληθινό Θεό ήταν το κύριο γνώρισμά του σ' όλη τη μακρόχρονη και θριαμβευτική του πορεία μαζί με τον Κύριο. Για να επιβεβαιωθεί ο Λόγος του Θεού: «Μάθαινε το παιδί στην αρχή της ζωής του να 'χει καλές συνήθειες, και δε θα ξεστρατίσει απ' αυτές ούτε όταν θα 'ναι γέρος πια» (Παρ. 22:6).

Στην Επιστολή προς Εβραίους διαβάζουμε: «Με την πίστη οι γονείς του Μωυσή τον έκρυσαν για τρεις μήνες μετά τη γέννησή του. Είδαν ότι το βρέφος ήταν πολύ χαριτωμένο, και δε φοβήθηκαν τη διαταγή του βασιλιά. Με την πίστη ο Μωυσής, όταν πια μεγάλωσε, αρνήθηκε να ονομάζεται γιος της κόρης του Φαραώ. Προτίμησε να υποφέρει με το λαό του Θεού, παρά ν' απολαμβάνει την πρόσκαιρη αμαρτωλή ζωή. Θεώρησε μεγαλύτερο πλούτο από τους θησαυρούς της Αιγύπτου τον εξευτελισμό, σαν εκείνον που υπέφερε ο Χριστός, γιατί απέβλεπε στην ανταπόδοση» (Εβρ. 11:23-26).

Τα χρόνια της ζωής του Μωυσή διαιρούνται σε τρεις ευδιάκριτες περιόδους, των σαράντα ετών η καθεμιά.

Στην πρώτη περίοδο έζησε ως πρίγκιπας στην αυτοκρατορική αυλή του Φαραώ όπου, σύμφωνα με τον πρωτομάρτυρα Στέφανο: «Ο Μωυσής μορφώθηκε με όλη τη σοφία των Αιγυπτίων και ήταν δυνατός στα λόγια και στα έργα» (Πρ. 7:22).

Στη δεύτερη περίοδο: «Ο Μωυσής έβοσκε τα πρόβατα του Ιοθόρ, του πεθερού του, ιερέα της Μαδιάμ» (Εξ. 3:1), μια εργασία ταπεινή για τα προσόντα και την εκπαίδευσή του. Στην έρημο της Μαδιάμ ο Μωυσής γνώρισε καλύτερα τον Θεό, παρά στο παλάτι του Φαραώ. Ενώ έβοσκε τα πρόβατα, μια τόσο ταπεινή εργασία, εκεί τον συνάντησε ο Κύριος και τον τίμησε με την παρουσία Του. Εκεί έμαθε ο Μωυσής την πραότητα και την αυτάρκεια στον υπέρτατο βαθμό. Δυο αρετές που τον χαρακτήριζαν στη μετέπειτα ζωή του. Ο Θεός ενθαρρύνει την τίμια εργασία. Ο διάβολος μάς θέλει αργούς, εύκολη λεία του. Ο Δαβίδ ήταν βοσκός όταν τον κάλεσε ο Θεός και τον έχρισε ηγέτη του λαού Του. Οι ποιμένες της Βηθλεέμ «φύλαγαν βάρδιες τη νύχτα για το κοπάδι τους» (Λουκ. 2:8), όταν δέχτηκαν τη χαρμόσυνη αγγελία της γέννησης του Σωτήρα.

Στην τρίτη περίοδο, ο Μωυσής είναι ο ηγέτης του λαού του Θεού κι ο μεγάλος νομοθέτης. Ο Μωυσής γεννήθηκε για να γίνει αρχηγός και ελευθερωτής του λαού του Θεού, κι όμως, ούτε μια λέξη δεν του είχε ειπωθεί γι' αυτό, μέχρι την ηλικία των ογδόντα χρόνων της ζωής του. Ο Κύριος θα πει με το στόμα του Ησαΐα: «Οι σκέψεις μου δεν είναι σαν τις δικές σας σκέψεις, και τα έργα σας δεν είναι όπως τα δικά μου έργα. Όσο απέχει ο ουρανός από τη γη, τόσο απέχουν τα έργα μου απ' τα δικά σας, οι σκέψεις μου από τις σκέψεις σας» (Ησ. 55:8,9). Κι αλλού θα πει: «Ποιος μπορεί να κατανοήσει το Πνεύμα του Κυρίου, και ποιος μπορεί να τον διδάξει ή να του δώσει συμβουλές;» (Ησ. 44:13).

Ο Απ. Παύλος, που είχε κατανοήσει καλύτερα τις σκέψεις του Κυρίου, γράφει: «Εξάλλου, αδερφοί μου, βλέπετε ποιοι είστε εσείς που σας κάλεσε ο Θεός. Δε βρίσκονται ανάμεσά σας πολλοί σοφοί με τα ανθρώπινα κριτήρια, ούτε πολλοί με πολιτική ισχύ, ούτε πολλοί με αριστοκρατική καταγωγή. Αλλά αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί μωρούς, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους σοφούς. Κι αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί ανίσχυρους, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους κατά κόσμον ισχυρούς. Κι αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί παρακατιανούς και περιφρονημένους, εκείνους διάλεξε ο Θεός, τα μηδενικά, για να καταργήσει όσους θαρρούν πως είναι κάτι. Έτσι, κανένας δεν μπορεί να καυχηθεί για κάτι μπροστά στον Θεό» (Α' Κορ. 1:26-29).

Στο σημερινό μας ανάγνωσμα, βρισκόμαστε στην αφετηρία της τρίτης περιόδου της ζωής του Μωυσή. Ο λαός του Θεού στενάζει κάτω από το μακροχρόνιο και ασήκωτο ζυγό της Αιγύπτου. Για αιώνες δεν υπάρχει όραση ανάμεσα στους Πατριάρχες του λαού. Κάτω απ' αυτές τις πιεστικές συνθήκες η επίσκεψη του Θεού για τη σωτηρία του λαού Του ήταν έντονα επιθυμητή. Στο 3^ο και 4^ο κεφάλαια του βιβλίου της Εξόδου, περιγράφεται η πρώτη εμφάνιση του Κυρίου στο Μωυσή και η συζήτηση που διαμείφθηκε μεταξύ τους.

Πάμε πολλούς αιώνες πίσω. Στο 15^ο κεφάλαιο της Γένεσης αναφέρεται μια πολύ σημαντική εμφάνιση του Θεού στον Αβραάμ. Αποκαλύπτει ο Κύριος στο δούλο Του αυτά που θα συμβούν στο μέλλον, στο λαό που θα προκύψει από τους απογόνους του: «Τότε του είπε ο Κύριος: «Να το ξέρεις καλά πως κάποτε οι απόγονοί σου θα πάνε να ζήσουν σε μια ξένη χώρα. Εκεί θα γίνουν δούλοι και θα τους καταπιέσουν τετρακόσια χρόνια» (Γέν.15:13). Σ'

αυτή την εμφάνισή Του ο Κύριος έδωσε στον «πατέρα της πίστεως», στον Αβραάμ, την υπόσχεση της απελευθέρωσης του λαού απ' τη σκλαβιά της Αιγύπτου, και σφράγισε την Αβραμική Διαθήκη μ' ένα θεαματικό τρόπο: «Όταν ο ήλιος βασίλευε τελείως κι έπεσε το σκοτάδι, φάνηκε ξαφνικά ένα καμίνι να καπνίζει, και μια πύρινη φλόγα πέρασε ανάμεσα σ' εκείνα τα κομμάτια των ζώων. Μ' αυτόν τον τρόπο ο Κύριος έκανε διαθήκη με τον Αβραάμ και του είπε: «στους απογόνους σου θα δώσω αυτή τη χώρα, από τον ποταμό της Αιγύπτου μέχρι το μεγάλο ποταμό, δηλαδή τον Ευφράτη» (Γέν. 15:17,18).

Σύμφωνα με τη μετάφραση των εβδομήκοντα: «έκστασις επέπεσε τω Αβραάμ, και ιδού φόβος σκοτεινός μέγας επιπίπτει αυτώ» (Γέν.15:12). Είναι τρομερό το φαινόμενο! Και ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους προτρέπει: «Γι' αυτό ας είμαστε ευγνώμονες που μας προσφέρεται μια ασάλευτη βασιλεία, κι ας λατρεύουμε τον Θεό με τρόπο ευάρεστο, με σεβασμό και με ευλάβεια, γιατί ο Θεός μας είναι φωτιά που κατακαίει» (Εβρ. 12:28,29).

Πόσο συχνά λησμονούμε το ποιος είναι ο Θεός μας! Ασφαλώς ο Θεός είναι αγάπη και είναι γεμάτος έλεος και ευσπλαχνία. Όμως παράλληλα, είναι ο Μέγας Θεός, και ο Θεός της δικαιοσύνης και της κρίσεως. Η επιπολαιότητα, η ελαφρότητα και η παρασπονδία δεν έχουν θέση στη ζωή του γνήσιου Χριστιανού. Κάναμε μια συμφωνία, μια συνθήκη με τον Θεό. Η παράβασή της έχει τρομερές συνέπειες. Να, πως το θέτει ο Απ. Παύλος: «Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ο,τι σπέρνει ο άνθρωπος, αυτό θα θερίσει. Έτσι, όποιος σπέρνει στον αγρό των αμαρτωλών επιθυμιών του, θα θερίσει από εκεί ως καρπό την καταστροφή. Όποιος όμως σπέρνει στον αγρό του Πνεύματος, αυτός θα θερίσει ως καρπό του Πνεύματος την αιώνια ζωή» (Γαλ. 6:7,8).

Ο Αβραάμ είχε δει «καμίνι και πύρινη φλόγα», ορατή επιβεβαίωση της υπόσχεσης του Θεού για την απελευθέρωση του μελλοντικού λαού Του. Τώρα, οι αιώνες σιωπής του Θεού έφτασαν στο τέλος τους. Ήρθε το πλήρωμα του χρόνου. Η υπόσχεση του Θεού στον Αβραάμ βρίσκει την εκπλήρωσή της: «Οι Ισραηλίτες όμως εξακολουθούσαν να στεναίνουν στη σκλαβιά και να φωνάζουν για βοήθεια. Κι έφτασε η κραυγή τους στον Θεό. Άκουσε, λοιπόν, ο Θεός το στεναγμό τους, κι αναλογίστηκε τη διαθήκη που είχε κάνει με τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ. Έστρεψε το βλέμμα του προς τους Ισραηλίτες και ενδιαφέρθηκε γι' αυτούς» (Εξ. 2:23-25).

Τώρα, ο Μωυσής ενώ έβοσκε τα πρόβατα, κι έφτασε στο βουνό του Θεού, το Χωρήβ, βρίσκεται αντιμέτωπος μ' ένα μοναδικό και παράδοξο θέαμα: «Τότε του φανερώθηκε ο άγγελος του Κυρίου μέσα σε πύρινη φλόγα που έβγαине από μια βάτο. Ο Μωυσής είδε πως ενώ η βάτος είχε πάρει φωτιά κι ήταν μέσα στις φλόγες, δεν καιγόταν να γίνει στάχτη» (Εξ. 3:2). Ο Μωυσής, μέσα από την καιόμενη βάτο, ακούει τη φωνή του Θεού: «Τότε ο Μωυσής σκέπασε το πρόσωπό του, γιατί φοβόταν να κοιτάξει τον Θεό» (Εξ. 3:6).

Ο δυναμικός, ο ισχυρός, ο φλογερός Μωυσής της Αιγύπτου νιώθει αδύναμος, ανίσχυρος και μηδαμινός μπροστά στο θεϊκό μεγαλείο. Στην κλήση και στην εντολή του Θεού απαντά: «Ποιος είμαι εγώ, για να πάω στο Φαραώ και να βγάλω τους Ισραηλίτες από την Αίγυπτο;» (Εξ. 3:11) Είναι αξιοθαύμαστη η συγκατάβαση του Κυρίου. Μέσα στη χάρη Του, συνδιαλέγεται με τον ταπεινό δούλο Του. Στην επιμονή του Θεού, ο Μωυσής προβάλλει ποικίλες δικαιολογίες.

Στην πλήρη αδυναμία του όμως, εκδηλώνεται η δύναμη του Θεού: «Τότε ο Κύριος τον ρώτησε: «Τι είναι αυτό που κρατάς στο χέρι σου;» Αυτός απάντησε: «Ραβδί»... «Πάρε στο χέρι σου αυτό το ραβδί. Μ' αυτό θα κάνεις τα θαύματα»» (Εξ. 4:2,17). Ένα απλό ραβδί που το χρησιμοποιούσε για να ποιμαίνει τα πρόβατα. Ένα ασήμαντο ραβδί.

Πόσο συχνά κι εμείς, όπως ο Μωυσής, προσπαθούμε ν' αποφύγουμε την κλήση και την αποστολή του Θεού, προβάλλοντας διάφορες προφάσεις: Δεν έχω το χάρισμα, δεν έχω χρόνο, δεν έχω τα απαραίτητα εφόδια. Προσπαθούμε ν' αποφύγουμε τις ευθύνες που μας αναλογούν. «Τι κρατάς στο χέρι σου;»

A. Ο Μωυσής με το ραβδί έκανε μεγαλεία στην Αίγυπτο. Μπροστά στον ισχυρό δυνάστη, όπως βλέπουμε στα επόμενα κεφάλαια του βιβλίου της Εξόδου, ο Μωυσής θριάμβευσε. Οι δέκα πληγές, που έπληξαν την Αίγυπτο συντάραξαν τους Αιγυπτίους, αλλά και το παλάτι του Φαραώ. Με το ραβδί του ο Μωυσής ελευθέρωσε έναν λαό τριών και πλέον εκατομμυρίων, και έφυγαν φορτωμένοι με όλα τα αγαθά της Αιγύπτου.

Θυμήσου το Μωυσή! Μάλλον, θυμήσου τον Θεό του Μωυσή! Όταν νιώθεις παγιδευμένος, όταν δε βλέπεις φως πουθενά, όταν οι καταστάσεις είναι πιεστικές και οι υποχρεώσεις βαραινούν επάνω σου και σε πνίγουν, θυμήσου πως ο Θεός δεν άλλαξε. «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. 13:8).

B. Ο Μωυσής με το ραβδί του άνοιξε την Ερυθρά θάλασσα. Ας θυμηθούμε την αφήγηση του 4^{ου} κεφαλαίου της Εξόδου. Ο Φαραώ και οι αξιωματούχοι του σύντομα άλλαξαν γνώμη. Έχασαν, βλέπετε, πολλές χιλιάδες δούλων. «Ο στρατός των Αιγυπτίων με όλο τους το ιππικό, οι άμαξες του Φαραώ και οι καβαλάρηδες, καταδίωξαν τους Ισραηλίτες και έφτασαν στο στρατόπεδό τους, κοντά στην Πι-Αχιρώθ, μπροστά στη Βάαλ-Σεφών, δίπλα στη

θάλασσα» (Εξ. 14:9). Ο λαός του Θεού έντρομος βλέπει μπροστά του τη θάλασσα και πίσω του τους πάνοπλους Αιγυπτίους στρατιώτες. Στο φόβο και στην απελπισία των Ισραηλιτών: «Ο Μωυσής απάντησε στο λαό: «Μη φοβόσαστε! Σταθείτε και θα δείτε πως θα σας γλιτώσει σήμερα ο Κύριος. Τους Αιγυπτίους, που βλέπετε σήμερα δε θα τους ξαναδείτε ποτέ πια! Ο Κύριος θα πολεμήσει για σας. Εσείς μην ανησυχείτε». Ο Κύριος είπε στο Μωυσή: «Τι μου φωνάζεις να σε βοηθήσω; Πες στους Ισραηλίτες να προχωρήσουν. Κι εσύ πάρε το ραβδί σου στο χέρι σου και ύψωσέ το πάνω από τη θάλασσα. Χώρισέ την στα δύο να περάσουν από μέσα οι Ισραηλίτες, πατώντας σε στεριά» (Εξ. 14:13-16).

Τα ίδια νερά της Ερυθράς θάλασσας, που χώρισαν για να περάσει ο λαός του Θεού, έγιναν ο τάφος ολόκληρου του Αιγυπτιακού στρατού. Θυμήσου το Μωυσή! Αν ο Θεός μπορούσε μ' ένα ραβδί να χωρίσει τα νερά της Ερυθράς θάλασσας, ασφαλώς μπορεί να χρησιμοποιήσει, οτιδήποτε σου έχει δώσει, για να πραγματοποιήσει τα θαυμάσια Του.

Γ. Ο Μωυσής με το ραβδί του έδωσε νερό σ' έναν ολόκληρο λαό μέσα στην άνοδρη έρημο. Στο 17^ο κεφάλαιο του βιβλίου της Εξόδου διαβάζουμε: «Ολόκληρη η Ισραηλιτική κοινότητα έφυγε από την έρημο Σιν και έφτασε, με ενδιάμεσους σταθμούς, στη Ραφιδίν, σύμφωνα με την εντολή του Κυρίου. Εκεί στρατοπέδευσαν, αλλά δεν υπήρχε νερό να πιούν. Άρχισαν τότε να τα βάζουν με το Μωυσή: «Δώσε μας νερό να πιούμε», του φώναζαν... Τότε ο Μωυσής προσευχήθηκε στον Κύριο και είπε: «Τι να κάνω γι' αυτόν το λαό; Λίγο ακόμα και θα με λιθοβολήσουν». Ο Κύριος είπε στο Μωυσή: «Προχώρα μπροστά από το λαό, πάρε μαζί σου τους πρεσβυτέρους του Ισραήλ, πάρε στο χέρι και το ραβδί σου με το οποίο χτύπησες το Νείλο, και πήγαινε. Εγώ θα βρίσκομαι εκεί πριν από σένα, πάνω στο βράχο, στο όρος Χωρήβ. Χτύπα το βράχο, και θα βγει από κει νερό για να πει ο λαός». Έτσι κι έκανε ο Μωυσής ενώπιον των πρεσβυτέρων του λαού Ισραήλ» (Εξ. 17:1,2,4-6).

Ο Απ. Παύλος, αναφερόμενος στους προγόνους του που ακολουθούσαν το Μωυσή, μας λέει: «Όλοι τους έφαγαν την ίδια θεόσταλη τροφή, και όλοι τους ήπιαν το ίδιο θεόσταλο ποτό. Γιατί έπιναν νερό από το θεϊκό βράχο που τους ακολουθούσε, κι αυτός ο βράχος ήταν ο ίδιος ο Χριστός» (Α' Κορ. 10:3,4). Είναι ασύλληπτο το θεϊκό μεγαλείο! Δε μπορεί να το συλλάβει ο ανθρώπινος νους.

Ο βράχος που χτυπήθηκε στο Χωρήβ, για να δώσει το σωτήριο νερό στους Ισραηλίτες, είναι ο ίδιος που χτυπήθηκε στο Γαββαθά και στο Γολγοθά. Πληγώθηκε βαριά, βασανίστηκε αφόρητα, θανατώθηκε για να δώσει σε σένα και σε μένα, στον κάθε μετανοημένο αμαρτωλό το νερό της αιώνιας ζωής!

Δ. Ο Μωυσής με το ραβδί του νίκησε τους Αμαληκίτες. Στο 17^ο κεφάλαιο του βιβλίου της Εξόδου διαβάζουμε: «Στη Ραφιδίν ήρθαν οι Αμαληκίτες να πολεμήσουν τους Ισραηλίτες. Είπε τότε ο Μωυσής στον Ιησού: «Διάλεξε άντρες ικανούς να μας υπερασπιστούν και πήγαινε να πολεμήσεις αύριο τους Αμαληκίτες. Εγώ θα σταθώ στην κορυφή του λόφου κρατώντας στο χέρι μου το ραβδί του Θεού». Ο Ιησούς έκανε ό,τι ακριβώς του είπε ο Μωυσής, και πήγε να πολεμήσει τους Αμαληκίτες, ενώ ο Μωυσής, ο Ααρών και ο Χουρ ανέβηκαν στην κορυφή του λόφου. Όσο ο Μωυσής είχε υψωμένα τα χέρια του, νικούσαν οι Ισραηλίτες. Όταν τα κατέβαζε, νικούσαν οι Αμαληκίτες. Τα χέρια όμως του Μωυσή κουράζονταν. Τότε ο Ααρών και ο Χουρ πήραν μια πέτρα, την έβαλαν εκεί που στεκόταν ο Μωυσής, κι αυτός κάθισε πάνω της. Ο Ααρών και ο Χουρ ο ένας από τη μια μεριά κι ο άλλος από την άλλη, στήριζαν τα χέρια του. Μ' αυτό τον τρόπο, τα χέρια του Μωυσή έμειναν σταθερά υψωμένα ως τη δύση του ήλιου. Έτσι, ο Ιησούς κατατρόπωσε τους Αμαληκίτες και το στρατό τους. Τότε ο Κύριος είπε στο Μωυσή: «Γράψ' το αυτό το περιστατικό σε βιβλίο, για να μην ξεχαστεί και θέσε το υπόψη του Ιησού, ότι εξάπαντος θα εξαφανίσω τους Αμαληκίτες, ακόμα και τη θύμησή τους από τη γη». Ο Μωυσής έχτισε ένα θυσιαστήριο και το ονόμασε Γιαχβέ-Νισσί (Ο Κύριος είναι σημαία μου), και είπε: «Οι Αμαληκίτες επαναστάτησαν ενάντια στην εξουσία του Κυρίου. Γι' αυτό και θα τους μάχεται ο Κύριος από γενιά σε γενιά» (Εξ. 17:8-16).

Οι Αμαληκίτες ήταν απόγονοι του Ησαύ, αδελφού του Ιακώβ. Ο Ησαύ μισούσε τον Ιακώβ επειδή του απέσπασε τα πρωτοτόκια. Και τώρα, 400 χρόνια αργότερα, η κληρονομική έχθρα εκδηλώνεται στην πράξη. Χωρίς καμιά πρόκληση από μέρους των Ισραηλιτών, οι Αμαληκίτες οργανώνουν επίθεση εναντίον του εξασθενημένου και ταλαιπωρημένου λαού Ισραήλ. Αγνοούν πως ο λαός αυτός είχε υπερασπιστή τον Παντοδύναμο Κύριο Σ' αυτό το περιστατικό η μέθοδος αντιμετώπισης του εχθρού είναι εντελώς διαφορετική από προηγούμενες. Όταν τα Αιγυπτιακά στρατεύματα πλησίασαν τους Ισραηλίτες μπροστά στην Ερυθρά θάλασσα, ο Μωυσής είχε πει στο λαό: «Μη φοβόσαστε! Σταθείτε και θα δείτε πως θα σας γλιτώσει σήμερα ο Κύριος» (Εξ. 14:13). Τώρα καλούνται ν' αμυνθούν και υπερασπιστούν την ελευθερία τους. Σ' αυτή την περίπτωση η οδηγία του Κυρίου είναι διαφορετική. Εκείνο που ο Θεός περιμένει από μας, είναι η απόλυτη εμπιστοσύνη στο Λόγο Του Ο Θεός μας είναι Αξιόπιστος και Αληθινός.

Ο Μωυσής διορίζει τον Ιησού του Ναυή αρχιστράτηγο του λαού και του δίνει οδηγίες για τη μάχη. Είναι η πρώτη

φορά που αναφέρεται το όνομα του Ιησού. Είναι ένας νέος που, μετά το θάνατο του Μωυσή, θα οδηγήσει το λαό του Θεού στη γη της Επαγγελίας. Ήταν απαραίτητο ο Ιησούς να εκπαιδευτεί στον πόλεμο, για να διεξάγει μελλοντικά τις μάχες του Κυρίου.

Έτσι, ο ρόλος του πολεμιστή ανατίθεται στον Ιησού, κι ο Μωυσής αναλαμβάνει το ρόλο της προσευχής. Ο Ιησούς μάχεται στην πεδιάδα κι ο Μωυσής προσεύχεται στην κορυφή του λόφου, κρατώντας στα υψωμένα χέρια το ραβδί του. Τι θαυμάσια, τι αρμονική συνεργασία! Η μάχη στην πεδιάδα κι ο αγώνας της προσευχής πάνω στο λόφο, και τα δυο μαζί στην υπηρεσία του λαού του Θεού.

Είναι επιτακτική ανάγκη να κατανοήσουμε τη χρησιμότητα της προσευχής, για τη στήριξη των ανθρώπων του Θεού που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της μάχης. Ο Απ. Παύλος επανειλημμένα ζητάει τις προσευχές των αγίων για τη μαρτυρία του Ευαγγελίου από τον ίδιο και από τους συνεργάτες του.

Είναι καταπληκτική η εικόνα που μας δίνει ο Λόγος του Θεού: «Τα χέρια όμως του Μωυσή κουράζονταν. Τότε ο Ααρών και ο Χουρ πήραν μια πέτρα, την έβαλαν εκεί που στεκόταν ο Μωυσής, κι αυτός κάθισε πάνω της. Ο Ααρών και ο Χουρ ο ένας από τη μια μεριά κι ο άλλος από την άλλη, στήριζαν τα χέρια του. Μ' αυτό τον τρόπο, τα χέρια του Μωυσή έμειναν σταθερά υψωμένα ως τη δύση του ήλιου. Έτσι, ο Ιησούς κατατρόπωσε τους Αμαληκίτες και το στρατό τους» (Εξ. 17:12,13).

Ο Μωυσής, ο τύπος του Χριστού, ο πιστός υπηρέτης στον οίκο του Θεού, στο μεσιτικό του ρόλο υπέρ του λαού, είχε δυο θαυμάσιους συνεργάτες, τον Ααρών και τον Χουρ «βοήθεια ετοιμοτάτη». Στήριζαν τα κουρασμένα χέρια του Μωυσή στο σκληρό αγώνα της προσευχής.

Ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριος, ο Υιός του Ζωντανού και Αληθινού Θεού, στην πιο σκληρή μάχη των αιώνων ενάντια στις δυνάμεις του σκοταδιού, έμεινε μόνος με καρφωμένα τα χέρια και τα πόδια στο σταυρό, πάνω στο λόφο του Κρανίου, χωρίς τη βοήθεια κανενός. Τελικά εγκαταλείφθηκε κι από τον Πατέρα επειδή πήρε επάνω Του όλο το βάρος των δικών μας αμαρτιών. Έγινε ο Ίδιος «αμαρτία και κατάρα» για τη δική μας σωτηρία. «Ο Ιησούς παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας» (Ρωμ. 4:25).

Μπορείς να μείνεις αδιάφορος μπροστά σ' αυτή τη θυσία; Άκουσε τη φωνή του Θεού: «Μετανοήστε, λοιπόν, και επιστρέψτε στον Θεό, για να εξαλειφθούν οι αμαρτίες σας, ώστε να 'ρθει ο καιρός που ο Κύριος θα σας ανακουφίσει από τα δεινά, στέλνοντας τον Ιησού, που τον έχει χρίσει για σας Μεσσία» (Πράξ. 3:19,20).

Στους δύσκολους καιρούς που διανύουμε η μόνη ελπίδα μας είναι ο Αιώνιος Θεός. Οι ανθρώπινες προσδοκίες διαψεύστηκαν. Τα ανθρώπινα στηρίγματα κατέρρευσαν παταγωδώς. Ο Λόγος του Θεού αποδείχθηκε, γι' άλλη μια φορά, αληθινός. «Ο Κύριος λέει: «Καταραμένος ο άνθρωπος που σε άνθρωπο ελπίζει, που από μένα απομακρύνεται και στηρίζεται σε ανθρώπινη δύναμη. Θα είναι σαν το θάμνο στην έρημο: Μένει εκεί στα βράχια της ερήμου, σε τόπο άγονο και ακατοίκητο. Ποτέ δε θα δει καλό. Ευλογημένος όμως είν' ο άνθρωπος που ελπίζει σ' εμένα και μ' εμπιστεύεται. Θα είναι σαν το δέντρο το φυτεμένο κοντά στα νερά. Απλώνει τις ρίζες του προς το ποτάμι και δε φοβάται όταν έρχεται ο καύσωνας αλλά μένουν τα φύλλα του καταπράσινα. Αδιαφορεί για τον καιρό της ξηρασίας κι αδιάκοπα καρποφορεί» (Ιερ. 17:5-8).

Μακάρι κάθε μέρα να κάνουμε τις σωστές επιλογές για τη δόξα του Θεού.

Δαβίδ και Γολιάθ: Ο θρίαμβος της πίστης και της ευσέβειας (Α' Σαμ. 17:1-54)

Ευχαριστούμε τον Θεό για το Λόγο Του τον άγιο, την Αγία Γραφή. Είναι το λυχνάρι μπρος στα βήματά μας και το φως στα μονοπάτια της ζωής μας (Ψαλμ. 119:105). Είναι ο πλούτος του ανεξιχνίαστος. Μέσα από την Αγία Γραφή μας μιλάει ο Θεός με το Πνεύμα Του και μας αποκαλύπτει τις αλήθειες και τα μεγαλεία Του. Μέσα από το Λόγο του Θεού θ' αντλήσουμε και σήμερα κάποιους θησαυρούς, που έχει φυλαγμένους για τον καθένα μας, ανάλογα με τις ανάγκες μας.

Το θέμα μας είναι «Ο θρίαμβος της πίστης και της ευσέβειας». «Πίστη σημαίνει σιγουριά γι' αυτά που ελπίζουμε και βεβαιότητα γι' αυτά που δε βλέπουμε. Μ' αυτήν απέκτησαν και οι προπάτορές μας την καλή μαρτυρία» (Εβρ. 11:1,2).

Μέσα από «μια τόσο μεγάλη στρατιά μαρτύρων» (Εβρ. 12:1), των ηρώων της πίστης της Π. Διαθήκης, θα ξεχωρίσουμε το νεαρό Δαβίδ, και θ' αναφερθούμε στο ξεκίνημα της πορείας του, στον πρώτο θρίαμβο της πίστης του, στη νίκη και τη συντριβή Του Γολιάθ. Είναι πολύ γνωστή σε όλους μας η ιστορία από τα παιδικά μας χρόνια. Όμως, πιστεύω, πως έχει να μας δώσει πολύτιμα μαθήματα, που μας είναι απαραίτητα ως το γέρμα της επίγειας ζωής μας.

Ο Δαβίδ είναι ο άνθρωπος που ο Θεός θέλει τώρα να τιμήσει. Είναι ο άνθρωπος όπως τον ήθελε ο Θεός (Α' Σαμ. 13:14). Στο προηγούμενο κεφάλαιο (Α' Σαμ. 16), βλέπουμε πως, αφού ο Σαμουήλ τον έχρισε για το βασιλικό αξίωμα, η Θεία Πρόνοια τον έφερε δίπλα στο βασιλιά Σαούλ. Εκεί φάνηκε όχι μόνο το μουσικό του ταλέντο αλλά εκπαιδεύτηκε σε θέματα διοίκησης, για ν' αναλάβει μελλοντικά το θρόνο για τον οποίο τον διάλεξε ο Κύριος. Εκεί λειτούργησε ως μουσικός για ν' απαλύνει την κακοδαιμονία και τη μελαγχολία του Σαούλ.

Τώρα, πάλι η Θεία Πρόνοια φέρνει το Δαβίδ στο πεδίο της μάχης, στην πιο κατάλληλη στιγμή, για να γίνει ο πρωταγωνιστής. Είναι ανεξερεύνητες οι βουλές του Θεού και οι επεμβάσεις του Αγίου Πνεύματος. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που οι Φιλιισταίοι είχαν ηττηθεί από τα Ισραηλιτικά στρατεύματα, και θα είχαν εξουδετερωθεί ολοκληρωτικά, εάν ο Σαούλ δεν ενεργούσε επιπόλαια, επιβάλλοντας ανέφελη νηστεία στο στρατό την ώρα της μάχης (Α' Σαμ. 14).

Τώρα οι Φιλιισταίοι επανέρχονται δυναμικά και εισβάλλουν στο χώρο του Ισραήλ ξανά. Οι Φιλιισταίοι ποτέ δε θα μπορούσαν να κατακτήσουν Ισραηλιτικά εδάφη, όσο ο λαός έμεινε πιστός στον Θεό. Τώρα, που πληροφορήθηκαν για την αποχώρηση του Σαμουήλ από την ενεργό δράση, θεώρησαν την ευκαιρία κατάλληλη.

Οι εχθροί του Χριστού μας παρακολουθούν, και περιμένουν να δουν πότε θα σκοντάψουμε, πότε θ' απομακρυνθούμε από τον Θεό και θα προκαλέσουμε τη δυσμένειά Του, για να μας χτυπήσουν και να βλάψουν την Εκκλησία. Χρειάζεται επαγρύπνηση, προσοχή και προσευχή (Λουκ. 21:34,36).

Τώρα ο Σαούλ δε φαίνεται να πάσχει από τη μελαγχολία. Η επιδρομή των Φιλιισταίων τον αφύπνισε. Η απασχόληση είναι το καλύτερο αντίδοτο για την κατάθλιψη. Προσήλωσε το νου και την καρδιά σου στον Χριστό. Αφιέρωσου στον τομέα του έργου που σου έχει αναθέσει, και ο κίνδυνος να πέσεις θύμα του διαβόλου θα είναι πολύ μικρός.

Θυμόμαστε τι συνέβη στο Δαβίδ τα μεταγενέστερα χρόνια: Πότε έπεσε στη μεγαλύτερη αμαρτία της ζωής του; Όταν χαλάρωσε, όταν έμεινε αδρανής στα ανάκτορά του, και περιφερόταν άσκοπα, την ώρα που τα στρατεύματα του Κυρίου μάχονταν τους εχθρούς του λαού: «Ταπεινώστε, λοιπόν, τους εαυτούς σας κάτω από τη δύναμη του Θεού, για να σας εξυψώσει την ώρα της κρίσεως. Αφήστε όλες σας τις φροντίδες σ' αυτόν, γιατί αυτός φροντίζει για σας. Να είστε νηφάλιοι και άγρυπνοι. Ο αντίπαλός σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται, ζητώντας κάποιον να καταβροχθίσει. Αντισταθείτε του, λοιπόν, μένοντας ακλόνητοι στην πίστη σας» (Α' Πέτρ. 5:6-9).

Τη χρονική αυτή περίοδο της εισβολής των Φιλιισταίων, ο Δαβίδ είχε επιστρέψει στη Βηθλεέμ, στο σπίτι του πατέρα του, και έβοσκε τα πρόβατα της οικογένειας. Είναι αξιομίμητη η ταπείνωση του νεαρού Δαβίδ. Είχε χρισθεί βασιλιάς, είχε διατελέσει οπλοφόρος του Σαούλ και, χωρίς κανένα δισταγμό, επανερχόταν στην παλιά του εργασία. Είναι υποδειγματική η αγάπη του για τους γονείς του, και η συμπεριφορά απέναντί τους.

Αντίθετα, ο Γολιάθ κούφιος και υπεροπτικός, αυτοθαυμάζεται. Κανχιέται για το ύψος και για τον όγκο του, και προκαλεί τον Θεό και το λαό Ισραήλ. Και θ' αποδειχθεί και σ' αυτή την περίπτωση ότι: «Ο Θεός εναντιώνεται στους υπερήφανους, στους ταπεινούς όμως δίνει τη χάρη του» (ΐάκ. 4:6).

Ο Γολιάθ χλευάζει τους Ισραηλίτες, «Όταν άκουσαν αυτά τα λόγια του Φιλισταίου ο Σαούλ και οι Ισραηλίτες, τα 'χασαν και πανικοβλήθηκαν» (Α' Σαμ. 17:11). Σαούλ, πού είναι το ύψος και η ομορφιά σου που σε ξεχώρισαν ανάμεσα στο λαό; Τώρα, που το Πνεύμα του Θεού έχει απομακρυνθεί, έχει παραλύσει από το φόβο. Οι δειλοί είναι

ακατάλληλοι για ηγέτες. Αλλά, κι εσύ Ιωνάθαν, που θριάμβευες στο παρελθόν κατανικώντας ολόκληρη ομάδα Φιλισταίων, γιατί δεν αποδέχεσαι την πρόκληση; Αναμφίβολα δεν ένιωσε τέτοια κλήση από τον Θεό, όπως τότε. Οι καλύτεροι και οι πιο γενναίοι άνδρες δε μπορούν να κάνουν τίποτε, εάν δεν τους στείλει ο Θεός. Ο Ιωνάθαν έπρεπε τώρα να μείνει στην άκρη, επειδή η τιμή της νίκης απέναντι στο Γολιάθ ήταν φυλαγμένη από τον Θεό για το νεαρό Δαβίδ: «Το Πνεύμα όπου θέλει πνέει» (Ιωάν. 3:8). Τώρα οι Ισραηλίτες θρηνούν και υποφέρουν εξαιτίας της ανυπακοής του βασιλιά τους στον προφήτη Σαμουήλ.

Θα διακρίνουμε τρία σημεία:

Α. Η προετοιμασία για το θαύμα. Επί σαράντα μέρες τα στρατεύματα των Φιλισταίων και των Ισραηλιτών βρίσκονταν αντιμέτωπα. Σε απόσταση βολής αλλά κανένας δεν κάνει το πρώτο βήμα. Τι περιμένουν; Μήπως κάποιες ενισχύσεις; Όλο αυτό το χρονικό διάστημα, πρωί και βράδυ, βγαίνει μπροστά ο πρωταγωνιστής των Φιλισταίων και προσβάλλει υβριστικά και προκαλεί το λαό Ισραήλ. Η καρδιά του Γολιάθ φουσκώνει ολοένα και περισσότερο από υπερηφάνεια, τη στιγμή που κανένας Ισραηλίτης δε δέχεται να μονομαχήσει μαζί του. Και οι Ισραηλίτες γίνονται όλο και πιο δειλοί.

Εκείνο όμως που συμβαίνει στην πραγματικότητα, είναι πως ο Θεός προετοιμάζει τους Φιλισταίους για την καταστροφή τους, ώστε η απελευθέρωση των Ισραηλιτών να γίνει πιο εντυπωσιακή. Όλες αυτές τις μέρες ο Δαβίδ βόσκει τα πρόβατα του πατέρα του. Στο τέλος των σαράντα ημερών, η Πρόνοια του Θεού φέρνει το Δαβίδ στο πεδίο της μάχης για να φορέσει το δάφνινο στεφάνι της νίκης, που κανένας Ισραηλίτης δεν τόλμησε να διεκδικήσει. Πώς έγινε αυτό;

α. Το Πνεύμα του Θεού κινεί το ενδιαφέρον του Ιεσσαί για το λαό του. «Οι τρεις μεγαλύτεροι γιοι του Ιεσσαί είχαν ακολουθήσει το Σαούλ στον πόλεμο» (Α' Σαμ. 17:13). Ο Δαβίδ δε ζήτησε άδεια να πάει, ούτε είχε την περιέργεια να παρακολουθήσει τα γεγονότα. Ο πατέρας του τον έστειλε για να πληροφορηθεί για την κατάσταση των γιων του, αλλά και του λαού, και για να μεταφέρει λίγα τρόφιμα στο στρατό. Φαινομενικά μια ασήμαντη αποστολή που θα μπορούσε ν' ανατεθεί και σε κάποιον δούλο.

β. Το Πνεύμα του Θεού κινεί την υποταγή του Δαβίδ στον πατέρα του. Όλες αυτές τις σαράντα μέρες ο Δαβίδ, δίπλα στα πρόβατά του, είχε άφθονο χρόνο για προσευχή, για περισυλλογή, για επικοινωνία με τον Κύριο του Ουρανού και της γης. Η καλύτερη προετοιμασία από τον Θεό για να τον χρησιμοποιήσει στη συγκεκριμένη αποστολή.

«Μια μέρα ο Ιεσσαί είπε στο Δαβίδ, το γιο του: «Πάρε για του αδερφούς σου ένα εφά φρυγανισμένο στάρι κι αυτά τα δέκα καρβέλια ψωμί και τρέξε να τα πας στο στρατόπεδο,, στους αδερφούς σου. Κι αυτά τα δέκα κεφάλια φρέσκο τυρί πήγαινέ τα στο χιλιάρχο. Μάθε πως είναι οι αδερφοί σου, και πάρε απ' αυτούς κάποιο σημάδι, για να βεβαιωθώ πως είναι καλά. Βρίσκονται μαζί με το Σαούλ και μ' όλο τον ισραηλιτικό στρατό στην κοιλάδα των Τερεβίνθων πολεμώντας τους Φιλισταίους» (Α' Σαμ. 17:17-19)».

Ο ηλικιωμένος Ιεσσαί δε μπορούσε να φανταστεί τι επρόκειτο να συμβεί. Ο Πάνσοφος Θεός καθορίζει το χρόνο και δημιουργεί τις κατάλληλες συνθήκες έτσι ώστε να πραγματοποιηθούν τα σχέδιά Του για την απελευθέρωση του λαού Του και για την προώθηση και ανύψωση του εκλεκτού της καρδιάς Του.

Ο Δαβίδ υπακούει πρόθυμα στην εντολή του πατέρα του: «Ο Δαβίδ σηκώθηκε νωρίς το πρωί, άφησε τα πρόβατα σ' έναν φύλακα, πήρε τα πράγματα και πήγε όπως τον διέταξε ο Ιεσσαί» (Α' Σαμ. 17:20). Ο Δαβίδ χωρίς καθυστέρηση εκτέλεσε την παραγγελία του πατέρα του αφού προηγουμένως εξασφάλισε το ποίμνιο. Η επιμέλεια του ποιμνίου ήταν απαραίτητη εμπειρία για να επιμεληθεί αργότερα με πιστότητα το ποίμνιο του Θεού, το λαό του Θεού.

Η πρόνοια του Θεού έφερε το Δαβίδ στο στρατόπεδο στον κατάλληλο χρόνο, και μάλιστα την ώρα που: «ο μονομάχος πολεμιστής από τη Γαθ, ο Γολιάθ, άρχισε να ξαναλέει τα ίδια εκείνα λόγια. Και τον άκουσε ο Δαβίδ» (Α' Σαμ. 17:23,24).

γ. Το Πνεύμα του Θεού κινεί την ιερή αγανάκτηση του Δαβίδ. «Μα ποιος είναι λοιπόν, αυτός ο απερίτμητος, που ξευτελίζει έτσι τα στρατεύματα του αληθινού Θεού;» (Α' Σαμ. 17:26) Ο νεαρός Δαβίδ, χρισμένος και γεμάτος με το Πνεύμα του Κυρίου, είναι έτοιμος «να ξεπλύνει τη ντροπή απ' τους Ισραηλίτες». Από την πρώτη στιγμή της άφιξής του στο πεδίο της μάχης, ο Δαβίδ ενδιαφέρεται για την τιμή του Θεού και του λαού Ισραήλ, απέναντι στις ασεβείς προκλήσεις του Γολιάθ. Η αγανάκτηση του Δαβίδ είναι απόλυτα δικαιολογημένη. Ένας απερίτμητος και ξένος στις επαγγελίες του Θεού να εξουθενώνει το λαό του Θεού!

Ποια είναι η δική μας συμπεριφορά όταν στο περιβάλλον μας δημιουργούνται παρόμοιες απαράδεκτες καταστάσεις; Είμαστε πρόθυμοι να ταυτιστούμε με τον Χριστό και να υπερασπιστούμε την υπόθεση του Ευαγγελίου; Είμαστε έτοιμοι να ομολογήσουμε δημόσια τον Χριστό;

Αν δεν το κάνουμε, θα βρεθούμε σε πολύ δυσάρεστη θέση εκείνη την ημέρα: «Σας βεβαιώνω πως όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σ' εμένα, το ίδιο θα κάνει γι' αυτόν και ο Υιός του Ανθρώπου κατά την τελική κρίση, μπροστά στους αγγέλους του Θεού. Όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθεί και ο Υιός του Ανθρώπου μπροστά στους αγγέλους του Θεού, κατά την τελική κρίση» (Λουκ. 12:8,9).

Β. Οι δυσκολίες και τα εμπόδια. Το Πνεύμα του Θεού σίγουρα κίνησε το ενδιαφέρον του Ιεσσαί για το λαό Ισραήλ στον πιο κατάλληλο χρόνο, την υποταγή του Δαβίδ στην εντολή του πατέρα του και την ιερή αγανάκτησή του για τον εξευτελισμό των στρατευμάτων του Κυρίου. Αλλά και ο διάβολος δεν έμεινε ήσυχος. Προκάλεσε εμπόδια.

α. Η ζήλια του Ελιάβ. Την πιο κρίσιμη στιγμή, ο Δαβίδ συναντά την πιο έντονη αντίδραση και μάλιστα από την ίδια του την οικογένεια. Ο Ελιάβ, ο πρωτότοκος γιος του Ιεσσαί, φθόνησε το Δαβίδ και χρησιμοποίησε πολύ σκληρή γλώσσα. Ήξερε πως είχε χρισθεί βασιλιάς από τον Σαμουήλ. Γνώριζε την τιμή που απολάμβανε μαζί με το βασιλιά Σαούλ. Και τώρα, αν αναλάμβανε να μονομαχήσει με το Γολιάθ, η δόξα του πρεσβύτερου αδελφού θα εξαφανιζόταν.

Δεν καταλάβαινε πως, μέσα στις βουλές του Θεού, ορισμένες φορές, ο μεγαλύτερος θα πρέπει να υπηρετήσει το νεότερο. Και είναι τρομερό και μόνο να το σκεφθεί κανείς: Θα προτιμούσε να θριαμβεύσει ο Γολιάθ ενάντια στον Ισραήλ, παρά να δοξαστεί ο Δαβίδ και να τον ξεπεράσει. «Σκληρή είναι η μανία και ο θυμός παράφορος. Αλλά μπροστά στη ζήλια ποιος μπορεί να σταθεί; (Παρ. 27:4). Και μάλιστα όταν η ζήλια προέρχεται από τον αδελφό σου! Η απαράδεκτη αυτή προσβολή από μέρους του Ελιάβ στο Δαβίδ, ήταν οπωσδήποτε μια δοκιμασία. Ο Δαβίδ όμως έδειξε πραότητα, ταπείνωση και σταθερότητα. Αντιμετώπισε την επίθεση του αδελφού του με αξιοθαύμαστη αποφασιστικότητα.

Αν θέλεις να υπηρετήσεις τον Θεό και το Ευαγγέλιο θα συναντήσεις αποθάρρυνση και αντίσταση από εκείνους τους ανθρώπους από τους οποίους θα περιμένεις υποστήριξη και ενθάρρυνση. Μην απογοητεύεσαι. Ο σατανάς δεν άλλαξε, είναι ο ίδιος όπως και παλαιότερα. Αγνόησε τις επιθέσεις όχι μόνο των εχθρών αλλά και των φίλων και συγγενών. Προχώρησε στην κλήση και στην αποστολή του Θεού. Δεν το είπε ο Ίδιος ο Κύριος; «Εχθροί του ανθρώπου είναι οι δικοί του» (Ματθ. 10:36).

Κύριε, με τη χάρη σου, φύλαξέ μας από το φθόνο και τη ζήλια!

β. Η αποθάρρυνση από μέρους του βασιλιά Σαούλ. Ο Δαβίδ, γεμάτος με το Πνεύμα του Κυρίου και αποφασισμένος να πολεμήσει το Γολιάθ, εμφανίζεται μπροστά στο βασιλιά. Είναι καταπληκτική η πρώτη δήλωσή του: «Κανένας δεν πρέπει να χάνει το θάρρος του εξαιτίας αυτού του Φιλισταίου. Ο δούλος σου θα πάω και θα αναμετρηθώ μαζί του» (Α' Σαμ. 17:32). Ο νεαρός βοσκός, που την προηγούμενη μέρα φύλαγε τα πρόβατα του πατέρα του, έχει περισσότερο θάρρος από τους δυνατούς άνδρες του Ισραήλ και τους ενθαρρύνει. «Αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί μωρούς, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους σοφούς. Κι αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί ανίσχυρους, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους κατά κόσμο ισχυρούς. Κι αυτούς που ο κόσμος τους θεωρεί παρακατιανούς και περιφρονημένους, εκείνους διάλεξε ο Θεός, τα μηδενικά, για να καταργήσει όσους θαρρούν πως είναι κάτι» (Α' Κορ. 1:27,28).

Ο Δαβίδ το μόνο που επιθυμούσε ήταν η έγκριση του βασιλιά. Δεν απέβλεπε σε δώρα ούτε σε ανθρώπινες τιμές. Το μόνο που ήθελε ήταν να τιμήσει τον Θεό και τη χώρα του. Πολύ αποθαρρυντική η απάντηση του Σαούλ: «Δε θα μπορέσεις να πας ν' αντιμετρηθείς μ' αυτόν το Φιλισταίο, γιατί εσύ είσαι παιδί κι εκείνος είναι άντρας και πολεμιστής από τα νιάτα του» (Α' Σαμ. 17:33).

Στην προσβολή του αδελφού του ο Δαβίδ απάντησε με πραότητα. Στο βασιλιά απάντησε με πίστη και του ανέφερε τους λόγους της εμπιστοσύνης του στον Θεό. Αναμφισβήτητα ήταν νέος και δεν είχε ασκηθεί στον πόλεμο, η εμπειρία του όμως με τα λιοντάρια και τις αρκούδες του έδιναν τη βεβαιότητα της νίκης. Βλέπει το Γολιάθ σαν ένα από εκείνα τα θηρία που είχε εξουδετερώσει.

Ο βασιλιάς δεν μπορεί ν' αντισταθεί στο θάρρος και στην αποφασιστικότητά του. Τελικά του δίνει την έγκριση και την ευλογία: «Πήγαινε κι ας είναι ο Κύριος μαζί σου» (Α' Σαμ. 17:37).

Γ. Ο θρίαμβος της πίστης και της ευσέβειας. Στην περιφρόνηση και στην απειλή του Γολιάθ, ο Δαβίδ δηλώνει δημόσια ότι:

α. Αντλεί τη δύναμή του από τον Παντοδύναμο Θεό. "Ο Δαβίδ απάντησε στο Φιλισταίο: «Εσύ έρχεσαι εναντίον μου με ξίφος, ακόντιο και λόγχη. Εγώ όμως έρχομαι εναντίον σου στο όνομα του παντοδύναμου Θεού, του Κυρίου των ισραηλιτικών στρατευμάτων, που εσύ τα ξευτέλισες» (Α' Σαμ. 17:45). Ο Δαβίδ πίστευε πως η κλήση και η αποστολή του ήταν ουράνια. Ο Κύριος τον κάλεσε, τον έχρισε και τον απέστειλε να υπηρετήσει τις βουλές Του.

Στον καθημερινό μας αγώνα ενάντια στο διάβολο και στις ποικίλες επιθέσεις του, θα πρέπει να θυμόμαστε την προτροπή και τη διαβεβαίωση του Μωσλή στο λαό : «Μη φοβόσαστε! Σταθείτε και θα δείτε πως θα σας γλιτώσει σήμερα ο Κύριος... Ο Κύριος θα πολεμήσει για σας. Εσείς μην ανησυχείτε» (Εξ. 14:13,14).

β. Εξαρτά την επιτυχία της αποστολής του από τον Κύριο. Ο Δαβίδ μιλάει με απόλυτη βεβαιότητα, με τη γλώσσα της πίστης: «Σήμερα ο Κύριος θα σε παραδώσει στα χέρια μου. Θα σε σκοτώσω και θα σου κόψω το κεφάλι. Σήμερα θα παραδώσω τα πτώματα των Φιλισταίων στρατιωτών στα πουλιά του ουρανού και στ' άγρια θηρία» (Α' Σαμ. 17:46).

γ. Αποδίδει όλη την τιμή και τη δόξα στον Κυρίαρχο Θεό. Ο Δαβίδ δε ζητάει τη δική Του δόξα. Τιμά και δοξάζει τον Θεό: «Ετσι όλοι οι άλλοι λαοί θα μάθουν ότι υπάρχει Θεός στον Ισραήλ. Κι όλο αυτό το πλήθος των Ισραηλιτών θα μάθει πως ο Κύριος δεν έχει ανάγκη το ξίφος και το ακόντιο για να μας χαρίσει τη νίκη. Ο πόλεμος είναι δική του υπόθεση κι αυτός θα σας παραδώσει στην εξουσία μας» (Α' Σαμ. 17:46,47).

Ποια είναι η δική μας θέση; Πως σκεφτόμαστε και με ποια κίνητρα υπηρετούμε στο έργο του Θεού; Μπορεί ο καθένας μας να πει, μαζί με τον Απ. Παύλο: «Με τη χάρη του Θεού έγινα αυτό που έγινα»; (Α' Κορ. 15:10).

Πόσο όμορφα το διατυπώνει ο Ψαλμωδός: «Δεν είν' απ' τον πολύ στρατό που σώζεται ο βασιλιάς. Δεν είν' απ' την περίσσια δύναμη που ο γενναίος γλιτώνει... αλλά να που ο Κύριος φροντίζει για τους ευσεβείς, για κείνους που ελπίζουν στη σταθερή αγάπη του. Ωστε ν' αρπάζει τη ζωή τους απ' το θάνατο» (Ψαλμ. 33:16,18,19).

Ο Δαβίδ με εντελώς ασήμαντα μέσα, μια σφεντόνα και μια πέτρα, εξουδετέρωσε το γίγαντα. Ένας Ιουδαίος Ραβίνος ισχυρίζεται πως, όταν ο Γολιάθ είπε στο Δαβίδ: «Έλα εδώ, και θα δώσω τις σάρκες σου στα πουλιά του ουρανού», σήκωσε το κεφάλι του προς τα πάνω και του έπεσε η περικεφαλαία. Ήταν τότε που η πέτρα του Δαβίδ τον κατατρόπωσε. Όπως κι αν είναι, οι επεμβάσεις του Θεού είναι θαυμαστές κι ασύλληπτες στο μυαλό μας.

Ο Δαβίδ δεν είχε ξίφος. Με το ξίφος του ίδιου του Γολιάθ τον αποκεφάλισε.

Η νίκη του Δαβίδ είναι τύπος της νίκης και του θριάμβου του Υιού του Δαβίδ, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, πάνω στο σατανά και στις δυνάμεις του σκοταδιού. Ο Ιησούς «Αφαίρεσε τη δύναμη που είχαν οι δαιμονικές αρχές και εξουσίες και τις διαπόμπησε, σέρνοντάς τες νικημένες στο θρίαμβο του σταυρού του Χριστού» (Κολ. 2:15).

Μαζί με τον Χριστό μπορούμε κι εμείς να είμαστε νικητές και θριαμβευτές απέναντι στην αμαρτία και στο κακό. Ευχαριστούμε, υμνούμε και δοξάζουμε τον Κύριο των κυρίων και βασιλιά των βασιλιάδων, το Θριαμβευτή Ιησού Χριστό!

Δαβίδ και Ιωνάθαν: Η ταύτιση -Δαβίδ και Σαούλ: Η αντίθεση (Α΄ Σαμ. 18:1-21, 28, 30)

«Αφού ο Θεός τα παλιά χρόνια μίλησε στους προπάτορες πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους διά των προφητών, σ' αυτούς εδώ τους έσχατους καιρούς μίλησε σ' εμάς μέσω του Υιού του. Δι' αυτού ο Θεός δημιούργησε το σύμπαν και τον όρισε κληρονόμο των πάντων. Αυτός είναι η ακτινοβολία του θεϊκού μεγαλείου και η τέλεια έκφραση της θεϊκής υπόστασης, κι αυτός συγκρατεί το σύμπαν με τη δύναμη του λόγου του. Αφού με το σταυρικό του θάνατο μας καθάρισε από τις αμαρτίες μας, κάθισε ψηλά, στα δεξιά του παντοδύναμου Θεού» (Εβρ. 1:1-3).

Ευχαριστούμε τον Θεό για το δώρο του Υιού, για τον Κύριο μας Ιησού Χριστό. Τον ευχαριστούμε για την απολύτρωση, για την άφεση των αμαρτιών και για τη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής που έβαλε στις καρδιές μας. Ευχαριστούμε τον Θεό για το Άγιο Πνεύμα, το θείο Παράκλητο, που μας στηρίζει, μας οδηγεί στην αλήθεια και στο φως, και μας παρηγορεί.

Ευχαριστούμε τον Θεό για την Αγία Γραφή, τον Άγιο Λόγο Του που είναι η αποκάλυψή Του μέσα στην ανθρώπινη ιστορία. Είναι ο καθημερινός οδηγός μας, ο καταστατικός χάρτης της ζωής μας. Είναι το λυχνάρι μπρος στα βήματά μας και το φως στα μονοπάτια της ζωής μας (Ψαλμ. 119:105). Χωρίς το Λόγο του Θεού δε μπορούμε να προχωρήσουμε πνευματικά, δε μπορούμε να ζήσουμε χριστιανικά.

Πόσο εκτιμούμε την Αγία Γραφή; Ποια θέση έχει στο καθημερινό μας πρόγραμμα; Είναι η καθημερινή μας μελέτη; Είναι η καθημερινή μας τροφή; Ας μη ξεγελιόμαστε. Αν αγαπούμε τον Χριστό πραγματικά, δε μπορούμε ν' αδιαφορούμε για το Λόγο Του, για το Βιβλίο Του. Μέσω της Αγίας Γραφής μας μιλάει το Πνεύμα του Θεού, μας αποκαλύπτει τα μεγαλεία Του. Στηρίζει τα αδύναμα πόδια μας. Δίνει νόημα και σκοπό στη ζωή μας. Στο Λόγο του Θεού στρεφόμαστε και σήμερα, και προσδοκούμε το Άγιο Πνεύμα να μιλήσει στον καθένα μας ξεχωριστά, ανάλογα με τις ανάγκες μας

Στην προηγούμενη μελέτη μας είδαμε το Δαβίδ αντιμέτωπο με τον αλαζόνα και γλευαστή Γολιάθ και θαυμάσαμε το θρίαμβο της πίστης και της ευσέβειας του Δαβίδ. Ο νεαρός Δαβίδ με ασήμαντα μέσα, μια σφεντόνα κι ένα λιθάρι, εξουδετέρωσε τον πάνοπλο γίγαντα, και αφαίρεσε το όνειδος του λαού. Η νίκη του Δαβίδ είναι τύπος της νίκης του Υιού του Δαβίδ, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που με το σταυρικό Του θάνατο και με την ανάστασή Του θριάμβευσε πάνω στο σατανά και στις δυνάμεις του σκοταδιού. Ο Χριστός «Αφαίρεσε τη δύναμη που είχαν οι δαιμονικές αρχές και εξουσίες και τις διαπόμπεψε, σέρνοντάς τες νικημένες στο θρίαμβο του σταυρού του Χριστού (Κολ. 2:15). Μαζί με τον Χριστό μπορούμε κι εμείς να είμαστε νικητές.

Στο σημερινό μας ανάγνωσμα παρακολουθούμε την πρόοδο του Δαβίδ καθώς και τις δυσκολίες και τις δοκιμασίες που ο Θεός επέτρεψε να περάσει στην πορεία του για τη μεγάλη αποστολή, στο να γίνει ηγέτης του λαού του Θεού. Σύντομα έγινε αξιωματούχος του βασιλιά Σαούλ, αδελφικός φίλος του Ιωνάθαν και αγαπημένος ολόκληρης της χώρας του Ισραήλ. Ένας δρόμος ανοδικός προς την εξουσία και τη δόξα αλλά, παράλληλα, με πολλούς κινδύνους και πολλές αντιπαραθέσεις.

Ο δρόμος του Χριστιανού για τον Ουρανό είναι καλός επειδή είναι μαζί μας ο Κύριος της δόξης. Όμως, είναι ανηφορικός, στενός, με πολλές θλίψεις και πολλαπλές δοκιμασίες και πειρασμούς. Είναι η προετοιμασία, η απαραίτητη κατεργασία που χρειαζόμαστε για να μορφωθεί ο Χριστός μέσα μας.

Στην πορεία του Δαβίδ για την εξουσία, δυο πρόσωπα θα παίξουν ιδιαίτερους ρόλους. Δυο πρόσωπα εντελώς διαφορετικά μεταξύ τους, παρ' όλο που πρόκειται για πατέρα και γιο. Ο Σαούλ ο βασιλιάς, από τη μια μεριά, με την αντιφατική προσωπικότητα, με την αστάθεια, την ασυνέπεια και τις έντονες και επικίνδυνες εκρήξεις. Κι από την άλλη μεριά ο γιος του, ο Ιωνάθαν, ο σταθερός, ο συνεπής, ο αταλάντευτος, ο γενναϊόδωρος, ο υποδειγματικός φίλος. Η σχέση του Δαβίδ με τα δυο αυτά πρόσωπα έχει να μας δώσει σημαντικά πνευματικά μαθήματα.

Α. Δαβίδ και Ιωνάθαν: Η ταύτιση. Ο Δαβίδ έχει ήδη χριστεί βασιλιάς από το Σαμουήλ για να παραλάβει τη βασιλεία από το Σαούλ και να ξεπεράσει τον Ιωνάθαν, το φυσικό διάδοχο του θρόνου. Και όμως, λαμβάνουν χώρα δυο γεγονότα απροσδόκητα, που μόνο η χάρη και η δύναμη του Θεού μπορεί να πραγματοποιήσει.

α. Ο Σαούλ εμπιστεύεται το Δαβίδ. Τον παίρνει και τον κάνει αρχηγό της σωματοφυλακής του. Του αναθέτει τις πιο σημαντικές αποστολές, και ο Δαβίδ αποδεικνύεται ικανότατος στη διαχείριση των κυβερνητικών υποθέσεων. «Ο Δαβίδ διεξήγαγε με μεγάλη επιτυχία οποιαδήποτε αποστολή του ανέθετε ο Σαούλ. Έτσι τον τοποθέτησε αρχηγό του στρατού του. Αυτό ευχαρίστησε όλο το στρατό και τους αξιωματούχους του βασιλιά. Ο Κύριος ήταν μαζί του και είχε επιτυχία σε οτιδήποτε επιχειρούσε» (Α΄ Σαμ. 18:5,14).

Ήταν μέσα στο σχέδιο του Θεού για ν' αποκτήσει ο Δαβίδ την απαραίτητη εμπειρία για τη μελλοντική

διακυβέρνηση της χώρας. Εκείνοι που ελπίζουν να κυβερνήσουν θα πρέπει πρώτα να μάθουν να υποτάσσονται. Ο Δαβίδ από πιστός γιος του Ιεσσαί έγινε πιστός υπηρέτης του βασιλιά Σαούλ.

β. Ο Ιωνάθαν κάνει συνθήκη φιλίας με το Δαβίδ. Έτσι τα έφερε ο Θεός ώστε ο δρόμος του Δαβίδ για το θρόνο να είναι πιο εύκολος, όταν ο αντίζηλός του, ο Ιωνάθαν, γίνεται φίλος του. Στη συμπεριφορά του Ιωνάθαν διακρίνουμε δύο κύρια χαρακτηριστικά.

Η εξαιρετική καλοσύνη του. Από την πρώτη συνάντηση των δυο νέων αναπτύχθηκε μεταξύ τους ένας ισχυρός δεσμός φιλίας που θα κρατούσε σ' όλη τους τη ζωή. Ο Δαβίδ με την ευσέβεια, την προνοητικότητα, την ευγένεια, τη γλυκύτητα, το θάρρος και τη γενναιότητά του κέρδισε την καρδιά του Ιωνάθαν.. Ο Ιωνάθαν στο παρελθόν είχε επιδείξει ανάλογη πίστη στον Θεό και γενναιότητα. Έτσι εξουδετέρωσε μόνος του μια ολόκληρη στρατιωτική μονάδα των Φιλισταίων. Τώρα ο Δαβίδ κατατροπώνει τον αλαζόνα και βλάσφημο γίγαντα, το Γολιάθ.

Υπάρχουν μεταξύ των δυο νέων ομοιότητες συναισθημάτων, τοποθετήσεων και σκοπών. Οι καρδιές τους ενώθηκαν σύντομα και πολύ στενά σαν ένας άνθρωπος. Το Πνεύμα του Θεού εργάστηκε ταυτόχρονα στις καρδιές τους για να εκπληρωθεί η βουλή του Κυρίου. Αν υπήρχε κάποιος που θα έπρεπε να φοβάται το Δαβίδ, που θα έπρεπε να τρομάζει με την πρόοδό του, αυτός ήταν ο Ιωνάθαν. Θυσίαζε τη διαδοχή του στο βασιλικό θρόνο. Οι γνήσιοι πιστοί του Χριστού, εκείνοι που αγαπούν τον Θεό και κατευθύνονται από τη σοφία και τη χάρη Του, δεν κυριαρχούνται από σαρκικά συμπλέγματα ούτε από τις κοσμικές επιδιώξεις. Ο σκοπός τους είναι αποκλειστικά η δόξα του Θεού κι αυτό επισκιάζει όλα τ' άλλα.

Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα του Ιωάννη του Βαπτιστή. Η φήμη του Ιησού είχε απλωθεί όχι μόνο στη Γαλιλαία αλλά και στην Ιουδαία. Ήρθαν τότε οι καλοθελητές και προβάλλουν τη μεγάλη πρόκληση: «Δάσκαλε, αυτός που ήταν μαζί σου πέρα από τον Ιορδάνη, αυτός που εσύ επίσημα τον παρουσίασες, αυτός τώρα βαπτίζει, κι όλοι πηγαίνουν σ' αυτόν». Ο Ιωάννης απάντησε: «Τίποτα δεν μπορεί να λάβει ο άνθρωπος, αν δεν του είναι δοσμένο από τον Θεό». Εσείς οι ίδιοι είστε μάρτυρες ότι είπα, «δεν είμαι εγώ ο Μεσσίας, αλλά είμαι απεσταλμένος πριν απ' αυτόν». Γαμπρός είναι εκείνος που έχει τη νύφη. Ο φίλος όμως του γαμπρού, που στέκεται κοντά και τον ακούει, είναι γεμάτος χαρά ακούγοντας τη φωνή του γαμπρού. Αυτή είναι η χαρά η δική μου και τώρα έχει ολοκληρωθεί. Εκείνου το έργο πρέπει να μεγαλώνει και το δικό μου να μικραίνει» (Ιωάν. 3:26-30). Ένα θαυμάσιο παράδειγμα ταπείνωσης και θυσίας, στο πρότυπο του Κυρίου μας.

Ποια είναι η δική μας τοποθέτηση; Ποια είναι η δική μας αντίδραση μπροστά στην πρόοδο, στην υπεροχή του άλλου; Μπορούμε να χαρούμε στη χαρά του; Είναι τότε η καλύτερη ευκαιρία να εξετάσουμε τις καρδιές μας και να δούμε τι είδους συναισθήματα φιλοξενούμε. Είναι το καλύτερο κριτήριο της γνησιότητας. Αυτή είναι η προτροπή του Απ. Παύλου: «Να μετέχετε στη χαρά όσων χαίρονται και στη λύπη όσων λυπούνται» (Ρωμ. 12:15). Στη συμπεριφορά του Ιωνάθαν ξεχωρίζει η ασυνήθιστη, η εξαιρετική καλοσύνη.

Η έμπρακτη αγάπη, το δεύτερο χαρακτηριστικό του. Ο Ιωνάθαν στήριζε το Δαβίδ σ' όλες τις περιπέτειές του και απέδειξε έμπρακτα την αγάπη του με μια γενναιόδωρη προσφορά. Δε μπορούσε να βλέπει μια τόσο μεγάλη καρδιά ντυμένη με τη φτώχη ποιμενική φορεσιά. Χάρισε στο Δαβίδ τη στολή και την πανοπλία του. Μια εκδήλωση αγάπης και θυσίας.

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός με τέτοιο τρόπο μας αγάπησε ώστε άδειασε τον Εαυτό Του από την Ουράνια δόξα, «ήταν πλούσιος κι έγινε για χάρη σας φτωχός για να μπορέσετε εσείς να πλουτίσετε με τη φτώχεια εκείνου» (Β' Κορ. 8:9).

Ο Χριστός, βέβαια, έκανε πολύ περισσότερο απ' ό,τι μπορούσε να κάνει ο Ιωνάθαν. Αυτό που δε μπορεί να το συλλάβει ο νους μας. «Αυτόν που δεν είχε γνωρίσει αμαρτία, τον φόρτωσε ο Θεός με όλη την αμαρτία για χάρη μας, για να μπορέσουμε εμείς μέσω εκείνου να βρούμε τη σωτηρία κοντά στον Θεό» (Β' Κορ. 5:21). «Ο Χριστός μας εξαγόρασε από την κατάρα του νόμου, αφού έγινε αυτός κατάρα για χάρη μας. Γιατί είναι γραμμένο: Καταραμένος όποιος κρεμιέται πάνω σε ξύλο» (Γαλ. 3:13).

Αν ο Δαβίδ ήταν ευγνώμων στον Ιωνάθαν σ' ολόκληρή του τη ζωή, πόσο μάλλον εμείς οφείλουμε ευγνωμοσύνη, τιμή και λατρεία στον Κύριό μας και Θεό μας για την αιώνια λύτρωση! Δοξασμένο κι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου μας!

«Αλλά τώρα ο Χριστός, πεθαίνοντας ως άνθρωπος, σας συμφιλιώσε με τον Θεό, για να σας παρουσιάσει μπροστά του αγίους, απεγάδιαστους και χωρίς καμιά κατηγορία εναντίον σας» (Κολ. 1:22).

Παράλληλα με την όμορφη και αξιοζήλευτη σχέση των δυο στενών φίλων, του Δαβίδ και του Ιωνάθαν, εξελίσσεται μια θλιβερή ιστορία. Μια συμπεριφορά αξιοθρήνητη και αξιοκατάκριτη. Ένα παράδειγμα προς αποφυγή.

Β. Δαβίδ και Σαούλ: Η αντίθεση. Από την πρώτη στιγμή της δημόσιας ζωής του Δαβίδ αρχίζουν οι περιπέτειές

του. Ένας ανεξήγητος και ανελέητος διωγμός από το Σαούλ που θα διαρκέσει πάνω από μια δεκαετία. Ένα μίσος χωρίς αιτία.

Ο Δαβίδ, ο χρισμένος από το Σαμουήλ, ο εκλεκτός του Θεού για να ποιμάνει το λαό Του, υποβάλλεται σε πολλαπλές δοκιμασίες. Υφίσταται ανελέητες επιθέσεις από το Σαούλ, ενώ τον υπηρετεί με σεβασμό αξιοπρέπεια και αφοσίωση, ενώ πειθαρχεί απόλυτα στις εντολές του. Τι συμβαίνει; Ποια είναι η αιτία;

Θα διακρίνουμε τρία σκαλοπάτια πτώσης του Σαούλ, που είναι ενδεχόμενο ν' ακολουθήσουμε κι εμείς στη ζωή μας, αν δεν προσέξουμε την καρδιά μας. «Γιατί από την καρδιά βγαίνουν πονηρές σκέψεις, φόννοι, μοιχείες, πορνείες, κλοπές, ψευδομαρτυρίες, βλαστήμιες» (Ματθ. 15:19). Και ο συγγραφέας των Παροιμιών συμβουλεύει: «Πρόσεχε ακόμα πιο πολύ τις μύχιες σκέψεις της καρδιάς σου, γιατί απ' αυτήν καθορίζεται η ζωή» (Παρ. 5:23).

α. Η ενόχληση, το πρώτο βήμα της πτώσης του Σαούλ. «Καθώς ο στρατός επέστρεφε, αφού ο Δαβίδ είχε σκοτώσει το Γολιάθ, έβγαιναν οι γυναίκες από όλες τις ισραηλιτικές πόλεις, απ' όπου περνούσαν, και υποδέχονταν το βασιλιά Σαούλ με τραγούδια και χορούς, με τύμπανα, με κύμβαλα και με κραυγές χαράς. Οι γυναίκες που χόρευαν φώναζαν χαρούμενα η μια στην άλλη κι έλεγαν: «Ο Σαούλ σκότωσε χιλιάδες μα ο Δαβίδ μυριάδες». Του Σαούλ του κακοφάνηκαν αυτά τα λόγια κι οργίστηκε πάρα πολύ. «Απέδωσαν στο Δαβίδ τις μυριάδες και σ' εμένα τις χιλιάδες» έλεγε. «Δεν απομένει τίποτ' άλλο πια γι' αυτόν, παρά η βασιλεία» (Α' Σαμ. 18:6-8).

Ο θρίαμβος του Δαβίδ έγινε η αφορμή για ν' αρχίσουν τα προβλήματά του. Η μεγάλη υποδοχή και η αγάπη του λαού για το Δαβίδ ήταν απόλυτα δικαιολογημένη. Ήταν ο σωτήρας τους, ο άνθρωπος που ο Θεός χρησιμοποίησε για να τους απαλλάξει από το ζυγό των Φιλισטיών. Όμως για τον στενόκαρδο Σαούλ ήταν σοβαρή ενόχληση. Δε μπορεί να χαρεί στη χαρά των άλλων. Ενοχλείται, οργίζεται, θλίβεται στην πρόοδο του άλλου. Πόσο διαφορετικός ο Σαούλ από το γιο του, τον Ιωνάθαν!

Ο δρόμος του Σαούλ είναι ο εύκολος, ο συνηθισμένος, ο σαρκικός σύμφωνα με την ορολογία της Καινής Διαθήκης. Ποιες σκέψεις κάνουμε ή φιλοξενούμε στις καρδιές μας όταν βλέπουμε κάποιες επιτυχίες στους άλλους; Η ενόχληση είναι το πρώτο βήμα της πτώσης για ν' ακολουθήσει το επόμενο.

β. Η ζήλια, το δεύτερο βήμα της πτώσης του Σαούλ. «Έτσι από τη μέρα εκείνη ο Σαούλ άρχισε να ζηλεύει το Δαβίδ» (Α' Σαμ. 18:19). Οι υπερήφανοι δε μπορούν ν' ακούσουν επαίνους για τους άλλους. Είναι κι αυτό ένα σημάδι ότι το Πνεύμα του Θεού έχει απομακρυνθεί από τις καρδιές τους. Αυτό ακριβώς συνέβη στο Σαούλ από την επόμενη μέρα. Η μελαγχολία επανήλθε, και μαζί η σύγχυση.

Όπου υπάρχει ζήλια, υπάρχει και θολωμένο μυαλό. Όταν αφήσουμε τη ζήλια και το φθόνο να φωλιάσουν στις καρδιές μας, δίνουμε τόπο στο διάβολο. Του ανοίγουμε την πόρτα της καρδιάς μας για να στείλει μέσα μας «άλλα επτά πνεύματα, πιο πονηρά κι από το ίδιο, και μπαίνουν και κατοικούν εκεί. Και γίνεται η τελευταία κατάσταση του ανθρώπου εκείνου χειρότερη από την προηγούμενη» (Ματθ. 12:45). «Σκληρή είναι η μανία και ο θυμός παράφορος. Αλλά μπροστά στη ζήλια ποιος μπορεί να σταθεί;» (Παρ. 27:4) Η ζήλια όταν φωλιάσει στην καρδιά οδηγεί στο έσχατο σημείο.

γ. Το τυφλό μίσος, το δολοφονικό, το τρίτο βήμα της πτώσης του Σαούλ. «Την άλλη μέρα, το κακό πνεύμα ήρθε από τον Θεό στο Σαούλ και τον έπιασε κρίση μέσα στο ανάκτορο, ενώ ο Δαβίδ έπαιζε την άρπα, όπως κάθε μέρα. Ο Σαούλ κρατούσε ακόντιο στα χέρια του. Σε μια στιγμή έριξε το ακόντιο λέγοντας μέσα του: «Θα τον καρφώσω στον τοίχο». Αλλά ο Δαβίδ δυο φορές του ξέφυγε» (Α' Σαμ. 18:10,11).

Το ακόντιο στα χέρια ενός παράφρονα σαν το Σαούλ, και μάλιστα με το φθονερό μίσος στην καρδιά, είναι πολύ επικίνδυνο όργανο. Δικαιολογημένα ο Δαβίδ εκθέτει τον πόνο του στον Κύριο για τους εχθρούς του όταν λέει: «Κοίταξε πόσο αυξήθηκαν οι εχθροί μου, και με μισούν θανάσιμα» (Ψαλμ. 25:19).

Καμιά ζωή δε θεωρείται πολύτιμη σε κείνον που κυριαρχείται από το μίσος και την κακία. Αν υπήρχε κάποιος στον οποίο οφειλόταν ευγνωμοσύνη αυτός ήταν ο Δαβίδ. Με τις εξαιρετικές υπηρεσίες του ευεργέτησε ολόκληρο το λαό του Θεού, αλλά και τον ίδιο το βασιλιά Σαούλ. Εκείνοι όμως που κυριαρχούνται από το διάβολο ανταποδίδουν κακό αντί καλού.

Προσέξτε την αντίθεση ανάμεσα στο Δαβίδ και στο Σαούλ. Ο γλυκός Ψαλμωδός, ο νεαρός Δαβίδ, με την άρπα και τη γλυκιά του μουσική προσπαθεί να απαλύνει τη μελαγχολία του Σαούλ. Ο Σαούλ, από την άλλη μεριά, την ίδια ώρα που απολαμβάνει την ευεργεσία προσπαθεί να δολοφονήσει τον ευεργέτη του. Μια εικόνα που επαναλαμβάνεται σ' όλους του αιώνες. Η γλυκύτητα και η χρησιμότητα του διωκόμενου λαού του Θεού, σε αντίθεση με τη σκληρότητα και βαρβαρότητα των διωκτών του. «Οι αιμοβόροι άνθρωποι μισούν τον έντιμο, ενώ οι ευθείς φροντίζουν τη ζωή του» (Παρ. 29:10).

Στην προκειμένη περίπτωση, ο Δαβίδ δυο φορές ξέφυγε τη δολοφονική απόπειρα του Σαούλ, και πολλές φορές στα επόμενα χρόνια του διωγμού που ακολούθησε. Ο Δαβίδ είχε τη δύναμη και τη γενναιότητα ν' αντισταθεί και να

εκδικηθεί. Όμως προτίμησε να φύγει και να κρύβεται στα δάση και στις ερημιές για την ασφάλειά του. Άφησε την εκδίκηση στα χέρια του Δίκαιου Κριτή. Ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Αν κάποιος σας κάνει κακό, μην του το ανταποδίδετε. Φροντίζετε να κάνετε το καλό σ' όλους τους ανθρώπους. Όσο εξαρτάται από σας, να ζείτε ειρηνικά με όλους. Μην αγωνίζεστε, αγαπητοί, να πάρετε εσείς εκδίκηση, γιατί αυτό είναι δουλειά του Θεού την ώρα της κρίσεως. Όπως λέει η Γραφή: Δίκη μου είναι η εκδίκηση, εγώ θα τους το ξεπληρώσω, λέει ο Κύριος. Αν λοιπόν πεινάει ο εχθρός σου, δώσ' του να φάει. Αν διψάει, δώσ' του να πιει. Μ' αυτή την τακτική θα τον κάνεις να αισθανθεί τύψεις και ντροπή. Μην αφήνεις να σε νικήσει το κακό, αλλά να νικάς το κακό με το αγαθό» (Ρωμ. 12:17-21).

Την ασφάλεια και τη σωτηρία του Δαβίδ θα πρέπει να την αποδώσουμε εξολοκλήρου στο άγρυπνο μάτι της πρόνοιας του Θεού. Αυτό πίστευε κι έψαλλε ο Δαβίδ: «Κύριε, φως μου και σωτηρία μου, ποιον θα φοβηθώ; Κύριε, καταφύγιο της ζωής μου, από ποιον θα πανικοβληθώ;.. Θα ψαλμωδήσω και θα παιανίσω για του Κυρίου τη χάρη» (Ψαλμ. 27:1,6). Αυτή τη σωτήρια χάρη του Θεού υμνούμε και δοξολογούμε!

Δαβίδ και Ιωνάθαν, η ευλογημένη και αξιοζήλευτη ταύτιση. Δαβίδ και Σαούλ, η αντίθεση. «Όλα αυτά συνέβαιναν σ' εκείνους ως προεικονίσεις, και γράφτηκαν για να νουθετήσουν εμάς, που ζούμε σε μια εποχή κατά την οποία φτάνουν στο τέλος τους οι αιώνες και οι γενεές. Επομένως, όποιος νομίζει ότι στέκεται καλά στα πόδια του, καλύτερα ας προσέχει να μην πέσει. Οι πειρασμοί που αντιμετωπίσατε ως τώρα δεν ήταν παρά στα ανθρώπινα μέτρα σας. Κι ο Θεός που κρατάει τις υποσχέσεις του, δε θα επιτρέψει σε κανέναν πειρασμό να ξεπεράσει τις δυνάμεις σας αλλά, όταν έρθει ο πειρασμός, θα δώσει μαζί και τη διέξοδο, ώστε να μπορέσετε να τον αντέξετε» (Α' Κορ. 10:11-13).

Στον Θεό ανήκει η δόξα τώρα και παντοτινά! Αμήν

Που κοιτάζεις; Ποιες είναι οι επιλογές σου; (Γέν. 13)

Ευχαριστούμε, αδελφοί, τον Θεό για την ευκαιρία που μας δίνει και σήμερα ν' ανοίξουμε το Λόγο Του και ν' ακούσουμε τη φωνή Του. Είναι μοναδικό προνόμιο να έχουμε την Αγία Γραφή στα χέρια μας και στη γλώσσα μας, και να μπορούμε να τη μελετούμε ελεύθερα και ανεμπόδιστα. Πόσα εκατομμύρια αδελφών μας στερούνται αυτή την ελευθερία. Διώκονται, φυλακίζονται, βασανίζονται, και αρκετοί δίνουν την ίδια τη ζωή τους επειδή επέλεξαν να πάρουν το Λόγο του Θεού στα χέρια τους.

Όμως τα προνόμια συνεπάγονται και ευθύνες. Πόσο εκτιμούμε το θαυμάσιο αυτό δώρο του Θεού; Είναι η καθημερινή μας τροφή; Κανένας από μας δεν ξεχνάει τα καθημερινά γεύματα. Δεν παραλείπουμε τη φυσική μας διατροφή. Τι γίνεται με την πνευματική τροφή;

Τι όμορφο θα ήταν αν όλοι εμείς, που δηλώνουμε πως είμαστε παιδιά του Θεού, να μπορούσαμε να πούμε μαζί με τον Ψαλμωδό: «Μεσ' την καρδιά μου διατηρώ τα λόγια σου για να μην αμαρτήσω απέναντί σου. Ευλογημένος να 'σαι, Κύριε! Δίδαξέ με τους νόμους σου. Τα χείλη μου απαριθμούν του στόματός σου όλες τις αποφάσεις. Χαίρομαι να τηρώ τις εντολές σου, σαν να 'τανε δικοί μου όλοι οι θησαυροί. Θα στοχαστώ πάνω στους νόμους σου, τους δρόμους σου θα μελετήσω Απόλαυσή μου θα 'ναι οι νόμοι σου, το λόγο σου δεν θα τον λησμονήσω» (Ψαλμ. 119:11-16).

Και ο Απ. Παύλος δηλώνει: «Όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη και ωφέλιμη για διδασκαλία, για έλεγχο, για διόρθωση, για διαπαιδαγώγηση η οποία οδηγεί σε μια ζωή δικαιοσύνης, έτσι που να είναι ολοκληρωμένος ο άνθρωπος του Θεού, καταρτισμένος για κάθε καλό έργο» (Β' Τιμ. 3:16,17).

Η μελέτη μας είναι πάνω στο 13^ο κεφάλαιο του βιβλίου της Γένεσης. Στο προηγούμενο κεφάλαιο, περιγράφεται η αποτυχία του Άβραμ να σταθεί σωστά και να δώσει τη μαρτυρία του Αληθινού Θεού μέσα στην ειδωλολατρική Αίγυπτο. Ο Θεός, με την πλούσια χάρη Του, τον απελευθέρωσε με θαυμαστό τρόπο. Ο Άβραμ ξαναγυρίζει στη Βαιθήλ, εκεί που είχε κτίσει αρχικά θυσιαστήριο στον Κύριο. Ο Άβραμ επανάκτησε έτσι τον πνευματικό του προσανατολισμό. Επανήλθε στη στενή σχέση του με τον Θεό. «Εκεί ο Άβραμ προσευχήθηκε στον Κύριο» (Γέν. 13:4).

Στην πνευματική μας πορεία μέσα στον κόσμο της αμαρτίας είναι ενδεχόμενο να πέσουμε. Ο Λόγος του Θεού έχει προβλέψει και γι' αυτές τις περιπτώσεις. Ο Απ. Ιωάννης μας λέει: «Παιδιά μου, αυτά σας τα γράφω για να σας προτρέψω να μην αμαρτάνετε. Αν όμως κάποιος αμαρτήσσει, έχουμε συνήγορο κοντά στον Πατέρα, τον δίκαιο Ιησού Χριστό» (Α' Ιωάν. 2:1).

Παθολογική κατάσταση είναι η επιμονή στην πτώση, η αχαρακτήριστη ισχυρογνωμοσύνη. Να, πως την περιγράφει ο προφήτης Ιερεμίας: «Ο Κύριος με πρόσταξε να πω στο λαό του: «Αν κάποιος πέσει, δε θα ξανασηκωθεί; Αν κάποιος το δρόμο του χάσει, δε θα τον ξαναβρεί; Γιατί, λοιπόν αυτός ο λαός μου της Ιερουσαλήμ απομακρύνεται αδιάκοπα χωρίς ποτέ το δρόμο του να βρίσκει; Στα είδωλά τους προσκολλώνται κι αρνούνται να επιστρέψουν» (Ιερ. 8:4,5).

Πού κοιτάζεις; Ποιες είναι οι επιλογές σου; Το θέμα μας βασίζεται στη συμπεριφορά δυο ανθρώπων του Θεού, του Άβραμ και του Λωτ. Δυο άνθρωποι που ξεκίνησαν μαζί και πορεύτηκαν μαζί για κάποια χρόνια. Όμως, μια διαμάχη των ποιμένων τους, μια κρίση στη συνύπαρξή τους, άλλαξε ολοκληρωτικά τους δρόμους τους. Οι πορείες τους ήταν διαμετρικά αντίθετες και η κατάληξή τους εντελώς διαφορετική. Ο Άβραμ ονομάστηκε Αβραάμ=Πατέρας πλήθους εθνών και «φίλος του Θεού». Ο Λωτ έμεινε ένα παράδειγμα προς αποφυγήν. Τι συνέβη;

Α. Η αιτία της διαμάχης ήταν τα πλούτη τους, το πρώτο σημείο. Εδώ έχουμε ένα ατυχές περιστατικό ανάμεσα στους δυο αχώριστους, μέχρι τότε, συντρόφους. Διαβάζουμε στο κείμενό μας: «Ο Άβραμ ήταν πάρα πολύ πλούσιος σε κοπάδια, ασημί και χρυσάφι... Ο Λωτ, που συνόδευε τον Άβραμ, είχε κι αυτός αποκτήσει, πρόβατα, βόδια και σκηνές» (Γέν. 13:2,5).

Ο Θεός ευλόγησε το Λωτ στην άγια συντροφιά με τον άνθρωπο του Θεού, τον Άβραμ. Η συντροφιά των αγίων είναι πάντοτε πηγή ευλογιών. Τώρα παρουσιάστηκε ένα πρόβλημα: «Η χώρα όμως δεν επαρκούσε για να κατοικήσουν και οι δυο μαζί, γιατί τα υπάρχοντά τους ήταν πολλά» (Γέν. 13:6). Δεν επαρκούσε για να συνυπάρχουν άνετα ευρύχωρα και ειρηνικά. Η φτώχεια, οι ταλαιπωρίες, οι στερήσεις και οι περιπλανήσεις δε μπόρεσαν να χωρίσουν τους δυο συγγενείς, τον Άβραμ και το Λωτ. Τα πλούτη όμως το κατάφεραν να τους απομακρύνουν. Συχνά τα πλούτη είναι η αιτία διαμάχης και φιλονικίας ανάμεσα σε συγγενείς και γείτονες. Χωρίζουν και τους καλύτερους φίλους.

α. Τα άμεσα όργανα της διαμάχης ήταν οι βοσκοί, η πρώτη παρατήρηση. Ο ερεθισμός πρωτάρχησε ανάμεσα στους ποιμένες. Μάχονταν για το ποιοι θα έχουν την καλύτερη βοσκή ή το καλύτερο νερό. Και οι δυο πλευρές ενδιαφέρονταν για το καλό των αφεντικών τους. Έτσι, τουλάχιστον, νόμιζαν. Το αποτέλεσμα όμως ήταν πολύ δυσάρεστο.

Κακοί υπάλληλοι συχνά προκαλούν μεγάλη καταστροφή. Η υπερηφάνεια, τα πάθη, τα ψέματα και οι συκοφαντίες προσφέρουν πολύ κακή υπηρεσία στις σχέσεις, στις συγγένειες, στις γειτονίες και στις Εκκλησίες. Αυτές οι συμπεριφορές εξυπηρετούν τα σχέδια του σατανά και ο Θεός τις απεχθάνεται.

β. Ο κίνδυνος και το σκάνδαλο, η δεύτερη παρατήρηση. Εκείνη την περίοδο οι δυο άνθρωποι του Θεού, ο Άβραμ και ο Λωτ, ζούσαν ανάμεσα σε εχθρικούς λαούς: «Στη χώρα τότε κατοικούσαν οι Χανααναίοι και οι Φερεζαίοι» (Γέν. 13:7). Αυτό ήταν ο κίνδυνος. Αν ο Άβραμ και ο Λωτ δε μπορούσαν να συμφωνήσουν μεταξύ τους, αν δεν ήταν σε θέση να λύσουν τις απλές διαφορές των ποιμένων τους ειρηνικά, πως θ' αντιμετώπιζαν την εξωτερική απειλή, τους κοινούς εχθρούς τους; Η διαίρεση στην οικογένεια, στην κοινωνία, στην Εκκλησία είναι επιζήμια. Αποδεικνύεται συχνά καταστροφική. Οι δυο φίλοι θα έμεναν ανυπεράσπιστοι, εκτεθειμένοι στους εχθρούς τους.

Υπάρχει όμως κάτι πιο σημαντικό: **το σκάνδαλο.** Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι τα μάτια των γειτονικών λαών ήταν προσηλωμένα επάνω τους. Ο Άβραμ και ο Λωτ ισχυρίζονταν ότι λατρεύουν τον Ύψιστον Θεό. Διακήρυτταν την πίστη τους στο Γιαχβέ, στον Κύριο. Ποια θα ήταν τώρα η εντύπωση των γειτόνων τους, εάν τους έβλεπαν να μάχονται μεταξύ τους; Μιλούσαν για την προσήλωσή τους στον Αληθινό Θεό και για την αγιότητα. Ποια θα ήταν η μαρτυρία τους;

Πόσο θα πρέπει να προσέχουμε, αδελφοί, στη συμπεριφορά μας! Η μεγαλύτερη ζημιά στην Εκκλησία του Χριστού γίνεται από μέσα. Η διαμάχη μεταξύ των Χριστιανών καταστρέφει τη μαρτυρία του Ευαγγελίου. Δυσφημείται ο Θεός κι η διδασκαλία του Ευαγγελίου (Α' Τιμ. 6:1). Ο Απ. Παύλος γράφει: «Εσύ που καυχέσαι για το νόμο, ντροπιάζεις τον Θεό παραβαίνοντας το νόμο; Όπως λέει η Γραφή, εξαιτίας σας διασύρεται το όνομα του Θεού από τους ειδωλολάτρες» (Ρωμ. 2:23,24). Η ειρηνική επίλυση των διαφορών δοξάζει τον Θεό. Αυτό το δρόμο ακολούθησε ο Άβραμ.

Β. Η πρωτοβουλία του Άβραμ ήταν ευγενική, το δεύτερο σημείο. Η πρόληψη είναι καλύτερη από τη θεραπεία-βασική αρχή της Ιατρικής. Η διαφύλαξη και η διατήρηση της ειρήνης πρέπει να είναι η επιθυμία και η επιδίωξη όλων μας. Αλλά, εάν και όταν υπάρξουν διαφορές, πρέπει να τακτοποιούνται με τρόπο Χριστιανικό. Ο Άβραμ, με τη σοφία και την ταπεινοφροσύνη του, έκανε το πρώτο βήμα, παρ' όλο που ήταν μεγαλύτερος και ισχυρότερος.

α. Η πρόταση του Άβραμ για ειρήνη ήταν φιλική, η πρώτη παρατήρηση. «Είπε λοιπόν ο Άβραμ στο Λωτ: «Ας μην υπάρχει διαμάχη ανάμεσά μας κι ανάμεσα στους βοσκούς μου και στους βοσκούς σου» (Γέν. 13:8). Εδώ φαίνεται το πράο και ταπεινό πνεύμα του Άβραμ. Είναι ο άνθρωπος που ελέγχει τα πάθη του, αποφεύγει την οργή. Δίνει τη γλυκιά απάντηση που καταπραΰνει το θυμό του αντιπάλου. Ο Κύριος Ιησούς προτρέπει: «Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση» (Ματθ. 11:29).

β. Τα ο επιχείρημα του Άβραμ ήταν πειστικό, η δεύτερη παρατήρηση. Ο Άβραμ υπενθυμίζει στο Λωτ τη συγγενική τους σχέση: «Εμείς είμαστε αδέρφια» (Γέν. 13:8). Πόσο συχνά λησμονούμε πως ανήκουμε στην ίδια οικογένεια, στην Εκκλησία του Χριστού! Ο Απ. Παύλος επιτιμά τους Κορίνθιους Χριστιανούς για την αποτυχία τους να λύσουν τις μικροδιαφορές τους. Καντηριάζει μάλιστα το κατάντημά τους να προσφεύγουν στα κοσμικά δικαστήρια. Είναι πραγματικά ντροπή και καταισχύνη. «Γιατί δεν προτιμάτε να είστε οι αδικημένοι; Γιατί δεν προτιμάτε να ζημιώνεστε; Αντίθετα, εσείς αδικείτε και ζημιώνετε άλλους, και μάλιστα αδερφούς» (Α' Κορ. 6:7,8).

γ. Η συμπεριφορά του Άβραμ ήταν συγκαταβατική, η τρίτη παρατήρηση. Δεν ήταν όλη η γη δική του; Δεν του την υποσχέθηκε ο Κύριος αμέσως μετά την άφιξή του; Και όμως, για χάρη της ειρήνης, ο Άβραμ δεν εκμεταλλεύεται τα προνόμιά του. Είναι πρόθυμος να κάνει υποχωρήσεις. Ο Άβραμ αποδεικνύεται πραγματικός ειρηνοποιός. Δε διώχνει το Λωτ, παρ' όλο που είχε το δικαίωμα και τη δύναμη να το κάνει. Απλά τον συμβουλεύει πως πρέπει ν' αποχωριστούν ειρηνικά και να παραμείνουν καλοί φίλοι. Κάνει μάλιστα την καταπληκτική παραχώρηση. Του δίνει το δικαίωμα της πρώτης επιλογής. Μια συγκατάβαση εντελώς ασυνήθιστη, που φανερώνει τη μεγαλοψυχία και τη γενναιοδωρία του γνήσιου ανθρώπου του Θεού: «Όλη η χώρα είναι στη διάθεσή σου. Ας χωρίσουμε, λοιπόν. Αν εσύ πας προς τα αριστερά, εγώ θα πάω προς τα δεξιά. Κι αν εσύ πας προς τα δεξιά, εγώ θα πάω προς τα αριστερά» (Γέν. 13:9). Είναι πραγματικά μεγαλειώδες!

Ποια είναι η δική μας συμπεριφορά σε περιόδους κρίσης; Έχει κάποια ομοιότητα μ' εκείνη του Άβραμ; Μάλλον ακολουθούμε τον τρόπο του Λωτ. Στη συγκατάβαση του Άβραμ ο Λωτ δεν έδειξε κανένα ίχνος ευγένειας ή

εκτίμησης στο θείο του, στον οποίο όφειλε τα πάντα. Ο εγωισμός τυφλώνει και κάνει τον άνθρωπο αγενή και αγάριστο.

Γ. Η επιλογή του Λωτ ήταν σαρκική, το τρίτο σημείο. «Ο Λωτ κοίταξε ολόγυρα και είδε την κοιλάδα του Ιορδάνη, που ποτιζόταν ολόκληρη μέχρι τη Σηγώρ. Πριν καταστρέψει ο Κύριος τα Σόδομα και τα Γόμορρα, η περιοχή ήταν σαν παράδεισος, σαν τη χώρα της Αιγύπτου» (Γέν. 13:10).

Εκ πρώτης όψεως ο Λωτ έκανε την καλύτερη επιλογή. Όλη η διαμάχη των ποιμένων δεν ήταν για τη βοσκή και το νερό; Να, λοιπόν, που όλη η κοιλάδα του Ιορδάνη, με το άφθονο νερό, είναι στη διάθεσή του. Εκείνη η πανέμορφη κοιλάδα, που φαινόταν στα μάτια του σαν τον παράδεισο της Εδέμ, τώρα του άνοιγε μια θαυμάσια προοπτική. Ήταν η χαρά όλης της γης. Δεν αμφέβαλε καθόλου για την ορθότητα της επιλογής του Εκεί θα είχε την πιο άνετη διαμονή, και σίγουρα θ' αποκτούσε άφθονα πλούτη. Αυτός ήταν ο στόχος του. Εκεί απέβλεπε.

Που κοιτάζεις; Ποια είναι η επιλογή σου;

α. Η επιθυμία των οφθαλμών, η απληστία και η υπεροψία ήταν το πρώτο λάθος του Λωτ. Ποια ήταν η πρώτη συνέπεια της σαρκικής επιλογής του Λωτ; Τι συνέβη; Τα επόμενα νέα που διαβάζουμε, είναι ότι βρέθηκε ανάμεσα σε αντιμαχόμενα στρατεύματα εννιά βασιλιάδων της Μέσης Ανατολής. Και το αποτέλεσμα: «Οι νικητές λεηλάτησαν τα Σόδομα και τα Γόμορρα και πήραν όλα τα αποθέματα τροφίμων. Πήραν ακόμη αιχμάλωτο τον ανιψιό του Άβραμ, το Λωτ, που κατοικούσε στα Σόδομα, και όλα τα υπάρχοντά του και έφυγαν» (Γέν. 14:11,12). Ο Άβραμ, αφήνοντας πίσω την αδικία που του έγινε, κινούμενος από αγάπη και με κίνδυνο της ζωής του, ελευθέρωσε το συγγενή του με τρόπο θριαμβευτικό (Γέν. 14:13-16). Ελεύθερο τώρα ξαναβρίσκουμε το Λωτ στην παλιά του κατοικία. Άρχοντας πλέον να κάθεται στην πύλη της πόλης των Σοδόμων. Η καμπάνα του Θεού χτύπησε πολύ δυνατά για το Λωτ, όμως εκείνος δεν ξύπνησε.

β. Ο συμβιβασμός, το δεύτερο λάθος του Λωτ. «Μην κάνετε αταίριαστους δεσμούς με άπιστους. Γιατί ποια σχέση μπορεί να έχει η δικαιοσύνη με την ανομία; Ή τι κοινό υπάρχει ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι; Ποια συμφωνία μπορεί να γίνει ανάμεσα στον Χριστό και στο διάβολο; Ή τι έχει να μοιράσει ο πιστός με τον άπιστο; Μπορεί να υπάρχουν στον ίδιο τόπο ο ναός του Θεού και ο ναός των ειδώλων;» (Β' Κορ. 6:14-16).

Ποια ήταν η ποιότητα ζωής του ανθρώπου του Θεού μέσα στα Σόδομα; Ο Λωτ υποτίμησε τη βαρύτητα της κακίας των Σοδόμων, κι ο Απ. Πέτρος περιγράφει την ταλαιπωρία του: «Έσωσε όμως τον δίκαιο Λωτ, ο οποίος υπέφερε από την ανήθικη συμπεριφορά των ανόμων, γιατί σπάρανε μέρα με τη μέρα η καρδιά του από τα άνομα έργα που έβλεπε κι άκουγε ο δίκαιος αυτός άνθρωπος, ζώντας ανάμεσά τους» (Β' Πέτρ.2:7,8).

Και ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Ο Λωτ δεν είδε ούτε μια άσπρη μέρα ως το τέλος της ζωής του. Ο Κύριος τον έβγαλε βίαια από τα Σόδομα και τον έσωσε, χάρη στη μεσιτική προσευχή του Αβραάμ, του θείου του, καθώς «Τότε ο Κύριος άφησε να βρέξει θειάφι και φωτιά στα Σόδομα και στα Γόμορρα εκ μέρους του Κυρίου, από τον ουρανό» (Γέν. 19:24). Έχασε τα πάντα, ακόμη και τη γυναίκα του, και κατάντησε θύμα αιμομιξίας των θυγατέρων του. Παραμένει στην ιστορία ένα παράδειγμα προς αποφυγήν. Ο Λωτ σώθηκε «όπως ένας που περνάει μέσα από τις φλόγες» (Α' Κορ. 3:15).

«Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ό,τι σπέρνει ο άνθρωπος, αυτό θα θερίσει. Έτσι, όποιος σπέρνει στον αγρό των αμαρτωλών επιθυμιών του, θα θερίσει από εκεί ως καρπό την καταστροφή. Όποιος όμως σπέρνει στον αγρό του Πνεύματος, αυτός θα θερίσει ως καρπό του Πνεύματος την αιώνια ζωή» (Γαλ. 6:7,8).

Στον αντίποδα βρίσκεται ο ευλογημένος άνθρωπος του Θεού, ο Άβραμ.

Δ. Η επιλογή του Άβραμ ήταν πνευματική, το τέταρτο και τελευταίο σημείο. Από ανθρώπινη άποψη ο Άβραμ θα μπορούσε να θεωρηθεί αποτυχημένος. Έχασε, «μέσα από τα χέρια του», την εύφορη κοιλάδα του Ιορδάνη. Έχασε τη συντροφιά του φίλου και συγγενή του και, μετά την αναχώρηση του Λωτ, εξασθένησε η άμυνά του απέναντι στους κοινούς εχθρούς τους. Όμως ο Άβραμ δεν έκανε καμιά σπασμωδική κίνηση. Έμεινε στον τόπο του και περίμενε τη σαφή οδηγία του Θεού.

α. Η θεϊκή επίσκεψη στον Άβραμ, η πρώτη παρατήρηση. Πότε μίλησε ο Θεός στον Άβραμ; Όταν απομακρύνθηκε ο Λωτ και έληξε η διαμάχη. Η γαλήνη και η ηρεμία είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για ν' ακουστεί η φωνή του Θεού. Μετά την αυταπάτηση του Άβραμ ο Θεός έδειξε την εύνοιά Του στο δούλο Του. Η παρουσία του Θεού καλύπτει όλα τα κενά που οι συγγενείς και φίλοι είναι πιθανό να προκαλέσουν. Η εμπιστοσύνη μας δεν πρέπει να στηρίζεται σε ανθρώπους: «Ο Κύριος λέει: «Καταραμένος ο άνθρωπος που σε άνθρωπο ελπίζει, που από μένα απομακρύνεται και στηρίζεται σε ανθρώπινη δύναμη. Θα είναι σαν το θάμνο στην έρημο. Μένει εκεί στα βράχια της ερήμου, σε τόπο άγονο και ακατοίκητο. Ποτέ του δε θα δει καλό. Ευλογημένος όμως είν' ο άνθρωπος που ελπίζει σ' εμένα και μ' εμπιστεύεται» (Ιερ. 17:5-7).

Όταν ο Λωτ διάλεξε την καρποφόρα κοιλάδα και πήγε να την κατακτήσει, ήταν ενδεχόμενο ο Άβραμ να πέσει

στον πειρασμό και να μετανιώσει για την τόσο μεγάλη παραχώρηση. Ήταν τότε ακριβώς που ο Κύριος έκανε την εμφάνισή Του, για να επαληθευτεί η διαβεβαίωση και η προτροπή του Απ. Παύλου: «Οι πειρασμοί που αντιμετωπίσατε ως τώρα δεν ήταν παρά στα ανθρώπινα μέτρα σας. Κι ο Θεός, που κρατάει τις υποσχέσεις του, δε θα επιτρέψει σε κανέναν πειρασμό να ξεπεράσει τις δυνάμεις σας. Αλλά, όταν έρθει ο πειρασμός, θα δώσει μαζί και τη διέξοδο, ώστε να μπορέσετε να τον αντέξετε» (Α΄ Κορ.10:13).

β. Η μεγαλειώδης Θεϊκή υπόσχεση στον Άβραμ, η δεύτερη παρατήρηση. «Αφού ο Άβραμ είχε αποχωριστεί από το Λωτ, ο Κύριος του είπε: «Σήκωσε τα μάτια σου και κοίτα ένα γύρο από τον τόπο που βρίσκεσαι, προς το βορρά και το νότο, προς την ανατολή και τη δύση. Όλη τη χώρα που βλέπεις θα τη δώσω σ' εσένα και στους απογόνους σου για πάντα» (Γέν. 13:14,15). Τα δώρα του Θεού είναι τέλεια και πλούσια. Χάρισε στον Άβραμ και στους απογόνους του την άγια γη, τη χώρα του Εμμανουήλ, το σύμβολο και την πρόγευση της άνω Ιερουσαλήμ. Που κοιτάζεις; Ποιες είναι οι επιλογές σου; Η σαρκική, η υλιστική επιλογή του Λωτ τον κατέστησε αστείο στους μέλλοντες γαμπρούς του. Δεν έλαβαν στα σοβαρά τα λόγια του. Μήπως σας θυμίζει κάτι; Βλέπετε κάποιες ομοιότητες με το κατάντημα της χώρας μας; Όλες οι επιλογές και οι επιδιώξεις μας ως έθνος και ως άτομα τις τελευταίες δεκαετίες ήταν υλιστικές. Απομακρυνθήκαμε από τον Θεό και από το Λόγο Του. «Καθώς το λέει ο λόγος: αυτός που σπέρνει άνεμο, θύελλα θα θερίσει» (Ωσ.8:7).

Σαν το Λωτ γίναμε περίγελως όλου του κόσμου και το μέλλον διαγράφεται αβέβαιο και σκοτεινό! Είναι καιρός να μετανοήσουμε, να διορθώσουμε τους δρόμους μας, να κάνουμε αποκατάσταση. Ας ακούσουμε και ας συντονιστούμε με την οδηγία του Κυρίου, όπως ο Άβραμ. Ο προφήτης Ιερεμίας στο βιβλίο των Θρήνων μας λέει: «Μα η ελπίδα έρχεται ετούτο όταν θυμάμαι: πως του Κυρίου η ευσπλαχνία δεν εξαντλήθηκε, ούτε τελείωσε το έλεός του. Την κάθε αυγή ξαναγεννιούνται. Κι είν' η πιστότητά του απέραντη» (Θρ. 3:21-23). Και ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Όλα αυτά σας τα λέω επειδή, όπως ξέρετε, είναι κοντά το τέλος. Ήρθε η ώρα να ξυπνήσουμε από τον ύπνο. Γιατί τώρα η τελική σωτηρία βρίσκεται πιο κοντά μας παρά τότε που πιστέψαμε. Η νύχτα όπου να 'ναι φεύγει, και η μέρα κοντεύει να 'ρθεί. Γι' αυτό ας πετάξουμε από πάνω μας τα έργα του σκότους, κι ας φορέσουμε τα όπλα του φωτός» (Ρωμ. 13:11,12).

Που κοιτάς; Στους ανθρώπους, στους σύγχρονους ειδωλολατρικούς τόπους; Η καμπάνα του Θεού χτυπάει σήμερα για τον καθένα μας ξεχωριστά! Ας ακούσουμε τη φωνή του Κυρίου: «Στραφείτε σ' εμένα για να σωθείτε, όλα τα πέρατα της γης, γιατί εγώ είμαι ο Κύριος, κι άλλος Θεός εκτός από μένα δεν υπάρχει» (Ησ. 45:22).

Μην αναβάλλεις. Αύριο ίσως θα είναι πολύ αργά!

Το πιθάρι με το αλεύρι που δεν άδειασε (Α΄ Βασ. 17:8-16)

Ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε είναι θαυμαστός Θεός. Είναι ο Κύριος του Ουρανού και της γης. Οι επεμβάσεις Του είναι αγαθές και αναρίθμητες. Έτσι, ένα από τα ονόματα με τα οποία αποκαλύπτεται ο Κύριος, ήδη από την Π. Διαθήκη, είναι Γιαχβέ-Ιερέ, ο Κύριος που προβλέπει και φροντίζει.

Σ' αυτό τον Θεό στηρίχθηκε ο Αβραάμ με πίστη και είχε τη δύναμη να προχωρήσει στο όρος Μοριά και να προσφέρει το μονάκριβο γιο του, τον Ισαάκ, θυσία στον Θεό. Αυτή την ιδιότητα του Μεγάλου Θεού διακηρύττει ο Απ. Παύλος, καθώς εκφράζει τη βαθιά ευγνωμοσύνη του στους πιστούς Χριστιανούς των Φιλιππων, για τα δώρα της αγάπης που του έστειλαν στη φυλακή της Ρώμης: «Έτσι κι όλες τις δικές σας ανάγκες θα τις καλύψει ο Θεός μου σύμφωνα με τον πλούτο του, που μας χαρίζει διά του Ιησού Χριστού, για να δοξάζεται η αγαθότητά του» (Φιλ. 4:19).

Η κεντρική αλήθεια της ιστορίας μας είναι πως ο Θεός, που φρόντισε τον Ηλία και τη χήρα της Σαρεπτά, φροντίζει όλους εκείνους που Τον εμπιστεύονται. Την ίδια αλήθεια διδάσκει ο Ιησούς στην επί του Όρους Ομιλία Του: «Γι' αυτό, λοιπόν, σας λέω: Μη μεριμνάτε για τη ζωή σας, τι θα φάτε και τι θα πιείτε ούτε για το σώμα σας, τι θα ντυθείτε. Η ζωή σας δεν είναι σπουδαιότερη από την τροφή; Και το σώμα δεν είναι σπουδαιότερο από το ντύσιμό; Κοιτάξτε τα πουλιά που δεν σπέρνουν ούτε θερίζουν ούτε συνάζουν αγαθά σε αποθήκες, κι όμως ο ουράνιος Πατέρας σας τα τρέφει. Εσείς δεν αξίζετε πολύ περισσότερο απ' αυτά... Και γιατί τόσο άγχος για το ντύσιμό σας; Ας σας διδάξουν τα αγριόκρινα πώς μεγαλώνουν: δεν κοπιάζουν ούτε γνέθουν. Κι όμως σας βεβαιώνω πως ούτε ο Σολομών σ' όλη του τη μεγαλοπρέπεια δεν ντυνόταν όπως ένα από αυτά. Αν όμως ο Θεός ντύνει έτσι το αγριόχορτο, που σήμερα υπάρχει κι αύριο θα το ρίξουν στη φωτιά, δε θα φροντίσει πολύ περισσότερο για σας, ολιγόπιστοι;» (Ματ. 6:25,26,28-30).

Η ιστορική αφήγηση. Στη διάρκεια της μεγάλης ανομβρίας και της πείνας που ενέσκηψε σ' ολόκληρο το βασίλειο του Ισραήλ, ο δούλος του Θεού, ο Ηλίας, ήταν κρυμμένος κοντά στο χείμαρρο Χερίθ, ανατολικά του Ιορδάνη. Εκεί, «Οι κόρακες του έφερναν ψωμί και κρέας πρωί και βράδυ, κι έπινε νερό από το χείμαρρο. Μετά όμως από μερικές μέρες ξεράθηκε ο χείμαρρος, γιατί υπήρχε ανομβρία στη χώρα. Τότε μίλησε ο Κύριος στον Ηλία και του είπε: «Σήκω, πήγαινε στη Σαρεπτά, στην περιοχή της Σιδώνας, και μείνε εκεί. Εγώ διέταξα μια χήρα να φροντίζει για την τροφή σου. Σηκώθηκε, λοιπόν, ο Ηλίας και πήγε στη Σαρεπτά» (Α΄ Βασ. 17:6-10).

Η Σαρεπτά βρισκόταν στα ανατολικά παράλια της Μεσογείου, πολλά χιλιόμετρα μακριά από το χείμαρρο Χερίθ. «Όταν έφτασε στην πύλη της πόλης, είδε μια χήρα που μάζευε ξύλα. Της φώναξε και της είπε: «Φέρε μου, σε παρακαλώ, λίγο νερό σ' ένα κύπελλο για να πιω». Ενώ αυτή πήγαινε να φέρει νερό, της φώναξε: «Φέρε μου, σε παρακαλώ, κι ένα κομμάτι ψωμί». Εκείνη απάντησε: «Μα τον αληθινό Θεό, τον Θεό σου, δεν έχω καθόλου ψωμί, παρά μόνο μια χούφτα αλεύρι στο πιθάρι και λίγο λάδι στο δοχείο. Ήρθα εδώ για να μαζέψω δυο ξυλαράκια, να πάω να ετοιμάσω για μένα και το γιο μου ό,τι έχει απομείνει, να το φάμε και μετά να πεθάνουμε» (Α΄ Βασ. 17:10-12).

Η γυναίκα ομολογεί την απόλυτη φτώχεια της, και ο προφήτης του Θεού δοκιμάζει την πίστη της. «Ο Ηλίας όμως της είπε: «Μην ανησυχείς. Πήγαινε και κάνε όπως είπες. Μόνο φτιάξε πρώτα για μένα μια μικρή λαγάνα από τ' αλεύρι σου και φέρε μού την. Έπειτα φτιάξε για σένα και για το γιο σου» (Α΄ Βασ. 13).

Εκεί, στην πιο κρίσιμη στιγμή, έρχεται η θαυμάσια υπόσχεση εν ονόματι Κυρίου: «Γιατί ο Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ, λέει: «το πιθάρι με το αλεύρι δεν θ' αδειάσει και το λάδι στο δοχείο δεν θα λιγосτέψει, ως τη μέρα που ο Κύριος θα στείλει βροχή στη γη». Πήγε, λοιπόν, η γυναίκα κι έκανε όπως της είπε ο Ηλίας. Κι έμεινε να τρώνε αυτός, η ίδια και ο γιος της για πολλές μέρες. Πράγματι, το πιθάρι με το αλεύρι δεν άδειασε και το λάδι στο δοχείο δε λιγόστεψε, όπως ακριβώς είχε πει ο Κύριος μέσω του Ηλία» (Α΄ Βασ. 17:14-16).

Η υπακοή της πίστεως θριάμβευσε. Το θαύμα ακολούθησε. Ο Κύριος προμήθευσε. Το όνομα του Θεού δοξάστηκε. Αξίζει να προσέξουμε ότι αυτό το θαύμα έγινε έξω από τα όρια του Ισραήλ, στην περιοχή της Σιδώνας, σε χώρα των Εθνικών. Για τους Ιουδαίους οι Εθνικοί θεωρούνταν ύλη για τη φωτιά της κόλασης.

Σ' αυτή την ιστορία αναφέρθηκε ο Κύριος Ιησούς στο πρώτο του κήρυγμα, στη συναγωγή της ιδιαίτερης πατρίδας Του, στη Ναζαρέτ. Οι συντοπίτες Του θαύμαζαν τα υπέροχα λόγια Του, αμφισβητούσαν όμως την προέλευση και την αποστολή Του. Ζητούσαν θαύματα για να ικανοποιήσουν απλά την περιέργειά τους. Ο Ιησούς τους απάντησε: «Σας βεβαιώνω, πρόσθεσε, πως κανένας προφήτης δεν είναι δεκτός στην πατρίδα του. Πράγματι, την εποχή του προφήτη Ηλία υπήρξαν πολλές χήρες στον Ισραήλ. Τότε ο ουρανός δεν είχε βρέξει για τρία χρόνια και έξι μήνες και μεγάλη πείνα είχε πέσει σ' όλη τη γη. Ο Θεός όμως δεν έστειλε τον Ηλία σε καμιά απ' αυτές, παρά μόνο σε μια χήρα στα Σαρεπτά της Σιδώνας» (Λουκ. 4:24-26).

Εκείνο που ο Ιησούς θέλει να μας διδάξει είναι πως το έλεος και η χάρη του Θεού δεν περιορίζονται από τα ανθρώπινα σύνορα. Ο Ουράνιος Πατέρας μας «ανατέλλει τον ήλιο του για κακούς και καλούς και στέλνει τη βροχή σε δικαίους και αδίκους» (Ματθ. 5:45). «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. 3:16). Ποια είναι η δική μου, ποια είναι η δική σου θέση μπροστά σ' αυτή την αγάπη; Ο Υιός του Θεού, ο Άγιος και Αναμάρτητος, έγινε αμαρτία και κατάρα για τη δική μου και για τη δική σου σωτηρία (Β' Κορ. 5:21, Γαλ. 3:13). Το έργο της σωτηρίας του Θεού πραγματοποιήθηκε και ολοκληρώθηκε. Ο Ιησούς Χριστός με το σταυρικό Του θάνατο και την Ανάστασή Του άνοιξε για μας τον Ουρανό. Ο Θεός περιμένει τον κάθε αμαρτωλό να μετανοήσει ειλικρινά για την αμαρτία και την ανομία του, να ευχαριστήσει τον Θεό για τη θυσία του Χριστού για λογαριασμό του και να δεχτεί το δώρο της σωτηρίας που του προσφέρει.

Να πως το διατυπώνει ο Απ. Παύλος, με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος: «Πραγματικά, με τη χάρη του σωθήκαμε διά της πίστεως. Κι αυτό δεν είναι δικό μας κατόρθωμα αλλά δώρο του Θεού. Δε σωθήκατε με τα δικά σας έργα κι έτσι κανείς δεν μπορεί να καυχηθεί γι' αυτό. Είμαστε δημιούργημα του Θεού, ο οποίος διά του Ιησού Χριστού μας έκανε καινούριους ανθρώπους, για να μπορούμε να κάνουμε καλά έργα, που τα προετοίμασε ο Θεός, για να είναι μ' αυτά γεμάτη η ζωή μας» (Εφ. 2:8-10).

Η χάρη του Θεού προσφέρεται σε όλους τους ανθρώπους: «ο οποίος (Θεός) θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να γνωρίσουν σε βάθος την αλήθεια. Γιατί ένας είναι ο Θεός κι ένας ο μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός, που πρόσφερε τη ζωή του λύτρο για χάρη όλων» (Α' Τιμ. 2:4-6).

Ο Θεός προσφέρει τη σωτηρία Του εξίσου σ' όλους τους ανθρώπους, Ιουδαίους και Εθνικούς. Οι Ιουδαίοι, ο εκλεκτός λαός του Θεού, λόγω της απιστίας, αστόχησαν. Όμως, το έργο της σωτηρίας του Θεού δεν ακυρώθηκε. «Τι συμπέρασμα, λοιπόν, βγάζουμε απ' όλα αυτά; Οι άλλοι λαοί, οι ειδωλολάτρες, που δε ζητούσαν να βρουν δικαίωση στον Θεό, βρήκαν τη δικαίωση, μια δικαίωση που προέρχεται από την πίστη. Αντίθετα, ο Ισραήλ, που επιδίωκε να δικαιωθεί με την τήρηση του νόμου, δε μπόρεσε να δικαιωθεί με το νόμο. Γιατί; Επειδή θέλησε να το πετύχει όχι με την πίστη στον Θεό, αλλά με τα έργα του νόμου. Έτσι σκόνταψε στο λίθο του προσκόμματος, όπως το είχε πει η Γραφή: Κοιτάζτε, τοποθετώ στη Σιών έναν λίθο για πρόσκομμα, μια πέτρα για πτώση. Όποιος όμως πιστεύει σ' αυτόν, δε θα ντροπιαστεί» (Ρωμ. 9:30-33).

Ο Πανάγαθος Θεός αγκαλιάζει με τη χάρη και το έλεός Του όλους τους ανθρώπους, σ' όλους τους αιώνες και σ' όλες τις εποχές. Ο Απ. Πέτρος, μέσα στο σπίτι του Ρωμαίου εκατόνταρχου Κορνήλιου, έλαβε το λόγο και είπε: «Αλήθεια, τώρα καταλαβαίνω ότι ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις, αλλά δέχεται τον καθένα, σ' όποιον λαό κι αν ανήκει, αρκεί να τον σέβεται και να ζει σύμφωνα με το θέλημά του» (Πρ. 10:34,35).

Ο Θεός μας δεν είναι προσωπολήπτης. Είναι Άγιος και Δίκαιος. Αρκεί να στηριζόμαστε με πίστη στο Λόγο και στις υποσχέσεις Του. Είναι Αξιόπιστος και Αληθινός. Δεν μπορεί ν' αρνηθεί τον Εαυτό Του. Ευλογημένο ας είναι το όνομά Του. «Ό,τι μας έπρεπε για τις αμαρτίες μας δε μας το 'κανε, κι ανάλογα με τις παρανομίες μας δε μας τιμώρησε. Όσο είναι το ύψος τ' ουρανού πάνω απ' τη γη, τόσο απέραντη είναι η αγάπη του για κείνους που τον σέβονται. Όσο απέχει από τη δύση η ανατολή, τόσο απομάκρυνε από μας τις ανομίες μας. Όπως σπλαχνίζεται ο πατέρας τα παιδιά του, έτσι σπλαχνίζεται ο Κύριος εκείνους που τον σέβονται» (Ψαλμ. 103:10-13).

Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό για την ανεκδιήγητη δωρεά του Υιού Του, για την αιώνια σωτηρία που μας χάρισε διά του Ιησού Χριστού. Τον ευχαριστούμε όμως και για τις καθημερινές ευεργεσίες Του, φανερές και αφανείς. Κάθε μέρα μας επιφορτίζει με τα δικά Του αγαθά. Για τον ήλιο που μας θερμαίνει και μας ζωογονεί, και για τον αέρα που αναπνέουμε. Για το νερό και τις τροφές που αδιάκοπα μας χορηγεί. Για το μέτρο της υγείας που απολαμβάνουμε. Είναι όλα δώρα της απέραντης αγάπης του Ουράνιου Πατέρα μας. Τίποτε δεν είναι δικό μας. Ο Θεός «είναι που δίνει σε όλα ζωή και πνοή και τα πάντα... Γιατί μέσα σ' αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε» (Πρ. 17:25,28).

Ο Θεός μας είναι Θεός που προβλέπει και φροντίζει. Αξίζει να παρατηρήσουμε πως το πιθάρι με το αλεύρι ποτέ δεν γέμισε αλλά ούτε και άδειασε. Η υπόσχεση του Κυρίου δεν ήταν ότι θα γεμίσει, αλλά δεν θα αδειάσει όλα τα χρόνια της ανομβρίας. Πολύτιμο μάθημα για τον καθένα μας. Ο Θεός γνωρίζει τον κίνδυνο που διατρέχουμε στον καιρό της αφθονίας. Η μνήμη μας είναι συχνά πολύ ασθετική σε σχέση με τις ευεργεσίες του Θεού στη ζωή μας. Πόσο εύκολα και γρήγορα λησμονούμε τις θαυμαστές επεμβάσεις του Κυρίου!

Όταν όλα πηγαίνουν καλά κι έχουμε τα πάντα, σχηματίζουμε την ψευδαισθηση ότι τα καταφέραμε μόνοι μας. Ξεχνούμε το γεγονός πως όλα όσα έχουμε και ό,τι είμαστε είναι δώρα του Θεού και τα οφείλουμε στην παράταση του ελέους και της χάρις Του. Τίποτε δεν μπορούμε να επιτύχουμε μόνοι μας. Ο Κύριος Ιησούς λέει: «χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν. 15:5). Οποιαδήποτε ικανότητά μας προέρχεται από τον Θεό.

Πόσο σπάνιος είναι ο καρπός της ταπεινοφροσύνης του πνεύματος! Πόσο λίγο διδασκόμαστε από το παράδειγμα του Κυρίου μας! «Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πρᾶος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση» (Ματθ. 11:29).

Ο Αγοῦρ ἦταν ειλικρινής μπροστά στον Θεό: «Δυο πράγματα γυρεύω από σένα, Θεέ μου,. Προτού πεθάνω μη μου τα αρνηθείς. Φύλαξέ με απ' το να χρησιμοποιήσω δόλο ή ψευτιά. Φτώχεια μη μου δώσεις μα ούτε πλούτο. Δίνε μου μόνο το απαραίτητο ψωμί, μήπως παραχορτάσω και σε αρνηθώ, και πω «ποιος είναι ο Κύριος;» Η πάλι μήπως μες στη φτώχεια κλέψω και δυσφημήσω τον Θεό μου» (Παρ. 30:7-9).

Τα λόγια αυτά φέρνουν στη μνήμη μας την προσευχή που μας δίδαξε ο Κύριος και που, πολύ συχνά, την αγνοούμε μέσα στη δίνη της καθημερινότητας: «Πατέρα μας που βρίσκεσαι στους ουρανούς... Δώσε μας σήμερα τον απαραίτητο για τη ζωή μας ἄρτο» (Ματθ. 6:9,11).

«Πράγματι το πιθάρι με το αλεύρι δεν ἄδειασε και το λάδι στο δοχείο δε λιγόστεψε, ὅπως ακριβῶς εἶχε πει ο Κύριος μέσω του Ηλία» (Α' Βασ. 17:16), και το περιεχόμενό τους ἦταν αρκετό για τη συντήρηση τριῶν ανθρώπων σ' ὅλη τη διάρκεια της ανομβρίας.

Η αυτάρκεια πόσο απαραίτητη και χρήσιμη είναι! Ο Απ. Παῦλος την εἶχε μάθει πολύ καλά: «Εγώ ἔμαθα να αρκούμαι σε ὅσα ἔχω. Μπορώ να ζήσω και με στερήσεις και με αφθονία. Ἐχω μάθει ν' αντιμετωπίζω κάθε φορά οποιαδήποτε κατάσταση: και να εἶμαι χορτάτος και να πεινώ. Και να ἔχω περίσσειμα και να στερούμαι» (Φιλ. 4:11,12). Γι' αυτό το λόγο συμβουλεύει το νεαρό Τιμόθεο κι εμάς σήμερα: «Και βέβαια, η ευσέβεια είναι μεγάλος πλούτος, μόνο ὅμως για ὅποιον ικανοποιείται με ὅσα ἔχει. Γιατί τίποτα δε φέραμε μαζί μας ὅταν ἤρθαμε στον κόσμος, και είναι φανερό πως ούτε μπορούμε να βγάλουμε τίποτα φεύγοντας. Ὅταν ἔχουμε, λοιπόν, τροφές και ενδύματα, θα αρκεστούμε σ' αυτά. Ὅσοι ὅμως θέλουν να πλουτίσουν πέφτουν σε πειρασμό, σε παγίδα του διαβόλου και σε πολλές επιθυμίες ἀνόητες και βλαβερές, που βυθίζουν τους ανθρώπους στην καταστροφή και στο χαμό» (Α' Τιμ. 6:-9).

Επίλογος. Η ιστορία της χήρας στη Σαρεπτά της Σιδώνας στάθηκε ενθάρρυνση και παρηγοριά για τους πιστούς του Χριστού σ' ὅλους τους αἰῶνες. Ο Θεός μας είναι Θεός που προβλέπει, που φροντίζει, που προμηθεύει. Αδέλφια, πως αντιμετωπίζουμε τις προκλήσεις της ζωής; Μήπως αφήνουμε τους φόβους, την αβεβαιότητα και την ανασφάλεια του κόσμου να κλονίσει την πίστη μας; Πόσο υπολογίζουμε, πόσο εκτιμούμε την τέλεια, την ἀπέραντη αγάπη του Θεού στο καθημερινό μας περπάτημα; Εἶναι και για μας ο Θεός που προμηθεύει; Κύριε, αύξησέ μας την πίστη! Αμήν.

Η αιώνια διαθήκη της χάρις (Ησ. 55)

Ευχαριστούμε τον Θεό, αδέρφια, για το γραπτό Του Λόγο, την Αγία Γραφή. Είναι το βιβλίο που πολεμήθηκε λυσσαλέα σ' όλους τους αιώνες, ακόμη και σήμερα. Και όμως, είναι το βιβλίο με την μεγαλύτερη κυκλοφορία σ' ολόκληρο τον κόσμο. Εκατομμύρια αντιτύπων κυκλοφορούν κάθε χρόνο σε περισσότερες από 2500 γλώσσες και διαλέκτους. Είναι ο μοναδικός πνευματικός θησαυρός καθώς, μέσα από τις θεόπνευστες σελίδες του, μεταδίδει το μήνυμα της ζωής, της ελπίδας και της παρηγοριάς.

Πόσο εκτιμούμε το Λόγο του Θεού; Ποια θέση έχει στην καθημερινή μας ζωή; Η μελέτη της Αγίας Γραφής είναι πολύ χρήσιμη, αλλά και η εφαρμογή της στην καθημερινή μας πορεία είναι ακόμη πιο σημαντική. Στον Ιησού του Ναυή ο Κύριος είπε: «Μην πάψεις ποτέ να επαναλαμβάνεις τις εντολές αυτού του βιβλίου του νόμου και να το μελετάς μέρα και νύχτα, για να εφαρμόζεις πιστά όλα όσα είναι γραμμένα σ' αυτό. Τότε θα έχεις επιτυχία στα έργα σου και θα ευημερείς» (Ιησ. 1:8).

Η Επιστολή προς Εβραίους ανοίγει με τη δήλωση: «Αφού ο Θεός τα παλιά χρόνια μίλησε στους προπάτορες πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους διά των προφητών, σ' αυτούς εδώ τους έσχατους καιρούς μίλησε σ' εμάς μέσω του Υιού του» (Εβρ. 1:1). Και ο Απ. Πέτρος βεβαιώνει: «Γιατί καμιά προφητεία δεν προήλθε ποτέ από ανθρώπινο θέλημα, αλλά από το Άγιο Πνεύμα, αξιώθηκαν άγιοι άνθρωποι να μιλήσουν εκ μέρους του Θεού» (Β' Πέτρ. 1:21).

Ένας απ' αυτούς τους άγιους ανθρώπους ήταν και ο Ησαΐας ο προφήτης που έδρασε και έγραψε από το 740 έως το 710 π.Χ. Πολλές από τις προφητείες του αναφέρονται στην Κ. Διαθήκη, καθώς βρήκαν την εκπλήρωσή τους στο πρόσωπο και στο έργο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Είναι χαρακτηριστικές οι προφητείες του Ησαΐα για την παρθενική γέννηση του Χριστού στο 7^ο κεφάλαιο και η λεπτομερής περιγραφή των παθημάτων Του στο 53^ο κεφάλαιο του βιβλίου του. Δικαιολογημένα ονομάστηκε «Ο Ευαγγελιστής προφήτης», και το βιβλίο του «το πέμπτο Ευαγγέλιο». Δεν είναι βέβαια οι μοναδικές περιγραφές. Το 54^ο κεφάλαιο μιλάει προφητικά για την Εκκλησία του Χριστού και το 55^ο προαναγγέλλει «Την αιώνια Διαθήκη της χάρις εν Χριστώ», που είναι το σημερινό μας θέμα.

Α. Η πρόσκληση της χάρις, το πρώτο σημείο. «Ελάτε όλοι όσοι διψάτε, εδώ είναι το νερό!» (Ησ. 55:1). Η ίδια πρόσκληση επαναλήφθηκε, επτά αιώνες αργότερα, από το στόμα του Ενσαρκωμένου Υιού του Θεού στην Ιερουσαλήμ: «Την τελευταία μέρα της γιορτής, την πιο λαμπρή, στάθηκε ο Ιησούς μπροστά στο πλήθος και φώναξε «Όποιος διψάει, να 'ρθει σ' εμένα και να πιει» (Ιωάν. 7:37). Και στο τέλος των καιρών, πριν από τη δεύτερη έλευσή Του, ο Αναστημένος και Δοξασμένος Κύριος Ιησούς επαναλαμβάνει την ίδια πρόσκληση: «Όποιος διψάει ας έρθει, όποιος θέλει ας πάρει δωρεάν το νερό της ζωής» (Απ. 22:17).

Εδώ βρίσκεται η καρδιά του Ευαγγελίου. Μέσα στην κατάξερη έρημο αυτού του κόσμου, τι άλλο αναζητάς; Αν διψάς για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη, αν ψάχνεις για τη ζωή και το φως, η μόνη λύση είναι ο Χριστός. Ο Ιησούς Χριστός είναι η μόνη οδός για τον Ουρανό. Είναι η πηγή του ζωντανού νερού.

Στην ταλαιπωρημένη μέσα στην αμαρτία και διψασμένη για ζωή Σαμαρείτισσα, δίπλα στο πηγάδι της Συχάρ, ο Ιησούς έκανε τη μεγάλη αποκάλυψη: «Όποιος πίνει απ' αυτό το νερό θα διψάσει πάλι. Όποιος όμως πιει από το νερό που θα του δώσω εγώ δε θα διψάσει ποτέ, αλλά το νερό που θα του δώσω θα γίνει μέσα του μια πηγή που θ' αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας» (Ιωάν4:13,14). Ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος Σωτήρας γι' αυτή τη ζωή αλλά και για την αιώνια.

Τώρα είναι ο κατάλληλος καιρός: «Γι' αυτό, όπως λέει το Άγιο Πνεύμα: Σήμερα, αν ακούσετε τη φωνή του Θεού, μη γίνετε σκληρόκαρδοι όπως τότε που με πικράνατε τον καιρό της δοκιμασίας στην έρημο» (Εβρ. 3:7,8). Αύριο ίσως θα είναι πολύ αργά!

α. Η ευρύτητα της πρόσκλησης, η πρώτη παρατήρηση. Ποιοι καλούνται; Όχι μόνο οι Ιουδαίοι, στους οποίους πρώτα εστάλη το μήνυμα της σωτηρίας, αλλά και οι Εθνικοί. «Ελάτε όλοι». Ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης. Ο Θεός «θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να γνωρίσουν σε βάθος την αλήθεια» (Α' Τιμ. 2:4).

Το Ευαγγέλιο της χάρις και η αιώνια διαθήκη της χάρις του Θεού εν Χριστώ Ιησού δεν αποκλείει κανέναν άνθρωπο. Υπάρχει χώρος για όλους τους ανθρώπους. «Όποιος έχει αυτιά για να ακούει, ας ακούει» (Ματθ. 11:15).

β. Η ειλικρινής αναζήτηση, η δεύτερη παρατήρηση. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της ειλικρινούς αναζήτησης; Η πείνα και η δίψα για ζωή. Η αναγνώριση του μεγάλου εσωτερικού κενού και η επιθυμία για σωτηρία. Η συνειδητοποίηση της αστοχίας, της αμαρτίας και η ειλικρινής μετάνοια. Η εκζήτηση της χάρις και του ελέους του Θεού.

Ο τελώνης της παραβολής είναι το καλύτερο παράδειγμα της πραγματικής μετάνοιας. «Ο τελώνης, αντίθετα,

στεκόταν πολύ πίσω και δεν τολμούσε ούτε τα μάτια του να σηκώσει στον ουρανό. Χτυπούσε το στήθος του και έλεγε «Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό». Σας βεβαιώνω πως αυτός έφυγε για το σπίτι του αθώς και συμφιλιωμένος με τον Θεό, ενώ ο άλλος όχι. Γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, κι όποιος τον ταπεινώνει θα υψωθεί» (Λουκ. 18:13,14).

Αν στηρίζεσαι στις δικές σου προσπάθειες, στα καλά σου έργα, όπως ο Φαρισαίος της παραβολής, ματαιοπονείς. Αν βασιζέσαι στη δική σου δικαιοσύνη βρίσκεσαι σε λάθος δρόμο. «Όλοι μας μολυνθήκαμε, κι όλη η δικαιοσύνη μας είναι σαν ρούχο ρυπαρό» (Ησ. 64:5). Ο Ησαΐας, όταν είδε τη δόξα του Θεού και βρέθηκε αντιμέτωπος με την αγιότητά Του, είπε: «Αλίμονό μου, χάθηκα! Γιατί είμαι άνθρωπος με χειλή ακάθαρτα και κατοικώ ανάμεσα σ' ένα λαό με χειλή ακάθαρτα, και τώρα είδα με τα μάτια μου το βασιλιά, τον Κύριο του σύμπαντος» (Ησ. 6:5).

Ο Απ. Ιωάννης μας δίνει τη σωστή διαδικασία: «Αν ισχυριστούμε πως είμαστε αναμάρτητοι, εξαπατούμε τον εαυτό μας και δε λέμε την αλήθεια. Αν όμως ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός, που είναι αξιόπιστος και δίκαιος, θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και θα μας καθαρίσει από κάθε άδικη πράξη» (Α' Ιωάν. 1:8,9).

γ. Οι πλούσιες παροχές, η τρίτη παρατήρηση. «Ελάτε όλοι όσοι διψάτε, εδώ είναι το νερό! Ακόμα κι όταν χρήματα δεν έχετε, ελάτε. Αγοράστε και φάτε! Κρασί και γάλα αγοράστε δίχως χρήματα και δίχως πληρωμή» (Ησ. 55:1).

Οι παροχές αυτού του κόσμου είναι περιορισμένες και, στην καλύτερη περίπτωση, παροδικές και φευγαλέες. Οι παροχές του Κυρίου Ιησού Χριστού ξεπερνούν τις προσδοκίες μας. Πάμε κοντά Του για να ξεδιψάσουμε, και μας χαρίζει τον πλούτο της χάρης και της αγάπης Του.

Ο Ιακώβ, στην Πατριαρχική του ευλογία στα παιδιά του, προσφέρει στη βασιλική φυλή του Ιούδα αφθονία από κρασί και γάλα (Γέν. 49:11,12). Στην Π. Διαθήκη το κρασί κι το γάλα ήταν σύμβολα της αφθονίας και της ευημερίας. Στην Κ. Διαθήκη η δωρεά του Θεού διά του Χριστού υπερβαίνει κάθε γνώση: «Αλλά, όπως λέει η Γραφή, Μάτι δεν τα είδε κι ούτε τ' άκουσε αυτί κι ούτε που τα 'βαλε ο λογισμός του ανθρώπου, όσα ετοίμασε ο Θεός για κείνους που τον αγαπούν» (Α' Κορ. 2:9).

Μαζί με την αιώνια σωτηρία και τον Ουρανό της ευλογημένης παρουσίας Του «Η θεία δύναμή του μας δώρισε όλα όσα μας χρειάζονται για τη ζωή μας και για τη λατρεία του Θεού, με τη βαθιά γνώση εκείνου που μας κάλεσε με τη δόξα του και τα θαυμαστά του έργα» (Β' Πέτρ. 1:3).

«Ευλογημένος να 'ναι ο Θεός, ο Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που από μεγάλη ευσπλαχνία μας ξαναγέννησε σε μια καινούρια ζωή με την ανάσταση του Ιησού Χριστού. Έτσι τώρα μπορείτε να ελπίζετε πραγματικά σε μια κληρονομιά φυλαγμένη για σας στους ουρανούς, που δε φθείρεται, δεν έχει τίποτα το βέβηλο και δε μαραινείται ποτέ» (Α' Πέτρ. 1:3,4).

Β. Τα ακλόνητα επιχειρήματα, το δεύτερο σημείο. Ο Θεός, στην ασύλληπτη στο νου μας συγκατάβασή Του, συνδιαλέγεται μαζί μας, μας παρακαλεί να Τον ακούσουμε και επιχειρηματολογεί με τα πλάσματά Του, μ' εμάς τους ανάξιους αμαρτωλούς. «Γιατί ξοδεύετε χρήματα για πράγματα που δε σας θρέφουν και το μισθό του κόπου σας τον σπαταλάτε για κάτι που δε σας χορταίνει; Υπακούστε σ' εμένα και θα φάτε ό,τι καλύτερο και θα ευχαριστηθείτε την εκλεκτή τροφή. Ανοίξτε τ' αυτιά σας κι ελάτε σ' εμένα. Ακούστε με, για να βρείτε τη ζωή. Θα κάνω μ' εσάς μια διαθήκη αιώνια, αυτή που υποσχέθηκα στο Δαβίδ» (Ησ. 55:2,3).

α. Η αφοροσύνη της άρνησης, η πρώτη παρατήρηση. Είναι τραγικό να σου προσφέρεται δωρεάν το αγνό κρασί και το γάλα, κι εσύ να ψάχνεις μέσα στα σκουπίδια αυτού του κόσμου για ξυλοκέρατα! Όλος ο πλούτος κι οι απολαύσεις μέσα στον κόσμο της αμαρτίας δεν είναι ικανές να καλύψουν την εσωτερική ανάγκη της ψυχής. Δίνουν, οπωσδήποτε, μια προσωρινή ικανοποίηση κι ευχαρίστηση αλλά το κατακάθι του ποτηριού είναι πολύ πικρό. Αφήνει πίσω του απογοήτευση κι απελπισία.

«Ο Ιησούς έλεγε σε όλους: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του κι ας σηκώνει κάθε μέρα το σταυρό του κι ας με ακολουθεί. Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει. Όποιος όμως χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου, αυτός θα τη σώσει. Τι ωφελείται ο άνθρωπος άμα κερδίσει όλον τον κόσμο, χάσει όμως τον εαυτό του ή καταστραφεί;» (Λουκ. 9:23-25) Δεν υπάρχει μεγαλύτερο δράμα από το ν' ακούσεις τη φωνή του Θεού: «Ανόητε. Αυτή τη νύχτα θα παραδώσεις τη ζωή σου. Αυτά, λοιπόν, που ετοίμασες σε ποιον θα ανήκουν;» (Λουκ. 12:20)

«Κοιτάξτε. Εγώ βάζω σήμερα μπροστά σας τη ζωή και την ευτυχία από τη μια μεριά, το θάνατο και τη δυστυχία από την άλλη... Διαλέξτε λοιπόν τη ζωή για να ζήσετε εσείς και οι απόγονοί σας» (Δευτ. 30:15,19). Στο λαό του Θεού απευθύνεται ο Μωυσής! Παρακαλεί, προτρέπει και προειδοποιεί για τις συνέπειες των επιλογών τους.

Ο Αναστημένος και Δοξασμένος Κύριος στέλνει το μήνυμά Του στην Εκκλησία της Εφέσου και σ' εμάς σήμερα: «Θυμήσου λοιπόν από πού ξέπεσες. Μετανόησε και γύρνα ξανά στην αρχική διαγωγή σου. Αλλιώς, θα καταφτάσω

γρήγορα για να μετακινήσω το λυχνοστάτη σου από τον τόπο του, αν δεν δείξεις μετάνοια» (Απ. 2:5).

Ας μην περιμένουμε ν' ακούσουμε το θρήνο του Κυρίου, όπως συνέβη με την Ιερουσαλήμ. Τότε η καταδίκη μας θα είναι τελεσίδικη, δεν θα υπάρχει δρόμος επιστροφής. «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, εσύ που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς αυτούς που σου στέλνει ο Θεός! Πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου, όπως η κλώσα τα κλωσόπουλά της κάτω από τις φτερούγες της, αλλά δεν το θελήσατε! Γι' αυτό ο τόπος σας θα ερημωθεί» (13:34,35).

β. Η ευλογία της αποδοχής, η δεύτερη παρατήρηση. «Ανοίξτε τ' αυτιά σας κι ελάτε σ' εμένα. Ακούστε με, για να βρείτε τη ζωή. Θα κάνω μ' εσάς μια διαθήκη αιώνια, αυτήν που υποσχέθηκα στο Δαβίδ» (Ησ. 55:3). Η αποδοχή της πρόσκλησης και η πορεία μαζί με τον Χριστό είναι πηγή ευλογιών απ' αυτή τη ζωή.

Όταν με ανυπόκριτη πίστη και αγαθή συνείδηση ακούμε τη φωνή του Χριστού και υποτασσόμαστε στο άγιο θέλημα του Θεού, μπορούμε, μαζί με το Δαβίδ να δηλώσουμε και να διακηρύξουμε: «Ποιμένας μου ο Κύριος και δεν θα στερηθώ. Σε πράσινα λιβάδια με αναπαύει, με πάει σε δροσιστικά νερά. Ανανεώνει τη ζωή μου, στο σωστό δρόμο με οδηγεί για να δοξάσει τ' όνομά του. Αν πορευτώ μες σε θανατερό σκοτάδι, κακό κανένα δε φοβάμαι, γιατί μαζί μου, Κύριε, είσ' εσύ. Η γκλίτσα και το ρόπαλό σου μου δίνουν σιγουριά. Τραπέζι μπρος μου ετοιμάζεις αντίκρου στους εχθρούς μου. Μυρώνεις το κεφάλι μου με λάδι, και ξεχειλίζει το ποτήρι μου. Ναι, η καλοσύνη κι η αγάπη θα 'ναι μαζί μου όλες τις μέρες της ζωής μου. Και στου Κυρίου θα κατοικώ τον οίκο για πάντα» (Ψαλμός 23).

Τι άλλο να επιθυμήσουμε; Που αλλού να στραφούμε; Υπάρχει κάτι καλύτερο από τον άγιο Λόγο του Θεού; Να, τι προτρέπει ο Απ. Πέτρος: «Πετάξτε, λοιπόν, από πάνω σας κάθε είδους κακία, κάθε λογής δολιότητα, υποκρισία, φθόνο και κάθε είδους κατάκριση. Σαν τα νεογέννητα βρέφη, να λαχταράτε το πνευματικό κι άδολο γάλα, για να αυξηθείτε και να φτάσετε στη σωτηρία, μια και γευθήκατε την καλοσύνη του Κυρίου» (Α' Πέτρ. 2:1-3).

Για τη σωστή πνευματική μας πορεία η μόνη γνήσια τροφή μας είναι ο Λόγος του Θεού. Η αιώνια μακαριότητά μας συνίσταται στη συμφιλίωσή μας με τον Αιώνιο και Αναλλοίωτο Θεό, στη συμμόρφωσή μας με το άγιο θέλημά Του και στην αδιάλειπτη κοινωνία μαζί Του. Βοηθός, Σύμβουλος και Παράκλητός μας είναι το Άγιο Πνεύμα.

Γ. Η εγγύηση της εκπλήρωσης της αιώνιας διαθήκης, το τρίτο σημείο. Πού στηρίζεται η πίστη μας; Μαζί με όλους τους γνήσιους Χριστιανούς ομολογούμε και διακηρύττουμε: «Πιστεύω εις έναν Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων. Και εις έναν Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού τον μονογενή... Και εις το Πνεύμα το άγιον, το κύριον, το ζωοποιόν» Η πίστη μας δεν είναι αόριστη ούτε μετέωρη. Στηρίζεται στο χαρακτήρα του Αιώνιου και Αναλλοίωτου Θεού. «Μην πλανάσθε, αγαπητοί μου αδερφοί. Κάθε καλή προσφορά και κάθε τέλει δώρο έρχεται από ψηλά, από το δημιουργό των ουράνιων σωμάτων. Ο ουράνιος Πατέρας δεν αλλάζει τη λάμψη του ούτε αναβοσβήνει σαν τα αστέρια» (ΐάκ. 1:16,17).

Ας δούμε ορισμένα μόνο βασικά στοιχεία του θείου χαρακτήρα. Ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε είναι:

α. Ο μόνος Αγαθός, το πρώτο στοιχείο του Θεού. Επανελημμένα αναφέρεται στους Ψαλμούς ότι «Αγαθός και ευθύς ο Κύριος» καθώς ο Δαβίδ καθημερινά ζει και απολαμβάνει την αγαθότητα του Θεού. Και ο Ιησούς Χριστός τονίζει: «Κανένας δεν είναι αγαθός, παρά μόνο ένας, ο Θεός» (Ματθ. 19:17). Η αγαθότητα και η Αγάπη του Θεού δεν έχουν όρια. Στην επί του όρους ομιλία ο Κύριος Ιησούς λέει: «Έτσι θα γίνετε παιδιά του ουράνιου Πατέρα σας, γιατί αυτός ανατέλλει τον ήλιο του για κακούς και καλούς και στέλνει τη βροχή σε δικαίους και αδίκους» (Ματθ. 5:45).

Και ο Απ. Παύλος δηλώνει: «Γιατί ο Χριστός, παρ' όλο που ήμασταν ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας, τους ασεβείς ανθρώπους, στον προκαθορισμένο καιρό. Δύσκολα θα 'δινε κανείς τη ζωή του ακόμα και για ένα δίκαιο άνθρωπο. Ίσως αποφάσιζε κανείς να πεθάνει για κάποιον καλό άνθρωπο. Ο Θεός όμως ξεπερνώντας αυτά τα όρια έδειξε την αγάπη του για μας, γιατί ενώ εμείς ζούσαμε ακόμα στην αμαρτία, ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας» (Ρωμ. 5:6-8).

β. Ο Θεός είναι αξιόπιστος και αληθινός, το δεύτερο στοιχείο του χαρακτήρα Του. Στο Δευτερονόμιο διαβάζουμε: «Να ξέρετε, λοιπόν, ότι ο Κύριος ο Θεός σας, αυτός είναι ο μόνος αληθινός Θεός, Θεός αξιόπιστος, που τηρεί τη διαθήκη του και δείχνει την αγάπη του σε χίλιες γενιές, γι' αυτούς που τον αγαπούν και φυλάνε τις εντολές του, αλλά τιμωρεί με καταστροφή αμέσως και χωρίς καμιά καθυστέρηση αυτούς που τον μισούν» (Δευτ. 7:9,10).

Και ο Απ. Ιωάννης στο όραμά του: «Τότε είδα τον ουρανό ανοιχτό, κι ένα άσπρο άλογο εκεί. Ο καβαλάρης του έχει το όνομα «Πιστός και Αληθινός», και κρίνει και πολεμάει με δικαιοσύνη» (Απ. 19:11).

γ. Ο Θεός είναι ο Δίκαιος Κριτής, το τρίτο στοιχείο του χαρακτήρα Του, που συχνά αποσιωπούμε. Ο Θεός δεν

είναι «ο θεούλης» ούτε «ο χριστούλης», όπως δυστυχώς διδάσκεται στα Νηπιαγωγεία, και δυστυχώς συνηθίζεται να λέγεται ευρύτατα. Αλίμονο! Ονομαζόμαστε Χριστιανοί αλλά φερόμαστε συχνά με αφροσύνη. Λησμονούμε πως «Η βάση της σοφίας είναι ο σεβασμός στον Κύριο» (Παρ. 1:7).

Ο Απ. Παύλος γράφει: «Γιατί όλοι μας πρέπει να παρουσιαστούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει καθένας την αμοιβή του με τα όσα καλά ή κακά έπραξε σ' αυτή τη ζωή» (Β' Κορ. 5:10). Και ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους υπενθυμίζει: «Ξέρουμε ποιος είναι αυτός που είπε: Σ' εμένα ανήκει η εκδίκηση, εγώ θα ανταποδώσω, λέει ο Κύριος, και το άλλο: Ο Κύριος θα κρίνει το λαό του. Είναι φοβερό να πέσει κανείς στα χέρια του αληθινού Θεού... Γι' αυτό ας είμαστε ευγνώμονες που μας προσφέρεται μια ασάλευτη βασιλεία, κι ας λατρεύουμε τον Θεό με τρόπο ευάρεστο, με σεβασμό και με ευλάβεια, γιατί ο Θεός μας είναι φωτιά που κατακαίει» (Εβρ. 10:30,31 και 12:28,29).

Πως περιμένουμε τον Χριστό; Ως Σωτήρα ή ως Κριτή; Ας σταθούμε ο καθένας μας με σοβαρότητα και ειλικρίνεια μπροστά στον Θεό, και ας αναλογιστούμε τη μέχρι τώρα πορεία και διαγωγή μας. Είμαστε έτοιμοι να συναντήσουμε τον Αναστημένο και Δοξασμένο Κύριο;

Ας ακούσουμε το Λόγο του Θεού: «Ο Θεός φανέρωσε τη χάρη του, για να σώσει όλους τους ανθρώπους. Αυτή η χάρη μάς καθοδηγεί να αρνηθούμε την ασέβεια και τις αμαρτωλές επιθυμίες και να ζήσουμε με σωφροσύνη, με δικαιοσύνη και με ευσέβεια στον παρόντα αιώνα, περιμένοντας τη μακαριότητα που ελπίζουμε, δηλαδή την εμφάνιση της δόξας του μεγάλου Θεού και σωτήρα μας, του Ιησού Χριστού» (Τίτ. 2:11-13).

Ας κλείσουμε με δυο εδάφια από το βιβλίο του προφήτη Ησαΐα. Θέμα τους είναι η βοήθεια και η θεραπεία από τον Θεό: «Ο Κύριος λέει: «Ανοίξτε, ανοίξτε δρόμο, στρώστε τον κι ετοιμάστε τον, πάρτε μακριά τα εμπόδια από το δρόμο του λαού μου!» Ο ύψιστος, ο υπέρτατος, αυτός που υπάρχει αιώνια και που Άγιος είναι τ' όνομά του, λέει: «Σε τόπο κατοικώ υψηλό και άγιο, μα βρίσκομαι μαζί και με τους συντριμμένους και με τους ταπεινούς, ζωή να ξαναδώσω στον ταπεινών το πνεύμα, ζωή να ξαναδώσω στον συντριμμένων την καρδιά» (Ησ. 57:14,15).

Ο Κύριος να μας ελεήσει! Ο Κύριος να μας αφυπνίσει! Ο Κύριος να μας ζωοποιήσει! Αμήν.

Οι αντιθέσεις στην πνευματική ζωή (Λουκ. 12:1-12)

Στα τελευταία εδάφια του προηγούμενου κεφαλαίου, ο Ιησούς κατακεραυνώνει τους Φαρισαίους και τους νομοδιδασκάλους με τα περίφημα «Ουαί!». «Αλίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές». Καυτηριάζει τη διαστροφή της αλήθειας και την ακατανόητη και σκληρή συμπεριφορά τους απέναντι στο λαό του Θεού.

Στο ανάγνωσμά μας ο Ιησούς προειδοποιεί τους μαθητές Του πρώτιστα, αλλά και όλους τους ακροατές του για τον μεγάλο κίνδυνο της υποκρισίας. Παράλληλα τους προτρέπει να ομολογούν με θάρρος την πίστη τους οπουδήποτε βρεθούν.

«Στο μεταξύ είχε μαζευτεί πλήθος κόσμου, έτσι που ο ένας να πατάει πάνω στον άλλο. Τότε ο Ιησούς άρχισε να λέει πρώτα στους μαθητές του: «Προσέχετε απ' το προζύμι των Φαρισαίων, που είναι η υποκρισία τους» (Λουκ. 12:1).

Τι σημαίνει η προτροπή του Κυρίου; Οι Φαρισαίοι, στην ιστορία τους, είχαν ένα θαυμάσιο παρελθόν.

Εμφανίστηκαν στην περίοδο των Μακκαβαίων, το 2^ο αιώνα π.Χ.. Ήταν οι πιο πνευματικοί άνθρωποι της εποχής εκείνης. Η κίνηση των Φαρισαίων δημιουργήθηκε για να διατηρήσει το Ιουδαϊκό έθνος την ταυτότητά και την καθαρότητά του. Για να προλάβουν και για να προστατεύσουν το έθνος τους από τα μολύσματα των γειτονικών ειδωλολατρικών λαών. Η επίδρασή τους ήταν μεγάλη και ευεργετική για το λαό του Θεού. Η Φαρισαϊκή κίνηση προήλθε από το πάθος των ανθρώπων για το θεϊκό ιδεώδες του έθνους τους. Τι πιο όμορφο; Τι πιο αξιόλογο και σημαντικό;

Στις μέρες όμως του Ιησού είχαν εκφυλιστεί εντελώς. Είχαν χάσει την πνευματική και την ηθική τους επίδραση. Η ζύμη που τους κατέστρεψε ήταν η υποκρισία.

Α. Η αμαρτία της υποκρισίας, το πρώτο σημείο. Αυτή η ζύμη της υποκρισίας διέφθιρε το πιο λαμπρό κίνημα που είχε να επιδείξει ο αρχαίος λαός του Θεού. Η ίδια αμαρτία της υποκρισίας διέφθιρε και συνεχίζει να φθείρει και να καταστρέφει τη μαρτυρία της Εκκλησίας του Χριστού μέχρι και σήμερα.

Αλλά, τι είναι υποκρισία; Υποκριτής είναι ένας άνθρωπος που φοράει μια μάσκα με τέτοιο τρόπο ώστε να καλύπτονται τα πραγματικά του χαρακτηριστικά. Η υποκρισία είναι ανεντιμότητα. Είναι έλλειψη ειλικρίνειας και ευθύτητας. Το να παριστάνεις κάτι που δεν είσαι, ο Θεός το απεχθάνεται. Ο Θεός αποδέχεται «τον τελώνη τον αμαρτωλό» που ζητάει το έλεός Του και όχι τον υποκριτή Φαρισαίο.

Η υποκρισία έχει δυο βασικά χαρακτηριστικά που την κάνουν ιδιαίτερα επικίνδυνη.

α. Μολυσματική. Η υποκρισία κινείται ύπουλα. Μολύνει και αλλοιώνει όλες τις πτυχές της ζωής. Μεταμορφώνει, παραμορφώνει και τελικά θανατώνει. «Δεν είναι καλό να καυχιέστε για τον εαυτό σας. Δεν ξέρετε ότι λίγο προζύμι φουσκώνει όλο το ζυμάρι; Βγάλτε, λοιπόν, από ανάμεσά σας το παλιό προζύμι για να γίνετε καινούριο ζυμάρι αφού πραγματικά είστε χωρίς το προζύμι της αμαρτίας. Γιατί η δική μας γιορτή του Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ότι θυσιάστηκε για χάρη μας ο Χριστός. Ας γιορτάζουμε, λοιπόν, το Πάσχα όχι με ψωμί που περιέχει την παλιά ζύμη, της αμαρτίας και της πονηρίας, αλλά με το άζυμο ψωμί της καθαρότητας και της αλήθειας» (Α' Κορ. 5:6-8).

β. Μεταδοτική. Μεταδίδεται εύκολα, όπως η ανεμοβλογιά που, αν ένας νοσήσει, μολύνεται ολόκληρη η πολυκατοικία, ή σαν «τη ρίζα πικρίας»: «Προσέχετε μήπως κανείς από σας βρεθεί μακριά από τη χάρη του Θεού. Μήπως υπάρχει καμιά ρίζα πικρίας, που θα φυτρώσει και θα προξενήσει ενοχλήσεις, κι έτσι θα μολυνθούν πολλοί απ' αυτήν» (Εβρ. 12:15).

«Προσέχετε απ' το προζύμι των Φαρισαίων, που είναι η υποκρισία τους» (Λουκ. 12:1). Η υποκρισία είναι μια αμαρτία που φουσκώνει τον άνθρωπο με εγωισμό και γεμίζει την καρδιά του με κακία και φθόνο. Αχρηστεύει πλήρως τη μαρτυρία του γιατί την κάνει απαράδεκτη και μισητή από τον Θεό. Είναι η παγίδα του διαβόλου που καταστρέφει κάθε ικμάδα πνευματικής ζωής. Κατέστρεψε τη μαρτυρία των Φαρισαίων και, είναι βέβαιο, πως θα καταστρέψει και τη δική μας εάν ακολουθήσουμε το δρόμο τους.

Το θέμα είναι πολύ σοβαρό: Η μάσκα γρήγορα θα πέσει και θ' αποκαλυφθεί το απαίσιο πρόσωπο, το πραγματικό. Γιατί «Δεν υπάρχει τίποτε σκεπασμένο που δε θα ξεσκεπαστεί, και τίποτε κρυφό που δε θα μαθευτεί» (Λουκ. 12:2). Το ψέμα, αργά ή γρήγορα, θα φανεί και η αλήθεια θα λάμψει. «Η αλήθεια μένει ζωντανή για πάντα, ενώ το ψέμα διαρκεί μονάχα μια στιγμή» (Παρ. 12:19).

Η κακία και η ανομία που καλύπτεται με το ένδυμα της ευσεβείας σίγουρα θα ξεσκεπαστεί, κάποιες φορές εδώ, σ' αυτό τον κόσμο, όπως συνέβη με τον Ιούδα τον Ισκαριώτη και το Σίμωνα το μάγο. Σ' όλες τις περιπτώσεις όμως εκείνη τη μεγάλη και τρομερή μέρα: «Γιατί ο Θεός θα κρίνει όλες τις πράξεις μας είτε αγαθές είτε κακές, ακόμα και τις πιο απόκρυφες» (Εκκλ. 12:14). «Όλα αυτά θα γίνουν την ημέρα που ο Θεός θα κρίνει δια του Ιησού Χριστού τις κρυφές σκέψεις των ανθρώπων, όπως λέει το ευαγγέλιό μου» (Ρωμ. 2:16).

Εάν δεν εξαγνιστεί η καρδιά με την αγνότητα του Ευαγγελίου, εάν δεν πλουτιστεί με την ειλικρίνεια, την ευθύτητα και την καθαρότητα, η κακία και η υποκρισία θα πέσουν σαν φύλλα συκιάς και θ' αποκαλυφθεί η γυμνότητα. Σε αντίθεση με την ψεύτικη εικόνα, την αμαρτία της υποκρισίας, έρχεται:

B. Το θάρρος της γνήσιας ομολογίας, το δεύτερο σημείο. Ο Κύριος Ιησούς, με το θάνατο και την ανάστασή Του, με το τέλειο έργο της σωτηρίας που πραγματοποίησε, μας ελευθέρωσε από τα δεσμά της αμαρτίας και του θανάτου. Μας έβγαλε από το σκοτάδι και μας οδήγησε στο θαυμαστό Του φως για να διακηρύξουμε τα μεγαλεία Του (Α' Πέτρ. 2:9). Μας εμπιστεύθηκε τη διακονία του Ευαγγελίου, τη μετάδοση της καλής αγγελίας της αγάπης και της χάρις του Θεού που σώζει τους αμαρτωλούς. Μας έδωσε την παραγγελία να μεταδίδουμε το χαρμόσυνο μήνυμα της σωτηρίας και να Το ομολογούμε παντού και πάντοτε χωρίς φόβο.

«Ό,τι, λοιπόν, λέτε στο σκοτάδι θα ακουστεί στο φως, κι ό,τι ψιθυρίζετε σε κλειστό χώρο θ' ανακοινωθεί σε φανερό» (Λουκ. 12:3). Εκείνα που διδαχθήκαμε από τον άγιο Λόγο του Θεού, εκείνα που γνωρίσαμε, εκείνα που πειραματιστήκαμε καλούμαστε να τα μεταδώσουμε, με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, στους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μας. Η οικογένειά μας πρώτιστα, και στη συνέχεια η γειτονιά, το σχολείο, το εργασιακό περιβάλλον και η ευρύτερη κοινωνία αποτελούν τους τομείς της ευθύνης μας.

Η μαρτυρία του Ευαγγελίου πρέπει να δίνεται δημόσια. Το Ευαγγέλιο πρέπει να φτάσει παντού. Αν θα γίνει δεκτό ή όχι δεν είναι δική μας ευθύνη. Το Άγιο Πνεύμα, ο θείος Παράκλητος είναι εκείνος που «θα ελέγξει τους ανθρώπους ως προς την αμαρτία, ως προς τη δικαιοσύνη και ως προς την κρίση του Θεού» (Ιωάν. 16:8). Και είναι ο Κύριος που προσθέτει κάθε μέρα στην Εκκλησία αυτούς που σώζονται (Πρ. 2:47).

Θα πούμε την αλήθεια, όλη την αλήθεια και μόνο την αλήθεια. Θα υπάρξουν ασφαλώς αντιδράσεις. Είναι ενδεχόμενο να ξεσηκωθούν διωγμοί και να υποφέρουμε παθήματα. Αποστολή μας δεν είναι να γίνουμε αρεστοί από τους ανθρώπους αλλά από τον Θεό που μας αποστέλλει. «Τι νομίζετε; Των ανθρώπων την εύνοια επιδιώκω τώρα ή του Θεού; Ή μήπως ζητώ να αρέσω στους ανθρώπους; Όχι. Γιατί αν πράγματι ζητούσα να αρέσω στους ανθρώπους, δεν θα ήμουν υπηρέτης του Χριστού» (Γαλ. 1:10).

«Ακόμη κάτι, αδελφοί: Μάθατε από μας πώς πρέπει να ζείτε, για να αρέσετε στον Θεό. Σας παρακαλούμε, λοιπόν, και σας προτρέπουμε στο όνομα του Κυρίου Ιησού να συνεχίσετε με ακόμη περισσότερο ζήλο, για να προοδεύετε όλο και πιο πολύ» (Α' Θεσ. 4:1).

Στη μαρτυρία του Ευαγγελίου χρειαζόμαστε ιδιαίτερα την προτροπή του Κυρίου προς τον Ιησού του Ναυή: «Σου είπα να είσαι θαρραλέος και δυνατός. Μη φοβάσαι και μη δειλιάζεις, γιατί ο Κύριος ο Θεός σου θα είναι μαζί σου όπου κι αν πας» (Ιησ. 1:9).

Στο βιβλικό ανάγνωσμά μας, ο Ιησούς Χριστός προβάλλει δυο επιχειρήματα για να στηρίξει και να ενισχύσει την άγια απόφασή μας να Τον ομολογούμε στους ανθρώπους:

α. Η ανθρώπινη αδυναμία. «Σ' εσάς όμως, φίλοι μου, λέω: Μη φοβηθείτε αυτούς που σκοτώνουν το σώμα και ύστερα δεν μπορούν τίποτα περισσότερο» (Ιωάν. 12:4). Είμαστε φίλοι του Χριστού όλοι οι λυτρωμένοι Του και μας βεβαιώνει για την αιώνια ασφάλειά μας στα δικά Του τα χέρια. Η δύναμη των εχθρών μας είναι περιορισμένη. Οι άνθρωποι μπορούν να βλάψουν μόνο το σώμα μας. Η πραγματική μας ζωή είναι ενωμένη με τον Χριστό: «Γιατί πεθάνατε μαζί με τον Χριστό και η ζωή σας είναι κρυμμένη μαζί με τον Χριστό στον Θεό. Όταν ο Χριστός, που είναι η αληθινή ζωή μας, φανερωθεί, τότε κι εσείς θα φανερωθείτε μαζί του δοξασμένοι στην παρουσία του» (Κολ. 3:3,4).

Όλοι οι πιστοί του Χριστού είμαστε πολύτιμοι στα μάτια του Θεού. Ο Θεός φροντίζει για μας. «Αλλά λέει ο Κύριος: «Μπορεί τάχα η μάνα το βρέφος της να λησμονήσει, και να μη δείξει την αγάπη της στο σπλάχνο της που γέννησε; Μα κι αν εκείνες λησμονήσουν, δε θα σε λησμονήσω εγώ. Να, κοίτα, εγώ μες στις παλάμες των χεριών μου σε ζωγράφισα. Τα τείχη σου δεν τα αφήνω από τα μάτια μου» (Ησ. :49:15,16).

«Μη φοβηθείτε» αλλά «φοβηθείτε». Δυο προτροπές που μοιάζουν αντιφατικές, όμως είναι εξαιρετικά σημαντικές: «Μη φοβηθείτε αυτούς που σκοτώνουν το σώμα και ύστερα δεν μπορούν τίποτα περισσότερο να κάνουν. Να σας πω ποιον να φοβηθείτε: τον Θεό, που έχει την εξουσία να σας ρίξει στην κόλαση μετά το φυσικό θάνατο. Σας βεβαιώνω πως αυτόν πρέπει να φοβάστε» (Λουκ. 12:4,5).

Από τη μια μεριά η ανθρώπινη αδυναμία, κι από την άλλη :

β. Η θεϊκή παντοδυναμία. «Με την πίστη (ο Μωυσής) εγκατέλειψε την Αίγυπτο, χωρίς να φοβηθεί την οργή του βασιλιά, γιατί παρέμενε σταθερός στην πίστη του στον άορατον Θεό, σαν να τον έβλεπε» (Εβρ. 11:27). Η ταύτισή μας με τον Χριστό συνεπάγεται την περιφρόνηση των ανθρώπων και το μίσος του κόσμου, και είναι αναμενόμενο. «Αν σας μισεί ο κόσμος, να ξέρετε πως πριν από σας εμένα έχει μισήσει. Αν ανήκατε στον κόσμο, τότε ο κόσμος θα σας αγαπούσε σαν κάτι το δικό του. Επειδή όμως δεν ανήκετε στον κόσμο, αφού εγώ σας διάλεξα και σας

ξεχώρισα από τον κόσμο, γι' αυτό σας μισεί ο κόσμος. Να θυμάστε το λόγο που σας είπα: δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριό του. Αν εμένα καταδίωξαν, θα καταδιώξουν κι εσάς. Αν εφάρμοσαν τα λόγια μου, θα εφαρμόσουν και τα δικά σας» (Ιωάν. 15:18-20).

Ο δρόμος του κόσμου ξεκινάει από την «πλατιά πύλη» και είναι «ευρύχωρος» όμως «οδηγεί στον αιώνιο χαμό». Ο δρόμος του Χριστού ξεκινάει από τη «στενή πύλη» και είναι «γεμάτος δυσκολίες» όμως «οδηγεί στη ζωή» (Ματθ. 7:13,14). Χωρίς την άδεια του Θεού κανένας δεν μπορεί να μας βλάψει. Στα χέρια του Παντοδύναμου Κυρίου είμαστε απόλυτα ασφαλείς.

Γ. Η ανταμοιβή της πιστής μαρτυρίας, το τρίτο σημείο. Η πίστη μας δεν είναι αόριστη, δεν είναι μετέωρη. Στηρίζεται στον Αιώνιο, στον Παντοδύναμο, στον Αναλλοίωτο, στον Πανάγαθο Θεό. Ο Θεός και Κύριός μας είναι «Πιστός και Αληθινός, και κρίνει και πολεμάει με δικαιοσύνη» (Απ. 19:11). Ο Απ. Παύλος βεβαιώνει τους Θεσσαλονικείς, κι εμάς σήμερα και λέει : «Αυτός που σας καλεί κρατάει το λόγο του και θα τον κάνει πράξη» (Α' Θεσ.5:24). Η ζωή του κάθε γνήσιου Χριστιανού βρίσκεται κάτω από τη ειδική φροντίδα του Θεού.

α. Η θεία πρόνοια, το πρώτο δόγμα πάνω στο οποίο στηριζόμαστε. Όταν περνούμε δυσκολίες, όταν αντιμετωπίζουμε κινδύνους στρέφουμε τα μάτια μας στον Παντοδύναμο και Πανάγαθο Θεό. Ο Ουράνιος Πατέρας μας που «ανατέλλει τον ήλιο του για κακούς και καλούς και στέλνει τη βροχή σε δικαίους και αδίκους» (Ματθ,5:45), δε θα φροντίσει για τα παιδιά Του;

«Ο Θεός δεν λυπήθηκε ούτε το μονογενή του Υιό, αλλά τον παρέδωσε στο θάνατο για χάρη όλων μας. Δε θα μας δωρίσει, λοιπόν, μαζί μ' αυτόν τα πάντα;» (Ρωμ. 8:32).

«Γι' αυτό, λοιπόν, σας λέω: «Μη μεριμνάτε για τη ζωή σας, τι θα φάτε και τι θα πιείτε ούτε για το σώμα σας, τι θα ντυθείτε. Η ζωή δεν είναι σπουδαιότερη από την τροφή; Και το σώμα δεν είναι σπουδαιότερο από το ντύσιμο; Κοιτάζτε τα πουλιά που δε σπέρνουν ούτε θερίζουν ούτε συνάξουν αγαθά σε αποθήκες, κι όμως ο ουράνιος Πατέρας σας τα τρέφει. Εσείς δεν αξίζετε περισσότερο απ' αυτά; Κι έπειτα, ποιος από σας μπορεί με το άγχος του να προσθέσει έναν πήχη στο ανάστημά του; Και γιατί τόσο άγχος για το ντύσιμό σας; Ας σας διδάξουν τα αγριόκρινα πώς μεγαλώνουν: δεν κοπιάζουν ούτε γνέθουν. Κι όμως σας βεβαιώνω πως ούτε ο Σολομών σ' όλη του τη μεγαλοπρέπεια δεν ντυνόταν όπως ένα από αυτά. Αν όμως ο Θεός ντύνει έτσι το αγριόχορτο, που σήμερα υπάρχει κι αύριο θα το ρίξουν στη φωτιά, δε θα φροντίσει πολύ περισσότερο για σας, ολιγόπιστοι; Μην έχετε, λοιπόν, άγχος και μην αρχίσετε να λέτε: «τι θα φάμε;» Ή: «τι θα πιούμε;» Ή: τι θα ντυθούμε;» Γιατί για όλα αυτά αγωνιούν όσοι δεν εμπιστεύονται τον Θεό. Ο ουράνιος όμως Πατέρας σας ξέρει καλά ότι έχετε ανάγκη απ' όλα αυτά. Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείτε τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματός του, κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν. Μην αγωνιάτε, λοιπόν, για το αύριο, γιατί η αυριανή μέρα θα έχει τις δικές της φροντίδες. Φτάνουν οι έγνοιες της κάθε μέρας» (Ματθ. 6:25-34).

«Ταπεινώστε, λοιπόν, τους εαυτούς σας κάτω από τη δύναμη του Θεού, για να σας εξυψώσει την ώρα της κρίσεως. Αφήστε όλες σας τις φροντίδες σ' αυτόν, γιατί αυτός φροντίζει για σας» (Α' Πέτρ. 5:6,7).

β. Η μισθαποδοσία, το δεύτερο δόγμα. Είναι η υπόσχεση του Κυρίου που προσδοκούμε δια της πίστεως. Η ανταμοιβή της πιστότητας σημαίνει συμμετοχή στη μακαριότητα του ουρανού: «Σας βεβαιώνω πως όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σ' εμένα, το ίδιο θα κάνει γι' αυτόν και ο Υιός του Ανθρώπου κατά την τελική κρίση, μπροστά στους αγγέλους του Θεού» (Λουκ. 12:8).

Η περιφρόνηση και οι διωγμοί για χάρη του Χριστού είναι προνόμιο των παιδιών του Θεού. «Μακάριοι όσοι διώκονται για την επικράτηση του θελήματος του Θεού, γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία του Θεού. Μακάριοι είστε όταν σας χλευάσουν και σας καταδιώξουν και σας κακοποιήσουν με κάθε ψεύτικη κατηγορία εξαιτίας μου. Να αισθάνεστε χαρά και αγαλλίαση, γιατί θ' ανταμειφθείτε με το παραπάνω στου ουρανούς. Έτσι καταδίωξαν και τους προφήτες πριν από σας» (Ματθ.5:10-12).

Κι ο Απ. Παύλος προσθέτει: «Γιατί σ' εσάς δόθηκε το χάρισμα, όχι μόνο να πιστεύετε στον Χριστό, αλλά και να υποφέρετε γι' αυτόν» (Φιλ. 1:29). Στη μαρτυρία του Ευαγγελίου έχουμε έναν πολύτιμο βοηθό, συνήγορο, υπερασπιστή το θείο Παράκλητο, το Πνεύμα της αληθείας. Είναι η παρουσία του Κυρίου μας που δίνει τη σοφία, τη δύναμη και τη χάρη.

Δ. Η επιλογή της αιώνιας τιμωρίας, το τέταρτο και τελευταίο σημείο. Ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και απευθύνει την πρόσκληση για σωτηρία σ' όλους τους ανθρώπους. Η έκκληση του Μωσή στο λαό διαπερνά όλη την Αγία Γραφή. Επαναλαμβάνεται όλους τους αιώνες και διακηρύσσεται σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης: «Καλώ για μάρτυρες σήμερα εναντίον σας τον ουρανό και τη γη, ότι έβαλα μπροστά σας τη ζωή και το θάνατο, την ευλογία και την κατάρα. Διαλέξτε λοιπόν τη ζωή για να ζήσετε, εσείς και τα παιδιά σας» (Δευτ. 30:19). Είναι τραγικό ν' αρνηθείς την πρόσκληση του Χριστού για την αιώνια σωτηρία και να διαλέξεις το θάνατο

και την κατάρα μακριά από την παρουσία του Θεού. Είναι θέμα ελεύθερης επιλογής. Η άρνηση όμως αποτελεί ολέθρια πράξη.

α. Η άρνηση μπροστά στους αγγέλους, η πρώτη συνέπεια. «Όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθεί και ο Υιός του Ανθρώπου μπροστά στους αγγέλους του Θεού, στην τελική κρίση» (Λουκ. 12:7). Για εκείνους που δειλιάζουν ή ντρέπονται να ομολογήσουν τον Χριστό μπροστά στους ανθρώπους, για εκείνους που υπολογίζουν τα πρόσκαιρα οφέλη, το κόστος που θα πληρώσουν θα είναι πολύ βαρύ. Θ' ακούσουν από το στόμα του Χριστού την τρομερή ετυμηγορία: «Και τότε θα τους πω κι εγώ: «ποτέ δε σας ήξερα. Φύγετε μακριά μου, εσείς που αντιστρατεύεστε το νόμο του Θεού» (Ματθ. 7:23). «Είναι φοβερό να πέσει κανείς στα χέρια του αληθινού Θεού» (Εβρ. 10:31). «Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ό,τι σπέρνει ο άνθρωπος, αυτό θα θερίσει. Έτσι, όποιος σπέρνει στον αγρό των αμαρτωλών επιθυμιών του, θα θερίσει από εκεί ως καρπό την καταστροφή. Όποιος όμως σπέρνει στον αγρό του Πνεύματος, αυτός θα θερίσει ως καρπό του Πνεύματος την αιώνια ζωή» (Γαλ. 6:7,8).

Και μια τελευταία δραματική συνέπεια:

β. Η αιώνια κόλαση- Η ασυγχώρητη αμαρτία. «Όποιος μιλήσει προσβλητικά κατά του Υιού του Ανθρώπου, ο Θεός θα τον συγχωρήσει. Όποιος όμως προσβάλλει το Άγιο Πνεύμα, ο Θεός δε θα τον συγχωρήσει» (Λουκ. 12:10). Ο Ιησούς Χριστός συγχώρησε τους Φαρισαίους για τη συμπεριφορά τους επειδή οφείλονταν σε άγνοια ή προκατάληψη. Όταν όμως απέδωσαν στη δύναμη του σατανά, το θαύμα της θεραπείας του δαιμονιζομένου, αυτό ήταν βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος.

Αυτό είναι το τελικό στάδιο της άρνησης του Θεού και της αλήθειας του Ευαγγελίου. Όταν ο άνθρωπος, με την παρωμένη συνείδηση, αποδίδει στο διάβολο ακόμη και τις πιο φανερές εκδηλώσεις της χάρις και της αγάπης του Θεού, δεν υπάρχει πλέον δρόμος επιστροφής, δεν υπάρχει συγχώρηση του Θεού.

Είδαμε και σχολιάσαμε μερικές από τις αντιθέσεις στην πνευματική ζωή. Ας προσέξουμε, αδελφοί, την αμαρτία της υποκρισίας. Την μισεί ο Θεός γιατί είναι μολυσματική, άκρως μεταδοτική και καταστρέφει τις σχέσεις μεταξύ των αγίων. Ο Κύριος μας προτρέπει και μας ενθαρρύνει για τη γνήσια ομολογία. Αν είμαστε πρόθυμοι μάρτυρες των αγαθών Του ενεργειών, τότε, στην ανθρώπινη αδυναμία μας, θα εκδηλώνεται η θεϊκή παντοδυναμία. Το όνομα του Θεού θα δοξάζεται. Ο Ουράνιος Πατέρας μας είναι αξιόπιστος και δίκαιος. Η πιστή μαρτυρία θ' ανταμειφθεί με τη θεία πρόνοια σ' αυτή τη ζωή, και την πλούσια μισθαποδοσία εκείνη τη δοξασμένη μέρα.

Με προβληματίζει ιδιαίτερα η ευχή και προσευχή που συνηθίζεται στη λειτουργία της Ορθόδοξης Εκκλησίας: «Χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά και καλήν την απολογία την επί του φοβερού βήματος του Χριστού αιτησόμεθα».

Και ο Απ. Παύλος δηλώνει: «Γιατί όλοι μας πρέπει να παρουσιαστούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει καθένας την αμοιβή του ανάλογα με τα όσα καλά ή κακά έπραξε σ' αυτή τη ζωή» (Β' Κορ. 5:10).

Ποια χερόβολα θα φέρουμε στον Κύριο εκείνη την ημέρα; Καμιά δικαιολογία δε θα μπορέσει να σταθεί μπροστά στον αδέκαστο, στο δίκαιο Κριτή.

Ευχόμαστε και προσευχόμαστε κανένας μας να μη διαλέξει την άρνηση, την κατάρα και το θάνατο. Ας μετανοήσουμε, όσο είναι καιρός, κι ας επανορθώσουμε τους δρόμους μας.

«Είθε ο Θεός, που δίνει την ειρήνη, να σας κάνει ολοκληρωτικά δικούς του. Και ας διατηρηθεί ολόκληρη η ύπαρξή σας-το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα σας-άμεμπτη κατά τον ερχομό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτός που σας καλεί κρατάει το λόγο του και θα τον κάνει πράξη» (Α' Θεσ. 5:23,24).

Η ανάσταση του Χριστού (Ματθ. 1-10)

Η ανάσταση του Χριστού είναι μέσα στο σχέδιο του Θεού. Είναι το γεγονός πάνω στο οποίο στηρίζεται η πίστη μας. Είναι η ζωντανή ελπίδα που χαροποιεί τις καρδιές μας τις πιο σκοτεινές ώρες.

Η ανάσταση του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς είναι η σημαντικότερη αλήθεια της Αγίας Γραφής. Ήταν ο πολύπαθος Ιώβ που διατύπωσε την αγωνιώδη ερώτηση ολόκληρης της ανθρωπότητας, και ο ίδιος, με το αμυδρό φως των αγίων της Π. Διαθήκης, έδωσε την απάντηση: «Εάν αποθάνη ο άνθρωπος, θέλει αναζήσει; Πάσας τας ημέρας της εκστρατείας μου θέλω περιμένει, εωσού έλθη η μεταλλαγή μου... Διότι εξεύρω ότι ζει ο Λυτρωτής μου, και θέλει εγερθή εν τοις εσχάτοις καιροίς επί της γης. Και αφού μετά το δέρμα μου το σώμα τούτο φθαρή, πάλιν με την σάρκα μου θέλω ιδεί τον Θεόν. Τον οποίον αυτός εγώ θέλω ιδεί, και θέλουσι θεωρήσει οι οφθαλμοί μου, και ουχί άλλος» (Ιώβ 14:14, 19:25-27).

Ο Ησαΐας διακηρύττει: «Μα οι νεκροί σου Κύριε, θα ξαναζήσουν, τα νεκρά σώματα του λαού μου θ' αναστηθούν. Ξυπνήστε, εσείς που κείτεστε μέσα στο χώμα και ψάλτε από χαρά! Ζωής ακτίνα εσύ είσαι, Κύριε, γι' αυτό και η γη θα δώσει πίσω στο φως αυτούς που δεν είναι παρά σκιά» (Ησ. 26:19).

Και ο Δανιήλ δηλώνει με βεβαιότητα: «Πολλοί που έχουν πεθάνει θ' αναστηθούν, άλλοι για να ζήσουν αιώνια κι άλλοι για ν' αντιμετωπίσουν αιώνια ντροπή και περιφρόνηση. Οι συνετοί όμως θα λάμπουν σαν το λαμπρό στερέωμα, κι εκείνοι που βοήθησαν πολλούς να μείνουν πιστοί, θα λάμπουν επίσης σαν αστέρια για πάντα» (Δαν. 12:2,3).

Όμως η προσδοκία των αγίων της Π. Διαθήκης έγινε πραγματικότητα με την έλευση στη γη μας του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ο Χριστός, με το σταυρικό Του θάνατο και με τη θριαμβευτική Του ανάσταση, κατάργησε το θάνατο και έφερε στο φως τη ζωή και την αφθαρσία διά του Ευαγγελίου. Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό για τη μέγιστη δωρεά της χάρις Του.

Θα διακρίνουμε τρία σημεία: Το γεγονός της ανάστασης όπως μας το παρουσιάζουν οι Ευαγγελιστές, τη σημασία της ανάστασης του Κυρίου για την πίστη μας, και τελικά, την εμπειρία της ανάστασης.

Α. Το γεγονός της ανάστασης. Μια από τις μεγαλύτερες αποδείξεις της ανάστασης του Ιησού είναι η περιγραφή του άδειου τάφου, όπως τη βρίσκουμε μέσα στα τέσσερα Ευαγγέλια. Έχουμε, αναμφίβολα, τη μαρτυρία των αγγέλων και την εμφάνιση του Κυρίου Ιησού Χριστού στους δικούς Του μετά την ανάστασή Του.

Ίσως έρχεται η σκέψη σε πολλούς από εμάς: Δε θα ήταν καλύτερα να υπήρχε ικανός αριθμός μαρτύρων, που να ήταν παρόντες στο σεισμό, στην μετακίνηση του ογκόλιθου από την είσοδο του μνημείου και στη μεταμόρφωση του σώματος του Κυρίου, όπως έγινε με την ανάσταση του Λάζαρου; Και τότε κανένας δε θα μπορούσε ν' αμφισβητήσει το γεγονός. Όμως, ποιοι είμαστε εμείς για να προτείνουμε στον Πάνσοφο Θεό το πώς να ενεργήσει; Ο Θεός θέλησε να δουν οι μάρτυρες τον Χριστό αναστημένο και όχι τη διαδικασία της ανάστασης. Εξάλλου, και η ενσάρκωση του Κυρίου είναι ένα μεγάλο μυστήριο, όπως και η ανάστασή Του. Και τα δυο γεγονότα είναι υπερφυσικά και τα δεχόμαστε διά της πίστεως. Ο Ιησούς έχει πει: «Μακάριοι εκείνοι που πιστεύουν χωρίς να μ' έχουν δει» (Ιωάν. 20:29).

Ο φυσικός νους δεν είναι σε θέση να κατανοήσει τα μεγαλεία του Θεού. Χρειάζεται ειλικρίνεια καρδιάς και ο φωτισμός του Αγίου Πνεύματος για να γίνει δεκτή η αλήθεια του Ευαγγελίου. Ο Θεός αποκαλύπτεται σε καρδιές προετοιμασμένες, σ' εκείνους που Τον αναζητούν ειλικρινά κι επιθυμούν να Τον γνωρίσουν.

Τα ξημερώματα της πρώτης μέρας της εβδομάδας έλαβε χώρα η ανάσταση του Κυρίου Ιησού. Ήταν η πρώτη μέρα της εβδομάδας όταν «είπε ο Θεός: «Να γίνει φως». Κι έγινε φως» (Γέν. 1:3). Κι έλαμψε το φως του Θεού στην πρώτη, στη φυσική δημιουργία. Την ίδια μέρα, την πρώτη της εβδομάδας, διάλεξε ο Θεός για να λάμψει το Φως το αληθινό σ' ολόκληρο τον κόσμο, μέσα από το σκοτάδι του τάφου.

Ο Θεός, γεμάτος ευσπλαχνία, έκανε ν' ανατείλει για μας φως από ψηλά, «ανατολή εξ ύψους», για να φωτίσει εμάς που ζούσαμε μέσα στα σκοτάδια της αμαρτίας και κάτω από τη σκιά του θανάτου. Μας φωτίσει και μας οδήγησε στο δρόμο της ειρήνης (Λουκ. 1:78,79). Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στον Θεό της αγάπης, του ελέους της χάρις και των οικτιρμών!

Η αυπακοή και η αποστασία του πρώτου ανθρώπου κατέστρεψε το τέλει έργο του Θεού στην πρώτη δημιουργία. «Ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ», με την παρακοή του στην σαφή εντολή του Θεού, έφερε επάνω μας την αμαρτία και το θάνατο. «Ο δεύτερος άνθρωπος, ο Κύριος που προέρχεται από τον ουρανό» (Α' Κορ. 15:47), με την πλήρη υπακοή Του στο θέλημα του Θεού, νίκησε το θάνατο, κατάργησε τη φθορά και μας ντύνει με τη δική Του αφθαρσία. Μας δίνει την «εικόνα του επουρανίου» (Α' Κορ. 15:49).

«Μετά το Σάββατο, τα ξημερώματα της επόμενης ημέρας, η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία ήρθαν να

δουν τον τάφο του Ιησού» (Ματθ. 28:1). Ο Μάρκος προσθέτει και το όνομα της Σαλώμης, και ο Λουκάς διευκρινίζει πως ήταν και άλλες γυναίκες μαζί τους. Η αγάπη τους για τον Κύριο τις κράτησε μπροστά στο σταυρό. Και τώρα, πριν ακόμη ξημερώσει, έρχονται ν' αποδώσουν την οφειλόμενη τιμή στον αγαπημένο τους Κύριο. Όταν οι έντεκα μαθητές είναι κρυμμένοι «επειδή φοβούνταν τις Ιουδαϊκές αρχές», οι ευσεβείς γυναίκες εκδηλώνουν την ευγνωμοσύνη και την αγάπη τους με τα δώρα που διαθέτουν. Φαίνεται πως τις ώρες του πόνου, της θλίψης και του πένθους η συναισθηματική καρδιά της γυναίκας βρίσκεται πιο κοντά, είναι πιο ευαίσθητη. Ο Κύριος Ιησούς αντάμειψε πλουσιοπάροχα το λεπτό συναίσθημα της γυναίκας. Δεν ήταν τυχαίο ότι φανερώθηκε πρώτα στη Μαρία τη Μαγδαληνή, μετά την ανάσταση, και την τίμησε με την υψηλή αποστολή να μεταφέρει πρώτη το μήνυμα της ανάστασης στους μαθητές.

Όταν χαθεί το συναίσθημα τί μένει; Η αδιαφορία, η σκληρότητα και ο Φαρισαϊσμός, μια συνηθισμένη εικόνα του καιρού μας. Κι ο άνθρωπος γίνεται ακατάλληλος για τη βασιλεία των ουρανών, ακατάλληλος για την ατμόσφαιρα της αγάπης του Χριστού.

Όταν ο Ιησούς πέθανε πάνω στο σταυρό, «Τότε το καταπέτασμα του ναού σκίστηκε στα δύο, από πάνω ως κάτω, η γη σείστηκε, έσπασαν οι ταφόπετρες κι άνοιξαν τα μνήματα» (Ματθ. 27:51,52). Πώς ήταν δυνατό η γη να δεχτεί στα σπλάχνα της τον Άγιο και Αναμάρτητο; Τώρα, με την ανάστασή Του «Ξαφνικά έγινε μεγάλος σεισμός» (Ματθ. 28:2). Η γη σείεται ξανά. Αναπηδάει από τη χαρά της απελευθέρωσης των παιδιών του Θεού. Λύθηκαν τα δεσμά του θανάτου, έσπασαν οι αλυσίδες του τάφου: «Εγώ ο Κύριος του σύμπαντος, σας λέω: Λίγο ακόμα και θα σείσω τους ουραμούς και τη γη, τη θάλασσα και τη στεριά. Θ' αναταράξω όλα τα έθνη και θα έρθει ο εκλεκτός όλων των εθνών» (Αγγ.2:6,7).

Ο σεισμός ήταν ένα σημείο της νίκης του Χριστού. Όταν χαίρονται οι ουρανοί, χαίρεται και η γη. Ένα δείγμα της αλλαγής που γίνεται μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με την αγιότητα του Κυρίου. Ο Σίμων Πέτρος, αναγνωρίζοντας την αμαρτωλότητά του «έπεσε στα γόνατα του Ιησού και του είπε: «Βγες από το καϊκι μου, Κύριε, γιατί είμαι άνθρωπος αμαρτωλός» (Λουκ. 5:8).

Ο Σαύλος της Ταρσού γίνεται έντρομος και έκθαμβος μπροστά στη λαμπρότητα του Αναστημένου Χριστού. Στους Φίλιππους «Γύρω στα μεσάνυχτα, ο Παύλος και ο Σίλας προσεύχονταν και έψελναν ύμνους στον Θεό. Και τους άκουγαν οι φυλακισμένοι. Ξαφνικά έγινε ένας μεγάλος σεισμός τόσο δυνατός, που σαλεύτηκαν τα θεμέλια της φυλακής. Αμέσως άνοιξαν όλες οι πόρτες και τα δεσμά των φυλακισμένων λύθηκαν» (Πρ. 16:25,26). Όμως παράλληλα έγινε μεγάλη αναταραχή και στην καρδιά του δεσμοφύλακα: «τρομαγμένος έπεσε στα πόδια του Παύλου και του Σίλα. Ύστερα τους έβγαλε έξω και τους ρώτησε: «Κύριοι, τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;» (Πρ. 16:29,30).

Όταν νιώσεις την επίσκεψη του Αγίου Πνεύματος, όταν δεις τον Αναστημένο Χριστό να στέκεται στην πόρτα της καρδιάς σου δεν μπορείς να μείνεις ασυγκίνητος. Είναι φυσικό επακόλουθο να σαλευτούν τα θεμέλια της φυλακής σου και να πέσουν από πάνω σου οι αλυσίδες που σε κρατούν δέσμιο. Η απελευθέρωση είναι έργο του Κυρίου Ιησού Χριστού. Είναι το δώρο της χάρις Του που σου προσφέρεται, όταν μετανοήσεις ειλικρινά για την αμαρτία σου και στηριχτείς με πίστη στην αγάπη Του.

«Ξαφνικά έγινε μεγάλος σεισμός, γιατί ένας άγγελος Κυρίου κατέβηκε από τον ουρανό, ήρθε, κύλησε την πέτρα από την είσοδο και καθόταν πάνω της. Η όψη του ήταν σαν αστραπή και τα ρούχα του ολόλευκα σαν το χιόνι, Τόσο τον φοβήθηκαν οι φρουροί που άρχισαν να τρέμουν κι έγιναν σαν νεκροί» (Ματθ. 28:2-4).

Στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας άγγελος Κυρίου έφερε στους ποιμένες το χαρμόσυνο μήνυμα της γέννησης του Σωτήρα Χριστού. Στους πειρασμούς της ερήμου και στην αγωνία της Γεθσημανή οι άγγελοι υπηρετούσαν τον Ιησού.

Όμως, πάνω στο σταυρό, όταν ο Ίδιος ο Ιησούς φορτώθηκε τη δική μας αμαρτία, εγκαταλείφθηκε από τον Πατέρα και δεν υπήρχαν άγγελοι τριγύρω Του. Αποσύρθηκαν από τον Χριστό επειδή έγινε για χάρη μας αμαρτία και κατάρα (Β' Κορ. 5:21, Γαλ. 3:13). Πλήρωσε μόνος το χρέος των αμαρτιών μας. Τώρα, που ξαναπήρε τη δόξα που είχε «προτού να γίνει ο κόσμος», οι άγγελοι Τον υπηρετούν και Τον λατρεύουν.

Β. Η σημασία της ανάστασης, το δεύτερο σημείο. Ο Απ. Παύλος δηλώνει κατηγορηματικά: «Ο Ιησούς παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομιές μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας» (Ρωμ. 4:25). Ο Ιησούς Χριστός πρόσφερε τη ζωή Του για να σηκώσει τις αμαρτίες μας. Ο αναμάρτητος έκανε πλήρη εξιλασμό και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας, για την απαλλαγή μας από την ενοχή της αμαρτίας.

Η ανάσταση του Ιησού είναι η απόδειξη ότι το έργο της σωτηρίας ολοκληρώθηκε. Η θυσία Του έγινε αποδεκτή από τον Θεό. Η δικαιοσύνη του Θεού ικανοποιήθηκε στην εντέλεια. Ο Θεός μας βλέπει τώρα δικαιωμένους στο πρόσωπο του Χριστού. Η δικαίωσή μας μπροστά στον Άγιο Θεό δεν είναι δικό μας κατόρθωμα, δεν είναι αποτέλεσμα των καλών έργων μας. Είναι δώρο του Θεού που μας το εξασφάλισε ο Χριστός με τη θυσία Του στο

σταυρό.

Ο Απ. Παύλος δίνει ιδιαίτερη έμφαση στην ανάσταση του Κυρίου γιατί είναι το θεμέλιο της πίστης μας. Είναι η πηγή της παρηγοριάς και της ενθάρρυνσης. Είναι η ουσία και το περιεχόμενο του Ευαγγελίου. «Αδερφοί, σας θυμίζω το χαρμόσυνο μήνυμα που σας έφερα με το κήρυγμά μου. Αυτό το μήνυμα το δεχθήκατε, σ' αυτό παραμείνατε σταθεροί, μ' αυτό και σώζεστε, αν βέβαια μένετε προσκολλημένοι σ' αυτό, με το νόημα που σας το κήρυξα. Εκτός εάν μάταια πιστέψατε. Σας παρέδωσα τη διδασκαλία που είχα κι εγώ παραλάβει και που έχει πρωταρχική σημασία: ότι δηλαδή ο Χριστός πέθανε, σύμφωνα με τις Γραφές, για τις αμαρτίες μας. Ότι ενταφιάστηκε και ότι, σύμφωνα με τις Γραφές αναστήθηκε την τρίτη ημέρα και ότι εμφανίστηκε στον Κηφά, έπειτα στους Δώδεκα. Έπειτα εμφανίστηκε σε περισσότερους από πεντακόσιους αδερφούς συγχρόνως, από τους οποίους μερικοί πέθαναν, οι περισσότεροι όμως είναι ακόμα στη ζωή. Έπειτα εμφανίστηκε στον Ιάκωβο, έπειτα σε όλους τους αποστόλους. Τελευταία από όλους, εμφανίστηκε και σ' εμένα σαν σε έκτρωμα» (Α' Κορ. 15:1-8). Χρειαζόμαστε περισσότερες αποδείξεις; Υπάρχει αρκετό φως για εκείνους που θέλουν να έρθουν στο φως. Η ανάσταση του Χριστού είναι το μοναδικό γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας με τις περισσότερες ιστορικές μαρτυρίες.

Η ανάσταση του Χριστού μας δίνει την ασφάλεια και τη βεβαιότητα της σωτηρίας. Καμιά ανησυχία και κανένας φόβος δεν έχουν θέση στην καρδιά του πιστού. Ο Ιησούς Χριστός έκανε ένα τέλειο έργο σωτηρίας για μας και το σφράγισε με την ανάστασή Του και τη θριαμβευτική Του είσοδο στα επουράνια Άγια.

«Ο άγγελος είπε στις γυναίκες: «εσείς μη φοβάστε! Ξέρω ποιον γυρεύετε: τον Ιησού τον σταυρωμένο. Δεν είναι εδώ. Αναστήθηκε, όπως το είπε!» (Ματθ. 24:5,6). Από την παρουσία του αγγέλου «φοβήθηκαν οι φρουροί, που άρχισαν να τρέμουν κι έγιναν σαν νεκροί» (Ματθ. 24:4). Και το γεγονός αυτό είναι απόλυτα φυσικό. Οι εχθροί του Χριστού δε μπορούν να σταθούν μπροστά στη λαμπρότητα του αγγέλου του Κυρίου. Ποια σχέση μπορεί να έχει το σκοτάδι με το φως; Είναι ασύμβατα. Δε συνέβη το ίδιο στις ευσεβείς γυναίκες. Ο άγγελος του Κυρίου απευθύνεται με γλυκύτητα σ' αυτές. Τις ενθαρρύνει και τις βεβαιώνει για την ανάσταση του αγαπημένου τους Κυρίου: «Δεν είναι εδώ. Αναστήθηκε, όπως το είπε!». Ο Κύριος είναι πιστός στο λόγο Του. Ο άγγελος θυμίζει στις γυναίκες την υπόσχεση του Κυρίου και τις διαβεβαιώνει για την εκπλήρωσή της: «Δεν είναι εδώ. Αναστήθηκε, όπως το είπε! Ελάτε να δείτε το μέρος όπου βρισκόταν το σώμα του Κυρίου. Τρέξτε όμως γρήγορα και πείτε στους μαθητές του: «αναστήθηκε από τους νεκρούς» (Ματθ. 24:6,7).

Βεβαιωθείτε πρώτα για το γεγονός. Δείτε με τα μάτια σας τον άδειο τάφο. Και τότε, χωρίς καμιά καθυστέρηση, τρέξτε να μεταδώσετε το μήνυμα- το θαυμαστό μήνυμα της ανάστασης του Κυρίου Ιησού.

Πρέπει πρώτα να γνωρίσεις το θεμέλιο της πίστης σου. Είναι ανάγκη πρωταρχική να βεβαιωθείς στην καρδιά σου για το πρόσωπο και το έργο του Κυρίου, και τότε θα είσαι αξιόπιστος μάρτυρας της ανάστασής Του. Τότε ο λόγος σου θα είναι πιστευτός.

«Οι γυναίκες βγήκαν γρήγορα από το μνήμα με φόβο και με χαρά μεγάλη, κι έτρεξαν να πουν τα νέα στους μαθητές του. Καθώς όμως πήγαιναν να πουν τα νέα στους μαθητές του, τις συνάντησε ο Ιησούς, και τους λέει: «Χαίρετε!». Αυτές τον πλησίασαν, έπεσαν στα πόδια του και τον προσκύνησαν» (Ματθ. 28:8,9).

Γ. Η εμπειρία της ανάστασης, το τρίτο σημείο. Οι γυναίκες, με ανάμικτα συναισθήματα φόβου, θαυμασμού και χαράς, σπεύδουν να αναγγείλουν το γεγονός της ανάστασης στους μαθητές. Στο δρόμο τους έρχονται αντιμέτωποι με τον Αναστημένο Κύριο. Οι γυναίκες όχι μόνο δέχτηκαν πρώτες το μήνυμα της ανάστασης, αλλά είχαν και το προνόμιο να δουν πρώτες τον Αναστημένο Χριστό.

Ο Θεός, στη χάρη Του, μας επισκέπτεται στο δρόμο της υπηρεσίας και του καθήκοντος. Σ' εκείνους που είναι πρόθυμοι να δώσουν και να θυσιάσουν, ο Κύριος δίνει πλουσιοπάροχα: «Γιατί σε καθέναν που έχει, θα του δοθεί με το παραπάνω και θα 'χει περισσεύμα» (Ματθ. 25:29).

Η συνάντηση των γυναικών με τον Χριστό ήταν αιφνίδια και απροσδόκητη. Περίμεναν να Τον συναντήσουν στη Γαλιλαία μαζί με τους άλλους μαθητές. Όμως ο Κύριος Ιησούς είναι μπροστά τους. Είναι δίπλα τους την ώρα που δεν το φαντάζονται. Ο Κύριος είναι πάντοτε κοντά σ' εκείνους που Τον εκζητούν. Και ο πρώτος λόγος που βγαίνει από το στόμα του Κυρίου: «Χαίρετε... Μη φοβάστε!».

Το πρώτο χαρακτηριστικό της αναστημένης ζωής μαζί με τον Χριστό είναι η χαρά. Δεν είναι η πρόσκαιρη και φευγαλέα χαρά που δίνει ο κόσμος. Είναι η χαρά της απελευθέρωσης από τα δεσμά της αμαρτίας και του θανάτου. Είναι η χαρά της μετάβασής μας από το σκοτάδι στο θαυμαστό Του φως. Από την άγνοια και την απελπισία στη γνώση και στην απόλαυση του προσώπου του Κυρίου Ιησού.

Η χαρά της ανάστασης είναι δώρο και καρπός του Αγίου Πνεύματος. Είναι η εσωτερική αίσθηση και βεβαιότητα της παρουσίας του Κυρίου στη ζωή μας. Μέσα στα προβλήματα και στις δυσκολίες, άσχετα από τις εξωτερικές

συνθήκες και περιστάσεις αυτής της ζωής, ο άνθρωπος που συνάντησε τον Αναστημένο Κύριο μπορεί να ζει διαρκώς στη χαρά της παρουσίας Του. Δεν το είπε ο Κύριος στους θλιμμένους μαθητές λίγο πριν από το σταυρό; «Κι εσείς, λοιπόν, τώρα λυπόσαστε. Αλλά θα σας ξαναδώ και θα χαρεί η καρδιά σας, και τη χαρά σας κανείς δε θα μπορέσει να σας την αφαιρέσει» (Ιωάν. 16:22).

Η εμπειρία της ανάστασης σημαίνει ακόμη μια ζωή νίκης και θριάμβου. Ο Ιησούς, με το θάνατο και την ανάστασή Του, «Αφαίρεσε τη δύναμη που είχαν οι δαιμονικές αρχές και εξουσίες και τις διαπόμπεψε, σέρνοντάς τες νικημένες στο θρίαμβο του σταυρού του Χριστού» (Κολ. 2:15). Μαζί με τον Χριστό μπορούμε να είμαστε νικητές και θριαμβευτές ενάντια στην αμαρτία και στο διάβολο, ενάντια στα πάθη και τις αμαρτωλές επιθυμίες. Πεθάναμε μαζί με τον Χριστό κι αναστηθήκαμε σε μια νέα ζωή. Η εμπειρία της ανάστασης αποδεικνύεται με μια ζωή άγια και καθαρή, μια πορεία στα ίχνη του Ιησού Χριστού.

Τέλος, εμπειρία της ανάστασης σημαίνει «μακαρία ελπίδα» και προσδοκία της ανάστασης των νεκρών.

Πόσο όμορφα το διατυπώνει το Σύμβολο της Πίστεως: «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνας». Αλίμονο αν ο κύκλος της ζωής έκλεινε στον τάφο: «Αν η χριστιανική ελπίδα μας περιορίζεται μόνο σ' αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους του ανθρώπους. Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α' Κορ. 15:19,20).

Η ζωή μας έχει νόημα και περιεχόμενο, έχει σκοπό και προορισμό. Δεν περιμένουμε το θάνατο και τη φθορά αλλά τη συνάντησή μας με τον Ερχόμενο, Αναστημένο και Ένδοξο Κύριό μας: «Θα σας ανακαλύψω ένα μυστικό: δε θα πεθάνουμε όλοι. Θα μεταμορφωθούμε όμως όλοι, σε μια στιγμή, όσο θέλει το μάτι για ν' ανοιγοκλείσει, όταν ηχήσει η σάλπιγγα των έσχατων καιρών. Θ' ακουστεί ο ήχος της σάλπιγγας, κι αμέσως οι νεκροί θα επιστρέψουν στη ζωή άφθαρτοι, κι εμείς οι ζωντανοί θ' αλλάξουμε το παλιό με ένα νέο σώμα» (Α' Κορ. 15:51,52).

Θεωρήσαμε το θαυμαστό και αναμφισβήτητο γεγονός της ανάστασης του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, μοναδικό στην παγκόσμια ιστορία. Αναφερθήκαμε στη μεγάλη σημασία της ανάστασης. Πάνω σ' αυτό το γεγονός στηρίζεται ολόκληρο το οικοδόμημα της Χριστιανικής πίστης. Τέλος προσπαθήσαμε να κατανοήσουμε καλύτερα την αλήθεια της Αγίας Γραφής σχετικά με την ανάσταση των νεκρών, τη μεταμόρφωση και την αρπαγή μας από τον Κύριο Ιησού για να ζούμε αιώνια μαζί Του, απολαμβάνοντας τη δόξα και τη μακαριότητα του ουρανού.

Μέσα σ' ένα κόσμο που χαρακτηρίζεται από δεινοπαθήματα, από το θάνατο και τη φθορά, πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε γιατί ο Πανάγαθος Θεός, μέσα στο σχέδιό Του, πρόβλεψε και μας προσφέρει την ανάσταση, τη ζωή και την αφθαρσία διά του Ευαγγελίου! Έχοντας ζωντανή την προσδοκία της συνάντησης με τον αγαπημένο μας Κύριο, ας επιμεληθούμε περισσότερο ν' αποκτήσουμε τις αρετές Του. Αναστημένη ζωή σημαίνει μια πορεία που θα δοξάζει τον Θεό καθημερινά. Μια πορεία αγιασμού, νίκης και θριάμβου. Η χαρά του Κυρίου είναι η δύναμή μας (Νεεμ.8:10).

Χριστός ανέστη! Ο Χριστός ζει! Ας το ζούμε καθημερινά. Αμήν!

Νόε και Ιώβ στη σκιά του Κυρίου τους

«Όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη και ωφέλιμη για διδασκαλία, για έλεγχο, για διόρθωση, για διαπαιδαγώγηση η οποία οδηγεί σε μια ζωή δικαιοσύνης, έτσι που να είναι ολοκληρωμένος ο άνθρωπος του Θεού, καταρτισμένος για κάθε καλό έργο» (Β' Τιμ. 3:16,17). Όλη η Αγία Γραφή, Παλαιά και Καινή Διαθήκη, είναι το εγχειρίδιο της ζωής μας. Είναι ο αναλλοίωτος Λόγος του Θεού.

Μέσα στη σύγχυση, στην παγκόσμια αναταραχή, στην ανασφάλεια και στην αβεβαιότητα εκατομμύρια συνανθρώπων μας ψάχνουν σήμερα απεγνωσμένα για κάποια αξιόπιστη πηγή πληροφόρησης. Η Αγία Γραφή, ο Λόγος του Θεού, είναι το μόνο ασφαλές στήριγμα, το καταφύγιο στην ανεμοζάλη. Η μόνη εξουσία που έχουμε στη διάθεσή μας.

Ποια θέση έχει η Αγία Γραφή στη ζωή μας; Ποια είναι η εφαρμογή της στο καθημερινό μας περπάτημα; Ο Ψαλμωδός διακηρύττει: «Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ. 119:105). Ο Λόγος του Θεού ρίχνει φως στην ανθρώπινη φύση, στα ανθρώπινα δεινοπαθήματα και στα παγκόσμια προβλήματα.

Το κεντρικό θέμα της Βίβλου είναι ένα πρόσωπο μοναδικό, ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος, ο Δημιουργός του σύμπαντος, ο Κυρίαρχος Θεός. Ο Ιησούς έκανε τη μεγαλειώδη διακήρυξη: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή» (Ιωάν. 14:6). Ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος δρόμος για τον Ουρανό, η μόνη αλήθεια και η αληθινή ζωή. Οι ανάγκες των ανθρώπων παραμένουν ίδιες σ' όλες τις εποχές. Απλά αλλάζουν μορφή κι εκδηλώνονται με διαφορετικούς τρόπους. Όμως, η βασική ανάγκη του κάθε ανθρώπου παραμένει σταθερή: να γνωρίσει το Δημιουργό του και να συμφιλιωθεί με τον Υπέρτατον Θεό. Διαφορετικά μένει μετέωρος και άδειος, χωρίς νόημα και χωρίς σκοπό στη ζωή.

Όλοι μας χρειαζόμαστε τη σωτήρια χάρη του Θεού. Χρειαζόμαστε τη μετάνοια, τη συγχώρηση και την απελευθέρωση από τα δεσμά της αμαρτίας και του θανάτου. Αλλά και ως Χριστιανοί έχουμε ανάλογη ανάγκη. Συχνά, επηρεασμένοι από το ρεύμα του κόσμου, χάνουμε το στόχο μας και γινόμαστε δέσμιοι του κοσμικού και υλιστικού φρονήματος. Είναι τότε ανάγκη να μετανοήσουμε ειλικρινά και να πειραματιστούμε ξανά τη συγχώρηση και την αποκατάσταση.

Δε νοείται συγχώρηση χωρίς μετάνοια. Δε χωράει κανένας συμβιβασμός στη βασική διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Μετάνοια είναι η αλλαγή του νου και της καρδιάς, η πλήρης και ολοκληρωτική στροφή, η αναγνώριση της αμαρτίας και η εξομολόγησή της με ταπείνωση και συντριβή μπροστά στον Θεό. Η μετάνοια είναι το πρώτο βήμα όχι μόνο για την αρχική σωτηρία, αλλά και για την αποκατάσταση μετά από οποιαδήποτε πνευματική πτώση. Μετάνοια βίωσαν και κήρυξαν οι άνθρωποι του Θεού στην Π. Διαθήκη, με πιο χαρακτηριστικό τον 51° Ψαλμό του Δαβίδ.

Μετάνοια είναι το κήρυγμα του Ευαγγελίου από τον Ιωάννη το Βαπτιστή ως τον Ιωάννη της Πάτμου, με αποκορύφωμα την Επιστολή του Χριστού προς την Εκκλησία της Εφέσου. Ένα μήνυμα που απευθύνεται στη σημερινή Εκκλησία και στον καθένα μας προσωπικά: «Θυμήσου λοιπόν από πού ξέπεσες. Μετανόησε και γύρνα ξανά στην αρχική διαγωγή σου. Αλλιώς, θα καταφτάσω γρήγορα για να μετακινήσω το λυχνοστάτη σου από τον τόπο του, αν δεν δείξεις μετάνοια» (Απ. 2:5).

Θα πρέπει να τονιστεί ότι η γνώση της Αγίας Γραφής δεν ωφελεί αν δε μεταφράζεται σε πράξη και ζωή. Η προτροπή του Κυρίου στον Ιησού του Ναυή είναι επίκαιρη και αφορά όλους μας: «Μόνο να είσαι θαρραλέος και δυνατός και να φροντίζεις να ενεργείς απαρέγκλιτα σύμφωνα με το σύνολο του νόμου που σου παρέδωσε ο δούλος μου, ο Μωυσής. Έτσι θα έχεις επιτυχία σε καθετί που θα επιχειρείς. Μην πάψεις ποτέ να επαναλαμβάνεις τις εντολές αυτού του βιβλίου του νόμου και να το μελετάς μέρα και νύχτα, για να εφαρμόζεις πιστά όλα όσα είναι γραμμένα σ' αυτό. Τότε θα έχεις επιτυχία στα έργα σου και θα ευημερείς» (Ιησ. 1:7,8).

Μέσα στην Αγία Γραφή συναντούμε ορισμένες βιβλικές μορφές που υπηρέτησαν πιστά τη γενιά τους. Αποτελούν για μας αξιοζήλευτα παραδείγματα. Είναι χρήσιμο και ωφέλιμο να σταθούμε σε κάποιους απ' αυτούς τους ανθρώπους της πίστεως, και να δούμε τί ο Θεός μπορεί να κάνει, όταν Τον εμπιστευθούμε μ' όλη μας την καρδιά. Με το αμυδρό φως των αποκαλύψεων της Π. Διαθήκης πραγματοποίησαν μεγαλεία.

Ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε είναι αιώνιος και αναλλοίωτος: «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. 13:8). Εργάζεται και μεγαλουργεί και τώρα όπως και στο παρελθόν. Από μάς εξαρτάται αν θα πειθαρχήσουμε στις προτροπές του Λόγου του Θεού και σε ποιο βαθμό θα επιτρέψουμε το Άγιο Πνεύμα να εργαστεί μέσα μας και να μορφώσει το χαρακτήρα του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Ο Θεός χρησιμοποιεί άγια μέσα για τους άγιους σκοπούς Του: «Μακριά, μακριά! Βγείτε απ' τη Βαβυλώνα.

Πράγμα ακάθαρτο μην αγγίζετε! Βγείτε από ‘κει και εξαγνιστείτε εσείς, που του Κυρίου σηκώνετε τα σκεύη» (Ησ. 52:11).

Ο Κύριος ο Θεός είναι σπλαχνικός, ανεκτικός, γεμάτος καλοσύνη και πιστότητα. Όμως παράλληλα είναι Άγιος και Δίκαιος. Γι’ αυτό το λόγο ο Απ. Παύλος μας προειδοποιεί: «Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ό,τι σπέρνει ο άνθρωπος, αυτό θα θερίσει. Έτσι, όποιος σπέρνει στον αγρό των αμαρτωλών επιθυμιών του, θα θερίσει από εκεί ως καρπό την καταστροφή. Όποιος όμως σπέρνει στον αγρό του Πνεύματος, αυτός θα θερίσει ως καρπό του Πνεύματος την αιώνια ζωή» (Γαλ. 6:7,8).

Σε Χριστιανούς απευθύνει ο Απ. Παύλος αυτές τις προτροπές, αυτές τις σοβαρές προειδοποιήσεις. Ας προσέξουμε τις επιλογές μας. Ας αναλογιστούμε τη μέχρι τώρα πορεία μας. Από τώρα υποθηκεύουμε το αιώνιο μέλλον μας. Είναι ώρα να σταθούμε και να αναλογιστούμε τις ευθύνες μας και να ξεκαθαρίσουμε τις δοσοληψίες μας. Να σκεφτούμε σοβαρά τις συνέπειες των επιλογών και των πράξεών μας.

Θα ξεχωρίσουμε δυο μορφές ανθρώπων πίστεως και προσευχής από την Π. Διαθήκη, τις οποίες αξίζει να προσέξουμε:

Α. Ο Νώε, η πρώτη βιβλική μορφή. Το όνομά του είναι συνδεδεμένο με τη μεγαλύτερη καταστροφή, με το πιο τραγικό γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας, μετά την πτώση του Αδάμ και της Εύας στον κήπο της Εδέμ, με τον κατακλυσμό και την εξαφάνιση κάθε ζωντανού οργανισμού πάνω στο πρόσωπο της γης. Αν υπάρχουν κάποια ερωτηματικά για την βαρύτητα της κρίσης πάνω στον τότε κόσμο, αρκεί να αναφέρουμε λίγα μόνο εδάφια από το βιβλίο της Γένεσης.

«Όταν ο Κύριος είδε πόσο είχε αυξηθεί η κακία των ανθρώπων στη γη και ότι όλες τους οι σκέψεις ήταν πάντα μόνο πονηρές, μετάνιωσε που είχε δημιουργήσει τον άνθρωπο στη γη και λυπήθηκε κατάκαρδα... Ο υπόλοιπος κόσμος όμως, (με εξαίρεση την οικογένεια του Νώε), ζούσε μέσα στη διαφθορά κι οι άνθρωποι είχαν γεμίσει τη γη με τα εγκλήματά τους. Ο Θεός, όταν είδε τη γη πως είχε διαφθαρεί, γιατί όλοι είχαν πάρει στραβό δρόμο, είπε στο Νώε: «Για μένα έφτασε το τέλος των ανθρώπων, γιατί γέμισε η γη από τα εγκλήματά τους, θα τους εξαφανίσω, λοιπόν, μαζί με τη γη» (Γέν. 6: 5,11-13).

Γέμισε η γη αδικία! Βλέπετε κάποια ομοιότητα με τη σημερινή κατάσταση του κόσμου μας; Με την Ευρώπη και ιδιαίτερα με τη χώρα μας; Έχουμε τα πρωτεία στη διαφθορά. Και ως Χριστιανοί τι κάνουμε; Στο ίδιο κεφάλαιο της Γένεσης διαβάζουμε: «Ο Νώε όμως ευνοήθηκε από τον Κύριο» (Γεν.6:8). Για ποιο λόγο; Δύο είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του Νώε:

α. Πιστός και υπάκουος στον Θεό. Μέσα στην απείθαρχη, την επαναστατημένη, τη διεφθαρμένη γενιά ο Νώε παρέμεινε πιστός στον Θεό και απόλυτα υπάκουος στις οδηγίες Του. Δεν συμβιβάστηκε, δεν πούλησε τη συνείδησή του. «Ο Νώε ήταν άνθρωπος δίκαιος και τέλειος ανάμεσα στους συγχρόνους του, ζούσε θεάρεστα» (Γέν. 6:3,4).

Το να είσαι όμοιος με τους άλλους είναι πάντοτε εύκολο. Δύσκολο είναι να είσαι διαφορετικός. Από τις μέρες του Νώε μέχρι σήμερα, αν θέλεις ν’ ακολουθήσεις τον Χριστό, πρέπει να είσαι προετοιμασμένος να πορευτείς αντίθετα με το ρεύμα του κόσμου. Η πιο επικίνδυνη αμαρτία είναι η συμμόρφωσή μας με το πνεύμα του κόσμου. Να γιατί ο Απ. Παύλος μας παρακαλεί: «Μην προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού του κόσμου, αλλά να μεταμορφώνεστε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού. Έτσι θα μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το καλό και αρεστό στον Θεό και τέλειο» (Ρωμ. 12:2).

β. Κήρυκας δικαιοσύνης. Έτσι τον αποκαλεί ο Απ. Πέτρος: «Μόνο το Νώε, τον κήρυκα της δικαιοσύνης, τον άφησε να σωθεί, μαζί με άλλους εφτά» (Β’ Πέτρ.2: 5). Ήταν «κήρυκας της δικαιοσύνης» επειδή πρώτα ήταν ο ίδιος δίκαιος, κι έπειτα με τη ζωή του απέδειξε πως ήταν δίκαιος ο Θεός στην καταδικαστική Του απόφαση και στην καταστροφή του τότε κόσμου.

Τι έχει να πει για μας ο Θεός; Τι είδους είναι οι συναλλαγές μας με τους συνανθρώπους μας και με την πολιτεία; Πόσο καθαρές είναι οι πηγές των εισοδημάτων μας; Πόσο ειλικρινής είναι η φορολογική μας δήλωση; Ο Θεός μάς θέλει υποδειγματικούς πολίτες.

Δυσανασχετούμε για την οικονομική κρίση και πολύ συχνά γκρινιάζουμε για τους αφερέγγυους άρχοντές μας. Καθίσαμε ποτέ να αναλογιστούμε το μερίδιό της δικής μας ευθύνης;

Τα Σόδομα και τα Γόμορρα θα είχαν διασωθεί, αν βρίσκονταν εκεί δέκα δίκαιοι.! Στον κατακλυσμό επίσης δε βρέθηκαν δέκα δίκαιοι. Ο Θεός προειδοποιούσε τους ανθρώπους για την επικείμενη καταστροφή με τον κήρυκά Του, το Νώε, εκατόν είκοσι ολόκληρα χρόνια. Εκείνοι όμως δεν υπάκουσαν ούτε μετανόησαν. Γι’ αυτό το λόγο: «Λίγοι μονάχα, οχτώ όλοι κι όλοι,, διασώθηκαν με την κιβωτό από το νερό» (Α’ Πέτρ. 3:20).

Πιο δυνατό και πιο παραστατικό κήρυγμα δεν ξέρω να υπήρξε ποτέ στην ανθρώπινη ιστορία. Ο Νώε κατασκεύαζε

ένα τεράστιο πλοίο χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τη θάλασσα για τη σωτηρία της οικογένειάς του. Τι περισσότερο μπορούσε να κάνει;

Ο δίκαιος άνθρωπος του Θεού δεν ενδιαφέρεται μονάχα για τη δική του σωτηρία αλλά και για την οικογένειά του και για τους άλλους ανθρώπους. Είναι πρόθυμος να μεταδώσει το μήνυμα του Ευαγγελίου, με τη ζωή του πρώτα κι έπειτα με το λόγο, όσο γίνεται ευρύτερα. Η χάρη του Χριστού είναι για όλους του ανθρώπους. Αποστολή και καθήκον μας, μαζί και προνόμιο, είναι να φέρουμε το φως του Χριστού στους ανθρώπους που βρίσκονται στο σκοτάδι. Είναι ανάγκη να είμαστε «το αλάτι της γης» και «το φως του κόσμου» (Ματθ. 5:13,14) μέσα στη γενικευμένη σήψη και στο παχύλο σκοτάδι που υπάρχει γύρω μας.

Η ζωή του Νώε χρονολογείται πριν από το 2400 π.Χ. Πάμε 1000 χρόνια περίπου αργότερα, γύρω στο 1500 π. Χ. για να δούμε μια άλλη, πολύ ενδιαφέρουσα, περίπτωση :

Β. Ο Ιώβ, η δεύτερη βιβλική μορφή. Το όνομά του είναι συνδεδεμένο με τα πιο σκληρά ανθρώπινα δεινοπαθήματα. Η ζωή του μας δίνει πολύτιμα διδάγματα, ιδιαίτερα όταν αντιμετωπίζουμε δυσκολίες και προβλήματα.

Τρία είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του Ιώβ.

α. Δείγμα ευσέβειας εθνικού ανθρώπου. Ο Ιώβ ζούσε στη χώρα Ουζ, που πρέπει να βρισκόταν κοντά στην Ουρ των Χαλδαίων, από εκεί που κλήθηκε ο Άβραμ από τον Θεό, για να μεταβεί στη χώρα που θα του υποδείκνυε. Όταν ο Θεός καλεί έναν άγιο άνθρωπο να εγκαταλείψει τη χώρα του, αφήνει κάποιον άλλο να συνεχίσει. Το έργο του Θεού δεν εξαρτάται από μας. Ο Θεός έχει ένα πιστό υπόλοιπο δικό Του σ' όλα τα μέρη της γης.

Ο Ιώβ δεν ήταν απόγονος του Αβραάμ. Δεν ήταν Ισραηλίτης, ούτε προσήλυτος. Δεν ήταν κληρονόμος της Αβραμικής διαθήκης. Και όμως διακρίθηκε για την πιστότητά του στον Θεό, για την ευσέβεια και για τη δικαιοσύνη του, όσο ελάχιστοι άνθρωποι. Ο Θεός τον ονομάζει δούλο Του και τον τοποθετεί δίπλα στο Νώε και στο Δανιήλ, ξεχωριστούς ανθρώπους προσευχής και δύναμης, σύμφωνα με τον προφήτη Ιεζεκιήλ (Ιεζ. 14:14,20). Εδώ διακηρύσσεται μια αλήθεια, πολλούς αιώνες πριν την κατανοήσει ο Απ. Πέτρος: «Αλήθεια, τώρα καταλαβαίνω ότι ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις, αλλά δέχεται τον καθένα, σ' όποιον λαό κι αν ανήκει, αρκεί να τον σέβεται και να ζει σύμφωνα με το θέλημά του» (Πρ. 10:34,35).

β. Ένα μεγάλο παράδειγμα υπομονής. Καθώς βλέπουμε τα τρομακτικά δεινοπαθήματά του, διακρίνουμε τον άγιο άνθρωπο του Θεού να παραμένει προσκολλημένος στον Κύριό του, και να δηλώνει: «Και αν με θανατώνει, εγώ θα ελπίζω σ' αυτόν... και τώρα, ιδού, ο μάρτυράς μου είναι στον ουρανό, και η μαρτυρία μου εν τοις υψίστοις... Διότι γνωρίζω ότι ζει ο Λυτρωτής μου» (Ιώβ 13:15, 16:19, 19:25). Το μεγαλείο της υπομονής του Ιώβ έγκειται στο γεγονός ότι, παρ' όλο τον πόνο της καρδιάς του, παρά τα πολλά ερωτηματικά που τον βασάνιζαν, η πίστη του στον Θεό ποτέ δε έσβησε.

Ο Απ. Ιάκωβος αναφέρει σχετικά με τον Ιώβ: «Καλοτυγχίζουμε εκείνους που δείχνουν υπομονή. Ακούσατε για την υπομονή του Ιώβ και γνωρίζετε ποιο τέλος τού επιφύλαξε ο Κύριος, γιατί ο Κύριος είναι γεμάτος ευσπλαχνία και έλεος» (Ιάκ. 5:11).

γ. Τύπος του Χριστού. Ο Ιώβ ήταν ένας κατ' εξοχήν «άνθρωπος θλίψεων». Τα έχασε όλα, ακόμη και την υγεία του. Ταπεινώθηκε μέχρις εδάφους. Όμως, «παρ' όλες αυτές τις συμφορές, ο Ιώβ δεν αμάρτησε και δεν ξεστόμισε τίποτα το ανάρμοστο ενάντια στον Θεό» (Ιώβ 1:22), κι αυτό επειδή πίστευε στην ένδοξη ανάσταση και στη δίκαιη μισθαποδοσία ενώπιον του Θεού.

Όπως ο Χριστός «επειδή είχε υπόψη του τη χαρά που τον περίμενε, υπέμεινε το σταυρικό θάνατο περιφρονώντας την ατίμωση, και κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Θεού. Αναλογιστείτε, λοιπόν, αυτόν που υπέμεινε μια τέτοια εχθρότητα εναντίον του από μέρους των αμαρτωλών, και μη αποκάμετε και χάσετε το θάρρος σας» (Εβρ. 12:2,3).

Ο Ιώβ, αντίστοιχα, βασανίστηκε από το σατανά και από τους ανθρώπους, για σημαντικό χρονικό διάστημα, και φάνηκε εγκαταλειμμένος από τον Θεό. Όμως το τέλος του ήταν ένας θρίαμβος της υπομονής. Ο Θεός τον ανύψωσε και μάλιστα τον κατέστησε μεσίτη για χάρη των φίλων του, αυτών που του πρόσθεσαν θλίψη πάνω στη δυστυχία του, και που είχαν αποδειχθεί «άθλιοι παρηγορητές».

Είδαμε, πολύ συνοπτικά, κάποια ευλογημένα χαρακτηριστικά δυο ανθρώπων πίστεως και προσευχής από την αφήγηση της Π. Διαθήκης. Δυο βιβλικές μορφές που βίωσαν το θέλημα του Θεού και στάθηκαν ιδιαίτερα χρήσιμοι όχι μόνο για τη γενιά τους, αλλά και για τους ανθρώπους όλων των αιώνων που ακολούθησαν.

Ο Νώε και ο Ιώβ παραμένουν, μέσα στη βιβλική αφήγηση, δυο πολύ χρήσιμα παραδείγματα για μας σήμερα.

Μέσα σε μια γενιά διεστραμμένη, παρόμοια με τη δική μας, ο Νώε έμεινε πιστός και δίκαιος με μόνη την οικογένειά του. Το όνομά του σημαίνει «ανακούφιση», και με την οικογένειά του ο Θεός έκανε μια καινούρια αρχή για το ανθρώπινο γένος. Ο Ιώβ έμεινε σταθερός και ακλόνητος, δίκαιος και ακέραιος μόνος του, χωρίς τη

στήριξη ούτε της ίδιας της γυναίκας του, μέσα στη βαθύτατη θλίψη.

Πως έγινε κατορθωτό ένα τόσο θαυμαστό αποτέλεσμα; Ο Νώε κι ο Ιώβ ήταν άνθρωποι «ομοιοπαθείς με μας», όμως, με τα μάτια της πίστεως έβλεπαν τον αόρατο Χριστό, όπως ο Μωυσής, και ο Χριστός τους χάρισε τη νίκη Του. Δεν ήταν αναμάρτητοι, όμως ήταν ευθείς και ειλικρινείς, διάφανοι. Δεν είχαν διπλή ζωή. Με τη στενή προσωπική τους σχέση με τον Θεό έμαθαν τη μετάνοια και απόλαυσαν την πλούσια συγχώρηση.

Ο Ιησούς Χριστός, με τον τέλειο χαρακτήρα Του, είναι η πλήρης αποκάλυψη του Θεού σε μας: «Αφού ο Θεός τα παλιά χρόνια μίλησε στους προπάτορες πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους διά των προφητών, σ' αυτούς εδώ τους έσχατους καιρούς μίλησε σ' εμάς μέσω του Υιού του. Δι' αυτού ο Θεός δημιούργησε το σύμπαν και τον όρισε κληρονόμο των πάντων. Αυτός είναι η ακτινοβολία του θεϊκού μεγαλείου και η τέλεια έκφραση της θεϊκής υπόστασης, κι αυτός συγκρατεί το σύμπαν με τη δύναμη του λόγου του. Αφού με το σταυρικό του θάνατο μας καθάρισε από τις αμαρτίες μας, κάθισε ψηλά, στα δεξιά του παντοδύναμου Θεού» (Εβρ. 1: 1-3).

Εκεί, στα δεξιά του Πατέρα, μεσιτεύει για μας και με το Πνεύμα Του εργάζεται μεταμορφωτικά μέσα μας ώστε όλες οι σχέσεις και οι δραστηριότητές μας να είναι διάφανες για τη δόξα του Θεού. Με την ειλικρίνεια, την ευθύτητα και την εντιμότητα η ζωή μας να αναδίδει άρωμα Χριστού.

Ο Παντοδύναμος Κύριος, που μας κάλεσε, κρατάει το Λόγο Του και θα τον κάνει πράξη, αρκεί να το θελήσουμε. Ο Κύριος να κρατήσει το Λόγο Του στις καρδιές μας και να μας ευλογήσει πλούσια. Αμήν.

Ο ανεξερεύνητος πλούτος του Χριστού (Εφ. 3:1-13)

Για τον Απ. Παύλο το να κηρύττει το Ευαγγέλιο του Χριστού αποτελούσε μεγάλο προνόμιο. Δεν το έβλεπε ποτέ ως βάρος ή ως εξαναγκασμό. Αντίθετα, με μεγάλη ευχαρίστηση μετέδιδε την αλήθεια του Ευαγγελίου. Κάτι ανάλογο θα πρέπει να συμβαίνει με όλους τους γνήσιους δούλους του Ιησού Χριστού. Και είναι φυσικό επειδή το θέμα του κηρύγματος είναι μοναδικό, είναι θαυμαστό. Είναι το μήνυμα του ελέους και της αγάπης του Θεού, το σωτήριο άγγελμα, τα καλά νέα της λύτρωσης, η αναγγελία της αιώνιας ζωής στη μακαριότητα του Ουρανού. Είναι η πρόσκληση του Κυρίου Ιησού να κατοικήσει μέσα μας και να δειπνήσει μαζί μας.

Όταν για μια και μοναδική φορά ανατέθηκε στους αγγέλους αυτή η αποστολή, μετέδωσαν το χαρμόσυνο μήνυμα με μεγάλη χαρά και με τη συνοδεία Ουράνιας μουσικής. Υμνούσαν τον Θεό και έλεγαν: «Δόξα στον ύψιστον Θεό και ειρήνη στη γη, αγάπη και σωτηρία για τους ανθρώπους!» (Λουκ. 2:14)

Ο Απ. Παύλος δοξάζει τον Θεό για τη χάρη που του δόθηκε να κηρύττει στα έθνη τον ανεξιχνίαστο πλούτο του Χριστού. Μπροστά στη μεγάλη επιτυχία και καρποφορία της διακονίας του δεν υπερηφανευόταν. Αντίθετα, ένιωθε εντονότερα την αναξίότητα και την αδυναμία του μπροστά στον ένδοξο Κύριο που υπηρετούσε: «Γιατί εγώ πραγματικά είμαι ο τελευταίος ανάμεσα σε όλους του αποστόλους. Εγώ δεν είμαι άξιος ούτε να ονομάζομαι απόστολος, γιατί καταδίωξα την εκκλησία του Θεού. Με τη χάρη όμως του Θεού έγινα αυτό που έγινα. Κι αυτή η χάρη προς εμένα δεν υπήρξε άκαρπη: εργάστηκα περισσότερο απ' όλους τους αποστόλους, όχι βέβαια εγώ, αλλά η χάρη του Θεού που με συνοδεύει» (Α' Κορ. 15:9,10).

Εδώ βρίσκεται το μυστικό της επιτυχίας. Όσο περισσότερο αδειάζουμε από τον εαυτό μας τόσο περισσότερο έρχεται το Πνεύμα του Θεού και μας γεμίζει με τη χάρη και τη δική Του δύναμη. Ο Απ. Παύλος, μέσα στην αδυναμία του, για ένα πράγμα δεν είχε καμιά αμφιβολία: για το σκοπό της αποστολής του. Στους Κορίνθιους Χριστιανούς δηλώνει κατηγορηματικά: «Γιατί σκοπός μου δεν ήταν να σας κάνω να γνωρίσετε κάτι άλλο, παρά μόνο τον Ιησού Χριστό, και μάλιστα σταυρωμένο» (Α' Κορ. 2:2). Από το πρώτο του κήρυγμα μέχρι το τελευταίο μένει προσκολλημένος στον Χριστό, που τον αγάπησε με τέτοιο τρόπο ώστε σταυρώθηκε για τη σωτηρία του. Είναι αξιοζήλευτη η θέση και αξιομίμητο το παράδειγμα του δούλου του Θεού, του Απ. Παύλου. Ευχαριστούμε τον Θεό για το μεγαλείο της χάρις Του. Ας είναι το Άγιο Πνεύμα που θα μας αξιώνει να εκδηλώνουμε κάποιες πλευρές αυτής της άφθονης χάρις στην καθημερινή μας ζωή και στη Χριστιανική μας διακονία. Ο Ησαΐας βλέπει προφητικά το Μεγάλο Σωτήρα και διερωτάται: «Ποιος είν' εκείνος που 'ρχεται από την Εδώμ, με ρούχα κόκκινα απ' τη Βοσρά; Αυτός με τη λαμπρή στολή που περπατάει με δύναμη μεγάλη; «Εγώ, ο Κύριος, είμαι! Εκείνος που αποδίδω δικαιοσύνη και που να σώζω έχω τη δύναμη» (Ησ. 63:1).

Το θέμα μας είναι: ο ανεξερεύνητος πλούτος του Χριστού. Θα διακρίνουμε πέντε σημεία:

Α. Ο ανεξερεύνητος πλούτος της αγάπης του Χριστού. Η αγάπη του Θεού για μας ξεπερνάει κάθε ανθρώπινο όριο, δεν είναι δυνατό να την περιγράψει κανείς. Ο Κύριος Ιησούς, στη συζήτηση με το Νικόδημο εκείνο το βράδυ, προσπαθεί να του εξηγήσει τον τρόπο της νέας γέννησης μέσα στην οικογένεια του Θεού. Κι όταν έρχεται στο θέμα της αγάπης του Θεού, χρησιμοποιεί τη λέξη «ούτως», με τέτοιο τρόπο: «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. 3:16). Η αγάπη του Θεού εκδηλώνεται με τη μέγιστη θυσία.

Ο Απ. Παύλος γράφει: «Δύσκολα θα 'δινε κανείς τη ζωή του ακόμα και για ένα δίκαιο άνθρωπο. Ίσως αποφάσιζε κανείς να πεθάνει για κάποιον καλό άνθρωπο. Ο Θεός όμως ξεπερνώντας αυτό το όριο έδειξε την αγάπη του για μας, γιατί ενώ εμείς ζούσαμε ακόμα στην αμαρτία, ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας» (Ρωμ. 5:7,8).

Ήμασταν καταδικασμένοι σε θάνατο λόγω της αμαρτίας και ένοχοι μπροστά στον Θεό γιατί αποστατήσαμε και φύγαμε μακριά Του. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση ο Θεός μας αγάπησε και όχι μόνο μας ελευθέρωσε από τη δουλεία της αμαρτίας, αλλά έγραψε τα ονόματά μας στο βιβλίο της ζωής. Ο Δίκαιος πέθανε υπέρ των αδικών για να μας φέρει κοντά στον Θεό. Δεν είναι θαυμαστό; Μπορείς να μείνεις ασυγκίνητος μπροστά σ' αυτή την αγάπη; Ο Ιωάννης, ο μαθητής της αγάπης, γράφει: «Έτσι αποδείχτηκε η αγάπη του Θεού για μας: Απέστειλε τον Υιό του το μονογενή στον κόσμο για να μας χαρίσει τη νέα ζωή, αν ενωθούμε μ' αυτόν. Αυτό είναι το χαρακτηριστικό της αγάπης του Θεού: Όχι ότι εμείς τον αγαπήσαμε, αλλά ότι αυτός μας αγάπησε και έστειλε τον Υιό του, που θυσιάστηκε για να μας ελευθερώσει από τις αμαρτίες μας» (Α' Ιωάν. 4:9,10).

Η ιστορία του άσωτου γιου, ή καλύτερα, η ιστορία του σπλαχνικού πατέρα μιλάει με τρόπο παραστατικό για το μέγεθος της αγάπης του Θεού. Ο μικρότερος γιος, αφού σκόρπισε την περιουσία του κάνοντας άσωτη ζωή, έφτασε στο έσχατο σημείο της πτώσης. Ενώ πέθαινε από την πείνα, συνήλθε, «Σηκώθηκε, λοιπόν, και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του. Ενώ ήταν ακόμη μακριά, τον είδε ο πατέρας του, τον σπλαχνίστηκε, έτρεξε, τον αγκάλιασε

σφιχτά και τον καταφιλούσε. Τότε ο γιος του τού είπε: «πατέρα αμάρτησα στον Θεό και σ' εσένα και δεν αξίζω να λέγομαι παιδί σου». Ο πατέρας όμως γύρισε στους δούλους και τους διέταξε: «βγάλτε γρήγορα την καλύτερη στολή και ντύστε τον. Φορέστε του δαχτυλίδι στο χέρι και δώστε του υποδήματα. Φέрте το σιτευτό μοσχάρι και σφάξτε το να φάμε και να ευφρανθούμε, γιατί αυτός ο γιος μου ήταν νεκρός και αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε» (Λουκ. 15:20-24).

Όλοι μας σ' αυτή την κατάσταση βρισκόμασταν και δεν αξίζαμε να λεγόμαστε παιδιά του Θεού. Όμως ο Θεός, στην άπειρη αγάπη Του, έστειλε τον Υιό Του να πάρει τη μορφή δούλου και να πεθάνει στη θέση μας, για να μας σώσει και να μας ανεβάσει στη δόξα Του. Όλο το δράμα της λύτρωσης, που επικεντρώνεται στο σταυρικό θάνατο του Χριστού, είναι η θείκη αγάπη στην πράξη.

Μακάρι ο ανεξερεύνητος αυτός πλούτος της αγάπης του Χριστού, προς εμάς τους ανάξιους αμαρτωλούς, να κινήσει τις καρδιές μας σε περισσότερη αγάπη για το πρόσωπο του Κυρίου και για τις ψυχές που βρίσκονται γύρω μας.

Β. Ο ανεξερεύνητος πλούτος της συγχώρησης που δίνει ο Χριστός σ' εκείνους που μετανοούν. Η συγχώρησή μας είναι δυνατή μόνον επειδή ο Θεός μας είναι Θεός της χάρης και των οικτιρμών. Στο Μωσή αποκαλύπτει το χαρακτήρα Του και διακηρύττει: «Εγώ είμαι ο Κύριος, ο Κύριος ο Θεός: Είμαι γεμάτος καλοσύνη και έλεος, υπομονετικός, πιστός και πρόθυμος να συγχωρήσω. Δίνω τη χάρη μου σε χιλιάδες. Συγχωρώ την ανομία, τα σφάλματα, την αμαρτία» (Εξ. 34:6,7).

Όμως θα πρέπει να τονίσουμε ότι βασική προϋπόθεση για τη συγχώρηση και την απαλλαγή μας από την ενοχή της αμαρτίας είναι η μετάνοια. Ο Θεός προσφέρει τη χάρη Του σ' εκείνους που συναισθάνονται την αναξιοτήτά τους και ζητούν το έλεος του Θεού. Ο Δανιήλ καθώς εξομολογείται μπροστά στον Θεό τις αμαρτίες του λαού του, αναφωνεί: «Εσύ, όμως, Θεέ μας, είσαι σπλαχνικός και συγχωρητικός, μολονότι επαναστατήσαμε εναντίον σου» (Δαν. 9:9).

Ο Λόγος του Θεού παρουσιάζει με τρόπο πολύ παραστατικό το θέμα της συγχώρησης. Ο Δαβίδ ευλογεί τον Κύριο και λέει: «Όσο απέχει από τη δύση η ανατολή, τόσο απομάκρυνε από μας τις ανομίες μας» (Ψαλμ. 103:12). Ο ευσεβής βασιλιάς Εζεκίας προσεύχεται στον Θεό και ευχαριστεί λέγοντας: «Εσύ λύτρωσες τη ζωή μου από το λάκκο της καταστροφής, γιατί έριξες πίσω σου όλες τις αμαρτίες μου» (Ησ. 38:17).

Στα παράπονα του λαού Του ο Κύριος απαντά: «Ωστόσο, μονάχα εγώ είμ' εκείνος που τις ανομίες σου εξαλείφω και δε φυλάω στη μνήμη μου τις αμαρτίες σου» (Ησ. 43:25). Ο Μιχαίας ο προφήτης προσεύχεται για την αποκατάσταση του Ισραήλ: «Ποιος άλλος Θεός είναι σαν κι εσένα, που συγχωρεί την ανομία και παραβλέπει την ασέβεια;... Στις θάλασσας τα βάθη θα ρίξεις όλες μας τις αμαρτίες» (Μιχ.7:18,19). Τέτοιες ζωντανές εικόνες τονίζουν την πληρότητα της συγχώρησης που χαρίζει ο Θεός. Όταν ο Θεός συγχωρεί τις αμαρτίες μας τις διαγράφει για πάντα, δεν τις ξαναβλέπει.

Στην Κ. Διαθήκη η συγχώρηση των αμαρτιών συνδέεται άμεσα με τον ίδιο τον Χριστό. Ο Κύριος Ιησούς στο ανώγειο, λίγες ώρες πριν αρχίσει το δράμα στη Γεθσημανή, καθώς καθιέρωνε το Δείπνο του Κυρίου, έλαβε τον άρτο και το ποτήριο και είπε: «Λάβετε και φάγετε. Αυτό είναι το σώμα μου... Πιείτε από αυτό όλοι, γιατί αυτό είναι το αίμα μου, που επισφραγίζει τη νέα διαθήκη και χύνεται για χάρη όλων, για να τους συγχωρηθούν οι αμαρτίες» (Ματθ. 26:26-28).

Κατά τη διάρκεια της επίγειας πορείας Του ο Ιησούς διακήρυξε την εξουσία Του στη συγχώρηση των αμαρτιών. Πραγματικά, στο περιστατικό της θεραπείας του παραλυτικού, που τον κατέβασαν από την οροφή, ο Ιησούς έκανε το θαύμα και είπε: «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες» (Μάρκ. 2:5), και, στη διαμαρτυρία των γραμματέων, απαντάει: «Για να μάθετε λοιπόν ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί πάνω στη γη αμαρτίες» (Μάρκ. 2:10).

Ο Απ. Πέτρος μπροστά στο Ιουδαϊκό συνέδριο, όταν προκλήθηκε από τον Αρχιερέα, δήλωσε με θάρρος και παρρησία: «Ο Θεός των προγόνων μας ανέστησε τον Ιησού, που εσείς τον σκοτώσατε κρεμώντας τον στο ξύλο του σταυρού. Αυτόν ο Θεός τον ανύψωσε με την κραταιά δύναμή του στη θέση του αρχηγού και του σωτήρα, για να δώσει στους Ισραηλίτες την ευκαιρία να μετανοήσουν και να λάβουν συγχώρηση για τις αμαρτίες τους» (Πρ. 5:30,31). Και ο Απ. Παύλος γράφει: «Μας λύτρωσε με το αίμα του Χριστού, συγχώρησε τις αμαρτίες μας με την πλούσια χάρη που μας τη σκόρπισε περίσσια, μαζί με κάθε λογής φρόνηση και γνώση» (Εφ. 1:7,8).

Το πρόσωπο του Χριστού δε μπορούμε να το ξεχωρίσουμε από το έργο Του. Η συγχώρησή μας βασίζεται σ' αυτό που είναι ο Χριστός και στο έργο που έχει κάνει. Από τη δική μας πλευρά, από την πλευρά του ανθρώπου, η μετάνοια τονίζεται ξανά και ξανά. Όλες οι αμαρτίες συγχωρούνται από τον Χριστό, εκτός από μία: Δεν την προσδιορίζει ακριβώς ο Λόγος του Θεού, αλλά φαίνεται πως η επίμονη και συνεχιζόμενη άρνηση του ανθρώπου

στην πρόσκληση της χάριτος του Θεού, αυτή πρέπει να είναι η βλασφημία του Αγίου Πνεύματος. Ευχαριστούμε τον Θεό για την πλούσια συγχώρηση. Ας μάθουμε κι εμείς να συγχωρούμε τους άλλους, όπως ο Θεός μας συγχώρησε.

Γ. Ο ανεξερεύνητος πλούτος της παρηγοριάς που δίνει ο Χριστός στους θλιμμένους. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι ο Ιησούς, στην πρώτη Του ομιλία που καταγράφεται στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, αναφέρεται στο πρόβλημα των θλίψεων. Η ζωή μας είναι συνυφασμένη με τον πόνο και τη θλίψη, και ο μόνος που μπορεί να μας κατανοήσει και να μας παρηγορήσει είναι «ο Άνθρωπος των θλίψεων». «Ήταν περιφρονημένος απ' τους ανθρώπους κι εγκαταλελειμμένος. Άνθρωπος φορτωμένος θλίψεις, του πόνου σύντροφος, έτσι που να γυρίζουν απ' αλλού οι άνθρωποι το πρόσωπό τους. Τον αγνοήσαμε σαν να 'ταν ένα τίποτα, του δώσαμε την καταφρόνια μας, κι εκτίμηση ούτε μια στάλα. Αυτός, όμως, φορτώθηκε τις θλίψεις μας κι υπέφερε τους πόνους τους δικούς μας» (Ησ. 53:3,4).

Είναι ο Κύριός μας που γνωρίζει τις καταστάσεις που βρισκόμαστε και είναι δυνατός και πρόθυμος να μας στηρίξει και να μας ενισχύσει. Στην επί του όρους ομιλία κάνει την παράδοση διακήρυξη: «Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται» (Ματθ. 5:4). Όταν προχωρούμε στο μονοπάτι του πόνου, όταν βρισκόμαστε μέσα στο καμίνι των θλίψεων, πολλά «γιατί» ανεβαίνουν στη σκέψη μας και στην καρδιά μας. Δεν μπορούμε να καταλάβουμε τις βουλές του Θεού, κλονιζόμαστε, σκοντάφτουμε, παραπατούμε. Όμως, ένα πράγμα δεν πρέπει να μας διαφεύγει: ότι ο Κύριος είναι μαζί μας και μέσα στις θλίψεις μας. Πόσο γλυκός είναι ο ύμνος του προφήτη Ησαΐα για την καλοσύνη του Κυρίου! «Θα θυμηθώ, Κύριε, τις καλοσύνες σου, εκείνες που μας κάνουν να σε υμνούμε. Όλα όσα έπραξες για μας, την πλούσια αγαθότητα που έδειξες στον Ισραήλ χάρη στο έλεός σου, που ευεργεσίες σκορπίζει... Μ' όλες τις θλίψεις μας εσύ θλιβόσουν, κι ο άγγελος της παρουσίας σου μας έσωσε. Με την αγάπη σου και με την ευσπλαχνία σου πάντα εσύ μας λύτρωνες. Μας σήκωσες, μας κράτησες στην αγκαλιά σου όλα τα χρόνια που περάσανε» (Ησ. 63:7,9). Κι ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους διαβεβαιώνει: «Ας κρατήσουμε, λοιπόν, σταθερά την πίστη που ομολογούμε. Γιατί έχουμε τον μέγαν αρχιερέα-τον Ιησού, τον Υιό του Θεού-που έφτασε ως το θρόνο του Θεού. Δεν έχουμε αρχιερέα που να μην μπορεί να συμεριστεί τις αδυναμίες μας. Αντίθετα, έχει δοκιμαστεί σε όλα, επειδή έγινε άνθρωπος σαν κι εμάς, χωρίς όμως να αμαρτήσει. Ας πλησιάζουμε, λοιπόν, με θάρρος το θρόνο της χάριτος του Θεού, για να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίσει τη χάρη του, την ώρα που τη χρειαζόμαστε» (Εβρ. 4:14-16).

Η υπόσχεση του Θεού είναι σαφής: «Δε θα σ' αφήσω μόνον ούτε θα σ' εγκαταλείψω» (Εβρ. 13:5). Κι ο Απ. Παύλος εκφράζει τη δοξολογία: «Ευλογημένος να 'ναι ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, Πατέρας που μας ελεεί και Θεός που μας δίνει κάθε είδους ενίσχυση. Αυτός μας ενισχύει σε κάθε μας θλίψη. Έτσι, με τον ίδιο τρόπο που μας ενισχύει ο Θεός, μπορούμε κι εμείς να ενθαρρύνουμε όσους περνούν κάθε είδους θλίψη» (Β' Κορ. 1:3,4).

Είναι σημαντική η μαρτυρία του Απ. Παύλου γιατί ήταν πολλές και βαριές οι θλίψεις που υπέφερε. Περιμένουμε, με έντονη προσδοκία, εκείνη την ημέρα που μας περιγράφει ο Απ. Ιωάννης: «Άκουσα και μια δυνατή φωνή απ' τον ουρανό να λέει: «Τώρα πια η κατοικία του Θεού είναι μαζί με τους ανθρώπους. Θα κατοικήσει μαζί τους, κι αυτοί θ' αποτελούν το λαό του. Ο ίδιος ο Θεός θα είναι μαζί τους. Θα διώξει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους, κι ο θάνατος δε θα υπάρχει πια. Ούτε πένθος ούτε κλάμα ούτε πόνος θα υπάρχει πια, γιατί τα παλιά πέρασαν» (Απ. 21:3,4). Δοξασμένο ας είναι το όνομα του Κυρίου.

Δ. Ο ανεξερεύνητος πλούτος της σοφίας του Χριστού. Ένας διαφορετικός πλούτος. Η σοφία, στην πλήρη έννοια του όρου, ανήκει μόνο στον Θεό. Η σοφία του Θεού δεν είναι μόνο πληρότητα γνώσης σε όλες τις σφαίρες της ζωής, αλλά και η ακαταμάχητη ικανότητα πραγματοποίησης των βουλών και των σχεδίων Του. Το σύμπαν και ο άνθρωπος, όλα τα δημιουργήματα είναι προϊόντα της σοφίας του Θεού. Ο Θεός, με τη σοφία Του κυβερνάει ολόκληρο το σύμπαν και είναι ο Κύριος της ιστορίας. Όποιες εκδηλώσεις σοφίας υπάρχουν στον άνθρωπο είναι αποκάλυψη και δώρο του Θεού. Η ανθρώπινη σοφία, μακριά από τη θεία αποκάλυψη, είναι φτωχή και άκαρπη στην καλύτερη περίπτωση, άλλοτε πάλι είναι ανόητη ή και δαιμονική (Α' Κορ. 1:19, Ιάκ.3:15). Η κοσμική σοφία βασίζεται στη διδασκαλία και στην εμπειρία, χωρίς αποκάλυψη και, γι' αυτό το λόγο, έχει σοβαρούς περιορισμούς. Αν αυτό δε γίνει κατανοητό οδηγείται στην κατάκριση. Ο Απ. Παύλος γράφει: «Ο Θεός διακηρύττει στη Γραφή: Θα αφανίσω τη σοφία των σοφών, και των έξυπνων την εξυπνάδα θα την καταπατήσω». Πού, λοιπόν, να βρεθεί σοφός; Πού να βρεθεί έμπειρος; Πού να βρεθεί απολογητής αυτού εδώ του αιώνα; Ο Θεός απέδειξε πως η σοφία αυτού του κόσμου είναι μωρία» (Α' Κορ. 1:19,20).

Αληθινά σοφοί είναι εκείνοι που ο Θεός, στη χάρη Του, τους προίκισε με τη δική Του σοφία. Μέσα στην Κ. Διαθήκη αναφέρονται ως σοφοί ο Σολομών, ο Στέφανος, ο Ιωσήφ και ο Παύλος (Ματθ. 12:42, Πρ.6:10,7:10, Β' Πέτρ. 3:15). Η σοφία του Θεού είναι απαραίτητη όχι μόνο για τους πνευματικούς ηγέτες αλλά για όλους τους

πιστούς. Με τη σοφία του Θεού αναγνωρίζουμε ότι: «Μας λύτρωσε με το αίμα του Χριστού, συγχώρησε τις αμαρτίες μας με την πλούσια χάρη που μας τη σκόρπισε περίσσια, μαζί με κάθε λογής φρόνηση και γνώση. Μας έκανε γνωστό το μυστήριο του θελήματός του, που με αγαθότητα προσχεδίασε να πραγματοποιήσει με το έργο του Χριστού στην καθορισμένη στιγμή, δηλαδή να τα ενώσει όλα, ουράνια κι επίγεια, στο πρόσωπο του Χριστού» (Εφ. 1:7-10).

Είναι όμως η σοφία του Θεού απαραίτητη και για το καθημερινό μας περπάτημα «αξίως του Θεού». Ο Απ. Παύλος γράφει: «Γι' αυτό κι εμείς, αφότου μάθαμε τα νέα σας, δεν παύουμε να προσευχόμαστε για σας και να παρακαλούμε τον Θεό να σας δώσει όλη τη σοφία και τη σύνεση που χαρίζει το Άγιο Πνεύμα, ώστε να γνωρίσετε στην εντέλεια το θέλημά του. Για να ζείτε με φόβο αντάξιο του Κυρίου και κατά πάντα ευάρεστο σ' αυτόν, να έχετε σαν καρπό κάθε λογής καλά έργα και να προοδεύετε στη βαθιά γνώση του Θεού, παίρνοντας δύναμη από τον ισχυρό και δοξασμένο Θεό» (Κολ. 1:9-11).

Στο πρόσωπο του Χριστού βρίσκεται όλη η αποκάλυψη του θείου θελήματος. Γι' αυτό ο Απ. Παύλος γράφει στους Κολοσσαείς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο δημιουργός όχι μόνο του φυσικού σύμπαντος αλλά και της Εκκλησίας, που είναι η πνευματική Του δημιουργία (Κολ. 1:15-19). «Έτσι θα γνωρίσουν καλά το μυστήριο του Θεού Πατέρα και του Χριστού, στον οποίο βρίσκονται κρυμμένοι όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως» (Κολ. 2:2,3). Ο Χριστός, με το σταυρικό Του θάνατο και την ένδοξη ανάστασή Του «έγινε από τον Θεό σοφία δική μας και δικαίωση και εξαγιασμός και απολύτρωση» (Α' Κορ. 1:30).

Ε. Ο ανεξερεύνητος πλούτος της μακαριότητας που δίνει ο Χριστός. Η ευτυχία είναι η μόνιμη επιδίωξη όλων των ανθρώπων. Αγωνιζόμαστε σκληρά και προσπαθούμε να βελτιώσουμε τις συνθήκες της ζωής μας και είναι κάτι το τελειώς θεμιτό. Συχνά τα αποτελέσματα μάς απογοητεύουν, δε φτάνουμε τους στόχους μας. Από την άλλη μεριά, η μακαριότητα είναι κάτι το εντελώς άπιαστο.

Η μακαριότητα είναι ιδιότητα και χαρακτηριστικό του Θεού. Κι έρχεται ο Κύριος Ιησούς και, στην επί του όρους ομιλία με τους εννιά μακαρισμούς, μάς βεβαιώνει ότι είμαστε μακάριοι όταν βρισκόμαστε μέσα στη δική Του βασιλεία. Είμαστε μακάριοι όταν βρισκόμαστε στο κέντρο του δικού Του θελήματος. Φαίνεται απίστευτο κι όμως είναι αληθινό. Απ. Παύλος λέει: «Γνωρίζετε, βέβαια, τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Ήταν πλούσιος κι έγινε για χάρη σας φτωχός, για να μπορέσετε εσείς να πλουτίσετε με τη φτώχεια εκείνου» (Β' Κορ. 8:9). Είμαστε πλούσιοι και μακάριοι όταν η παρουσία του Κυρίου μας γεμίζει.

Πόσο όμορφα περιγράφει ο Δαβίδ τη μακαριότητα του πιστού! «Ποιμένας μου ο Κύριος και δεν θα στερηθώ. Σε πράσινα λιβάδια με αναπαύει, με πάει σε νερά δροσιστικά. Ανανεώνει τη ζωή μου, στο σωστό δρόμο με οδηγεί για να δοξάσει τ' όνομά του... Τραπέζι μπρος μου ετοιμάζεις αντίκρυ στους εχθρούς μου. Μυρώνεις το κεφάλι μου με λάδι, και ξεχειλίζει το ποτήρι μου. Ναι, η καλοσύνη κι αγάπη θα 'ναι μαζί μου όλες τις μέρες της ζωής μου. Και στου Κυρίου θα κατοικώ τον οίκο για πάντα» (Ψαλμ.23:1-3,5,6).

Τον ανεξερεύνητο και ανεκτίμητο πλούτο του Χριστού δεν είμαστε σε θέση να γνωρίσουμε, στην πληρότητά του, όσο βρισκόμαστε σ' αυτό τον κόσμο. Ένα μέρος του μας αποκαλύπτει η Αγία Γραφή. Είδαμε, με συντομία, πως η πλούσια αγάπη του Χριστού μας κάλεσε και μας έσωσε. Η πλούσια χάρη Του μας συγχώρησε και η μεγάλη Του καρδιά μας παρηγόρησε. Η ασύγκριτη σοφία Του μας δείχνει το δρόμο του θείου θελήματος και η παρουσία Του γεμίζει τις καρδιές μας με τη χαρά και την ειρήνη τη δική Του.

«Αγαπητοί μου, τώρα είμαστε παιδιά του Θεού. Τι πρόκειται να γίνουμε στο μέλλον δεν έχει ακόμη φανερωθεί. Ξέρουμε όμως πως όταν ο Χριστός φανερωθεί στη Δευτέρα παρουσία του, θα γίνουμε όμοιοι μ' αυτόν, γιατί θα τον δούμε όπως πραγματικά είναι. Όποιος, λοιπόν, μ' εμπιστοσύνη στον Χριστό έχει αυτή την ελπίδα, προετοιμάζεται. Καθαρίζει τον εαυτό του από την αμαρτία, έχοντας ως πρότυπο την καθαρότητα εκείνου» (Α' Ιωάν. 3:2,3).

Ο καρπός της μετάνοιας, νίκη και θρίαμβος (Α' Σαμ. 7:1-17)

Ευχαριστούμε τον Θεό για το γραπτό Του Λόγο, την Αγία Γραφή. Είναι ο ανεκτίμητος και ανεξάντλητος θησαυρός που μας τον χάρισε ο Κύριος. Είναι η πυξίδα μας, ο χάρτης για την ορθή πνευματική μας πορεία. Είναι ο καθρέφτης για την καθημερινή μας ηθική ευπρέπεια. Δεν πρέπει να ξεχνούμε, αδελφοί, ότι «Όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη και ωφέλιμη για τη διδασκαλία της αλήθειας, για τον έλεγχο της πλάνης, για τη διόρθωση των λαθών, για τη διαπαιδαγώγηση σε μια ζωή όπως τη θέλει ο Θεός. Έτσι ο άνθρωπος του Θεού θα είναι τέλειος και καταρτισμένος για κάθε καλό έργο» (Β' Τιμ. 3:16,17). Όλα όσα αναφέρονται τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη «γράφτηκαν για να νουθετήσουν εμάς, που ζούμε σε μια εποχή κατά την οποία φτάνουν στο τέλος τους οι αιώνες και οι γενεές» (Α' Κορ. 10:11).

Ποια θέση έχει ο Λόγος του Θεού στην καθημερινή μας ζωή; Είναι το πρώτο μας μέλημα η μελέτη της Αγίας Γραφής; Δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς νερό και τροφή. Αντίστοιχα, και σε ασύγκριτα υψηλότερο βαθμό, δεν είναι δυνατό να επιβιώσουμε και ν' αυξηθούμε πνευματικά χωρίς «το νερό της αιώνιας ζωής» και «το μάνα του ουρανού» που πλουσιοπάροχα μας χορηγεί ο Πανάγαθος Ουράνιος Πατέρας μας. Αν είμαστε αναιμικοί και ατροφικοί και αδυνατούμε να μεταδώσουμε το μήνυμα του Ευαγγελίου στους συνανθρώπους μας, είναι γιατί στεγνώσαμε πνευματικά. Δεν παίρνουμε και δεν μας περισσεύει να δώσουμε στους άλλους: «Το στόμα μιλάει από το περίσσειμα της καρδιάς. Ο καλός άνθρωπος βγάζει από το καλό του απόθεμα τα καλά, κι ο κακός άνθρωπος από το απόθεμα της κακίας του τα άσχημα λόγια» (Ματθ. 12:34,35). Ας προσέξουμε, αδελφοί, γιατί όλοι θα λογοδοτήσουμε μπροστά στο βήμα του Χριστού: «Έτσι, τα λόγια σου θα σε δικαιώσουν αλλά και τα λόγια σου θα σε καταδικάσουν» (Ματθ. 12:37).

Η μελέτη μας είναι από το βιβλίο Α' Σαμουήλ (7:1-17). Το περιστατικό αυτό έλαβε χώρα γύρω στα 1.100 π. Χ. και καταγράφηκε γιατί έχει να μας δώσει πολύτιμα πνευματικά μαθήματα.

Βρισκόμαστε στην περίοδο των Κριτών κι ο Σαμουήλ, ο ευλογημένος αυτός άνθρωπος του Θεού, ήταν ο τελευταίος από τους Κριτές, ένας από τους ήρωες της πίστεως του 11^{ου} κεφαλαίου της Επιστολής προς Εβραίους. Εκείνο τον καιρό, και για περισσότερο από είκοσι χρόνια, ο λαός του Θεού βρισκόταν σε πνευματικό μαρασμό, σε ηθική αποχάνωση και σε υποδούλωση στους εχθρούς τους, εξαιτίας της αμαρτίας των δυο γιων του Ηλεί, των ιερέων. Η κιβωτός της διαθήκης, το σύμβολο της παρουσίας του Θεού ανάμεσα στο λαό, ήταν παρατημένη και ξεχασμένη. Ο λαός ένιωθε βαριά επάνω του την καταπίεση των Φιλισταίων: «Κι όλοι οι Ισραηλίτες ζητούσαν απελπισμένα τον Κύριο» (Α Σαμ. 7:2).

Είναι τότε που ο Σαμουήλ κάνει τη δημόσια εμφάνισή του και αναλαμβάνει τη διακυβέρνηση του λαού Ισραήλ. Χωρίς καμιά καθυστέρηση προχωράει στην αναμόρφωση του λαού και την απαλλαγή του από την ειδωλολατρία. Το πρώτο μέλημα του Σαμουήλ είναι ν' απομακρύνει το λαό από τα είδωλα: «Τότε ο Σαμουήλ είπε στους Ισραηλίτες: «Αν έχετε σκοπό να στραφείτε μ' όλη σας την καρδιά στον Κύριο, πρέπει να πετάξετε μακριά σας τους ξένους θεούς και τις Αστάρτες, και να λατρέψετε μονάχα αυτόν». Τότε αυτός θα σας απελευθερώσει από την καταπίεση των Φιλισταίων. Έτσι οι Ισραηλίτες πέταξαν τα είδωλα του Βάαλ και της Αστάρτης και λάτρευαν μόνο τον Κύριο» (Α' Σαμ. 7:3,4).

Δεν μπορεί να υπάρξει αναζωπύρωση όσο οι καρδιές μας είναι κολλημένες σε είδωλα οποιασδήποτε μορφής. Ο Θεός απαιτεί αποκλειστικότητα: «Μην αγαπάτε τον κόσμο, μήτε όσα είναι του κόσμου. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, δεν έχει μέσα του την αγάπη για τον Πατέρα. Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου-οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποκτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, και η υπερηψία πως κατέχουμε γήινα αγαθά-δεν προέρχονται από τον Πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο» (Α' Ιωάν. 2:15,16).

Ο δεύτερος στόχος του Σαμουήλ ήταν να συνδέσει το λαό σε μια μόνιμη σχέση με τον Θεό και με τη λατρεία Του. Το θέμα μας είναι «Ο καρπός της μετάνοιας είναι νίκη και θρίαμβος». Είναι μια μεγάλη αλήθεια που διαφαίνεται σ' ολόκληρη την Αγία Γραφή. Θα διακρίνουμε πέντε σημεία:

Α. Η πολεμική απειλή, το πρώτο σημείο. Στην πρόσκληση του Σαμουήλ για μετάνοια, ο λαός ανταποκρίθηκε συλλογικά και προχωράει σε εξομολόγηση της αμαρτίας με νηστεία και προσευχή. Η συγκέντρωση του λαού για προσευχή, θεωρήθηκε από τους Φιλισταίους προετοιμασία για πόλεμο.

α. Μίσος χωρίς αιτία, η πρώτη παρατήρηση. Εκείνοι που μισούν τους άλλους και ζητούν αφορμή να τους βλάψουν, βλέπουν επιβουλές και φαντάσματα. Την πιο ιερή στιγμή της συγκέντρωσης του λαού του Θεού για νηστεία και προσευχή μετάνοιας, εμφανίζεται ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Φαίνεται παράδοξο! Πολλές φορές δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τις βουλές και τις ενέργειες του Θεού.

Στα πρώτα βήματα της πνευματικής μας πορείας, καθώς τη μετάνοια και την αναγέννηση ακολουθεί η στενότερη

σχέση με τον Θεό, ο σατανάς επιτίθεται εντονότερα επειδή βλέπει ότι χάνει την κυριαρχία του. Προσπαθεί να μας φοβίσει και να μας αποθαρρύνει. Προβάλλει δυσκολίες και τοποθετεί εμπόδια στο δρόμο μας. Είναι τότε ακριβώς που θα πρέπει ν' αντισταθούμε στο διάβολο, να προσκολληθούμε πλήρως στον Κύριο και να εμπιστευθούμε ολοκληρωτικά τον εαυτό μας στα δυνατά Του χέρια. Η προσευχή μας γίνεται θερμή και βλέπουμε τις θαυμαστές επεμβάσεις και λύσεις που ο Κύριος δίνει στα δικά μας αδιέξοδα. Είναι καταπληκτικό πως ο Θεός μπορεί να βγάλει καλό από το κακό: «Είμαστε βέβαιοι ότι, αν αγαπά κανείς τον Θεό, ο Θεός κάνει τα πάντα να συντελούν στο καλό του» (Ρωμ. 8:28).

Δεν υπήρχε καλύτερος χρόνος για τους Ισραηλίτες, για να δεχτούν την επίθεση των εχθρών τους. Ήταν τότε που η ειρήνη τους με τον Θεό είχε αποκατασταθεί. Ο Θεός, με τη σοφία Του, επέτρεψε εκείνη τη στιγμή την επιβουλή των Φιλισταίων για να στεφανώσει την αναμόρφωσή τους με τη δική Του εύνοια. Εξάλλου αυτή ήταν και η υπόσχεση του προφήτη: η μετάνοιά τους θα έφερνε την απελευθέρωσή τους.

β. Η απρόβλεπτη εξέλιξη, η δεύτερη παρατήρηση. Η θυσία και η προσευχή του άγιου ανθρώπου, του Σαμουήλ, κίνησε το παντοδύναμο χέρι του Κυρίου. Η απάντηση στη δέηση του προφήτη ήταν άμεση και εξαιρετικά αποτελεσματική. Ο Κύριος δε σκότωσε τους Φιλισταίους, όπως θα μπορούσε να το κάνει, αλλά με τη βροντή Του προκάλεσε σύγχυση και τους παρέδωσε στα χέρια του λαού Του. Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται η αλήθεια του Λόγου του Θεού: «Η παράκληση του δικαίου έχει μεγάλη δύναμη και αποτελεσματικότητα» (Ίάκ. 5:16).

Β. Η προσκόλληση των Ισραηλιτών στο Σαμουήλ, το δεύτερο σημείο. Μπροστά στη μεγάλη απειλή, από το φόβο της συμφοράς και του θανάτου, οι Ισραηλίτες στρέφονται προς τον άγιο άνθρωπο, το Σαμουήλ. Δεν ήταν στρατιωτικός ηγέτης, δεν είχε κυβερνητική προϋπηρεσία. Εκείνο όμως που γνώριζαν με βεβαιότητα ήταν ότι επρόκειτο για άνθρωπο του Θεού. Είχε καθιερωθεί στις συνειδήσεις τους ως ο άνθρωπος της προσευχής και της δύναμης: «Οι Ισραηλίτες, όταν άκουσαν αυτά, φοβήθηκαν τους Φιλισταίους, και είπαν στο Σαμουήλ: «Μη σταματήσεις να παρακαλεις για μας τον Κύριο, τον Θεό μας, για να μας σώσει από τους Φιλισταίους» (Α' Σαμ. 7:7,8).

Το περιστατικό αυτό φέρνει στη μνήμη μου μια συγκλονιστική εμπειρία των παιδικών μου χρόνων. Στη διάρκεια της Βουλγαρικής κατοχής στην περιοχή μας, 1940-1944, έγινε μια τοπική επανάσταση εναντίον των κατακτητών στο χωριό μου, την Προσοτσάνη, στη Δράμα και στο Δοξάτο. Μια επανάσταση που κατέληξε σε πανωλεθρία και σφαγή επαναστατών και αμάχων. Στη διάρκεια της επίθεσης των Βουλγαρικών στρατευμάτων εναντίον του χωριού μου, κατέφυγαν στο υπόγειο του σπιτιού μας γύρω στα είκοσι γυναικόπαιδα. Όλοι αυτοί, τον προηγούμενο καιρό, ήταν αδιάφοροι στα πράγματα του Θεού. Μπροστά στη συμφορά, όμως, ζήτησαν τις προσευχές και την προστασία του άγιου ανθρώπου του Θεού, του πατέρα μου. Κι ο Θεός, μέσα στην πλούσια χάρη Του, έσωσε όχι μόνο την εννεαμελή οικογένειά μας και τους είκοσι φιλοξενούμενους, αλλά και τα ενενήντα σπίτια του προσφυγικού οικισμού, που ήταν πανομοιότυπα με το δικό μας. «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. 13:8). Δοξασμένο κι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου μας!

Οι Ισραηλίτες βρίσκονταν μπροστά στους Φιλισταίους άοπλοι κι εντελώς απροετοίμαστοι για πόλεμο. Τα μόνα όπλα τους ήταν οι προσευχές και τα δάκρυα. Αυτά χρησιμοποίησαν και καθώς ήξεραν πως ο Σαμουήλ είχε πρόσβαση στον Ουρανό, ζήτησαν τις προσευχές του. Άλλωστε τους το είχε υποσχεθεί: «εγώ θα προσευχηθώ εκεί για σας στον Κύριο» (Α' Σαμ. 7:5). Ο νεαρός Σαμουήλ ήταν μια προεικόνιση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Ποια ήταν τα χαρακτηριστικά του;

α. Ο καλύτερος φίλος. Από μικρό παιδί κλήθηκε απ' ευθείας από τον Θεό και υπάκουσε στη φωνή Του. Εκτέλεσε πιστά το θέλημά του Θεού σ' όλη του τη ζωή, υπηρετώντας τον Κύριο και το λαό Του. Αντίστοιχα, ο Κύριος Ιησούς Χριστός προαιώνια παραχώρησε τον Εαυτό Του στον Πατέρα: «Να με, έρχομαι να κάνω το θέλημά σου» (Εβρ. 10:9) και εκτέλεσε το θέλημα του Πατέρα μέχρι τέλους: «ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού» (Φιλ. 2:8).

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο καλύτερος φίλος μας. Είναι προνόμιο μοναδικό: ο Ιησούς μάς ονομάζει φίλους Του. Η αγάπη του Χριστού για μας είναι ανεξήγητη, ασύλληπτη στο νου μας, αιώνια και αμετάβλητη. «Κανείς δεν έχει μεγαλύτερη αγάπη, από κείνον που θυσιάζει τη ζωή του για χάρη των φίλων του. Εσείς είστε φίλοι μου, αν κάνετε αυτά που εγώ σας παραγγέλλω. Δε σας ονομάζω πια δούλους, γιατί ο δούλος δεν ξέρει τι κάνει ο κύριός του. Σας ονομάζω φίλους, γιατί σας έκανα γνωστά όλα όσα άκουσα από τον Πατέρα μου» (Ιωάν. 15:13-15).

Πόσο εκτιμούμε αυτή τη σχέση και την προσφορά; Ποιος είναι ο αντίκτυπος στην καθημερινή μας ζωή και συμπεριφορά; Είναι η ζωή μας συμβατή με την κλήση και την αποστολή μας; Πως θα μας βρει η μεγάλη συνάντηση με τον Κύριο μας; Ας επιμεληθούμε, αδελφοί, ώστε να μη ντραπούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού εκείνη την ημέρα.

β. Ο Κριτής, ο προφήτης, ο αιώνιος μεσίτης. Χαρακτηριστικά περιορισμένα και ατελή στο πρόσωπο του Σαμουήλ αλλά τέλεια και μεγαλειώδη στο πρόσωπο του Κυρίου μας. «Ο Σαμουήλ κυβέρνησε τον Ισραήλ σ' όλη τη διάρκεια της ζωής του. Κάθε χρόνο πήγαινε και περιόδευε στη Βαιθήλ, στα Γάλαλα και στη Μισπά κι απέδιδε δικαιοσύνη στους Ισραηλίτες» (Α' Σαμ. 7:15,16), κι επιπλέον μεσίτευε στον Θεό για το λαό.

Ο Κύριος Ιησούς ο «Βασιλιάς των βασιλιάδων και Κύριος των κυρίων» (Απ. 19:16), «θα κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη» (Πρ. 17:31), και «Ζει αιώνια, για να μεσιτεύει γι' αυτούς (τους πιστούς)» (Εβρ. 7:25).

Γ. Η προσευχή του Σαμουήλ, το τρίτο σημείο. «Ο Σαμουήλ πήρε ένα τρυφερό αρνί και το πρόσφερε ολοκαύτωμα στον Κύριο και τον παρακάλεσε για τους Ισραηλίτες. Κι ο Κύριος τον άκουσε» (Α' Σαμ. 7:9). Η μεσιτεία του Σαμουήλ δεν έγινε χωρίς θυσία. Πρόσφερε ένα μόνο τρυφερό αρνί για τη δόξα του Θεού. Εκείνο που μετράει δεν είναι το πλήθος των θυσιών αλλά η ευθύτητα και η ειλικρινής διάθεση της καρδιάς. Αυτό το ένα αρνί, τύπος του Αμνού του Θεού, είχε μεγαλύτερη αξία από χιλιάδες τράγους και μοσχάρια που προσφέρονταν χωρίς πίστη και αγαθή συνείδηση. Του Σαμουήλ η προσευχή έγινε αποδεκτή από τον Θεό.

Δ. Ο Θεός απαντά δυναμικά στην προσευχή του Σαμουήλ, το τέταρτο σημείο. Εξάλλου ο ίδιος ο Σαμουήλ ήταν η απάντηση της προσευχής της ευλογημένης μητέρας του. Τα παιδιά της προσευχής θα πρέπει να φημίζονται για τη ζωή της προσευχής, όπως ήταν «κι ο Σαμουήλ ανάμεσα σ' εκείνους που τ' όνομά του (του Κυρίου) επικαλούνταν. Καλούσαν τ' όνομά του κι αυτός αποκρινόταν» (Ψαλμ. 99:6). Η απάντηση στην προσευχή του Σαμουήλ ήταν άμεση και ουσιαστική. Ο ι Φιλισταίοι έπαθαν σύγχυση και κατατροπώθηκαν, και μάλιστα με τέτοιο τρόπο ώστε:

α. Η προσευχή του Σαμουήλ τιμήθηκε, το πρώτο αποτέλεσμα. Η απάντηση δόθηκε ακριβώς την ώρα της προσευχής και της θυσίας. Η μάχη άρχισε πριν τελειώσει η προσευχή του Σαμουήλ και εξελίχθηκε σε ήττα των Φιλισταίων. Η υπόσχεση του Θεού αποδεικνύεται αληθινή: «Ακόμα πριν προλάβουν να μου φωνάξουν, εγώ θα τους έχω αποκριθεί. Ακόμα πριν τελειώσουν την προσευχή τους εγώ θα κάνω να εκπληρώνεται» (Ησ. 65:24). Ο Θεός έδειξε πως ήταν η προσευχή και η θυσία του Σαμουήλ που τίμησε, για να δουν οι Ισραηλίτες και να καταλάβουν τη διαφορά.

Στην προηγούμενη μάχη με τους Φιλισταίους δίκαια ο Θεός τους εγκατέλειψε και τους τιμώρησε επειδή, με περισσή επιπολαιότητα, στηρίχτηκαν στη φυσική παρουσία της κιβωτού του Θεού πάνω στους άνομους ώμους των διεφθαρμένων ιερέων, γιων του Ηλεί. Ενώ τώρα ο Κύριος έδειξε εύνοια και αποδέχθηκε την ταπεινή εξάρτηση πάνω στην προσευχή πίστεως που έβγαινε από το στόμα κι από την καρδιά του άγιου προφήτη Του, του Σαμουήλ.

β. Ο Θεός δοξάστηκε με μεγαλειώδη τρόπο, το δεύτερο αποτέλεσμα. Αυτό έγινε γιατί ο Κύριος ανέλαβε όλο το έργο στα δυνατά Του χέρια και προκάλεσε σύγχυση στους εχθρούς. Δεν έριξε από τον ουρανό χαλάζι χοντρό σαν πέτρες, όπως έκανε στην περίπτωση του Ιησού του Ναυή (Ιησ. 10:11), αλλά βρόντηξε και τους τρομοκράτησε. Ο τρόμος ήταν τόσο μεγάλος που παρέλυσαν κι έγιναν εύκολη λεία των Ισραηλιτών. Ο Ιουδαίος ιστορικός Ιώσηπος προσθέτει ότι η γη κινήθηκε κάτω από τα πόδια τους στην πρώτη επίθεση και σε πολλά σημεία άνοιξε η γη και τους κατάπιε. Άλλοι πάλι κήκαν από τους κεραυνούς. Ήταν φυσικό επακόλουθο να τραπούν σε άτακτη φυγή, επειδή δε σεβάστηκαν ούτε φοβήθηκαν τον Θεό όσο παλαιότερα φοβήθηκαν την κιβωτό Του (Α' Σαμ. 6).

γ. Ο λαός του Θεού θριάμβευσε. Δεν ήταν απαραίτητη η συνεισφορά του λαού στη νίκη. Όμως ο Θεός τους έδωσε την ευκαιρία να ολοκληρώσουν τη νίκη, για να βεβαιώσει αυτό που είχε πει, πριν αρκετά χρόνια, στον Ηλεί: «Εγώ θα τιμήσω αυτούς που με τιμούν. Κι αυτοί που με καταφρονούν θα ντροπιαστούν» (Α' Σαμ. 2:30).

Ε. Ο Σαμουήλ έστησε μνημείο ευγνωμοσύνης για τη νίκη προς δόξαν Θεού και ενθάρρυνση του λαού, το πέμπτο και τελευταίο σημείο. «Τότε ο Σαμουήλ πήρε ένα λιθάρι και το έστησε ανάμεσα στη Μισπά και στη Σεν. «Ως εδώ μας βοήθησε ο Κύριος», είπε, κι ονόμασε το λιθάρι: Έβεν-Έζερ (Λίθος βοηθού) (Α' Σαμ. 7:12). Ένα μνημείο μαρτυρίας της αιώνιας και αναλλοίωτης πιστότητας του Θεού. Είναι σημαντικός ο τόπος και ο λόγος αυτής της πρωτοβουλίας του Σαμουήλ.

α. Ο τόπος ήταν ο ίδιος όπου οι Ισραηλίτες, είκοσι χρόνια πριν, χτυπήθηκαν από τους Φιλισταίους εξαιτίας της αμαρτίας της δικής τους και των ιερέων γιων του Ηλεί. Τώρα που, με την μετάνοιά τους η αμαρτία τους συγχωρήθηκε, ο Θεός τους χάρισε την ένδοξη νίκη και το θρίαμβο, στον ίδιο τόπο όπου είχαν υποστεί την εθνική συμφορά. «Ως εδώ μας βοήθησε ο Κύριος». Αυτό αποτελεί εγγύηση πως ο Θεός θα μας στηρίζει και θα μας βοηθήσει και στο μέλλον.

Ο Σαμουήλ, που ήταν το όργανο του Θεού για τη σωτήρια νίκη, ανέλαβε ο ίδιος να στήσει το μνημείο και μ' αυτό τον τρόπο να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του, αναγνωρίζοντας τη θεϊκή επέμβαση.

β. Ο λόγος ήταν να δώσει όλη τη δόξα στον Θεό. Ο Θεός πρόσθεσε κι αυτή την ευεργεσία πάνω σ' όλες τις άλλες που προηγήθηκαν. «Ευλόγησε τον Κύριο, ψυχή μου, και μην ξεχνάς καμιά απ' τις καλοσύνες του!» (Ψαλμ.

103:2). Ο Απ. Παύλος, μέσα από τη φυλακή της Καισάρειας, δηλώνει: «Ο Θεός όμως με βοήθησε μέχρι σήμερα, και στέκομαι ζωντανός για να καταθέσω τη μαρτυρία μου σε μικρούς και μεγάλους» (Πράξ. 26:22). Και στην Επιστολή προς Θεσσαλονικείς προτρέπει: «Να είστε πάντοτε χαρούμενοι. Να προσεύχεστε αδιάκοπα. Να ευχαριστείτε τον Θεό για το καθετί. Αυτό είναι το θέλημα του Θεού, όπως αποκαλύφθηκε σ' εσάς διά του Χριστού» (Α' Θεσ.5:16-18).

«Έβεν-Έζερ», «Ως εδώ μας βοήθησε ο Κύριος». Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό για τα χρόνια που περάσαμε σε κοινωνία μαζί Του. Μέσα στις όποιες δυσκολίες και στις δοκιμασίες μάς κράτησε από το χέρι και μας οδήγησε. Είδαμε τις επεμβάσεις Του και θαυμάσαμε το μεγαλείο Του. Αποδείχθηκε πιστός στις υποσχέσεις Του. Δε θα μας αφήσει ούτε θα μας εγκαταλείψει μέχρι τη συντέλεια του αιώνας. Στον Θεό εμπιστευόμαστε και δεν πρόκειται να ντροπιαστούμε.

Δοξασμένο και ευλογημένο το όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αμήν!

Η παραβολή των δέκα δούλων (Λουκ. 19:11-27)

Καθώς βρισκόμαστε στην αρχή του καινούριου χρόνου, είναι φυσικό και μαζί χρήσιμο και ωφέλιμο η σκέψη μας να τρέχει πίσω μέσα στα χρόνια που πέρασαν και, σημειώνοντας και μετρώντας ορισμένες μονάχα από τις αμέτρητες ευεργεσίες του Κυρίου, να στήσουμε κι εμείς, μαζί με τον προφήτη Σαμουήλ, το δικό μας «Έβεν-Έζερ», λέγοντας «Ως εδώ μας βοήθησε ο Κύριος» (Α' Σαμ. 7:12).

Μια αναδρομή στο παρελθόν, μια ανασκόπηση των επεμβάσεων του Θεού στη ζωή μας, κινεί τις καρδιές μας σ' ευγνωμοσύνη στον Ουράνιο Πατέρα μας. Ευχαριστούμε τον Θεό, το Σωτήρα μας, για την προσφορά της αγάπης Του, για τη θαυμαστή σωτηρία που πραγματοποίησε για μας μέσω της θυσίας του Υιού Του, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Στέλνουμε την ευγνωμοσύνη μας στον Κύριο μας, μέσα απ' τις καρδιές μας, για τα πλούσια δώρα Του, για τις καθημερινές φανερές και αφανείς ευεργεσίες Του, για τα καθημερινά ελέη Του. Ο Θεός μας θέλει ευγνώμονες πιστούς: «Να ευχαριστείτε τον Θεό για το καθετί. Αυτό είναι το θέλημα του Θεού, όπως αποκαλύφθηκε σ' εσάς δια του Χριστού» (Α' Θεσ.5:18). Έτσι μας θέλει ο Κύριος σαν το Σαμαρείτη που, μόνος από τους δέκα λεπρούς, επέστρεψε για να πέσει στα πόδια του Χριστού και να Τον δοξάσει.

Το ιστορικό υπόβαθρο της παραβολής. Ο Ιησούς πριν από λίγο άφησε το σπίτι του Ζακαχίου και βρισκόταν στο δρόμο που ανέβαινε από την Ιεριχώ στην Ιερουσαλήμ. Ήταν τώρα πολύ κοντά στην πόλη και Τον ακολουθούσε μεγάλο πλήθος. Οι μαθητές έβλεπαν τον Ιησού ως τον αναμενόμενο Μεσσία, και μ' αυτό εννοούσαν έναν πρίγκιπα, ένα βασιλιά, που θα τους απελευθέρωνε από την κυριαρχία των Ρωμαίων κατακτητών. Αγωνιούσαν και πίστευαν πως ο καιρός έφτασε κι επομένως, μόλις ο Ιησούς θα έμπαινε στην Ιερουσαλήμ, θα έπαιρνε την εξουσία και θα εγκαθίδρυε τη βασιλεία Του.

Αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος που ο Ιησούς είπε αυτή την παραβολή: «επειδή ήταν κοντά στην Ιερουσαλήμ, κι αυτοί νόμιζαν ότι η βασιλεία του Θεού θα φανερονόταν αμέσως» (Λουκ. 19:11). Ο σκοπός του Χριστού ήταν να διορθώσει τη λανθασμένη τους αντίληψη. Έτσι, τους μιλάει για κάποιον άνθρωπο ευγενή που είχε δικαιώματα στη βασιλεία ο οποίος, πριν πάρει την εξουσία στα χέρια του, έφυγε και πήγε «σε χώρα μακρινή» για να πάρει την έγκριση του τίτλου του. Μ' αυτό τον τρόπο τους δίνει να καταλάβουν πως κι Εκείνος επίσης επρόκειτο να φύγει, πριν εγκαταστήσει οριστικά τη βασιλεία Του.

Τους λέει ακόμη ότι ο ευγενής αυτός άφησε την περιουσία του στους δούλους του για να την αυξήσουν κατά τη διάρκεια της απουσίας του. Τους έδωσε τάλαντα για να τα χρησιμοποιήσουν στην υπηρεσία του. Αναφέρει επίσης πως ορισμένοι πολίτες προσπάθησαν να εμποδίσουν την ανάληψη της εξουσίας του χωρίς να επιτύχουν. Κι ότι τελικά θα επέστρεφε ως βασιλιάς για να ζητήσει λογαριασμό από τους δούλους και από τους πολίτες που τον αρνήθηκαν.

Η παραβολή αυτή είναι παρμένη από την πρόσφατη, για την εποχή του Ιησού, ιστορία των Ιουδαίων. Είναι ιστορικό γεγονός που έλαβε χώρα αμέσως μετά τη γέννηση του Ιησού. Η Ιουδαία ήταν υπόδουλη στους Ρωμαίους από το 60 π. Χ. όμως διοικούνταν από Ιουδαίους κάτω από την επιτήρηση των Ρωμαίων. Ο πρίγκιπας ή ο βασιλιάς Ιουδαίος, πριν αναλάβει την εξουσία, ήταν απαραίτητο να πάρει την έγκριση της βασιλείας από το Ρωμαίο Αυτοκράτορα. Γι' αυτό το λόγο έπρεπε να πάει στη Ρώμη.

Λίγα χρόνια μετά τη γέννηση του Ιησού, όταν πέθανε ο Ηρώδης ο Μέγας, ήθελε ν' αφήσει την Ιουδαία στο γιο του τον Αρχέλαο. Πράγματι ο Αρχέλαος ταξίδεψε στη Ρώμη για να πάρει την επιβεβαίωση της βασιλείας από το Ρωμαίο Αυτοκράτορα Αύγουστο. Όταν ακόμη ο Αρχέλαος βρισκόταν στη Ρώμη, οι Ιουδαίοι που ήξεραν τη σκληρότητα του χαρακτήρα του και δεν τον ήθελαν να βασιλεύσει στην περιοχή τους, έστειλαν μια αντιπροσωπεία πενήντα ανδρών με σκοπό να ζητήσουν από τον Αυτοκράτορα να μη δώσει την έγκριση της βασιλείας στον Αρχέλαο. Η προσπάθειά τους όμως απέτυχε κι ο Αρχέλαος έλαβε τη βασιλεία. Στη διάρκεια της απουσίας του ο Αρχέλαος είχε αναθέσει σε έμπιστους δούλους του να φροντίζουν τις υποθέσεις της Ιουδαίας.

Μετά από ορισμένους μήνες επέστρεψε στην Ιουδαία ως βασιλιάς, έχοντας στα χέρια του την έγκριση του Αυτοκράτορα. Μόλις έφτασε πίσω στην Ιουδαία, έργο του ήταν ν' ανταμείψει τους έμπιστους δούλους, κάνοντάς τους κυβερνήτες σε πόλεις της Ιουδαίας και της Σαμάρειας, κι από την άλλη μεριά να τιμωρήσει με θάνατο τους εχθρούς του, που δεν τον ήθελαν να βασιλεύσει. Καθώς το γεγονός αυτό ήταν πρόσφατο στη μνήμη των Ιουδαίων κάνει την παραβολή ιδιαίτερα παραστατική και το μήνυμά της καλύτερα καταληπτό τόσο από τους μαθητές του Χριστού όσο και από τα πλήθη.

«Ένας ευγενής», ο Κύριος. Κάποιος άνθρωπος ευγενικής καταγωγής, που είχε όλα τα προσόντα για την ανάληψη της βασιλείας. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως ο ευγενής αυτός άνθρωπος αντιπροσωπεύει το Μεσσία, τον Κύριο Ιησού. Ο Ιησούς, μιλώντας για αναχώρηση σε χώρα μακρινή, δηλώνει την Ανάληψή Του στους Ουρανούς

και την προσωρινή ορατή απουσία Του από τους δικούς Του. Εκεί, στα δεξιά του θρόνου του Θεού, παίρνει οριστικά τη βασιλεία που Του ανήκει δικαιοματικά.

«Οι δούλοι και τα δώρα». Στην κατηγορία των δούλων ο Λόγος του Θεού περιλαμβάνει μαζί με τους Αποστόλους, όλους τους εργάτες του Ευαγγελίου και όλους τους πιστούς του Ιησού Χριστού. Περιλαμβάνει όλους εκείνους που ο Κύριος Ιησούς θεωρεί άξιους της εμπιστοσύνης Του. Ο Απ. Παύλος μιλώντας για τη δωρεά του Χριστού, μας λέει: «Στον καθένα μας όμως έχει δοθεί κάποιο ιδιαίτερο χάρισμα, σύμφωνα με το μέτρο που δωρίζει ο Χριστός. Γι' αυτό λέει η Γραφή: «Ανέβηκε ψηλά, πήρε μαζί του αιχμαλώτους, έδωσε δώρα στους ανθρώπους» (Εφ. 4:7,8). Είναι τα δώρα του Χριστού διάφορες ικανότητες: γνώση, δύναμη, διάκριση και πολλά άλλα.

Η εμπιστοσύνη του βασιλιά. Όποιο κι αν είναι το δώρο που ο Κύριος μας έδωσε, περιμένει από εμάς να το χρησιμοποιήσουμε πρόθυμα και σωστά στην υπηρεσία του Ευαγγελίου, να το πραγματευθούμε σοφά. Είναι τα δώρα του Αγίου Πνεύματος που έδωσε στον καθένα μας. Ο Ιησούς, δίνοντάς μας τα δώρα Του, δεν μας είπε να τα κρύψουμε ή να τα φυλάξουμε σε κάποιο ασφαλές σημείο. Αντίθετα, η παραγγελία Του είναι ξεκάθαρη: «Εμπορευτείτε μ' αυτά, ώσπου να έρθω» (Λουκ. 19:13).

Εμπορεύομαι σημαίνει: εργασία αδιάκοπη, επίμονη, κουραστική, με σκοπό ν' αυξήσω αυτά που μ' εμπιστεύθηκε ο Κύριός μου, να βελτιώσω τα τάλαντα, να κερδίσω όσο το δυνατόν περισσότερα για λογαριασμό του Κυρίου μου. Στους μαθητές Του, και σ' εμάς σήμερα, ο Ιησούς παραγγέλλει να μην αποκάμνουμε κάνοντας το καλό, και να συνεχίσουμε ο καθένας τη διακονία του μέχρις ότου μας καλέσει στην παρουσία Του.

Ο ευγενής άνθρωπος της παραβολής έδωσε στους δούλους του τα δώρα, εμπιστεύθηκε σ' αυτούς την περιουσία του, κι έφυγε σε χώρα μακρινή. Τους άφησε να τα χρησιμοποιήσουν όπως και όσο καλύτερα μπορούσαν. Τους έδωσε μεγάλη πρωτοβουλία. Εδώ βλέπουμε πόσο μεγάλη είναι η εμπιστοσύνη του Κυρίου σ' εμάς τους δούλους Του! «Αχρείοι δούλοι» είμαστε κι όμως μας εμπιστεύθηκε την περιουσία Του, μας ανέθεσε το δικό Του έργο. Μας κάλεσε να εργαστούμε στον αμπελώνα Του. Μας παράγγειλε να εμπορευθούμε μέχρις ότου επιστρέψει. Θα φανούμε άξιοι της εμπιστοσύνης Του;

Η δοκιμασία των δούλων. Η εμπιστοσύνη σημαίνει δοκιμή. Η δοκιμασία, στην οποία μας υποβάλλει ο Κύριος, είναι για να φανεί αν θα μείνουμε πιστοί και άξιοι της εμπιστοσύνης Του στα μικρά πράγματα. Στα καθημερινά μικρά πράγματα θα φανεί η πιστότητά μας στον Κύριο. Στην οικογενειακή ζωή και στις λεπτομέρειές της θα φανεί αν είμαστε κατάλληλοι για υψηλότερη υπηρεσία. Στη συμπεριφορά μας μέσα το σπίτι, στην ανατροφή των παιδιών, στη φροντίδα του άμεσου περιβάλλοντός μας θα καλλιεργηθεί και θ' αυξηθεί η αξιοπιστία μας ενώπιον του Κυρίου.

Η ευθύνη μας είναι προσωπική. Πόσο πρέπει να προσέξουμε τη συμπεριφορά μας, τη δική μας διαχείριση των αγαθών που μας εμπιστεύθηκε ο Κύριος! Να, πως το θέτει ο Απ. Πέτρος: «Ο Θεός σας εμπιστεύτηκε τη χάρη του με ποικίλους τρόπους. Ο καθένας σας, λοιπόν, σαν καλός διαχειριστής της θείας χάριτος, ας χρησιμοποιεί το χάρισμά του για να υπηρετεί τους άλλους. Όποιος κηρύττει, να διακηρύττει το λόγο του Θεού και μόνο. Όποιος προσφέρει υπηρεσία, να το κάνει με τη δύναμη που του δίνει ο Θεός, για να δοξάζεται σ' όλα ο Θεός δια του Ιησού Χριστού. Σ' αυτόν ανήκει παντοτινά η δόξα και η δύναμη. Αμήν» (Α' Πέτρ. 4:10,11).

Είναι εύκολο να το λέμε και να ισχυριζόμαστε πως είμαστε ευγνώμονες στον Θεό για τα δώρα Του. Όμως αυτό δεν είναι αρκετό, δε φτάνει μονάχα μια έκφραση ευγνωμοσύνης. Εκείνο που ο Κύριός μας περιμένει από τον καθένα μας είναι να δει στη ζωή μας, να δει στην πράξη, να διακρίνει στο καθημερινό μας περπάτημα πόσο σοφά και συνετά χρησιμοποιούμε τα πολύτιμα δώρα που μας εμπιστεύθηκε.

Είναι ακριβώς στη ρουτίνα της ζωής που ο Θεός μας δοκιμάζει. Μέσα στο σπίτι μας, στο δρόμο που περπατάμε, στην καθημερινή μας εργασία, τί κάνουμε με τα δώρα του Θεού; Πως διαχειριζόμαστε τα χαρίσματα που μας έδωσε; Δείχνουμε τις αρετές του Κυρίου μας; Φαίνεται ο Χριστός στην καθημερινότητά μας; Είναι ο Χριστός ο αχώριστος σύντροφός μας;

Καθώς βρισκόμαστε στην αρχή του καινούριου χρόνου, μας δίνεται μια ακόμη ευκαιρία να φανούμε πιστοί δούλοι, άγρυπνοι δούλοι, στον Κύριο που μας έχει εξαγοράσει τόσο ακριβά. Έχουμε άλλη μια ευκαιρία να ξετυλίξουμε το δώρο που ο Κύριος μας εμπιστεύθηκε. Να το θέσουμε στο λυχνοστάτη για να φέγγει στους γύρω μας. Το φως του Χριστού να λάμπει εντονότερα, να σκορπίσει τα σκοτάδια της αμαρτίας και του θανάτου που μας περιτριγυρίζουν: «Προσέχετε, λοιπόν, καλά, πως ζείτε. Μη ζείτε ως ασύνετοι αλλά ως συνετοί. Να χρησιμοποιείτε σωστά το χρόνο σας, γιατί ζούμε σε πονηρούς καιρούς» (Εφ. 5:15,16).

Η ανταμοιβή της εμπιστοσύνης. Η ανταμοιβή που πήραν οι πιστοί δούλοι δεν ήταν μια περίοδος αδράνειας. Δεν τους συνέστησε ο Κύριος να καθίσουν με σταυρωμένα τα χέρια. Στον πρώτο είπε: «Εύγε, καλέ δούλε! Επειδή αποδείχτηκες έμπιστος σ' αυτό το ελάχιστο, ανάλαβε την εξουσία πάνω σε δέκα πόλεις» (Λουκ. 19:17). Στον

δεύτερο είπε: «Πάρε κι εσύ την εξουσία πάνω σε πέντε πόλεις» (Λουκ. 19:19). Η ανταμοιβή για την καλή και αποδοτική εργασία σήμαινε ανάθεση περισσότερης και πιο υπεύθυνης εργασίας.

Υπάρχει καλύτερη ανταμοιβή από την αναβάθμιση, από τη ανώτερη αποστολή; Τι πιο όμορφο; Ο Θεός, μέσα στη χάρη και το έλεός Του, όχι μόνο καταδέχεται ν' ασχολείται μαζί μας, αλλά μας θέλει συνεργούς Του. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη τιμή από του να υπηρετεί κανείς τις υποθέσεις του Βασιλιά των βασιλιάδων. «Συνεργάτες του Θεού είμαστε» (Β' Κορ. 6:1) διακηρύττει ο Απ. Παύλος. Η μεγαλύτερη ανταμοιβή που ο Θεός δίνει στον άνθρωπο που αποδείχτηκε έμπιστος είναι περισσότερη εμπιστοσύνη.

Είδαμε ότι η εμπιστοσύνη μας στον Κύριο σημαίνει δοκιμή και η δοκιμή έχει ως αποτέλεσμα την πλούσια ανταμοιβή, όταν σωστά χρησιμοποιήσουμε τα δώρα του Κυρίου μας. Υπάρχει όμως και η άλλη όψη. Η περίπτωση του δούλου που έκρυψε το δώρο μέσα στο μαντήλι. Του ανθρώπου που έμεινε αδρανής και δε θέλησε να χρησιμοποιήσει το δώρο που του εμπιστεύθηκε ο Κύριος. Στο πρόσωπο του δούλου αυτού βλέπουμε την παρακοή στην ξεκάθαρη παραγγελία του Βασιλιά, την έλλειψη εμπιστοσύνης και την απροθυμία για υπηρεσία. Στην περίπτωση αυτή η κρίση και η καταδίκη είναι πολύ αυστηρή. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει πως ο Θεός μας είναι Θεός αγάπης ελέους και οικτιρμών, όμως ταυτόχρονα είναι Θεός δικαιοσύνης. Δεν αθώνει τον ασεβή. Στον άνθρωπο που γνώρισε ποιος είναι ο Θεός, σ' εκείνον που έμαθε τις απαιτήσεις του Θεού και αδιαφόρησε, κρατώντας αχρησιμοποίητο το δώρο που του εμπιστεύθηκε, δεν απομένει παρά η κρίση και η κατάκριση: «Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ό,τι σπέρνει ο άνθρωπος, αυτό θα θερίσει» (Γαλ. 6:7).

Η παραβολή κλείνει μ' έναν από τους σκληρούς κανόνες της ζωής:

Ο σκληρός κανόνας της ζωής. «Σας βεβαιώνω». Τους απάντησε, «πως σ' αυτόν που έχει θα του δοθεί κι άλλο. Αλλά απ' όποιον δεν έχει, και εκείνο το λίγο που έχει θα του αφαιρεθεί» (Λουκ. 19:26). Ο μαθητής μελετώντας μαθαίνει συνεχώς καινούρια πράγματα. Όταν όμως αφήσει τη μελέτη του σιγά-σιγά ξεχνάει κι εκείνα που έχει μάθει. Ο αθλητής που ασκείται καθημερινά αποκτά μεγάλη ικανότητα για υψηλές αποδόσεις. Αν όμως αμελήσει την άσκηση και αδρανήσει, θα χάσει κι εκείνη την επιδεξιότητα που είχε αποκτήσει.

Το ίδιο ισχύει και στον πνευματικό τομέα. Εάν πραγματικά και συστηματικά αγωνιζόμαστε «τον καλό αγώνα», αν με τη δύναμη του Θεού νικούμε τους καθημερινούς πειρασμούς, νέοι ορίζοντες ανοίγονται μπροστά μας, κατακτούμε καινούρια ύψη αγαθότητας κι αληθινής αγάπης. Εάν όμως υποχωρούμε στη μάχη ενάντια στον εχθρό των ψυχών μας κι επιλέγουμε τον εύκολο δρόμο, τότε χάνουμε και τη λιγιστή δύναμη για αντίσταση που είχαμε, πέφτουμε κάτω κι από το μικρό ύψος που είχαμε κατακτήσει. Δεν δικαιολογείται στασιμότητα στην χριστιανική μας ζωή.

Άνθρωποι με μικρή δύναμη είναι συχνά πιο αποτελεσματικοί από εκείνους με τα μεγάλα ταλέντα. Είναι η ζεστή καρδιά, η συγχρονισμένη με το θέλημα του Θεού, κι όχι το δυνατό μυαλό εκείνο που χρειάζεται για το αγαθό. Ο ταπεινός Χριστιανός με τη ζωή και με το παράδειγμά του μπορεί να φέρει περισσότερο κέρδος στην υπόθεση του Κυρίου από εκείνους που βρίσκονται σε υψηλές θέσεις και κατέχουν κάποια αξιώματα.

Πόσο χρήσιμο και παραστατικό το παράδειγμα του πνευματικού δρομέα, του Απ. Παύλου. Ας τον ακούσουμε και αξίζει να τον μιμηθούμε, όπως μας το ζητάει ο ίδιος με το Λόγο του Κυρίου: «Αδερφοί μου, εγώ δεν θεωρώ τον εαυτό μου ότι έφτασα στο τέρμα. Σ' ένα όμως πράγμα συγκεντρώνω την προσοχή μου: Ξεχνώ αυτά που είναι πίσω μου και κάνω ό,τι μπορώ για να φτάσω αυτά που βρίσκονται μπροστά μου. Αγωνίζομαι να τερματίσω και προσβλέπω στο βραβείο της ουράνιας πρόσκλησης του Θεού δια του Ιησού Χριστού... Μιμηθείτε όλοι εμένα, αδερφοί μου, και παραδειγματιστείτε απ' αυτούς που συμπεριφέρονται σύμφωνα με το δικό μας πρότυπο» (Φιλ. 3:13,14,17).

Τα δώρα του Κυρίου μας είναι πλούσια και μας τα εμπιστεύθηκε για να τα εμπορευθούμε σωστά, σοφά και συνετά, και να τ' αυξήσουμε. Ως έμπιστοι δούλοι, άγρυπνοι, πρόθυμοι και ακούραστοι να χρησιμοποιήσουμε τα δώρα του Κυρίου μας στην υπηρεσία Του, για την επέκταση της βασιλείας Του και για τη δόξα του ονόματός Του. Να κερδίσουμε καινούρια εδάφη. Η αγαθότητα του Θεού να φανερωθεί στο περιβάλλον μας. Η αγάπη Του να διακηρυχθεί έμπρακτα και ψυχές πολύτιμες να λυτρωθούν από τα δεσμά του σατανά.

Ας εμπορευτούμε πιστά τα δώρα του Κυρίου μας μέχρις ότου έρθει να μας πάρει κοντά Του. Τότε θα λάβουμε τη δίκαιη ανταμοιβή. «Να, έρχομαι σύντομα», λέει ο Ιησούς, «και φέρνω μαζί μου την ανταμοιβή, για ν' ανταποδώσω στον καθένα ανάλογα με τα έργα του» (Απ. 22:12).

Η ελπίδα που δεν ντροπιάζει (Τίτ. 2:11-14)

Το γεγονός της Ανάληψης του Ιησού συνδέεται άμεσα με την υπόσχεση της Δεύτερης Του Έλευσης. Στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων διαβάζουμε: «Μόλις τα είπε αυτά, κι ενώ εκείνοι τον κοίταζαν, ανυψώθηκε προς τον ουρανό, και μια νεφέλη τον έκρυψε από τα μάτια τους. Και καθώς κοίταζαν που ανέβαινε προς τον ουρανό, ξαφνικά δυο άντρες εμφανίστηκαν μπροστά τους με άσπρα ενδύματα, και τους είπαν: «Γαλιλαίοι, τι σταθήκατε και κοιτάτε στον ουρανό; Αυτός ο Ιησούς, που αναλήφθηκε από ανάμεσά σας στον ουρανό, έτσι θα 'ρθει πάλι, με τον ίδιο τρόπο που τον είδατε να πηγαίνει εκεί» (Πρ. 1:9-11).

Όλους τους αιώνες που ακολούθησαν, τα γνήσια παιδιά του Θεού, μπορεί να διαφωνούν ως προς τον χρόνο, όμως συμφωνούν ως προς το γεγονός της Ένδοξης Δεύτερης Έλευσης του Κυρίου Ιησού. Είναι βασική διδασκαλία της Αγίας Γραφής που συνοψίζεται στο «πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς ου της βασιλείας ουκ έσται τέλος». Η πεποίθηση αυτή στήριξε και στηρίζει τους πιστούς του Χριστού, ιδιαίτερα όταν περνούμε δοκιμασίες και πειρασμούς. Μέσα στις θλίψεις, στους διωγμούς, στις βασανιστικές καταστάσεις αυτής της ζωής η πίστη στον Ένδοξο Ερχομό του Χριστού μας γεμίζει χαρά και αγαλλίαση.

Σύμφωνα με τον Απ. Παύλο: «Ξέρουμε πως, αν η επίγεια σκηνή που κατοικούμε, δηλαδή το σώμα μας, διαλυθεί, έχουμε στους ουρανούς κατοικία αιώνια, οικοδομημένη από τον Θεό κι όχι από ανθρώπινα χέρια. Γι' αυτό τώρα στενάζουμε, περιμένοντας με λαχτάρα να ντυθούμε το ουράνιο σώμα μας. Κι αν ντυθούμε το ουράνιο σώμα, δε θα μείνουμε γυμνοί. Γιατί εμείς που είμαστε μέσα σ' αυτό το σώμα στενάζουμε από το βάρος του. όχι πως θέλουμε να το αποβάλουμε, αλλά θέλουμε να ντυθούμε ένα καινούριο. Έτσι η ζωή θα νικήσει το θάνατο. Αυτός που μας προετοίμασε γι' αυτό το άφθαρτο σώμα είναι ο Θεός. Αυτός μας έδωσε το Πνεύμα ως εγγύηση» (Β' Κορ. 5:1-5). Και: «Αν η χριστιανική ελπίδα μας περιορίζεται μόνο σ' αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους τους ανθρώπους» (Α' Κορ. 15:19).

Και στους Θεσσαλονικείς γράφει: «Προσμένετε να κατεβεί δοξασμένος ο Υιός του, που εκείνος τον ανέστησε, ο Ιησούς ο οποίος θα μας γλιτώσει από την επερχόμενη θεϊκή οργή... γιατί ο ίδιος ο Κύριος με πρόσταγμα, με φωνή αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού θα κατεβεί από τον ουρανό και αυτοί που πέθαναν πιστοί στον Χριστό θ' αναστηθούν πρώτοι. Έπειτα, εμάς που θα είμαστε ακόμα στη ζωή, θα μας αρπάξουν σύννεφα μαζί μ' εκείνους, για να προϋπαντήσουμε τον Κύριο στον αέρα κατά τον ερχομό του. Κι έτσι θα είμαστε για πάντα μαζί με τον Κύριο» (Α' Θεσ. 1:10,4:16,17).

Ένα πρόσταγμα του Κυρίου, μια φωνή του Αρχάγγελου, ένα σάλπισμα του Θεού, κι ο ίδιος ο Κύριος ο Θεός μας θα κατεβεί από τον ουρανό! Αυτή είναι η πληρέστερη περιγραφή της Παρουσίας του Κυρίου μέσα στην Καινή Διαθήκη. Το κεντρικό μήνυμα της συνοπτικής περιγραφής που μας δίνει ο Απ. Παύλος είναι ότι ο ίδιος ο Κύριος θα κατεβεί. Το τέλος αυτής της περιόδου δεν αφήνεται σε κάποιους ενδιάμεσους. Ο Κύριος ο Θεός μας είναι ο απόλυτος Κυρίαρχος. Η όλη σκηνή είναι τρομερή και μαζί μεγαλειώδης!

Ποια είναι η δική σου, ποια είναι η δική μου προσδοκία; Περιμένω τον Χριστό ως Σωτήρα ή ως Κριτή; Είμαι έτοιμος να Τον συναντήσω; «Λέει ο Κύριος... ετοιμαστείτε να με αντιμετωπίσετε, εμένα τον Θεό που θα σας κρίνω» (Αμώς 4:12).

Θα δούμε τρεις πλευρές «της μακάριας ελπίδας», όπως την παρουσιάζει ο Λόγος του Θεού:

Α. Η βεβαιότητα της ελπίδας μας. Όσο βέβαιος είναι ο πρώτος Ερχομός του Χριστού, ο θάνατος, η Ανάσταση και η Ανάληψή Του στους ουρανούς, άλλο τόσο βέβαιη και ασφαλής είναι η Δεύτερή Του Έλευση. Όταν η Αγία Γραφή μιλάει για ελπίδα δεν εννοεί κάτι το φανταστικό ή κάτι το πιθανό αλλά για απόλυτα βέβαιο. Το υποσχέθηκε ο Κύριός μας «ο Πιστός και Αληθινός».

Ο Κύριος Ιησούς, λίγες ώρες πριν από το σταυρό, είπε στους θλιμμένους και ταραγμένους μαθητές Του: «Μην ταραζεται η καρδιά σας. Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σ' εμένα. Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλοί τόποι διαμονής. Αν δεν υπήρχαν, θα σας το 'λεγα. Εγώ πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο. Κι όταν πάω και σας ετοιμάσω τόπο, πάλι θα 'ρθώ και θα σας πάρω κοντά μου, ώστε όπου είμαι εγώ να είστε κι εσείς» (Ιωάν. 14:1-3).

Αν πίστεψες στο έργο της σωτηρίας του Χριστού, αν δέχθηκες τον Χριστό στην καρδιά σου ως Σωτήρα και Κύριο, δεν μπορεί παρά να Τον περιμένεις και ως τελικό Λυτρωτή. Η αλήθεια της Ένδοξης Έλευσης του Χριστού διαχέεται σ' ολόκληρη την Καινή Διαθήκη.

Ο Απ. Παύλος γράφει: «Να τι θέλω να πω, αδελφοί μου: Άνθρωποι από σάρκα και αίμα δεν μπορούν να πάρουν μέρος στη βασιλεία του Θεού, ούτε αυτό που είναι φθαρτό μπορεί να κληρονομήσει την αφθαρσία. Θα σας αποκαλύψω ένα μυστήριο: δε θα πεθάνουμε όλοι. Θα μεταμορφωθούμε όμως όλοι, σε μια στιγμή, όσο θέλει το

μάτι για ν' ανοιγοκλείσει, όταν ηχήσει η σάλπιγγα των έσχατων καιρών. Θ' ακουστεί ο ήχος της σάλπιγγας, κι αμέσως οι νεκροί θα επιστρέψουν στη ζωή άφθαρτοι, κι εμείς οι ζωντανοί θ' αλλάξουμε το παλιό με ένα νέο σώμα. Πρέπει αυτό που είναι φθαρτό να μεταμορφωθεί σε άφθαρτο, κι αυτό που είναι θνητό να γίνει αθάνατο.. Όταν αυτό το φθαρτό μεταμορφωθεί σε άφθαρτο και το θνητό μεταμορφωθεί σε αθάνατο, τότε θα πραγματοποιηθεί ο λόγος της Γραφής: Ο θάνατος αφανίστηκε. Η νίκη είναι πλήρης! Θάνατε, πού είναι το κεντρί της δύναμής σου; Άδη, πού είναι η νίκη σου;...Ας ευχαριστήσουμε όμως τον Θεό που μας χάρισε τη νίκη δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Α' Κορ. 15:50-55,57).

Η υπόσχεση του Θεού είναι αμετάκλητη. Ο Κύριός μας είναι πιστός στις υποσχέσεις Του. Δεν μπορεί ν' αρνηθεί τον Εαυτό Του. Να, πως το διατυπώνει ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους: «Ο Θεός, λοιπόν, επειδή ήθελε να δείξει πιο καθαρά σ' αυτούς που θα κληρονομούσαν τα όσα υποσχέθηκε, ότι η απόφασή του ήταν αμετάκλητη, την εγγυήθηκε με όρκο. Τα δυο λοιπόν αμετακίνητα πράγματα, για τα οποία είναι αδύνατο να διαψευστεί ο Θεός, εμείς που καταφύγαμε σ' αυτόν οφείλουμε να μείνουμε σταθεροί σ' αυτά που ελπίζουμε. Αυτή μας η ελπίδα μάς ασφαλίζει και μας βεβαιώνει σαν άγκυρα, και μας οδηγεί στα ενδότερα του καταπετάσματος, όπου μπήκε πριν από μας και για χάρη μας ο Ιησούς, αρχιερέας για πάντα όπως ο Μελχισεδέκ» (Εβρ. 6:17-20). Η γνήσια Εκκλησία του Χριστού δεν έχει καμιά αμφιβολία για τη Δεύτερη έλευση του Κυρίου. Είναι «η Νύμφη του Χριστού» και περιμένει «τον Ουράνιο Νυμφίο» με χαρά και αγαλλίαση. «Το Πνεύμα και η νύφη λένε: «Έλα». Κι όποιος ακούει ας πει: «Έλα». Όποιος διψάει ας έρθει, όποιος θέλει ας πάρει δωρεάν το νερό της ζωής» (Απ. 22:17).

Β. Ο χαρακτήρας της ελπίδας μας. Ο χαρακτήρας της ελπίδας μας συνδέεται άμεσα και περιέχεται στην έννοια της λέξης «μακαρία», «μακαρία ελπίς». «Μακάριος» είναι μια λέξη που εκφράζει την απόλυτη ευτυχία, την ευδαιμονία και τη γαλήνη των θεών. Αυτή τη λέξη παίρνει το Άγιο Πνεύμα και τη χρησιμοποιεί στην Καινή Διαθήκη για να δείξει την ποιότητα της ζωής που χαρίζει ο Χριστός στους δικούς Του. Μακάριος είναι εκείνος που έχει δεχτεί και απολαμβάνει την ύψιστη ευλογία του Θεού. Είναι «μακαρία» η ελπίδα μας επειδή προσδοκούμε με χαρά την τελική σωτηρία και να μπούμε στη σφαίρα της ουράνιας και ατελείωτης ευδαιμονίας, στην ένδοξη παρουσία του Κυρίου μας.

Η προσδοκία της ευλογημένης συνάντησής μας με τον Κύριο Ιησού δίνει στη ζωή μας νόημα, περιεχόμενο και σκοπό. Δεν ζούμε μέσα στην άγνοια, δεν ψηλαφούμε στα σκοτάδια. Το φως το αληθινό έλαμψε στις καρδιές μας, φωτίζει τα μονοπάτια του βίου μας και η αυγή της αιώνιας λύτρωσης χαράζει στον πνευματικό μας ορίζοντα. Η συνάντησή μας με τον Κύριο μας στον αέρα θα είναι η πιο ευτυχισμένη εμπειρία καθώς θα Τον δούμε «πρόσωπο προς πρόσωπο» χωρίς να ντραπούμε. Την αμαρτία, την ενοχή και τη ντροπή μας την πήρε επάνω Του ο Χριστός και την εξάλειψε με το αίμα της θυσίας Του στο σταυρό. Τον ευχαριστούμε και Τον ευγνωμονούμε από τώρα και στην ατέλειωτη αιωνιότητα.

Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριός μας και ο Θεός μας. Μας αγάπησε πρώτος, με τέλεια αγάπη, και μας εξαγόρασε με το αίμα Του για να είμαστε αιώνια λατρευτές Του. Μας τοποθέτησε στο αμέτρητο πλήθος των λυτρωμένων Του που Τον δοξολογούν αιώνια: «Ύστερα απ' αυτά, είδα ένα αμέτρητο πλήθος-που κανείς δεν ήταν σε θέση να το μετρήσει-από κάθε έθνος, φυλή, λαό και γλώσσα, να στέκεται μπροστά στο θρόνο και στο Αρνίο. Φορούσαν λευκές στολές, κρατούσαν φοινικόκλαδα στα χέρια τους και έκραζαν με δυνατή φωνή: «Η σωτηρία είναι του Θεού μας, που κάθεται στο θρόνο, και του Αρνίου!» Όλοι οι άγγελοι που στέκονταν γύρω από το θρόνο, από τους πρεσβυτέρους κι από τα τέσσερα όντα, έπεσαν μπροστά στο θρόνο με το πρόσωπο καταγής και προσκύνησαν τον Θεό λέγοντας: «Αληθινά, ευλογία και δόξα και σοφία, ευχαριστία και τιμή και δύναμη και ισχύς ανήκουν για πάντα στον Θεό μας. Αμήν» (Απ. 7:9-12).

Προσδοκούμε με λαχτάρα το γαμήλιο τραπέζι του Αρνίου που τόσο γλαφυρά περιγράφεται από τον Ιωάννη: «Τότε ακούστηκε μια φωνή από το θρόνο που έλεγε: «Υμνήστε τον Θεό μας όλοι οι δούλοι του κι όσοι τον σέβετε, μικροί και μεγάλοι». Κι άκουσα κάτι σαν φωνή από μεγάλο πλήθος, σαν βοή καταρράχτη, σαν κρότο από δυνατές βροντές να λέει: «Αλληλούια! Ο Κύριός μας, ο παντοκράτορας Θεός είναι πια κυρίαρχος του κόσμου! Ας χαρούμε, ας αγαλλιάσουμε κι ας τον δοξάσουμε, γιατί έφτασε η ώρα για το γάμο του Αρνίου, κι η νύφη στολίστηκε. Της δόθηκε για να ντυθεί λινό καθάριο και λαμπερό». Το λινό θέλει να δείξει τις δίκαιες πράξεις του λαού του Θεού» (Απ. 19:5-8).

Και δεν πρέπει να το ξεχνούμε: «Γιατί όλοι μας πρέπει να παρουσιαστούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει καθένας την αμοιβή του ανάλογα με τα όσα καλά ή κακά έπραξε σ' αυτή τη ζωή» (Β' Κορ. 5:10). Επομένως δεν μπορούμε ούτε πρέπει να ζούμε για τους εαυτούς μας, «αλλά για κείνον που πέθανε κι αναστήθηκε γι' αυτούς(για μας)» (Β' Κορ. 5:15).

Γ. Η πρόκληση της ελπίδας μας. «Προσδοκώντας την μακαρία ελπίδα». Η προσδοκία της μακαρίας ελπίδας αποτελούσε, χωρίς αμφιβολία, το συχνότερο θέμα συζήτησης στις συναντήσεις των αγίων της πρώτης Εκκλησίας. Δε θα 'πρεπε να συμβαίνει το ίδιο και σήμερα; Εάν προσδοκούμε ειλικρινά την παρουσία του Κυρίου μας θα πρέπει να το αποδεικνύουμε με το καθημερινό μας πνευματικό περπάτημα. «Ο Θεός φανέρωσε τη χάρη του για να σώσει όλους τους ανθρώπους. Αυτή η χάρη μας καθοδηγεί να αρνηθούμε την ασέβεια και τις αμαρτωλές επιθυμίες και να ζήσουμε με σωφροσύνη, με δικαιοσύνη και με ευσέβεια στον παρόντα αιώνα, περιμένοντας (προσδοκώντας) τη μακαριότητα που ελπίζουμε, δηλαδή την εμφάνιση της δόξας του μεγάλου Θεού και σωτήρα μας, του Ιησού Χριστού» (Τίτ. 2:11-13).

Η προσδοκία της μακαρίας ελπίδας μας αποτελεί την μεγαλύτερη πρόκληση για όλους μας. Η χάρη του Θεού μας έσωσε. Μας έβγαλε από το σκοτάδι και μας έφερε στο θαυμαστό Του φως για να εξαγγέλλουμε τις αρετές Εκείνου που μας κάλεσε. Όλοι μας κληθήκαμε για να υπηρετήσουμε τις βουλές του Κυρίου μας και τις ανάγκες των ανθρώπων που βρίσκονται γύρω μας. Κληθήκαμε για να μεταφέρουμε το χαρμόσυνο μήνυμα, το Ευαγγέλιο της χάρης του Θεού στους συνανθρώπους μας. Η ευθύνη μας είναι μεγάλη. Αν δεν το κάνουμε θα θερίσουμε ντροπή και κατασχώνη εκείνη την ημέρα. Ο Ιησούς Χριστός εμπιστεύθηκε στον καθένα μας κάποια τάλαντα και περιμένει να τα χρησιμοποιήσουμε, με σοφία και σύνεση, για την επέκταση της βασιλείας Του πάνω στη γη και για τη δόξα του ονόματός Του.

«Αυτός (ο Χριστός) έδωσε τον εαυτό του για μας, για να μας λυτρώσει από κάθε ανομία, να μας καθαρίσει και να μας κάνει ένα λαό που να ανήκει μόνο σ' αυτόν και να καταγίνεται με ζήλο στα καλά έργα» (Τίτ. 2:14). Πόσο ανταποκρινόμαστε σ' αυτή την προσδοκία του Κυρίου μας; Τι θα 'χουμε να Του παρουσιάσουμε εκείνη την ημέρα;

Είναι η ζωή μου όπως τη θέλει ο Χριστός; Ποια γνώμη έχουν για μένα οι συγγενείς, οι γείτονες, οι συνάδελφοι στο χώρο της εργασίας μου; Είμαι «το φως του κόσμου και το αλάτι της γης» όπως με θέλει ο Χριστός; Είναι τα ερωτήματα που συχνά πυκνά πρέπει να θέτουμε ο καθένας στον εαυτό του.

Πόσο χρήσιμος είμαι για τους ανθρώπους που βρίσκονται δίπλα μου; Ποια είναι η δράση μου στην ίδια μου την οικογένεια; Μήπως κι εγώ, σαν τον ταλαίπωρο Λωτ, την ώρα της κρίσης φανώ στους συγγενείς μου «ως αστειευόμενος»; Δεν υπάρχει πιο τραγική κατάληξη: «Ο δίκαιος Λωτ», λόγω της έλλειψης σωφροσύνης και λόγω της συμμόρφωσής του με τους ασεβείς ανθρώπους των Σοδόμων και των Γομόρρων, έχασε όλα όσα είχε, και την ίδια τη γυναίκα του.

Πόση αντίθεση με τον Αβραάμ «τον πατέρα της πίστεως»! Ο Λωτ έμεινε στην ιστορία ως ένα παράδειγμα προς αποφυγήν. Αντίθετα ο Αβραάμ, χάρη στην πιστότητα και την αφοσίωσή του στον Θεό, ονομάστηκε «φίλος του Θεού» και απετέλεσε πηγή ευλογίας για όλα τα έθνη, σ' όλους τους αιώνες. Μαζί με τον Αβραάμ ευλογούμεστε όλοι όσοι στηρίζουμε την ελπίδα μας στο Ζωντανό, στον Αναστημένο Ιησού Χριστό.

Ποιος από τους γνήσιους πιστούς του Ιησού Χριστού δε θα ζήλευε την ένδοξη αναχώρηση απ' αυτό τον κόσμο του Ενώχ και του Ηλία; Όμως, ακόμη πιο ένδοξη θα είναι η έξοδος όλων εκείνων που θα μείνουν πιστοί μέχρι τέλους και θα βρεθούν έτοιμοι να συναντήσουν τον Ένδοξο Ερχόμενο Κύριο στον αέρα εκείνη την ευλογημένη μέρα!

«Είθε ο Θεός, που δίνει την ειρήνη, να σας κάνει ολοκληρωτικά δικούς του. Κι ας διατηρηθεί ολόκληρη η ύπαρξή σας-το πνεύμα, η ψυχή και το σώμα σας-άμεμπτη κατά τον ερχομό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτός που σας καλεί κρατάει το λόγο του και θα τον κάνει πράξη» (Α' Θεσ. 5:23,24).

Προσδοκώντας τη μακάρια ελπίδα (Λουκ. 1:5-25, 2:25-32, 36, 37)

Ζούμε σε μια περίοδο μεγάλης αβεβαιότητας και αστάθειας. Στην απαρχή του 21^{ου} αιώνα η ανασφάλεια αποτελεί το κύριο χαρακτηριστικό. Καθώς μελετούμε το βιβλίο του προφήτη Ιερεμία μια φράση επαναλαμβάνεται μονότονα: «Τρόμος παντού». Μια φράση που εκφράζει τόσο πιστά την εποχή μας. Πόλεμοι και φόβοι πολέμων, εθνικιστικές διεκδικήσεις και συγκρούσεις, και τρομοκρατία αποτελούν την ημερήσια διάταξη.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, ως πιστοί του Χριστού, καλούμαστε να δώσουμε την ελπίδα στον ταραγμένο κόσμο που μας περιβάλλει. Έχουμε το φως, έχουμε τη βεβαιότητα, προσδοκούμε και ατενίζουμε πότε θα χαράξει η αυγή της αιώνιας λύτρωσης που θα διαλύσει τα σκοτάδια. Προσδοκούμε έντονα την ημέρα που θα εκδηλωθεί η λαμπρότητα και το μεγαλείο του Ένδοξου Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Περιμένουμε τον Ερχόμενο Κύριό μας που είναι ο Σωτήρας και ο Θεός μας. Τον Ιησού που πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας (Ρωμ. 4:24). Τον Ιησού, τον Κύριό μας που αναλήφθηκε στους Ουρανούς και είναι τώρα στα δεξιά του θρόνου του Πατέρα και μεσιτεύει για μας.

Στηριζόμαστε στη μεγάλη υπόσχεση που μας έδωσε ο Κύριός μας λίγο πριν αναληφθεί: «Μην ταραάζεται η καρδιά σας. Να 'χετε πίστη στον Θεό, να 'χετε πίστη και σ' εμένα. Στο σπίτι του Πατέρα μου υπάρχουν πολλοί τόποι διαμονής. Αν δεν υπήρχαν, θα σας το 'λεγα. Εγώ πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο. Κι όταν πάω να σας ετοιμάσω τόπο, πάλι θα 'ρθώ και θα σας πάρω κοντά μου, ώστε όπου είμαι εγώ να είστε κι εσείς» (Ιωάν. 14:1-3). Η θαυμαστή αυτή υπόσχεση του Χριστού γεμίζει με χαρά τις καρδιές μας. Η τελική σωτηρία πλησιάζει. Ας προσέξουμε την προειδοποίηση του Αγίου Πνεύματος μέσω του Απ. Παύλου: «Όλα αυτά τα λέω επειδή, όπως ξέρετε, είναι κοντά το τέλος. Ήρθε η ώρα να ξυπνήσουμε από τον ύπνο. Γιατί τώρα η τελική σωτηρία βρίσκεται πιο κοντά μας παρά τότε που πιστέψαμε. Η νύχτα όπου να 'ναι φεύγει, και η μέρα κοντεύει να 'ρθεί. Γι' αυτό ας πετάξουμε από πάνω μας τα έργα του σκότους, κι ας φορέσουμε τα όπλα του φωτός. Η διαγωγή μας ας είναι κόσμια, τέτοια που ταιριάζει στο φως» (Ρωμ. 13:11-13). Αν για τον Απ. Παύλο ήταν τόσο κοντά, πόσο περισσότερο για μας σήμερα;

Από τους ανθρώπους που περίμεναν την πρώτη Έλευση του Χριστού μπορούμε να διδαχτούμε πώς να προετοιμαζόμαστε για τη Δεύτερη Του Έλευση. Θα δούμε τρία πρόσωπα που προσδοκούσαν έντονα τον ερχομό του Μεσσία.

Θα μεταφερθούμε στην εποχή λίγο πριν από την πρώτη Έλευση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Με πιο τρόπο η ελπίδα του ερχομού του Μεσσία επηρέαζε τη ζωή των ανθρώπων του Θεού; Ήταν δυνατό να διαμορφώνει ολόκληρη τη ζωή τους; Αν ναι, τότε μπορούμε να πάρουμε πολύτιμα μαθήματα για τη δική μας προετοιμασία για τη Δεύτερη Έλευση του Ίδιου Κυρίου και Σωτήρα μας. Η πείρα και το παράδειγμά τους θα μας διδάξουν πως να ζούμε «με σωφροσύνη, με δικαιοσύνη και με ευσέβεια στον παρόντα αιώνα, περιμένοντας τη μακαριότητα που ελπίζουμε, δηλαδή την εμφάνιση της δόξας του μεγάλου Θεού και σωτήρα μας, του Ιησού Χριστού» (Τίτ. 2:12,13).

Θα εξετάσουμε τη ζωή τριών αγίων που μας τους παρουσιάζει ο Λουκάς στη διήγησή του σχετικά με την πρώτη Έλευση του Χριστού, του Ζαχαρία, του Συμεών και της Άννας. Ο καθένας απ' αυτούς τους αγίους έχει κάτι να μας διδάξει σχετικά με την εγρήγορσή μας στο να συναντήσουμε και να χαιρετήσουμε τον Ερχόμενο Κύριο και Σωτήρα μας.

Α. Ένας άγιος που μαρτυρούσε. Ο πρώτος άγιος που μας παρουσιάζει ο Λουκάς στη διήγησή του είναι ο Ζαχαρίας. Η ιστορία του Ζαχαρία είναι ιδιαίτερα διδακτική γιατί από τη θέση της απιστίας στη δύναμη του Θεού, στο να επεμβαίνει σε φυσικά πράγματα, οδηγήθηκε στο σημείο να δίνει τη μαρτυρία του για την Έλευση του Μεσσία.

Εκείνο που παρατηρούμε στην αφήγηση του Λουκά είναι ότι ο Ζαχαρίας και η γυναίκα του η Ελισάβετ ήταν κι οι δυο «δίκαιοι ενώπιον του Θεού». Και κρίση του Θεού είναι αληθινή. Ήταν δίκαιοι και ακέραιοι μπροστά στον Θεό, όπως και ο Νώε στη δική του γενιά. Είχαν αφιερώσει τη ζωή τους στον Θεό κι ο Θεός τους είχε δεχτεί. Η ζωντανή και στενή σχέση του πιστού ανθρώπου με τον Θεό έχει ως αποτέλεσμα πλούσια καρποφορία για τη δόξα του Θεού.

Ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ ήταν ένα ζευγάρι πιστών ανθρώπων και υποδειγματικών ακόμη και για μας τους πιστούς της Καινής Διαθήκης. Πόσο όμορφο κι ευλογημένο είναι αυτοί που έρχονται σε γάμου κοινωνία να είναι από πριν ενωμένοι με τον Κύριο! Κι αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό όταν πρόκειται για ανθρώπους που θέλουν να υπηρετήσουν το Ευαγγέλιο. Το έργο του Κυρίου παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες και, για να σηκώσουν μαζί το ζυγό, πρέπει να είναι σύμφωνοι και «δίκαιοι ενώπιον του Θεού». Με τον τρόπο αυτό θα αποτελούν καλό

παράδειγμα για το ποίμνιο αλλά και τους εκτός Εκκλησίας, και θ' απολαμβάνουν τη χαρά της παρουσίας του Κυρίου στη διακονία τους.

Ο Ζαχαρίας και η Ελισάβετ «ήσαν δίκαιοι αμφότεροι ενώπιον του Θεού, πορευόμενοι εν πάσαις ταις εντολές και δικαιώμασιν του Κυρίου άμεμπτοι» (Λουκ. 1:6). Το ότι ήταν δίκαιοι ενώπιον του Θεού αποδεικνυόταν από τη συμπεριφορά τους. Η μαρτυρία τους ήταν απόλυτα σύμφωνη με την καθημερινή τους ζωή. Ζούσαν μια ζωή πλήρους υπακοής στο νόμο του Θεού. Ήταν άμεμπτοι, όχι αναμάρτητοι, αλλά κανένας δεν μπορούσε να τους κατηγορήσει για κάτι κακό.

Επομένως, δεν είναι τυχαίο ότι, στην πρόνοια του Θεού, στο Ζαχαρία έπεσε ο κλήρος να προσφέρει θυμίαμα στο ναό Του Κυρίου. Κι ενώ υπηρετούσε μέσα στα άγια των αγίων του εμφανίστηκε ο άγγελος του Κυρίου και του ανήγγειλε πως η ηλικιωμένη γυναίκα του θ' αποκτήσει γιο, ο οποίος θα είναι ο πρόδρομος του Μεσσία για να ετοιμάσει το δρόμο Του. Όμως, μπροστά στον αιφνιδιασμό, κλονίστηκε η πίστη του Ζαχαρία και, ακούοντας τα λόγια του αγγέλου, ήρθε η απάντηση της απιστίας: «Πως μπορώ να βεβαιωθώ γι' αυτό; Εγώ είμαι πια γέρος και η γυναίκα μου περασμένης ηλικίας» (Λουκ. 1:18).

Στο πρόσωπο του Ζαχαρία βλέπουμε τον άνθρωπο που έχει πολλή γνώση και είναι δραστήριος στην υπηρεσία μέσα στο έργο του Θεού και όμως δεν έχει συλλάβει το μεγαλείο της δύναμής Του. Πολλοί από τους Χριστιανούς σήμερα αναμφίβολα βαδίζουν στους δρόμους της δικαιοσύνης, υπηρετούν με ζήλο μέσα στον αγρό του Θεού, και όμως δεν πιστεύουν πως ο Θεός μπορεί να παρέμβει θαυματουργικά και ν' αλλάξει καταστάσεις και έθνη.

Αν ρωτούσαμε το Ζαχαρία, πριν την εμφάνιση του αγγέλου, και του λέγαμε: «Ζαχαρία, πιστεύεις στις προφητείες των Γραφών σχετικά με τον ερχομό του Μεσσία;» Χωρίς δισταγμό θ' απαντούσε με έμφαση: «Και βέβαια πιστεύω». Όμως υπάρχει μεγάλο χάσμα ανάμεσα στη θεωρητική πίστη στις προφητείες των Γραφών και στην αληθινή εμπιστοσύνη στη δύναμη του Θεού να τις πραγματοποιήσει στις μέρες μας.

Συχνά μιλούμε για τη Δεύτερη Έλευση του Κυρίου. Κάποιοι μάλιστα απ' ανάμεσά μας προχωρούν περισσότερο και μιλούν και γράφουν πιθανολογώντας το χρόνο του ερχομού και δογματίζοντας πάνω σε θεολογικές τοποθετήσεις για το αν έρθει πριν, κατά ή μετά τη μεγάλη θλίψη. Η ανθρώπινη περιέργεια και η αφροσύνη δεν έχουν όρια! Μπαίνει και σε πεδία που δεν μας αποκαλύπτει ο Λόγος του Θεού.

Όμως πόσο πραγματικά και ειλικρινά πιστεύουμε στη δύναμη του Θεού να παρέμβει δυναμικά στην ανθρώπινη ιστορία; Είναι ανώφελο και συχνά επικίνδυνο η γνώση μας για το θέλημα του Θεού να μένει μονάχα στο νου και να μη βρίσκει εφαρμογή στη διαμόρφωση της καθημερινής μας ζωής. Στο βήμα του Χριστού δε θα εξεταστούμε για τις γνώσεις μας αλλά για το βαθμό της υπακοής μας στην οδηγία του Θεού.

Ο Ζαχαρίας για την απιστία του τιμωρήθηκε. Έμεινε βουβός και δεν του επιτράπηκε να μιλήσει εννιά μήνες.

Όμως, όταν τέλειωσε η χρονική περίοδος που προσδιόρισε ο άγγελος του Θεού: «Ο Ζαχαρίας, ο πατέρας του παιδιού, πλημμύρισε από Πνεύμα Άγιο» (Λουκ. 1:67). Τα τετρακόσια χρόνια της σιωπής του Θεού ολοκληρώθηκαν. Φαίνεται πως ο Ζαχαρίας ήταν ο πρώτος προφήτης μετά το Μαλαχία. Έδωσε μαρτυρία για τον ερχομό του Μεσσία. Πραγματικά, ήταν τόσο βέβαιος για τη δύναμη του Θεού να πραγματοποιήσει την υπόσχεσή Του, ώστε εκφράζει τη μαρτυρία του σε χρόνο αόριστο. Για το Ζαχαρία ο ερχομός του Μεσσία είναι ήδη γεγονός. Να, πως το διατυπώνει: «Ας είναι ευλογημένος ο Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ, γιατί ήρθε και λύτρωσε το λαό του!» (Λουκ. 1:68). Και το λέει αυτό πριν ακόμη γεννηθεί ο Χριστός.

Ο Ζαχαρίας, από τη στιγμή που όχι μόνο κατανόησε τα λόγια του Θεού αλλά και πίστεψε στη δύναμή Του να πραγματοποιήσει την επαγγελία Του, δίνει τη μαρτυρία του για τον ερχομό του Μεσσία. Με χαρά και αγαλλίαση μαρτυρούσε για το έλεος και την αποστολή του Ιησού Χριστού.

Ποια είναι η δική μας τοποθέτηση μπροστά στην «μακαρία ελπίδα» της Δεύτερης Έλευσης του Χριστού; Ζούμε έντονα την προσμονή για «την εμφάνιση της δόξας του μεγάλου Θεού και σωτήρα μας, του Ιησού Χριστού»; (Τίτ. 2:13) Αποστολή μας είναι να δίνουμε τη μαρτυρία με όλη μας την καρδιά, σταθερά και διαρκώς, χωρίς αμφιταλαντεύσεις. Η ευλογημένη ελπίδα δεν είναι απλά μια γνώση θεωρητική αλλά πρέπει να μεταφράζεται σε μια πορεία πίστεως στην καθημερινή μας ζωή για τη δόξα του Θεού.

Β. Ένας άγιος που προσδοκούσε. Ο Ζαχαρίας μαρτυρούσε. Ο δεύτερος άγιος που έζησε πριν από τον ερχομό του Χριστού είναι ο Συμεών. Εδώ έχουμε έναν άνθρωπο που δεν χρειαζόταν να πεισθεί για την πραγματικότητα της πρώτης Έλευσης του Μεσσία. Καθημερινά ζούσε με τη γλυκιά προσδοκία «της παρηγορίας του Ισραήλ». Η πίστη του Συμεών στον Θεό ήταν αταλάντευτη. Ήταν πλήρως πεπεισμένος πως αυτό που του υποσχέθηκε ο Θεός είναι δυνατός να το πραγματοποιήσει. Ήταν απόλυτα βέβαιος πως το μεγάλο γεγονός θα συνέβαινε στις μέρες του.

Απέβλεπε και προσδοκούσε κάθε μέρα την εμφάνιση του Μεσσία.

Η προσμονή είναι λέξη κλειδί της Καινής Διαθήκης σε σχέση με την τοποθέτηση του Χριστιανού απέναντι στην

υπόσχεση της Δεύτερης Έλευσης του Κυρίου. Ο Ιησούς προτρέπει τους μαθητές Του κι εμάς σήμερα: «Να είστε συνεχώς έτοιμοι με δεμένο το ζωνάρι στη μέση σας και αναμμένα τα λυχνάρια σας. Να συμπεριφέρεστε σαν αυτούς που περιμένουν τον κύριό τους πότε θα γυρίσει από το γάμο, ώστε μόλις έρθει και χτυπήσει την πόρτα, να του ανοίξουν αμέσως. Μακάριοι οι δούλοι εκείνοι που ο κύριός τους θα τους βρει ξύπνιους όταν έρθει» (Λουκ. 12:35-37). Αυτή είναι η κατάσταση που όλοι οι λυτρωμένοι του Χριστού θέλουμε να μας βρει ο Κύριος στον Ερχομό Του.

Υπάρχει για όλους μας ο μεγάλος κίνδυνος να χαλαρώσουμε πνευματικά και ν' αποκοιμηθούμε. Είναι γνωστή η παραβολή των δέκα παρθένων. Αυτό τον κίνδυνο θέλει ο Κύριος Ιησούς να υπογραμμίσει. Επειδή αργοπορούσε ο νυμφίος, όλες νύσταξαν και κοιμήθηκαν. Πόσο πιστά εκφράζει η παραβολή αυτή την κατάσταση του Χριστιανικού κόσμου σήμερα! Ο Θεός να μας δώσει χάρη να μην αιφνιδιαστούμε όταν εμφανιστεί ο Χριστός, αλλά να μας βρει με τα λυχνάρια μας αναμμένα και τις καρδιές μας γεμάτες με το λάδι του Αγίου Πνεύματος.

Ο Απ. Παύλος περιγράφει τους Χριστιανούς της Κορίνθου: «προσδοκώντας την παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Α' Κορ. 1:7). Για τους Θεσσαλονικείς γράφει: «Προσμένετε να κατεβεί δοξασμένος ο Υιός του, που εκείνος τον ανέστησε, ο Ιησούς, ο οποίος θα μας γλιτώσει από την επερχόμενη θεϊκή οργή» (Α' Θεσ. 1:10). Και στη δεύτερή του Επιστολή στους ίδιους πιστούς: «Εύχομαι ο Κύριος να κατευθύνει τις καρδιές σας, να αγαπάτε όπως ο Θεός και να υπομένετε όπως ο Χριστός (Β' Θεσ. 3:5).

Κάποιος φαντάστηκε τον πληγωμένο του δρόμου προς την Ιεριχώ, της ιστορίας που αναφέρει ο Χριστός, θεραπευμένος πια, να στέκεται στην πόρτα του πανδοχείου και ν' ατενίζει το δρόμο προσμένοντας με λαχτάρα την επιστροφή του ευεργέτη του, του καλού Σαμαρείτη. Τον ακούμε να σιγοψιθυρίζει: «Το υποσχέθηκε πως θα ξανάρθει. Το ξέρω πως θα κρατήσει το λόγο του. Θέλω να τον δω και να τον συναντήσω καθώς θα πλησιάζει». Ευλογημένη προσδοκία! Ο Κύριός μας υποσχέθηκε πως θα ξανάρθει. Δεν είναι δυνατό ν' αθετήσει το λόγο Του. Ο διάβολος κι ο κόσμος γύρω μας θα προσπαθήσουν να κλονίσουν την πίστη μας. Θα μας ειρωνευτούν, θα μας περιγελάσουν. Ας μείνουμε σταθεροί στην πίστη και στην προσδοκία του Ερχομού Του. Ο Κύριος θ' ανταμείψει την πιστότητά μας με την αιώνια κληρονομιά που έχει φυλαγμένη για μας στους Ουρανούς. Μια κληρονομιά που δε φθείρεται, δεν έχει τίποτε το βέβηλο και δε μαραίνεται ποτέ (Α' Πέτρ. 1:4).

Γ. Μια άγια γυναίκα που εργαζόταν. Ο Ζαχαρίας μαρτυρούσε, ο Συμεών προσδοκούσε, η Άννα εργαζόταν: «Στα Ιεροσόλυμα ζούσε μια γυναίκα που προφήτευε και την έλεγαν Άννα... Αυτή ήταν πολύ ηλικιωμένη. Έζησε επτά χρόνια με τον άντρα της μετά το γάμο και τώρα χήρα, ηλικίας ογδόντα τεσσάρων χρονών, δεν έφευγε από το ναό, αλλά λάτρευε τον Θεό νύχτα και μέρα με νηστείες και προσευχές. (Λουκ. 2:36-37).

Η ελπίδα του ερχομού του Χριστού ήταν για την ηλικιωμένη Άννα το κίνητρο της πίστης και πρόθυμης υπηρεσίας νύχτα και μέρα στο Ναό. Το ότι η ευλογημένη ελπίδα γέμιζε την καρδιά της, φαίνεται από τη συνέχεια της διήγησης. Όταν ο Ιωσήφ και η Μαρία έφεραν το βρέφος Ιησούς στο Ναό: «Αυτή (η Άννα) παρουσιάστηκε εκείνη την ώρα και δοξολογούσε τον Θεό και μιλούσε για το παιδί σε όλους όσους στην Ιερουσαλήμ περίμεναν τη λύτρωση» (Λουκ. 2:38).

Για τον ευσεβή Ισραηλίτη η λύτρωση ήταν θέμα προσωπικό. Ο Ησαΐας, ο προφήτης, προβλέπει τον ερχομό του Λυτρωτή: «Λυτρωτής θα έρθει στη Σιών, για κείνους απ' τους απογόνους του Ιακώβ που θα επιστρέψουν απ' την αμαρτία» (Ησ. 59:20). Προφητείες και επαγγελίες αυτού του είδους είχαν στηρίξει την πίστη της Άννας και μόλις είδε το βρέφος Ιησούς, Τον αναγνώρισε ως το Λυτρωτή και Κύριο του Ισραήλ. Η πίστη της Άννας δεν την οδήγησε σε αδιαφορία ή αδράνεια. Υπηρετούσε τον Θεό με νηστείες και προσευχές.

Είναι πολύ διδακτικό το παράδειγμα της Άννας. Στα ογδόντα τέσσερα χρόνια της, προφήτισσα του Κυρίου, δε σταμάτησε τη λατρεία και την υπηρεσία στο ναό του Θεού. Η προσμονή τής έδινε το κουράγιο και τη δύναμη να εργάζεται με περισσότερο ζήλο και προθυμία, με επιμέλεια και σοβαρότητα, και ο Θεός την αντάμειψε αποκαλύπτοντάς της το Μεσσία.

Αυτή θα πρέπει να είναι η τοποθέτηση και η συμπεριφορά του κάθε γνήσιου Χριστιανού. Αν πιστεύουμε στην υπόσχεση του Χριστού πως θα ξανάρθει, δε δικαιολογείται καμιά αδράνεια από μέρους μας. Αντίθετα, η σκέψη και προσδοκία της Δεύτερης Έλευσης Του θα πρέπει να θερμαίνει τις καρδιές μας και να μας κινεί σε μεγαλύτερη αγάπη για τον Κύριό μας. Μια αγάπη όμως έμπρακτη που να μεταφράζεται σε μια ζωή συνεπή και σύμφωνη με το άγιο θέλημα του Θεού.

Μέσα στη γενική χαλάρωση, στην αβεβαιότητα και στην ανασφάλεια που χαρακτηρίζουν την εποχή μας, θα πρέπει να παρουσιάσουμε τον τύπο του ανθρώπου που ζει στο φως του Χριστού. Να είμαστε «το φως» και «το αλάτι» μέσα στη γενική σήψη και τη διαφθορά. Με την ευσυνειδησία και τη συνέπειά μας να παρουσιάζουμε στους ανθρώπους το τι ο Χριστός μπορεί να κάνει. Να αποδεικνύουμε στην καθημερινή μας ζωή ότι «είμαστε

δημιούργημα του Θεού, ο οποίος διά του Ιησού Χριστού μάς έκανε καινούριους ανθρώπους για να μπορούμε να κάνουμε καλά έργα, που τα προετοίμασε ο Θεός, για να είναι μ' αυτά γεμάτη η ζωή μας» (Εφ. 2:10).

Ο Ζαχαρίας μαρτυρούσε, ο Συμεών προσδοκούσε, η Άννα εργαζόταν. Ποια είναι η δική μου απασχόληση; Μήπως θα πρέπει να τα παρατήσω όλα και να περιμένω, με σταυρωμένα χέρια, τον Κύριο; Αυτή είναι δυστυχώς μια παλιά, παρεξηγημένη ιδέα, που επανέρχεται τους τελευταίους καιρούς. Στους Θεσσαλονικείς Χριστιανούς που είχαν αποδεχτεί αυτή την πλάνη, ο Απ. Παύλος γράφει: «Όποιος δεν θέλει να εργάζεται, αυτός να μη τρώει κιόλας» (Β' Θεσ. 3:10).

Ο ερχομός του Χριστού δεν πρέπει να μας βρει αδρανείς. Αντίθετα, καλούμαστε να έχουμε τις ζώνες μας σφιγμένες για υπηρεσία. Έτσι μόνο θα είμαστε έτοιμοι να συναντήσουμε τον ερχόμενο Κύριό μας. Ένας όμορφος νέγρικός ύμνος, που γράφτηκε στα δύσκολα χρόνια της δουλείας των μαύρων, επαναλαμβάνει στην επωδό: Ο Χριστός όταν έρθει θέλω να με βρει να μαζεύω βαμβάκι. Εκεί που μας τοποθέτησε ο Χριστός, στην εργασία που μας έδωσε, στη διακονία που μας ανέθεσε να φανούμε άξιοι της εμπιστοσύνης Του.

Υπάρχουν δυο εντελώς διαφορετικές τοποθετήσεις: Έχουμε την περιέργεια να μάθουμε για τη Δεύτερη Έλευση του Χριστού ή νοιώθουμε την εσωτερική ανάγκη της καρδιάς να προϋπαντήσουμε τον Ένδοξο Κύριό μας; Μακάρι όλοι ν' ανήκουμε στη δεύτερη κατηγορία, να επιθυμούμε ειλικρινά το θέλημα του Θεού.

«Ο Θεός φανέρωσε τη χάρη του, για να σώσει όλους τους ανθρώπους. Αυτή η χάρη μας καθοδηγεί να αρνηθούμε την ασέβεια και τις αμαρτωλές επιθυμίες και να ζήσουμε με σωφροσύνη, με δικαιοσύνη και με ευσέβεια στον παρόντα αιώνα, περιμένοντας τη μακαριότητα που ελπίζουμε, δηλαδή την εμφάνιση της δόξας του μεγάλου Θεού και σωτήρα μας, του Ιησού Χριστού» (Τίτ. 2:11-13). Και ο Απ. Ιωάννης προσθέτει: «Όποιος, λοιπόν, μ' εμπιστοσύνη στον Χριστό έχει αυτή την ελπίδα, προετοιμάζεται. Καθαρίζει τον εαυτό του από την αμαρτία, έχοντας ως πρότυπο την καθαρότητα εκείνου» (Α' Ιωάν. 3:3).

Σήμερα οι παγκόσμιοι ηγέτες συζητούν μεταξύ τους και προσπαθούν να βρουν λύσεις στα άλυτα προβλήματα. Τα μαύρα σύννεφα συγκεντρώνονται και καλύπτουν τον ορίζοντα από παντού. Τρόμος παντού! Όμως το πυκνό σκοτάδι και η απελπιστική κατάσταση του κόσμου μας απλώς τονίζουν την εξαίσια λαμπρότητα Εκείνου, του μοναδικού Προσώπου που διακήρυξε: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Όποιος με ακολουθεί δεν θα πλανάται στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως που οδηγεί στη ζωή» (Ιωάν. 8:12).

Έχεις «το φως της ζωής»; Είναι ο Χριστός ο Σωτήρας σου και ο Κύριός σου; Τότε μη φοβάσαι κανένα σκοτάδι. Τίποτε και κανένας δεν μπορεί να σε αποσπάσει από τα χέρια του Παντοδύναμου Θεού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Μπορείς να περιμένεις με χαρά και αγαλλίαση τον Ερχομό Του. Ο Ένδοξος Κύριος έρχεται για να παραλάβει τους δικούς Του: «Αυτός που τα επιβεβαιώνει όλα αυτά λέει: «Ναι, έρχομαι σύντομα». «Αμήν. Ναι. Έλα, Κύριε Ιησού». Η χάρη του Κυρίου Ιησού Χριστού να είναι με όλους τους πιστούς. Αμήν!

(Απ. 22:20,21)

Ο Ιησούς στη Γεσθημανή (Μάρκ. 14:27-52)

Ευχαριστούμε τον Θεό για το μεγάλο προνόμιο που έχουμε να μελετούμε ελεύθερα και ανεμπόδιστα το Λόγο Του, την Αγία Γραφή. Υπάρχουν αδέρφια μας που διώκονται, βασανίζονται και δίνουν την ίδια τη ζωή τους επειδή θέλουν να πάρουν στα χέρια τους το πολύτιμο αυτό βιβλίο.

Η Αγία Γραφή είναι η καθημερινή μας τροφή, είναι το στήριγμά μας, είναι το λυχνάρι στα πόδια μας και το φως στα μονοπάτια της ζωής μας. Καθώς το σκοτάδι του κόσμου γύρω μας γίνεται ολοένα πιο πυκνό, έχουμε στα χέρια μας το φως του γραπτού Λόγου του Θεού και στην καρδιά μας την αίσθηση της παρουσίας Του. Είναι το Άγιο Πνεύμα, ο Παράκλητος, το Πνεύμα της αλήθειας που ερμηνεύει το Λόγο Του στις καρδιές μας και μας θυμίζει τις θαυμαστές υποσχέσεις του Κυρίου μας.

Όταν οι δυσκολίες και τα προβλήματα πολλαπλασιάζονται, μας ταλαιπωρούν και μας συνθλίβουν, ακούγεται η γλυκιά φωνή του Κυρίου: «Μη φοβάσαι, γιατί εγώ σε λύτρωσα. Σου ‘δωσα τα’ όνομά μου, δικός μου είσαι. Όταν περνάς απ’ τα νερά, εγώ θα ‘μαι μαζί σου. Κι όταν περνάς ποτάμια, δε θα καταποντίζεσαι. Όταν μεσ’ από τη φωτιά βαδίζεις, δε θα καίγεσαι. Οι φλόγες της δε θα σε αποτεφρώσουν. Γιατί εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σου, ο Άγιος Θεός του Ισραήλ, ο σωτήρας σου» (Ησ. 43:1-3).

Η βεβαιότητα της παρουσίας του Κυρίου μέσα μας και γύρω μας αλλάζει εντελώς τις καταστάσεις. Δίνει στη ζωή μας νόημα και σκοπό. Ο Ιησούς είναι κυρίαρχος των πάντων και μαζί Του είμαστε νικητές και θριαμβευτές.

Δοξασμένο κι ευλογημένο ας είναι το ένδοξο όνομα του Κυρίου και Λυτρωτή μας, του Ιησού Χριστού!

Στην περικοπή που μελετούμε, έχουμε την περιγραφή μιας σειράς γεγονότων που διαδέχονται το ένα το άλλο.

Είναι χαρακτηριστική η μέθοδος του Ευαγγελιστή Μάρκου να παρουσιάζει τα γεγονότα με συντομία, αλλά, από την άλλη μεριά, πολύ απλά και με σαφήνεια. Πολύ σωστά τα λόγια του Απ. Πέτρου στον εκατόνταρχο Κορνήλιο θεωρήθηκαν ως το κεντρικό μήνυμα του κατά Μάρκον Ευαγγελίου. Εξάλλου το Ευαγγέλιο του Μάρκου, όπως γνωρίζουμε, γράφτηκε καθ’ υπαγόρευση του Απ. Πέτρου: «Μάθατε για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, που τον έχρισε ο Θεός με Άγιο Πνεύμα και με δύναμη. Παντού όπου πέρασε, ευεργετούσε και γιάτρευε όλους όσους κατατυραννούσε ο διάβολος, γιατί ο Θεός ήταν μαζί του» (Πρ. 10:38).

Το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο είναι το Ευαγγέλιο της δράσης και των θαυμάτων. Είναι το Ευαγγέλιο της προσφοράς και της υπηρεσίας. Σε αντίθεση με το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο όπου ο Ιησούς εμφανίζεται ως ο Βασιλιάς με όλη τη δόξα και τη μεγαλοπρέπειά Του, στο Ευαγγέλιο σύμφωνα με τον Μάρκο βλέπουμε τον Ιησού στη μορφή του Υπηρέτη, αφοσιωμένου πλήρως στην Υψηλή Αποστολή Του.

Στο ανάγνωσμά μας ο Ιησούς και οι μαθητές Του βρίσκονται στο δρόμο προς το όρος των Ελαιών. Λίγο πριν στο ανώγειο έβελναν όλοι μαζί τους Ψαλμούς του Πάσχα (112-118). Μπορούμε να φανταστούμε ότι ακόμη ηκούσαν στ’ αυτιά τους οι τελευταίοι στίχοι των Ψαλμών, καθώς άφηναν το ανώγειο και την πόλη, και διάβαιναν το χείμαρρο των Κέδρων. Είναι σημαντικά τα τελευταία εδάφια του Ψαλμού 118: «Έλα, λοιπόν, να μας βοηθήσεις, Κύριε δώσ’ μας επιτυχία και προκοπή. Ευλογημένος ας είν’ εκείνος που έρχεται στ’ όνομα του Κυρίου! Σας ευλογούμε απ’ του Κυρίου το ναό! Ο Κύριος είν’ ο Θεός, μας γέμισε χαρά. Σύρτε λατρευτικό χορό, με τα κλαδιά στα χέρια, ίσαμε του θυσιαστηρίου τα κέρατα! Εσύ ‘σαι ο Θεός μου και σε υμνώ. Θεός μου και θα σε δοξάζω. Τον Κύριο δοξολογήστε γιατί είναι καλός. Κι αιώνια διαρκεί η αγάπη του!» (Ψαλμ. 118:25-29)

Απομακρύνθηκαν από την πόλη και βρίσκονται τώρα στη γαλήνη του όρους των Ελαιών. Εκεί ο Ιησούς μιλάει στους δικούς Του για το πάθος Του. Προχωρούν στη Γεσθημανή, κι εκεί λαβαίνουν χώρα τα δραματικά γεγονότα: Οι ώρες της αγωνίας του Ιησού, η προδοσία του Ιούδα, η αντίδραση του Πέτρου με τον τραυματισμό του δούλου του Αρχιερέα. Ακολουθεί η διαμαρτυρία του Ιησού για τη μέθοδο του πλήθους, η τελική παράδοσή Του στα χέρια των αμαρτωλών και ο διασκορπισμός των μαθητών. Κι όλ’ αυτά για να εκπληρωθούν οι Γραφές. Κι ο Μάρκος βάζει την υπογραφή του, προσθέτοντας το περιστατικό του νεαρού με το σεντόνι και την άτακτη φυγή του. Επτά διαδοχικά γεγονότα, σ’ ένα ενιαίο σύνολο, που έχουν άμεση σχέση μεταξύ τους.

Κεντρικό σημείο είναι η προφητεία του Ζαχαρία, γραμμένη πέντε αιώνες πριν, που βρίσκει τώρα την απόλυτη εκπλήρωσή της: «Ο Κύριος του σύμπαντος λέει: «Σήκω ξίφος και χτύπα το βοσκό μου, που τον έκανα συνεργάτη μου. Θα χτυπήσω το βοσκό και τα πρόβατα θα σκορπιστούν» (Ζαχ. 13:7). Μ’ αυτή τη δραματική δήλωση ανοίγει ο Ιησούς την καρδιά Του στους μαθητές Του και τους αποκαλύπτει τις βαθύτερες σκέψεις Του. Η τελική κατάληξη βρίσκεται στην τραγική δήλωση του Ευαγγελιστή: «Όλοι τότε τον εγκατέλειψαν κι έφυγαν» (Μάρκ. 14:50).

Ο Ιησούς γνωρίζει εκ των προτέρων αυτά που θα συμβούν. Εξάλλου είχε προειδοποιήσει τους μαθητές Του για τον επικείμενο θάνατό Του. Έβλεπε από αρκετό καιρό μπροστά Του το σταυρό και τους προετοίμαζε.

Είναι μεγάλο το μυστήριο καθώς ο Υιός του Θεού και Υιός του Ανθρώπου μπαίνει θεληματικά στην αγωνία του

κήπου και βαδίζει το μονοπάτι του πόνου, χτυπημένος όχι από την κακία και τη βαρβαρότητα των σταυρωτών Του, αλλά από «τη ρομφαία του Κυρίου του Θεού». Ο Ιησούς βρίσκεται σε τέλεια επικοινωνία με τον Ουράνιο Πατέρα Του και σε πλήρη υπακοή στο θέλημα του Θεού.

Η ώρα του σκοταδιού πλησιάζει: «Τους λέει τότε ο Ιησούς: «Όλοι θα χάσετε την εμπιστοσύνη σας σ' εμένα αυτή τη νύχτα. Όπως το λέει η Γραφή: Θα σκοτώσω το βοσκό, και θα διασκορπιστούν τα πρόβατα. Μετά την ανάστασή μου όμως θα σας περιμένω στη Γαλιλαία, όπου θα πάω πριν από σας» (Μάρκ. 14:27,28).

Εδώ ο Ιησούς κάνει κάτι που το συνήθιζε σ' όλη την επίγεια πορεία Του. Συνδέει το μυστήριο του πάθους Του με το μυστήριο της Ανάστασής Του. Μέσα απ' τις σκοτεινές ώρες του πάθους και της σταυρικής Του θυσίας, ακτινοβολεί το λαμπρό φως της βέβαιης Ανάστασής Του. Ο Κύριος Ιησούς κάθε φορά που αναφερόταν στον επικείμενο θάνατό Του, δεν παρέλειπε να μιλήσει και για την Ανάσταση που θ' ακολουθούσε.

Αυτές τις ώρες αντιμετωπίζει το παράξενο και σκοτεινό μυστήριο του πόνου. Μπροστά σ' αυτό το μυστήριο θα πρέπει να στεκόμαστε πάντοτε με δέος και θαυμασμό. Ο Ιησούς, παρ' όλο που αντιμετωπίζει τον πόνο και την εγκατάλειψη, ενώ βλέπει τα πρόβατά Του να σκορπίζονται, ως αποτέλεσμα του φρικτού χτυπήματος που ο Ίδιος δέχεται, δηλώνει αμέσως: «Μετά την ανάστασή μου θα σας περιμένω στη Γαλιλαία, όπου θα πάω πριν από σας» (Μάρκ. 14:28). Το χτύπημα θα γινόταν ο δρόμος που οδηγεί στην ένδοξη συνάντηση, στη νίκη και στο θρίαμβο. Το χτύπημα και η σκοτεινή ώρα θα προετοίμαζαν την καινούρια συνάντηση στην οποία πρώτος και οδηγός θα ήταν ο Ίδιος, ο Αναστημένος Χριστός.

Καθώς προσπαθούμε να κατανοήσουμε καλύτερα το βαθύτερο νόημα του πάθους, βλέπουμε τον Ιησού αποφασισμένο ν' αντιμετωπίσει το χτύπημα, γνωρίζοντας ότι πρόκειται για τη «Ρομφαία του Κυρίου». Ο Ιησούς είναι βέβαιος πως αυτός είναι ο δρόμος, είναι το πέρασμα- το Πάσχα-σε μια μεγαλύτερη και υψηλότερη αποστολή, στην τελική νίκη εναντίον του προαιώνιου εχθρού. Αυτός ήταν ο κεντρικός σκοπός της ενσάρκωσής Του.

Καθώς μελετούμε την αγωνία της Γεθσημανή η καρδιά μας λυγίζει από συγκίνηση κι ευγνωμοσύνη μπροστά στον πάσχοντα Μεσσία, γιατί εκεί, στο Ελαιοτριβείο, δέχτηκε για χάρη μας το χτύπημα της «Ρομφαίας του Κυρίου». «Έρχονται σ' έναν τόπο που τ' όνομά του είναι Γεθσημανή, και λέει ο Ιησούς στους μαθητές του: «Καθίστε εδώ ώσπου να προσευχηθώ». Παίρνει μαζί του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και άρχισε να συνταράζεται και να αγωνιά. Τότε τους λέει: «Περίλυπη μέχρι θανάτου είναι η ψυχή μου. Περιμένετε εδώ και μείνετε ξάγρυπνοι» (Μάρκ. 14:32,33). Ο Ιησούς δοκιμάζει τη μεγάλη θλίψη κι ανοίγει την καρδιά Του στο στενό κύκλο των μαθητών Του. «Μείνετε ξάγρυπνοι», είναι η τελευταία παράκλησή Του.

Τώρα η θύελλα έχει ξεσπάσει κι ο Ιησούς μπαίνει μόνος στο στάδιο της αγωνίας, πριν ακόμη φτάσουν οι εχθροί Του. Άλλη μια απόδειξη πως η θυσία του Χριστού είναι θεληματική: «Εγώ είμαι ο καλός βοσκός... Γι' αυτό ο Πατέρας με αγαπάει, γιατί εγώ θυσιάζω τη ζωή μου, ώστε να την ξαναπάρω πίσω. Κανείς δε μου την παίρνει. Εγώ από μόνος μου την προσφέρω. Από μένα εξαρτάται να την προσφέρω κι από μένα εξαρτάται να την ξαναπάρω πίσω. Αυτήν την εντολή έλαβα από τον Πατέρα μου» (Ιωάν. 10:14,17,18).

Τώρα είναι η ώρα της ιδιαίτερης επικοινωνίας του Ιησού με τον Πατέρα. «Κι αφού απομακρύνθηκε λίγο, έπεσε με το πρόσωπο στη γη και προσευχόταν, να γλιτώσει, αν ήταν δυνατό, από αυτή την ώρα. «Αββά, Πατέρα», έλεγε, όλα είναι δυνατά για σένα. Γλίτωσέ με απ' αυτό το ποτήρι. Ας μη γίνει όμως το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου» (14:35,36).

Ο Ιησούς σε πλήρη απομόνωση στην παρουσία του Πατέρα. Στη Γεθσημανή ξετυλίγεται η σκηνή της τέλει επικοινωνίας του Ιησού με τον Πατέρα. Ανοίγει την καρδιά Του μπροστά στον Πατέρα. Μιλάει για τον πόνο και την αγωνία Του. Εκφράζει την απέχθειά Του προς την αμαρτία-το πικρό ποτήρι- που βρίσκεται μπροστά Του. Αγωνία, στενοχώρια, θλίψη στον ύψιστο βαθμό, ένα ασήκωτο βάρος πιέζει το Πνεύμα Του και την καρδιά Του. Ο Άγιος και Αναμάρτητος βρίσκεται αντιμέτωπος με την αμαρτία στην πιο απαίσια εκδήλωσή της. Όλ' αυτά τα φέρνει με προσευχή μπροστά στον Πατέρα. Δεν προσπαθεί να κρύψει την απέχθειά Του προς την αμαρτία. Φέρνει μπροστά στον Πατέρα όλο τον πόνο και την αγωνία που Τον βασανίζουν. Εδώ βρίσκεται η τέλεια επικοινωνία με τον Πατέρα.

Ο Ιησούς, ως ο Υιός του Ανθρώπου, που πήρε τη μορφή δούλου, είναι τώρα «περιφρονημένος απ' τους ανθρώπους κι εγκαταλελειμμένος. Άνθρωπος φορτωμένος θλίψεις, του πόνου σύντροφος, έτσι που να γυρίζουν απ' αλλού οι άνθρωποι το πρόσωπό τους. Τον αγνοήσαμε σαν να 'ταν ένα τίποτα, του δώσαμε την καταφρόνια μας, κι εκτίμηση ούτε μια στάλα. Αυτός όμως φορτώθηκε τις θλίψεις μας κι υπέφερε τους πόνους τους δικούς μας. Εμείς νομίζαμε πως όλα όσα τον βρήκαν ήταν τραύματα, πληγές και ταπεινώσεις από τον Θεό. Μα ήταν αιτία οι αμαρτίες μας που αυτός πληγώθηκε, οι ανομίες μας που αυτός εξουθενώθηκε. Για χάρη της δικής μας σωτηρίας εκείνος τιμωρήθηκε και στις πληγές του βρήκαμε εμείς τη γιατρεία. Όλοι εμείς πλανιόμασταν σαν πρόβατα. Είχε πάρει καθένας μας το

δικό του δρόμο. Μα ο Κύριος έκανε να πέσει πάνω του όλων μας η ανομία. Βασανιζόταν κι όμως ταπεινά υπέμενε, χωρίς παράπονο κανένα. Σαν πρόβατο που τ' οδηγούνε στη σφαγή, καθώς το αρνί που στέκεται άφωνο μπροστά σ' αυτόν που το κουρεύει, ποτέ του δεν παραπονέθηκε. Κακόπαθε, καταδικάστηκε και οδηγήθηκε μακριά... κι όμως δεν είχε πράξει ανομία καμιά και δόλος δεν είχε βρεθεί στο στόμα του. Ο Κύριος όμως θέλησε να τον συντρίψει με τον πόνο. Έκανε τη ζωή του θυσία εξιλέωσης.. Επειδή ο ίδιος τη ζωή του στο θάνατο την έδωσε και δέχτηκε να συγκαταλεχτεί με τους αμαρτωλούς. Αυτός πολλών τις αμαρτίες βάσταξε και μεσιτεύει υπέρ των αμαρτωλών» (Ησ. 53:3-8, 9, 10, 12).

Ο Κύριος Ιησούς δεν επαναστατεί ούτε οπισθοχωρεί. Μένει το ύψιστο παράδειγμα υπακοής στο θέλημα του Πατέρα. Κι εδώ βρίσκεται το σημείο της τέλει συνεργασίας: «Ας μη γίνει όμως το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου» (Μάρκ. 14:36).

Ως παιδιά του Θεού είναι ενδεχόμενο να βρεθούμε αντιμέτωποι με ανάλογες καταστάσεις: Δοκιμασίες διάφορες, αρρώστιες, θλίψεις, τλαιπωρίες έρχονται στην πορεία μας και σκοτεινιάζει ο πνευματικός μας ορίζοντας. Δεν βλέπουμε διέξοδο πουθενά. Η αγωνία και ο πόνος γίνονται σύντροφοί μας. Είναι τότε ακριβώς που πρέπει να θυμόμαστε πως ο Κύριός μας πέρασε μέσα απ' όλα αυτά. «Δεν έχουμε αρχιερέα που να μην μπορεί να συμμαριστεί τις αδυναμίες μας. Αντίθετα, έχει δοκιμαστεί σε όλα, επειδή έγινε άνθρωπος σαν κι εμάς, χωρίς όμως να αμαρτήσει» (Εβρ. 4:15). Βασανίστηκε όσο κανένας από εμάς. Όμως η επικοινωνία με τον Ουράνιο Πατέρα Του έγινε ακόμη πιο στενή και η υπακοή Του τέλεια. Ο Κύριος Ιησούς είναι το μόνο ασφαλές καταφύγιό μας.

Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να φέρνουμε όλα τα ζητήματά μας με προσευχή στον Κύριο. Ν' ανοίγουμε τις καρδιές μας μπροστά στον Ουράνιο Πατέρα μας και να Του αναφέρουμε όλα όσα πιέζουν το πνεύμα μας και τις καρδιές μας. Ο Απ. Πέτρος προτρέπει: «Αφήστε όλες σας τις φροντίδες σ' αυτόν, γιατί αυτός φροντίζει για σας» (Α' Πέτρ. 5:7). Του Κυρίου μας η φροντίδα είναι ασφαλής, σταθερή, μόνιμη και αταλάντευτη. «Ας πλησιάσουμε, λοιπόν, με θάρρος το θρόνο της χάριτος του Θεού, για να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίσει τη χάρη του, την ώρα που τη χρειαζόμαστε» (Εβρ. 4:16).

Η Γεθσημανή και ο σταυρός, η αγωνία και ο πόνος του Κυρίου άνοιξαν για μας τις πύλες του Ουρανού. Με τη σταυρική Του θυσία και την Ανάστασή Του ο Χριστός άνοιξε για μας την είσοδο στα άγια των αγίων. Μας εξασφάλισε την επικοινωνία με τον ζωντανό κι αληθινό Θεό. Αιώνια ευγνωμοσύνη, λατρεία και προσκύνηση ανήκουν στον ευλογημένο και δοξασμένο Κύριό μας Ιησού Χριστό!

«Έρχεται πίσω και τους βρίσκει να κοιμούνται, και λέει στον Πέτρο: «Σίμων, κοιμάσαι; Δεν μπορέσατε να μείνετε άγρυπνοι ούτε μία ώρα; Μείνετε άγρυπνοι και προσεύχεσθε, για να μη σας νικήσει ο πειρασμός. Το πνεύμα είναι πρόθυμο, η σάρκα όμως αδύναμη» (Μάρκ. 14:37,38). Λίγες ώρες πριν ο Πέτρος έδινε στον Κύριο τη μεγάλη υπόσχεση: «Κι αν όλοι χάσουν την εμπιστοσύνη τους σ' εσένα, εγώ όμως όχι» (Μάρκ. 14:29).

Ο Πέτρος ήταν πρόθυμος ν' αγωνιστεί και να θυσιαστεί για τον αγαπημένο του Κύριο. Αυτό που έλεγε, το εννοούσε, όμως αστόχησε γιατί στηρίχτηκε στις δικές του δυνάμεις, στον εαυτό του. Πόσο συχνά κάνουμε το ίδιο λάθος! Στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις, λησμονούμε πως η πηγή της ζωής και της δύναμης είναι ο Κύριός μας.

Σύμφωνα με την αφήγηση του Ματθαίου (26:35), και οι άλλοι μαθητές έκαναν την ίδια δήλωση με τον Πέτρο. Και τώρα, στην κρίσιμη ώρα όλοι τους αστοχούν. Το πρώτο βήμα της αποτυχίας τους ήταν η ψευδαίσθηση της ασφάλειας, στηρίζονταν στον ενθουσιασμό τους. Το δεύτερο λάθος τους είναι ότι αποκοιμήθηκαν. Ο Κύριος Ιησούς «συνταράζεται και αγωνιά» και οι μαθητές κοιμούνται! Πόσο λίγο αντιλαμβάνονται την κρισιμότητα των περιστάσεων!

Υπάρχει όμως κι ένα τρίτο βήμα: Η αντίδραση του Πέτρου μόλις βρέθηκαν αντιμέτωποι με τον Ιούδα και με τον όγλο. Σύμφωνα με την αφήγηση του Ιωάννη: «Ο Σίμων Πέτρος είχε ένα μαχαίρι. Το τραβάει, χτυπάει το δούλο του αρχιερέα και του κόβει το δεξί αυτί. Το όνομα του δούλου ήταν Μάλχος. Τότε ο Ιησούς είπε στον Πέτρο: «Βάλε το μαχαίρι στη θήκη. Θέλεις να μην πιάω το ποτήρι που όρισε ο Πατέρας για μένα;» (Ιωάν. 18:10,11)

Εδώ πρόκειται για ζήλο χωρίς επίγνωση. Ο Πέτρος χρησιμοποίησε το μαχαίρι γιατί δεν μπορούσε να κατανοήσει τις Γραφές. Δεν ήξερε τι έκανε. Ήθελε να δείξει σταθερότητα, πιστότητα και θάρρος, αλλά στην πραγματικότητα απέδειξε πως βρισκόταν σε κατάσταση πανικού. Δεν μπορούσε να κατανοήσει τις ενέργειες του Κυρίου του.

Η Μεσσιανική αποστολή του Ιησού είναι σε εξέλιξη και πλησιάζει στην ολοκλήρωσή της. Το έργο της σωτηρίας του κόσμου συντελείται. Ο Κύριος Ιησούς προχωράει σταθερά και ακλόνητα για τη μεγάλη θυσία. Προσφέρεται «ο Αμνός του Θεού» για τη δική μας σωτηρία! Πόσο, στ' αλήθεια, αντιλαμβανόμαστε το κόστος της αιώνιας σωτηρίας μας! Πόσο σεβόμαστε, εκτιμούμε και προσκυνούμε το πάθος του Κυρίου Ιησού για χάρη μας!

Ποια είναι η καθημερινή μας πορεία μέσα σ' ένα κόσμο που χάνεται χωρίς Χριστό και χωρίς ελπίδα; Νοιώσαμε

αγωνία, πονέσαμε, αγρυπνήσαμε στην προσευχή του Κυρίου; Ο κόσμος γύρω μας, οι συνάνθρωποί μας βρίσκονται σε αδιέξοδο και απόγνωση. Είθε ο Κύριος να μας καταστήσει χρήσιμους στον περίγυρό μας και στη γενιά μας.

«Ο Ιησούς απευθύνθηκε σ' αυτούς και τους είπε: «Ληστής είμαι, και βγήκατε με ξίφη και με ρόπαλα να με συλλάβετε; Κάθε μέρα ήμουν ανάμεσά σας στο ναό και δίδασκα, και δε με συλλάβατε. Αλλά έγινε έτσι για να επαληθευτούν οι Γραφές». Όλοι τότε τον εγκατέλειψαν κι έφυγαν» (Μάρκ. 14:48-50).

Καθώς μελετούμε την ιστορία της Γεθσημανή και ξανασκεπτόμαστε τα γεγονότα, μπαίνουμε στον πειρασμό να πούμε ότι ο πρώτος που έφυγε ήταν ο Πέτρος. Όμως κάνουμε λάθος. Αν προσέξουμε, θα δούμε πως ο Πέτρος ήταν ένας από τους δυο που ακολούθησαν τη συνοδεία, έστω και από κάποια απόσταση. Ο διασκορπισμός των μαθητών ήταν αναπότρεπτος. Τον είχε προβλέψει ο Κύριος και τους είχε προειδοποιήσει. Ο φόβος έπεσε πάνω τους και σκανδαλίστηκαν, δεν είχαν τη δύναμη να δουν πέρα από το σταυρό.

Αν η πίστη μας σταματάει στο σταυρό είναι χωρίς θεμέλιο. Ήρθε στη ζωή του Πέτρου μια μέρα, λίγα χρόνια αργότερα, που μπορούσε, οδηγημένος από το Άγιο Πνεύμα, να διακηρύξει: «Ευλογημένος να' ναι ο Θεός, ο Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που από μεγάλη ευσπλαχνία μας ξαναγέννησε σε μια καινούρια ζωή με την ανάσταση του Ιησού Χριστού. Έτσι τώρα μπορείτε να ελπίζετε πραγματικά σε μια κληρονομιά φυλαγμένη για σας στους ουρανούς, που δε φθείρεται, δεν έχει τίποτα το βέβηλο και δε μαραίνεται ποτέ» (Α' Πέτρ. 1:3,4).

Εκείνο το βράδυ στη Γεθσημανή οι μαθητές δεν είχαν καμιά ελπίδα στις καρδιές τους, όλα έσβησαν μπροστά τους. Ήταν η πιο σκοτεινή ώρα ολόκληρης της ανθρωπότητας. Ο Ιησούς είχε συλληφθεί για να σταυρωθεί κι ήταν φυσικό επακόλουθο οι μαθητές να διασκορπιστούν. Η ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί να κατανοήσει το σταυρό αν δεν κοιτάξει πιο πέρα, στο φως της ανάστασης.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Απ. Παύλος αφιερώνει ένα ολόκληρο κεφάλαιο μιλώντας για την ανάσταση, το 15^ο της Α' Επιστολής προς Κορινθίους. Αρχίζει με την περίληψη του Ευαγγελίου: «Αδερφοί σας θυμίζω το χαρμόσυνο μήνυμα που σας έφερα με το κήρυγμά μου. Αυτό το μήνυμα το δεχτήκατε, σ' αυτό παραμείνατε σταθεροί, μ' αυτό και σώζεστε, αν βέβαια μένετε προσκολλημένοι σ' αυτό, με το νόημα που σας το κήρυξα. Εκτός αν μάταια πιστέψατε. Σας παρέδωσα τη διδασκαλία που είχα κι εγώ παραλάβει και που έχει πρωταρχική σημασία: ότι δηλαδή ο Χριστός πέθανε, σύμφωνα με τις Γραφές, για τις αμαρτίες μας. Ότι ενταφιάστηκε και ότι σύμφωνα με τις Γραφές αναστήθηκε την τρίτη ημέρα και ότι εμφανίστηκε στον Κηφά, έπειτα στους δώδεκα» (Α' Κορ. 15:1-5).

Και τονίζει με ιδιαίτερη έμφαση: «Κι αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, η πίστη σας είναι χωρίς περιεχόμενο. Ζείτε ακόμα μέσα στις αμαρτίες σας... Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α' Κορ. 15:17,20). Η ζωντανή ελπίδα της ανάστασης είναι η βάση και το περιεχόμενο της πίστης μας.

Ο Κύριος Ιησούς με την τέλεια υπακοή Του «μέχρι θανάτου» στο θέλημα του Πατέρα και με την ένδοξη ανάστασή Του μας εξασφάλισε την αιώνια σωτηρία. Ευχαριστούμε, ευγνωμονούμε και δοξάζουμε τον Θεό και Σωτήρα μας! «Μαράν αθά-ο Κύριος έρχεται! Η χάρη του Κυρίου Ιησού να είναι μαζί σας» (Α' Κορ. 16:22).

Η μεγάλη ανακάλυψη «εις εαυτόν ελθών» (Λουκ. 15:11-32)

Ο φυσιολογικός άνθρωπος έχει λογική και κρίση κι όλες οι αισθήσεις του λειτουργούν κανονικά. Ξέρει ποιος είναι, αναγνωρίζει την οικογένειά του, εκτιμά και διεκδικεί τα δικαιώματά του, γνωρίζει τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις του κι ενδιαφέρεται γενικά για το καλό του.

Ο άσωτος γιος, τυφλωμένος από την επιθυμία των σαρκικών απολαύσεων, βρέθηκε εκτός εαυτού. Είχε χάσει όλα τα χαρακτηριστικά του φυσιολογικού ανθρώπου. Εγκατέλειψε το σπίτι του, λησμόνησε την καταγωγή του, απαρνήθηκε τη θέση και τα δικαιώματά του μέσα στο πατρικό σπίτι. Τα περιφρόνησε όλα και πλήγωσε τον ίδιο τον εαυτό του. Κατάντησε στο επίπεδο των ζώων, που αναγκάστηκε να φροντίζει, για να κόψει την πείνα του με τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι. Αλλά κι αυτά κανένας δεν του τα έδινε. Θλιβερό και αξιοθρήνητο το κατάντημά του!

Η περίπτωση του μοιάζει με την κατάσταση των δαιμονιζόμενων των Ευαγγελικών αφηγήσεων, οι οποίοι τραυμάτιζαν και πλήγωναν το σώμα τους με πέτρες και διάφορα άλλα αντικείμενα.

Ο άνθρωπος που βρίσκεται σε νάρκη, σε αναισθησία, δεν είναι σε θέση ν' αντιληφθεί την κατάστασή του. Ο άσωτος γιος «εις εαυτόν ελθών», μας λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, ο ιατρός. Η έκφραση αυτή είναι ιατρική και δηλώνει τον άνθρωπο που αναλαμβάνει από μια κρίση απώλειας της συνειδήσεως ή από μια κωματώδη κατάσταση.

Ο άσωτος γιος «Τελικά συνήλθε και είπε: «πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ πεθαίνω από την πείνα!» (Λουκ. 15:17) Όταν συνήλθε έκανε δυο διαπιστώσεις, δυο γεγονότα ήταν ξεκάθαρα μπροστά του: υπήρχε αφθονία στο σπίτι του πατέρα του κι ίδιος πέθαινε από την πείνα. Δυο πραγματικότητες: από τη μια μεριά μεγάλη αφθονία κι από την άλλη απόλυτη στέρηση.

Δυο σημαντικές αλήθειες που, όταν τις ανακαλύψουμε, είναι σωτήριες. Δεν είναι όνειρα, δεν βρίσκονται στο χώρο της φαντασίας. Είναι δυο σημαντικές αλήθειες που ο αλάνθαστος Λόγος του Θεού μας αποκαλύπτει. Όσο νωρίτερα συνέλθουμε και το αντιληφθούμε, τόσο το καλύτερο για μας.

Η πρώτη αλήθεια που η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει είναι ότι στο σπίτι του Ουράνιου Πατέρα μας υπάρχει ανεξάντλητη αφθονία όλων των αγαθών, όλων εκείνων που χρειάζεται ο κάθε αμαρτωλός. Πουθενά δεν υπάρχει χάρη και έλεος. Πουθενά δεν υπάρχει συγχώρηση αμαρτιών. Μόνον ο Θεός είναι πλούσιος σε χάρη και έλεος. Μην προσπαθήσεις ν' αμφισβητήσεις αυτή την ένδοξη αλήθεια. Η δεύτερη αλήθεια είναι πως μακριά από τον Θεό υπάρχει το σκοτάδι, ο πόνος, η αιώνια κόλαση.

Ο άσωτος γιος «Τελικά συνήλθε και είπε: «πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ πεθαίνω από την πείνα! Θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου» (Λουκ. 15:17). Η σκέψη που τον οδήγησε να σηκωθεί και να πάρει την απόφαση της επιστροφής, ήταν η αφθονία στο σπίτι του πατέρα του. Αναλογίστηκε τον πλούτο των αγαθών. Οι εργάτες στο σπίτι του πατέρα του όχι μόνο δεν πεινούσαν αλλά είχαν «περίσσιο ψωμί». Αυτή η σκέψη ήταν το κίνητρο της επιστροφής και σ' αυτή τη σκέψη, σ' αυτή την ανακάλυψη θα ήθελα να σταθούμε σήμερα. Είναι αμέτρητες οι ψυχές οι οποίες αναζήτησαν τον Θεό όταν πίστεψαν και βεβαιώθηκαν στις καρδιές τους για τον πλούτο της χάριτος και του ελέους του Θεού.

Θα προσπαθήσουμε ν' απαντήσουμε συνοπτικά, βάσει του Λόγου του Θεού, σε τρία βασικά ερωτήματα τα οποία αφορούν άμεσα όλους μας.

Α. Ποιος είναι ο Ουράνιος Πατέρας μας; Ποια είναι η σημαντικότερη ανάγκη μας; Τι χρειαζόμαστε πάνω απ' όλα; Εάν ταπεινωθούμε μπροστά στον Θεό, πολύ εύκολα θ' αντιληφθούμε το μεγαλείο Του. Ποια είναι η φύση του Θεού, ποιος είναι ο χαρακτήρας Του; Η Αγία Γραφή μας δίνει την απάντηση. Δεν μας λέει μόνο πως ο Θεός μας αγαπάει αλλά κάτι πολύ υψηλότερο:

α. «Ο Θεός είναι αγάπη» (Α' Ιωάν. 4:8). Δεν μιλάει για την αγάπη του Θεού αλλά μας βεβαιώνει πως ο Θεός είναι αγάπη. Η αγάπη είναι η ίδια η ουσία του Θεού. Είναι η πηγή της αγάπης, όπως το δηλώνει ο Απ. Ιωάννης: «Αγαπητοί μου, ας αγαπάμε ο ένας τον άλλο, γιατί η αγάπη προέρχεται από τον Θεό. Όποιος αγαπάει, δείχνει ότι έχει αναγεννηθεί από τον Θεό και ότι γνωρίζει τον Θεό. Όποιος δεν αγαπάει, δε γνώρισε τον Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη. Έτσι αποδείχτηκε η αγάπη του Θεού για μας: Απέστειλε τον Υιό του το μονογενή στον κόσμο για να μας χαρίσει τη νέα ζωή, αν ενωθούμε μ' αυτόν. Αυτό είναι το χαρακτηριστικό της αγάπης του Θεού: όχι ότι εμείς τον αγαπήσαμε, αλλά ότι αυτός μας αγάπησε και έστειλε τον Υιό του, που θυσιάστηκε για να μας ελευθερώσει από τις αμαρτίες μας» (Α' Ιωάν. 4:7-10).

Ζούσαμε όλοι μας κάποτε χωρίς Χριστό και χωρίς ελπίδα, μέσα στην άγνοια και στη σύγχυση. Σαν τον άσωτο γιο προσπαθήσαμε να γεμίσουμε το κενό της καρδιάς μας με τις ψεύτικες ελπίδες του κόσμου και της αμαρτίας.

Όμως ευχαριστούμε τον Θεό που μας σπλαχνίστηκε και μας αποκάλυψε την αγάπη Του στο πρόσωπο του Χριστού.

Το Άγιο Πνεύμα μας έλεγξε και μας αφύπνισε. Βγήκαμε από τη νάρκη και το λήθαργο. Άνοιξε τα πνευματικά μας μάτια, είδαμε και θαυμάσαμε την άπειρη αγάπη του Θεού. Γνωρίσαμε ότι ο Θεός είναι αγάπη και θέλει τη σωτηρία μας. Η αγάπη Του μας έλκυσε και μας χάρισε την αιώνια ζωή. Ο Θεός κάλεσε τον καθένα μας προσωπικά και μας βεβαίωσε για την αγάπη και για τη φροντίδα Του.

Ποιος μπορεί να μετρήσει τον Θεό; Ο νους μας δεν μπορεί να συλλάβει το μεγαλείο Του. Πόσο συχνά χάνουμε αυτή την όραση! Ξεχνούμε ποιος είναι ο Ουράνιος Πατέρας μας. Ο Απ. Παύλος προσεύχεται για τους Εφέσιους Χριστιανούς, αλλά και για μας σήμερα: «Παρακαλώ τον Θεό να ενισχύει πλουσιοπάροχα και δυναμικά με το Πνεύμα του τον εσωτερικό σας άνθρωπο, να κατοικήσει ο Χριστός στις καρδιές σας με την πίστη, και να είστε ριζωμένοι και θεμελιωμένοι στην αγάπη. Έτσι, θα μπορέσετε μαζί με ολόκληρο το λαό του Θεού να συλλάβετε ποιο είναι το πλάτος και το μήκος, το βάθος και το ύψος του μυστηρίου της σωτηρίας, και να γνωρίσετε την αγάπη του Χριστού, που ξεπερνάει κάθε ανθρώπινη γνώση. Έτσι θα γεμίσει η ζωή σας με την πλούσια χάρη του Θεού» (Εφ. 3:16:19).

β. Ο Θεός της χάριτος και του ελέους. Δεν είχαμε τίποτε το καλό επάνω μας, τίποτε που να τραβήξει την προσοχή του Θεού. Αξίζαμε τον αιώνιο θάνατο γιατί αποστατήσαμε και φύγαμε μακριά από τον ζωντανό και αληθινό Θεό. Να, πως περιγράφει την απελπιστική κατάστασή μας ο Απ. Παύλος: «Ήσασταν κι εσείς άλλοτε πνευματικά νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων και των αμαρτιών σας... ήμασταν δούλοι στις επιθυμίες μας και κάναμε ό,τι ήθελε το αμαρτωλό εγώ μας. Η αμαρτωλή μας φύση μας οδηγούσε, όπως και τους υπόλοιπους ανθρώπους, σε πράξεις που προκαλούσαν την οργή του Θεού. Ο Θεός όμως μας αγάπησε, γιατί είναι πλούσιος σε έλεος κι έχει απέραντη αγάπη. Κι ενώ ήμασταν πνευματικά νεκροί εξαιτίας των παραπτωμάτων μας, μας ξανάδωσε ζωή μαζί με τον Χριστό. Με τη χάρη του Θεού έχετε σωθεί. Μας ανέστησε μαζί με τον Ιησού Χριστό και μας έβαλε να καθίσουμε μαζί μ' αυτόν στα ουράνια. Έτσι, με την αγάπη που μας έδειξε δια του Ιησού Χριστού, φανερώνει στις μελλοντικές γενιές πόσο υπερβολικά γενναιόδωρη είναι η χάρη του. Πραγματικά, με τη χάρη του σωθήκαμε δια της πίστεως. Κι αυτό δεν είναι δικό σας κατόρθωμα αλλά δώρο Θεού. Δε σωθήκατε με τα δικά σας έργα κι έτσι κανείς δεν μπορεί να καυχηθεί γι' αυτό» (Εφ. 2:1,3-9).

Η χάρη του Θεού μας έσωσε. Η χάρη και το έλεος του Θεού μας στηρίζουν και μας καλύπτουν κάθε ώρα και κάθε στιγμή. Ας υμνήσουμε μαζί με το Δαβίδ το έλεος του Κυρίου κι ας εξαγγείλουμε τις αρετές Του: «Κύριε, έως του ουρανού φθάνει το έλεός σου, η αλήθειά σου έως των νεφελών... Πόσο πολύτιμον είναι το έλεός σου, Θεέ! Διά τούτο οι υιοί των ανθρώπων ελπίζουν επί την σκιάν των περύγων σου» (Ψαλμ. 36:5,7). Κι ο Ιάκωβος βεβαιώνει: «Ο Κύριος είναι γεμάτος ευσπλαχνία και έλεος» (Ιάκ. 5:11).

γ. Ο Θεός είναι πάνσοφος και παντοδύναμος. Ο Θεός στον οποίο στηριζόμαστε είναι ο ασύγκριτος Θεός. Πόσο όμορφα το παρουσιάζει ο προφήτης Ησαΐας: «Ποιος μπορεί να κατανοήσει το Πνεύμα του Κυρίου, και ποιος μπορεί να τον διδάξει ή να του δώσει συμβουλές; Δεν το μάθατε; Δεν το ακούσατε; Δεν σας το είπαν και δεν το καταλάβατε από την αρχή, από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος; Αυτός είναι που κάθεσαι ψηλά πάνω απ' τη γη κι οι κάτοικοί της μοιάζουν σαν ακρίδες. Αυτός σαν παραπέτασμα τους ουρανούς τεντώνει και τους ξεδιπλώνει σαν να 'τανε σκηνή για κατοικία. Δεν ξέρετε, δε μάθατε; Ο Κύριος είν' ο αιώνιος Θεός. Της γης τα πέρατα δημιούργησε. Ούτε κουράζεται ούτε εξασθενεί, και η σοφία του είναι ανεξερεύνητη. Στους κουρασμένους δίνει δύναμη, στεριώνει τους αδύνατους. Ακόμα και οι νέοι κουράζονται κι εξασθενούν, τα παλικάρια τα γερά σκοντάφτουνε και πέφτουν. Μα εκείνοι που στον Κύριο ελπίζουν, ανανεώνουν τις δυνάμεις τους. Φτερά αποκτούνε σαν του αϊτού, τρέχουν χωρίς να εξασθενούν, βαδίζουνε δίχως και ν' αποσταίνουν» (Ησ. 40:13,21,22,28-31).

Αν μείνεις έξω από τη σωτηρία του Θεού, το σφάλμα όλο θα είναι δικό σου. Η αγάπη του Θεού σε περιμένει, η χάρη και το έλεός Του παρατείνονται. Ο Θεός έχει όλη τη δύναμη να σου δώσει την τέλεια σωτηρία. Ως πότε θα περιμένεις; Αύριο ίσως θα είναι πολύ αργά! Υπάρχει αφθονία στο σπίτι του Πατέρα. Γιατί να χαθείς για πάντα;

Β, Ποιος είναι ο Χριστός; Ο Θεός, στην αγαθή Του πρόνοια, ετοίμασε κι έστειλε στη γη μας τον Υιό Του τον μονογενή για τη δική μας σωτηρία. Υπάρχει μεγαλύτερη δωρεά; Ποιος είναι ο Ιησούς μας;

α. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος Θεός. Τη νύχτα της γέννησής Του ο άγγελος του Κυρίου έφερε το χαρμόσυνο άγγελμα στους ποιμένες: «Σήμερα, στην πόλη Δαβίδ γεννήθηκε για χάρη σας σωτήρας - κι αυτός είναι ο Χριστός, ο Κύριος» (Λουκ. 2:11). Κι ο Απ. Παύλος γράφει: «Όπως ομολογούμε, είναι μεγάλο το μυστήριο της πίστεως που μας αποκαλύφθηκε: Ο Θεός φανερώθηκε ως άνθρωπος, το Πνεύμα απέδειξε ποιος ήταν. Φανερώθηκε στους αγγέλους, κηρύχθηκε στα έθνη, τον πίστεψε ο κόσμος, αναλήφθηκε με δόξα» (Α' Τιμ. 3:16).

Ο ενσαρκωθείς Χριστός είναι ο ίδιος ο Υιός του ζωντανού και αληθινού Θεού «Γι' αυτό μπορεί να σώζει για πάντα όσους μέσω αυτού πλησιάζουν τον Θεό. Ζει αιώνια, για να μεσιτεύει γι' αυτούς» (Εβρ. 7:25). Ποιος μπορεί ν' αμφισβητήσει την ικανότητα του Χριστού να σώζει τους αμαρτωλούς; Ο Ιησούς Χριστός, ο Παντοδύναμος Κύριος και Θεός μας με τα τρυπημένα Του χέρια σήκωσε όλο το βάρος των δικών μου και των δικών σου αμαρτιών. Είναι ο Χριστός του Θεού. Ο αιώνιος Κύριος του Ουρανού και της γης.

β. Η Θεία συγκατάβαση. Ο προαιώνιος Υιός του Θεού έγινε Υιός του Ανθρώπου. Έζησε ανάμεσά μας και υπέφερε τις αντιλογίες του λαού Του. Ο ένδοξος Θεός άφησε το θρόνο Του στον Ουρανό, πήρε μορφή δούλου, γεννήθηκε στη φάτνη, περπάτησε στους δρόμους μας και γεύτηκε τους πόνους μας: «Δεν έχουμε αρχιερέα που να μην μπορεί να συμμεριστεί τις αδυναμίες μας. Αντίθετα, έχει δοκιμαστεί σε όλα, επειδή έγινε άνθρωπος σαν κι εμάς, χωρίς όμως να αμαρτήσει. Ας πλησιάσουμε, λοιπόν, με θάρρος το θρόνο της χάριτος του Θεού, για να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίσει τη χάρη του, την ώρα που τη χρειαζόμαστε» (Εβρ. 4:15,16).

Έχουμε συνειδητοποιήσει την προσφορά του Χριστού για χάρη μας ; «Έγινε αμαρτία και κατάρα» (Β' Κορ. 5:21, Γαλ.3:13), για να μας ανεβάσει στη δόξα Του.

γ. Ο σταυρός του Χριστού είναι η μέγιστη απόδειξη της άφθονης σωτηρίας. Ακολούθησε τον Χριστό στη Γεθσημανή, στο λιθόστρωτο, στη δίκη παρωδία, μπροστά στον Πιλάτο. Δες την περιφρόνηση, τους χλευασμούς των Ρωμαίων στρατιωτών. Ακολούθησε τον Χριστό καθώς σηκώνει το σταυρό και λυγίζει κάτω από το βάρος των δικών μας αμαρτιών, καθώς πορεύεται το μονοπάτι του πόνου -το δρόμο του μαρτυρίου. Στρέψε το βλέμμα σου στο σταυρό, εκεί που ο μόνος Δίκαιος κ ο μόνος Αναμάρτητος πεθαίνει για μας τους αμαρτωλούς.

«Αυτός φορτώθηκε τις θλίψεις μας κι υπέφερε τους πόνους τους δικούς μας... ήταν αιτία οι αμαρτίες μας που αυτός πληγώθηκε, οι ανομίες μας που αυτός εξουθενώθηκε. Για χάρη της δικής μας σωτηρίας εκείνος τιμωρήθηκε και στις πληγές του βρήκαμε εμείς τη γιατρεία» (Ησ. 53:4,5).

Η θυσία του Χριστού είναι η μέγιστη προσφορά. Έκανε τέλειο έργο σωτηρίας που αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, αν το θελήσουν και αποδεχτούν την προσφορά. Ο Απ. Παύλος γράφει στον Τιμόθεο: «Κι εμείς γι' αυτό υπομένουμε κόπους και ονειδισμούς, γιατί στηρίζαμε την ελπίδα μας στον αληθινό Θεό, που είναι σωτήρας όλων των ανθρώπων κι ιδιαίτερα των πιστών» (Α' Τιμ. 4:10).

Γ. Ποιο είναι το Άγιο Πνεύμα; Μιλήσαμε για τον Πατέρα και για τον Υιό, ας στραφούμε για λίγο στο τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, το Άγιο Πνεύμα. Το Άγιο Πνεύμα καταδέχθηκε και ήρθε στη γη μας και κατοίκησε στις καρδιές μας. Πόσο συχνά το λυπούμε και το προκαλούμε με τη συμπεριφορά μας, και όμως συνεχίζει να μένει και να εργάζεται ανάμεσα στο λαό του Θεού!

α. Το Άγιο Πνεύμα είναι το ίδιο Θεός. Ως Θεός δύναται τα πάντα. Στην πρώτη, στη φυσική δημιουργία, κινήθηκε πάνω από το χάος κι έφερε την τάξη και την αρμονία: «Ήταν σκοτάδι πάνω από την άβυσσο, και πάνω στα νερά έπνεε Πνεύμα Θεού» (Γέν. 1:2). Όλη η ομορφιά της δημιουργίας προήλθε από το Πνεύμα του Θεού. Κι εμείς μαζί με τον Ελιού θα πρέπει να ομολογήσουμε: «Με δημιούργησε το Πνεύμα του Θεού, του Παντοδύναμου η πνοή, ζωή μου δίνει» (Ιώβ 33:4).

Στην Πεντηκοστή, ήταν το Άγιο Πνεύμα που, με τις πύρινες γλώσσες, πυρπόλησε τις καρδιές των Αποστόλων και των μαθητών του Ιησού και, από δειλούς και τρομαγμένους τους μεταμόρφωσε σε θαρραλέους και δυνατούς μάρτυρες της Αναστάσεως του Κυρίου από τους νεκρούς. Είναι το Άγιο Πνεύμα που μας αναγέννησε, μας βεβαίωσε για τη σωτηρία μας και μας ενέταξε στην οικογένεια του Θεού, στο σώμα της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού, του Κυρίου.

β. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο θείος Παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας. Εργάζεται στις καρδιές μας, ερμηνεύει το Λόγο του Θεού και μας υπενθυμίζει τις υποσχέσεις Του. Κατευθύνει τις σκέψεις και τις αποφάσεις μας κι είναι ο αλάνθαστος οδηγός μας. Πόσο ευλογημένο είναι ν' ακούμε τη φωνή Του και ν' ακολουθούμε τις οδηγίες Του! Στην Επιστολή προς Ρωμαίους συναντούμε τη θαυμάσια διακήρυξη: «Πραγματικά, όσοι καθοδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι παιδιά του Θεού» (Ρωμ. 8:14). Δεν υπάρχει μεγαλύτερο προνόμιο από του να είμαστε παιδιά του Θεού. Ο Θεός μας χάρισε την υιοθεσία στο πρόσωπο του Υιού Του. Δεν υπάρχει υψηλότερη τιμή. Τίποτε δεν μπορεί να συγκριθεί μ' αυτή τη δωρεά του Θεού.

Είμαστε παιδιά του Δημιουργού του σύμπαντος. Είναι κάτι που δεν μπορεί να το συλλάβει ο νους του ανθρώπου, όμως αποτελεί πραγματικότητα επειδή μας το λέει ο αψευδής Λόγος του Θεού και το απολαμβάνουμε στην καθημερινή μας κοινωνία με τον Ουράνιο Πατέρα μας. Ως παιδιά του Θεού μας δίνεται η δυνατότητα της πιο στενής σχέσης μαζί Του.

Ο Απ. Παύλος γράφει: «Αυτό το Πνεύμα που σας έδωσε ο Θεός δεν εμπνέει φόβο για τον Θεό ούτε κάνει τους ανθρώπους δούλους, αλλά παιδιά του Θεού. Αυτό το Πνεύμα μας δίνει το θάρρος να λέμε τον Θεό: «Αββά,

Πατέρα μου» (Ρωμ. 8:15). Αυτός ο όρος για τον Θεό δεν συναντάται στην Παλαιά Διαθήκη. Τον χρησιμοποίησε ο Ιησούς στην επικοινωνία Του με τον Θεό Πατέρα στον κήπο της Γεθσημανή και μας δίνει το δικαίωμα να συμμεριζόμαστε αυτή τη στενή σχέση με τον Θεό, όταν κατοικεί το Άγιο Πνεύμα μέσα μας.

Το Άγιο Πνεύμα μας δίνει τη βαθύτερη εμπειρία του Θεού: «Το ίδιο το Πνεύμα του Θεού διαβεβαιώνει το δικό μας πνεύμα πως είμαστε παιδιά του Θεού» (Ρωμ. 8:16). Το Άγιο Πνεύμα εργάζεται μέσα στις καρδιές μας και μας διαβεβαιώνει για το πόσο ο Χριστός μας αγάπησε ώστε θυσιάστηκε για μας, εξάλειψε τις αμαρτίες μας και μας συμφιλίωσε με τον Θεό.

γ. Το Άγιο Πνεύμα είναι η σφραγίδα του Θεού μέσα μας. Με την παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα μας έχουμε την εξασφάλιση και την επίσημη αναγνώριση πως ανήκουμε στον Θεό. Να πως το διατυπώνει ο Απ. Παύλος: «Ευλογημένος να είναι ο Θεός, ο Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που μέσω του Χριστού μας δώρισε πλούσιες τις ευλογίες του, πνευματικές και επουράνιες. Μας διάλεξε πριν θεμελιώσει τον κόσμο, να γίνουμε δικοί του δια του Χριστού, απεγάδιαστοι στην τελική του κρίση. Μας πρόορισε με την αγάπη του να γίνουμε παιδιά του δια του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με το καλόβουλο για μας θέλημά του. ώστε να τον υμνούμε για την πλούσια χάρη του, που μας δώρισε δια του αγαπημένου του Υιού... Έτσι κι εσείς ακούσατε το λόγο της αλήθειας, το χαρμόσυνο μήνυμα που σας φέρνει τη σωτηρία. Κι αφού πιστέψατε στον Χριστό, σας σφράγισε ο Θεός με το Άγιο Πνεύμα που το είχε υποσχεθεί. Κι είναι το Πνεύμα εγγύηση για την κληρονομιά μας, για το μελλοντικό λυτρωμό μας. Έτσι θα υμνείται και θα δοξάζεται το μεγαλείο του Θεού» (Εφ. 1:3-6,13,14). Το Άγιο Πνεύμα είναι η σφραγίδα και η εγγύηση της αιώνιας και ένδοξης κληρονομιάς μας μαζί με τον Χριστό.

Ο άσωτος γιος «Τελικά συνήλθε και είπε: «Πόσοι εργάτες του πατέρα μου έχουν περίσσιο ψωμί, κι εγώ πεθαίνω της πείνας» (Λουκ. 15:17). Άφησε πίσω του την άσωτη και έκφυλη ζωή. Παράτησε τα γουρούνια με τη βρωμιά τους κι έτρεξε στον πατέρα του. Τίποτε απ' αυτά δεν είχε θέση στο σπίτι του πατέρα του.

«Έχοντας, λοιπόν, γύρω μας μια τόσο μεγάλη στρατιά μαρτύρων, ας τινάζουμε από πάνω μας κάθε φορτίο, και την αμαρτία που εύκολα μας εμπλέκει, κι ας τρέχουμε το αγώνισμα του δύσκολου δρόμου, που έχουμε μπροστά μας. Ας έχουμε τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού, που μας έδωσε την πίστη, την οποία και τελειοποιεί» (Εβρ. 12:1,2). Και τέλος:

«Ας πλησιάσουμε, λοιπόν, με θάρρος το θρόνο της χάριτος του Θεού, για να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίσει τη χάρη του, την ώρα που τη χρειαζόμαστε» (Εβρ. 4:16). Υπάρχει αφθονία στο σπίτι του Ουράνιου Πατέρα μας! Ευλογημένο και δοξασμένο το όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, εν Πνεύματι αγίω! Αμήν.

Η παραβολή των ταλάντων (Ματθ. 25:14-30)

Μπροστά μας έχουμε την παραβολή των τριών δούλων ή, όπως είναι καλύτερα γνωστή σε όλους μας, την παραβολή των ταλάντων. Ένα μεγάλο μέρος των λόγων του Ιησού στα κεφάλαια 24^ο και 25^ο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου είναι αφιερωμένα στη Δεύτερη Έλευσή Του. Ο Κύριος Ιησούς, γνωρίζοντας την περιέργειά μας και τους κινδύνους που διατρέχουμε να χάσουμε το στόχο μας και να στραφούμε σε άσκοπες και επιζήμιες περιπλανήσεις, από την αρχή τονίζει με έμφαση: «Ποια όμως μέρα και ώρα θα έρθει το τέλος, κανένας δεν το ξέρει. Ούτε οι άγγελοι των ουρανών, παρά μόνον ο Πατέρας μου» (Ματθ. 24:36).

Εάν λοιπόν δεν ανήκει σε μας να γνωρίζουμε την ημέρα ούτε την ώρα της Έλευσης του Κυρίου μας, τότε η μόνη φροντίδα μας θα πρέπει να είναι η σταθερή προσδοκία και η διαρκής προετοιμασία για τη συνάντησή μας μαζί Του: «Γι' αυτό και εσείς να είστε έτοιμοι, γιατί ο Υιός του Ανθρώπου θα έρθει την ώρα που δεν τον περιμένετε» (Ματθ. 24:44).

Στην προηγούμενη παραβολή των δέκα παρθένων θέλει να μας δείξει ότι πρέπει να βρισκόμαστε σε κατάσταση προσδοκίας. Εδώ τονίζει τη θέση δράσης και υπηρεσίας. Κι οι δυο παραβολές δείχνουν την επιτακτική ανάγκη της προετοιμασίας μας για τη μεγάλη συνάντηση με τον Ερχόμενο Κύριο.

Ζούμε αναμφίβολα στους έσχατους καιρούς. Η γνώση αυξάνεται ραγδαία, η αδικία και η ανομία πλεονάζουν, τα γεγονότα εξελίσσονται δραματικά. Ο Κύριος έρχεται! Σε ποια κατάσταση θα μας βρει; Είναι τα λυχνάρια μας αναμμένα; Είναι οι καρδιές μας γεμάτες με το λάδι του Αγίου Πνεύματος; Θα μας βρει πιστούς στην αποστολή μας;

Ο σκοπός της παραβολής είναι να μας υπενθυμίσει ότι η ώρα του απολογισμού θα έρθει ξαφνικά. Εν τω μεταξύ, μας καλεί να ζούμε με τέτοιο τρόπο ώστε ο Θεός να δοξάζεται και οι άνθρωποι γύρω μας να ευλογούνται. Η γνήσια Χριστιανική ζωή είναι μια κατάσταση δράσης και υπηρεσίας με κέντρο την αγάπη του Χριστού, και τελικό αποτέλεσμα τη δόξα του Θεού και το καλό των συνανθρώπων μας.

Σ' αυτή την παραβολή ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος ανθρώπων και αντικειμένων. Είναι ο απόλυτος Κυρίαρχος και σ' Αυτόν ανήκουν τα πάντα. Δεν το είπε ο Ίδιος ο Κύριος στους μαθητές Του λίγο προτού αναληφθεί; «Ο Θεός μου έδωσε όλη την εξουσία στον ουρανό και στη γη» (Ματθ. 28:18).

Το γεγονός αυτό ισχύει κατά ιδιαίτερο τρόπο στην Εκκλησία. Όλοι οι γνήσιοι Χριστιανοί είναι δούλοι του Χριστού. Γεννηθήκαμε με το Άγιο Πνεύμα μέσα στον οίκο Του, που είναι η Εκκλησία Του. Ο Ιησούς μας εξαγόρασε πληρώνοντας πολύ ακριβά, έδωσε την ίδια τη ζωή Του. Μας αγίασε και μας προόρισε για τη λατρεία του προσώπου Του και για την υπηρεσία των σκοπών της βασιλείας Του. Ο Απ. Παύλος θεωρούσε ύψιστη τιμή να ονομάζεται «δούλος του Ιησού Χριστού» (Ρωμ. 1:1).

Θα διακρίνουμε στη μελέτη μας τρία σημεία: την ανάθεση της μεγάλης ευθύνης, τη διαφορετική διαχείριση και τον τελικό απολογισμό των πεπραγμένων.

Α. Η ανάθεση της μεγάλης ευθύνης. «Η βασιλεία του Θεού μοιάζει μ' έναν άνθρωπο ο οποίος φεύγοντας για ταξίδι, κάλεσε τους δούλους του και τους εμπιστεύτηκε τα υπάρχοντά του» (Ματθ. 25:14). Είναι μεγάλο προνόμιο να υπηρετούμε τον Κύριο Ιησού. Μας κάλεσε, μας έσωσε και μας ανέθεσε κάποια αποστολή. Κανένας μας δεν δικαιολογείται να μένει αργός. Δεν έχουμε τίποτε δικό μας ούτε κάποια αξία από τον εαυτό μας. Ό,τι έχουμε είναι δώρο του Κυρίου μας και τα δώρα που μας εμπιστεύθηκε έχουμε την υποχρέωση να τα χρησιμοποιήσουμε σοφά και συνετά.

Τα προνόμιά μας εν Χριστώ συνεπάγονται σοβαρές ευθύνες και υποχρεώσεις. Ο Χριστός, όταν έρθει, θέλει να μας βρει αξιόπιστους και δραστήριους στη διακονία που μας ανέθεσε: «Υπάρχουν διάφορα είδη χαρισμάτων, αλλά είναι ένα και το ίδιο Πνεύμα που τα χορηγεί. Υπάρχουν διάφορα είδη διακονιών, αλλά η ανάθεσή τους προέρχεται από ένα και τον ίδιο Κύριο. Και υπάρχουν διάφορα είδη δραστηριοτήτων, αλλά είναι ο ίδιος Θεός που τις θέτει σε ενέργεια όλες σε όλους. Στον καθένα δωρίζεται η φανέρωση του Αγίου Πνεύματος για το συμφέρον όλων» (Α' Κορ. 12:4-7).

Οτιδήποτε μας έδωσε ο Κύριος βρίσκεται προσωρινά στα χέρια μας επειδή ανήκει σ' Εκείνον. Ο Απ. Πέτρος είχε πλήρη συναίσθηση της ευθύνης του απέναντι στον Κύριο και προτρέπει: «Ο Θεός σας εμπιστεύτηκε τη χάρη του με ποικίλους τρόπους. Ο καθένας σας, λοιπόν, σαν καλός διαχειριστής της θείας χάριτος, ας χρησιμοποιεί το χάρισμά του για να υπηρετεί τους άλλους» (Α' Πέτρ. 4:10).

Είμαστε απλοί διαχειριστές της «θείας χάριτος» για να υπηρετούμε τους αδελφούς και τους συνανθρώπους μας. Κι εκείνο που ζητάει από μας ο Λόγος του Θεού είναι η καλή διαχείριση. Πως χρησιμοποιούμε τα δώρα του Θεού; Τι είδους διαχείριση κάνουμε;

Ποιος ήταν ο λόγος που ο Κύριος εμπιστεύθηκε τα υπάρχοντά Του στους δούλους Του; Στην αντίστοιχη παραβολή ο Ευαγγελιστής Λουκάς αναφέρει: «Ένας ευγενής πήγε σε χώρα μακρινή να χριστεί βασιλιάς και να επιστρέψει» (Λουκ. 19:12). Η αναχώρηση του Κυρίου μας για τη μακρινή χώρα του Ουρανού είναι ο λόγος της ανάθεσης της ευθύνης στους δικούς Του.

Ο Ιησούς Χριστός, στη διάρκεια της σωματικής απουσίας Του από τη γη, δεν έπαψε να φροντίζει την Εκκλησία Του. Την πλούτισε με τα ποικίλα χαρίσματα, με τις αλήθειες, τους νόμους και τις υποσχέσεις του Λόγου Του και, πάνω απ' όλα, με τη δύναμη της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος. Αυτό ακριβώς έλεγε στους μαθητές Του λίγο πριν σταυρωθεί: «Κι όμως, εγώ σας λέω την αλήθεια. Σας συμφέρει να φύγω εγώ. Γιατί, αν εγώ δεν φύγω, δε θα έρθει σ' εσάς ο Παράκλητος» (Ιωάν. 16:7).

Ο Απ. Παύλος δηλώνει: «Στον καθένα μας όμως έχει δοθεί κάποιο ιδιαίτερο χάρισμα, σύμφωνα με το μέτρο που δωρίζει ο Χριστός. Γι' αυτό λέει η Γραφή: Ανέβηκε ψηλά, πήρε μαζί του αιχμαλώτους, έδωσε δώρα στους ανθρώπους» (Εφ. 4:7,8). Είναι ο πολύτιμος θησαυρός, «η παρακαταθήκη» όπως την ονομάζει ο Απ. Παύλος στις Επιστολές του προς τον Τιμόθεο που μας την εμπιστεύθηκε ο Κύριος και δεν μας άφησε μόνους. Έστειλε το Άγιο Πνεύμα που μας καθιστά ικανούς να ζήσουμε και να διδάξουμε τις αλήθειες του Ευαγγελίου, να υπακούσουμε στις εντολές Του, να στηριχθούμε στις υποσχέσεις Του, να πειραματιστούμε και να χρησιμοποιήσουμε τη δύναμή Του για το καλό των συνανθρώπων μας και για τη δόξα του Θεού. Δεν έχουμε δική μας ικανότητα: «Τη βεβαιότητα αυτή μας την έδωσε ο Θεός μέσω του Ιησού Χριστού. Δηλαδή εμείς δεν είμαστε από μόνοι μας ικανοί να θεωρήσουμε ότι κάτι προέρχεται από μας τους ίδιους. Αλλά η ικανότητά μας προέρχεται από τον Θεό. Αυτός μας αξίωσε να υπηρετήσουμε τη νέα διαθήκη» (Β' Κορ. 3:4-6). Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό για την πλούσια χάρη Του!

«Η βασιλεία του Θεού μοιάζει μ' έναν άνθρωπο ο οποίος φεύγοντας για ταξίδι, κάλεσε τους δούλους του και τους εμπιστεύτηκε τα υπάρχοντά του. Σ' άλλον έδωσε πέντε τάλαντα, σ' άλλον δύο, σ' άλλον ένα, στον καθένα με την ικανότητά του, κι έφυγε αμέσως για το ταξίδι» (Ματθ. 25:14,15).

Ο Ιησούς Χριστός με την Ανάληψή Του στους Ουρανούς άφησε τα υπάρχοντά Του στους δικούς Του δούλους, στην Εκκλησία Του. Τα δώρα του Χριστού είναι πλούσια και πολύτιμα. Τα πλήρωσε με το αίμα Του και η αξία τους είναι ανυπολόγιστη. Κανένα από τα δώρα του Χριστού δεν είναι ευκαταφρόνητο. «Κάθε καλή προσφορά και κάθε τέλειο δώρο έρχεται από ψηλά, από το δημιουργό των ουράνιων σωμάτων» (Ιάκ. 1:17). Ο Κύριός μας δίνει πάντοτε δόσεις αγαθές και δώρα τέλεια. Έδωσε σε άλλους περισσότερα και σ' άλλους λιγότερα ανάλογα με την ικανότητα του καθενός.

Μέσα στη φυσική δημιουργία βλέπουμε την μεγάλη ποικιλία των ανθρώπων. Υπάρχουν διαφορές στη φυσική ικανότητα, σωματική, νοητική ή πνευματική. Υπάρχουν διαφορές στις σχέσεις, στις δραστηριότητες και στα ενδιαφέροντα. Ανάλογη ποικιλία και διαφορές ικανοτήτων υπάρχουν και στην πνευματική σφαίρα.

Ο Ουράνιος Πατέρας μας είναι ο Μεγάλος Θεός της ποικιλίας και της ομορφιάς. Και η θεία χάρη δίνει τα πνευματικά δώρα ανάλογα. Αξίζει να τονίσουμε πως ο καθένας μας έχει λάβει τουλάχιστον ένα τάλαντο και για τους φτωχούς δούλους είναι σημαντικότατο επειδή πρόκειται για δώρο του Μεγάλου Βασιλιά. Είναι καθήκον το τάλαντο που μας εμπιστεύθηκε ο Κύριος να το χρησιμοποιήσουμε όχι μόνο για το δικό μας καλό αλλά και για την ωφέλεια των άλλων.

Όλοι δεν έχουμε τις ίδιες ικανότητες ούτε τις ίδιες ευκαιρίες. Ο Θεός είναι απόλυτα ελεύθερος «Και όλα αυτά είναι ενέργειες και δραστηριότητες ενός και του αυτού Πνεύματος, που χορηγεί τα χαρίσματα όπως αυτό θέλει στον καθένα χωριστά» (Α' Κορ. 12:11).

Δεν έχει σημασία πόσα τάλαντα μας εμπιστεύθηκε ο Κύριος. Εκείνο που μετράει είναι το πώς τα χρησιμοποιούμε. Ο Θεός ποτέ δεν απαιτεί ικανότητες που δεν μας έδωσε. Περιμένει όμως να χρησιμοποιήσουμε τα χαρίσματα που μας έδωσε με τον καλύτερο τρόπο. Οι πιστοί του Χριστού δεν είμαστε ίσοι στα τάλαντα, όμως εκείνο που έχει ιδιαίτερη αξία είναι η διάθεση της καρδιάς και η προθυμία μας να εκμεταλλευθούμε στο έπακρο τα δώρα του Θεού, και να τα θέσουμε αποκλειστικά στην υπηρεσία Του.

Ο Θεός δεν έδωσε στον καθένα μας την πίστη του Αβραάμ ούτε την πραότητα του Μωυσή, δεν μας έδωσε την καρδιά του Δαβίδ ούτε τη σοφία του Σολομώντα. «Η χάρη του Θεού μας έδωσε διάφορα πνευματικά χαρίσματα: Άλλος είναι προφήτης για να κηρύττει ανάλογα με το βαθμό της πίστεώς του. Άλλος έχει το χάρισμα της διακονίας, για να προσφέρει τις υπηρεσίες του. Το ίδιο να κάνει κι ο δάσκαλος του λαού του Θεού με τη διδασκαλία. Κι όποιος έχει το χάρισμα να στηρίζει τους αδερφούς, να τους στηρίζει. Αλλά κι όποιος μοιράζει τα αγαθά του με τους άλλους, να το κάνει με απλότητα. Ο προϊστάμενος να δείχνει ζήλο για το έργο του. Όποιος μοιράζει τις ελεημοσύνες να το κάνει με καλοσύνη... Μην είστε οκνηροί σ' ότι πρέπει να δείχνετε ζήλο, να έχετε

πνευματικό ενθουσιασμό, να υπηρετείτε τον Κύριο» (Ρωμ. 12:6-8,11).

Ο Κύριος Ιησούς μας εμπιστεύθηκε την περιουσία Του, μας έδωσε δώρα ανεκτίμητης αξίας μας πλούτισε με ποικίλα χαρίσματα. Πως τα χρησιμοποιούμε; Τα θέτουμε στην αποκλειστική διάθεσή Του; Αποβλέπουμε στη δόξα του Θεού και στην επέκταση της βασιλείας Του;

Β. Η διαφορετική διαχείριση της περιουσίας. «Αυτός που έλαβε τα πέντε τάλαντα πήγε και τα εκμεταλλεύτηκε και κέρδισε άλλα πέντε. Κι αυτός που έλαβε τα δύο τάλαντα, κέρδισε επίσης άλλα δύο. Εκείνος όμως που έλαβε το ένα τάλαντο, πήγε κι έσκαψε στη γη και έκρυψε τα χρήματα του κυρίου του» (Ματθ.25:16-18).

α. Οι δύο δούλοι έδειξαν επιμέλεια και πιστότητα. Διαχειρίστηκαν την περιουσία του κυρίου τους σωστά. Μόλις τους δόθηκε η αποστολή και τους χορηγήθηκαν τα μέσα, άρχισαν την εργασία.

Οι ανάγκες του έργου του Χριστού είναι πολύ μεγάλες και επείγουσες. Οι άνθρωποι που βρίσκονται γύρω μας χρειάζονται άμεσα και επιτακτικά τη βοήθειά μας. Αναζητούν κάποιο στήριγμα, ψάχνουν μέσα στο σκοτάδι, επιθυμούν να βρουν κάποια διέξοδο. Ποιος θα τους βοηθήσει; Ως πιστοί του Χριστού είμαστε σε θέση να προσφέρουμε τη λύση, τη μοναδική λύση που είναι ο Χριστός. Με τη συνεπή Χριστιανική ζωή, με την προσωπική μαρτυρία και την υπηρεσία των ποικίλων αναγκών, μας δίνεται η δυνατότητα να παρουσιάσουμε τον Αναστημένο Χριστό στο περιβάλλον μας.

Το έργο του Θεού είναι σοβαρή υπόθεση. Η επιπολαιότητα και η ελαφρότητα δεν έχουν καμιά θέση. Χρειάζεται επιμέλεια και συστηματική εργασία. Είναι απαραίτητο να μουν σωστές προτεραιότητες και να γίνουν ορθές επιλογές. Σ' ένα άλλο σημείο ο Ιησούς παρομοιάζει τη βασιλεία των ουρανών μ' έναν έμπορο που αναζητούσε να βρει όμορφα μαργαριτάρια. Κι όταν βρήκε ένα πολύτιμο μαργαριτάρι, πήγε και πούλησε όλα όσα είχε και το αγόρασε.

Δεν μπορείς να ευαρεστήσεις τον Θεό με καρδιά μοιρασμένη. Δεν μπορούμε να υπηρετήσουμε αποτελεσματικά το έργο του Θεού αν δεν το πάρουμε στα σοβαρά, αν δεν αφοσιωθούμε ολοκληρωτικά στην αποστολή μας. Είναι πολλοί οι πειρασμοί και ποικίλα τα εμπόδια που θα συναντήσουμε στο δρόμο μας. Ας προσέξουμε τη συμβουλή του Απ. Παύλου στον Τιμόθεο: «Κακοπάθησε λοιπόν σαν καλός στρατιώτης του Ιησού Χριστού. Κανείς στρατευμένος δεν μπλέκεται στις υποθέσεις της καθημερινής ζωής, αν θέλει να είναι συνεπής απέναντι σ' εκείνον που τον στρατολόγησε» (Β' Τιμ. 2:3,4).

Δεν έχουμε τίποτε δικό μας. Όλα όσα έχουμε είναι δώρα του Θεού και αποστολή μας είναι να τα χρησιμοποιήσουμε σύμφωνα με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Όλα τα χαρίσματα είναι αποτελεσματικά μόνον όταν βρίσκονται στα χέρια του Κυρίου και αποβλέπουν στη δόξα του Θεού. Τα δώρα που ο Κύριος μας εμπιστεύθηκε είναι ανυπολόγιστης αξίας κι ανάλογη πρέπει να είναι η συμπεριφορά μας. Είναι απαραίτητο να αποδειχθούμε αξιόπιστοι στον Κύριό μας. Ο Απ. Παύλος γράφει στους Χριστιανούς των Φιλιππών: «Εσείς προσέξτε μόνο να ζείτε με τρόπο αντάξιο του ευαγγελίου του Χριστού» (Φιλ. 1:27).

Είναι μεγάλη η τιμή που μας κάνει ο Θεός. Είμαστε πρεσβευτές του Κυρίου με σκοπό να παρουσιάζουμε τη ζωή του Ουρανού στο περιβάλλον μας, να προβάλλουμε τα χαρακτηριστικά της Ουράνιας πολιτείας μέσα στον κόσμο. Τι πιο σημαντικό; Τι πιο ένδοξο; Πόσο συχνά ξεχνούμε το ρόλο και την αποστολή μας!

Ο Απ. Παύλος είχε πλήρη συναίσθηση της κλήσης και της αποστολής των πιστών του Ιησού Χριστού. Να, τι γράφει: «Γι' αυτό κι εμείς, αφότου μάθαμε τα νέα σας, δεν παύουμε να προσευχόμαστε για σας και να παρακαλούμε τον Θεό να σας δώσει όλη τη σοφία και τη σύνεση που χαρίζει το Άγιο Πνεύμα, ώστε να γνωρίσετε στην εντέλεια το θέλημά του. Για να ζείτε με τρόπο αντάξιο του Κυρίου και κατά πάντα ευάρεστο σ' αυτόν, να έχετε σαν καρπό κάθε λογής καλά έργα, και να προοδεύετε στη βαθιά γνώση του Θεού» (Κολ. 1:9,10).

Οι δύο δούλοι χρησιμοποιήσαν την περιουσία «με τρόπο αντάξιο του Κυρίου». Τη διαχειρίστηκαν με σοφία και πνευματική σύνεση και το αποτέλεσμα ήταν καρποφόρο.

β. Οι δύο δούλοι ήταν επιτυχημένοι και αποτελεσματικοί. Διπλασίασαν την περιουσία του κυρίου τους. Εκείνος που έλαβε τα πέντε τάλαντα πρόσθεσε άλλα πέντε κι εκείνος που έλαβε τα δύο τα έκανε τέσσερα.

Ο σοφός Παροιμιστής λέει: «Το χέρι το τεμπέλικο φέρνει φτώχεια, ενώ το χέρι του φιλόπονου πλουτίζει... Είδες άνθρωπο επιδέξιο στα έργα του; Αυτός θα παρουσιαστεί μπροστά σε βασιλιάδες, όχι μπροστά σε τιποτένιους» (Παρ. 10:4,22:29). Ο επιμελής πιστός του Ιησού Χριστού πλουτίζει σε χάρη και σε καλά έργα και είναι ευλογία για το περιβάλλον του.

Αξιίζει να προσέξουμε ότι τα αποτελέσματα ήταν ανάλογα με τις αρχικές προσφορές που είχαν λάβει. Αν ο Θεός μας εμπιστεύθηκε πέντε τάλαντα, περιμένει από μας να τ' αυξήσουμε ανάλογα. Μας χάρισε άφθονα δώρα και περιμένει άφθονους καρπούς. Τα μεγαλύτερα χαρίσματα συνοδεύονται από μεγαλύτερη ευθύνη και απαιτούν κόπους και προσπάθειες ανάλογου βαθμού.

Αν ο Θεός σου έδωσε δύο τάλαντα, δεν περιμένει να τα κάνεις δέκα, αρκεί να τα διπλασιάσεις. Αν ο Θεός μας έδωσε μικρότερο ορίζοντα δράσης και υπηρεσίας, δε θα απαιτήσει υπερβολικά αποτελέσματα. Είναι αρκετό να φανούμε χρήσιμοι στη σφαίρα επιρροής μας. Δεν έχουμε όλοι τα ίδια χαρίσματα ούτε την ίδια αποστολή. Εκείνο που έχει σημασία είναι να χρησιμοποιήσουμε τις ικανότητες και τις ευκαιρίες που μας δίνει ο Κύριος.

γ. Ο τρίτος δούλος αστόχησε. «Εκείνος όμως που έλαβε το ένα τάλαντο, πήγε κι έσκαψε στη γη και έκρυψε τα χρήματα του κυρίου του» (Ματθ. 25:18). Ανόητη, παράλογη και επιζήμια η πράξη του τρίτου δούλου.

Θυμάμαι στην παιδική μου ηλικία, ο Βουλγαρικός στρατός κατοχής έδωσε εντολή να κατεδαφιστούν παλιά σπίτια για να δημιουργηθεί η κεντρική πλατεία του χωριού μου. Οι εργάτες, καθώς γκρέμιζαν τα σπίτια, συχνά έβρισκαν κρυμμένα στους τοίχους χρυσά νομίσματα. Οι παλιοί ένοικοι των σπιτιών, κατά τη διάρκεια της Οθωμανικής κυριαρχίας, αποταμίευαν σκάβοντας στους τοίχους, όμως η πράξη τους αυτή δεν τους ωφέλησε καθόλου.

Αποδήμησαν και τα χρήματά τους κατέληξαν σε ξένα χέρια.

Ο άπιστος δούλος ήταν εκείνος που είχε μόνο ένα τάλαντο. Αναμφίβολα υπάρχουν πολλοί που έχουν πολλά τάλαντα και τα θάβουν όλα. Μεγάλες ικανότητες, μεγάλα προνόμια και στο τέλος κανένα θετικό αποτέλεσμα.

Εκείνο που ο Κύριος θέλει να μας πει είναι ότι εάν ο δούλος που έθαψε το ένα τάλαντο θεωρήθηκε παραβάτης, πολύ περισσότερο θα λογοδοτήσουμε μπροστά στον Κύριο όλοι όσοι έχουμε πολλά τάλαντα.

Για να δικαιολογήσουμε την αδράνεια και την σκηνή μας συχνά ισχυριζόμαστε πως δεν έχουμε το χάρισμα της υπηρεσίας ή ότι δεν μας δόθηκαν κατάλληλες ευκαιρίες. Όλα αυτά είναι προφάσεις και δεν μπορούν να σταθούν μπροστά στον Θεό. Ο Θεός μας έδωσε και συνεχίζει να μας χορηγεί πλούσια τα δώρα και τις ευεργεσίες Του. Από μας περιμένει να φανούμε χρήσιμοι στους γύρω μας.

Ο Δίκαιος Κριτής θα είναι πολύ αυστηρός μαζί μας. «Εκείνος ο δούλος που ξέρει τι θέλει ο κύριός του, δεν είναι όμως έτοιμος και δεν κάνει αυτό που θέλει ο κύριός του, θα τιμωρηθεί αυστηρά. Αντίθετα, εκείνος που δεν ξέρει το θέλημα του κυρίου του και κάνει κάτι το αξιόποιο, θα τιμωρηθεί ελαφρότερα. Σ' όποιον δόθηκαν πολλά, θα ζητηθούν πολλά απ' αυτόν. Και σ' όποιον δόθηκαν περισσότερα, θα του ζητηθούν περισσότερα» (Λουκ. 12:47,48).

Γ. Ο απολογισμός των πεπραγμένων και η αμοιβή. «Υστερα από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, γύρισε ο κύριος εκείνων των δούλων και έκανε λογαριασμό μαζί τους» (Ματθ. 25:19). Πέρασε πολύ καιρός, καθυστέρησε ο απολογισμός αλλά τελικά ήρθε ο κύριος των δούλων.

Δεν αδιαφορεί ο Κύριος για τις υποθέσεις της βασιλείας Του. Η ημέρα του Κυρίου είναι πολύ κοντά. Όλοι μας θα δώσουμε λόγο στον Κύριο για τη ζωή μας «Γιατί όλοι μας πρέπει να παρουσιαστούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει καθένας την αμοιβή του ανάλογα με τα όσα καλά ή κακά έπραξε σ' αυτή τη ζωή» (Β' Κορ. 5:10). Είμαστε έτοιμοι να εμφανιστούμε μπροστά σ' αυτό το βήμα; Πόσο υπεύθυνα χρησιμοποιήσαμε τα τάλαντα που μας εμπιστεύθηκε ο Κύριος;

Στην επιστροφή του κυρίου τους οι πιστοί δούλοι αναγνώρισαν με ευγνωμοσύνη την εμπιστοσύνη που τους έδειξε. «Παρουσιάστηκε τότε εκείνος που είχε λάβει τα πέντε τάλαντα και του έφερε άλλα πέντε. «Κύριε», του λέει, «μου εμπιστεύτηκες πέντε τάλαντα. Κοίτα, κέρδισα μ' αυτά άλλα πέντε». Ο κύριός του είπε: «εύγε, καλέ και έμπιστε δούλε! Αποδείχτηκες αξιόπιστος στα λίγα, γι' αυτό θα σου εμπιστευτώ πολλά. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου». Παρουσιάστηκε κι ο άλλος με τα δύο τάλαντα και του είπε: «κύριε, μου εμπιστεύτηκες δύο τάλαντα. Κοίτα, κέρδισα άλλα δύο». Του είπε ο κύριός του: «εύγε, καλέ και έμπιστε δούλε! Αποδείχτηκες αξιόπιστος στα λίγα, γι' αυτό θα σου εμπιστευτώ πολλά. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου» (Ματθ. 25:20-23).

Είναι καλό ν' αναλογιζόμαστε τις ευεργεσίες του Κυρίου, είναι χρήσιμο και ωφέλιμο να θυμόμαστε τα αγαθά που μας εμπιστεύθηκε. Μ' αυτό τον τρόπο αποδίδουμε όλη τη δόξα στον Ουράνιο Πατέρα μας, επειδή «Κάθε καλή προσφορά και κάθε τέλειο δώρο έρχεται από ψηλά, από το δημιουργό των ουράνιων σωμάτων. Ο Ουράνιος Πατέρας δεν αλλάζει τη λάμψη του ούτε αναβοσβήνει σαν τα αστέρια. Επειδή εκείνος το θέλησε, μας έφερε στην καινούρια ζωή με το λόγο της αλήθειας, ώστε να κατέχουμε την πρώτη θέση ανάμεσα στα δημιουργήματά του» (Ιάκ. 1;17,18).

Αναλογιζόμενοι τα δώρα του Θεού, αποκτούμε τη συναίσθηση της ευθύνης απέναντι στην απέραντη εμπιστοσύνη που έδειξε σ' εμάς ο Κύριος. Η προσδοκία του Κυρίου μας είναι ανάλογη με το μέγεθος των ευεργεσιών Του σ' εμάς. Η εύνοια του Θεού, η χάρη και το έλεός Του επάνω μας δεν είναι δυνατόν να μετρηθούν με ανθρώπινα μέτρα. Υπερβαίνουν πολύ την αντίληψή μας, είναι για μας μυστήριο ανεξιχνίαστο.

Στεκόμαστε ενώπιον του Κυρίου με δέος, με ευλάβεια και με ευγνωμοσύνη γιατί είναι αγαθός ο Κύριος απέναντί μας. Δοξασμένο κι ευλογημένο το όνομά Του αιώνια! Είναι αλήθεια πως όσο περισσότερο εργαζόμαστε για τον Κύριο τόσο εντονότερα νοιώθουμε το χρέος μας απέναντί Του. Όσο πιο πρόθυμα υπηρετούμε το θέλημα του

Κυρίου μας τόσο μεγαλύτερο μέρος του έργου Του θα μας εμπιστευθεί.

Τα κέρδη που παρέδωσαν οι δύο πιστοί δούλοι στον κύριό τους ήταν ανάλογα με την εμπιστοσύνη που τους έδειξε. Οι καλοί διαχειριστές της χάρις του Θεού έχουν πάντοτε κάτι καλό να παρουσιάσουν ως καρπό της επιμελημένης εργασίας τους. Ο Απ. Ιάκωβος προκαλεί: «Δείξε μου την πίστη σου από τα έργα σου. Εγώ μπορώ να σου αποδείξω την πίστη μου από τα έργα μου... Όποιος από σας ισχυρίζεται πως είναι σοφός και συνετός, ας δείξει τα έργα της καλής του διαγωγής με τον ήρεμο τρόπο της αληθινής σοφίας» (Ιάκ. 2:18,3:13).

Εάν έχουμε την υπομονή και την επιμέλεια στη σωστή διαχείριση, τα αγαθά αποτελέσματα θα φανούν. Ο Θεός, ο δίκαιος, θα τα φέρει στο φως. «Εδώ θα φανεί η υπομονή όσων ανήκουν στο λαό του Θεού, αυτών που τηρούν τις εντολές του Θεού και πιστεύουν στον Ιησού. Κι άκουσα μια φωνή από τον ουρανό που έλεγε: «Γράψε: Μακάριοι οι νεκροί, όσοι στο εξής πεθαίνουν για χάρη του Κυρίου. Όπως διαβεβαιώνει το Άγιο Πνεύμα, θ' αναπαυθούν από τους κόπους τους, και τα έργα τους θα τους ακολουθούν ως συνήγοροί τους» (Απ. 14:12,13).

Εκείνη τη μεγάλη μέρα δεν θα χρειαστεί οι άγιοι να μνημονεύσουν τα έργα τους, ο Ίδιος ο Κύριος Ιησούς θα το κάνει: «Θα πει τότε ο βασιλιάς σ' αυτούς που βρίσκονται στα δεξιά του: «ελάτε, οι ευλογημένοι απ' τον Πατέρα μου, κληρονομήστε τη βασιλεία που σας έχει ετοιμαστεί απ' την αρχή του κόσμου. Γιατί, πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιάω, ήμουν ξένος και με περιμαζέψατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και μ' επισκεφθήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε... σας βεβαιώνω πως αφού τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους αδερφούς μου, τα κάνατε για μένα» (Ματθ. 25:34-36,40).

Εάν χρησιμοποιήσουμε σωστά και με πιστότητα τα τάλαντα που μας εμπιστεύθηκε ο Κύριος, δε θα ντραπούμε όταν φανερωθεί στη Δεύτερή Του Έλευση, αλλά θα έχουμε θάρρος.

Αξίζει να παρατηρήσουμε ότι κι οι δύο δούλοι-των δέκα και των δύο τάλαντων-ήρθαν μπροστά στον κύριό τους με την ίδια χαρά και με τον ίδιο ενθουσιασμό. Την ημέρα τη μεγάλη του τελικού απολογισμού είναι παρήγορο πως θ' ανταμειφθούμε ανάλογα με την πιστότητα που δείξαμε στις υποθέσεις του Κυρίου μας και όχι σε σχέση με το μέγεθος των δραστηριοτήτων μας. Θα κριθούμε και θ' ανταμειφθούμε για την ειλικρίνεια και την ευθύτητα της καρδιάς μας και όχι από το βαθμό της επιτυχίας μας.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας κάλεσε και μας έσωσε. Μας ελευθέρωσε από τη δύναμη της αμαρτίας και του θανάτου. Είμαστε τώρα δούλοι του Χριστού-υπηρέτες του Μεγάλου Βασιλιά-κι έδωσε στον καθένα μας κάποιο χάρισμα, μας ανέθεσε κάποια συγκεκριμένη αποστολή. Πως χρησιμοποιούμε τα δώρα Του; Είμαστε πιστοί στην αποστολή μας;

Μοναδικός σκοπός της Χριστιανικής υπηρεσίας είναι η δόξα του Θεού και το καλό των συνανθρώπων μας. Ο

Θεός να μας δώσει χάρη ώστε όλοι μας εκείνη την Ημέρα ν' ακούσουμε: «εύγε, καλέ και έμπιστε δούλε!

Αποδείχτηκες αξιόπιστος στα λίγα, γ' αυτό θα σου εμπιστευτώ πολλά. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου» (Ματθ. 25:21,23).

Ο αγώνας και το τέρμα (Εβρ. 12:1, 2)

Ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους στο 12^ο κεφάλαιο θέτει σε εφαρμογή όλα όσα συνόψισε στο προηγούμενο, στο κεφάλαιο των ηρώων της πίστεως. Η εμπειρία και η ιστορία των ανθρώπων της πίστεως που προηγήθηκαν είναι το μεγάλο κίνητρο για υπομονή και εγκρατέρευση στη Χριστιανική πίστη.

Ο Λόγος του Θεού, καθώς τον μελετούμε, σκοπό έχει να μας προτρέψει, να μας ενθαρρύνει, να μας στηρίξει, να μας ενισχύσει, να μας οικοδομήσει «εις την αγιωτάτην πίστιν» (Ιουδ.20). Δεν είναι ένα απλό ανάγνωσμα ενός ιστορικού ή λογοτεχνικού βιβλίου που συχνά μας αφήνει ανεπηρέαστους. Είναι «η μάχαιρα του Πνεύματος» (Εφ. 6:17) που έρχεται ν' ανοίξει τις καρδιές μας και να μας κινήσει σε μια ζωή και πορεία σύμφωνη με το άγιο θέλημα του Θεού.

Μέσα σ' αυτά τα δύο εδάφια της Επιστολής προς Εβραίους ο συγγραφέας μάς δίνει την τέλεια περίληψη της Χριστιανικής ζωής. Θα διακρίνουμε τέσσερα σημεία:

Α. Στη Χριστιανική ζωή υπάρχει ένα τέρμα, ένας στόχος, ένας σκοπός. Δεν βαδίζουμε στο άγνωστο, δεν ψηλαφούμε στο σκοτάδι, δεν ακολουθούμε θεωρίες και ιδέες ανθρώπινες που δεν οδηγούν πουθενά. Μπροστά μας ανοίγεται ένας δρόμος και καλούμαστε να τον τρέξουμε.

Ο συγγραφέας εδώ μιλάει με όρους αθλητικούς παρμένους ενδεχομένως από τους Ολυμπιακούς αγώνες. Ο Χριστιανός έχει ένα δρόμο να τρέξει και πρέπει ν' αγωνιστεί σκληρά. Είναι ο αγώνας που βρίσκεται μπροστά μας και είναι χαραγμένος μέσα στο Λόγο του Θεού. Είναι ο αγώνας της υπηρεσίας, των παθημάτων, της υπακοής στο άγιο θέλημα του Θεού. Το δρόμο αυτό τον πέρασαν ήδη όλοι οι άγιοι άνθρωποι του Θεού που προηγήθηκαν: η μεγάλη στρατιά των μαρτύρων της πίστεως, το αναρίθμητο «νέφος μαρτύρων».

«Έχοντας, λοιπόν, γύρω μας μια τόσο μεγάλη στρατιά μαρτύρων, ας τινάζουμε από πάνω μας κάθε φορτίο, και την αμαρτία που εύκολα μας εμπλέκει, **κι ας τρέχουμε το αγώνισμα του δύσκολου δρόμου**, που έχουμε μπροστά μας» (Εβρ. 12:1). Σ' αυτό τον αγώνα αξίζει να δώσουμε όλη μας την προσοχή, όλο μας το ζήλο, όλο μας το ενδιαφέρον. Ας προσέξουμε τον τρόπο του Απ. Παύλου, όπως ο ίδιος μας τον περιγράφει: «Αδερφοί μου, εγώ δεν θεωρώ τον εαυτό μου ότι έφτασε στο τέρμα. Σ' ένα όμως πράγμα συγκεντρώνω την προσοχή μου: Ξεχνώ αυτά που είναι πίσω μου και κάνω ό,τι μπορώ για να φτάσω αυτά που βρίσκονται μπροστά μου. Αγωνίζομαι να τερματίσω και προσβλέπω στο βραβείο της ουράνιας πρόσκλησης του Θεού διά του Ιησού Χριστού» (Φιλ. 3:13,14).

Αυτός είναι ο τελικός μας στόχος, εκεί αποσκοπούμε. Ένας τόσο υψηλός στόχος χρειάζεται πλήρη και ολοκληρωτική αφοσίωση. Δεν μπορούμε ν' ασχολούμαστε με το παρελθόν, δεν πρέπει να κοιτάζουμε πίσω. Ο Κύριος Ιησούς, στον άνθρωπο που θέλησε να Τον ακολουθήσει αυθόρμητα αφού όμως τακτοποιούσε τις οικογενειακές του υποχρεώσεις, είπε: «Όποιος βάζει το χέρι του στο αλέτρι και κοιτάζει προς τα πίσω, δεν είναι κατάλληλος για τη βασιλεία του Θεού» (Λουκ. :62).

Είναι τόσο εύκολο να παρασυρθούμε από το ρεύμα του κόσμου, να εμπλακούμε μέσα στις μέριμνες αυτής της ζωής και να χάσουμε το στόχο μας. Είναι τότε που χωλαίνουμε στο πνευματικό μας περπάτημα. Η πνευματική μας όραση μειώνεται, ο ζήλος μας σβήνει, η αγάπη μας για τον Κύριο και για τους αδελφούς παίρνει τη δεύτερη θέση. Η μαρτυρία μας για τον Χριστό εξασθενεί και τελικά μηδενίζεται. Οι δραστηριότητές μας ενδεχομένως συνεχίζονται, αλλά χωρίς νόημα και χωρίς σκοπό.

«Καθώς πορευόταν με τους μαθητές του ο Ιησούς, μπήκε σ' ένα χωριό και τον υποδέχτηκε στο σπίτι της κάποια γυναίκα που την έλεγαν Μάρθα. Αυτή είχε μια αδερφή που ονομαζόταν Μαρία, κι οποία κάθισε στα πόδια του Ιησού και άκουγε τη διδασκαλία του. Αντίθετα, η Μάρθα δούλευε ασταμάτητα για να τους περιποιηθεί. Πήγε λοιπόν στον Ιησού και του είπε: «Κύριε, δε νοιάζεσαι που η αδερφή μου με άφησε μόνη να σε περιποιούμαι; Πες της, λοιπόν, να με βοηθήσει. Ο Ιησούς της αποκρίθηκε: «Μάρθα, Μάρθα, ασχολείσαι κι αγωνιάς για πολλά πράγματα, ενώ ένα μόνο χρειάζεσαι. Αυτό διάλεξε η Μαρία, και δεν πρόκειται να της το αφαιρέσει κανείς» (Λουκ. 10:38-42).

Ο Ιησούς βρίσκεται μπροστά μας κι εμείς ασχολούμαστε με ασήμαντα πράγματα. Δεν συνειδητοποιούμε τη σοβαρότητα των περιστάσεων. Ο αγώνας είναι συγκεκριμένος. Μας τον δείχνει το Πνεύμα του Θεού και μας τον υπαγορεύει ξεκάθαρα ο Άγιος Λόγος Του. Ένας είναι ο στόχος μας «το βραβείο της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού» (Φιλ. 3:14).

Η συμβουλή και η πείρα του Απ. Παύλου μας είναι ιδιαίτερα χρήσιμες: «Δεν ξέρετε ότι οι δρομείς στο στάδιο τρέχουν όλοι, ένας όμως παίρνει το βραβείο; Τρέχετε, λοιπόν, κι εσείς έτσι ώστε να κατακτήσετε το βραβείο. Οι αθλητές που ετοιμάζονται για τον αγώνα, υποβάλλονται σε κάθε είδους αποχή, για να λάβουν, εκείνοι ένα στεφάνι που μαραίνεται, εμείς όμως ένα αμάραντο. Εγώ, λοιπόν, έτσι τρέχω, με τα μάτια στυλωμένα στο τέρμα. Έτσι

πυγμαχώ, όχι σαν κάποιον που δίνει γροθιές στον αέρα. Αλλά με σκληρές ασκήσεις ταλαιπωρώ το σώμα μου και το υποδουλώνω, από φόβο μήπως, ενώ θα έχω κηρύξει στους άλλους, εγώ ο ίδιος κριθώ ακατάλληλος» (Α' Κορ.9: 24-27).

Β. Στη Χριστιανική ζωή υπάρχουν κάποια εμπόδια που θα πρέπει να φύγουν από τη μέση. Είμαστε κυκλωμένοι από τη μεγάλη στρατιά των μαρτύρων της πίστεως του παρελθόντος και το γεγονός αυτό αποτελεί πηγή ενθάρρυνσης και δύναμης. Οι επεμβάσεις του Θεού στη ζωή των ανθρώπων της πίστεως που προηγήθηκαν μας βεβαιώνουν πως ο Θεός είναι αξιόπιστος στις υποσχέσεις Του και είναι δυνατός να τις πραγματοποιήσει.

Ο Λόγος του Θεού μας διαβεβαιώνει: «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. 13:8). Ο Ιησούς Χριστός είναι αναλλοίωτος Αν αποδείχθηκε αξιόπιστος στους αγίους που προηγήθηκαν αναμφίβολα θα σταθεί και δίπλα μας. Η θαυμαστή Του υπόσχεση: «Όπως είπε ο Θεός: Δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω», διαπερνά ολόκληρη την Αγία Γραφή (Γέν. 28:15, Δευτ.31:6,8, Ιησ.1:5). Ο Κύριος είναι βοηθός μας, στήριγμα και καταφύγιό μας. Δε θα αφήσει να κλονιστούμε.

Όμως, από την άλλη μεριά, όσο βρισκόμαστε σ' αυτή τη γη, είμαστε κυκλωμένοι και ευπρόσβλητοι από την αμαρτία και τους ποικίλους πειρασμούς. Είναι πολλά πράγματα τα οποία ενεργητικά θα πρέπει να πετάξουμε από πάνω μας. Κανένας αθλητής δε μπορεί να τρέξει το αγώνισμα του ανώμαλου δρόμου αν είναι φορτωμένος διάφορα βάρη. Πρέπει να τα πετάξει από πάνω του, ακόμη και τα περιττά φορέματά του.

Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του τυφλού που αναφέρεται στο κατά Μάρκον Ευαγγέλιο: «Έρχονται στην Ιεριχώ. Καθώς ο Ιησούς, οι μαθητές του και πολύς κόσμος έβγαιναν από την πόλη, ένας τυφλός, ο Βαρτίμαιος, γιος του Τιμαίου, καθόταν στην άκρη του δρόμου και ζητιάνευε. Όταν άκουσε ότι αυτός που περνάει είναι ο Ιησούς ο Ναζωραίος, άρχισε να φωνάζει δυνατά: «Υιέ του Δαβίδ, Ιησού, σπλαχνίσου με!» Πολλοί τον μάλωναν για να σωπάσει, εκείνος όμως φώναζε ακόμη πιο πολύ: «Υιέ του Δαβίδ, σπλαχνίσου με!» Τότε ο Ιησούς στάθηκε και είπε: «Φωνάξτε τον». Φωνάζουν τον τυφλό και του λένε: «Θάρρος, σήκω, σε φωνάζει». Εκείνος πέταξε το πανωφόρι του, πετάχτηκε πάνω και ήρθε κοντά στον Ιησού. «Τι θέλεις να σου κάνω;» τον ρώτησε ο Ιησούς. Ο τυφλός του αποκρίθηκε: «Διδάσκαλε, θέλω να αποκτήσω το φως μου». Ο Ιησούς του λέει: «Πήγαινε, η πίστη σου σε έσωσε». Ο τυφλός αμέσως απέκτησε το φως του κι ακολουθούσε τον Ιησού στην πορεία του» (Μάρκ. 10:46-52).

«Πολλοί τον μάλωναν για να σωπάσει»: το πρώτο μεγάλο εμπόδιο που έπρεπε να υπερνικηθεί. Οι άνθρωποι που βρίσκονται γύρω από τον Ιησού αποτελούν εμπόδιο για τη σωτηρία αυτού του ανθρώπου. Δεν είναι παράδοξο; Εκείνοι που θα έπρεπε να είναι υπηρέτες και κήρυκες του Ευαγγελίου στέκονται συχνά σαν τείχος αδιαπέραστο στους ανθρώπους που ειλικρινά ζητούν να δουν την αλήθεια και το φως.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Κύριος Ιησούς ήταν τόσο σκληρός και καυστικός απέναντι στο θρησκευτικό κατεστημένο της εποχής Του: «Αλίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί κλείνετε στους ανθρώπους το δρόμο για τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε εσείς μπαίνετε ούτε το επιτρέπετε σ' όσους θέλουν να μπουν» (Ματθ23:14). Ο Βαρτίμαιος ξεπέρασε το πρώτο και απροσδόκητο εμπόδιο φωνάζοντας ακόμη πιο δυνατά.

Το δεύτερο εμπόδιο, το πανωφόρι του, το πέταξε αυτόβουλα, πετάχτηκε πάνω και ήρθε κοντά στον Ιησού.

Αποτέλεσμα θαυμαστό: απέκτησε το φως του και ακολουθούσε τον Ιησού στην πορεία Του.

«Ας τινάξουμε από πάνω μας κάθε φορτίο, και την αμαρτία που εύκολα μας εμπλέκει» (Εβρ. 12:1). Οτιδήποτε πιέζει την καρδιά μας, οτιδήποτε βαραίνει τη συνείδησή μας θα πρέπει να φύγει από πάνω μας. Ας το αφήσουμε στα χέρια του Κυρίου και Θεού μας. Ο Απ. Πέτρος προτρέπει: «Αφήστε όλες σας τις φροντίδες σ' αυτόν, γιατί αυτός φροντίζει για σας» (Α' Πέτρ. 5:7).

Κάποιες προκαταλήψεις, κάποια ανθρώπινα δεσμά, παλιές συνήθειες, σαρκικές επιθυμίες, οτιδήποτε μας κρατάει πίσω θα πρέπει να φύγει από πάνω μας. Ποια είναι η αμαρτία που εύκολα μας εμπλέκει; Ίσως είναι διαφορετική για τον καθένα μας. Σε ποιο σημείο είμαστε ασθενικοί; Η αδυναμία του χαρακτήρα μας, οι συνθήκες κάτω από τις οποίες βρισκόμαστε, οι φίλοι μας, το εργασιακό περιβάλλον, οποιαδήποτε και αν είναι η αμαρτία που εύκολα μας εμπλέκει αποτελεί εμπόδιο στην πνευματική μας πρόοδο. Είναι φρένο στην πνευματική μας πορεία. Αν το θελήσουμε ειλικρινά, με τη δύναμη του Χριστού και τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, θα φύγει από μπροστά μας. Χωρίς αμφιβολία είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, όμως ο Κύριος Ιησούς είναι μαζί μας, και μαζί Του θα ξεπεράσουμε όλα τα εμπόδια. Ο Δαβίδ είχε πολλά εμπόδια, αδυσώπητο διωγμό, πολλά και δυσβάσταχτα φορτία και, μέσα από την πείρα του, μας συμβουλεύει: «Άσε στον Κύριο τις έγνοιες σου κι αυτός θα σε φροντίσει. Δε θα επιτρέψει στον αιώνα να κλονιστεί ο ευσεβής» (Ψαλμ. 55:23).

Γ. Στη Χριστιανική ζωή έχουμε ένα μέσο, ένα τρόπο να κερδίσουμε τη νίκη. Είναι η υπομονή και η επιμονή που υπερνικά και κυριαρχεί πάνω σ' όλες τις δυσκολίες και η εγκαρτέρηση που δε λυγίζει μπροστά στους

πειρασμούς: «Ας τρέχουμε με υπομονή το αγώνισμα του δύσκολου δρόμου, που έχουμε μπροστά μας» (Εβρ. 12:1). Δυσκολίες σίγουρα θα υπάρξουν στο δρόμο μας, αντιδράσεις θ' αντιμετωπίσουμε πολλές. Όμως, με την πίστη και την υπομονή, που η χάρη του Θεού πλούσια μας χορηγεί, μπορούμε να συνεχίσουμε τον καλό μας αγώνα.

Η υπομονή που μας χαρίζει ο Κύριος δεν είναι μια στάση παθητική ούτε ρομαντική. Είναι η σταθερή και ακλόνητη απόφαση να προχωρήσουμε μπροστά. Οι άγιοι που προηγήθηκαν με την πίστη και την υπομονή τους κληρονόμησαν τις επαγγελίες: «Μη χάσετε, λοιπόν, το θάρρος σας, που θα ανταμειφθεί πλουσιοπάροχα. Χρειάζεστε υπομονή για να κάνετε το θέλημα του Θεού και να καρπωθείτε αυτό που υποσχέθηκε» (Εβρ. 10:35,36).

Η υπομονή είναι βασικό χαρακτηριστικό των γνήσιων Χριστιανών, όμως δε δίδεται αυτόματα. Χρειάζεται να το θελήσουμε και ν' αφήσουμε το Πνεύμα του Θεού να εργαστεί στην καρδιά και στη ζωή μας. Ο Απ. Πέτρος προτρέπει: «Γι' αυτό ακριβώς να καταβάλετε κάθε προσπάθεια για να πλουτίσετε την πίστη σας με την αρετή, την αρετή με τη γνώση, τη γνώση με την αυτοκυριαρχία, την αυτοκυριαρχία με την υπομονή, την υπομονή με την ευσέβεια, την ευσέβεια με την αγάπη για τους αδερφούς, την αγάπη για τους αδερφούς με την αγάπη για όλους» (Α' Πέτρ. 1:5-7).

Η ανυπομονησία και η βιασύνη δεν ταιριάζουν στα παιδιά του Θεού. Αν θέλουμε να κερδίσουμε τη νίκη, αν θέλουμε να προχωρήσουμε μπροστά χρειάζομαστε ιδιαίτερα την υπομονή. Η περιφρόνηση, οι διωγμοί, οι δοκιμασίες και οι θλίψεις δε θα λείψουν από το δρόμο μας. Οι αντιθέσεις και οι επιθέσεις δε θα πρέπει να μας απογοητεύουν. Μεγάλος και επίμονος ο αγώνας, μεγάλο και το μάθημα της υπομονής αν θέλουμε να βγούμε νικητές και θριαμβευτές.

«Κάντε κι εσείς υπομονή. Πάρτε θάρρος, γιατί όπου να' ναι ο Κύριος έρχεται... Αδερφοί μου, πάρτε για παράδειγμα καρτερικότητα στις θλίψεις τους προφήτες, που μίλησαν στο όνομα του Κυρίου. Καλοτυγχίζουμε εκείνους που δείχνουν υπομονή. Ακούσατε για την υπομονή του Ιώβ και γνωρίζετε ποιο τέλος τού επιφύλαξε ο Κύριος, γιατί ο Κύριος είναι γεμάτος ευσπλαχνία και έλεος» (ΐάκ. 5:8,10,11).

Ο Θεός επιτρέπει να έρθουν στη ζωή μας δοκιμασίες και θλίψεις που σκοπό έχουν να μας ετοιμάσουν για την Ουράνια βασιλεία. Το Άγιο Πνεύμα θέλει να μορφώσει μέσα μας τον χαρακτήρα του Κυρίου μας. Στα επόμενα εδάφια του κεφαλαίου που μελετούμε, ο συγγραφέας της Επιστολής ασχολείται με το θέμα της παιδείας. Και η παιδεία του Κυρίου μας είναι συχνά πολύ σκληρή. Μας θλίβει έντονα και ανεβαίνουν διάφορα ερωτηματικά στην καρδιά μας. Δεν γνωρίζουμε και δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τις βουλές Του. Μένουμε σιωπηλοί και δεχόμαστε το θέλημα του Κυρίου που, την ώρα της δοκιμασίας, δεν μας είναι ευχάριστο. Όμως είμαστε βέβαιοι ότι ο Κύριος, ο σπλαχνικός Πατέρας μας, γνωρίζει το γιατί και θέλει οπωσδήποτε το καλό μας.

Όταν δεχόμαστε την παιδεία του Κυρίου αποδεικνύεται η γνησιότητα της πίστης μας: «Δείξτε υπομονή κατά τη διαπαιδαγώγησή σας. Ο Θεός σας μεταχειρίζεται σαν παιδιά του. Γιατί ποιο παιδί δεν το διαπαιδαγωγεί ο πατέρας του;» (Εβρ. 12:7). Η παιδεία του Κυρίου είναι «για το καλό μας, για να μετάσχουμε στην αγιότητά του» (Εβρ. 12:10).

Ο Απ. Παύλος τονίζει τη μεγάλη αλήθεια: «Μαζί με τον Χριστό αν πεθάναμε, μαζί του και θα ζήσουμε. Αν υπομένουμε, μαζί του και θα βασιλέψουμε» (Β' Τιμ. 2:11,12). Και η προτροπή μαζί και ευχή του Ιακώβου, του αδελφού του Κυρίου, είναι: «Αδερφοί μου, να χαιρέστε όταν δοκιμάζεστε από πολλούς και διαφόρους πειρασμούς. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι μέσα από τη δοκιμασία της πίστεώς σας γεννιέται η υπομονή. Η υπομονή σας όμως πρέπει να κρατήσει ως το τέλος, για να γίνετε τέλειοι και ολοκληρωμένοι και να μην υστερείτε σε τίποτε.» (ΐάκ. 1:2-4).

Δ. Στη Χριστιανική ζωή έχουμε ένα παράδειγμα, ένα πρότυπο μοναδικό, τον Ιησού Χριστό τον Κύριο. Είναι το μεγάλο παράδειγμα που εμπνέει και ενθαρρύνει όλους μας στον Χριστιανικό μας αγώνα. Είναι το ευλογημένο πρόσωπο του Κυρίου μας που ξεπερνάει όλους τους ανθρώπους της πίστεως. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο ο συγγραφέας της Επιστολής μάς προτρέπει να έχουμε τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού «που μας έδωσε την πίστη, την οποία και τελειοποιεί. Αυτός, αντί για τη χαρά που θα μπορούσε να έχει, υπέμεινε το σταυρικό θάνατο περιφρονώντας την ατίμωση, και κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Θεού» (Εβρ. 12:2).

Το τέλειο παράδειγμα βρίσκεται μπροστά μας. Ο Ιησούς άφησε τη χαρά και τη δόξα του Ουρανού, αρνήθηκε όλους τους επίγειους θησαυρούς που Του πρόσφερε ο σατανάς, ταπεινώθηκε παίρνοντας τη μορφή του δούλου, υπέμεινε το σταυρικό θάνατο στη θέση μας και τελικά κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Θεού.

Ας προσέξουμε τη σωστή σειρά και την ορθή αξιολόγηση των προσώπων όπως μας τα παρουσιάζει ο Λόγος του Θεού. Ο συγγραφέας, της Επιστολής στο 11^ο κεφάλαιο, αναφέρει τα παραδείγματα των ανθρώπων της πίστεως

παρμένα από την Π. Διαθήκη. Άνθρωποι θαυμάσιοι που νίκησαν στον προσωπικό τους αγώνα και θριάμβευσαν για τη δόξα του Θεού. Όλο αυτό το πλήθος των αγίων-μαρτύρων της πίστεως αποτελεί για μας μια ενθάρρυνση για την πιστότητα και τη δύναμη του Θεού. Όμως, πέρα και πάνω απ' όλους αυτούς βρίσκεται «ο αστήρ ο λαμπρός, ο πρωινός» (Απ'.22:16), ο Κύριος της δόξης.

Είναι χρήσιμο για μας το «νέφος των μαρτύρων» που προηγήθηκαν. Είναι χρήσιμη η συντροφιά των λυτρωμένων του Χριστού που βρίσκονται γύρω μας καθώς πορευόμαστε για την Ουράνια Πατρίδα. Είναι πολύτιμη η συμπαράσταση και η βοήθεια που ενδεχομένως μας προσφέρουν την ώρα της ανάγκης. Όμως δεν πρέπει ποτέ να μας διαφεύγει πως η πηγή της ζωής και της δύναμής μας είναι ο Ίδιος ο Κύριος. Ο Ιησούς είναι ο Αρχηγός και ο Χορηγός της πίστης μας. Είναι ο Ίδιος που αυξάνει την πίστη μας και την τελειοποιεί.

Ας αποσπάσουμε το βλέμμα μας από τους ανθρώπους. Όσο αξιόλογοι κι αν είναι, είναι ενδεχόμενο να μας απογοητεύσουν και να χάσουμε το στόχο μας. Ας προσηλώνουμε το βλέμμα της πίστης μας σταθερά «στον Ιησού μόνο», όπως τον είδαν οι τρεις μαθητές στο Όρος της Μεταμόρφωσης και η εικόνα εκείνη δεν έφυγε ποτέ απ' τα μάτια τους κι απ' τις καρδιές τους.

Γι' αυτό το λόγο ο Απ. Ιωάννης, πολλά χρόνια αργότερα, μπορούσε να διακηρύξει με δύναμη και παρρησία: «Σας γράφουμε για το ζωοποιό λόγο, που υπήρχε εξ αρχής. Εμείς τον έχουμε ακούσει και τον έχουμε δει με τα ίδια μας τα μάτια. Μάλιστα τον είδαμε από κοντά, και τα χέρια μας τον ψηλάφησαν. Όταν η ζωή φανερώθηκε, την είδαμε με τα μάτια μας. Καταθέτουμε, λοιπόν, τη μαρτυρία μας και σας μιλάμε για την αιώνια ζωή που ήταν με τον Πατέρα, φανερώθηκε όμως σ' εμάς» (Α' Ιωάν. 1:1,2).

Το θαυμαστό γεγονός της Χριστιανικής ζωής είναι να προχωρούμε στο δρόμο μας κυκλωμένοι από τη μεγάλη στρατιά των μαρτύρων της πίστεως, λησμονώντας όλα τ' άλλα για τη δόξα που μας περιμένει. Και έχοντας διαρκώς Σύντροφο και Βοηθό μας τον Κύριο Ιησού Χριστό, που έχει ήδη κερδίσει τον αγώνα για χάρη μας, και είναι ο Ίδιος ο Κύριος ο οποίος μας περιμένει για να μας καλωσορίσει στη δόξα του Ουρανού, καθώς θα φτάσουμε στο τέλος του ταξιδιού.

Δοξασμένο και ευλογημένο το όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού! Αμήν!

Μια οικογενειακή γιορτή (Λουκ. 10:38-42, Ιωάν.12:1-7)

«Έξι μέρες πριν από το Πάσχα, ήρθε ο Ιησούς στη Βηθανία, όπου έμενε ο Λάζαρος, που είχε πεθάνει, και ο Ιησούς τον ανέστησε από τους νεκρούς. Ετοίμασαν, λοιπόν, εκεί για χάρη του δείπνο» (Ιωάν. 12:1). Πόσο όμορφη η σκηνή αυτή στη Βηθανία!. Κάποιοι πιστοί φρόντισαν με ξεχωριστό τρόπο τον Κύριο.

Από τη μελέτη των Ευαγγελίων διαπιστώνουμε ότι εκείνες τις ημέρες οι μαθητές πολύ λίγη ευχαρίστηση έδιναν στον Κύριο. Το δείπνο αυτό ήταν τουλάχιστον μια γνήσια γιορτή αγάπης και ευγνωμοσύνης. Κάτι που, εκείνο τον καιρό, ο Κύριος το χρειαζόταν ιδιαίτερα.

Ο Ματθαίος και ο Μάρκος, στις διηγήσεις τους, αναφέρουν ότι το περιστατικό αυτό συνέβη στο σπίτι του Σίμωνα του λεπρού. Ήταν ο Σίμωνας ο λεπρός και ο Λάζαρος το ίδιο πρόσωπο; Δεν το γνωρίζουμε. Ο Ιωάννης είναι ο μόνος Ευαγγελιστής που αναφέρει το Λάζαρο. Αν όμως σκεφθούμε ότι ο Ιωάννης έγραψε το Ευαγγέλιό του μεταγενέστερα, μπορούμε να φανταστούμε ότι είχε τη δυνατότητα να αναφέρει ονόματα που, σοφά και σκόπιμα, παρέλειψαν οι άλλοι Ευαγγελιστές. Ο Ιωάννης είναι εκείνος που αναφέρει τα ονόματα του Νικόδημου, του Μάλχου και άλλων.

Πάντως εκείνο που γνωρίζουμε είναι ότι αυτό το όμορφο περιστατικό έλαβε χώρα στη Βηθανία. Όλοι οι σχολιαστές συμφωνούν σ' αυτό, και από τον Ιωάννη μαθαίνουμε πως ήταν άμεσο αποτέλεσμα του θαύματος που προηγήθηκε, δηλαδή της ανάστασης του Λάζαρου από τους νεκρούς.

Αξίζει να προσέξουμε ότι το δείπνο αυτό δεν έγινε στην Ιερουσαλήμ, όπως το γιορταστικό τραπέζι του Πάσχα στο ανώγειο, ούτε ήταν ένα δείπνο που το πρόσφερε ο Ιησούς, όπως συνέβη με το τελευταίο, το Δείπνο του Κυρίου όπως το ονομάζουμε. Σ' εκείνο το δείπνο ο Κύριος ήταν ο οικοδεσπότης: Εκείνος έστειλε τους μαθητές του στον ανώνυμο ιδιοκτήτη του σπιτιού και τους παράγγειλε να ζητήσουν τη χρήση της επιπλωμένης αίθουσας για να φάει το Πάσχα μαζί τους.

Σ' αυτό, στο σπίτι της Βηθανίας, ο Ιησούς δεν είναι ο οικοδεσπότης αλλά ο τιμώμενος επισκέπτης. Εδώ ο ρόλος των μαθητών φαίνεται πολύ περιορισμένος. Η γιορτή της Βηθανίας ήταν απλά ένα οικογενειακό τραπέζι σ' ένα μικρό χωριό. Ήταν μια μικρή έκφραση ευγνωμοσύνης για τον Ιησού που Τον αναγνώρισαν ως την Ανάσταση και τη Ζωή. Το τραπέζι αυτό δεν είχε τελετουργικά στοιχεία, όμως μ' αυτό συνδέεται μια εικόνα αναμνηστική, γιατί ο Κύριος παράγγειλε ώστε η πράξη της Μαρίας να περιλαμβάνεται πάντοτε στο κήρυγμα του Ευαγγελίου σ' όλο τον κόσμο. Μια πράξη που έχει σχέση με το θάνατο και την ανάσταση του Κυρίου μας.

«Τότε η Μαρία πήρε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου κι άλειψε τα πόδια του Ιησού. Έπειτα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια του, κι όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδιά του μύρου» (Ιωάν. 12:3). Σε αντίθεση με την όμορφη ατμόσφαιρα του δείπνου αυτού της αγάπης έρχεται η άχαρη και κακόβουλη παρέμβαση του Ιούδα: «Λέει τότε ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ένας από τους μαθητές του, αυτός που σκόπευε να τον προδώσει : «Γιατί να μην πουληθεί αυτό το μύρο για τριακόσια αργυρά νομίσματα και τα χρήματα να διανεμηθούν στους φτωχούς;» (Ιωάν. 12:4,5).

Κι ο Ιωάννης μάς εξηγεί και δίνει τη βαθύτερη αιτία: «Αυτό το είπε όχι γιατί νοιαζόταν για τους φτωχούς, αλλά γιατί ήταν κλέφτης και, καθώς διαχειριζόταν το κοινό ταμείο, συχνά κρατούσε για τον εαυτό του από τα χρήματα που έβαζαν σ' αυτό» (Ιωάν. 12:6). Ο Ιούδας, με το πρόσχημα της ευσέβειας και της φιλανθρωπίας, δηλητηρίασε την ατμόσφαιρα. Και οι άλλοι μαθητές, επιπόλαιοι σκεπτόμενοι, παρασύρθηκαν και αγανάκτησαν εναντίον της Μαρίας. Τη θυσία και την προσφορά της την αποκάλεσαν «σπατάλη», όπως αναφέρει ο Ματθαίος. Είναι μια δυσάρεστη και στενόκαρδη συμπεριφορά που, δυστυχώς, επαναλαμβάνεται συχνά όσο βρισκόμαστε πάνω στο πρόσωπο της γης. Στο τραπέζι του Ουρανού δεν θα υπάρχουν μελανά σημεία.

Όμως ο Κύριος Ιησούς δεν άφησε απροστάτευτη τη Μαρία: «Είπε τότε ο Ιησούς: «Αφυσέ την ήσυχη» (Ιωάν. 12:7). Τους έκλεισε το στόμα, όπως έκανε σε μια άλλη περίπτωση με τη Μάρθα, στο σπίτι της Βηθανίας, όταν η Μάρθα μίλησε απερίσκεπτα εναντίον της Μαρίας. Ένα από τα μαθήματα που διδασκόμαστε από τη Μαρία, και στις δυο περιπτώσεις, είναι πως εκείνοι που κάθονται στα πόδια του Χριστού δε θα πρέπει να δίνουν προσοχή σ' όσους τους κατακρίνουν. Ο Ιησούς θα τους υπερασπιστεί σίγουρα και θα τους ενθαρρύνει.

«Ετοίμασαν, λοιπόν, εκεί για χάρη του δείπνο» (Ιωάν. 12:2). Το τραπέζι αυτό της Βηθανίας είναι μια απεικόνιση του τί σημαίνει η κοινωνία των πιστών για τον Κύριο. Σκοπός της πρέπει να είναι η ευχαρίστηση του Χριστού. Ο Κύριος να είναι πάντοτε το κεντρικό, το τιμώμενο πρόσωπο.

Στα Άγια της Σκηνής του Μαρτυρίου, μπροστά στην κιβωτό, υπήρχε ένα επιχρυσωμένο τραπέζι. Κάθε Σάββατο τοποθετούσαν πάνω σ' αυτό δώδεκα ζεστά ψωμιά, «τους άρτους της προθέσεως». Πάνω στα ψωμιά αυτά τοποθετούσαν αρωματικό λιβάνι κι από εκείνη τη στιγμή θεωρούνταν άγια. Ήταν αφιερωμένα στον Κύριο και

μόνο οι Ιερείς με τις οικογένειές τους επιτρεπόταν να τα φάνε όταν ερχόταν η ώρα της αντικατάστασής τους από φρέσκα ψωμιά. Το τραπέζι του Κυρίου, το τραπέζι της προθέσεως, δεν έπρεπε ποτέ να είναι άδειο. Οι άρτοι της προθέσεως ήταν δώδεκα παριστάνοντας τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ, το σύνολο του λαού του Θεού. Ο Θεός βλέπει το λαό Του ως σύνολο και δεν αναγνωρίζει τις ανθρώπινες διαιρέσεις.

Το τραπέζι της Βηθανίας, σαν ένα άλλο τραπέζι της προθέσεως, είχε μοναδικό σκοπό να τιμήσει τον Κύριο, ευωδιά Χριστού και τα δυο. Πόσο ευλογημένο είναι όταν οι συντροφικές των πιστών του Ιησού αναδίδουν το ίδιο άρωμα της αγάπης και της λατρείας στο πρόσωπο του Κυρίου μας! «Πόσο ωραίο είναι, πόσο ευχάριστο, να κατοικούν μαζί τ' αδέρφια! Είναι σαν το πολύτιμο, το μυρωμένο λάδι, χυμένο πάνω στο κεφάλι, που πάνω στη γενειάδα αργοκυλάει, τη γενειάδα του Ααρών» (Ψαλμ. 133:1,2).

Σχετικά με τη γιορτή της Βηθανίας παρατηρούμε:

Α. Ήταν μια οικογενειακή συντροφιά. Στο τραπέζι κάθονταν και άλλοι, όμως, ο Ιωάννης εστιάζει την προσοχή μας πάνω στο Λάζαρο και στις δυο αδελφές του. Η Εκκλησία του Χριστού δεν είναι ένα Ίδρυμα ή ένας απλός Σύλλογος. Είναι μια οικογένεια από αδελφούς και αδελφές. Η εξιλαστήρια θυσία του Χριστού δεν μας συγκέντρωσε απλώς αλλά μας αναγέννησε, μας έκανε παιδιά του Θεού και μετόχους ζωής αιωνίου.

Η νέα γέννηση μας εξασφάλισε την ζωντανή επικοινωνία με τον Πατέρα και με τον Υιό. Μας έδωσε τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος. «Κοιτάζτε με πόση αγάπη μας αγάπησε ο Πατέρας! Η αγάπη του είναι τόσο μεγάλη, ώστε να ονομαστούμε παιδιά του Θεού... Αγαπητοί μου, τώρα είμαστε παιδιά του Θεού» (Α' Ιωάν. 3:1,2). Το θέλημα του Θεού είναι η ενότητα και η συνεργασία. Έχουμε κοινό σκοπό και κοινές επιδιώξεις. Έτσι μόνο ο Θεός δοξάζεται στη ζωή μας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι και στην οικογένεια της Βηθανίας υπήρχαν στιγμές έντασης. Στο πρώτο περιστατικό που αναφέραμε η Μάρθα και η Μαρία διαφώνησαν. Η Μάρθα υπηρετούσε και η Μαρία μαθήτευε στα πόδια του Χριστού, όμως δεν έφυγαν από το σπίτι, δεν εγκατέλειψαν η μια την άλλη. Με την παρέμβαση του Ιησού διευθετήθηκε η διαφορά.

Πόσο χρήσιμο και ωφέλιμο θα ήταν εάν στις διαφωνίες μας αφήναμε τον Κύριο να μας μιλήσει! Είναι βέβαιο πως δεν θα υπήρχαν διχασμοί και διαιρέσεις. Τα τρία αδέρφια της Βηθανίας δεν συγκατοικούσαν απλά, αλλά ανήκαν ο ένας στον άλλο, ενδιαφέρονταν ειλικρινά ο ένας για τον άλλο, τους ένωνε η γνήσια αγάπη του Χριστού. Κι αυτό αποτελεί μια βασική αλήθεια και αναγκαιότητα της Χριστιανικής συντροφιάς. Χρειαζόμαστε πρώτιστα την αγάπη μεταξύ μας για ν' απολαμβάνουμε τις ευλογίες του Θεού και να είμαστε ευλογία στο περιβάλλον μας.

Β. Ήταν μια οικογένεια αγαπημένη από τον Κύριο. Το κάθε μέλος της οικογένειας της Βηθανίας ήταν αντικείμενο της αγάπης του Ιησού. Όταν οι δυο αδελφές έστειλαν το μήνυμα στον Ιησού για την αρρώστια του Λάζαρου, Του ζητούσαν τη βοήθεια και Του έλεγαν: «Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος» (Ιωάν. 11:3).

Τη Μαρία ασφαλώς την αγαπούσε ο Χριστός. Ήταν εκείνη που μαθήτευε κοντά στα πόδια του Ιησού και Τον λάτρευε. Ο Ιωάννης όμως ξεχωρίζει τη Μάρθα και την τοποθετεί στην πιο ασυνήθιστη σειρά, τη βάζει πρώτη από τα τρία αδέρφια: «Ο Ιησούς αγαπούσε τη Μάρθα και την αδερφή της, καθώς και το Λάζαρο» (Ιωάν. 11:5). Ποιος είναι ο λόγος δεν γνωρίζουμε. Είναι το θαύμα της αγάπης του Χριστού που εκδηλώνεται στους πιο ανάξιους; Η ανάσταση του Λάζαρου από τους νεκρούς ήταν ένα θαύμα. Ίσως όμως μεγαλύτερο θαύμα ήταν η αγάπη του Ιησού για τη Μάρθα.

Αυτό πρέπει να ήταν το κίνητρο που οδήγησε τον Ιωάννη να βάζει την υπογραφή του με την περιγραφή: «Ο μαθητής που τον αγαπούσε ο Ιησούς» (Ιωάν. 13:23). Ήταν ο διαρκής θαυμασμός του, πως ήταν δυνατό ο Ιησούς να αγαπούσε ένα γιο της βροντής «Βοανεργές» (Μάρκ. 3:17).

Η αγάπη του Χριστού στον καθένα μας αποτελεί ένα μόνιμο θαύμα. Ενώ ήμασταν αμαρτωλοί μας αγάπησε και έδωσε τη ζωή Του για χάρη μας (Ρωμ.5:80). Και τώρα συνεχίζει να μας αγαπά με την ίδια αναλλοίωτη αγάπη. Η αγάπη του Χριστού για μας τους ανάξιους αμαρτωλούς μας κρατάει ταπεινούς, αλλά μαζί μας δίνει τη δύναμη να στηριζόμαστε στις υποσχέσεις Του. Η Εκκλησία του Χριστού είναι μια οικογένεια αγαπημένη από τον Κύριο.

Γ. Ήταν μια οικογένεια που δοκιμάστηκε. Εκείνα τα τρία αδέρφια βρέθηκαν μέσα στο καμίνι των θλίψεων. Μέσα στην περιγραφή των Ευαγγελίων η πιο αγαπημένη οικογένεια φαίνεται να ήταν αυτή της Βηθανίας. Και το παράδοξο είναι πως αυτή η οικογένεια δοκιμάστηκε σκληρά. Δεν επρόκειτο για ένα ατύχημα, ο Ιησούς το επέτρεψε να συμβεί. Η Εκκλησία, η οικογένεια που έχει δοκιμαστεί είναι συνήθως εκείνη που γνωρίζει πως να λατρεύει καλύτερα τον Κύριο.

Τα τρία αδέρφια πέρασαν μέσα από την «κοιλιάδα της σκιάς του θανάτου» και βρήκαν την παρηγοριά «στη ράβδο και στη βακτηρία», στην παρουσία του Καλού Ποιμένα. Καθώς τώρα βγήκαν από τη σκοτεινή κοιλιάδα, ετοίμασαν

το τραπέζι της αγάπης για χάρη του Κυρίου τους μπροστά στα μάτια των εχθρών του Χριστού(Ψαλμ. 23). Αλειψαν τα πόδια του Ιησού με το πολύτιμο μύρο. Να γιατί το ποτήρι του Κυρίου μαζί και το δικό τους ποτήρι υπερχειλίζει. Η χαρά του Κυρίου πλημμυρίζει τις καρδιές τους. Αυτή την εικόνα της οικογένειας κι αυτή την εικόνα της Εκκλησίας επιθυμεί ο Κύριος.

Στο τραπέζι της Βηθανίας κάθονται μαζί με τον Ιησού τα τρία αδέρφια. Ο καθένας τους είναι διαφορετικός από τον άλλο. Τρία μέλη της ίδιας οικογένειας που έχουν να μας δώσουν ένα ιδιαίτερο μάθημα ο καθένας τους. Στη γνήσια Εκκλησία του Χριστού υπάρχει ποικιλία. Ο Θεός μας είναι ο Θεός της ποικιλίας και της ομορφιάς.

α. Ο Λάζαρος-Ταπεινή αφιέρωση. Ο Λάζαρος ήταν ένας αληθινά ταπεινός μαθητής του Ιησού Χριστού. Στην περιγραφή του Ιωάννη αναφέρεται απλά ότι «ο Λάζαρος ήταν ένας απ' αυτούς που παρακάθονταν μαζί με τον Ιησού στο δείπνο» (Ιωάν. 12:2). Έτσι απλά, τίποτε περισσότερο.

Μετά από τον Ιησού, ο Λάζαρος ήταν το πιο σπουδαίο πρόσωπο της συντροφιάς. Πολύ πρόσφατα είχε πειραματιστεί εκείνη την υπερφυσική εμπειρία. Όλων η προσοχή ήταν στραμμένη στον αναστημένο Λάζαρο. Όμως δεν αναφέρεται ούτε μια λέξη να βγαίνει από το στόμα του. Φαίνεται ότι ο Λάζαρος ήταν ο τύπος του Χριστιανού που αφήνει τη ζωή του να μιλήσει. Και η ζωή του μιλούσε πραγματικά και δυναμικά και γινόταν αιτία να σώζονται πολύτιμες ψυχές, επειδή πολλοί Ιουδαίοι για το Λάζαρο πήγαιναν στη Βηθανία και πίστευαν στον Χριστό (Ιωάν. 12:11).

Η μαρτυρία του Λάζαρου ήταν τόσο ζωντανή ώστε ξεσήκωσε την οργή του σατανά. Για τους μαθητές του Ιησού, σ' όλη την επίγεια πορεία Του, δε φαίνεται ποτέ ν' ανησύχησαν οι αρχιερείς. Για το Λάζαρο όμως είχαν το ίδιο μίσος όπως και για τον Ιησού. «Γι' αυτό οι αρχιερείς αποφάσισαν να σκοτώσουν και το Λάζαρο» (Ιωάν. 12:10). Μετά την Πεντηκοστή βέβαια οι μαθητές του Ιησού ήταν εντελώς διαφορετικοί. Χρησιμοποιήθηκαν από τον Θεό με θαυμαστό τρόπο για τη σωτηρία χιλιάδων ανθρώπων και η ζωή τους βρισκόταν διαρκώς σε μεγάλο κίνδυνο. Αυτή την περίοδο όμως, ήταν ο Λάζαρος που στο πρόσωπό του φαινόταν έκδηλα το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό της κληρονομιάς των αγίων, η αναστημένη ζωή του Χριστού.

Η Εκκλησία του Χριστού, και ο καθένας από μας, δοξάζει τον Θεό όταν ζει σοφά και συνετά τη νέα ζωή. Οι τύποι και τα νεκρά δόγματα δεν έχουν καμιά αξία. Η ζωντανή κοινωνία των πιστών του Χριστού, με την καθημερινή εμπειρία μιας ζωής νίκης και θριάμβου, είναι ό,τι χρειάζεται σήμερα ο κόσμος γύρω μας. Ίσως να φαίνεται πολύ απλό, όμως ο πιο σημαντικός ρόλος του Λάζαρου ήταν να βρίσκεται ακριβώς εκεί, δίπλα στον Ιησού. Η προσφορά του στη Χριστιανική συντροφιά ήταν η ζωντανή του παρουσία.

Αυτό είναι που συχνά λείπει σήμερα. Αποστολή μας είναι να φαίνεται η ζωή του Χριστού μέσα στην Εκκλησία. Αν δεν προσέξουμε, ξένα στοιχεία βγαίνουν στη επιφάνεια και μολύνουν τη Χριστιανική συντροφιά, καθιστώντας την άκαρπη, αναποτελεσματική και το χειρότερο δυσφήμιση στο όνομα του Χριστού. Είναι πολύ εύκολο σαρκικά στοιχεία να εισχωρήσουν και να καταστρέψουν την καθαρότητα της πνευματικής κοινωνίας. Ευθύνη μας είναι να συνεισφέρουμε θετικά στην πνευματική ζωή της Εκκλησίας.

β. Η Μάρθα-Ανιδιοτελής υπηρεσία. Ποιο μάθημα παίρνουμε από τη Μάρθα; Ο Ιωάννης απλά μας λέει ότι υπηρετούσε. Ήταν πρόθυμη να παίρνει τη θέση του υπηρέτη. Ήταν κάτι που ταίριαζε με το δραστήριο χαρακτήρα της αλλά ήταν μια διαφορετική Μάρθα από εκείνη που περιγράφεται στην αφήγηση του Λουκά. Χωρίς αμφιβολία ήταν η ίδια, αγαπημένη Μάρθα, όμως τώρα η υπηρεσία της ήταν μεταμορφωμένη και απελευθερωμένη από τις παλιές εντάσεις.

Στην περιγραφή του Λουκά η Μάρθα δίνει την εντύπωση ότι απολαμβάνει την υπεραπασχόλησή της. Από την άλλη μεριά όμως διαμαρτύρεται γιατί κανένας δεν εκτιμά την προσφορά της. Αυτός είναι ο λόγος που παραπονείται στον Ιησού για τη Μαρία. Είναι εύκολο να την κατακρίνουμε. Ας αναλογιστούμε όμως πόσες φορές απογοητεύομαστε ή και αγανακτούμε επειδή νομίζουμε πως κανένας, ούτε ο Κύριος εκτιμά τις καλές μας υπηρεσίες. Είναι τότε που, σαν τη Μάρθα, δεν υποφέρουμε τους άλλους γιατί θεωρούμε πως δεν σηκώνουν το βάρος που τους αναλογεί μέσα στο έργο του Κυρίου. Εκείνη την ημέρα η εγωιστική συμπεριφορά της Μάρθας θόλωσε την όμορφη ατμόσφαιρα. Προχώρησε τόσο πολύ ώστε να συστήσει ακόμη και στον Κύριο τι έπρεπε να κάνει.

«Κύριε, δε νοιάζεσαι που η αδερφή μου με άφησε μόνη να σε περιποιούμαι; Πες της, λοιπόν, να με βοηθήσει» (Λουκ. 10:40). Αυτή δεν είναι η γλώσσα του υπηρέτη. Μερικές φορές στις προσευχές μας προσπαθούμε να αναγκάσουμε τον Κύριο να κάνει αυτό που εμείς θεωρούμε καλύτερο. «Ο Ιησούς της αποκρίθηκε: «Μάρθα, Μάρθα, ασχολείσαι κι αγωνιάς για πολλά πράγματα, ενώ ένα μόνο χρειάζεται. Αυτό διάλεξε η Μαρία, και δεν πρόκειται να της το αφαιρέσει κανείς» (Λουκ. 10:41,42). Μ' αυτή την ευγενική επίπληξη προς τη Μάρθα ο Κύριος μας δείχνει την ένταση και στενοχώρια που δημιουργούμε όταν η υπηρεσία μας για Κείνον έχει κίνητρα εγωιστικά.

Μπροστά στο μνήμα του Λάζαρου ο Κύριος υπενθύμισε στη Μάρθα αυτό το ένα. Η αγαθή μερίδα που διάλεξε η Μαρία δεν ήταν αδράνεια αλλά μαθητεία. Είναι πιθανό η Μάρθα, το ίδιο βράδυ, να ζήτησε από τη Μαρία να της διηγηθεί τι είχε πει ο Κύριος, ή ακόμη να εργαζόταν αθόρυβα ώστε να είναι σε θέση να ακούει τη φωνή του Κυρίου. Εδώ βρίσκεται ένας μεγάλος κίνδυνος για όλους μας: Μέσα στις πολλές απασχολήσεις και στις δραστηριότητες να χάσουμε τη φωνή του Κυρίου, μέσα στο έργο του Ευαγγελίου χωρίς την οδηγία του Θεού. Ο Θεός θέλει πρώτιστα τις καρδιές μας κι έπειτα τις όποιες δραστηριότητες.

Στο όμορφο, γιορταστικό δείπνο της Βηθανίας η Μάρθα ήταν εντελώς διαφορετική, είχε πάρει το μάθημά της. Στην περιγραφή του Ιωάννη αναφέρεται λακωνικά: «η Μάρθα υπηρετούσε» (Ιωάν. 12:2). Ο Λάζαρος απλά καθόταν, η Μάρθα απλά υπηρετούσε. Χωρίς την παρουσία της όμως δε θα υπήρχε η όμορφη οικογενειακή γιορτή.

Γ.Η Μαρία-Η λογική λατρεία. Και τι να πούμε για τη Μαρία; Ήταν η προσφορά της που ο Κύριος ιδιαίτερα επαινούσε και το ονόμασε μάλιστα: «μια καλή πράξη για μένα» (Ματθ. 26:10). «Είπε τότε ο Ιησούς: «Αφησέ την ήσυχη. Αυτό που κάνει είναι για την ημέρα του ενταφιασμού μου. Οι φτωχοί πάντοτε θα υπάρχουν κοντά σας, εμένα όμως δε θα με έχετε πάντοτε» (Ιωάν. 12:7). Και ο Ματθαίος προσθέτει: «Σας βεβαιώνω όμως πως σ' όλο τον κόσμο, όπου κι αν κηρυχθεί το ευαγγέλιο, θα γίνεται λόγος και για την πράξη της και έτσι θα τη θυμούνται» (Ματθ: 26:13, Μάρκ.14:9).

Αξίζει να προσέξουμε πως η παγκόσμια σημασία της λατρείας της Μαρίας μέσα στο κήρυγμα του Ευαγγελίου δεν αναφέρεται από τον Ιωάννη, τον Ευαγγελιστή των οράσεων, αλλά από τους πρακτικούς Ευαγγελιστές, το Ματθαίο και το Μάρκο. Κι οι δυο ενώνουν τη μαρτυρία τους για να τονίσουν τη μεγάλη αξία της αγάπης που θυσιάσει. Είναι βέβαιο πως τέτοια λατρεία δοξάζει τον Θεό. Εμείς, όταν μιλάμε για λατρεία συνήθως εννοούμε εξάρσεις πνευματικές και υμνωδίες. Όμως η αθόρυβη πράξη της Μαρίας ήταν πολύτιμη για τον Κύριο κι έχει ασύγκριτα μεγαλύτερη διάρκεια από τις δικές μας θρησκευτικές τελετές.

Η Μαρία της Βηθανίας αναφέρεται τρεις φορές μέσα στις Άγιες Γραφές και στις δυο περιπτώσεις βρίσκεται στα πόδια του Ιησού. Ο Ιωάννης, θέλοντας να τονίσει την εικόνα της βαθιάς αφιέρωσης, μας λέει για τη Μαρία ότι άλειψε τα πόδια του Ιησού με το ακριβό άρωμά της. Ο Ματθαίος και ο Μάρκος μας λένε ότι άλειψε το κεφάλι του Ιησού με το άρωμα. Και τα δυο είναι πράξεις της Μαρίας.

Ο Λουκάς αναφέρει ένα περιστατικό που έλαβε χώρα ωρύτερα στην Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς ήταν καλεσμένος στο σπίτι κάποιου Φαρισαίου που ονομαζόταν Σίμων. Τότε μπήκε στο σπίτι μια αμαρτωλή γυναίκα «έφερε ένα αλαβάστρινο δοχείο με μύρο, στάθηκε πίσω κοντά στα πόδια του και κλαίγοντας τα έβρεχε με τα δάκρυά της και τα σκούπιζε με τα μαλλιά της. Τα φιλούσε και τα άλειψε με το μύρο» (Λουκ. 7:37,38).

Η Μαρία δεν ντρέπεται να επαναλάβει την ίδια πράξη λατρείας που είχε πραγματοποιήσει στην πρώτη γνωριμία της με τον Κύριο, και να διακηρύξει μ' αυτό τον τρόπο ότι είναι η ίδια αμαρτωλή γυναίκα που την αγίασε ο Χριστός. Αυτό νοιώθουν όλοι οι αληθινοί λατρευτές όταν βρίσκονται στα πόδια του Σωτήρα τους. Ταπεινοί προσκυνητές στον Κύριο που είναι το παν για εμάς.

«Είπε τότε ο Ιησούς: «Αφησέ την ήσυχη. Αυτό που κάνει είναι για την ημέρα του ενταφιασμού μου» (Ιωάν. 12:7). Φαίνεται πως μόνο η Μαρία κατάλαβε ότι ο Ιησούς επρόκειτο να πεθάνει. Τον τελευταίο καιρό ο Ιησούς μιλούσε συχνά και ανοιχτά για τον επικείμενο θάνατό Του, όμως κανένας λόγος παρηγοριάς δεν έβγαινε από το στόμα των μαθητών Του. Η Μαρία μόνο αντιλήφθηκε την σοβαρότητα της στιγμής και πρόσφερε το πολύτιμο δώρο. Όσο πιο κοντά βρισκόμαστε στον Κύριο και ανταποκρινόμαστε στα λόγια Του τόσο καθαρότερα διακρίνουμε τις αιώνιες πραγματικότητες.

Πιστεύω ότι η Μαρία όχι μόνο αντιλήφθηκε το λυτρωτικό θάνατο του Αγαπημένου Κυρίου της αλλά πίστευε επίσης και στην ανάστασή Του. Εξάλλου ο Ιησούς όταν μιλούσε για το θάνατό Του αναφερόταν πάντοτε και στην ανάστασή Του. Υπήρχαν κι άλλες γυναίκες που αγαπούσαν τον Κύριο και ετοίμασαν αρώματα για να αλείψουν το σώμα του Ιησού μετά το θάνατό Του, όμως δεν πρόλαβαν. Οι προσφορές της αγάπης τους έφθασαν πολύ αργά. Ο Κύριος είχε ήδη αναστηθεί.

Η Μαρία μόνο πρόλαβε να πραγματοποιήσει την όμορφη, την αγαθή πράξη της αφιέρωσης «κι όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδιά του μύρου» (Ιωάν. 12:3). Η προσφορά της Μαρίας έδωσε ανακούφιση στην καρδιά του Κυρίου, γι' αυτό και την σχολίασε ευνοϊκά: «Αυτή εδώ η γυναίκα έκανε αυτό που μπορούσε: άλειψε προκαταβολικά το σώμα μου με μύρο για να το ετοιμάσει για την ταφή» (Μάρκ. 14:8). Η προσφορά της Μαρίας ευεργέτησε και τους άλλους που βρίσκονταν μέσα στο σπίτι. Εκείνο που οι Εκκλησίες χρειάζονται είναι η ευωδιά της αγάπης του Ιησού Χριστού.

Είναι μυστήριο ασύλληπτο! Ο Δημιουργός του σύμπαντος να βρίσκει ευχαρίστηση και ικανοποίηση στην αγάπη και τη λατρεία μιας απλής οικογένειας! Είναι η ποιότητα της ζωής στην οποία δίνει αξία ο Κύριος. Είναι ο

πλούσιος θησαυρός του Θεού.

Εκείνη την ημέρα ο Κύριος Ιησούς βρέθηκε σε μια απλή οικογενειακή γιορτή στη Βηθανία. Ήταν μια οικογένεια αγαπημένη από τον Κύριο που όμως είχε περάσει πρόσφατα μια μεγάλη δοκιμασία. Τώρα εκδηλώνει την ευγνωμοσύνη της στον Κύριο που τους ευεργέτησε.

Είδαμε το Λάζαρο-τον τύπο του πιστού με την ταπεινή αφιέρωση, τη Μάρθα που απεικονίζει την ανιδιοτελή υπηρεσία και τέλος τη Μαρία που εκπροσωπεί τη λογική λατρεία. Μια οικογένεια όπου ο καλύτερος φίλος τους ήταν ο Κύριος.

Ο Κύριος Ιησούς δεν συγκινείται από τις λαμπρές αίθουσες ούτε θαυμάζει τους επιβλητικούς καθεδρικούς ναούς.

Ο Κύριος αγαπάει και αναζητά πνευματικές οικογένειες όπου αναπαύεται το Πνεύμα Του. Αμήν!

Η αποστολή του Χριστού (Λουκ. 4:18,19)

«Ο Ιησούς ήρθε στη Ναζαρέτ, όπου είχε μεγαλώσει. Το Σάββατο πήγε όπως συνήθιζε στη συναγωγή και σηκώθηκε να διαβάσει τις Γραφές. Του έδωσαν το χειρόγραφο με τα λόγια του προφήτη Ησαΐα. Ο Ιησούς το ξέτυλιξε και βρήκε το σημείο όπου ήταν γραμμένο το εξής: Το Πνεύμα του Κυρίου με κατέχει, γιατί ο Κύριος με έρχισε και μ' έστειλε ν' αναγγείλω το χαρμόσυνο μήνυμα στους φτωχούς, να θεραπεύσω τους συντριμμένους ψυχικά. Στους αιχμαλώτους να κηρύξω απελευθέρωση και στους τυφλούς ότι θα βρουν το φως τους, να φέρω λευτεριά στους τσακισμένους, να αναγγείλω του καιρού τον ερχομό που ο Κύριος θα φέρει τη σωτηρία στο λαό του. Ύστερα τύλιξε το χειρόγραφο, το έδωσε στον υπηρέτη και κάθισε. Τα μάτια όλων στη συναγωγή ήταν προσηλωμένα πάνω του. Άρχισε τότε να τους λέει: «Σήμερα βρίσκει την εκπλήρωσή της η προφητεία που μόλις ακούσατε» (Λουκ. 4:16-21).

Ο Ιησούς, όπως συνήθιζε να συμμετέχει στη λατρεία κάθε Σάββατο, μπαίνει στη συναγωγή της Ναζαρέτ, στο κέντρο της θρησκευτικής ζωής, εκεί όπου οι ευσεβείς Ιουδαίοι λάτρευαν τον αληθινό Θεό. Οπωσδήποτε υπήρχε μεγάλη διαφθορά στο δόγμα και πολύ περισσότερο στην πρακτική εφαρμογή εκείνη την εποχή. Ο Ιησούς δεν τα έβλεπε σαν εμπόδια, παρακολουθούσε τακτικά τη δημόσια λατρεία.

Είναι πολύτιμο το παράδειγμα του Ιησού. Η συστηματική δημόσια λατρεία είναι απαραίτητη για τη φυσιολογική ζωή των γνήσιων παιδιών του Θεού. Είναι ώρες ιδιαίτερης επικοινωνίας και συχνά θαυμαστών αποκαλύψεων από τον Κύριο. Υπήρχαν πολλά πράγματα στη συναγωγή για τα οποία διαφωνούσε ο Ιησούς, όμως δεν Τον εμπόδιζαν να ενώνει την καρδιά Του με τους άλλους πιστούς στη λατρεία του Θεού την ημέρα του Σαββάτου.

«Σηκώθηκε να διαβάσει τις Γραφές» (Λουκ. 4:16). Στις συναγωγές είχαν επτά αναγνώστες κάθε Σάββατο. Ο πρώτος ήταν ο ιερέας, ο δεύτερος ένας λευίτης και οι υπόλοιποι πέντε απλοί Ισραηλίτες, μέλη της συναγωγής. Συχνά διαβάζουμε ότι ο Ιησούς κήρυττε σε άλλες συναγωγές, ποτέ όμως να διαβάσει από τις Γραφές εκτός από τη συγκεκριμένη περίπτωση στη συναγωγή της Ναζαρέτ, της οποίας μέλος αποτελούσε από χρόνια.

Η ανάγνωση των Γραφών είναι η καλύτερη διακονία στις θρησκευτικές συνάξεις. Ο Λόγος του Θεού αυτούσιος είναι το καλύτερο μέρος οποιουδήποτε εμπνευσμένου κηρύγματος. Εκείνο που μιλάει στις καρδιές των ανθρώπων δεν είναι τα δικά μας λόγια, όσο καλλιεργημένα και αν είναι, αλλά ο γνήσιος Λόγος του Θεού. Ο προφητικός λόγος των Γραφών, με την επενέργεια του Αγίου Πνεύματος, ελέγχει, αναγεννά, στηρίζει, οικοδομεί και παρηγορεί.

Το ανάγνωσμα του Ιησού είναι αυτούσια η προφητεία του Ησαΐα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η προφητεία αυτή αρχικά αναφερόταν στην απελευθέρωση των Ιουδαίων από τη Βαβυλώνα. Όμως, όπως και σε άλλες προφητείες, υπάρχει και δεύτερη εφαρμογή κι αυτή είναι η πιο σημαντική. Το κήρυγμα του Ίδιου του Κυρίου μας είναι η επιβεβαίωση. Η προφητεία του Ησαΐα έχει την πλήρη εφαρμογή και την εκπλήρωση της στο πρόσωπο του Μεσσία. Χρησιμοποιεί ποιητικές εκφράσεις και εικόνες σχετικές με την απελευθέρωση από τη Βαβυλώνα. Οι ίδιες εικόνες έχουν απόλυτη εφαρμογή στο έργο και στην αποστολή του Υιού του Θεού.

«Το Πνεύμα του Κυρίου με κατέχει. Με έρχισε και μ' έστειλε» (Λουκ. 4:18). Τρεις εκφράσεις που τονίζουν την ξεχωριστή αποστολή του Κυρίου μας. Εμπνευσμένος από το Πνεύμα του Θεού, χρισμένος από τον Θεό και απεσταλμένος για συγκεκριμένο σκοπό. Ο Θεός Τον ξεχώρισε, Τον έρχισε και Τον απέστειλε για να εκπληρώσει την τριπλή υπηρεσία: Του Προφήτη, του Ιερέα και του Βασιλιά. Ως Προφήτης φέρνει σε μας το μήνυμα του Θεού. Ως Αρχιερέας μας εισάγει στα Άγια των Αγίων του Ουρανού. Ως Βασιλιάς είναι ο Κύριός μας.

«Να αναγγείλω το χαρμόσυνο μήνυμα στους φτωχούς» (Λουκ. 4:18). Να φέρω τα καλά νέα της σωτηρίας στους φτωχούς. Ποιοι είναι οι φτωχοί; Όλοι εκείνοι που νιώθουν την πνευματική τους χρεωκοπία, όλοι εκείνοι που πάνω τους βαραίνει το ασήκωτο φορτίο των αμαρτιών τους. Σ' αυτούς απευθύνεται και ο πρώτος μακαρισμός:

«Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι ότι αυτών εστίν η βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 5:3). Οι αρχαίοι φιλόσοφοι αδιαφορούσαν για τους φτωχούς και οι Φαρισαίοι και οι Σαδδουκαίοι τους περιφρονούσαν. Ο Ιησούς αντίθετα φέρνει το μήνυμα της σωτηρίας πρώτιστα στους φτωχούς, στους ανθρώπους εκείνους που αισθάνονται την αναξιοτήτά τους και την πνευματική τους φτώχεια μπροστά στον Θεό. Ο Ιησούς προσφέρει τις ευλογίες Του σε ανθρώπους αμαρτωλούς που αισθάνονται την ανάγκη της σωτηρίας.

Αν αισθάνεσαι την αμαρτωλότητά σου, αν νιώθεις την πνευματική σου φτώχεια και την χρεωκοπία το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού είναι ειδικά για σένα. Αν νιώθεις περιφρονημένος από τον κόσμο, απομονωμένος από τα πλήθη, το Ευαγγέλιο του Χριστού είναι το μεγαλύτερο δώρο του Ουρανού για σένα. Ο Ιησούς Χριστός πτώχευσε για να πλουτίσουμε εμείς. Άφησε το θρόνο Του και κατέβηκε χαμηλά για να μας ανεβάσει στη δόξα Του. Πήρε μορφή δούλου, έζησε ανάμεσά μας, πήρε τη θέση μας επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, έγινε αμαρτία και κατάρα

για ν' απολαύσουμε τη δικαιοσύνη του Θεού και τις ευλογίες του Ουρανού. Ευγνωμοσύνη αιώνια ανήκει στον Κύριο και Θεό μας για την ανεκδιήγητη δωρεά Του!

«Να θεραπεύσω τους συντριμμένους ψυχικά» (Λουκ. 4:18). Στις ταπεινές καρδιές απευθύνεται ο Χριστός, εκεί βρίσκει απήχηση το κήρυγμα του Ευαγγελίου, εκεί δίνει αποκατάσταση και θεραπεία. Η συντριβή της καρδιάς είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη σωτηρία του Χριστού. Τους κουρασμένους και φορτωμένους καλεί ο Ιησούς: «Ελάτε σ' εμένα όσοι κοπιάζετε κι είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας ξεκουράσω. Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πρᾶος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση. Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός, και το φορτίο μου ελαφρό» (Ματθ. 11:28-30).

Ο Χριστός δίνει παρηγοριά, ανάπαυση, δίνει τη δική Του την ειρήνη στις φουρτουνιασμένες καρδιές. Γιατρεύει τα τραύματα, επουλώνει τις πληγές, δίνει βάλσαμο παρηγοριάς στους πονεμένους και ταλαιπωρημένους. Η συντριβή της καρδιάς είναι απαραίτητος όρος για να μπει ο Χριστός μέσα μας. Η βαθιά συναίσθηση της αμαρτωλότητας οδηγεί τον άνθρωπο στο Σωτήρα Χριστό.

Ένα όνομα με το οποίο εμφανίζεται ο Κύριος στη Π. Διαθήκη είναι «Ιεοβά Ραφά= Εγώ είμαι ο Κύριος ο θεραπευών σε» (Εξ. 15:26). Και ο Ψαλμωδός προτρέπει: «Αινείτε τον Κύριο!...Γιατρεύει αυτούς που συντριμμένη έχουν καρδιά και δένει τις πληγές τους» (Ψαλμ. 147:3).

«Στους αιχμαλώτους να κηρύξω απελευθέρωση» (Λουκ. 4:19). Από την Εδέμ ως σήμερα η αμαρτία μάς υποδούλωσε και μας έχει σκλάβους της υποτελείς. Κανένας δεν ήταν σε θέση να μας ελευθερώσει. Η πραγματική ελευθερία προέρχεται μόνο από τον Χριστό και είναι μια ελευθερία που τη δίνει δικαιοματικά: «Αν, λοιπόν, σας ελευθερώσει ο Υιός, τότε θα είστε πραγματικά ελεύθεροι» (Ιωάν. 8:36).

«Στους τυφλούς ότι θα βρουν το φως τους» (Λουκ. 4:19). Δεν ήταν μόνο τα φυσικά μάτια που άνοιξε ο Ιησούς. Η πνευματική τύφλωση είναι πολύ χειρότερη και πιο δραματική. Κανένας δεν έχει την ικανότητα ν' ανοίξει τα πνευματικά μάτια. Πολλοί προσπάθησαν, αγωνίστηκαν, ισχυρίστηκαν πως κάτι πέτυχαν όμως το πνευματικό σκοτάδι παραμένει και γίνεται ολοένα πιο πυκνό. Ο Χριστός, ο Δημιουργός μας, είναι ο Ίδιος το φως του κόσμου και είναι ο μόνος ικανός να σου ανοίξει τα μάτια και να σου δώσει καινούρια πνευματική όραση. Τα σκοτάδια της αμαρτίας διαλύονται στην παρουσία Του. Το κόστος της αμαρτίας μας πληρώθηκε πολύ ακριβά στο σταυρό του Γολγοθά και τώρα λάμπει το φως της Ανάστασής Του.

Ο Ιησούς όχι μόνο άνοιξε τα πνευματικά μας μάτια αλλά μας κάνει φώτα δικά Του: «Εσείς είστε το φως για τον κόσμο» (Ματθ. 5:14). Και το ερώτημα προβάλλει: Είμαστε πραγματικά το φως του Χριστού; Λάμπει η καθημερινή μας ζωή; Ακτινοβολεί την αγάπη, την ειλικρίνεια και την καλοσύνη Του;

«Να αναγγείλω του καιρού τον ερχομό που ο Κύριος θα φέρει τη σωτηρία στο λαό του» (Λουκ. 4:19). Στο κείμενο: «κηρύξαι ενιαυτόν Κυρίου ευπρόσδεκτον». Εδώ υπάρχει υπαινιγμός για το ιωβηλαίο, το πεντηκοστό, το έτος της αφέσεως. Τότε που διαγράφονταν όλα τα χρέη, ελευθερώνονταν όλοι οι δούλοι και επανέρχονταν οι περιουσίες στους αρχικούς ιδιοκτήτες τους.

Ο Κύριος Ιησούς ήρθε στον κόσμο μας σαλπίζοντας το έτος της αφέσεως, κηρύττοντας το Ευαγγέλιο της χάριτος και καλώντας όλους τους αμαρτωλούς στη σωτηρία. Και ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους τονίζει: «Η Γραφή λέει καθαρά: Σήμερα, αν ακούσετε τη φωνή του Θεού, μη γίνετε σκληρόκαρδοι» (Εβρ. 3:15).

Η πόρτα της χάριτος του Ουρανού είναι ακόμη ανοιχτή, όμως ως πότε; Η μακροθυμία του Θεού συνεχίζεται Πρόσεξε όμως μήπως τελειώσει το έτος της αφέσεως και κλείσει η πόρτα της σωτηρίας! Τότε, αλίμονο, δε μένει παρά αιώνια κρίση και αιώνια κόλαση! Τότε θ' ακουστεί ο θρήνος του Ιερεμία: «Παρήλθεν ο θερισμός, ετελείωσε το θέρος, και ημείς δεν εσώθημεν» (Ιερ. 8:20).

Ευχαριστούμε τον Θεό για την απελευθέρωσή μας. Μας εξαγόρασε ο Χριστός πληρώνοντας με το ίδιο Του το αίμα. Υπέφερε στη θέση μας και μας χαρίζει την ελευθερία δωρεάν και κατά χάρη, χωρίς να το αξίζουμε και χωρίς κανένα αντάλλαγμα. Ο Σατανάς θα βάλει παγίδες αλλά όταν ο Κύριος είναι μαζί μας γιατί να φοβηθούμε; Ο κόσμος, με τους ποικίλους πειρασμούς του, θα θελήσει να μας σαγηνέψει, όμως ο Χριστός είναι ισχυρότερος. Οι μεθοδεύσεις της δικής μας απατηλής καρδιάς θα μας δυσκολέψουν, θα μας ταραξουν αλλά ο Κύριος που άρχισε το καλό έργο μέσα μας θα το συνεχίσει και θα το ολοκληρώσει. «Ο Χριστός μάς απελευθέρωσε για να είμαστε ελεύθεροι. Παραμένετε, λοιπόν, σταθεροί στην ελευθερία και μην ξαναμπαίνετε κάτω από ζυγό δουλείας» (Γαλ. 5:1).

Ευχόμαστε και προσευχόμαστε κανένας να μη μείνει έξω από την κιβωτό της σωτηρίας του Χριστού. Αμήν.

Ο Ελισαίος σώζει τον στρατό από τη δίξα (Β' Βασ. 3)

Οι τρεις βασιλείς, του Ισραήλ, του Ιούδα και του Εδώμ συμάχησαν και ετοιμάζονταν να πολεμήσουν τους Μωαβίτες. Σύμφωνα με την αφήγηση, τα στρατεύματα των τριών βασιλιάδων «ξεκίνησαν μαζί και ακολούθησαν κυκλική πορεία επτά ημερών. Τους έλειψε όμως το νερό για το στρατό και για τα μεταγωγικά ζώα που ακολουθούσαν (Β' Βασ. 3:9).

Τα στρατεύματα κινδυνεύουν να καταστραφούν από έλλειψη νερού. Την επόμενη μέρα οι Μωαβίτες θα έκαναν την επίθεσή τους και οι τρεις βασιλιάδες δε θα είχαν τη δύναμη όχι να επιτεθούν αλλά ούτε και ν' αμυνθούν. Τίποτε δεν μπορούσε να γίνει από την ανθρώπινη πλευρά, απόλυτο αδιέξοδο. Η κατάσταση ήταν απελπιστική. Που να βρεθεί νερό μέσα στην έρημο;

Όλη η ανθρώπινη δύναμη και όλη η ανθρώπινη σοφία μαζί ούτε μια σταγόνα νερό δεν μπορούν να δημιουργήσουν. Ολοφάνερη η ανθρώπινη ανικανότητα, άχρηστη η δύναμη, άκαρπη και η σοφία, χωρίς το νερό εξασθενούν και εξαφανίζονται. Ο ουρανός δε δίνει βροχή, τα πηγάδια στέρεψαν, οι οικονομίες εξαντλήθηκαν «έλειψε το νερό για το στρατό» (Β' Βασ. 3:9).

Ως παιδιά του Θεού συχνά φθάνουμε στο σημείο όπου το μυαλό μας σταματάει. Βλέπουμε τις αδυναμίες μας και η σοφία μας χάνεται. Στρέφουμε τα μάτια μας στον εαυτό μας και είναι φυσικό ν' απογοητευτούμε. Δε βρίσκουμε καμιά λύση στο πρόβλημά μας. Τα πάντα σκοτεινιάζουν μπροστά μας. Χάνουμε τον ήλιο, οι ελπίδες μας σβήνουν, νομίζουμε πως ο Θεός μας εγκατέλειψε.

Πόσο μοιάζουμε με τον άπιστο βασιλιά του Ισραήλ; «Τότε είπε ο βασιλιάς του Ισραήλ: «Αλίμονό μας! Ο Κύριος συγκέντρωσε εμάς τους τρεις βασιλιάδες, για να μας παραδώσει στην εξουσία των Μαδιανιτών» (Β' Βασ. 3:10). Η απιστία μας είναι ντροπή, προσβάλλει τον Θεό. Ξεχνούμε τις επεμβάσεις του Θεού στο παρελθόν και τις θαυμαστές υποσχέσεις Του: «Δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω» (Εβρ. 13:5). Λησμονούμε την αγάπη Του και σαν τον Ιωράμ νομίζουμε ότι ο Θεός θέλει το κακό και την καταστροφή μας.

Είναι ποτέ δυνατό; Ο Θεός της αγάπης, του ελέους και των οικτιρμών είναι αξιόπιστος στις υποσχέσεις Του. Δε μπορεί ν' αρνηθεί τον Εαυτό Του. Είναι καλό να γνωρίζουμε την ανικανότητά μας και πόσο ανίσχυροι είμαστε μπροστά στις δυσκολίες και στις αντιξοότητες της ζωής. Όχι όμως σαν τον Ιωράμ. Δεν αρμόζει να στρεφόμαστε εναντίον του Κυρίου.

«Έλειψε το νερό για το στρατό» (Β' Βασ. 3:9). Καμιά ακτίνα φωτός, κανένα σημάδι βοήθειας, δε διακρίνουμε καμιά λύση. Όταν βρεθούμε σε τέτοια θέση, ας μάθουμε να πειραματιζόμαστε και να βρίσκουμε τη λύση εκεί που πραγματικά υπάρχει. Πίσω από τα πυκνά σύννεφα υπάρχει πάντοτε ο λαμπρός ήλιος.

Από που θα έρθει η βοήθειά μας; Που θα στραφούμε; Ο ευσεβής και πιστός βασιλιάς του Ιούδα, ο Ιωσαφάτ ξέρεי το δρόμο: «Δεν υπάρχει εδώ κανένας προφήτης του Κυρίου, να συμβουλευτούμε μέσω αυτού τον Κύριο;» (Β' Βασ. 3:11). Δεν είναι εδώ κάποιος που θα μας δώσει οδηγία, δεν είναι εδώ ο αγγελιοφόρος του Θεού; Δεν είναι εδώ η φωνή που θα μας δείξει το θέλημα του Κυρίου;

Ο άνθρωπος του Θεού ξέρει το δρόμο. Είναι ο δρόμος της προσευχής. Και η οδηγία του Κυρίου είναι σαφής, ξεκάθαρη σ' εκείνον που ζητάει το θέλημα του Θεού. Η βοήθεια του Κυρίου είναι σίγουρη στον πιστό που έμαθε να εμπιστεύεται ολοκληρωτικά.

Προφήτης του Κυρίου υπάρχει. Η φωνή του Κυρίου ακούγεται από τους ανθρώπους που έχουν πνευματικά αυτιά, από τις καρδιές που είναι συντονισμένες στη συχνότητα του Κυρίου. Οι άλλες φωνές παύουν. Οι φωνές της απιστίας σβήνουν. Οι φωνές του Ιωράμ καταγράφονται μονάχα σαν δείγμα απιστίας.

Υπάρχει προφήτης στο λαό του Θεού. Υπάρχει η φωνή του Θεού μέσα στην Αγία Γραφή καθαρή, κρυστάλλινη, έτοιμη να οδηγήσει κάθε ειλικρινή ψυχή. Είναι το Άγιο Πνεύμα, ο θείος Παράκλητος, το Πνεύμα της Αλήθειας που μιλάει στην καρδιά μας και κατευθύνει τα βήματά μας.

Το να βρεθούμε σε αδιέξοδο είναι φυσικό και αναμενόμενο αλλά το να μείνουμε στη θέση της απιστίας σαν τον Ιωράμ προσβάλλει τον Κύριό μας.

«Δεν υπάρχει εδώ κανένας προφήτης του Κυρίου, να συμβουλευτούμε μέσω αυτού τον Κύριο;» (Β' Βασ. 3:11). Η καρδιά του Ιωσαφάτ ζητάει επίμονα τον Κύριο. Στο αδιέξοδο δεν απογοητεύεται. Έχει πειραματιστεί τόσες φορές τον Κύριο και ήταν πάντοτε κοντά του, έτοιμος να οδηγήσει και να ευλογήσει.

Ο Ιωσαφάτ είναι το παράδειγμα του ανθρώπου της πίστεως. Δεν επηρεάζεται από την απιστία των άλλων, δε γογγύζει εναντίον του Θεού, είναι έτοιμος ν' ακούσει και να υπακούσει στην οδηγία Του. Ζητάει τον Κύριο με όλη του την καρδιά.

Η υπόσχεση του Κυρίου Ιησού Χριστού είναι: «Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, χτυπάτε την

πόρτα και θα σας ανοιχτεί. Γιατί όποιος ζητάει λαβαίνει κι όποιος ψάχνει βρίσκει κι όποιος χτυπά του ανοίγεται» (Ματθ. 7:7,8).

«Δεν υπάρχει εδώ κανένας προφήτης του Κυρίου, να συμβουλευτούμε μέσω αυτού τον Κύριο;» (Β' Βασ. 3:11). Ασφαλώς υπάρχει προφήτης του Κυρίου και μάλιστα «Είναι εδώ ο Ελισαίος, γιος του Σαφάτ, που ήταν μαθητής του Ηλία». «Αυτός είναι αληθινός προφήτης του Κυρίου», είπε ο Ιωσαφάτ» (Β' Βασ.3:11,12).

Είναι εδώ, κοντά σου η φωνή του Θεού όμως δε θα την ακούσεις αν η καρδιά σου είναι γεμάτη από τον κόσμο. Δεν μπορείς ν' ακούσεις τη φωνή του Θεού όταν τ' αυτιά σου είναι συντονισμένα στις φωνές του κόσμου. Πλήθη ακολουθούσαν τον Χριστό αλλά δεν άκουγαν τα λόγια Του. Δε φτάνει μόνο να βρίσκεσαι κοντά στον Ιησού ή και να Τον συνθλίβεις ακόμη, αν δεν αφήσεις τη δύναμή Του ν' αλλάξει την καρδιά σου, αν δε ζητήσεις το έλεος και τη χάρη Του να σ' αναγεννήσει.

Προφήτης υπάρχει και μάλιστα είναι εδώ, «Είναι εδώ ο Ελισαίος». Για να έρθουν όμως οι ευλογίες του Κυρίου χρειάζεται προετοιμασία πίστης, προετοιμασία προσευχής: «Ενώ ο ψαλμωδός έψελνε, η δύναμη του Κυρίου ήρθε στον Ελισαίο, και είπε: «Ακούστε τι λέει ο Κύριος: σκάψτε σ' αυτή την ξερή κοιλάδα πολλούς νερόλακκους, γιατί εγώ, ο Κύριος, σας βεβαιώνω πως δε θα δείτε άνεμο ούτε βροχή κι ωστόσο αυτή η κοιλάδα θα γεμίσει νερό και θα πιείτε εσείς και ο στρατός σας και τα κτήνη σας» (Β' Βασ. 3:15,16). Έπρεπε να σκαφτούν οι λάκκοι που θα κρατούσαν το πολύτιμο νερό.

Ένα πολύτιμο μάθημα για μας. Αν θέλουμε τις ευλογίες του Θεού θα πρέπει να προετοιμάσουμε τις καρδιές μας με πίστη, με ζήλο για το θέλημα του Κυρίου και με αδιάλειπτη προσευχή. Το ίδιο ισχύει συλλογικά και για την Εκκλησία. Το Άγιο Πνεύμα θα εργαστεί μέσα μας και γύρω μας όταν οι καρδιές μας είναι ανοιχτές στη φωνή Του και με τη βεβαιότητα ότι οι ευλογίες έρχονται.

«Χωρίς όμως πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς τον Θεό, γιατί αυτός που τον πλησιάζει πρέπει να πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αποζητούν» (Εβρ. 11:6). Ξέρετε την ιστορία της μικρής κόρης; Οι γονείς προσεύχονται στον Θεό και ζητούν βροχή. Το πρωί, ξεκινώντας για την Εκκλησία, η μικρή παίρνει μαζί της και την ομπρέλα. Οι γονείς παραξενεύτηκαν και της λένε: Γιατί παίρνεις την ομπρέλα; Δεν υπάρχει ούτε σύννεφο. Κι έρχεται η απάντηση της απλής παιδικής πίστης: Δεν προσευχηθήκαμε για βροχή; Μένοντας στο Λόγο του Κυρίου με πίστη και βεβαιότητα καρδιάς, ανοίγουμε τους καταρράκτες του Ουρανού και οι ευλογίες Του γεμίζουν τη ζωή μας, γεμίζουν τις Εκκλησίες μας. Είναι αξιοθαύμαστη η υπόσχεση του Κυρίου: «Το στόμα σου άνοιξε κι εγώ θα σ' το γεμίσω» Ψαλμ.81:11).

Αν δεν έχουμε ευλογίες, δε φταίει ο Θεός. Πρέπει να εξετάσουμε τους δρόμους μας, πρέπει να δούμε τις καρδιές μας κάτω από το φως του Λόγου του Θεού και με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος να διορθώσουμε την πορεία μας.

«Και πραγματικά, το πρωί, την ώρα που πρόσφεραν την πρωινή θυσία, είδαν νερό να κατεβαίνει από τη χώρα της Εδώμ, και να σκεπάζει όλο τον τόπο» (Β' Βασ. 3:20). Σιγά-σιγά, με μοναδικό τρόπο, μαζεύτηκε το πολύτιμο δώρο. Χωρίς άνεμο και χωρίς βροχή, όχι όπως στην περίπτωση του Ηλία όπου «Σε λίγο τα σύννεφα σκοτείνιασαν τον ουρανό και ξέσπασε θύελλα και δυνατή βροχή» (Α' Βασ. 18:45).

Εδώ συνέβη κάτι το εντελώς διαφορετικό. Αθόρυβα και με μυστηριώδη τρόπο γέμισαν οι λάκκοι. Δυο διαφορετικές ενέργειες του Ίδιου Μεγάλου Θεού, με το ίδιο αποτέλεσμα: το πολύτιμο, το τόσο χρήσιμο νερό μέσα στην απέραντη ξηρασία. Ο Κύριος έχει τα δικά Του σχέδια και τους δικούς Του τρόπους. Ο Παντοδύναμος και Πάνσοφος Θεός μας δεν δεσμεύεται σε τρόπο και χρόνο. Κάνει εκείνο που Του είναι αρεστό και συντελεί στο αγαθό για μας. Δεν είναι δική μας αρμοδιότητα να υποδεικνύουμε τους τρόπους ή το χρόνο. Από εμάς περιμένει να δεχόμαστε τα πλούσια δώρα Του με ευγνωμοσύνη.

«Και πραγματικά, το πρωί, την ώρα που πρόσφεραν την πρωινή θυσία», πριν ακόμη τελειώσει η προσευχή δίνεται η απάντηση, μεγαλειώδης, απίστευτη, όμως μια ευλογημένη πραγματικότητα. Δεν είναι θαυμαστό! Έχουμε ένα Παντοδύναμο Κύριο έτοιμο να ευλογήσει. Στην κατάλληλη στιγμή, εκεί που η ανθρώπινη δύναμη ατονεί και η σοφία εξαφανίζεται, τη στιγμή που οι καρδιές στρέφονται στον Κύριο φθάνουν άφθονες οι ευλογίες Του, άφθονο νερό για όλους.

Το ίδιο συμβαίνει με τις ευλογίες του Ευαγγελίου: Όλες οι ανάγκες μας, όλων μας, όλης της Εκκλησίας του Χριστού θα ικανοποιηθούν με τη θεϊκή δύναμη και χάρη ως απάντηση στην προσευχή. Και πρώτιστα η νίκη δίνεται στους υπηρέτες του Χριστού. Τι κάνω για τον Ιησού και για το Ευαγγέλιο; Ποιους «λάκκους σκάβω», ποιες αποθήκες ανοίγω; Είμαι έτοιμος να δεχθώ τις ευλογίες που τόσο άφθονες χορηγεί ο Θεός;

«Και πραγματικά, το πρωί, την ώρα που πρόσφεραν την πρωινή θυσία». Πριν ακόμη ανατείλει ο ήλιος οι άνθρωποι του Θεού βρίσκονται σε επικοινωνία με τον Κύριο, άγρυπνοι σε προσευχή. «Να μένετε λοιπόν άγρυπνοι και να

προσεύχεστε αδιάκοπα» (Λουκ. 21:36) είναι η παραγγελία του Κυρίου μας. Δεν ευλογεί ο Θεός όταν βρισκόμαστε σε αδράνεια, όταν κοιμόμαστε τον ύπνο της αδιαφορίας.

Είναι απαραίτητο «να σκάσουμε τους λάκκους», να ετοιμάσουμε τις καρδιές μας με πίστη και υπακοή στο θέλημα και στη οδηγία του Θεού. Και είναι το πρωί ο καταλληλότερος χρόνος, πριν οι μέριμνες πέσουν πάνω μας, να μας βρει ο Κύριος σε στενή επικοινωνία μαζί Του. Οι γυναίκες πήγαν στο μνήμα «το πρωί, κι ενώ ήταν ακόμη σκοτεινά» (Ιωάν. 20:1), γι' αυτό απόλαυσαν πρώτες τις ευλογίες της Ανάστασης του Κυρίου. Η προσευχή του Δαβίδ είναι: «Κύριε, το πρωί θ' ακούσεις τη φωνή μου, θυσία για σένα θα ετοιμάσω το πρωί, και θα προσμένω απόκριση» (Ψαλμ. 5:4).

Και είναι το «πρωί», στην αρχή της ζωής, στα νιάτα που το Ευαγγέλιο του Χριστού βρίσκει τη μεγαλύτερη απήχηση. Στους νέους δίνει ο Κύριος τις περισσότερες ευλογίες. Οι νέοι επιστρέφουν ευκολότερα στον Χριστό. Σύμφωνα με κάποιες στατιστικές οι περισσότερες επιστροφές γίνονται στις ηλικίες έντεκα έως δεκαέξι ετών.

Η δύναμη του Ιησού δεν μειώθηκε ούτε το φως Του εξασθένησε. Είναι η αναβολή του ανθρώπου στο να πάρει τη μεγάλη απόφαση που, καθώς περνούν τα χρόνια, κάνει σκληρότερο το έδαφος της καρδιάς για το Ευαγγέλιο του Χριστού. «Θυμήσου το δημιουργό σου στης νιότης σου τις μέρες, πριν έρθουν οι μέρες οι κακές και φτάσουν τα χρόνια εκείνα που δε θα μπορείς να τ' απολαύσεις» (Εκκλ. 12:1).

Δώσε την καρδιά σου στον Χριστό το πρωί. Κάνε την προσφορά σου πριν ο καύσωνας της ημέρας ξεράνει κάθε επιθυμία σου για τον Θεό. Δέξου τον Χριστό πριν ο εχθρός καταλάβει το έδαφος της καρδιάς σου. Το πρωί δίνει τη νίκη ο Κύριος, νίκη ολοκληρωτική, νίκη εναντίον της αμαρτίας και του θανάτου.

«Να, τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας» (Β' Κορ. 6:2). Αμήν!

Η υπηρεσία στον πάσχοντα κόσμο και στην εκκλησία (Λουκ. 10:25-37)

Είναι μεγάλο το θέμα και, πιστεύω, πολύ σημαντικό. Είναι τόσο ευρύ όσο και ο κόσμος. Μπορούμε να πούμε ανεπιφύλακτα ότι περιλαμβάνει ολόκληρο τον αγρό του Κυρίου. Και στον αγρό του Κυρίου καλούμαστε να υπηρετήσουμε όλοι όσοι γνωρίσαμε τον Χριστό και τον ομολογούμε Σωτήρα μας προσωπικό και Κύριο της ζωής μας. Ενδιαφέρει όλους τους γνήσιους μαθητές του Ιησού Χριστού.

Α. Η υπηρεσία στον πάσχοντα κόσμο. Στο πρώτο μέρος θ' ασχοληθούμε με την υπηρεσία που έχει ανάγκη ο κόσμος γύρω μας. Είναι απαραίτητο βέβαια ν' αρχίσουμε με τη διάγνωση. Να κάνουμε ορισμένες διαπιστώσεις. Να εντοπίσουμε, όσο γίνεται, τα προβλήματα, για ν' ακολουθήσουμε τη σωστή αντιμετώπιση και να εφαρμόσουμε τους κατάλληλους και τους ορθούς τρόπους θεραπείας.

Από τότε που η αμαρτία μπήκε στην Εδέμ θερίζουμε όλοι μας τις συνέπειές της. Το ότι πάσχει ο κόσμος είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Η ανυπακοή στη φωνή του Θεού και η αποστασία έφεραν ως φυσικό αποτέλεσμα την ανθρώπινη δυστυχία. Και η αρρώστια του ανθρώπου είναι διπλή: Πνευματική και φυσική.

Η αμαρτία έχει διαποτίσει τα πάντα. Η αδιαφορία για τα πνευματικά και η άρνηση του Θεού στη ζωή των συνανθρώπων μας είναι ο κανόνας. Η ανομία πλήθυνε και η αγάπη ψυχράνθηκε. Η ηθική κρίση έχει λάβει τρομερές διαστάσεις. Δεν υπάρχουν πλέον ηθικές αξίες. Θεσμοί, γραπτοί και άγραφοι νόμοι καταλύονται. Η αβεβαιότητα, η ανασφάλεια, ο φόβος καταδυναστεύουν το σύγχρονο άνθρωπο. Οι ιδεολογίες καταρρέουν πάνω από τα σαθρά βήθρα τους. Και οι άνθρωποι μένουν μετέωροι, χωρίς θεμέλιο και χωρίς ελπίδα. Η αρρώστια είναι ουσιαστικά πνευματική. Ο άνθρωπος έχασε τη σύνδεσή του με την πηγή της ζωής και της δύναμης και είναι φυσικό να παραπαίει και ν' αργοπεθαίνει μέσα στις δικές του επιλογές.

Δεν πρέπει ν' αγνοούμε ούτε να ξεχνούμε και τη φυσική πλευρά. Οι στερήσεις, ο πόνος, η ταραχή, ο θάνατος αποτελούν άμεσες και έμμεσες συνέπειες της αμαρτίας. Η ρύπανση του φυσικού περιβάλλοντος, πιστή εικόνα της παγκόσμιας ηθικής διαφθοράς, έχει ήδη φέρει τα ανεπιθύμητα αποτελέσματά της. Οι θάλασσες, οι λίμνες, τα ποτάμια, τα δάση, δεν υπάρχει τίποτε που να μην έχει επηρεαστεί αρνητικά. Η διαχείριση των χημικών, των βιομηχανικών, των πυρηνικών αποβλήτων και τα παρόμοια, έχουν γίνει ο καθημερινός εφιάλτης των ανθρώπων. Πάνω σ' αυτά προστίθεται και το καυτό πρόβλημα της ανομβρίας και της λειψυδρίας.

Η οικονομική κρίση που ταλανίζει τον τελευταίο καιρό τη χώρα μας δεν είναι φαινόμενο ενδημικό αλλά έχει παγκόσμιες διαστάσεις, ιδιαίτερα στις χώρες του τρίτου κόσμου. Χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν κάθε μέρα από έλλειψη τροφής. Το καταστροφικό έργο της πείνας έρχονται να ολοκληρώσουν οι διάφορες επιδημίες και η ανεπάρκεια ή και παντελής έλλειψη στοιχειώδους υγιεινής και ιατρικής φροντίδας, ιδιαίτερα των παιδιών. Αλλά και οι αναπτυσσόμενες κοινωνίες έχουν τα δικά τους δυσεπίλυτα προβλήματα. Η τρομοκρατία αποτελεί τη μάστιγα της εποχής, φόβος και τρόμος παντού. Οι δολοφονίες, οι απαγωγές, οι απάτες, οι δολοπλοκίες αποτελούν ειδήσεις καθημερινές. Τα ναρκωτικά με την τεράστια εξάπλωσή τους, τα προβλήματα της οικογένειας με τον διαρκώς αυξανόμενο αριθμό διαζυγίων και η παιδική κακοποίηση. Τα ατυχήματα και τα δυστυχήματα ειδικά τα αυτοκινητιστικά, στα οποία η χώρα μας διεκδικεί την παγκόσμια πρωτιά, με χιλιάδες νεκρούς και πολλαπλάσιους αναπήρους κάθε χρόνο.

Οι αυτοκτονίες και οι απόπειρες αυτοκτονιών αυξάνουν διαρκώς στη χώρα μας, προσπαθώντας να πλησιάσουν τα πολύ υψηλά ποσοστά των Σκανδιναβικών χωρών και είναι συχνά αποτέλεσμα της απομόνωσης και της απογοήτευσης του σύγχρονου ανθρώπου.

Οι διάφορες αρρώστιες σωματικές και ψυχικές βασανίζουν πολλούς συνανθρώπους μας: Ο καρκίνος με τις ποικίλες μορφές του και την αυξανόμενη συχνότητα χτυπάει την πόρτα πολλών οικογενειών. Προσβάλλει αδιάκριτα μικρούς και μεγάλους. Τα καρδιοαγγειακά νοσήματα έχουν σημαντική επίπτωση ειδικά στον Ελληνικό πληθυσμό. Ο σύγχρονος τρόπος ζωής έχει οπωσδήποτε σημαντικό μερίδιο ευθύνης.

Και για να μη ξεχνιόμαστε, η μάστιγα του AIDS βρίσκεται πάντοτε δίπλα μας. Η εξάπλωσή της οφείλεται αναμφισβήτητα στη σεξουαλική διαστροφή και στην καλούμενη σεξουαλική απελευθέρωση. Πολλές άλλες αρρώστιες, προβλήματα, δυσκολίες και αντιξοότητες έρχονται να προστεθούν στη μακρά λίστα των παθολογικών καταστάσεων.

Ο κόσμος γύρω μας πάσχει βαριά. Η κοινωνία υποφέρει και η αρρώστια είναι διπλή: Πνευματική και φυσική.

Ποιοι θα βοηθήσουν και με ποιο τρόπο; Την απάντηση θα τη βρούμε στο Λόγο του Θεού.

Ο Κύριος Ιησούς δίνει πολύ παραστατικά την εικόνα του σύγχρονου βασανισμένου ανθρώπου και μαζί προτείνει τη σωστή αντιμετώπιση στην ιστορία που αφηγείται στον προκλητικό νομοδιδάσκαλο:

«Κάποιος νομοδιδάσκαλος παρουσιάστηκε στον Ιησού, και για να τον φέρει σε δύσκολη θέση του είπε:

«Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να κερδίσω την αιώνια ζωή;» Ο Ιησούς τον ρώτησε: «Ο νόμος τι γράφει;» Εκείνος απάντησε: «Ν' αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου και μ' όλη την ψυχή σου, μ' όλη τη δύναμή σου και μ' όλο το νου σου. Και τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου». «Πολύ σωστά απάντησες», του είπε ο Ιησούς. «Αυτό κάνε και θα ζήσεις». Εκείνος όμως, θέλοντας να δικαιολογήσει τον εαυτό του, είπε στον Ιησού: «Και ποιος είναι ο πλησίον μου;»

Πήρε τότε αφορμή ο Ιησούς και είπε: «Κάποιος άνθρωπος, κατεβαίνοντας από τα Ιεροσόλυμα για την Ιεριχώ, έπεσε πάνω σε ληστές. Αυτοί τον ξεγύμνωσαν, τον τραυμάτισαν και έφυγαν παρατώντας τον μισοπεθαμένο. Από 'κείνο το δρόμο έτυχε να κατεβαίνει και κάποιος ιερέας, ο οποίος τον είδε, αλλά τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει σημασία. Το ίδιο και κάποιος λευίτης, που περνούσε από 'κείνο το μέρος. Παρ' όλο που τον είδε κι αυτός, τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει σημασία. Κάποιος όμως Σαμαρείτης που ταξίδευε, ήρθε προς το μέρος του,, τον είδε και τον σπλαχνίστηκε. Πήγε κοντά του, άλειψε τις πληγές του με λάδι και κρασί και τις έδεσε καλά. Μάλιστα τον ανέβασε στο δικό του το ζώο, τον οδήγησε στο πανδοχείο και φρόντισε γι' αυτόν. Την άλλη μέρα φεύγοντας έβγαλε κι έδωσε στον πανδοχέα δύο δηνάρια και του είπε: «φρόντισέ τον, κι ό,τι παραπάνω ξοδέψεις, εγώ όταν ξαναπεράσω θα σε πληρώσω». Ποιος, λοιπόν απ' αυτούς τους τρεις κατά τη γνώμη σου αποδείχτηκε «πλησίον» εκείνου που έπεσε στους ληστές;» Ο νομοδιδάσκαλος απάντησε: «Εκείνος που τον σπλαχνίστηκε». Τότε ο Ιησούς του είπε: «Πήγαινε, και να κάνεις κι εσύ το ίδιο» (Λουκ. 10:25-37).

Το πρόβλημα για το νομοδιδάσκαλο, αλλά και για μας σήμερα, βρίσκεται στην πρακτική εφαρμογή. Στη θεωρία είμαστε άπιαστοι. Συχνά μας θαυμάζουν για τις βιβλικές μας γνώσεις και για τη θεολογική κατάρτιση. Τις Γραφές τις γνωρίζουμε από την παιδική μας ηλικία. Έχουμε την άνεση να χρησιμοποιούμε εδάφια της Αγίας Γραφής οπουδήποτε και οποτεδήποτε. Το ίδιο συνέβαινε και με τους γραμματείς και νομοδιδασκάλους της εποχής του Χριστού. Τι γίνεται όμως στην πράξη;

Δεν είναι αρκετό να μιλάμε για τα πράγματα του Θεού. Δεν φτάνει να εμβαθύνουμε στις αλήθειες του Ευαγγελίου. Η ζωή μας θα πρέπει να συμφωνεί με την ομολογία μας. Ας προσέξουμε την προειδοποίηση του Κυρίου μας: «Στη βασιλεία του Θεού δεν θα μπει όποιος μου λέει: «Κύριε, Κύριε», αλλά όποιος κάνει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα μου» (Ματθ. 7:21).

Όταν μιλάμε για την αιώνια ζωή με τρόπο επιπόλαιο, όταν συζητούμε για τις ουράνιες αλήθειες χωρίς αυτές να έχουν επίδραση στον τρόπο συμπεριφοράς μας κι ακόμη χειρότερα όταν φλυαρούμε και λογομαχούμε πάνω στο Λόγο του Θεού, χωρίς να έχουμε την συναίσθηση ότι στεκόμαστε σε ιερό έδαφος, είναι σαν να παίρνουμε το όνομα του Κυρίου επί ματαίω.

Στο πνευματικό μας περπάτημα χρειαζόμαστε σοφία, σύνεση και ακεραιότητα. Ο Θεός μάς θέλει μετρημένους και ισορροπημένους και εκτιμά ιδιαίτερα την ειλικρίνεια και την ευθύτητα. Η σωστή ομολογία και οι ορθές απόψεις σχετικά με τις αλήθειες του Ευαγγελίου είναι απαραίτητα στοιχεία για την πίστη μας αλλά η αγάπη μας για τον Θεό και για τον συνάνθρωπό μας δεν εκφράζεται μόνο με τα λόγια. Στο νομοδιδάσκαλο ο Ιησούς είπε: «Πήγαινε, και να κάνεις κι εσύ το ίδιο» (Λουκ. 10:37).

Σαν το νομοδιδάσκαλο κι εμείς συχνά ενδιαφερόμαστε να μάθουμε «ποιος είναι ο πλησίον», σε ποιον έχουμε υποχρέωση να δείξουμε ενδιαφέρον και αγάπη σύμφωνα με την απαίτηση της δεύτερης μεγάλης εντολής: «ν' αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου» (Ματθ. 22:39). Είναι δυστυχώς ο τρόπος διαφυγής που συχνά ακολουθούμε. Όταν το Άγιο Πνεύμα έρχεται να μας ελέγξει για την αστοχία μας, για την αδιαφορία μας στην πρακτική ζωή προβάλλουμε διάφορες αστήρικτες δικαιολογίες. Αντί να ταπεινωθούμε μπροστά στον Κύριο και ν' αναγνωρίσουμε την ανεπάρκειά μας προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε τη θέση μας.

«Ποιος είναι ο πλησίον;» Στο ερώτημα του νομοδιδασκάλου διαφαίνεται η λανθασμένη τοποθέτηση των Ιουδαίων. Παρεξηγώντας την ιδιαίτερη εύνοια του Θεού απέναντί τους, έφτασαν στο σημείο να υποστηρίξουν πως αν κάποιος Εθνικός βρισκόταν σε κίνδυνο, ο Ιουδαίος δεν έπρεπε να του σώσει τη ζωή. Ο Ιησούς διορθώνει την απάνθρωπη αυτή θέση με τρόπο παραστατικό, αναφέροντας το συγκεκριμένο περιστατικό. Έτσι, διακηρύττει ξεκάθαρα ότι καθένας που δείχνει έλεος και καλοσύνη στο συνάνθρωπό του είναι ο πλησίον.

Το έλεος και η ευσπλαχνία του Θεού απλώνονται σ' όλους τους ανθρώπους. Ο κάθε άνθρωπος, άσχετα από το βαθμό της παραμόρφωσης που η αμαρτία του προκάλεσε, είναι μια πολύτιμη ύπαρξη μπροστά στα μάτια του Θεού. Είναι πλασμένος «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του Θεού» (Γέν. 1:26). Ο Θεός από μέρους Του έδειξε το μέγιστο ενδιαφέρον, την άπειρη αγάπη Του για τον κάθε άνθρωπο γιατί «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. 3:16).

Εμείς πόσο επιθυμούμε ν' ακολουθήσουμε τον Κύριό μας; Πόσο εκτιμούμε την αξία των συνανθρώπων μας; Ποιες

θυσίες κάνουμε για λογαριασμό τους;

«Και ποιος είναι ο πλησίον μου;» Πήρε τότε αφορμή ο Ιησούς και είπε: «Κάποιος άνθρωπος, κατεβαίνοντας από τα Ιεροσόλυμα για την Ιεριχώ, έπεσε πάνω σε ληστές. Αυτοί τον ξεγύμνωσαν, τον τραυμάτισαν και έφυγαν παρατώντας τον μισοπεθαμένο» (Λουκ. 10:30).

Στο πρόσωπο του δύστουχου ταξιδιώτη έχουμε την εικόνα του ανθρώπου που για οποιοδήποτε λόγο πάσχει σήμερα. Ο άνθρωπος της ιστορίας που αναφέρει ο Ιησούς ταξίδευε ειρηνικά σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο. Χωρίς καμιά δική του υπαιτιότητα βρίσκεται κακοποιημένος κι ετοιμοθάνατος δίπλα στο δρόμο. Αλλά κι αν ακόμη προκαλούσε ο ίδιος την κατάσταση του σε τι θα άλλαζε το σκηνικό;

Όταν μάθουμε για κάποιον ότι έπεσε πνευματικά ή για κάποιον που αρρώστησε ή έπαθε κάποιο δυστύχημα, έχουμε συχνά την αφέλεια να ψάχνουμε για να βρούμε την αιτία, να εντοπίσουμε κάποια απροσεξία ή αμαρτία που προκάλεσε τη βλάβη. Άλλοτε προχωρούμε ακόμη περισσότερο και η συμπεριφορά μας καταντάει όχι μόνο ασύνετη, αλλά και σκληρή απέναντι στον πάσχοντα. Δεν είναι ασυνήθιστες οι περιπτώσεις αδελφών που, αντί να συμπαθήσουν, να συμπαρασταθούν και να βοηθήσουν στο πρόβλημα, στην αρρώστια, σωματική ή πνευματική, στο δυστύχημα του αδελφού ή του συνανθρώπου, φέρονται με τρόπο απαράδεκτο που θυμίζει τη συμπεριφορά του ιερέα και του λευίτη.

Τι σημασία έχει για σένα η αιτία που προκάλεσε τη βλάβη; Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα να κρίνεις και να κατακρίνεις τον αδελφό σου, και μάλιστα τώρα που βρίσκεται στην πιο δύσκολη θέση; Είναι φορές που γινόμαστε «άθλιοι παρηγορητές» (Ιώβ 16:2), όπως εκείνοι οι φίλοι του πολύπαθου Ιώβ. Ξεχνούμε το έλεος του Θεού απέναντί μας. Δεν δείχνουμε την αγάπη που είναι η απόδειξη πως είμαστε γνήσιοι μαθητές του Ιησού Χριστού. Ποιο είναι το καθήκον μας; Ποια είναι η αποστολή μας; Ο Εκκλησιαστής μας το λέει πολύ καθαρά: «Ο,τι βρίσκει το χέρι σου να κάνει, κάν' το τώρα που μπορείς» (Εκκλ. 9:10). Το θέλημα του Θεού είναι ν' ανταποκρινόμαστε στις ανάγκες και στις καταστάσεις που προκύπτουν γύρω μας.

Ο ταξιδιώτης της ιστορίας μας περιφρονήθηκε από εκείνους που θα έπρεπε να τον συμπαρασταθούν, από εκείνους που θα έπρεπε να είναι φίλοι του. Ανήκαν στο ίδιο έθνος και είχαν την ίδια θρησκεία. Και μάλιστα, ο ένας ήταν ιερέας και ο άλλος λευίτης, και οι δυο άνθρωποι που έργο και αποστολή τους ήταν η υπηρεσία στο συνάνθρωπό τους. Έπρεπε να είναι υποδειγματικοί και να διδάσκουν το λαό με το καλό τους παράδειγμα. Και όμως δεν έκαναν απολύτως τίποτε. Είδαν τον πληγωμένο, άκουσαν τα βογγητά του και τον προσπέρασαν. Και οι δυο απομακρύνθηκαν γρήγορα προσποιούμενοι πως δεν είδαν και δεν ήξεραν τίποτε για τον άνθρωπο. Είναι λυπηρό όταν εκείνοι που θα έπρεπε ν' αποτελούν παραδείγματα και πρότυπα ευσπλαχνίας, να γίνονται τόσο σκληροί και αδιάφοροι, όταν εκείνοι που θα έπρεπε να δείχνουν τα ελέη του Θεού και τα σπλάχνα οικτιρμών στους άλλους, κλείνουν ερμητικά τις καρδιές τους στον πάσχοντα συνάνθρωπο.

«Κάποιος όμως Σαμαρείτης που ταξίδευε, ήρθε προς το μέρος του, τον είδε και τον σπλαχνίστηκε» (Λουκ. 10:33). Ένας ξένος και μάλιστα Σαμαρείτης, ο χειρότερος εχθρός των Ιουδαίων που δεν είχε καμιά σχέση με τους Ιουδαίους, ένας αλλόφυλος έδειξε ανθρωπιά μοναδική. Ο ιερέας και ο λευίτης έκλεισαν τις καρδιές τους για έναν άνθρωπο του λαού τους. Ο Σαμαρείτης αντίθετα σπλαχνίστηκε έναν ξένο και μάλιστα εχθρό του. Δεν έλαβε υπόψη την εθνικότητα, απλά έβλεπε μπροστά του ένα δυστυχημένο συνάνθρωπο. Είχε μάθει να τιμά και να βοηθάει όλους τους ανθρώπους χωρίς διακρίσεις. Σκέφθηκε πως θα μπορούσε και ο ίδιος να βρίσκεται σ' αυτή τη συγκεκριμένη κατάσταση και να χρειάζεται τη βοήθεια των άλλων.

Η ευσπλαχνία του Σαμαρείτη δεν ήταν ένα απλό συναίσθημα. Προχώρησε στην πρακτική εκδήλωση, «Πήγε κοντά του». Αυτό είναι το πρώτο βήμα αγάπης. Δεν έμεινε σε απόσταση όπως ο ιερέας και ο λευίτης αλλά πλησίασε και έσκυψε. Δεν μπορείς να υπηρετήσεις τον αδελφό σου, δεν μπορείς να βοηθήσεις τον συνάνθρωπό σου αν προηγουμένως δεν σκύψεις, δεν κατέβεις χαμηλά. Δεν μπορείς να θυσιάσεις όταν η καρδιά σου είναι γεμάτη υπερηφάνεια. Όταν το ατομικό σου συμφέρον έχει την πρώτη θέση είσαι ακατάλληλος για το έργο του Θεού. Χρειάζεται να μάθουμε και να συνεχίσουμε να μαθαίνουμε κάθε μέρα το μάθημα της ταπεινοφροσύνης. Η επιμονή του Κυρίου μας πάνω σ' αυτό το θέμα δεν ήταν τυχαία: «Ελάτε σ' εμένα όλοι όσοι κοπιάζετε κι είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας ξεκουράσω. Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση. Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός, και το φορτίο μου ελαφρό» (Ματθ. 11:28-30).

Ο Σαμαρείτης πήγε κοντά στον πληγωμένο, περιποιήθηκε τις πληγές του. «Μάλιστα τον ανέβασε στο δικό του το ζώο, τον οδήγησε στο πανδοχείο και φρόντισε γι' αυτόν» (Λουκ. 10:14). Εδώ βρίσκεται το αληθινό πνεύμα της θυσίας και της υπηρεσίας: ενδιαφέρον και φροντίδα, χωρίς κενά και παραλείψεις. Τον φρόντισε με αγάπη και στοργή σαν να ήταν δικό του παιδί. Κοπίασε, θυσίασε, πλήρωσε γενναιόδωρα σαν να επρόκειτο για αδελφό του ή

στενό φίλο του. Και όμως, ο άνθρωπος που δέχθηκε τις υπηρεσίες του ήταν ένας ξένος.

Από την πνευματική πλευρά, ο καθένας από μας βρισκόταν στη θέση του δύστυχου αυτού ανθρώπου. Ο εχθρός των ψυχών μας, ο σατανάς, μάς λήστεψε, μας γύμνωσε και μας πέταξε δίπλα στο δρόμο, όχι απλά τραυματισμένους αλλά πνευματικά νεκρούς. Ο Μωσαϊκός νόμος, σαν τον ιερέα και το λευίτη τους εκπροσώπους του, ήρθε κοντά αλλά δεν έδειξε έλεος ούτε μπορούσε να δώσει ζωή. Μας άφησε στην κατάσταση μας.

Τότε όμως ήρθε ο Καλός Σαμαρείτης, ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριος, μας σπλαχνίστηκε, καθάρισε τις πληγές μας, όχι με το λάδι και το κρασί αλλά με το πολύτιμο αίμα Του, «το αίμα της καινής διαθήκης» (Λουκ. 22:20).

Πλήρωσε πολύ ακριβά για τη σωτηρία μας και μας έδωσε ζωή. Να γιατί μας καλεί να γίνουμε μιμητές Του.

Ο κόσμος γύρω μας πάσχει βαριά και στη διπλή του αρρώστια χρειάζεται την κατάλληλη θεραπεία. Το μήνυμα του Ευαγγελίου δίνει παρηγοριά και θεραπεία στην πνευματική του αρρώστια. Το αδελφικό και σπλαχνικό χέρι βοήθειας είναι απαραίτητο στη φυσική πάθηση. Τα δυο πάνε μαζί: Ομολογία και ζωή, μαρτυρία και θυσία.

Όταν αποφάσισα να γίνω γιατρός δεν μπορούσα να φανταστώ το μέγεθος της ευθύνης που αναλάμβανα. Μάτια πονεμένα που απελπιστικά περιμένουν κάποιο χέρι βοήθειας. Νέοι και μεγαλύτεροι που όμως έχουν έντονη την επιθυμία για ζωή. Συχνά νιώθω πολύ αδύναμος μπροστά στον πόνο και στη θλίψη. Μαθαίνεις τον άρρωστο και τα προβλήματά του μόνο όταν τον ζήσεις από κοντά. Μαθαίνεις να δείχνεις έλεος μόνο όταν πραγματικά ελεηθείς. Τα διάφορα Νοσοκομεία Γενικά και Ειδικά, τα Κέντρα Φυσικής ή Ψυχικής Αποκατάστασης, τα Φιλανθρωπικά Ιδρύματα για τη φροντίδα και την περίθαλψη ηλικιωμένων και ορφανών αποτελούν οάσεις μέσα στην έρημο της αδιαφορίας και της σκληροκαρδίας. Είναι αναμφίβολα εκδηλώσεις του ελέους του Θεού και οφείλουν την ύπαρξή τους στην εμφάνιση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Το ιδεώδες βέβαια θα ήταν αν όλα αυτά βρίσκονταν στα χέρια γνήσιων Χριστιανών και αν λειτουργούσαν με κανόνα τη θεϊκή αγάπη. Υποχρέωσή μας είναι να προσευχόμαστε, να υποστηρίζουμε και να ενισχύουμε, με όποιο τρόπο μπορούμε, κάθε παρόμοια εκδήλωση.

Β. Η υπηρεσία στην Εκκλησία. Στο δεύτερο μέρος θ' ασχοληθούμε με την υπηρεσία που έχει ανάγκη η Εκκλησία. Η βοήθεια, η συμπαράσταση, η υπηρεσία προς τον πάσχοντα συνάνθρωπό μας, όπως αναπτύχθηκε στο πρώτο μέρος, είναι φυσικό ότι οφείλεται και προς τον κάθε αδελφό, και μάλιστα κατά προτεραιότητα. Να πως το θέτει ο Απ. Παύλος: «Όσο έχουμε, λοιπόν, ακόμα την ευκαιρία, ας κάνουμε το καλό σε όλους, και κυρίως σ' αυτούς που έχουν την ίδια πίστη μ' εμάς» (Γαλ. 6:10). Εδώ θα δούμε τους διάφορους τομείς του έργου που, ως παιδιά του Θεού, καλούμαστε να υπηρετήσουμε.

Το βιβλικό σχήμα της τοπικής Εκκλησίας μας το δίνει ο Απ. Παύλος: «Ο Παύλος και ο Τιμόθεος, δούλοι του Ιησού Χριστού, προς όλα τα μέλη του λαού του Θεού που πιστεύουν στον Ιησού Χριστό και ζουν στους Φίλιππους, και προς τους επισκόπους και τους διακόνους» (Φιλ. 1:1).

Καμιά Εκκλησία της Καινής Διαθήκης δεν φαίνεται να υπηρετείται από ένα πρόσωπο. Πάντοτε αναφέρεται ομάδα επισκόπων-πρεσβυτέρων και διακόνων. Κάθε τοπική Εκκλησία αποτελείται από όλους τους πιστούς του Χριστού και από αυτούς το Άγιο Πνεύμα ξεχωρίζει και η Εκκλησία αναγνωρίζει τους πρεσβυτέρους και τους διακόνους. Η αποστολή των διακόνων είναι πρωταρχικά να υπηρετούν τις ανάγκες των συναθροίσεων. Οι πρώτοι διάκονοι που αναφέρονται στις Πράξεις των Αποστόλων είχαν ως έργο τους να διακονούν στα κοινά τραπέζια, μια υπηρεσία καθόλου ευκαταφρόνητη. Βέβαια ορισμένοι τουλάχιστον απ' αυτούς, όπως ο Στέφανος και ο Φίλιππος, αποδείχτηκαν παράλληλα θαυμάσιοι ευαγγελιστές και απολογητές.

Εκείνο που έχει σημασία είναι να διαθέσουμε τους εαυτούς μας στην υπηρεσία του Κυρίου. Να είμαστε πρόθυμοι να εργαστούμε όπου το Πνεύμα του Θεού μας οδηγήσει. Στον καθένα μας δόθηκε κάποιο χάρισμα με το μέτρο που δωρίζει ο Χριστός. Από εμάς εξαρτάται εάν θα το χρησιμοποιήσουμε σωστά. Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να μην αμελούμε το χάρισμα που μας δόθηκε.

Η Εκκλησία είναι το σώμα του Χριστού. «Αυτός, λοιπόν, (ο Χριστός) σε άλλους έδωσε το χάρισμα του αποστόλου, σε άλλους του προφήτη, σε άλλους του ευαγγελιστή και σ' άλλους του ποιμένα και του δασκάλου, για να καταρτίζουν τους πιστούς για το έργο της διακονίας, ώστε να οικοδομείται το σώμα του Χριστού» Εφ.4:11».

Θα σταθούμε για λίγο στα τρία τελευταία χαρίσματα: Ευαγγελιστές, ποιμένες, διδάσκαλοι. Πρακτικά δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στον ευαγγελιστή και στον ιεραπόστολο. Όλος ο κόσμος είναι ο αγρός και η αποστολή του ευαγγελιστή είναι να σπείρει το Λόγο του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων. Χωρίς να υποτιμούμε το χάρισμα του ευαγγελιστή, θα πρέπει να πούμε πως αποστολή του κάθε πιστού Χριστιανού είναι να μεταδίδει το σωτήριο μήνυμα του Ευαγγελίου.

Η έναρξη του ευαγγελισμού πρέπει να γίνει από το στενό οικογενειακό μας περιβάλλον. Ο άνθρωπος ο Γαδαρηνός, από τον οποίο είχαν βγει τα δαιμόνια, παρακαλούσε τον Ιησού να τον πάρει μαζί Του. Ο Ιησούς όμως του είπε: «Γύρισε στο σπίτι σου και διηγήσου όσα έκανε σ' εσένα ο Θεός» (Λουκ. 8:39). Ο πρώτος ιεραποστολικός αγρός

είναι η οικογένειά μας. Αν εκεί αστοχήσουμε, είμαστε ακατάλληλοι για το έργο του Θεού σε ευρύτερη κλίμακα. Οι ποιμένες είναι ένα ειδικό χάρισμα που έδωσε ο Θεός στην Εκκλησία Του. Η αποστολή των ποιμένων είναι να προστατεύουν τα πρόβατά τους από τους ποικίλους κινδύνους. Να μπαίνουν μπροστά όταν ξεσπάσει κάποια μπόρα. Να φροντίζουν για τη σωστή, υγιεινή και πλούσια τροφή τους.

Η Ποίμνη του Κυρίου, η Εκκλησία του Χριστού, χρειάζεται πολλή προσοχή και το έργο της ποιμανσης είναι πολύ βαρύ και δύσκολο, εκτός αν γίνεται με αφοσίωση, ως υπηρεσία στην αγάπη του Κυρίου. Ο ποιμένας, στο πρότυπο του καλού ποιμένα των προβάτων, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, θα πρέπει να είναι διατεθειμένος να θυσιάσει και να θυσιαστεί για τα πρόβατα. Τότε θα λάβει «το αμάραντο στεφάνι της δόξας» την ημέρα της ανταμοιβής (Α' Πέτρ. 5:4).

Η πνευματική κατάσταση των Χριστιανών ποικίλει σημαντικά. Ορισμένοι πιστοί είναι δυνατοί και άλλοι ασθενικοί. Οι τελευταίοι χρειάζονται ιδιαίτερη φροντίδα στον δύσκολο και ανηφορικό δρόμο προς τον Ουρανό. Οι γνήσιοι ποιμένες, όπως ο Απ. Παύλος, είναι «στοργικοί σαν τη μητέρα που φροντίζει τα παιδιά της» (Α' Θεσ.2:7). Όχι μόνο οι ποιμένες αλλά και «Όσοι έχουμε δυνατή πίστη οφείλουμε να ανεχόμαστε τις αδυναμίες αυτών που έχουν αδύναμη πίστη και να μην κάνουμε ό,τι αρέσει σ' εμάς. Η συμπεριφορά του καθενός μας να είναι αρεστή στον πλησίον, ώστε να τον βοηθάει να προκόβει στο αγαθό κι έτσι να συντελεί στην οικοδομή της εκκλησίας» (Ρωμ. 15:1,2).

Η προτροπή, η ενθάρρυνση, η ενίσχυση, το πρόθυμο χέρι βοήθειας είναι η θετική υπηρεσία όχι μόνο των ποιμένων αλλά και του καθενός μας στον αδελφό που βρίσκεται δίπλα μας. Ο Απ. Παύλος συμβουλεύει: «Σ' όλους να δείχνετε την καλοσύνη σας. Ο Κύριος έρχεται σύντομα» (Φιλ. 4:5). Η αγάπη μας για τον αδελφό πρέπει να εκδηλώνεται έμπρακτα.

Το χάρισμα της διδασκαλίας έχει σκοπό την εξήγηση των Γραφών. Είναι χρήσιμο για το όφελος όλων στη συνάθροιση και συντελεί στην πνευματική ανάπτυξη και στην ωριμότητα των πιστών του Χριστού. Τους διδασκάλους, όπως και τα άλλα χαρίσματα, τους δίνει ο Χριστός στην Εκκλησία Του. Η Εκκλησία θα πρέπει να τους αναγνωρίσει, να τους εκτιμήσει και να τους χρησιμοποιήσει κατάλληλα. Ο καλύτερος τρόπος διδασκαλίας, και ίσως ο μόνος βιβλικός, είναι η συμμελέτη. Ο φόβος μη τυχόν ξεφύγει ο έλεγχος της συνάθροισης, οδήγησε στις άλλες λύσεις όπως είναι το κήρυγμα από άμβωνος, η διάλεξη κλπ.

Βασική προϋπόθεση για την αποτελεσματικότητα της διακονίας είναι οι διδάσκαλοι να ζουν πρώτοι αυτά που διδάσκουν. Διαφορετικά δεν οικοδομούν, μάλλον βλάπτουν την Εκκλησία.

Επίλογος. «Η υπηρεσία στον πάσχοντα κόσμο και στην Εκκλησία». Διαγνώσαμε και περιγράψαμε, όσο πιο σύντομα γινόταν, την παθολογική κατάσταση του κόσμου που μας περιβάλλει. Τονίσαμε και υπογραμμίσαμε τον μοναδικό τρόπο με τον οποίο μπορούμε να βοηθήσουμε την κατάσταση: Ακολουθώντας το παράδειγμα του Καλού Σαμαρείτη, του Ευλογημένου Κυρίου μας Ιησού Χριστού, θα μπορέσουμε να απαλύνουμε τους πόνους και τις θλίψεις και να υπηρετήσουμε αληθινά.

Αλλά και μέσα στον κύκλο των πιστών η πρόθυμη υπηρεσία σ' οποιαδήποτε ανάγκη είναι τόσο απαραίτητη και αρεστή στον Θεό μας. Εξάλλου ας μη ξεχνούμε τα λόγια του Κυρίου μας στους μαθητές Του, όταν έγινε φιλονικία μεταξύ τους για το ποιος τάχα είναι ανώτερος: «Ποιος είναι ανώτερος; Αυτός που κάθεται στο τραπέζι ή αυτός που τον υπηρετεί; Δεν είναι αυτός που κάθεται στο τραπέζι; Εγώ όμως είμαι σαν τον υπηρέτη ανάμεσά σας» (Λουκ. 22:27).

Η ομιλία αυτή δόθηκε: Στο 27^ο Συνέδριο Νεολαίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στο Σούνιο, 13 Αυγούστου 1990, και στο Βιβλικό Συνέδριο Λεπτοκαρυάς, 26 Αυγούστου 1992.

Συντροφιά με την Ιησού - «Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν» (Ματθ. 14:13-21)

Ασφαλώς ο Κύριος είχε δίκιο. Στους μαθητές όμως φάνηκε να μιλάει παράλογα. Από την ανθρώπινη πλευρά, ήταν φανερό πως τα πλήθη έπρεπε να φύγουν. Μια ολόκληρη μέρα άκουγαν τον Ιησού και πολλοί απ' αυτούς δεν είχαν βάλει τίποτε στο στόμα τους. Πεινασμένοι και κουρασμένοι βρίσκονταν στο όριο της κατάπτωσης. Η μόνη λύση ήταν να σκορπίσουν και να ψάξουν για τροφή στα γύρω χωριά. Ο Κύριος όμως έχει εντελώς διαφορετική γνώμη, παράξενη και ασυμβίβαστη με την ανθρώπινη λογική. Μέσα στην ερημιά πεινασμένα πλήθη και ο Κύριος δηλώνει κατηγορηματικά: «Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν» (Ματθ. 14:16).

Δεν σας κάνει εντύπωση; Αν οι απλοί ακροατές που, πολλοί απ' αυτούς, πήγαιναν κοντά στον Ιησού από περιέργεια και για να δουν κάποιο θαύμα, αν, λοιπόν, οι απλοί ακροατές δεν είχαν λόγο ν' απομακρυνθούν από τον Ιησού, πολύ περισσότερο οι μαθητές Του, οι φίλοι Του, οι εκλεκτοί Του, οι σύντροφοί Του, οι αγαπημένοι Του. Αν τα πεινασμένα πλήθη δεν είχαν λόγο να φύγουν από τη συντροφιά του Ιησού παρ' όλη την πείνα τους, πολύ περισσότερο οι πιστοί του Χριστού δεν δικαιολογείται να φύγουμε από κοντά Του.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να φύγουμε από τη συντροφιά του Ιησού. Η ζωή μας ολόκληρη βρίσκεται στα χέρια του Κυρίου μας: «Γιατί μέσα σ' αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε» (Πρ. 17:28). Η διακήρυξη του Απ. Παύλου δεν είναι απλά μια ευχή ούτε ένα όραμα. Εκφράζει τη ζωντανή πραγματικότητα του κάθε γνήσιου παιδιού του Θεού. Δεν υπάρχει κανένας νόμος που να περιορίζει το χρόνο της επικοινωνίας μας με τον Κύριο.

Α. Δεν υπάρχει κανένας λόγος σήμερα να φύγουμε από τον Ιησού. Μέσα στην έρημο αυτού του κόσμου το μόνο καταφύγιο είναι ο Κύριος Ιησούς. Δεν υπάρχει λόγος να φύγουμε μακριά από τον αγαπημένο μας Κύριο.

Αδέλφια μου, εσείς που αγαπάτε τον Χριστό, δεν υπάρχει καμιά ανάγκη σήμερα να φύγετε από τον Ιησού. Αυτή τη στιγμή θα πρέπει να το πούμε καθαρά για όλους τους πιστούς: Δεν υπάρχει κανένας λόγος να φύγουν. Ίσως αντιμετωπίζεις δυσκολίες οικονομικές, προβλήματα επαγγελματικά. Αγωνίζεσαι να λύσεις το βιοτικό σου πρόβλημα. Πρόσεξε! Η λύση δεν βρίσκεται μακριά από τον Ιησού. Στην μεγαλύτερη στενοχώρια οι πιστοί του Χριστού απολαμβάνουμε εντονότερα την ζωντανή παρουσία Του. Οι ελλείψεις και τα προβλήματα μας φέρνουν πιο κοντά στον Ιησού.

Ας ακούσουμε τον Απ. Ιάκωβο: «Αδερφοί μου, να χαίρεστε όταν δοκιμάζεστε από πολλούς και διαφόρους πειρασμούς. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι μέσα από τη δοκιμασία της πίστεώς σας γεννιέται η υπομονή. Η υπομονή σας όμως πρέπει να κρατήσει ως το τέλος, για να γίνετε τέλειοι και ολοκληρωμένοι και να μην υστερείτε σε τίποτε» (Ιάκ. 1:2-4).

Στην αδυναμία μας ο ισχυρός βραχίονας του Κυρίου μας στηρίζει. Στη θλίψη μας η παρουσία Του μας παρηγορεί. Η συντροφιά με τον Ιησού είναι πηγή δύναμης και παρηγοριάς. «Δεν έχουμε αρχιερέα που να μην μπορεί να συμμεριστεί τις αδυναμίες μας. Αντίθετα, έχει δοκιμαστεί σε όλα, επειδή έγινε άνθρωπος σαν κι εμάς, χωρίς όμως να αμαρτίσει. Ας πλησιάσουμε, λοιπόν, με θάρρος το θρόνο της χάριτος του Θεού, για να μας σπλαχνιστεί και να μας δωρίσει τη χάρη του, την ώρα που τη χρειαζόμαστε» (Εβρ. 4:15,16).

Θα πεις ότι οι ανάγκες της καθημερινής ζωής είναι πιεστικές και χρειάζεται φροντίδα και μέριμνα. Κανείς δεν το αμφισβητεί, είναι πείρα όλων μας. Όμως καμιά φροντίδα και καμιά μέριμνα, όσο νόμιμη κι αν είναι, δεν πρέπει να σε απομακρύνει από τη συντροφιά με τον Ιησού. Ο Κύριος, στην αγάπη Του, φροντίζει για εμάς. Ενδιαφέρεται για όλες μας τις ανάγκες. Ο Ίδιος ταλαιπωρήθηκε, πείνασε και δίψασε και γνωρίζει πολύ καλά την κατάστασή μας. Γι' αυτό ο Απ. Πέτρος προτρέπει: «Αφήστε όλες σας τις φροντίδες σ' αυτόν, γιατί αυτός φροντίζει για σας» (Α' Πέτρ. 5:7).

Ίσως χρειάζεται να κοπιήσεις έντονα για να τα βγάλεις πέρα. Θέλεις να ζήσεις τίμια και παραγωγικά, κι είναι μια σωστή τοποθέτηση. Ο Χριστιανός οφείλει να εργάζεται και όχι να περιεργάζεται. Αλλά και πάλι, δεν υπάρχει λόγος να φύγεις από τον Χριστό. Ο Ιησούς εργάστηκε ως ξυλουργός στη Ναζαρέτ, γνωρίζει πολύ καλά τι σημαίνει κόπος και μόχθος και δεν ντρέπεται να συναναστρέφεται τους ανθρώπους του μόχθου. Ο Ιησούς, που πήρε του δούλου τη μορφή και φόρεσε του δούλου την περιβολή, δεν περιφρονεί τους ανθρώπους που κοπιάζουν για το καθημερινό τους ψωμί.

Η εργατικότητα δεν είναι εμπόδιο για την επικοινωνία με τον Ιησού. Ο Ιησούς δεν αποκάλυψε τον Εαυτό Του στους αργόσχολους του παλατιού του Ηρώδη, αλλά στους άγρυπνους βοσκούς της Βηθλεέμ και στους σκληραγωγημένους ψαράδες στη λίμνη της Γαλιλαίας. Η εργασία κουράζει το σώμα, όμως η καρδιά και το πνεύμα μας μπορεί να στρέφεται στον Κύριο.

Δεν υπάρχει καμιά τίμια εργασία κάτω από τον ήλιο που να είναι λόγος να φύγεις από τον Ιησού. Όταν τα μέλη σου είναι κατάκοπα, το πνεύμα σου μπορεί να βρει ανάπαυση στην παρουσία του Κυρίου. Ας ακούσουμε ξανά την

πρόσκληση του Ιησού: «Ελάτε σ' εμένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας ξεκουράσω» (Ματθ. 11:28).

«Δεν ξέρετε, δε μάθατε; Ο Κύριος είν' ο αιώνιος Θεός. Της γης τα πέρατα δημιούργησε. Ούτε κουράζεται ούτε εξασθενεί, και η σοφία του είναι ανεξερεύνητη. Στους κουρασμένους δίνει δύναμη, στεριώνει τους αδύνατους. Ακόμα και οι νέοι κουράζονται κι εξασθενούν, τα παλικάρια τα γερά σκοντάφτουνε και πέφτουν. Μα εκείνοι που στον Κύριο ελπίζουν, ανανεώνουν τις δυνάμεις τους. Φτερά αποκτούνε σαν του αϊτού, τρέχουν χωρίς να εξασθενούν, βαδίζουνε δίχως και ν' αποσταίνουν» (Ησ. 40:28-31).

Αν πεις πως είσαι πλούσιος και έλυσες το βιοτικό σου πρόβλημα, ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος. Πραγματικά, πόσες φορές ο πλούτος απομάκρυνε τους ανθρώπους από τον Χριστό. «Ο χρυσός και το Ευαγγέλιο σπάνια συμβαδίζουν» είχε πει ο Ιωάννης Βουνιάνος. Στην περίπτωση του πλούσιου νέου ο Κύριος είχε δηλώσει: «Σας βεβαιώνω πως δύσκολα θα μπει πλούσιος στη βασιλεία του Θεού. Και σας το επαναλαμβάνω: Είναι ευκολότερο να περάσει καμήλα από βελονότρυπα, παρά να μπει πλούσιος στη βασιλεία του Θεού» (Ματθ. 19:23,24).

Είναι δυστύχημα ότι πολύ συχνά ο πλούτος θαμπώνει τα μάτια των ανθρώπων και δεν μπορούν να δουν την ομορφιά του Ιησού Χριστού. Τα πλούτη φέρνουν μαζί τους πολλές σκοτούρες και βάρη. Όμως κι εδώ υπάρχει ελπίδα: «Αυτό είναι αδύνατο για τους ανθρώπους. Για τον Θεό όμως όλα είναι δυνατά» (Ματθ. 19:26). Ο Ιησούς Χριστός είναι δυνατός να ελευθερώσει και από τα δεσμά του πλούτου.

Η συντροφιά με τον Ιησού είναι εντελώς διαφορετική από κάθε άλλη ανθρώπινη επικοινωνία. Και τα πιο αγαπημένα μας πρόσωπα δεν είναι δυνατό να τα έχουμε διαρκώς κοντά μας. Είμαστε ως άνθρωποι περιορισμένοι στο χώρο και στο χρόνο. Για τον Κύριό μας δεν υπάρχει κανένας περιορισμός.

Στον καθένα μας σήμερα ο Κύριος απευθύνει την προτροπή: «Δεν υπάρχει κανένας λόγος να φύγεις». Όταν ο πόνος και η θλίψη μας προσβάλλουν, ο Κύριος Ιησούς μας αγκαλιάζει και μας δίνει παρηγοριά και ανακούφιση. Στον Χριστό μπορείς να καταφεύγεις κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες και περιστάσεις της ζωής. «Μείνετε ενωμένοι μαζί μου» (Ιωάν. 15:3), είναι η παράκληση και η συμβουλή του Ιησού, που απευθύνεται στον καθένα μας ξεχωριστά. «Γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν. 15:5).

Β. Καμιά μελλοντική ανάγκη δεν μπορεί να μας υποχρεώσει να φύγουμε από τον Ιησού. Δεν γνωρίζουμε τι μας επιφυλάσσει το μέλλον. Όμως μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα, πως τίποτε δεν μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού. Καμιά ανάγκη δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στη σχέση μας με τον Κύριό μας. «Απ' το δικό του πλούτο πήραμε όλοι εμείς τη μια δωρεά πάνω στην άλλη» (Ιωάν. 1:16). Στον καιρό της ανάγκης καταφεύγουμε στον Κύριο και βρίσκουμε χάρη και έλεος. Μας το υποσχέθηκε και «είναι αξιόπιστος και αληθινός».

Μέσα στον πλούτο του ελέους Του συγχώρησε τις αμαρτίες μας, μας ανόρθωσε, μας αναγέννησε, μας ζωοποίησε, μας έκανε παιδιά του Θεού αγαπητά και μετόχους της βασιλείας Του. Όλες οι πνευματικές μας αναζητήσεις και ανάγκες βρίσκουν την εκπλήρωσή τους στην παρουσία του Κυρίου μας. Αν αναζητάς την αλήθεια, ο Κύριος Ιησούς είναι «η αλήθεια». Αν επιθυμείς τον αγιασμό, δεν υπάρχει λόγος να φύγεις μακριά από τον Άγιο και Αναμάρτητο. Η προσκύνηση του Θεού «εν πνεύματι και αληθεία» (Ιωάν. 4:23), η στενή και καθημερινή κοινωνία με τον Κύριό μας, είναι ο καλύτερος τρόπος για την πνευματική μας ανάπτυξη. Ο Μεγάλος Αρχιερέας, ο Κύριος Ιησούς Χριστός, μεσιτεύει για μας στα δεξιά του θρόνου του Πατέρα. Όλες οι ανάγκες μας βρίσκουν τη λύση τους στον Παντοδύναμο Κύριό μας: «Έτσι κι όλες τις δικές σας ανάγκες θα τις καλύψει ο Θεός μου σύμφωνα με τον πλούτο του, που μας χαρίζει δια του Ιησού Χριστού, για να δοξάζεται η αγαθότητά του» (Φιλ. 4:19).

Δεν γνωρίζουμε τι μας επιφυλάσσει το μέλλον. Περιφρόνηση και διωγμοί ήταν η πείρα πολλών αγίων που προηγήθηκαν και είναι ενδεχόμενο παρόμοια μονοπάτια να περάσουμε στο μέλλον. Ο δρόμος του Χριστού είναι στενός και ανηφορικός. Πολλές οι δυσκολίες και τα εμπόδια, όμως ο Κύριός μας είναι πιστός σύντροφος και οδηγός. Η υπόσχεσή Του είναι: «Δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω» (Εβρ. 13:5). Εξάλλου ο Λόγος του Θεού μας προειδοποιεί: «Για να μπούμε στη βασιλεία των ουρανών, πρέπει να περάσουμε από πολλούς διωγμούς» (Πρ. 14:22).

Οι δοκιμασίες και οι θλίψεις για το όνομα του Χριστού μας φέρνουν πιο κοντά στον «άνθρωπο των θλίψεων» (Ησ.53:3), τον Κύριο Ιησού. Πλάθουν πάνω μας και μέσα μας τον χαρακτήρα του Κυρίου μας, ο Υιός του Θεού είναι μαζί μας. «Και τώρα λέει ο Κύριος, ο δημιουργός σου Ιακώβ, ο πλάστης σου Ισραήλ: «Μη φοβάσαι, γιατί εγώ σε λύτρωσα. Σου 'δωσα τ' όνομά μου, δικός μου είσαι. Όταν περνάς απ' τα νερά, εγώ θα 'μαι μαζί σου. Κι όταν περνάς ποτάμια, δε θα καταποντίζεσαι.» (Ησ. 43:1,2).

Δε γνωρίζουμε την ορμή ούτε το βάθος των ποταμών που θα διαβούμε. Ελάχιστα γνωρίζουμε για τα όρη των δοκιμασιών που θα ορθωθούν μπροστά μας. Εκείνο για το οποίο είμαστε βέβαιοι είναι ότι ο Αρχηγός της σωτηρίας

μας δε θα μας αφήσει μόνους. Με τη χάρη και το έλεός Του θα μας οδηγήει, θα μας παρηγορεί, θα μας στηρίζει και θα μας ενισχύει. Αν χρειαστεί να διαβούμε την κοιλάδα της σκιάς του θανάτου, τότε, όσο ποτέ άλλοτε, η παρουσία του Νικητή του θανάτου μάς είναι εντελώς απαραίτητη: «Κι είμαι πραγματικά βέβαιος πως ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελιοι ούτε άλλες ουράνιες δυνάμεις ούτε παρόντα ούτε μέλλοντα ούτε κάτι άλλο είτε στον ουρανό είτε στον άδη ούτε κανένα άλλο δημιουργήμα θα μπορέσουν ποτέ να μας χωρίσουν από την αγάπη του Θεού για μας, όπως αυτή φανερώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας» (Ρωμ. 8:38,39). Δεν υπάρχει καμιά ανάγκη τώρα ούτε στο μέλλον θα υπάρξει, που να μπορεί να διακόψει την κοινωνία μας με τον Κύριο.

Γ. Καμιά δύναμη δεν είναι σε θέση να μας απομακρύνει από τον Ιησού.

α. Ο κόσμος με τις προκλήσεις του και τα ποικίλα θέλητρα που διαθέτει, είναι ένας πραγματικός κίνδυνος. Τρομάζει τους δειλούς, παραπλανά τους ανυποψίαστους. Ο μεγαλύτερος και πιο επικίνδυνος πειρασμός για τον πιστό και την Εκκλησία ήταν και είναι η συμμόρφωση με τον κόσμο. Η υιοθέτηση των κοσμικών προτύπων και επιδιώξεων, η ταύτιση με τη νοοτροπία του κόσμου και η εξομοίωση στα σχέδια και στους σκοπούς του κόσμου, είναι ένας δρόμος πολύ επικίνδυνος, γιατί είναι ύπουλος και τρομερά ολισθηρός.

Είναι πολύ δύσκολο να είσαι διαφορετικός. «Μην αγαπάτε τον κόσμο, μήτε όσα είναι του κόσμου. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, δεν έχει μέσα του την αγάπη για τον Πατέρα. Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου- οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχάρα ν' αποχτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, και η υπεροψία πως κατέχουμε γήινα αγαθά-δεν προέρχονται από τον Πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο. Ο κόσμος όμως παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι να κατέχουν μέσα σ' αυτόν. Ενώ όποιος εκτελεί το θέλημα του Θεού θα ζήσει αιώνια» (Α' Ιωάν. 2:15-17).

Η αγάπη του κόσμου και η αγάπη του Θεού δεν συμβιβάζονται, δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Όσο αυξάνει η αγάπη του κόσμου, τόσο μειώνεται η αγάπη του Θεού. Όταν μέσα μας αναπτυχθεί η αγάπη του κόσμου, παύει να υφίσταται γνήσια πνευματική ζωή.

Δεν σταυρωθήκαμε ως προς τον κόσμο και τις επιθυμίες του; Πως, λοιπόν, μπορούμε να ζούμε ξανά μέσα σ' αυτές; «Κανείς δεν μπορεί να είναι δούλος σε δυο κυρίους. Γιατί ή θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήσει τον άλλο, ή θα στηριχτεί στον ένα και θα περιφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να είστε δούλοι και στον Θεό και στο χρήμα» (Ματθ. 6:24).

Ποια είναι τα πρότυπά μας; Ποιον κύριο υπηρετούμε; Η τελική επιλογή είναι δική μας. Το κοσμικό πνεύμα έρχεται ύπουλα και χτυπάει στα πιο αδύνατα σημεία. Ξυπνάει τα κατώτερα ένστικτα, τα πάθη και τις αμαρτωλές επιθυμίες. Γι' αυτό το λόγο μας προειδοποιεί ο Κύριος Ιησούς: «Προσέξτε καλά τους εαυτούς σας. Μην παραδοθείτε στην κραιπάλη και στη μέθη και στις βιοτικές ανάγκες, και σας αιφνιδιάσει η ημέρα εκείνη. Γιατί θα 'ρθεί σαν την παγίδα σε όλους τους κατοίκους της γης. Να μένετε λοιπόν άγρυπνοι και να προσεύχεστε αδιάκοπα, για να μπορέσετε να ξεπεράσετε όλα όσα είναι να συμβούν, και να παρουσιαστείτε μπροστά στον Υιό του Ανθρώπου» (Λουκ. 21:34-36).

Δεν είναι ανάγκη να παγιδευτούμε από τον κόσμο, δεν πρέπει να μπλεχτούμε στα δίχτυα του. Ο θείος Παράκλητος προπορεύεται και μας προειδοποιεί για τους κινδύνους που διατρέχουμε. Αρκεί να είμαστε άγρυπνοι και να έχουμε τα πνευματικά μας αυτιά και μάτια ανοιχτά και τις καρδιές μας συντονισμένες στο θέλημα του Θεού. «Έτσι δε θα βγει κερδισμένος από μας ο σατανάς. Γνωρίζουμε καλά τις επιδιώξεις του» (Β' Κορ. 2:11).

Σε καμιά περίπτωση δεν δικαιολογείται να υποχωρήσουμε και ν' απομακρυνθούμε από τη συντροφιά του Ιησού. Καλούμαστε να μείνουμε σταθεροί στην πίστη, στην ομολογία και στην πορεία μας. Ο Κύριος Ιησούς είναι πρόθυμος και δυνατός να μας δώσει τη νίκη και το θρίαμβο απέναντι σ' όλους τους πειρασμούς του κόσμου. «Αφού κάθε παιδί του Θεού μπορεί να νικήσει τον κόσμο.. Να πως μπορούμε να νικούμε τον κόσμο: με την πίστη μας» (Α' Ιωάν. 5:4).

β. Ο σατανάς, ο εχθρός των ψυχών μας, είναι ένας άλλος κίνδυνος. Ο σατανάς είναι ισχυρός αλλά ο Κύριός μας είναι ασύγκριτα ισχυρότερος. Ο Λόγος του Θεού τον ονομάζει διάβολο και πονηρό γιατί παραμονεύει σε κάθε μας βήμα και χρησιμοποιεί ύπουλες μεθόδους. Είναι ο πατέρας του ψεύδους και προσπαθεί με κάθε τρόπο να μας εξαπατήσει. «Να είστε νηφάλιοι και άγρυπνοι. Ο αντίπαλός σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι και βρυχάται, ζητώντας κάποιον να καταβροχθίσει. Αντισταθείτε του, λοιπόν, μένοντας ακλόνητοι στην πίστη σας. Να ξέρετε πως τις ίδιες δοκιμασίες υπομένουν κι οι αδερφοί σας Χριστιανοί σ' όλο τον κόσμο» (Α' Πέτρ. 5:8, 9). Μόνο στη συντροφιά με τον Ιησού υπάρχει ασφάλεια. Προσευχή και εγρήγορση είναι η άμυνά μας. Στην πνευματική χαλάρωση βρίσκει ο σατανάς την ευκαιρία να προσβάλλει τα θύματά του. Η απομάκρυνση από τον Ιησού μας αποδυναμώνει και γινόμαστε εύλωτοι, εύκολη λεία του εχθρού. Προσπάθεια του σατανά είναι να μας απομονώσει και να μας χτυπήσει. Δεν υπάρχει κανένας λόγος ν' απομακρυνθούμε από τον Καλό Ποιμένα μας.

γ. Η απατηλή καρδιά. Εκτός από τον κόσμο και το σατανά θα πρέπει να γνωρίζουμε τον τρομερό κίνδυνο που προέρχεται από την ίδια την καρδιά μας: «Ανεξερεύνητα είναι τα βάθη της ανθρώπινης καρδιάς! Είναι τόσο απατηλή και αδιόρθωτη. Ποιος μπορεί να τη γνωρίσει σε βάθος; Εγώ ο Κύριος εξερευνώ τα βάθη της καρδιάς, γνωρίζω τις πιο μύχιες επιθυμίες του ανθρώπου, για ν' ανταποδώσω στον καθένα ανάλογα με τη ζωή του και με τα έργα του» (Ιερ. 17:9,10). «Γιατί από την καρδιά βγαίνουν πονηρές σκέψεις, φόνοι, μοιχείες, πορνείες, κλοπές, ψευδομαρτυρίες, βλαστήμιες. Όλα αυτά κάνουν ακάθαρτο τον άνθρωπο.» (Ματθ. 15:19,20).

Η χάρη του Θεού και η δύναμη του Αγίου Πνεύματος σ' αυτό αποβλέπουν. «Άλλωστε όσοι είναι του Χριστού έχουν σταυρώσει τον αμαρτωλό εαυτό τους μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες του» (Γαλ. 5:24). Ο Κύριος Ιησούς θέλει να είναι Κύριος σ' όλη την ύπαρξή μας, θέλει να κατοικεί σ' όλα τα διαμερίσματα της καρδιάς μας. Πολύ σοφά ο συγγραφέας του βιβλίου των Παροιμιών προτρέπει: «Πρόσεχε ακόμα πιο πολύ τις μύχιες σκέψεις της καρδιάς σου, γιατί απ' αυτήν καθορίζεται η ζωή» (Παρ. 4:23).

Όλη η πνευματική μας πορεία εξαρτάται από το περιεχόμενο και τη διάθεση της καρδιάς μας. Όσον αφορά το περιεχόμενο της καρδιάς μας εξαρτάται με τι το τροφοδοτούμε. Ο Απ. Παύλος συμβουλεύει: «Τέλος, αδερφοί μου, ό,τι είναι αληθινό, σεμνό, δίκαιο, καθαρό, αξιαγάπητο, καλόφημο, ό,τι έχει σχέση με την αρετή και είναι άξιο επαίνου, αυτό να έχετε στο μυαλό σας» (Φιλ. 4:8). «Δώσ' μου, γιε μου, την καρδιά σου και πάρε τη ζωή μου για παράδειγμα» (Παρ. 23:26). Ο οξύς χαρακτήρας και η σκληρή καρδιά μαλακώνουν και θεραπεύονται στη συντροφιά με τον Ιησού.

δ. Η ψυχρότητα της Χριστιανικής Εκκλησίας. Ο κόσμος, ο σατανάς, η ίδια η απατηλή καρδιά μας, όλα μαζί συμμαχούν για να μας απομακρύνουν από τη συντροφιά του Κυρίου μας. Όμως υπάρχει και μια άλλη δύναμη που συχνά εμποδίζει τα παιδιά του Θεού στην πνευματική τους πρόοδο. Είναι η ψυχρότητα της τοπικής Χριστιανικής Εκκλησίας.

Πολλοί πιστοί, ιδιαίτερα στα πρώτα τους βήματα, σκοντάφτουν και απομακρύνονται από τη συντροφιά με τον Ιησού, εξαιτίας της ασυνέπειας εκείνων, που ομολογούν τον Χριστό αλλά δε ζουν για τον Χριστό. Νιώθουν την ατμόσφαιρα της Εκκλησίας παγερή και ο ζήλος τους σβήνει, ο ενθουσιασμός τους υποχωρεί και χάνουν την πρώτη αγάπη. Εδώ βρίσκεται η βαριά ευθύνη όλων μας. Η συνέπεια, η ειλικρίνεια και η ακεραιότητα του χαρακτήρα αποτελούν αρετές του γνήσιου Χριστιανού, για τις οποίες δε χωράει κανένας συμβιβασμός.

Στους γραμματείς και στους Φαρισαίους της εποχής Του ο Κύριος Ιησούς ήταν ιδιαίτερα καυστικός: «Αλίμονο σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί κλείνετε στους ανθρώπους το δρόμο για τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε εσείς μπαίνετε ούτε το επιτρέπετε σ' όσους θέλουν να μπουν» (Ματθ. 23:14).

Όμως, αδελφέ μου, κι αν ακόμη βρεθείς μέσα σε μια τόσο κρύα ατμόσφαιρα, μη χάνεις το θάρρος σου, δεν υπάρχει λόγος να φύγεις μακριά από τον Χριστό, Η σχέση του καθενός μας με το Ζωντανό Χριστό είναι προσωπική. Ακόμη και μέσα στην Εκκλησία των Σάρδεων υπήρχαν ονόματα που δε μόλυναν τη στολή τους. Ζούσαν ζωή αγιασμού μέσα στη γενική κατάπτωση. Μέσα στο σκοτάδι το φως του Χριστού λάμπει εντονότερα. Με το ζωντανό σου παράδειγμα μιας ζωής κοντά στον Χριστό, μπορείς να συντελέσεις στην αναζωπύρωση και στην αναθέρμανση των άλλων.

Υπάρχει μεγαλύτερη πρόκληση; Υπάρχει υψηλότερος στόχος; Ο Θεός μπορεί να εργαστεί θαυμάσια και με τους λίγους. Και οι γνήσιοι πιστοί του Χριστού δεν έλλειψαν ακόμη και στις πιο σκοτεινές περιόδους της ανθρώπινης ιστορίας. Τι καλύτερο από του να χρησιμοποιηθείς ως εύχρηστο όργανο στα χέρια του Κυρίου; Με το σταθερό περπάτημά μας συντροφιά με τον Χριστό, έχουμε γαλήνη στην καρδιά και το φως του Ουρανού φωτίζει ακατάπαυστα το μονοπάτι μας.

Έχουμε φωτεινά παραδείγματα των αγίων που προηγήθηκαν. Ο Ενώχ έζησε σε μια σκοτεινή περίοδο του κόσμου κι όμως περπάτησε μαζί με τον Θεό 365 ολόκληρα χρόνια. Είχε υποχρεώσεις και ο Ενώχ, μεγάλωσε γιους και θυγατέρες και είχε όλες τις φροντίδες του σπιτικού του. Όλα αυτά δε στάθηκαν εμπόδιο στη στενή σχέση του με τον Κύριο. Γιατί όχι κι εμείς; Παρόμοιες είναι οι φροντίδες μας, η χάρη του Θεού όμως είναι ικανή να μας χαρίσει μια συνεχή και αδιάκοπη κοινωνία με το Ζωντανό Χριστό.

Τώρα περνούμε την ερημιά του κόσμου. Οι δυσκολίες και τα προβλήματα είναι φυσικά επακόλουθα της σημερινής μας κατασκευής. Μπροστά μας ανατέλλει η δόξα του Ουρανού, η ζωντανή ελπίδα της παρουσίας του Κυρίου μας. Το στεφάνι της δόξας, που μας περιμένει, είναι τόσο σημαντικό ώστε αξίζει ν' αγωνιστούμε τον καλό αγώνα της πίστεως μέχρι τέλους.

Αν ο καθένας από εμάς ρίξει μια ματιά στην πνευματική του πορεία μέχρι σήμερα, θα διαπιστώσει πως πολλές φορές ανησυχήσαμε, αστοχήσαμε, δείξαμε ολιγοπιστία, χάσαμε τη στενή κοινωνία μας με τον Ιησού και το λάθος ήταν αποκλειστικά δικό μας. Ο Κύριος όμως στάθηκε καλός απέναντί μας. Μας συγχώρησε, μας δέχθηκε, μας

ανόρθωσε και μας στήριξε. Πόσο Τον ευχαριστούμε και Τον δοξάζουμε!

Δεν υπάρχει κανένας λόγος ν' απομακρυνθούμε και να χάσουμε τη στενή και γλυκιά κοινωνία μας με τον Κύριο Ιησού Χριστό. «Ας έχει δόξα ο Κύριος που μέρα με τη μέρα σηκώνει το φορτίο μας, της σωτηρίας μας ο Θεός» (Ψαλμ. 68:20). Αμήν!

Το αστέρι του Ια κόβ (Αριθ. 24:14-19)

Από το 22° έως και το 24° κεφάλαιο του βιβλίου των Αριθμών, πρωταγωνιστικό ρόλο παίζει η τραγική μορφή ενός παράξενου προφήτη, του Βαλαάμ. Στην Π. Διαθήκη αποστολή του προφήτη ήταν να ευλογεί το λαό και να προφητεύει στο όνομα του Κυρίου. Απ' αυτή την άποψη ο Βαλαάμ εκπλήρωσε τους όρους του αληθινού προφήτη. Στην εισαγωγή της προφητείας του αναφέρεται στις ικανότητές του: «Λόγος του Βαλαάμ, γιου του Βεώρ, λόγος του ανθρώπου, που έχει ανοιχτά τα μάτια του. Λόγος εκείνου που ακούει τα λόγια του Θεού και που τις σκέψεις του Υψίστου τις γνωρίζει. Που βλέπει οράματα του Παντοδύναμου» (Αριθ. 24:15,16). Ο προφήτης τον παλιό καιρό λεγόταν «βλέπων» επειδή πριν μιλήσει έπρεπε ν' ακούσει και να δει τι ο Θεός είχε να του πει. Όμως υπάρχει τρομερή αντίφαση στη ζωή και στην πορεία αυτού του ανθρώπου. Είναι γεμάτος με τη γνώση του Θεού αλλά είναι εντελώς ξένος στη χάρη Του. Γνωρίζει την αλήθεια, όμως βρίσκεται έξω από τη σφαίρα της αγάπης του Θεού. Ονομάζει τον Θεό «Υψιστο», χρησιμοποιώντας ένα τόσο τιμητικό τίτλο για τον Κύριο, αλλά δεν έχει καθόλου φόβο Θεού μέσα του. Είναι τόσο κοντά στη βασιλεία των Ουρανών όμως μένει απ' έξω. Από τη μια μεριά ευλογεί το λαό του Θεού, κι από την άλλη συμβουλεύει το βασιλιά Βαλάκ να βάλει παγίδα και πρόσκομμα στους Ισραηλίτες. Μια μέθοδος σατανική, που οδήγησε το λαό Ισραήλ στην αμαρτία, με αποτέλεσμα το θάνατο είκοσι τεσσάρων χιλιάδων ατόμων. Ο Λόγος του Θεού, στην Β' Επιστολή του Πέτρου καθώς και στην Επιστολή του Ιούδα, μας προτρέπει να προσέξουμε την πλάνη του Βαλαάμ και να μην ακολουθήσουμε τη διεστραμμένη οδό του.

Ας έρθουμε όμως στην προφητεία του, που είναι το θέμα μας σήμερα: «Τον βλέπω, αλλά όχι τώρα. Τον ατενίζω, μα όχι από κοντά. Ένα αστέρι θ' ανατείλει απ' τον Ιακώβ, ραβδί ηγεμονικό θα υψωθεί απ' τον Ισραήλ» (Αριθ. 24:17). Εδώ έχουμε την προφητεία του Βαλαάμ, σχετικά με ένα πρόσωπο που θα εμφανιζόταν αργότερα και θ' αποτελούσε το στεφάνι και τη δόξα του λαού Ισραήλ. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η προφητεία αυτή αναφέρεται αρχικά στο Δαβίδ, και βρήκε την εφαρμογή της τετρακόσια χρόνια αργότερα, όταν ο Δαβίδ, ως βασιλιάς του Ισραήλ, κατατρόπωνε τους εχθρούς του λαού του Θεού.

Όμως, όπως συμβαίνει και σε πολλές άλλες προφητείες, ο πραγματικός σκοπός της προφητείας είναι να παρουσιάσει τον Κύριο Ιησού, τον αναμενόμενο Μεσσία. Ο Θεός, μέσα στην αγαθή Του πρόθεση και στην αιώνια βουλή Του, θέλει να δώσει προειδοποίηση, δεκαπέντε αιώνες νωρίτερα, για τον ερχομό του Χριστού. Και αναγγέλλει τον ερχομό Του όχι μόνο στους Ιουδαίους αλλά και στους Εθνικούς. Το Ευαγγέλιο του Χριστού και η βασιλεία του Θεού δε θα περιοριζόταν στα όρια της χώρας του Ισραήλ, αλλά θα επεκτεινόταν σ' ολόκληρο τον κόσμο.

«Τον βλέπω, αλλά όχι τώρα». Τον βλέπει ο Βαλαάμ στην όρασή του αλλά σε μεγάλο βάθος χρόνου, στο μέλλον. «Τον ατενίζω, μα όχι από κοντά». Ο διεστραμμένος άνθρωπος, ο Βαλαάμ, δε θα δει τον Χριστό από κοντά, αλλά μόνο ως Κριτή. Ο Ιωάννης της Πάτμου διακηρύττει: «Νάτος, έρχεται μέσα στα σύννεφα και θα τον δούνε όλοι, ακόμα κι όσοι τον κεντήσαν με τη λόγχη, και θα θρηνήσουν εξαιτίας του όλοι οι λαοί της γης. Ναι, σίγουρα θα γίνει αυτό» (Απ. 1:7).

Και το ερώτημα προβάλλει αμείλικτο μπροστά στον καθένα μας: Είσαι έτοιμος να συναντήσεις τον Θεό; Θα Τον δεις θέλεις, δεν θέλεις, δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής. Τον περιμένεις ως Σωτήρα σου προσωπικό ή θα είναι ο Κριτής σου; «Είναι φοβερό να πέσει κανείς στα χέρια του αληθινού Θεού» (Εβρ. 10:31). «Να, τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας» (Β' Κορ. 6:2).

«Ένα αστέρι θ' ανατείλει απ' τον Ιακώβ» (Αριθ. 24:17). Ο Λόγος του Θεού συχνά παίρνει εικόνες από τη φυσική Δημιουργία για να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε πνευματικές αλήθειες. Εδώ, το Άγιο Πνεύμα, χρησιμοποιώντας το συμβολισμό του αστεριού, θέλει να μας παρουσιάσει κάποιες πλευρές του χαρακτήρα και της δόξας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Έχουμε μπροστά μας ένα έμβλημα, «το αστέρι του Ιακώβ», και το αστέρι στη βιβλική ορολογία είναι για εμάς:

Α. Το σύμβολο της εξουσίας του Χριστού.

Σημαντικά πρόσωπα της κοινωνίας π.χ. κυβερνήτες. ελευθερωτές κ.λπ., χαρακτηρίζονται «αστέρες» Όμως πάνω από κάθε ανθρώπινη εξουσία:

α. Στον Χριστό ανήκει δικαιοματικά αυτός ο συμβολισμός, γεννήθηκε ως Βασιλιάς.

Ο προφήτης Ησαΐας, επτά αιώνες π.Χ., αναγγέλλει τη γέννηση του Χριστού ως γεγονός: «Διότι γεννήθηκε για μας ένα παιδί, μας δόθηκε ένας γιος. Πάνω στους ώμους του η εξουσία θα μένει και τ' όνομά του θα 'ναι: Σύμβουλος θαυμαστός, Θεός ισχυρός, αιώνιος Πατέρας και της Ειρήνης Άρχοντας. Μεγάλη θα 'ναι η εξουσία του, και η ειρήνη ατέλειωτη. Στο θρόνο θα καθίσει του Δαβίδ και το βασίλειό του θα το θεμελιώσει και θα το στηρίξει στο

δίκαιο και στο σωστό από τώρα και για πάντα. Αυτό θα το κάνει η φλογερή αγάπη του Κυρίου του σύμπαντος» (Ησαΐας: 9:5,6).

Παρόμοια λόγια χρησιμοποίησε ο άγγελος του Κυρίου στην προαναγγελία της γέννησης του Ιησού από την παρθένο Μαρία: «Μη φοβάσαι, Μαριάμ, ο Θεός σου έδωσε τη χάρη του. Θα μείνεις έγκυος, θα γεννήσεις γιο και θα τον ονομάσεις Ιησού. Αυτός θα γίνει μέγας και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου. Σ' αυτόν θα δώσει ο Κύριος ο Θεός το θρόνο του Δαβίδ, του προπάτορά του. Θα βασιλέψει για πάντα στους απογόνους του Ιακώβ και η βασιλεία του δε θα έχει τέλος» (Λουκ. 1:30-33).

β. Ο Χριστός απέκτησε την εξουσία νικώντας τον εχθρό.

Ο Κύριος Ιησούς όχι μόνο γεννήθηκε Βασιλιάς αλλά νίκησε τον εχθρό στην έρημο, στη Γεθσημανή και τελικά και ολοκληρωτικά στο Γολγοθά: «Αφαίρεσε τη δύναμη που είχαν οι δαιμονικές αρχές και εξουσίες και τις διαπόμπεψε, σέρνοντάς τες νικημένες στο θρίαμβο του σταυρού του Χριστού» (Κολ. 2:15).

γ. Η εξουσία του Χριστού είναι ευεργετική.

«Εσείς όμως είστε η εκλεκτή γενιά, το βασιλικό ιερατείο, το άγιο έθνος, ο λαός τον οποίο διάλεξε ο Θεός, για να διακηρύξετε τα μεγαλεία εκείνου που σας οδήγησε απ' το σκοτάδι στο θαυμαστό του φως» (Α' Πέτρ. 2:9). «Εκείνος μας έσωσε και μας κάλεσε να γίνουμε λαός του, όχι εξαιτίας των έργων μας, αλλά γιατί ο ίδιος το θέλησε και μας έδωσε τη χάρη του δια του Ιησού Χριστού. Αυτή η χάρη είχε δοθεί προαιώνια, φανερώθηκε όμως τώρα με την εμφάνιση στη γη του σωτήρα μας Ιησού Χριστού, που με το ευαγγέλιο κατήγησε το θάνατο κι έκανε να λάμπει η άφθαρτη ζωή» (Β' Τιμ. 1:9,10). Με τη δύναμη του Χριστού μπορούμε να είμαστε νικητές και θριαμβευτές για τη δόξα του Θεού.

Β. Το μεγαλείο της λαμπρότητας του Χριστού.

Στο τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου του Δανιήλ συναντούμε τη θαυμάσια προφητεία: «Θα σωθούν, όμως, από το λαό σου όλοι εκείνοι που τα ονόματά τους είναι γραμμένα στο βιβλίο του Θεού. Πολλοί που έχουν πεθάνει θ' αναστηθούν, άλλοι για να ζήσουν αιώνια κι άλλοι για ν' αντιμετωπίσουν αιώνια ντροπή και περιφρόνηση. Οι συνετοί όμως θα λάμπουν σαν το λαμπρό στερέωμα, κι εκείνοι που βοήθησαν πολλούς να μείνουν πιστοί, θα λάμπουν επίσης σαν αστέρια για πάντα» (Δαν. 12:1-3).

Αν οι πιστοί του Χριστού, που παίρνουν το φως τους από τον Κύριο, θα λάμπουν σαν αστέρια, πόσο μάλλον ο Κύριος Ιησούς! Ο Απ. Παύλος, απολογούμενος μπροστά στο βασιλιά Αγρίππα, δηλώνει: «είδα στο δρόμο, βασιλιά μου, μέρα μεσημέρι, ένα φως από τον ουρανό, πιο λαμπρό από τον ήλιο, να με περιβάλλει με τη λάμψη του» (Πραξ. 26:13).

α. Το μεγαλείο της λαμπρότητας του Χριστού στην αγιότητά Του.

Στον ύμνο του Μωυσή, αμέσως μετά το μεγαλειώδες πέραςμα της Ερυθράς θάλασσας, ακούμε να διερωτάται: «Ποιος, Κύριε, απ' τους θεούς συγκρίνεται μ' εσένα; Ποιος είναι σαν εσένα στη δικαιοσύνη ένδοξος, στα έργα φοβερός και τεχνουργός θαυμάτων;» (Εξ. 15:11).

Ο Ιωάννης, ο δούλος του Χριστού, δίνει τη δική του μαρτυρία: «Είδα κάτι σαν γυάλινη θάλασσα ανακατεμένη με φωτιά. Είδα κι εκείνους που νίκησαν το θηρίο, το άγαλμά του και τον αριθμό του ονόματός του, να στέκονται πάνω σε γυάλινη θάλασσα. Κρατούσαν κιθάρες θεϊκές και τραγουδούσαν το άσμα του Μωυσή, του δούλου του Θεού, και το άσμα του Αρνίου, λέγοντας: «Μεγάλα και θαυμαστά τα έργα σου, Κύριε, παντοκράτορα Θεέ! Δίκαιες κι αληθινές οι ενέργειές σου, βασιλιά των εθνών! Ποιος δε θα φοβηθεί, Κύριε, και ποιος δε θα δοξάσει το όνομά σου; Εσύ μονάχα είσαι άγιος κι όλα τα έθνη θα έρθουν και θα σε προσκυνήσουν, γιατί φανερώθηκαν οι βουλές σου» (Απ. 15:2-4).

Ακόμη και στην ανθρώπινη μορφή Του ο Κύριός μας ήταν ο μόνος αναμάρτητος. Μπορούσε να προκαλέσει τα πλήθη με την ερώτηση: «Ποιος από σας μπορεί να αποδείξει πως έκανα κάποια αμαρτία;» (Ιωάν. 8:46). Ο Απ. Πέτρος δηλώνει κατηγορηματικά: «Αυτός αμαρτία δεν έκανε, και δόλος στο στόμα του δεν βρέθηκε» (Α' Πέτρ. 2:22).

Και ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους διακηρύττει: «Αυτός είναι η ακτινοβολία του θεϊκού μεγαλείου και η τέλεια έκφραση της θεϊκής υπόστασης, κι αυτός συγκρατεί το σύμπαν με τη δύναμη του λόγου του. Αφού με το σταυρικό του θάνατο μας καθάρισε από τις αμαρτίες μας, κάθισε ψηλά στα δεξιά του παντοδύναμου Θεού» (Εβρ. 1:3).

β. Το μεγαλείο της λαμπρότητας του Χριστού στο φως, στην αλήθεια, στη σοφία και στη γνώση.

«Ο νόμος δόθηκε δια του Μωυσέως, η χάρη η θεϊκή όμως και η αλήθεια ήρθε σ' εμάς δια του Ιησού Χριστού» (Ιωάν. 1:17). Τα σχολεία, τα Πανεπιστήμια, οι διάφορες φιλοσοφικές σχολές δίνουν γνώση που δεν έχει καμιά σχέση με τον Θεό. Στα πνευματικά πράγματα δε θα δεις κανένα φως αν δεν στρέψεις το βλέμμα σου στον Χριστό.

Άκουσε τη φωνή Του: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Όποιος με ακολουθεί δεν θα πλανιέται στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως που οδηγεί στη ζωή» (Ιωάν. 8:12).

Ο Χριστός έγινε για μας: «από τον Θεό σοφία δική μας και δικαίωση και εξαγνισμός και απολύτρωση» (Α΄ Κορ. 1:30). Και στην Επιστολή προς Κολοσσαείς ο Απ. Παύλος δηλώνει: «Αγωνίζομαι να ενισχυθούν οι καρδιές τους, να είναι όλοι ενωμένοι με αγάπη και πλουτισμένοι με τη βεβαιότητα που δίνει η αληθινή γνώση. Έτσι θα γνωρίσουν καλά το μυστήριο του Θεού Πατέρα και του Χριστού, στον οποίο βρίσκονται κρυμμένοι όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως» (Κολ. 2:2,3).

γ. Το μεγαλείο της λαμπρότητας του Χριστού στη σωτηρία μας.

Μακριά από τον Χριστό βρισκόμασταν μέσα στην άγνοια και στο σκοτάδι. Όταν συναντήσαμε «το άστρο το λαμπρό, το πρωινό» (Απ. 22:16), φωτίστηκαν οι καρδιές μας. Είδαμε «το αληθινό φως, που καθώς έρχεται στον κόσμο φωτίζει κάθε άνθρωπο» (Ιωάν. 1:9). «Σκοντάφτουν όσοι δεν πιστεύουν στα λόγια του Θεού κι έτσι ακολουθούν το δρόμο του χαμού, που μόνοι τους έχουν διαλέξει. Εσείς όμως είστε η εκλεκτή γενιά, το βασιλικό ιερατείο, το άγιο έθνος, ο λαός τον οποίο διάλεξε ο Θεός, για να διακηρύξετε τα μεγαλεία εκείνου που σας οδήγησε απ' το σκοτάδι στο θαυμαστό του φως» (Α΄ Πέτρ. 2:8,9).

Η πρόσκληση του Χριστού επαναλαμβάνεται και σήμερα: «Στραφείτε σ' εμένα για να σωθείτε, όλα τα πέρατα της γης, γιατί εγώ είμαι ο Κύριος, κι άλλος Θεός εκτός από μένα δεν υπάρχει» (Ησ. 45:22).

Γ. Το χαρακτηριστικό της σταθερότητας του Χριστού.

«Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. 13:8). Όταν όλα γύρω μας μεταβάλλονται, μπορούμε να στηριχθούμε «στο βράχο των αιώνων», στον αναλλοίωτο Ιησού Χριστό τον Κύριο.

α. Η σταθερότητα της αγάπης του Χριστού.

«Καθώς με αγάπησε ο Πατέρας, έτσι σας αγάπησα κι εγώ. Μείνετε πιστοί στην αγάπη μου... Κανείς δεν έχει μεγαλύτερη αγάπη, από εκείνον που θυσιάζει τη ζωή του για χάρη των φίλων του» (Ιωάν. 15:9, 13). Αγάπη χωρίς όρια, αγάπη στο μέγιστο βαθμό, τέτοια είναι η αγάπη του Χριστού για μας.

Να πως το διατυπώνει ο Απ. Παύλος: «ο Χριστός πέθανε για μας. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά και αναστήθηκε και βρίσκεται τώρα στα δεξιά του Θεού, όπου μεσολαβεί για μας. Τι, λοιπόν, μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού; Μήπως τα παθήματα, οι στενοχώριες, οι διωγμοί, η πείνα, η γύμνια, οι κίνδυνοι ή ο μαρτυρικός θάνατος;.. Εμείς όμως βγαίνουμε νικητές απ' όλες αυτές τις δυσκολίες με τη βοήθεια του Χριστού, ο οποίος μας αγάπησε. Κι είμαι πραγματικά βέβαιος πως ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε άλλες ουράνιες δυνάμεις ούτε παρόντα ούτε μέλλοντα ούτε κάτι άλλο είτε στον ουρανό είτε στο άδη ούτε κανένα άλλο δημιούργημα θα μπορέσουν ποτέ να μας χωρίσουν από την αγάπη του Θεού για μας, όπως αυτή φανερώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας» (Ρωμ. 8:34,35.37-39).

β. Η σταθερότητα του Χριστού στην πιστότητα.

Ήδη από την Π. Διαθήκη ο Μωυσής βεβαιώνει το λαό του: «Να ξέρετε, λοιπόν, ότι ο Κύριος, ο Θεός σας, αυτός είναι ο μόνος αληθινός Θεός, Θεός αξιόπιστος, που τηρεί τη διαθήκη του και δείχνει την αγάπη του σε χίλιες γενιές, γι' αυτούς που τον αγαπούν και φυλάνε τις εντολές του» (Δευτ. 7:9).

Τι πιο σημαντικό; Γνωρίζουμε ότι ο Κύριός μας είναι πιστός στις υποσχέσεις Του και δυνατός να τις πραγματοποιήσει. Μας υπόσχεται: «Δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω» (Εβρ. 13:5). Θα είναι μαζί μας κι όταν σκοντάφτουμε, κι είναι έτοιμος να μας ανορθώσει και να μας στηρίξει. Και όταν κλονίζεται η πίστη μας «πιστός εκείνος μένει» (Β΄ Τιμ. 2:13).

Ο Απ. Ιωάννης στην Αποκάλυψη μαρτυρεί: «Τότε είδα τον ουρανό ανοιχτό, κι ένα άσπρο άλογο εκεί. Ο καβαλάρης του έχει το όνομα «Πιστός και Αληθινός», και κρίνει και πολεμάει με δικαιοσύνη» (Απ. 19:11). Αυτός είναι ο Κύριος στον οποίο πιστεύουμε.

γ. Η σταθερότητα του Χριστού στην ενίσχυση-στην παρηγοριά.

«Ευλογημένος να 'ναι ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, Πατέρας που μας ελεεί και Θεός που μας δίνει κάθε είδους ενίσχυση (Θεός πάσης παρακλήσεως). Αυτός μας ενισχύει σε κάθε μας θλίψη» Β΄ Κορ. 1:3).

Δ. Το σημείο της οδηγίας του Χριστού.

Ορισμένα αστέρια είναι εξαιρετικά χρήσιμα στους ναυτικούς. Πως αλλιώς θα μπορούσαν να διασχίζουν τα πέλαγα, ιδιαίτερα τα παλαιότερα χρόνια, αν δεν υπήρχε ο Πολικός αστέρας;

α. Ο Ιησούς Χριστός ο Πολικός Αστéρας της καθημερινής μας ζωής.

Μας οδηγεί σταθερά μέσα στις τρικυμισμένες θάλασσες αυτού του κόσμου. «Έχοντας, λοιπόν, γύρω μας μια τόσο μεγάλη στρατιά μαρτύρων, ας τινάξουμε από πάνω μας κάθε φορτίο, και την αμαρτία που εύκολα μας εμπλέκει, κι ας τρέχουμε με υπομονή το αγώνισμα του δύσκολου δρόμου, που έχουμε μπροστά μας. Ας έχουμε τα μάτια μας

προσηλωμένα στον Ιησού, που μας έδωσε την πίστη την οποία και τελειοποιεί» Εβρ.12:1,2).

β. Ο Ιησούς Χριστός ο Πολικός Αστéρας της ελευθερίας μας.

Την εποχή της δουλείας, οι ταλαίπωροι σκλάβοι περνούσαν από βουνά και λαγκάδια μέσα στη νύχτα, για να φτάσουν στην ελευθερία τους, με μόνο οδηγό τον Πολικό αστέρα. Ο Ιησούς, ο δικός μας Πολικός Αστéρας, μας ελευθέρωσε από τη σκλαβιά της αμαρτίας και των παθών και μας μετέφερε «στην ελευθερία που θ' απολαμβάνουν τα δοξασμένα παιδιά του Θεού» (Ρωμ. 8:21). Ο Κύριός μας πλήρωσε τα λύτρα για την απελευθέρωσή μας. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στον Αιώνιο Λυτρωτή μας!

γ. Ο Ιησούς Χριστός ο Πολικός Αστéρας της λατρείας μας-το Αστéρι της Βηθλεέμ.

«ένα αστέρι θ' ανατείλει απ' τον Ιακώβ, ραβδί ηγεμονικό θα υψωθεί απ' τον Ισραήλ» (Αρ. 24:17). Το πρώτο δηλώνει τη δόξα και τη λαμπρότητα, το δεύτερο τη δύναμη και την εξουσία Του.

Δεν είναι τυχαίο ότι αστέρι οδήγησε στη Βηθλεέμ τους σοφούς μάγους της Ανατολής, για να προσκυνήσουν τον νεογέννητο Βασιλιά των Ιουδαίων (Ματθ. 2:1,2). Κι ο Βαλαάμ ήταν άνθρωπος της Ανατολής. Είναι πιθανό η προφητεία του Βαλαάμ, σχετικά με το μελλοντικό «αστέρι του Ιακώβ», να διατηρήθηκε στην παράδοση των ανθρώπων της Ανατολής. Και στην εμφάνιση του ασυνήθιστου αστεριού, οι σοφοί μάγοι πήραν το δρόμο για την Ιουδαία, αναζήτησαν, βρήκαν και προσκύνησαν το βρέφος Ιησούς.

Ας ακολουθήσουμε κι εμείς το παράδειγμα των μάγων και ας προσκυνήσουμε τον Κύριό μας, προσφέροντάς Του μέσα απ' τις καρδιές μας, «χρυσάφι, λιβάνι και σμύρνα», τη δοξολογία, τον αίνο και την ευγνωμοσύνη μας, που Του αξίζουν για όλη την αιωνιότητα.

Ε. «Το αστέρι του Ιακώβ», το προανάκρουσμα της μέλλουσας δόξας-του Ένδοξου Ερχομού του Ιησού Χριστού.

«Ο αστήρ, ο λαμπρός, ο πρωινός» (Απ. 22:16). Προαναγγέλλει την αυγή, την εμφάνιση της καινούριας ημέρας. Αυτή είναι η έντονη προσδοκία μας, «η ζωντανή ελπίδα» (Α' Πέτρ. 1:3) της συνάντησής μας με τον Ένδοξο Κύριό μας.

«Εγώ, ο Ιησούς, έστειλα τον άγγελό μου να σας τα αναγγείλει αυτά στις εκκλησίες. Εγώ είμαι από τη ρίζα και τη γενιά του Δαβίδ, το άστρο το λαμπερό, το πρωινό». Το Πνεύμα και η νύφη λένε: «Έλα». Κι όποιος ακούει ας πει: «Έλα». Όποιος διψάει ας έρθει, όποιος θέλει ας πάρει δωρεάν το νερό της ζωής». (Απ. 22:16,17).

Ο σοφός Αρχιτέκτων – Οικοδόμηση σε υγιείς αλήθειες (Α' Κορ. 3:10)

Είναι ιδιαίτερη η χαρά μας που βρισκόμαστε και φέτος μαζί σας σ' αυτό το τόσο ευλογημένο συνέδριο.

Ευχαριστούμε τον Πανάγαθο Θεό γιατί μας έδωσε την ευκαιρία και τη δυνατότητα να παρακολουθήσουμε από το ξεκίνημά του και ν' απολαύσουμε μαζί σας πλούσιες πνευματικές ευλογίες.

«Πόσο ωραίο είναι, πόσο ευχάριστο, να κατοικούν μαζί τ' αδέρφια!...γιατί εκεί αποφάσισε ο Κύριος την ευλογία του να δίνει, ζωή παντοτινή» (Ψαλμ. 133:1,3).

Είναι μεγάλο προνόμιο, αδελφοί μου, να έχουμε στα χέρια μας την Αγία Γραφή και μάλιστα στη γλώσσα μας, και να μπορούμε να την μελετούμε ελεύθερα και ανεμπόδιστα, χωρίς κανένα φόβο. Πόσα εκατομμύρια αδέρφια μας, σε πολλές χώρες του κόσμου, στερούνται αυτό το προνόμιο της ελευθερίας! Διώκονται, φυλακίζονται, βασανίζονται και πολλοί είναι εκείνοι που δίνουν την ίδια τη ζωή τους επειδή επέλεξαν να πάρουν στα χέρια τους τον Άγιο Λόγο του Θεού.

Τα προνόμια όμως συνεπάγονται και ευθύνες. Πόσο εκτιμούμε το θαυμάσιο αυτό δώρο του Θεού; Είναι η καθημερινή μας τροφή; Κανένας μας δεν ξεχνάει τα καθημερινά του γεύματα. Δεν παραλείπουμε τη φυσική μας διατροφή. Τι γίνεται με την πνευματική μας τροφή;

Προσωπικά είμαι ευγνώμων στον Θεό για το προνόμιο που είχα να διδαχθώ τα Ιερά Γράμματα από την οικογένειά μου, ήδη από τη βρεφική ηλικία. Πρώτα με το παράδειγμα της ευσέβειας και της αφιέρωσης των γονιών μου κι έπειτα με την καθημερινή διδασκαλία. Για μένα η Αγία Γραφή αποτελεί το Αλφαβητάριό μου.

Στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πολέμου, η Ανατολική Μακεδονία βρισκόταν υπό Βουλγαρική κατοχή και δεν υπήρχαν Ελληνικά σχολεία στην περιοχή μας. Η αδελφή μου και η μητέρα μου μου δίδαξαν την Ελληνική γλώσσα και γραφή, χρησιμοποιώντας ως μόνο βοήθημα τη Βίβλο. Το γεγονός αυτό είναι για μένα μια εμπειρία ζωής, που καθόρισε όλη τη μετέπειτα πορεία μου. Τα επιστημονικά και τα όποια επαγγελματικά βιβλία είναι χρήσιμα για περιορισμένο χρόνο ενώ η Αγία Γραφή είναι το βιβλίο της ζωής.

«Κατά την χάριν του Θεού την δοθείσαν μοι ως σοφός αρχιτέκτων θεμέλιον έθηκα, άλλος δε εποικοδομεί. Έκαστος δε βλέπew πως εποικοδομεί» (Α Κορ.3:10).

Στα προηγούμενα εδάφια ο Απ. Παύλος ελέγχει και κατηγορεί τους Κορίνθιους Χριστιανούς για την πνευματική τους στασιμότητα και ανωριμότητα. Και το πιο θλιβερό: Δεν είχαν συνείδηση της αξιοθρήνητης κατάστασής τους, και ως αποτέλεσμα υπήρχαν μεταξύ τους διαιρέσεις, διχόνοιες και ομαδοποιήσεις.

Ο Απ. Παύλος, στην προσπάθειά του να τους συνετίσει, τους υπενθυμίζει πως τόσο ο ίδιος όσο και ο Απολλώς «είναι απλώς υπηρέτες του Θεού που σας οδήγησαν στην πίστη» (Α' Κορ. 3:5) και τους παρουσιάζει την ενότητα των εργατών του Κυρίου για τον κοινό σκοπό.

Στα πλαίσια των προτροπών του αναφέρει δυο χαρακτηριστικές εικόνες της Εκκλησίας του Χριστού: «Γιατί εμείς είμαστε συνεργάτες στην υπηρεσία του Θεού κι εσείς το χωράφι του Θεού, το οικοδόμημα του Θεού» (Α' Κορ. 3:9). Πάνω στη δεύτερη εικόνα, του οικοδομήματος, στηρίζει τη δική του συνεισφορά και τη δική του αποστολή «ως σοφός αρχιτέκτων». Ένας τίτλος διπλής τιμής. Αποτελεί αναμφίβολα μεγάλη τιμή να είναι κάποιος αρχιτέκτονας στο οικοδόμημα του Θεού. Ο Απ. Παύλος όμως προσθέτει κι ένα δεύτερο χαρακτηριστικό: «σοφός». Είναι ενδεχόμενο κάποιες θέσεις μέσα στην Εκκλησία να καταλαμβάνονται από ακατάλληλους ή χωρίς να έχουν τα απαραίτητα προσόντα ανθρώπους. Δε συνέβαινε κάτι τέτοιο στην περίπτωση του Απ. Παύλου: «που τον κάλεσε ο Θεός να γίνει απόστολος και τον ξεχώρισε για να διαδώσει το ευαγγέλιο» (Ρωμ. 1:1). Αποδίδοντας στον εαυτό του αυτά τα χαρακτηριστικά, δεν το κάνει για να ικανοποιήσει τον εγωισμό του αλλά για να δώσει τη δόξα στον Θεό. Ήταν «ο σοφός αρχιτέκτων» αλλά το χρωστούσε στη χάρη του Θεού.

Ό,τι καλό υπάρχει στη ζωή μας είναι δώρο του Θεού. Η πνευματική υπερηφάνεια ασφαλώς είναι αμαρτία και είναι καταδικαστέα. Ο πνευματικά υπερήφανος εκμεταλλεύεται την εύνοια του Θεού για να θρέψει τη δική του ματαιοδοξία. Στην πραγματικότητα λατρεύει τον εαυτό του. Από την άλλη μεριά όμως οφείλουμε ν' αναγνωρίζουμε τα χαρίσματα με τα οποία μας προίκισε ο Θεός. Να μην τ' αμελούμε αλλά να τα χρησιμοποιούμε με ζήλο και αφοσίωση στην υπηρεσία του Κυρίου για τη δόξα Του και για την επέκταση της βασιλείας Του. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι, για τα όποια τάλαντα μάς εμπιστευθήκε, θ' αποδώσουμε λόγο στον Κύριο εκείνη την ημέρα. Για οποιαδήποτε επιτυχία στη ζωή και στη διακονία μας θα πρέπει, μαζί με τους αγγέλους, να λέμε: «Αληθινά, ευλογία και δόξα και σοφία, ευχαριστία και τιμή και δύναμη και ισχύς ανήκουν για πάντα στον Θεό μας» (Απ. 7:11).

Ο υπότιτλος του θεματός μας είναι «Οικοδόμηση σε υγιείς αλήθειες». Χωρίς καμιά αμφιβολία το θεμέλιο πάνω

στο οποίο έχουμε κληθεί να χτίσουμε είναι ο Χριστός. «Γιατί κανένας δεν μπορεί να βάλει άλλο θεμέλιο εκτός από αυτό που υπάρχει και που είναι ο Ιησούς Χριστός» (Α Κορ.3:11). Ο Χριστός ο ίδιος είναι «ο ακρογωνιαίος λίθος» στο οικοδόμημα της Εκκλησίας του Θεού (Εφ. 2:20).

«Κι όλα αυτά προέρχονται από τον Θεό, που μας συμφιλίωσε μαζί του δια του Ιησού Χριστού, κι ανέθεσε σ' εμάς να υπηρετήσουμε στο έργο της συμφιλίωσης. Δηλαδή, ο Θεός ήταν αυτός που στο πρόσωπο του Χριστού συμφιλίωσε τον κόσμο μαζί του, χωρίς να καταλογίσει στους ανθρώπους τα παραπτώματά τους» (Β' Κορ. 5:18,19).

Το θεμέλιο της Εκκλησίας είναι ένα και μοναδικό, ο Ιησούς Χριστός. Το ερώτημα είναι: Πως χτίζουμε; Τι χτίζουμε; Ποια υλικά χρησιμοποιούμε;

Ανάμεσα σ' αυτούς που χτίζουν πάνω στο γενικό δόγμα του Χριστού, ως του μοναδικού Μεσίτη μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων, υπάρχουν δυο κατηγορίες:

Οι πρώτοι χτίζουν «πάνω σ' αυτό το θεμέλιο με χρυσάφι ή ασήμι ή πολύτιμα πετράδια». Είναι εκείνοι που παρέλαβαν και προωθούν τις γνήσιες αλήθειες του Ευαγγελίου. Μένουν «εν τω Χριστώ» και κηρύττουν τον Χριστό και τίποτε άλλο. Αποδέχθηκαν και διδάσκουν το γνήσιο Ευαγγέλιο της σωτηρίας του Χριστού χωρίς προσμίξεις, προσθήκες ή αφαιρέσεις. Είναι οι σοφοί αρχιτέκτονες και χτίζουν με τα γνήσια υλικά που δένουν στερεά με το θεμέλιο κι είναι βέβαιο πως θ' αντέξουν την ημέρα της δοκιμασίας.

Οι άλλοι χτίζουν «με ξυλεία, χορτάρι ή άχυρο». Ξεκινούν από το ίδιο θεμέλιο αλλά χρησιμοποιούν πρόχειρα, φτηνά και ασύμβατα υλικά. Υποκαθιστούν κάποιες βασικές αλήθειες του Ευαγγελίου με τις δικές τους ιδέες και επινοήσεις, υλικά που σίγουρα θα καταστραφούν στη φωτιά της τελικής δοκιμασίας.

Σήμερα θα σταθούμε στον αλάνθαστο Λόγο του Θεού και θα τονίσουμε ορισμένες υγιείς αλήθειες, τις οποίες θεωρούμε βασικές και απαραίτητες για τη σοφή οικοδόμηση του Οίκου του Θεού.

Α. Η μετάνοια είναι η πρώτη βασική ανάγκη-υγιής αλήθεια. Η μεταστροφή του νου και της καρδιάς, η πλήρης αλλαγή πορείας, η παραδοχή της αμαρτίας, η αναγνώριση της αναξιοτήτας και η ολοκληρωτική παράδοσή μας στο έλεος του Θεού. Το πρώτο κήρυγμα του Ιωάννη του Βαπτιστή, αλλά και του Κυρίου μας ήταν: «Μετανοείτε, γιατί έφτασε η βασιλεία του Θεού» (Ματθ. 3:2,4:17). Και την ημέρα της Πεντηκοστής, στο πρώτο κήρυγμα του Απ. Πέτρου, όταν τα πλήθη «ένιωσαν βαθιά συντριβή και είπαν στον Πέτρο και στους άλλους αποστόλους: «Τι να κάνουμε, αδερφοί;» Κι ο Πέτρος τους απάντησε: «Να μετανοήσετε, και να βαπτιστεί ο καθένας σας στο όνομα του Ιησού Χριστού, για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες σας, κι έτσι θα λάβετε τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος» (Πράξ. 2:37,38).

Β. Η χάρη του Θεού είναι η δεύτερη υγιής αλήθεια. Διδάσκεται με σαφήνεια στα βιβλία της Κ. Διαθήκης. «Γιατί, με τα έργα που επιβάλλει ο νόμος, κανένας δεν μπορεί να δικαιωθεί» (Ρωμ. 3:20). «Ξέρουμε όμως πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να σωθεί με την τήρηση των διατάξεων του νόμου» (Γαλ. 2:16). «Εκείνος μας έσωσε και μας κάλεσε να γίνουμε λαός του, όχι εξαιτίας των έργων μας, αλλά γιατί ο ίδιος το θέλησε και μας έδωσε τη χάρη του δια του Ιησού Χριστού. Αυτή η χάρη είχε δοθεί προαιώνια, φανερώθηκε όμως τώρα με την εμφάνιση στη γη του σωτήρα μας Ιησού Χριστού, που με το ευαγγέλιο κατήργησε το θάνατο κι έκανε να λάμψει η άφθαρτη ζωή» (Β' Τιμ. 1:9,10). «Γιατί κι εμείς ήμασταν κάποτε άμυαλοι, απειθαρχοί, πλανεμένοι, υποδουλωμένοι σε κάθε λογής επιθυμίες και ηδονές. Ζούσαμε μέσα στην κακία και στο φθόνο. Ήμασταν μισητοί και μισούσαμε ο ένας τον άλλο. Όταν όμως ο σωτήρας μας ο Θεός φανέρωσε την καλοσύνη του και την αγάπη του στους ανθρώπους, μας έσωσε, όχι για τα καλά έργα που τυχόν κάναμε εμείς, αλλά γιατί μας σπλαχνίστηκε. Μας έσωσε με το βάπτισμα της αναγέννησης και της ανανέωσης που χαρίζει το Άγιο Πνεύμα, που το σκόρπισε πλούσια πάνω μας δια του Ιησού Χριστού του σωτήρα μας, για να δικαιωθούμε με τη δική του χάρη και να κληρονομήσουμε την αιώνια ζωή, που την προσδοκούμε» (Τίτ. 3:3-7). Ο Απ. Παύλος περιγράφει τη χάρη ως δώρο του Θεού. Επομένως, δεν είναι δυνατό να εξαγορασθεί.

Γ. Η πίστη στο πρόσωπο και στο έργο του Χριστού, είναι η τρίτη υγιής αλήθεια. Η χάρη προσφέρεται από τον Θεό αλλά δεν έχει αποτέλεσμα, αν δεν γίνει αποδεκτή από τον αμαρτωλό. Πίστη σημαίνει ταύτιση με το σταυρό του Χριστού. Αποδέχομαι ότι η θέση στο σταυρό ήταν για μένα τον αμαρτωλό κι ο Χριστός πήρε τη θέση μου. Ο Άγιος και Αναμάρτητος έγινε για μένα «αμαρτία και κατάρα». Ο Χριστός έγινε ο αντικαταστάτης μου και με την αιματηρή Του θυσία ικανοποίησε πλήρως τη θεία δικαιοσύνη. Τονίζουμε το σταυρό και την Ανάσταση γιατί αποτελούν τη βάση της πίστεώς μας και είναι τα σημεία που πολεμήθηκαν λυσσαλέα σ' όλους τους αιώνες. Δεν είναι τυχαίο το ότι ο Απ. Παύλος αναφέρεται εκτεταμένα στα δυο αυτά γεγονότα, ιδιαίτερα στην Α' προς Κορινθίους Επιστολή.

«Οι Ιουδαίοι ζητούν ως αποδείξεις θαύματα και οι εθνικοί φιλοσοφικές αλήθειες. Εμείς όμως κηρύττουμε το

σωτήρα Χριστό, και μάλιστα σταυρωμένον-ένα κήρυγμα προσβλητικό για τους Ιουδαίους κι ανόητο για τους εθνικούς. Γι' αυτούς όμως που κάλεσε ο Θεός, Ιουδαίους και εθνικούς, ο Χριστός που κηρύττουμε είναι του Θεού η δύναμη και του Θεού η σοφία» (Α' Κορ. 1:22-24). «Γιατί ο σκοπός μου δεν ήταν να σας κάνω να γνωρίσετε κάτι άλλο, παρά μόνο τον Ιησού Χριστό, και μάλιστα σταυρωμένον» (Α' Κορ. 2:2). Και στο 15^ο κεφάλαιο, που το αφιερώνει στην Ανάσταση του Χριστού, μέσα σε δυο εδάφια μας δίνει την περίληψη του Ευαγγελίου: «Σας παρέδωσα τη διδασκαλία που είχα κι εγώ παραλάβει και που έχει πρωταρχική σημασία: ότι δηλαδή ο Χριστός πέθανε, σύμφωνα με τις Γραφές, για τις αμαρτίες μας. Ότι ενταφιάστηκε και ότι, σύμφωνα με τις Γραφές αναστήθηκε την τρίτη ημέρα» (Α' Κορ. 15:3,4). Και συνεχίζει πιο κάτω: «Κι αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, τότε το κήρυγμά μας είναι χωρίς νόημα, το ίδιο και η πίστη σας... Κι αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, η πίστη σας είναι χωρίς περιεχόμενο. Ζείτε ακόμα μέσα στις αμαρτίες σας... Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών» (Α' Κορ. 15:14,17,20).

Όταν η ειλικρινής μετάνοια, η αποδοχή της χάρις του Θεού και η ανυπόκριτη αγάπη συνδυαστούν, συντελείται στη ζωή του ανθρώπου το θαύμα της σωτηρίας. Από εκείνο το σημείο αρχίζει η ζωντανή σχέση του πιστού πλέον ανθρώπου με τον Θεό. «Μαζί με τον Χριστό αν πεθάναμε, μαζί του και θα ζήσουμε» (Β' Τιμ. 2:11).

«Αφού, λοιπόν, ο Θεός μας έσωσε επειδή πιστέψαμε, οι σχέσεις μας μ' αυτόν αποκαταστάθηκαν με τη μεσολάβηση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αυτός μας οδήγησε με την πίστη στο χώρο αυτής της χάρις του Θεού, στην οποία είμαστε στερεωμένοι, και καυχόμαστε για την ελπίδα της συμμετοχής μας στη δόξα του Θεού» (Ρωμ. 5:1,2).

Δ. Η άγια ζωή- ο πρακτικός αγιασμός, είναι η τέταρτη υγιής αλήθεια. Είναι μια διαδικασία που αρχίζει από τη στιγμή της αναγέννησης και θα ολοκληρωθεί όταν βρεθούμε στην παρουσία του Θεού. Είναι η πορεία προς την τελειότητα. Ο Κύριος Ιησούς στην επί του όρους ομιλία αναφέρει: «Μακάριοι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το πρόσωπο του Θεού» (Ματθ. 5:8). Ο αγιασμός επιτελείται όταν αφήνουμε το Άγιο Πνεύμα να ενεργεί μέσα μας και υπακούμε στις εντολές του Κυρίου. Ο Ιησούς Χριστός «έγινε από τον Θεό σοφία δική μας και δικαίωση και εξαγιασμός και απολύτρωση» (Α Κορ.1:30). «Το θέλημα του Θεού είναι να γίνετε άγιοι» (Α Θεσ.4:3). «Ετοιμαστείτε, λοιπόν, πνευματικά, και μείνετε άγρυπνοι. Αφήστε την ελπίδα να σας καθοδηγεί πλήρως στη σωτηρία που σας προσμένει, όταν φανερωθεί ο Ιησούς Χριστός. Αφού έχετε πάρει την απόφαση να υπακούτε στον Θεό, μην αφήνετε τώρα να ρυθμίζουν τη ζωή σας οι επιθυμίες, που είχατε πριν τον γνωρίσετε. Αντίθετα, όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι κι ο Θεός που σας κάλεσε. Γι' αυτό λέει η Γραφή: «Να γίνετε άγιοι γιατί εγώ είμαι άγιος... Πεταξίτε, λοιπόν, από πάνω σας κάθε είδους κακία, κάθε λογής δολιότητα, υποκρισία, φθόνο και κάθε είδους κατάκριση» (Α' Πέτρ. 1:13-16, 2:1). Η καθαρή ζωή, η άγια πορεία μαζί με τον Χριστό, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την αποτελεσματική μαρτυρία του Ευαγγελίου. Ο προφήτης Ησαΐας βροντοφωνάζει: «Μακριά, μακριά! Βγείτε απ' τη Βαβυλώνα. Πράγμα ακάθαρτο μην αγγίζετε! Βγείτε από 'κει, εξαγιστείτε εσείς, που του Κυρίου σηκώνετε τα σκεύη» (Ησ. 52:11). «Ο Θεός, αδερφοί, μας έδειξε το έλεός του. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να του προσφέρετε όλο τον εαυτό σας θυσία ζωντανή, άγια, ευπρόσδεκτη στον Θεό. Αυτή είναι η πραγματική πνευματική σας λατρεία. Μην προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού του κόσμου, αλλά να μεταμορφώνεστε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού. Έτσι θα μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το καλό και αρεστό στον Θεό και τέλειο» (Ρωμ. 12:1,2). Το καλύτερο κίνητρο για μια ζωή άγια είναι η προσδοκία του ερχόμενου Κυρίου. Κι αυτή η σκέψη μας οδηγεί στην πέμπτη αλήθεια:

Ε. Η Δεύτερη Ένδοξη Έλευση του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Αυτή η προσδοκία και ελπίδα αποτελεί βασική διδασκαλία της Αγίας Γραφής και συνοψίζεται στο «Πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς ου της βασιλείας ουκ έσται τέλος». Η πεποίθηση αυτή στήριξε και στηρίζει τους Χριστιανούς, ιδιαίτερα όταν περνούμε δοκιμασίες και πειρασμούς. Μέσα στις θλίψεις, στους διωγμούς, στις βασανιστικές καταστάσεις αυτής της ζωής η πίστη στον ένδοξο ερχομό του Χριστού μας γεμίζει χαρά και αγαλλίαση. «Γιατί, ο ίδιος ο Κύριος με πρόσταγμα, με φωνή αρχάγγελου και με σάλπιγγα Θεού θα κατεβεί από τον ουρανό και αυτοί που πέθαναν πιστοί στον Χριστό θ' αναστηθούν πρώτοι. Έπειτα, εμάς που θα είμαστε ακόμα στη ζωή, θα μας αρπάξουν σύννεφα μαζί μ' εκείνους, για να προϋπαντήσουμε τον Κύριο στον αέρα κατά τον ερχομό του. Κι έτσι θα είμαστε για πάντα μαζί με τον Κύριο» (Α' Θεσ. 4:16,17). Αυτή είναι η πληρέστερη περιγραφή της Παρουσίας του Κυρίου μέσα στην Κ. Διαθήκη. Το κεντρικό σημείο της συνοπτικής περιγραφής, που μας δίνει εδώ ο Απ. Παύλος, είναι πως ο Ίδιος ο Κύριος θα κατέβει. Το τέλος της σημερινής περιόδου δεν αφήνεται σε κάποιους ενδιάμεσους. Ο Θεός μας είναι ο απόλυτος Κυρίαρχος. Η όλη σκηνή είναι τρομερή, αλλά μαζί και μεγαλειώδης. Ποια είναι η δική μου, ποια είναι η δική σου προσδοκία; Είμαι έτοιμος να συναντήσω τον Κύριο; «Αγαπητοί μου, τώρα είμαστε παιδιά του Θεού. Τι πρόκειται να γίνουμε στο μέλλον δεν

έχει ακόμα φανερωθεί. Ξέρουμε όμως πως όταν ο Χριστός φανερωθεί στη Δευτέρα Παρουσία του, θα γίνουμε όμοιοι μ' αυτόν, γιατί θα τον δούμε όπως πραγματικά είναι. Όποιος, λοιπόν, μ' εμπιστοσύνη στον Χριστό έχει αυτή την ελπίδα, προετοιμάζεται. Καθαρίζει τον εαυτό του από την αμαρτία, έχοντας ως πρότυπο την καθαρότητα εκείνου» (Α' Ιωάν. 3:2,3).

Σταχυολογήσαμε μέσα από το Λόγο του Θεού τις πιο βασικές-τις υγιείς αλήθειες όπως μας τις παρέδωσαν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού. «Γιατί καμιά προφητεία δεν προήλθε ποτέ από ανθρώπινο θέλημα, αλλά εμπνευσμένοι από το Άγιο Πνεύμα, αξιώθηκαν άγιοι άνθρωποι να μιλήσουν εκ μέρους του Θεού» (β' Πέτρ.1:21).

Οι σοφοί αρχιτέκτονες, οι προφήτες της Παλαιάς και οι Απόστολοι της Καινής Διαθήκης, έθεσαν το θεμέλιο πάνω στον ακρογωνιαίο λίθο, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. «Άλλος τώρα χτίζει πάνω σ' αυτό. Ο καθένας όμως ας προσέχει πως χτίζει... η δουλειά του καθενός θα φανεί. Θα τη φέρει στο φως η ημέρα της κρίσεως. Γιατί η ημέρα αυτή θα φανερωθεί με τρόπο πύρινο, και η ποιότητα του έργου καθενός θα δοκιμαστεί από τη φωτιά. Αν το έργο που έχτισε κάποιος αντέξει, αυτός θα λάβει μισθό» (Α' Κορ. 3:10,13,14). Ας φροντίσουμε, αδελφοί, κανένας από μας να μην ντραπεί ούτε να χάσει την αμοιβή του εκείνη την ημέρα.

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο συνέδριο της Ευαγγελικής Εκκλησίας Πάτρας 25-27 Μαρτίου 2011.

Ο Θεός μίλησε και συνεχίζει να μιλάει (Ψαλμ. 50, Εβρ. 1:1)

Μιλάει ο Θεός σήμερα; Σ' αυτό το ερώτημα θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε. Υπάρχουν άνθρωποι που ισχυρίζονται πως ο Θεός είναι νεκρός. Βασίζουν την άποψή τους στο γεγονός ότι δεν παίρνουν απαντήσεις από τον Ουρανό στα αιτήματά τους. Συχνά βέβαια τέτοιες προσπάθειες επικοινωνίας με τον Θεό είναι καταδικασμένες σε αποτυχία, γιατί οι φωνές τους αποτελούν πρόκληση στον Θεό και όχι κραυγή για βοήθεια. Έτσι καταλήγουν στο συμπέρασμα πως δεν υπάρχει Θεός. Τους ανθρώπους αυτούς ο Λόγος του Θεού τους αποκαλεί «άφρονες», ανθρώπους χωρίς φρόνηση. «Είπε μες στην καρδιά του ο ασύνετος: «Δεν υπάρχει Θεός που να ενεργεί» (Ψαλμ. 14:1). Άλλοι προχωρούν ακόμη περισσότερο και βλαστημούν, ζητώντας μάλιστα την τιμωρία του Θεού. Κάτω από τέτοιες συνθήκες οι πύλες του Ουρανού είναι κλειστές. Τέτοιες φωνές δεν μπορούν ποτέ να φθάσουν στο στόχο τους. Και καταλήγουν οι ασύνετοι στο συμπέρασμα πως δεν υπάρχει Θεός που να ενεργεί και ν' απαντά στις προκλήσεις τους.

Το παιδί του Θεού πιστεύει ότι ο Θεός μιλάει και συνεχίζει να μιλάει και τώρα. Υπάρχει όμως μια απαραίτητη προϋπόθεση: Για να γνωρίσεις τον Θεό, για να γίνεις παιδί του Θεού και για ν' αποκτήσεις επικοινωνία μαζί Του θα πρέπει να περάσεις κάτω από το σταυρό του Χριστού. Να καταδικάσεις εκεί την αμαρτία σου, ν' αρνηθείς τον εαυτό σου, να πεθάνεις μαζί με τον Χριστό, κι έτσι θ' αναστηθείς σε νέα ζωή. Τότε μόνο θα γνωρίσεις τη φωνή του Θεού. Πρόσεξε τι λέει ο Χριστός! «Εγώ είμαι ο καλός βοσκός. Όπως ο Πατέρας αναγνωρίζει εμένα κι εγώ αυτόν, έτσι κι εγώ αναγνωρίζω τα δικά μου πρόβατα κι εκείνα αναγνωρίζουν εμένα» (Ιωάν. 10:14). Τον καλό ποιμένα, τον Χριστό «τα πρόβατα αναγνωρίζουν τη φωνή του. Τα φωνάζει το καθένα με τ' όνομά του και τα οδηγεί έξω. Όταν βγάζει έξω τα πρόβατά του, μπαίνει αυτός μπροστά κι εκείνα τον ακολουθούν, γιατί αναγνωρίζουν τη φωνή του» (Ιωάν. 10:3,4). Γύρω μας υπάρχει μια Βαβέλ ραδιοκυμάτων, όμως δεν ακούμε τίποτε αν δεν έχουμε τον κατάλληλο δέκτη κι αν δεν επιλέξουμε τη σωστή συχνότητα. Γύρω μας υπάρχουν ποικίλες φωνές. Ανάμεσα σ' αυτές και μέσ' απ' αυτές τα παιδιά του Θεού ξεχωρίζουμε και ακούμε τη φωνή του Κυρίου και Θεού μας. Μας έδωσε τον κατάλληλο λήπτη, το Πνεύμα το Άγιο. Γνωρίζουμε τη φωνή του Χριστού και Τον ακολουθούμε. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στον Ουράνιο Πατέρα μας και Θεό μας για το θαυμαστό αυτό προνόμιο που μας χάρισε!

Η σκηνή στο όρος Κάρμηλος είναι παραστατική αλλά ταυτόχρονα δραματική. Να, τι λέει ο Λόγος του Θεού για τους ιερείς του Βάαλ: «Όταν πέρασε και το μεσημέρι, άρχισαν να προφητεύουν, μέχρι την ώρα της μεταμεσημβρινής αναίμακτης θυσίας. Αλλά καμιά φωνή ή απάντηση δεν ερχόταν, ούτε κάποιο σημάδι ότι είχαν εισακουστεί» (Α' Βασ. 18:29). Ο Θεός ήταν εκεί μαζί με τον προφήτη Του, τον Ηλία. Αλλά οι προφύτες του Βάαλ καλούσαν λάθος όνομα, θεό που δεν υπάρχει. Πως μπορείς να πάρεις απάντηση με τέτοιο τρόπο;

Οι γνήσιοι Χριστιανοί γνωρίζουμε το όνομα του Αληθινού Θεού κι αυτό επικαλούμαστε. Το όνομα και το πρόσωπο του Ιησού Χριστού είναι μοναδικό. «Από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία ούτε υπάρχει άλλο πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο να μπορούμε να σωθούμε» (Πράξ. 4:12). Μας το αποκάλυψε ο Ίδιος ο Κύριος. Παρά ταύτα, γνωρίζουμε πως για να επικοινωνούμε με τον Θεό μας, χρειάζεται ο σωστός συντονισμός της καρδιάς μας στη φωνή του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα, ο θείος Παράκλητος, εργάζεται διαρκώς μέσα μας και δημιουργεί τους κατάλληλους δρόμους επικοινωνίας μαζί Του.

«Επίσης και το Πνεύμα έρχεται βοηθός στις αδυναμίες μας. Εμείς δεν ξέρουμε ούτε τι ούτε πώς να προσευχηθούμε. Το Πνεύμα όμως μεσιτεύει το ίδιο στον Θεό για μας με στεναγμούς που δεν μπορούν να εκφραστούν με λέξεις. Ο Θεός όμως, που βλέπει τα βάθη της καρδιάς, ξέρει καλά τι θέλει να πει το Πνεύμα, γιατί το Πνεύμα μεσολαβεί για τους Χριστιανούς προς τον Θεό και σύμφωνα με το θέλημα εκείνου» (Ρωμ. 8:26,27).

«Ο Θεός θεών ο Κύριος, μίλησε και κάλεσε τη γη απ' την ανατολή του ήλιου ως τη δύση» (Ψαλμ. 50:1). Ο Θεός δε μένει ποτέ σιωπηλός. Από την Ανατολή της Δημιουργίας άρχισε να μιλάει και θα συνεχίσει μέχρι τέλους. Από την αυγή μέχρι τη δύση του ήλιου ο Θεός ασχολείται με τα δημιουργήματά Του και η φωνή Του μπορεί ν' ακουστεί ακόμη και στη διάρκεια της νύχτας. Η ίδια η δημιουργία μιλάει έντονα και διαρκώς για τα μεγαλεία του Θεού.

Και γεννιέται εύλογα το ερώτημα: Γιατί πολλοί άνθρωποι δεν ακούνε τη φωνή του Θεού και δε βλέπουν τα χνάρια Του στη δημιουργία;

Οι σύγχρονοι άνθρωποι, όπως ο πρόγονός μας ο Αδάμ, έχουν φτιάξει το δικό τους καταφύγιο για να κρυφτούν από τη φωνή του Θεού. Ο Θεός έχει δώσει στον κάθε άνθρωπο το κατάλληλο αισθητήριο για να μπορεί να δει και ν' ακούσει τον Δημιουργό του αλλά ο άνθρωπος δεν θέλει. Εκεί βρίσκεται το πρόβλημα. Τα λόγια του Κυρίου Ιησού προς την Ιερουσαλήμ βρίσκουν απόλυτη εφαρμογή στον άνθρωπο της εποχής μας: «Ιερουσαλήμ Ιερουσαλήμ, που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς αυτούς που σου στέλνει ο Θεός! Πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα

παιδιά σου όπως η κλώσα συνάζει τα κλωσόπουλα κάτω απ' τις φτερούγες της, αλλά εσείς δεν το θελήσατε» (Ματθ. 23:37). Δεν θέλουν οι άνθρωποι να δεχθούν την πρόσκληση του Θεού, και η εξήγηση είναι πολύ απλή: Το Άγιο Πνεύμα ελέγχει «τους ανθρώπους ως προς την αμαρτία, ως προς τη δικαιοσύνη και ως προς την κρίση» (Ιωάν. 16:8). Όλοι μας θα δώσουμε λόγο στον Θεό για τη ζωή και την πορεία μας. Να, γιατί τρομάζει ο άνθρωπος και αγωνίζεται να εφεύρει θεωρίες και υποθέσεις πως δεν υπάρχει Θεός. Αγωνίζεται να πνίξει τη φωνή της συνείδησής του που τον ελέγχει, και οδηγείται στην άρνηση του Θεού, με την ψευδαισθηση πως θ' αποφύγει την κρίση του Θεού. Η φωνή του Θεού ακούγεται κάθε μέρα και κάθε στιγμή κι ο άνθρωπος, έχοντας αλλάξει τη συχνότητα, ισχυρίζεται πως δεν μπορεί ν' ακούσει τίποτε. Αυτό όμως δεν αλλάζει την κατάσταση.

«Και να ποια είναι η καταδίκη: Το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές, Κάθε άνθρωπος που πράττει έργα φαύλα μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως, γιατί φοβάται μήπως αποκαλυφθούν τα έργα του και κριθούν» (Ιωάν. 3:19,20). Αλλά τι συμβαίνει με τους πιστούς, με τα παιδιά του Θεού; Τι συμβαίνει με την Εκκλησία; Δεν ακούγεται η φωνή του Κυρίου; Ο Θεός σίγουρα επικοινωνεί με τους δικούς Του με τρεις τρόπους:

A. Με το γραπτό Του Λόγο. Όλα όσα είπε ο Θεός, και είναι απαραίτητα για μας, είναι γραμμένα μέσα στη Βίβλο, στην Αγία Γραφή. Οι εντολές, τα διατάγματα, οι προτροπές, οι αλήθειες και οι υποσχέσεις του Κυρίου μας είναι όλα γραμμένα και φυλαγμένα μέσα στο γραπτό Λόγο Του Θεού. Ευχαριστούμε τον Θεό που μας τα εμπιστεύθηκε. Έδωσε στα χέρια μας τον πολύτιμο και ανεκτίμητο αυτό θησαυρό. Ο Λόγος Του είναι ανεξάντλητη πηγή πλούτου για τις καρδιές εκείνες που είναι διατεθειμένες να αντλούν καθημερινά το νερό της ζωής. Είναι η κρυστάλλινη φωνή του Θεού που ακούγεται ασταμάτητα. Είναι η διαρκής επικοινωνία με τους δικούς Του. Μας αποκαλύπτει το χαρακτήρα Του και τους σκοπούς Του. Μας φανερώνει καθαρά το θέλημά Του. «Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ. 119:105). Αγαπούμε το Λόγο του Θεού; Είναι η καθημερινή μας τροφή; Απολαμβάνουμε τα καταπράσινα λιβάδια του; Είναι παράδοξο ότι υπάρχουν άνθρωποι, ακόμη και Χριστιανοί, που ισχυρίζονται πως ο Θεός δεν τους μιλάει. Ποια είναι η αιτία, που βρίσκεται το πρόβλημα; Σίγουρα όχι στην πλευρά του Θεού. Όταν στη ζωή μας δικαιολογούμε καταστάσεις ασυμβίβαστες με το θέλημα του Θεού, όταν αφήνουμε κάποιες αμαρτίες ανεξομολόγητες και δεν τις καταδικάζουμε μπροστά στην παρουσία Του, είναι φυσικό να δημιουργούμε μόνοι μας έναν αδιαπέραστο φραγμό, κόβουμε την επικοινωνία μας με τον Κύριο. Βέβαια η αιτία δεν είναι πάντοτε ξεκάθαρη, ούτε συνειδητή απόρριψη των οδηγιών του Κυρίου.

Έρχεται ύπουλα και ανεπαίσθητα και σιγά σιγά απομακρυνόμαστε από τη σωστή συχνότητα και χάνουμε το συντονισμό μας με τη φωνή του Κυρίου. Αμελούμε τη μελέτη της Αγίας Γραφής ή τη διαβάζουμε επιπόλαια χωρίς να πιάνουμε τα μηνύματα που ο Θεός θέλει να μας δώσει. Είναι μια κατάσταση παθολογική. Χάνουμε την πηγή της δύναμης και της ανανέωσης. Η ζωή μας χάνει τη λάμψη της και η πορεία μας γίνεται ασθενική.

Ταλαντευόμαστε και παραπατούμε. Μια ζωή που δεν αρμόζει στα γνήσια παιδιά του Θεού. Ποια είναι η θεραπεία; Η μετάνοια, η ταπείνωση και η επιστροφή στην πρώτη αγάπη: «Η αγάπη σου δεν είναι όπως στην αρχή. Θυμήσου λοιπόν από πού ξέπεσες. Μετανόησε και γύρνα ξανά στην αρχική διαγωγή σου» (Απ. 2:4,5).

B. Με τους δούλους Του. «Ο Κύριος, ο Θεός των προγόνων τους, επειδή αγαπούσε το λαό του... τους έστειλε πάντοτε μηνύματα με τους απεσταλμένους του» (Β' Χρον. 36:15). Είναι πολύ ζωντανή η εικόνα που μας δίνει ο Λόγος του Θεού στο βιβλίο του προφήτη Ιερεμία: «Και τώρα, επειδή επράξατε πάντα ταύτα τα έργα, λέγει Κύριος, και ελάλησα προς εσάς, εγειρόμενος πρωί και λαλών, και δεν ηκούσατε. Και σας έκραξα, και δεν απεκρίθητε» (Ιερ. 7:13). Ο Θεός σε έντονη δράση, επίμονα και σταθερά προσπαθεί να επικοινωνήσει με το λαό Του,

στέλνοντας καθημερινά τα μηνύματά Του με τους προφήτες, με τους αποστόλους, με τους δούλους Του. Θέλει ζωντανή και συνεχή επικοινωνία και σχέση με το λαό Του από την αυγή μέχρι τη δύση του ήλιου, ακόμη κι όταν έρθουν τα σκοτάδια της θλίψης και του πόνου. Η αγάπη, η αγαθότητα και η ευσπλαχνία Του ξεπερνούν κάθε όριο.

Το παράπονο του Κυρίου είναι πικρό; «Δεν ανταποκριθήκατε»! Καμιά απάντηση! Η αδιαφορία και η βαρηκοία είναι τα χαρακτηριστικά και του σύγχρονου Χριστιανού. Ο Απ. Ιάκωβος, οδηγημένος από το Άγιο Πνεύμα, παρακαλεί: «Να ξέρετε καλά, αγαπητοί μου αδερφοί: Κάθε άνθρωπος πρέπει να είναι πρόθυμος στο να ακούει, να μη βιάζεται να μιλάει και να μη βιάζεται να οργίζεται. Ο οργισμένος άνθρωπος δεν κάνει αυτό που για τον Θεό είναι δίκαιο και σωστό. Γι' αυτό, διώξτε από πάνω σας όλη τη βρωμιά και την πληθώρα της κακίας και δεχτείτε με ταπεινοφροσύνη το λόγο που φύτεψε μέσα σας ο Θεός και που μπορεί να σώσει τις ψυχές σας» (Ιάκ. 1:19-21).

Είναι καιρός να καθαρίσουμε τ' αυτιά μας από τον ρύπο, από την κυψελίδα, από την ακαθαρσία που μαζεύτηκε, λόγω αδιαφορίας μας, μέσα στα χρόνια. Τότε μονάχα θα ακούσουμε καθαρά τη φωνή του Θεού. Η παραβολή του σπορέα καθορίζει τους λόγους της αποτυχίας. Ο Λόγος του Θεού δε βρίσκει την καλή, την αγαθή γη για να καρποφορήσει. Η έλλειψη προσοχής και το κλέψιμο του σπόρου από τον εχθρό. Η ανεπαρκής φροντίδα, η

προκατάληψη και η απασχόληση με άλλα πράγματα. Και τελικά ο πολύτιμος σπόρος δεν μπορεί να φέρει καρπό. Ο Σπόρος σπέρνεται συνεχώς, ο Λόγος του Κυρίου στέλνεται καθημερινά. Το σφάλμα βρίσκεται μόνο στην πλευρά του ανθρώπου. Αυτιά βουλωμένα, μάτια κλειστά, καρδιές σκληρές και ασυγκίνητες στο χτύπημα του Χριστού. Έλλειψη συντονισμού στη συχνότητα της φωνής του Θεού. Αυτά είναι τα σοβαρά προβλήματα του καιρού μας. Προσευχή, ταπείνωση, συντριβή της καρδιάς είναι η μοναδική λύση. Έτσι μόνο η φωνή του Θεού θα βρει τον κατάλληλο δέκτη με τη σωστή συχνότητα, με αποτέλεσμα τη σωτηρία και την πλούσια καρποφορία για τη δόξα του Κυρίου.

Γ. Δια του Υιού. «Αφού ο Θεός τα παλιά χρόνια μίλησε στους προπάτορες πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους δια των προφητών, σ' αυτούς εδώ τους έσχατους καιρούς μίλησε σ' εμάς μέσω του Υιού του» (Εβρ. 1:1). Η βασική ιδέα ολόκληρης της Επιστολής προς Εβραίους είναι ότι ο Ιησούς Χριστός μόνο φέρνει στους ανθρώπους την πλήρη αποκάλυψη του Θεού και είναι ο μόνος που έχει την ικανότητα να μας οδηγήσει στην παρουσία του Θεού. Έτσι ο συγγραφέας αρχίζει δείχνοντας τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον Ιησού και στους προφήτες της Π. Διαθήκης. Ο Ιησούς μιλάει στους έσχατους καιρούς και πραγματικά οι ημέρες του Ευαγγελίου αποτελούν τους έσχατους καιρούς. Τα παλιά πέρασαν, η περίοδος της ατέλειας και της ασάφειας ανήκει στο παρελθόν. Δεν ψηλαφούμε στα σκοτάδια. Ανέτειλε το άπλετο φως «του Ήλιου της Δικαιοσύνης». Ζούμε την αυγή της Λύτρωσης. Στο πρόσωπο του Χριστού ο Θεός μπήκε στην ανθρωπότητα, η αιωνιότητα μπήκε μέσα στο χρόνο. Είναι κάτι το ασύλληπτο και το ανεπανάληπτο. Ο Θεός κατοίκησε ανάμεσά μας, «Εμμανουήλ-ο Θεός μαζί μας». Ο συγγραφέας της Επιστολής συγκρίνει τον Χριστό με τους προφήτες, οι οποίοι στο παρελθόν ήταν οι εκφραστές των βουλών του Θεού. Ο προφήτης Αμώς, πριν μερικούς αιώνες, διακήρυττε: «Βεβαίως Κύριος ο Θεός δεν θέλει κάμει ουδέν, χωρίς να αποκαλύψει το απόκρυφον αυτού εις τους δούλους αυτού τους προφήτας» (3:7). Όμως ο Θεός δεν μπορούσε ν' αποκαλύψει στους ανθρώπους περισσότερα από όσα είχαν τη δυνατότητα να κατανοήσουν. Μιλούσε ο Θεός «πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους» στους προφήτες Του και τους αποκάλυπτε την αλήθεια Του, τις βουλές και το θέλημά Του. Σε κάθε γενιά έστελνε ο Θεός τους δούλους Του και έφερναν τα μηνύματά Του προσαρμοσμένα και κατάλληλα για την κάθε εποχή κι ανάλογα με τις ανάγκες των ανθρώπων.

Οι προφήτες φανέρωναν κάποιες πλευρές της αλήθειας του Θεού που ήταν πάντοτε σχετικές με τις ιδιαίτερες συνθήκες του λαού Του.

Τα μηνύματα των προφητών ήταν πάντοτε επίκαιρα, αποτελούσαν όμως μόνο κάποια μέρη της θείας αποκάλυψης. Ο καθένας προφήτης μπορούσε να συλλάβει και να μεταδώσει στο λαό μόνο ένα μέρος της αλήθειας του Θεού. Αλλά με τον Ιησού είναι το εντελώς διαφορετικό. Ο Ιησούς δεν είναι μέρος της αλήθειας, δεν μίλησε απλά για την αλήθεια αλλά είναι ο Ίδιος «η αλήθεια», ολόκληρη η αλήθεια. Ο Ιησούς δεν είναι μέρος της αποκάλυψης αλλά η πλήρης αποκάλυψη του Θεού: «Αυτός είναι εικόνα του αόρατου Θεού... Γιατί μέσα σ' εκείνον η θεότητα έστερξε ολάκερη να κατοικήσει» (Κολ. 1:15,19). «Δι' αυτού (του Ιησού) ο Θεός δημιούργησε το σύμπαν και τον όρισε κληρονόμο των πάντων. Αυτός είναι η ακτινοβολία του θείκου μεγαλείου και η τέλεια έκφραση της θεϊκής υπόστασης, κι αυτός συγκρατεί το σύμπαν με τη δύναμη του λόγου του» (Εβρ. 1:2,3). Εδώ βρίσκεται η μεγάλη, η τεράστια διαφορά. Οι προφήτες χρησιμοποίησαν δυο βασικές μεθόδους για να αποκαλύψουν ένα μέρος μονάχα της αλήθειας του Θεού: Τη μέθοδο του λόγου και τη μέθοδο του σημείου. Όμως ο Ιησούς αποκάλυψε τον Θεό με τα «Εγώ είμαι». Η αποκάλυψη των προφητών ήταν μεγάλη και πολύπλευρη, όμως ήταν τμηματική και παρουσιαζόταν με τέτοιο τρόπο ώστε να γίνεται κατανοητή από τους ανθρώπους της εποχής τους. Η αποκάλυψη του Θεού στο πρόσωπο του Χριστού είναι πλήρης. Οι προφήτες ήταν φίλοι του Θεού. Ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού. Η αποκάλυψη του Θεού δια του Χριστού είναι πλήρης και τελική. Σήμερα τα παιδιά του Θεού δεν περιμένουμε καινούριες αποκάλυψεις. Χαιρόμαστε και απολαμβάνουμε την πλήρη αποκάλυψη του προσώπου και του θελήματος του Θεού δια του Ιησού Χριστού. Σήμερα το Άγιο Πνεύμα, ο Παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας ερμηνεύει το Λόγο του Θεού στις καρδιές μας και στο πνεύμα μας. Το Ευαγγέλιο περιλαμβάνει όλα τα μεγάλα γεγονότα που θα συμβούν στην Εκκλησία και στον κόσμο στο τέλος των καιρών. Υπάρχουν περίοδοι που ο Θεός φαίνεται σιωπηλός. Αρνείται να επικοινωνήσει μ' εκείνους που έχουν απορρίψει τις οδηγίες Του και δεν θέλουν να υποταχθούν στο θέλημά Του. Η υπομονή και η μακροθυμία του Θεού απέναντί μας είναι πολλή μεγάλη. Όταν όμως για πολύ καιρό αγνοούμε και αδιαφορούμε για τα μηνύματα που μας στέλνει, τότε ο Θεός μένει σιωπηλός. Από κάθε άποψη η σιωπή του Θεού μιλάει έντονα και καθαρά και μπορεί να γίνει μια πιο τρομακτική εμπειρία από τη φωνή του ελέγχου. Τέτοιες περιπτώσεις ολοκληρωτικής άρνησης του Θεού να επικοινωνήσει με τον άνθρωπο δεν είναι ο κανόνας. Η Βίβλος είναι γεμάτη μαρτυρίες για την άμετρη υπομονή και μακροθυμία του Θεού. Εξάλλου ο Ίδιος ο Κύριος εμφανίζεται μ' αυτά τα χαρακτηριστικά από το Μωυσή μέχρι σήμερα και διακηρύττει: «Εγώ είμαι ο Κύριος, ο Κύριος ο Θεός. Είμαι γεμάτος καλοσύνη και έλεος, υπομονετικός (μακρόθυμος), πιστός

και πρόθυμος να συγχωρήσω. Δίνω τη χάρη μου σε χιλιάδες. Συγχωρώ την ανομία, τα σφάλματα, την αμαρτία. Αλλά και δεν αφήνω τίποτε ατιμώρητο» (Εξ. 34:6,7).

Από την άλλη μεριά η Αγία Γραφή παρουσιάζει περιπτώσεις ανθρώπων που σκληρύνθηκαν και τελικά αποδοκιμάστηκαν από τον Θεό. Εκείνη η θλιβερή μορφή του Ησαΐ για τον οποίο το Πνεύμα του Θεού μάς τον φέρνει ως παράδειγμα για αποφυγή: «Προσέχετε μήπως κανείς από σας βρεθεί μακριά από τη χάρη του Θεού. Μήπως υπάρχει καμιά ρίζα πίκρας, που θα φυτρώσει και θα προξενήσει ενοχλήσεις, κι έτσι θα μολυνθούν πολλοί απ' αυτήν. Μήπως υπάρχει κανένας πόρνος ή με κοσμικό φρόνημα όπως ο Ησαΐ, ο οποίος για ένα πιάτο φαΐ πούλησε τα δικαιώματά του του πρωτοτόκου. Ξέρετε, βέβαια, πως αργότερα, όταν θέλησε να πάρει την ευλογία, αποδοκιμάστηκε. Δεν μπόρεσε ν' αλλάξει τη γνώμη του πατέρα του, αν και το επιδίωξε με δάκρυα» (Εβρ. 12:15-17). Βλέπουμε επίσης το Σαούλ ν' ακούει από το στόμα του Σαμουήλ την ετυμηγορία του Θεού: «Δε θα 'ρθω μαζί σου, γιατί απέρριψες τις εντολές του Κυρίου, κι ο Κύριος σε απέρριψε από το αξίωμα του βασιλιά του Ισραήλ... Ο Κύριος σήμερα έσκισε κι έκοψε από πάνω σου τη βασιλεία του Ισραήλ και την έδωσε σ' έναν άλλο που είναι καλύτερός σου» (Α' Σαμ. 15:26,28). Όμως, θα πρέπει να επαναλάβουμε και να υπογραμμίσουμε πως μόνο η σκληρή και επίμονη ανυπακοή στη φωνή του Θεού θα έχει ως αποτέλεσμα την πλήρη διακοπή της επικοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό. Όπου υπάρχει κάποια, έστω και μικρή, ταπείνωση και ειλικρινής επιθυμία αποκατάστασης, ο Θεός είναι έτοιμος και πρόθυμος ν' ανοίξει καινούριους δρόμους επικοινωνίας. Είναι επίσης μια μεγάλη αλήθεια πως ενώ η παρουσία του Δημιουργού μέσα στη σύμπαν είναι τόσο έκδηλη, λίγοι άνθρωποι μπορούν, μέσα από τους παλμούς της δημιουργίας, ν' ακούσουν τη φωνή του Θεού. Πρόκειται για τα ίχνη του Κυρίου, είναι «ο ήχος λεπτού ανέμου» (Α' Βασ. 19:12), και για να συλλάβει κάποιος το μήνυμα δεν αρκεί μόνο να διαλέξει τη σωστή συχνότητα, θα πρέπει και να βρίσκεται στον κατάλληλο τόπο και στο σωστό χρόνο.

Χρειάζεται ησυχία για ν' ακουστεί το μήνυμα του Θεού. Οι προφήτες και οι πιστοί της Π. Διαθήκης συχνά έπρεπε να περιμένουν ημέρες ολόκληρες ανενόχλητοι μέχρις ότου λάβουν το μήνυμα ή την αποκάλυψη. Η προσμονή φαίνεται να είναι βασικό στοιχείο για τη λήψη του θείου μηνύματος. Δεν είναι εκπληκτικό επομένως, που στις μέρες μας μοιάζει τόσο δύσκολο ν' ακούσει κανένας τη φωνή του Θεού. Μιλάει ο Θεός σήμερα; Είδαμε, με τη χάρη του Θεού, τους τρεις βασικούς τρόπους με τους οποίους πραγματοποιείται αυτή η επικοινωνία:

Πρώτα, ο Θεός μιλάει σ' όλους τους ανθρώπους, και ειδικά στους πιστούς Του, με το γραπτό Λόγο Του. Είναι η Αγία Γραφή η ανεξάντλητη και σίγουρη πηγή πλούτου για τις καρδιές εκείνες που θέλουν ν' ακούσουν τη φωνή του Θεού. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στον Κύριό μας για την ελευθερία που μας δίνει να κρατούμε το Λόγο Του στα χέρια μας και να τρεφόμαστε από τα καταπράσινα λιβάδια του. Είναι ο αλάνθαστος οδηγός μας, η πυξίδα μας μέσα στις τρικυμίες της ζωής, το λυχνάρι μπρος στα πόδια μας και το φως στα μονοπάτια μας.

Έπειτα, τονίσαμε ότι ο Θεός μίλησε και μιλάει με τους δούλους Του καθημερινά, από το πρωί ως το βράδυ. Το ενδιαφέρον του Θεού και η πρόνοιά Του για τον άνθρωπο τον αποστάτη είναι αξιοθαύμαστο. Η αγαθότητα και η μακροθυμία του Θεού είναι χαρακτηριστικά Του αναλλοίωτα. Σ' όλες τις εποχές «πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους» μίλησε ο Θεός και συνεχίζει να μιλάει. Όμως, δε θα μπορούσε να ολοκληρωθεί η επικοινωνία του Θεού με τον κόσμο μας αν δεν γινόταν η μοναδική, η ανεπανάληπτη, η πλήρης και τελική αποκάλυψη στο πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. «Αφού ο Θεός τα παλιά χρόνια μίλησε στους προπάτορες πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους δια των προφητών, σ' αυτούς εδώ τους έσχατους καιρούς μίλησε σ' εμάς μέσω του Υιού του» (Εβρ. 1:1). Εδώ βρίσκεται ο τελικός Λόγος του Θεού στον σιωπηλό πλανήτη μας. Είναι ο νέος δρόμος που οδηγεί στη ζωή. «Αυτόν μας τον εγκαινίασε πρόσφατα ο Ιησούς με το καταπέτασμα, δηλαδή με το σώμα του» (Εβρ. 10:20). Ο Κύριος Ιησούς είναι η γέφυρα που μας ανεβάζει στον Ουρανό, ο Αρχιερέας ο Μέγας που μας εισάγει στα επουράνια Άγια των Αγίων. Είναι ο Ίδιος ο Χριστός το μήνυμα. Από τη φάτνη ως το σταυρό και στην

Ανάσταση ο Θεός μίλησε πραγματικά. Όχι απλά στέλνοντας κάποιο μήνυμα αλλά αποκαλύπτοντας την άπειρη αγάπη Του, τη χάρη, το έλεος και τη δόξα Του. Αυτός είναι ο θεϊκός τρόπος συμφιλίωσης του Θεού με τον αμαρτωλό άνθρωπο.

Δεν είναι κρίμα να κλείνουμε τ' αυτιά και τα μάτια μας σ' αυτό το μεγαλείο! Ο Θεός να μας δίνει τη χάρη Του ν' ακούμε τη φωνή Του διαρκώς και να πορευόμαστε το δύσκολο δρόμο έχοντας «τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού, που μας έδωσε την πίστη, την οποία και τελειοποιεί» (Εβρ. 12:2).

Η εκκλησία του Χριστού (Μαθ. 16:13-21)

Υπάρχουν δυο όψεις του έργου του Θεού. Από τη μια μεριά η ανθρώπινη πλευρά που όλοι μας γνωρίζουμε πολύ καλά. Ακούμε και μιλούμε συχνά για την ανάγκη εργατών, για τις δυσκολίες στη μετάδοση του Ευαγγελίου, για τα προβλήματα που υπάρχουν σε διάφορα μέρη του κόσμου. Υπάρχει όμως και η άλλη πλευρά, η θεϊκή, εκεί που ο Κύριος Ιησούς Χριστός κάνει μια πρόβλεψη για το χτίσιμο της δικής Του Εκκλησίας: «Κι εγώ λέω σ' εσένα πως εσύ είσαι ο Πέτρος, και πάνω σ' αυτή την πέτρα θα οικοδομήσω την εκκλησία μου, και δε θα την κατανικήσουν οι δυνάμεις του άδη» (Μαθ. 16:18). Είναι σημαντικό να κρατήσουμε μπροστά μας αυτή την πλευρά του έργου του Χριστού. Πραγματικά θα πρέπει συχνά να το συλλογιζόμαστε. Αν βλέπουμε μόνο την ανθρώπινη πλευρά και περιοριζόμαστε στις δυσκολίες του έργου και στα εκατομμύρια των ανθρώπων που δεν άκουσαν ακόμη για τον Χριστό, υπάρχει ο κίνδυνος ν' απογοητευθούμε και να συμπεράνουμε πως αυτό που ο Θεός θέλει να γίνει δεν μπορούμε να το πραγματοποιήσουμε. Αν, αντίθετα, απομακρύνουμε θεληματικά τα μάτια μας από την ανθρώπινη πλευρά και ατενίζουμε στην παντοδυναμία του Κυρίου, σίγουρα θα παίρνουμε θάρρος και ενίσχυση για να συνεχίσουμε την αποστολή που μας δόθηκε. Θα πρέπει να θυμόμαστε πως η θεϊκή πλευρά δε βρίσκεται σε αντίθεση με την ανθρώπινη. Οι Πράξεις των Αποστόλων είναι ένα όμορφο παράδειγμα για το πώς οι δυο πλευρές, η θεϊκή και η ανθρώπινη, εργάζονται μαζί αρμονικά.

Στην πρώτη Εκκλησία ο Αναστημένος Κύριος και οι Απόστολοί Του εργάστηκαν ως κεφαλή και σώμα αντίστοιχα για να πραγματοποιήσουν την μεγάλη αποστολή. Κάποτε ζήτησαν από τον Charles Spurgeon να συμβιβάσει τη θεϊκή παντοδυναμία και την ανθρώπινη ευθύνη. Ο ευλογημένος εργάτης του Ευαγγελίου απάντησε: Δεν υπάρχει ανάγκη να το κάνω, γιατί ποτέ δε συγκρούστηκαν. «Κι εγώ λέω σ' εσένα πως εσύ είσαι ο Πέτρος, και πάνω σ' αυτή την πέτρα θα οικοδομήσω την εκκλησία μου, και δε θα την κατανικήσουν οι δυνάμεις του άδη» (Μαθ. 16:18). Αυτά τα λόγια του Χριστού θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε τη θεϊκή πλευρά του έργου του Κυρίου. Ο Χριστός μίλησε για οικοδόμο, για οικοδομή και για μια μάχη. Ας δούμε το καθένα ξεχωριστά:

Α. Ο Οικοδόμος. «πάνω σ' αυτή την πέτρα θα οικοδομήσω την εκκλησία μου». Στους περισσότερους από μας το εδάφιο αυτό του Λόγου του Θεού μας είναι τόσο πολύ γνωστό ώστε μας είναι δύσκολο να εννοήσουμε και να συλλάβουμε την εντύπωση που προκάλεσαν τα λόγια του Χριστού στους μαθητές Του καθώς τα άκουγαν για πρώτη φορά. Ας προσπαθήσουμε να το δούμε σαν να το συναντούσαμε για πρώτη φορά. Τρία βασικά ερωτήματα προβάλλουν μπροστά μας σχετικά με τον Οικοδόμο και απαιτούν απάντηση:

α. Ποιος είναι ο Οικοδόμος; Ποια είναι η ταυτότητά του; Ποιος είναι αυτός που κάνει αυτή την μεγαλειώδη δήλωση; Σίγουρα ο Ιησούς σκέφθηκε πως το τριπλό αυτό ερώτημα έχει θεμελιακή σημασία, γι' αυτό το λόγο ανακίνησε ο Ίδιος το θέμα, όπως διαβάζουμε: «Όταν ήρθε ο Ιησούς στα μέρη της Καισάρειας του Φιλίππου, ρώτησε τους μαθητές του: «Ποιος λένε οι άνθρωποι πως είναι ο Υιός του ανθρώπου;» Αυτοί απάντησαν: «Άλλοι λένε πως είναι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, άλλοι ο Ηλίας, άλλοι ο Ιερεμίας ή ένας από τους προφήτες». «εσείς, ποιος λέτε πως είμαι;» τους λέει. Ο Σίμων Πέτρος απάντησε: «Εσύ είσαι ο Μεσσίας, ο Υιός του αληθινού Θεού» (Μαθ. 16:13-16). Σκοπός μας εδώ δεν είναι να αναλύσουμε λεπτομερειακά όλα αυτά τα εδάφια, αλλά να παρατηρήσουμε και να τονίσουμε ότι η συζήτηση για την ταυτότητα του προσώπου του Ιησού αρχίζει με τρόπο γενικό και καταλήγει σε τόνο προσωπικό: «Εσείς, ποιος λέτε πως είμαι;» Ο Ιησούς δεν ικανοποιείται ποτέ από τη γενική γνώμη που επικρατεί στους ανθρώπους για το πρόσωπό Του. Θέλει και ζητάει την προσωπική, την ατομική μας ανταπόκριση. Το θέμα είναι ότι δεν υπάρχει πιο σοβαρή ερώτηση μέσα σ' ολόκληρο το σύμπαν. Ποιος είναι ο Ιησούς; Ποιος είναι αυτός, ο ένας, ο μοναδικός που έχει την τόλμη να δηλώσει: «Εγώ θα οικοδομήσω την εκκλησία μου;» Ποιος είναι ο Χριστός για σένα; Πήρες θέση απέναντι σ' αυτό το θέμα; Απάντησες στην προσωπική ερώτηση του Ιησού; Μπορείς να πεις μέσα από τα βάθη της καρδιάς σου, μαζί με τον Πέτρο, «Εσύ είσαι ο Μεσσίας, ο Υιός του αληθινού Θεού;» Έχει φωτισθεί ο νους σου από το Πνεύμα του Θεού; Σκέψου για λίγο: Ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ, μια μικρή και ασήμαντη πόλη του αρχαίου Ισραήλ, ο άνθρωπος που θεωρούνταν γιος του μαραγκού να κάνει τη μεγαλειώδη διακήρυξη: «Εγώ θα οικοδομήσω την εκκλησία μου». Ποιος άλλος θα μπορούσε να κάνει μια τέτοια δήλωση, παρά μονάχα ο Υιός του Θεού; Από τη στιγμή που δεχόμαστε αυτή την αλήθεια, τότε η διακήρυξή Του είναι τέλεια, αρμονική, απόλυτα κατανοητή και αξιόπιστη.

β. Ποια είναι η εξουσία του Οικοδόμου; Πραγματικά ο Ιησούς κάνει δυο δηλώσεις μοναδικές οι οποίες δείχνουν τη μεγάλη Του εξουσία: «Εγώ θα οικοδομήσω την εκκλησία μου» και «Θα σου δώσω τα κλειδιά που ανοίγουν την πόρτα της βασιλείας των ουρανών» (Μαθ. 16:18,19). Δυο μεγαλειώδη έργα που προϋποθέτουν μεγάλη εξουσία. Και στις δυο περιπτώσεις ο Ιησούς αποβλέπει στο μέλλον, μετά το σταυρικό Του θάνατο και την Ανάστασή Του. Δεν ήταν μετά την Ανάστασή Του που ο Ιησούς διακήρυξε: «Ο Θεός μού έδωσε όλη την εξουσία στον ουρανό και

στη γη»; (Ματθ. 28:18). Μέσα σ' αυτή την εξουσία Του περιλαμβάνονται τόσο η οικοδομή της Εκκλησίας του Χριστού όσο και η παράδοση των κλειδιών του Ουρανού στους Αποστόλους Του. Η εξουσία του Χριστού ήταν και είναι η εγγύηση για την οικοδόμηση της Εκκλησίας Του. Το παρόν και το μέλλον της Εκκλησίας είναι στα παντοδύναμα χέρια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

γ. Ποια είναι η προφητεία του Οικοδόμου; «Εγώ θα οικοδομήσω την εκκλησία μου», είναι το κεντρικό μήνυμα της προφητείας του Χριστού. Τοποθέτησε για μια στιγμή τον εαυτό σου στη θέση των μαθητών του Ιησού. Αρχικά από το στόμα του Ιησού βγαίνει η προφητεία «Εγώ θα οικοδομήσω την εκκλησία μου», και ακολουθεί μια εκπληκτική δήλωση: «δεν θα την κατανικήσουν οι δυνάμεις του άδη» (Ματθ. 16:18). Ακούγοντας αυτή τη θαυμάσια διακήρυξη οι μαθητές, θα φαντάστηκαν τον εαυτό τους ακατανίκητο. Αλλά πρόσεξε λίγο πιο κάτω: «Από τότε άρχισε ο Ιησούς να φανερώνει στους μαθητές του πως πρέπει να πάει στα Ιεροσόλυμα και να πάθει πολλά από τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς και τους γραμματείς και να θανατωθεί και ν' αναστηθεί την τρίτη μέρα.» (Ματθ. 16:21). Εδώ βρίσκεται η προφητεία του σταυρού. Οι μαθητές βρέθηκαν σε δύσκολη θέση. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τον Κύριο. Τη μια στιγμή ο Ιησούς προφητεύει την οικοδόμηση της Εκκλησίας Του, και την επόμενη τη βεβαιότητα του σταυρικού Του θανάτου. Τη μια στιγμή μιλάει για νίκη και θρίαμβο, και την άλλη για παθήματα και θάνατο. Εμείς βέβαια τώρα μπορούμε ν' αντιληφθούμε τη σειρά και τη σημασία των λόγων του Κυρίου. Γνωρίζουμε ότι προηγήθηκε ο σταυρός και ακολούθησε η οικοδόμηση της Εκκλησίας. Πόσο δύσκολο όμως ήταν για τους μαθητές να κατανοήσουν τα λόγια του Ιησού! Περίμεναν την κυριαρχία του Μεσσία και μπροστά τους διαγραφόταν το φάσμα του σταυρού. Καθώς μελετούμε την ταυτότητα του οικοδόμου, θα πρέπει να συλλάβουμε ότι είναι ο Χριστός, ο Υιός του αληθινού Θεού. Σ' αυτόν δόθηκε η εξουσία να οικοδομήσει την Εκκλησία Του. Κι ενώ προχωρούσε προς το σταυρό, μπροστά Του είχε το όραμα της Εκκλησίας Του να έρχεται στην ύπαρξη μέσα από τον σταυρικό Του θάνατο. Στον Ιησού της Ναζαρέτ, στο γιο του μαραγκού, όπως νόμιζαν οι πολλοί, ανατέθηκε το μέγιστο πρόγραμμα δημιουργίας.

Β. Η οικοδομή. Αφού διευκρινίσαμε την ταυτότητα του οικοδόμου, θα πρέπει τώρα να δούμε την οικοδομή όπως αναφέρεται στην προφητεία του Χριστού: «Θα οικοδομήσω την εκκλησία μου» (Ματθ. 16:18). Όπως είναι πολύ καλά γνωστό, το εδάφιο αυτό αποτελεί ένα από τα πιο αντιλεγόμενα ανάμεσα στους θεολόγους. Πάνω σ' αυτό οι Πάπες προσπάθησαν να στηρίξουν τόσο την ύπαρξή τους όσο και την εξουσία τους. Σκοπός μας δεν είναι να θολώσουμε ακόμη περισσότερο τα νερά της αντιλογίας, όμως θα πρέπει να βρούμε και να υποστηρίξουμε βιβλικές απαντήσεις πάνω σε δυο βασικά ερωτήματα:

α. Ποιο είναι το θεμέλιο αυτού του οικοδομήματος;

Ας επαναλάβουμε τα λόγια του Χριστού στον Πέτρο: «εσύ είσαι ο Πέτρος, και πάνω σ' αυτή την πέτρα θα οικοδομήσω την εκκλησία μου» (Ματθ. 16:18). Σε τι ή σε ποιον αναφέρεται ο Κύριος όταν κάνει αυτή τη μεγαλειώδη δήλωση; Υπάρχει ένα απλό αλλά βασικό αξίωμα στην ερμηνεία της Αγίας Γραφής το οποίο θα μας βοηθήσει, αν το εφαρμόσουμε και σ' αυτό το εδάφιο. Μελετώντας κάποιο δύσκολο ανάγνωσμα του Λόγου του Θεού, θα πρέπει ν' αφήνουμε τις Γραφές να ερμηνεύουν τις Γραφές. Αυτό σημαίνει απλά πως θα πρέπει να βρούμε κάποιο άλλο εδάφιο που μιλάει καθαρά για το θεμέλιο της Εκκλησίας και, χρησιμοποιώντας το, να κατανοήσουμε το εδάφιο που μελετούμε. Ας δούμε, λοιπόν, κάποια αντίστοιχα εδάφια: «Γιατί εμείς είμαστε συνεργάτες στην υπηρεσία του Θεού κι εσείς το χωράφι του Θεού, το οικοδόμημα του Θεού. Σύμφωνα με το ειδικό χάρισμα που μου έδωσε ο Θεός, ως έμπειρος αρχιμάστορας, έβαλα εγώ το θεμέλιο. Άλλος τώρα χτίζει πάνω σ' αυτό. Ο καθένας όμως ας προσέχει πως χτίζει. Γιατί κανένας δεν μπορεί να βάλει άλλο θεμέλιο εκτός από αυτό που υπάρχει και που είναι ο Ιησούς Χριστός» (Α' Κορ. 3:9-11). Στα εδάφια αυτά ο Απ. Παύλος διακηρύττει ότι το θεμέλιο της Εκκλησίας είναι ο Ιησούς Χριστός. Επομένως, σε καμιά περίπτωση δεν μπορούμε να ισχυριστούμε πως ο Πέτρος είναι το θεμέλιο. Εξάλλου και ο ίδιος ο Απ. Πέτρος αναγνωρίζει τον Ιησού Χριστό ως το θεμέλιο της Εκκλησίας. «Για όλα αυτά λέει η Γραφή: Θα διαλέξω ένα πολύτιμο λιθάρι και θα το τοποθετήσω ακρογωνιαίο στη Σιών. Όποιος πιστεύει σ' αυτό δε θα ντροπιαστεί ποτέ. Για σας, που πιστεύετε, αυτό το λιθάρι είναι πολύτιμο. Για όσους όμως δεν πιστεύουν, είναι το λιθάρι που οι κτίστες το παραπέταζαν σαν άχρηστο. Αυτό όμως έγινε το πιο πολύτιμο ακγωνάρι» (Α' Πέτρ. 2:6,7). Εκείνο που ήθελε να πει ο Χριστός ήταν: «Θα οικοδομήσω την εκκλησία μου και θα την θεμελιώσω στον Υιό του Θεού του αληθινού», μια αλήθεια που πριν λίγο είχε διακηρύξει ο Πέτρος με αποκάλυψη του Θεού.

β. Ποιο είναι το υλικό αυτού του οικοδομήματος; Ο Απ. Πέτρος, στον οποίο αρχικά αυτά τα λόγια απήθυνε ο Ιησούς, μας δίνει την απάντηση. Γράφοντας στους Χριστιανούς δηλώνει: «Ελάτε, λοιπόν, κοντά σ' αυτόν (στον Χριστό) που είναι το ζωντανό λιθάρι... Ελάτε κι εσείς να χρησιμοποιηθείτε σαν ζωντανά λιθάρια στο χτίσιμο του πνευματικού ναού, στον οποίο θα υπηρετείτε ως ιερατείο προσφέροντας θυσίες πνευματικές, ευπρόσδεκτες στον

Θεό δια του Ιησού Χριστού» (Α' Πέτρ. 2:4,5). Ο Κύριος Ιησούς οικοδομεί τον πνευματικό Του ναό, χρησιμοποιώντας πιστούς ανθρώπους από όλο τον κόσμο. Παίρνει άνδρες και γυναίκες και τους χρησιμοποιεί σαν ζωντανά λιθάρια στο οικοδόμημα της Εκκλησίας Του. Από αυτά που είπαμε μέχρι τώρα διαφαίνεται μια μεγάλη αλήθεια. Η Κ. Διαθήκη ποτέ δεν αναφέρεται σε κτήριο όταν μιλάει για Εκκλησία. Εννοεί πάντοτε ένα σύνολο μαθητών του Χριστού, μια ομάδα λυτρωμένων ανθρώπων, με καρδιές καθαρισμένες με το αίμα Του, που μέσα τους κατοικεί το Άγιο Πνεύμα.

Γ. Η μάχη. Στο λόγο Του προς τον Πέτρο ο Ιησούς είπε: «εσύ είσαι ο Πέτρος, και πάνω σ' αυτή την πέτρα θα οικοδομήσω την εκκλησία μου, και δε θα την καταικήσουν οι δυνάμεις του άδη» (Ματθ. 16:18). Στα λόγια του Χριστού φαίνεται καθαρά ότι προέβλεπε μια μάχη ανάμεσα στον Χριστό από τη μια μεριά και στις δυνάμεις του άδη από την άλλη. Τι ήθελε να πει ο Χριστός με τη φράση: «δε θα την καταικήσουν οι δυνάμεις του άδη», «πύλαι άδου», σύμφωνα με το κείμενο; Όταν μελετούμε τη Βίβλο πρέπει να έχουμε υπόψη το γεγονός ότι γράφτηκε τον 1^ο μ.Χ. αιώνα, σε συνθήκες και συνήθειες εκείνου του καιρού. Στις αρχαίες πόλεις ένα από τα σημαντικότερα σημεία ήταν η πύλη ή οι πύλες. Οι πύλες της πόλης αντιπροσώπευαν δυο πράγματα: την άμυνα και την απόφαση. Ας πάρουμε την πρώτη έννοια, την άμυνα. Στον Ησαΐα 45:2 ο Κύριος λέει: «Μπροστά σου θα βαδίσω εγώ και θα εξουδετερώ τους δρόμους τους ανώμαλους. Τις χάλκινες τις θύρες θα συντρίψω, θα σπάσω τους σιδερένιους τους μοχλούς». Αυτό σημαίνει φυσικά πως ο Θεός θα δώσει την ικανότητα στον Κύριο, το βασιλιά των Μήδων και των Περσών, να εξουδετερώσει την άμυνα της Βαβυλώνας. Με τον Θεό σύμμαχό του ο Κύριος θα σύντριβε τις πύλες της οχυρωμένης πόλης. Αλλά στη Βίβλο «πύλες» σημαίνουν επίσης «απόφαση». Στον ανοιχτό χώρο, μπροστά στις πύλες συγκεντρώνονταν οι επίσημοι της πόλης για συζήτηση, ανταλλαγή απόψεων και για λήψη αποφάσεων. Στην περιγραφή της ενάρτητης γυναίκας αναφέρεται: «Ο άντρας της είναι αξιосέβαστος στις πολιτείας τις πύλες, όταν με τους πρεσβυτέρους της χώρας κάθεται» (Παρ. 31:23). Είναι ο τόπος όπου χειρίζονται σοβαρές υποθέσεις και λαμβάνουν αποφάσεις για το μέλλον της πόλης και της χώρας. Μήπως ο Ιησούς απέβλεπε στην τελική απελευθέρωση της Εκκλησίας; Μήπως ήθελε να βεβαιώσει τους πιστούς ότι θ' αναστηθούν θριαμβευτικά; Οι δυνάμεις του άδη δε θα μπορέσουν να νικήσουν την Εκκλησία ούτε να εμποδίσουν την ανάσταση των πιστών του Ιησού Χριστού. Αλλά και στην καθημερινή ζωή των πιστών και της Εκκλησίας ο Ιησούς έβλεπε τα κύματα της σατανικής αντίδρασης και επίθεσης να χτυπούν αδυσώπητα το καράβι της Εκκλησίας. Η υπόσχεση όμως του Κυρίου είναι σταθερή: «πάνω σ' αυτή την πέτρα θα οικοδομήσω την εκκλησία μου, και δε θα την καταικήσουν οι δυνάμεις του άδη» (Ματθ. 16:18). Τίποτε δεν μπορεί να καταικήσει ή να εξαφανίσει την Εκκλησία του Χριστού. Ας κάνει ο σατανάς τα σχέδιά του. Όλες μαζί οι δυνάμεις του εχθρού δεν μπορούν να υπερικήσουν την Εκκλησία του Χριστού. Πάνω στην υπόσχεση του Χριστού στηρίζεται η εμπιστοσύνη μας. Αν και ο κόσμος με τις σατανικές του δυνάμεις απειλεί να μας εξουδετερώσει, δε θα φοβηθούμε γιατί η αλήθεια του Θεού θα θριαμβεύσει. «Να είστε νηφάλιοι και άγρυπνοι. Ο αντίπαλός σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται, ζητώντας κάποιον να καταβροχθίσει» (Α' Πέτρ. 5:8). Δεν τρέμουμε όμως γιατί μπορούμε ν' αντισταθούμε στην έξαψη της οργής του, γνωρίζοντας ότι το τέλος του είναι πολύ κοντά. Ο Κύριος είναι το φρούριο και ο υπερασπιστής μας και διεξάγει τις μάχες μας. Πολλές φορές ο σατανάς προσπάθησε να βυθίσει τη μεγάλοπρηπη κιβωτό, την Εκκλησία του Χριστού, αλλά δεν τα κατάφερε. Γιατί το είπε ο Κύριος: «πάνω σ' αυτή την πέτρα θα οικοδομήσω την εκκλησία μου, και δε θα την καταικήσουν οι δυνάμεις του άδη» (Ματθ. 16:18). Να γιατί, όταν σκεφτόμαστε τη μεγάλη προφητεία του Ιησού και διερωτόμαστε αν πραγματοποιήθηκε, η απάντηση είναι: με απόλυτη βεβαιότητα «ναι»! Αν θέλεις να βρεις αποδείξεις για την εκπλήρωσή της, δες τριγύρω. Κοίταξε σ' όλο τον κόσμο και θα δεις ότι η Εκκλησία του Χριστού υπάρχει παντού, σ' όλες τις χώρες του κόσμου και αυξάνει διαρκώς. Θυμήσου ότι ο σατανάς έκανε το παν για να εξαφανίσει την Εκκλησία από το πρόσωπο της γης. Οι προσπάθειές του ξεκινούν από μέσα κι απ' έξω, και συχνά είναι τρομακτικές. Όμως, δόξα στο Ύψιστο Θεό, οι δυνάμεις του άδη δεν μπόρεσαν να καταικήσουν την Εκκλησία του Ζωντανού Κυρίου και ερχόμενου Βασιλιά. Ο Παντοδύναμος Κύριος ο οποίος στήριξε και προστάτεψε την Εκκλησία Του στους αιώνες που προηγήθηκαν, στηρίζει τον καθένα μας προσωπικά. Στις δυσκολίες και στους πειρασμούς, στις ποικίλες συνθήκες και περιστάσεις της ζωής ο Ισχυρός Θεός βρίσκεται κοντά μας. Στηρίζει τα πόδια μας, παρηγορεί την καρδιά μας, σκουπίζει τα δάκρυά μας. Όταν οι μπόρες ξεσπούν και νομίζουμε πως το караβάκι της ζωής μας κινδυνεύει να βουλιάξει, μπορούμε με πίστη να στηριζόμαστε στο Λόγο Του. Η υπόσχεσή Του είναι σαφής: «δε θα σ' αφήσω, δε θα σ' εγκαταλείψω» (Ιησ. 1:5). Ο Ιησούς Χριστός με το σταυρικό θάνατο και την ανάστασή Του έφερε στην ύπαρξη τη νέα δημιουργία, την Εκκλησία Του. Η εξουσία του Χριστού ήταν και είναι για πάντα η εγγύηση για την οικοδόμηση και την ασφάλεια της Εκκλησίας Του. Δοξασμένο κι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου και Θεού μας. Αμήν!

Η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στα Ιεροσόλυμα (Ματθ. 21:1-17)

Και οι τέσσερις Ευαγγελιστές αναφέρουν τη θριαμβευτική είσοδο του Ιησού στην Ιερουσαλήμ, πέντε μέρες πριν από το θάνατό Του. Το Πάσχα γιορταζόταν την 14^η μέρα του μήνα. Τη 10^η μέρα του μήνα, σύμφωνα με το νόμο, έπρεπε η κάθε οικογένεια να προμηθευτεί το πασχαλινό αρνί και να το προετοιμάσει για τη γιορτή. Αυτή τη συγκεκριμένη μέρα διάλεξε ο Ιησούς να μπει δημόσια στην Ιερουσαλήμ και να διακηρύξει πως είναι ο Αμνός του Θεού που ήρθε για να θυσιαστεί για τις δικές μας αμαρτίες. Κι ο Απ. Παύλος θα γράψει: «Γιατί η δική μας γιορτή του Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ότι θυσιάστηκε για χάρη μας ο Χριστός» (Α΄ Κορ. 5:7).

Αυτή η εμφάνιση του Ιησού ήταν το προανάκρουσμα του πάθους Του. Το προηγούμενο βράδυ ο Ιησούς είχε διανυκτερεύσει στη Βηθανία, ένα χωριό πολύ κοντά στην Ιερουσαλήμ. Ήταν εκεί που, στη διάρκεια του δείπνου, «Τότε η Μαρία πήρε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου κι άλειψε τα πόδια του Ιησού. Έπειτα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια του, κι όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδιά του μύρου» (Ιωάν. 12:3). Στην αντίδραση και διαμαρτυρία του Ιούδα, ο οποίος το θεώρησε σπατάλη, ο Ιησούς απάντησε: «Άφησέ την ήσυχη. Αυτό που κάνει είναι για την ημέρα του ενταφιασμού μου» (Ιωάν. 12:7). Μόνη η Μαρία από όλους του μαθητές αντιλήφθηκε τη σοβαρότητα των στιγμών καθώς ο Ιησούς προχωρούσε στην πρώτη πράξη του δράματος. Είχε πάρει την αμετάκλητη απόφαση να μπει δημόσια στην Ιερουσαλήμ γνωρίζοντας ότι εκεί Τον περίμεναν παθήματα και σταυρός.

Εδώ βρίσκεται το μεγαλείο της θυσίας του Χριστού. Λίγες μέρες πριν είχε πει: «Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας. Ο καλός ποιμένας θυσιάζει τη ζωή του για χάρη των προβάτων... Γι' αυτό ο Πατέρας με αγαπάει, γιατί εγώ θυσιάζω τη ζωή μου, ώστε να την ξαναπάρω πίσω. Κανείς δε μου την παίρνει. Εγώ από μόνος μου την προσφέρω. Από μένα εξαρτάται να την προσφέρω κι από μένα εξαρτάται να την ξαναπάρω πίσω. Αυτήν την εντολή έλαβα από τον Πατέρα μου» (Ιωάν. 10:11,17,18). Ο Ιησούς ταξίδευε συχνά από τη Γαλιλαία ως την Ιουδαία, μια απόσταση πολλών χιλιομέτρων, κι έμπαινε πεζός στην Ιερουσαλήμ. Ήταν ο συνηθισμένος τρόπος και, καθώς βάδιζε και περνούσε από πόλεις και χωριά, ευεργετούσε, θεράπευε ασθενείς και δίδασκε. Αυτή τη φορά επέλεξε έναν ασυνήθιστο τρόπο: Να μπει στην Ιερουσαλήμ πάνω σ' ένα γαϊδούρι. Γι' αυτό το λόγο «Όταν πλησίαζαν στα Ιεροσόλυμα κι έφτασαν στην Βηθφαγή, κοντά στο όρος των Ελαιών. Ο Ιησούς έστειλε δύο μαθητές λέγοντάς τους: «Να πάτε στο χωριό που είναι απέναντί σας, και θα βρείτε αμέσως ένα θηλυκό γαϊδούρι δεμένο, μαζί με το πουλάρι του. Να τα λύσετε και να μου τα φέρετε» (Ματθ. 21:1,2). Η πράξη αυτή του Ιησού και τα όσα ακολούθησαν δεν ήταν τυχαία γεγονότα. Βρίσκονταν μέσα στο προαιώνιο σχέδιο του Θεού. Κι έτσι ερχόμαστε στο πρώτο σημείο:

Α. Η προφητική αναγγελία. Πεντακόσια χρόνια πριν ο Θεός μίλησε με τον προφήτη Ζαχαρία και ανήγγειλε το συγκεκριμένο γεγονός: «Χαίρε, πόλη της Σιών! Αλαλάζτε από χαρά, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ! Νάτος, ο βασιλιάς σας, έρχεται» (Ζαχ. 9:9).

α. Η πρόβλεψη, η πρώτη παρατήρηση. Ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε είναι ο Αληθινός Θεός. Δεν περιορίζεται σε χρονικά όρια. Είναι ασύλληπτος στο ανθρώπινο πεπερασμένο μυαλό, κι είναι αιώνιες βουλές Του: «Εγώ είμαι ο Κύριος, αυτό είναι το όνομά μου. Τη δόξα μου δεν θα τη δώσω σε άλλον, ούτε τη φήμη μου στα είδωλα. Οι εξαγγελίες οι παλιές εκπληρώθηκαν, καινούριες αναγγέλλω τώρα. Όσα είναι να γίνουν σας τα αναγγέλλω από πριν» (Ησ. 42:9). Ο Θεός είναι «αξιόπιστος και αληθινός». Όχι μόνο προαναγγέλλει αλλά είναι ο απόλυτος ρυθμιστής των εξελίξεων και των γεγονότων.

β. Η περιγραφή, η δεύτερη παρατήρηση. «Χαίρε, πόλη της Σιών! Αλαλάζτε από χαρά, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ! Νάτος, ο βασιλιάς σας, έρχεται. Είναι δίκαιος και σώζει. Είναι πράος και κάθεται πάνω σε γαϊδούρι, σ' ένα πουλάρι, γέννημα υποζυγίου» (Ζαχ. 9:9). Όταν ο βασιλιάς έρχεται κάτι μεγαλειώδες και θεαματικό αναμένεται, ειδικά όταν πρόκειται ν' αναλάβει τη βασιλεία του. Το Βασιλιά, τον Κύριο των κυρίων, Τον είδε ο Ησαΐας «πάνω σε θρόνο μεγαλόπρεπο και υπερυψωμένο» (Ησ. 6:1). Τώρα όμως, στην ενσάρκωσή Του, Τον βλέπουμε πάνω σ' ένα πουλάρι, γέννημα υποζυγίου. Οι βασιλιάδες εκείνης της εποχής, σε καιρό ειρήνης, έμπαιναν στις πόλεις καθισμένοι πάνω σε γαϊδούρια. Κι ο «Άρχοντας της ειρήνης», ο Ιησούς Χριστός, επέλεξε αυτό τον τρόπο για να διακηρύξει τη Μεσσιανική Του αποστολή και για να καλέσει το λαό της Ιερουσαλήμ να ειρηνεύσει μαζί Του. Είναι πράος, έρχεται με έλεος και καλεί στη σωτηρία το λαό Του. «Αυτός, όμως, φορτώθηκε τις θλίψεις μας κι υπέφερε τους πόνους τους δικούς μας. Εμείς νομίζαμε πως όλα όσα τον βρήκαν ήταν τραύματα, πληγές και ταπεινώσεις από τον Θεό. Μα ήταν αιτία οι αμαρτίες μας που αυτός πληγώθηκε, οι ανομίες μας που αυτός εξουθενώθηκε. Για χάρη της δικής μας σωτηρίας εκείνος τιμωρήθηκε και στις πληγές του βρήκαμε εμείς τη γιατρεία» (Ησ.53:4,5). «Ο Κύριος διακήρυξε στα πέρατα της γης: «Πείτε στην πόλη της Σιών, νάτος ο σωτήρας

σου, έρχεται!» (Ησ. 62:4,5).

γ. Η Εκπλήρωση, η τρίτη παρατήρηση. Οι προφητείες του Ησαΐα 730 χρόνια π. Χ. και του Ζαχαρία 500 χρόνια π. Χ. βρήκαν την εκπλήρωσή τους αυτή τη συγκεκριμένη μέρα. Κι ο Ευαγγελιστής Ματθαίος βεβαιώνει: «Αυτά έγιναν για να εκπληρωθεί εκείνο που είχε πει ο Θεός με τα λόγια του προφήτη: «Πέστε στην πόλη της Σιών: Έρχεται σ' εσένα ο βασιλιάς σου πράος, καβάλα πάνω σε γαϊδούρι, σε πουλάρι, γέννημα υποζυγίου» (Ματθ. 21:4,5).

Έτσι, σύμφωνα με την αφήγηση του Ματθαίου, παρατηρούμε την πλήρη συσχέτιση των πράξεων του Ιησού με τις αρχαίες προφητείες: Εκείνος που ενέπνευσε τις προφητείες, ήρθε ο Ίδιος να τις εκπληρώσει. Εκείνος που έδωσε τις οράσεις στους προφήτες της Π. Διαθήκης κινήθηκε ο Ίδιος μέσα στην ανθρώπινη ιστορία με προκαθορισμένο σκοπό και σύμφωνα με την αιώνια πρόθεση του Θεού και με «το καλόβουλο θέλημά του» για τη σωτηρία ημών των αμαρτωλών (Εφ. 1:6).

Β. Η κυριαρχική προετοιμασία, το δεύτερο σημείο. Προκαλεί εντύπωση το γεγονός ότι ενώ υπήρχε η προφητική εξαγγελία εκατοντάδες χρόνια πριν, ο Ιησούς δεν προειδοποίησε ούτε προετοίμασε τους μαθητές Του γι' αυτή την ώρα.

α. Η όλη δράση του Ιησού ήταν αιφνίδια όμως κυριαρχική, η πρώτη σκέψη. Για την αιώνια δόξα του Κυρίου μας στους ουρανούς υπήρξε προετοιμασία αιώνων, προ καταβολής κόσμου. Για τη γήινη, την πρόσκαιρη δόξα, ενήργησε αιφνιδιαστικά: «Όταν πλησίαζαν στα Ιεροσόλυμα κι έφτασαν στην Βηθφαγή, κοντά στο όρος των Ελαιών, (ουσιαστικά στα προάστεια της Ιερουσαλήμ τότε) ο Ιησούς έστειλε δυο μαθητές» (Ματθ. 21:1) να του φέρουν ένα γαϊδούρι, χωρίς καμιά προσυνηννόηση.

β. Η προετοιμασία ήταν φτωχική, όπως αρμόζει στην πνευματική Του βασιλεία, η δεύτερη σκέψη. Ο Γιαχβέ, ο Κύριος της δόξης, θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει πύρινες άμαξες, που να τις μεταφέρουν τα χερουβεΐμ. Εκείνος που κινείται στους ουρανούς, στην κατάσταση της ταπείνωσής Του, καταδέχθηκε ν' ανέβει σ' ένα γαϊδούρι. Υπάρχει όμως και κάτι ακόμη συμβολικό σ' αυτή Του την κίνηση. Οι Κριτές του Ισραήλ ταξίδευαν με γαϊδούρια. Κι αυτή η τελευταία είσοδος του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ έμελλε να εξελιχθεί σε επίσκεψη κρίσεως και καταδίκης.

γ. Το μέσο μεταφοράς του Κυρίου ήταν δανεικό, η τρίτη σκέψη. Ο Ιησούς δεν είχε δικό Του σπίτι, όπως είχε πει σε κάποιον ο οποίος προθυμοποιήθηκε να Τον ακολουθήσει όπου κι αν πήγαινε: «Οι αλεπούδες έχουν καταφύγια και τα πουλιά φωλιές, ο Υιός του Ανθρώπου όμως δεν έχει που να γείρει το κεφάλι» (Λουκ. 9:58). Παρ' όλα αυτά θα περίμενε κανένας να διαθέτει ένα στοιχειώδες μεταφορικό μέσο της εποχής, ένα ζώο. Κι αυτό το δανείστηκε. Πόση αντίθεση σε σύγκριση με κάποιους σημερινούς ιεροκήρυκες ή ιερωμένους που διαθέτουν ιδιωτικά ελικόπτερα και αεροπλάνα με το πρόσχημα ότι θα έχουν περισσότερο χρόνο προσευχής. Η προετοιμασία του Κυρίου ήταν δανεική επειδή η βασιλεία Του δεν ήταν κοσμική.

Γ. Η θεϊκή ακτινοβολία, το τρίτο σημείο. Η όλη προετοιμασία αλλά και η ίδια η πορεία φαίνεται στα ανθρώπινα μάτια πενιχρή. Ο Ιησούς πάνω σ' ένα γαϊδούρι και οι φτωχοί και περιφρονημένοι Γαλιλαίοι να Τον επευφημούν.

Όμως καμιά πομπή κάποιου Ρωμαίου ή άλλου αυτοκράτορα δε συντάραζε και δεν έμεινε στην ιστορία όπως η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στα Ιεροσόλυμα. Η θεϊκή Του ακτινοβολία καθήλωσε εχθρούς και φίλους.

α. Η Παντογνωσία, η πρώτη ιδιότητα. Ήξερε ο Ιησούς που ακριβώς βρισκόταν το κατάλληλο γαϊδούρι πάνω στο οποίο κανένας άλλος δεν είχε καθίσει. Γνώριζε εκ των προτέρων τις αντιδράσεις των ιδιοκτητών και μπορούσε να μεταβάλλει τις διαθέσεις τους: «ο Ιησούς έστειλε δύο μαθητές λέγοντάς τους: «Να πάτε στο χωριό που είναι απέναντί σας, και θα βρείτε αμέσως ένα θηλυκό γαϊδούρι δεμένο μαζί με το πουλάρι του. Να τα λύσετε και να μου τα φέρετε. Κι αν σας πει κανένας τίποτε, να του πείτε πως τα χρειάζεται ο Κύριος. Κι αυτός θα τα στείλει αμέσως... Οι μαθητές πήγαν κι έκαναν όπως τους πρόσταξε ο Ιησούς» (Ματθ. 21:2,3,6). Η παντογνωσία του Κυρίου εκτείνεται στα μικρά και στα μεγάλα. Και στο Λόγο του Κυρίου ποιος μπορεί ν' αντισταθεί.

Εξάλλου ολόκληρο το σύμπαν είναι ιδιοκτησία του Κυρίου. Είναι ο Δημιουργός και ο Συντηρητής.

β. Η Παντοδυναμία, η δεύτερη ιδιότητα. «Οι μαθητές πήγαν κι έκαναν όπως τους πρόσταξε ο Ιησούς. Έφεραν το γαϊδούρι και το πουλάρι του, κι έβαλαν πάνω τους τα ρούχα τους κι εκείνος κάθισε πάνω σ' αυτά. Οι πιο πολλοί από το πλήθος έστρωναν τα ρούχα τους στο δρόμο, ενώ άλλοι έκοβαν κι έστρωναν κλαδιά από τα δέντρα. Και το πλήθος, όσοι βάδιζαν μπροστά Του κι όσοι ακολουθούσαν, κραύγαζαν: Δόξα στον Υιό του Δαβίδ! Ευλογημένος αυτός που έρχεται σταλμένος από τον Κύριο! Δόξα στον ύψιστον Θεό! Όταν μπήκε στα Ιεροσόλυμα, αναστατώθηκε όλη η πόλη» (Ματθ. 21:6-10). Το κείμενο λέει: «εσεισθη πάσα η πόλις». Έγινε σεισμός όχι φυσικός αλλά πνευματικός μέσα στο κέντρο, στη μητρόπολη της θρησκευτικής ζωής του Ισραήλ. Μέσα στα δύομιση περίπου εκατομμύρια των προσκυνητών του Πάσχα ένας ασήμαντος, στα ανθρώπινα μάτια, ο ταπεινός Ναζωραίος

προκάλεσε ένα μεγάλο πνευματικό σεισμό. Μια σαφής ακτινοβολία της παντοδυναμίας Του. Αυτός ήταν ο σκοπός Του. Ήθελε να τραβήξει την προσοχή της Ιερουσαλήμ στο γεγονός της έλευσής Του. Ήθελε να Τον αναγνωρίσουν έστω και για μια ώρα. Να δουν το μεγαλείο της Εξουσίας Του. Ήταν η τελευταία τους ευκαιρία για σωτηρία, πριν ακούσουν την καταδικαστική Του ετυμηγορία.

«Ποιος είναι αυτός;» ρωτούσαν. Το πλήθος έλεγε: «αυτός είναι ο προφήτης Ιησούς, από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας» (Ματθ. 21:10,11). Ποιος είναι για σένα ο Χριστός; Είναι ο Σωτήρας σου; Είναι ο Κύριός σου; Διαφορετικά θα είναι ο Κριτής σου! «Είναι φοβερό να πέσει κανείς στα χέρια του αληθινού Θεού» (Εβρ. 10:31). «Ο Ιησούς μπήκε στο ναό του Θεού κι έδιωξε όλους αυτούς που πουλούσαν και αγόραζαν στο χώρο του ναού, και αναποδογύρισε τα τραπέζια των αργυραμοιβών και τα καθίσματα αυτών που πουλούσαν περιστέρια. Και τους είπε: «Η Γραφή λέει: Ο οίκος μου πρέπει να είναι οίκος προσευχής. Εσείς όμως τον κάνατε σπήλαιο ληστών» (Ματθ. 21:12,13). Κανείς δεν αντιστάθηκε στον Ιησού. Αυτός ήταν ο δεύτερος καθαρισμός του ναού. Καθάρισε το ναό για πρώτη φορά στην έναρξη της διακονίας Του, όπως αναφέρεται στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο (Ιωάν. 2:13-17) και τώρα τον καθαρίζει ξανά στο τέλος της διακονίας Του.

Γιατί πήγε στο ναό; Δεν υπήρχαν άλλες ανωμαλίες σ' ολόκληρη την πόλη; Ασφαλώς υπήρχαν πολλές. Όμως, σύμφωνα με τις Γραφές: «Είναι καιρός πια ν' αρχίσει η κρίση απ' το λαό του Θεού. Κι αν η κρίση αρχίσει πρώτα από μας, σκεφτείτε τι έχει να γίνει με όσους δεν δέχονται το ευαγγέλιο του Θεού. Κι αν μόλις και μετά βίας σώζονται οι δίκαιοι άνθρωποι, τι θα συμβεί με τους αμαρτωλούς και απίστευτους;» (Α' Πέτρ. 4:17,18).

γ. Η Δικαιοσύνη, η τρίτη ιδιότητα. Έχουμε εδώ ένα παράδειγμα δικαιοσύνης και τιμιότητας στη συμπεριφορά του Κυρίου μας, στη χρησιμοποίηση του ζώου. Ενώ θα το χρησιμοποιούσε για λίγο χρονικό διάστημα, δεν το έκανε χωρίς τη συγκατάθεση των ιδιοκτητών. Στην αφήγηση του Μάρκου υπάρχει μια σημαντική λεπτομέρεια: «έστειλε ο Ιησούς δύο από τους μαθητές του, και τους λέει: «Πηγαίνετε στο απέναντι χωριό και μόλις μπειτε σ' αυτό θα βρείτε ένα πουλάρι δεμένο, στο οποίο κανένας άνθρωπος ακόμη δεν έχει καθίσει. Λύστε το και φέρτε το εδώ. Αν κανείς σας ρωτήσει «γιατί το κάνετε αυτό;» Να του πείτε, «ο Κύριος το χρειάζεται κι αμέσως ύστερα θα το στείλει πάλι πίσω» (Μάρκ. 11:1-3). Ό,τι δανειζόμαστε θα πρέπει να το επιστρέφουμε στον ορισμένο χρόνο και σε καλή κατάσταση. Γιατί «Δανείζεται ο ασεβής και πίσω δεν τα δίνει» (Ψαλμ. 37:21).

Δ. Η ανθρώπινη παραφροσύνη, το τέταρτο σημείο. Στις αφηγήσεις των τεσσάρων Ευαγγελίων βλέπουμε τις ποικίλες αντιδράσεις των ανθρώπων:

α. Η υποδοχή, η πρώτη παρατήρηση. «Την άλλη μέρα, το μεγάλο πλήθος που είχε έρθει για τη γιορτή του Πάσχα, όταν άκουσαν ότι έρχεται ο Ιησούς στα Ιεροσόλυμα, πήραν κλαδιά φοινικιάς, και βγήκαν από την πόλη να τον προϋπαντήσουν κραυγάζοντας: Δόξα στον Θεό! Ευλογημένος αυτός που έρχεται σταλμένος από τον Κύριο! Ο Ιησούς είχε βρει ένα γαϊδουράκι και κάθισε πάνω του, όπως λέει η Γραφή: Μη φοβάσαι θυγατέρα μου, πόλη της Σιών. Να που έρχεται σ' εσένα ο βασιλιάς σου, σε γαϊδουράκι πάνω καθισμένος. Αυτά στην αρχή δεν τα κατάλαβαν οι μαθητές του. Όταν όμως ο Ιησούς ανυψώθηκε στη θεία δόξα, τότε τα θυμήθηκαν. Ό,τι είχε γράψει για κείνον η Γραφή, αυτά του έκαναν. Όλοι, λοιπόν, εκείνοι που ήταν μαζί με τον Ιησού, όταν φώναζε το Λάζαρο από τον τάφο και τον ανέστησε από τους νεκρούς, διηγούνταν αυτά που είχαν δει. Γι' αυτό ήρθε το πλήθος να τον προϋπαντήσει, επειδή έμαθαν ότι αυτός είχε κάνει το θαυμαστό αυτό σημείο» (Ιωάν. 12:12-19). Μια λαμπρή υποδοχή αντάξια του μεγαλείου του Κυρίου μας. Πόσοι όμως από το πλήθος είχαν αναγνωρίσει ποιος ήταν πραγματικά ο Ιησούς; Πέντε μέρες αργότερα, οι περισσότεροι από αυτούς ζητούσαν από τον Πιλάτο να σταυρωθεί. Η ανθρώπινη παραφροσύνη και η αφροσύνη στο μέγιστο βαθμό! Να σταυρωθεί ποιος; Η πηγή της ζωής, ο Κύριος της δόξης! Όμως υπάρχει και η ευχάριστη νότα:

β. Η αποδοχή, η δεύτερη παρατήρηση. Σ' όλους τους αιώνες οι πιστοί του Χριστού αποτελούν το μικρό υπόλοιπο: «Ήρθε στον τόπο το δικό του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν. Σ' όσους όμως τον δέχτηκαν και πίστεψαν σ' αυτόν, έδωσε το δικαίωμα να γίνουν παιδιά του Θεού» (Ιωάν. 1:11,12). Και το ερώτημα προβάλλει προσωπικά στον καθένα μας: Είσαι παιδί του Θεού; Αναγνώρισες την αθλιότητα της αμαρτίας σου; Αποδέχθηκες στην καρδιά σου τη λυτρωτική θυσία του Χριστού για χάρη σου; Τον ευχαρίστησες; Τον αποδέχεσαι Σωτήρα και Κύριό σου; Υπακούς στη φωνή του Αγίου Πνεύματος; Αν ναι «Μη φοβάσαι, μικρό μου ποίμνιο. Σ' εσάς ευαρεστήθηκε ο Πατέρας σας να δώσει τη βασιλεία του» (Λουκ. 12:32). Μας το βεβαιώνει ο Ίδιος ο Χριστός. Τέλος υπάρχει η θλιβερή εξέλιξη:

γ. Η αποστροφή, η τρίτη παρατήρηση. Να αποστραφείς τον Χριστό, τον Υιό του Ζωντανού και Αληθινού Θεού είναι ολέθριο λάθος. «Ήρθε στον τόπο το δικό του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν» (Ιωάν. 1:11). «Όταν μπήκε στα Ιεροσόλυμα, αναστατώθηκε η πόλη. «Ποιος είναι αυτός;» Ρωτούσαν». Ο Άγιος, άγνωστος στην άγια πόλη! Η δόξα του Ισραήλ αγνοείται από τον ίδιο το λαό! Γι' αυτή την πόλη θρήνησε ο Ιησούς: «Ιερουσαλήμ Ιερουσαλήμ,

που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς αυτούς που σου στέλνει ο Θεός! Πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου όπως η κλώσα συνάξει τα κλωσόπουλα κάτω απ' τις φτερούγες της, αλλά εσείς δεν το θελήσατε. Γι' αυτό ο τόπος σας θα ερημωθεί» (Ματθ. 23:37,38). Ποιος είναι ο βασιλιάς που ζητάει να μπει στις καρδιές μας; «Ανοίξτε πύλες, και υψωθείτε θύρες αιώνιες, να μπει ο δοξασμένος βασιλιάς. Ποιος είν' αυτός ο δοξασμένος βασιλιάς; Ο Κύριος του σύμπαντος, αυτός είναι ο δοξασμένος βασιλιάς» (Ψαλμ. 24:9,10).

Είδαμε μέσα από την Π. Διαθήκη την αναγγελία της θριαμβευτικής εισόδου του Ιησού στα Ιεροσόλυμα. Το Πνεύμα του Αιώνιου Κυρίου Ιησού μίλησε με τους προφήτες. Παρακολουθήσαμε την απόλυτη εκπλήρωση των λόγων των προφητών. Διακρίναμε την κυριαρχική προετοιμασία και ατενίσαμε τη θεία ακτινοβολία. Το μεγαλείο της ταπείνωσης στην ενσάρκωση του Προαιώνιου Λόγου του Θεού, σε συνδυασμό με τις θαυμαστές αναλαμπές της ουράνιας δόξας και δύναμης. Ο Υιός του Θεού και Υιός του Ανθρώπου μπαίνει θριαμβευτικά στην πόλη του μαρτυρίου. Οδηγείται αυτόβουλα στα παθήματα και στο σταυρικό θάνατο. Η ασύλληπτη εκδήλωση της αγάπης του Θεού για όλους εμάς τους αματωλούς! Για σένα και για μένα! Τι θα κάνεις μπροστά στη μοναδική πρόκληση; Καλείσαι να διαλέξεις την αιώνια ζωή μαζί με τον Χριστό ή τον αιώνιο θάνατο μακριά από τον Θεό! Ευχόμαστε και προσευχόμαστε κανένας απ' ανάμεσά μας να μη χάσει τη μοναδική ευκαιρία ν' απολαύσει την αιώνια σωτηρία του Ιησού Χριστού στη δόξα του Ουρανού. Αμήν!

Δοξολογία μέσα στη δοκιμασία (Δανιήλ 6)

Το βιβλίο του Δανιήλ είναι ένα θαυμάσιο τμήμα της Αγίας Γραφής. Ένα μεγάλο μέρος του βιβλίου περιγράφει την προσωπική ζωή αυτού του αιχμάλωτου πρίγκιπα από την Ιουδαία. Οι εμπειρίες του Δανιήλ και ο τρόπος που αντιμετώπιζε τις ποικίλες και πολύ δύσκολες καταστάσεις, στις οποίες ο Θεός επέτρεψε να βρεθεί, αποτελούν για μας πολύτιμα διδάγματα. Ο Δανιήλ έχει ονομαστεί ο προφήτης των ενυπνίων. Ο Θεός του Ουρανού του αποκάλυψε τα μυστικά Του. «Πράγματι, την ίδια εκείνη νύχτα αποκαλύφθηκε το μυστήριο στο Δανιήλ με όραμα» (Δαν. 2:19). Στην προφητεία του Ιεζεκιήλ ο Κύριος διακρίνει τον Νάε, τον Δανιήλ και τον Ιώβ ως έξοχα παραδείγματα ανθρώπων δικαιοσύνης (Ιεζ. 14:14,20, 28:3). Είναι φυσικό αυτό τον άνθρωπο να τον διαλέξει ο Θεός για να μεταδώσει τα μηνύματά Του σ' όλα τα έθνη του κόσμου. Σήμερα θ' ασχοληθούμε με μια πτυχή της ζωής του Δανιήλ που θα την ονομάσουμε «Δοξολογία μέσα στη δοκιμασία». «Όταν έμαθε ο Δανιήλ ότι υπογράφηκε ένα τέτοιο έγγραφο, πήγε στο σπίτι του και προσευχήθηκε όπως πάντα. Είχε στο άνω μέρος του σπιτιού του ανοιχτά παράθυρα προς την Ιερουσαλήμ, και τρεις φορές την ημέρα γονάτιζε εκεί και προσευχόταν και δοξολογούσε τον Θεό» (Δαν. 6:11). «Προσευχόμενος και δοξολογών ενώπιον του Θεού» (Μετ. Βάμβα). Προκαλεί κατάπληξη η αντίδραση του Δανιήλ. Για ποιο πράγμα μπορούσε να δοξολογεί τον Θεό εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα; Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει από πάνω του. Ο δρόμος του δεν ήταν καθόλου ανθόσπαρτος. Αγκάθια και τριβόλια είχαν φυτρώσει μπροστά στα πόδια του. Καμιά ακτίνα φωτός δεν υπήρχε στον ορίζοντα. Τι μπορούσε να βρει ο Δανιήλ εκείνη την ημέρα για να δοξολογήσει τον Θεό; Οι περιστάσεις ήταν δραματικές. Το κλειδί, πιστεύω, για τη θριαμβευτική δοξολογία του Δανιήλ βρίσκεται στη φράση: «ενώπιον του Θεού αυτού». Ο Δανιήλ δοξολογούσε τον Θεό επειδή ζούσε στην παρουσία Του. Με άλλα λόγια, ο Δανιήλ μπορούσε να δοξολογεί γιατί γνώριζε τον Θεό του. Ήξερε πολύ καλά σε τι είδους Θεό είχε εμπιστευθεί, και γι' αυτό το λόγο είχε το θάρρος και τη δύναμη να δοξάζει τον Θεό μέσα στη μεγάλη δοκιμασία.

Στην περίπτωση του Δανιήλ βρίσκει εφαρμογή η αλήθεια που διατυπώνεται αργότερα στο ίδιο βιβλίο: «Ο λαός όμως που γνωρίζει τον Θεό του, θα παραμείνει σταθερός στον τρόπο ζωής του. Οι πιο μυαλωμένοι ανάμεσα στο λαό θα συνετίσουν και τους άλλους» (Δαν. 11:32,33). Κι ένα από τα κατορθώματα των ανθρώπων του Θεού είναι να Τον δοξολογούν μέσα στις δοκιμασίες. Καθώς μελετούμε αυτό το περιστατικό της ζωής του Δανιήλ θα σταθούμε σε τρία χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Θεού, τα οποία στήριξαν το Δανιήλ μέσα στη δοκιμασία και του έδωσαν τη δύναμη και τη χάρη να δοξολογεί.

Α. Ο Θεός του Δανιήλ είναι ο Αληθινός Θεός. Μελετώντας την περιπέτεια του Δανιήλ στο δεύτερο κεφάλαιο του βιβλίου του, παρατηρούμε πως ο Δανιήλ ήταν βέβαιος ότι ο Θεός του είναι ο αληθινός Θεός. Γι' αυτό το λόγο μπορούσε να Τον δοξολογεί μέσα στη θύελλα που είχε ξεσπάσει. Για να καταλάβουμε καλύτερα τη σημασία της τοποθέτησης και της δράσης του Δανιήλ, όπως εκφράζεται στην προσευχή του, θα πρέπει να θυμηθούμε τι προηγήθηκε καθώς και της συνθήκης της δοκιμασίας. Ο Δανιήλ ανήκε φυσικά στο έθνος του Ισραήλ. Ένα έθνος στο οποίο ο Θεός του Ουρανού και της γης είχε αποκαλύψει τον Εαυτό Του. Γεννήθηκε και ανατράφηκε στην Ιουδαία. Διδάχθηκε από μικρός το νόμο του Θεού.

Μια από τις βασικές διατάξεις αυτού του νόμου ήταν: «Εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σου, που σε έβγαλα από την Αίγυπτο, τον τόπο της δουλείας. Δεν θα υπάρχουν για σένα άλλοι θεοί εκτός από μένα. Δεν θα κατασκευάσεις για σένα είδωλα και κανενός είδους ομοίωμα που να αντιπροσωπεύει οτιδήποτε βρίσκεται ψηλά στον ουρανό ή εδώ κάτω στη γη ή μέσα στα νερά, κάτω απ' τη γη. Δεν θα τα προσκυνάς ούτε θα τα λατρεύεις, γιατί εγώ ο Κύριος, ο Θεός σου, είμαι Θεός που απαιτώ αποκλειστικότητα» (Εξ. 20:2-5). Είναι ολοφάνερο από τη διήγηση του βιβλίου πως ο Δανιήλ είχε δεχτεί βαθιά στη καρδιά του ότι ο αληθινός Θεός είναι δικός του Θεός, και καθώς μεταφέρθηκε αιχμάλωτος, παρέμεινε γνήσιος πιστός.

Από την άλλη μεριά γνωρίζουμε ότι η Βαβυλώνα ήταν κατ' εξοχήν ειδωλολατρική πόλη. Σ' όλη τη μεγάλη πόλη ο Δανιήλ σίγουρα θα έβλεπε τους ναούς που ήταν αφιερωμένοι στις διάφορες θεότητες και τους ανθρώπους να λατρεύουν τα είδωλα. Τόσο διάχυτη ήταν η ειδωλολατρία στη Βαβυλώνα!

Στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου αναφέρεται η μεγάλη ηθική απόφαση του Δανιήλ και των τριών φίλων του να μη μianθούν από τα εδέσματα και από τα ποτά του βασιλιά. Σ' εκείνη την απόφαση του Δανιήλ αποκαλύπτεται η αφιέρωσή του στον Θεό του Ουρανού. Από τότε και μέχρι το περιστατικό που μελετούμε, τα πράγματα έχουν αλλάξει σημαντικά. Η μεγάλη Βαβυλωνιακή αυτοκρατορία έχει καταρρεύσει, και τώρα στο θρόνο της Βαβυλώνας βρίσκεται ο βασιλιάς των Μήδων και Περσών, ο Δαρείος. Αλλά κι αυτός δεν είναι καλύτερος από το Ναβουχοδονόσορ ή τον Βαλτάσαρ, επειδή δέχεται να ονομάζεται θεός και απαιτεί να τον προσκυνούν για τριάντα ημέρες, γεγονός που αποτελεί ασέβεια για ένα θνητό άνθρωπο. Κάτω από αυτές τις συνθήκες και μέσα σ' αυτό το

γενικό κλίμα «Όταν έμαθε ο Δανιήλ ότι υπογράφηκε ένα τέτοιο έγγραφο, πήγε στο σπίτι του και προσευχήθηκε όπως πάντα. Είχε στο άνω μέρος του σπιτιού του ανοιχτά παράθυρα προς την Ιερουσαλήμ, και τρεις φορές την ημέρα γονάτιζε εκεί και προσευχόταν και δοξολογούσε τον Θεό» (Δαν. 6:11). Όταν όλοι οι άλλοι προσκυνούσαν το Δαρείο σαν θεό και παρουσίαζαν μπροστά του τα αιτήματά τους, ο Δανιήλ γονάτιζε μπροστά στον Θεό του, μπροστά στον αληθινό Θεό. Δεν γονάτιζε μπροστά σε κάποιο είδωλο, «έργο χειρών ανθρώπων», ούτε μπροστά σε κάποια ανθρώπινη ύπαρξη, όσο ψηλά κι αν βρισκόταν, αλλά μόνο μπροστά στον Κύριο, τον Θεό του λαού του. Τι σημαίνει μια τέτοια τοποθέτηση; Ποια είναι η αξία της για μας σήμερα; Ο προφήτης Ιερεμίας μας δίνει την απάντηση: «Ο Κύριος λέει: «ας μην καυχάται ο σοφός για τη σοφία του ούτε ο δυνατός για τη δύναμή του ούτε ο πλούσιος για τον πλούτο του. «Αλλά όποιος θέλει να καυχάται, να καυχάται επειδή είναι ικανός να με γνωρίζει και να ξέρει ότι εγώ, ο Κύριος, ενεργώ με αγάπη, δικαιοσύνη και αξιοπιστία πάνω στη γη. Αυτά με ευχαριστούν» (Ιερ. 9:22, 23). Αν η πίστη σου βρίσκεται σε δοκιμασία, αν οι πιέσεις του ειδωλολατρικού κόσμου γύρω σου και πάνω σου είναι αφόρητες, αν αντιμετωπίζεις τον πειρασμό να γονατίσεις μαζί με τα πλήθη και να λατρεύεις θεούς ξύλινους, χάρτινους, πλαστικούς ή μεταλλικούς, κοίταξε το Δανιήλ. Παρακολούθησέ τον καθώς γονατίζει μπροστά στον Κύριο. Ακουσέ τον καθώς δοξολογεί τον Θεό του. Να ένας άνθρωπος που είναι ευγνώμων επειδή γνωρίζει τον αληθινό Θεό! Αυτή η γνώση του αληθινού Θεού έδωσε στον Ιώβ τη δύναμη, μέσα στη μέγιστη δοκιμασία, να αναφωνήσει: «Γυμνός απ' την κοιλιά βγήκα της μάνας μου, γυμνός και θα γυρίσω πίσω στη μάνα γη. Ο Κύριος όλα τα 'δωσε, ο Κύριος και τα πήρε πίσω. Ευλογημένο να 'ναι τ' όνομά του!» (Ιώβ 1:21). Λίγο αργότερα θα πει: «Ξέρω πως ζει ο Θεός, ο υπερασπιστής μου, και πως θα πει τον τελευταίο λόγο εδώ στη γη» (Ιώβ 19:25). Και ο Απ. Παύλος, όταν όλοι στην Ασία τον απαρνήθηκαν, μπορούσε να διακηρύξει: «Δε δειλιάζω όμως, γιατί ξέρω σε ποιόν έχω στηρίξει την πίστη μου. Και είμαι βέβαιος ότι αυτός έχει τη δύναμη να φυλάξει ως την ημέρα εκείνη ό,τι μου έχει εμπιστευθεί» (Β' Τιμ. 1:12).

Β. Ο Θεός του Δανιήλ είναι ο Δίκαιος Θεός. Αλλά ο Δανιήλ ήταν ευγνώμων στον Θεό και για ένα ακόμη λόγο. Ήταν βέβαιος πως ο Θεός του είναι ένας δίκαιος Θεός. Δείτε ξανά την ιστορία του έκτου κεφαλαίου: Όταν ο Δαρείος κατέλαβε τη Βαβυλώνα, αναγνώρισε τη διοικητική δομή του βασιλείου και διόρισε τρεις προέδρους για όλες τις υποθέσεις της αυτοκρατορίας. Ανάμεσα στους τρεις διακρίθηκε ο Δανιήλ για το έξοχο πνεύμα του, και ο Δαρείος θέλησε να τον τοποθετήσει διοικητή σ' όλη την επικράτεια του βασιλείου του. Τόσο ικανός και έμπιστος αποδείχθηκε ο Δανιήλ στην εξάσκηση των καθηκόντων του! Αυτό όμως το σχέδιο του βασιλιά δημιούργησε έντονη δυσαρέσκεια στους υπόλοιπους προέδρους απέναντι στο Δανιήλ. Στην αρχή προσπάθησαν να βρουν κάποια πρόφαση ή κάποιο λάθος στον τομέα της διοικητικής μέριμνας του Δανιήλ για να τον κατηγορήσουν στο βασιλιά, «αλλά δεν μπόρεσαν να του βρουν κανένα σφάλμα ή παράληψη, γιατί ήταν απόλυτα τίμιος. Έτσι δεν είχαν τίποτε να τον κατηγορήσουν» (Δαν. 6:5). Έπειτα έστρεψαν την προσοχή τους στη θρησκεία του Δανιήλ. Εδώ, σκέφθηκαν, ήταν η βάση για να στηρίξουν τις κατηγορίες τους εναντίον του Δανιήλ. Μ' αυτή την πρόθεση πρότειναν ένα καινούριο νόμο στο Δαρείο. Ένα νόμο που ψηφίστηκε ομόφωνα από όλους τους προέδρους, τους κυβερνήτες, τους σατράπες, τους αυλικούς και τους τοπάρχες της χώρας. Έτσι τουλάχιστον δήλωσαν στο βασιλιά. Σύμφωνα μ' αυτό το νόμο ο Δαρείος ο βασιλιάς θα έπαιρνε τη θέση του Θεού για τριάντα ημέρες. Στη διάρκεια αυτών των ημερών κανένας άνθρωπος δεν θα επιτρεπόταν να κάνει αίτηση σε οποιονδήποτε θεό ή άνθρωπο. Όποιος θα τολμούσε να παραβεί το νόμο, η ποινή θα ήταν ο θάνατος. Ο Δαρείος κολακεύτηκε και, απερίσκεπτα φερόμενος, υπέγραψε την απαγόρευση.

Τι σήμαινε αυτό για το Δανιήλ; Η σκευωρία εναντίον του ήταν πλέον νόμος του κράτους κι ο Δανιήλ το γνώριζε πολύ καλά. Οι εχθροί του τού είχαν στήσει παγίδα και νόμιζαν πως τα κατάφεραν. Ποια ήταν η αντίδραση του Δανιήλ; «Όταν έμαθε ο Δανιήλ ότι υπογράφηκε ένα τέτοιο έγγραφο, πήγε στο σπίτι του και προσευχήθηκε όπως πάντα. Είχε στο άνω μέρος του σπιτιού του ανοιχτά παράθυρα προς την Ιερουσαλήμ, και τρεις φορές την ημέρα γονάτιζε εκεί και προσευχόταν και δοξολογούσε τον Θεό» (Δαν. 6:11).

Ο Λόγος του Θεού δεν μας δίνει πληροφορίες για τα αιτήματα της προσευχής του Δανιήλ ούτε για τις λεπτομέρειες της δοξολογίας του. Όμως, χωρίς αμφιβολία, ο Δανιήλ ευχαριστούσε τον Κύριο γιατί είναι δίκαιος και κρίνει δίκαια. Θα πρέπει να έφερε τη συνωμοσία των συναδέλφων του μπροστά στον Θεό και να εμπιστευθήκε την υπόθεσή του στα χέρια του Κυρίου. Αναγνώριζε ότι είχε με το μέρος του τον καλύτερο συνήγορο υπεράσπισης. Ήταν βέβαιος πως ο Θεός του είναι δίκαιος και αξιόπιστος. Αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο Δανιήλ αντιμετώπισε τη μεγάλη δοκιμασία. Κάτω από το φως αυτής της τοποθέτησης θα πρέπει να ερμηνεύσουμε την απελευθέρωση του Δανιήλ από το λάκκο των λιονταριών. Ο Θεός προστάτευσε το δούλο Του από το θάνατο, με σκοπό να δείξει στο βασιλιά Δαρείο, του Δανιήλ την πλήρη αθωότητα. Να γιατί ο Δανιήλ, όταν τον έβγαλαν από το λάκκο, δήλωσε: «Πράγματι, ο Θεός μου έστειλε τον άγγελό του και έφραξε το στόμα των λιονταριών και δεν με

έβλαψαν, γιατί είμαι αθώος απέναντί σου, βασιλιά, τίποτε κακό δεν έχω κάνει» (Δαν. 6:23). Τι ήταν εκείνο που στήριξε το Δανιήλ μέσα στη δοκιμασία; Όταν έμαθε πως υπογράφηκε το διάταγμα, αναπαύθηκε στη γνώση ότι ο Θεός του είναι δίκαιος. Όταν κλήθηκε μπροστά στο Δαρείο, εμπιστεύθηκε στη δικαιοσύνη του Θεού του. Όταν ανακρινόταν από το βασιλιά, διαλογιζόταν μέσα του πως η υπόθεσή του βρισκόταν στα χέρια του Δίκαιου Κριτή. Όταν τον κατέβαζαν στο λάκκο των λιονταριών και άκουγε τα μουγκρητά τους, ο Δανιήλ στηριζόταν στην πεποίθηση ότι ο Θεός του είναι δίκαιος. Έτσι μπορούσε να σταθεί μέσα στη δοκιμασία. Μέσα σ' όλα αυτά ο Δανιήλ αποτελεί ένα αξιομίμητο παράδειγμα για τον κάθε πιστό σήμερα. Τι πρέπει να κάνουμε όταν οι άνθρωποι γύρω μας μάς παρεξηγούν και δεν μας καταλαβαίνουν; Τι πρέπει να κάνουμε όταν μας κατηγορούν αβάσιμα; Πως πρέπει ν' αντιδράσουμε όταν αμφισβητούνται τα κίνητρά μας, όταν προσβάλλουν τη μαρτυρία μας; Η απάντηση είναι: μιμήσου το Δανιήλ. Δοξολόγησε τον Θεό του Ουρανού, ευχαρίστησέ Τον. Αναγνώρισέ Τον όπως είναι πραγματικά, ο Κυρίαρχος Θεός σ' όλη τη δημιουργία και ο Δίκαιος Κριτής. Άφησε την υπόθεσή σου στα δυνατά χέρια του Κυρίου σου. Αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο αντιδρούσε ο Κύριος Ιησούς στην επίγεια πορεία Του, σύμφωνα με τον Απ. Πέτρο: «Τις λοιδορίες δεν τις ανταπέδιδε, και όταν έπασχε δεν απειλούσε. Εμπιστευόταν στο δίκαιο Κριτή» (Α' Πέτρ. 2:23). Πόσο δύσκολη είναι η εφαρμογή στη πράξη! Όταν φέρνουμε τα ζητήματά μας στην παρουσία του Θεού θα πρέπει η πίστη μας να είναι σταθερή. Η ολιγοπιστία μας είναι το πιο συχνό πρόβλημα. Ο Θεός μας δεν άλλαξε. Είναι ο Ίδιος όπως και στις μέρες του Δανιήλ. «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. 13:8). Κοίταξε ξανά το Δανιήλ: Πόσο ήρεμα, αποφασιστικά και ευγενικά αντιδρά όταν αντιμετωπίζει το βασιλικό διάταγμα. Μπαίνει στο σπίτι του, γονατίζει, προσεύχεται και δοξολογεί τον Θεό του. Εδώ δεν φαίνεται κανένας πανικός ούτε φόβος ούτε τρόμος. Βρίσκεται σε στενή κοινωνία με τον ζωντανό Θεό.

Γ. Ο Θεός του Δανιήλ είναι ο Παντοδύναμος. Υπάρχει μια ακόμη πλευρά στη δοξολογία του Δανιήλ.

Δοξολογούσε «ενώπιον του Θεού» εκείνη την ημέρα επειδή γνώριζε ότι ο Θεός του είναι Παντοδύναμος. Υπάρχει έντονη αντίθεση μεταξύ του Δανιήλ και του Δαρείου σ' αυτό το σημείο. Όταν ο Δαρείος διαπίστωσε ότι, με την ανόητη συμφωνία του στην πρόταση των αξιωματούχων του, ο Δανιήλ κατηγορήθηκε απ' αυτούς για ανυπακοή στο βασιλιά και επομένως αντιμετώπιζε το θάνατο, επιδίωξε με κάθε τρόπο να βρει κάποιο παράθυρο του νόμου για την απελευθέρωσή του αλλά δεν τα κατάφερε. Τελικά έδωσε την έγκρισή του ο Δανιήλ να ριχθεί στα λιοντάρια. Τα αποχαιρετιστήρια λόγια του προς το Δανιήλ ήταν: «Ο Θεός σου, που τον λατρεύεις συνεχώς, ας σε σώσει» (Δαν6:16). Του Δαρείου η πίστη ήταν ασθενική. Εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Νωρίς το πρωί έτρεξε στο λάκκο των λιονταριών και «φώναξε με θλιμμένη φωνή στο Δανιήλ: «Δανιήλ, δούλε του αληθινού Θεού, που τον λατρεύεις συνεχώς, μπόρεσε αυτός να σε σώσει απ' τα λιοντάρια;» Τότε ο Δανιήλ τού απάντησε: «Μακάρι να ζεις αιώνια, βασιλιά! Πράγματι, ο Θεός μου έστειλε τον άγγελό του και έφραξε το στόμα των λιονταριών και δεν με έβλαψαν, γιατί είμαι αθώος απέναντί σου, βασιλιά, τίποτε κακό δεν έχω κάνει». Ο βασιλιάς χάρηκε πάρα πολύ και διέταξε να βγάλουν το Δανιήλ από το λάκκο. Κι ο Δανιήλ βγήκε έξω χωρίς να έχει πάθει το παραμικρό, γιατί έμεινε πιστός στον Θεό του» (Δαν. 6:21-24).

Εδώ βρίσκεται το μυστικό της απελευθέρωσης του Δανιήλ, «έμεινε πιστός στον Θεό του». Γι' αυτό μπορούσε να δοξολογεί τον Θεό μέσα στη δοκιμασία. Ο Δανιήλ πίστευε ακράδαντα πως ο Θεός του είναι ικανός να τον ελευθερώσει από τα λιοντάρια, και ο Θεός έκανε «κατά την πίστη του». Και το αποτέλεσμα ήταν να δοξαστεί ο Θεός σ' ολόκληρη την απέραντη αυτοκρατορία. «Μετά ο βασιλιάς Δαρείος έστειλε γραπτό μήνυμα στους λαούς όλων των εθνοτήτων και γλωσσών, που κατοικούσαν στην επικράτεια: «Μακάρι όλοι σας να ευτυχείτε! Εκδίδεται από μένα διαταγή σ' όλη την επικράτεια του βασιλείου μου, οι άνθρωποι να φοβούνται και να σέβονται τον Θεό του Δανιήλ, γιατί είναι ο Θεός που ζει και θα υπάρξει αιώνια. Η βασιλεία του δεν θα καταστραφεί ποτέ και η κυριαρχία του θα είναι παντοτινή. Αυτός σώζει κι ελευθερώνει και κάνει σημεία και θαύματα στον ουρανό και στη γη. Αυτός έσωσε το Δανιήλ από τη δύναμη των λιονταριών» (Δαν. 6:26-28). Τι θα γινόταν αν ο Δανιήλ δεν δοξολογούσε τον Θεό; Αν υποθέσουμε ότι ο Δανιήλ συμβιβαζόταν και υποτασσόταν στο διάταγμα του Δαρείου, κι έμενε σιωπηλός για τριάντα ημέρες, αποφεύγοντας να προσευχηθεί και να δοξολογήσει τον Θεό του, ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα; Ασφαλώς δεν θα τον έριχναν στο λάκκο των λιονταριών. Θα γλίτωνε την τρομακτική εμπειρία και θα ζούσε άνετα στο σπίτι του. Όμως ποια θα ήταν η μαρτυρία του; Πως θα γινόταν το μεγάλο θαύμα; Πως θα φανεωνόταν η δύναμη του Θεού; Πως θα δοξαζόταν το όνομα του Κυρίου; Όταν ο ουρανός σκοτεινιάζει, όταν οι μπόρες ξεσπούν και τα κύματα μας χτυπούν ανελέητα, πολλά ερωτηματικά ανεβαίνουν στις καρδιές μας. Δεν βρίσκουμε καμιά εξήγηση. Η σκέψη μας και ο νους μας δεν μπορούν να παρακολουθήσουν ούτε να συλλάβουν τα σχέδια του Θεού: «Οι σκέψεις μου δεν είναι σαν τις δικές σας σκέψεις», λέει ο Κύριος, «και τα έργα σας δεν είναι όπως τα δικά μου έργα. Όσο απέχει ο ουρανός από τη γη, τόσο απέχουν τα έργα μου απ' τα δικά σας, οι σκέψεις

μου από τις σκέψεις σας» (Ησ. 55:8,9). Τότε, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να εμπιστευθούμε ολοκληρωτικά στα χέρια του Κυρίου. Να μείνουμε στην προσευχή και στη δοξολογία, όπως ο Δανιήλ στο λάκκο των λιονταριών, όπως ο Παύλος κι ο Σίλας στη φυλακή των Φιλίππων. Να στηριχθούμε απόλυτα στο Λόγο του Θεού και να θυμηθούμε τις θαυμαστές υποσχέσεις Του. «Δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω» (Εβρ. 13:5), «Να, κοίτα, εγώ μες στις παλάμες των χεριών μου σε ζωγράφισα. Τα τείχη σου δεν τα αφήνω απ' τα μάτια μου» (Ησ. 49*16). Ο Θεός θα δώσει τη δική Του έκβαση. Το μεγαλύτερο θαύμα είναι η παρουσία του Κυρίου μέσα στις δυσκολίες.

Αρχίσαμε με το ερώτημα: Τι μπορούσε εκείνη την ημέρα να βρει ο Δανιήλ για να δοξολογήσει τον Κύριο, τον Θεό Του; Από την ανθρώπινη πλευρά ασφαλώς δεν υπήρχε τίποτε το καλό. Ζήλεια, φθόνος και πικρό μίσος από τους συναδέλφους του, οργανωμένη συνωμοσία που παρέσυρε και το Δαρείο στην πλεκτάνη να υπογράψει το φλογερό διάταγμα. Η σκιά του θανάτου πέφτει βαριά πάνω στο δούλο του Θεού και μάλιστα χωρίς καμιά υπαιτιότητα δική του. Ακριβώς λόγω της άγιας και άφογης συμπεριφοράς του! Το σκοτάδι πάντοτε μισεί το φως. Είναι τότε που λάμπει το φως της πίστης. Ο Δανιήλ, ο άνθρωπος της πίστης, μπορούσε να γονατίζει, να προσεύχεται και να δοξολογεί γιατί γνώριζε τον Θεό του Ουρανού. Ζούσε στην παρουσία του Θεού του κάθε μέρα και κάθε στιγμή. Ο Δανιήλ αποτελεί ένα θαυμαστό παράδειγμα για μας σήμερα. Κι εμείς αντιμετωπίζουμε ποικίλους πειρασμούς. Η πίστη μας δοκιμάζεται. Πως αντιδρούμε; Τέτοιες ώρες χρειάζεται ιδιαίτερα να στρέφουμε το βλέμμα μας στον Ουρανό και να θυμόμαστε σε ποιον Θεό έχουμε εμπιστευθεί τη ζωή μας. Ο Θεός μας είναι ο Αληθινός Θεός του Ουρανού και της γης. Είναι μαζί μας, είναι δίπλα μας σε κάθε δοκιμασία. Ο Θεός μας είναι ο μόνος Δίκαιος, είναι ο υπερασπιστής μας και θα φέρει στο φως τη δικαιοσύνη μας. Ο Θεός μας είναι ο Παντοδύναμος. Δεν υπάρχει τίποτε αδύνατο στον Κύριό μας. Γι' αυτό το λόγο ο Απ. Παύλος, μέσα απ' τη φυλακή της Ρώμης, δίνει τις θαυμάσιες εκείνες προτροπές προς τους Χριστιανούς των Φιλίππων και σε μας σήμερα: «Να χαίρεστε πάντοτε με τη χαρά που δίνει η κοινωνία με τον Κύριο. Θα το πω και πάλι: να χαίρεστε. Σ' όλους να δείχνετε την καλοσύνη σας. Ο Κύριος έρχεται σύντομα. Για τίποτε να μη σας πιάνει άγχος, αλλά σε κάθε περίπτωση τα αιτήματά σας να τα απευθύνετε στον Θεό με προσευχή και δέηση, που θα συνοδεύονται από ευχαριστία. Και η ειρήνη του Θεού, που είναι ασύλληπτη στο ανθρώπινο μυαλό, θα διαφυλάξει τις καρδιές και τις σκέψεις σας κοντά στον Ιησού Χριστό» (Φιλ. 4:4-7). Το πειραματίστηκε ο Δανιήλ μέσα στο λάκκο των λιονταριών. Είναι η εμπειρία του Παύλου μέσα στη φυλακή της Ρώμης. Το απίστευτο και ακατόρθωτο γίνεται ζωντανή πραγματικότητα με την παρουσία του αγαπημένου μας Κυρίου Ιησού Χριστού. Αμήν!

Η αναστημένη ζωή: Ο Χριστός η ζωή μας (Κολ. 3:1-14)

Ευχαριστούμε τον Θεό που μας δίνει την ευκαιρία και τη δυνατότητα άλλη μια φορά να γιορτάσουμε το μεγάλο γεγονός της Ανάστασης του Κυρίου μας. Οι μέρες αυτές πρέπει να είναι για όλους μας περίοδος ιδιαίτερης περισυλλογής, αναθεώρησης της μέχρι τώρα πορείας μας, και ανανέωση της απόφασής μας για κοινή πορεία με τον Ευλογημένο και Αναστημένο Κύριό μας. Ποια είναι η ζωή μας; Ποιος μπορεί να εκτιμήσει την αξία της ανθρώπινης ψυχής; Ο Κύριος Ιησούς έδωσε στην ανθρώπινη ψυχή μεγαλύτερη αξία από τον κόσμο ολόκληρο, όταν δήλωνε: «Τι ωφελείται ο άνθρωπος, αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο, χάσει όμως τη ζωή του; Ή τι μπορεί να δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα για τη ζωή του;» (Ματθ. 16:26). Μας είναι αδύνατο ν' αντιληφθούμε πόσο πολύτιμοι είμαστε στα μάτια του Θεού. Είναι ασύλληπτο και ανυπολόγιστο το κόστος που πλήρωσε ο Θεός για τη δική μας σωτηρία: «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. 3:16). Εκεί που εμείς ήμασταν εντελώς ανίσχυροι, δεν είχαμε τίποτε να δώσουμε, ο Θεός έδωσε τον μονογενή Υιό Του να γίνει ο Σωτήρας μας. Ο Ιησούς Χριστός πέθανε πάνω στο σταυρό πληρώνοντας το δικό μας χρέος των αμαρτιών. Έχυσε το αίμα Του για να μας ελευθερώσει από την σκλαβιά της αμαρτίας και του θανάτου και για να μας μεταφέρει στο «θαυμαστό του φως» (Α' Πέτρ. 2:9).

Με το θάνατό Του πεθάναμε ως προς την αμαρτία και με την ανάστασή Του αναστηθήκαμε μαζί Του σε νέα ζωή! Πόσο εκτιμήσαμε τη Θυσία του Χριστού για χάρη μας; Ποια θέση πήραμε απέναντι στο τέλειο έργο της σωτηρίας που πραγματοποίησε για λογαριασμό μας; «Γι' αυτό κι εμείς πρέπει να μένουμε πιο σταθεροί στις αλήθειες που ακούσαμε, για να μην ξεστρατίσουμε ποτέ. Γιατί, αν ο λόγος που δόθηκε άλλοτε μέσω αγγέλων, αποδείχτηκε αληθινός, κι όσοι τον παρέβηκαν ή δεν υπάκουσαν σ' αυτόν, δέχτηκαν την τιμωρία που τους έπρεπε, πώς είναι δυνατόν εμείς να ξεφύγουμε, αν δε δώσουμε την προσοχή που ταιριάζει σε μια τόσο σπουδαία σωτηρία;» (Εβρ. 2:1-3). Ο Απ. Πέτρος, για να τονίσει τη σοβαρότητα της Χριστιανικής ζωής και πορείας, μας υπενθυμίζει το κόστος της σωτηρίας μας: «Ξέρετε καλά τι πληρώθηκε ως αντάλλαγμα για να απελευθερωθείτε από το μάταιο τρόπο ζωής, που κληρονομήσατε από τους προπάτορές σας. Δε δόθηκε ως αντάλλαγμα κάτι που φθίρειται, όπως το ασήμι ή το χρυσάφι, αλλά το ανεκτίμητο αίμα του Χριστού, ο οποίος θυσιάστηκε σαν άμωμος και άσπιλος αμνός» (Α' Πέτρ. 1:18,19). Αν όλα τ' αστέρια κι όλοι οι γαλαξίες μετατρέπονταν σε χρυσό και πλατίνα, αυτό το απροσδιόριστο ποσό δεν θα ήταν αρκετό για τη σωτηρία μας. Μόνο η θυσία του Χριστού, μόνο το αίμα του Χριστού ήταν τα λύτρα που δόθηκαν για την αιώνια σωτηρία μας. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στον Θεό γι' αυτή τη θαυμαστή λύτρωση, που πραγματοποίησε μέσω του Χριστού για μας! Η ευγνωμοσύνη όμως δεν εκδηλώνεται μόνο με τα λόγια.

Ο Θεός θέλει να Του παραχωρήσουμε ολόκληρη τη ζωή μας στα χέρια Του. Μια ζωή πλήρους αφιέρωσης και τέλειας υπακοής είναι το θέλημα του Θεού για τον καθένα από εμάς. Έτσι μόνο δοξάζεται ο Θεός. «Αφού, λοιπόν, αναστηθήκατε μαζί με τον Χριστό, να επιδιώκετε τα αγαθά που βρίσκονται στον ουρανό, εκεί που κάθεται ο Χριστός στα δεξιά του Θεού. Οι σκέψεις σας να είναι στραμμένες προς αυτά κι όχι προς τα γήινα πράγματα» (Κολ. 3:1,2).

Ο Απ. Παύλος δεν αμφισβητεί, με κανένα τρόπο, τη γνησιότητα της ανάστασης των πιστών της Εκκλησίας των Κολοσσών. Αντίθετα, τη θεωρεί δεδομένη και από αυτή την προϋπόθεση ξεκινά για να τους προτρέψει και να τους οδηγήσει στη σωστή πορεία. Ο Απ. Παύλος στα προηγούμενα κεφάλαια της Επιστολής, περιγράφει τα προνόμια μας εν Χριστώ: Την απελευθέρωσή μας από το ζυγό των τύπων και των νομικών διατάξεων. Όμως, η απελευθέρωσή μας αυτή δε σημαίνει ότι μπορούμε ν' ακολουθούμε ο καθένας το δικό του δρόμο. Αφού αναστηθήκαμε μαζί με τον Χριστό, δημιουργήθηκε μια εντελώς καινούρια σχέση μαζί Του. Είμαστε τώρα παιδιά του Θεού. Ανήκουμε στη μεγάλη οικογένεια των τέκνων του Θεού, στην Εκκλησία Του. Δικαιωθήκαμε χάρη στην ανάσταση του Χριστού. Μας κάλεσε με άγια κλήση και μας ξεχώρισε για να είμαστε για πάντα δικοί Του. Αξίζει να σταθούμε για λίγο και να προσέξουμε τι θέλει να μας πει ο Άγιος Λόγος του Θεού: Πεθάναμε μαζί με τον Χριστό και αναστηθήκαμε με τη δύναμη του Θεού για να ζήσουμε μια καινούρια ζωή. Ο αναστημένος δεν είναι πλέον ο ίδιος άνθρωπος. Που βρίσκεται η διαφορά; Στην πρακτική ζωή. Δεν αγαπάει τον κόσμο ούτε τα πράγματα του κόσμου. Δεν κυριαρχείται πλέον από τις αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ. «Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου-οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποκτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, και η υπεροψία πως κατέχουμε γήινα αγαθά-δεν προέρχονται από τον Πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο. Ο κόσμος όμως παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι να κατέχουν μέσα σ' αυτόν. Ενώ όποιος εκτελεί το θέλημα του Θεού θα ζήσει αιώνια» (Α' Ιωάν. 2:16,17).

Καινούριες σκέψεις, άγιες επιθυμίες και σωστές προτεραιότητες είναι οι αξίες του αναγεννημένου ανθρώπου. Από το σημείο αυτό και πέρα ο Χριστιανός βλέπει, πρέπει να βλέπει, το κάθε τι κάτω από το φως της αιωνιότητας. Ζει σ' αυτό τον κόσμο απόλυτα φυσιολογική ζωή, όμως η καρδιά του και οι σκέψεις του, οι στόχοι του είναι πάνω από τα πράγματα αυτής της ζωής. Εργάζεται κανονικά και χρησιμοποιεί όλα τα μέσα που παρέχει η επιστήμη και η τεχνολογία της εποχής του, αλλά δεν παγιδεύεται μέσα σ' αυτά. Τα χρησιμοποιεί με διάκριση και αποβλέπει πάντοτε στη δόξα του Θεού. Οι ανταγωνισμοί και οι διαμάχες δεν έχουν θέση στη ζωή του Χριστιανού. Ο Χριστιανός βέβαια δεν είναι ασκητής, δεν αποσύρεται στις ερήμους. Δεν παραιτείται από τις ευθύνες του, δεν αδιαφορεί για τις προόδους και τις εξελίξεις της εποχής του.

Είναι σύγχρονος και δραστήριος άνθρωπος. Συμμετέχει στη ζωή της κοινωνίας και με τη ζωή του και το παράδειγμά του αποτελεί μια ζωντανή μαρτυρία της ανάστασης του Χριστού. Η προσμονή της σύντομης Έλευσης του Κυρίου για να παραλάβει την Εκκλησία Του δεν αποτελεί δικαιολογία για παραίτηση, αδιαφορία ή αδράνεια. Αντίθετα είναι το σημαντικότερο κίνητρο για εντονότερη δράση.

Ο Κύριος Ιησούς δε θέλει να μας βρει αργούς. Τα τάλαντα που μας εμπιστεύθηκε θέλει να τα χρησιμοποιήσουμε σωστά και συνετά. Επιθυμία Του είναι να τα πολλαπλασιάσουμε, να φέρουμε πολύ καρπό για τη δόξα του Θεού. Ο Χριστιανός βλέπει τα πράγματα από διαφορετική σκοπιά. Έχει την όραση του πνευματικού ανθρώπου. Κρίνει τα πάντα με τα μέτρα και τα σταθμά του αγιαστηρίου. Έχει θέσει τη συγχώρηση πάνω από την εκδίκηση, την αγάπη πάνω από το μίσος, την υπηρεσία πάνω από την καταπίεση, τη γενναιοδωρία πάνω από την πλεονεξία. Το φρόνημα του Θεού πάνω από το φρόνημα του κόσμου. Πως όμως όλ' αυτά θα συμβούν; Με ποια δύναμη και ποια είναι η εγγύηση; Ο Χριστός είναι η εγγύηση. Ο Χριστός, στα δεξιά του Πατέρα, είναι η πηγή της αιώνιας δύναμης. Η ζωή μας βρίσκεται μέσα στον Χριστό (Κολ. 3:3). Η πνευματική ζωή και η καρποφορία μας είναι φυσικό και αβίαστο αποτέλεσμα αυτής της πραγματικότητας. Ανήκει στη σφαίρα του απόλυτου ελέγχου του Αγίου Πνεύματος. Όπως τα παιδιά που γεννιούνται φυσικά μέσα σε μια οικογένεια συμμετέχουν στη ζωή της οικογένειας, κάτι ανάλογο συμβαίνει και στην πνευματική γέννηση. Ασφαλώς είναι μυστήριο.

Δεν μπορούμε ν' αντιληφθούμε πως εργάζεται το Πνεύμα του Θεού: «Ο άνεμος πνέει όπου θέλει. Ακούς τη βοή του αλλά δεν ξέρεις από πού έρχεται και πού πηγαίνει. Έτσι συμβαίνει και με καθέναν που γεννιέται από το Πνεύμα» (Ιωάν. 3:8). Δεν μπορούμε να καταλάβουμε πως εργάζεται μέσα μας ο Χριστός. Όμως αυτό δεν μας εμποδίζει ν' απολαμβάνουμε τους καρπούς της νέας ζωής, και να μεταδίδουμε την ευωδιά του Χριστού στο περιβάλλον μας. Η ζωή μας είναι κρυμμένη μαζί με τον Χριστό στον Θεό, κι επομένως ασφαλισμένη απόλυτα στο θησαυροφυλάκιο του Ουρανού. Εκεί που κανένας και τίποτε δεν είναι σε θέση να την προσβάλλει. Είμαστε ασφαλείς στα χέρια του Παντοδύναμου Θεού μας. «Όταν ο Χριστός, που είναι η αληθινή ζωή μας, φανερωθεί, τότε κι εσείς θα φανερωθείτε μαζί του δοξασμένοι στην παρουσία του» (Κολ. 3:4). Ο Χριστός είναι η αληθινή ζωή μας. Εδώ βρίσκεται το ύψιστο σημείο της αφιέρωσης. Δεν μπορούμε πλήρως να το αντιληφθούμε ούτε έχουμε τη δυνατότητα να το εκφράσουμε. Όμως δεν παύει ν' αποτελεί τη ζωντανή πραγματικότητα. Ο Χριστός είναι η ζωή μας, κυριαρχεί στη σκέψη μας και γεμίζει την ύπαρξή μας. Έτσι εξηγείται το πώς ο γνήσιος Χριστιανός έχει τη δύναμη να προσηλώνει τη σκέψη του και την καρδιά στα επουράνια και στα αιώνια. Όταν σταθούμε κάτω από το σταυρό του Χριστού, τότε όλος ο κόσμος και ο πλούτος του χάνουν την αίγλη τους. Στο φως της θυσίας του Χριστού η αγάπη είναι το μόνο μεγαλείο και η υπηρεσία η μόνη αξία. Τότε είμαστε πραγματικά απελευθερωμένοι από τα γήινα και τα πρόσκαιρα, και μπορούμε να προσηλώνουμε τις καρδιές μας στα επουράνια άγια.

Η πνευματική μας γέννηση είναι η αρχή και γίνεται με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Για την πνευματική μας πορεία όμως και για την αύξησή μας εν Χριστώ, ο Θεός θέλει και ζητάει τη δική μας συμμετοχή. Θα πρέπει να υπακούμε στο Λόγο Του και να υποτάσσουμε τη θέλησή μας ολοκληρωτικά στο θέλημα του Θεού. Στο ανάγνωσμά μας ο Απ. Παύλος θέτει μπροστά μας τρεις προτροπές: Τη νέκρωση, την απόρριψη και την ένδυση. Οι πρώτες δυο αποτελούν αρνήσεις σε πράγματα αμαρτωλά και επιζήμια. Η τρίτη αποτελεί τη θετική πλευρά. «Νεκρώσατε... Απόθεσθε... Ενδύσασθε» (Κολ. 3:5, 8, 12).

Α. Η νέκρωση των παθών. «Απονεκρώστε, λοιπόν, ό,τι σας συνδέει με το αμαρτωλό παρελθόν: την πορνεία, την ηθική ακαθαρσία, το πάθος, την κακή επιθυμία και την πλεονεξία, που είναι ειδωλολατρία» (Κολ.3:5). Από πρώτη ματιά η παραγγελία του Απ. Παύλου φαίνεται παράξενη και απροσδόκητη. Είναι δυνατόν ν' απευθύνει τέτοιες προτροπές σε «αγίους και πιστούς Χριστιανούς αδελφούς», όπως τους ονομάζει στην αρχή της Επιστολής; Υπάρχει η αντίληψη σε ορισμένους κύκλους ότι αυτές οι αμαρτίες δεν πρέπει να συζητούνται, γιατί τάχα δεν έχουν σχέση με Χριστιανούς. Μακάρι να ήταν αυτή η πραγματικότητα. Ασφαλώς δεν ταιριάζουν σε αγίους και δεν θα έπρεπε να υπάρχουν. Όμως ο Λόγος του Θεού είναι αληθινός. Εδώ ακριβώς χρειάζεται η προσοχή και η προσευχή όλων μας. Εγρήγορση, ανοιχτά τα μάτια στις παγίδες που ο εχθρός στήνει στο δρόμο μας.

Είναι ανάγκη να ζητούμε καθημερινά την προστασία και τη δύναμη του Κυρίου μας. Πόσο επίκαιρο είναι το αίτημα της Κυριακής προσευχής! «Και μη μας αφήσεις να πέσουμε σε πειρασμό, αλλά γλίτωσέ μας από τον πονηρό» (Ματθ. 6:13). Από τις πέντε αμαρτίες που αναφέρει σε ένα μόνο εδάφιο ο Απ. Παύλος, οι τέσσερις αφορούν, κατά κύριο λόγο, τη σεξουαλική αμαρτία. Ο Λόγος του Θεού δίνει ιδιαίτερη έμφαση στη σεξουαλική αμαρτία επειδή είναι η πιο εύκολη και η πιο επικίνδυνη. Ο Απ. Παύλος προτρέπει και προειδοποιεί: «Μακριά λοιπόν από την πορνεία! Κάθε άλλο αμάρτημα που μπορεί να διαπράξει κανείς βρίσκεται έξω από το σώμα του. Αυτός όμως που πορνεύει βεβηλώνει το ίδιο του το σώμα» (Α' Κορ. 6:18). Οι σεξουαλικές σχέσεις πριν από το γάμο και έξω από το γάμο δεν ταιριάζουν με τη ζωή του Χριστιανού. Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος αρχίζει με την αγάπη και έχει επιστέγασμα την εγκράτεια. Η εγκράτεια θα πρέπει να είναι το κόσμημα όχι μόνο του κάθε νέου αλλά και του κάθε Χριστιανού, άσχετα με την ηλικία. Η ηθική καθαρότητα είναι ουσιαστική για τη διατήρηση της οικογένειας και για τη ζωή της Εκκλησίας του Χριστού. Δίπλα στην «πορνεία, την ηθική ακαθαρσία, το πάθος, την κακή επιθυμία» ο Απ. Παύλος τοποθετεί «και την πλεονεξία, που είναι ειδωλολατρία» (Κολ. 3:5). Και είναι φυσικό επειδή μεταξύ τους δεν υπάρχει ριζική διαφορά. Οι Αρχαίοι Έλληνες όριζαν την πλεονεξία ως την αχόρταγη επιθυμία ν' αποκτήσει κανείς εκείνα που ανήκουν σε άλλους. «Γιατί τίποτα δε φέραμε μαζί μας όταν ήρθαμε στον κόσμο, και είναι φανερό πως ούτε μπορούμε να βγάλουμε τίποτα φεύγοντας. Όταν έχουμε, λοιπόν, τροφές και ενδύματα, θα αρκεστούμε σ' αυτά. Όσοι όμως θέλουν να πλουτίσουν πέφτουν σε πειρασμό, σε παγίδα του διαβόλου και σε πολλές επιθυμίες ανόητες και βλαβερές, που βυθίζουν τους ανθρώπους στην καταστροφή και στο χαμό. Γιατί η ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία. Το χρήμα μερικοί το επιθύμησαν τόσο πολύ, ώστε πλανήθηκαν κι απομακρύνθηκαν από την πίστη και πλήγωσαν τον εαυτό τους με βάσανα πολλά. Εσύ όμως, άνθρωπε του Θεού, όλα αυτά να τ' αποφεύγεις» (Α' Τιμ. 6:7-11). «Μην έχετε αυταπάτες. Στη βασιλεία του Θεού δε θα έχουν θέση ούτε πόρνοι ούτε ειδωλολάτρες ούτε μοιχοί ούτε θηλυπρεπείς ούτε αρσενοκοίτες ούτε πλεονέκτες ούτε κλέφτες ούτε μέθυστοι ούτε υβριστές ούτε άρπαγες» (Α' Κορ, 6:9,10). Οι πλεονέκτες είναι ειδωλολάτρες, λατρεύουν το χρήμα. Οι πλεονέκτες είναι άρπαγες γιατί με πονηρά και δόλια μέσα αρπάζουν τις περιουσίες των άλλων, ακολουθούν το δρόμο του Ιούδα του προδότη.

Β. Η απόρριψη των παλιών συνηθειών. «Τώρα όμως πετάξτε τα όλα αυτά από πάνω σας: Την οργή, το θυμό, την πονηριά, την κακολογία και την αισχρολογία. Μη λέτε ψέματα ο ένας στον άλλο, αφού βγάλατε από πάνω σας τον παλιό αμαρτωλό εαυτό σας με τις συνήθειές του» (Κολ. 3:8,9). Όλ' αυτά δεν αρμόζουν στη νέα κατάσταση. Είναι αντίθετα με το νόημα και το σκοπό του Ευαγγελίου. Και το ψέμα ποια θέση μπορεί να έχει στις σχέσεις αναγεννημένων Χριστιανών; Είναι το μόλυσμα που δηλητηριάζει και καταστρέφει. Έχει την προέλευσή του από τον πατέρα του ψεύδους, το διάβολο και είναι ασυμβίβαστο με τη ζωή του πιστού. «Πετάξτε από πάνω σας το ψέμα και ο καθένας ας λέει την αλήθεια στο διπλανό του, γιατί είμαστε μέλη του ίδιου σώματος» (Εφ. 4:25). Ας έρθουμε όμως στη θετική πλευρά:

Γ. Η ένδυση των δώρων της χάρις του Θεού. «Ως εκλεκτοί λοιπόν του Θεού, αγιασμένοι και αγαπημένοι του, αποκτήστε (ενδύσασθε) φιλευσπλαχνία, καλοσύνη, ταπεινοφροσύνη, πραότητα, μακροθυμία» (Κολ. 3:12). Δε θα μείνουμε στην αρνητική πλευρά. Ασφαλώς είναι απαραίτητο να νεκρώσουμε τα πάθη μαζί με τις αμαρτωλές επιθυμίες. Ασφαλώς πρέπει να πετάξουμε από πάνω μας όλες τις παλιές συνήθειες, όμως δε θα μείνουμε στο θάνατο και στην άρνηση. Είναι ανάγκη να ντυθούμε τον καινούριο άνθρωπο «που ανανεώνεται συνεχώς σύμφωνα με την εικόνα του δημιουργού του, ώστε με τη νέα ζωή του να φτάσει στην τέλεια γνώση του Θεού» (Κολ. 3:10). Δεν αρκεί να πετάξουμε από πάνω μας την οργή και το θυμό. Είναι ανάγκη να ντυθούμε τη φιλευσπλαχνία. Δε φτάνει να πάψουμε να κάνουμε το κακό. Πρέπει να μάθουμε να κάνουμε το καλό. Ο Λόγος του Θεού μας παρακινεί σε αμοιβαία αγάπη και συμπάθεια. Αφού «είμαστε εκλεκτοί του Θεού, αγιασμένοι και αγαπημένοι του», ανάλογη θα πρέπει να είναι και η διαγωγή μας. Φιλευσπλαχνία αντί της σκληρότητας, καλοσύνη όχι μόνο στο στενό περιβάλλον μας αλλά και ευρύτερα. Η καλοσύνη ομορφαίνει τη ζωή, καλλιεργεί τη φιλία ανάμεσά μας και προωθεί τη συμφιλίωση των ανθρώπων με τον Θεό. Υπάρχει υψηλότερος στόχος;

Η ταπεινοφροσύνη, η πραότητα και η μακροθυμία σύμφωνα με το πρότυπο του Ιησού: «Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση» (Ματθ. 11:29). «Να ανέχεστε με υπομονή ο ένας τον άλλο, και να συγχωρείτε ο ένας τον άλλο, κάθε φορά που δημιουργούνται παράπονα ανάμεσά σας. Όπως ο Χριστός σάς συγχώρησε τα παραπτώματα, έτσι να κάνετε κι εσείς μεταξύ σας» (Κολ. 3:13). Μπροστά μας βρίσκεται το ύψιστο, το τέλειο παράδειγμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Και «Πάνω απ' όλα, να έχετε αγάπη, που είναι ο σύνδεσμος όλων και οδηγεί στην τελειότητα» (Κολ. 3:14). Η αγάπη είναι το επιστέγασμα, το επένδυμα, το ομορφότερο κόσμημα, ο σύνδεσμος που τα ενώνει όλα σε τέλεια αρμονία. Είναι ο μόνος κρίκος που μπορεί να διατηρήσει την ενότητα στην Εκκλησία του

Χριστού. Είναι το σημείο της αξιοπρέπειας και της διάκρισης. Μ' αυτές τις βασικές προϋποθέσεις και τη ζωντανή προσδοκία της Παρουσίας του Κυρίου ας προχωρήσουμε στις τρεις βαθμίδες της Χριστιανικής πορείας: Νέκρωση των παθών, απόρριψη των παλιών συνηθειών, ένδυση των δώρων της χάρις του Θεού. Και πάνω απ' όλα η αγάπη, που είναι ο σύνδεσμος της τελειότητας. Στις κρίσιμες μέρες που περνούμε, ας καλλιεργήσουμε μεταξύ μας το όμορφο λουλούδι της αγάπης του Χριστού. Η Χριστιανική ενότητα βρίσκεται στην ομοψυχία και στην αμοιβαία αγάπη μεταξύ μας, μια αγάπη καθαρή και ανυπόκριτη, που είναι ο πρώτος καρπός του Αγίου Πνεύματος. Ευχή και προσευχή μας είναι η αγάπη του Χριστού ν' αυξάνει και να βασιλεύει στις καρδιές μας και στις σχέσεις μας. Αμήν.

Η θέση της Αγίας Γραφής στη ζωή του πιστού σε σχέση με τον ορθολογισμό

Ο Έσδρας, ο έμπειρος γραμματέας του νόμου, και ο Νεεμίας, ο συνετός κυβερνήτης, αποτελούν δυο θαυμάσιες βιβλικές μορφές στο στερέωμα της Αγίας Γραφής. Σε μια περίοδο αιχμαλωσίας και παρακμής, μέσα σ' ένα εχθρικό περιβάλλον, με την πιστότητα και την προσήλωσή τους στο Λόγο του Θεού έφεραν την αφύπνιση και την αναζωπύρωση σ' έναν ολόκληρο λαό. Θα ήθελα ν' αρχίσω την εισήγησή μου με μια εικόνα παρμένη από το βιβλίο του Νεεμίας: «Έτσι όπως στεκόταν ο Έσδρας ψηλότερα απ' όλο το λαό, άνοιξε το βιβλίο μπροστά τους. Κι όταν το άνοιξε, σηκώθηκαν όλοι όρθιοι. Τότε ο Έσδρας δόξασε τον Κύριο, το μεγάλο Θεό, και όλος ο λαός απάντησε «αμήν, αμήν» υψώνοντας τα χέρια. Ύστερα έσκυψαν τα κεφάλια τους και προσκύνησαν τον Κύριο με το πρόσωπο στη γη» (Νεεμ. 8:5, 6). Μια μεγαλειώδης στιγμή πραγματικά! Με το άνοιγμα του βιβλίου του Μωσαϊκού νόμου όλος ο λαός σηκώνεται και με το άκουσμα του ονόματος του Κυρίου όλος ο λαός υποκλίνεται με σεβασμό και ευλάβεια. Ποια είναι η δική μας τοποθέτηση μπροστά στο βιβλίο του Θεού; Δεν είμαι της άποψης ότι η Αγία Γραφή πρέπει να φυλάσσεται σαν ιερό κειμήλιο σε κάποιο εικονοστάσι ή ν' αποτελεί αντικείμενο θρησκευτικών τελετουργιών. Από την άλλη μεριά όμως δεν πρέπει να μας διαφεύγει πως είναι ο αιώνιος Λόγος του Θεού. Η μελέτη και η απασχόλησή μας με την Αγία Γραφή θα πρέπει να γίνεται με τη σοβαρότητα και την ευλάβεια που αρμόζει. Ο William Bowden, σ' ένα αφιέρωμα για τη Βίβλο, αρχίζει με τα λόγια: «Οι Άγιες Γραφές μοιάζουν μ' ένα μεγαλοπρεπή ναό που χρειάστηκε δεκαέξι αιώνες να κατασκευασθεί. Αρχιτέκτων και Δημιουργός είναι ο Ίδιος ο Θεός. Παντού μέσα στις σελίδες του φαίνεται η σφραγίδα του ίδιου χεριού που διακρίνεται μέσα στη φυσική δημιουργία». Ζούμε στη μοντέρνα επιστημονική εποχή. Σήμερα, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας, ο περιορισμένος άνθρωπος καυχείται για τις επιτυχίες και για τα κατορθώματά του. Όμως η άγνοια και η ανικανότητά του αποκαλύπτονται όταν έρχεται αντιμέτωπος με τα απλά ερωτήματα: Πως άρχισε το σύμπαν; Από που προέρχομαι; Ποιος ο σκοπός της ύπαρξής μου; Που πηγαίνω; Εκατομμύρια ανθρώπων σήμερα ερευνούν και προσπαθούν να δώσουν απάντηση. Ζητούν μια αξιόπιστη πηγή. Αναζητούν κάπου να στηριχθούν. Ο Λόγος του Θεού έχει τις απαντήσεις. Η Αγία Γραφή ρίχνει φως πάνω στην ανθρώπινη φύση, στα παγκόσμια προβλήματα και στα ανθρώπινα δεινοπαθήματα. Αλλά πάνω απ' όλα αποκαλύπτει το δρόμο για τον Ουρανό. Το κεντρικό μήνυμα της Βίβλου είναι η διακήρυξη του Κυρίου Ιησού: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή. Κανείς δεν πηγαίνει στον Πατέρα παρά μόνο αν περάσει από μένα» (Ιωάν. 14:6). Η πίστη μας δεν εξαρτάται από την ανθρώπινη γνώση ούτε από την επιστημονική πρόοδο αλλά από τον αιώνιο, αλάνθαστο, άγιο Λόγο του Θεού. Ο Πανάγαθος Θεός, στην πρόνοιά Του, μας έδωσε το γραπτό, τον αναλλοίωτο Λόγο Του. Μαζί με τον Ψαλμωδό διακηρύττουμε: «Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ. 119:105).

Η Αγία Γραφή μάς δίνει πρακτικές οδηγίες και χρήσιμες συμβουλές για το καθημερινό μας περπάτημα. Η Αγία Γραφή είναι το βιβλίο που πολεμήθηκε σκληρά σ' όλους τους αιώνες. Παρ' όλα αυτά είναι το βιβλίο με την μεγαλύτερη παγκόσμια κυκλοφορία. Έχει μεταφρασθεί σε περισσότερες από τρεις χιλιάδες γλώσσες και διαλέκτους.

Στο πρώτο μέρος θα δούμε, όσο γίνεται πιο σύντομα, τις διάφορες επιθέσεις που δέχθηκε η βιβλική αλήθεια από ορθολογιστές διαφόρων εποχών. Στο δεύτερο μέρος θα εξετάσουμε το περιεχόμενο και τη θέση της Αγίας Γραφής στη ζωή μας.

Α. Οι επιθέσεις εναντίον της Αγίας Γραφής. Η πρώτη μεγάλη επίθεση εναντίον της Χριστιανικής αλήθειας ήταν εκείνη των Γνωστικών το 2^ο και 3^ο αιώνα μ.Χ. Όταν οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες δίωκαν την Εκκλησία του Χριστού και την απειλούσαν απ' έξω, οι Γνωστικοί την απειλούσαν εκ των έσω. Η Ρώμη δεν μπορούσε να σκοτώσει τη Χριστιανική αλήθεια, οι Γνωστικοί όμως, εάν πετύχαιναν, θα την είχαν διαστρέψει.

Οι Γνωστικοί φιλόσοφοι ήθελαν να συγχωνεύσουν τα καλύτερα κομμάτια όλων των θρησκειών. Επηρεασμένοι από την Ελληνική φιλοσοφία ταύτιζαν την ύλη με το κακό. Γι' αυτό το λόγο απέρριπταν τον Θεό της Π. Διαθήκης που είχε δημιουργήσει τον κόσμο. Πίστευαν πως η ψυχή του ανθρώπου μπορούσε να σωθεί με την ασκητική απάρνηση της σάρκας και με τη γνώση.

Ισχυρίζονταν ότι ο Χριστός ήρθε στον κόσμο για να ελευθερώσει τις ψυχές των ανθρώπων από τις αλυσίδες της ύλης. Ο Χριστός δεν ήταν δυνατό να μολυνθεί από την ύλη, κι επομένως δε δέχονταν ότι έγινε πραγματικά άνθρωπος. Δε δέχονταν την ανθρώπινη γέννηση. Μάλιστα, μια μερίδα Γνωστικών δε δέχονταν ότι ο Χριστός είχε σώμα. Δεν αρνούσαν τη θεία προέλευση του Ιησού αλλά απέρριπταν την ενσάρκωσή Του.

Σε μια εποχή που ο ασκητισμός κέρδιζε έδαφος, οι Γνωστικοί ήταν δύσκολο να καταπολεμηθούν. Οι περισσότεροι ήταν εγκρατείς και είχαν καθαρή ζωή κι αυτό έκανε την πλάνη τους πιο επικίνδυνη. Πίστευαν πως είχαν ειδική

πληροφορία από τον Χριστό επειδή ήταν καλλιεργημένοι, σε αντίθεση με τους τυφλούς Ιουδαίους που θεμελίωσαν την Εκκλησία. Αν πετύχαινε η αίρεση των Γνωστικών, ο Χριστός θα θεωρούνταν απλώς σαν ένας από τους πολλούς θεούς των μυστηριακών θρησκειών, και το μήνυμά Του θα αφορούσε μόνο τους λίγους εκλεκτούς και μορφωμένους. Αυτή η αίρεση είχε αρχίσει να αναφαίνεται ήδη στα χρόνια του Ιωάννη και γι' αυτό τονίζει με ιδιαίτερη έμφαση: «Να με ποιο κριτήριο θ' αναγνωρίζετε το Πνεύμα του Θεού: Όποιος διακηρύττει πως ο Ιησούς είναι ο Χριστός που ήρθε και έγινε αληθινός άνθρωπος, αυτός έχει το Πνεύμα του Θεού. Όποιος όμως δεν παραδέχεται ότι ο Ιησούς Χριστός ήρθε και έγινε αληθινός άνθρωπος, δεν έχει το Πνεύμα του Θεού, αλλά του αντιχρίστου, που έχετε ακούσει πως έρχεται. Λοιπόν, αυτός ήδη βρίσκεται μέσα στον κόσμο» (Α' Ιωάν. 4:2,3). Οι κυριότερες προκλήσεις εναντίον της θεοπνευστίας και της αυθεντίας της Αγίας Γραφής άρχισαν την εποχή της Μεταρρύθμισης, **16^{ος} αιώνας**.

α. Οι Ευσεβιστές κάνουν την εμφάνισή τους στη Γερμανία. Παρ' όλο που μένουν προσκολλημένοι στη θεοπνευστία της Βίβλου, υποστηρίζουν ότι η προσωπική εμπειρία έχει πρωταρχική σημασία. Σταδιακά παραμελούν την Αγία Γραφή και προβάλλουν σαν πρότυπό τους την ανθρώπινη λογική και την υποκειμενική εμπειρία. Έτσι ανοίγουν το δρόμο στους Θεϊστές.

β. Οι Θεϊστές προσεγγίζουν την απολογητική και τη θεολογία χρησιμοποιώντας σαν θεμέλιο τη φιλοσοφία, και παρουσιάζουν την Χριστιανική πίστη με φιλοσοφικά επιχειρήματα. Η άποψή τους για τον Θεό ήταν ότι βρίσκεται απόμακρα και δεν ασχολείται με τα καθημερινά γεγονότα της δημιουργίας.

γ. Οι Υλιστές ισχυρίζονταν ότι η αλήθεια ανακαλύπτεται με την επαγωγή και γίνεται γνωστή με την πρακτική. Οι Υλιστές έθεσαν τις βάσεις της Ανώτερης Κριτικής. Υποστήριζαν ότι οι δαιμονισμένοι των Ευαγγελίων ήταν απλά ψυχοπαθείς και δέχονταν τα θαύματα σαν παραβολές ή πνευματικά αλλά όχι ως ιστορικά γεγονότα. Ξεχώριζαν εντελώς τη θείκη αποκάλυψη από την ανθρώπινη λογική. Πίστευαν ότι ο άνθρωπος έχει όλη τη δύναμη να ελέγξει τη φύση, αρκεί να χρησιμοποιήσει σωστές μεθόδους. Στο σημείο αυτό θα πρέπει ν' αντιδιαστείλουμε την Ανώτερη από την Κατώτερη Κριτική. Οι όροι είναι καθαρά τεχνικοί.

Η Κατώτερη Κριτική ασχολείται με τα προβλήματα του κειμένου. Από το μεγάλο αριθμό χειρογράφων της Βίβλου που έχουν ανακαλυφθεί, γίνεται προσπάθεια να βρεθούν τα αρχαιότερα και τα πιο αξιόπιστα κείμενα. Αποτέλεσμα αυτών των εργασιών είναι το Κριτικό κείμενο Nestle, που έχουμε στα χέρια μας. Η Κατώτερη Κριτική είναι καθόλα θεμιτή και δεν αντιτίθεται στην ορθή πίστη.

Η Ανώτερη Κριτική από την άλλη μεριά δεν ενδιαφέρεται για την ακρίβεια του κειμένου. Ενδιαφέρεται πρωταρχικά για τη σημασία των λέξεων. Για κάθε κομμάτι των Γραφών προσπαθεί να βρει το πότε γράφτηκε, από ποιον και για ποιο σκοπό. Αντισταθμίζονται τα γεγονότα της Βίβλου μέσα στο φόντο που διαδραματίστηκαν. Αυτή η προσπάθεια, βέβαια, δεν είναι καινούρια. Ήδη από τον 2^ο αιώνα μ.Χ. και μέχρι σήμερα πολλοί Χριστιανοί μελετητές χρησιμοποιούν την Ανώτερη Κριτική προσέγγιση για να κατανοήσουν τη Βίβλο. Εκείνο που χρησιμοποιήθηκε σαν όπλο και κλόνησε τα θεμέλια της ορθής πίστεως ήταν η Ιστορική Κριτική. Μ' αυτή τη νέα μέθοδο, που έχει τις ρίζες της στην Αναγέννηση, άρχισε ν' αμφισβητείται η αυθεντία των αρχαίων βιβλικών κειμένων. Αποτέλεσμα αυτού του είδους της Ανώτερης Κριτικής ήταν π.χ. η αντίληψη ότι δεν έγραψε ο Μωυσής την Πεντάτευχο αλλά τέσσερις διαφορετικοί συγγραφείς. Έτσι έφτασαν να υποστηρίζουν πως υπήρχαν δυο διαφορετικές ιστορίες της Δημιουργίας, και πολλά παρόμοια. Το σημαντικό είναι ότι, μ' αυτές τις αστήρικτες υποθέσεις τους, έβαλλαν την αμφιβολία σ' ένα σταθερό πιστεύω ότι η Βίβλος είναι αλάνθαστη αυθεντία σε όλα όσα περιέχει. Για να ολοκληρώσουμε τις κινήσεις που άρχισαν τον 16^ο αιώνα, θα πρέπει ν' αναφέρουμε τους Φυσιοκράτες.

δ. Οι Φυσιοκράτες ήταν αρνητές του υπερφυσικού. Αμφισβητούσαν το αλάνθαστο της Αγίας Γραφής και δεν δέχονταν τα θαύματα γιατί παραβίαζαν τους φυσικούς νόμους.

Υποστήριζαν ότι ο Λόγος του Θεού δεν περιέχεται στις Γραφές αλλά είναι γραμμένος μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Στην πορεία τους αργότερα πίστευαν στη φυσιοκρατική άποψη του κόσμου και στην ελεύθερη σκέψη. Σαν αποτέλεσμα έφθασαν στην άρνηση της θεοπνευστίας των Γραφών και δίδασκαν ότι ο Θεός δεν ασχολείται με τον κόσμο. Εκείνο που μετρούσε γι' αυτούς ήταν οι φυσικοί νόμοι.

Ο 17^{ος} αιώνας αρχίζει με τους:

α. Σκεπτικιστές. Ο Σκεπτικισμός ήταν βασικό στοιχείο της Διαφώτισης. Η άποψη της Διαφώτισης μπορεί να χαρακτηριστεί χοντρικά ως προσήλωση στην ανθρώπινη λογική, στην επιστήμη και στη μόρφωση. Αυτά αποτελούσαν γι' αυτούς τα μέσα για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας ελευθέρων ανθρώπων πάνω στη γη. Κατά συνέπεια η Διαφώτιση ήταν καχύποπτη έναντι της θρησκείας και εχθρική προς την παράδοση και κάθε μορφή εξουσίας, βασισμένης στα έθιμα ή και μόνο στην πίστη. Αυτή η άποψη ήταν μια αναβίωση του αρχαίου Ελληνικού

Σκεπτικισμού στη Δυτική σκέψη. Ο Σκεπτικισμός της Γαλλικής Διαφώτισης απλώθηκε και επηρέασε τον φιλοσοφικό, τον θεολογικό και τον πολιτικό κόσμο της Αγγλίας, της Αμερικής και της Γερμανίας. Η εναντίωση στο Υπερφυσικό και η μεγάλη έμφαση στην εμπειρία ήταν τα δυο βασικά στοιχεία των Σκεπτικιστών για την κατανόηση των Γραφών. Απέρριπταν τη θεοπνευστία της Αγίας Γραφής και την αυθεντία της θείκης αποκάλυψης. Αρνούσαν τη θεότητα του Χριστού και απέρριπταν τα θαύματα επειδή δεν ταίριαζαν στην ανθρώπινη εμπειρία.

β. Οι Αγνωστικιστές ήταν εξελιγμένο προϊόν της Διαφώτισης. Η επιτυχία τους συνίστατο στην ικανότητά τους να συνδυάσουν τις δυο αλληλοσυγκρουόμενες γραμμές σκέψης της Διαφώτισης-την Εμπειρία και τον Ορθολογισμό-σε ένα ενιαίο διανοητικό σύνολο. Υποστήριζαν ότι ο νους του ανθρώπου γνωρίζει κάτι μετά την κατασκευή του και όχι πιο πριν. Γι' αυτούς εκείνο που μετρούσε ήταν το φαινόμενο και όχι η πραγματικότητα. Δε δέχονταν την ύπαρξη των θαυμάτων και αρνούσαν την περιγραφή της Ανάστασης του Χριστού στο τέλος των Ευαγγελίων.

γ. Οι Ρομαντικοί απέρριπταν κάθε μορφή αυθεντίας και δέχονταν μόνο την άμεση εμπειρία των πιστών. Αρνούσαν την παρθενική γέννηση του Χριστού, την Τριαδική Θεότητα και τη Δεύτερη Έλευση του Κυρίου γιατί τα θεωρούσαν δόγματα άσχετα με τη σωτηρία. Η επιρροή τους ήταν μεγάλη στο Χριστιανικό κόσμο γιατί έκαναν τη θρησκεία κοινωνικά αποδεκτή σ' εκείνους που δεν έπαιρναν στα σοβαρά τη Βίβλο και τα δόγματά της. 18^{ος}-19^{ος} αιώνας. Στον **18^ο και 19^ο αιώνα** τρία είναι τα κυριότερα ρεύματα:

α. Οι Ιδεαλιστές, μια Γερμανική κίνηση που είχε τις ρίζες της στην κριτική φιλοσοφία του Αγνωστικιστή Immanuel Kant. Κεντρικό σημείο στη θεωρία των Ιδεαλιστών είναι το Απόλυτο Πνεύμα (ο Θεός). Όλη η πραγματικότητα είναι έργο του Απολύτου Πνεύματος και οι εκδηλώσεις του είναι εμφανείς στην τέχνη, στη θρησκεία και στη φιλοσοφία. Άρχισαν από την άποψη ότι η φιλοσοφία είναι ο πυρήνας του Απολύτου Πνεύματος και κατάντησαν στο να διαγράψουν την ανάγκη της θρησκείας στον κόσμο της σκέψης.

β. Οι Φιλελεύθεροι-Ορθολογιστές ήταν κατ' εξοχήν πρακτικοί. Δε δέχονταν το Υπερφυσικό γιατί το θεωρούσαν άσχετο με τα γεγονότα. Γι' αυτούς ο Θεός δε βρίσκεται στη φύση αλλά στην ιστορία. Απ' εδώ ξεκινάει η προσπάθεια για τον Ιστορικό Ιησού. Μια περιγραφή του Ιησού που δεν έχει καμιά σχέση με τις αφηγήσεις των Ευαγγελίων. Οι Ορθολογιστές υποστήριζαν ότι η επιστήμη μάς μιλάει για τα γεγονότα ενώ η θρησκεία αξιολογεί τα γεγονότα. Όσον αφορά τη Βίβλο ισχυρίζονταν ότι περιέχει το Λόγο του Θεού αλλά δεν είναι ο Λόγος του Θεού. Η Βίβλος γι' αυτούς έχει εφαρμογή στη θεολογία και στη βασική ηθική αλλά όχι στις λεπτομέρειες της ζωής.

γ. Οι Υπαρξιστές. Ο σύγχρονος Υπαρξισμός έχει τις ρίζες του στον Αγνωστικισμό του Immanuel Kant αλλά μ' εντελώς διαφορετική έκφραση. Δανείστηκε ιδέες από το Nietzsche και το Dostoevsky. Ο Soren Abbey Kierkegaard πίστευε προσωπικά στην ιστορικότητα της Βίβλου, του Χριστού, ακόμη και της ανάστασης, όμως δε θεωρούσε απαραίτητη την αντικειμενική αλήθεια για το Χριστιανισμό.

Προβληματισμένος από τους κατ' όνομα Χριστιανούς στη χώρα του, τη Δανία, υποστήριζε ότι το να είναι κάποιος κατ' όνομα Χριστιανός τον εμποδίζει στην πραγματικότητα να γίνει αληθινός Χριστιανός. Πίστευε ότι σωζόμαστε με τη μεταμόρφωση της ύπαρξης και της ζωής μέσω της θείας χάρις. Το Ευαγγέλιο δεν είναι μια νέα φιλοσοφία, είναι η ενέργεια του Θεού για να λύσει το πρόβλημα της απελπισίας του ανθρώπου.

Ο Kierkegaard ήταν πεπεισμένος πως κανένας δε γίνεται Χριστιανός. Απλώς αγωνίζεται να γίνει. Αρχίζει το δρόμο αλλά δε θα φτάσει στο τέρμα. Κάνει ένα άλμα κυριολεκτικά στο σκοτάδι. Η πίστη γι' αυτόν είναι ένα στοιχείο ζωής πάνω στον Θεό διά του Ιησού Χριστού.

Ας έρθουμε όμως στο δεύτερο μέρος που είναι η πρακτική πλευρά.

Β. Το περιεχόμενο και η θέση της Αγίας Γραφής στη ζωή μας. Η Βίβλος δεν είναι ένα βιβλίο όπως τα διάφορα επιστημονικά συγγράμματα. Μπορούμε να σπουδάσουμε τις θετικές επιστήμες και ν' αποκτήσουμε μια καλή γνώση των γεγονότων και των φαινομένων του υλικού σύμπαντος. Αλλά μια τέτοια γνώση σε τι θα μας βοηθήσει; Είμαστε πνευματικές υπάρξεις και αναζητούμε απαντήσεις στα βασικά υπαρξιακά ερωτήματα. Αν ισχύουν ή όχι οι θεωρίες του Κοπέρνικου ή του Γαλιλαίου ποια αξία έχουν για μένα; Έχουν κάποια δύναμη να μου αλλάξουν τη ζωή και το χαρακτήρα; Μπορούν να με κάνουν καλύτερο; Έχουν μέσα τους κάποια ελπίδα αθανασίας;

α. Η Αγία Γραφή είναι το μόνο βιβλίο που έχει τη δύναμη να μας κάνει σοφούς για την αιώνια σωτηρία. «Ο λόγος του Θεού είναι ζωντανός και δραστικός» (Εβρ. 4:12) κι όταν γίνεται δεκτός, με ταπεινή καρδιά, έχει τη δύναμη να σώσει τις ψυχές μας (Ιάκ. 1:21).

Ο Κύριος Ιησούς διακήρυξε: «Σας βεβαιώνω πως όποιος δέχεται τα λόγια μου και πιστεύει σ' αυτόν που με έστειλε, έχει κιόλας την αιώνια ζωή και δεν θα αντιμετωπίσει την τελική κρίση, αλλά έχει κιόλας περάσει από το θάνατο στη ζωή... Τα λόγια που σας είπα εγώ είναι πνεύμα και είναι ζωή» (Ιωάν. 5:24,6:63).

Ποιο άλλο βιβλίο μπορεί να δώσει τέτοιες διαβεβαιώσεις; Ο Λόγος του Θεού είναι το εργαλείο που χρησιμοποιεί ο

Κύριος για τη δική μας αναγέννηση και σωτηρία.

β. Η Βίβλος περιέχει την απόλυτη εγγύηση για την αιώνια κληρονομιά μας εν Χριστώ. Η πίστη μας δεν είναι μετέωρη. Στηρίζεται στον Υιό του Θεού: «Μας λύτρωσε με το αίμα του Χριστού, συγχώρησε τις αμαρτίες μας με την πλούσια χάρη του» (Εφ. 1:7). Έχουμε στα χέρια μας το γραπτό Λόγο της υπόσχεσής του Θεού. Ο Απ. Ιωάννης μας διαβεβαιώνει: «Αυτά όμως γράφτηκαν για να πιστέψετε πως ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Υιός του Θεού, και πιστεύοντας να έχετε δι' αυτού τη ζωή» (Ιωάν. 20:31). Οι Άγιες Γραφές, Παλαιά και Καινή, είναι οι Διαθήκες με τις οποίες ο Θεός μας δίνει την εγγύηση με λόγο και με όρκο (Εβρ. 6:17, 18), σφραγισμένη με το αίμα του Ιησού Χριστού (Ματθ. 26:28), για την κληρονομιά μας μεταξύ των αγίων.

Έτσι τώρα μπορούμε να ελπίζουμε για μια κληρονομιά φυλαγμένη στους Ουρανούς για μας, μια κληρονομιά «που δε φθείρεται, δεν έχει τίποτα το βέβηλο και δε μαραίνεται ποτέ» (Α' Πέτρ. 1:3,4).

γ. Ο Λόγος του Θεού είναι το μέσο για την ανάπτυξη της Χριστιανικής μας ζωής. Μετά την αναγέννησή μας είναι σημαντικό και απαραίτητο ν' αυξάνουμε διαρκώς στην πίστη, στον αγιασμό και στη εκζήτηση του θελήματος και της επίγνωσης του προσώπου του Κυρίου και Θεού μας. Ο Απ. Παύλος δηλώνει κατηγορηματικά: «Το θέλημα του Θεού είναι να γίνετε άγιοι» (Α' Θεσ.4:3). Το πρώτο από τα τέσσερα βασικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα της Εκκλησίας των Αποστολικών χρόνων ήταν η εμμονή στη διδαχή των Αποστόλων. Και η διδαχή των Αποστόλων είναι ο Λόγος του Θεού που έχουμε στα χέρια μας. Για ν' αυξανόμαστε πνευματικά θα πρέπει να τρεφόμαστε καθημερινά και συστηματικά από το Λόγο του Θεού. Θα πρέπει να μελετούμε τις Άγιες Γραφές όχι απλά για να πλουτίσουμε τις γνώσεις μας αλλά για ν' αλλάξουμε εμείς οι ίδιοι. Να έχουμε τη διάθεση και ν' αφήνουμε το Πνεύμα του Θεού να μας μιλάει Είναι το μάννα του Ουρανού που μας το χορηγεί πλουσιοπάροχα ο Πανάγαθος Ουράνιος Πατέρας μας. Αν έτσι προσεγγίζουμε τη Βίβλο, τότε η αγάπη του Θεού γεμίζει τις καρδιές μας, η χαρά του Κυρίου θα εκδηλώνεται στο περιβάλλον μας και στο μυαλό μας θα έχουμε: «ό,τι είναι αληθινό, σεμνό, δίκαιο, καθαρό, αξιαγάπητο, καλόφημο, ό,τι έχει σχέση με την αρετή και είναι άξιο επαίνου, αυτά να έχετε στο μυαλό σας» (Φιλ. 4:8).

δ. Η Βίβλος είναι η πανοπλία του Χριστιανού. Η κλήση του Χριστιανού μέσα στον κόσμο είναι εκείνη του στρατιώτη. Πρέπει να πολεμάμε τον καλό αγώνα της πίστεως (Α' Τιμ. 1:18). Ιδιαίτερα για σας τους νέους είναι η μεγαλύτερη πρόκληση. Ανοίγεται μπροστά σας ο καλός, ο ωραίος αγώνας. Οι αμαρτωλοί πρέπει να ελευθερωθούν από τα δεσμά του διαβόλου. Οι καρδιές τους πρέπει να κερδηθούν για τον Χριστό. Το σκοτάδι πρέπει να χτυπηθεί, οι αμφιβολίες να διαλυθούν, οι πειρασμοί ν' αντιμετωπιστούν σωστά: «Γιατί μπορεί να ζούμε μέσα στον κόσμο, δεν πολεμάμε όμως με όπλα κοσμικά. Τα όπλα με τα οποία πολεμάμε εμείς δεν είναι κοσμικά, αλλά έχουν τη δύναμη από τον Θεό να γκρεμίζουν οχυρά. Με αυτά ανατρέπουμε ψεύτικους ισχυρισμούς και καθετί που ορθώνεται με αλαζονεία εναντίον της γνώσεως του Θεού» (Β' Κορ,10:3-5). Το μόνο επιθετικό όπλο που περιλαμβάνεται στην πανοπλία του Χριστιανού είναι «ο λόγος του Θεού η μάχαιρα που σας δίνει το Πνεύμα» (Εφ. 6:17). Αρκεί να θυμηθούμε πως ο Κύριος νίκησε το διάβολο στην έρημο με το πανίσχυρο όπλο, με το τριπλό «γέγραπται» (Ματθ. 4:4,6,7). Είναι καταπληκτική η μαρτυρία των Γραφών για το νεαρό πρωτομάρτυρα, τον Στέφανο: «Ο Στέφανος, εξάλλου, γεμάτος πίστη και δύναμη, έκανε μεγάλα και καταπληκτικά θαύματα ανάμεσα στο λαό... Δεν μπορούσαν όμως ν' αντιμετωπίσουν τη σοφία και το Άγιο Πνεύμα που τον φώτιζε όταν αυτός μιλούσε» (Πρ. 6:8,10).

ε. Η Αγία Γραφή είναι ο τέλειος χάρτης για τη Χριστιανική μας πορεία μέσα στον κόσμο. Με το Λόγο του Θεού στα χέρια και στην καρδιά μας μπορούμε να προχωρούμε στο δρόμο μας με πλήρη ασφάλεια και βεβαιότητα παρά τους ποικίλους λαβυρίνθους της ζωής. Ο στενός και δύσκολος δρόμος που καλούμαστε να βαδίσουμε είναι χαραγμένος ζωντανά πάνω στο χάρτη του Θεού. Εκτός αυτού έχουμε πάντοτε μαζί μας έναν αόρατο και αλάνθαστο οδηγό, το Πνεύμα της Αληθείας, που μας οδηγεί σταθερά.

Σε περιπτώσεις αμφιβολίας ή αβεβαιότητας έρχεται και μας λέει: «Αυτός είναι ο δρόμος. Ακολουθήστε τον» (Ησ. 30:21). Έτσι μπορούμε να συνεχίσουμε την πορεία μας για τον Ουρανό, για την άνω Ιερουσαλήμ, με σταθερότητα κι εμπιστοσύνη, ακολουθώντας το φως του Λόγου του Θεού. Ο καθένας μας μπορεί να πει μαζί με τον Ψαλμωδό: «Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ. 119:105).

στ. Η Βίβλος μάς αποκαλύπτει γεγονότα που θα συμβούν. Η Αγία Γραφή περιέχει όχι μόνο ιστορικά γεγονότα του παρελθόντος αλλά και προφητείες που δεν έχουν εκπληρωθεί ακόμη. Το βιβλίο της Αποκάλυψης είναι αφιερωμένο σε πράγματα που πρέπει να συμβούν σύντομα. Είναι θαυμάσιο και το βιβλίο του Δανιήλ που θα πρέπει να το μελετούμε μαζί με την Αποκάλυψη. Εάν ο προφητικός λόγος κατοικεί πλούσια στις καρδιές και στις σκέψεις μας δεν θα εκπλαγούμε όταν έρθει η εκπλήρωσή τους. Θα διακρίνουμε, με το προφητικό τηλεσκόπιο, έστω και αμυδρά τα γεγονότα που πλησιάζουν και φτιάχνουν την ιστορία. «Υστερα μου λέει ο άγγελος: «Τα λόγια

αυτά είναι αληθινά και άξια εμπιστοσύνης. Ο Κύριος ο Θεός, που με το Πνεύμα του μίλησαν οι προφήτες, έστειλε τον άγγελό του να δείξει στους δούλους του όσα είναι να γίνουν πολύ σύντομα». «Ακούστε! Έρχομαι σύντομα», λέει ο Ιησούς. «Μακάριος είναι όποιος τηρεί τα προφητικά λόγια αυτού του βιβλίου» (Απ. 22:6,7).

Είναι μεγάλη η ευγνωμοσύνη μου στον Θεό γιατί μου έδωσε το προνόμιο να γεννηθώ μέσα σε ευσεβή Χριστιανική οικογένεια. Από τα πρώτα βήματά μου, θυμάμαι, τον πατέρα μου που μας μάζευε, τα έξι παιδιά της οικογένειας για καθημερινή μελέτη του Λόγου του Θεού και προσευχή. Εκείνο το οικογενειακό θυσιαστήριο είχε τόση επίδραση επάνω μου που, στα κατοπινά χρόνια, καμιά ανθρώπινη φιλοσοφία, καμιά κοσμοθεωρία δεν μπόρεσε να με αποσπάσει από την απλή πίστη μου στον μόνο αληθινό Θεό. Μέσα στο φτωχικό μας σπίτι δεν υπήρχαν εγκυκλοπαίδειες ούτε πολλά βιβλία. Το πρώτο βιβλίο που συνάντησα ήταν η Αγία Γραφή. Αυτό αποτέλεσε και το Αλφαβητάριό μου. Από εκεί η μητέρα μου και η αδελφή μου, μού δίδαξαν τα πρώτα γράμματα, επειδή δεν υπήρχαν Ελληνικά σχολεία στην περιοχή μας κατά τη διάρκεια της κατοχής. Από τότε έγινε το βιβλίο που αγάπησα πραγματικά. Τα Πανεπιστημιακά συγγράμματα και τα Ιατρικά βιβλία και περιοδικά δεν είναι παρά τα εργαλεία της εργασίας μου. Ο Λόγος του Θεού όμως είναι το «ψωμί» και το «νερό» για την κάθε μου μέρα. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν.

Είθε το Πνεύμα του Θεού ν' ανοίξει τις καρδιές και διάνοιές μας ώστε να μελετούμε τις Γραφές με σεβασμό κι εμπιστοσύνη και με καρδιές προετοιμασμένες όπως ο Έσδρας κάτω από το φως και την οδηγία Αγίου Πνεύματος.

Αυτή η ομιλία δόθηκε στο Συνέδριο της ΚΕΝ στη Λεπτοκαρυά την 3^η Σεπτεμβρίου 1993

Ο Χριστιανός εργαζόμενος και οι σχέσεις του με τους συνανθρώπους του

«Πήρε, λοιπόν, ο Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο και τον έβαλε μέσα στον κήπο της Εδέμ για να τον καλλιεργεί και να τον προσέχει» (Γέν. 2:15). Αν για τον φυσικό άνθρωπο η εργασία είναι νόμος, για το Χριστιανό θα πρέπει να είναι αληθινή ευχαρίστηση. Φαίνεται παράδοξο όμως δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι ο Δημιουργός έδωσε στον Αδάμ την εργασία για να συμπληρώσει την ευτυχία του. Η ομορφιά του παραδείσου δε θα ήταν αρκετή αν έμενε αδρανής. Βασική προϋπόθεση, βέβαια, είναι να δεχθούμε ο καθένας την εργασία μας σαν κλήση και αποστολή από τον Θεό. Το θέμα μας είναι «Ο Χριστιανός εργαζόμενος και οι σχέσεις του με τους συνανθρώπους του». Όλοι, χωρίς εξαίρεση, άνδρες και γυναίκες, καλούμαστε να δείξουμε τη ζωή του Χριστού στο περιβάλλον μας. Όμως οι ιδιαίτερες συνθήκες της εργασίας, οποιασδήποτε τιμίας εργασίας, μας φέρνουν στο προσκήνιο της κοινωνικής ζωής. Στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας είναι χρέος μας να φαίνεται ο Χριστός. Εκείνος να μας οδηγεί και να διαμορφώνει τον τρόπο της συμπεριφοράς μας και κάθε συναλλαγής. Αν έχουμε αναγεννηθεί και γίνουμε μέλη της οικογένειας του Θεού μοναδική επιδίωξή μας πρέπει να είναι η δόξα του Θεού και η σωτηρία αθανάτων ψυχών. Τα χαρακτηριστικά του Ιησού Χριστού θα πρέπει να φαίνονται ξεκάθαρα στην καθημερινή μας ζωή. Έτσι μονάχα η ζωή του Χριστού γίνεται ελκυστική στο περιβάλλον μας και, ως φυσικό αποτέλεσμα, οι άνθρωποι γύρω μας θ' αναζητήσουν έντονα τη σωτηρία τους στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού. Είναι θαυμαστό, είναι μοναδικό προνόμιο να είσαι παιδί του Θεού. Σ' αυτή τη στενή και σταθερή σχέση βρίσκεται το κλειδί της επιτυχίας μας μέσα στην κοινωνική ζωή. Είναι το θέμα μας ευρύ όσο και πρακτικό. Αφορά την καθημερινή μας ζωή και πορεία. Τον τομέα στον οποίο θα δείξουμε έμπρακτα το φως του Χριστού ή θα το κρύψουμε κάτω από το μόδιο. Δεν πρόκειται να θεσπίσουμε κανόνες. Οι τελευταίες πέντε εντολές του Μωσαϊκού νόμου παρ' όλο τον αρνητικό, απαγορευτικό χαρακτήρα τους, καθορίζουν εντούτοις το καθήκον μας προς τον συνάνθρωπό μας. Συνιστούν το σεβασμό εκείνο που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αληθινή αγάπη. Θα χωρίσουμε το θέμα μας σε δυο μέρη. Στο πρώτο μέρος θ' ασχοληθούμε με τη θετική πλευρά. Θα δούμε τι πρέπει να χαρακτηρίζει το Χριστιανό εργαζόμενο. Στο δεύτερο μέρος θ' αναφερθούμε στην αρνητική πλευρά.

Α. Φωτεινά σημεία. Θα τονίσουμε ορισμένα μόνο χαρακτηριστικά τα οποία έχουν πρακτική αξία. Εργάτες ή εργοδότες, υπάλληλοι και προϊστάμενοι έχουμε αμοιβαίες ευθύνες. Έχουμε βέβαια δικαιώματα, όμως εξίσου έχουμε και υποχρεώσεις. Έχουμε προνόμια αλλά μαζί και καθήκοντα. Ολόκληρη η ζωή μας βρίσκεται μπροστά στον Κύριο. Κάθε μας σχέση πρέπει να υπαγορεύεται από την πεποίθηση ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο αόρατος αλλά μόνιμος παρών. Ο Λόγος του Θεού μας δίνει σαφή οδηγία: «Όποια εργασία κάνετε να την κάνετε με την καρδιά σας, σαν να δουλεύετε για τον Κύριο κι όχι για τους ανθρώπους. Ξέρετε καλά ότι θα πάρετε από τον Κύριο ως ανταμοιβή σας την κληρονομία της βασιλείας του. Γιατί στην πραγματικότητα ο Κύριος τον οποίο υπηρετείτε είναι ο Χριστός» (Κολ. 3:23,24).

α. Η εργατικότητα είναι το πρώτο θετικό σημείο. Η αδράνεια δεν ταιριάζει στον συνειδητό Χριστιανό Αντίθετα, καθημερινή εργασία με ησυχία και αποδοτικότητα είναι εκείνο που περιμένει ο Ιησούς Χριστός από τον καθένα μας. Οτιδήποτε και αν συμβαίνει τριγύρω, άσχετα με τις συνθήκες που επικρατούν, καλούμαστε, με την εργατικότητά μας, να δείξουμε στους γύρω μας την ομορφιά της Χριστιανικής ζωής. Αδρανείς και άχρηστοι πολίτες αποτελούν δυσφήμιση στο όνομα του Χριστού. Το δέντρο γνωρίζεται από τους καρπούς του και η θρησκεία από το είδος των ανθρώπων που παράγει. Ο Απ. Παύλος γράφοντας στους Θεσσαλονικείς Χριστιανούς ασχολείται εκτεταμένα μ' αυτό το θέμα. Η σκέψη πως ο Χριστός έρχεται σύντομα και η ζωή σ' αυτό τον κόσμο πλησιάζει στο τέλος της, δεν μπορούν να σταθούν ως δικαιολογία για μια αδρανή και αργόσχολη συμπεριφορά. Αντίθετα, πρέπει ν' αποτελεί κίνητρο για πιο σκληρή εργασία. Η αναμονή του ερχομένου Κυρίου μας δεν πρέπει να είναι συναισθηματική και υστερική. Η ήσυχη και χρήσιμη εργασία «σαν να δουλεύετε για τον Κύριο κι όχι για τους ανθρώπους» (Κολ. 3:23), είναι το καλύτερο πιστοποιητικό μας για τη βασιλεία του Θεού. Ο Απ. Παύλος, για να βοηθήσει τους αποδέκτες της Επιστολής να συνέλθουν από την πλάνη τους, χρησιμοποιεί το δικό του παράδειγμα. Όλη του η ζωή ήταν μια ζωή πολύ σκληρής εργασίας και μάλιστα χειρωνακτικής. Είναι σαφής και κατηγορηματικός και μας δίνει τον χρυσό κανόνα της εργασίας: «Όποιος δεν θέλει να εργάζεται, αυτός να μη τρώει κίολας» (Β' Θεσ. 3:10). Εξάλλου έχουμε το ύψιστο παράδειγμα του Κυρίου μας που διακήρυξε: «Ο Πατέρας μου εξακολουθεί να εργάζεται ως τώρα, γι' αυτό κι εγώ εργάζομαι» (Ιωάν. 5:17). Κάποιος παζάρευε ένα σπίτι και τελικά το αγόρασε χωρίς καθόλου να το δει. Όταν ρωτήθηκε γιατί έκανε μια τέτοια ριψοκίνδυνη ενέργεια, η απάντησή του ήταν: «Γνωρίζω τον άνθρωπο που έκτισε το σπίτι. Αυτός κτίζει το Χριστιανισμό στη δουλειά του». Υπάρχει καλύτερη μαρτυρία για τον Χριστό; Ο Χριστιανός, ακριβώς επειδή είναι Χριστιανός, πρέπει να είναι

υποδειγματικός εργαζόμενος.

β. Η επιμέλεια είναι το δεύτερο φωτεινό σημείο. Ο συνειδητός Χριστιανός δεν εργάζεται μόνο για την αμοιβή του. Δεν εργαζόμαστε για να δείξουμε στους άλλους τις ικανότητές μας. Δεν θα πρέπει να εργαζόμαστε απλά για να ικανοποιήσουμε τους εργοδότες μας: «Οι δούλοι να υπακούτε τους επίγειους κυρίους σας σε όλα, όχι υποκριτικά, μόνο δηλαδή όταν σας βλέπουν, για να τους είστε αρεστοί, αλλά με ειλικρινή καρδιά και από σεβασμό προς τον Θεό» (Κολ. 3:22). Η επιμέλεια είναι τόσο σπάνιο είδος. Η βιασύνη και η προχειρότητα συχνά μας χαρακτηρίζουν σ' όλες μας τις δραστηριότητες. Μας λείπει συχνά ο προγραμματισμός, η σωστή και συστηματική δράση, και τ' αποτελέσματα συχνά είναι πολύ φτωχά, ανάλογα με τη δική μας επιπολαιότητα. Η επιμέλεια, η συνεχής και προσεκτική εργασία, η αγάπη για το αντικείμενο με το οποίο ασχολούμαστε έχει θαυμάσια αποτελέσματα. «Είδες άνθρωπο επιδέξιο στα έργα του; Αυτός θα παρουσιαστεί μπροστά σε βασιλιάδες, όχι μπροστά σε τιποτένιους» (Παρ. 22:29).

γ. Η τιμότητα είναι το τρίτο θετικό σημείο. Αν θέλουμε αληθινά το φως του Χριστού να φαίνεται στην καθημερινή μας ζωή, θα πρέπει να μας χαρακτηρίζει η τιμότητα, η αξιοπιστία. «Ο Νώε ήταν άνθρωπος δίκαιος και τέλειος ανάμεσα στους συγχρόνους του, ζούσε θεάρεστα» (Γεν.6:9). «Ο άνθρωπος αυτός (ο Ιώβ) ήταν δίκαιος και τέλειος. Σεβόταν τον Θεό και αποστρεφόταν το κακό» (Ιώβ 1:1). Μέσα σε μια κοινωνία που θεωρεί εξυπνάδα την απάτη και το ψέμα, δεν είναι εύκολο να κρατήσει κανείς την ακεραιότητά του. Είναι τόσο εύκολο να παρασυρθούμε από το πλήθος, από το φρόνημα του κόσμου και να νομίσουμε πως ενεργούμε σωστά. Κάποιοι συμβιβασμοί, κάποιες μικρές παρανομίες, πάντοτε έτσι μας μπλέκει ο εχθρός. Όμως ο δρόμος στη συνέχεια είναι τρομερά ολισθηρός. Η ευσυνειδησία και η ευθύτητα ήταν πάντοτε τα στολίδια των γνήσιων ανθρώπων του Θεού. Αλίμονο αν λείγουν στις μέρες μας! «Αντίθετα, όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι κι ο Θεός που σας κάλεσε. Γι' αυτό λέει η Γραφή: Να γίνετε άγιοι γιατί εγώ είμαι άγιος» (Α' Πέτρ. 1:15). Ας έρθουμε τώρα στο δεύτερο μέρος, να δούμε την αρνητική πλευρά. Να τονίσουμε τα μελανά σημεία, να δούμε τι δεν πρέπει να χαρακτηρίζει τον Χριστιανό εργαζόμενο.

B. Τα μελανά σημεία.

α. Ο εγωκεντρισμός είναι το πρώτο μελανό σημείο. Τοποθετούμε τον εαυτό μας πρώτο, έπεται ο πλησίον. Το πρόβλημα των διαπροσωπικών σχέσεων παρουσιάζεται ιδιαίτερα οξύ στις μέρες μας. Ποτέ δεν μας είναι ευχάριστο ούτε είναι εύκολο να καθόμαστε στην τελευταία σειρά, να παίρνουμε υποδεέστερη θέση σε οτιδήποτε. Θέλουμε να είμαστε πάντοτε πρώτοι. Ένας αθέμιτος ανταγωνισμός για την προβολή του εγώ. Θυμάμαι, πριν πολλά χρόνια, όταν εργάστηκα για πρώτη φορά σε Νοσοκομείο, έμεινα κατάπληκτος από τις μηχανορραφίες των συναδέλφων, με σκοπό ν' αποκτήσουν την εύνοια του Διευθυντή της Κλινικής και να αναρριχηθούν στην ιεραρχία. Ως τότε δεν μπορούσα να διανοηθώ πως τέτοια πράγματα συμβαίνουν. Θα πει κάποιος αυτά παρατηρούνται σε ανθρώπους του κόσμου. Μη νομίσουμε όμως πως εμείς είμαστε τελείως απαλλαγμένοι απ' αυτό τον κίνδυνο. Αν είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας θα πρέπει να ομολογήσουμε ότι πολλές φορές παρασυρθήκαμε από το γενικό ρεύμα του κόσμου και ενεργήσαμε με κοσμικά κριτήρια. Η επιθυμία μας για προσωπική προβολή μας οδήγησε σε δρόμους και τρόπους που δεν τίμησαν το όνομα του Χριστού. Θέλουμε όλοι να είμαστε πρόεδροι. Μας ενδιαφέρει η δική μας μερίδα που πρέπει, κατά κανόνα, να είναι η μερίδα του λέοντος. Φροντίζουμε για τη δική μας άνεση και αδιαφορούμε για τον διπλανό μας. Το βρίσκουμε τόσο εύκολο να μιλούμε παρά ν' ακούμε, να παίρνουμε κι όχι να δίνουμε. Το συμφέρον και η ιδιοτέλεια αποτελούν συχνά το κυριότερο κίνητρο της συμπεριφοράς μας. Ο εγωισμός και η φιλαντία, χαρακτηριστικά που θα έπρεπε προ πολλού να είχαν πεθάνει στο σταυρό του Χριστού, είναι δυστύχημα ότι κάνουν την εμφάνισή τους και, πολύ συχνά, καταστρέφουν την ομορφιά της σωστής αδελφικής επικοινωνίας. Η υπερηφάνεια δυσκολεύει την προσαρμογή μας και δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στις μεταξύ μας σχέσεις. Είναι τόσο σπάνιο το φαινόμενο του ανθρώπου που, όπως λέει ο Απ. Παύλος: «Μη φρονείτε για τον εαυτό σας παραπάνω απ' ότι πρέπει να φρονείτε, αλλά να σας διακρίνει η μετριοφροσύνη και η σύνεση. Θυμηθείτε πως στο χώρο της πίστεως ο Θεός είναι που χάρισε στον καθένα σας ό,τι έχετε» (Ρωμ. 12:3). Οι μεταξύ μας σχέσεις ως εργατών και εργοδοτών έχουν μπερδευτεί σε αφάνταστο βαθμό.

Οι περισσότεροι καυγάδες οφείλονται σε κάποια παρεξήγηση. Και η παρεξήγηση προέρχεται από τη δική μας αδυναμία να εκτιμήσουμε σωστά τη γνώμη του απέναντί μας. Αυτό συμβαίνει συχνά στο εργασιακό περιβάλλον. Πόσες συγκρούσεις υπαλλήλων και προϊσταμένων θα αποφεύγονταν αν κι οι δυο πλευρές έκαναν μια δίκαιη αυτοεξέταση, κρίνοντας ο καθένας τον εαυτό του με τη μεγαλύτερη αυστηρότητα και τον άλλο με όσο το δυνατόν περισσότερη επιείκεια. Αντίθετα όμως, είμαστε επιεικείς στους εαυτούς μας και πολύ αυστηροί στην κρίση μας για τους άλλους. Η θέση που παίρνουμε είναι μονόπλευρη. Υπερβάλλουμε κάθε δική μας αρετή και υπερτονίζουμε τα μειονεκτήματα των άλλων. Πόσο διαφορετική είναι η προτροπή του Λόγου του Θεού! «Να συναγωνίζεστε ποιος

θα δείξει περισσότερη εκτίμηση στον άλλο» (Ρωμ,12:10). Ο εγωκεντρισμός δημιουργεί τα περισσότερα προβλήματα, μας φέρνει σε σύγκρουση μεταξύ μας. Αν ήταν δυνατόν, κατά κάποιο τρόπο, ο εγωισμός και η φιλαυτία να παραχωρήσουν τη θέση τους στο πνεύμα της αυτοθυσίας, οι συγκρούσεις μας θα έπαυαν. Στην Αγία Γραφή η αυτοθυσία ταυτίζεται με την αγάπη. Κι ενώ το χαρακτηριστικό γνώρισμα της αμαρτίας είναι η ιδιοτέλεια, της αγάπης είναι η γενναιοδωρία.

β. Η επιθυμία του πλούτου είναι το δεύτερο αρνητικό σημείο. Μια Ρωμαϊκή παροιμία λέει ότι ο πλούτος μοιάζει με το θαλασσινό νερό. Όσο περισσότερο πίνεις τόσο η δίψα σου γίνεται εντονότερη. Η επιθυμία του πλούτου είναι στη βάση της μια αυταπάτη.

Νομίζουμε ότι στην απόκτησή του θα νοιώσουμε ασφάλεια, θ' αποκτήσουμε άνεση και πολυτέλεια. Πάνω του στηρίζουμε όνειρα κι ελπίδες, Όμως ο πλούτος δεν αγοράζει την ασφάλεια ούτε την υγεία, δεν μας χαρίζει την αγάπη ούτε μας προστατεύει από τη θλίψη και το θάνατο. Ο σοφός Σολομών συμβουλεύει: «Μην αγωνίζεσαι να γίνεις πλούσιος. Μ' αυτό ας μην ασχολείται ο νους σου. Μόλις στρέψεις τα μάτια σου στον πλούτο, χάνεται. Κάνει φτερά και σαν αετός στον ουρανό πετάει... Θα 'χει πολλές ο τίμιος ευλογίες. Ενώ όποιος να πλουτίσει βιάζεται, σε δυστυχία θα πέσει» (Παρ. 23:4,5 28:20). Κι ο Απ. Παύλος γράφοντας στο νεαρό Τιμόθεο δηλώνει κατηγορηματικά: «Όσοι όμως θέλουν να πλουτίσουν πέφτουν σε πειρασμό, σε παγίδα του διαβόλου και σε πολλές επιθυμίες ανόητες και βλαβερές, που βυθίζουν τους ανθρώπους στην καταστροφή και στο χαμό. Γιατί η ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία. Το χρήμα μερικοί το επιθύμησαν τόσο πολύ, ώστε πλανήθηκαν κι απομακρύνθηκαν από την πίστη και πλήγωσαν τον εαυτό τους με βάσανα πολλά. Εσύ όμως, άνθρωπε του Θεού, όλα αυτά να τ' αποφεύγεις. Να επιδιώκεις τη δικαιοσύνη, την ευσέβεια, την πίστη, την αγάπη, την υπομονή, την πραότητα» (Α' Τιμ. 6:9-11). Ο Θεός της αγάπης είναι δυνατός και θέλει να μας απαλλάξει από το υλιστικό πνεύμα της εποχής μας. Θέλει να μας δώσει αυτάρκεια για να βρούμε τον πραγματικό πλούτο στην αγάπη και στη σωστή κοινωνία των άλλων. Τότε θ' αντιληφθούμε πως το πολυτιμότερο απόκτημά μας είναι η φιλία με τον Θεό.

γ. Η υπεραπασχόληση είναι το τρίτο μελανό σημείο που συχνά αμαυρώνει ακόμη και τους εκλεκτούς. Είναι ένα πρόβλημα που θα πρέπει να προσέξουμε ως εργαζόμενοι Χριστιανοί επειδή είναι ύπουλη παγίδα και είναι πολύ εύκολο να μπλεχθούμε στα δίχτυα της. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο Χριστιανός οφείλει να διακρίνεται για την εργατικότητα, για την επιμέλεια και για την τιμιότητά του. Όμως θα πρέπει να βρίσκει χρόνο για τη μελέτη των Γραφών, για την καθημερινή προσευχή κι επικοινωνία με τον Ουράνιο Πατέρα του, για τη λατρεία, για κοινωνία με τους αδελφούς καθώς επίσης και για κάποια Χριστιανική υπηρεσία που θα μπορούσε να προσφέρει στην Εκκλησία ή στην κοινότητα, όπου ο Θεός τον έχει τοποθετήσει. Οφείλει ακόμη να βρίσκει χρόνο για ανάπαυση και περισυλλογή. Η έλλειψη πνευματικής ζωής έχει άμεσο αντίκτυπο τόσο στην ατομική όσο και στην κοινωνική μας ζωή. Ο Χριστιανός εργαζόμενος, ο αναγεννημένος, ο συνειδητός Χριστιανός θα χρειασθεί κάποια στιγμή ν' αναθεωρήσει τη σειρά των πραγμάτων στα οποία οφείλει να δώσει προτεραιότητα. Για ομαλές σχέσεις με τους συνανθρώπους μας, για αρμονική συνεργασία σ' οποιοδήποτε τομέα εργασίας, χρειαζόμαστε πρώτιστα φυσιολογική πνευματική ζωή. Ένας Άγγλος συγγραφέας, σ' ένα άρθρο του γράφει: «Όλα τα κακά στον κόσμο γίνονται από εκείνους τους ανθρώπους που βρίσκονται διαρκώς σε δράση αλλά δεν ξέρουν πότε πρέπει να δράσουν και τι πρέπει να κάνουν. Ο διάβολος είναι το πιο πολυάσχολο πλάσμα στο σύμπαν. Και τον φαντάζομαι να αποδοκιμάζει την τεμπελιά και να εξοργίζεται στην πιο μικρή απώλεια χρόνου.

Στη βασιλεία του, συνεχίζει ο συγγραφέας, κανένας δεν επιτρέπεται να πάρει άδεια ούτε και για μισή μέρα».

Θα πρέπει σ' αυτό το σημείο να προσέξουμε ιδιαίτερα: «Και να τι λέει ο Κύριος, ο Άγιος Θεός του Ισραήλ: «Αν επιστρέψετε σ' εμένα και ηρεμήσετε, μονάχα τότε θα σωθείτε. Μέσα στην ησυχία και στην εμπιστοσύνη θα βρείτε τη μοναδική σας δύναμη» (Ησ. 30:15).

Στο πρώτο μέρος ασχοληθήκαμε με τα τρία βασικά χαρακτηριστικά που θα πρέπει να υπάρχουν στη ζωή του Χριστιανού εργαζόμενου. Η εργατικότητα, η επιμέλεια και η τιμιότητα είναι, πιστεύουμε, τα τρία φωτεινά σημεία που πρέπει να κοσμούν όλους μας, άνδρες και γυναίκες, άσχετα με τον τομέα ή το είδος της εργασίας μας. Όταν εμείς οι εργαζόμενοι αποδείξουμε ότι η πίστη μας στον Χριστό μας κάνει καλύτερους εργαζόμενους, αληθινούς φίλους, πιο ευγενικούς άνδρες και γυναίκες, τότε και μόνο τότε κηρύττουμε πραγματικά τον Χριστό.

Δεν έχουν αξία τα λόγια μας αλλά η ζωή μας. Οι άνθρωποι δεν μπαίνουν εύκολα στην Εκκλησία για ν' ακούσουν κάποιο κήρυγμα, όμως μας βλέπουν κάθε μέρα στο εργασιακό μας περιβάλλον. Είναι οι ζωές μας γνήσιες επιστολές του Χριστού;

Στο δεύτερο μέρος είδαμε τα μελανά σημεία. Τονίσαμε τι δεν πρέπει να χαρακτηρίζει τον Χριστιανό εργαζόμενο στις σχέσεις του με τους συνανθρώπους του. Ο εγωκεντρισμός, που είναι ταυτόσημος με την φιλαυτία, το συμφέρον και την ιδιοτέλεια, είναι συχνό αίτιο συγκρούσεων ανάμεσα στους εργαζόμενους. Η επιθυμία του

πλούτου, που μπορούμε να δούμε στην τριπλή της εκδήλωση, επιθυμία για την απόκτηση υλικών αγαθών, επιδίωξη των απολαύσεων και προσπάθεια για επίδειξη, γεννά τον ανταγωνισμό και τις διαμάχες. Τέλος, η υπεραπασχόληση είναι μια ύπουλη παγίδα. Τονίσαμε ιδιαίτερα την ανάγκη της πνευματικής ζωής. Πόσο συχνά η μέριμνα του αιώνας τούτου φέρνει σε μαρασμό καρδιές ζωντανές.

Η διάλεξη αυτή δόθηκε στην Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία Αθηνών, Αλκιβιάδου 3, την 21^η Ιανουαρίου 1988.

Το διπλό θαύμα (Λουκ. 5:17-26)

Στο 15^ο 16^ο εδάφια του ίδιου κεφαλαίου διαβάζουμε: «Η φήμη του, λοιπόν, απλωνόταν όλο και περισσότερο, και πλήθος ανθρώπων πήγαιναν κοντά του να τον ακούσουν και να τους θεραπεύσει απ' τις αρρώστιες τους. Εκείνος όμως αποσυρόταν σε ερημικά μέρη και προσευχόταν». Όταν ο Ιησούς έβλεπε ασυνήθιστα μεγάλο πλήθος ανθρώπων να συγκεντρώνεται γύρω Του, «αποσυρόταν σε ερημικά μέρη και προσευχόταν». Ήταν τότε που, με καινούριες δυνάμεις, κήρυττε τη βασιλεία του Θεού και θεράπευε τους αρρώστους. Πόσο διδακτικό είναι για μας το παράδειγμα του Κυρίου: Αν ο Ιησούς, ο Υιός του Θεού, χρειαζόταν την κοινωνία με τον Πατέρα, πόσο μάλλον εμείς; Ο Κύριος Ιησούς ακολουθούσε αυτό το δρόμο για χάρη μας, για να μάθουμε πως όσο πιο κοντά στον Θεό βρισκόμαστε τόσο περισσότερο η δύναμή Του εκδηλώνεται στη ζωή και στη διακονία μας. Η αμέλεια στην ιδιωτική μας προσευχή αφαιρεί τη δύναμη της Εκκλησίας. Η προτροπή του Κυρίου μας είναι: «Να μένετε λοιπόν άγρυπνοι και να προσεύχεστε αδιάκοπα, για να μπορέσετε να ξεπεράσετε όλα όσα είναι να συμβούν, και να παρουσιαστείτε μπροστά στον Υιό του Ανθρώπου» (Λουκ. 21:36). Όταν ο Ιησούς άφησε το ερημικό μέρος της προσευχής κι επέστρεψε στην Καπερναούμ, βρέθηκε αντιμέτωπος μ' ένα τεράστιο πλήθος. Άνθρωποι ταλαιπωρημένοι με πολλά και ποικίλα προβλήματα πνευματικά, ψυχικά αλλά και βαριές σωματικές αρρώστιες, ανάγκες και φορτία δυσβάσταχτα. Ο Μεγάλος Ιατρός, ο Κύριος Ιησούς, δεν αδιαφόρησε, δεν προσπέρασε, δεν άφησε αβοήθητο κανένα. Ανάμεσα στο πλήθος βρίσκονταν κι εκείνοι που μοναδικός σκοπός τους ήταν να Τον παγιδέψουν, να πιαστούν από κάποιο λόγο Του για να Τον συκοφαντήσουν και για να Τον κατηγορήσουν για βλασφημία. Όμως κι αυτούς ο Κύριος Ιησούς ήταν πρόθυμος να τους θεραπεύσει αν μόνο αναγνώριζαν την κατάσταση τους. Η ίδια αυτή αφήγηση της θεραπείας του παράλυτου υπάρχει και στα άλλα δυο συνοπτικά Ευαγγέλια. Η τριπλή αναφορά του ίδιου περιστατικού από τους τρεις εμπνευσμένους συγγραφείς, δείχνει τη σημαντικότητα του γεγονότος κι επομένως θα πρέπει να το προσέξουμε ιδιαίτερα. Ένας άνθρωπος δυστυχισμένος, κατάκοιτος, δεν ξέρουμε για πόσα χρόνια. Δυο φορτία τον βαραίνουν: η αμαρτία από τη μια μεριά και η βαριά σωματική αναπηρία από την άλλη. Ποιο ήταν το μεγαλύτερο φορτίο; Η ένοχη συνείδηση φαίνεται να τον απασχολούσε περισσότερο κι είχε μέσα του την ελπίδα στο έλεος του Θεού. Οι φίλοι του τον έφεραν στον Ιησού για τη θεραπεία του σώματος. Ο ίδιος όμως επιθυμούσε πάνω απ' όλα την πνευματική ευλογία, τη συγχώρηση των αμαρτιών του. Να, γιατί ο φιλάνθρωπος και καρδιογνώστης Κύριός μας το πρώτο που του λέει είναι: «Άνθρωπέ μου, σου έχουν συγχωρηθεί οι αμαρτίες σου» (Λουκ. 5:20). Του δίνει πρώτα την πνευματική ευλογία, την σωτηρία της ψυχής, για ν' ακολουθήσει η φυσική αποκατάσταση. Έχουμε μπροστά μας το διπλό θαύμα. Κι εδώ επαληθεύεται ο λόγος του Χριστού: «Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείτε τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματός του, κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν» (Ματθ.6:33). Θα ήθελα να δούμε το περιστατικό αυτό από την πρακτική του πλευρά και πιστεύω ότι το Άγιο Πνεύμα έχει να μας δώσει σημαντικά μαθήματα.

Α. Η δύναμη της ομάδας, η πρώτη παρατήρηση. Υπάρχουν περιπτώσεις που για να σωθεί μια ψυχή χρειάζεται η κινητοποίηση και η συνεργασία μιας ομάδας ανθρώπων. Ο συγκεκριμένος παράλυτος μεταφέρθηκε και τοποθετήθηκε μπροστά στον Ιησού από τέσσερις ανθρώπους. Ένας άνθρωπος ήταν πολύ δύσκολο ή και αδύνατο να κάνει αυτό το έργο. Πιστεύεται ότι το 75% των ανθρώπων που επιστρέφουν στον Χριστό είναι καρπός της συλλογικής προσπάθειας της Εκκλησίας. Είναι ο άμβωνας, η λατρεία, η συμπροσευχή, η διδασκαλία που αφήνουν το αποτύπωμά τους στις καρδιές που διψούν για τη σωτηρία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι και η ιδιωτική προσωπική προσευχή και ο προσωπικός ευαγγελισμός έχουν τη θέση τους και τη δύναμή τους. Υπάρχουν άνθρωποι που οδηγήθηκαν στον Χριστό από ένα μόνο άτομο, όπως ο Ανδρέας βρήκε τον αδελφό του τον Σίμωνα και τον οδήγησε στον Ιησού κι ο Φίλιππος τον Ναθαναήλ (Ιωάν. 1:42,46). Κατά τον ίδιο τρόπο ένας πιστός με την ιδιαίτερη μετάδοση της αλήθειας του Ευαγγελίου, είναι δυνατό να γίνει όργανο σωτηρίας των άλλων με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Όμως το περιστατικό που μελετούμε μας δείχνει πως υπάρχουν περιπτώσεις όπου η συνεργασία περισσότερων πιστών του Ιησού Χριστού είναι απαραίτητη. Με κοινή αγωνία, με μια γνώμη, με το ίδιο φρόνημα θα πάρουν την απόφαση να εργασθούν ως ομάδα για τον κοινό σκοπό. Και δε θα σταματήσουν την άγια επιδίωξή τους μέχρις ότου κερδίσουν το φίλο τους για τον Χριστό. Ας προσέξουμε το λόγο του Χριστού: «Σας βεβαιώνω επίσης πως αν δύο από σας συμφωνήσουν στη γη για ένα πράγμα που θα ζητήσουν, ο ουράνιος Πατέρας μου θα τους το κάνει. Γιατί όπου είναι συναγμένοι δύο ή τρεις στο όνομά μου, εκεί είμαι κι εγώ ανάμεσά τους» (Ματθ. 18:19, 20). Αν αγαπούμε τους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μας, θα πρέπει να σταθούμε ο ένας δίπλα στον άλλο. Με μια καρδιά κι ένα πνεύμα να τους φέρουμε στην παρουσία του Κυρίου. Κι είναι ο Παράκλητος, το Πνεύμα της αλήθειας, που θ' ανοίξει τις καρδιές και θα τις οδηγήσει στη σωτηρία του Χριστού. Ο Απ. Παύλος γράφει: «Εγώ φύτεψα, ο Απολλώς πότισε, αυτός όμως που φέρνει την αύξηση είναι ο Θεός» (Α' Κορ.

3:6).

Β. Το ξεπέρασμα των εμποδίων. Η ευθύνη μας απέναντι των ανθρώπων που βρίσκονται δίπλα μας δεν εξαντλείται αν δεν χρησιμοποιήσουμε όλους τους δυνατούς τρόπους που διαθέτουμε. Δεν υπάρχουν πολλοί πρόθυμοι να σηκώσουν και να μεταφέρουν έναν παράλυτο άνθρωπο και μάλιστα σε αρκετή απόσταση. Κάποιοι θα πουν: ωραίο έργο, αξιοθαύμαστο, θεάρεστο, όμως ας το αφήσουμε σε άλλους αρμόδιους να το κάνουν. Οι τέσσερις που ενώθηκαν στην κοινή προσπάθεια για τη μεταφορά του παράλυτου, είχαν προφανώς τον ίδιο «κόπο της αγάπης» για τη σωτηρία του φίλου τους και «το έργο της πίστης τους» ήταν αποτελεσματικό γιατί δε λύγισαν μπροστά σε καμιά δυσκολία. Χρειαζόταν δύναμη γιατί το βάρος ήταν μεγάλο.

Πρέπει να ήταν αποφασιστικοί γιατί δοκιμαζόταν η πίστη τους και άνθρωποι προσευχής, διαφορετικά ο κόπος τους θα πήγαινε χαμένος. Χρειαζόταν μεγάλη πίστη γιατί αλλιώς η προσπάθειά τους θα ήταν μάταιη. Ο Ιησούς «όταν είδε την πίστη τους» (Λουκ. 5:20), δέχθηκε την υπηρεσία τους. «Χωρίς όμως πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς τον Θεό, γιατί αυτός που τον πλησιάζει πρέπει να πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αποζητούν» (Εβρ. 11:6). Η απόφαση των τεσσάρων να φέρουν τον παράλυτο στον Χριστό ήταν ομόθυμη και σταθερή. Όμως με ποιο τρόπο; Όταν ξεκίνησαν την προσπάθειά τους νόμιζαν πως θα περνούσαν τον άρρωστο από κάποια πόρτα μέσα στο σπίτι όπου βρισκόταν ο Ιησούς. Σκεφθείτε τον προβληματισμό τους όταν έφθασαν στο σπίτι και διαπίστωσαν ότι ήταν αδύνατο, με τον κανονικό τρόπο, να προσεγγίσουν τον Ιησού. Τα πλήθη έφραζαν ασφυκτικά κάθε είσοδο μέσα στο σπίτι. Η όλη προσπάθειά τους φαινόταν να οδηγείται σε αδιέξοδο. Η αγάπη τους για το φίλο τους βρήκε τη λύση: «προσπαθούσαν να τον βάλουν μέσα στο σπίτι και να τον αποθέσουν μπροστά του. Επειδή δεν βρήκαν τρόπο να τον περάσουν μέσα εξαιτίας του πλήθους, ανέβηκαν στη στέγη και τον κατέβασαν ανάμεσα από τα κεραμίδια μαζί με το κρεβάτι στη μέση, μπροστά στον Ιησού» (Λουκ. 5:18,19). Ασυνήθιστη, παράξενη, επαναστατική η μέθοδος που εφάρμοσαν. Ποιος θα σκεπτόταν να χαλάσει τη στέγη; Κανένας, παρά μονάχα εκείνοι που αγαπούσαν τον άρρωστο κι επιθυμούσαν έντονα την αποκατάστασή του. Το πιο πολύτιμο πράγμα σ' αυτό τον κόσμο είναι η ψυχή του ανθρώπου. Κι ο Θεός εφευρίσκει τρόπους, τους πιο παράξενους για τη σωτηρία κάποιας ψυχής που Τον αποζητά.

Ο ζήλος μας για τον Θεό και η αγάπη μας για τους ανθρώπους και για τη σωτηρία τους, θα πρέπει να είναι σε τέτοιο βαθμό ώστε να υιοθετούμε οποιοδήποτε τρόπο κι οποιαδήποτε μέθοδο αρκεί να ελκυστούν οι ψυχές στον Χριστό. Κάποιοι ενδεχομένως θα μας κρίνουν και θα μας κατακρίνουν όμως ο Ιησούς θα δεχθεί την υπηρεσία μας κι αυτό είναι που μετράει. Εξάλλου ο καθένας μας στον Χριστό θα λογοδοτήσει κι όχι στους ανθρώπους. Οι τέσσερις άνθρωποι κατέβασαν τον παράλυτο μπροστά στον Ιησού. Και μετά τι έκαναν; Αξίζει να δούμε τη σκηνή και να θαυμάσουμε. Δεν φαίνεται να είπαν ούτε μια λέξη. Εκείνο όμως που έκαναν ήταν αρκετό. Είχαν την ικανότητα και την προθυμία να σηκώσουν και να μεταφέρουν. Αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να κηρύξουν, όμως μπορούσαν να κρατάνε τα σχοινιά. Στην Εκκλησία του Χριστού είναι απαραίτητα και χρήσιμα όλα τα χαρίσματα. Συχνά οι καρδιές των ανθρώπων μένουν ασυγκίνητες μπροστά και στα πιο δυνατά κηρύγματα. Όμως η αγάπη μας και η έμπρακτη εκδήλωση συμπάθειας μπορεί να σπάσει και τις πιο σκληρές καρδιές. Λιώνουν οι πάγοι, λύνονται τα δεσμά, ανοίγουν οι σιδερένιες πόρτες και ο Λόγος του Θεού βρίσκει κατάλληλο έδαφος για να σπαρθεί, να ριζώσει, να βλαστήσει και να καρποφορήσει. Στην περίπτωση που μελετούμε, οι φίλοι του παράλυτου δεν χρειάστηκε να κράξουν: «Ιησού, Υιέ του Δαβίδ ελέησέ μας!». Δεν χρειάστηκε να πουν στον Ιησού ότι η αρρώστια ήταν μακροχρόνια.

Δε γνωρίζουμε αν ο ίδιος ο ασθενής είπε κάποια λέξη. Αβοήθητος και παράλυτος δεν είχε το σθένος να προβάλλει το αίτημά του. Οι φίλοι του απλά τον τοποθέτησαν μπροστά στον Ιησού κι αυτό ήταν αρκετό. Η αξιολύπητη κατάστασή του ήταν το πιο έντονο αίτημα για έλεος. Να τι περιμένει ο Χριστός από όλους εμάς. Με αγάπη και πίστη να εναποθέτουμε τους συγγενείς, τους φίλους, τους συνεργάτες μας στα πόδια Του.

Γ. Η αιτία της παράλυσης. Ο Ιησούς σκόπευε να θεραπεύσει τον παράλυτο αυτό άνθρωπο όμως υπήρχε ένα πρόβλημα: οι αμαρτίες του έπρεπε να φύγουν από τη μέση. «Άνθρωπέ μου, σου έχουν συγχωρηθεί οι αμαρτίες σου» (Λουκ. 5:20). Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν μάτια αλλά δε βλέπουν. Άλλοι έχουν αυτιά αλλά δεν ακούν. Οι καρδιές τους μένουν ασυγκίνητες και αδιάφορες μπροστά στο μήνυμα του Ευαγγελίου. Είναι πνευματικά παράλυτοι, βυθισμένοι μέσα στην απογοήτευση. Αιτία όλης αυτής της θλιβερής κατάστασης είναι η αμαρτία και η απιστία. Η μόνη λύση στο πρόβλημά τους είναι η ειλικρινής μετάνοια, η ταπείνωση και η συντριβή της καρδιάς μπροστά στον Χριστό. Τότε το Άγιο Πνεύμα θα βεβαιώσει την καρδιά για τη συγχώρηση της αμαρτίας και η αποκατάσταση θα είναι τέλεια και πλήρης. Η αιώνια σωτηρία θα είναι το τελικό αποτέλεσμα. Μακάρι ο Θεός να μας χρησιμοποιήσει ως εύχρηστα δικά Του όργανα για να βοηθήσουμε κάποιους ανθρώπους που βρίσκονται στο περιβάλλον μας.

Δ. Η παντοδυναμία του Ιησού. Ήταν έργο των τεσσάρων ανθρώπων να φέρουν τον παράλυτο άνθρωπο στον Χριστό, αλλά εκεί η δύναμή τους εξαντλήθηκε, η αποστολή τους ολοκληρώθηκε. Υποχρέωσή μας είναι να φέρουμε τους αμαρτωλούς στο Σωτήρα Χριστό. Εκεί το έργο μας τελειώνει. Δόξα τω Θεώ! Εκεί που τελειώνουμε εμείς, αρχίζει ο Χριστός και το έργο Του είναι θαυμαστό και ένδοξο. Προσέξτε πως άρχισε το λόγο Του: «Άνθρωπέ μου, σου έχουν συγχωρηθεί οι αμαρτίες σου» (Λουκ. 5:20). Χτύπησε τη ρίζα του κακού. Δεν εξέφρασε την επιθυμία Του για τη συγχώρηση των αμαρτιών, δεν ευχήθηκε να του συγχωρηθούν οι αμαρτίες, αλλά από τη θέση Του, με την εξουσία Του ως Υιός του Θεού τού ανήγγειλε το γεγονός της συγχώρησης. Οι αμαρτίες του ανθρώπου αυτού εκεί και άμεσα έπαψαν να υπάρχουν και ήταν δικαιωμένος στα μάτια του Θεού. Αν ο Ιησούς είχε τη δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες και πριν από τη θυσία Του, πολύ περισσότερο τώρα που, με το αίμα του σταυρού και την ένδοξη ανάστασή Του, έκανε τέλειο έργο σωτηρίας. «Τετέλεσται» ήταν η κραυγή Του στο Γολγοθά. Το έργο ολοκληρώθηκε, τώρα βρίσκεται στη δόξα Του, στα δεξιά του θρόνου του Θεού. Επειδή «ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού. Γι' αυτό και ο Θεός τον ανέβασε πολύ ψηλά και του χάρισε το όνομα που είναι πάνω απ' όλα τα ονόματα. Έτσι, στο όνομα του Ιησού όλα τα επουράνια, τα επίγεια και τα υποχθόνια θα προσκυνήσουν, και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι Κύριος είναι ο Ιησούς Χριστός, για να δοξάζεται έτσι ο Θεός Πατέρας» (Φιλ. 2:8-11).

Μετά την πνευματική ίαση, τη συγχώρηση των αμαρτιών, ο Ιησούς προσφέρει στον παράλυτο τη φυσική αποκατάσταση. Κι η αποκατάσταση της υγείας του είναι άμεση και πλήρης. Ο λόγος του Ιησού δίνει και την ανάλογη δύναμη: «Σ' εσένα το λέω: σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου» (Λουκ. 5:24). Ο παράλυτος σε μια στιγμή αποκτά την ικανότητα να στέκεται όρθιος, να βαδίζει και να σηκώνει στην πλάτη του το κρεβάτι του. Δεν είναι θαυμαστό; Το διπλό θαύμα είναι γεγονός: ταυτόχρονα πνευματική και φυσική ανόρθωση! Ευλογημένος και δοξασμένος ο Κύριός μας! Τον ευχαριστούμε και Τον ευγνωμονούμε γιατί και σήμερα συνεχίζει ο Λόγος Του να φέρνει σωτηρία και παρηγοριά σε πολύτιμες ψυχές. «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χθες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. 13:8).

«Συνεργάτες του Θεού καθώς είμαστε, σας παρακαλούμε να μην αφήσετε να πάει χαμένη η χάρη του Θεού που δεχτήκατε, γιατί η Γραφή λέει: Στον καιρό της χάρις σε άκουσα, και την ημέρα της σωτηρίας σε βοήθησα. Να, τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας» (Β' Κορ. 6:1,2).

Ε. Η υπακοή απόδειξη της σωτηρίας. Ο Ιησούς συγχώρησε τις αμαρτίες του παράλυτου και ταυτόχρονα του χάρισε τη σωματική υγεία. Πως όμως έγινε φανερό;

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως τη συγχώρηση τη γνώρισε καλύτερα απ' όλους ο ίδιος ο άρρωστος. Αλλά και οι άνθρωποι που βρίσκονταν γύρω του είδαν τη χαρά στο πρόσωπό του.. Ήταν γι' αυτόν η μεγαλύτερη ευεργεσία. «Άνθρωπέ μου, σου έχουν συγχωρηθεί οι αμαρτίες σου» (Λουκ. 5:20). Τα λόγια του Χριστού ήρθαν σαν δροσιά από τον Ουρανό στη διψασμένη του ψυχή και τα μάτια του έλαμψαν. Ενδεχομένως για τον ίδιο τον ασθενή αυτό να ήταν αρκετό, όχι όμως για τον Ιησού. «Σ' εσένα το λέω: σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου» (Λουκ. 5:24). Η πλήρης αποκατάσταση του ασθενούς έγινε φανερή, αποδείχθηκε με την υπακοή του στον Ιησού. Σηκώθηκε επάνω, γιατί του το είπε ο Χριστός, και του έδωσε την ανάλογη δύναμη. Έπειτα σήκωσε το φτωχικό του κρεβάτι, «κλινίδιον» λέει στο κείμενο, το πήρε στην πλάτη του και πήγε στο σπίτι του. Υπάκουσε στην εντολή του Κυρίου και την εκτέλεσε άμεσα, με ακρίβεια και με χαρά. Το γνήσιο σημείο της συγχώρησης και της φυσικής αποκατάστασης είναι η υπακοή στο θέλημα του Θεού. Ομολογούμε πως μας έσωσε ο Χριστός. Πως όμως γίνεται φανερό στο περιβάλλον μας; Ποιο είναι το καθημερινό μας περπάτημα; Είμαστε πρόθυμοι να υπακούσουμε στο Λόγο του Θεού; Ομολογία πίστης και ανυπακοή στον Χριστό είναι όροι ασύμβατοι. Δεν μπορείς να δηλώνεις Χριστιανός και η ζωή σου να δείχνει ανταρσία και αποστασία. Δεν μπορείς να λες πως είσαι αναγεννημένος και να συνεχίζεις μια ζωή αμαρτίας και εναντίωσης στο θέλημα του Θεού. Ας προσέξουμε τα λόγια του Χριστού: «Αν με αγαπάτε, τηρήστε τις εντολές μου... Και θα μείνετε πιστοί στην αγάπη μου, αν τηρήσετε τις εντολές μου, όπως εγώ τηρήσα τις εντολές του Πατέρα μου και γι' αυτό μένω πιστός στην αγάπη του... Εσείς είστε φίλοι μου, αν κάνετε αυτά που εγώ σας παραγγέλλω» (Ιωάν. 14:15, 15:10, 14). Η πλήρης, η άμεση, η πρόθυμη υπακοή στον Χριστό είναι η απόδειξη του έργου της σωτηρίας που έχει πραγματοποιηθεί μέσα στην καρδιά.

ΣΤ. Όλοι δοξάζουν τον Θεό. Θαυμαστό το αποτέλεσμα!

α. Οι τέσσερις εκείνοι άνθρωποι, με την πρόθυμη υπηρεσία τους στον παράλυτο φίλο τους, έγιναν τα μέσα για να δοξαστεί ο Θεός. Με την πίστη τους έδωσαν την ευκαιρία να φανεί η δύναμη και το μεγαλείο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Χωρίς αμφιβολία, καθώς παρακολουθούσαν από τη στέγη τη θαυμαστή εξέλιξη της υπόθεσής τους, μέσα από τις καρδιές τους δόξαζαν τον Θεό. Ευλογημένοι οι άνθρωποι εκείνοι που, με την υπηρεσία τους, ευεργέτησαν έναν ταλαιπωρημένο συνάνθρωπό τους.

Ποιοι άλλοι δόξασαν τον Θεό;

β. Ο ίδιος ο θεραπευμένος. Κάθε κύτταρο του σώματός του ήταν μια έκφραση δοξολογίας στον Θεό. Καθώς περπατούσε, κουβαλώντας στην πλάτη το κρεβάτι του, με κάθε του βήμα, σε κάθε του κίνηση υμνούσε και δοξολογούσε τον Θεό. Ο γνήσιος πιστός του Χριστού, ο αναγεννημένος Χριστιανός, δοξάζει τον Θεό με ολόκληρο το είναι του. Είναι μια νέα δημιουργία που μέσα της εκδηλώνεται η νέα ζωή. Σώμα, ψυχή και πνεύμα όλα ανήκουν στον Σωτήρα Χριστό. Ως κληρονόμος του Ουρανού δίνει τη δόξα στον Ουράνιο Πατέρα που τον υιοθέτησε. Κι ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Βέβαια, είτε τρώτε είτε πίνετε είτε σιδηήποτε άλλο πράττετε, πρέπει όλα να τα κάνετε για τη δόξα του Θεού» (Α' Κορ. 10:31). Ο θεραπευμένος δόξαζε τον Θεό με όλη του την καρδιά.

γ. Η οικογένεια του θεραπευμένου. Το κείμενο δεν μας λέει τι συνέβη. Όμως, πιστεύω, θα έγινε μεγάλη γιορτή στο σπίτι του. Εξάλλου ο Κύριος του έδωσε την εντολή να πάει στο σπίτι του. Μπορείτε να φαντασθείτε την έκπληξη των οικείων του; Τέσσερις τον έβγαζαν από το σπίτι του οριζόντιο, και τώρα μπαίνει ανανεωμένος, αγνώριστος, όλο ζωντάνια, φέρνοντας πίσω και το κρεβάτι του. Οικείοι και γείτονες θα έβαλλαν μαζί: «Ευλόγησε τον Κύριο, ψυχή μου, και όλο μου το είναι το όνομά του τ' άγιο! Ευλόγησε τον Κύριο, ψυχή μου, και μην ξεχνάς καμιά απ' τις καλοσύνες του! Αυτός σου συγχωρεί όλες τις ανομίες σου, και θεραπεύει τις αρρώστιες σου όλες» (Ψαλμ. 103:1,2).

Αλλά ο κύκλος της δοξολογίας δεν κλείνει εδώ:

δ. Οι μαθητές του Χριστού δοξάζουν τον Θεό και η πίστη τους αυξάνει καθώς βλέπουν το μεγαλείο του Κυρίου στον οποίο έχουν εμπιστευθεί τη ζωή τους. Τέλος:

ε. Το πλήθος, όσοι είδαν το θαύμα. Ακόμη και οι μέχρι τότε αμφισβητίες δοξάζουν τον Θεό και μεγαλύνουν το όνομά Του: «Όλοι έμειναν κατάπληκτοι και δόξαζαν τον Θεό. Γεμάτοι δέος έλεγαν: «Σήμερα είδαμε παράδοξα πράγματα» (Λουκ. 5:26).

Ευχαριστούμε τον Θεό για τα διδάγματα που μας έδωσε απ' αυτή την ιστορία. Είδαμε τη δύναμη της ομάδας και τα θαυμαστά αποτελέσματα της συνεργασίας μέσα στο έργο του Θεού. Το ξεπέρασμα των δυσκολιών και των εμποδίων εξαρτάται από τη σταθερότητα, την αποφασιστικότητα και, πάνω απ' όλα, από την εμπιστοσύνη μας στην αγαθότητα του Κυρίου μας. Η αμαρτία είναι η πιο σοβαρή αρρώστια. Ο Παντοδύναμος Κύριος Ιησούς Χριστός: «Κατήγγησε το χρεόγραφο με τις διατάξεις του, που ήταν εναντίον μας, και το έβγαλε από τη μέση καρφώνοντάς το στο σταυρό» (Κολ. 2:14). Με την θυσία και την Ανάστασή Του μας εξασφάλισε την αιώνια λύτρωση. Η υπακοή μας στη φωνή Του και η υποταγή μας στις εντολές Του είναι η απόδειξη της σωτηρίας μας. Ευγνωμονούμε, ευλογούμε και δοξάζουμε τον Ύψιστο, τον Υπέρτατο, τον Άγιο, τον μόνο σοφό Θεό για τα μεγαλεία Του! Αμήν.

Η νίκη του Σταυρού «Τετέλεσται» (Ιωάν. 19:28-30)

Παρ' όλο που ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, στην αφήγησή του, αποφεύγει συστηματικά την επανάληψη εκείνων των γεγονότων της ζωής του Κυρίου μας τα οποία περιγράφονται από τους άλλους τρεις Ευαγγελιστές, όταν φθάνει στα παθήματα και στο θάνατο του Ιησού, όχι μόνο δεν τα ξεπερνάει, αλλά αντίθετα τα τονίζει και μας δίνει σημαντικές λεπτομέρειες. Εκφράζει μάλλον την επιθυμία του, μαζί με τον Απ. Παύλο, να μη γνωρίζει τίποτε άλλο παρά μόνο «το σωτήρα Χριστό, και μάλιστα σταυρωμένον» (Α' Κορ. 1:23). Η καύχησή του είναι μόνο στο σταυρό του Χριστού. Βρισκόμαστε στην τελευταία φάση των παθημάτων του Κυρίου μας. Ο Ιησούς βρίσκεται στο ύψιστο σημείο του πόνου και της αγωνίας. Στα εδάφια που μελετούμε το Άγιο Πνεύμα μας φέρνει αντιμέτωπους με δυο σημαντικά γεγονότα: Τα φυσικά παθήματα του Ιησού στον ύψιστο βαθμό από τη μια μεριά, και το θρίαμβό Του από την άλλη.

Α. Τα φυσικά παθήματα. «Μετά απ' αυτό, ο Ιησούς γνωρίζοντας πως όλα είχαν φτάσει πια στο καθορισμένο τέλος, για να εκπληρωθεί η προφητεία της Γραφής, λέει: «Διψώ» (Ιωάν. 19:28). Δεν είναι παράδοξο το ότι ο Ιησούς δίψασε. Τον συναντούμε κουρασμένο, ταλαιπωρημένο και διψασμένο να κάθεται στο πηγάδι της Συχάρ και να ζητάει λίγο νερό από τη Σαμαρείτισσα. Τώρα Τον βλέπουμε και πάλι, στο τέλος της επίγειας πορείας Του, διψασμένο. Το μαρτύριο του σταυρού φθάνει στο αποκορύφωμά του με το εντονότατο αίσθημα της δίψας. Στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο, τα βασανιστήρια του Άδη περιγράφονται σαν έντονη δίψα. Ο πλούσιος άνθρωπος παρακαλεί επίμονα τον Αβραάμ να στείλει το Λάζαρο για να του δροσίσει τη γλώσσα. Σ' αυτή την αιώνια δίψα θα ήμασταν καταδικασμένοι, αν στη θέση μας δεν υπέφερε ο Χριστός. Εκείνο που μας εκπλήσσει είναι η αιτία που παραπονείται ο Κύριος. Είναι η μόνη λέξη που βγαίνει από το στόμα Του και φαίνεται σαν παράπονο για τα φυσικά Του παθήματα. Όταν Τον μαστίγωναν οι Ρωμαίοι στρατιώτες, όταν Τον στεφάνωναν με τα αγκάθια, όταν Τον κάρφωναν στο σταυρό δεν μίλησε καθόλου: «Βασανίζοταν κι όμως ταπεινά υπέμενε, χωρίς παράπονο κανένα. Σαν πρόβατο που τ' οδηγούνε στη σφαγή, καθώς το αρνί που στέκεται άφωνο μπροστά σ' αυτόν που το κουρεύει, ποτέ του δεν παραπονέθηκε» (Ησ. 53:7). Αλλά τώρα φώναξε: «Διψώ». Γιατί; Ήθελε να εκφράσει «την ταλαιπωρία της ψυχής του» (Ησ. 53:11). Διψούσε για τη δόξα του Θεού. Πεινούσε και διψούσε για την πραγματοποίηση της αιώνιας λύτρωσης. Ήθελε επιπρόσθετα να εκπληρώσει τις Γραφές; «Μετά απ' αυτό, ο Ιησούς γνωρίζοντας πως όλα είχαν φτάσει πια στο καθορισμένο τέλος, για να εκπληρωθεί η προφητεία της Γραφής, λέει: «Διψώ» (Ιωάν. 19:28).

Μ' αυτό τον τρόπο απέδειξε ότι όχι μόνο ήταν ο Μεσσίας και στο πρόσωπό Του βρήκαν την εκπλήρωσή τους όλες οι προφητείες των Γραφών, αλλά ότι και ο Ίδιος ήταν πρόθυμος και επιμελής στην τήρηση του θείου θελήματος. Στην τελευταία αυτή φάση επαληθεύτηκαν οι διακηρύξεις που είχε κάνει πάνω στο όρος: «Μη νομίζετε πως ήρθα για να καταργήσω το νόμο ή τους προφήτες. Δεν ήρθα για να τα καταργήσω, αλλά για να τα πραγματοποιήσω» (Ματθ. 5:17). Οι Γραφές είχαν προφητέψει ότι στη δίψα Του θα Του έδιναν ξύδι: «Και μου δώσαν χολή στο φαγητό μου κι όταν διψούσα με πότιζαν ξύδι» (Ψαλμ. 69:22). Πριν από τη σταύρωση Του: «Έδωσαν στον Ιησού να πει ξύδι ανακατεμένο με χολή. Όταν όμως το γεύτηκε δεν ήθελε να πει» (Ματθ. 27:34). Πριν από τη σταύρωση αρνήθηκε να πει οτιδήποτε θα μείωνε τους φυσικούς Του πόνους. Τώρα όμως, που η αποστολή Του έχει ολοκληρωθεί, ζήτησε κάτι να πει για να εκπληρωθεί η Γραφή. «Εκεί κοντά, βρισκόταν ένα σκεύος γεμάτο ξύδι. Οι στρατιώτες βούτηξαν ένα σφουγγάρι στο ξύδι, το στήριξαν στην άκρη ενός κλαδιού από ύσσωπο και το 'φεραν στο στόμα του Ιησού» (Ιωάν. 19:29). Ήταν συνήθεια στην Παλαιστίνη να προσφέρουν κρασί στους ετοιμοθάνατους. Όμως οι στρατιώτες, για να κακομεταχειριστούν τον Ιησού, Του πρόσφεραν ξύδι, χωρίς να γνωρίζουν πως μ' αυτό τον τρόπο συντελούσαν στην εκπλήρωση της προφητείας. Μια σταγόνα νερό θα ήταν προτιμότερη για τη δίψα Του. Όμως ο Κύριος Ιησούς δέχθηκε να πει το ξύδι για χάρη μας. Εμείς φάγαμε τις αγουρίδες της αμαρτίας και το στόμα του Κυρίου γεύθηκε την απαίσια γεύση τους (Ιερ. 31:29). Όταν ο Ουρανός έκλεισε και Του στέρησε μια ακτίνα φωτός, η γη Του αρνήθηκε μια σταγόνα νερό. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στον Κύριό μας!

Β. Ο θρίαμβος του σταυρού. Τα παθήματα και οι αγωνίες για τη δική μας λύτρωση έφθασαν στο τέλος τους. Το έργο, που ο Θεός είχε υποσχεθεί με τους προφήτες Του, είχε επιτελεσθεί. Η προσδοκία ολόκληρων αιώνων έβρισκε την εκπλήρωσή της στο Γολγοθά. Οι κόποι της διακονίας, οι εξευτελισμοί, η αγωνία της Γεθσημανή και το μαρτύριο του σταυρού ήρθαν στο τέλος τους. Η λύτρωση και η σωτηρία μας είχαν γίνει πραγματικότητα. «Εκείνος όταν γεύτηκε το ξύδι είπε: «Τετέλεσται»«. Έγειρε το κεφάλι και παρέδωσε το πνεύμα» (Ιωάν. 19:30). Δεν μας το λέει ο Ιωάννης, όμως οι άλλοι τρεις Ευαγγελιστές αναφέρουν ότι ο Ιησούς έκραξε με μεγάλη φωνή: «Ο Ιησούς έβγαλε πάλι μια δυνατή κραυγή και άφησε την τελευταία του πνοή» (Ματθ. 27:50). «Τότε ο Ιησούς έβγαλε

μα δυνατή κραυγή και ξεψύχησε» (Μάρκ. 15:37). «Τότε ο Ιησούς κραύγασε με δυνατή φωνή και είπε: «Πατέρα, στα χέρια σου παραδίνω το πνεύμα μου» (Λουκ. 23:46). Δεν ήταν η φωνή του ηττημένου, ήταν η κραυγή του νικητή. Ο θρίαμβος και η αγαλλίαση μέσα σε μια λέξη, «Τετέλεσται». Η κακία και η εχθρότητα των σταυρωτών είχαν φθάσει στο τέλος τους. Η προσφορά του ξυδιού ήταν η τελευταία τους ασέβεια. Τώρα ο Ιησούς βρίσκεται έξω από την ακτίνα της δράσης τους. Ο Κύριος Ιησούς προαιώνια είχε διακηρύξει: «Να με, έρχομαι να κάνω το θέλημά σου... Εξαιτίας αυτού του «θελήματος» έχουμε εξαγιστεί μια για πάντα με την προσφορά του σώματος του Ιησού Χριστού» (Εβρ,10:9, 10).

Στην αρχή της δημόσιας εμφάνισής Του είχε πει στους μαθητές Του: «Δικιά μου τροφή είναι να εκτελώ τα θέλημα εκείνου που με έστειλε, και να φέρω σε πέρας το έργο του» (Ιωάν 4:34). Όταν άρχιζε τα παθήματά Του στον κήπο της Γεθσημανή, είχε πει: «Πατέρα μου,... ας μη γίνει το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου» (Ματθ. 26:39). Τώρα, στο τέλος της αποστολής Του, είναι στην ευχάριστη θέση να κραυγάσει: «Τετέλεσται», το θέλημα του Πατέρα πραγματοποιήθηκε στην εντέλεια. Μπροστά μας διαγράφεται η μοναδική, η γνήσια εξιλαστήρια θυσία, το επιστέγασμα όλων των άλλων θυσιών. Ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριος, ο Μέγας Αρχιερέας κάνει εξιλέωση με το ίδιο Του το αίμα. Καμιά άλλη θυσία δεν μπορούσε να ικανοποιήσει τη δικαιοσύνη του Θεού. Ο Θεός προανήγγειλε τον ερχομό και τη θυσία του Χριστού, και τώρα οι υποσχέσεις Του βρήκαν την εκπλήρωσή τους. Οι τελετές του Μωσαϊκού νόμου δεν χρειάζονται πλέον. Ήρθε η πραγματικότητα και ήταν φυσικό να φύγουν οι σκιές. Το καταπέτασμα του Ναού σκίστηκε από πάνω ως κάτω. Το τείχος των αμαρτιών μας που μας χώριζε από τον Άγιο Θεό γκρεμίστηκε. Η αμαρτία καταδικάστηκε πάνω στο σταυρό. Ο ιουδαϊκός νόμος των εντολών και των διατάξεων καταργήθηκε (Εφ. 2:15). Η αμαρτία έχασε τη δύναμή της. Η αιώνια δικαιοσύνη του Θεού έκανε την εμφάνισή της. Ο Ιησούς Χριστός, ο Αμνός του Θεού «τώρα φανερώθηκε μια για πάντα στο τέλος των αιώνων και κατήγγησε με τη θυσία του την αμαρτία» (Εβρ. 9:26). Ο Ιησούς Χριστός πέθανε στη θέση μου και στη δική σου θέση! Πλήρωσε το χρέος των αμαρτιών μας!

Ποια είναι η δική μου, ποια είναι η δική σου τοποθέτηση μπροστά σ' αυτή τη θυσία; «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. 3:16). Ο Θεός έδωσε. Αυτό πάντα κάνει η αγάπη, δίνει. Κι εκείνο που χρειάζεται ο κάθε άνθρωπος είναι μια ριζική αλλαγή της φύσης του. Μια αλλαγή όμως που ο ίδιος δεν μπορεί να επιτύχει. Το ξεσκεπάσμα της αμαρτίας μας, που κάνει ο Λόγος του Θεού, έχει ένα μόνο σκοπό: Να μας πείσει για την ανάγκη του Χριστού που έχουμε. Να μας προετοιμάσει έτσι ώστε να καταλάβουμε και να δεχθούμε αυτό που Εκείνος μας προσφέρει. «Δεν έχουν ανάγκη από γιατρό οι υγιείς αλλά οι άρρωστοι. Δεν ήρθα να καλέσω σε μετάνοια τους δικαίους αλλά τους αμαρτωλούς» (Μάρκ. 2:17). Όταν παραδεχθούμε την αρρώστια μας και τη σοβαρότητά της τότε μόνο θ' αναγνωρίσουμε την απελπιστική μας κατάσταση και την ανάγκη μας για τον Ιατρό των ψυχών μας. Ο Θεός, διά του Χριστού, ανέλαβε την πρωτοβουλία να λύσει το μεγάλο πρόβλημα της αμαρτίας του ανθρώπου. Και το έλυσε στο σταυρό του Χριστού. «Ο Ιησούς παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομίες μας και αναστήθηκε για τη σωτηρία μας» (Ρωμ. 4:25), για να τερματίσει την αποξένωσή μας και να μας επαναφέρει στον Θεό. Αναλήφθηκε στους Ουρανούς κι έστειλε το Άγιο Πνεύμα για να καταστεί δυνατή η αναγέννησή μας, για να γίνουμε μέτοχοι μιας καινούριας φύσης. Για να ελευθερωθούμε από τη σκλαβιά της αμαρτίας. Ίδρυσε την παγκόσμια αδελφότητα, την Εκκλησία Του, για να ζουν οι δικοί Του αρμονικά, ενωμένοι αδελφικά με δεσμούς αγάπης.

Για να κατανοήσουμε καλύτερα τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής για το σταυρό θα υπογραμμίσουμε δυο σημεία: Την κεντρική θέση του σταυρού στη βιβλική διδασκαλία και την έννοια του σταυρού.

Α. Η κεντρικότητα του σταυρού. Δεν υπερβάλλουμε καθόλου όταν υποστηρίζουμε πως η κεντρική φυσιογνωμία της Αγίας Γραφής είναι ο Ιησούς Χριστός, και ότι το κεντρικό σημείο της αποστολής Του η θυσία Του στο σταυρό και η ένδοξη ανάστασή Του. Ο σκοπός της Βίβλου είναι πρακτικός: Αποβλέπει στο να μας διδάξει τον τρόπο της σωτηρίας μας. Κι εφόσον έτσι έχουν τα πράγματα, δεν είναι καθόλου εκπληκτικό ότι ο Χριστός, και μάλιστα σταυρωμένος, κατέχει την κύρια θέση. Στον Χριστό μονάχα στηρίζεται η σωτηρία μας. Είχε δίκιο ο Ιησούς όταν, μετά την ανάστασή Του, επέπληξε τους δυο μαθητές που τους είχε συνοδεύσει στην πορεία προς Εμμαούς. Είχαν στη διάθεσή τους τις Γραφές και τις είχαν διαβάσει, χωρίς όμως να διακρίνουν την ανάγκη των παθημάτων Του: «Ανόητοι, που η καρδιά σας αργεί να πιστέψει όλα όσα είπαν οι προφήτες. Αυτά δεν έπρεπε να πάθει ο Μεσσίας και να δοξαστεί;» Και αρχίζοντας από τα βιβλία του Μωυσή και όλων των προφητών, τους εξήγησε όσα αναφέρονταν στις Γραφές για τον εαυτό του» (Λουκ. 24:25-27). Όταν ήρθε ο Ιησούς είχε πλήρη επίγνωση της αποστολής Του. Γνώριζε τη μαρτυρία των Γραφών για το πρόσωπό Του. Ήξερε πολύ καλά ότι η προσδοκία των αγίων και των προφητών της Π. Διαθήκης θα έβρισκε την εκπλήρωσή της. Αυτό φαίνεται πολύ καθαρά στην προφητική περιγραφή του σταυρικού Του πάθους. Η δημόσια διακονία του Ιησού είχε σημειώσει τη σπουδαιότερη

καμπή της στην Καισάρεια του Φιλίππου όταν, αμέσως μετά την ομολογία του Σίμωνος Πέτρου ότι Αυτός είναι ο Χριστός, «Άρχισε να τους διδάσκει ότι πρέπει ο Υιός του Ανθρώπου να πάθει πολλά και να αποδοκιμασθεί από τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς και τους νομοδιδασκάλους και να θανατωθεί, κι ύστερα από τρεις μέρες να αναστηθεί» (Μαρκ.8:31). Αυτό το «πρέπει», σαν μια θετική αποκάλυψη τους θελήματος του Πατέρα για τη ζωή Του, είναι εκείνο που συνεχώς αναφέρεται στη διδασκαλία Του. Γνώριζε και δήλωνε «Έχω όμως να περάσω μια δοκιμασία και με κατέχει ανυπομονησία ωσότου την υποστώ» (Λουκ. 12:50). Λίγο πριν παραδοθεί στα χέρια των σταυρωτών Του, με την όραση του σταυρού μπροστά Του, μπορούσε να πει: «Πατέρα, έφτασε η ώρα. Φανέρωσε τη δόξα του Υιού σου» (Ιωάν. 17:1). Την ύψιστη αυτή σπουδαιότητα του σταυρού, που προλέγει η Π. Διαθήκη και διδάσκει ο Ίδιος ο Ιησούς, αναγνωρίζουν και οι συγγραφείς της Κ. Διαθήκης. Οι Ευαγγελιστές αφιερώνουν ένα σχετικά μεγάλο μέρος της συγγραφής τους ο καθένας στην τελευταία εβδομάδα της επίγειας ζωής και στο θάνατο του Χριστού, σε σύγκριση με τη συνολική ζωή και τη δημόσια διακονία Του.

Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα στην περίπτωση του Ιωάννη. Το βιβλίο του Ιωάννη διαιρείται κατά κανόνα σε δυο ίσα μέρη, με τους αντίστοιχους τίτλους: Το βιβλίο των σημείων και το βιβλίο του πάθους. Αυτό όμως, που ως συμπέρασμα βγαίνει από την απλή ανάγνωση των Ευαγγελίων, διδάσκεται πολύ καθαρά στις Επιστολές. Ο Απ. Παύλος ποτέ δεν βαριέται να υπενθυμίζει στους αναγνώστες του τη σπουδαιότητα του σταυρού. Τον κατέχει πάντοτε ένα ζωηρό αίσθημα ευγνωμοσύνης προς τον Σωτήρα που είχε πεθάνει γι' αυτόν. Γράφοντας για τον Χριστό, τον Υιό του Θεού, δεν διστάζει να πει: «Έχω πεθάνει στο σταυρό μαζί με τον Χριστό. Τώρα πια δε ζω εγώ, αλλά ζει στο πρόσωπό μου ο Χριστός. Κι η τωρινή σωματική μου ζωή είναι ζωή βασισμένη στην πίστη μου στον Υιό του Θεού, που με αγάπησε και πέθανε εκούσια για χάρη μου... Όσο για μένα, δεν θέλω άλλη αφορμή για καύχηση εκτός από το σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, το σταυρό που πάνω του ο κόσμος πέθανε για μένα κι εγώ για τον κόσμο» (Γαλ. 2:20,6:4). Αυτή την πείρα και τη σχετική απόφασή του βλέπουμε καθαρά ν' αντανακλά ολόκληρη η διακονία του. Η προτεραιότητα που έδινε στο μήνυμα του σταυρού φαίνεται ιδιαίτερα στην Α' Επιστολή προς Κορινθίους. Οι Κορίνθιοι κινδύνευαν να εμπλακούν μέσα στα ύπουλα δίχτυα της Ελληνικής φιλοσοφίας. Ο Απ. Παύλος όμως ήταν ακλόνητος. Οποιοσδήποτε συμβιβασμός από μέρους του Ευαγγελίου ήταν έξω από κάθε συζήτηση. «Επειδή και Ιουδαίοι σημεία αιτούσιν και Έλληνες σοφίαν ζητούνσιν, ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, έθνεσιν δε μωρίαν, αυτοίς δε τοις κλητοίς, Ιουδαίοις τε και Έλλησιν, Χριστόν Θεού δύναμιν και Θεού σοφίαν» (Α' Κορ. 1:22-24). «Γιατί σκοπός μου δεν ήταν να σας κάνω να γνωρίσετε κάτι άλλο, παρά μόνο τον Ιησού Χριστό, και μάλιστα σταυρωμένον... Σας παρέδωσα τη διδασκαλία που είχα κι εγώ παραλάβει και που έχει πρωταρχική σημασία: ότι δηλαδή ο Χριστός πέθανε, σύμφωνα με τις Γραφές, για τις αμαρτίες μας. Ότι ενταφιάστηκε και ότι, σύμφωνα με τις Γραφές αναστήθηκε την τρίτη ημέρα» (Α' Κορ. 2:2, 15:3,4). Τελικά, όταν ερχόμαστε στο μυστηριώδες και τόσο θαυμαστό βιβλίο της Αποκάλυψης, βλέπουμε τον Ιησού δοξασμένο δίπλα στο θρόνο του Θεού. Είναι «ο λέων ο εκ φυλής Ιούδα... αρνίον εστηκώς ως εσφαγμένον» (Απ. 5:5,6). Και ακούμε τα αναρίθμητα πλήθη των αγγέλων και των αγίων να ψάλλουν τη δόξα Του: «Το Αρνίο που θυσιάστηκε είναι άξιο να λάβει δύναμη πλούτο και σοφία, ισχύ, τιμή, δόξα κι ευλογία» (Απ. 5:12). Σ' ολόκληρη τη Βίβλο από τη Γένεση ως την Αποκάλυψη ο σταυρός του Σωτήρα μας έχει κεντρική θέση. Δικαιολογημένα, λοιπόν, ο σταυρός αποτελεί το σύμβολο της πίστης μας. Δεν υπάρχει νίκη χωρίς το σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Β. Η έννοια του σταυρού. Είδαμε τη σπουδαιότητα και την κεντρική θέση που κατέχει ο σταυρός του Χριστού σ' όλη τη Χριστιανική διδασκαλία. Το δεύτερο σημείο είναι η έννοια του σταυρού. Θα πρέπει να ομολογήσουμε με ειλικρίνεια την ύπαρξη ενός πραγματικού μυστηρίου στην προκειμένη περίπτωση. Δεν θα πρέπει να μας ξαφνιάζει το γεγονός ότι ο περιορισμένος νους μας δεν είναι σε θέση να συλλάβει ή να κατανοήσει πλήρως ένα τέτοιο μυστήριο! Όσο βρισκόμαστε σ' αυτή τη ζωή, ας αρκεστούμε στην άποψη του Απ. Παύλου: «Τώρα γνωρίζω μόνο ένα μέρος, τότε όμως θα γνωρίσω με πληρότητα, όπως και ο Θεός μ' έχει γνωρίσει» (Α' Κορ. 13:12). Ο Απ. Πέτρος μας παρουσιάζει δυο λόγους για τους οποίους ο Ιησούς πέθανε στο σταυρό:

α. Το υπόδειγμά μας. «Σ' αυτό σας κάλεσε ο Θεός. Γιατί ο Χριστός πέθανε για σας, αφήνοντάς σας το υπόδειγμα για να βαδίζετε στ' αχνάρια τα δικά του» (Α' Πέτρ. 2:21). Άμεση αφορμή για τη συγγραφή της Επιστολής έδωσαν οι διωγμοί. Ήταν γνωστή η εχθρική στάση που είχε λάβει ο Αυτοκράτορας Νέρων απέναντι στην Εκκλησία του Χριστού. Ένας μεγάλος φόβος άρχισε να γεμίζει τις καρδιές πολλών Χριστιανών. Αρκετά περιστατικά βίας και διωγμών είχαν ήδη κιάλας σημειωθεί, και περίμεναν πολύ χειρότερες μέρες. Οι περιπτώσεις των Χριστιανών δούλων σε σπίτια ειδωλολατρών κυρίων ήταν ιδιαίτερα προβληματικές. Όταν τους κακομεταχειρίζονταν, πως θα έπρεπε να συμπεριφέρονται; Ο Απ. Πέτρος έγραψε την Επιστολή για ν' απαντήσει σ' αυτά ακριβώς τα ερωτήματα. Τους συμβουλεύει να προσέξουν μήπως τυχόν η τιμωρία, που τους επιβάλλεται, τους αξίζει πράγματι. Δεν είναι

τιμητικό να ραπίζονται για κάτι κακό που έχουν κάνει. «Αν όμως κάνετε το καλό και σας τιμωρούν, και παρ' όλα αυτά δείχνετε υπομονή, τότε θα 'χετε την ευλογία του Θεού» (Α' Πέτρ. 2:20). Η αντίσταση δεν είναι κάτι που συνιστάται, πολύ περισσότερο η εκδίκηση, οφείλουν να υποτάσσονται. Όταν πάσχουν αδικώς τότε, δικαιολογημένα, μπορούν να υπολογίζουν στον έπαινο του Θεού. Και ξαφνικά στη σκέψη του Πέτρου έρχεται ο σταυρός του Χριστού. Το να υποφέρει κάποιος άδικα αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της κλήσης του Χριστιανού. «Σ' αυτό σας κάλεσε ο Θεός. Γιατί ο Χριστός πέθανε για σας, αφήνοντάς σας το υπόδειγμα για να βαδίζετε στ' αγνάρια τα δικά του» (Α' Πέτρ. 2:21). Μας άφησε το υπόδειγμα. Αν θέλουμε να μάθουμε καλά την Χριστιανική αγάπη, οφείλουμε να ευθυγραμμίσουμε τη ζωή μας με τη ζωή του Ιησού. Οφείλουμε ν' ακολουθήσουμε «στ' αγνάρια τα δικά του». Η προτροπή αποκτά ιδιαίτερη σημασία όταν γράφεται από τον Απ. Πέτρο. Πριν από την παράδοση του Ιησού είχε καυχηθεί πως θα Τον ακολουθούσε στη φυλακή, ακόμη και στο θάνατο (Λουκ. 22:33). Στην πραγματικότητα όμως «Ο Πέτρος ακολουθούσε από μακριά» (Λουκ. 22:54). Στην ακροθαλασσιά της Γαλιλαίας ο Ιησούς ανανέωσε την κλήση και την αποστολή του Πέτρου με τη φράση: «Ακολουθήσέ με» (Ιωάν. 21:19). Έτσι ο Πέτρος προτρέπει τους αναγνώστες του, κι εμάς σήμερα, να ενωθούμε μαζί του καθώς προσπαθεί τώρα πια, περισσότερο πιστά και πιο πειθαρχημένα να βαδίζει στ' αγνάρια του Κυρίου του. Τίποτε δεν βρίσκεται σε τόσο απόλυτη αντίθεση στα φυσικά μας ένστικτα όσο αυτή η εντολή: Να μην προβάλλουμε αντίσταση στους διώκτες μας. Να υποτασσόμαστε, να ανεχόμαστε την ανάρμοστη μεταχείριση. Να υποφέρουμε άδικα και να νικούμε διά του αγαθού το κακό (Ρωμ. 12:21). Πόσο εύκολα και γρήγορα σπεύδουμε όλοι μας να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας! Ο σταυρός του Χριστού όμως μας καλεί να δεχτούμε τη βλάβη που μας προξένησαν, να αγαπήσουμε ακόμη και τον εχθρό μας και να εμπιστευθούμε την έκβαση του προβλήματός μας στον Δίκαιο Κριτή, στον Θεό μας.

β. Ο Χριστός πέθανε για την απελευθέρωσή μας. Ο θάνατος του Ιησού δεν ήταν απλά και μόνο ένα υπόδειγμα προς μίμηση. Είναι πολλές οι Ευαγγελικές περικοπές οι οποίες τονίζουν την αποστολή του Ιησού: «Γιατί και ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο αντί πολλών» (Μάρκ. 10:45), «Αυτό το ποτήρι είναι η νέα διαθήκη, που επισφραγίζεται με το αίμα μου το οποίο χύνεται για χάρη σας» (Λουκ. 22:20). Ο θάνατος του Χριστού ήταν το αντίτιμο που καταβλήθηκε για τη δική μας απελευθέρωση. Το αίμα Του που χύθηκε πάνω στο σταυρό επικύρωσε τη νέα διαθήκη μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων. Και στους όρους αυτής της διαθήκης περιλαμβάνεται η άφεση και η συγχώρηση των αμαρτιών μας. «Έτσι κι ο Χριστός, αφού θυσιάστηκε μία φορά για να σηκώσει πάνω του τις αμαρτίες όλων μας» (Εβρ. 9:28), «Αυτός σήκωσε τις αμαρτίες μας με το ίδιο του το σώμα στο σταυρό» (Α' Πέτρ. 2:24), «Και ξέρετε πως ο Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σηκώσει τις αμαρτίες μας» (Α' Ιωάν. 3:5). Η φρασεολογία αυτή συναντάται συχνά στην Π. Διαθήκη και ειδικότερα στα βιβλία Λευιτικό και Αριθμοί. Οι συμβολισμοί, οι θυσίες και οι προφητείες της Π. Διαθήκης βρήκαν την εκπλήρωσή τους στο πρόσωπο και στη θυσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Οι θυσίες χρησιμοποιούσαν ως θύματα τράγους και μόσχους. Ο Χριστός πρόσφερε τον Ίδιο τον Εαυτό Του. Οι παλιές θυσίες έπρεπε να επαναλαμβάνονται συνεχώς, ενώ ο Χριστός πέθανε μία για πάντα (Εβρ. 9:28). Ο Υιός του Θεού ταύτισε τον Εαυτό Του με τις αμαρτίες μας. Ντύθηκε την ανθρωπινή μας φύση και πήρε επάνω Του τη δική μας ανομία: «Αυτόν που δεν είχε γνωρίσει αμαρτία, τον φόρτωσε ο Θεός με όλη την αμαρτία για χάρη μας, για να μπορέσουμε εμείς μέσω εκείνου να βρούμε τη σωτηρία κοντά στον Θεό» (Β' Κορ. 5:21). Ο Κύριος Ιησούς, ο οποίος απολάμβανε διαρκή και αδιάκοπη επικοινωνία με τον Πατέρα, στο σταυρό εγκαταλείφθηκε. Ο Θεός έκρυψε το πρόσωπό Του εξαιτίας των δικών μας αμαρτιών. Οι αμαρτίες μας έστειλαν τον Χριστό στο σταυρό. Ο Ιησούς γεύθηκε το βασανισμό μιας καρδιάς αποξενωμένης από τον Θεό. Σήκωσε τις δικές μας αμαρτίες επάνω Του, πέθανε το δικό μας θάνατο. Υπέστη στη δική μας θέση την ποινή του αποχωρισμού από τον Θεό, που οι αμαρτίες μας προκάλεσαν. «Πρόσφερε τη ζωή του λύτρο για χάρη όλων» (Α' Τιμ. 2:6). Επάνω στο σταυρό ο Ιησούς φώναζε θριαμβευτικά «Τετέλεσται». Το έργο της σωτηρίας ολοκληρώθηκε. Η σωτηρία μας εξασφαλίστηκε. Το χρεόγραφο των αμαρτιών μας ο Χριστός «το έβγαλε από τη μέση καρφώνοντάς το σταυρό» (Κολ. 2:14). Η συμφιλίωση, η συνδιαλλαγή μας με τον Θεό είναι πλέον προσιτή σε όλους όσους θα ήταν πρόθυμοι να εμπιστευθούν τον εαυτό τους στα χέρια του μοναδικού Σωτήρα. Η σωτηρία μας είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Και για να το επιβεβαιώσει, δίνοντας μια ακόμη δημόσια μαρτυρία, το αόρατο χέρι του Θεού έσχιζε το καταπέτασμα του ναού από πάνω ως κάτω. Τίποτε δεν εμποδίζει πλέον την είσοδό μας στην άγια παρουσία του Θεού. Ο Ιησούς Χριστός άνοιξε την πύλη του Ουρανού για όλους τους δικούς Του και είναι ο Ίδιος η νέα και η μοναδική οδός που οδηγεί στη ζωή (Εβρ. 10:19,20). Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό για το θαυμαστό έργο της σωτηρίας. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο Θεός κι ο Λυτρωτής μας, και ο Κύριος της ζωής μας. «Αλληλούια! Η σωτηρία και η δόξα και η δύναμη ανήκουν στον Θεό μας... Αμήν, Αλληλούια!»

Ο Θωμάς (Ιωάν. 20:19-29)

Λίγες είναι οι πληροφορίες που μας δίνει ο Λόγος του Θεού για το πρόσωπο του Θωμά. Οι τρεις συνοπτικοί Ευαγγελιστές απλώς αναφέρουν το όνομά του μέσα στον κατάλογο των δώδεκα μαθητών του Κυρίου. Ο Ιωάννης όμως μας δίνει αρκετές πληροφορίες. Πάνω σ' αυτές θα στηριχθούμε για να δούμε το χαρακτήρα του. Κι είμαι βέβαιος πως το Άγιο Πνεύμα έχει να μας δώσει πολύ χρήσιμα μαθήματα. Ο προσεκτικός Θωμάς με τη δυσπιστία του, όπως φαίνεται από μια πρώτη ματιά, έδωσε στον Κύριο την ευκαιρία για μια πρόσθετη απόδειξη της Ανάστασής Του και μαζί, τον τελευταίο Του μακαρισμό. Ένας μακαρισμός που αφορά όλους εμάς. Ο Θωμάς είναι ίσως ο πιο παρεξηγημένος μαθητής του Ιησού. Η λαϊκή φράση «ο άπιστος Θωμάς» έχει ταυτίσει το όνομά του με την απιστία. Είναι όμως σωστή μια τέτοια τοποθέτηση; Ασφαλώς όχι. Είναι λαθεμένο να πιστεύουμε κάτι τέτοιο.

Α. Θάρρος και αποφασιστικότητα είναι οι δυο πρώτες αρετές του Θωμά. Ο Λόγος του Θεού παρουσιάζει το Θωμά ως ένα θαρραλέο μαθητή του Χριστού. Ο Ιησούς βρίσκεται πέρα από τον Ιορδάνη μαζί με τους μαθητές Του. Η Μαρία και η Μάρθα Του στέλνουν το μήνυμα: «Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος» (Ιωάν. 11:3). Ο Ιησούς μένει δυο μέρες ακόμη στον τόπο όπου βρισκόταν και μετά παίρνει την απόφαση: «Ας ξαναγυρίσουμε στην Ιουδαία». Του λένε τότε οι μαθητές: «Διδάσκαλε, μόλις τώρα οι Ιουδαίοι ζητούσαν να σε λιθοβολήσουν, κι εσύ θες να πας πάλι εκεί;» (Ιωάν. 11:7,8). Οι μαθητές τρομοκρατούνται από την απόφαση του Ιησού να επιστρέψει στην Ιουδαία. Ο Θωμάς αποτελεί την εξαίρεση. «Τότε ο Θωμάς, που λεγόταν Δίδυμος, είπε στους άλλους μαθητές: «Πάμε κι εμείς, να πεθάνουμε μαζί του» (Ιωάν. 11:16). Αυτό που λέει ο Θωμάς το εννοεί. Είναι αποφασισμένος να πεθάνει μαζί με τον Ιησού και, μάλιστα, παρακινεί και τους συμμαθητές του να κάνουν το ίδιο. Εδώ αποκαλύπτεται μια πτυχή του χαρακτήρα του: Το θάρρος, η αποφασιστικότητα και η αγάπη του για τον Ιησού. Ακολούθησαν τα τρομερά πάθη του Κυρίου μας κι οι μαθητές σκόρπισαν, μαζί τους κι ο Θωμάς. Στο κείμενο που διαβάσαμε ο Ιωάννης περιγράφει την πρώτη εμφάνιση του Αναστημένου Ιησού στους δέκα μαθητές Του, την ίδια μέρα της Ανάστασης, και αναφέρει: «Ο Θωμάς όμως, ένας από τους δώδεκα μαθητές, που λεγόταν Δίδυμος, δεν ήταν μαζί τους όταν ήρθε ο Ιησούς» (Ιωάν. 20:24). Οι θλιμμένοι και φοβισμένοι μαθητές είδαν τον Κύριο, μίλησαν μαζί Του, τους έδειξε τα χέρια και την πλευρά Του. «Οι μαθητές χάρηκαν που είδαν τον Κύριο» (Ιωάν. 20:20). Όμως απ' αυτή την τόσο όμορφη και γλυκιά συνάντηση απουσίαζε ο Θωμάς. Ποιοι ήταν οι λόγοι της απουσίας του δεν γνωρίζουμε. Είναι πιθανό η βαθιά του θλίψη για το θάνατο του αγαπημένου του Κυρίου να τον οδήγησε μακριά από τους δέκα μαθητές. Θέλησε στην απομόνωσή του να κλάψει τον αγαπημένο του Διδάσκαλο. Μια ελπίδα, που τόσο είχε φουντώσει μέσα του, είχε σβήσει. Ο Μεσσίας στον οποίο στήριζε τα πάντα έφυγε απ' ανάμεσά τους με τόσο τραγικό τρόπο. Έζησε το μαρτύριό Του στη Γεθσημανή και στο σταυρό κι ένωσε τόσο ανίσχυρος να Τον βοηθήσει. «Το πνεύμα είναι πρόθυμο, η σάρκα όμως αδύναμη» (Ματθ. 26:41). Και τώρα, καθώς συλλογίζεται τη στάση του, δεν μπορεί παρά να θλίβεται, να κλαίει για τον εαυτό του και για τον Κύριο του. Είναι φυσικό τις ώρες της μεγάλης θλίψης ν' αναζητάει κανείς τη μοναξιά. Δεν θέλει να δει κανένα, θέλει να μείνει μόνος, να κλάψει μόνος, σαν τον Ιωσήφ που αποχωρίζεται από τ' αδέρφια του για να μη δουν τα δάκρυά του. Όμως, ήταν μεγάλη ατυχία να λείπει ο Θωμάς από εκείνη τη συνάντηση των δέκα μαθητών με τον Κύριο την πρώτη μέρα της εβδομάδας. Είχαν μείνει έντεκα μαθητές και ένας απ' αυτούς έλλειπε. Ο Θωμάς έχασε την ευκαιρία να δει τον Αναστημένο Κύριο. Δεν μπόρεσε να χαρεί μαζί με τους δέκα μαθητές. Πόσες ευλογίες χάνουμε όταν, χωρίς σοβαρό λόγο, απουσιάζουμε από τις συνάξεις και τη λατρεία του Κυρίου μαζί με τους λυτρωμένους Του! «Του έλεγαν λοιπόν οι άλλοι μαθητές: «Είδαμε τον Κύριο με τα μάτια μας» (Ιωάν. 20:25). Τα νέα ήταν τόσο ευχάριστα και τόσο αληθινά, που ο Θωμάς αδυνατεί να τα πιστέψει. Μου κάνει εντύπωση το γεγονός πως, όταν οι άλλοι μαθητές συνάντησαν το Θωμά, δεν τον έλεγξαν, δεν του ζήτησαν το λόγο, δεν σχολίασαν την απουσία του. Αντίθετα, προσπάθησαν να του μεταδώσουν τη χαρά τους. Αποστολή μας, ως πιστών του Χριστού, είναι να ενισχύουμε ο ένας τον άλλο, να βοηθούμε ανάλογα με τη δύναμή μας, να στηρίζουμε τους αδύνατους, να σηκώνουμε έστω και κάτι ελάχιστο από το βάρος τους (Γαλ. 6:2). «Του έλεγαν λοιπόν οι άλλοι μαθητές: Είδαμε τον Κύριο με τα μάτια μας». Αυτός όμως τους είπε: «Εγώ αν δε δω στα χέρια του τα σημάδια από τα καρφιά, κι αν δε βάλω το δάχτυλό μου στα σημάδια από τα καρφιά, δε θα πιστέψω» (Ιωάν. 20:25). Οι αντιρρήσεις του Θωμά στη μαρτυρία των δέκα μαθητών αποκαλύπτουν τις αμφιβολίες που είχε μέσα στην καρδιά του. Φαίνεται πως δεν έδωσε την πρόποση προσοχή στα λόγια του Ιησού όταν τους μιλούσε για τα παθήματα, για το θάνατο και για την Ανάστασή Του ούτε και στις προφητείες της Π. Διαθήκης. Ο Ιησούς επανειλημμένα τους μιλούσε για το σταυρικό θάνατο και για την Ανάστασή Του την τρίτη μέρα. Όμως μόνο ο Θωμάς έδειξε δυσπιστία; Όλοι οι μαθητές ήταν «βραδείς» στο να πιστέψουν στα γραπτά των προφητών (Λουκ. 24:25,26). Αμέσως μετά την Ανάσταση έρχονται οι γυναίκες με το χαρμόσυνο μήνυμα κι οι μαθητές θεωρούν τα λόγια τους φλυαρία. Ο Πέτρος

και ο Ιωάννης τρέχουν στο μνημείο για να δουν με τα μάτια τους τον άδειο τάφο. Ο Πέτρος είδε και πίστεψε. Είναι ξεκάθαρη η ομολογία του Ιωάννη: «Εκείνη τη στιγμή, μπήκε μέσα κι ο άλλος μαθητής, που είχε έρθει πρώτος στο μνήμα, τα είδε αυτά και πίστεψε» (Ιωάν. 20:8). Οι δυο μαθητές στο δρόμο προς Εμμαούς βρίσκονται αντιμέτωποι με τον Αναστημένο Χριστό. Όχι μόνο δεν Τον αναγνωρίζουν αλλά Του ανοίγουν τις καρδιές τους και φαίνεται καθαρά η απελπισία και η δυσπιστία τους. Καθώς βαδίζουν μαζί με τον Ιησού, αναγκάζεται να τους επιπλήξει με τα λόγια: «Ανόητοι, που η καρδιά σας αργεί να πιστέψει όλα όσα είπαν οι προφήτες» (Λουκ. 24:25). Αλλά και στους δέκα μαθητές στην πρώτη Του εμφάνιση, σύμφωνα με την αφήγηση του Λουκά, απηύθυνε τα λόγια: «Γιατί είστε τρομαγμένοι και γιατί γεννιούνται στην καρδιά σας αμφιβολίες;» (Λουκ. 24:38). Είναι αλήθεια πως οι αντιρρήσεις του Θωμά ξεπερνούν εκείνες των άλλων μαθητών. Μπροστά του οι δέκα μαθητές μαρτυρούν ότι είδαν τον Κύριο. Ο Θωμάς τους γνώριζε πολύ καλά. Ήξερε ότι ήταν άνθρωποι σοφοί και ακέραιοι και δε θα έπρεπε ν' αμφισβητεί τη μαρτυρία τους. Ήξερε πως ήταν ειλικρινείς και έδιναν τη μαρτυρία τους με απόλυτη βεβαιότητα. Κι όμως δεν μπορεί να πείσει τον εαυτό του πως η περιγραφή τους είναι αληθινή. Ο Κύριος Ιησούς τους διάλεξε για να είναι μάρτυρες της Ανάστασής Του σε όλα τα έθνη. Και τώρα, ένας απ' αυτούς, ο Θωμάς δεν τους θεωρεί αξιόπιστους μάρτυρες. Τους βλέπει μάλλον ως εύπιστους. Με τη συμπεριφορά του ο Θωμάς πειράζει τον Κύριο και περιορίζει τον Άγιο του Ισραήλ. Θέλει να πεισθεί με το δικό του τρόπο. Επιπλέον η ανοιχτή διακήρυξη του Θωμά μπροστά στους δέκα μαθητές, ότι δεν θα πιστέψει εάν δε δει με τα μάτια του και ψηλαφήσει με τα χέρια του, ήταν σίγουρα μια προσβολή και αποθάρρυνση για τους άλλους μαθητές. Δεν ήταν μόνο αμαρτία αλλά και σκάνδαλο. Όπως ένας δειλός κάνει πολλούς δειλούς έτσι κι ένας δύσπιστος, ένας σκεπτικιστής κάνει και τους αδελφούς του δύσπιστους. «Είναι κανείς από σας που φοβάται κι έχει χάσει το θάρρος του; Να φύγει και να γυρίσει σπίτι του, για να μη γίνει αιτία να δειλιάσουν και οι άλλοι όπως αυτός» (Δευτ. 20:8). Εάν ο Θωμάς κρατούσε τις αμφιβολίες μέσα του κι έκλεινε το στόμα του, θα ζημίωνε μόνο τον εαυτό του. Διακηρύττοντάς τες έβαζε σε κίνδυνο και τους υπόλοιπους μαθητές που κι εκείνοι ήταν αδύνατοι και ευαίσθητοι. Είναι κι αυτό ένα σημείο που θα πρέπει να προσέξουμε. Κάποιος λόγος απερίσκεπτος, καθώς βγαίνει από το στόμα μας, πόση ζημιά μπορεί να προκαλέσει! Η πλειονότητα των ανθρώπων θέλουν να δουν για να πιστέψουν. Οι δικαιολογίες τους βέβαια είναι εξίσου αστήρικτες όπως του Θωμά.

Η μαρτυρία των Αποστόλων, οι οποίοι ήταν αυτόπτες μάρτυρες και πρόθυμα θυσιάσαν τη ζωή τους για τον Χριστό, βεβαιώνει τη μεγάλη αλήθεια της Ανάστασης του Κυρίου. Η βεβαιότητα της Ανάστασης στήριζε τους Αποστόλους κι είναι η ίδια δύναμη που σ' όλους τους αιώνες στηρίζει τους γνήσιους πιστούς του Χριστού. Ο Αναστημένος Κύριος Ιησούς ζει και στηρίζει κι εμάς σήμερα. «Οκτώ μέρες αργότερα οι μαθητές ήταν πάλι μέσα στο σπίτι, μαζί τους κι ο Θωμάς. Έρχεται λοιπόν ο Ιησούς, ενώ οι πόρτες ήταν κλειστές, στάθηκε στη μέση και είπε: «Ειρήνη σ' εσάς». Έπειτα λέει στο Θωμά: «Φέρε εσύ το δάχτυλό σου εδώ και δεσ τα χέρια μου, φέρε και το χέρι σου και βάλ' το στην πλευρά μου. Μην αμφιβάλεις και πίστεψε» (Ιωάν. 20:26,27). Αυτή η εμφάνιση του Ιησού στους έντεκα μαθητές Του μαζί με το Θωμά έγινε πάλι την πρώτη μέρα της εβδομάδας.

Ο Ιησούς, με τις εμφανίσεις Του αυτές, καθιέρωσε αυτή τη ημέρα ως ημέρα λατρείας. Έτσι βλέπουμε ότι πολύ νωρίς οι πιστοί του Κυρίου ξεχώρισαν αυτή την ημέρα συνάξεων. Ο Κύριος την αγίασε και την σφράγισε ως το Σάββατο των Χριστιανών (Πρ. 20:7), (Α' Κορ. 16:2) και (Απ. 1:10), όπου συναντούμε και την ονομασία «Κυριακή ημέρα. Μια εβδομάδα πέρασε χωρίς οι μαθητές να δουν τον Κύριο. Ο Ιησούς ανέβαλε την εμφάνισή Του, για κάποιο χρονικό διάστημα, για να τους δείξει πως ως αναστημένος βρίσκεται σε μια άλλη κατάσταση ζωής. Όχι όπως πριν, που βρισκόταν συνεχώς μαζί τους. Τώρα ανήκε σε άλλο κόσμος και θα τους επισκεπτόταν κάθε φορά που θα υπήρχε ανάγκη. Που ήταν ο Χριστός τις άλλες ημέρες μέχρι την Ανάληψή Του, δεν γνωρίζουμε. Είναι ανόητο, νομίζω, να ερευνούμε και να κάνουμε υποθέσεις. Ο Λόγος του Θεού δεν μας το αποκαλύπτει και πρέπει να ομολογούμε, όπως και σε πολλά άλλα, πως: «η γνώση μας και η προφητεία μας περιορίζονται μόνο σ' ένα μέρος της αλήθειας» (Α' Κορ. 13:9). Η παντογνωσία είναι χαρακτηριστικό μόνο του Θεού. Κάθε φορά που προσπαθούμε να μάθουμε ή να ερμηνεύσουμε εκείνα τα οποία ο Θεός δε θέλησε να μας αποκαλύψει, προσβάλλουμε τον Κύριο. Έτσι δημιουργήθηκαν και, δυστυχώς, καλλιεργούνται τα θεολογούμενα με συνέπειες καταστροφικές για τη μαρτυρία της Εκκλησίας του Χριστού. Η ανθρώπινη αλαζονεία μπαίνει μέσα στην Εκκλησία και φθείρει περισσότερο από πολλές άλλες πιο εμφανείς αμαρτίες. Τι πιο όμορφο να λέμε απλά και ταπεινά ότι δεν γνωρίζουμε; Όσο περισσότερο μελετώ το Λόγο του Θεού τόσο περισσότερο βλέπω πόσο μικρός είμαι, πόσο λίγα καταλαβαίνω από τον ανεξιχνίαστο πλούτο της γνώσεως του Ιησού Χριστού. Πέρασε μια ολόκληρη εβδομάδα χωρίς οι μαθητές να ξαναδούν τον Κύριο. Μια ευκαιρία για τους δέκα να δοκιμασθεί η πίστη τους. Είχαν δει τον Κύριο και οι καρδιές τους γέμισαν από χαρά. Πόσο καιρό θα κρατούσαν αυτή την ευχάριστη εμπειρία; Κέρδισαν κάποιο έδαφος, πόσο καιρό θα το κρατούσαν χωρίς να βλέπουν τον Κύριο με τα φυσικά τους μάτια; Ήταν η ώρα

που θα 'πρεπε να μάθουν να ζουν και να περπατούν «διά πίστεως» και όχι «διά της όψεως». Για το Θωμά η δοκιμασία ήταν ακόμη πιο σκληρή. Είχε χάσει την πρώτη εκείνη σημαντική συνάντηση με τον Κύριο. Βρίσκεται ακόμη μέσα στις αμφιβολίες του και η κατάστασή του θα πρέπει να ήταν πολύ δύσκολη. Ο Θωμάς έκανε ένα σοβαρό λάθος. Αποσύρθηκε από την κοινωνία των λυτρωμένων, αναζήτησε τη μοναξιά κι επειδή δε βρέθηκε μαζί με τους άλλους μαθητές έχασε την πρώτη εμφάνιση του Ιησού. Ο Θωμάς όμως είχε άλλες δυο αρετές:

Β. Η Ευθύτητα και η ειλικρίνεια. Ο Θωμάς ποτέ δεν προσποιείται, δεν υποκρίνεται, δεν κάνει συμβιβασμούς, δεν κρύβει τις αμφιβολίες του. Είναι αρκετά ταπεινός να πει πως δεν καταλαβαίνει. Ο Θωμάς δεν είναι ο τύπος του ανθρώπου που επαναλαμβάνει ένα πιστεύω τυπικά χωρίς να καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται. Ο Θωμάς ήθελε να είναι απόλυτα βέβαιος και στο σημείο αυτό είχε δίκιο. Υπάρχει περισσότερη ελπίδα στον άνθρωπο εκείνο που επιθυμεί να βεβαιωθεί, παρά σ' εκείνον που επαναλαμβάνει πράγματα, που ποτέ του δεν σκέφθηκε και ποτέ του δεν τα πίστεψε αληθινά. Αμφιβολίες όπως του Θωμά, οδηγούν στη βεβαιότητα: «Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, κτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί» (Ματθ. 7:7).

Γ. Η αφοσίωση. Η άλλη μεγάλη αρετή του Θωμά. Όταν βεβαιώθηκε, παραδόθηκε ολοκληρωτικά στον Κύριο. Δεν υπήρχε μισός δρόμος για το Θωμά. Είχε τις αμφιβολίες του κι όταν βεβαιώθηκε, η αφοσίωσή Του ήταν πλήρης. «Οκτώ μέρες αργότερα οι μαθητές ήταν πάλι μέσα στο σπίτι, μαζί τους κι ο Θωμάς. Έρχεται λοιπόν ο Ιησούς, ενώ οι πόρτες ήταν κλειστές, στάθηκε στη μέση και είπε: «Ειρήνη σ' εσάς» (Ιωάν. 20:26). Ήταν εκεί οι μαθητές για να γιορτάσουν τη γιορτή των αζύμων, που κρατούσε επτά μέρες. Το προηγούμενο βράδυ είχε τελειώσει η γιορτή, όμως δεν επέστρεψαν στη Γαλιλαία, ίσως επειδή ήταν η πρώτη μέρα της εβδομάδας και ανέβαλαν την αναχώρησή τους για την επόμενη μέρα. Αυτή τη φορά ο Θωμάς ήταν μαζί τους. Απουσίασε μια φορά αλλά δεν το δευτέρωσε. Όταν χάσουμε μια ευκαιρία χρειάζεται να είμαστε πιο προσεκτικοί για να πιάσουμε την επόμενη. Οι δέκα μαθητές δέχθηκαν το Θωμά και τον καλωσόρισαν στη συντροφιά τους. Τι όμορφη η συντροφιά των έντεκα! Και να, ανάμεσά τους βρίσκεται ξαφνικά ο Κύριος. Τον αναγνώρισαν οι μαθητές επειδή εμφανίστηκε με τον ίδιο τρόπο όπως την πρώτη φορά. Ο Κύριος Ιησούς ανάμεσα στους αγαπημένους Του μαθητές! Πόση συγκατάβαση! Οι πύλες των Ουρανών ήταν έτοιμες ν' ανοίξουν κι εκεί μέσα θα μπορούσε ο Ιησούς ν' απολαμβάνει τη δόξα και τη λατρεία όλου του πνευματικού κόσμου. Όμως για το καλό των δικών Του έμεινε άλλες σαράντα μέρες, επισκεπτόμενος τις μικρές τους συντροφίες. Τους χαιρετάει όλους με τον ίδιο φιλικό τρόπο όπως και στο παρελθόν. Δεν ήταν ένας τυπικός χαιρετισμός. Ήταν μια σημαντική φράση που τους έδινε τη βεβαιότητα για την ειρήνη, που μόνο ο Χριστός δίνει (Ιωάν. 14:27). «Επειτα λέει στο Θωμά; «Φέρε εσύ το δάκτυλό σου εδώ και δεσ τα χέρια μου, φέρε και το χέρι σου και βάλ' το στην πλευρά μου. Μην αμφιβάλεις και πίστεψε» (Ιωάν. 20:27). Προκαλεί κατάπληξη η συγκατάβαση του Ιησού στο Θωμά. Ανταποκρίνεται στην ειλικρίνειά του, εκτιμά την ευθύτητά του και, στο αίτημά του, έρχεται με τόση χάρη και καλοσύνη! Δεν ξέρουμε αν αντάλλαξε κάποια λόγια με τους άλλους μαθητές. Ο Λόγος του Θεού μας λέει ότι απευθύνθηκε στο Θωμά. Ασχολήθηκε μαζί του με τρόπο ξεχωριστό. Εδώ βρίσκεται μια μεγάλη αλήθεια. Ο Κύριος είναι γεμάτος αγάπη και συγκατάβαση για τον καθένα μας. Ξέρει τις δυσκολίες μας, γνωρίζει τα προβλήματά μας, βλέπει που σκοντάφτουμε. Οι αμφιβολίες και οι αντιρρήσεις μας Του είναι γνωστές και είναι πρόθυμος ν' ασχοληθεί με τα ιδιαίτερα προβλήματά μας. Αρκεί να είμαστε ειλικρινείς στην αναζήτησή μας, να ποθούμε το Πρόσωπό Του. Ο Κύριος μάς γνωρίζει κατ' όνομα, μας έχει διαρκώς μπροστά στα μάτια Του, μας «έχει χαραγμένους στα χέρια του» (Ησ. 49:16). Στο Θωμά ο Κύριος ανταποκρίνεται ακριβώς όπως το ζήτησε. Δεν είναι θαυμαστό; Ο Κύριος ασχολείται μ' ένα δύσπιστο μαθητή Του, μ' έναν αντιρρησία και απαντά λέξη προς λέξη στις επιθυμίες του. Αλλά η απλή επανάληψη των λέξεων του Θωμά αποτελεί και μια έμμεση επίπληξη. Όλα, οι σκέψεις και τα λόγια μας, είναι γνωστά στον Κύριο. Γνωρίζει τα πάντα. Δεν μπορούμε να κρύψουμε τίποτε.

Η συγκατάβαση του Κυρίου στην αδυναμία του Θωμά εκδηλώνεται σε δυο σημεία:

α. Καταδέχεται ο Κύριος, ο Πάνσοφος, ν' ακολουθήσει τον τρόπο του Θωμά. Στον κόσμο που ζούμε τα «μεγάλα πνεύματα» δεν καταδέχονται υπαγόρευση από τους απλούς ανθρώπους. Ο Ιησούς όμως εδώ προσαρμόζει τον Εαυτό Του στην παραξενιά του Θωμά. Έρχεται κοντά του για να μη μείνει μέσα στην αμφιβολία και στην ολιγοπιστία. Ο Κύριος είναι πάντοτε πρόθυμος να βοηθήσει τους αδύνατους, να στηρίξει τους ασθενικούς. Στην περίπτωση του Θωμά βεβαιώνεται η προφητεία για τον Κύριο Ιησού: «Καλάμι τσακισμένο δεν θα το συντρίψει, λυχνάρι που καπνίζει δεν θα το σβήσει. Πραγματική θα φέρει σ' όλους δικαιοσύνη» (Ησ. 42:3). «Θ' αναζητήσω το χαμένο πρόβατο και θα φέρω πίσω το παραστρατημένο. Στο πληγωμένο θα βάλω επιδέσμους και το αδύναμο θα το δυναμώσω» (Ιεζ. 34:16). Ένα μάθημα για όλους μας που, σύμφωνα με τον Απ. Παύλο, «Όσοι έχουμε δυνατή πίστη οφείλουμε να ανεχόμαστε τις αδυναμίες αυτών που έχουν αδύναμη πίστη, και να μην κάνουμε ό,τι αρέσει σ' εμάς. Η συμπεριφορά του καθενός μας να είναι αρεστή στον πλησίον, ώστε να τον βοηθάει να προκόβει στο αγαθό κι

έτσι να συντελεί στην οικοδομή της εκκλησίας» (Ρωμ. 15:1,2).

β. Καλεί ο Κύριος το Θωμά να βάλει το χέρι του στις πληγές! Δεν μπορεί ο νους μου να το συλλάβει. Ο Κύριος Ιησούς είναι άπειρος σε αγάπη και συγκατάβαση. Θέλει να βοηθήσει το Θωμά με κάθε τρόπο. Πόσο διαφορετικός από μας είναι ο Κύριος! Εμείς θέλουμε τ' αδέρφια μας στα δικά μας καλούπια. Πόσο συχνά πληγώνουμε τον συνάνθρωπό μας γιατί δεν έρχεται στα μέτρα μας; Συχνά για θέματα ασήμαντα πληγώνουμε εκείνους για τους οποίους ο Χριστός πέθανε. Είναι πολύ συγκινητική η φράση του Κυρίου που απευθύνεται στο Θωμά: «μη γίνου άπιστος αλλά πιστός» (Ιωάν. 20:27). Σαν να ήταν η τελευταία του ευκαιρία. Αν τώρα δεν πίστευε στον Ιησού, ίσως δεν θα το έκανε ποτέ. Η φράση αυτή του Κυρίου είναι μια προειδοποίηση στον καθένα μας «μη γίνου άπιστος αλλά πιστός». Είχες την ευκαιρία και τη δυνατότητα ν' ακούσεις το Λόγο του Θεού σήμερα. Δεν ξέρεις, μήπως είναι η τελευταία σου ευκαιρία; Ο γλυκός Ιησούς χτύπησε την πόρτα της καρδιάς σου και περιμένει να Του ανοίξεις. Πόσο ακόμη θα περιμένει; Μη χάσεις τη μοναδική ευκαιρία να δοθείς στον Χριστό. Ο Θωμάς μόλις είδε τον Ιησού μπροστά του, έφυγαν όλες οι αμφιβολίες απ' την καρδιά του, και χωρίς καμιά καθυστέρηση, ντροπιασμένος για τη δυσπιστία του, συντριμμένος για την αμαρτία του, φωνάζει: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου» (Ιωάν. 20:28). Πολύ συνοπτική και περιεκτική η ομολογία του Θωμά. Δεν χρειάζεται τίποτε περισσότερο. Μια τέτοια ομολογία θέλει από τον καθένα μας ο Κύριος. Ο Θωμάς ήταν τώρα βέβαιος ότι ο Ιησούς που σταυρώθηκε είναι ο Ίδιος αναστημένος, είναι ζωντανός. Ο Θωμάς ήθελε τρανταχτές αποδείξεις της ανάστασης του Χριστού και τώρα τις έχει μπροστά του. «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου» (Ιωάν. 20:28). «Ο Κύριός μου», αναφέρεται στο «Αδοναϊ», το θεμέλιό μου και το στήριγμά μου, και «ο Θεός μου», αναφέρεται στο «Ελωχείμ», ο άρχοντάς μου και ο κριτής μου.

Δυο ονόματα του Θεού που, στην περίπτωση αυτή, απευθύνονται στον Χριστό και μάλιστα από ένα μαθητή Του. Κι ο Ιησούς δέχεται την προσφώνηση. Είναι ο Κύριός μας και ο Θεός μας. Πίστη στον Χριστό σημαίνει ότι Τον αποδεχόμαστε όπως ακριβώς είναι, όπως Τον παρουσιάζει ο Θεός Πατέρας. Η ομολογία του Θωμά είναι μια ακόμη απόδειξη της θεότητας του Ιησού. «Του λέει τότε ο Ιησούς: «Πείστηκες επειδή με είδες με τα μάτια σου. Μακάριοι εκείνοι που πιστεύουν χωρίς να μ' έχουν δει» (Ιωάν. 20:29). Ο Κύριος δέχεται και σφραγίζει εδώ την πίστη του Θωμά, τον λογαριάζει πλέον στους πιστούς Του. Η ειλικρινής μετάνοια και η πίστη είναι αποδεκτά από τον Χριστό.

Όμως ο Κύριος μακαρίζει εκείνους που δεν είδαν και πίστεψαν. Μακάριοι, ευτυχισμένοι με την ουράνια ευτυχία, είναι όλοι εκείνοι που δέχθηκαν τη σωτηρία του Χριστού και πίστεψαν με όλη την καρδιά τους στον Ιησού τον Υιό του Ζωντανού και Αληθινού Θεού, χωρίς να έχουν δει τα σημεία και τα θαύματά Του με τα φυσικά τους μάτια. Αυτό εξάλλου είναι η αληθινή πίστη. Ευλογημένοι και μακάριοι είναι όλοι οι πιστοί της Π. Διαθήκης, οι οποίοι στηρίχθηκαν στις υποσχέσεις που έδωσε ο Θεός στους Πατριάρχες και έζησαν και θριάμβευσαν «διά πίστεως». «Διά πίστεως» ευαρέστησαν τον Θεό (Εβρ. 11). Μακάριοι είναι όλοι όσοι θα πιστέψουν στον Κύριο στο μέλλον. Μακάριοι είμαστε κι εμείς οι εθνικοί που η χάρη του Θεού μας επισκέφθηκε. Δεν είδαμε με τα φυσικά μας μάτια τον Ιησού όμως πιστέψαμε στο Λόγο Του, η χάρη Του μας σκέπασε. Η δύναμή Του εργάστηκε στις καρδιές μας και το Πνεύμα Του μας αναγέννησε. Είμαστε τώρα κι εμείς πιστοί του Κυρίου Ιησού Χριστού, μακάριοι, και μαζί με το Θωμά μπορούμε να αναφωνήσουμε: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Δοξασμένο κι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου και Θεού μας! Αμήν.

Τρία βασικά χαρακτηριστικά των μαθητών του Χριστού (Απ. 7:1-4, 9-17)

Σκοπός μας δεν είναι να συζητήσουμε ή να ερευνήσουμε ποια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων αντιπροσωπεύει το «αμέτρητο πλήθος» των λυτρωμένων ούτε να προσδιορίσουμε το ρόλο που θα παίξουν στα γεγονότα των εσχάτων ημερών. Αφήνουμε το δύσκολο και ευαίσθητο αυτό έργο στους ειδικούς. Προτιμούμε να σταθούμε στη δήλωση του Λόγου του Θεού: «Αυτοί είναι εκείνοι που πέρασαν το μεγάλο διωγμό. Έπλυναν τη στολή τους και τη λεύκαναν με το αίμα του Αρνίου» (Απ. 7:14). Μια δήλωση που περιγράφει το είδος του μαθητή, το είδος του Χριστιανού που τόσο επιτακτικά χρειάζονται οι κρίσιμες μέρες που περνούμε: «Είναι εκείνοι που ακολουθούν το Αρνίο όπου κι αν πάει» (Απ. 14:4). Άσχετα με τις όποιες άλλες έννοιές τους, τα εδάφια αυτά φέρνουν μπροστά μας το πρότυπο για όλους εμάς που δηλώνουμε πως είμαστε ακόλουθοι του Κυρίου Ιησού Χριστού. Αν θέλεις να είσαι σωστός μαθητής ακολούθησε το Αρνίο. Ποια είναι τα γνωρίσματά τους;

A. Καθαρισμένοι με το αίμα του Αρνίου. Καλυμμένοι κάτω από τη δική Του εξιλέωση. Κάθε γνήσια Χριστιανική ζωή έχει την αφετηρία της ακριβώς σ' αυτό το σημείο. Αρχίζει στο σταυρό. Η θυσία του Αμνού του Θεού, ο θάνατος του Ιησού Χριστού στο σταυρό, άνοιξε για μας την πόρτα της ζωής. Υπάρχει η τάση σήμερα να μη δίνεται έμφαση στο σταυρό. Είναι οι άνθρωποι εκείνοι που θαυμάζουν τον Χριστό και Τον αναγνωρίζουν ως ένα μεγάλο δάσκαλο. Όμως η Καινή Διαθήκη, χωρίς να μειώνει την αξία της διδασκαλίας Του, μας οδηγεί στην πηγή της λύτρωσης.

Υπάρχουν ακόμη εκείνοι που παραδέχονται τον Χριστό ως ένα μεγάλο παράδειγμα, παρακολουθούν τα βήματά Του μέσα στις σελίδες του Ευαγγελίου και μάλιστα παρακινούν κι άλλους να Τον ακολουθήσουν. Αλλά το να προσπαθείς να μιμηθείς τη ζωή του Χριστού χωρίς να περάσεις από το σταυρό, χωρίς να καθαριστούν οι αμαρτίες σου, χωρίς να γεννηθείς στην οικογένεια του Θεού, θα σε οδηγήσει αναπόφευκτα σε περιπέτειες, σε ταλαιπωρία και τελικά στην αποτυχία. Ο Χριστός δε στάθηκε μπροστά στους αμαρτωλούς μόνο ως το τέλει παράδειγμα αλλά πρώτιστα ως ο Σωτήρας κι ο Λυτρωτής. Άλλοι πάλι μιλούν για τον Χριστό και Τον παρουσιάζουν ως ένα μάρτυρα που θυσιάστηκε για κάποιο σημαντικό σκοπό, για κάποια υψηλή ιδεολογία. Τον θαυμάζουν και Τον επαινούν για τη μεγάλη αυτοθυσία Του, για το θάρρος ν' αντιμετωπίσει τόσο φρικτό θάνατο. Αναφέρονται στο παράδειγμά του Χριστού για να δικαιολογήσουν την ανάμειξή τους σε επαναστατικά κινήματα που είναι πραγματικά επικίνδυνα. Πουθενά μέσα στην Κ. Διαθήκη δεν παρουσιάζεται η θυσία του Χριστού ως θάνατος απλώς κάποιου μάρτυρα. Είναι γεγονός ότι μαρτύρησε για την αλήθεια και πρόθυμα οδηγήθηκε στο σταυρό, όμως ο θάνατός Του είχε βασικά λυτρωτικό χαρακτήρα. Αν θέλουμε να μείνουμε πιστοί στην ερμηνεία του θανάτου του Κυρίου Ιησού Χριστού, όπως τον παρουσιάζει η Κ. Διαθήκη, θα πρέπει να δούμε το θάνατό Του ως αντιπροσωπευτικό, ως λυτρωτικό, ως ένα πρόσωπο που πήρε τη θέση του αμαρτωλού. Όταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είδε τον Ιησού φώναξε: «Ίδού ο Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου» (Ιωάν. 1:29). Μ' αυτή την έκφραση διακήρυττε την αποκάλυψη του Αγίου Πνεύματος για το ρόλο του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ως ο Αμνός του Θεού είναι η εκπλήρωση όλου του συστήματος των θυσιών της Π. Διαθήκης. Ήταν ο Αμνός που ο Αβραάμ πίστευε ότι ο Θεός σίγουρα θα προβλέψει (Γέν. 22:8). Ήταν ο Αμνός χωρίς ελάττωμα και χωρίς κηλίδα που απαιτούσε ο Μωσαϊκός νόμος (Εξ. 12:5). Ήταν Εκείνος που οδηγήθηκε «σαν πρόβατο που τ' οδηγούνε στη σφαγή» σύμφωνα με την προφητεία του Ησαΐα (53:7). Σύμφωνα με την αφήγηση του Απ. Πέτρου (2:22) «Αυτός αμαρτία δεν έκανε, και δόλος στο στόμα του δεν βρέθηκε». Να, λοιπόν, το δίλημμα που προβάλλει μπροστά μας. Αν θέλουμε ν' ακολουθήσουμε τον Χριστό, θα πρέπει να περάσουμε από το σταυρό. Μια για πάντα πρέπει να τακτοποιήσουμε τη σχέση μας με τον Θεό.

Και το ερώτημα που τίθεται μπροστά σου: Δέχθηκες τη θυσία του Χριστού στο σταυρό για σένα; Πίστεψες στο έργο της σωτηρίας που πραγματοποίησε για σένα; Στηρίζεσαι στο τέλει έργο του Χριστού; Είσαι καλυμμένος με το αίμα του Χριστού; Βρίσκεσαι ασφαλής κάτω από το Παντοδύναμο χέρι του Κυρίου; Αναγεννήθηκες με το Πνεύμα του Θεού; Είσαι παιδί του Θεού; Έγινες μέλος της οικογένειας του Χριστού, της Εκκλησίας Του; Η ποινή για την αμαρτία και την αποστασία μας από τον Θεό ήταν ο αιώνιος θάνατος. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός πήρε επάνω Του το χρέος των δικών μας αμαρτιών και πέθανε στη δική μας θέση. «Ο Ιησούς παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομίες μας και αναστήθηκε για τη σωτηρία μας» (Ρωμ. 4:25). Είναι ο δικός μας Αμνός. Το πολύτιμο αίμα Του χύθηκε για τον καθαρισμό των αμαρτιών μας και για να μας ελευθερώσει από τη δύναμη της αμαρτίας. Πρέπει με ταπεινώση και συντριβή καρδιάς να σταθούμε κάτω από το σταυρό του Χριστού για να μας πλύνει με το αίμα Του. Το λυτρωτικό έργο του Χριστού βασίζεται στη σταυρική Του θυσία και στην Ανάστασή Του. Ο σταυρός του Χριστού είναι το καταφύγιό μας. Δεν μπορούμε ν' ακολουθήσουμε τον Χριστό αν πρώτα δεν Τον δεχθούμε ως τον Αμνό του Θεού που πέθανε για τη δική μας λύτρωση. Θέλεις ν' ακολουθήσεις τον Αρχηγό της ζωής; Επιθυμείς

έντονα ν' ακολουθήσεις τον Χριστό; Τότε πρέπει ν' αρχίσεις από το σταυρό. Πρέπει ν' αναγνωρίσεις προσωπικά τον Ιησού ως τον Αμνό του Θεού που θυσιάστηκε για τη δική σου λύτρωση.

Ίσως το άκουσμα του Λόγου του Θεού να μην είναι συνταρακτικό για σένα. Όμως άκουσες το Λόγο του Θεού και θα είσαι αναπολόγητος την ημέρα της κρίσεως. Στρέψε το βλέμμα σου με πίστη στον Χριστό για να σωθείς από τώρα και για όλη την αιωνιότητα. Διάλεξε τη ζωή, γιατί να χαθείς αιώνια;

Β. Υποταγμένοι στην εξουσία Του. Ο Αμνός του Θεού είναι το αρνί της θυσίας όμως ταυτόχρονα είναι ο Παντοδύναμος Κύριος. Στο βιβλίο της Αποκάλυψης βρίσκουμε σαφείς αναφορές στο γεγονός της εξουσίας του Αρνίου. Σε μια δραματική σκηνή που αναφέρεται στο 4^ο και 5^ο κεφάλαια, μας ανοίγεται ο Ουρανός και βλέπουμε τον Ύψιστον Θεό να είναι πάνω στο θρόνο Του και τα δημιουργήματά Του να Τον λατρεύουν και να Τον δοξολογούν ασταμάτητα. Ξαφνικά ένα πρόβλημα ανακύπτει: Το κυλινδρικό βιβλίο που φέρνει τις επτά σφραγίδες. Όταν κανείς δε βρίσκεται άξιος ν' ανοίξει το βιβλίο, ο Ιωάννης ξεσπά σε λυγμούς. Τόσο σημαντικό είναι το βιβλίο αυτό για το μέλλον ολόκληρης της ανθρωπότητας. Αν έμενε κλειστό και σφραγισμένο θα ήταν τραγικό και καταστροφικό στον ύψιστο βαθμό. Ένας από τους πρεσβυτέρους φέρνει στον Ιωάννη τα ευχάριστα νέα: «Μην κλαις, γιατί το λιοντάρι από τη φυλή του Ιούδα, ο απόγονος του Δαβίδ, νίκησε τη μάχη που έδωσε, και μπορεί να σπάσει τις επτά σφραγίδες και ν' ανοίξει το βιβλίο» (Απ. 5:5). Τότε ο Ιωάννης σηκώνει το βλέμμα του και ατενίζει στον ισχυρό Λέοντα, τον μεγαλοπρεπή Βασιλιά. Αλλά με έκπληξη βλέπει μπροστά του ένα Αρνίο. «Είδα τότε μπροστά στο θρόνο και στο μέσο των τεσσάρων όντων και στο μέσο των πρεσβυτέρων, να στέκεται ένα Αρνίο» (Απ. 5:6). Αυτή η αποκάλυψη, που δόθηκε στον Ιωάννη, καθιερώνει για πάντα το γεγονός πως όλη η εξουσία δόθηκε στον Αμνό του Θεού. Στους ουρανούς ο Αμνός του Θεού είναι Κυρίαρχος. Να γιατί ο Ιησούς μπορούσε να διακηρύξει emphaticά μετά την ανάστασή Του: «Ο Θεός μου έδωσε όλη την εξουσία στον ουρανό και στη γη» (Ματθ. 28:18). Ο Απ. Παύλος παρουσιάζει την ίδια αλήθεια: «(Ο Ιησούς) ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού. Γι' αυτό και ο Θεός τον ανέβασε πολύ ψηλά και του χάρισε το όνομα που είναι πάνω απ' όλα τα ονόματα. Έτσι, στο όνομα του Ιησού όλα τα επουράνια, τα επίγεια και τα υποχθόνια θα προσκυνήσουν, και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι Κύριος είναι ο Ιησούς Χριστός, για να δοξάζεται έτσι ο Θεός Πατέρας» (Φιλ. 2:8-11). Επομένως, εκείνοι που ακολουθούν το Αρνίο είναι αυτοί που υποτάσσονται στην εξουσία Του. Ποια είναι η σωστή τοποθέτηση; Όταν ανοίγουμε με πίστη την καρδιά μας στον Χριστό, Τον αποδεχόμαστε ως τον Αμνό του Θεού που θυσιάστηκε για μας, αλλά μαζί Τον αναγνωρίζουμε Κύριο της ζωής μας. Ασφαλώς υπάρχουν ποικίλες πλευρές της βιβλικής αλήθειας που δεν μπορούμε πλήρως να κατανοήσουμε. Όμως η βασική αλήθεια παραμένει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος. Στον Χριστό πιστέψαμε, στην εξουσία Του υποταχθήκαμε. Τον Ιησού Χριστό τον Κύριο ακολουθούμε και κηρύττουμε όπως ακριβώς παρουσιάζεται μέσα στο Λόγο του Θεού. Ο αμαρτωλός άνθρωπος έχει πολλές και ποικίλες ανάγκες μπροστά στον Θεό. Χρειάζεται πρώτα απ' όλα τη συγχώρηση των αμαρτιών του και την εξάλειψη της ενοχής. Είναι απαραίτητο όμως να υποταχθεί στην εξουσία και τη διακυβέρνηση του Θεού. Είναι επιτακτικό ν' αναγνωρίσει τον Ιησού Χριστό ως Κύριο της ζωής του. Ο Θεός φρόντισε για όλες τις ανάγκες μας. Για την ενοχή μας, ο Χριστός είναι το Αρνί της εξιλέωσης. Για την ανταρσία μας ενάντια στον Θεό, ο Χριστός είναι ο Κύριος στον οποίο οφείλουμε να υποταχθούμε. Χρειάζεται ν' ακούσουμε τα λόγια του Απ. Πέτρου άλλη μια φορά: «Ας γνωρίζει, λοιπόν, με βεβαιότητα ο κάθε Ισραηλίτης ότι αυτόν τον Ιησού, που εσείς τον σταυρώσατε, ο Θεός τον ανέδειξε Κύριο και Μεσσία» (Πράξ. 2:36). Η υποταγή στην εξουσία του Χριστού εξηγεί ένα μέρος του εδαφίου που αναφέραμε στην αρχή: «Είναι εκείνοι που ακολουθούν το Αρνίο όπου κι αν πάει» (Απ. 14:4). Αυτή η υπακοή χωρίς όρους πηγάζει από την πλήρη και ολοκληρωτική αφιέρωση και παράδοση στην κυριαρχία του Αρνίου. Είναι εκείνοι που υποτάχθηκαν στον Κύριο Ιησού Χριστό με όλη την καρδιά τους. Τον ακολουθούν οπουδήποτε τους οδηγεί. Η ζωή μας ως πιστών του Κυρίου είναι μια εκστρατεία. Μαχόμαστε άραγε τις μάχες του Κυρίου; Τον ακολουθούμε πιστά μέσα στις δοκιμασίες και στις δυσκολίες της ζωής; Είναι για μας ο Αρχηγός μας; Είμαστε υποταγμένοι ολοκληρωτικά στη δική Του εξουσία; Τον ακολουθούμε πρόθυμα;

Γ. Συμμέτοχοι της νίκης Του. «Είναι εκείνοι που ακολουθούν το Αρνίο όπου κι αν πάει» (Απ. 14:4). Τι είδους άνθρωποι είναι αυτοί; Ποια είναι τα χαρακτηριστικά τους; Είδαμε πως το πρώτο και κύριο χαρακτηριστικό τους είναι ότι καθαρίστηκαν με το αίμα του Αρνίου. Πέρασαν από το σταυρό του Χριστού. Τακτοποίησαν μια για πάντα τη σχέση τους με τον Θεό. Δεν έμειναν όμως σ' αυτό το σημείο. Προχώρησαν κι απέκτησαν και το δεύτερο χαρακτηριστικό: Αναγνώρισαν το Αρνίο ως τον Παντοδύναμο Κύριό τους και υποτάχθηκαν πρόθυμα και απόλυτα στην εξουσία Του. Πήραν τη σωστή θέση. Όταν άνοιξαν τις καρδιές τους με πίστη και δέχθηκαν τη θυσία του Αμνού του Θεού για λογαριασμό τους, Τον αναγνώρισαν ταυτόχρονα και Κύριο της ζωής τους. Όμως δε θα ήταν ολοκληρωμένη η εικόνα των δυναμικών αυτών μαθητών του Χριστού αν έλλειπε το τρίτο γνώρισμα, αν δεν

πρόσθεταν στα δυο προηγούμενα την συμμετοχή τους στη νίκη του Αρνίου. Ο Αμνός του Θεού είναι κατακτητής, τίποτε δεν μπορεί να σταθεί μπροστά Του.

Κι εκείνοι που Τον ακολουθούν, προχωρούν από δύναμη σε δύναμη κι από θρίαμβο σε θρίαμβο. Σχετικά με μια άλλη ομάδα που είδε ο Ιωάννης διαβάζουμε: «Αυτόν όμως τον νίκησαν οι αδερφοί μας με το αίμα του Αρνίου και με τη μαρτυρία, που έδωσαν για τον Ιησού, αδιαφορώντας για τη ζωή τους, φτάνοντας ως και στο θάνατο» (Απ. 12:11). Υπάρχει νίκη ενάντια στο διάβολο, τον εχθρό των ψυχών μας. Όλα τα βέλη του εχθρού έπεσαν επάνω στον Κύριό μας, τον Ιησού Χριστό και Τον πλήγωσαν βαριά. Έβαλε τη ζωή Του για τη συγχώρησή των αμαρτιών μας πεθαίνοντας στο σταυρό, για να μας κάνει ελεύθερους. Αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας και τώρα μπορούμε μαζί Του να είμαστε νικητές και θριαμβευτές, επειδή ο Κύριός μας κέρδισε τη μάχη για λογαριασμό μας. Θαυμάσια η νίκη του Χριστού! «Όταν αυτό το φθαρτό μεταμορφωθεί σε άφθαρτο και το θνητό μεταμορφωθεί σε αθάνατο, τότε θα πραγματοποιηθεί ο λόγος της Γραφής: Ο θάνατος αφανίστηκε. Η νίκη είναι πλήρης! Θάνατε, που είναι το κεντρί της δύναμής σου; Αδη, που είναι η νίκη σου; Τη δύναμη να πληγώνει θανάσιμα την παίρνει ο θάνατος από την αμαρτία, κι η αμαρτία παίρνει τη δύναμή της από το νόμο. Ας ευχαριστήσουμε όμως τον Θεό που μας χάρισε τη νίκη δια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Α' Κορ. 15:54-57). Σ' όλη την Κ. Διαθήκη η νίκη του σταυρού θεωρείται η βάση για όλες μας τις νίκες ενάντια στον εχθρό, στον οποιονδήποτε εχθρό. Ο Απ. Παύλος κατονομάζει τους εχθρούς μας: «Τι, λοιπόν, μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού; Μήπως τα παθήματα, οι στενοχώριες, οι διωγμοί, η πείνα, η γύμνια, οι κίνδυνοι ή ο μαρτυρικός θάνατος; (Ρωμ. 8:35). Κοίταξε τη σφαίρα της νίκης. Πρόσεξε πως συνεχίζει ο Απ. Παύλος και βεβαιώνει ένδοξα: «Εμείς όμως βγαίνουμε νικητές μέσα απ' όλες αυτές τις δοκιμασίες με τη βοήθεια του Χριστού, ο οποίος μας αγάπησε» (Ρωμ. 8:37). Η ζωή της νίκης δεν είναι κάτι μελλοντικό. Αφορά τα ποικίλα προβλήματα της καθημερινής ζωής. Πόσο συχνά ξεχνούμε αυτή την αλήθεια! Ψάλλουμε και λέμε πως οι θλίψεις και οι στεναγμοί δε θα υπάρχουν όταν φθάσουμε στους Ουρανούς, και είναι αλήθεια. Όμως το θαυμαστό μήνυμα του Ευαγγελίου είναι ότι μπορούμε να είμαστε νικητές και θριαμβευτές στις δυσκολίες και στα προβλήματα της καθημερινής ζωής από τώρα και για όλη την αιωνιότητα. Πρόσεξε τη διαβεβαίωση του Λόγου του Θεού και μέτρησε, αν μπορείς, το βαθμό της νίκης. Ο Απ. Παύλος στο κείμενο χρησιμοποιεί ένα ασυνήθιστο ρήμα: «αλλ' εν πάσι τούτοις υπερνικώμεν» (Ρωμ. 8:37). Η νίκη μας βασίζεται στη δύναμη και στην αγάπη του Χριστού. Εκείνος μάχεται για λογαριασμό μας. Η δύναμη του Χριστού ενεργεί μέσα μας. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως θα μπορούσαμε ν' απαριθμήσουμε πολλά και ποικίλα χαρακτηριστικά παρμένα μέσα από το Λόγο του Θεού. Όμως βασισμένοι στις γενικές αλήθειες της Αγίας Γραφής μπορούμε με σιγουριά να πούμε πως τρία είναι τα κύρια-τα βασικά γνωρίσματα:

- Καθαρισμένοι με το αίμα του Αρνίου βρισκόμαστε μέσα στο καταφύγιο. Ο Αμνός του Θεού, ο Κύριος Ιησούς Χριστός, θυσίασε τη ζωή Του για χάρη μας.
- Υποταγμένοι στην εξουσία του Κυρίαρχου Αμνού του Θεού. Τον αναγνωρίζουμε Κύριο της ζωής μας με μια υποταγή πρόθυμη και ολοκληρωτική.
- Συμμέτοχοι της νίκης του Αμνού του Θεού. Είμαστε μαζί Του νικητές και θριαμβευτές στις αντίξοες περιστάσεις και στα προβλήματα της καθημερινής ζωής.

Ο Θεός να μας δίνει χάρη ν' ακολουθούμε πιστά και πρόθυμα τον Αρχηγό μας. Ο Αμνός του Θεού, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός μάς θέλει καλούς και υπάκουους μαθητές Του. Τα χαρακτηριστικά τα δικά Του και οι ιδιότητές Του να μορφωθούν επάνω μας. Και μαζί Του θα είμαστε «υπερνικητές». Αμήν!

Η πλησμονή της αμαρτίας

Δυο λέξεις κλειδιά πάνω στις οποίες αξίζει να σταθούμε λίγο και να τις αναλύσουμε. Η πρώτη «η πλησμονή» είναι μια ασυνήθιστη λέξη που συναντιέται μόνο δυο φορές στα Ιερά Κείμενα. Η δεύτερη «η αμαρτία» είναι πολύ γνωστή στους μελετητές της Αγίας Γραφής και τη βρίσκουμε πάνω από 150 φορές μόνο στην Κ. Διαθήκη. Θ' ασχοληθούμε πρώτα με τη δεύτερη λέξη, την αμαρτία. Αλλά τι είναι αμαρτία; Ως γενικός όρος είναι σφάλμα, αστοχία, αποτυχία, παράβαση του θείου θελήματος. Αλλά ποιος είναι ο χαρακτήρας, ποια είναι η φύση της αμαρτίας; Στην Αγία Γραφή περιγράφεται με διάφορες λέξεις ανάλογα με τον τύπο του παραπτώματος: Από την αρνητική πλευρά πρόκειται για παράλειψη, κάποιο ολίσθημα, μια παρεκτροπή, ένα σφάλμα, κάποια αστοχία, όπως στην περίπτωση του σκοπευτή που δεν πετυχαίνει το στόχο του. Περιλαμβάνει ακόμη εσωτερική κακότητα, μια ψυχική διάθεση που υστερεί του αγαθού, ένα ιδεώδες που δεν μπορούμε να φθάσουμε. Και το πιο χαρακτηριστικό εδάφιο αυτής της κατηγορίας είναι: «Όποιος, λοιπόν, ξέρει να κάνει το καλό και δεν το κάνει, αμαρτάνει» (Ιάκ. 4:17). Από τη θετική πλευρά η αμαρτία είναι παράβαση: Καταπάτηση κάποιου ορίου, η παρανομία, η παραβίαση της αρχής της δικαιοσύνης, η παράβαση του ηθικού κανόνα, του θεϊκού νόμου. Και το χαρακτηριστικό εδάφιο αυτής της κατηγορίας είναι: «Όποιος αμαρτάνει παραβαίνει το νόμο του Θεού. Η αμαρτία είναι η ίδια η ανομία» (Α' Ιωάν. 3:4). Το θέμα της αμαρτίας δεν αρέσει στον πολύ κόσμο. Δεν είναι από εκείνα τα θέματα που συναρπάζουν τους πολλούς. Συχνά μας κατηγορούν ότι υπερβάλλουμε, ότι δίνουμε μεγάλη σημασία και προσοχή σ' αυτό το θέμα. Αλλά εμείς οι Χριστιανοί είμαστε άνθρωποι ρεαλιστές. Ακριβώς επειδή μας αρέσει ν' αντιμετωπίζουμε τα πράγματα όπως είναι, γι' αυτό το λόγο υπογραμμίζουμε τη σπουδαιότητα αυτού του ζητήματος. Η αμαρτία είναι γεγονός και μάλιστα παγκόσμιο. Οι συγγραφείς της Βίβλου δεν έχουν καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Οι σχετικές τους αναφορές είναι κατηγορηματικές: «αφού κανείς άνθρωπος δεν είναι αναμάρτητος» (Α' Βασ. 8:46). «Γιατί δεν υπάρχει άνθρωπος δίκαιος πάνω στη γη, που να κάνει πάντα μόνο το καλό, χωρίς ποτέ να ξεστοχάει» (Εκκλ. 7:20). Αρκετοί από τους Ψαλμούς τονίζουν τον παγκόσμιο χαρακτήρα της ανθρώπινης αμαρτίας. Ο 14^{ος} Ψαλμός, που περιγράφει τον άθεο άφρονα, δίνει μια πολύ απαισιόδοξη περιγραφή της ανθρώπινης κακίας: «Φθαρμένα είναι τα έργα τους κι ανόσια, κανείς δεν είναι το αγαθό να πράττει. Παρατηρεί απ' τους ουρανοὺς ο Κύριος τους ανθρώπους, να δει αν υπάρχει συνετός κανείς, που τον Θεό να γυρεύει. Όλοι απομακρύνθηκαν, όλοι μαζί φθάρθηκαν. Κανείς δεν πράττει το καλό, έστω κι ένας μονάχος» (Ψαλμ. 14:1-3). Και οι προφύτες αντίστοιχα δίνουν μεγάλη έμφαση στο γεγονός της αμαρτίας. Ο Ησαΐας διακηρύττει: «Όλοι εμείς πλανιόμασταν σαν πρόβατα. Είχε πάρει καθέννας μας το δικό του δρόμο. Μα ο Κύριος έκανε να πέσει πάνω του όλων μας η ανομία... Όλοι μας μολυνθήκαμε, κι όλη η δικαιοσύνη μας είναι σαν ρούχο ρυπαρό» (Ησ. 53:6,64:5). Αλλά και στην Κ. Διαθήκη συναντούμε ανάλογες διακηρύξεις. Ο Απ. Παύλος, προλογίζοντας την Επιστολή του προς Ρωμαίους, αφιερώνει τα πρώτα τρία κεφάλαια σ' αυτό το θέμα. Το επιχείρημά του είναι πως όλοι οι άνθρωποι, Ιουδαίοι και εθνικοί, είναι εξίσου αμαρτωλοί μπροστά στον Θεό. Με ζωνρά χρώματα περιγράφει την ηθική κατάπτωση του ειδωλολατρικού κόσμου, και προσθέτει ότι και ο Ιουδαίος δεν είναι καλύτερος. Ενώ γνωρίζει τον άγιο νόμο του Θεού και τον διδάσκει στους άλλους, παραβαίνοντάς τον γίνεται ένοχος. Αναφέροντας τις σχετικές περικοπές από τους Ψαλμούς και από τον προφήτη Ησαΐα, καταλήγει: «Η σωτήρια αυτή επέμβαση του Θεού απευθύνεται, δια μέσου της πίστεως στον Ιησού Χριστό, σε όλους τους ανθρώπους και ο Θεός σώζει όλους όσοι πιστεύουν, χωρίς να κάνει διάκριση Ιουδαίων και εθνικών. Γιατί όλοι έχουν αμαρτήσει και βρίσκονται μακριά από τη δόξα του Θεού» (Ρωμ. 3:22,23). Ο Απ. Ιωάννης είναι ακόμη πιο κατηγορηματικός όταν διακηρύττει: «Αν ισχυριστούμε πως είμαστε αναμάρτητοι, εξαπατούμε τον εαυτό μας και δε λέμε την αλήθεια. Αν όμως ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός, που είναι αξιόπιστος και δίκαιος, θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και θα μας καθαρίσει από κάθε άδικη πράξη. Αν ισχυριστούμε πως δεν έχουμε ποτέ αμαρτήσει, βγάζουμε ψεύτη τον Θεό και ο λόγος του δε ζει μέσα μας» (Α' Ιωάν. 1:8-10). Η έκταση της ανθρώπινης αμαρτίας σε παγκόσμια κλίμακα είναι αποκάλυψη του Λόγου του Θεού αλλά και καθημερινή πείρα όλων μας. Το βλέπουμε γύρω μας, το ζούμε στο ίδιο το σπίτι μας, το νιώθουμε μέσα μας. Όλη η νομοθεσία αστική, ποινική ή συνταγματική πηγάζει από το γεγονός πως ο άνθρωπος δεν είναι σε θέση να λύσει τις διαφορές με τους συνανθρώπους του με τιμότητα και χωρίς ιδιοτέλεια. Πολλά απ' αυτά που συμβαίνουν στη σημερινή κοινωνία, αποτελούν εκδηλώσεις τις ανθρώπινης αμαρτίας: Δεν αρκεί η υπόσχεση, είναι απαραίτητη η υπογραφή συμβολαίου. Δεν είναι αρκετό να έχουμε πόρτες. Χρειάζεται να τις κλειδώνουμε, να τις αμπαρώνουμε και να προσθέτουμε και συναγερό. Η αστυνομία είναι απαραίτητη για την επιβολή της τάξης και οι ένοπλες δυνάμεις για την περιφρούρηση των συνόρων κλπ. Δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε κανένα. Είναι αναμφίβολα μια κατάσταση θλιβερή. Ποιες είναι οι συνέπειες της αμαρτίας;

A. Η αποξένωση από τον Θεό, η πρώτη και η πιο τρομακτική. Η ύψιστη αποστολή του ανθρώπου είναι να γνωρίσει τον Θεό και να βρίσκεται σε προσωπική σχέση και κοινωνία μαζί Του. Γι' αυτό το λόγο πλάστηκε «κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού» και με την ικανότητα να Τον γνωρίζει και να Τον λατρεύει. Όμως η παρακοή και η παράβαση απομάκρυνε τον άνθρωπο από τον Θεό, τον αποξένωσε και τον κατέστησε εχθρό του Θεού. Η αμαρτία έβαλε ένα αδιαπέραστο χάρισμα ανάμεσα σ' εμάς και στον Άγιο Θεό. Ο Θεός δεν άλλαξε. Εμείς απομακρυνθήκαμε και Τον αρνηθήκαμε. Ο Ησαΐας δίνει την απάντηση: «Θαρρείτε πως το χέρι του Κυρίου δεν φτάνει να σας σώσει, και πως το αυτί του δεν μπορεί να σας ακούσει; Λάθος! Οι αμαρτίες σας, όμως, υψώνουν τείχος ανάμεσα σ' εσάς και στον Θεό σας κι οι ανομίες σας τον έκρυσαν μακριά σας, τόσο που να μη σας ακούει» (Ησ. 59:1,2). Στην πραγματικότητα δεν ευθύνεται ο Θεός, εμείς είμαστε οι υπαίτιοι. Οι αμαρτίες μας είναι εκείνες που κρύβουν από τα μάτια μας τον Θεό.

B. Η υποδούλωση του ανθρώπου στον ίδιο τον εαυτό του, η δεύτερη συνέπεια. Η αμαρτία όχι μόνο αποξενώνει και απομακρύνει από τον Θεό αλλά υποδουλώνει κι αιχμαλωτίζει τον άνθρωπο στα πάθη και στις επιθυμίες του. Δεν είναι απλώς μια εξωτερική ενέργεια αλλά πολύ βαθιά ριζωμένη, είναι εσωτερική διαφθορά της καρδιάς. Οι αμαρτίες που διαπράττουμε είναι οι εξωτερικές εκδηλώσεις της εσωτερικής αυτής ασθένειας, είναι τα συμπτώματα της νόσου. Ξεσκεπάζουν την εσωτερική πνευματική πάθηση. «Ανεξερεύνητα είναι τα βάθη της ανθρώπινης καρδιάς! Είναι τόσο απατηλή και αδιόρθωτη. Ποιος μπορεί να τη γνωρίσει σε βάθος; Εγώ ο Κύριος εξερευνώ τα βάθη της καρδιάς, γνωρίζω τις πιο μύχιες επιθυμίες του ανθρώπου, για ν' ανταποδώσω στον καθένα ανάλογα με τη ζωή του και με τα έργα του» (Ιερ. 17:9,10). Και ο Ιησούς βεβαιώνει: «Ο,τι βγαίνει μέσα από τον άνθρωπο»-τους έλεγε ακόμη-«εκείνο τον κάνει ακάθαρτο. Γιατί μέσα από την καρδιά των ανθρώπων πηγάζουν οι κακές σκέψεις, μοιχείες, πορνείες, φόντοι, κλοπές, πλεονεξίες, πονηρίες, δόλος, ακολασία, φθόνος, βλασφημία, αλαζονεία, αφροσύνη. Όλα αυτά τα κακά πηγάζουν μέσα από τον άνθρωπο και τον κάνουν ακάθαρτο» (Μάρκ. 7:20-23). Πόσο καλά γνωρίζουμε τον εαυτό μας; Έχουμε τάξει στη ζωή μας υψηλά ιδεώδη. Η θέλησή μας όμως είναι τόσο αδύνατη. Θέλουμε να ζήσουμε μια καλή ζωή αλλά είμαστε αλυσοδεμένοι. Δεν είμαστε ελεύθεροι. Είμαστε σκλάβοι, δέσμοι των σαρκικών επιθυμιών, της αμαρτίας που κατοικεί μέσα μας. Τι αξία έχουν οι κανόνες καλής συμπεριφοράς όταν δεν μπορούμε να τους τηρήσουμε; Στην απελπιστική μας κατάσταση στραφήκαμε προς τον Θεό.

Είδαμε την αποτυχία μας και επικαλεστήκαμε τη χάρη και το έλεός Του. Αναγνωρίσαμε την ανάγκη μας για τον Σωτήρα, και ο Θεός μας χάρισε τον Ιησού Χριστό. Ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του στο σταυρό κατάργησε την αμαρτία και τη δύναμή της, και με την αναστάσή Του μας δικαίωσε, μας έσωσε και μας ελευθέρωσε.

Γ. Η σύγκρουση με τους άλλους ανθρώπους, η τρίτη συνέπεια της αμαρτίας. Οι συγκρούσεις μέσα στην οικογένεια με αποτέλεσμα τη διάλυσή της, η μάλιστα των διαζυγίων με τα ολέθρια επακόλουθά τους, έχουν εισβάλει δυστυχώς και στους Χριστιανικούς κύκλους. Η εγκατάλειψη των παιδιών με τις τραυματικές εμπειρίες και η απομόνωση των ηλικιωμένων, η έλλειψη συμπάθειας προς τον πάσχοντα συνάνθρωπο και προς τον ξένο αποτελούν μελανά σημεία της σύγχρονης κοινωνίας. Η κοινωνική αναταραχή, η αδιαφορία για τις ανάγκες και για τα προβλήματα των άλλων, τα εγκλήματα, οι πόλεμοι είναι μια μικρή μόνο λίστα των εκδηλώσεων της αμαρτίας που φωλιάζει και κυριαρχεί μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.

Ας έρθουμε τώρα στη δεύτερη λέξη, «την πλησμονή». «Η πλησμονή της αμαρτίας». «Πλησμονή» σημαίνει πλήθος, αφθονία, κόρος, χορτασμός. Η πρώτη αναφορά της λέξης βρίσκεται στο βιβλίο του προφήτη Ιεζεκιήλ: «Ίδού, αυτή ήτο η ανομία της αδελφής σου Σοδόμων, υπερηφάνια, πλησμονή άρτου, και αφθονία τρυφηλότητας, αυτής και των θυγατέρων αυτής. Τον πτωχόν όμως και τον ενδεή δεν εβοήθει» (Ιεζ. 16:49). Η τριπλή ανομία των Σοδόμων ήταν: «η υπερηφάνεια, τα άφθονα πλούτη και η περιττή πολυτέλεια». Η ειδωλολατρία και ομοφυλοφιλία, οι οποίες ήταν οι πιο απαίσιες μορφές αμαρτίας, εδώ δεν αναφέρονται επειδή ήταν πασιγνωστες. Τονίζονται οι αμαρτίες εκείνες που δε φαίνονται τόσο μαύρες αλλά ανοίγουν την πόρτα και οδηγούν στις πολύ μεγαλύτερες.

A. Η υπερηφάνεια. Με την υπερηφάνεια υψώνεται η καρδιά του ανθρώπου και επαναστατεί ενάντια τόσο προς τον Θεό όσο και προς το συνάνθρωπο. Η υπερηφάνεια ήταν η πρώτη αμαρτία που μετέτρεψε τους αγγέλους του Θεού σε διαβόλους και τον παράδεισο του Κυρίου σε κόλαση πάνω στη γη. Ήταν η υπερηφάνεια των κατοίκων των Σοδόμων που τους οδήγησε να περιφρονήσουν «τον δίκαιο Λωτ», να μην ανεχθούν τον έλεγχό του και τελικά να καταστραφούν κυριολεκτικά.

B. Τα άφθονα πλούτη. Ήταν το μεγάλο έλεος του Θεού που τους έδωσε την αφθονία των αγαθών αλλά δεν τα χρησιμοποιούσαν με το σωστό τρόπο. Εκείνα που τους δόθηκαν για την φυσική υποστήριξή τους τα χρησιμοποίησαν μονάχα για την ικανοποίηση των άνομων επιθυμιών τους. Ο πλούτος πάντοτε υπήρξε μεγάλη παγίδα. Να γιατί ο σοφός Αγούρ υψώνει την προσευχή του: «Δυο πράγματα γυρεύω από σένα, Θεέ μου. Προτού

πεθάνω μη μου τα αρνηθείς: Φύλαξέ με απ' το να χρησιμοποιήσω δόλο ή ψευτιά. Φτώχεια να μη μου δώσεις μα ούτε και πλούτο. Δίνε μου μόνο το απαραίτητο ψωμί, μήπως παραχορτάσω και σε αρνηθώ, και πω «ποιος είναι ο Κύριος;» Ή πάλι μήπως μες στη φτώχεια κλέψω και δυσφημήσω τον Θεό μου» (Παρ. 30:7-9).

Γ. Η περιττή πολυτέλεια. Καθώς η γη των Σοδόμων ήταν εύφορη, δε χρειαζόταν ιδιαίτερος κόπος για την απόκτηση των αγαθών. Έτσι, έπεσαν στον πειρασμό της καλοπέρασης και της τεμπελιάς για να προχωρήσουν σύντομα στην ολοκλήρωση του κακού: Στα πάθη ατιμίας που εξευτελίζουν και την ίδια την ανθρώπινη υπόσταση. Ποια σχέση όμως μπορεί να έχει εκείνη η εποχή με τη δική μας; «Πολύ και κατά πάντα τρόπον» (Ρωμ. 3:2), για να χρησιμοποιήσουμε την έκφραση του Απ. Παύλου. Η υπερηφάνεια, η αφθονία των αγαθών και η περιττή πολυτέλεια είναι η τριπλή ανομία και της δικής μας εποχής, με μια μόνη ίσως διαφορά. Αν τότε αποτελούσε χαρακτηριστικό κάποιας ορισμένης περιοχής, σήμερα επεκτείνεται σ' ολόκληρο το Δυτικό κόσμο, σε βάρος μάλιστα των αναπτυσσόμενων χωρών. Είναι κοινή διαπίστωση και εμπειρία Χριστιανών και μη πως η κρίση του κόσμου μας έφτασε στον ύψιστο βαθμό. Από παντού τα μηνύματα καταφθάνουν μελαγχολικά. Το σκοτάδι της αμαρτίας γίνεται πυκνό όσο ποτέ άλλοτε. Επιβεβαιώνεται δραματικά η αλήθεια των λόγων του Κυρίου μας Ιησού Χριστού όταν, μιλώντας στους μαθητές Του για τους έσχατους καιρούς, πρόβλεψε: «Επειδή μάλιστα θα πληθύνει η κακία, η αγάπη πολλών θα ψυχρανθεί» (Ματθ. 24:12). Είναι αλήθεια πως πάντοτε ο κόσμος βρισκόταν μέσα στην κακία, όμως υπάρχουν περίοδοι για τις οποίες μπορεί να ειπωθεί ότι η ανομία αφθονεί. Ήταν πριν από τον κατακλυσμό όταν, εκτός από την οικογένεια του Νώε: «Ο υπόλοιπος κόσμος ζούσε μέσα στη διαφθορά κι οι άνθρωποι είχαν γεμίσει τη γη με τα εγκλήματά τους» (Γέν6:11). Κάποια χρόνια αργότερα ο Κύριος κάνει τη θλιβερή διαπίστωση: «Είπε λοιπόν ο Κύριος: Η κακή φήμη των Σοδόμων και των Γομόρρων διαδόθηκε πολύ και η αμαρτία τους είναι πολύ βαριά» (Γέν. 18:20), με αποτέλεσμα την ολοσχερή καταστροφή τους. Για να φτάσει στην εποχή του Ιεζεκιήλ όταν ο προφήτης αναφωνεί: «Νάτην η ημέρα της κρίσεως, έρχεται. Η καταδίκη καταφθάνει, το μαστίγιο ετοιμάζεται. Η περηφάνεια φούντωσε. Η βία δημιουργεί όλο και περισσότερη διαφθορά» (Ιεζ. 7:10,11). Έτσι που να φαίνεται σαν η κόλαση να έχει ξεσπάσει εκστρατεία εναντίον του Θεού και μίσους εναντίον των αγίων του Υψίστου. Και το ανησυχητικό φαινόμενο είναι ότι, καθώς αυξάνεται η ανομία, η αγάπη πολλών πιστών θα ψυχρανθεί. Οι Χριστιανοί γινόμαστε δειλοί και καχύποπτοι ο ένας προς τον άλλο. Η συμπάθεια εξαφανίζεται, οι αποστάσεις αυξάνουν και οι καρδιές μένουν κλειστές και ασυγκίνητες στις ανάγκες και στα προβλήματα του πλησίον. Η δεύτερη φορά που συναντούμε τη λέξη πλησμονή είναι στην Επιστολή του Απ. Παύλου προς τους Κολοσσαείς: «άτινα εστιν λόγον μεν έχοντα σοφίας εν εθελοθρησκεία και ταπεινοφροσύνη και αφειδία σώματος, ουκ εν τιμή τινι προς πλησμονήν της σαρκός» (Κολ. 2:23). Εδώ η πλησμονή αφορά Χριστιανούς. Στο σημείο αυτό ο Απ. Παύλος μιλάει για την ελευθερία των Χριστιανών και για τον κίνδυνο να παγιδευτούμε σε διατάξεις και απαγορεύσεις ανθρώπινες, που σκοπό έχουν να μας απομακρύνουν από την κεφαλή μας, τον Κύριο Ιησού Χριστό. «Αφού, λοιπόν, πεθάνετε μαζί με τον Χριστό και λυτρωθήκατε από τα στοιχεία του κόσμου, γιατί ζείτε σαν να είστε υποταγμένοι σ' αυτά; Και γιατί δέχεστε να σας επιβάλλουν απαγορεύσεις, όπως: «μην ακουμπήσεις αυτό, μη γευτείς το άλλο, μην αγγίξεις εκείνο»; Αυτές οι απαγορεύσεις αναφέρονται σε πράγματα που είναι καταδικασμένα να φθαρούν μετά τη χρήση τους. Πρόκειται για κανόνες που στηρίζονται σε ανθρώπινες διατάξεις και διδασκαλίες. Βέβαια, αυτές οι διατάξεις έχουν μια εξωτερική εμφάνιση σοφίας, που εκδηλώνεται σαν θρησκεία στηριγμένη στο ανθρώπινο θέλημα, σαν ψευδοταπεινοφροσύνη και περιφρόνηση του σώματος. Δεν έχουν καμιά αξία και το μόνο που κάνουν είναι να ικανοποιούν το αμαρτωλό φρόνημα» (Κολ. 2:20-23). Η παγίδα είναι ύπουλη κι ο κίνδυνος πολύ μεγάλος. Απειλεί και τη σημερινή Εκκλησία. Η υπερηφάνεια, τα άφθονα πλούτη και η περιττή πολυτέλεια οδήγησαν τα Σόδομα και τα Γόμορρα στον όλεθρο. Η πλησμονή της αμαρτίας, η ικανοποίηση των αμαρτωλών επιθυμιών με το πρόσχημα της θρησκείας των αγγέλων, απειλεί να καταστρέψει την Εκκλησία του Ιησού Χριστού. Η υποταγή σε τύπους και ανθρώπινους κανόνες είναι ασυμβίβαστη με την ελευθερία του Ευαγγελίου. Είναι λυπηρό ότι κι εμείς πολύ συχνά λησμονούμε το έργο της χάρις του Θεού και καταφεύγουμε στο γράμμα του νόμου. Ας προσέξουμε το Λόγο του Θεού: «Ο Χριστός μας ελευθέρωσε για να είμαστε ελεύθεροι. Παραμένετε, λοιπόν, σταθεροί στην ελευθερία και μην ξαναμπαίνετε κάτω από ζυγό δουλείας» (Γαλ. 5:1). Η επιβολή των διατάξεων και η τήρησή τους προσβάλλει την εξουσία του Χριστού, ο οποίος είναι η κεφαλή της Εκκλησίας. Τέτοιες κινήσεις έχουν επίφαση σοφίας και ταπεινοφροσύνης αλλά είναι απατηλές. Η αληθινή σοφία μένει προσκολλημένη στις αλήθειες του Ευαγγελίου και αντλεί τη δύναμή της από τη μόνη Κεφαλή, τον Ιησού Χριστό τον Κύριο. Η Χριστιανική ελευθερία δεν επιτυγχάνεται με περιορισμούς και απαγορεύσεις των σαρκικών επιθυμιών. Οι νόμοι και οι διατάξεις είναι τελείως ανίσχυροι μπροστά στα σαρκικά πάθη. Μόνο με το θάνατό μας μαζί με τον Χριστό στο σταυρό μπορεί να υπάρξει νίκη: «Άλλωστε όσοι είναι του Χριστού έχουν σταυρώσει τον αμαρτωλό εαυτό τους μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες τους» (Γαλ. 5:24). Στη νέα ζωή του πιστού κυριαρχούν οι

δυνάμεις της ανάστασης. «Μην κρατήσεις τα προφητικά λόγια αυτού του βιβλίου μυστικά, γιατί ο καιρός που θα εκπληρωθούν είναι κοντά. Ο άδικος ας συνεχίσει να αδικεί. Ο ακάθαρτος ας συνεχίσει τα βδελυρά έργα του. Ας συνεχίσει κι ο δίκαιος να κάνει το δίκαιο, κι ο άγιος την αγιοσύνη του. Να, έρχομαι σύντομα, «λέει ο Ιησούς,» και φέρνω μαζί μου την ανταμοιβή, για ν' ανταποδώσω στον καθένα ανάλογα με τα έργα του» (Απ. 2210-12). Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 22^ο Συνέδριο της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης την 18^η Φεβρουαρίου 1991.

«Πρόσεχε να κάμνεις κατά πάντα τον νόμο» (Ιησ. 7-9)

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από την αλματώδη αύξηση της γνώσης. Τα βιβλία, τα περιοδικά, οι εφημερίδες εκδίδονται με τέτοιο ρυθμό και σε τέτοια ποικιλία που είναι αδύνατο για το σημερινό άνθρωπο να τα παρακολουθήσει. Με την τρομακτική τεχνολογική ανάπτυξη οι ιδέες μεταδίδονται από τη μια άκρη της γης στην άλλη. Κι ο σύγχρονος άνθρωπος ταλανίζεται μέσα στον κυκεώνα των ιδεών. Τι συμβαίνει όμως με τα παιδιά του Θεού; Ο Λόγος του Θεού μας δίνει πρακτικές συμβουλές και οδηγίες για το καθημερινό μας περπάτημα: «Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ. 119:106). Το θέμα μας είναι πολύ σημαντικό επειδή ασχολείται με την προσοχή που οφείλουμε να δίνουμε στο γραπτό Λόγο του Θεού. Οι λέξεις «προσοχή», «πρόσεχε», «προσέχετε» συναντώνται πολύ συχνά μέσα στην Αγία Γραφή. Εμείς, που πιστέψαμε στον Χριστό και Τον δεχθήκαμε στην καρδιά μας ως Σωτήρα και Κύριο, διατρέχουμε τον κίνδυνο να παρασυρθούμε από το κοσμικό φρόνημα. Υπάρχει το ενδεχόμενο να εμπλακούμε στα γρανάζια «των βιοτικών μεριμνών» και να χάσουμε το στόχο μας. Μπροστά σ' αυτόν τον μεγάλο κίνδυνο έρχεται η προειδοποίηση, η εντολή του Κυρίου μας: «Πρόσεχε», «Προσέχετε». Επιστά την προσοχή μας και συνιστά επαγρύπνηση. Ο δρόμος που μας καλεί ο Κύριος να βαδίσουμε δεν είναι ανθόσπαρτος, ποτέ δε μας υποσχέθηκε κάτι τέτοιο: «Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Ματθ. 7:14). Στο δύσκολο, στο ανηφορικό μονοπάτι μας, παραμονεύουν μυριάδες κίνδυνοι, κι έρχεται ο Λόγος του Θεού αρωγός. Μας δίνει σαφείς οδηγίες: «Μόνο να είσαι θαρραλέος και δυνατός και να φροντίζεις να ενεργείς απαρέγκλιτα σύμφωνα με το σύνολο του νόμου που σου παρέδωσε ο δούλος μου, ο Μωυσής. Έτσι θα έχεις επιτυχία σε καθετί που θα επιχειρείς. Μην πάψεις ποτέ να επαναλαμβάνεις τις εντολές αυτού του βιβλίου του νόμου και να το μελετάς μέρα και νύχτα, για να εφαρμόζεις πιστά όλα όσα είναι γραμμένα σ' αυτό. Τότε θα έχεις επιτυχία στα έργα σου και θα ευημερείς» (Ιησ. 1:7-8). Είναι εντολή του Κυρίου που συνοδεύεται με υπόσχεση. Σε ποιον απευθύνεται αρχικά η εντολή; Στον Ιησού τον γιο του Ναυή. Ο Ιησούς του Ναυή ήταν ο προσωπικός υπηρέτης του Μωυσή. Φαίνεται να συνέχισε σ' αυτό το ταπεινό αλλά τόσο σημαντικό έργο σαράντα ολόκληρα χρόνια. Ήταν η περίοδος της προετοιμασίας του για να οδηγήσει το λαό του Θεού στη νίκη. Σ' όλα τα χρόνια της περιπλάνησης του λαού Ισραήλ μέσα στην έρημο, ο Ιησούς μένει προσκολλημένος στο Μωυσή, «τον θεράποντα του Κυρίου».

Σαράντα χρόνια πείρας μαζί με τον Μεγάλο Μωυσή, κι όμως έρχεται η προσωπική εντολή του Κυρίου» «Πρόσεχε να κάμνεις κατά πάντα τον νόμο... Πρόσεχε να κάμνεις κατά πάντα όσα είναι γεγραμμένα εν αυτό» (Ιησ. 1:7,8). Υπήρχε ο κίνδυνος για τον Ιησού του Ναυή να στηριχθεί στην κρίση και στην πείρα του. Κι αν υπάρχει ένα μελανό σημάδι, μια εξαίρεση, στη λαμπρή ιστορία αυτού του ανθρώπου του Θεού, ήταν τότε που έκανε το λάθος να στηριχθεί στην κρίση του και αστόχησε. Είναι η περίπτωση των Γαβαωνιτών όπου εξαπατήθηκε και ενήργησε αυθόρμητα. Και ο Λόγος του Θεού αναφέρει με θλίψη ότι τους δέχθηκαν «χωρίς όμως να ζητήσουν τη συμβουλή του Κυρίου» (Ιησ. 9:14).

Η ανθρώπινη κρίση και στην καλύτερη περίπτωση υπόκειται σε σφάλματα. Χρειάζεται μιαν άγκυρα, ένα θεμέλιο πάνω στο οποίο να στηριχθεί με σιγουριά. Η πείρα επίσης δεν μπορεί να σταθεί με ασφάλεια. Υπόκειται σε περιορισμούς. Χρειάζεται μιαν άγκυρα έξω από τον άνθρωπο.

Που μπορεί να βρεθεί ένα τέτοιο ασφαλές στήριγμα; Μόνο στη θεία Αποκάλυψη, στο Λόγο του Θεού και στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού «εκείνου που έγινε από τον Θεό σοφία δική μας και δικαίωση και εξαγιασμός και απολύτρωση» (Α' Κορ. 1:30) και αποκαλύπτεται μέσα στις σελίδες της Αγίας Γραφής.

Ακόμη κι εδώ δεν είμαστε πλήρως απαλλαγμένοι από το ανθρώπινο στοιχείο. Η αλήθεια του Λόγου του Θεού είναι αλάνθαστη και αναλλοίωτη, όμως την κατανοούμε χρησιμοποιώντας ο καθένας μας τη δική του κρίση. Κάθε παιδί του Θεού μπορεί να ισχυρισθεί ότι έχει το φως του Αγίου Πνεύματος, και είναι ορθό. Όμως το ανθρώπινο στοιχείο, ίσως υποσυνείδητα, συνεχίζει να παρεμβαίνει.

Θα ήταν εγωιστικό και αλαζονικό αν κάποιος ισχυριζόταν πως πάντοτε και σ' όλες τις περιπτώσεις η κρίση του ήταν ολοκληρωτικά στηριγμένη στο Πνεύμα του Θεού και ποτέ στον εαυτό του. Γι' αυτό το λόγο η κρίση μας δεν πρέπει να θεωρείται τελική. Παρ' όλα αυτά, όταν στηριζόμαστε στον αλάνθαστο Λόγο του Θεού, θ' αστοχήσουμε λιγότερες φορές παρά αν βασιστούμε στην ανθρώπινη πείρα. Η πνευματική πείρα αναμφίβολα είναι πολύ χρήσιμη όταν στηρίζεται στην αλήθεια της Αγίας Γραφής. Κι έρχεται η εντολή του Κυρίου: «Πρόσεχε να κάμνεις κατά πάντα τον νόμο... Πρόσεχε να κάμνεις κατά πάντα τα γεγραμμένα εν αυτό» (Ιησ. 1:7,8). Πως όμως θα πραγματοποιηθεί αυτή η ξεκάθαρη εντολή του Θεού; Δεν μπορείς να εκτελέσεις όλα όσα είναι γραμμένα μέσα στην Αγία Γραφή αν δεν τα γνωρίζεις, αν δεν μελετάς συστηματικά. Επομένως απαραίτητη προϋπόθεση είναι η

πλήρης γνώση «των γεγραμμένων». Γι' αυτό το λόγο ο Κύριος παραγγέλλει: «Μην πάψεις ποτέ να επαναλαμβάνεις τις εντολές αυτού του βιβλίου του νόμου και να το μελετάς μέρα και νύχτα» (Ιησ. 1:8). Οι μαθητές του Κυρίου είχαν πολύ καλή γνώση του νόμου και των προφητών. Οι πρώτοι Χριστιανοί, σύμφωνα με την αφήγηση του Λουκά στις Πράξεις των Αποστόλων, «Όλοι αυτοί ήταν αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των αποστόλων» (Πρ. 2:42). Ο Τιμόθεος από βρέφους γνώριζε τα Ιερά Γράμματα που τα είχε διδαχθεί από τη μητέρα του Ευνίκη και από τη γιαγιά του Λωίδα. Κι ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Ο λόγος του Χριστού, με όλο τον πλούτο του, ας μένει μόνιμα μέσα σας. Κι έτσι να διδάσκετε και να συμβουλευέτε ο ένας τον άλλο με σοφία» (Κολ. 3:16). Είναι μεγάλη η ευγνωμοσύνη μου στον Θεό γιατί μου έδωσε το προνόμιο να γεννηθώ μέσα σε πιστή Χριστιανική οικογένεια. Από τα πρώτα μου βήματα θυμάμαι, ο πατέρας μου μάς μάζευε για μελέτη του Λόγου του Θεού και για προσευχή καθημερινά. Εκείνο το οικογενειακό θυσιαστήριο είχε τόση επίδραση επάνω μου ώστε, στα κατοπινά μου χρόνια, καμιά ανθρώπινη φιλοσοφία, καμιά κοσμοθεωρία δεν μπόρεσε να με αποσπάσει από την απλή πίστη μου στον μόνο αληθινό Θεό. Μέσα στο φτωχικό μας σπίτι δεν υπήρχαν εγκυκλοπαίδειες ή άλλα βιβλία.

Το πρώτο βιβλίο που συνάντησα ήταν η Αγία Γραφή και, καθώς την περίοδο της κατοχής δεν λειτουργούσαν τα Ελληνικά σχολεία, αποτέλεσε το αλφαβητάριό μου. Με την βοήθεια της αδελφής μου και της μητέρας μου έμαθα τα πρώτα γράμματα. Από τότε έγινε το βιβλίο που αγάπησα πραγματικά.

Τα πανεπιστημιακά συγγράμματα και τα επιστημονικά βιβλία και περιοδικά δεν είναι παρά τα εργαλεία της εργασίας μου. Ο Λόγος του Θεού είναι για μένα η καθημερινή μου τροφή, το ψωμί και το νερό. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν. «Μην πάψεις ποτέ να επαναλαμβάνεις τις εντολές αυτού του βιβλίου του νόμου και να το μελετάς μέρα και νύχτα» (Ιησ. 1:8). Όχι ένα επιτόλαιο και πρόχειρο διάβασμα μόνο και μόνο για να καταπνίξουμε τον έλεγχο της συνειδήσής μας. Μια τέτοια τοποθέτηση είναι άκαρπη. Αν δε νιώσουμε βαθιά την ανάγκη για πνευματική τροφή, τακτική και συστηματική, κινδυνεύουμε να πάθουμε πνευματική ασιτία. Μελέτη βαθιά με προσοχή και προσευχή είναι απαραίτητη για να κατανοήσουμε και να γνωρίσουμε το θέλημα του Θεού. Έτσι μονάχα θα είμαστε σε θέση ν' αντιμετωπίσουμε οποιεσδήποτε καταστάσεις επιτρέψει ο Κύριος να συναντήσουμε. Συχνά προβάλλουμε προφάσεις και δικαιολογίες. Είμαστε πολυάσχολοι και πνιγόμαστε στα δίχτυα που μόνοι μας πλέξαμε. Αν υπήρχε κάποιος που θα μπορούσε να ισχυρισθεί πως είχε μεγάλες ευθύνες και πολλή απασχόληση, αυτός θα ήταν ο Ιησούς του Ναυή. Ο Θεός του είχε εμπιστευθεί το λαό Ισραήλ και έπρεπε να τον φροντίσει με τον καλύτερο τρόπο. Αυτή η φροντίδα μπορούσε ν' απορροφήσει όλο του το χρόνο. Όμως ο Ιησούς του Ναυή έπρεπε να μελετάει το νόμο του Θεού μέρα και νύχτα. Καμιά εργασία, καμιά απασχόληση δεν πρέπει να μας εμποδίζει από τη μελέτη του Λόγου του Θεού και από την προσευχή. Εδώ υπάρχει ένας σοβαρός κίνδυνος. Σκοπός της μελέτης μας δεν είναι ν' αυξήσουμε τις γνώσεις μας για να μπορούμε ν' αποστομόνουμε τους άλλους. Η γνώση φουσκώνει τον άνθρωπο με υπεροψία και είναι μεγάλη παγίδα. Στην εντολή του Κυρίου προς τον Ιησού του Ναυή μπορούμε να διακρίνουμε έξι σημεία:

Α. «Πρόσεχε να εφαρμόξεις πιστά όλα όσα είναι γραμμένα σ' αυτό». Δεν είναι αρκετό ν' ακούς και να μελετάς το Λόγο Του Θεού. Δε φτάνει να τον σχολιάζεις και να τον θαυμάζεις. Δεν είναι αρκετό να τον γνωρίζεις ή ακόμη και να μιλάς γι' αυτόν. Η παραγγελία του Κυρίου είναι: «Πρόσεχε να τον εφαρμόξεις». Ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Κυρίου, παραστατικά αλλά και κατηγορηματικά προτρέπει: «Αυτόν το λόγο να τον κάνετε πράξη κι όχι μόνο να τον ακούτε ξεγελώντας τον εαυτό σας. Όποιος ακούει το λόγο του Θεού και δεν τον εφαρμόζει, αυτός μοιάζει με άνθρωπο που βλέπει τον εαυτό του μέσα σ' έναν καθρέφτη. Τον βλέπει και φεύγοντας ξεχνάει αμέσως πως ήταν. Όποιος όμως μελέτησε τον τέλειο νόμο, δηλαδή το νόμο της ελευθερίας, και έμεινε σταθερός σ' αυτόν, όποιος δεν υπήρξε απλός ακροατής που ξεχνάει, αλλά τον εφάρμοσε στην πράξη, αυτός με την έμπρακτη αυτή εφαρμογή θα είναι μακάριος» (Ιάκ. 1:22-25). Ο Ιησούς του Ναυή ήταν άνθρωπος με μεγάλη εξουσία και δύναμη, όμως έπρεπε κι ο ίδιος να υποτάσσεται στην εξουσία του Θεού. Κανένα αξίωμα και κανένας τίτλος δεν μας θέτει πάνω από το νόμο του Θεού. Τίποτε δεν μας απαλλάσσει από την ευθύνη της υποταγής στη φωνή του Κυρίου. Ο Ιησούς του Ναυή είχε την υποχρέωση και την ευθύνη όχι μόνο να κυβερνά και να φροντίζει για τις ποικίλες ανάγκες και τα προβλήματα του λαού, αλλά, πριν απ' όλα, έπρεπε να υποτάσσεται ο ίδιος στο νόμο του Θεού. Να είναι το πρότυπο και το υπόδειγμα. Ο Απ. Παύλος γράφει στον Τίτο, «το γνήσιο παιδί του» (Τίτ1:4): «Κι εσύ να συμπεριφέρεσαι έτσι, ώστε σε όλα να είσαι υπόδειγμα καλών έργων» (Τίτ. 2:7). Δεν μπορείς να συμβουλέψεις, δεν μπορείς να κηρύξεις το Ευαγγέλιο αν πρώτα απ' όλα η ζωή σου δεν γίνει πρότυπο καλών έργων. Δεν μπορείς να κρατήσεις αδιαφορία στη διδασκαλία σου αν αυτά που διδάσκεις δεν βρίσκουν εφαρμογή στην καθημερινή σου ζωή. Πόσο συχνά ανατρέπουμε τη σειρά που βάζει ο Λόγος του Θεού! Βγαίνουμε να κηρύξουμε με ζήλο κι ενθουσιασμό ενώ η ζωή μας πολύ απέχει από το Χριστιανικό πρότυπο. «Οι λόγοι μας ακούγονται σαν ήχος

χάλκινης καμπάνας ή σαν κυμβάλου αλαλαγμός» (Α' Κορ. 13:1). Τα κούφια λόγια, χωρίς τη δύναμη της πνευματικής ζωής, είναι όχι μόνο άκαρπα αλλά δυσφημίζουν το όνομα του Χριστού. Εκείνο που θέλει ο Θεός είναι καρδιές καθαρές και ζωές υποταγμένες στο δικό Του το θέλημα. «Ο Ιησούς έκανε και δίδαξε, από την αρχή ως την ημέρα που αναλήφθηκε» (Πρ. 1:1,2). Κάθε άλλη τοποθέτηση είναι έξω από τη βουλή του Θεού.

Β. «Πρόσεχε να εφαρμόζεις πιστά όλα όσα είναι γραμμένα σ' αυτό». Ο Ιησούς του Ναυή έπρεπε να εφαρμόζει όχι εκείνα που νόμιζε πως είναι σωστά ούτε εκείνα που ήξερε από τη μεγάλη πείρα του, αλλά «όλα όσα είναι γραμμένα στο βιβλίο του νόμου». Η κρίση και η πείρα μας είναι πιθανό να μας παραπλανήσει. Ο μόνος ασφαλής οδηγός μας είναι ο γραπτός Λόγος του Θεού. Η δραστηριότητα δεν είναι απόδειξη της πνευματικότητας. Δραστήριοι κι εργατικοί είναι και οι άνθρωποι χωρίς τον Θεό. Το θέλημα του Θεού, όπως το βρίσκουμε στις σελίδες της Αγίας Γραφής, είναι το κριτήριο της γνήσιας δραστηριότητας. Υπάρχει το θλιβερό ενδεχόμενο ν' ακολουθούμε τους δικούς μας δρόμους και να νομίζουμε ότι βρισκόμαστε στο θέλημα του Θεού. Αυτό έκανε ο Σαούλ, ο πρώτος βασιλιάς του Ισραήλ, στην περίπτωση των Αμαληκιδών. Και η φωνή του Κυρίου ήρθε στον απειθή βασιλιά: «Τότε ο Σαμουήλ του είπε: «Μήπως ο Κύριος επιθυμεί ολοκαυτώματα και θυσίες; Πιο πολύ επιθυμεί να υπακούμε στις εντολές του. Η υπακοή είναι γι' αυτόν καλύτερη από το πάχος των κριαριών. Η ανυπακοή είναι όπως η αμαρτία της μαγείας και η ισχυρογνωμοσύνη όπως η αμαρτία της ειδωλολατρίας» (Α' Σαμ. 15:22,23). Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα εδάφια σχετικά με το θέλημα του Θεού είναι: «Σας χαιρετάει ο συμπατριώτης σας Επαφράς, ο δούλος του Χριστού. Αυτός αδιάκοπα μοχθεί για σας με τις προσευχές του, ώστε να είστε τέλειοι και να εκπληρώνετε σε όλα το θέλημα του Θεού» (Κολ. 4:12). Ο Απ. Παύλος παρουσιάζει τον Επαφρά ως αγωνιστή στην προσευχή. Τον άκουσε πολλές φορές να προσεύχεται ένθερμα και ήξερε καλά το βάρος της καρδιάς του για τους πιστούς Χριστιανούς των Κολοσσών. Τι ήταν εκείνο που είχε την προτεραιότητα στις προσευχές του Επαφρά; Ο Απ. Παύλος το συνοψίζει με τα λόγια: «Να είστε τέλειοι και να εκπληρώνετε σε όλα το θέλημα του Θεού». Σύμφωνα με τον Απ. Παύλο είναι προνόμιο του Χριστιανού να βρίσκεται στο κέντρο του θείου θελήματος. Ο εχθρός των ψυχών μας προσπαθεί να μπερδέψει τα πόδια μας και να μας απομακρύνει από τον Θεό. Η απόλαυση του θελήματος του Θεού είναι όχι μόνο να βρεθούμε αλλά να μένουμε αποφασιστικά μέσα σ' αυτό. Κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες και περιστάσεις της ζωής να μένουμε προσκολλημένοι στο αποκαλυμμένο θέλημα του Θεού. Η γέννησή μας μέσα στην οικογένεια του Θεού μας δίνει το προνόμιο και το δικαίωμα ν' απολαμβάνουμε την παρουσία του Θεού στη ζωή μας και το θάρρος να προχωρούμε στα βαθιά νερά του θείου θελήματος. Ορισμένοι Χριστιανοί θεωρούν το θέλημα του Θεού καθήκον ή, ακόμη χειρότερα, καταναγκαστικά έργα. Μια τέτοια αρνητική τοποθέτηση είναι επιζήμια στην πνευματική μας πορεία. Όταν αγκαλιάσουμε και αγαπήσουμε το θέλημα του Θεού τότε μόνο θα νιώσουμε εσωτερική ανάπαυση και ειρήνη, θα φύγει το άγχος και η ταραχή. Αλλά ο Επαφράς προσευχόταν για τους πιστούς των Κολοσσών να σταθούν τέλειοι σε όλο το θέλημα του Θεού. Τελειότητα από ποια άποψη; Μας διάλεξε ο Θεός για να ζούμε στο θέλημά Του με ολόκληρη καρδιά. Μοιρασμένες καρδιές, μάτια που είναι στραμμένα στην πράσινη κοιλάδα των Σοδόμων ή νοσταλούν τα πράσα και τα λάχανα της Αιγύπτου δεν ευαρεστούν τον Θεό. Ο Κύριος μας καλεί να είμαστε τέλειοι σε όλο το θέλημά Του. Αυτό μονάχα δοξάζει τον Θεό. Το ασταθές βήμα, οι θολές καταστάσεις αποτελούν πνευματική αναπηρία. Οι πιστοί του Χριστού δεν ταιριάζει να σέρνονται στα χαμηλά: «Μα εκείνοι που στον Κύριο ελπίζουν, ανανεώνουν τις δυνάμεις τους. Φτερά αποκτούν σαν του αϊτού, τρέχουν χωρίς να εξασθενούν, βαδίζουν δίχως και ν' αποσταίνουν» (Ησ. 40:31). Ο Επαφράς ζητούσε από τον Θεό οι πιστοί να σταθούν τέλειοι και πλήρεις σε όλο το θέλημα του Θεού, βεβαιωμένοι απόλυτα ότι βρίσκονται στο σωστό κύκλο του θείου θελήματος. Οι ψευδοδιδάσκαλοι προσπαθούσαν να τους απομακρύνουν από τον Θεό, να θολώσουν τα νερά και να φέρουν σύγχυση στην πορεία τους. Όμως οι πιστοί του Χριστού μπορούμε με τη χάρη Του να μείνουμε χωρίς αμφισβητήσεις και περισπασμούς στο κέντρο του θείου θελήματος. Οι Άγιες Γραφές χαράζουν με σαφήνεια τα όρια. Με πίστη και εμπιστοσύνη στον Θεό μπορούμε να στεκόμαστε αταλάντευτοι στην ασφάλεια και στην πληρότητα που μας χαρίζει ο Χριστός.

Γ. «Πρόσεχε να ενεργείς απαρέγκλιτα σύμφωνα με το σύνολο του νόμου» (Ιησ. 1:7). Καμιά παρέκκλιση δεξιά ή αριστερά, κανένας συμβιβασμός, καμιά οπισθοχώρηση. Στην πνευματική μας πορεία υπάρχουν στιγμές που βρισκόμαστε σε σταυροδρόμια, αντιμετωπίζουμε διλλήματα. Λίγα βήματα πίσω τι θα έβλαπταν; Πριν μερικά χρόνια κλήθηκα σ' ένα αδελφικό σπίτι για ιατρική επίσκεψη. Ήταν ένα νεαρό ζευγάρι που πρόσφατα είχαν πιστέψει στον Χριστό. Με την ευκαιρία της επίσκεψης, μου ανέφεραν ένα σοβαρό πρόβλημα που αντιμετώπιζαν: Οι συγγενείς τους - γονείς, αδέρφια, πεθερικά κλπ. - τους είχαν κηρύξει αμείλικτο πόλεμο για την πίστη τους στον Χριστό, και μάλιστα τους απειλούσαν για κακοποίηση αν συνέχιζαν της συμμετοχή τους στη Βιβλική Ομάδα μελέτης, που είχαμε τότε στην Καβάλα. Μπροστά σ' αυτή την απειλή αποφάσισαν να πάψουν τη συμμετοχή τους

για κάποιο χρονικό διάστημα. Μέσα τους όμως είχαν κάποιες αμφιβολίες αν αυτό ήταν το θέλημα του Θεού.

Τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να φύγω, με ρωτούν με αγωνία:

- Και τώρα τι να κάνουμε;

Κοντοστάθηκα στην πόρτα και, εντελώς αυθόρμητα, απάντησα:

- Γυρίστε πίσω.

Τότε ήταν που αφυπνίστηκαν.

- Μα, να πάμε πίσω, να πάμε που; Ν' αφήσουμε τον Χριστό και να γυρίσουμε στον κόσμο!

Κατάλαβαν πολύ καλά το λάθος τους. Δε χωράει συμβιβασμός στα πράγματα του Θεού. Οι λοξοδρομήσεις, οι παρεκκλίσεις είναι έξω από το θέλημα του Θεού. Το περιστατικό αυτό που θύμισε την περίπτωση όταν πολλοί από τους μαθητές του Χριστού ξεμάκρυναν και δεν τον ακολουθούσαν πια: «Τότε ο Ιησούς είπε στους δώδεκα: «Μήπως θέλετε να φύγετε κι εσείς;». Ο Σίμων Πέτρος του απάντησε: 'Και σε ποιον να πάμε, Κύριε; Εσύ κατέχεις τα λόγια που οδηγούν στην αιώνια ζωή» (Ιωάν. 6:67,68).

Δ. «Να είσαι θαρραλέος και δυνατός». Μέσα στα τέσσερα εδάφια τρεις φορές επαναλαμβάνεται η εντολή: «Να είσαι θαρραλέος και δυνατός» (Ιησ. 1:6), «Μόνο να είσαι θαρραλέος και δυνατός» (Ιησ. 1:7), «Σου είπα να είσαι θαρραλέος και δυνατός» (Ιησ. 1:9). Για τον Ιησού του Ναυή είχαν περάσει πολλά χρόνια από τη νίκη του εναντίον των Αμαληκιτών και από την αναφορά του μετά την περιοδεία κατασκοπείας μέσα στη γη Χαναάν. Ήταν τότε πολύ νέος και διακρίθηκε, μαζί με το Χάλεβ, για το θάρρος και την πίστη του στον Παντοδύναμο Κύριο. Τώρα, μετά από σαράντα ολόκληρα χρόνια, χρειάζεται πάλι τη θεϊκή ενίσχυση: «Να είσαι θαρραλέος και δυνατός». Ο Ιησούς του Ναυή διακρίνονταν για την ταπεινώσή του. Δεν είχε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, δεν στηριζόταν στη σοφία και στη δύναμή του. Ως υπηρέτης δίπλα στο δυναμικό, στον μεγάλο Μωυσή ένιωθε πάντοτε μικρός και αδύνατος. Γι' αυτό το λόγο ο Κύριος δίνει την τριπλή εντολή και ενθάρρυνση. Μην κοιτάξεις τον εαυτό σου. «Σου είπα να είσαι θαρραλέος και δυνατός. Μη φοβάσαι και μη δειλιάζεις, γιατί ο Κύριος ο Θεός σου θα είναι μαζί σου όπου κι αν πας» (Ιησ. 1:9). Ο Απ. Παύλος όταν ένιωθε ανίσχυρος, καθώς μαστιζόταν από «ένα αγκάθι στο σώμα του», έλαβε την καταπληκτική διαβεβαίωση από τον Κύριο: «Σου αρκεί η χάρη μου, γιατί η δύναμή μου φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα σ' αυτή την αδυναμία σου» (Β' Κορ. 12:9). Και μπορεί να ομολογήσει αργότερα: «Με περισσότερη ευχαρίστηση, λοιπόν, θα καυχηθώ για τις ταλαιπωρίες μου, για να κατοικήσει μέσα μου η δύναμη του Χριστού» (Β' Κορ. 12:9). Εδώ βρίσκεται το μυστικό της εκτέλεσης του θείου θελήματος.

Ε. «Μη φοβάσαι και μη δειλιάζεις, γιατί ο Κύριος ο Θεός σου θα είναι μαζί σου όπου κι αν πας». Αλήθεια, υπάρχει καλύτερη ενθάρρυνση και υπόσχεση μαζί! Ο Κύριος ποτέ δεν μας αναθέτει κάποιο έργο χωρίς να μας προμηθεύσει την ανάλογη δύναμη. Όταν μας στέλνει σε κάποια αποστολή ο Ίδιος προπορεύεται. Ο Παντοδύναμος Κύριος είναι μαζί μας κάθε στιγμή. Στηρίζει τα αδύνατα πόδια μας, μάχεται για χάρη μας και μας δίνει τη νίκη. «Εγώ θα είμαι μαζί σου, όπως ήμουν και με το Μωυσή. Δε θα σ' αφήσω, δε θα σ' εγκαταλείψω» (Ιησ. 1:5).

ΣΤ. «Μην πάψεις ποτέ να επαναλαμβάνεις τις εντολές αυτού του βιβλίου του νόμου και να το μελετάς μέρα και νύχτα, για να εφαρμόζεις πιστά όλα όσα είναι γραμμένα σ' αυτό. Τότε θα έχεις επιτυχία στα έργα σου και θα ευημερείς» (Ιησ. 1:8). Όπως είπαμε στην αρχή, εδώ έχουμε μπροστά μας μια εντολή με επαγγελία.

Στο κείμενο των Ο' της Π. Διαθήκης αναφέρεται: «Τότε ευοδωθήση, και ευοδώσεις τας οδούς σου και τότε συνήσεις». Τι σημαίνει «ευοδώνομαι»; Πηγαίνω καλά, βρίσκομαι σε καλό δρόμο. Ποιος πιστός του Κυρίου δεν θα ήθελε να βρίσκεται στον καλό δρόμο; Ποιος από μας δεν θα επιθυμούσε να βρίσκεται στη σωστή πορεία και να προχωράει με σύνεση; Μέσα στη σύγχυση και στην παραζάλη του σημερινού πονηρού κόσμου ο σύγχρονος άνθρωπος παραδέρνεται και ζητάει κάποιο στήριγμα, κάποια πυξίδα. Κι ο κόσμος δεν έχει να του δώσει καμιά ασφάλεια. Ο άνθρωπος του καιρού μας απογοητευμένος από τις ψεύτικες υποσχέσεις αισθάνεται δυστυχισμένος. Όμως για τα παιδιά του Θεού υπάρχει άφθονο φως μέσα στον αναλλοίωτο, στον αιώνιο Λόγο του Θεού. Να, πως περιγράφει τον άνθρωπο του Θεού ο Ψαλμωδός: «Μακάριος ο άνθρωπος που μ' ασεβών ιδέες δεν πορεύτηκε ούτε σ' αμαρτωλών το δρόμο στάθηκε κι ούτε συναναστράφηκε με θεομαίχτες. Αντίθετα, είναι με το νόμο του Κυρίου σύμφωνο ό,τι επιθυμεί, μέρα νύχτα στοχάζεται το νόμο του. Γι' αυτό σαν δέντρο γίνεται που είναι φυτεμένο εκεί που τρέχουν τα νερά. Δίνει τους καρπούς του στον καιρό του, το φύλλωμά του δεν μαραίνεται ποτέ και πετυχαίνει το καθετί που κάνει» (Ψαλμ. 1:1-3). «κατευοδωθήσεται» (Ο').

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Χειμερινό Συνέδριο της Νεολαίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στο Σούνιο την 4^η Ιανουαρίου 1986.

Ο Χριστιανός νέος ως πολίτης του κράτους (Δικαιώματα ή υποχρεώσεις - Μια πορεία)

Είναι αναμφισβήτητη αλήθεια ότι ο άνθρωπος πλάστηκε από τον Θεό ως κοινωνικό ον. Η επικοινωνία του Αδάμ με την Εύα και των δυο μαζί με τον Θεό ήταν ιδεώδης. Όμως μπήκε η αμαρτία και κατέστρεψε κάθε ομορφιά. Παρ' όλα αυτά δεν πρέπει, σε καμιά περίπτωση, να ξεχνούμε ότι το κράτος το θέσπισε και το διατηρεί ο Ίδιος ο Θεός.

Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις πηγάζουν από τη ζωή μας μέσα στην οργανωμένη κοινωνία. Το θέμα μας είναι επίκαιρο αλλά και πρακτικό. Αναφέρεται σε προβλήματα, επιλογές και διλήμματα της καθημερινής ζωής. Για να εξετάσουμε καλύτερα το θέμα μας θα πρέπει να σταθούμε λίγο στους δυο βασικούς όρους που χρησιμοποιούμε: Χριστιανός και πολίτης. Η λέξη Χριστιανός αναφέρεται μόνο τρεις φορές μέσα στην Καινή Διαθήκη. Όμως δίκαια καθιερώθηκε και επικράτησε παγκόσμια. Είναι όρος περιεκτικός και απόλυτα εκφραστικός. Ήταν στην Αντιόχεια όπου «για πρώτη φορά ονομάστηκαν οι μαθητές του Ιησού «Χριστιανοί» (Πρ. 11:26). Είναι ένας τίτλος τιμής. Στρατιώτες και ακόλουθοι του Ιησού Χριστού και μέλη της οικογένειάς Του, της Εκκλησίας Του. Ήταν ο ζήλος και ο ενθουσιασμός των πιστών στην Εκκλησία της Αντιόχειας; Ήταν η αφοσίωσή τους στις αρχές του Ευαγγελίου; Ήταν η ολοκληρωτική προσήλωσή τους στον Κύριο Ιησού Χριστό; Όποιος κι αν ήταν ο λόγος δίκαια ονομάστηκαν Χριστιανοί.

Επρόκειτο για μια Εκκλησία ζωντανή που, με την ακούραστη διακονία των Αποστόλων Βαρνάβα και Σαύλου, ακτινοβόλουσε το φως του Χριστού σ' όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Ο διαχωρισμός σε Ιουδαίους και Εθνικούς είχε πλέον ξεπεραστεί. Όλοι μαζί αποτελούσαν ένα σώμα με κεφαλή τον Ιησού Χριστό. «Χριστιανός», ένας τίτλος τιμής που όμως συνεπάγεται σταθερή και μόνιμη υποχρέωση υποταγής στους νόμους του Χριστού. Και το ερώτημα προβάλλει στον καθένα μας ξεχωριστά: Τι είδους Χριστιανοί είμαστε; Τιμούμε το όνομα του Χριστού στο περιβάλλον μας; Ακολουθούμε το παράδειγμα του Χριστού στην καθημερινή μας ζωή; Και ο δεύτερος όρος «πολίτης» σημαίνει κάτοχος ιθαγένειας, μέλος της πολιτείας. Το παράδοξο με τον Χριστιανό είναι ότι ζει και κινείται ταυτόχρονα σε δυο σφαίρες: Από τη μια μεριά είναι πολίτης της Ουράνιας πολιτείας, «εστέ συμπολίται των αγίων και οικείοι του Θεού» (Εφ. 2:19), και έχει ως γνώμονα της ζωής του το θέλημα του Ουράνιου Πατέρα, κι από την άλλη μεριά είναι πολίτης μέσα στην κοινωνία και στο κράτος όπου ζει. Πως θα συμβιάσει τις δυο ιδιότητες, ποιους κανόνες θ' ακολουθήσει; Θα διακρίνουμε τρεις τομείς μέσα στους οποίους ο Χριστιανός νέος, ως πολίτης του κράτους, καλείται ν' αναλάβει τις υποχρεώσεις του και να διεκδικήσει τα προνόμια και τα δικαιώματά του.

Α. Υποταγή στην εξουσία. Ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Κάθε άνθρωπος οφείλει να υποτάσσεται στις ανώτερες εξουσίες, γιατί δεν υπάρχουν εξουσίες παρά από τον Θεό. Κι αυτές οι εξουσίες που υπάρχουν έχουν τεθεί από τον Θεό. Έτσι, λοιπόν, όποιος αντιτάσσεται στην εξουσία, αντιστέκεται στην τάξη που έβαλε ο Θεός. Κι όσοι αντιστέκονται είναι οι ίδιοι υπεύθυνοι για την τιμωρία τους. Οι άρχοντες δεν προκαλούν φόβο σ' όποιον κάνει το καλό, αλλά σ' όποιον κάνει το κακό. Θέλεις εσύ να μη φοβάσαι την εξουσία; Κάνε το καλό, και θα σε επαινέσει η εξουσία, γιατί είναι στην υπηρεσία του Θεού για το καλό σου. Αν όμως κάνεις το κακό, να φοβάσαι, γιατί η εξουσία δεν κρατάει χωρίς λόγο το σπαθί. Τον Θεό υπηρετεί και γίνεται όργανο της οργής του, για να τιμωρήσει όποιον κάνει το κακό. Πρέπει, λοιπόν, να υποτάσσετε, όχι μόνο για ν' αποφύγετε την οργή της εξουσίας, αλλά και γιατί αυτό επιβάλλεται από τη συνείδησή σας. Γι' αυτό να πληρώνετε τους φόρους, αφού οι άρχοντες, που φροντίζουν για την είσπραξή τους, είναι υπηρέτες του Θεού. Ν' αποδίδετε σε όλους ό,τι τους οφείλετε: το φόρο και το δασμό σ' όποιον οφείλετε φόρο και δασμό, το σεβασμό και την τιμή σ' όποιον οφείλετε σεβασμό και τιμή» (Ρωμ. 13:1-7). Από πρώτη ματιά το κείμενο αυτό προκαλεί κατάπληξη. Ο Απ. Παύλος συνιστά απόλυτη υποταγή από μέρους του Χριστιανού στην κρατική εξουσία. Αλλά στην πραγματικότητα αυτή είναι η εντολή που διατυπώνεται σ' ολόκληρη την Κ. Διαθήκη. Στην Α' Επιστολή προς τον Τιμόθεο διαβάζουμε: «Παρακαλώ πρώτα απ' όλα να κάνετε δεήσεις, προσευχές, παρακλήσεις, ευχαριστίες για όλους τους ανθρώπους, για τους κυβερνήτες και για όλους εκείνους που ασκούν εξουσία, ώστε να ζούμε ήρεμα και ειρηνικά με ευσέβεια κι ευπρέπεια από κάθε άποψη» (Α' Τιμ. 2:1,2). Στον συνεργάτη του, τον Τίτο, ο Απ. Παύλος δίνει τη συμβουλή: «Να θυμίζεις στους πιστούς να υποτάσσονται στους άρχοντες και σ' αυτούς που ασκούν εξουσία, να πειθαρχούν, να είναι έτοιμοι για κάθε καλό έργο» (Τίτ. 3:1). Κι ο Απ. Πέτρος βρίσκεται στην ίδια γραμμή: «Να υπακούτε λοιπόν σε κάθε ανθρώπινη εξουσία, για χάρη του Κυρίου είτε είναι ο αυτοκράτορας, επειδή είναι ο ανώτατος άρχοντας είτε οι τοπικοί διοικητές, επειδή είναι σταλμένοι απ' αυτόν για να τιμωρούν τους κακοποιούς και να επαινούν αυτούς που κάνουν το καλό. Αυτό είναι το θέλημα του Θεού: Να αποστομώνετε με τις καλές σας πράξεις την άγνοια των

ανόητων ανθρώπων. Καθώς είστε ελεύθεροι, μη χρησιμοποιείτε την ελευθερία σαν πρόσχημα για να σκεπάζετε την κακία, αλλά να ζείτε σαν δούλοι του Θεού. Όλους να τους τιμάτε. Να αγαπάτε τους αδερφούς σας χριστιανούς. Να σέβεστε τον Θεό. Να τιμάτε τον αυτοκράτορα» (Α' Πέτρ. 2:13-17). Από τις περικοπές αυτές φαίνεται καθαρά το καθήκον όλων μας για υποταγή στις ανώτερες εξουσίες. Οι Απόστολοι μιλούν βέβαια με τα μέτρα και τις συνθήκες εκείνου του καιρού. Όμως μας δίνεται η δυνατότητα να τα μεταφέρουμε στην εποχή μας. Αν μάλιστα σκεφθούμε ότι οι προτροπές των Αποστόλων δόθηκαν σε πολύ πιο δύσκολες περιστάσεις, ενώ βρίσκονταν κάτω από το Ρωμαϊκό ζυγό, μπορούμε καλύτερα να τις αντιληφθούμε και να τις εφαρμόσουμε στις μέρες μας. Η υποταγή στις ανώτερες εξουσίες περιλαμβάνει την απαραίτητη τιμή που οφείλουμε στους άρχοντές μας είτε της κρατικής εξουσίας είτε της τοπικής αυτοδιοίκησης, το σεβασμό και την εκτίμηση και την εκτέλεση των διαταγμάτων τους εφόσον βρίσκονται στα νόμιμα πλαίσια.

Ήταν ο Κύριος Ιησούς που πρώτος διακήρυξε: «Απόδοτε ουν τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ» (Ματθ. 22:21). Η υποταγή στους άρχοντες δε σημαίνει και υποταγή της συνείδησής μας. Οι συνειδήσεις μας είναι συντονισμένες στη γραμμή και στο θέλημα του Θεού. Όταν πρόκειται για θέματα της πίστης μας και της Εκκλησίας του Χριστού μπορούμε και θα πρέπει να έχουμε το θάρρος, μαζί με τους Αποστόλους, να πούμε: «Πιο πολύ πρέπει να υπακούμε στον Θεό παρά στους ανθρώπους» (Πρ. 5:29). Οι Απ. Πέτρος και Παύλος είχαν σοβαρό λόγο να τονίζουν το καθήκον των Χριστιανών να υποτάσσονται στους άρχοντες. Οι Χριστιανοί είχαν κατηγορηθεί από την αρχή ως εχθροί της δημόσιας τάξης, ως επαναστάτες, ότι αναστάτωσαν ολόκληρη τη οικουμένη. Εξάλλου, ο Ίδιος ο Ιησούς είχε κατηγορηθεί μπροστά στον Πιλάτο ότι επεδίωκε την ανατροπή της εξουσίας, παρ' όλο που ο Ιησούς δήλωνε πως η βασιλεία Του δεν είναι απ' αυτό τον κόσμο. Δεν είναι περίεργο επομένως ότι και οι ακόλουθοι του Χριστού κατηγορούνται ως ταραχοποιοί σ' όλους τους αιώνες. Γιατί πρέπει να υποτασσόμαστε στις ανώτερες εξουσίες; Ο Απ. Παύλος προβάλλει δυο επιχειρήματα:

α. «για την οργή». Οι άρχοντες έχουν στα χέρια τους την εξουσία. Η αποστολή τους είναι να εφαρμόζουν τους νόμους και να τιμωρούν τους παραβάτες. Όταν κάποιος αντιστέκεται στους άρχοντες, βάζει σε κίνδυνο ό,τι πιο πολύτιμο έχει σ' αυτό τον κόσμο, τη ζωή του. Ο Χριστιανός οφείλει να είναι τυπικός, σωστός και νομοταγής πολίτης. Η συμμετοχή των Χριστιανών σε διαμάχες και σε επαναστάσεις είναι αδιανόητη. Είναι αντίσταση κατά της αρχής κι εκτός του ότι δίνει το χειρίστο παράδειγμα, θα λογοδοτήσει στον Θεό. Όμως αυτό το επιχείρημα ο Απ. Παύλος το θεωρεί ασθενικό. Ο κυριότερος λόγος είναι:

β. «διά την συνείδησιν». Αυτή η τοποθέτηση κάνει την υποταγή στους άρχοντες πολύ σημαντική, υποταγή για χάρη του Θεού. Ο Απ. Παύλος δε δέχθηκε ποτέ ότι ήταν αιχμάλωτος των ανθρώπων. Η υποταγή του στη Ρωμαϊκή εξουσία στηριζόταν στην πεποίθηση και στη βεβαιότητά του ότι βρισκόταν μέσα στο θέλημα του Θεού. Γι' αυτό το λόγο διακήρυττε ότι ήταν «δέσμιος του Ιησού Χριστού». Ο Θεός, ο οποίος είναι Κυρίαρχος του κόσμου, επέτρεψε τα δεσμά. «Ο Ύψιστος είναι κυρίαρχος όλων των ανθρώπινων βασιλείων. Σ' όποιον αυτός θέλει τα δίνει και τον πιο ταπεινό από τους ανθρώπους τον κάνει κυρίαρχο πάνω στους άλλους» (Δαν. 4:14).

Ο θεσμός του κράτους είναι ένα δείγμα της σοφίας, της δύναμης και της αγαθότητας του Θεού στην διακυβέρνηση της ανθρωπότητας. Η κατάργηση του κράτους σημαίνει ακυβερνησία και χάος. Πολλά πράγματα τα θεωρούμε αυτονόητα όμως δεν είναι. Το έλεος και η σοφία του Θεού μάς τα χορηγούν. Είναι πολλά τα προνόμια που απολαμβάνουμε ως πολίτες του κράτους:

- Στην πολιτεία οφείλουμε την ασφάλεια και την προστασία μας. Η οργανωμένη πολιτεία είναι ένα σύνολο ανθρώπων που αποφάσισαν να μείνουν ενωμένοι με κάποιους δεσμούς, και συμφώνησαν να τηρούν ορισμένους νόμους. Χωρίς την πολιτεία, τους νόμους και την αμοιβαία τήρησή τους, θα βρισκόμασταν μέσα σε μια ζούγκλα. Υπάρχουν βέβαια περιπτώσεις κατάχρησης εξουσίας και συχνά μη απόδοσης δικαιοσύνης από τα δικαστήρια. Όμως, και οι πιο άδικοι και τυραννικοί άρχοντες του κόσμου δεν έχουν περισσότερη εξουσία από εκείνη που τους έδωσε ο Θεός. Όταν ο άδικος κυβερνήτης και κριτής, ο Πόντιος Πιλάτος, θέλησε να καυχηθεί μπροστά στον Ιησού για την εξουσία του, και μίλησε σκληρά στον Κύριο, προσέξετε τη στιχομυθία: «Του λείει ο Πιλάτος: «Σ' εμένα δεν αποκρίνεσαι; Δεν ξέρεις πως έχω εξουσία να σε σταυρώσω, όπως έχω και εξουσία να σε αφήσω ελεύθερο;» Ο Ιησούς του αποκρίθηκε: «Δε θα είχες καμία εξουσία πάνω μου, αν δε σου είχε δοθεί από τον Θεό» (Ιωάν. 19:10,11).
- Στην πολιτεία οφείλουμε μεγάλο εύρος υπηρεσιών κοινής ωφέλειας που ατομικά δε θα είχαμε τη δυνατότητα ν' απολαμβάνουμε. Σκεφθήκατε ποτέ πως θα ήταν η ζωή μας αν δεν υπήρχε ηλεκτροδότηση, ύδρευση, αποχέτευση, οδικό δίκτυο, συστήματα επικοινωνιών; Όλα αυτά και πολλά άλλα τα απολαμβάνουμε χάρη στην ύπαρξη και στη λειτουργία του κράτους. Ως πολίτες του κράτους έχουμε πολλά προνόμια και δικαιώματα. Και μόνο η αίσθηση και η σιγουριά πως έχουμε πατρίδα, είναι πολύ σημαντικό γεγονός. Πριν κάποια χρόνια

βρεθήκαμε στη Βουλγαρία και συναντήσαμε εκεί κάποιους γνωστούς μας από το χωριό μου, την Προσοτσάνη Δράμας. Οι άνθρωποι αυτοί στη διάρκεια της κατοχής είχαν συνεργασθεί με τους Βουλγάρους κατακτητές. Με την απελευθέρωση αναγκάστηκαν να φύγουν στη Βουλγαρία για ν' αποφύγουν τις διώξεις. Η Ελλάδα τους θεωρούσε φυγάδες και τους στέρησε την Ελληνική ιθαγένεια, και η Βουλγαρία δεν τους αναγνώριζε ως υπηκόους της. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν απάτριδες και ήταν πραγματικά δυστυχημένοι.

- Δεν είναι λογικό ν' απολαμβάνουμε όλα τα προνόμια και τα δικαιώματα ως πολίτες του κράτους και ν' αποφεύγουμε τις υποχρεώσεις μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αντίδρασή μας όταν έρθει το εκκαθαριστικό της Εφορίας και καλούμαστε να πληρώσουμε τους φόρους. Δυσανασχετούμε, παραπονούμαστε και προσπαθούμε πως ν' αποφύγουμε την πληρωμή τους. Ασφαλώς δεν αρμόζει τέτοια αντίδραση σε Χριστιανό. Αναμφίβολα γίνονται αδικίες και υπάρχουν ανισότητες στην κατανομή των οικονομικών βαρών, όμως υπήρξαν πάντοτε καθώς ζούμε μέσα στον κόσμο της αδικίας. Ο Κύριός μας και ο Πέτρος πλήρωσαν δασμό χωρίς να ήταν υποχρεωμένοι, για να μη σκανδαλίσουν τους εισπράκτορες του φόρου (Ματθ. 17:24,27). Ο Χριστιανός τιμά τον Κύριο όταν είναι νομοταγής και υποδειγματικός πολίτης. Το ιδεώδες θα ήταν αν όλοι οι άνθρωποι ήταν ενωμένοι μεταξύ τους με την αγάπη του Χριστού και αναγνώριζαν Κύριο και Αρχηγό τους τον Ιησού Χριστό. Τότε δε θα χρειαζόταν το κράτος ούτε οι νόμοι της πολιτείας. Αυτό όμως δε συμβαίνει. Η αποστασία από τον Θεό και η αμαρτία είναι τα χαρακτηριστικά του κόσμου μας. Οι Απόστολοι βλέπουν την πολιτεία σαν ένα όργανο στα χέρια του Θεού για να διατηρεί την τάξη και να εμποδίζει το χάος. Οι άρχοντες και οι κρατικοί λειτουργοί παίζουν το ρόλο τους στο μεγάλο αυτό έργο.

Άσχετα αν το γνωρίζουν ή όχι εκτελούν το έργο του Θεού και καθήκον μας είναι να τους βοηθήσουμε, όσο περνάει από το χέρι μας.

Β. Πρότυπο στην εργασία. «Πήρε, λοιπόν, ο Κύριος ο Θεός τον άνθρωπο και τον έβαλε μέσα στον κήπο της Εδέμ για να τον καλλιεργεί και να τον προσέχει» (Γέν. 2:15). Αν για τον φυσικό άνθρωπο η εργασία είναι νόμος, για το Χριστιανό θα πρέπει να είναι αληθινή ευχαρίστηση. Φαίνεται παράδοξο όμως δεν πρέπει να μας διαφεύγει πως ο Δημιουργός έδωσε στον Αδάμ την εργασία για να συμπληρώσει την ευτυχία του. Η ομορφιά του παραδείσου δε θα ήταν αρκετή αν έμενε αδρανής. Βασική προϋπόθεση βέβαια είναι να δεχθούμε ο καθένας μας την εργασία του ως κλήση και αποστολή από τον Θεό. Εργάτες και εργοδότες, υπάλληλοι και προϊστάμενοι έχουμε αμοιβαίες ευθύνες. Έχουμε βέβαια δικαιώματα αλλά και υποχρεώσεις. Έχουμε προνόμια αλλά και καθήκοντα. Ολόκληρη η ζωή μας βρίσκεται μπροστά στον Κύριο. Κάθε σχέση μας πρέπει να υπαγορεύεται από την πεποίθηση ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο άορατος αλλά ο μόνιμος παρών. Ο Λόγος του Θεού μας δίνει σαφή οδηγία: «Όποια εργασία κάνετε να την κάνετε με την καρδιά σας, σαν να δουλεύετε για τον Κύριο κι όχι για τους ανθρώπους. Ξέρετε καλά ότι θα πάρετε από τον Κύριο ως ανταμοιβή σας την κληρονομία της βασιλείας του. Γιατί στην πραγματικότητα ο Κύριος τον οποίο υπηρετείτε είναι ο Χριστός» (Κολ. 3:23,24).

α. Η εργατικότητα, το πρώτο γνώρισμα του Χριστιανού εργαζόμενου. Η αδράνεια δεν ταιριάζει στον συνειδητό Χριστιανό. Αντίθετα, καθημερινή εργασία με ησυχία και αποδοτικότητα είναι εκείνο που περιμένει ο Ιησούς Χριστός από τον καθένα μας. Οτιδήποτε συμβαίνει γύρω μας, άσχετα με τις συνθήκες που επικρατούν, καλούμαστε με την εργατικότητά μας να δείξουμε στους γύρω μας την ομορφιά της Χριστιανικής ζωής. Αδρανείς και άχρηστοι πολίτες είναι δυσφήμιση στο όνομα του Χριστού. Το δένδρο γνωρίζεται από τους καρπούς του και η θρησκεία από το είδος των ανθρώπων που παράγει. Ο Απ. Παύλος, γράφοντας στους Χριστιανούς της Θεσσαλονίκης, ασχολείται εκτεταμένα μ' αυτό το θέμα. Οι σκέψεις ότι ο Χριστός έρχεται και η ζωή σ' αυτό τον κόσμο πλησιάζει στο τέλος της, δεν μπορούν να σταθούν ως δικαιολογία για μια αδρανή και αργόσχολή ζωή. Η ήσυχη και χρήσιμη εργασία είναι το καλύτερο πιστοποιητικό μας για τη βασιλεία του Χριστού. Ο Απ. Παύλος είναι σαφής και κατηγορηματικός και μας δίνει τον χρυσό κανόνα της εργασίας: «Όποιος δεν θέλει να εργάζεται, αυτός να μη τρώει κιόλας» (Β' Θεσ. 3:10). Εξάλλου έχουμε το ύψιστο παράδειγμα του Κυρίου μας που διακήρυξε: «Ο Πατέρας μου εξακολουθεί να εργάζεται ως τώρα, γι' αυτό κι εγώ εργάζομαι» (Ιωάν. 5:17).

β. Η επιμέλεια, είναι τόσο σπάνιο είδος. Αντίθετα η βιασύνη και η προχειρότητα συχνά μας χαρακτηρίζουν σ' όλες τις δραστηριότητές μας. Μας λείπει ο προγραμματισμός, η σωστή και συστηματική δράση, και το αποτέλεσμα είναι συχνά φτωχό, ανάλογο με τη δική μας επιπολαιότητα. Η επιμέλεια, η συνεχής και προσεκτική εργασία, η αγάπη για το αντικείμενο με το οποίο ασχολούμαστε έχει θαυμαστά αποτελέσματα. «Είδες άνθρωπο επιδέξιο στα έργα του; Αυτός θα παρουσιαστεί μπροστά σε βασιλιάδες, όχι μπροστά σε τιποτένιους» (Παρ. 22:29).

γ. Η τιμότητα, είναι ένα ακόμη απαραίτητο στοιχείο του Χριστιανού στην εργασία του. Αν θέλουμε ειλικρινά να φαίνεται το φως του Χριστού στην καθημερινή μας ζωή, θα πρέπει να μας χαρακτηρίζει η τιμότητα και η αξιοπιστία. Στα χρόνια του ευσεβή βασιλιά Ιωσία, όταν επισκευαζόταν ο ναός του Σολομώντος, ο Λόγος του Θεού

επαινεί τους εργάτες τονίζοντας ότι : «ειργάζοντο οι άνδρες εν πίστει» (Β' Χρον.34:12). Μέσα σε μια κοινωνία που θεωρεί εξυπνάδα την απάτη και το ψέμα δεν είναι εύκολο να κρατήσει κάποιος την ακεραιότητά του. Είναι τόσο εύκολο να παρασυρθούμε από το πλήθος, από το φρόνημα του κόσμου και να νομίσουμε ότι ενεργούμε σωστά. Κάποιοι συμβιβασμοί, κάποιες μικρές παρανομίες, πάντοτε έτσι μας μπλέκει ο εχθρός. Όμως στη συνέχεια ο δρόμος γίνεται τρομερά ολισθηρός. Η ευσυνειδησία και η ευθύτητα ήταν πάντοτε τα στολίδια των γνήσιων ανθρώπων του Θεού. Γιατί να λείψουν στις μέρες μας; Το συμφέρον, η ιδιοτέλεια, ο αθέμιτος ανταγωνισμός δεν ταιριάζουν με την ιδιότητα του Χριστιανού εργαζόμενου. Προσβάλλουν τον Κύριό μας. Ο εγωισμός και η υπερηφάνεια δυσκολεύουν την προσαρμογή μας και δημιουργούν σοβαρά προβλήματα στις σχέσεις μας. Είναι τόσο σπάνιο το είδος του ανθρώπου που, όπως λέει ο Απ. Παύλος, να έχει σωστή ιδέα για τον εαυτό του: «Με τη χάρη του Θεού, που μου δόθηκε, ως απόστολος απευθύνομαι στον καθένα από σας και σας λέω: μη φρονείτε για τον εαυτό σας παραπάνω απ' ότι πρέπει να φρονείτε, αλλά να σας διακρίνει η μετριοφροσύνη και η σύνεση» (Ρωμ. 12:3).

Κι ένα καίριο ερώτημα που συχνά μας απασχολεί: Ποια είναι η θέση του Χριστιανού εργαζόμενου απέναντι στην απεργία; Προσωπικά δεν απήργησα ποτέ. Για μένα είναι θέμα συνείδησης. Λόγω της απασχόλησής μου στην Κλινική Ιατρική, λόγω της άμεσης σχέσης μου με τους ασθενείς, αισθάνομαι πως δεν έχω το δικαίωμα να συμμετέχω σε απεργιακή κινητοποίηση. Ασφαλώς αυτό αποτελεί προσωπική μου άποψη και επιλογή και δεν μπορώ να το συστήσω ως κανόνα. Μια απεργία μπορεί να είναι νόμιμη. Όμως, ως Χριστιανοί θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, γιατί οι περισσότερες απεργίες υποκινούνται από κομματικές ή άλλες, άσχετες με τη υγεία, σκοπιμότητες.

Γ. Συμμετοχή στην κοινωνία. Ένα από τα αιτήματα Του Κυρίου μας στην Αρχιερατική Του προσευχή είναι: «Σε παρακαλώ, όχι να τους πάρεις από τον κόσμο, αλλά να τους προστατέψεις από το διάβολο» (Ιωάν. 17:15).

Ο Κύριος Ιησούς ποτέ δεν υποστήριξε τον μοναχισμό και την απομάκρυνση των μαθητών Του από την κοινωνία. Αντίθετα, το θέλημά Του είναι να είμαστε το αλάτι της γης και το φως του κόσμου (Ματθ. 5:13,14). Στην καθημερινή μας ζωή να φαίνονται τα χαρακτηριστικά του Κυρίου μας. Το φως του ζωντανού παραδείγματος ν' ακτινοβολεί στο περιβάλλον μας. «Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς κι επιφυλάξεις, για να γίνετε άφοβοι και ολοκληρωμένοι, παιδιά του Θεού αγνά, ανάμεσα σε ανθρώπους κακούς και διεφθαρμένους. Ανάμεσά τους να λάμπετε σαν αστέρια στον κόσμο, μένοντας σταθεροί στο ευαγγέλιο που δίνει ζωή» (Φιλ. 2:14-16).

Συχνά υποστηρίζεται στους κύκλους μας η άποψη ότι ο Χριστιανός ασχολείται μόνο με τα πνευματικά και δεν έχει καμιά σχέση με τα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα. Μια τέτοια τοποθέτηση δεν είναι βιβλική. Ο Θεός ενδιαφέρεται για τον άνθρωπο ως σύνολο κι όχι μόνο για τις πνευματικές του ανάγκες. Οι άγιοι άνθρωποι του Θεού, σ' όλους τους αιώνες που προηγήθηκαν, υπηρέτησαν τη γενιά τους συμμετέχοντας ενεργά σ' όλα τα προβλήματα της εποχής τους. Ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε, είναι «Πατέρας για τα ορφανά και βοηθός στις χήρες... Οι ταπεινοί κοιτάζετε και χαρείτε! Σεις που ζητάτε τον Θεό ας πάρει θάρρος η καρδιά σας! Άκουσε ο Κύριος τους φτωχούς και τους φυλακισμένους του δεν καταφρόνησε» (Ψαλμ. 68:6,69:33,34). Δεν είναι αδιάφορος ο Θεός κι επομένως ούτε οι αληθινοί μαθητές του Χριστού για το γεγονός ότι καταδυναστεύονται οι φτωχοί και καταθλίβονται τα ορφανά και οι χήρες. Ο προφήτης Αββακούμ κράζει στον Κύριο: «Ως τότε, Κύριε, θα σου φωνάζω για βοήθεια, κι εσύ δε θα με ακούς; Σου κράζω για την αδικία που επικρατεί, μα εσύ δεν επεμβαίνεις! Γιατί κάνεις να βλέπω τόση ανομία; Γιατί παρατηρείς τη δυστυχία χωρίς να κάνεις τίποτα; Καταστροφή και βία με τριγυρίζουν, παντού φιλονικίες και διαμάχες. Οι νόμοι μοιάζουν αδρανείς, επικρατεί η αδικία. Ο ασεβής δικαιώνεται σε βάρος του αθώου. Οι αποφάσεις των δικαστών είναι διεστραμμένες» (Αβ.1:2-4). Πόσο επίκαιρες και για τη δική μας εποχή οι διαπιστώσεις του προφήτη Αββακούμ, και διαχρονικά τα ερωτηματικά που διατυπώνει στην προσευχή του! Συνοψίζει τα πιο χαρακτηριστικά κοινωνικά προβλήματα όλων των εποχών. Τον Ιερεμία μάλιστα απασχόλησαν και πολιτικά ζητήματα και θέματα εξωτερικής πολιτικής. Αντιτάχθηκε στη συμμαχία του βασιλείου του Ιούδα με την Αίγυπτο εναντίον των Βαβυλωνίων. Μάλιστα συμβούλευε το βασιλιά Σεδεκία να μην παραβεί τη συνθήκη που είχε υπογράψει και να μείνει υποταγμένος στον Ναβουχοδονόσορα για το καλό της χώρας και της οικογένειάς του. Για το λόγο αυτό ο Ιερεμίας κατηγορήθηκε για προδοσία, φυλακίστηκε, ταλαιπωρήθηκε και βασανίστηκε. Εδώ προβάλλει ένα ακόμη ερώτημα: Μπορεί ο Χριστιανός να μετέχει στην πολιτική; Η απάντηση δεν είναι εύκολη. Οι περισσότεροι Χριστιανοί αμφισβητούν την ορθότητα της ενεργού συμμετοχής στην πολιτική. Το κυριότερο επιχείρημα είναι πως η πολιτική αποτελεί ένα βρώμικο παιχνίδι, και ασφαλώς δεν έχουν άδικο. Η αλήθεια διαστρέφεται συχνά για χάρη των κομματικών επιδιώξεων και συμφερόντων. Υπάρχει συχνά αθέμιτος ανταγωνισμός και συμβιβασμοί συνειδήσεων. Όμως, τι δεν είναι βρώμικο στην ανθρώπινη κοινωνία; Τα χρήματα, οι επιχειρήσεις, η διασκέδαση; Μπορεί ο Χριστιανός να μείνει έξω απ' όλα

αυτά; Πρέπει να μείνει απ' έξω; Αλλά γιατί να φοβόμαστε τον κόσμο; Η πολιτική έχει σχέση με τη ρύθμιση των υποθέσεων της δημόσιας ζωής, με θέματα εθνικά και διεθνή καθώς και με θέματα της τοπικής αυτοδιοίκησης. Κάποιος πρέπει ν' ασχοληθεί μ' αυτά τα θέματα. Είναι σωστό να τ' αφήνουμε στα χέρια των απίστων ολοκληρωτικά; Είναι σοφό να παραδίδουμε τη δημόσια ζωή στα χέρια του Διαβόλου; Δε θα ήταν καλό στη νομοθετική εξουσία να υπάρχουν και Χριστιανοί; Κάποιοι άδικοι νόμοι θα είχαν καταργηθεί, κάτι καλό και Χριστιανικό θα μπορούσε να περάσει στη νομοθεσία. Είναι τόσα πολλά τα προβλήματα της κοινωνίας μας που η σοφή συμμετοχή κάποιων Χριστιανών είναι ενδεχόμενο να προωθούσε σωστές λύσεις. Δεν είναι βέβαια εύκολη υπόθεση αλλά, αν ο Θεός θέλει, μπορεί ν' ανοίξει το δρόμο. Γιατί να είμαστε διστακτικοί; Ασφαλώς το πρωταρχικό πρόβλημα της κοινωνίας μας είναι η αμαρτία και η λύση του βρίσκεται στη σωτηρία των ατόμων που προσφέρει ο Χριστός. Αυτό πρέπει να είναι το κύριο μέλημά μας, να παρουσιάζουμε με έργο και λόγο το Ευαγγέλιο του Χριστού. Αν όμως ο Θεός θελήσει ν' ανεβούμε σε κάποιο υψηλότερο επίπεδο της κοινωνίας, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τη θέση μας για τη δόξα του Θεού και για το καλό πρώτα των αγίων και φυσικά όλων των συνανθρώπων μας. Για τον Ιωσήφ, τον από Αριμαθαίας, συχνά αναφέρουμε ότι ήταν πλούσιος και δάνεισε τον τάφο του στον Ιησού. Ο Λόγος του Θεού όμως αναφέρει σημαντικά χαρακτηριστικά του: «ήταν ένα αξιοσέβαστο μέλος του συνεδρίου» (Μάρκ. 15:43), «άνθρωπος καλοκάγαθος και δίκαιος, αυτός δεν ήταν σύμφωνος με τη γνώμη και τις πράξεις των Ιουδαίων» (Λουκ. 23:50,51). Μέσα στους πολλούς φανατισμένους, άδικους και ανέντιμους βουλευτές του Ιουδαϊκού συνεδρίου, μια φωνή ακούγεται υπέρ του Ιησού.

Κι ένα τελευταίο ερώτημα: Ποια είναι η θέση του Χριστιανού απέναντι στις διασκεδάσεις; Είναι όλες οι μορφές διασκέδασης αμαρτωλές; Ένας εξαιρετικός Χριστιανός και Μεταρρυθμιστής, ο John Wesley, σκόπιμα απέκλειε όλα τα παιχνίδια και τις ψυχαγωγίες από τα προγράμματα των σχολείων του. Ορισμένοι από εμάς τους μεγαλύτερους ανατραφήκαμε κάτω από τέτοιους ή περίπου τέτοιους κανόνες. Όμως ποια είναι «η χρυσή τομή»; Σήμερα οι τρόποι και τα μέσα διασκέδασης και ψυχαγωγίας έχουν πολλαπλασιαστεί. Οι πειρασμοί είναι πολλοί και η εγκράτεια των Χριστιανών, όχι μόνο η σεξουαλική, έχει τρομερά παρεξηγηθεί. Ορισμένες μορφές διασκέδασης είναι αναμφίβολα απορριπτέες γιατί, όπως γράφει ο Απ. Παύλος: «Γι' αυτά που κάνουν εκείνοι στα κρυφά, είναι ντροπή ακόμα και να μιλάμε» (Εφ. 5:12). Η θέση του Χριστιανού είναι λεπτή. Είναι θέμα πνευματικής ισορροπίας. Η ανάπαυση, η χαλάρωση και η αναζωογόνηση έχουν ασφαλώς τη θέση τους στη ζωή του Χριστιανού. Ο Κύριος Ιησούς καλωσορίζοντας τους μαθητές Του μετά από μια κοπιώδη και καρποφόρα περιοδεία τους, τούς καλεί: «Ελάτε σε μια ερημική τοποθεσία μόνοι σας, για ν' αναπαυθείτε λίγο». Κι αυτό γιατί ήταν πολλοί αυτοί που πηγαينوέρχονταν, κι ο Ιησούς και οι μαθητές δεν είχαν χρόνο ούτε για φαγητό» (Μάρκ. 6:31).

Είναι ανάγκη να ξεφεύγουμε από τη μονοτονία και τη ρουτίνα αλλά ψυχαγωγία με την σωστή έννοια του όρου: Περίπατος, αθλητισμός, μια καλή μουσική, η υμνωδία, η συντροφιά με αγαπητά πρόσωπα, η επικοινωνία με τους αγίους είναι θαυμάσιες ευκαιρίες αναψυχής. Υποταγή στην εξουσία, πρότυπο στην εργασία και συμμετοχή στην κοινωνία είναι οι τρεις πλευρές της Χριστιανικής ζωής. Μια πορεία μέσα από προβλήματα, δυσκολίες και αντιπαραθέσεις που μόνο με την παρουσία του Ιησού Χριστού και την οδηγία του Αγίου Πνεύματος γίνεται όμορφη και νικηφόρα για τη δόξα του Θεού. «Προσέχετε, λοιπόν, καλά, πώς ζείτε. Μη ζείτε ως ασύνετοι αλλά ως συνετοί. Να χρησιμοποιείτε σωστά το χρόνο σας, γιατί ζούμε σε πονηρούς καιρούς. Γι' αυτό μην είστε άφρονες, αλλά ν' αντιλαμβάνεστε τι θέλει ο Κύριος από σας» (Εφ. 5:15-17).

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 20^ο Ανοιχτάτικο Συνέδριο Νεολαίας στη Λεπτοκαρύ Πιερίας, την 20^η Απριλίου 1996.

Γιατί υπάρχουν αρρώστιες;

«Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες; Γιατί στέκεις μακριά και δε με σώζεις; Γιατί τα λόγια της κραυγής μου δεν ακούς; Θεέ μου, σου κράζω όλη τη μέρα, μα εσύ δεν αποκρίνεσαι. Φωνάζω και τη νύχτα, μα να ησυχάσω δεν μπορώ» (Ψαλμ. 22:2,3). Είναι προαιώνιο και έντονα βασανιστικό το ερώτημα: Γιατί υπάρχουν αρρώστιες, γιατί κυριαρχεί ο πόνος και ο στεναγμός, γιατί υπάρχουν δάκρυα, θάνατος, πένθος; Το ερώτημα προβάλλει μπροστά μας κάθε φορά που θα συμβεί κάποιο δυσάρεστο γεγονός στο στενό ή και στον ευρύτερο κύκλο μας. Είμαστε παιδιά του Θεού, είμαστε αναμφίβολα οι εκλεκτοί Του. Μας κάλεσε και μας έσωσε με τη θυσία του Ιησού Χριστού. Μας έδωσε τη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής και της μακαριότητας στην ένδοξη παρουσία Του στον Ουρανό. Πολύ συχνά έχουμε την αίσθηση πως, επειδή βρισκόμαστε από τη μεριά του Θεού, δεν πρόκειται να συναντήσουμε καμιά δυσκολία στο διάβα μας. Όμως η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Ο Κύριος Ιησούς μας προειδοποίησε: «Αυτά σας τα είπα, ώστε ενωμένοι μαζί μου να έχετε ειρήνη. Ο κόσμος θα σας κάνει να υποφέρετε. Αλλά εσείς να 'χετε θάρρος, γιατί εγώ τον έχω νικήσει τον κόσμο» (Ιωάν. 16:33). Με άλλα λόγια, σ' αυτό τον κόσμο πρέπει να περιμένουμε θλίψεις. Και ο Απ. Παύλος στήριζε τους μαθητές και τους πρότρεπε να μένουν ακλόνητοι στην πίστη και τους δίδασκε ότι: «διά πολλών θλίψεων πρέπει να εισέλθωμεν εις την βασιλείαν του Θεού» (Πρ. 14:22). Αρρώστια ξαφνική και βαριά χτύπησε το σπίτι της Μαρίας και της Μάρθας, το σπίτι που τόσο συχνά φιλοξενούσε τον Κύριο. Ο αδελφός τους, ο Λάζαρος, είναι ασθενής. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης δεν μας δίνει λεπτομέρειες, όμως είναι φανερό πως η αρρώστια του Λάζαρου ήταν πολύ σοβαρή. Οι αδελφές στέλνουν στον Ιησού το μήνυμα: «Κύριε, ο αγαπημένος σου φίλος είναι άρρωστος» (Ιωάν. 11:3). Είναι αδύνατο να νιώσουμε την αγωνία των δυο γυναικών καθώς βλέπουν τον αδελφό τους να πεθαίνει, και ο Ιησούς δε φαίνεται στον ορίζοντα. Είναι φυσικό και αυθόρμητο το παράπονο που εκφράζουν μόλις συναντούν τον Ιησού: «Κύριε, αν ήσουν εδώ, δε θα πέθαινε ο αδερφός μου» (Ιωάν. 11:21,32). Βέβαια στην περίπτωση της Βηθανίας ακολούθησε η ανάσταση του Λάζαρου και ασφαλώς δοξάστηκε ο Θεός. Όμως αυτή η εξέλιξη δεν είναι ο κανόνας, είναι μάλλον η εξαίρεση. Η αρρώστια προσβάλλει τις Χριστιανικές οικογένειες όπως κι εκείνες που δε γνωρίζουν τον Θεό. Και το κακό και η θλίψη έρχονται συχνά ξαφνικά και απροσδόκητα. Το δυστύχημα, ο πυρετός, ο πόνος, η βαριά και ανίατη αρρώστια μάς προσβάλλουν και, σε ελάχιστο χρόνο, οι συνθήκες αλλάζουν ριζικά. Σκοτεινιάζει ο ουρανός και η θύελλα ξεσπά. Ανατρέπονται τα πάντα μέσα σε μια στιγμή. Αναρίθμητα ερωτηματικά ανεβαίνουν στις καρδιές μας και η θλίψη γίνεται βαριά και ασήκωτη. Είναι τότε που η δοκιμασία του Ιώβ γίνεται, εν μέρει τουλάχιστον, και δική μας εμπειρία. Γιατί υπάρχουν αρρώστιες; Η απάντηση δεν είναι καθόλου εύκολη. Θα προσπαθήσουμε να βρούμε κάποιο φως μέσα από το Λόγο του Θεού.

Μέσα από τις σελίδες της Αγίας Γραφής διαπιστώνουμε ότι ο Θεός προβαίνει σε ορισμένες ενέργειες ή επιτρέπει κάποια γεγονότα με συγκεκριμένο σκοπό. Μ' αυτή την έννοια διακρίνουμε τρία είδη κρίσης του Θεού μέσα στη Βίβλο.

Α. Η παγκόσμια κρίση, η πρώτη και η πιο βασική μορφή. Ο κόσμος και όλοι όσοι βρισκόμαστε μέσα σ' αυτόν, είμαστε κάτω από την κρίση του Θεού λόγω της αμαρτίας. Ως αποτέλεσμα της αμαρτίας του πρώτου ανθρώπου, ο κόσμος δεν είναι πλέον όμορφος κήπος της Εδέμ. Οι γυναίκες με πόνους γεννούν τα παιδιά τους και χρειάζεται σκληρός αγώνας για την καθημερινή επιβίωση (Γέν. 3). Και στο τέλος όλοι γηράσκουμε και πεθαίνουμε. «Μέσω ενός ανθρώπου μπήκε στον κόσμο η αμαρτία και μέσω της αμαρτίας ο θάνατος. Έτσι εξαπλώθηκε ο θάνατος σ' όλους τους ανθρώπους, γιατί όλοι αμάρτησαν... Ξέρετε, βέβαια, πως η κτίση υποτάχθηκε κι αυτή στη φθορά, όχι γιατί το ήθελε αλλά γιατί έτσι θέλησε αυτός που την υπέταξε. Έχει όμως την ελπίδα, κι αυτή ακόμα η κτίση, πως θ' απελευθερωθεί από την υποδούλωσή της στη φθορά, και θα μετάσχει στην ελευθερία που θ' απολαμβάνουν τα δοξασμένα παιδιά του Θεού. Ξέρουμε καλά ότι ως τώρα όλη η κτίση στενάζει και κραυγάζει από πόνο, σαν την ετοιμόγεννη γυναίκα. Κι όχι μόνο η κτίση. Το ίδιο κάνουμε κι εμείς: Έχουμε ως αρραβώνα του νέου κόσμου το Άγιο Πνεύμα, εσωτερικά όμως στεναζούμε κι εμείς, γιατί λαχταρούμε να γίνουμε για πάντα παιδιά του Θεού και να γλιτώσει το σώμα μας από τη φθορά» (Ρωμ. 5:12, 8:20-23). Σ' αυτή τη ζωή κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει την παγκόσμια κρίση εντελώς ούτε οι Χριστιανοί.

Όλοι αρρωσταίνουμε, όλοι είμαστε ατελείς στη σκέψη και στη λογική, όλοι είμαστε αμαρτωλοί (Α' Ιωάν. 1:8-10). Με τη χάρη του Θεού είναι ενδεχόμενο να ξεφύγουμε εν μέρει την κρίση σ' αυτή τη ζωή καθώς ο Θεός μπορεί να δώσει ίαση σε κάποιες ασθένειές μας, αγιάζει τις σκέψεις και τις πράξεις μας και μάς ελκύει προς τον Εαυτό Του βάσει του έργου του Χριστού και της ενοίκησης του Αγίου Πνεύματος μέσα μας. Επειδή βρισκόμαστε κάτω από την παγκόσμια κρίση θα πρέπει να αποδεχθούμε την πραγματικότητα ότι η αρρώστια και ο θάνατος είναι ενδεχόμενο να μας προσβάλλουν οποιαδήποτε στιγμή είτε το αξίζουμε είτε όχι. Στις αρρώστιες, στις φυσικές

καταστροφές, στα δυστυχήματα, ακόμη και σε πολλές δολοφονίες τα θύματα είναι συχνά αθώα άτομα. Και οι δίκαιοι δεν εξαιρούνται από τις συμφορές. Ο Ιησούς είπε: «Μη φοβηθείτε αυτούς που σκοτώνουν το σώμα, αλλά δεν μπορούν να σκοτώσουν την ψυχή. Αντίθετα, να φοβηθείτε όποιον μπορεί να καταστρέψει ψυχή και σώμα στην κόλαση» (Ματθ. 10:28). Εξάλλου διαβάζοντας τον κατάλογο των ηρώων της πίστεως στην Επιστολή προς Εβραίους, βλέπουμε την αντίθεση: «Με την πίστη κατατρόπωσαν βασιλεία, επέβαλαν το δίκαιο, πέτυχαν την πραγματοποίηση των υποσχέσεων του Θεού, έφραξαν στόματα λεόντων. Έσβησαν τη δύναμη της φωτιάς, διέφυγαν τη σφαγή, έγιναν από αδύνατοι ισχυροί, αναδείχτηκαν ήρωες στον πόλεμο, έτρεψαν σε φυγή εχθρικά στρατεύματα. Γυναίκες ξαναπήραν πίσω στη ζωή τους ανθρώπους τους, κι άλλοι βασανίστηκαν ως το θάνατο, χωρίς να δεχτούν την απελευθέρωσή τους, γιατί πίστευαν ότι μπορούσαν ν' αναστηθούν σε μια καλύτερη ζωή. Άλλοι δοκίμασαν εξευτελισμούς και μαστιγώσεις, ακόμη και δεσμά και φυλακίσεις. Λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, πέρασαν δοκιμασίες, θανατώθηκαν με μαχαίρι, περιπλανήθηκαν ντυμένοι με προβιές και κατσικίσια δέρματα, έζησαν σε στερήσεις, υπέφεραν καταπιέσεις, θλίψεις και κακουχίες» (Εβρ. 11:33-37). Γιατί αυτή η διάκριση, ποια εξήγηση μπορεί να δοθεί; Ο Απ. Παύλος αναφέρει τη μεγάλη αλήθεια: «Γιατί ο Θεός που είπε μέσα από το σκοτάδι να λάμψει φως, αυτός έλαμψε μέσα στις καρδιές μας και μας φώτισε να γνωρίσουμε τη δόξα του στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Αλλά εμείς που έχουμε αυτόν το θησαυρό είμαστε σαν πήλινα δοχεία. Έτσι γίνεται φανερό πως η υπερβολική αξία του θησαυρού αυτού προέρχεται από τον Θεό κι όχι από μας» (Β' Κορ. 4:6,7). Η αποδοχή αυτής της θέσης μάς κρατάει ταπεινούς και σοφούς κάτω από το παντοδύναμο χέρι του Θεού.

Β. Κρίση φθοράς και θερισμού, η δεύτερη μορφή κρίσης. Σ' αυτήν την κρίση μπορούμε να διακρίνουμε δυο πλευρές: Η μία πηγάζει από τους φυσικούς νόμους και είναι παραδεκτή από όλους τους ανθρώπους, ενώ η άλλη προέρχεται από τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής και την αποδέχονται μόνο οι Χριστιανοί. Αν παραβούμε τους φυσικούς νόμους τα αποτελέσματα είναι αναπόφευκτα: Αν πηδήξουμε από ένα ψηλό κτίριο, είναι βέβαιο πως θα σκοτωθούμε. Αν πέσουμε στη θάλασσα θα πνιγούμε, Αν λάβουμε θανατηφόρο δόση οιοπνεύματος ή οποιασδήποτε άλλης ουσίας, θα πεθάνουμε από δηλητηρίαση. Τα αποτελέσματα των πράξεών μας είναι άμεσα και βέβαια. Δεν είναι ανάγκη να πάμε στο σχολείο για να μάθουμε αυτή την αλήθεια. Αρχίζουμε να τη μαθαίνουμε από τα πρώτα μας βήματα ως παιδιά καθώς πέφτουμε και τραυματιζόμαστε. Η δεύτερη πλευρά της σποράς και του θερισμού αναφέρεται στην ηθική και πνευματική σφαίρα. Έχει σχέση με τους νόμους ηθικής που έχει θεσπίσει ο Θεός. Δεν ήταν απαραίτητο για το Δημιουργό να μας μιλήσει για τους φυσικούς νόμους επειδή τους ανακαλύπτουμε σύντομα εμπειρικά. Επειδή όμως είμαστε άνθρωποι και ζούμε σ' έναν πεσμένο κόσμο, η ηθική πλευρά της κρίσης ήταν ανάγκη να διατυπωθεί μέσα στις Αγίες Γραφές. «Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ό,τι σπέρνει ο άνθρωπος, αυτό θα θερίσει. Έτσι, όποιος σπέρνει στον αγρό των αμαρτωλών επιθυμιών του, θα θερίσει από εκεί ως καρπό την καταστροφή. Όποιος όμως σπέρνει στον αγρό του Πνεύματος, αυτός θα θερίσει ως καρπό του Πνεύματος την αιώνια ζωή» (Γαλ. 6:7,8). Αυτή η μορφή της κρίσης εμφανίζεται αρχικά στην Π. Διαθήκη. Ο Θεός έθεσε ορισμένες βασικές αρχές για τις σωστές σχέσεις των Ισραηλιτών μεταξύ τους. Στο Μωσαϊκό νόμο συναντούμε τα: «Δεν θα φονεύσεις. Δεν θα μοιχεύσεις. Δεν θα κλέψεις. Δεν θα καταθέσεις ψεύτικη μαρτυρία ενάντια στο συνάνθρωπό σου. Δεν θα επιθυμήσεις τίποτε απ' ό,τι ανήκει στο συνάνθρωπό σου» (Εξ. 20:13-17). Οι απαγορεύσεις αυτές καθορίζουν το πλαίσιο της κοινωνικής ζωής. Εάν δεν ακολουθήσουμε τις σοφές οδηγίες του Δημιουργού μας, είναι βέβαιο πως θα θερίσουμε τις αρνητικές συνέπειες ως άτομα ή ως κοινωνία. Ο Χριστός στην Κ. Διαθήκη προχώρησε ακόμη βαθύτερα. Είδε τη ρίζα του κακού που ξεκινάει μέσα από την καρδιά του ανθρώπου και πραγματοποίησε την ολοκληρωτική αλλαγή: Θάνατος μαζί με τον Χριστό ως προς την αμαρτία και Ανάσταση μαζί Του σε νέα ζωή. Έτσι μόνο μπορεί να υπάρξει λύτρωση από τη δύναμη της αμαρτίας και απαλλαγή από τις συνέπειες του κακού. Ο Θεός δε μας έδωσε τους νόμους Του για να περιορίσει την ελευθερία μας ή για να μας στερήσει την απόλαυση και την ευχαρίστηση της ζωής. Αντίθετα, επειδή γνωρίζει την κατάσταση μας, έβαλε όρια ώστε να μη βλάπτουμε τους εαυτούς μας και τους συνανθρώπους μας. Η ανηθικότητα είναι κακή, πριν απ' όλα, γιατί το λέει ο Θεός αλλά επιπλέον έχει καταστροφικές συνέπειες επάνω μας και στο περιβάλλον μας. Η πορνεία, η μοιχεία, η ομοφυλοφιλία είναι παράβαση του νόμου του Θεού «Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος» (Ρωμ. 6:23). Η αποστασία και η ανυπακοή στους νόμους του Θεού έφερε στο προσκήνιο τη διάλυση της οικογένειας με ολέθριες συνέπειες για ολόκληρη την κοινωνία: Αύξηση του αριθμού των διαζυγίων, παιδιά διαλυμένων οικογενειών τα περισσότερα θύματα των εμπόρων ναρκωτικών. Η λεγόμενη σεξουαλική απελευθέρωση των τελευταίων δεκαετιών έφερε τη ραγδαία αύξηση των σεξουαλικά μεταδιδόμενων νοσημάτων, με κορυφαίο τη μάλιστα του AIDS.

Γ. Η ειδική θεϊκή κρίση, η τρίτη μορφή κρίσης. Αυτή τη μορφή κρίσης έχουν υπόψη τους πολλοί Χριστιανοί όταν λένε πως το AIDS είναι η κρίση του Θεού πάνω στην ομοφυλοφιλία. Ειδική κρίση του Θεού συναντούμε στη

Βίβλο όταν ο Θεός επεμβαίνει άμεσα για να τιμωρήσει ένα συγκεκριμένο άνθρωπο, μια ομάδα ανθρώπων ή ένα ολόκληρο λαό. Η γενικευμένη κακία, η διαφθορά και η αδικία των ανθρώπων της εποχής του Νώε, έφεραν την καταστροφή του κόσμου με τον κατακλυσμό. «Ο Θεός, όταν είδε τη γη πως είχε διαφθαρεί, γιατί όλοι είχαν πάρει στραβό δρόμο, είπε στο Νώε: «Για μένα έφτασε το τέλος των ανθρώπων, γιατί γέμισε η γη από τα εγκλήματά τους. Θα τους εξαφανίσω, λοιπόν, μαζί με τη γη» (Γέν. 6:12,13). Η αμαρτία των Σοδόμων και των Γομμόρων προκάλεσε τη δίκαιη κρίση του Θεού: «Είπε λοιπόν ο Κύριος: «Η κακή φήμη των Σοδόμων και των Γομμόρων διαδόθηκε πολύ και η αμαρτία τους είναι πολύ βαριά»... Τότε ο Κύριος άφησε να βρέξει θειάφι και φωτιά στα Σόδομα και στα Γόμορα εκ μέρους του Κυρίου, από τον ουρανό» (Γέν. 18:20, 19:24). Η παράβαση του Άχαν στο ανάθεμα οδήγησε ολόκληρη την οικογένειά του στο λιθοβολισμό (Ιησ. 7). Η μοιχεία του Δαβίδ με τη Βηθσαβεέ είχε ως αποτέλεσμα τη βαριά αρρώστια και το θάνατο του πρώτου τους παιδιού (Β' Σαμ.11,12), και τα τραγικά γεγονότα μέσα στην οικογένειά του, τα μεταγενέστερα χρόνια. Η αμαρτία του Ανανία και της Σαφείρας έφεραν επάνω τους την άμεση κρίση του Θεού. Σε άλλες περιπτώσεις η ειλικρινής μετάνοια και η επιστροφή προς τον Θεό απέτρεψε την κρίση, όπως συνέβη στη Νινευή (Ιωνάς). Καθώς βλέπουμε το κακό να πληθαίνει γύρω μας, την αδικία και την ανομία να πλεονάζουν, τη διαφθορά ν' απλώνει απειλητικά τα πλοκάμια της σ' όλους τους τομείς της ζωής, διερωτώμαστε:

Γιατί δεν επεμβαίνει ο Θεός; Δεν ενδιαφέρεται για την κατάσταση του κόσμου μας; Τις ίδιες απορίες είχε και ο προφήτης Αββακούμ και ο Θεός του απάντησε ότι θα φέρει την κρίση στον κατάλληλο καιρό. Ο Θεός ποτέ δεν έπαψε να ενδιαφέρεται για μας και για ολόκληρο τον κόσμο. Είναι πάντοτε στο θρόνο Του και παραμένει ο απόλυτος κυρίαρχος Ουρανού και γης. «Του Κυρίου είν' η γη και ό,τι τη γεμίζει» (Ψαλμ. 24:1). «(Αυτός) ο Θεός δίνει σε όλα ζωή και πνοή και τα πάντα» (Πρ. 17:24). Η παράταση της ζωής πάνω στον πλανήτη γη, οφείλεται στην αγάπη, στη χάρη, στο έλεος και στη μακροθυμία του Θεού επειδή θέλει να μετανοήσουν και να σωθούν πολλοί άνθρωποι (Β' Πέτρ. 4:9). Προσπαθήσαμε να δώσουμε απάντηση σ' ένα ερώτημα: Γιατί υπάρχουν αρρώστιες; Φοβούμαι όμως ότι δημιουργήσαμε περισσότερα ερωτήματα. Όσο μελετούμε αυτά τα θέματα τόσο περισσότερο αναγνωρίζουμε τους περιορισμούς και την ανεπάρκειά μας ν' αντιληφθούμε και να κατανοήσουμε τους δρόμους και τις βουλές του Θεού. «Οι σκέψεις μου δεν είναι σαν τις δικές σας σκέψεις», λέει ο Κύριος, «και τα έργα σας δεν είναι όπως τα δικά μου έργα. Όσο απέχει ο ουρανός από τη γη, τόσο απέχουν τα έργα μου απ' τα δικά σας, οι σκέψεις μου από τις σκέψεις σας» (Ησ. 55:8,9). Όσο βρισκόμαστε μακριά από το πρόβλημα το φιλοσοφούμε και δίνουμε διάφορες ερμηνείες. Όταν όμως ο πόνος, η αρρώστια, το δυστύχημα χτυπήσουν την πόρτα μας, μένουμε σιωπηλοί, ανήμποροι να δώσουμε οποιαδήποτε απάντηση. Οι στεναγμοί, ο πόνος και τα δάκρυα γίνονται ο μόνιμος σύντροφός μας. Δεν βλέπουμε φως πουθενά. Είναι η ώρα της θλίψης και της δοκιμασίας, είναι η ώρα των παθημάτων. Ο Πανάγαθος και Παντοδύναμος Θεός, μέσα στα άγνωστα για μας σχέδιά Του, επιτρέπει να έρθει η αρρώστια ακόμη και στα πιο αγαπημένα παιδιά Του. Ο Λάζαρος της Βηθανίας, η Δορκάς, ο Επαφρόδιτος και ο Τρόφιμος είναι μόνο λίγοι από το πλήθος των μαρτύρων της πίστεως που ο Κύριος τους αγαπάει μέσα στις αρρώστιες τους και για τους οποίους είναι γραμμένο: «Ο Κύριος τον βοηθά να σηκωθεί απ' της αρρώστιας του το στρώμα σ' όλες του τις ασθένειες τον ανακουφίζει» (Ψαλμ. 41:4). Ο γνήσιος πιστός του Χριστού δεν έχει καμιά αμφιβολία σχετικά με τη δύναμη του Θεού. Πιστεύει ότι ο Θεός είναι τόσο μεγάλος και δυνατός που θα μπορούσε, αν ήθελε, να προστατεύσει τα παιδιά Του από κάθε μορφής κακό. Όμως το αναμφισβήτητο γεγονός είναι πως, στην παρούσα οικονομία, ο Θεός επιτρέπει να έρθει η αρρώστια μέσα στα σπίτια μας, στις οικογένειές μας και στη ζωή μας. Η παραδοχή αυτή και η πεποίθηση μας βοηθάει να δούμε και να ανακαλύψουμε πιο είναι το θέλημα του Θεού για μας μέσα στην αρρώστια. Μέσα στα σχέδια του Ουράνιου Πατέρα μας είναι δυνατό να περιλαμβάνεται η θαυματουργική ίαση, η καθυστέρηση στην αποκατάσταση ή ακόμη και η προφανής άρνηση. Η ταπεινή αποδοχή των γεγονότων που ο Θεός επιτρέπει στη ζωή μας, είναι η καλύτερη προετοιμασία για να διακρίνουμε το θέλημά Του για το μέλλον μας. Μέσα στη δοκιμασία έρχεται ο Κύριος Ιησούς και μας λέει: «Αυτό που κάνω εγώ, εσύ δεν το καταλαβαίνεις τώρα. Θα το καταλάβεις όμως αργότερα» (Ιωάν. 13:7). Εκείνο που μας στηρίζει και μας παρηγορεί είναι η βεβαιότητα πως ο Κύριος είναι μαζί μας μέσα στις θύελλες, μέσα στις δοκιμασίες και στις αρρώστιες, μέσα στις θλίψεις και στους πειρασμούς. Ο Άγιος Λόγος του Θεού μας βεβαιώνει: «Μ' όλες τις θλίψεις μας εσύ θλιβόσουν, κι ο άγγελος της παρουσίας σου μας έσωσε. Με την αγάπη σου και με την ευσπλαχνία σου πάντα εσύ μας λύτρωνες. Μας σήκωσες, μας κράτησες στην αγκαλιά σου όλα τα χρόνια που περάσανε» (Ησ. 63:9). Αν ο Κύριος Ιησούς, ο Άγιος και Αναμάρτητος, «ο χορηγός της σωτηρίας» μας «έπρεπε να γίνει σε όλα όμοιος με τ' αδέρφια του, ώστε να είναι σπλαχνικός και πιστός αρχιερέας στην υπηρεσία του Θεού, ώστε να συγχωρηθούν οι αμαρτίες του λαού. Έτσι, επειδή ο ίδιος υπέφερε και δοκιμάστηκε, μπορεί τώρα να βοηθήσει αυτούς που δοκιμάζονται» (Εβρ. 2:10,17,18), πολύ περισσότερο εμείς

χρειαζόμαστε «τη διαπαιδαγώγηση του Κυρίου» (Εβρ. 12:5). Η διαπαιδαγώγηση του Κυρίου έχει διπλό σκοπό: Από τη μια μεριά θέλει να μορφώσει μέσα μας κι επάνω μας το χαρακτήρα του Χριστού. Αποβλέπει «για το καλό μας, για να μετάσχουμε στην αγιότητά του» (Εβρ. 12:10). Κι από την άλλη μεριά, έχοντας πειραματιστεί την ενίσχυση και την παρηγοριά του Κυρίου μας μέσα στη θλίψη, «να μπορούμε κι εμείς να ενθαρρύνουμε όσους περνούν κάθε είδους θλίψη» (Β' Κορ. 1:4). Θα πρέπει να πούμε μαζί με τον Ιάκωβο: «Μακάριος ο άνθρωπος που δέχεται με υπομονή τις δοκιμασίες! Γιατί, αν τις υποστεί με επιτυχία, θα κερδίσει το βραβείο της αιώνιας ζωής, που υποσχέθηκε ο Θεός σ' όσους τον αγαπούν» (Ιάκ. 1:12). «Γιατί όποιον ο Κύριος αγαπάει, τον διαπαιδαγωγεί, και μαστιγώνει καθένα που παραδέχεται για παιδί του... Η διαπαιδαγώγηση ποτέ δε φαίνεται στην αρχή να προξενεί χαρά αλλά λύπη. Αργότερα, όμως, αποφέρει ειρήνη και δικαιοσύνη σ' αυτούς που διαπαιδαγωγήθηκαν» (Εβρ. 12:6,11). Όταν βρισκόμαστε αντιμέτωποι με συγκεκριμένες περιπτώσεις αρρώστιας και πόνου στο περιβάλλον μας, οφείλουμε να είμαστε πολύ προσεκτικοί. Είναι μεγάλο το μυστήριο των παθημάτων. Χρειαζόμαστε σοφία και σύνεση και, πάνω απ' όλα, ειλικρινή και ανυπόκριτη αγάπη. Και για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Ιώβ: «Ο απελπισμένος έχει ανάγκη από φίλους σπλαχνικούς, το σέβας του για να μη χάσει στον Παντοδύναμο» (Ιώβ.6:14). Δεν μπορούμε να βοηθήσουμε τον πάσχοντα αδελφό ή τον συνάνθρωπο, αν δεν τον αγαπούμε αληθινά κι αν δε συμπάσχουμε. Δεν υπάρχουν εύκολες ερμηνείες στη βαριά αναπηρία, στο χρόνιο πόνο, στο ανίατο νόσημα. Μην προσπαθήσουμε να βρούμε τις αιτίες, δεν είναι αυτή η αποστολή μας. Είναι συχνό το φαινόμενο ν' αποδίδουμε την αρρώστια, ακόμη και παιδιών του Θεού, σε κάποια κακή συνήθεια, αμέλεια ή αμαρτία. Μια τέτοια αντιμετώπιση είναι επιπόλαιη, ανόητη και σκληρή. Τους φίλους του ο Ιώβ, που νόμιζαν πως προσφέρουν μεγάλη υπηρεσία στον πολύπαθο Πατριάρχη, θ' αναγκαστεί να τους πει: «Αλλά εσείς με ψέματα την άγνοιά σας τη σκεπάζετε κι είσατε όλοι σας ψευτογιατροί... είσατε όλοι θλιβεροί παρηγορητές» (Ιώβ 13:4,16:2). Και στο τέλος, ο Θεός θα τους αποδοκιμάσει, θα τους επιπλήξει και θα πει στον Ελιφάς τον Θαιμανίτη και στους άλλους δυο: «Θύμωσα πολύ μ' εσένα και με τους δυο φίλους σου, γιατί δε μιλήσατε σωστά για μένα, όπως ο δούλος μου ο Ιώβ» (Ιώβ 42:7). Ορισμένοι δηλώνουν κατηγορηματικά πως δεν πρέπει να στεναζούμε μέσα στην αρρώστια ούτε να ρωτούμε το «γιατί». Η θέση αυτή δε στηρίζεται στην Αγία Γραφή. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, πάνω από το σταυρό του μαρτυρίου, κραύγασε με αγωνία στον Πατέρα» «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;» (Μαθ. 27:46). Είναι απόλυτα σωστό ν' αφήνουμε όλα μας τα ερωτηματικά να βγαίνουν από τις καρδιές μας, και καθώς τα φέρνουμε στον Ουράνιο Πατέρα μας, είναι Εκείνος ικανός να μας στηρίξει και να μας ενισχύσει. «Για τίποτε να μη σας πιάνει άγχος, αλλά σε κάθε περίπτωση τα αιτήματά σας να τα απευθύνετε στον Θεό με προσευχή και δέηση, που θα συνοδεύονται με ευχαριστία. Και η ειρήνη του Θεού, που είναι ασύλληπτη στο ανθρώπινο μυαλό, θα διαφυλάξει τις καρδιές και τις σκέψεις σας κοντά στον Χριστό» (Φιλ. 4:6,7). Όταν περάσουμε στην απέναντι όχθη και βρεθούμε στην ουράνια πατρίδα, θα πάψουν οι στεναγμοί και θα λείψουν τα ερωτηματικά επειδή: «Ο ίδιος ο Θεός θα είναι μαζί τους. Θα διώξει κάθε δάκρυ από τα μάτια τους, κι ο θάνατος δε θα υπάρχει πια. Ούτε πένθος ούτε κλάμα ούτε πόνος θα υπάρχει πια, γιατί τα παλιά πέρασαν» (Απ. 21:4).

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Σεμινάριο Δασκάλων των Κυριακών Σχολείων, 8/11/ 1997, στη Λαϊδα, Κηφισιά. Και επαναλήφθηκε: Στη συζήτηση στρογγυλής τραπέζης του Συνδέσμου Χριστιανών Ιατρών και Οδοντιάτρων, 8/3/1998, στην αίθουσα της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας, Αλκιβιάδου 3, Αθήνα.

Η τήρηση των λόγων της Γραφής παράγοντας σωματικής και ψυχικής ευεξίας

Ο τίτλος του θέματός μας ακούγεται παράξενα σήμερα. Είναι δυνατό να υπάρξει κάτι τέτοιο; Οι προοπτικές που έχει ανοίξει η επιστημονική πρόοδος είναι τρομακτικές. Ο άνθρωπος σήμερα αισθάνεται πως ο πολιτισμός του έχει μέσα του τους σπόρους της οικουμενικής καταστροφής. Τρέμει σαν το αγριοπούλι στον ερχομό της θύελλας. Όλη η αγωνία του σύγχρονου κόσμου προέρχεται από την αναζήτηση ενός σταθερού ερείσματος: Κάπου να σταθούμε με τη βεβαιότητα πως το έδαφος δε θα υποχωρήσει κάτω από τα πόδια μας. Κάπου να στυλώσουμε τα μάτια μας με την πεποίθηση πως ο στόχος αντίκρου μας δεν είναι κινητός, δεν είναι μετέωρος. Να περιμένουμε με ησυχία την επόμενη μέρα, που θ' ανατείλει ο ήλιος πίσω από τη συννεφιά. Υπάρχει τέτοιο έδαφος; Δόξα τω Θεώ! Ο Μεγάλος και Πανάγαθος Θεός, στην πρόνοιά Του, μας έδωσε το γραπτό, τον αναλλοίωτο Λόγο Του. Να, πως μας τον παρουσιάζει ο Ψαλμωδός: «Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ. 119:105). Η Αγία Γραφή μας δίνει πρακτικές οδηγίες και χρήσιμες συμβουλές για το καθημερινό μας περπάτημα. Το θέμα μας είναι πρακτικό και πολύ σημαντικό γιατί αφορά τον αιώνιο Λόγο του Θεού. «Η τήρηση των λόγων της Γραφής παράγοντας σωματικής και ψυχικής ευεξίας». «Τηρώ» σημαίνει διαφυλάττω κάτι αναλλοίωτο, το διατηρώ, ακολουθώ πιστά, δεν παραβαίνω, έχω αναλάβει ως έργο μου, είμαι επιφορτισμένος με κάποια υπηρεσία, συμμορφώνομαι με ακρίβεια.

Και εφόσον αναφέρεται στο Λόγο του Θεού σημαίνει υπακοή και υποταγή χωρίς όρους. Μπορούμε να πούμε ότι είναι μεγάλο θέμα της Βίβλου. Από την αρχή ως το τέλος μάς μιλάει για την τήρηση των λόγων του Θεού, με αποτέλεσμα τη ζωή, κι από την άλλη μεριά για την παράβαση και παρακοή με συνέπεια τον αιώνιο θάνατο. Όλοι μας, σε κάποια περίοδο της ζωής μας, βρισκόμασταν μακριά από τον Θεό, χωρίς Χριστό και χωρίς ελπίδα. Ήμασταν δούλοι της αμαρτίας, ζούσαμε κάτω από την κυριαρχία της, στερημένοι το φως και τη χαρά του Χριστού. Ευχαριστούμε όμως τον Θεό γιατί μας συνάντησε από δική Του πρωτοβουλία, μας σταμάτησε στον επικίνδυνο δρόμο που είχαμε πάρει, μας μίλησε για την αγάπη Του. Μας έδειξε το σταυρό του Χριστού και μας άνοιξε τα πνευματικά μας μάτια να Τον γνωρίσουμε, να δούμε και να θαυμάσουμε το μεγαλείο Του.

Ακούσαμε τη φωνή του Θεού και υπακούσαμε στο Ευαγγέλιο της σωτηρίας: «Ας ευχαριστήσουμε τον Θεό! Παλιότερα υπήρξατε βέβαιοι δούλοι της αμαρτίας, τώρα όμως δεχτήκατε με την καρδιά σας και υποτάξατε όλο το είναι σας στην αλήθεια που διδαχτήκατε» (Ρωμ. 6:17). Ποια θέση έχει το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού στη ζωή σου; Ο Λόγος του Κυρίου είναι σαφής. Εκείνη την ημέρα ο Δίκαιος Κριτής δε θα εξετάσει ποιες ή πόσες αμαρτίες έκανες, δε θα ζυγίσει τα καλά σου έργα. Η αμαρτία που θα σε καταδικάσει είναι γιατί αγνόησες το Ευαγγέλιο του Χριστού, δεν υπάκουσες στη φωνή του Θεού, δεν πρόσεξες τα λόγια της Αγίας Γραφής, αρνήθηκες την πρόσκληση του Ιησού Χριστού. Ο Χριστός σε αγαπά και θέλει να σου δώσει τη δική Του τη ζωή. Η μακροθυμία του Θεού σε περιμένει ακόμη. Πόσα χρόνια; Η χάρη Του συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Η αγγελία της λύτρωσης διακηρύσσεται. Ο Χριστός θέλει να σώσει κι εσένα. Θα υπακούσεις στη φωνή Του; Οι μέρες αυτές του συνεδρίου είναι μοναδική ευκαιρία για σένα! Ως παιδιά του Θεού έχουμε μεγάλα προνόμια, αλλά και μεγάλες υποχρεώσεις. Κάναμε μια συνθήκη με τον Θεό, μάλιστα βασισμένη πάνω στο αίμα του Ιησού Χριστού. Δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να αθετήσουμε αυτή τη συμφωνία. Δεν μπορούμε να παίζουμε με τον Θεό. Υποσχεθήκαμε να μείνουμε πιστοί σ' Εκείνον και οφείλουμε να μείνουμε σταθεροί και ν' αυξάνουμε σε αγιασμό και καθαρότητα ζωής. «Αφού έχετε πάρει την απόφαση να υπακούετε στον Θεό, μην αφήνετε τώρα να ρυθμίζουν τη ζωή σας οι επιθυμίες, που είχατε πριν τον γνωρίσετε» (Α' Πέτρ. 1:14). Εδώ βρίσκεται ο κανόνας της αγίας ζωής. Ο Θεός θέλει υπάκουα παιδιά. Μας αναγέννησε με τη χάρη Του, μας έβαλε μέσα στη δική Του οικογένεια, την Εκκλησία Του, όχι για να δημιουργούμε προβλήματα με τη συμπεριφορά μας. Κανένας από μας δε θα ήθελε να έχει παιδιά άσωτα και ανυπότακτα. Πολύ περισσότερο ο Ουράνιος Πατέρας μας λυπάται βαθιά για κάθε μας ανυπακοή. Οι παλιές συνήθειες και οι παλιές επιθυμίες δεν έχουν, δεν πρέπει να έχουν, καμιά θέση στην καινούρια μας ζωή. Τότε δεν ξέραμε, τώρα όμως γνωρίζουμε την αλήθεια και θα είμαστε αναπολόγητοι αν δεν ακολουθούμε πιστά την οδηγία του Κυρίου μας. Τότε ζούσαμε μέσα στην άγνοια και στην αμαρτία, τώρα καλούμαστε να ζήσουμε μια ζωή υπακοής και αγιότητας. «Όλη σας η συμπεριφορά να είναι αγία, όπως άγιος είναι κι ο Θεός που σας κάλεσε» (Α' Πέτρ. 1:15). Ως παιδιά υπακοής, μας καλεί ο Θεός να ζούμε τη ζωή του Χριστού κάθε μέρα και κάθε στιγμή. Πιστέψαμε στον Θεό και δεχθήκαμε τον Χριστό ως Σωτήρα μας, θέλει να είναι και ο μόνος Κύριος της ζωής μας. Με πόση τρυφερότητα ο Κύριος απευθύνεται στον καθένα από μας προσωπικά! «Μη ξεχνάς, γιε μου, τη διδασκαλία μου και η καρδιά σου να φυλάει τις εντολές μου. Έτσι χρόνους πολλούς θα ζήσεις και θα πληθαίνει η ευημερία σου... Έτσι θα βρει το σώμα σου γιατρεία και θ' ανακουφιστούν τα κόκαλά σου από τους πόνους» (Παρ. 3:1,2,8). Είναι τόσο εύκολο να παρασυρθούμε από το πνεύμα του κόσμου και από το ρεύμα της εποχής μας, και να

λησμονήσουμε τους νόμους του Κυρίου μας! Μέσα στις φροντίδες και στο θόρυβο της καθημερινής ζωής, είναι δύσκολο να διακρίνουμε τη φωνή του Κυρίου μας. Χρειάζεται ειλικρινής επιθυμία της καρδιάς και στενή γνωριμία με τον Κύριό μας. Τα λόγια της Αγίας Γραφής είναι αναμφίβολα οι νόμοι και οι εντολές του Κυρίου μας. Η μελέτη και τήρησή τους είναι η καθημερινή μας ανάγκη. Η προτροπή και η παράκληση του Κυρίου μας είναι για στενή επικοινωνία μαζί Του. Η ζωή της ζωντανής πίστης και της προσκόλλησής μας στο Λόγο του Θεού, έχει θαυμαστά και πλούσια αποτελέσματα επάνω μας. Η συνεχής και αδιάκοπη επικοινωνία μας με τον Κύριο με την προσευχή και τη συστηματική μελέτη της Αγίας Γραφής, είναι απαραίτητο στοιχείο για τη φυσιολογική πνευματική ζωή. Δεν μπορούμε να θυμηθούμε κάτι που δε διαβάσαμε και δεν το μάθαμε. Είναι απαραίτητο να γνωρίζουμε την Αγία Γραφή για να μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε την ώρα του πειρασμού. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο βοηθός και ο Παράκλητός μας την κάθε στιγμή. Ο Ιησούς, ο Κύριός μας, αντιμετώπισε τους πειρασμούς του σατανά με τη φράση: «η Γραφή λέει». Ως στρατιώτες του Ιησού Χριστού το μόνο επιθετικό όπλο που διαθέτουμε είναι «ο λόγος του Θεού η μάχαιρα που μας δίνει το Πνεύμα» (Εφ. 6:17). Ο Λόγος του Θεού, για να μας ενθαρρύνει στην υποταγή κάτω από τους περιορισμούς και τις προτροπές του θεϊκού νόμου, μας βεβαιώνει πως είναι ο ασφαλής τρόπος για μακροβιότητα, αλλά και για ψυχική υγεία: «Καρδιά χαρούμενη είναι φάρμακο καλό, αλλά θλιμμένο πνεύμα ξεραίνει τα κόκαλα» (Παρ. 17:22). Και η χαρά του Χριστού είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος. Ο Ψαλμωδός εκφράζει την πολύχρονη πείρα του στην κοινωνία με τον Κύριο. Η προσευχή του συχνά συνοδεύεται από τη δέσμευσή του να μένει προσηλωμένος στο Λόγο του Θεού με πρόθυμη και χαρούμενη καρδιά στην τήρηση των λόγων του Κυρίου: «Στο μονοπάτι των εντολών σου οδήγησέ με, γιατί σ' αυτό βρίσκω ευχαρίστηση... Πόσο αγαπώ το νόμο σου! Όλη τη μέρα είν' αυτός ο στοχασμός μου... Πόσο γλυκιά είναι η γεύση από τα λόγια σου, μέσα στο στόμα μου πότερο κι απ' το μέλι... Αιώνια κληρονομιά οι βουλές σου, γιατί είναι της καρδιάς μου αγαλλίαση... Για τούτο αγαπώ τις εντολές σου πότερο απ' την πλατίνα κι από το χρυσό... Θλίψεις και αγωνίες με βρήκαν αλλά οι εντολές σου είν' η χαρά μου... Αγάλλομαι στο λόγο σου, σαν κάποιος που ήυρε λάφυρα πολλά... Πολλήν ειρήνη έχουν όσοι το νόμο σου αγαπούν και πρόσκομμα δεν συναντούν μπροστά τους» (Ψαλμ. 119:35, 97, 103, 111, 127, 143, 162, 165). Σ' αυτά τα εδάφια έχουμε την περιγραφή της μακαριότητας των ευσεβών ανθρώπων, εκείνων που κυβερνώνται από το βασικό αξίωμα της αγάπης του Λόγου του Θεού. Γι' αυτούς τους ανθρώπους ο Λόγος του Θεού είναι η ζωή και η χαρά τους κι έχουν ειρήνη και μάλιστα πολλή. Νιώθουν ικανοποίηση στην τήρηση των λόγων της Αγίας Γραφής. Αισθάνονται ευχαρίστηση στην υπακοή στη φωνή του Θεού και η χαρά τους φαίνεται και αντανακλάται τριγύρω. Ο Ησαΐας διακηρύττει: «Το έργο της δικαιοσύνης θα 'ναι ειρήνη, και της δικαιοσύνης το αποτέλεσμα θα 'ναι ησυχία και ασφάλεια παντοτινή» (Ησ. 32:17). Τέτοια ειρήνη ο κόσμος δεν μπορεί να δώσει ούτε να την αφαιρέσει. Οι πιστοί του Χριστού μπορεί να βρεθούν σε μεγάλες δοκιμασίες, όμως την ειρήνη τους κανένας και τίποτε δεν μπορεί να τη διαταράξει. Είναι η εσωτερική ειρήνη και η χαρά της παρουσίας του Κυρίου. Είναι το ασάλευτο θεμέλιο και «ο βράχος της σωτηρίας» μέσα στις θύελλες και στις καταιγίδες της ζωής. Είναι η άγκυρα της ψυχής «η ασφαλής και βέβαιη». Είναι η χαρά που συνιστά ο Απ. Παύλος στους Χριστιανούς των Φιλιππών» «Να χαίρεστε με τη χαρά που δίνει η κοινωνία με τον Κύριο. Θα το πω πάλι: Να χαίρεστε» (Φιλ. 4:4). Αν σκεφθούμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έγραφε αυτή την προτροπή-δεσμά και φυλακή στη Ρώμη-μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα το νόημα και το περιεχόμενο αυτής της χαράς. Οι πιστοί του Χριστού είναι ασφαλείς και δεν τους φοβίζει κανένας πειρασμός και καμιά παγίδα. Η αγάπη τους για το Λόγο του Θεού και η εμπιστοσύνη τους στον Κύριο, τους δίνει την ικανότητα να μένουν σταθεροί και ακέραιοι και να διατηρούν την ηρεμία τους. Δέχονται τα πάντα από το χέρι του Θεού γιατί, σύμφωνα με τη Γραφή, «Είμαστε βέβαιοι ότι, αν αγαπά κανείς τον Θεό, ο Θεός κάνει τα πάντα να συντελούν στο καλό του» (Ρωμ. 8:28). Κάποιες φορές κάνουμε το λάθος να θεωρούμε το Λόγο του Θεού σαν ένα σύνολο διαταγμάτων και απαγορεύσεων, που έρχονται να περιορίσουν ή να καταργήσουν την ελευθερία μας. Νιώθουμε καταπίεση και υπηρετούμε τον Θεό επειδή πρέπει, και ακολουθούμε τις οδηγίες Του από το φόβο της τιμωρίας. Που είναι η χαρά και η ειρήνη που κηρύττουμε; Μια τέτοια τοποθέτηση είναι παθολογική και αποτελεί αντίφαση στο νόημα του Ευαγγελίου. Προσκολλόμαστε στο γράμμα του νόμου που θανατώνει και παραμελούμε το πνεύμα που ζωοποιεί. Έτσι δίνουμε την εντύπωση πως είμαστε καταδικασμένοι σε καταναγκαστικά έργα.

Ποια είναι τα αίτια της αποτυχίας; Θα διακρίνουμε δύο:

Α. Η στενή καρδιά. Είναι οι Χριστιανοί εκείνοι που αγωνίζονται να καλλιεργήσουν ή να βελτιώσουν το χαρακτήρα τους και βρίσκουν την όλη επιχείρηση απογοητευτική. Όλη η προσπάθεια για ηθική βελτίωση είναι ένα έργο άχαρο και σκληρό. Στο τέλος αισθάνεται κανείς δυστυχισμένος και βρίσκεται σε σύγχυση. Ο Χριστιανός αυτής της κατηγορίας αγωνίζεται να ζήσει τη Χριστιανική ζωή με τις δικές του δυνάμεις. Αντί να χαίρεται τη ζωή του Χριστού, τη νιώθει επάνω του σαν ασήκωτο βάρος. Στην πραγματικότητα προσπαθεί να γίνει Χριστιανός στις

γραμμές της Π. Διαθήκης. Δεν έχει ίχνος ευτυχίας και η μαρτυρία του δεν είναι καθόλου ζηλευτή. Λείπει η ζωτικότητα και η άφθονη δύναμη που δίνει ο Χριστός. Είναι ένα ασθενικό περπάτημα και το τρέξιμο γι' αυτούς είναι έξω από κάθε συζήτηση. Όταν μιλούμε για στενή καρδιά μη νομίσουμε ότι αφορά μόνο τους άλλους. Είναι μια αρρώστια που μπορεί να προσβάλλει όλους μας. Υπάρχουν περίοδοι που νιώθουμε κουρασμένοι. Δεν έχουμε τη χαρά και την αγαλλίαση καθώς εκτελούμε το θέλημα του Θεού. Δε νιώθουμε την παρουσία του Κυρίου και η φλόγα της πίστης φαίνεται να 'χει σβήσει. Ζούμε με τις αναμνήσεις των περασμένων επιτυχιών και με την ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον. Είναι βέβαιο πως σ' αυτή τη φάση δεν ακτινοβολούμε τη ζωή του Χριστού.

Λησμονούμε ότι ο Χριστός δεν άλλαξε, ο δρόμος του Θεού είναι ανοιχτός μπροστά μας. Ο Κυρίαρχος Θεός βρίσκεται στο θρόνο Του και η χάρη Του είναι αρκετή. Ας αντισταθούμε στον πειρασμό κι ας στηριχθούμε με πίστη απόλυτα στην αγάπη και στην παντοδυναμία του Κυρίου μας. Όταν ο ουρανός είναι συννεφιασμένος, ο Θεός ζητάει από μας να μένουμε σταθερά προσηλωμένοι στο Λόγο Του και στις υποσχέσεις Του. Ο Θεός επιτρέπει τις συννεφίες και τις μπόρες στη ζωή μας για να μάθουμε να εμπιστευόμαστε απόλυτα σ' Εκείνον. Τα συναισθήματά μας ποικίλουν όμως ο Θεός είναι αναλλοίωτος και αμετάβλητος. Η πίστη μας στον Χριστό μάς προσφέρει την ασφάλεια της αγάπης του Θεού και τη χαρά της παρουσίας Του στη ζωή μας. Είναι θλιβερό να βλέπουμε το θέλημα του Θεού σαν καταπίεση. Ο Θεός δε μας κάλεσε σε δουλεία. Δεν είναι αυτός ο σκοπός του Θεού. Ο Θεός της αγάπης που έδωσε τον Χριστό για τη σωτηρία μας, ο Πατέρας μας ο Ουράνιος που μας έκανε κληρονόμους Του και συγκληρονόμους του Υιού Του, δε θέλει να μας βλέπει να ταλαντευόμαστε. Το πνεύμα της δειλίας, η ψυχρότητα και η κατάθλιψη δεν ταιριάζουν στα παιδιά του Θεού. Ο Θεός της χάρις και της δύναμης θέλει να υψωθούμε πάνω από τα πρόσκαιρα και τα εφήμερα. Θέλει να εκδηλώνουμε καθημερινά τη ζωντάνια και την ελευθερία των κληρονόμων της βασιλείας Του. Αποστολή μας, ως Χριστιανοί, είναι να φανεί το μεγαλείο και η γλυκύτητα του Κυρίου μας στην προσωπική μας ζωή, να μπορούν οι άνθρωποι, καθώς μας παρατηρούν, ν' αναγνωρίζουν πως αντανakλούμε τη χαρά της παρουσίας του Χριστού, κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες και περιστάσεις της ζωής. Και το ερώτημα προβάλλει μπροστά μας: Ποιο είναι το κίνητρο της Χριστιανικής μας ζωής; Τι είναι εκείνο που δίνει τον χαρακτηριστικό τόνο; Είναι μήπως μια απλή υποχρέωση ή η γνήσια ευγνωμοσύνη στο Σωτήρα μας Χριστό με τη ζωντανή φλόγα που τη συνοδεύει; Τι σ' εμποδίζει να ξεπεράσεις τις δυσκολίες, να υπερπηδήσεις τα εμπόδια; Όταν βλέπεις τη Χριστιανική ζωή σαν καταναγκαστικά έργα, σίγουρα χάνεις το κεντρικό της νόημα. Κανένα αριστούργημα δε δημιουργείται με το ζόρι. Η υποχρέωση ποτέ δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει την έμπνευση. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στην πνευματική ζωή. Χωρίς την έμπνευση, χωρίς την επένεργεια του Αγίου Πνεύματος είναι ένα άχαρο έργο.

Όσο και αν προσπαθήσεις, χρησιμοποιώντας την αυτοκυριαρχία σου και τη διανοητική σου ικανότητα, το αποτέλεσμα θα είναι μια φτωχή απομίμηση της αληθινής μαθητείας στη συντροφιά του Χριστού. Εκείνο που χρειαζόμαστε είναι η αστείρευτη πηγή χαράς και δύναμης που βρίσκεται στην κοινωνία μας με το ζωντανό Χριστό. Στη Χριστιανική ζωή συχνά κάνουμε το λάθος του νεαρού γιατρού που μπλέκει τα συμπτώματα με την αρρώστια. Θεραπεύει τις εκδηλώσεις και αμελεί τη βασική νόσο. Υπάρχουν Χριστιανοί που διαπιστώνουν ότι έχουν κάποιες κακές συνήθειες. Για ν' απαλλαγούν απ' αυτές προσπαθούν ν' αποκτήσουν άλλες καλύτερες συνήθειες, και σύντομα αποκαλύπτουν πως έχουν μπλέξει τη ζωή τους ακόμη χειρότερα. Όταν η πνευματική σου ζωή είναι ασθενική από τη στενή σου καρδιά, εκείνο που χρειάζεται είναι ν' αφήσεις το Μεγάλο Ιατρό, το Λυτρωτή Χριστό, να εργασθεί μέσα σου, να πλατύνει την καρδιά σου και να τη γεμίσει με τη δική Του ζωή. Τότε θα γίνει το κέντρο της πλούσιας και πρόθυμης υπηρεσίας.

Β. Η μέριμνα, είναι το δεύτερο αίτιο αποτυχίας. «Μεριμνώ» σημαίνει είμαι γεμάτος από ανήσυχη φροντίδα, έχω στενοχώρια και φόβο, έχω την τάση να μελαγχολώ και να συλλογίζομαι διάφορα πράγματα. Η προτροπή του Απ. Παύλου στους Φιλιππήσιους Χριστιανούς είναι: «Μηδέν μεριμνάτε», σύμφωνα με το κείμενο, «Για τίποτε να μη σας πιάνει άγχος, αλλά σε κάθε περίπτωση τα αιτήματά σας να τα απευθύνετε στον Θεό με προσευχή και δέηση, που θα συνοδεύονται από ευχαριστία. Και η ειρήνη του Θεού, που είναι ασύλληπτη στο ανθρώπινο μυαλό, θα διαφυλάξει τις καρδιές και τις σκέψεις σας κοντά στον Ιησού Χριστό» (Φιλ. 4:6,7). Την ίδια έκφραση χρησιμοποιεί ο Κύριος στην επί του όρους ομιλία: «Μη μεριμνάτε για τη ζωή σας, τι θα φάτε και τι θα πιείτε ούτε για το σώμα σας, τι θα ντυθείτε» (Ματθ. 6:25). Μη υπερβάλλετε σε ανησυχία. Μη συλλογίζεσθε έτσι που να μελαγχολείτε. Μη σκέπτεστε περισσότερο απ' ότι πρέπει ώστε να φοβόσαστε. Πρέπει όμως να διευκρινίσουμε ότι πουθενά η Αγία Γραφή δεν ενθαρρύνει την αδιαφορία και την τεμπελιά. Η μέριμνα δεν αναφέρεται στη σωστή μελέτη και στην προνοητικότητα αλλά στην ανησυχία. Η μέριμνα είναι μια διεργασία της καρδιάς και του νου. Έχουμε την τάση να μπαίνουμε σε μια κατάσταση νευρικής και νοσηρής ανησυχίας, από την οποία δεν μπορούμε να βγούμε. Μας συμβαίνει κάτι δυσάρεστο και η φαντασία μας το διογκώνει, και γινόμαστε δέσμοι των αρνητικών σκέψεων

μας. Υπάρχει διέξοδος; Ποια είναι η θεραπεία; Το άγιο Πνεύμα έχει προβλέψει, όπως είδαμε στην Επιστολή προς Φιλιππησίους 4:6,7. Πρώτα μας λέει να προσευχόμαστε. Τονίζει τη διαφορά ανάμεσα στην προσευχή, στη δέηση και στην ευχαριστία. Προσευχή σημαίνει προσκύνηση και λατρεία. Αν έχεις προβλήματα που φαίνονται άλυτα, αν αισθάνεσαι ανήσυχος και υπερφορτωμένος, προσευχήσου στον Θεό, προσκύνησε και λάτρεψέ Τον. Πήγαινε στην παρουσία του Κυρίου και, για λίγες στιγμές, άφησε στην άκρη τα προβλήματά σου. Μην αρχίζεις την προσευχή σου μ' αυτά. Συνειδητοποίησε ότι βρίσκεσαι πρόσωπο με πρόσωπο με τον Θεό. Έρχεσαι στην παρουσία του Κυρίου και νιώθεις αυτή την παρουσία. Αυτό είναι το πρώτο βήμα. Η ικεσία ακολουθεί την προσευχή. Αφού προσκυνήσουμε τον Θεό επειδή είναι Θεός, αφού Τον λατρέψουμε, φτάνουμε στην ικεσία. Και ο Απ. Παύλος μας ενθαρρύνει να το κάνουμε. Μας λέει ότι πρέπει να φέρνουμε τα αιτήματά μας και να τα εναποθέτουμε μ' εμπιστοσύνη στα χέρια Του. Κι ο Απ. Πέτρος συμβουλεύει: «Αφήστε όλες σας τις φροντίδες σ' αυτόν, γιατί αυτός φροντίζει για σας» (Α' Πέτρ. 5:7). Η ευχαριστία, το τρίτο και βασικό βήμα. Κι είναι αυτό το σημείο πάνω στο οποίο σκοντάφτουμε. Πρέπει να πλησιάζουμε τον Θεό με ευχαριστία, χωρίς να υπάρχει καμιά αμφιβολία στην καρδιά μας για την καλοσύνη Του. Έχουμε τόσους λόγους να Τον ευχαριστούμε! Ευχαριστούμε πάνω απ' όλα τον Θεό για το ασύλληπτο δώρο της θυσίας του Υιού Του για τη δική μας σωτηρία. Τον ευχαριστούμε για τη συγχώρηση των αμαρτιών μας με το θάνατο του Χριστού στη θέση μας, για τη δικαίωση μας με την ανάστασή Του και για την αιώνια μεσιτεία. Ευχαριστούμε τον Θεό για τη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής που έβαλε στις καρδιές μας. Τον ευχαριστούμε γιατί στάθηκε κοντά μας μέχρι τώρα και μας βοήθησε. Μας στήριξε και μας ευλόγησε τόσο πλούσια στο παρελθόν και είναι βέβαιο πως θα μας φροντίσει τώρα και στο μέλλον. Είναι ο Πανάγαθος Ουράνιος Πατέρας που μας αγαπάει πραγματικά. Αξίζει κάθε ευγνωμοσύνης από μέρους μας. Ο Θεός δεν υπόσχεται ότι θα δώσει λύση οπωσδήποτε στα προβλήματά μας ή πως θα τα απομακρύνει. Η δόξα του Ευαγγελίου βρίσκεται ακριβώς σ' αυτό το σημείο. Όποια και αν είναι τα προβλήματα και οι περιστάσεις της ζωής μας, ο Θεός μας υπόσχεται πως θα είναι μαζί μας και θα διαφυλάξει τις καρδιές και τα διανοήματά μας, θα μας στηρίξει και θα μας ενισχύσει. Δε μας αποκαλύπτει τι θα συμβεί στο μέλλον. Εμπιστευόμαστε στο Λόγο Του και στηριζόμαστε στις υποσχέσεις Του κι εδώ βασίζεται η νίκη μας. Μας υψώνει πάνω από τις περιστάσεις και μαζί με τον Χριστό θριαμβεύουμε. «Η τήρηση των λόγων της Γραφής παράγοντας σωματικής και ψυχικής ευεξίας». Η πρόθυμη κι ελεύθερη υπακοή στο Λόγο του Θεού, για να δώσει τους πολύτιμους καρπούς της, προϋποθέτει μεγάλη καρδιά, γεμάτη με την αγάπη και την καλοσύνη του Χριστού, κι έπειτα την πλήρη και ολοκληρωτική εμπιστοσύνη στα χέρια του Κυρίου. Κι οι δυο αυτές προϋποθέσεις επιτυγχάνονται με τη στενή και συνεχή επικοινωνία με το ζωντανό Χριστό. Όταν η καρδιά μας είναι ανοιχτή στο Άγιο Πνεύμα, όταν ο δρόμος της ζωντανής επικοινωνίας μας διατηρείται και ανανεώνεται, τότε θα μπορούμε να ευχαριστούμε τον Θεό, μαζί με το Δαβίδ: «Κύριε, μου δίνεις το μερίδιό μου σ' ό,τι έχω ανάγκη για να ζήσω, κρατάς το μέλλον μου στα χέρια σου. Στο μοίρασμα μου πέσανε περιοχές ωραίες. Κι ο κλήρος μου μ' ευχαριστεί... Το δρόμο με μαθαίνεις της ζωής. Αμέτρητη χαρά είν' η παρουσία σου, απόλαυση, στα δεξιά σου, αιώνια!» (Ψαλμ. 16:5,6,11).

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 26^ο Συνέδριο της Νεολαίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, 21 Αυγούστου 1989, στο Σούνιο.

Μαζεύοντας φρύγανα (Πρ. 28:3)

«Ο Παύλος έκανε ένα δέμα από πολλά φρύγανα και τα έριξε πάνω στη φωτιά» (Πρ. 28:3). Ασήμαντη πράξη θα μπορούσε να πει κανείς. Κι όμως, δεν ήταν καθόλου ασήμαντη. Εάν κάποιος από μας έγραφε την ιστορία του Απ. Παύλου, θα παραλείπαμε ενδεχομένως αυτό το περιστατικό. Το Άγιο Πνεύμα όμως θέλησε να περιλάβει κι αυτό στην ευαγγελική αφήγηση. Επομένως πρέπει να κρύβεται κάτι το χρήσιμο και πρακτικό για μας σήμερα.

Πραγματικά, πιστεύω, πως ο Θεός Παράκλητος θέλει να μας ενθαρρύνει μ' αυτό το στιγμιότυπο από τη ζωή και την υπηρεσία του δούλου του Θεού, όπως αναφέρεται από το Λουκά. Υπάρχουν επτά σημεία τουλάχιστον που πρέπει να προσέξουμε και μπορούν να μας φανούν χρήσιμα σ' αυτό το απλό σκηνικό.

Α. Κύριος των περιστάσεων. Ο Απ. Παύλος, μαζεύοντας φρύγανα, διακήρυττε στους συντρόφους του ότι είναι κύριος των περιστάσεων. Στη ζωή μια τέτοια τοποθέτηση είναι σημαντική. Είναι χρήσιμο να θυμόμαστε πως η αφήγηση αυτή αποδίδεται από αυτόπτη μάρτυρα. Είναι γνωστή σε όλους μας η απλή αυτή ιστορία. Ας δούμε όμως τι προηγήθηκε. Στο προηγούμενο κεφάλαιο, το 27^ο των Πράξεων των Αποστόλων, βλέπουμε τον Παύλο δέσμιος του Ιησού Χριστού, όπως ο ίδιος πάντοτε δήλωνε, να βρίσκεται στο δρόμο για τη Ρώμη, τη μητρόπολη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο Απ. Παύλος ποτέ δεν δέχθηκε ότι ήταν δέσμιος του Καίσαρα, γιατί ποτέ δεν αναγνώριζε τον Αυτοκράτορα ως Κύριό του. Ήταν δέσμιος του Ιησού Χριστού κι αντιμετώπιζε την πιθανότητα μαρτυρικού θανάτου για τον Χριστό και για το Ευαγγέλιο. Αλλά το ταξίδι για την Ιταλία με το καράβι δεν ήταν καθόλου ομαλό. Το καράβι με το οποίο ταξίδευε ο Παύλος, μαζί με πολλούς άλλους κρατούμενους, χτυπήθηκε από θυελλώδη άνεμο, που λέγεται Ευρωκλύδων. Δυο εβδομάδες το καράβι χτυπιόταν από τα κύματα σαν καρυδότσουφλο μέσα στη Μεσόγειο θάλασσα και τελικά ναυάγησε στις ακτές της Μελίτης, της σημερινής Μάλτας. «Οι στρατιώτες τότε αποφάσισαν να σκοτώσουν τους κρατούμενους, για να μην μπορέσει κανείς να δραπετεύσει κολυμπώντας. Ο αξιωματικός όμως, που ήθελε να σώσει τον Παύλο, τους εμπόδισε να εκτελέσουν την απόφασή τους και διέταξε, όσοι μπορούν να κολυπήσουν, να πηδήξουν πρώτοι στη θάλασσα και να βγουν στη στεριά, κι οι άλλοι να βγουν πάνω σε σανίδια ή σε άλλα μέρη του πλοίου. Έτσι, βγήκαν όλοι στη στεριά και σώθηκαν» (Πρ. 27:42-44). Ήταν όμως μια κρύα και βροχερή μέρα. Μέσα σ' αυτή την απελπιστική κατάσταση τι έκανε ο Παύλος; Δεν έμεινε αδρανής ούτε κάθισε να υποστεί μοιραία την κρίση του Θεού. Τον βλέπουμε, με ξεχωριστό κουράγιο, να μαζεύει φρύγανα και να τα ρίχνει στη φωτιά, που είχαν ανάψει οι ιθαγενείς για τους ναυαγούς. Καθώς βλέπουμε τον Παύλο στην ταπεινή αυτή απασχόληση, διακρίνουμε έναν άνθρωπο που οι περιστάσεις δεν τον πτοούν, δεν τον απογοητεύουν: Αιχμαλωσία, τέλος των ιεραποστολικών ταξιδιών, θύελλα, τρικυμία, ναυάγιο, κακοκαιρία. Τίποτε απ' αυτά δεν μπορεί να νικήσει τον δούλο του Θεού. Παραμένει κύριος των περιστάσεων. Με τη δύναμη του Χριστού βγαίνει νικητής. Συχνά μιλούμε για τα δυσάρεστα γεγονότα που συμβαίνουν γύρω μας, δυσανασχετούμε για τις δυσκολίες και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε και τα οποία μας πιέζουν και απειλούν να μας συντρίψουν. Είναι όμως σωστή μια τέτοια αντίδραση; Ας προσέξουμε την άποψη του Απ. Παύλου: «Αν και μας πιέζουν από παντού, δε μας καταβάλλουν. Βρισκόμαστε σε αδιέξοδο αλλά δεν απελπιζόμαστε. Μας καταδιώκουν, ο Θεός όμως δεν μας εγκαταλείπει. Μας ρίχνουν κάτω, μα δεν χάνουμε τον αγώνα» (Β' Κορ. 4:8, 9). Αν νιώθεις θλίψη σήμερα, αν οι περιστάσεις σε καταπιέζουν στρέψε το βλέμμα σου σ' αυτή τη σκηνή. Κοίταξε τη θάλασσα που είναι ακόμη τρικυμισμένη. Δες τους ναυαγούς γύρω από τη φωτιά. Παρατήρησε τα μαύρα σύννεφα που σκεπάζουν τον ουρανό. Προσπάθησε να νιώσεις τη βροχή καθώς πέφτει αδιάκοπα πάνω στους τλαιπωρημένους και απροστάτευτους ναυαγούς. Ακολούθησε τον Παύλο καθώς πηγαινοέρχεται με χαρά μαζεύοντας φρύγανα. Τι σου λέει, τι ξεχωρίζεις στις ενέργειές του; Δε σε βεβαιώνει ότι είναι κύριος των περιστάσεων; Ο Ναπολέων είπε κάποτε: «Εγώ δημιουργώ τις περιστάσεις μου». Ο Απ. Παύλος ποτέ δεν είπε κάτι τέτοιο. Δήλωσε όμως: «Όλα τα μπορώ χάρι στον Χριστό που με δυναμώνει» (Φιλ. 4:13). Αγαπητέ μου, όποιες και αν είναι οι συνθήκες της ζωής σου σήμερα-αρρώστια, δυσκολίες οικονομικές, αντίδραση των άλλων-μπορείς να νικήσεις και να θριαμβεύσεις με τη δύναμη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Μπορείς κι εσύ να γίνεις νικητής των περιστάσεων.

Β. Αληθινή ταπείνωση. Ο Απ. Παύλος μαζεύοντας φρύγανα έδειχνε πνεύμα αληθινής ταπείνωσης. Ποιος είναι ο άνθρωπος που ψάχνει να βρει και να μαζέψει ξυλαράκια στην ακτή; Είναι ο άνθρωπος που εκπαιδεύτηκε στη σχολή του μεγάλου νομοδιδάσκου Γαμαλιήλ, ο άνθρωπος που κήρυξε το Ευαγγέλιο στους φιλοσόφους της Αθήνας. Εκείνος που έγραψε την Επιστολή προς τους Χριστιανούς της Ρώμης, την Επιστολή που αποτελεί τη μεγαλύτερη έκφραση του Χριστιανικού δόγματος, της σωτηρίας διά της πίστεως, στην Κ. Διαθήκη. Είναι ο Απόστολος των Εθνών, ο μεγαλύτερος Ιεραπόστολος. Και τι κάνει ο μεγάλος αυτός άνθρωπος; Μαζεύει φρύγανα για τη φωτιά που άναψαν οι ιθαγενείς, και το κάνει τόσο φυσικά, χωρίς εντυπωσιακές χειρονομίες, χωρίς επίδειξη.

Αργότερα, από τη φυλακή της Ρώμης, ο Παύλος πρόκειται να γράψει στους Χριστιανούς των Φιλιππών: «Μην κάνετε τίποτε από ανταγωνισμό ή από ματαιοδοξία, αλλά με ταπεινοφροσύνη ας θεωρεί καθένας τον άλλο ανώτερό του... Να υπάρχει μεταξύ σας το ίδιο φρόνημα που είχε κι ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος, αν και ήταν Θεός... ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού» (Φιλ. 2:3, 5, 6, 8). Πόσο σπάνιος είναι ο καρπός της ταπείνωσης! Η αληθινή ταπείνωση είναι μια ιδιότητα της λυτρωμένης καρδιάς. Η ευχή και προσευχή μας ας είναι να μένουμε σταθερά δούλοι του Κυρίου μας όπως ο Παύλος στην ακτή της Μελίτης.

Γ. Παράδειγμα για τους άλλους. Μαζεύοντας φρύγανα στην ακτή ο Απ. Παύλος, έδινε ένα παράδειγμα στους άλλους. Μας έδωσε το παράδειγμά του για ν' ακολουθήσουμε στα βήματά του καθώς εκείνος ακολουθούσε τον Ιησού: «Μιμηθείτε εμένα, όπως κι εγώ μιμούμαι τον Χριστό», είναι η παραγγελία του (Α' Κορ. 1:1). Κάνοντας μια πράξη όχι και τόσο ευχάριστη, ασήμαντη στα ανθρώπινα μάτια, αποτελούσε ένα παράδειγμα ταπεινής υπηρεσίας. Ίσως ο Παύλος να μην πρόσεξε πως στην πράξη του αυτή τον παρακολουθούσε ο Λουκάς, κι ακόμη δε θα μπορούσε να φανταστεί ότι θα περιέγραφε με τόση λεπτομέρεια για να διαβάσει η κατοπινή Εκκλησία. Η αληθινή μεγαλοπρέπεια ποτέ δεν περιορίζεται μονάχα σε μεγάλες πράξεις. Εκδηλώνεται συχνά στα μικρά πράγματα. Ήταν στην απλή πράξη, στο πλύσιμο των ποδιών των μαθητών εκείνο το βράδυ στο ανώγειο, που ο Κύριος έδειξε την ταπείνωσή Του μαζί με το μεγαλείο της άπειρης αγάπης Του.

Δ. Συνεχίζοντας εκείνο που οι άλλοι άρχισαν. Σύμφωνα με την αφήγηση του Λουκά οι ιθαγενείς άναψαν τη φωτιά από καλοσύνη στους ναυαγούς και μαζί τους έδειξαν εξαιρετική φιλανθρωπία. Δε μας δίνονται τα ονόματα εκείνων που άναψαν τη φωτιά αλλά γνωρίζουμε ότι ο Παύλος πήρε μέρος στη διατήρησή της. Δεν υπήρχε καμιά λαμπρότητα στην υπηρεσία του Παύλου εκείνη την ημέρα στην ακτή. Οι περιστάσεις δεν ήταν καθόλου γιορταστικές. Υπάρχουν στην καθημερινή ζωή πολλές ασχολίες ρουτίνας που δεν έχουν τίποτε το λαμπρό. Είναι τόσο συνηθισμένες και φαίνονται μονότονες. Το ίδιο συμβαίνει και στη Χριστιανική υπηρεσία. Πολλοί Χριστιανοί εργάζονται αθόρυβα και ποτέ δε φαίνονται στο προσκήνιο. Όμως η υπηρεσία τους μπροστά στον Θεό είναι πολλή χρήσιμη και σημαντική. Στην καθημερινή μας ζωή, μέσα στις συνηθισμένες ασχολίες μας, πρέπει να θυμόμαστε πως σαν τον Παύλο είναι δυνατό να συμβάλλουμε κι εμείς σε κάποιο έργο που άρχισαν άλλοι. Κάνοντας το μέρος μας, εργαζόμενοι συνειδητά και πιστά «ως εις τον Κύριον», διατηρούμε και ενισχύουμε τη φωτιά του Ευαγγελίου. Πραγματικά πρέπει να είμαστε βέβαιοι πως η φλόγα της μαρτυρίας του Χριστού υψώνεται και ο Θεός δοξάζεται. Χωρίς τη μικρή έστω συμβολή μας ίσως η φωτιά να έσβηνε. Οι πολλοί, οι άνθρωποι του κόσμου, είναι έτοιμοι «να ρίξουν κουβάδες νερό» για να σβήσουν τη φωτιά. Ας διαχωρίσουμε τη θέση μας. Ένα ξυλαράκι, κάποιο φρύγανο, κάποια μικρή προσφορά από τον καθένα μας είναι απαραίτητη για να ενισχυθεί η φωτιά. Δώσε το μέρος σου, όσο μικρό και αν είναι, στο έργο που ο Θεός άρχισε.

Ε. Βοηθώντας τους άλλους. Καθώς βλέπουμε τον Παύλο να μαζεύει φρύγανα στην ακτή, παρατηρούμε ότι, κάνοντας το μέρος του, βοηθούσε και τους άλλους. Στην πραγματικότητα υπήρχαν διακόσιοι εβδομήντα έξι άνθρωποι στην ακτή. Διατηρώντας τη φωτιά ο Παύλος φρόντιζε όχι μόνο τον εαυτό του αλλά και τους άλλους. Πολύ συχνά ο Απ. Παύλος στις Επιστολές του μας διδάσκει σχετικά με την ευθύνη μας απέναντι στους άλλους: «Να σηκώνετε ο ένας το φορτίο του άλλου, κι έτσι θα εφαρμόσετε πλήρως το νόμο του Χριστού» (Γαλ. 6:2). «Ας μη φροντίζει ο καθένας σας μόνο για ό,τι ενδιαφέρει τον εαυτό του, αλλά και για ό,τι ωφελεί τους άλλους» (Φιλ. 2:4). Πολλές παρόμοιες προτροπές μπορούμε να προσθέσουμε όμως το μήνυμα είναι σαφές: Ως Χριστιανοί δε ζούμε μόνο για τους εαυτούς μας αλλά και για τους άλλους. Τέτοια φροντίδα περιλαμβάνει όχι μόνο τις πνευματικές αλλά και τις φυσικές ανάγκες τους. Εκείνη την ημέρα στην ακτή η πίστη του Παύλου στον Χριστό εκδηλώθηκε με τη φροντίδα των άλλων.

ΣΤ. Εκτέθηκε σε κίνδυνο. Πρέπει να προσέξουμε ότι ο Παύλος μαζεύοντας φρύγανα, χωρίς να το καταλάβει, εκτέθηκε σε μεγάλο κίνδυνο. «Ο Παύλος έκανε ένα δέμα από πολλά φρύγανα και τα έριξε πάνω στη φωτιά. Τότε μια οχιά πετάχτηκε απ' τη φωτιά εξαιτίας της θερμότητας και τον δάγκωσε στο χέρι» (Πρ. 28:3). Καθώς ο Παύλος με αγάπη κι ενδιαφέρον υπηρετούσε τους άλλους, ένα δηλητηριώδες φίδι κόλλησε στο χέρι του. Η Χριστιανική υπηρεσία συχνά μας εκθέτει σε ποικίλους κινδύνους. Οι Ιεραπόστολοι ιατροί και νοσηλευτές στην Αφρική και στην Ασία είναι εκτεθειμένοι και συχνά μολύνονται από τις μεταδοτικές αρρώστιες με σημαντικό κίνδυνο της ζωής τους. Αλλά δεν είναι μόνο οι φυσικοί κίνδυνοι που αντιμετωπίζουμε υπηρετώντας τους άλλους. Υπάρχει το δηλητήριο της κριτικής και της λογοκρισίας. Είναι τραγικό το γεγονός πως ακόμη και στην προσπάθειά μας να υπηρετήσουμε του άλλους, ως Χριστιανοί εργάτες του Ευαγγελίου, γινόμαστε αντικείμενο πικρής επίθεσης. Καλές και σωστές ενέργειες συχνά σχολιάζονται δυσμενώς. Υπάρχει ακόμη το δηλητήριο του φθόνου και του ανταγωνισμού. Φαίνεται παράξενο όμως συχνά ο άνθρωπος του Θεού γίνεται αντικείμενο ζήλειας, και κάποιες

πράξεις υπηρεσίας, που γίνονται με αγνά ελατήρια, παρεξηγούνται. Αυτή ήταν η εμπειρία του Απ. Παύλου: «Μερικοί, βέβαια, απ' αυτούς κηρύττουν τον Χριστό από ζηλότυπη κι ανταγωνιστική προς εμένα διάθεση, άλλοι όμως από αγαθή διάθεση» (Φιλ. 1:15).

Z. Ετοιμάζοντας το δρόμο. Σας έχει ποτέ επιτεθεί φίδι; Μικρός θυμάμαι, καθώς έτρεχα ξυπόλητος ανάμεσα σε θάμνους, ένα φίδι τυλίχθηκε στο πόδι μου. Το τίναξα στους θάμνους και συνέχισα το τρέξιμο. Ο Θεός με προστάτευε και δε με δάγκωσε. Όμως και η ανάμνηση μονάχα ενός τέτοιου περιστατικού είναι αποκρουστική. Πολύ χειρότερο από το δηλητήριο του φιδιού είναι το δηλητήριο της κακόβουλης κριτικής, του φθόνου και της αναίτιας επίθεσης. Όμως μαθαίνουμε από την ιστορία αυτή ότι ο Παύλος, μαζεύοντας φρύγανα, ετοίμαζε στην πραγματικότητα το δρόμο για ν' ανοίξουν οι καρδιές των ιθαγενών. Αν και ο ίδιος δεν το ήξερε εκείνη τη στιγμή, η απλή πράξη της υπηρεσίας του ήταν ένας κρίκος στην αλυσίδα των γεγονότων που έδειχναν τη δύναμη του Θεού, σ' εκείνους τους κατοίκους του νησιού. Σας υπενθυμίζω τη σειρά των γεγονότων: Ο Παύλος μαζεύει φρύγανα και τα ρίχνει στη φωτιά. Μια οχιά πετιέται από τη φωτιά και δαγκώνει τον Παύλο. «Οι ιθαγενείς, όταν είδαν το ερπετό να κρέμεται από το χέρι του, έλεγαν μεταξύ τους: «Το δίχως άλλο φονιάς είναι αυτός ο άνθρωπος που, αν και σώθηκε από τη θάλασσα, η θεία δίκη δεν τον άφησε να ζήσει.». Ο Παύλος όμως τίναξε το ερπετό στη φωτιά κι ο ίδιος δεν έπαθε τίποτε. Αυτοί περίμεναν ότι θα πρηζόταν ή ότι θα 'πεφτε ξαφνικά κάτω νεκρός. Περίμεναν πολλή ώρα και, βλέποντας ότι τίποτε το κακό δεν του συνέβαινε, άλλαξαν στάση και έλεγαν ότι είναι θεός» (Πρ,28:4-6). Να, λοιπόν, που βρίσκεται το μυστικό. Μπορούμε να πιστέψουμε ότι ο Θεός είναι δυνατός να πάρει μια απλή πράξη υπηρεσίας, όσο μικρή και ασήμαντη αν φαίνεται, και να την ενσωματώσει μέσα στο μεγάλο σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων; Ο Κύριος Ιησούς μας το βεβαιώνει: «Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύεις» (Μάρκ. 9:23). Αυτό ακριβώς μας διδάσκει η ιστορία που μελετούμε. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε ότι οι άνθρωποι γύρω μας, μάς παρακολουθούν και θέλουν να δουν πως αντιδρούμε στις διάφορες δυσκολίες της ζωής. Πως αντιμετωπίζουμε την αρρώστια, την επαγγελματική ή οικονομική δυσχέρεια, την αντίδραση των ανθρώπων, την κακόβουλη κριτική των άλλων. Πόσο όμορφο είναι όταν οι Χριστιανοί περνούμε την κοιλάδα των δοκιμασιών με υπομονή, στηριγμένοι απόλυτα στην αγαθότητα και στην πιστότητα του Κυρίου μας, απαλλαγμένοι από κάθε καταστρεπτική επίδραση! Η χάρη και η δύναμη του Θεού μπορεί να μας κρατήσει ανεπηρέαστους και να μας φυλάξει από τα οδυνηρά αποτελέσματα τέτοιων επιθέσεων. Ας πούμε μαζί με τον Απ. Παύλο: «Δεν ντρέπομαι που υπηρετώ το ευαγγέλιο του Χριστού, γιατί αυτό είναι η δύναμη του Θεού, που σώζει καθέναν που πιστεύει, πρώτα τον Ιουδαίο και ύστερα τον ειδωλολάτρη» (Ρωμ. 1:16). Και η σωτηρία που χαρίζει ο Θεός αρχίζει απ' αυτή τη ζωή και συνεχίζεται στην αιωνιότητα. Μας ελευθερώνει από τα δεσμά της αμαρτίας και του θανάτου. Μας σώζει από το δάγκωμα και το δηλητήριο του σατανά, του αρχαίου φιδιού. Ο Χριστός νίκησε το σατανά με τη σταυρική Του θυσία στο Γολγοθά, αναστήθηκε και σε καλεί να Τον δεχθείς Σωτήρα και Κύριο της ζωής σου.

Ένα μόνο βλέμμα πίστεως στο σταυρό του Χριστού θα σε πείσει για τη βαρύτητα της αμαρτίας σου και για το μέγεθος της αγάπης του Θεού. Ο Χριστός με τη θυσία Του πλήρωσε το χρέος των δικών μας αμαρτιών. «Ο Ιησούς παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομίες μας και αναστήθηκε για τη σωτηρία μας» (Ρωμ. 4:25). Σήμερα ο Ιησούς χτυπάει την πόρτα της καρδιάς σου και περιμένει παρακλητικά να Του ανοίξεις. Τι θα κάνεις; Θα Τον αφήσεις να φύγει; Πρόσεξε, γιατί αύριο ίσως θα είναι πολύ αργά! Σήμερα που ακούς τη φωνή του Θεού, μη σκληρύνεις την καρδιά σου. Η αμαρτία είναι θανατηφόρο δηλητήριο. Μόνο ένα βλέμμα πίστεως στο σταυρωμένο Χριστό μπορεί να σου δώσει την πλήρη και τέλεια ίαση. Θα το κάνεις; Υπάρχει κάτι ασήμαντο μέσα στο Λόγο του Θεού; Ανεξάρτητα από το μέγεθος της προσφοράς, άσχετα από το είδος της εργασίας μας, και μια απλή πράξη υπηρεσίας είναι απαραίτητη και χρήσιμη στη μεγάλη υπόθεση του Ευαγγελίου. Φέρνει χαρά στον πιστό, διατηρεί τη φωτιά που άναψε ο Χριστός, τη δυναμώνει και την αυξάνει για τη δόξα του Θεού. Αμήν!

Μόρφωση και ενημέρωση: χρησιμότητα και αναγκαιότητα για τον Χριστιανό νέο

Μέσα σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από την αλματώδη αύξηση της γνώσης και την τρομακτική τεχνολογική ανάπτυξη, το θέμα μας είναι επίκαιρο και αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Θα πρέπει αρχικά να δώσουμε ορισμένα στοιχεία κατατοπιστικά. Να εξηγήσουμε, με λίγα λόγια, τι εννοούμε με τους όρους «μόρφωση» και «ενημέρωση». Να τονίσουμε τις βασικές προϋποθέσεις, τα θεμέλια πάνω στα οποία θα πρέπει να στηριχθεί η σωστή και ολοκληρωμένη μόρφωση. Έπειτα θα προσπαθήσουμε να μελετήσουμε τους λόγους για τους οποίους πιστεύουμε στη χρησιμότητα και την αναγκαιότητα της μόρφωσης τόσο στην υλική και την πνευματική ζωή όσο και στη δραστηριότητά μας μέσα στο έργο του Θεού. Για το Χριστιανό νέο η μόρφωση δεν είναι μονάχα το μέσο για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης αλλά, πολύ περισσότερο, είναι το εργαλείο, είναι ο τρόπος που θα μεταδώσει το μήνυμα του Ευαγγελίου του Χριστού στο περιβάλλον του. Είναι το μέσο με το οποίο θα υπηρετήσει την υπόθεση του Ιησού Χριστού μέσα στον κόσμο. Να, λοιπόν, μια πρόκληση. Να, ένας στόχος υψηλός που καλείται ο Χριστιανός νέος να επιδιώξει.

Α. Μόρφωση και ενημέρωση. Τι εννοούμε με τον όρο «μόρφωση»; Μόρφωση είναι η μορφή που παίρνει κάτι το ασχημάτιστο, ο σχηματισμός μορφής, η πνευματική και η ηθική διάπλαση. Αλλά με τον όρο «μόρφωση» εννοούμε κυρίως την εκπαίδευση, την κατάρτιση, την πνευματική ανάπτυξη και τη διάπλαση ενός ανθρώπου. Ευρύτερα εννοούμε την ψυχική, την πνευματική καλλιέργεια και την κοινωνική συμπεριφορά. Βασικοί παράγοντες που επηρεάζουν και συντελούν στη μόρφωση του ανθρώπου, είναι το ίδιο το κοινωνικό περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει, και πιο ειδικά η οικογένεια και το σχολείο. Η μόρφωση διακρίνεται σε γενική και ειδική. Η πρώτη περιορίζεται σε γενική τοποθέτηση απέναντι στα διάφορα ζητήματα, χωρίς να εμβαθύνει. Η δεύτερη αποτελεί ειδική κατάρτιση σε κάποιο ιδιαίτερο επιστημονικό, τεχνολογικό ή καλλιτεχνικό τομέα και δεν είναι ασυμβίβαστη με τη γενικότερη μόρφωση, αντίθετα μάλιστα επιβάλλεται να συμπληρώνεται με γενικότερη μορφωτική προσπάθεια. Τι εννοούμε όταν λέμε «ενημέρωση»; Ενημέρωση είναι η παρακολούθηση των γεγονότων και των μεταβολών. Όταν μεταφερθούμε στον τεχνολογικό ή στον επιστημονικό τομέα, ενημέρωση είναι η παρακολούθηση της προόδου της τεχνολογίας και της επιστήμης. Πότε αρχίζει η μόρφωση; Πολύ νωρίς μέσα στο οικογενειακό περιβάλλον. Δεν πρέπει να ξεχνούμε τον τρόπο και το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσει η μόρφωση. Όσο νωρίτερα αρχίζει τόσο ευκολότερο είναι το έργο, και τ' αποτελέσματα είναι πολύ ενθαρρυντικά. Ο χαρακτήρας μας παίρνει το σχήμα του καλουπιού μέσα στο οποίο βρεθήκαμε στα πρώτα χρόνια της ζωής μας. Πολλά στην κατοπινή μας ζωή, καλά η κακά, είναι οι καρποί των σπόρων που έπεσαν μέσα μας τις πρώτες μας μέρες. Είναι πείρα όλων μας πως αυτά που μάθαμε νωρίς είναι σταθερά αποτυπωμένα στη μνήμη μας. Επομένως η νιότη είναι η πιο επιδεκτική περίοδος για μάθηση. Το σχολείο είναι, μετά την οικογένεια, το περιβάλλον που περισσότερο συμβάλλει στη μόρφωσή μας. Στη χώρα μας δεν έχουμε τη δυνατότητα να επιλέξουμε Χριστιανικό σχολείο. Είμαστε αναγκασμένοι να δεχόμαστε τις καλές ή κακές επιδράσεις των δασκάλων μας. Εδώ βρίσκεται ένας μεγάλος κίνδυνος για πολλούς νέους. Ο δάσκαλος ή ο καθηγητής γίνεται το είδωλο. Τοποθετείται πολύ ψηλά στη συνείδηση του παιδιού ή του νέου. Βλέπετε ο μαθητής ή ο σπουδαστής δεν έχει τη δυνατότητα να γνωρίσει το δάσκαλο στην ιδιωτική του ζωή. Στο σχολείο τον βλέπει τέλειο, μορφωμένο, τον άνθρωπο που αντιπροσωπεύει τη γνώση και τη σοφία. Έτσι διατρέχει τον κίνδυνο να αποδεχθεί και να υιοθετήσει απόψεις και θεωρίες που είναι αντίθετες με την αλήθεια της Αγίας Γραφής. Για να γίνει η μόρφωση εφόδιο στην υλική και στην πνευματική ζωή, είναι απαραίτητο να στηριχθεί πάνω σε σωστά θεμέλια. Κατ' αρχήν, οι πληροφορίες που παίρνουμε και οι γνώσεις που αποκτούμε σχετικά με το θέμα ή το αντικείμενο που μελετούμε, πρέπει να είναι τεκμηριωμένες. Λανθασμένες πληροφορίες, ανεξέλεγκτες, θα έχουν αρνητική επίδραση στη μόρφωσή μας. Έπειτα, η μελέτη μας θα πρέπει να καλύπτει όλες τις πλευρές του θέματος και να έχουμε βαθιά γνώση του αντικειμένου. Η σωστή και ολοκληρωμένη μόρφωση είναι κάτι που σπανίζει, ιδιαίτερα στη χώρα μας, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται πολλά προβλήματα και δυσάρεστες καταστάσεις. Η γενική μόρφωση, όπως είπαμε, αρχίζει μέσα στην οικογένεια και συνεχίζεται στο σχολείο. Αν στο σχολείο θέσουμε σκοπό μας απλώς να περνάμε τις τάξεις και αδιαφορήσουμε για το τι μαθαίνουμε, θα φθάσουμε στο απολυτήριο του Γυμνασίου ή του Λυκείου ημιμαθείς. Και η ημιμάθεια είναι χειρότερη από την αμάθεια. Θα έχουμε την εντύπωση πως κάτι μάθαμε ενώ στην πραγματικότητα θα έχουμε άγνοια βασικών γνώσεων, που είναι απαραίτητες στην καθημερινή μας ζωή. Αν συνεχίσουμε την ίδια τακτική και στο επάγγελμα ή στην επιστήμη που διαλέξαμε, οι συνέπειες θα είναι πολύ πιο δυσάρεστες. Κι αυτές τις συνέπειες τις υφιστάμεθα καθημερινά. Τεχνίτες και επιστήμονες με μεγάλους τίτλους ενώ στην πραγματικότητα αποτελούν δημόσιο κίνδυνο. Η άγνοια, η προχειρότητα και η ασυνέπεια πληρώνονται πολλές φορές πολύ ακριβά, συχνά το τίμημα είναι απώλεια ανθρώπινων ζωών. Οι επιστήμονες με την ελλιπή γνώση του τομέα της επιστήμης που διάλεξαν, ή με την έλλειψη

ενημέρωσης σχετικά με τις μεταβολές και τις νέες γνώσεις, όχι μόνο δεν προσφέρουν σωστή υπηρεσία στο κοινό αλλά αντίθετα είναι επιζήμιοι. Η τεχνολογία και η επιστήμη μεταβάλλονται τόσο ραγδαία που, αν δεν έχουμε τη διάθεση να παρακολουθούμε την εξέλιξή τους, καταντούμε σύντομα άχρηστοι και επικίνδυνοι στις δήθεν υπηρεσίες που προσφέρουμε. Συχνά προβάλλεται το επιχείρημα ότι οι άνθρωποι αυτοί ευδοκimoύν, ανεβαίνουν στην κλίμακα της κοινωνίας και πλουτίζουν, κι αυτό είναι αλήθεια. Γεννιέται η απορία φυσικά γιατί να συμβαίνει αυτή η κοινωνική αδικία. Τις ίδιες απορίες είχε κι ο Ασάφ, τον πολύ παλιό καιρό, και τις εκφράζει γλαφυρά στον 73° Ψαλμό, ωστόσο μπήκε στο Αγιαστήριο όπου ο Θεός του αποκάλυψε τα τέλη των ασεβών. Στον πονηρό αιώνα που ζούμε, μέσα στον κόσμο που είναι υποταγμένος στο σατανά, είναι φυσικό να προοδεύουν και να κυριαρχούν οι άδικοι κι οι ασεβείς. Αλλά ο Χριστιανός ποια σχέση μπορεί να έχει με το κοσμικό φρόνημα; Η προχειρότητα και η ασυνέπεια δεν αρμολίζουν στους ανθρώπους του Θεού. Η έλλειψη ευσυνειδησίας κι η ανευθυνότητα είναι δυσφήμιση του ονόματος του Χριστού και δεν δικαιολογούνται σε καμιά περίπτωση στη ζωή των παιδιών του Θεού. Η ζωή μας πρέπει πρωταρχικά να δείχνει τα χαρακτηριστικά του Χριστού. Πως μπορούμε να μιλήσουμε στους ανθρώπους για τον Χριστό, πως είναι δυνατό οι γύρω μας να πάρουν στα σοβαρά τα λόγια μας, τη στιγμή που διαπιστώνουν ασυγχώρητες ατέλειες και αδικαιολόγητες παραλείψεις στην εργασία μας; Ως παιδιά του Θεού έχουμε την υποχρέωση ν' αποκτήσουμε πολύ καλή κατάρτιση στο επάγγελμα, στην τέχνη ή στην επιστήμη που διαλέξαμε. Κι όταν φτάσουμε στην πρακτική εφαρμογή ν' αποδειχθούμε ολοκληρωμένοι άνθρωποι, καλοί τεχνίτες, ευσυνειδητοί επαγγελματίες, υπεύθυνοι επιστήμονες. Πρέπει να ζητούμε καθημερινά από τον Θεό σοφία και σύνεση για να δοξάζεται το όνομα του Κυρίου στην εργασία μας. Το επάγγελμα, η τέχνη, η επιστήμη είναι για το Χριστιανό μια υπηρεσία που προσφέρεται πρωτίστως στον Κύριο Ιησού. Ας προσέξουμε το Λόγο του Θεού: «Όποια εργασία κάνετε να την κάνετε με την καρδιά σας, σαν να δουλεύετε για τον Κύριο κι όχι για τους ανθρώπους. Ξέρετε καλά ότι θα πάρετε από τον Κύριο ως ανταμοιβή σας την κληρονομία της βασιλείας του. Γιατί στην πραγματικότητα ο Κύριος τον οποίον υπηρετείτε είναι ο Χριστός» (Κολ. 3:23, 24).

Β. Η μόρφωση χρήσιμη και απαραίτητη στην υλική ζωή. Μέσα στο κοινωνικό σύνολο ο καθένας από εμάς έχει κάποια αποστολή. Είμαστε ζωντανά κύτταρα της κοινωνίας και οφείλουμε ν' αναπτύξουμε κάποια δραστηριότητα. Δεν μπορούμε ούτε πρέπει να μείνουμε αδρανείς. Η μόρφωση είναι χρήσιμη και απαραίτητη για την επαγγελματική προκοπή του κάθε νέου. Στο επάγγελμα, στην τέχνη ή στην επιστήμη που θα διαλέξουμε, η καλή κατάρτισή μας θα παίζει βασικό ρόλο στην πρόοδό μας και γενικά στη βελτίωση των συνθηκών της διαβίωσής μας. Δεν αμφισβητούμε το γεγονός πως η πατρίδα μας είναι ο ουρανός κι ο σκοπός της ζωής μας είναι η δόξα του Θεού και η προετοιμασία μας για τη συνάντησή μας με τον ερχόμενο Κύριο μας. Όμως, στο επίγειο περπάτημά μας χρειαζόμαστε ορισμένα εφόδια. Πουθενά στην Αγία Γραφή δε φαίνεται ότι ο Θεός απαγορεύει στους πιστούς να μειώσουν το μόχθο και τον πόνο που μπήκαν στην ανθρώπινη ζωή λόγω της αμαρτίας. Ο Ίδιος ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός τίμησε την εργασία, ως ξυλουργός στη Ναζαρέτ μέχρι τα τριάντα Του χρόνια. Κι ο Απ. Παύλος μας λέει: «Ήσουν δούλος όταν σε κάλεσε; Μη νοιάζεσαι γι' αυτό. Αν όμως έχεις τη δυνατότητα να γίνεις ελεύθερος, μη χάσεις την ευκαιρία» (Α' Κορ. 7:21). Εκείνο που πρέπει να προσέξουμε ως Χριστιανοί που είμαστε, είναι να μη βάλουμε το επάγγελμα σκοπό της ζωής μας. Σκοπός της ζωής μας πρέπει να είναι πάντοτε η υπακοή στο θέλημα του Θεού και η υπηρεσία που ο Θεός μας αναθέτει να εκτελέσουμε. Το επάγγελμά μας είναι το μέσο για την εκπλήρωση αυτού του σκοπού. Για να γίνει η μόρφωση πραγματικό εφόδιο στο Χριστιανό νέο, θα πρέπει να είναι όχι μόνο σωστή και ολοκληρωμένη, αλλά και να χρησιμοποιηθεί με επιμέλεια, ευσυνειδησία και υπευθυνότητα. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ο κόσμος έχει περισσότερες απαιτήσεις από τους μορφωμένους, και ιδιαίτερα όταν δηλώνουμε πως είμαστε παιδιά του Θεού. Οποιαδήποτε και αν είναι η εργασία μας ας ζητούμε καθημερινά από τον Θεό δύναμη, σοφία και σύνεση ώστε ν' αποδίδεται δόξα στο όνομά Του.

Γ. Η μόρφωση χρήσιμη και ωφέλιμη στην πνευματική ζωή. Τόσο η γενική όσο και η ειδική μόρφωση μας βοηθούν να δούμε και να θαυμάσουμε τη μεγαλειώδη δημιουργία μέσα στην οποία ο σοφός Θεός μάς τοποθέτησε. Το καθαρό μάτι και ο απροκατάληπτος νους βλέπουν κάθε μέρα την τελειότητα, την αρμονία και το ασύλληπτο μεγαλείο του Δημιουργού μας. Με τη μόρφωση ο Χριστιανός νέος βρίσκεται στην πλεονεκτική θέση να μπορεί να ερευνήσει, να μελετήσει και να θαυμάσει την άπειρη σοφία του Θεού που αποκαλύπτεται μέσα σε κάθε δημιούργημά Του. Από το μικροσκοπικό κόσμο μέχρι το απέραντο διάστημα όλα μιλούν για τον Αιώνιο, τον Πάνσοφο και Παντοδύναμο Δημιουργό, που με άπειρη σοφία σχεδίασε και με την παντοδυναμία Του δημιούργησε και συντηρεί το σύμπαν. Μελετώντας τα έργα του Θεού μέσα στη δημιουργία αισθανόμαστε δέος, θαυμασμό και σεβασμό. Βλέπουμε τη μικρότητά μας κι η σκέψη αυτή μάς οδηγεί να ταπεινωθούμε περισσότερο μπροστά Του, κι η επιθυμία μας γίνεται εντονότερη να υψωθούμε πάνω από τα γήινα, πέρα από τα φαινόμενα, να πλησιάσουμε περισσότερο και να γνωρίσουμε βαθύτερα τα μυστήρια του θείου Δημιουργού. Μαζί με τον Ψαλμωδό υψώνουμε

τη δοξολογία μας στον Κύριο: «Τα ουράνια φανερώνουνε το μεγαλείο του Θεού και δείχνει το στερέωμα τα έργα που έχει φτιάξει. Η μια στην άλλη μέρα μεταδίδει αυτό το μήνυμα κι η μια στην άλλη νύχτα μεταφέρει αυτή τη γνώση. Χωρίς να 'χουν μιλιάρη και δίχως λόγια η φωνή τους ακούγεται. Κι όμως σ' όλη τη γη απλώθηκε η λαλιά τους, οι λέξεις τους στα πέρατα της οικουμένης... Πόσο μεγάλα τα έργα σου είναι Κύριε! Τα 'κανες όλα με σοφία. Με όσα έφτιαξες εσύ, γέμισε η γη!» (Ψαλμ. 19:1-5, 104:24).

Δ. Η μόρφωση χρήσιμη στην πνευματική δραστηριότητα. Για τους ανθρώπους του κόσμου η μόρφωση, τις περισσότερες φορές, έχει ως σκοπό της την απόκτηση υλικών αγαθών, την κοινωνική καταξίωση, το γόητρο, τη φήμη, τη δόξα. Καυχείται ο άνθρωπος για τα κατορθώματα και τις επιτυχίες του, προσπαθεί να επιδείξει τα πλούτη του κι είναι έτοιμος να θυσιάσει τα πάντα, αρκεί να υποκλίνονται οι άλλοι στο πέρασμά του. Για την επιτυχία του σκοπού του αγωνίζεται μέρα και νύχτα χωρίς να λογαριάζει κόπους. Εκμεταλλεύεται τις περιστάσεις, χρησιμοποιεί θεμιτά και αθέμιτα μέσα, είναι δραστήριος μέσα στον κοσμικό τομέα και η μόρφωση γι' αυτόν είναι πολύ χρήσιμο εργαλείο. Τι συμβαίνει όμως με τον Χριστιανό νέο; Πως μπορεί να χρησιμοποιήσει σωστά τη μόρφωσή του; Αν έχεις μουσικό ταλέντο, αν διαθέτεις λογοτεχνικές ικανότητες, αν είσαι καλός στο σχέδιο, αν έχεις οργανωτικές ικανότητες και μπορείς σωστά και πρακτικά να διεκπεραιώσεις διάφορες υποθέσεις, η μόρφωσή σου μπορεί να σου γίνει ένα θαυμάσιο εφόδιο για την τελειοποίηση των ικανοτήτων σου. Με τις σπουδές μαθαίνουμε ν' αποφεύγουμε τα λάθη μας, να χρησιμοποιούμε σωστά τις ικανότητές μας και να εργαζόμαστε μεθοδικά. Μαθαίνουμε πού ακριβώς πρέπει να σκοπεύουμε για να επιτύχουμε κάτι το καλό και αξιόλογο. Σκοπός πρέπει να είναι πάντοτε η δόξα του Θεού. Με τις σπουδές και τη μόρφωση μάς δίνεται η δυνατότητα να υπηρετήσουμε τον Θεό με όλη μας τη δύναμη, να επιδιώξουμε τη δόξα του Θεού. Το έργο του Θεού εργαζόμαστε και η ευθύνη μας είναι πολύ μεγάλη. Είναι λυπηρό το φαινόμενο που συχνά παρουσιάζουμε: Μας χαρακτηρίζει η προχειρότητα. Σπάνια κάνουμε κάτι προγραμματισμένο και προσεκτικά μελετημένο. Αποφασίζουμε την τελευταία στιγμή και εκτελούμε πρόχειρα. Πολύ αργά διαπιστώνουμε τις ανάγκες και τις ελλείψεις και προσπαθούμε όπως-όπως να τις αναπληρώσουμε. Αγωνιζόμαστε να λύσουμε τα προβλήματα που μόνοι μας δημιουργήσαμε και προσπαθούμε να υπερπηδήσουμε εμπόδια σοβαρά που μόνοι μας προκαλέσαμε. Ως συνέπεια παρουσιάζουμε μια εικόνα ακαταστασίας. Η έλλειψη μελέτης και οργάνωσης, η προχειρότητα, η ανευθυνότητα και η απουσία σοβαρού και υπεύθυνου προγραμματισμού χαρακτηρίζουν δυστυχώς τις περισσότερες ενέργειές μας ατομικές όσο και συλλογικές. Τη δική μας προχειρότητα και τις δικές μας παραλείψεις ζητούμε από τον Θεό να τις αναπληρώσει. Μια τέτοια τοποθέτηση στο έργο του Θεού είναι απαράδεκτη και ολοκληρωτικά αποτυχημένη. Είναι αμαρτία και φέρνει την κατάρα του Θεού επάνω μας. Ο Κύριος, με το στόμα του προφήτη Ιερεμία, λέει: «Καταραμένος είν' εκείνος που εργάζεται με αμέλεια το έργο του Κυρίου» (Ιερ. 48:10). Αν στην καθημερινή ζωή και στην επαγγελματική μας απασχόληση πρέπει ό,τι κάνουμε να είναι το καλύτερο δυνατό, πολύ περισσότερο αυτό ισχύει στην υπηρεσία μας στο έργο του Θεού. Οι σπουδές και η μόρφωσή μας θα είναι πραγματικό εφόδιο όταν μάθουμε να εργαζόμαστε μεθοδικά, με επιμέλεια και με υπευθυνότητα. Τότε ο Θεός θα μας ευλογήσει πλούσια. Θα χρειαστούν πολλές προσπάθειες, θα υποβληθούμε σε κόπους και αγώνες. Κανένας καρπός δεν απολαμβάνεται χωρίς ιδρώτα, καμιά μάχη δεν κερδίζεται χωρίς αγώνα. Οι μεγάλοι άνθρωποι του Θεού δε λογαριάζαν τους κόπους, τις ταλαιπωρίες. Αγωνίστηκαν σκληρά και με μεγάλη αφοσίωση. Γι' αυτό ο Θεός τους χάρισε μεγάλες ευλογίες. Για να σώσει ο Θεός τους Ισραηλίτες και να τους οργανώσει σε έθνος χρησιμοποίησε ένα Μωυσή. Ποιο ήταν το υπόβαθρο αυτού του μεγάλου ηγέτη; Σαράντα χρόνια εκπαίδευσης και μόρφωσης στο παλάτι του Φαραώ της Αιγύπτου. Άλλα σαράντα χρόνια μελέτης των συνθηκών της ερήμου στη γη Μαδιάμ. Ογδόντα χρόνια προετοιμασίας για σαράντα χρόνια υπηρεσίας. Σ' άλλη περίπτωση βλέπουμε ότι ενώ ο Θεός χρησιμοποίησε τον Πέτρο για να κηρύξει το Ευαγγέλιο στους Ιουδαίους, διάλεξε τον μορφωμένο Παύλο για να τον χρησιμοποιήσει στους Έλληνες, που διακρίνονταν για τη μόρφωσή τους. Ο Θεός θα μας χρησιμοποιήσει οπωσδήποτε όταν αφιερώσουμε τη ζωή μας στα χέρια Του.

Ε. Η μόρφωση χρήσιμη και απαραίτητη στη μελέτη των πνευματικών πραγμάτων. Όπως τονίσαμε από την αρχή, ο σκοπός της ζωής μας είναι η δόξα του Θεού. Αποστολή μας μέσα στον κόσμο είναι να δείχνουμε τα χαρακτηριστικά του Χριστού, και μ' αυτό τον τρόπο να μεταφέρουμε το μήνυμα του Ευαγγελίου της σωτηρίας στους ανθρώπους του περιβάλλοντός μας. Για να επιτύχουμε στο σκοπό και στην αποστολή μας, ο Θεός μας έδωσε έναν πολύτιμο οδηγό, την Αγία Γραφή. Ήδη από την Π. Διαθήκη ο Θεός μας άφησε μια πολύ σημαντική παραγγελία: «Μην πάψεις ποτέ να επαναλαμβάνεις τις εντολές αυτού του βιβλίου του νόμου και να το μελετάς μέρα και νύχτα, για να εφαρμόζεις πιστά όλα όσα είναι γραμμένα σ' αυτό. Τότε θα έχεις επιτυχία στα έργα σου και θα ευημερείς» (Ιησ. 1:8). Οι μαθητές του Ιησού Χριστού είχαν πολλή καλή γνώση του νόμου και των προφητών. Οι πρώτοι Χριστιανοί, σύμφωνα με την αφήγηση του Λουκά στις Πράξεις των Αποστόλων, «Όλοι αυτοί ήταν

αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των αποστόλων» (Πρ. 2:42). Ο Τιμόθεος «από βρέφους» γνώριζε τα Ιερά Γράμματα που του τα είχαν διδάξει η μητέρα του και η γιαγιά του. Είναι πολλή μεγάλη η ευγνωμοσύνη μου στον Θεό γιατί μου έδωσε το μεγάλο προνόμιο να γεννηθώ μέσα σε πιστή οικογένεια. Από τα πρώτα μου βήματα θυμάμαι, ο πατέρας μου μάς μάζευε για μελέτη του Λόγου του Θεού και προσευχή. Εκείνο το οικογενειακό θυσιαστήριο είχε τόση επίδραση επάνω μου ώστε, στα κατοπινά μου χρόνια, καμιά ανθρώπινη σοφία, καμιά κοσμοθεωρία δεν μπόρεσε να με αποσπάσει από την απλή πίστη μου στον μόνο αληθινό Θεό και στον οποίο απέστειλε Ιησού Χριστό. Μέσα στο φτωχικό σπιτικό μας δεν υπήρχαν εγκυκλοπαίδειες, δεν υπήρχαν πολλά βιβλία. Το πρώτο βιβλίο που συνάντησα ήταν η Αγία Γραφή. Ήταν το αλφαβητάριό μου. Στη διάρκεια της Βουλγαρικής κατοχής στην περιοχή μας 1940-44, στην Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, δεν λειτουργούσαν τα Ελληνικά σχολεία. Με τη βοήθεια της αδελφής μου και της μητέρας μου έμαθα ανάγνωση και γραφή μέσ' από τη Βίβλο. Από τότε έγινε το βιβλίο που αγάπησα πραγματικά. Τα Πανεπιστημιακά συγγράμματα και τα επιστημονικά περιοδικά δεν είναι παρά εργαλεία της δουλειάς μου. Ο Λόγος του Θεού είναι η καθημερινή μου τροφή, το ψωμί και το νερό. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτό. Οι σπουδές και η μόρφωση μας δίνουν τη δυνατότητα να μελετούμε ευκολότερα και να καταλαβαίνουμε καλύτερα τις αλήθειες που η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει, και ειδικά για την Κ. Διαθήκη που είναι γραμμένη στη γλώσσα μας. Αν θέλεις να προχωρήσεις πνευματικά, θα πρέπει να μάθεις να μελετάς το Λόγο του Θεού. Όχι απλό βιαστικό διάβασμα, πολύ λίγο θα σε ωφελήσει. Χρειάζεται μελέτη προσεκτική, συστηματική και μαζί μια καρδιά κι ένα πνεύμα πρόθυμα ν' ακούσουν τη φωνή του Θεού. Επίμονη εργασία, χωρίς να υπολογίζει κανείς χρόνο και κόπο, με επιμέλεια, μεθοδικότητα και καρδιά ανοιχτή στο Πνεύμα το Άγιο, είναι στοιχεία απαραίτητα για τη σπουδή των πνευματικών πραγμάτων. Ο φανατισμός και η μονολιθικότητα οδηγούν σε στασιμότητα, με όλες τις συνέπειες μιας τέτοιας κατάστασης. Ο Λόγος του Θεού είναι πλούσιος και ανεξάντλητος. Περιέχει άφθονη τροφή για όλους τους πιστούς του Χριστού για μια ατέλειωτη Αιωνιότητα. Αναφέραμε τις βασικές αρχές της σωστής και ολοκληρωμένης μόρφωσης. Συζητήσαμε τους λόγους για τους οποίους πιστεύουμε στη χρησιμότητα και στην αναγκαιότητα της μόρφωσης και της ενημέρωσης τόσο στην υλική όσο και στους διάφορους τομείς της πνευματικής ζωής και δραστηριότητας. Το Πνεύμα του Θεού θα χρησιμοποιήσει κάθε ταλέντο που μας έχει χαρίσει. Θα αξιοποιήσει κάθε ικανότητα που μας έχει βοηθήσει ν' αποκτήσουμε, τις γνώσεις, τη μόρφωση, ό,τι μας έχει χαρίσει, στην πλούσια χάρη Του, αρκεί να τ' αφιερώσουμε ταπεινά στα χέρια του Κυρίου μας. Ανάλογα μ' εκείνα που μας χάρισε, θα μας ζητήσει και το αποτέλεσμα της καρποφορίας. Αν σου 'δωσε ένα τάλαντο, μην το κρύψεις, χρησιμοποίησέ το σωστά. Αν σ' εμπιστεύθηκε περισσότερα, η ευθύνη σου είναι μεγαλύτερη, οφείλεις να τ' αξιοποιήσεις. «Ο Θεός σας εμπιστεύτηκε τη χάρη του με ποικίλους τρόπους. Ο καθένας σας, λοιπόν, σαν καλός διαχειριστής της θείας χάριτος, ας χρησιμοποιεί το χάρισμά του για να υπηρετεί τους άλλους» (Α' Πέτρ. 4:10). Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Ανοιχτάτικο Συνέδριο της Ευαγγελικής Νεολαίας, Λεπτοκαρυά, Πιερίας, 28 Απριλίου 1979.

Η χαρά της υπηρεσίας (Εβρ. 13:17)

Με τον τίτλο αυτό εννοούμε τη χαρά εκείνων που υπηρετούν, με κάποιο ξεχωριστό τρόπο, μέσα στην Εκκλησία όταν οι πιστοί πείθονται και υπακούν. Με ξεκίνημα το εδάφιο 13:17 της Επιστολής προς Εβραίους, θα προσπαθήσουμε να δούμε τα στοιχεία που τη συνθέτουν, τους παράγοντες που την επηρεάζουν και τελικά τις καταστάσεις που την εξαφανίζουν. Μέσα στην Εκκλησία των έσχατων καιρών, που η αγάπη των πολλών έχει ήδη ψυχρανθεί, δεν είναι καθόλου εύκολο να βρούμε αυτό τον τόσο όμορφο και γλυκό καρπό του Αγίου Πνεύματος. Για το λόγο αυτό το θέμα μας αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Είναι επιτακτική η ανάγκη να ερευνήσουμε και να μελετήσουμε πρώτα τις καρδιές μας και κατόπι την Εκκλησία μέσα στην οποία ζούμε, και να δούμε σε ποια κατάσταση βρισκόμαστε. Υπάρχει αρμονική σχέση ανάμεσα στους προεστώτες και στους πιστούς; Υπάρχει εκείνη η λεπτή ισορροπία της αμοιβαίας κατανόησης και αγάπης, που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να ευδοκιμήσει ο καρπός της χαράς; Ο Ιωάννης, ο μαθητής της αγάπης, γράφοντας προς τον Γάϊο τον αγαπητό, δίνει με δυο λόγια το καταστάλαγμα μιας μακρόχρονης πείρας: «Καμιά άλλη δεν έχω μεγαλύτερη χαρά παρά να μαθαίνω πως τα παιδιά μου ζουν σύμφωνα με την αλήθεια» (Γ' Ιωάν.4). Πραγματικά, δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά για τον πνευματικό ηγέτη από του να βλέπει τους πιστούς να ζουν μέσα στην αλήθεια, την αλήθεια με την οποία τους έτρεφε, την αλήθεια πάνω στην οποία τους στήριξε. Θα ήθελα στο σημείο αυτό να προσθέσω και τη δική μου προσωπική εμπειρία. Ο Θεός μου έδωσε το μεγάλο προνόμιο να υπηρετήσω μια Εκκλησία που γεννήθηκε μέσα από μια απλή Βιβλική μελέτη στο σπιτικό μας, στην Καβάλα. Γαλουχήθηκε με τις καθάριες αλήθειες του Λόγου του Θεού, οικοδομήθηκε πάνω στο στερεό και αμετακίνητο θεμέλιο, τον Κύριο Ιησού Χριστό. Μια συντροφιά αγίων που έμαθαν ν' αγαπούν ο ένας τον άλλο με καθαρή καρδιά. Μια κοινωνία λυτρωμένων του Κυρίου που χαρακτηρίζεται από αγαθή συνείδηση και πίστη ανυπόκριτη. Δεκατρία χρόνια υπηρεσίας, δεκατρία χρόνια χαράς. Ομολογώ πως τα χρόνια εκείνα ήταν για μένα τα πιο ευλογημένα χρόνια της διακονίας μου στο έργο του Κυρίου. Καθώς τους επισκέπτομαι και βλέπω την πρόοδό τους, ειλικρινά χαίρομαι και δοξάζω τον Θεό για τα μεγαλεία Του. Η πείρα του Ιωάννη είναι και δική μου προσωπική εμπειρία. Ένα σωστό, ένα σταθερό περπάτημα των πιστών μέσα στην αλήθεια του Ιησού Χριστού είναι πηγή της χαράς του κάθε γνήσιου πνευματικού ηγέτη. Ο Λόγος του Θεού δίνει σαφείς οδηγίες και προτροπές στους αγίους αλλά παράλληλα περιγράφει και τα χαρακτηριστικά του γνήσιου ηγουμένου. Κάθε φορά που συνιστά κάποια υποχρέωση των πιστών απέναντι στους προεστώτες, ταυτόχρονα υπενθυμίζει και στους ηγέτες τα δικά τους βαριά καθήκοντα. Ας σταθούμε λίγο σ' αυτό το σημείο για να τονίσουμε πρώτα ορισμένα απαραίτητα χαρακτηριστικά του γνήσιου ηγουμένου.

Α. Ο γνήσιος πνευματικός ηγέτης κηρύττει Χριστόν, μεταδίδει το Λόγο του Θεού. Δεν κηρύττει δικές του θεωρίες, δεν επιβάλλει προσωπικές του απόψεις, δεν προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή των πιστών στο πρόσωπό του. Αντίθετα, καλεί τις ψυχές στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού. Το καθήκον του γνήσιου ηγέτη είναι να σβήνει ο ίδιος, για να φαίνεται μονάχα ο Χριστός.

Β. Ο γνήσιος ποιμένας της Εκκλησίας ζει μια ζωή πίστεως. Η υπηρεσία του είναι έργο πίστεως. Έτσι φέρνει τον Χριστό στους ανθρώπους. Άγιος είναι ο άνθρωπος εκείνος μέσα στον οποίο ζει ο Χριστός.

Η υποχρέωση του αληθινού ποιμένα δεν είναι τόσο να μιλάει στους ανθρώπους για τον Χριστό, όσο το να δείχνει τον Χριστό στην προσωπική του ζωή, στην καθημερινή του εργασία, στην κάθε του συναναστροφή. Οι άνθρωποι δεν ακούνε τόσο τι τους λέμε, όσο βλέπουν ποιοι είμαστε. Η ζωή της πιστότητας και της καθαρότητας είναι το πιο δυνατό επιχείρημα για τους ανθρώπους γύρω μας.

Γ. Ο γνήσιος προεστώς μένει πιστός μέχρι το τέλος της ζωής του. Δεν φοβάται το θάνατο. Δείχνει στους ανθρώπους πως να ζουν και στο τέλος τους δείχνει πως να πεθαίνουν. Στην πιστότητα δεν υπάρχει όριο. Ο Ιησούς «έδειξε την αγάπη του ως το τέλος σ' αυτούς που, μέσα σ' αυτόν τον κόσμο τού ανήκαν και τους αγαπούσε» (Ιωάν. 13:1). Και ο γνήσιος ηγέτης, που αγάπησε τον Ιησού, τον αγαπάει μέχρι τέλους. Η πιστότητά του στον Ιησού δε σταματάει ποτέ.

Δ. Ο γνήσιος ηγέτης αποτελεί ένα αξιοζήλευτο παράδειγμα. Αφήνει πίσω του μια καλή εντύπωση, αφήνει πίσω του «άρωμα που προέρχεται από τη ζωή και δίνει ζωή» (Β' Κορ. 2:16). Αν υπάρχει κάτι που ο κόσμος και η Εκκλησία χρειάζονται σήμερα, είναι αυτού του είδους πνευματικοί ηγέτες.

Ας έρθουμε όμως στα μέλη των Εκκλησιών. Ποιες είναι οι υποχρεώσεις και τα καθήκοντα των πιστών μέσα στην Εκκλησία;

Α. Να αναγνωρίζουν τους ηγέτες. «Σας παρακαλούμε, αδερφοί, ν' αναγνωρίζετε όσους από σας κοπιάζουν και προϊστανται ανάμεσά σας, σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου, και σας νουθετούν» (Α' Θεσ.5:12). Πρώτη υποχρέωση των παιδιών του Θεού είναι να αναγνωρίζουν εκείνους απ' ανάμεσά τους που κοπιάζουν. Δεν είναι

εύκολο το έργο του Θεού. Χρειάζεται επιμέλεια, σκληρή και συστηματική εργασία. Η προτροπή, η ενθάρρυνση, η παρηγοριά, η οικοδομή είναι μέσα στα καθήκοντα εκείνου που ανέλαβε επισκοπή. Εάν οι προεστώτες πραγματικά κοπιάζουν για χάρη των πιστών, θα πρέπει να τους αναγνωρίζεται η προσφορά. Όπως ο βοσκός φροντίζει τα πρόβατά του, έτσι και τα πρόβατα θα πρέπει ν' ακούνε τη φωνή του ποιμένα και ν' αναγνωρίζουν τους κόπους του. Όταν καλλιεργείται η επικοινωνία, ασφαλώς θ' αυξάνει και η αναγνώριση. Ας προσέξουμε τους όρους που χρησιμοποιεί ο Λόγος του Θεού: «κοπιώντες», «προϊστάμενοι» και «ηγούμενοι». Οι γνήσιοι ποιμένες είναι εκείνοι που προχωρούν μπροστά και είναι έτοιμοι και πρόθυμοι ν' αντιμετωπίσουν τους κινδύνους και να προστατέψουν το ποίμνιό τους. Σε καμιά περίπτωση δεν εννοεί ότι είναι πάνω από τους πιστούς. Αντίθετα, ο Απ. Πέτρος προτρέπει τους ποιμένες: «Μην καταδυναστεύετε αυτούς που ποιμαίνετε, αλλά να είστε υπόδειγμα στο ποίμνιό σας» (Α' Πέτρ. 5:3).

Β. Να αποδίδουν τιμή στους προεστώτες, η δεύτερη υποχρέωση των αγίων. «Για το έργο τους αυτό να τους περιβάλλετε με περισσή τιμή κι αγάπη» (Α' Θεσ.5:13). Εκτίμηση ως προϊόν αγάπης. Βέβαια αυτό σημαίνει να υπολογίζουν και να εκτιμούν τις υπηρεσίες τους. Δεν είναι θέμα προσωπικού γοήτρου αλλά για το έργο που κάνουν, για την υπηρεσία που προσφέρουν. Αυτός είναι ο λόγος που τους αξίζει εκτίμηση. Είναι οι άνθρωποι που κάνουν ένα από τα πιο ευλογημένα έργα για τον Κύριο, και που συχνά δεν εκτιμάται όσο βρίσκονται στη ζωή. Ο Επαφρόδιτος είναι ένα όμορφο παράδειγμα. Για τους επισκόπους αυτού του είδους ο Απ. Παύλος παραγγέλλει: «Υποδεχθείτε τον όπως αρμόζει σε αδερφό χριστιανό, με μεγάλη χαρά. Τέτοιους ανθρώπους σαν κι αυτόν να τους τιμάτε ιδιαίτερα, γιατί έφτασε κοντά στο θάνατο για το έργο του Χριστού, βάζοντας σε κίνδυνο τη ζωή του, για να φέρει αυτός τη βοήθεια που δεν μπορούσατε εσείς οι ίδιοι να μου φέρετε» (Φιλ. 2:29,30). Πάντως δεν πρέπει να μας διαφεύγει πως ο καλύτερος τρόπος για να σε εκτιμούν είναι, να εργάζεσαι σωστά και να είσαι ένα σταθερό παράδειγμα για μίμηση. «Οι πρεσβύτεροι που προϊστάνται καλά, να ανταμείβονται διπλά, προπαντός αυτοί που κοπιάζουν στο κήρυγμα και στη διδασκαλία» Α' Τιμ.5:17).

Γ. Να θυμούνται τους προεστώτες, η τρίτη υποχρέωση των Χριστιανών. «Να θυμάστε τους εκκλησιαστικούς ηγέτες σας, που σας μετέδωσαν το λόγο του Θεού» (Εβρ. 13:7). Το εδάφιο ίσως αναφέρεται σε ποιμένες και διδασκάλους που βρέθηκαν, για κάποιο χρονικό διάστημα μαζί τους, και μετά πήγαν σε άλλο τόπο ή σ' εκείνους που αναχώρησαν για τον Κύριο. Να θυμόμαστε τους προεστώτες μας στις ευχαριστίες και στις προσευχές μας. Να θυμόμαστε τις αλήθειες που μας δίδαξαν, τις προσευχές τους, το καθημερινό τους περπάτημα, το ευλογημένο παράδειγμα που μας άφησαν. Οι πιστοί καλούμαστε να αναλογιζόμαστε την έκβαση, τα αποτελέσματα της πίστης τους.

Δ. Να μιμούνται την πίστη τους, το τέταρτο καθήκον. «να βλέπετε πως τέλειωσαν τη ζωή τους και ν' ακολουθείτε το παράδειγμα της πίστης τους» (Εβρ. 13:7). Ευτυχισμένη η Εκκλησία που η άγια ζωή και η σταθερή και ακλόνητη πίστη των ηγετών της, είναι πιο φανερή από τη διδασκαλία τους. Πόσο όμορφη περιγραφή του γνήσιου ηγουμένου, του αληθινού ποιμένα, όπως μας τη δίνει το παραπάνω εδάφιο!

Ε. Η υπακοή και η υποταγή, η πέμπτη υποχρέωση των Χριστιανών. «Να ακολουθείτε πιστά και να υπακούτε στους εκκλησιαστικούς σας ηγέτες, Γιατί αυτοί αγρυπνούν για τη σωτηρία σας, επειδή θα δώσουν λόγο στον Θεό. Έτσι η μέριμνά τους θα γίνεται με χαρά, κι όχι με στενοχώρια, πράγμα που δε σας συμφέρει» (Εβρ. 13:17).

Υπακοή και υποταγή, όμως ας προσέξουμε: Δεν είναι μια απεριόριστη υπακοή ούτε μια τυφλή υποταγή στα λόγια και στις απαιτήσεις των ηγουμένων. Μόνο όταν αυτά είναι σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, όπως αποκαλύπτεται μέσα στο γραπτό Λόγο του Θεού. Ναι! Τότε χρειάζεται αληθινή υπακοή και πρόθυμη υποταγή πρώτα στον Θεό κι έπειτα σ' εκείνους που ο Κύριος ανέδειξε επισκόπους στη δική Του Εκκλησία. Όπως τα παιδιά έχουν την υποχρέωση να υπακούν και να υποτάσσονται στους φυσικούς τους γονείς, έτσι και οι πιστοί του Χριστού έχουμε καθήκον να σεβόμαστε και ν' ακούμε με προσοχή τις οδηγίες, τις συμβουλές, τις προτροπές των γνήσιων ηγουμένων. Είναι πολύ επικίνδυνο να θεωρήσουμε τους εαυτούς μας τόσο σοφούς, τόσο καλούς ή τόσο μεγάλους ώστε να μη θέλουμε να διδαχθούμε από τους άλλους. «Γηράσκω αεί διδασκόμενος» έλεγαν πολύ σοφά οι αρχαίοι μας πρόγονοι. Όταν βρίσκουμε τις προτροπές των ποιμένων σύμφωνες με το γραπτό Λόγο του Θεού, έχουμε την υποχρέωση να τις προσέχουμε. Με αφορμή την οικογένεια του Στεφανά ο Απ. Παύλος συνιστά στους Κορίνθιους αδελφούς και σε μας σήμερα: «Έχω να σας ζητήσω κάτι, αδερφοί: Γνωρίζετε την οικογένεια Στεφανά, που τα μέλη της υπήρξαν ο πρώτος καρπός του κηρύγματος στην Αχαΐα, κι αφιέρωσαν τον εαυτό τους στην υπηρεσία των πιστών. Γι' αυτό κι εσείς πρέπει να ακούτε τέτοιους ανθρώπους καθώς και όποιον εργάζεται και κοπιάζει μαζί τους» (Α' Κορ. 16:15,16). «Ν' ακολουθείτε πιστά και να υπακούτε στους εκκλησιαστικούς σας ηγέτες». Ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους, συνιστώντας υπακοή και υποταγή στους εκκλησιαστικούς ηγέτες, δίνει και τους λόγους από τους οποίους πηγάζει αυτή η υποχρέωση.

Πρώτα, επειδή αγρυπνούν για τη σωτηρία τους. Παίρνει την εικόνα από τη ζωή των βοσκών. Ο γνήσιος ηγέτης μοιάζει με τον ποιμένα των προβάτων. Αγρυπνεί και παρακολουθεί με αληθινό ενδιαφέρον και αγάπη από πολύ κοντά, φροντίζει και προστατεύει από τους ποικίλους κινδύνους τα πνευματικά του «πρόβατα». Τα προειδοποιεί και τα ελευθερώνει από τις παγίδες και τα σώζει όχι για τον εαυτό του αλλά για τον Χριστό. Προσπαθεί να βοηθήσει και να στηρίξει με κάθε τρόπο τους αδελφούς στην κοινή τους πορεία για τον Ουρανό. Ένα τέτοιο ενδιαφέρον και μια τέτοια θυσία δεν αξίζει υπακοή και υποταγή; Θα ήταν τουλάχιστον αχαριστία από μέρους των πιστών ν' αγνοήσουν έναν τέτοιο ποιμένα. Ας το πούμε ξεκάθαρα: Αν ο Θεός σου χάρισε έναν τέτοιο ποιμένα, γνήσια απομίμηση του Μεγάλου Ποιμένα, κι εσύ τον αγνοείς, ετοιμάζεις σίγουρα την καταδίκη σου! Έπειτα, επειδή θα δώσουν λόγο στον Θεό. Να ένας ακόμη λόγος για τον οποίο τα μέλη της Εκκλησίας χρωστούν σεβασμό στους προεστώτες τους. Οι ποιμένες θα λογοδοτήσουν εκείνη την ημέρα για τη διακονία τους. Αν εκτέλεσαν το καθήκον τους σωστά, θα πάρουν από τον Αρχιποιμένα «το αμαράντινο στεφάνι της δόξας» (Α' Πέτρ. 5:4). Ο γνήσιος ποιμένας έχει πλήρη επίγνωση της ευθύνης του. Δεν υπάρχει πιο υπεύθυνη θέση. Γι' αυτό το λόγο ο Απ. Ιάκωβος συμβουλεύει: «Αδερφοί μου, μην κάνετε όλοι σας το δάσκαλο, γιατί πρέπει να ξέρετε ότι οι δάσκαλοι θα κριθούμε πιο αυστηρά. Όλοι μας κάνουμε πολλά σφάλματα» (Ιάκ. 3:1,2). Τέλος, «επειδή η μέριμνά τους θα γίνεται με χαρά, κι όχι με στενοχώρια, πράγμα που δε σας συμφέρει» (Εβρ. 13:17). Είναι το έργο δύσκολο από τη φύση του, ας μην προσθέτουμε άλλο βάρος με την ανυπακοή και την απειθαρχία μας. Ως μέλη της Εκκλησίας έχουμε την υποχρέωση να δίνουμε χαρά στους προεστώτες μας, με τον τρόπο μας, με τη ζωή μας, με το σεβασμό και γενικά με την συμπεριφορά μας. Έτσι θα τους διευκολύνουμε στο έργο που τους ανέθεσε ο Κύριος. Θα ελαφρύνουμε το ζυγό τους. Θα τους δίνουμε την ευχαρίστηση της ανταπόκρισης στην προσφορά τους. Στο κάτω κάτω της γραφής καλό θα κάνουμε στον εαυτό μας. Όταν οι ποιμένες κάνουν το έργο τους με χαρά, θα μπορούν να μας θρέψουν καλύτερα, να μας οδηγήσουν σωστά, να μας προφυλάξουν από ποικίλους κινδύνους που διατρέχουμε. Όταν αντιληφθούμε όλοι, προεστώτες και μέλη, την ευθύνη και το ρόλο μας μέσα στην Εκκλησία, τότε μόνο θα έρθει η απαραίτητη ισορροπία και η αρμονική σχέση μεταξύ μας, με φυσικό αποτέλεσμα τη χαρά της υπηρεσίας, τη δύναμη της μαρτυρίας του Ευαγγελίου και τη δόξα του Θεού. Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Συνέδριο της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης, της Καθαρής Δευτέρας, 25 Φεβρουαρίου 1985.

Κόσμος και κοσμικό πνεύμα

Μέσα στην παθολογία της Εκκλησίας το σοβαρότερο πρόβλημα αλλά μαζί και το πιο παρεξηγημένο και αμφιλεγόμενο, είναι «ο κόσμος και το κοσμικό πνεύμα». Επομένως είναι επιτακτικό, πριν προχωρήσουμε στην ανάπτυξη του θέματός μας, να διευκρινίσουμε τις έννοιες. Τι σημαίνει «κόσμος και κοσμικό πνεύμα» μέσα στις Άγιες Γραφές; Σίγουρα δεν εννοούν το σύμπαν που είναι η θαυμαστή δημιουργία του Θεού ούτε το σύνολο των ανθρώπων που είναι το αντικείμενο της αγάπης του Θεού. «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. 3:16). Σημαίνει τοποθέτηση και νοοτροπία, τρόπο θεώρησης των πραγμάτων, τρόπο θεώρησης ολόκληρης της ζωής. Είναι ο κόσμος και το κοσμικό σύστημα που έρχεται σε αντίθεση με την κυριαρχία του Θεού, η ανθρώπινη κοινωνία όπως είναι οργανωμένη και στηριγμένη πάνω σε σαθρά θεμέλια. Χαρακτηρίζεται από ψεύτικες αξίες και από ζώδεις επιθυμίες. Είναι το κοσμικό σύστημα που βασίζεται σε λανθασμένα πρότυπα και αρχές και επιδιώκει χαμηλούς σκοπούς. Είναι η ανθρώπινη κοινωνία μακριά από τον Θεό και με εχθρότητα απέναντί Του.

Ένα από τα δυσκολότερα προβλήματα που έχει ν' αντιμετωπίσει ο Χριστιανός, είναι η σχέση του με τον κόσμο. Ο Κύριός μας συχνά τονίζει πως δεν είναι εύκολο να είναι κάποιος μαθητής Του. Ο Ίδιος ο Κύριος Ιησούς, όταν ήταν σ' αυτό τον κόσμο, πειράστηκε από το διάβολο, βρέθηκε αντιμέτωπος με τη δύναμη και την πανουργία του κόσμου. Κι εμείς, ως παιδιά του Θεού, βρισκόμαστε στην ίδια ακριβώς θέση. Υπάρχουν επιθέσεις του εχθρού που μας βρίσκουν όταν είμαστε μόνοι, άλλες όταν βρισκόμαστε μέσα στον κόσμο. Είναι δυο τομείς της ζωής μας, η ιδιωτική και η δημόσια. Και στις δυο περιπτώσεις καλούμαστε να δείξουμε τη ζωή του Χριστού. Ο κόσμος θα κάνει ό,τι μπορεί για να μας ρίξει. Θα προσπαθήσει να μας καταστρέψει με κάθε τρόπο. Θα θελήσει να εξουδετερώσει την πνευματική μας ζωή και μαρτυρία. Γι' αυτό το λόγο η παραγγελία του Κυρίου μας επαναλαμβάνεται συχνά στις Γραφές: «Αγρυπνείτε, λοιπόν». Είναι η μάχη της πίστης και χρειαζόμαστε την πανοπλία του Θεού, χωρίς αυτήν δεν έχουμε καμιά ελπίδα επιτυχίας: «Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυριάρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στη γη και στον ουρανό. Γι' αυτό φορέστε την πανοπλία του Θεού, ώστε να μπορέσετε να προβάλετε αντίσταση, όταν έρθει η ώρα της σατανικής επίθεσης. Λάβετε κάθε απαραίτητο μέτρο για να μείνετε ως το τέλος σταθεροί στις θέσεις σας» (Εφ. 6:12,13). Συχνά κάνουμε το λάθος και ταυτίζουμε τον κόσμο με την εξωτερική εμφάνιση των πιστών και κυρίως των γυναικών. Μ' αυτό τον τρόπο χάνουμε το νόημα της πνευματικής ζωής και καλλιεργούμε την υποκρισία και τον εγωισμό. Πόσες συγκρούσεις και ταραχές μέσα στην Εκκλησία έχουν τη ρίζα τους στη λανθασμένη και επιπόλαια θεώρηση των πραγμάτων! Πολλοί Χριστιανοί, ακόμη και Εκκλησίες, υποβιβάζουν τη διδασκαλία του Χριστού σε κανόνες και διατάξεις που μόνο το Φαρισαϊσμό και μια «θηρσκειά στηριγμένη στο ανθρώπινο θέλημα» καλλιεργούν (Κολ. 2:23). Σπαταλούμε συχνά πολύ χρόνο στο να κατατάσσουμε τις αδελφές και του αδελφούς μας ανάλογα με την εξωτερική τους εμφάνιση. Λησμονούμε ότι αυτήν ακριβώς τη συμπεριφορά κατηγόρησε ο Κύριος στη επίγεια πορεία Του. Γιατί βέβαια το πνεύμα του κόσμου δεν εκδηλώνεται μονάχα στην εξωτερική εμφάνιση αλλά σε πολλούς άλλους σοβαρότερους τομείς και με ρίζες πολύ πιο βαθιές. Με τις σκέψεις αυτές δε θα θέλαμε να δημιουργήσουμε την εντύπωση ότι ενθαρρύνουμε τις ακρότητες στην εμφάνιση του Χριστιανού. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο πιστός του Χριστού πρέπει να χαρακτηρίζεται από σοφία και σύνεση σε κάθε εκδήλωση της καθημερινής ζωής. Η εξωτερική εμφάνιση όμως είναι υπόθεση κι ευθύνη προσωπική. Δεν επιβάλλεται με κανένα τρόπο ούτε μπαίνει σε κανόνες και νόμους. Χαρίζεται μονάχα από το Πνεύμα του Θεού στους αληθινά πνευματικούς.

Η μελέτη μας θα στηριχθεί πάνω στα τρία εδάφια της Α' Επιστολής του Ιωάννη: «Μην αγαπάτε τον κόσμο, μήτε όσα είναι του κόσμου. Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, δεν έχει μέσα του την αγάπη για τον Πατέρα. Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου-οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποκτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, και η υπερηφάνια πως κατέχουμε γήινα αγαθά-δεν προέρχονται από τον Πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο. Ο κόσμος όμως παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι να κατέχουν μέσα σ' αυτόν. Ενώ όποιος εκτελεί το θέλημα του Θεού θα ζήσει αιώνια» (Α' Ιωάν. 2:15-17). Ο μεγαλύτερος και πιο επικίνδυνος πειρασμός του πιστού και της Εκκλησίας ήταν και είναι η συμμόρφωση με τον κόσμο. Η υιοθέτηση των κοσμικών προτύπων και επιδιώξεων, η ταύτιση με τη νοοτροπία του κόσμου και η εξομοίωση στα σχέδια και στους σκοπούς, είναι ένας δρόμος πολύ επικίνδυνος γιατί είναι ύπουλος και τρομερά ολισθηρός. Είναι πολύ δύσκολο να είσαι διαφορετικός. Ο Ιωάννης, όπως πάντοτε, βλέπει τα πράγματα σε σχέση με το φως και το σκοτάδι. Τα βλέπει μαύρα ή άσπρα, δε δέχεται μέσους δρόμους. Εδώ δε χωράει η ουδετερότητα. Δεν μπορείς ν' αγαπάς τον κόσμο και τον Θεό. Ο Ιησούς είπε: «Κανείς δεν μπορεί να είναι δούλος σε δυο κυρίους. Γιατί ή θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήσει τον άλλο, ή

θα στηριχτεί στον ένα και θα περιφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να είστε δούλοι και στον Θεό και στο χρήμα» (Ματθ. 6:24). Η τελική εκλογή προβάλλει μπροστά μας; Ποια θέση παίρνουμε; Ποια είναι τα πρότυπά μας; Ποιοι Κύριο υπηρετούμε; Ποια είναι η αγάπη μας; Η καρδιά του ανθρώπου είναι στενή, δεν μπορεί να χωρέσει δυο αγάπες. Όσο αυξάνει η αγάπη του κόσμου μέσα μας τόσο μειώνεται η αγάπη του Θεού. Να γιατί ο Απ. Ιωάννης αρχίζει την προτροπή του με τόση έμφαση: «Μην αγαπάτε τον κόσμο, μήτε όσα είναι του κόσμου» (Α' Ιωάν. 2:15). Επιστά την προσοχή μας πάνω στη θεμελιακή αλήθεια: Δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική ζωή όταν μέσα μας φωλιάζει η αγάπη του κόσμου. Δεν σταυρωθήκαμε ως προς τον κόσμο και τις επιθυμίες του; Πως μπορούμε να ζούμε ξανά μέσα σ' αυτές; «Αν κάποιος αγαπάει τον κόσμο, δεν έχει μέσα του την αγάπη για τον Πατέρα» (Α' Ιωάν. 2:15). Εδώ βρίσκεται το νόημα του κόσμου σε σχέση με το οποίο πρέπει να είμαστε σταυρωμένοι. Μέσα στην πεσμένη κατάστασή μας και στη διεφθαρμένη φύση μας έρχεται το κοσμικό πνεύμα και μας χτυπάει στα πιο αδύνατα σημεία. Ξυπνάει τα ένστικτα, τα πάθη και τις αμαρτωλές επιθυμίες. Υπάρχει στενή σχέση και συγγένεια ανάμεσα στον κόσμο και στη σάρκα. Ο κόσμος μπαίνει ύπουλα και σιγά σιγά κυριαρχεί πάνω στη σάρκα. Έτσι κόσμος και σάρκα γίνονται σύμμαχοι εναντίον του Θεού.

Ο Λόγος του Θεού ξεχωρίζει τα πράγματα του κόσμου σε τρεις βασικές κατηγορίες, που αντιστοιχούν στις τρεις κύριες κλίσεις της πεσμένης μας φύσης. Μέσα σ' αυτές τις τρεις κατηγορίες περιλαμβάνονται οι τυπικές αμαρτίες του κόσμου.

Α. «Η επιθυμία της σαρκός». Διακρίνει τη σάρκα από τα μάτια και από τη ζωή. «Η επιθυμία της σαρκός» δεν περιλαμβάνει μόνο τη σεξουαλική αμαρτία. Μέσα στην Κ. Διαθήκη η σάρκα είναι το κομμάτι της φύσης μας που, όταν είναι χωρίς τον Θεό και χωρίς τη χάρη του Χριστού, αποτελεί τη γέφυρα για την αμαρτία. Περιλαμβάνει οπωσδήποτε την πορνεία, τη μοιχεία και κάθε άλλη σεξουαλική αμαρτία αλλά πέρα από αυτά αναφέρεται στις κοσμικές επιδιώξεις και στους εγωιστικούς σκοπούς. Η προσκόλληση της καρδιάς πάνω στα πράγματα και στις απολαύσεις αυτής της ζωής. Μια ζωή που κυριαρχείται από τις φυσικές αισθήσεις. Οι υπερβολές στην ικανοποίηση των σαρκικών ορέξεων όπως είναι η πολυφαγία και η οινοποσία. Η πολυτέλεια και η χλιδή και η χαλάρωση των ηθικών αξιών. Η εγωιστική χρήση της περιουσίας σαν να είναι κατόρθωμα και απόκτημα δικό μας. Ξεχνούμε πως όλα είναι δώρα του Θεού. Και η συνακόλουθη αδιαφορία για τις πνευματικές αξίες. «Η επιθυμία της σαρκός» είναι τυφλή και αδιάφορη στις απαιτήσεις του Θεού, δε λαμβάνει υπόψη την κρίση του Θεού, αγνοεί τα θεία πρότυπα, ακόμη και την ίδια την ύπαρξη του Θεού. Μη νομίσουμε όμως πως οι περιπτώσεις αυτές αφορούν μόνο τους μεγάλους, τους διαβόητους αμαρτωλούς. Είναι αμαρτίες που μπαίνουν και μέσα σε πιστούς ανθρώπους και σε Χριστιανικές Εκκλησίες. Οτιδήποτε επιθυμούμε που έρχεται να βλάψει τον αδελφό ή το συνάνθρωπό μας είναι επιθυμία της σαρκός. Όταν αδιαφορούμε για τους άλλους, κλείνουμε τις καρδιές μας και μόνη επιδίωξή μας είναι η ικανοποίηση του εαυτού μας, αυτό σημαίνει ότι δεν βασιλεύει η αγάπη του Θεού μέσα μας. Αντίθετα είμαστε δούλοι της αμαρτίας.

Β. «Η επιθυμία των οφθαλμών», η δεύτερη τυπική αμαρτία. Τα μάτια που ευχαριστιούνται με τους θησαυρούς, τα πλούτη και τις περιουσίες. Κι ο Εκκλησιαστής δηλώνει κατηγορηματικά: «Το μάτι δεν θα δει ποτέ αρκετά για να χορτάσει» (Εκκλ. 1:8). Είναι το κοσμικό πνεύμα που ταυτίζει την ευτυχία και την ευημερία με τα υλικά αγαθά, η υλιστική θεώρηση όλων των πραγμάτων αυτού του κόσμου. Η έντονη και ακατανίκητη τάση του ανθρώπου να μαζέψει πλούτη και θησαυρούς, με την ψευδαίσθηση ότι σ' αυτά θα βρει την ικανοποίηση και το νόημα της ζωής. Νομίζει πως μ' αυτό τον τρόπο θα γεμίσει το κενό της καρδιάς του. Ό,τι βλέπει θέλει να το αποκτήσει και το κενό μέσα του γίνεται ολοένα και μεγαλύτερο. Η πλεονεξία και η επίδειξη είναι η μεγαλύτερη πληγή της σύγχρονης κοινωνίας. Πούλησε ο άνθρωπος τον εαυτό του στα πρόσκαιρα και στα φαινόμενα και αγνόησε τα αιώνια, τα άφθαρτα, τα μη βλεπόμενα. Είναι δυστύχημα ότι «η επιθυμία των οφθαλμών» έχει εισδύσει βαθιά στη ζωή πολλών Χριστιανών και στη σύγχρονη Εκκλησία. Το υλιστικό πνεύμα έχει διαποτίσει σε μεγάλο βαθμό το σύγχρονο Χριστιανό, δεν μπορεί να ξεφύγει από το γενικό ρεύμα της εποχής. Η εξομοίωση και η ταύτιση έχει προχωρήσει και σ' αυτό τον τομέα, με αποτέλεσμα μια αναιμική πνευματική ζωή και ασθενική μέχρι ανύπαρκτη μαρτυρία του Ευαγγελίου. Όλα κρίνονται από την οικονομική επιφάνεια: «Αδερφοί μου, την πίστη σας στον Κύριο της δόξας, τον Ιησού Χριστό, να μην την εκδηλώνετε με μεροληπτικές πράξεις προς τους συνανθρώπους σας. Για παράδειγμα: Έρχεται στη σύναξή σας κάποιος με χρυσό δαχτυλίδι και πολυτελή ενδύματα. Κι έρχεται κι ένας φτωχός με λερωμένα ρούχα. Αν δώσετε σημασία στον καλοντυμένο λέγοντάς του: «Κάθισε, σε παρακαλώ, εδώ στην καλή θέση», και στο φτωχό πείτε: «Εσύ στάσου εκεί ή κάθισε εδώ κάτω, δίπλα στο σκαμνί που βάζω στα πόδια μου», δε μεροληπεύετε και δε γίνεστε κριτές, κάνοντας πονηρές σκέψεις;» (Ιάκ. 2:1-4).

Γ. Η αλαζονεία του βίου, η τρίτη τόσο χαρακτηριστική και αντιπροσωπευτική αμαρτία του κόσμου, η έπαρση, ο κομψασμός. Αλαζόνας είναι ο άνθρωπος που καυχιέται για πράγματα που ποτέ του δεν απέκτησε,

εμφανίζει τον εαυτό του σπουδαίο με λόγια και πράξεις συνήθως απατηλές. Ο άνθρωπος ο ματαιόδοξος, ο υπερήφανος που καυχείται για γνωριμίες και σχέσεις με υψηλά ιστάμενα πρόσωπα. Όλη η ζωή του είναι μια συνεχής καύχηση και μια αδιάκοπη προσπάθεια να εντυπωσιάσει τους άλλους. Αγωνίζεται για μεγαλεία και τιμές, για χειροκροτήματα. «Η αλαζονεία του βίου» είναι η μαστίγια του κοσμικού ανθρώπου, είναι μια αρρώστια μεταδοτική που ενδέχεται να προσβάλλει ακόμη και τους εκλεκτούς. Πόσο εύκολα ξεχνούμε τις σαφείς προτροπές και προειδοποιήσεις του Λόγου του Θεού! «Μην κάνετε τίποτε από ανταγωνισμό ή από ματαιοδοξία, αλλά με ταπεινοφροσύνη ας θεωρεί καθένας τον άλλο ανώτερό του» (Φιλ. 2:3). «Ο Θεός φανέρωσε τη χάρη του, για να σώσει όλους τους ανθρώπους. Αυτή η χάρη μάς καθοδηγεί να αρνηθούμε την ασέβεια και τις αμαρτωλές επιθυμίες και να ζήσουμε με σωφροσύνη, με δικαιοσύνη και με ευσέβεια στον παρόντα αιώνα, περιμένοντας τη μακαριότητα που ελπίζουμε, δηλαδή την εμφάνιση της δόξας του μεγάλου Θεού και σωτήρα μας, του Ιησού Χριστού» (Τίτ. 2:11-13). «Γιατί, ο Θεός εναντιώνεται στους υπερήφανους, στους ταπεινούς όμως δίνει τη χάρη του» (Α' Πέτρ. 5:5).

Ο κόσμος και το κοσμικό πνεύμα, με την τριπλή έκφρασή τους, την επιθυμία της σαρκός, την επιθυμία των οφθαλμών και την αλαζονεία του βίου, δεν έχουν, δεν πρέπει να έχουν θέση στη ζωή του πιστού Χριστιανού. Πρέπει να μένουν καρφωμένα στο σταυρό του Χριστού. Καλούμαστε να ζούμε τη ζωή του Χριστού κάθε μέρα. Αυτή ήταν η επιθυμία και η προσευχή του Κυρίου μας για τους δικούς Του: «Σε παρακαλώ, όχι να τους πάρεις από τον κόσμο, αλλά να τους προστατέψεις από το διάβολο» (Ιωάν 17:15). Σε καμιά περίπτωση ο Ιησούς δεν ενθάρρυνε τη μοναστική ζωή. Ασφαλώς χρειαζόμαστε τις ιδιαίτερες ώρες της προσευχής, της μελέτης του Λόγου του Θεού και της επικοινωνίας με τον Θεό. Είναι απαραίτητο ν' αντλούμε δυνάμεις από τον Παντοδύναμο Κύριο. Όμως αυτά δεν είναι ο σκοπός μας, είναι τα μέσα, είναι οι ώρες του ανεφοδιασμού. Σκοπός και αποστολή μας μέσα στον κόσμο είναι να φαίνεται ο Χριστός στην καθημερινή μας ζωή, να εξαγγέλλονται οι αρετές και τα μεγαλεία Εκείνου που μας οδήγησε απ' το σκοτάδι στο θαυμαστό Του φως (Α' Πέτρ. 2:9). Ο μεγάλος κίνδυνος που διατρέχουμε είναι η συμμόρφωσή μας με τον κόσμο. Και η προειδοποίηση του Ιωάννη έρχεται έντονη και ξεκάθαρη: «Ο κόσμος όμως παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι να κατέχουν μέσα σ' αυτόν. Ενώ όποιος εκτελεί το θέλημα του Θεού θα ζήσει αιώνια» (Α' Ιωάν. 2:17). Ο άνθρωπος που ταυτίζεται με τους σκοπούς, τις ιδέες και τους τρόπους του κόσμου, δίνει τη ζωή του σε πράγματα ανώφελα που δεν έχουν μέλλον. Τίποτε απ' αυτά δεν έχει μονιμότητα. Έρχονται και φεύγουν, υπόκεινται στην αλλαγή και στη φθορά. Κι όταν κανείς στηριχθεί πάνω σ' αυτά, οδηγείται σίγουρα στην απογοήτευση. Ο πιστός του Χριστού, ο γνήσιος, ξέρει πολύ καλά πως δεν ανήκει σ' αυτό τον κόσμο. Παρ' όλο που έχει συγκεκριμένα καθήκοντα ως Χριστιανός πολίτης, δεν είναι παρά «ξένος και παρεπίδημος πάνω στη γη» (Εβρ. 11:13), ταξιδεύοντας προς την αιώνια πατρίδα, τον Ουρανό. Έτσι, δεν είναι απορροφημένος στην ιδιοτελή και εγωιστική επιδίωξη των κοσμικών πραγμάτων. Τα μάτια του Χριστιανού είναι αλλού στραμμένα καθώς με προσδοκία ερευνά τον ορίζοντα και με υπομονή προσμένει την Έλευση του Δοξασμένου Κυρίου του.

Εν τω μεταξύ, στο καθημερινό μας περπάτημα χρειαζόμαστε φρόνηση, σοφία και σύνεση για να διακρίνουμε τις πανουργίες και τις μεθοδείες του εχθρού (Εφ. 4:14). Μας είναι εντελώς απαραίτητη η δύναμη και η οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Ο δρόμος μας είναι δύσκολος και ανηφορικός. Οι παγίδες στημένες ύπουλα παραμονεύουν σε κάθε μας βήμα. Οι δυνάμεις του σκοταδιού, με διάφορα προσωπεία, θα κάνουν ό,τι μπορούν για ν' ανακόψουν την πορεία μας. Οι επιθέσεις του εχθρού έρχονται απ' εκεί που δεν το περιμένουμε και με τρόπους που δεν φανταζόμαστε. «Αγρυπνείτε, λοιπόν!»! Είθε ο Θεός να μας σκεπάζει καθημερινά με τη χάρη και το έλεός Του. Να μας δίνει πρόθυμη καρδιά. Ν' αυξανόμαστε κάθε μέρα στην επίγνωση του Προσώπου Του και του θελήματός Του. Κάθε μέρα πιο κοντά στον Κύριο μας. Μέσα στη δίνη της καθημερινής ζωής, το πνεύμα μας ας είναι σε στενή επικοινωνία με τον Κύριο μας. «Έτσι θα μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το καλό και αρεστό στον Θεό και τέλειο» (Ρωμ. 12:2). Καμιά συνθήκη με τον εχθρό, καμιά υποχώρηση στη μάχη, όχι συμμόρφωση με τον κόσμο αλλά μεταμόρφωση του νου και της καρδιάς στην εικόνα και στο χαρακτήρα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Κι όταν η καρδιά μας γεμίζει από την καθαρή και ανυπόκριτη αγάπη του Χριστού, τότε δεν μένει χώρος για τίποτε άλλο. Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Συνέδριο της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης της Καθαρής Δευτέρας, 27 Φεβρουαρίου - 2 Μαρτίου 1987.

Προσέχετε πως να περιπατείτε ακριβώς... στην εκκλησιαστική σας ζωή

«Και περιεπάτησεν ο Ενώχ μετά του Θεού... μετά του Θεού περιεπάτησεν ο Νώε» (Γέν. 5:22, 6:9). Κάθε φορά που φτάνω στην πέμπτη σελίδα της Βίβλου μου, σταματώ εκστατικός μπροστά στις δυο αυτές διακηρύξεις του Λόγου του Θεού. Μέσα στο απέραντο σκοτάδι της εποχής τους, τότε που «Διεφθάρη η γη ενώπιον του Θεού, και ενεπλήσθη η γη αδικίας... διότι πάσα σαρξ είχε διαφθείρει την οδόν αυτής επί της γης» (Γέν. 6:11,12), υπήρξαν δυο εξαιρέσεις στο γενικό κανόνα. Δυο φάροι της πίστης στέκονταν ορθοί μπροστά στα αμείλικτα κύματα της διαφθοράς και της αδικίας, και έδειχναν σταθερά τη σωστή πορεία. Ο Ενώχ και ο Νώε, ανεπηρέαστοι από το βαρύ κλίμα που επικρατούσε, αντίθετα με το ρεύμα της εποχής τους, στάθηκαν φωτεινά παραδείγματα για μας τους μεταγενέστερους. Ποια είναι η δική μας πορεία ως άτομα και ως Εκκλησία του Χριστού; Υπάρχουν ελαφρυντικά για την αναιμική μας ζωή; Ποιες δικαιολογίες μπορούμε να φέρουμε για το ασθενικό και τρεμάμενο περπάτημά μας; Ο Λόγος του Θεού είναι σαφής: «Προσέχετε λοιπόν πώς να περιπατείτε ακριβώς. Μη ως άσοφοι, αλλ' ως σοφοί, εξαγοραζόμενοι τον καιρόν, διότι αι ημέραι είναι πονηραί» (Εφ. 5:15,16). Το θέμα μας απαιτεί ενδοσκόπηση, αυτοέλεγχο και αυτοκριτική. Μόνον έτσι θα οδηγηθούμε στη σωστή διάγνωση, για να καταλήξουμε και να εφαρμόσουμε την κατάλληλη και αποτελεσματική θεραπεία. Αποστολή της Εκκλησίας είναι να δηλώνει με τα λόγια και να δείχνει με τη ζωή της και τις πράξεις της το χαρακτήρα του Ιησού Χριστού του Κυρίου της. Πρέπει να παρουσιάζει τον Αναστημένο και Ζωντανό Χριστό, που έχει τη δύναμη ν' αλλάζει ζωές. Για ν' ανταποκριθεί στην υψηλή αποστολή της χρειάζεται να έχει φυσιολογική ζωή. Θα χωρίσουμε το θέμα μας σε δυο μέρη: Στο πρώτο μέρος θ' ασχοληθούμε με τα θετικά σημεία, εκείνα που θα πρέπει να χαρακτηρίζουν την εκκλησιαστική μας ζωή. Στο δεύτερο μέρος θ' αναφερθούμε στα αρνητικά σημεία.

Α. Θετικά σημεία. Θα τονίσουμε ορισμένα μόνο χαρακτηριστικά που είναι βασικά και έχουν πρακτική αξία για την καθημερινή ζωή της Εκκλησίας. Αφορούν όλους μας εξίσου, άνδρες και γυναίκες, απλά μέλη και υπεύθυνους Εκκλησιών.

α. Η αλληλοεκτίμηση. Δεν είμαστε ξένοι μεταξύ μας, είμαστε πνευματικά αδέρφια. Γεννηθήκαμε μέσα στην οικογένεια του Θεού, την Εκκλησία Του και αποτελούμε μέλη του σώματος του Χριστού. Πόσο στ' αλήθεια συνειδητοποιούμε αυτή μας τη σχέση; Τα λόγια μας, οι πράξεις μας, όλη μας η συμπεριφορά είναι τέτοια που να αρμόζει στην αδελφική κοινωνία; Υπάρχει έμφυτη μέσα μας η επιθυμία να μας θαυμάζουν, να μας εκτιμούν, να έχουμε την πρώτη θέση. Θέλουμε να μας ξέρουν με τ' όνομά μας, να μας προσέχουν. Όμως ο σκοπός του Χριστιανού δεν είναι η αυτοπροβολή αλλά η αυταπάρνηση. Ο αληθινός Χριστιανός έχει μοναδική του φροντίδα τη δόξα του Θεού. Αν υπάρχει κάποιο φωτεινό σημάδι επάνω μας, δεν είναι δικό μας κατόρθωμα, πρόκειται για την αντανάκλαση της δόξας του Χριστού. Η αλληλοεκτίμηση πρέπει να είναι το βασικό χαρακτηριστικό στις μεταξύ μας σχέσεις. Προσέξαμε τον αδελφό που βρίσκεται δίπλα μας; Ευχαριστήσαμε τον Κύριο για τους αδελφούς που μας χάρισε; Εκτιμούμε τις αρετές τους; Δείχνουμε κατανόηση στις τυχόν αδυναμίες τους; Ο Απόστολος Παύλος, γράφοντας στην Εκκλησία της Ρώμης, μας δίνει το χρυσό κανόνα στις μεταξύ μας σχέσεις: «Να συναγωνίζεστε ποιος θα δείξει περισσότερη εκτίμηση στον άλλο» (Ρωμ. 12:10). Ποιος θα θυσιάσει πρώτος για χάρη του άλλου. Οι περισσότερες ανωμαλίες και οι συγκρούσεις μέσα στις Εκκλησίες σχετίζονται με τη διεκδίκηση δικαιωμάτων, προνομίων και θέσεων. Πόσο άσοφη και ασύνετη είναι συχνά η συμπεριφορά μας! Δεν ταιριάζει σε παιδιά του Θεού. Το γνώρισμα του γνήσιου Χριστιανού είναι πάντοτε η αληθινή ταπείνωση. Είμαστε αδέρφια, είμαστε μέλη του ίδιου σώματος, της Εκκλησίας του Χριστού. Η αμοιβαία αναγνώριση και η εκτίμηση δημιουργούν το ειρηνικό κλίμα που είναι τόσο απαραίτητο για την πνευματική μας πρόοδο. Αν αυτή η αρχή ισχύει στις μεταξύ μας σχέσεις ως μέλη της ίδιας Εκκλησίας, πολύ περισσότερο θα πρέπει να βρίσκει την εφαρμογή της μεταξύ των μελών και των υπευθύνων των Εκκλησιών. Ο Λόγος του Θεού προτρέπει: «Σας παρακαλούμε, αδερφοί, ν' αναγνωρίζετε όσους από σας κοπιάζουν και προϊστανται ανάμεσά σας, σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου, και σας νουθετούν» (Α' Θεσ.5:12). Να αναγνωρίζουμε και να εκτιμούμε εκείνους απ' ανάμεσά μας που κοπιάζουν και προσφέρουν πολλά για τη δική μας φροντίδα και την προκοπή. Έχουν την ευθύνη για τις ψυχές μας μπροστά στον Θεό, αγρυπνούν για το δικό μας καλό. Πόσο όμορφη γίνεται η κοινωνία μας όταν, πέρα από την εκτίμησή μας, δείχνουμε το σεβασμό που χρειάζεται. Οι συμβουλές, οι προτροπές, οι οδηγίες των γνήσιων ποιμένων είναι πολύτιμες για τους πιστούς του Χριστού. Γ' αυτό το λόγο το Πνεύμα του Θεού μας παρακινεί σε υπακοή και σε υποταγή.

β. Η συμπάθεια, η συμπαράσταση και η φροντίδα είναι η δεύτερη ομάδα χαρακτηριστικών που πρέπει να κοσμούν την αληθινή Εκκλησία του Χριστού. Ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Να σηκώνετε ο ένας το φορτίο του άλλου, κι έτσι θα εφαρμόσετε πλήρως το νόμο του Χριστού» (Γαλ. 6:2). Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι

«καθένας για τις δικές του πράξεις θα δώσει λόγο στον Θεό» (Γαλ. 6:5). Η ευθύνη μας είναι προσωπική μπροστά στον Θεό. Όμως, στο καθημερινό μας περπάτημα, στις διαπροσωπικές μας σχέσεις, υπάρχουν αναρίθμητες περιπτώσεις που καλούμαστε να στηρίξουμε και να ενισχύσουμε ο ένας τον άλλο. Ο δρόμος προς την ουράνια πατρίδα δεν είναι ανθόσπαρτος. Είναι γεμάτος εμπόδια, δυσκολίες και θλίψεις. Κάποιος αδελφός μας σκοντάφτει στο δρόμο, κάποιος άλλος ταλαντεύεται και κινδυνεύει να πέσει. Κάποιοι άλλοι αισθάνονται έντονα την πνευματική κόπωση. Οι υπόλοιποι τι κάνουμε; Τους προσπερνούμε αδιάφοροι, ή ακόμη χειρότερα, τους βάζουμε στο εδώλιο του κατηγορουμένου; Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να σταθούμε κοντά τους με καλοσύνη και, μαζί με τον καλό Σαμαρείτη, να σκύψουμε χαμηλά, να φροντίσουμε τις πληγές, ν' απαλύνουμε τους πόνους, να σηκώσουμε τον τραυματισμένο συνοδοιπόρο μας, να νιώσουμε τη θλίψη του, να συμπαθήσουμε. Ό,τι έκανε ο Κύριος Ιησούς στη δική μας περίπτωση. «Πραγματικά, όταν υποφέρει ένα μέλος, συμπάσχουν όλα τα υπόλοιπα μέλη. Κι όταν τιμάται ένα μέλος, χαίρονται μαζί του όλα τα υπόλοιπα μέλη» (Α' Κορ. 12:26). Ένα χαμόγελο, ένας λόγος παρηγορίας, λίγη ενθάρρυνση, κάποιο χέρι βοήθειας. Πόσο απαραίτητα είναι στο δύσκολο και ανηφορικό μονοπάτι! Είναι ένας τομέας παραμελημένος στους κύκλους μας. Από το φόβο του κοινωνικού Ευαγγελίου, πήγαμε στην άλλη άκρη. Με το πρόσχημα του Ευαγγελίου της χάριτος, παραμελήσαμε την ουσία της φυσιολογικής Χριστιανικής ζωής και μαρτυρίας. Γίναμε θεωρητικοί, απομακρυσμένοι από τις πραγματικές καθημερινές ανάγκες των αδελφών και των συνανθρώπων μας. Ξεχνούμε την αυστηρή προειδοποίηση του Λόγου του Θεού: «Γιατί στην τελική κρίση δε θα υπάρχει έλεος γι' αυτόν που δεν έδειξε ευσπλαχνία. Για τον εύπλαχνο όμως η τελική κρίση θα είναι θρίαμβος» (Ίάκ. 2:13).

γ. Η ενότητα και η ομοφροσύνη θα πρέπει ν' αποτελούν το τρίτο βασικό γνώρισμα της γνήσιας του Χριστού Εκκλησίας. Κύριο θέμα της αρχιερατικής προσευχής του Κυρίου μας είναι η ενότητα: «ώστε να είναι όλοι ένα, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι ενωμένος μ' εμένα κι εγώ μ' εσένα. Να είναι κι αυτοί ενωμένοι μ' εμάς, κι έτσι ο κόσμος να πιστέψει ότι μ' έστειλες εσύ... Εγώ ενωμένος μαζί τους κι εσύ ενωμένος μαζί μου, ώστε ν' αποτελούν μια τέλεια ενότητα» (Ιωάν. 17:21,23). Μόνιμος στόχος του σατανά είναι η ενότητα των πιστών. Ο διάβολος, με τη δική μας συγκατάθεση και συνεργασία, είναι ο δημιουργός της σύγχυσης, της αντιγνωμίας, του διχασμού, της ετεροδιδασκαλίας, του κομματισμού και όλων των άλλων νοσηρών πνευματικών καταστάσεων που δρουν διαλυτικά στην αδελφική ενότητα. Όμως μέσα στη Βίβλο ανακαλύπτουμε τη δύναμη που μπορεί να συντρίψει αυτή την καταλυτική τακτική του εχθρού για την Εκκλησία. Αυτή η δύναμη λέγεται ομοφροσύνη του σώματος του Χριστού και πηγάζει από τον Κύριο, την Κεφαλή μας. Ο Απ. Πέτρος αφού πραγματεύεται τις ανθρώπινες σχέσεις στον εκκλησιαστικό, στον κοινωνικό και στον οικογενειακό χώρο, δίνει την προτροπή κλειδί και συμπέρασμα: «Όλοι, τέλος, να έχετε ομοφροσύνη και συμπόνια ο ένας για τον άλλο» (Α' Πέτρ. 3:8). Όλα τα παραπάνω συνοψίζονται, πετυχαίνουν και γίνονται δυνατά με την ομοφροσύνη. Ο βαθμός της ενότητας και της ομοφροσύνης μεταξύ των πιστών είναι ανάλογος με την προσωπική μας σχέση με τον Χριστό. Εξαρτάται από το βαθμό της ταύτισής μας με το δικό Του θέλημα. Όσο πιο μακριά από τον Κύριο βρίσκεται ο καθένας μας τόσο περισσότερο απέχουμε ο ένας από τον άλλο. Μια τέτοια κατάσταση περιγράφεται μάλλον με τη δήλωση του Απ. Παύλου: «Όλοι φροντίζουν να κάνουν αυτά που αρέσουν στον εαυτό τους κι όχι στον Ιησού Χριστό» (Φιλ. 2!21). Είναι ανάγκη να πλησιάσουμε πιο κοντά στον Χριστό. Ας ακούσουμε τι λέει ο Απ. Παύλος: «Μη φρονείτε για τον εαυτό σας παραπάνω απ' ό,τι πρέπει να φρονείτε, αλλά να σας διακρίνει η μετριοφροσύνη και η σύνεση. Θυμηθείτε πως στο χώρο της πίστεως ο Θεός είναι που χάρισε στον καθένα σας ό,τι έχετε» (Ρωμ. 12:3). Όσο πλησιάζουμε στον Χριστό και ταυτιζόμαστε με το δικό Του θέλημα, αποκτούμε «νον Χριστού» και ταυτόχρονα πλησιάζουμε ο ένας στον άλλο. Και είναι τόσο ουσιαστικό για τη μαρτυρία του Ευαγγελίου. Δεν είναι το δόγμα που ενώνει ούτε κάποιο καταστατικό. Είναι το ζωντανό πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

δ. Η αγάπη από καθαρή καρδιά είναι το τέταρτο θετικό σημείο. Είναι το επιστέγασμα όλων των άλλων, μαζί και ο ακρογωνιαίος λίθος. Δεν μπορούμε να συζητούμε για Εκκλησία, για έργο, για δραστηριότητες όταν απουσιάζει από τις καρδιές μας η γνήσια, η άδολη, η ανυπόκριτη αγάπη του Χριστού. Τι να τα κάνεις τα κηρύγματα και τις προφητείες, ποια αξία έχουν τα μεγάλα λόγια και ολόκληρη η γνώση; Αν αγάπη δεν έχω είμαι ένα τίποτα (Α' Κορ. 13:1-3). «Μιμηθείτε λοιπόν τον Θεό, αφού είστε αγαπητά του παιδιά» (Εφ. 5:1). Ο Απ. Παύλος επιμένει και συχνά επανέρχεται σ' αυτό το θέμα. Αν γεννηθήκαμε μέσα στην οικογένεια του Θεού και ομολογούμε τον Θεό Πατέρα μας, το άγιο Πνεύμα θέλει να μορφώσει μέσα μας το χαρακτήρα του Χριστού. Είναι φυσικό φαινόμενο τα παιδιά να μιμούνται τους γονείς τους. Κάτι ανάλογο, και σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα, θα πρέπει να συμβαίνει φυσιολογικά μέσα στην Εκκλησία. Οι ιδιότητες του Θεού μ' αποκαλύπτονται στο πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Η αγάπη, το έλεος, η αγαθότητα, η συγχωρητικότητα, η τελειότητα, η δικαιοσύνη είναι πλευρές του χαρακτήρα του Χριστού που θα πρέπει ν' αποτυπωθούν επάνω σ' εμάς. «Ο Θεός είναι αγάπη. Κι όποιος ζει

μέσα στην αγάπη, ζει μέσα στον Θεό, κι ο Θεός μέσα σ' αυτόν» (Α' Ιωάν. 4:16). Αυτός ο καρπός του Αγίου Πνεύματος, η αγάπη και η αγαθότητα, θα πρέπει να είναι το κύριο χαρακτηριστικό μας. Να κατευθύνει και να επηρεάζει ολόκληρη τη συμπεριφορά μας. Και το μέτρο της αγάπης για τον αδελφό μας δίνεται στο «Να συμπεριφέρεστε με αγάπη κατά το πρότυπο του Χριστού, που μας αγάπησε κι έδωσε τη ζωή του για μας, προσφορά και θυσία που τη δέχεται ευχάριστα ο Θεός» (Εφ. 5:2). Μέσα στο πλαίσιο της αγάπης περιλαμβάνονται οι πρόσθετες υποχρεώσεις που αφορούν τους υπευθύνους των Εκκλησιών, τους ανθρώπους εκείνους που το Πνεύμα του Θεού ξεχωρίζει και η Εκκλησία αναγνωρίζει ηγέτες ή προεστώτες. Η ευθύνη είναι πολύ μεγαλύτερη και γι' αυτό το λόγο θα πρέπει όλοι μας να προσέξουμε ιδιαίτερα. Τι τροφή δίνουμε στο ποιμνίο μας; Κάθε ζωντανός οργανισμός χρειάζεται σωστή και ισορροπημένη διατροφή: Λευκώματα, λίπη, υδατάνθρακες, όλα στις σωστές αναλογίες. Επιπρόσθετα τις απαραίτητες βιταμίνες και τα μέταλλα που βρίσκονται στις φυσικές φρέσκες τροφές. Στο έργο του Θεού συχνά παραβλέπουμε αυτή τη βασική αρχή. Δεν πρέπει ν' αδιαφορούμε για τις πραγματικές ανάγκες του ποιμνίου. Να μην υποτιμούμε τη νοημοσύνη των αδελφών. Η έλλειψη προετοιμασίας, η προχειρότητα και η αμέλεια είναι καταστάσεις ανεπιτρεπτες και ασυγχώρητες για τον εργάτη του Ευαγγελίου. Δείχνουν ανευθυνότητα και έλλειψη αγάπης για τις ψυχές. Η προφητεία, η διδασκαλία, η οικοδομή, ο έλεγχος και ο ευαγγελισμός, όλα στις σωστές αναλογίες. Εκκλησία που δεν τρέφεται κατάλληλα είναι φυσικό να μαραζώσει. Χρειάζεται διαρκής ανανέωση. Πως όμως θα ξέρουμε τις πραγματικές ανάγκες του ποιμνίου; Ο ιδεώδης τρόπος είναι να ζούμε από κοντά τους αδελφούς. Στο καθημερινό περπάτημα μαζί τους θα τους γνωρίσουμε καλύτερα και θα μπορέσουμε να διακρίνουμε τις ουσιαστικές ανάγκες και τα ιδιαίτερα προβλήματά τους. Ο υπεύθυνος εργάτης του Ευαγγελίου πρέπει να γνωρίζει τις τεράστιες ανάγκες του έργου του Θεού. Χρειάζεται οπωσδήποτε τη συνεργασία ολόκληρης της Εκκλησίας. Ευθύνη του εργάτη όμως είναι να συντονίζει το έργο και να καθορίζει τους στόχους. Η αναγνώριση και η δραστηριοποίηση των χαρισμάτων που αναδεικνύει το Άγιο Πνεύμα, συντελεί στη πρόοδο του έργου. Χρειαζόμαστε σοφία και σύνεση για τη σωστή αξιολόγηση. Δεν πρέπει να παρασυρόμαστε από τα φαινόμενα. Τα κοσμικά κριτήρια δεν έχουν θέση στην Εκκλησία του Χριστού. Αν οι καρδιές μας είναι διατεθειμένες, το Άγιο Πνεύμα θα μας οδηγήσει για να μπουν οι κατάλληλοι άνθρωποι στις κατάλληλες διακονίες. «Κι όσα άκουσες από μένα μπροστά σε πολλούς μάρτυρες, αυτά να τα μεταδώσεις σε έμπιστους ανθρώπους, που θα είναι ικανοί να διδάξουν και άλλους» (Β' Τιμ. 2:2).

Β. Αρνητικά σημεία. Στο δεύτερο μέρος θ' αναφερθούμε στην αρνητική πλευρά. Θα περιοριστούμε στις περιπτώσεις εκείνες που δημιουργούν συχνότερα προβλήματα και ανωμαλίες στη ζωή της Εκκλησίας.

α. Η ανευθυνότητα είναι μια από τις πιο σοβαρές αδυναμίες της φυλής μας. Στην καθημερινή ζωή και στο εργασιακό περιβάλλον είναι σπάνιο φαινόμενο να συναντήσουμε υπεύθυνους πραγματικά ανθρώπους. Είναι δύσκολο να βρεις ανθρώπους που, όταν αναλαμβάνουν κάποια αρμοδιότητα, να την φέρνουν εις πέρας. Εδώ πάσχουμε ως λαός και σ' αυτό οφείλεται, σε σημαντικό βαθμό, η έλλειψη προόδου σε πολλούς τομείς. Το δυστύχημα είναι πως το χαρακτηριστικό μας αυτό το διατηρούμε και, πολύ συχνά, το εκδηλώνουμε και στην εκκλησιαστική μας ζωή. Αν στην καθημερινή μας εργασία, ως παιδιά του Θεού, οφείλουμε να είμαστε υποδειγματικοί εργαζόμενοι, πόσο μάλλον όταν η απασχόλησή μας αφορά άμεσα το έργο του Θεού και την Εκκλησία. Είναι ένας τομέας που θα πρέπει σοβαρά να προσέξουμε. Το έργο του Θεού είναι πολύ ευαίσθητο. Η σχέση μας με τον Θεό, η προβολή του έργου του Χριστού στο περιβάλλον, οι σχέσεις μας με τους άλλους αδελφούς είναι σοβαρή υπόθεση. Χρειάζεται να σταθούμε ενώπιον του Κυρίου, να ζούμε και να υπηρετούμε με αίσθημα ευθύνης, με σοφία και σύνεση Θεού.

β. Η διεκδίκηση θέσεων και αξιωμάτων είναι η δεύτερη παγίδα του εχθρού. Πολλές συγκρούσεις, ταραχές και διχασμοί έχουν την αφετηρία τους σ' αυτό το σημείο. Θα πρέπει να μάθουμε να μη διεκδικούμε υψηλές θέσεις και αξιώματα ή δραστηριότητες όταν δεν έχουμε το ανάλογο χάρισμα. Είναι ανάγκη να σταθεί ο καθένας μας με προσευχή και προσμονή, και ο Κύριος, στον κατάλληλο καιρό, θα δώσει την εσωτερική πληροφορία για το συγκεκριμένο χάρισμα. Ο Κύριος θα σου δείξει τη θέση στην οποία σε έταξε, την αποστολή που σου έδωσε, και η γνήσια Εκκλησία θα αναγνωρίσει το χάρισμα, θα το εκτιμήσει σωστά και θα το χρησιμοποιήσει κατάλληλα. Στη θέση αυτή μείνε, εκτελώντας πιστά την αποστολή σου στη Εκκλησία. Αν ο Θεός κρίνει ότι σε χρειάζεται σε πιο υπεύθυνη θέση, Εκείνος θα δημιουργήσει το κατάλληλο κλίμα. Μόνο περίμενε την ώρα του Θεού.

γ. Η υπερηφάνεια. Ενώ ασκείς το χάρισμα σου, πρόσεξε μην πέσεις στην παγίδα του σατανά, υπερηφανευθείς και το θεωρήσεις κατόρθωμα δικό σου. Έτσι από όργανο οικοδομής που σε θέλει ο Κύριος, θα καταντήσεις όργανο καθαίρεσης και φθοράς. Η υπερηφάνεια είναι η τρίτη και η χειρότερη παγίδα. Εδώ έρχεται το ερώτημα-έλεγχος του Απ. Παύλου: «Αλήθεια, ποιος σε κάνει εσένα ανώτερο από τους άλλους; Τι έχεις που να μην το έλαβες; Αφού, λοιπόν, το έλαβες από τον Θεό, γιατί καυχίεσαι σαν να μην το είχες λάβει ποτέ ως δώρο;» (Α' Κορ. 4:7).

Είδαμε αρχικά τη θετική πλευρά: Αναφερθήκαμε στα χαρακτηριστικά εκείνα που το Πνεύμα του Θεού θέλει να μορφώσει στο χαρακτήρα μας. Τα στοιχεία εκείνα που είναι απαραίτητα για τη φυσιολογική εκκλησιαστική ζωή. Η αμοιβαία εκτίμηση και αναγνώριση, που πηγάζει από την αληθινή ταπείνωση, δημιουργεί το ειρηνικό εκείνο κλίμα, που είναι απαραίτητο για την πνευματική μας πρόοδο. Η συμπάθεια, η συμπαράσταση και η φροντίδα του ενός για τον άλλο εξομαλύνουν το δρόμο μας. Είναι οάσεις μέσα στην ερημιά του κόσμου μας. Είναι το χέρι βοήθειας που μας στηρίζει στο περπάτημά μας. Η ενότητα και η ομοφροσύνη αποτελούν το γνώρισμα της γνήσιας Εκκλησίας του Χριστού. Ως επιστέγασμα τονίσαμε την αγάπη από καθαρή καρδιά: «Πάνω απ' όλα, να έχετε αγάπη, που είναι ο σύνδεσμος όλων και οδηγεί στην τελειότητα» (Κολ. 3:14). Στα πλαίσια των εκδηλώσεων της αγάπης υπογραμμίσαμε τις πρόσθετες ευθύνες όλων εκείνων που «ορέγονται επισκοπήν» (Α' Τιμ. 3:1). Η σωστή διατροφή και η επιμελημένη φροντίδα του ποιμνίου, ο καθορισμός υψηλών στόχων και η αναγνώριση και η σωστή αξιολόγηση των χαρισμάτων μέσα στην Εκκλησία, είναι ένα έργο που χρειάζεται αυτοθυσία, πολλή αγάπη και «νουν Χριστού» (Α' Κορ. 2:16).

Τέλος, στην αρνητική πλευρά, επισημίσαμε μερικές καταστάσεις που ταράζουν και φθείρουν την αδελφική κοινωνία. Αναφέραμε την ανευθυνότητα που δεν αρμόζει στα παιδιά του Θεού, και μάλιστα σ' έναν τόσο ευαίσθητο τομέα, όπως είναι το έργο του Κυρίου και τη διεκδίκηση θέσεων και αξιωμάτων που είναι πηγή διαμάχης και διαιρέσεων. Το αντικείμενό μας είναι το έργο του Θεού και ο Κύριος θα μας προωθήσει εκεί που μας θέλει, αρκεί να μένουμε ταπεινοί και πιστοί δούλοι. Η καθαρή καρδιά, η ειλικρινής και ευθεία μπροστά στον Θεό και στους ανθρώπους, είναι στοιχείο βασικό αν θέλουμε να βαδίσουμε μαζί με τον Ενώχ και τον Νώε, για ένα περπάτημα «μετά του Θεού» (Γέν. 5:22, 6:9).

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 19^ο Συνέδριο της Ελευθέρας Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης την Καθαρή Δευτέρα 22 Φεβρουαρίου 1988.

Η πρόκληση της ιεραποστολής

«Ο Θεός είχε ένα μόνο γιο και τον έκανε Ιεραπόστολο». Έτσι έγραφε ο Δαβίδ Livingstone, και τα λόγια του είναι μια σωστή προσέγγιση στο μεγάλο θέμα της υπηρεσίας μέσα στον αγρό του Κυρίου. Ανοίγει καινούριους οραματισμούς στο νόημα της Ιεραποστολής. Γιατί αν ο Χριστός ήταν πραγματικά Ιεραπόστολος, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως ήταν και είναι το πρότυπο για όλους μας. Καλούμαστε να Τον ακολουθούμε και σ' αυτό τον τομέα.

Ο Ιησούς μόλις είχε τελειώσει τη συζήτηση με τη Σαμαρείτισσα. Τώρα βλέπει τα διψασμένα πλήθη να βγαίνουν από τη Συχάρ με μοναδικό σκοπό να δουν τον Ιησού και ν' ακούσουν το μήνυμα του Ευαγγελίου. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια των μαθητών, αναφωνεί: «Εγώ σας λέω: ὄψηκώστε τα μάτια σας και κοιτάξτε τα χωράφια. Ασπροκοπούν από τα στάχυα τα ώριμα, έτοιμα κιόλας για το θερισμό'» (Ιωάν.4:35). Δεν υπάρχει χρόνος για αναφυκτικά, για φαγητό, για άλλες συζητήσεις. Και όλα αυτά κάτω από τον καυτό μεσημεριάτικο ήλιο της Παλαιστίνης. Όταν έτσι τοποθετούνται οι προτεραιότητες, είναι φυσικό ν' ακολουθήσει η αφήγηση του Ιωάννη: «Πολλοί από τους Σαμαρείτες εκείνης της πόλης πίστεψαν σ' αυτόν» (Ιωάν.4:39).

Σε μια άλλη περίπτωση ο Ιησούς διάλεξε εβδομήντα μαθητές και τους έστειλε δυο-δυο πριν απ' αυτόν σε κάθε πόλη και σε κάθε τόπο και τους έλεγε: «Ο θερισμός είναι πολύς, οι εργάτες όμως λίγοι» (Λουκ.10:2). Δυο διαπιστώσεις κάνει εδώ ο Κύριος: Ο θερισμός είναι πολύς και οι εργάτες είναι λίγοι. Όσοι προερχόμαστε από αγροτικές περιοχές γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ο θερισμός, η συγκομιδή του καρπού των σιτηρών, είναι μια επείγουσα εργασία. Γι' αυτό το λόγο ο Κύριος τονίζει την έλλειψη των εργατών. Αν δεν κινητοποιηθούμε έγκαιρα το στάρι θα χαθεί.

Στο βιβλίο της Εσθήρ διαβάζουμε για ένα επείγον μήνυμα που έπρεπε να μεταδοθεί σ' όλους τους λαούς της μεγάλης αυτοκρατορίας του Ασσουήρη. Με διαταγή του Αυτοκράτορα το μήνυμα στάλθηκε στις 127 επαρχίες, «σε κάθε λαό στη γλώσσα του». Εκείνο το μήνυμα μεταδόθηκε με το ταχύτερο μέσο της εποχής, με έφιππους ταχυδρόμους. Μέσα σε εννιά μήνες έφθασε σε κάθε γωνιά της απέραντης αυτοκρατορίας: «Σε κάθε επαρχία και σε κάθε πόλη που ανακοινωνόταν η βασιλική διαταγή με δημόσια ανάρτηση, επικρατούσε χαρά και ευφροσύνη ανάμεσα στους Ιουδαίους» (Εσθ.8:17).

Η εντολή και η επιθυμία του Κυρίου μας, του μεγάλου Βασιλιά, είναι επίκαιρη σήμερα όπως και την ημέρα της Ανάληψής Του: «Πορευθείτε σ' ολόκληρο τον κόσμο και διακηρύξτε το χαρμόσυνο μήνυμα σ' όλη την κτίση» (Μάρκ.16:15). Όλοι οι προφύτες της Π. Διαθήκης και οι Απόστολοι της Κ. Διαθήκης είχαν βαθιά συνείδηση της αποστολής τους. Κλήθηκαν από το Θεό, ξεχωρίστηκαν για ένα συγκεκριμένο έργο και είχαν πλήρη συνείδηση της θεϊκής εξουσίας στο μήνυμά τους. Και η φωνή του Κυρίου ακούγεται ξανά σε προσωπικό επίπεδο: «Ποιον να στείλω; Ποιος θέλει να γίνει ο αγγελιοφόρος μου;» (Ησ.6:8).

Βασική προϋπόθεση είναι η κλήση και η αποστολή από τον Θεό. Είναι μεγάλο προνόμιο να μας χρησιμοποιεί ο Θεός για να μεταφέρουμε τα δικά Του μηνύματα. Είναι μεγάλη η αγαθότητα του Κυρίου ότι καταδέχεται, εμάς τους ανάξιους αμαρτωλούς, να μας κάνει δικούς Του υπηρέτες, δικούς Του συνεργούς.

Ο Απ. Παύλος πίστευε και διακήρυττε ότι η αναγέννηση και η κλήση του από το Θεό για το έργο έγιναν ταυτόχρονα. Εκεί, στο δρόμο της Δαμασκού, ξεχωρίστηκε για το Ευαγγέλιο και έλαβε την αποστολή να φέρει τα καλά νέα της σωτηρίας του Χριστού σ' όλα τα έθνη. Τρεις φορές περιγράφει το σχετικό περιστατικό και προσθέτει: «δεν έβλεπα από τη λαμπρότητα του φωτός εκείνου... ὕστερα απ' αυτά, βασιλιά Αγρίππα, δεν αρνήθηκα να υπακούσω στην ουράνια οπτασία, αλλά άρχισα να κηρύττω» (Πράξ.22:11, 26:19). Ο Απ. Παύλος ήταν απόλυτα βέβαιος για την κλήση και την αποστολή του: «Ο Παύλος, που έγινε απόστολος όχι από ανθρώπους, ούτε με την παρέμβαση κάποιου ανθρώπου αλλά από τον Ιησού Χριστό και το Θεό Πατέρα, ο οποίος ανέστησε τον Ιησού από το θάνατο» (Γαλ.1:1). Πολλές από τις Επιστολές του αρχίζουν με τη δήλωση: «Ο Παύλος, δούλος του Ιησού Χριστού, που τον κάλεσε ο Θεός να γίνει απόστολος και τον ξεχώρισε για να διαδώσει το ευαγγέλιο» (Ρωμ.1:1).

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στους αποστολικούς χρόνους, οι άνθρωποι του Θεού ήταν σίγουροι για την κλήση και την αποστολή τους. Ποια είναι η κατάσταση σήμερα; Ισχύουν οι ίδιοι κανόνες; Πως μπορώ να ξέρω ότι με καλεί ο Θεός; Πως μπορώ να βεβαιωθώ ότι μου αναθέτει το συγκεκριμένο έργο; Προσωπικά πιστεύω πως ισχύουν τα ίδια. Ο Θεός δεν άλλαξε, το Ευαγγέλιο του Χριστού είναι αναλλοίωτο. Το Άγιο Πνεύμα καλεί και ξεχωρίζει τους ανθρώπους που θέλει να χρησιμοποιήσει. Όταν στεκόμαστε με προσευχή και με ειλικρινή επιθυμία ν' ακολουθήσουμε το θέλημα του Θεού, το Άγιο Πνεύμα θα πει, με κάποιο τρόπο, όπως τότε στην Εκκλησία της Αντιόχειας: «Να μου ξεχωρίσετε το Βαρνάβα και το Σαύλο για το έργο, για το οποίο τους έχω καλέσει» (Πρ.1:2).

Γενικά υπάρχουν δυο τρόποι με τους οποίους καλεί ο Θεός σε ορισμένο έργο: Μπορεί να μας μιλήσει απ' ευθείας με κάποια όραση ή μπορεί ν' ακούσουμε τη φωνή Του μέσα μας. Ο άμεσος τρόπος, της όρασης, είναι σπάνιος στις μέρες μας. Ο δεύτερος τρόπος είναι ο πιο συχνός. Μιλάει ο Θεός μέσα στην καρδιά μας με τις εμπνεύσεις Του, μας αποκαλύπτει τις ανάγκες του συγκεκριμένου έργου και βάζει μέσα μας το ενδιαφέρον. Κατευθύνει τη σκέψη μας, μας δίνει τη βεβαιότητα της κλήσης Του και δημιουργεί τις κατάλληλες εξωτερικές συνθήκες, καθορίζοντας το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσουμε. Υπάρχουν περιπτώσεις που μας μιλάει με κάποιο εδάφιο, κάποιο κήρυγμα ή με τη συμβουλή κάποιου πνευματικού ανθρώπου του Θεού.

Από την πείρα μου μπορώ να πω ότι η κλήση και η αποστολή του Θεού για τον καθένα μας είναι ξεκάθαρη, και είναι τέτοια που δεν μπορεί κανένας ν' αντισταθεί. Το έργο είναι του Κυρίου, κι όταν Εκείνος θέλει να μας χρησιμοποιήσει στον αγρό Του, μας δίνει και το ανάλογο χάρισμα, μας προετοιμάζει με την κατάλληλη εκπαίδευση και μας προμηθεύει τα απαραίτητα μέσα για την εκπλήρωση της αποστολής που μας ανέθεσε. Αλλά τι είδους εργάτες θέλει ο Κύριος; Καρδιές αφιερωμένες, ολότελα δοσμένες στην υπηρεσία Του, χωρίς υπολογισμούς, με αληθινή αυταπάρνηση και με αγάπη ανυπόκριτη για τις ψυχές. Πώς να το κάνουμε; Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, δεν μπορείς να βοηθήσεις τις ψυχές αν το κίνητρό σου δεν είναι η καθαρή αγάπη του Χριστού. Ποια είναι τα κίνητρό σου; Επιθυμία για περιπέτεια, προσωπική φιλοδοξία, προβολή, λύση του οικονομικού σου προβλήματος; Όλα αυτά είναι χαμηλά και ανάξια. Έχεις την ειλικρινή επιθυμία να ευαρεστήσεις το Θεό; Αυτό είναι το μόνο που αξίζει, να κινηθείς για χάρη του Θεού και για τη δική Του δόξα. Στο έργο του Θεού χρειάζονται άνθρωποι πρόθυμοι να κοπιήσουν και να θυσιάσουν για χάρη του Ευαγγελίου. Ο Χριστός δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει μοιρασμένες καρδιές. Σ' έναν από τους υποψήφιους ιεραποστόλους που αποδοκιμάστηκαν από τον Κύριο, Ο Ιησούς είπε: «Όποιος βάζει το χέρι του στο αλέτρι και κοιτάζει πίσω, δεν είναι κατάλληλος για τη βασιλεία του Θεού» (Λουκ.9:62). Ο Χριστός αναζητά εργάτες πρόθυμους να αγωνιστούν και να θριαμβεύσουν ενάντια στις δυνάμεις του εχθρού: «Όταν γύρισαν πίσω οι εβδομήντα μαθητές, έλεγαν γεμάτοι χαρά: "Κύριε, ακόμη και τα δαιμόνια μας υπακούνε όταν τα προστάζουμε στο όνομά σου"» (Λουκ.10:17).

Έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε τα τεχνάσματα του διαβόλου: «Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στη γη και στον ουρανό. Γι' αυτό φορέστε την πανοπλία του Θεού, ώστε να μπορέσετε να προβάλετε αντίσταση, όταν έρθει η ώρα της σκοτεινής επίθεσης. Λάβετε κάθε απαραίτητο μέτρο για να μείνετε ως το τέλος σταθεροί στις θέσεις σας. Σταθείτε, λοιπόν, σε θέση μάχης. Ζωστείτε την αλήθεια σαν ζώνη στη μέση σας. Φορέστε σαν θώρακα τη δικαιοσύνη. Για υποδήματα στα πόδια σας βάλτε την ετοιμότητα να διακηρύξετε το χαρούμενο άγγελμα της ειρήνης. Εκτός απ' όλα αυτά, κρατάτε πάντα την πίστη σαν ασπίδα, πάνω στην οποία θα μπορέσετε να σβήσετε τα φλογισμένα βέλη του πονηρού» (Εφ.6:12-16). Έχουμε προνόμια καταπληκτικά. Υπάρχει στη διάθεσή μας όχι μόνο η πανοπλία του Θεού αλλά και η ανυπολόγιστη δύναμη που βασιζέται στο όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού.

«Ο θερισμός είναι πολύς», τους έλεγε, «οι εργάτες όμως λίγοι» (Λουκ.10:2). Και ποια λύση πρότείνε; Την Ίδρυση Βιβλικών Σχολείων, τη διοργάνωση Ιεραποστολικών Σεμιναρίων, την εκστρατεία αναζήτησης εργατών; Όχι, καμιά τέτοια λύση. Αφού κάνει τις δυο διαπιστώσεις, της μεγάλης ανάγκης του θερισμού και της έλλειψης των εργατών, προτρέπει: «παρακαλέστε, λοιπόν, τον κύριο του θερισμού να στείλει εργάτες για το θερισμό του» (Λουκ.10:2). Ο αγρός είναι του Κυρίου και ο Κύριος έχει το δικαίωμα και την εξουσία να στείλει τους θεριστές. Όλο το έργο είναι του Κυρίου, από τη σπορά ως το θερισμό. Το σιτάρι πρέπει να μαζευτεί έγκαιρα στις αποθήκες. Γι' αυτό το λόγο η έκκληση και η παράκλησή μας πρέπει ν' απευθύνεται στον Κύριο του θερισμού. Είναι ο μόνος που μπορεί να εξουσιοδοτήσει, διαφορετικά δεν είμαστε δικοί Του εργάτες.

Σίγουρα έχουμε αστοχήσει σ' αυτόν τον τομέα. Δεν είμαστε αντίθετοι στις εκκλήσεις για περισσότερους εργάτες ούτε αμφισβητούμε την αξία των Βιβλικών Κολλεγίων. Είναι χρήσιμα τα Χριστιανικά Συνέδρια και τα Σεμινάρια. Όμως, το κύριο βάρος, η βασική υποχρέωση όλων μας είναι η ένθερμη προσευχή και η δέηση στον Κύριο Του Αμπελώνος. Συστηματικές προσευχές της Εκκλησίας για την ανάγκη εργατών και επίμονη προσευχή μέσα στις οικογένειες γι' αυτό το θέμα, είναι απαραίτητες και ο Κύριος του θερισμού θ' αποστείλει τους δικούς Του εργάτες, στο δικό Του θερισμό. Θα ξεσηκώσει, θα αφυπνίσει, θα κινήσει καρδιές με αφιέρωση, με προθυμία, με πνεύμα θυσίας και αληθινή αγάπη για τις ψυχές. Θα δώσει τη δική Του έμπνευση και τη βεβαιότητα στις προετοιμασμένες καρδιές.

Μπορούμε να διακρίνουμε δυο κατηγορίες εργατών. Στην καθεμιά υπάρχουν πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα:

A. Εργάτες πλήρους απασχόλησης. Οι εργάτες της κατηγορίας αυτής έχουν το πλεονέκτημα του να είναι αμέριμνοι και απερίσπαστοι. Έτσι, έχουν τη δυνατότητα ανεμπόδιστοι να ανταποκρίνονται στις μεγάλες

απαιτήσεις του έργου. Ο Απ. Παύλος λέει: «Στον εργάτη πρέπει να δοθεί ο μισθός που του αξίζει... Κακοπάθησε λοιπόν σαν καλός στρατιώτης του Ιησού Χριστού. Κανείς στρατευμένος δεν μπλέκεται στις υποθέσεις της καθημερινής ζωής, αν θέλει να είναι συνεπής απέναντι σ' εκείνον που τον στρατολόγησε» (Α' Τιμ.5:18, Β' Τιμ.2:3,4). Ο άγρυπνος και συνετός εργάτης του Θεού θα γίνει τύπος του ποιμνίου «Κι όταν έρθει ο Χριστός, ο αρχηγός όλων των ποιμένων, θα πάρει το αμάραντο στεφάνι της δόξας» (Α' Πέτρ.5:3,4). Υπάρχουν όμως και αδύνατα σημεία: Δίνεται η ευκαιρία σε μερικούς να βρουν μια επαγγελματική διέξοδο. Κάποιοι άλλοι, που δεν τους αρέσει και πολύ η εργασία, βρίσκουν μια απασχόληση που μπορούν να την κάνουν χαλαρά και απρόθυμα. Η αποκλειστική απασχόληση στο έργο του Θεού, για τα ελληνικά δεδομένα και όχι μόνο, θεωρείται υποαπασχόληση και πρόσκομμα στη διάδοση του Ευαγγελίου. Είναι η καχυποψία του Έλληνα; Είναι η δικαιολογημένη προκατάληψη που βασίζεται στην ασυνέπεια της πλειονότητας των ιερωμένων της κρατούσας Εκκλησίας; Όπως κι αν έχει το πράγμα, από τη στιγμή που θα δηλώσει κάποιος ως επάγγελμα ιεροκήρυκας, δημιουργείται ένας αδιαπέραστος φραγμός, μια διαταραχή της επικοινωνίας, μια μεγάλη δυσκολία στην προσέγγιση των ψυχών.

Β. Εργάτες μερικής απασχόλησης. Είναι οι άνθρωποι εκείνοι που έχουν το βιοποριστικό τους επάγγελμα αλλά παράλληλα υπηρετούν το Ευαγγέλιο, προσφέρουν χρόνο και κόπο στο έργο του Θεού. Πλεονέκτημα αυτής της κατηγορίας των εργατών είναι ότι κάνουν αδάπανο το Ευαγγέλιο. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν ο Απ. Παύλος και οι συνεργάτες του: «Οπωσδήποτε θα θυμάστε, αδερφοί, τον κόπο και το μόχθο μας. Όταν σας κηρύτταμε το ευαγγέλιο του Θεού, παράλληλα εργαζόμασταν μέρα νύχτα, για να μην επιβαρύνουμε κανέναν από σας με τη συντήρησή μας... Εσείς οι ίδιοι ξέρετε πώς πρέπει να ακολουθείτε το παράδειγμά μας: Δεν αποφύγαμε την εργασία όταν ήμασταν κοντά σας, ούτε επιβαρύνσαμε κανέναν με τη διατροφή μας, αλλά εργαζόμασταν μέρα νύχτα με κόπο και μόχθο, για να μη γίνουμε βάρος σε κανέναν σας. Όχι γιατί δεν είχαμε το δικαίωμα αυτό, αλλά για να γίνουμε παράδειγμα σ' εσάς να μας μιμηθείτε» (Α' Θεσ.2:9, Β' Θεσ.3:7-9).

Ο Απ. Παύλος παρουσιάζει το δικό του παράδειγμα ως πρότυπο για μίμηση. Σ' όλη τη ζωή του εργαζόταν ως σκηνοποιός. Οι Ιουδαίοι είχαν σε υψηλή θέση την εργασία. «Εάν κανένας δε μαθαίνει στο γιο του κάποιο επάγγελμα, τον διδάσκει να κλέβει» έλεγαν. Ο Απ. Παύλος ήταν εκπαιδευμένος Ραβίνος. Αλλά ο Ιουδαϊκός νόμος απαγόρευε στο Ραβίνο να πληρώνεται για τη διδασκαλία του, έπρεπε να έχει κάποιο επάγγελμα. Και μάλιστα έπρεπε να καλύπτει όλες του τις καθημερινές ανάγκες εργαζόμενος με τα χέρια του. Έτσι, βρίσκουμε Ραβίνους αρτοποιούς, κουρείς, ξυλουργούς, κτίστες και όλα τα είδη των επαγγελμάτων.

Ο Ιουδαίος πίστευε στην αξιοπρέπεια της έντιμης εργασίας. Υποστήριζαν ότι ο πνευματικός δάσκαλος που ξεχνούσε να χρησιμοποιεί τα χέρια του σε κάποια εργασία, απομακρυνόταν από τη ζωή, έχανε την επαφή του με το περιβάλλον. Και προσωπικά πιστεύω πως είχαν δίκιο. Όταν δεν εργάζεσαι καθημερινά, χάνεις την επαφή σου με τους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω σου και δεν μπορείς να καταλάβεις τα προβλήματά τους. Γίνεσαι θεωρητικός και ακαδημαϊκός και μαζί δεν έχεις τη δυνατότητα να επιδράσεις. Αποξενώνεσαι και δεν γνωρίζεις τις δυσκολίες τους. Εξάλλου η επιθυμία του Κυρίου μας είναι να είμαστε μάρτυρες ζωής και όχι μόνο λόγων. Δεν πρέπει να ξεχνούμε το ύψιστο παράδειγμά μας, τον ίδιο τον Κύριο Ιησού, που «ήταν ο τέκτων, ο υιός της Μαρίας» (Μάρκ.6:3). Από την άλλη μεριά οι εργάτες μερικής απασχόλησης δεν έχουν καμιά εξάρτηση από Ιεραποστολές ή από κάποιους απρόθυμους υποστηρικτές. Με τον τρόπο αυτό μπορούν να ακούν καλύτερα και να υπακούουν μονάχα στη φωνή του Αγίου Πνεύματος.

Μειονέκτημα αυτής της κατηγορίας εργατών είναι οι επαγγελματικές υποχρεώσεις. Αν δεν τις αξιολογήσουμε σωστά, υπάρχει ο κίνδυνος να πνίξουν κάθε δραστηριότητά μας.

Κάναμε μια αυθαίρετη διάκριση των εργατών του Θεού σε πλήρους και μερικής απασχόλησης. Έτσι αναγκαστικά έρχονται μπροστά μας εύλογα ερωτήματα που χρειάζονται απάντηση: Πρέπει να είναι κάποιος ιεραπόστολος για να υπηρετήσει στο έργο του Θεού; Είναι ανάγκη να γίνει ποιμένας πλήρους απασχόλησης; Τι γίνεται με τους πολλούς άλλους Χριστιανούς; Μήπως είναι εργάτες δεύτερης επιλογής; Θα μου επιτρέψετε ν' απαντήσω μονολεκτικά μ' ένα «όχι», σε όλες αυτές τις περιπτώσεις.

Ο τίτλος του Ιεραποστόλου στις μέρες μας έχει αποκτήσει μια αίγλη υπερβολική, ιδιαίτερα ανάμεσα στους νέους. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι αποσιωπώνται τα άλλα επαγγέλματα και οι άλλες υπηρεσίες. Χρειάζεται ισορροπημένη αντιμετώπιση του όλου θέματος. Όλοι οι άνθρωποι του Θεού, άνδρες και γυναίκες, άσχετα με την όποια εργασία επιτελούμε, πρέπει να θεωρούμε τους εαυτούς μας εργάτες πλήρους απασχόλησης για τον Κύριο. Είναι ευθύνη μας να διακηρύξουμε πως ο Χριστιανός, όταν οδηγείται από το Θεό, μπορεί να υπηρετεί τον Κύριο ως σπουδαστής, ως αγρότης, ως εργάτης, ως γιατρός, με οποιοδήποτε επάγγελμα και όπου τον τοποθέτησε ο Θεός. Είναι ευθύνη της τοπικής Εκκλησίας, των ποιμένων και των πρεσβυτέρων να δημιουργούν κατάλληλες ευκαιρίες και να συζητούν με τους νέους της Εκκλησίας τους, σε προσωπικό επίπεδο, θέματα επαγγελματικού

προσανατολισμού. Γιατί ν' αφήνουμε μια τόσο υπεύθυνη δουλειά σε κοσμικούς ανθρώπους; Είναι ευθύνη όλων μας να βάζουμε τα πράγματα στη σωστή τους θέση. Ο Λόγος του Θεού είναι σαφής και μας δίνει απαντήσεις στα σοβαρά αυτά θέματα. Ο Απ. Παύλος γράφει: «Όποια εργασία κάνετε να την κάνετε με την καρδιά σας, σαν να δουλεύετε για τον Κύριο κι όχι για τους ανθρώπους. Ξέρετε καλά ότι θα πάρετε από τον Κύριο ως ανταμοιβή σας την κληρονομιά της βασιλείας του. Γιατί στην πραγματικότητα ο Κύριος τον οποίο υπηρετείτε είναι ο Χριστός» (Κολ.3:23,24). Είμαστε δούλοι του Χριστού όλοι μας. Για τον Χριστό εργαζόμαστε στο σχολείο, στο γραφείο, στο εργοστάσιο. Στον Χριστό θα δώσουμε λόγο, από τον Χριστό θα λάβουμε την ανταμοιβή. Ας εργαζόμαστε με ειλικρίνεια και ευθύτητα και με φόβο Θεού. Είμαστε μάρτυρες του Ιησού Χριστού στο περιβάλλον μας. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος, αν θέλουμε να μεταφέρουμε το Ευαγγέλιο της σωτηρίας του Χριστού και στα υπόλοιπα δυο δισεκατομμύρια ανθρώπων που, υπολογίζεται ότι, δεν έχουν ακούσει για τον Χριστό.

Τι προτείνουμε; Που καταλήγουμε; Αν έχεις τη βεβαιότητα της κλήσης και της αποστολής από το Θεό για πλήρη απασχόληση ως ιεραπόστολος ή ποιμένας, κανένας και τίποτε δεν πρέπει να σταθεί εμπόδιο στο δρόμο σου.

Προχώρησε. Δε θέλουμε, με κανένα τρόπο, να σε απογοητεύσουμε. Όμως, για τις ελληνικές συνθήκες, είναι πολύ προτιμότερο οι εργάτες του Ευαγγελίου να έχουν το βιοποριστικό τους επάγγελμα. Αυτό μας δίδαξε η πείρα μας μέσα στον αγρό του Κυρίου.

Πριν κλείσουμε θα πρέπει να τονίσουμε, από τη μια μεριά το βάρος της ευθύνης, όποιος κι αν είναι ο τρόπος υπηρεσίας στο έργο του Θεού. Το αντικείμενο της διακονίας μας είναι οι αθάνατες ψυχές και το αιώνιο μέλλον τους. Χρειάζεται σοβαρότητα και επιμέλεια. Ο Απ. Παύλος, αναλογιζόμενος τη μεγάλη ευθύνη του έργου, δηλώνει: «Γιατί εμείς δεν κηρύττουμε τον εαυτό μας, αλλά τον Ιησού Χριστό ως Κύριο, και τους εαυτούς μας δούλους για χάρη του Ιησού. Γιατί ο Θεός που είπε μέσα από το σκοτάδι να λάμψει φως, αυτός έλαμψε μέσα στις καρδιές μας και φώτισε να γνωρίσουμε τη δόξα του στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Αλλά εμείς που έχουμε αυτόν το θησαυρό είμαστε σαν τα πήλινα δοχεία. Έτσι γίνεται φανερό πως η υπερβολική αξία του θησαυρού αυτού προέρχεται από το Θεό κι όχι από μας» (Β' Κορ.4:5-7).

Από την άλλη πλευρά, θα ήταν παράλειψή μας αν δεν τονίζαμε τη χαρά και την ικανοποίηση της καρποφορίας. Όταν βλέπεις τα δεμάτια να μαζεύονται και να γίνονται θημωνιές, όταν βλέπεις πολύτιμες ψυχές ν' ανταποκρίνονται στο Ευαγγέλιο του Χριστού, άλλες να οικοδομούνται και να στερεώνονται στην πίστη, η καρδιά σου γεμίζει ανείπωτη χαρά και αγαλλίαση. Συμμετέχεις στη χαρά του Ουρανού. Τότε όλες οι δυσκολίες, τα προβλήματα, οι αντιξοότητες και οι απογοητεύσεις του έργου ξεχνιούνται και διαγράφονται. Γίνεται «ευωχία και ημέρα αγαθή» (Νεεμ.8:10). Ο Θεός να μας ευλογεί πλούσια, Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 12ο Συνέδριο Νεολαίας της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης, Λεπτοκαρυά, 14-17 Απριλίου 1988.

Μη κρίνετε... αλλά διακρίνετε (Ματθ. 7)

Δυο παραγγελίες του Κυρίου μας πρακτικές και ουσιαστικές που ενδιαφέρουν όλους μας, ως Εκκλησία του Χριστού, και τον καθένα μας ξεχωριστά. Αφορά τις σχέσεις μας με τους άλλους ανθρώπους. Εκείνο όμως που, πριν από όλα, πρέπει ν' αντιληφθούμε είναι πως η σχέση μας με το Θεό έχει πρωταρχική σημασία. Τελικά δεν έχει αξία ποια γνώμη έχουν οι άνθρωποι για μας αλλά ποια γνώμη έχει ο Θεός για μας.

Η ζωή μας πάνω στη γη είναι ένα ταξίδι, μια πορεία, μια εκστρατεία που τέρμα της έχει το βήμα του Χριστού. Εκεί θα γίνει η τελική και οριστική εκτίμηση για το αιώνιο μέλλον μας. Αυτή η πραγματικότητα δεν πρέπει ποτέ να μας διαφεύγει. Πολλά παραπατήματα, πολλές περιπέτειες και συγκρούσεις οφείλονται στο γεγονός, ότι ζούμε με την πεποίθηση, πως η μόνη ζωή μας είναι η τωρινή. Γνωρίζουμε βέβαια πως η άποψη αυτή δεν είναι ορθή. Υπάρχει όμως μεγάλη απόσταση ανάμεσα στη γνώση και στην πράξη. Σημασία έχει αν αυτή η γνώση κυβερνάει και κατευθύνει την καθημερινή μας ζωή και συμπεριφορά. Αν μας υπέβαλαν κατ' ευθείαν την ερώτηση: Υπάρχει ζωή μετά το θάνατο; Αναμφίβολα θ' απαντούσαμε θετικά. Πόσο όμως η γνώση αυτή επηρεάζει το καθημερινό μας περπάτημα;

Καθώς μελετούμε το Λόγο του Θεού, καταλήγουμε αναπόφευκτα στο συμπέρασμα, πως εκείνο που διακρίνει τους ανθρώπους του Θεού από όλους τους άλλους, είναι ότι οι πιστοί ζούνε με τη συνείδηση του αιώνιου προορισμού. Ο φυσικός άνθρωπος δεν νοιάζεται για το αιώνιο μέλλον του. Γι' αυτόν όλα τελειώνουν εδώ κάτω, είναι ο μόνος κόσμος που σκέπτεται. Αντίθετα ο Χριστιανός είναι ο άνθρωπος που θα πρέπει να ζει αυτή τη ζωή με πλήρη συνείδηση ότι είναι περαστικός ταξιδιώτης, «ξένοι και παρεπίδημοι» σύμφωνα με τη διατύπωση του συγγραφέα της Επιστολής προς Εβραίους. Και η καθημερινή πορεία είναι ένα σχολείο προετοιμασίας. Ο πιστός του Χριστού θα πρέπει να γνωρίζει διαρκώς ότι πορεύεται και ζει μέσα στην παρουσία του Θεού. Στόχος του είναι η συνάντηση με τον ερχόμενο Κύριο του. Αυτή η σκέψη και αυτή η πεποίθηση θα πρέπει να καθορίζει και να κατευθύνει ολόκληρη τη ζωή του. Το θέλημα του Κυρίου μας είναι, η αίσθηση της παρουσίας Του να είναι ζωντανή κάθε στιγμή και σε κάθε πλευρά της καθημερινής μας ζωής. Δεν πρέπει ποτέ να μας διαφεύγει ότι το μάτι του Κυρίου μάς βλέπει διαρκώς. Ερευνά τα βάθη της καρδιάς μας, γνωρίζει τα κίνητρά μας, βλέπει τις πράξεις μας, και για όλα αυτά μια μέρα θα δώσουμε λόγο.

Η μελέτη μας θα στηριχτεί στο 7ο κεφάλαιο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου. Είναι το τελευταίο μέρος της επί του Όρους ομιλίας του Κυρίου μας. Και το θέμα του είναι ακριβώς αυτό που μελετούμε.

«Μη κρίνετε». Ο Κύριός μας χρησιμοποιεί την ίδια μέθοδο όπως και προηγουμένως. Δίνει μια παραγγελία κι έπειτα εξηγεί τους λόγους. Βάζει μπροστά μας ένα αξίωμα και στη συνέχεια μας δίνει τη λογική του, αναλύει τις λεπτομέρειες. Βρισκόμαστε εδώ αντιμέτωποι με μια δήλωση που συχνά οδηγεί σε μεγάλη σύγχυση. Πρόκειται για ένα θέμα που πολύ εύκολα μπορεί να παρεξηγηθεί. Και η παρεξήγηση βρίσκεται σε δυο πλευρές, στα δυο άκρα, όπως, σχεδόν πάντοτε, συμβαίνει με την αλήθεια.

Τι θέλει να πει ο Κύριος με τη φράση «Μη κρίνετε»; Η απάντηση δε βρίσκεται σε κάποιο λεξικό. Αν θελήσουμε να δούμε την έννοια του ρήματος «κρίνω», δε θα καταλήξουμε σε ικανοποιητική ερμηνεία. Έχει πολλές και διαφορετικές έννοιες. Κι όμως είναι ζωτικής σημασίας να γνωρίζουμε ακριβώς τι εννοεί εδώ ο Κύριος. Ίσως ποτέ στο παρελθόν δεν ήταν τόσο επιτακτική η ανάγκη όσο στις μέρες μας. Κι αυτό γιατί η όλη ατμόσφαιρα της ζωής σήμερα, και ειδικά στους κύκλους μας, είναι τέτοια ώστε επιβάλλεται να κατανοήσουμε σωστά και να μπει σε άμεση εφαρμογή η παραγγελία του Κυρίου μας. Ζούμε σε μια εποχή που μισεί τη σκέψη. Χαρακτηρίζεται από την αγάπη της ευκολίας και του συμβιβασμού. Θεωρεί ανεπιθύμητο τον άνθρωπο που ξέρει τι πιστεύει και τον χαρακτηρίζει δύσκολο και μη συνεργάσιμο.

Υπάρχουν πολλοί που λένε ότι πρέπει να πάρουμε τη φράση απλά και κατά λέξη. Ισχυρίζονται πως ο Χριστιανός δεν πρέπει ποτέ να εκφράζει γνώμη για τους άλλους ανθρώπους, δεν πρέπει να κρίνει ποτέ αλλά να είναι εύκολος, ευχάριστος, ανεκτικός και να κάνει οποιαδήποτε παραχώρηση για χάρη της ειρήνης, της γαλήνης και της ενότητας. Δεν είναι καιρός για κρίση. Εκείνο που χρειαζόμαστε σήμερα είναι η ενότητα και η αδελφοσύνη. Πρέπει να είμαστε όλοι ένα μπροστά στον κοινό κίνδυνο και στον κοινό εχθρό. Επομένως, είναι καιρός να καλλιεργήσουμε την ενότητα θυσιάζοντας όλα τ' άλλα.

Η ερμηνεία αυτή φαίνεται ελκυστική. Πόσο όμως ανταποκρίνεται στην αλήθεια του Ευαγγελίου; Δεν μπορεί να σταθεί γιατί έρχεται σε αντίθεση με τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Στο ίδιο κεφάλαιο της μελέτης μας, στο 6ο εδάφιο διαβάζουμε: «Μη δώσετε τα άγια πράγματα στους σκύλους ούτε να πετάξετε τα μαργαριτάρια στους χοίρους» (Ματθ7:6). Πως θα μπορέσω να θέσω σε εφαρμογή αυτές τις παραγγελίες αν δεν εξασκήσω κάποια κρίση; Πως θα ξέρω ποιο πρόσωπο είναι αυτό που περιγράφεται ως σκύλος ή ως χοίρος; Με άλλα λόγια, η

παραγγελία που ακολουθεί αμέσως, με καλεί να ασκήσω κρίση και διάκριση: «Φυλαχτείτε από τους ψευδοπροφήτες, που σας έρχονται ντυμένοι σαν πρόβατα, από μέσα τους όμως είναι λύκοι αρπακτικοί» (Ματθ.7:15).

Πως το καταλαβαίνουμε; Πως θα προσέξω και θ' αντιληφθώ τους ψευδοπροφήτες όταν δεν πρέπει να σκέπτομαι, όταν μου απαγορεύεται να κρίνω τη διδασκαλία τους; Οι άνθρωποι αυτοί «έρχονται ντυμένοι σαν πρόβατα», εύκολα αποκτούν την εύνοια των άλλων και χρησιμοποιούν χριστιανική ορολογία. Φέρονται πολύ ευγενικά και φαίνονται έντιμοι και ακίνδυνοι. Ο Κύριος εφιστά την προσοχή μας και λέει: «Θα τους καταλάβετε από τα έργα τους... Θα τους καταλάβετε, λοιπόν, από τους καρπούς των» (Ματθ.7:16,20). Πως θα διακρίνω τους καρπούς, πως μπορώ να ξεχωρίσω την ποιότητα τους αν δεν εφαρμόσω κάποιο τεστ, κάποια δοκιμασία ποιότητας; Πως θα κρίνω ανάμεσα στο αληθινό και στο ψεύτικο; Επομένως, δεν μπορούμε ν' αποδεχθούμε αυτή την άποψη. Με άλλα λόγια είναι λάθος να πιστεύω ότι ο Χριστός δεν επιτρέπει τη σκέψη, την κρίση και τη διάκριση.

Ακόμη, οι Άγιες Γραφές μας διδάσκουν ότι κρίση πρέπει να ασκείται σε σχέση με τις υποθέσεις της κοινωνίας και της πολιτείας. Οι κριτές και οι άρχοντες είναι υπηρέτες του Θεού. Έτσι τους χαρακτηρίζει ο Απ. Παύλος (Ρωμ.13:1-7). Είναι καθήκον και υποχρέωσή τους να κρίνουν. Είναι ένα μέρος της μεθόδου του Θεού για την περιστολή του κακού και της αμαρτίας στην παρούσα φάση του κόσμου μας. Επομένως, αν κάποιος ισχυρίζεται πως δεν πιστεύει στα Δικαστήρια, έρχεται σε αντίθεση με το Λόγο του Θεού.

Ανάλογη είναι η διδασκαλία των Γραφών σε σχέση με την Εκκλησία. Μιλούν καθαρά για κρίση και διάκριση μέσα στη ζωή της Εκκλησίας. Αυτό βέβαια είναι μεγάλο θέμα και χρειάζεται ιδιαίτερη ανάλυση. Σωστή μαθητεία, ορθή διδασκαλία, σοφή διοίκηση είναι οι τρεις βασικές ελλείψεις στη σύγχρονη Εκκλησία. Η χαλάρωση, ο συμβιβασμός και η μεροληψία έχουν πάρει τη θέση τους.

Στη σαρκική Εκκλησία της Κορίνθου, που απaráλλακτη είναι η Εκκλησία του καιρού μας, ο Απ. Παύλος γράφει: «Φυσικά, δεν είναι δικό μου έργο να κρίνω εγώ κι αυτούς που είναι έξω από την εκκλησία. Ο Θεός θα τους κρίνει. Αλλά αυτούς που είναι μέσα στην εκκλησία εσείς δεν πρέπει να τους κρίνετε; Η Γραφή λέει: Διώξτε τον κακό από ανάμεσά σας... Δεν ξέρετε ότι αυτοί που αποτελούν το λαό του Θεού θα κρίνουν τελικά τον κόσμο; Κι αφού από σας θα γίνει η τελική κρίση του κόσμου, είστε ανίκανοι να κρίνετε μικροδιαφορές μεταξύ σας; Δεν ξέρετε ότι εμείς θα κρίνουμε ακόμα και αγγελικά πνεύματα; Και να μην μπορούμε να κρίνουμε ζητήματα καθημερινής ζωής; ... Εκεί φτάσατε, να μη βρίσκεται ένας άνθρωπος γνωστικός ανάμεσά σας που να μπορέσει να λύσει μια διαφορά ανάμεσα σε αδελφούς» (Α' Κορ.5:12,13,6:2,3,5). Έπειτα συναντούμε την προτροπή του Κυρίου στους Ιουδαίους, που αφορά άμεσα κι εμάς σήμερα: «Μην κρίνετε επιφανειακά, αλλά να κρίνετε με τα σωστά κριτήρια» (Ιωάν.7:24).

Τότε ποια είναι η σωστή ερμηνεία; Έτσι ερχόμαστε στη δεύτερη άποψη. Όταν ο Κύριος λέει «Μη κρίνετε», αναφέρεται στο θέμα της κατάκρισης. Ήδη τονίσαμε ότι ο Κύριος δεν απαγορεύει τη σκέψη, την κρίση και τη διάκριση. Αντίθετα, μάλιστα, συνιστά την προσοχή, τη διάκριση και τη δίκαιη κρίση και μας προειδοποιεί για τον τρομερό κίνδυνο της κατάκρισης.

Ο καλύτερος τρόπος για να κατανοήσουμε αυτό το σημείο, είναι να θυμηθούμε τους Φαρισαίους Στην επί του Όρους ομιλία ο Κύριος έχει, σχεδόν πάντοτε, στο νου Του τους Φαρισαίους. Έλεγε στους δικούς Του να μη μοιάσουν τους Φαρισαίους τόσο στην άποψή τους για το νόμο όσο και στον τρόπο της ζωής τους. Παρερμήνευαν το νόμο, ήταν υπερήφανοι και διαφήμιζαν τις ελεημοσύνες τους με κάθε τρόπο. Προσεύχονταν δημόσια και επιδεικτικά, και διατυμπάνιζαν τις νηστείες τους. Από την άλλη πλευρά ήταν φιλάργυροι και υλιστές. Όταν ο Ιησούς έλεγε «Μη κρίνετε», ασφαλώς είχε στο νου Του τους Φαρισαίους. Θυμόσαστε την εικόνα που μας δίνει ο Κύριος, του Φαρισαίου και του τελώνη, που πήγαν κι οι δυο στο ναό για να προσευχηθούν: «Ο Φαρισαίος στάθηκε επιδεικτικά κι έκανε την εξής προσευχή σχετικά με τον εαυτό του: 'Θεέ μου, σ' ευχαριστώ που εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους ανθρώπους άρπαγας, άδικος, μοιχός, ή και σαν αυτόν εδώ τον τελώνη'» (Λουκ.18:11). Ήταν αυτή η τοποθέτηση του Φαρισαίου, της κρίσης και της κατάκρισης, που καταδίκασε ο Κύριος.

Το φαινόμενο όμως αυτό δεν περιορίζεται μόνο στους Φαρισαίους. Είναι κάτι που τάραζε την Εκκλησία σ' όλους τους αιώνες και την ταλαιπωρεί ακόμη και σήμερα. Καθώς προχωρούμε στη μελέτη μας, θα πρέπει να θυμηθούμε τη δήλωση του Ιησού, μπροστά στην αμαρτωλή γυναίκα, που έχει άμεση σχέση με το θέμα μας: «Όποιος από σας είναι αναμάρτητος, ας ρίξει πρώτος πέτρα πάνω της» (Ιωάν.8:7).

«Μη κρίνετε». Σ' ολόκληρη την επί του Όρους ομιλία δεν υπάρχει, νομίζω, άλλη φράση του Κυρίου που να μας φέρνει πιο έντονα την αίσθηση της καταδίκης. Όλοι είμαστε ένοχοι σ' αυτό το σημείο. Είναι η παράβαση αυτής της συγκεκριμένης εντολής του Κυρίου Ιησού που φέρνει στη ζωή μας τον έλεγχο και την ταραχή. Πόση ζημιά και καταστροφή γίνεται κάθε μέρα στην Εκκλησία του Χριστού! Είναι ένα θέμα που μας καίει και μας πονάει. Είναι

απαραίτητο να σταθούμε σ' αυτό με ειλικρίνεια και να μας γίνει συνείδηση. Το τραύμα δε βελτιώνεται όταν το αγνοήσεις ούτε θεραπεύεται με επιφανειακή αντιμετώπιση. Αν θέλουμε να καθαριστούμε, να εξαγιστούμε και ν' αποκτήσουμε πνευματική υγεία, θα πρέπει ν' αφήσουμε το νυστέρι του Αγίου Πνεύματος να προχωρήσει βαθιά. Είναι επώδυνη ενέργεια αλλά απαραίτητη επειδή πρόκειται για ένα βρώμικο τραύμα της ψυχής και χρειάζεται επιτακτικά τη φωτιά του Πνεύματος του Θεού.

Ποιος είναι ο κίνδυνος για τον οποίο μας προειδοποιεί ο Κύριος Ιησούς; Είναι το πνεύμα της αυτοδικαίωσης. Ο εαυτός μας, το εγώ, βρίσκεται πάντοτε από πίσω. Η εκδήλωση της αυτοδικαίωσης και η αίσθηση της ανωτερότητας έναντι των άλλων είναι οι αιτίες που μας οδηγούν στην κρίση και στην κατάκριση. Περιφρονούμε τους άλλους και τους θεωρούμε κατώτερους. Αυτό είναι το φαρισαϊκό πνεύμα που συχνά μας διακατέχει. Δεν έχουμε αγάπη για τους άλλους κι εκεί βρίσκεται η πηγή του κακού. Αν ανατρέξουμε στον ύμνο της αγάπης, βλέπουμε: «Εκείνος που αγαπάει έχει μακροθυμία, έχει και καλοσύνη. Εκείνος που αγαπάει δε ζηλοφθονεί. Εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει ούτε περηφανεύεται. Είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής ούτε ευερέθιστος. Ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει. Δε χαίρεται για το στραβό που γίνεται, αλλά μετέχει στη χαρά για το σωστό» (Α' Κορ.13:4-6).

Το φαρισαϊκό πνεύμα προσηλώνει την προσοχή σε πράγματα επουσιώδη και ασήμαντα και τα θεωρεί σημαντικά. Η καλύτερη ανάλυση αυτής της πλευράς δίνεται από τον Απ. Παύλο: «Αυτός που τρώει απ' όλα, ας μην περιφρονεί εκείνον που δεν τρώει. Κι εκείνος που δεν τρώει, ας μην κατακρίνει εκείνον που τρώει, γιατί ο Θεός τον έχει δεχτεί στην εκκλησία του. Ποιος είσαι εσύ που θα κρίνεις έναν ξένο υπηρέτη; Μόνο ο Κύριός του μπορεί να κρίνει αν στέκεται ή όχι στην πίστη του, γιατί ο Θεός έχει τη δύναμη να τον στηρίξει... Γιατί λοιπόν εσύ, ο ασθενικός στην πίστη, κατακρίνεις τον αδερφό σου; Κι εσύ ο ισχυρός στην πίστη, γιατί περιφρονείς τον αδερφό σου; Όλοι μας θα σταθούμε μπροστά στον Χριστό, για να δώσουμε λόγο... Γι' αυτό, λοιπόν, ας σταματήσουμε να κατακρίνουμε τους άλλους. Αντίθετα, κοιτάξτε να μη βάζετε πρόσκομμα ή εμπόδιο στον αδερφό» (Ρωμ.14:3,4,10,13).

Ο Κύριος γνωρίζει τους δικούς Του και είναι ο μόνος δίκαιος Κριτής. Πόσες φορές κρίνουμε και κατακρίνουμε τους αδελφούς μας για τις απόψεις τους σε θέματα επουσιώδη επειδή έχουν διαφορετική γνώμη από μας! Ποιος μας ανέθεσε αυτό το έργο; Υπάρχουν θέματα πίστης βασικά και θεμελιακά για τη σωτηρία. Ας περιοριζόμαστε σ' αυτά. Ποιος είμαι εγώ ν' αμφισβητήσω την ομολογία του αδελφού μου;

Κάποιες φορές υπάρχει η διάθεση μέσα μας, να βρούμε κάτι στραβό στον αδελφό μας. Αν πετύχουμε σ' αυτή μας την προσπάθεια, νιώθουμε ικανοποίηση. Αυτό ακριβώς είναι το πνεύμα της κατάκρισης που καυτηριάζει ο Κύριος. Όταν φθονούμε κάποιον και μάθουμε πως έκανε κάποιο λάθος ή έπεσε σε κάποια αμαρτία, χαιρόμαστε και νιώθουμε ευχαρίστηση. Αυτό ακριβώς καταδικάζει ο Κύριος Ιησούς.

Υπάρχουν τρεις σοβαροί λόγοι για τους οποίους δεν πρέπει να κρίνουμε:

α. Ποτέ δεν ξέρουμε όλα τα γεγονότα. Ένας φημισμένος Ραββίνος έλεγε: «Μη κρίνεις τον άλλο αν προηγουμένως δεν μπεις μέσα στις περιστάσεις του». Κανένας από μας δεν ξέρει τις συνθήκες του άλλου. Δεν ξέρουμε ούτε είμαστε σε θέση να καταλάβουμε το μέγεθος των πειρασμών του. Ο καθένας μας σηκώνει το δικό του βάρος κι αυτό μονάχα γνωρίζουμε. Δεν ξέρουμε τα βάρη και τις ευθύνες του άλλου.

Έχουμε διαφορετικές κληρονομικές καταβολές, διαφέρουμε στο χαρακτήρα και στην εκπαίδευση. Κανένας δεν είναι απόλυτα όμοιος με τον άλλο, και οι αντιδράσεις μας στο ίδιο ερέθισμα είναι φυσικό να είναι διαφορετικές. Πόσες φορές νιώσαμε ντροπή και λύπη επειδή κατακρίναμε τον αδελφό ή τον συνάνθρωπό μας και, εκ των υστέρων, διαπιστώσαμε πως τον αδικήσαμε. Δεν είχαμε δει τις περιστάσεις του, δεν θελήσαμε να περπατήσουμε με τα παπούτσια του κι όταν είδαμε τα γεγονότα όπως ήταν, μείναμε έκπληκτοι για τον τρόπο που τα έβγαλε πέρα.

β. Είναι σχεδόν αδύνατο να είμαστε εντελώς αμερόληπτοι στην κρίση μας. Πόσες φορές παρασυρόμαστε από τα ένστικτά μας και είμαστε παράλογοι στις αντιδράσεις μας! Η κρίση μας συχνά επηρεάζεται από τα πρόσωπα και τα πράγματα. Βλέπουμε και κρίνουμε τα φαινόμενα. Μια τέτοια επιπόλαιη κρίση είναι οπωσδήποτε παράλογη και άδικη.

Λέγεται ότι οι Αρχαίοι Έλληνες, όταν είχαν να κρίνουν κάποια δύσκολη υπόθεση, τη δίκασαν στο σκοτάδι. Έτσι ο δικαστής και οι ένορκοι δεν μπορούσαν να δουν τον κατηγορούμενο, για να μην επηρεαστούν παρά μονάχα από τα γεγονότα. Ήταν κάποτε ένας Πέρσης δικαστής που έλαβε μια άδικη απόφαση επειδή δωροδοκήθηκε. Όταν ο βασιλιάς Καμβύσης ανακάλυψε τι συνέβη, διέταξε να τον εκτελέσουν, ν' αφαιρέσουν το δέρμα του και μ' αυτό να ντύσουν το θρόνο του αρχιδικαστή. Έτσι, οι μελλοντικοί δικαστές θα είχαν ένα μελανό σημάδι, που θα τους υπενθύμιζε, πως δεν πρέπει η προκατάληψη να επηρεάζει την ετυμηγορία τους.

Μόνο ένας τελείως αμερόληπτος έχει το δικαίωμα να κρίνει. Ποιος άνθρωπος, ποιος από εμάς μπορεί να

ισχυρισθεί κάτι τέτοιο; Η κρίση ανήκει μόνο στο Θεό, που δεν είναι προσωπολήπτης, είναι ο μόνος τελείως αμερόληπτος και είναι ο μόνος απόλυτα Δίκαιος Κριτής.

γ. Είμαστε ανίκανοι να κρίνουμε τους άλλους. Κανένας άνθρωπος δεν είναι τόσο καλός ώστε να μπορεί να κρίνει τον άλλο. Ο Ιησούς φέρνει μπροστά μας, τη ζωντανή εικόνα του ανθρώπου με το δοκάρι στο μάτι του, που θέλει να βγάλει το σκουπιδάκι από το μάτι του άλλου (Ματθ7:1-5).

Υπάρχει μεγαλύτερη ειρωνεία; Ο Κύριος, μ' αυτό το παράδειγμα, θέλει να μας διδάξει ότι είμαστε ανίκανοι να κρίνουμε τους άλλους. Η πνευματική μας κατάσταση είναι τέτοια ώστε δεν μας δίνεται το δικαίωμα για τόσο λεπτούς χειρισμούς. Δοκίμασες ποτέ να βγάλεις κάποιο σκουπιδάκι από το μάτι του φίλου σου; Χρειάζεται καλή όραση και πολλή προσοχή. Πως μπορείς να κάνεις μια τόσο λεπτή επέμβαση, όταν ολόκληρο δοκάρι βρίσκεται στο δικό σου μάτι;

Μη κρίνετε... αλλά διακρίνετε. Είναι σαφές το μήνυμα που ο Λόγος του Θεού μας δίνει. Εκείνο που ο Κύριος απαγορεύει και καυτηριάζει είναι η διάθεση της κατάκρισης, του να τοποθετούμε τους εαυτούς μας ψηλότερα από τους άλλους και να παίρνουμε τη θέση του κριτή. Ποτέ δεν λέει να μη διακρίνουμε. Είναι δυο πράγματα εντελώς διαφορετικά. Οι Άγιες Γραφές προτρέπουν να έχουμε πνεύμα διάκρισης. Είναι υποχρέωσή μας να διακρίνουμε τα πνεύματα, τις διδασκαλίες και τους διδασκάλους. Ο Απ. Παύλος αναφέρει χάρισμα «για διακρίσεις πνευμάτων» (Α' Κορ.12:10).

Οι σχέσεις μας με τους άλλους ανθρώπους αποτελούν ένα πρόβλημα. Χρειάζεται να διακρίνουμε τι είδους ανθρώπους έχουμε μπροστά μας. Είναι ανάγκη να μεταδώσουμε το Ευαγγέλιο, το μήνυμα της σωτηρίας του Ιησού Χριστού, αλλά θα πρέπει και σ' αυτή τη διακονία να ασκήσουμε διάκριση. Χρειαζόμαστε τη σαφή οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Ο καλύτερος τρόπος για να προσεγγίσουμε το πρόβλημα, είναι να το δούμε κάτω από το φως της πρακτικής του Κυρίου μας. Τι έκανε ο Ιησούς; Πως προσάρμοζε ο Ίδιος τη διδασκαλία Του; Η απάντηση των Γραφών είναι ότι έκανε διάκριση ανάμεσα στους διάφορους τύπους των ανθρώπων. Μελετώντας τα τέσσερα Ευαγγέλια παρατηρούμε ότι μεταχειριζόταν τον κάθε άνθρωπο με διαφορετικό τρόπο. Ποτέ δεν επαναλάμβανε τον Εαυτό Του.

Με άλλο τρόπο φέρθηκε στο Ναθαναήλ και με άλλο στον Νικόδημο. Διαφορετικά μίλησε στη Σαμαρείτισσα και με άλλο τρόπο στο χωλό της προβατικής πύλης. Η συμπεριφορά Του στους Φαρισαίους δεν έμοιαζε καθόλου μ' εκείνη απέναντι στους τελώνες και στους αμαρτωλούς. Αλλά το καλύτερο παράδειγμα μας δίνεται στο 23ο κεφάλαιο του κατά Λουκά Ευαγγελίου: Όταν ο Ιησούς ανακρινόταν από τον Πιλάτο, απάντησε. Όταν όμως ανακρινόταν από το βασιλιά Ηρώδη, που ήταν γνώστης των Ιουδαϊκών υποθέσεων, αλλά διακατεχόταν από παθολογική περιέργεια και ζητούσε σημεία και θαύματα, δεν του έδωσε καμιά απάντηση.

Εκτός όμως από τους τύπους και το είδος των ανθρώπων που έχουμε μπροστά μας, χρειάζεται διάκριση των αναγκών που έχουν. Πρέπει να βρίσκουμε το ευαίσθητο σημείο και σαν καλοί ψαράδες να χρησιμοποιούμε το κατάλληλο μέσο. Πλησιάζοντας κάποιον άπιστο, δεν είναι σοφό ν' αρχίζουμε με βαθιά θεολογία. Το ίδιο ισχύει και στον νεοκατήχητο. Χρειάζεται πνευματικό γάλα, δεν μπορεί να ανεχθεί στερεά τροφή. Αλλά και ο τρόπος προσέγγισης και η μέθοδος που θ' ακολουθήσουμε, πρέπει να είναι εξατομικευμένη. Πολλές φορές ενεργούμε άσοφα και δημιουργούμε φραγμό, προκαλούμε το συνομιλητή μας. Σ' άλλες περιπτώσεις φερόμαστε απερίσκεπτα στους αδελφούς, με αποτέλεσμα να δημιουργείται ψυχρότητα στις σχέσεις μας. Δεν είναι αυτό το θέλημα του Κυρίου μας.

«Μη κρίνετε... αλλά διακρίνετε». Είδαμε αρχικά τι δεν εννοεί ο Κύριος μ' αυτή Του την παραγγελία. Δεν απαγορεύει τη σκέψη αλλά συνιστά τη δίκαιη κρίση. Εκείνο που καυτηριάζει είναι το πνεύμα της κατάκρισης. Τονίσαμε τους τρεις βασικούς λόγους για τους οποίους δεν μας επιτρέπεται να κρίνουμε: Ποτέ δεν γνωρίζουμε όλα τα γεγονότα. Είναι σχεδόν αδύνατο να είμαστε εντελώς αμερόληπτοι στην κρίση μας και είμαστε ανίκανοι να κρίνουμε τους άλλους. Ας αφήσουμε την κρίση στο Δίκαιο Κριτή, τον Κύριο Ιησού Χριστό. Τέλος αναφερθήκαμε στη βαρύτητα που δίνει ο Λόγος του Θεού στο θέμα της διάκρισης. Χρειάζεται να διακρίνουμε τους τύπους των ανθρώπων με τους οποίους σχετιζόμαστε, τις ειδικές ανάγκες του κάθε ανθρώπου, αλλά και τον ξεχωριστό τρόπο προσέγγισης του κάθε ανθρώπου. Όταν πραγματικά και ειλικρινά αγαπούμε τις ψυχές, θα καταλάβουμε καλύτερα την παραγγελία του Κυρίου μας.

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο καλοκαιρινό Συνέδριο Νεολαίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στο Σούνιο, την 13η Αυγούστου 1987.

Το πρόβλημα της τηλεόρασης

Η τηλεόραση αποτελεί αναμφίβολα ένα καταπληκτικό επίτευγμα της τεχνολογίας. Είναι προσιτή σε όλους και εύκολη στη χρήση της ακόμη και από τα μικρά παιδιά. Μπορεί να προσφέρει πολλές υπηρεσίες στον άνθρωπο και μάλιστα με τρόπο εντυπωσιακό, ευχάριστο και ελκυστικό. Όταν πριν είκοσι πέντε περίπου χρόνια έκανε την εμφάνισή της στη χώρα μας, οι αντιδράσεις υπήρξαν ποικίλες, από αισιόδοξες μέχρι άκρως απαισιόδοξες. Δεν διέφεραν βέβαια από εκείνες, όταν τα μεταπολεμικά χρόνια, μπήκε στη ζωή μας το ραδιόφωνο. Όπως συμβαίνει με κάθε καινούρια τεχνολογική ανακάλυψη, εξασκεί άλλοτε γοητεία κι άλλοτε το φόβο του μυστηρίου. Ιδιαίτερα εμείς, οι Χριστιανοί, είμαστε συχνά αργοί και απρόθυμοι να συλλάβουμε και ν' αξιοποιήσουμε τα μηνύματα των καιρών.

Σήμερα, είναι ελάχιστα σπίτια που δεν έχουν μια τουλάχιστον συσκευή τηλεόρασης. Οι ώρες που ξοδεύουν τα ελληνόπουλα μπροστά στην τηλεόραση, είναι, κατά μέσο όρο, τρεις την ημέρα και θα ήταν περισσότερες αν δεν υπήρχε ο έλεγχος από τους γονείς. Έτσι γεμίζει το κύριο μέρος του ελεύθερου χρόνου μικρών και μεγάλων, και κατέχει την πρώτη θέση στην κλίμακα των ενδιαφερόντων μας. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις στις οποίες η τηλεόραση αποτελεί παράγοντα ανακούφισης για τους γονείς, ιδίως για εκείνους που έχουν μικρά παιδιά. Τα παιδιά καθιλώνονται μπροστά στην τηλεόραση, αφήνοντας τους γονείς να επιδοθούν απερίσπαστοι σε άλλες δραστηριότητες μέσα ή έξω από το σπίτι. Η τηλεόραση εξάλλου έχει χαρακτηριστεί ως «ηλεκτρονική baby sitter». Σήμερα, είκοσι πέντε χρόνια μετά την εισβολή της τηλεόρασης στην ελληνική πραγματικότητα, παραμένει ακόμη θέμα αμφιλεγόμενο, το πρόβλημα της τηλεόρασης. Θα δούμε πρώτα τις αρνητικές επιδράσεις και τους κινδύνους που ενδεχομένως υπάρχουν στη χρήση της. Έπειτα θα υπογραμμίσουμε τα θετικά σημεία, τις δυνατότητες και τα πιθανά οφέλη από την αξιοποίησή της.

Α. Η αρνητική πλευρά. Η τηλεόραση αποτελεί το μέσο που, χρόνια τώρα, θεωρείται υπεύθυνο για πολλές βλάβες τόσο στην προσωπικότητα όσο και στις οικογενειακές σχέσεις γενικότερα.

α. Η δημιουργία και η ενίσχυση της βίας αποτελεί την πρώτη και σοβαρότερη κατηγορία. Έχει υπολογιστεί πως ένα παιδί πριν φθάσει το 14ο έτος της ηλικίας του στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, έχει παρακολουθήσει στην τηλεόραση δεκαοκτώ χιλιάδες φόνους και αμέτρητες περιπτώσεις βίας και επιθετικότητας. Αν ληφθούν υπόψη οι διαπιστώσεις άλλων ερευνών, οι οποίες έδειξαν ότι η επιθετικότητα των παιδιών ενισχύεται και αυξάνεται με την παρακολούθηση σκηνών βίας στην τηλεόραση, αντιλαμβανόμαστε το μέγεθος της αρνητικής επίδρασης που έχουν πάνω στα παιδιά αλλά και στους ενήλικες. Συγκαλυμμένα ή και άμεσα περνάει τα μηνύματα της βίας στον τηλεθεατή, που, με τη σειρά του, τα υιοθετεί στην καθημερινή του συμπεριφορά.

Σε πρόσφατη έρευνα του BBC διαπιστώθηκε ότι ταινίες, ακόμη και με ελάχιστο σε ένταση και χρόνο περιεχόμενο βίας, επηρέαζαν σε μεγαλύτερο, πολλές φορές, βαθμό τους θεατές από ό,τι οι ταινίες που ήταν χαρακτηρισμένες ως ταινίες βίας. Αυτό συμβαίνει επειδή ο ενήλικος θεατής μπορεί να είναι σε θέση ν' απορρίπτει τα εμφανή πρότυπα βίας και να τοποθετείται αρνητικά απέναντί τους, ενώ δεν μπορεί να κάνει το ίδιο στις καλυμμένες μορφές βίας, που προβάλλονται από τις περισσότερες συνηθισμένες ταινίες. Έτσι, ο παθητικός δέκτης-θεατής ο οποίος, επί δυο τουλάχιστον ώρες, θα μείνει καθηλωμένος μπροστά στη συσκευή του, βλέποντας μια φαινομενικά αθώα ταινία, μετατρέπεται σ' ένα ευέξαπτο και ευερέθιστο άτομο, έτοιμο να μεταβιβάσει στο περιβάλλον του την επιθετικότητα που, ασυνείδητα, δέχθηκε σαν πρότυπο. Αυτό, όταν επαναλαμβάνεται καθημερινά, είναι εύκολο να καταλάβουμε πόσο μπορεί να επηρεάσει τις ενδοοικογενειακές σχέσεις.

Όμως προκύπτει το ερώτημα: Αν η βία έλειπε από την τηλεόραση, θα μειωνόταν η επιθετικότητα; Ή, για να το διατυπώσουμε διαφορετικά: Είναι η τηλεόραση η μόνη γενεσιουργός αιτία της βίας στην κοινωνία μας;

Αναμφίβολα υπάρχει στενή σχέση ανάμεσα στις σκηνές βίας στην τηλεόραση και στη βίαιη και επιθετική συμπεριφορά των ανθρώπων. Αυτό όμως που παραμένει αδιευκρίνιστο, είναι αν τα επιρρεπή στη βία άτομα έλκονται απλώς από την τηλεόραση ή αν το να βλέπουν τηλεόραση προκαλεί μια προδιάθεση στη βίαιη και επιθετική συμπεριφορά. Μπορούμε όμως να πούμε ότι η τηλεόραση προκαλεί τη βίαιη συμπεριφορά; Η Ιαπωνία, που προβάλλει την εντονότερη βία στα ΜΜΕ από οποιαδήποτε άλλη βιομηχανική χώρα, έχει το χαμηλότερο ποσοστό εγκληματικότητας απ' αυτές. Εξάλλου ποιες σκηνές βίας και σε ποια τηλεόραση είδε ο Κάϊν πριν σκοτώσει τον αδελφό του Άβελ;

Ο Κύριος Ιησούς είπε: «Γιατί από την καρδιά βγαίνουν πονηρές σκέψεις, φόνοι, μοιχείες, πορνείες, κλοπές, ψευδομαρτυρίες, βλαστήμιες» (Ματθ. 15:19). Αυτό βέβαια δε σημαίνει πως θα γεμίζουμε με βρώμικα πράγματα το

μυαλό μας. Από την άλλη πλευρά όμως η υπεραπλούστευση δε βοηθάει στη λύση του προβλήματος. Και στο Άγιο Όρος ν' απομονωθείς, μακριά από ραδιόφωνα, τηλεοράσεις κι από όλες τις αμαρτωλές επιδράσεις του κόσμου, είναι δυνατό να φιλοξενείς μέσα σου τη βία, την επιθετικότητα και κάθε είδους κακία και φθόνο.

β. Η δημιουργία μοντέλων ταύτισης είναι η δεύτερη κατηγορία που κατά την άποψή μας, είναι η πιο επιζήμια και επικίνδυνη. Τα πρόσωπα που παλαιότερα χαρακτηρίζονταν ως φάροι και σύμβολα λόγω της σταθερότητας και της καθαρότητας των ηθικών τους αξιών, αντικαταστάθηκαν από τους κάθε είδους «αστέρες», που προβάλλονται από τα ΜΜΕ και μετατρέπονται σε είδωλα. Το ψέμα, το μίσος, η σεξουαλική διαστροφή, η μοιχεία, ο εύκολος πλουτισμός είναι εικόνες που συνεχώς βομβαρδίζουν τον τηλεθεατή και προβάλλονται σαν κοινωνικά παραδεκτές πρακτικές. Ο τηλεθεατής με τη σειρά του, ανάλογα με το πνευματικό του επίπεδο και τις αντιστάσεις του, υιοθετεί, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό, κάποια μορφή ανηθικότητας. Μηνύματα, που βάζουν την κοινή γνώμη ή τη γνώμη των «ειδικών» πιο ψηλά από το Λόγο του Θεού, σεβίρονται, άλλοτε ανοιχτά κι άλλοτε καμουφλαρισμένα, μέσα από τις εκπομπές της τηλεόρασης.

Η ζημιά που προκαλείται είναι μεγαλύτερη στα παιδιά. Το παιδί χρειάζεται πρότυπα στη ζωή, κι όταν αυτά δεν υπάρχουν στο άμεσο οικογενειακό του περιβάλλον και στον ευρύτερο κοινωνικό του περίγυρο, τότε υιοθετεί τα πρότυπα που προβάλλονται από τις ποικίλες τηλεοπτικές σκηνές. Το παιδί, καθώς θαυμάζει τα λεγόμενα αστέρια του κινηματογράφου, θέλει να τα μιμηθεί και γι' αυτό το λόγο υιοθετεί τον τρόπο συμπεριφοράς τους, με δραματικά συνήθως αποτελέσματα.

Εδώ είναι ανάγκη να σταθούμε και να κάνουμε την αυτοκριτική μας. Να αναλογιστούμε την ευθύνη μας ως γονείς, δάσκαλοι, πρεσβύτεροι, ποιμένες. Τι είδους πρότυπα παρουσιάζουμε; Είμαστε παραδείγματα για μίμηση ή για αποφυγή; Πόσο υπεύθυνοι είμαστε στην οικογενειακή και στην εκκλησιαστική μας ζωή;

Ο Απ. Παύλος τολμούσε να διακηρύξει: «Μιμηθείτε εμένα, όπως κι εγώ μιμούμαι τον Χριστό» (Α' Κορ.11:1). Ποιος από μας μπορεί να πει κάτι τέτοιο; Είναι εύκολο να ρίχνουμε τις ευθύνες πάνω στους άλλους ή ακόμη και στα απρόσωπα ΜΜΕ. Θα τολμούσαμε να πούμε ότι αυτά κάνουν τη δουλειά τους. Καθώς βρίσκονται, στην πλειονότητά τους, στα χέρια ανθρώπων που δεν έχουν καμιά σχέση με το Θεό και κατευθύνονται σύμφωνα με τις οδηγίες του διαβόλου, είναι φυσικό ν' αποβλέπουν στην ανατροπή κάθε ηθικού προτύπου. Στην πραγματικότητα όμως καλύπτουν τα κενά που εμείς αφήνουμε τόσο στην ανατροφή των παιδιών μας όσο και στις σχέσεις με τους ανθρώπους του περιβάλλοντός μας. Εμείς, ως Χριστιανοί, συχνά αστοχούμε και τις αποτυχίες και τις παραλείψεις μας τις εκμεταλλεύεται ο εχθρός.

Ασφαλώς η επίδραση του θεάματος είναι μεγάλη σε μικρούς και μεγάλους. Γι' αυτό ο Δαβίδ δίνει την υπόσχεση μπροστά στον Κύριο: «Θα προσπαθώ την τέλεια να 'χω διαγωγή-πότε θα 'ρθείς σε μένα; Μ' ευθύτητα καρδιάς θα φέρομαι μέσα στο σπίτι μου. Για καμιά πράξη ποταπή δε θα ενδιαφερθώ. Τα έργα της αποστασίας τ' αποστρέφομαι. Δε θα 'χω τίποτα κοινό μ' αυτά» (Ψαλμ.101:2,3). Ο Κύριος Ιησούς δηλώνει κατηγορηματικά και προτείνει τη ριζοσπαστική λύση: «Κι αν κάτι τόσο σπουδαίο σαν το δεξί σου μάτι σε σκανδαλίζει, βγάλ' το και πέταξέ το. Γιατί σε συμφέρει να χάσεις ένα μέλος σου, παρά να ριχτεί όλο το σώμα σου στην κόλαση» (Ματθ.5:29).

γ. Η σπατάλη του χρόνου και η απομάκρυνση των μελών της οικογένειας μεταξύ τους είναι αλληλένδετα και αποτελούν μian άλλη παράμετρο που πρέπει να εξετασθεί. Ο χρόνος χάνεται μπροστά στην οθόνη. Όλοι ξέρουμε πόσο εύκολα μπορεί να παρασυρθούμε, μένοντας κολλημένοι για ώρες μπροστά στη συσκευή. Ο πατέρας θα σπαταλήσει το λίγο ελεύθερο χρόνο του, που θα μπορούσε να διαθέσει για τα παιδιά με τρόπο πιο παραγωγικό. Το ίδιο θα κάνει και η μητέρα, κι έτσι οι λιγοστές ώρες για την οικογενειακή επικοινωνία θα εξανεμισθούν άσκοπα αν όχι και ζημιογόνα. Παράλληλα τα παιδιά θα πάρουν το μήνυμα του μειωμένου ενδιαφέροντος των γονιών τους γι' αυτά, και το παράδειγμα της κακής διαχείρισης του χρόνου. Εδώ χρειάζεται να θυμηθούμε και να υπακούσουμε στην εντολή του Λόγου του Θεού: «Προσέχετε, λοιπόν, καλά, πως ζείτε. Μη ζείτε ως ασύνετοι αλλά ως συνετοί. Να χρησιμοποιείτε σωστά το χρόνο σας, γιατί ζούμε σε πονηρούς καιρούς» (Εφ.5:15,16).

δ. Η δημιουργία τεχνητών αναγκών είναι μια άλλη διάσταση και ο κύριος σκοπός της διαφήμισης. Στόχος της διαφήμισης ενός προϊόντος είναι η αγορά και η κατανάλωσή του. Κι εδώ τα πρώτα θύματα είναι τα παιδιά κάτω των 6-8 ετών. Με τη διαφήμιση δημιουργούνται στα παιδιά τεχνητές ανάγκες, σε τρόπο ώστε να ασκούν πίεση στους γονείς τους ν' αγοράσουν το επιθυμητό προϊόν. Η έντονη πίεση που ασκείται στους γονείς, οδηγεί σε συγκρούσεις ανάμεσα σ' αυτούς και στα παιδιά τους. Σε έρευνες αγοράς, που έγιναν στην Αμερική, αποδείχθηκε ότι το 89% των γονιών υποκύπτουν στις αξιώσεις των παιδιών τους, και όσοι δεν υποχωρούν κινδυνεύουν να δημιουργήσουν ένα αίσθημα στέρησης στο παιδί ή μειώνονται στα μάτια του, παρά τη θέλησή τους, με αποτέλεσμα να υποκύψουν σε μελλοντικό χρόνο.

Αλλά και οι μεγαλύτεροι δεν είμαστε άμοιροι ευθυνών. Η διαφήμιση μάς κάνει να συμμετέχουμε στην χωρίς όριο και κριτήρια κατανάλωση. Τα παιδιά από τη μεριά τους βοηθούν και τελικά προετοιμάζονται μ' αυτό τον τρόπο, να γίνουν οι αυριανοί πρωταγωνιστές ενός καταναλωτικού και ανταγωνιστικού συστήματος που θα τροφοδοτείται αδιάκοπα.

B. Θετικά σημεία.

α. Η ενημέρωση είναι η πρώτη και σημαντικότερη προσφορά της τηλεόρασης. Κατάφερε να μεταφέρει μηνύματα και εικόνες μέσα στο σπίτι μας γρήγορα και ζωντανά. Γεφύρωσε αποστάσεις γεωγραφικές, φυλετικές, νοοτροπίες και μας έκανε να νιώθουμε συμμετοχοί στις παγκόσμιες εξελίξεις. Η φρικαλεότητα του πολέμου, της πείνας, της εξαθλίωσης που, μέχρι πριν λίγα χρόνια, έφτανε σε μας σαν μια αόριστη είδηση με αρκετή καθυστέρηση, σήμερα μπαίνει σαν ζωντανή πραγματικότητα στο σπίτι μας.

Ίσως ό,τι πιο θετικό έχει να προσφέρει η τηλεόραση, το δίνει στον τομέα της ενημέρωσης, με την επιφύλαξη πως οι δυσάρεστες ειδήσεις, όπως δυστυχώς είναι οι περισσότερες, μπορούν να μας αφαιρέσουν την ψυχική ηρεμία και, σε υπερευαίσθητα άτομα, να προκαλέσουν παθολογικές αντιδράσεις. Αλλά η ενημέρωση δεν είναι μονάχα ειδήσεις.

Η τηλεόραση, όταν χρησιμοποιηθεί σωστά, αποτελεί ένα παράθυρο που μέσ' απ' αυτό μπορούμε ν' αποκτήσουμε πολλές χρήσιμες γνώσεις και πληροφορίες για κόσμους που βρίσκονται μακριά από μας. Διευρύνεται η σκέψη και ο ορίζοντάς μας σε άγνωστα συχνά πεδία της ζωής και της επιστήμης. Γνωρίζουμε τη δημιουργία του Θεού και πολλά μυστικά της, τους πλανήτες και τις διαστημικές εξερευνησεις, τα θαυμάσια που έχει δημιουργήσει ο Παντοδύναμος Θεός στη φύση και στο σύμπαν. Η τηλεόραση είναι αναμφίβολα ένα αποτελεσματικό όργανο παιδείας, μέσο γρήγορης μάθησης και συνεχούς επιμόρφωσης.

β. Η ψυχαγωγία. Τη μεγαλύτερη μερίδα του χρόνου παίρνει ο ψυχαγωγικός τομέας, αλλά εδώ υπάρχουν πολλά ερωτηματικά. Η προβολή διαφόρων ταινιών και τηλεοπτικών σειρών, τις περισσότερες φορές, δεν συμβάλλει στην ουσιαστική ψυχαγωγία. Οι σκηνές βίας, που αναφέραμε ήδη, και τα λαθεμένα πρότυπα κοινωνικής συμπεριφοράς κάθε άλλο παρά τέρπουν, ευφραίνουν ή διασκεδάζουν την ψυχή και το πνεύμα. Χρειάζεται διάκριση και σωστή επιλογή.

γ. Τέλος η τηλεόραση είναι ένα θαυμάσιο όπλο στην υπηρεσία του Ευαγγελίου. Ο φανατισμός και η προκατάληψη συχνά δε μας αφήνουν να δούμε το μεγαλείο και τις καταπληκτικές δυνατότητες αυτής της τεχνολογικής προόδου. Οι Χριστιανοί του εξωτερικού έχουν να παρουσιάσουν μακρόχρονη πείρα και θαυμαστά αποτελέσματα, χρησιμοποιώντας το ισχυρό μέσο της τηλεόρασης για τη δόξα του Θεού.

Αλλά και στη χώρα μας ο Θεός άνοιξε καινούριους ορίζοντες με το κανάλι «Ελλάς 62». Οι μαρτυρίες πολλών ανθρώπων έξω από τους κύκλους μας είναι πολύ ενθαρρυντικές. Με όλα τα ελαττώματα και τις όποιες ατέλειες θα πρέπει να επαινέσουμε τη συγκινητική προσπάθεια των αδελφών, που ο Θεός έβαλε στις καρδιές τους την επιθυμία να εγκαταστήσουν, να συντηρούν και να υποστηρίζουν αυτό το έργο. Η πολεμική που ασκείται εναντίον τους από την επίσημη Εκκλησία είναι εντονότατη. Χρειάζεται με πολλή προσευχή να στηρίξουμε αυτή τη διακονία.

Χαιρόμαστε που το κλίμα αλλάζει, έστω και με αργό ρυθμό, και περισσότεροι αδελφοί μας παίρνουν το θάρρος και τη δύναμη να κηρύττουν το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού στο ευρύ κοινό. «Ο Λόγος του Θεού δε δένεται» (Β' Τιμ.2:9). Αν εμείς σιωπήσουμε «οι πέτρες θα κραυγάζουν» (Λουκ.19:40). Είναι τουλάχιστον αστείο, να προσευχόμαστε ζητώντας από το Θεό να μας ανοίξει την τηλεόραση, όταν, εδώ και μερικά χρόνια, βρίσκεται στη διάθεσή μας εντελώς δωρεάν, κι εμείς αρνούμαστε πεισματικά να το χρησιμοποιήσουμε. Ανάμεσα στα κοσμικά κανάλια με τα άθλια, πολύ συχνά προγράμματά τους, το κανάλι «Ελλάς 62» είναι το στήριγμα πολλών αδελφών, ιδιαίτερα μοναχικών και ηλικιωμένων, και ο φάρος για πολλούς ανθρώπους που αναζητούν το φως και την αλήθεια.

Επίλογος. Η τηλεόραση είναι κατά βάση ένα πολύ καλό μέσο, που όμως μπορεί ν' αποδειχθεί επικίνδυνο αν δε γίνει σωστή χρήση. Το ερώτημα είναι: Με το δεδομένο της κακής ποιότητας των περισσότερων κοσμικών προγραμμάτων και των ανήθικων μηνυμάτων, που συνήθως παρουσιάζονται, είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί από μας και ιδιαίτερα από τα παιδιά μας για καλό σκοπό; Δε θ' αποβεί προς το κακό τους;

Ασφαλώς μπορεί, κι αυτό εξαρτάται πρώτιστα από μας τους ίδιους και δευτερευόντως από τη στάση των παιδιών μας. Χρειάζεται το μέτρο και η ισορροπία, όπως συμβαίνει πάντοτε. Είναι ανάγκη βέβαια να υιοθετήσουμε και να εφαρμόσουμε ορισμένες βασικές αρχές:

- Η τηλεόραση είναι ένα μέσο και δεν πρέπει ποτέ να γίνει ο σκοπός ή το κυρίαρχο στοιχείο της ζωής μας και της ζωής των παιδιών μας. Δεν είναι ανάγκη να μένει συνεχώς ανοιχτή. Υπάρχει και ο διακόπτης που βρίσκεται στη

διάθεσή μας.

- Τα προγράμματα θα πρέπει να επιλέγονται με προσοχή και διάκριση. Όσον αφορά τα παιδιά, ο ρόλος των γονιών είναι αποφασιστικός. Μαζί θα καταρτίσουν τον κατάλογο των δραστηριοτήτων του παιδιού, μια από τις οποίες θα είναι και η παρακολούθηση της τηλεόρασης. Ιδανικό θα ήταν οι γονείς να παρακολουθούν μαζί με τα μικρά τουλάχιστον παιδιά τους το πρόγραμμα, ώστε να τους δίνεται η δυνατότητα να σχολιάσουν τα λαθεμένα τυχόν μηνύματα που δέχονται.
- Στην οικογενειακή μας ζωή την πρώτη θέση πρέπει να κατέχει η επικοινωνία και η συζήτηση μεταξύ μας και με τα παιδιά. Το παιχνίδι είναι απαραίτητο για το παιδί και είναι καλό και φρόνιμο να συμμετέχουμε ενεργά. Μ' αυτό τον τρόπο καλλιεργείται και αναπτύσσεται στενή φιλική σχέση με τα παιδιά μας. Η παρακολούθηση τηλεοπτικών προγραμμάτων θα πρέπει να βρίσκεται σε δεύτερη μοίρα.
- Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε, και να συμβουλεύουμε τα παιδιά μας, ότι «η επιθυμία των οφθαλμών» είναι το πιο ευαίσθητο σημείο για όλους μας, μικρούς και μεγαλύτερους. Είναι ο πιο ισχυρός κι ο πιο επικίνδυνος πειρασμός.

Η προσευχή μας μαζί με τον Ψαλμωδό, ας είναι καθημερινά: «Απόστρεψε τα μάτια μου από τη θέα της ματαιότητας. Οδήγησέ με ώστε να μπορώ να ζήσω» (Ψαλμ.119:37).

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 25ο Συνέδριο της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης, της Καθαρής Δευτέρας, 14 Μαρτίου 1994.

Συγκριτικό πλεονέκτημα

Είναι νωπή στη μνήμη μας η εμπειρία των πρόσφατων σεισμών. Ένα αιφνίδιο τράνταγμα, μόνο 5,9ο της κλίμακας Ρίχτερ, ήταν αρκετό για ν' αντιληφθούμε πόσο ανίσχυροι, πόσο αδύναμοι και ανυπεράσπιστοι είμαστε.

Πολυκατοικίες ολόκληρες κατέρρευσαν μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, καταπλακώνοντας τους ενοίκους τους.

Ένας τραγικός απολογισμός με νεκρούς, τραυματίες και πολλαπλές καταστροφές. Προσωπικά, πρώτη φορά έζησα το σεισμό από τόσο κοντά. Αισθανθήκαμε το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια μας.

Η ανθρώπινη γνώση αυξάνεται με γοργούς ρυθμούς. Η επιστήμη προχωράει αλματωδώς και η τεχνολογία κάνει θαύματα. Ο άνθρωπος πάτησε στη σελήνη και προγραμματίζει επισκέψεις στα μακρινά αστέρια. Όμως, στην πραγματικότητα παραμένει ανίσχυρος ν' αντιμετωπίσει τις φυσικές δυνάμεις. Αισθάνεται ταραχή και δέος με μόνη τη σκέψη κάποιου ισχυρού σεισμού. Που να σταθούμε; Που να στηριχθούμε όταν όλα γύρω μας κλονίζονται; Υπάρχει τόπος στερεός; Μαζί με το Δαβίδ μπορούμε να διακηρύξουμε: «Σ' αγαπώ, Κύριε, δύναμή μου! Εσύ είσαι, Κύριε, το καταφύγιό μου, το φρούριό μου κι ο ελευθερωτής μου. Θεέ μου, είσ' ο βράχος μου, όπου και καταφεύγω. Η ασπίδα μου κι η δύναμη που με λυτρώνει. Είσαι ο ψηλός πύργος μου, το καταφύγιό μου. Είσ' ο σωτήρας που με σώζει από την αδικία» (Ψαλμ.18:2,3). Εδώ βρίσκεται το πρώτο συγκριτικό πλεονέκτημα των παιδιών του Θεού απέναντι στους άλλους ανθρώπους.

Α. Η προσωπική μας σχέση με τον ζωντανό και αληθινό Θεό. Προτού γνωρίσουμε τον Χριστό, βρισκόμασταν μέσα στην αμαρτία, στο σκοτάδι και στην άγνοια. Ήμασταν χωρίς Θεό και χωρίς ελπίδα. Ο φόβος των δεινών του μέλλοντος μας ταλάνιζε. Δεν είχαμε ειρήνη. Όμως τώρα τα πράγματα άλλαξαν ριζικά. Μας επισκέφθηκε ο Κύριος Ιησούς. Αναγνωρίσαμε την αμαρτωλότητά μας, μετανοήσαμε, στραφήκαμε με πίστη προς το Θεό και επικαλεστήκαμε το έλεός Του. Πιστέψαμε στο πρόσωπο και στο έργο της σωτηρίας του Ιησού Χριστού και μας χάρισε την αιώνια λύτρωση. Είμαστε τώρα παιδιά του Θεού. Γεννηθήκαμε μέσα στην οικογένεια του Θεού, την Εκκλησία του Ιησού Χριστού. Ζούμε τη νέα ζωή μαζί με τον Χριστό κι απολαμβάνουμε το προνόμιο της υιοθεσίας.

α. Η σχέση μας με το Θεό είναι τώρα στενή. Ζούμε την κάθε μας μέρα στην παρουσία Του. Ακούμε τη φωνή Του καθώς μας μιλάει μέσα από τον Άγιο Λόγο Του, την Αγία Γραφή. Μιλούμε μαζί Του αδιάλειπτα με την προσευχή. Η ζωή μας απέκτησε νόημα και σκοπό. Απολαμβάνουμε καθημερινά τα πλούσια δώρα της αγάπης Του μ' ευγνωμοσύνη. Έχουμε αναμφίβολα ποικίλα προβλήματα, περνούμε μεγάλες δυσκολίες, αντιμετωπίζουμε συχνά θλίψεις και πειρασμούς. Όμως, μέσα σ' όλα αυτά έχουμε την αίσθηση και τη βεβαιότητα της παρουσίας Του μέσα μας και δίπλα μας. Στηριζόμαστε στις αιώνιες υποσχέσεις του Κυρίου: «Αλλά λέει ο Κύριος: “Μπορεί τάχα η μάνα το βρέφος της να λησμονήσει, και να μη δείξει την αγάπη της στο σπλάγχο της που γέννησε; Μα κι αν ακόμη εκείνες λησμονήσουν, δε θα σε λησμονήσω εγώ. Να, κοίτα, εγώ μες στις παλάμες των χεριών μου σε ζωγράφισα”» (Ησ.49:15,16). «Εγώ θα είμαι μαζί σας πάντα, ως τη συντέλεια του κόσμου» (Ματθ.28:20). «Όπως είπε ο Θεός: “Δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω”» (Εβρ.13:5).

β. Η σχέση μας με το Θεό είναι απόλυτα βέβαιη. Δε βασίζεται στα συναισθήματά μας αλλά στο Λόγο του Θεού. Στήριγμά μας είναι ο Παντοδύναμος, ο Αιώνιος, ο Αναλλοίωτος Θεός που είναι αξιόπιστος και αληθινός, κι η σχέση μας μαζί Του δεν αφορά μόνο την παρούσα ζωή αλλά επεκτείνεται στην αιωνιότητα. Έχουμε μέσα μας την απόλυτη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής στη δόξα του Ουρανού. Ο κάθε πιστός του Χριστού μπορεί, μαζί με τον Απ. Παύλο, να διακηρύξει: «Ξέρω σε ποιον έχω στηρίξει την πίστη μου. Και είμαι βέβαιος ότι αυτός έχει τη δύναμη να φυλάξει ως την ημέρα εκείνη ό,τι μου έχει εμπιστευθεί» (Β' Τιμ.1:12). «Γιατί το πνεύμα που μας έδωσε ο Θεός δεν εμπνέει φόβο για το Θεό ούτε κάνει τους ανθρώπους δούλους, αλλά παιδιά του Θεού. Αυτό το Πνεύμα μας δίνει το θάρρος να λέμε το Θεό: “Αββά, Πατέρα μου!”». Το ίδιο το Πνεύμα του Θεού διαβεβαιώνει το δικό μας πνεύμα πως είμαστε παιδιά του Θεού. Αφού, λοιπόν, είμαστε παιδιά, είμαστε και κληρονόμοι. Κληρονόμοι του Θεού, που θα μετάρχουμε μαζί με τον Χριστό στη θεϊκή δωρεά. Εφόσον συμμεριζόμαστε τα παθήματα του Χριστού, θα μετάρχουμε μαζί του και στη δόξα του» (Ρωμ.8:15-17).

γ. Η σχέση μας με το Θεό είναι σταθερή. Δεν επηρεάζεται από τις εξωτερικές συνθήκες και περιστάσεις: «Έτσι τώρα μπορείτε να ελπίζετε πραγματικά σε μια κληρονομιά φυλαγμένη για σας στους ουρανούς, που δε φθείρεται, δεν έχει τίποτα το βέβηλο και δε μαραίνεται ποτέ. Με την πίστη θα σας περιφρουρεί η δύναμη του Θεού ωσότου έρθει η σωτηρία, που είναι κιόλας έτοιμη να φανερωθεί κατά τους έσχατους χρόνους» (Α' Πέτρ.1:3-5). Ο Κύριος Ιησούς Χριστός διαβεβαιώνει: «Τα δικά μου τα πρόβατα αναγνωρίζουν τη φωνή μου, κι εγώ τα αναγνωρίζω και με ακολουθούν. Εγώ τους δίνω αιώνια ζωή και δε θα χαθούν ποτέ, γιατί κανείς δε θα μπορέσει να τ' αρπάξει από την εξουσία μου» (Ιωάν.10:27,28). Αυτή η πίστη και η βεβαιότητα αλλάζει όλες τις προοπτικές, αλλάζει εντελώς τη

ζωή και τη συμπεριφορά μας. Είμαστε τώρα πολίτες του Ουρανού. Σκεπτόμαστε και κινούμαστε με μοναδικό γνώμονα την Αγία Γραφή, που είναι ο καταστατικός χάρτης της βασιλείας του Θεού. Επιδιώκουμε το θέλημα του Θεού κι επιθυμία μας είναι να δοξάζεται ο Θεός στην καθημερινή μας ζωή. Το Άγιο Πνεύμα, ο Θεϊός Παράκλητος, είναι ο Σύμβουλος, ο Βοηθός κι ο Οδηγός μας. Από την προσωπική μας σχέση με το Θεό πηγάζουν όλα τα πλεονεκτήματα, όλα τα προνόμια του Χριστιανού. Όταν η σχέση μας με το Θεό είναι στενή, βέβαιη και σταθερή όλες οι άλλες σφαίρες της ζωής μας είναι φυσιολογικές.

Β. Η σχέση μας με την οικογένεια. Το δεύτερο προνόμιο-πλεονέκτημα του Χριστιανού είναι η φυσιολογική οικογενειακή ζωή. Η οικογένεια είναι ένας θεσμός που τον καθιέρωσε ο Ίδιος ο Θεός. Είναι η εστία μέσα στην οποία δίνεται η ευκαιρία στην αγάπη να καλλιεργηθεί και ν' αναπτυχθεί. Όταν αφήσουμε τον Χριστό να μπει και να κατοικήσει στις καρδιές μας και στα σπίτια μας, η αγάπη το Χριστού βρίσκει την πρακτική της εφαρμογή. Οι οικογενειακές σχέσεις γίνονται σωστές και ομαλές, αναπτύσσεται αμοιβαία κατανόηση και αλληλοεκτίμηση. Επικρατεί: «η καθαρότητα της καρδιάς, η πραότητα και η ηρεμία, που χορηγεί το Άγιο Πνεύμα. Αυτά δεν φθείρονται κι έχουν μεγάλη αξία ενώπιον του Θεού» (Α' Πέτρ.3:4). Οι γονείς είναι αγαπημένοι μεταξύ τους και στο ήρεμο κι ευχάριστο οικογενειακό περιβάλλον τα παιδιά αναπτύσσονται φυσιολογικά. Το κλίμα είναι φιλικό και ζεστό. Έχουν σωστά πρότυπα, τους ίδιους τους γονείς τους, και η προτροπή του Λόγου του Θεού έχει θετικά αποτελέσματα: «Μάθαινε το παιδί στην αρχή της ζωής του να 'χει καλές συνήθειες, και δε θα ξεστρατίσει απ' αυτές ούτε όταν θα 'ναι γέρος πια» (Παρ.22:6).

Υπάρχουν μέσα στην οικογένεια αρχές και αξίες καθώς και προτεραιότητες σωστά διαβαθμισμένες. Η επικοινωνία μεταξύ των μελών της οικογένειας είναι σωστή. Οι γονείς φέρονται με ευγένεια και καλοσύνη και προσπαθούν, με κάθε τρόπο, να εκδηλώσουν την αγάπη τους στα παιδιά τους. Τα παιδιά εκτιμούν και αναγνωρίζουν την προσφορά της αγάπης των γονιών τους. Έτσι δεν υπάρχει το χάσμα των γενεών. Τα αδέρφια μεταξύ τους είναι αγαπημένα. Τι πιο όμορφο από μια γνήσια χριστιανική οικογένεια! Τα μεγαλύτερα προβλήματα της κοινωνίας μας σήμερα είναι η ανηθικότητα, η χρήση τοξικών ουσιών και η αύξηση της εγκληματικότητας. Όλα αυτά έχουν την πηγή τους στις διαταραγμένες οικογενειακές σχέσεις. Η έλλειψη αγάπης, η ψυχρότητα, οι εσωτερικές συγκρούσεις δημιουργούν παθολογικές καταστάσεις. Οι οικογένειες κλονίζονται και διαλύονται, και η έλλειψη αγάπης και θαλπωρής οδηγεί τα άτομα σε απαράδεκτες και ακραίες συμπεριφορές. Το κενό της οικογένειας έρχεται να καλύψει η ομάδα, αλλά θα πρέπει να τονίσουμε και να υπογραμμίσουμε πως δεν υπάρχει υποκατάστατο της οικογένειας.

Αν θέλουμε σωστή κοινωνία θα πρέπει να ακούσουμε τη φωνή του Θεού και να στραφούμε στον οικογενειακό θεσμό, όπως τον καθιέρωσε ο Κύριος: «Εσείς, παιδιά, να υπακούτε στους γονείς σας, σύμφωνα με το θέλημα του Κυρίου. Αυτό άλλωστε είναι το σωστό. Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου, αυτή είναι η μόνη εντολή που περιέχει υπόσχεση: για να ευτυχήσεις και να ζήσεις πολλά χρόνια πάνω στη γη. Κι εσείς, πατέρες, μη φέρνεστε στα παιδιά σας έτσι ώστε να εξοργίζονται, αλλά να τα ανατρέφετε δίνοντάς τους αγωγή και συμβουλές που εμπνέονται από την πίστη στον Κύριο» (Εφ.6:1-4).

Είναι έμφυτη η επιθυμία του ανθρώπου να πληροφορείται, να μαθαίνει και ν' αντιλαμβάνεται τους άλλους και τον κόσμο που τον περιβάλλει. Από την άλλη μεριά είναι βασική ανάγκη να εξωτερικεύει τον δικό του εσωτερικό κόσμο. Ο καθένας από μας αισθάνεται την ανάγκη ν' ανοίξει την καρδιά του σε κάποιον άλλο που μπορεί να τον καταλάβει. Θέλει να εκφράσει τα βαθύτερα συναισθήματά του, τη χαρά, τη λύπη, τις ανησυχίες και τους βαθύτερους πόθους καθώς επίσης τους δισταγμούς και τις αμφιβολίες του. Χρειαζόμαστε κάποιον ή κάποιους στους οποίους να μπορούμε να μιλούμε ελεύθερα, και να είναι σε θέση να μας νιώσουν. Για να γίνει όμως ένα τέτοιο άνοιγμα, πρέπει να υπάρχει κλίμα εμπιστοσύνης που μόνο στην οικογένεια μπορεί να βρεθεί. Το ήρεμο οικογενειακό κλίμα έχει άμεση επίδραση και στις εξωτερικές σχέσεις και δραστηριότητες μέσα στην κοινωνία, στο σχολείο ή στην εργασία.

Γ. Η σχέση μας με τους μη πιστούς. Η Χριστιανική ζωή δεν είναι ιδιωτική υπόθεση. Ο Χριστιανός δεν είναι άνθρωπος ιδιοτελής που σκέφτεται κι ενδιαφέρεται μόνο για τον εαυτό του. Αντίθετα, ο κάθε γνήσιος Χριστιανός δεν μπορεί παρά ν' ανησυχεί σοβαρά για εκείνους τους ανθρώπους που βρίσκονται μακριά από τον Χριστό, για τους ανθρώπους που δεν έχουν μπει ακόμη στην οικογένεια του Θεού. Η αγάπη μας για τον Χριστό θα πρέπει να μεταφράζεται σε μια ζωή υπηρεσίας στο συνάνθρωπό μας. Και η πρώτη και καλύτερη υπηρεσία, που μπορούμε να προσφέρουμε, είναι να φαίνεται η ζωή του Χριστού στο καθημερινό μας περπάτημα. Κάθε λόγος και κάθε πράξη να υποκινείται από την αγάπη μας για τον Χριστό και ν' αποσκοπεί στη δόξα του Θεού: «Κάνετε καλόβουλα τη δουλειά σας, σαν να δουλεύετε για τον Κύριο και όχι για τους ανθρώπους. Να ξέρετε καλά πως για το καλό που κάνει κανείς θα ανταμειφθεί από τον Κύριο, είτε είναι δούλος είτε είναι ελεύθερος» (Εφ.6:6-8). Παρ' όλο που δεν καλείται ο κάθε Χριστιανός να γίνει κήρυκας του Ευαγγελίου ή ιεραπόστολος, το σχέδιο του Θεού για όλους τους

πιστούς είναι να γίνουμε όλοι μάρτυρες του Ιησού Χριστού. Αρχίζοντας από το σπίτι μας, ανάμεσα στους φίλους μας στο σχολείο ή στους συνεργάτες μας στο εργασιακό περιβάλλον, είναι ιερό καθήκον όλων μας να βοηθήσουμε τους ανθρώπους να δουν και να γνωρίσουν τον Χριστό, να δουν στη ζωή μας την αλλαγή που κάνει ο Χριστός.

Θα πρέπει να είμαστε πάντοτε ταπεινοί, διακριτικοί, ευγενικοί και αποφασισμένοι να σταθούμε σταθεροί στη σκοπιά μας για να επιτύχουμε το στόχο μας.

Θα πρέπει οπωσδήποτε ν' αρχίζουμε με προσευχή επειδή πρόκειται για το έργο του Θεού. Μόνοι μας δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Το Άγιο Πνεύμα είναι εκείνο που εργάζεται στις καρδιές των ανθρώπων και τους προετοιμάζει για ν' ακούσουν και να δεχθούν το μήνυμα του Ευαγγελίου. Ο Θεός Παράκλητος είναι σε θέση ν' αλλάξει και τις πιο σκληρές καρδιές. Ο Θεός περιμένει από μας να φανούμε χρήσιμα όργανα στα χέρια Του. Ζήτησε από το Θεό να βάλει στην καρδιά σου ιδιαίτερο βάρος για ένα ή δυο από τους φίλους σου. Είναι φρόνιμο να περιοριστείς σε πρόσωπο του δικού σου φύλου και της δικής σου περιόδου ηλικίας. Θα πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα αυτό το σημείο. Η προσπάθεια να μεταφέρεις το μήνυμα του Ευαγγελίου σε κάποιο άτομο του άλλου φύλου, είναι ενδεχόμενο να παρεξηγηθεί και να θεωρηθεί ότι κινείσαι από σαρκικά κίνητρα. Από την άλλη μεριά ο σεξουαλικός πειρασμός είναι πολύ ισχυρός κι απ' αυτό δεν εξαιρείται κανένας ούτε και οι πιο πνευματικοί άνθρωποι.

Το έργο του Θεού είναι πολύ σοβαρή υπόθεση και χρειάζεται από μέρους μας πολλή προσοχή, σοφία και σύνεση. Μια ενθουσιώδης αλλά απρόσεκτη ή απερισκεπτη ενέργεια μπορεί να ανατρέψει τα πάντα. Μπορεί να δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στη μαρτυρία μας. Υπάρχει ο κίνδυνος, κι ένα μόνο λάθος, να μας δυσφημίσει, να μας στιγματίσει ανεξίτηλα και να καταστρέψει ολοκληρωτικά την αποστολή μας. Ακόμη και οι πιο αγαθές προθέσεις είναι ενδεχόμενο να παρεξηγηθούν. Ο εχθρός μας, ο διάβολος, προσπαθεί με κάθε τρόπο να καταστρέψει τη μαρτυρία μας. Ας μην του δίνουμε αφορμές. Είναι καλό να προσέξουμε την προτροπή του Χριστού στους μαθητές Του: «Σας στέλνω σαν πρόβατα ανάμεσα σε λύκους. Να έχετε τη σύνεση που έχουν τα φίδια και την ακεραιότητα που έχουν τα περιστέρια» (Ματθ.10:16). Ακόμη και στον Τιμόθεο, υπεύθυνο πρεσβύτερο της Εκκλησίας της Εφέσου, ο Απ. Παύλος θα πει: «να συμβουλευείς... τις νεότερες σαν αδερφές, με πολλή αγνότητα» (Α' Τιμ.5:1,2).

Αν θέλουμε να βοηθήσουμε πραγματικά κάποιους ανθρώπους, είναι απαραίτητο να προσευχόμαστε γι' αυτούς τακτικά, ζητώντας τη χάρη και το έλεος του Θεού. Καλλιέργησε τη φιλία σου μαζί τους, βρίσκοντας τον απαιτούμενο χρόνο που νομίζεις πως θα πρέπει να ξοδεύεις μαζί τους. Κινήσου προσεκτικά και ζήτησε τη σοφία και την οδηγία του Θεού. Πάνω απ' όλα όμως θα πρέπει να τους αγαπάς με την καρδιά σου. Είναι λυπηρό ν' ακούγεται από στόματα πιστών ανθρώπων η φράση, «Πρέπει να τους μιλήσω για τον Χριστό για να είναι αναπολόγητοι». Αν ο Χριστός άκουγε αυτή τη φράση σήμερα, θα επαναλάμβανε αυτό που είπε στους δυο γιους του Ζεβεδάιου: «Ξεχάσατε ποιο πνεύμα κατευθύνει τη ζωή σας. Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να καταστρέψει ανθρώπους αλλά να τους σώσει» (Λουκ.9:55,56).

Αν κινηθείς με αγάπη και με καθαρή καρδιά, θα σου δοθεί μια μέρα η ευκαιρία να τους διηγηθείς απλά πως γνώρισες τον Χριστό και ποια θέση κατέχει τώρα στη ζωή σου. Το επόμενο βήμα είναι να τους καλέσεις σε κάποια πνευματική σύναξη, όπου θ' ακούσουν το κήρυγμα του Ευαγγελίου. Εκείνο όμως που θα πρέπει να τονίσουμε είναι πως και το καλύτερο κήρυγμα και η πιο ευφραδής μαρτυρία δεν θα έχουν κανένα αποτέλεσμα, αν το παράδειγμά μας δεν είναι εκείνο που αρμόζει σε παιδιά του Θεού. Τίποτε δεν είναι δυνατόν ν' ασκήσει τόση αγαθή επίδραση όσο μια ζωή που ο Χριστός άρχισε να μεταμορφώνει. Ο Κύριος Ιησούς είπε στους μαθητές Του και το επαναλαμβάνει και σ' εμάς σήμερα: «Θα γίνετε μάρτυρες δικοί μου» (Πρ.1:8).

Είναι πολύ σημαντικό να προσέξουμε και να κατανοήσουμε τι ζητάει από μας ο Χριστός. Μη νομίσουμε πως η αποστολή μας τελειώνει με μόνη τη μαρτυρία των χειλιών. Το κήρυγμα του Ευαγγελίου δεν είναι μόνο λόγια. Αποστολή μας δεν είναι να πείσουμε διανοητικά τους ανθρώπους για την υπεροχή του Χριστιανισμού. Μας ενδιαφέρει να δείξουμε ότι η πίστη μας έχει άμεση σχέση με όλες τις φάσεις της ζωής μας. Θέλουμε οι άνθρωποι να δεχθούν τον Χριστό και όχι απλά να παραδεχθούν κάποια δόγματα. Η μαρτυρία των λόγων θα πρέπει οπωσδήποτε να συμβαδίζει με μια μαρτυρία ζωής. Είναι απαραίτητη η ισορροπία. Η προσωπική μαρτυρία περιλαμβάνει όλο μας το είναι: Τον τρόπο ζωής, τις σχέσεις μας με τους άλλους ανθρώπους, τις συνήθειες και τους σκοπούς μας. Είναι βασική προϋπόθεση μια ζωή αναστημένη, γεμάτη από την αγάπη του Χριστού, ταπεινή και έτοιμη για υπηρεσία, περπάτημα Χριστού και λόγια Χριστού.

«Εμείς ενεργούμε ως πρεσβευτές του Χριστού» (Β' Κορ.5:20). Έτσι βλέπει την αποστολή του ο Απ. Παύλος. Η αποστολή μας είναι υψηλή. Καλούμαστε να παρουσιάσουμε τα χαρακτηριστικά του Χριστού στο περιβάλλον μας, να δείξουμε τα μεγαλεία Εκείνου που μας οδήγησε από το σκοτάδι στο θαυμαστό Του φως (Α' Πέτρ.2:9).

Αποστολή μας είναι να φαίνεται ο Χριστός και να δοξάζεται ο Θεός στην καθημερινή μας ζωή. Είναι πολύ όμορφα και διδακτικά δυο περιστατικά που μας παρουσιάζει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης:

Στο πρώτο περιστατικό είναι ο Ανδρέας, ο αδελφός του Σίμωνα Πέτρου, ο ένας από τους μαθητές του Ιωάννη του Βαπτιστή που άκουσαν το δάσκαλό τους και ακολούθησαν τον Ιησού. Ο Ανδρέας βρίσκει σε λίγο τον αδελφό του, τον Σίμωνα, και του λέει: «' Βρήκαμε το Μεσσία'... Και τον έφερε στον Ιησού» (Ιωάν.1:42). Ο Ανδρέας είναι αξιέπαινος. Όταν βρήκε το Χριστό και Τον αναγνώρισε ως Μεσσία και Σωτήρα του, από εκείνη τη στιγμή έγινε ακόλουθός Του και ξεπήδησε η επιθυμία μέσα στην καρδιά του να οδηγήσει κι άλλους στον Χριστό. Μάλιστα άρχισε από το ίδιο του το σπίτι, από τον αδελφό του τον Πέτρο. Ο Πέτρος εξελίχθηκε σ' έναν δυναμικό Απόστολο του Κυρίου και πρόσφερε πολλά στην πρώτη Χριστιανική Εκκλησία, αλλά και συνεχίζει να προσφέρει με τις δυο θαυμάσιες Επιστολές του. Η λεπτομέρεια αυτή της ζωής του Ανδρέα είναι πολύ ενθαρρυντική για όλους μας. Ίσως είσαι ένας ταπεινός και αφανής Χριστιανός, αλλ' αυτόν που θα κερδίσεις για τον Χριστό, είναι ενδεχόμενο να γίνει ένα θαυμάσιο όργανο του Θεού για ν' ακούσουν και να δεχθούν τον Χριστό ως Σωτήρα πολλοί άνθρωποι.

Το δεύτερο περιστατικό συνέβη την επόμενη μέρα: «Την άλλη μέρα ο Ιησούς αποφάσισε να πάει στη Γαλιλαία. Βρίσκει τότε το Φίλιππο και του λέει: 'Έλα μαζί μου'» (Ιωάν.1:44). Ο Φίλιππος ακολουθεί το παράδειγμα του Ανδρέα: « Βρίσκει ο Φίλιππος το Ναθαναήλ και του λέει: 'Αυτόν που προανήγγειλε ο Μωυσής στο νόμο και οι προφύτες, τον βρήκαμε. Είναι ο Ιησούς, ο γιος του Ιωσήφ από τη Ναζαρέτ'. 'Μπορεί από τη Ναζαρέτ να βγει τίποτα καλό;' Τον ρώτησε ο Ναθαναήλ. 'Έλα και δεξ μόνος σου', του λέει ο Φίλιππος» (Ιωάν.1:46,47). Κι εδώ το αποτέλεσμα είναι θαυμαστό και άμεσο. Ο Ναθαναήλ γίνεται μαθητής του Χριστού.

Επίλογος. Το θέμα μας είναι «Το συγκριτικό πλεονέκτημα». Ως πρώτο και κυριότερο αναφέραμε την προσωπική μας σχέση με τον Ζωντανό και Αληθινό Θεό. Ο Θεός του Ουρανού και της γης, ο Δημιουργός μας, ενδιαφέρθηκε για τον καθένα μας ξεχωριστά. Μας αγάπησε τόσο πολύ ώστε έδωσε τον Μονογενή Του Υιό και Τον παρέδωσε στο θάνατο για ν' απολαύσουμε εμείς την αιώνια ζωή. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός με το σταυρικό Του θάνατο και με την ένδοξη Ανάστασή Του από τους νεκρούς, έγινε η γέφυρα που μας ένωσε με το Θεό. Τώρα, η στενή, η βέβαιη και η σταθερή σχέση μας με τον Αιώνιο, τον Αναλλοίωτο, τον Παντοδύναμο Θεό αποτελεί εξαιρετικό πλεονέκτημα και μοναδικό και ανεκτίμητο προνόμιο. Μπορούμε να στηριζόμαστε στο Λόγο του Θεού και να είμαστε αιωνίως ασφαλείς. Από το προνόμιο αυτό πηγάζουν όλα τ' άλλα.

Ως δεύτερο πλεονέκτημα τονίσαμε τις σωστές και φυσιολογικές σχέσεις μέσα στη χριστιανική οικογένεια. Είναι η εστία της ανατροφοδότησης και της ανανέωσης για την καθημερινή πορεία μας μέσα στην κοινωνία. Είναι η πηγή του ανεφοδιασμού μας για μια ζωή προσφοράς και υπηρεσίας στον αδελφό και στο συνάνθρωπο. Είναι το μεγαλύτερο δώρο του Θεού σε μας μετά την αναγέννησή μας.

Τέλος τονίσαμε τον τρίτο τομέα ευθύνης μας: Την αποστολή μας να φέρουμε το φως του Χριστού στο όποιο περιβάλλον μάς τοποθέτησε ο Κύριος. Η αγάπη για το πρόσωπο του Χριστού δεν είναι δυνατόν παρά να μεταφράζεται σε μια ζωή υπηρεσίας και μαρτυρίας. Μαρτυρία Χριστιανικής ζωής πρώτιστα: Ο Χριστός να φαίνεται στο καθημερινό μας περπάτημα, το Άγιο Πνεύμα να μας οδηγεί σταθερά σε ζωή Χριστού και μαρτυρία Χριστού.

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Συνέδριο IFES στον Κάλαμο 29 Οκτωβρίου 1999.

Πώς θα κερδίσω τη μάχη της εγκράτειας

Ο κάθε πιστός του Ιησού Χριστού είναι ένας στρατιώτης στο πλευρό του Κυρίου του. Για το στρατιώτη είναι απαραίτητη η επαγρύπνηση, η προσήλωση και η υπακοή στις οδηγίες του Αρχηγού Του και πάνω απ' όλα η θυσία. Ο αγώνας είναι σκληρός και πολύπλευρος, και οι μάχες γίνονται σε πολλά επίπεδα. Στην καθημερινή ζωή ένα από τα δυσκολότερα προβλήματα είναι η μάχη της εγκράτειας. Θα προσπαθήσουμε να δώσουμε απάντηση σε μερικά εύλογα ερωτήματα: Γιατί η σεξουαλική συμπεριφορά ν' αποτελεί τόσο δύσκολο πρόβλημα; Είναι δυνατή η εγκράτεια; Ο Χριστιανός που μπορεί ν' αναζητήσει βοήθεια;

Στο πρώτο βιβλίο της Αγίας Γραφής διαβάζουμε: «Δημιούργησε, λοιπόν, ο Θεός τον άνθρωπο σύμφωνα με τη δική του την εικόνα, 'κατ' εικόνα Θεού' τον δημιούργησε, τους δημιούργησε άντρα και γυναίκα. Τους ευλόγησε και τους είπε: 'Να κάνετε πολλά παιδιά, ώστε να πολλαπλασιαστείτε, να γεμίσετε τη γη και να κυριαρχήσετε σ' αυτήν'» (Γέν.1:27,28). Ο Θεός μάς δημιούργησε άνδρες και γυναίκες κι έβαλε μέσα μας εκείνα τα φυσικά ένστικτα και τα αισθήματα που οδηγούν στην έλξη ανάμεσα στα δυο φύλα, την αγάπη και το γάμο. Και η πρώτη εντολή είναι «Να κάνετε πολλά παιδιά, ώστε να πολλαπλασιαστείτε».

Πολλοί, και ιδιαίτερα στους Χριστιανικούς κύκλους, όταν ακούν τη λέξη σεξ σκέφτονται αμέσως το πονηρό. Γι' αυτό το λόγο, τονίζουμε με έμφαση από την αρχή, πως το σεξ είναι δημιουργία και δώρο του Θεού. Το δεχόμαστε από τα χέρια του Θεού μ' ευγνωμοσύνη και καλούμαστε και σ' αυτό τον τομέα να ζήσουμε τον αγιασμό και να χρησιμοποιήσουμε το σεξουαλικό ένστικτο σωστά και σύμφωνα με το θεϊκό σκοπό. Σκοπός του δεν είναι μόνο η αναπαραγωγή και η συνέχιση της ανθρώπινης φυλής αλλά βρίσκει την ολοκλήρωσή του ως μέσο της γνήσιας αγάπης, μέσα στα πλαίσια του γάμου, όπου, σύμφωνα με το θεσμό του Θεού, οι δυο γίνονται ένας άνθρωπος.

Γιατί να είναι τόσο δύσκολο πρόβλημα; Εάν έτσι έχουν τα πράγματα, γιατί η σεξουαλική συμπεριφορά να είναι τόσο δύσκολο πρόβλημα, ίσως το δυσκολότερο για πολλούς; Εκείνο που ο Θεός δημιούργησε για ευλογία, εάν χρησιμοποιηθεί λανθασμένα, γίνεται τρομερή κατάρρα, γίνεται τύραννος και οδηγεί σε ανείπωτες περιπέτειες και συμφορές. Υπάρχουν κάποιες απαντήσεις στο σημαντικό και πρακτικό αυτό θέμα.

Σε πολλούς ανθρώπους η σεξουαλική επιθυμία είναι το πιο δυνατό και το πιο επίμονο από όλα τα ένστικτα. Για το λόγο αυτό είναι ενδεχόμενο να χάσουν τον έλεγχο του. Αν όμως είναι δύσκολο να ελεγχθεί αυτό το ένστικτο στη φυσική του κατάσταση, είναι ασύγκριτα πιο δύσκολο όταν υπάρχουν πολλές και αφύσικες προκλήσεις. Τέτοια ερεθίσματα υπάρχουν άφθονα γύρω μας, ιδιαίτερα στην εποχή μας. Οι εφημερίδες, τα περιοδικά, ο κινηματογράφος, η τηλεόραση, οι τρόποι διασκέδασης και οι καθημερινές συζητήσεις, το σεξ φωνάζει παντού. Τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο δύσκολα από τη λανθασμένη αντίληψη της έννοιας της λέξης «αγάπη», για τον πολύ κόσμο. Η ομορφότερη και η σπουδαιότερη λέξη της Κ. Διαθήκης έχει παρανοηθεί και κακοποιηθεί στη γλώσσα μας και η σεξουαλική επιθυμία και η ερωτική έλξη έχουν πάρει τη θέση της. Πολλές ιστορίες, ταινίες και θεατρικά έργα θεωρούν το ερωτικό στοιχείο σαν το μόνο πράγμα που μετράει στη ζωή. Από την άλλη μεριά υπάρχουν μερικοί νέοι που αναβάλουν το γάμο τους για λόγους σπουδών, οικονομικούς ή επαγγελματικούς κι αυτή η καθυστέρηση επιτείνει τη δυσκολία. Αυτό σημαίνει ότι όταν η επιθυμία είναι έντονη, δεν μπορεί να βρει τη φυσιολογική βιολογική έκφρασή της στα πλαίσια του γάμου, τουλάχιστον για κάποιο χρονικό διάστημα. Είναι ένα σημείο που χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδα.

Πιστεύουμε ότι, με τη δύναμη του Θεού, όλες οι δυσκολίες που αναφέραμε πιο πάνω είναι δυνατό να υπερνικηθούν. Δεν ισχυριζόμαστε πως διαθέτουμε την εύκολη λύση, αλλά οι Αγίες Γραφές μάς διδάσκουν ότι ολόκληρη η Χριστιανική ζωή είναι ένας συνεχής πόλεμος. Είμαστε διαρκώς αντιμέτωποι «με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου... Σταθείτε, λοιπόν, σε θέση μάχης» (Εφ.6:12,14). Τι πιο όμορφο, τι πιο συναρπαστικό να μάχεσαι στο όνομα του Χριστού, να έχεις στη διάθεσή σου τη δύναμη του Κυρίου σου; Η μάχη μας είναι πνευματική ενάντια στους ποικίλους πειρασμούς που στρατεύονται εναντίον του Θεού και των σκοπών Του. Ο αγώνας είναι δύσκολος όμως υπάρχουν κάποιες θετικές και χρήσιμες οδηγίες:

α. Η γνώση του Θεού. Ο Απ. Παύλος γράφει στους καινούριους Χριστιανούς της Θεσσαλονίκης: «Το θέλημα του Θεού είναι να γίνετε άγιοι, δηλαδή: να αποφεύγετε την πορνεία. Ο καθένας σας να μάθει να διατηρεί το σώμα του αγιασμένο και τιμημένο και να μην το υποδουλώνει σε σαρκικά πάθη, όπως κάνουν οι εθνικοί που δε γνωρίζουν το Θεό» (Α' Θεσ.4:3-5). Πράγμα που σημαίνει πως υπάρχει στενή σχέση ανάμεσα στην άγνοια του Θεού και στη σεξουαλική αμαρτία. Παρόμοια σκέψη διατυπώνει και στους Χριστιανούς της Ρώμης: «Κι αφού το θεώρησαν περιττό να γνωρίσουν το Θεό ενσυνείδητα, τους παρέδωσε ο Θεός στη μωρία τους, κι έτσι κάνουν ανάρμοστα πράγματα» (Ρωμ.1:28).

Το θετικό συμπέρασμα από τα δυο αυτά κείμενα είναι πως, όταν φτάσουμε στο σημείο να γνωρίσουμε το Θεό, να

τον σεβόμαστε και να τον εμπιστευόμαστε, είμαστε σίγουρα στο δρόμο της απελευθέρωσης από τη σεξουαλική αμαρτία.

Ένας από τους λόγους είναι ότι φτάνοντας στη γνώση του Θεού, αλλάζει εντελώς η βασική μας τοποθέτηση απέναντι των άλλων ανθρώπων. Λέγεται, και σωστά, ότι όλες οι σεξουαλικές διαστροφές έχουν την αφετηρία τους στο γεγονός, το να θεωρεί κάποιος ένα πρόσωπο σαν αντικείμενο. Όταν φτάσουμε στο σημείο να βλέπουμε τους άλλους ανθρώπους με το φως της αγάπης Θεού, όταν γνωρίσουμε το σκοπό της θυσίας του Χριστού, τότε δεν μπορούμε πλέον να χρησιμοποιούμε τους άλλους σαν μέσο για τη δική μας αμαρτωλή ικανοποίηση. Ο αληθινός Χριστιανός δε θα εκμεταλλευθεί τον άλλο για δικό του εγωιστικό και άνομο σκοπό. Είναι πολύ σημαντικό να προσέξουμε τη σωστή μας τοποθέτηση τόσο απέναντι στο Θεό όσο και απέναντι των άλλων ανθρώπων. Ο κάθε νέος ή νέα, ο κάθε άνδρας ή γυναίκα είναι μια πολύτιμη ύπαρξη μπροστά Θεό. Είναι μια αθάνατη ύπαρξη πλασμένη κατ' εικόνα και ομοίωση του Δημιουργού, για την οποία έδωσε ο Ιησούς Χριστός τη ζωή Του. Πως μπορώ να βλάψω την ηθική του υπόσταση; Το κίνητρό μας πρέπει πάντοτε να είναι η αγάπη του Θεού.

Η γνώση του Θεού, η στενή γνωριμία μαζί Του, είναι το πρώτο απαραίτητο βήμα για μια ζωή ελευθερωμένη από τα πάθη και τις αμαρτωλές επιθυμίες. Μόνοι μας δεν έχουμε τη δύναμη να σταθούμε σωστά, δεν μπορούμε να κερδίσουμε τη θαυμάσια μάχη του αγιασμού και της καθαρότητας. Όταν όμως γνωρίσουμε αληθινά το Θεό, όταν ο Ιησούς Χριστός κατοικήσει μέσα μας με την πίστη, είναι ο Κύριος που μάχεται για μας και κερδίζει τις νίκες. Από μας περιμένει ειλικρινά να επιθυμούμε το δικό Του θέλημα. Όταν ο Χριστός γίνει Κύριός μας, είμαστε πραγματικά ελεύθεροι(Ιωάν.8:36). Τότε, με τη δύναμη του Θεού, μπορούμε να ελέγχουμε τις επιθυμίες μας και να τις κατευθύνουμε στο δρόμο του αγιασμού. Έτσι θα είναι το σώμα μας αγιασμένο και τιμημένο, όπως ταιριάζει στα παιδιά του Θεού. Αντίθετα, η ενσυνείδητη άγνοια του Θεού σχετίζεται άμεσα με τη σεξουαλική αμαρτία, η οποία οδηγεί μόνο στην ατιμία και στη ντροπή.

β. Ο χώρος των σκέψεων και της φαντασίας. Η αυτοπειθαρχία και ο αυτοέλεγχος θα πρέπει ν' αρχίζουν από το χώρο των σκέψεων και ιδιαίτερα της φαντασίας. Ο προφήτης Ιεζεκιήλ είχε μια όραση των εβδομήντα ανδρών που ασχολούνταν με τη μυστική ειδωλολατρία. Σ' αυτή την όραση ο Θεός ρωτάει τον προφήτη: «Άνθρωπε, βλέπεις τι κάνουν οι πρεσβύτεροι των Ισραηλιτών στο σκοτάδι, καθένas στην τοιχογραφημένη κρυψώνα του;» (Ιεζ.8:12). Ο νους του κάθε ανθρώπου είναι το οίκημα των εικόνων του. Εάν οι εικόνες που φιλοξενούμε είναι κακές, επόμενο είναι κάποια στιγμή οι επιθυμίες, τα λόγια και οι πράξεις μας να είναι κακές. Πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε στο υλικό που αποθηκεύουμε μέσα στο χώρο της σκέψης και της φαντασίας μας. Ας αφήσουμε τον Ιησού Χριστό να κυβερνάει κι αυτό το χώρο μας.

Να, τι μας συμβουλεύει ο Απ. Παύλος: «Τέλος, αδερφοί μου, ό,τι είναι αληθινό, σεμνό, δίκαιο, καθαρό, αξιαγάπητο, καλόφημο, ό,τι έχει σχέση με την αρετή και είναι άξιο επαίνου, αυτό να έχετε στο μυαλό σας» (Φιλ.4:8). Επειδή είναι τόσο σημαντικό να διαφυλαχτεί ο χώρος της σκέψης και της φαντασίας μας, είναι ανάγκη ν' αποφεύγουμε, όσο εξαρτάται από μας, τις προκλητικές εικόνες. Ο κόσμος μάς βομβαρδίζει κυριολεκτικά με μηνύματα και εικόνες που δεν ταιριάζουν καθόλου στη Χριστιανική καθαρότητα. Η αμαρτία έχει διαβρώσει τα πάντα. Ο σατανάς έχει κατορθώσει τρομερά πράγματα στην εποχή μας.

Η αμαρτία αφθονεί και με τα ΜΜΕ διασπείρεται και διαχέεται σ' όλη τη γη. Τα πάντα γύρω μας είναι διαποτισμένα από το υλιστικό πνεύμα του διαβόλου. Είναι ο άρχοντας αυτού του κόσμου και σκοπός του είναι να πλανήσει ακόμη και τους εκλεκτούς. Και η σεξουαλική αμαρτία είναι συχνά η Αχίλλειος πτέρνα, το πιο ευαίσθητο σημείο, για πολλούς.

Εκεί έδωσαν τόπο στο διάβολο και ναύαγησαν πολλοί, μεταξύ τους και ο σοφός Σολομών. Άλλοι όμως, όπως ο Ιωσήφ, θριάμβευσαν με τη χάρη και τη δύναμη του Θεού. Από μας εξαρτάται ποιες επιλογές θα κάνουμε.

γ. Η Αποφυγή των πειρασμών. Όταν ο Απ. Παύλος γράφει για την ειδωλολατρία προτρέπει: «Γι' αυτούς τους λόγους, αγαπητοί μου, φεύγετε μακριά από τη λατρεία των ειδώλων» (Α' Κορ.10:14). Ο σοφός Χριστιανός πρέπει ν' αποφεύγει όλες τις περιπτώσεις σεξουαλικού πειρασμού. Όταν βρεθούμε σε δύσκολη κατάσταση, ο Θεός θα μας διαφυλάξει. Όταν όμως δεν αποφεύγουμε εμείς τους πειρασμούς, πως είναι δυνατό να περιμένουμε τη βοήθεια του Θεού; Ας προσέξουμε το Λόγο του Θεού: «Επομένως, όποιος νομίζει ότι στέκεται καλά στα πόδια του, καλύτερα ας προσέχει να μην πέσει. Οι πειρασμοί που αντιμετωπίσατε ως τώρα δεν ήταν παρά στα ανθρώπινα μέτρα σας. Κι ο Θεός, που κρατάει τις υποσχέσεις του, δε θα επιτρέψει σε κανένα πειρασμό να ξεπεράσει τις δυνάμεις σας. Αλλά, όταν έρθει ο πειρασμός, θα δώσει μαζί και τη διέξοδο, ώστε να μπορέσετε να τον αντέξετε» (Α' Κορ.10:12,13).

Όχι μόνο εμείς οι ίδιοι θα πρέπει ν' αποφεύγουμε τους πειρασμούς, αλλά και δεν αρμόζει να γινόμαστε αιτία πειρασμού για τους άλλους. Στο σημείο αυτό οι κοπέλες φέρουν επιπρόσθετη ευθύνη. Το σεμνό και μετρημένο ντύσιμο έχει ιδιαίτερη σημασία. Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να είναι ντεμοντέ, κάθε άλλο. Αλλά μέσα στα λογικά

πλαίσια οφείλουν να διαφυλάξουν το μυστήριο του σεξ, που, όπως είπαμε, είναι δώρο του Θεού. Το προκλητικό ντύσιμο υποβιβάζει τη γυναίκα. Αντίθετα, ένα σωστό και σεμνό ντύσιμο δείχνει ισορροπημένη προσωπικότητα. Η σεμνότητα βέβαια δεν περιορίζεται στο ντύσιμο. Ο τρόπος συμπεριφοράς και ομιλίας έχουν την ίδια σημασία. Σήμερα επικρατεί η γνώμη ότι μπορούμε να συζητούμε για το σεξ όπως κουβεντιάζουμε για τον αθλητισμό. Αυτό είναι λάθος. Το θέμα του σεξ είναι πολύ σοβαρό και συζητιέται μόνο σε κατάλληλο περιβάλλον και πάντοτε με ευπρέπεια και σεβασμό.

Και κάτι ακόμη: Το σεξ δεν είναι το κατάλληλο θέμα για αστειεύσεις. Είναι κάτι το ιερό και κάθε απερίσκεπτη συζήτηση πάνω σ' αυτό είναι απαράδεκτη. Ο Χριστιανός μπορεί και πρέπει να παίρνει σταθερή θέση στο σχολείο, στην εργασία και στην κοινωνία πάνω σ' αυτό το τόσο σημαντικό θέμα. Και τότε σίγουρα θα επιδράσει θετικά στο περιβάλλον του.

δ. Η Χριστιανική συντροφιά. Είπαμε ήδη ότι η σωστή προσωπική μας σχέση με το Θεό και η σωστή τοποθέτησή μας απέναντι στους άλλους αποτελούν το βράχο, το θεμέλιο, πάνω στο οποίο στηρίζεται η καλή συμπεριφορά στη σφαίρα του σεξ. Το ίδιο πράγμα μπορεί να ειπωθεί και με άλλο τρόπο, τονίζοντας την εξαιρετική σημασία που έχει η Χριστιανική συναναστροφή. Είναι μια έκφραση και ικανοποίηση της φύσης μας, καθώς είμαστε κοινωνικά όντα. Έτσι μας δημιούργησε ο Θεός.

Στη Χριστιανική συντροφιά μαθαίνουμε να αγαπούμε τους άλλους και η αληθινή αγάπη είναι ο καλύτερος έλεγχος για όλα τα ένστικτα. Γιατί η πραγματική αγάπη επηρεάζει όχι μόνο τα αισθήματα και τα συναισθήματά μας, αλλά ολόκληρη την ύπαρξή μας, το νου και τη θέλησή μας.

Επιδίωξε με κάθε τρόπο την καλή, την Χριστιανική συντροφιά. Είναι ευτύχημα ότι σήμερα αγόρια και κορίτσια επιτρέπεται και μπορούν να έχουν κοινές συναναστροφές, όπως είναι τα Κυριακά σχολεία, οι όμιλοι νέων, οι εκδρομές, τα πνευματικά συνέδρια. Δε γίνεται πλέον διαχωρισμός, αγόρια και κορίτσια σε άγια συντροφιά. Ο Απ. Παύλος συμβουλεύει: «Μην κάνετε αταίριαστους δεσμούς με άπιστους. Γιατί ποια σχέση μπορεί να έχει η δικαιοσύνη με την ανομία; Ή τι κοινό υπάρχει ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι; Ποια συμφωνία μπορεί να γίνει ανάμεσα στον Χριστό και στο διάβολο; ή τι έχει να μοιράσει ο πιστός με τον άπιστο;» (Β' Κορ.6:14,15). Η επιλογή της συντροφιάς έχει μεγάλη σημασία. Η συντροφιά μας πρέπει να είναι μ' εκείνους που έχουν τις ίδιες πνευματικές αρχές.

Δυο άλλα σημεία πρέπει να προσέξουμε: Το πρώτο είναι ότι πολλοί Χριστιανοί νέοι βιάζονται να δεσμευθούν με άτομο του άλλου φύλου, για να μη θεωρηθούν οπισθοδρομικοί. Ανόητα και λανθασμένα φαντάζονται πως η εγκράτεια είναι ντροπή. Ας μη παρασυρόμαστε από το πνεύμα και τη νοοτροπία του κόσμου. Για το Χριστιανό η εγκράτεια είναι νίκη και θρίαμβος. Το δεύτερο είναι ότι για το Χριστιανό η σεξουαλική σχέση έξω από το γάμο είναι αδιανόητη, είναι σοβαρή αμαρτία με τρομερές συνέπειες, γιατί βεβηλώνει τι ίδιο μας το σώμα (Α' Κορ.6:12-19).

Εγκράτεια σε όλα. Το πρόβλημα της εγκράτειας στο σεξ είναι μόνο ένα μέρος του γενικού προβλήματος του αυτοελέγχου. Κι εδώ πρέπει να θυμηθούμε την εικόνα του αθλητή που χρησιμοποιεί ο Απ. Παύλος (Α' Κορ.9:24-26). Σταθερή άσκηση και πειθαρχία είναι βασικά στοιχεία για να επιτύχουμε τον ικανοποιητικό αυτοέλεγχο. Πρέπει να επιμείνουμε μ' εμπιστοσύνη στο Θεό, και το Άγιο Πνεύμα είναι βέβαιο πως θα μας βοηθήσει να μείνουμε στο σωστό δρόμο. Η υπακοή στο θέλημα του Θεού αφορά κάθε πλευρά της καθημερινής ζωής. Είναι επίσης λάθος ν' αναβάλουμε την αυτοσυγκράτηση για κάποιο μελλοντικό χρόνο. Εάν δεν επιτύχουμε τώρα, δε θα το κατορθώσουμε ποτέ. Και μη νομίσουμε ότι ο γάμος λύνει όλα τα προβλήματα. Για πολλούς Χριστιανούς βέβαια ο γάμος είναι η από Θεού απάντηση στο πρόβλημα της σεξουαλικής επιθυμίας, και είναι πραγματικά δώρο του Θεού. Όμως και μέσα στο γάμο χρειάζεται πειθαρχία, σεβασμός και αυτοσυγκράτηση, και πάνω απ' όλα γνήσια αγάπη. Η πιστότητα μέσα στο γάμο είναι παραγγελία του Λόγου του Θεού: «Ο γάμος να θεωρείται από όλους σας άξιος τιμής, και η συζυγική κλίση να είναι αμόλυντη. Γιατί ο Θεός θα καταδικάσει τους πόρνους και τους μοιχούς» (Εβρ.13:4). Ορισμένοι από μας κάνουμε το λάθος να νομίζουμε πως είμαστε οι μόνοι στο κόσμο που αντιμετωπίζουμε δυσκολίες και πειρασμούς. Όμως όλα αυτά τα προβλήματα είναι κοινά σε πολλούς πιστούς ανθρώπους. Γι' αυτό το λόγο είναι καλό, όταν χρειαστεί, να ζητούμε τη συμβουλή και τη βοήθεια κάποιου πνευματικού ανθρώπου της εμπιστοσύνης μας.

Τελικά, πρέπει να θυμόμαστε: Όπως όλες τις πλευρές της ζωής, ο Θεός δημιούργησε το σεξ για να εξυπηρετήσει τα σχέδιά Του. Ο γάμος θεσπίστηκε από το Δημιουργό με σκοπό τα φυσικά ένστικτα και οι επιθυμίες, που ο Ίδιος έβαλε μέσα μας, να αγιαστούν και να βρουν το φυσιολογικό τους δρόμο. Όμως υπάρχουν και πολλοί άλλοι έμμεσοι τρόποι, με τους οποίους η σεξουαλική επιθυμία μπορεί να αγιαστεί. Μπορεί και πρέπει να καλλιεργηθεί η εκτίμηση, ο ιπποτισμός, η λεπτότητα και η αβροφροσύνη, η στοργή και η φροντίδα. Η ενεργητικότητα της νιότης

διοχετεύεται σε έργα δημιουργικά και υπηρεσία. Όπως όλα τα δώρα του Θεού και το σεξ είναι μια ευθύνη. Το απολαμβάνουμε και το χρησιμοποιούμε σωστά, μέσα στο φυσιολογικό γάμο, μόνο όταν αφήνουμε το Πνεύμα του Θεού να το ελέγχει και να το κατευθύνει. Αυτή η πράξη της αφιέρωσης εκφράζεται πολύ καλά στην περιληπτική και όμορφη προσευχή του Jeremy Taylor: «Κύριε, κάνε το σώμα μου υπηρέτη του πνεύματός μου και τα δυο μαζί, σώμα και πνεύμα, υπηρέτες του Ιησού!». Αμήν.

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Εφηβικό Συνέδριο, στο Σούνιο, την 31η Μαρτίου 1991.

Η ξεχασμένη αρετή (αγάπη)

Ζούμε σε μια εποχή που όλα μεταβάλλονται με ασύλληπτα γοργούς ρυθμούς. Οι εξελίξεις είναι ραγδαίες και απρόβλεπτες σε όλους τους τομείς. Η επιστήμη και η τεχνολογία κάνουν άλματα τόσο μεγάλα που είναι αδύνατο να τα παρακολουθήσει κανείς. Όμως και από την ηθική και πνευματική πλευρά οι εξελίξεις προς το χειρότερο είναι ταχύτερες και άκρως ανησυχητικές. Παραδοσιακές αξίες αμφισβητούνται, γελιοποιούνται και τείνουν να εξαφανισθούν. Το σκοτάδι της αμαρτίας, της ανηθικότητας και της διαφθοράς απλώνει απειλητικά τα πλοκάμια του, ακόμη και μέσα στους Εκκλησιαστικούς κύκλους. «Το γαρ μυστήριον ήδη ενεργείται της ανομίας» (Β' Θεσ.2:7), μας πληροφορεί ο Απ. Παύλος και η εικόνα του αντίχριστου δε θ' αργήσει να φανεί.

Το θέμα μας είναι «Η ξεχασμένη αρετή (αγάπη)» και το κεντρικό εδάφιο της μελέτης μας είναι παρμένο από το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο 24:12, «Επειδή μάλιστα θα πληθύνει η κακία, η αγάπη πολλών θα ψυχρανθεί».

Ο κόσμος πάντοτε βρίσκεται μέσα στην ανομία, όμως υπάρχουν περίοδοι κατά τις οποίες μπορεί να λεχθεί, πως η ανομία και η αμαρτία, κατά κάποιο τρόπο, αφθονούν, ξεπερνούν τα συνηθισμένα, τα γνωστά όρια. Αυτό συνέβη τον παλιό καιρό, στην εποχή του Νώε, όταν, με εξαίρεση την οικογένειά του, «Ο υπόλοιπος κόσμος, όμως, ζούσε μέσα στη διαφθορά κι οι άνθρωποι είχαν γεμίσει τη γη με τα εγκλήματά τους... γιατί όλοι είχαν πάρει στραβό δρόμο» (Γέν.6:11,12). Παρόμοια ήταν η κατάσταση κάποια χρόνια αργότερα, στην εποχή των Σοδόμων, όταν σύμφωνα με την κρίση του Κυρίου: «Η κακή φήμη των Σοδόμων και των Γομμόρων διαδόθηκε πολύ και η αμαρτία τους είναι πολύ βαριά» (Γέν.18:20).

Ποια ήταν η αμαρτία των Σοδόμων; Ο Ίδιος ο Κύριος θα το αποκαλύψει στον προφήτη Του, στον Ιεζεκιήλ: «Ίδού, αυτή ήτο η ανομία της αδελφής σου Σοδόμων, υπερηφάνια, πλησμονή άρτου και τρυφηλότητος, αυτής και των θυγατέρων αυτής. Τον πτωχόν δε και τον ενδεή δεν εβοήθει» (Ιεζ.16:49). Υπερηφάνεια, άφθονα πλούτη, περιττή πολυτέλεια και πλήρης αδιαφορία για τους φτωχούς και γι' αυτούς που έχουν ανάγκη. Υπάρχει καλύτερη περιγραφή της εποχής μας; Κι αν η κατάσταση αυτή περιοριζόταν στους ανθρώπους που βρίσκονται μακριά από το Θεό, το πρόβλημα δε θα ήταν τόσο μεγάλο. Το δυστύχημα είναι πως έχει εισχωρήσει βαθιά μέσα στους Χριστιανούς και στους Ευαγγελικούς κύκλους. Συνέπεια αυτής της κατάστασης είναι ότι ψυχράνθηκε η αγάπη των πολλών.

Όταν η ανομία, σε όλες τις μορφές της, αφθονεί, η αγάπη των πολλών ψυχραίνεται, παγώνει η ατμόσφαιρα. Οι Χριστιανοί γίνονται διστακτικοί, καχύποπτοι ο ένας προς τον άλλο. Φεύγει η συμπάθεια, αυξάνουν οι αποστάσεις ανάμεσα στους πιστούς, κόμματα και φατρίες δημιουργούνται μέσα στην Εκκλησία και η αγάπη πλησιάζει το μηδέν. Ο διάβολος είναι ο κατήγορος των αδελφών στους εχθρούς τους, με αποτέλεσμα να αυξάνει η ανομία και το μίσος του κόσμου απέναντι των αγίων. Όμως παράλληλα είναι και ο κατήγορος του ενός πιστού προς τον άλλο, με αποτέλεσμα η αγάπη των πιστών να ψυχραίνεται.

Η Εκκλησία του Χριστού περνάει σήμερα τη μεγαλύτερη κρίση της ιστορίας της. Άλλοτε οι εχθροί της ήταν εξωτερικοί και φανεροί, σήμερα είναι εσωτερικοί και ύπουλοι. Η υπερηφάνεια ήταν η πρωταρχική αμαρτία των Σοδόμων. Η ίδια αμαρτία μαστίζει την Εκκλησία σήμερα. Το εγώ στη θέση του Θεού αποτελεί τη μέγιστη ανομία. Ο Δαβίδ διερωτάται και προσεύχεται: «Ποιος συναισθάνεται τα σφάλματά του; Καθάρισέ με, Κύριε, απ' τους κρυφούς διαλογισμούς!

Συγκράτησε το δούλο σου, έτσι που η έπαρση να μη με κυριέψει. Τότε θα είμαι τέλειος κι ελεύθερος απ' τη μεγάλη πλάνη» (Ψαλμ.19:13,14).

Ο Εωσφόρος θέλησε ν' ανέβη στο θρόνο του Θεού και η πτώση του ήταν δραματική, κατάντησε ο διάβολος κι ο σατανάς. Όταν «φανερωθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, αυτός που είναι προορισμένος για την απώλεια. Αυτός θα εναντιωθεί και θα σηκώσει κεφάλι μπροστά σε καθετί που λέγεται θεός ή είναι αντικείμενο λατρείας. Θα το κάνει αυτό, για να στήσει ο ίδιος το θρόνο του στο ναό του Θεού, προσπαθώντας να αποδείξει πως είναι Θεός» (Β' Θεσ.2:3,4).

Ο εγωιστής και υπερήφανος άνθρωπος βρίσκεται σε βαθύ πνευματικό σκοτάδι. Δεν έχει καμιά λογική και διαστρέφει την αλήθεια προς ίδιον όφελος. Είναι ο άνθρωπος χωρίς το Πνεύμα του Θεού και χωρίς πραγματική αγάπη για τις ψυχές. Αδιαφορεί για τις ανάγκες των ανθρώπων του περιβάλλοντός του, ακόμη και για τους ανθρώπους της Εκκλησίας, την οποία υποτίθεται ότι υπηρετεί. Αν η χλιαρότητα των πολλών είναι η μάστιγα της Εκκλησίας στο σύγχρονο κόσμο, η υπερηφάνεια και η φυσίωση των ταλαντούχων είναι η μεγάλη συμφορά. Από όργανα οικοδομής που θα έπρεπε να είμαστε στα χέρια του Κυρίου, συχνά καταντούμε όργανα καθαίρεσης και φθοράς.

Η ευθύνη μας μπροστά στον Κύριο του αμπελώνος είναι πολύ βαριά: «Αλήθεια, ποιος σ' έκανε εσένα ανώτερο

από τους άλλους; Τι έχεις που να μην το έλαβες; Αφού, λοιπόν, το έλαβες από το Θεό, γιατί καυχέσαι σαν να μην το είχες λάβει ποτέ ως δώρο; (Α' Κορ.4:7). Μιλούμε για αγάπη κι από την άλλη μεριά φερόμαστε στους αδελφούς με σκληρότητα και αναίδεια σαν να πρόκειται για δούλους της παλιάς εποχής. Η αυθαιρεσία και η επίδειξη εξουσίας είναι ο κανόνας. Αλίμονο στον αδελφό που θα τολμήσει να διαφωνήσει με τις θέσεις μας, να διαμαρτυρηθεί για τη συμπεριφορά μας ή να μας ελέγξει για κάποιο ατόπημά μας. Αντί να ταπεινωθούμε και να διορθώσουμε τη λανθασμένη πορεία μας, όπως αρμόζει σε γνήσια παιδιά του Θεού, εκδικούμαστε με το χειρότερο τρόπο. Περνάει το όνομα του αδελφού στη μαύρη λίστα και, με την πρώτη ευκαιρία, θα τον αποκόψουμε από το Δείπνο του Κυρίου, ενεργώντας χωρίς καμιά βιβλική βάση, χωρίς φόβο Θεού και με περισσή ασέβεια. Μεταχειριζόμαστε την Εκκλησία του Χριστού σαν να είναι τσιφλίκι δικό μας. Την Εκκλησία για την οποία πέθανε ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος!

Από υπηρέτες των αδελφών που θα έπρεπε να είμαστε, μετατραπήκαμε σε τυραννίσκους. Γνωρίζουμε στη θεωρία πολύ καλά, αλλά αγνοούμε πλήρως στην πράξη, τους όρους της ποιμαντικής μας αποστολής, όπως τους θέτει ο Λόγος του Θεού: «Στους πρεσβυτέρους σας έχω να δώσω μερικές συμβουλές ως πρεσβύτερος κι εγώ, μάρτυρας των παθημάτων του Χριστού και μέτοχος στη δόξα του, που θ' αποκαλυφθεί μελλοντικά. Να ποιμαίνετε το ποίμνιο που σας εμπιστεύθηκε ο Θεός, όπως αυτός θέλει, δηλαδή με τη θέλησή σας, κι όχι κάνοντας αγγαρεία. Με προθυμία κι όχι για τα χρήματα. Μην καταδυναστεύετε αυτούς που ποιμαίνετε, αλλά να είστε υπόδειγμα στο ποίμνιό σας. Κι όταν έρθει ο Χριστός, ο αρχηγός όλων των ποιμένων, θα πάρετε το αμάραντο στεφάνι της δόξας» (Α' Πέτρ.5 :1-4).

Η κατάσταση των Εκκλησιών μας τα τελευταία χρόνια είναι αξιοθρήνητη και η συμπεριφορά μας αξιοκατάκριτη. Αντί να πενήθσουμε και να κλάψουμε για το κατάντημά μας, καυχόμαστε για τα προγράμματα και τις δραστηριότητές μας. Η αναισθησία μας έχει ξεπεράσει κάθε όριο. Αν οι Επιστολές του Αναστημένου Κυρίου στις Εκκλησίες της Ασίας έχουν προφητική χρονολογική σημασία, όπως υποστηρίζουν ορισμένοι σχολιαστές, τότε θα πρέπει ν' αντιστοιχούμε στην Εκκλησία της Λαοδικείας, και τα λόγια του Κυρίου προς τον άγγελο της Εκκλησίας αυτής αρμόζουν απόλυτα στην περίπτωση μας: «Ξέρω τα έργα σου: δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός. Μακάρι να ήσουν κρύος ή ζεστός! Επειδή όμως δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός αλλά χλιαρός, γι' αυτό θα σε ξεράσω από το στόμα μου. Καυχέσαι πως είσαι πλούσιος, πως απόκτησες μεγάλη περιουσία, πως δεν έχεις ανάγκη από τίποτε. Ξεχνάς, φαίνεται, πως στην πραγματικότητα είσαι ταλαίπωρος κι αξιοθρήνητος, φτωχός, τυφλός και γυμνός» (Απ.3:15-17).

Τέλεια σκιαγράφηση της κατάστασης της σημερινής Εκκλησιαστικής ηγεσίας Ορθόδοξης, Καθολικής και Διαμαρτυρόμενης. Η προειδοποίηση και η προφητεία του Απ. Παύλου προς τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας της Εφέσου βρίσκουν, δυστυχώς, την εφαρμογή και την εκπλήρωσή τους και σε μας σήμερα. Έχουν εισβάλλει ανάμεσά μας «λύκοι βαρείς μη φειδόμενοι του ποιμνίου» (Πρ.20:29). Και τα πρόβατα σκορπούν και σ' άλλα λιβάδια προσπαθούν να τραφούν. Ο Θεός να μας σπλαχνιστεί και να μας ελεήσει!

Η αγάπη ξεχασμένη υπόθεση, παρατημένη σε κάποιο σκονισμένο ράφι. Την ξεσκονίζουμε κάπου κάπου και υποκριτικά την εμφανίζουμε, κάνοντας και κάποιο κήρυγμα για χάρη της. Αδελφοί, ας σοβαρευθούμε κι ας μη ξεγελιόμαστε: «Μην έχετε ψευδαισθήσεις, ο Θεός δεν εμπαίζεται. Ό,τι σπέρνει ο άνθρωπος, αυτό θα θερίσει» (Γαλ.6:7). Η αγάπη δεν είναι θεωρία, δεν είναι λόγια ούτε κηρύγματα. Είναι έργο, είναι κόπος, είναι καθημερινή ζωή. «Παιδιά μου, ας μην αγαπάμε με λόγια και ωραίες φράσεις, αλλά με έργα κι αγάπη αληθινή» (Α' Ιωάν.3:18). Μιλούμε για αγάπη κι από την άλλη μεριά αδιαφορούμε για τις ποικίλες ανάγκες και για τα βασανιστικά προβλήματα των συνανθρώπων μας και, ακόμη χειρότερα, για τα προβλήματα των αδελφών μας. Έχουν δίκιο οι Ορθόδοξοι όταν μας κατηγορούν λέγοντας: «Αυτοί ξέρουν μόνο κήρυγμα». Αυτή είναι, δυστυχώς, η μαρτυρία μας: άνθρωποι των λόγων και όχι των έργων. Η αρρώστια, η δοκιμασία, η ανεργία, η φτώχεια δε μας απασχολούν, δε μας αγγίζουν, δε μας συγκινούν, λες και ζούμε σε άλλο πλανήτη. Ο Κύριος λέει μέσω του προφήτη Αγγαίου: «Κοιτάζετε σε ποιο σημείο έχετε φτάσει... σκεφτείτε το κατάντημά σας... Σκεφτείτε τώρα!...Σκεφτείτε το προσεκτικά» (Αγγ.1:5,7,2:15,18). Και μέσω του προφήτη Ζαχαρία: «Ακούστε τι έχει να σας πει ο Κύριος του σύμπαντος: 'Επιστρέψτε σ' εμένα και θα επιστρέψω κι εγώ σε σας'» (Ζαχ.1:3). Πόσο απομακρυνθήκαμε από εκείνη την ιδανική, τη φυσιολογική σχέση των μελών μέσα στο σώμα της Εκκλησίας: «Πραγματικά, όταν υποφέρει ένα μέλος, συμπάσχουν όλα τα υπόλοιπα μέλη. Κι όταν τιμάται ένα μέλος, χαίρονται μαζί του όλα τα υπόλοιπα μέλη» (Α' Κορ.12:26).

Η ξεχασμένη αρετή-η αγάπη. Και θα πει κάποιος: τι σχέση έχει η αγάπη με την αρετή; Αρετή σημαίνει υπεροχή, προτέρημα, ψυχικό και πνευματικό κόσμημα, ικανότητα για εκτέλεση έργου. Επομένως, πολύ σωστά οι οργανωτές αυτού του Συνεδρίου έδωσαν αυτό τον τίτλο. Η αγάπη είναι ο πρώτος καρπός του Αγίου Πνεύματος, αλλά δεν

αποκτάται όταν είμαστε γεμάτοι από τον εαυτό μας και δεν αφήνουμε το Θεό να εργαστεί μέσα μας και γύρω μας. Ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Απονεκρώστε, λοιπόν, ό,τι σας συνδέει με το αμαρτωλό παρελθόν» (Κολ.3:5), και ο Απ. Πέτρος συνιστά: «Γι' αυτό ακριβώς να καταβάλετε κάθε προσπάθεια για να πλουτίσετε την πίστη σας με την αρετή, την αρετή με τη γνώση, τη γνώση με την αυτοκυριαρχία, την αυτοκυριαρχία με την υπομονή, την υπομονή με την ευσέβεια, την ευσέβεια με την αγάπη για τους αδελφούς, την αγάπη για τους αδελφούς με την αγάπη για όλους» (Β' Πέτρ.1:5-7). Υπάρχει επομένως τρόπος ανάκαμψης, υπάρχει θεραπεία.

Η ξεχασμένη αρετή-η αγάπη. Όταν μιλούμε για διαταραχές της μνήμης και της συμπεριφοράς στην Ιατρική, συνήθως αναφερόμαστε σε δυο βασικές βλάβες του εγκεφάλου: Αγγειακού τύπου και νόσο Alzheimer. Παρά τις προόδους της Ιατρικής, η θεραπεία και στις δυο μορφές έχει πολύ φτωχά αποτελέσματα. Όμως στην πνευματική σφαίρα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Αρκεί να ταπεινωθούμε και με μετάνοια και συντριβή καρδιάς να ζητήσουμε το έλεος του Κυρίου: «Βάλσαμο δεν υπάρχει στη Γαλαάδ; Δεν είναι εκεί γιατρός; Γιατί, λοιπόν, ο λαός μου δε γιατρεύτηκε;» (Ιερ.8:22).

Στην Επιστολή προς τον άγγελο της Εκκλησίας της Εφέσου ο Αναστημένος Κύριος επαινεί τους Χριστιανούς για τον κόπο τους. Και είναι καλό, είναι υποχρέωση του κάθε πιστού να ξοδεύει τη ζωή του για τον Χριστό και για τους συνανθρώπους του. Ο Χριστιανός είναι ο άνθρωπος του μόχθου για τον Χριστό και για το Ευαγγέλιο. Ο Ιησούς Χριστός επαινεί τους Εφέσιους αδελφούς για την υπομονή που έδειξαν υποφέροντας τους κακούς και γιατί τους δοκίμασαν και τους βρήκαν ψεύτες. Η Εκκλησία της Εφέσου απομάκρυνε με επιμέλεια από την κοινωνία της όλους εκείνους που αποδείχθηκαν ψεύτες, αλλά, μέσα σ' αυτή τη διαδικασία, έχασε κάτι πολύ σημαντικό. Έτσι, ο Αναστημένος Ιησούς αναγκάζεται να τους ελέγξει: «Έχω όμως κάτι εναντίον σου: Η αγάπη σου δεν είναι όπως στην αρχή» (Απ.2:4).

Έχασες τον πρώτο σου ενθουσιασμό. Απομακρύνθηκες και ξέχασες εκείνη την πρώτη σου αφιέρωση. Πολύ περισσότερο: Άφησες την πρώτη σου αγάπη, την όμορφη και ζηλευτή κοινωνία σου με τον Χριστό και με τους αδελφούς. Η καρδιά σου ήταν πρόθυμη να συμπαθήσει και το χέρι σου έτοιμο να βοηθήσει. Πολέμησες τις αιρέσεις και ξερίζωσες όλους τους πλάνους. Έτρεξες πίσω από την υψηλή Θεολογία. Όμως η δράση σου αυτή κόστισε πολύ, πλήρωσες πολύ ακριβά τον υπερβολικό σου ζήλο. Έχασες τη στενή και γλυκιά σχέση σου με το Ζωντανό Χριστό. Κατάστρεψες την ειρήνη και τη γαλήνη της αδελφικής κοινωνίας: «Η αγάπη σου δεν είναι όπως στην αρχή. Θυμήσου λοιπόν από πού ξέπεσες. Μετανόησε και γύρνα ξανά στην αρχική διαγωγή σου» (Απ.2:4,5).

Η συμβουλή και η προτροπή του Χριστού είναι τριπλή: Τρία βήματα αποκατάστασης:

«**Θυμήσου, λοιπόν, από πού ξέπεσες**». Θυμήσου και συλλογίσου από πιο πνευματικό ύψος κατρακύλησες. Σύγκρινε την τωρινή σου κατάσταση, μ' εκείνη της πρώτης γνωριμίας σου με τον Χριστό. Είχες ειρήνη στην καρδιά, είχες τη δύναμη, ζούσες μια άγια κοινωνία με τον Κύριο και με τους αδελφούς. Απολάμβανες τη συντροφιά των λυτρωμένων. Είχες τη δύναμη ν' αντιμετωπίσεις τις δοκιμασίες, τις θλίψεις, τους διωγμούς. Η προσδοκία και η ελπίδα του Ουρανού γέμιζαν την ύπαρξή σου. «Μετανόησε». Αναγνώρισε την πτώση σου και ταπεινά ομολόγησε μπροστά στο Θεό την αστοχία και την αποτυχία σου. Καταδίκασε τη συμπεριφορά σου. Αν η μετάνοια είναι βασική προϋπόθεση για τη σωτηρία του αμαρτωλού, πολύ περισσότερο είναι απαραίτητη και ουσιαστική για την πνευματική μας αποκατάσταση, για την αφύπνιση, για την αναζωπύρωσή μας. Είναι εντολή του Κυρίου.

«**Γύρνα ξανά στην αρχική διαγωγή σου**». Μη μείνεις στις μεγάλες αποφάσεις, μην περιοριστείς στις αγαθές προθέσεις, γύρισε πίσω, εκεί απ' όπου λοξοδρόμησες και ξεκίνα από την αρχή. Πέταξε από πάνω σου οτιδήποτε εμποδίζει την επιστροφή σου. Είναι πράξη αποφασιστική. Χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια, αγώνας ένθερμης προσευχής για ν' αποκτήσουμε τον πρώτο ζήλο, την τρυφερότητα και τη σοβαρότητα της ζωντανής σχέσης μας με τον Χριστό.

«Σ' αυτόν που μπορεί να σας προφυλάξει από κάθε πτώση και μπορεί να σας αξιώσει να σταθείτε χωρίς ψεγάδι, γεμάτοι χαρά μπροστά στην παρουσία του, στο μόνο σοφό Θεό, το σωτήρα μας, ανήκει η δόξα, η μεγαλοσύνη, η δύναμη και η εξουσία και τώρα και για πάντα. Αμήν.»

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 33ο Συνέδριο της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης, της Καθαρής Δευτέρας. 15-18 Μαρτίου 2002.

Συμπτώματα των έσχατων καιρών (Β' Τιμ. 3:1-9)

Τα εδάφια του Λόγου του Θεού που μελετούμε έχουν προφητικό χαρακτήρα, όπως εξάλλου συμβαίνει με το μεγαλύτερο μέρος της Αγίας Γραφής. Ο Απ. Παύλος γράφει στον αγαπημένο του συνεργάτη, στον Τιμόθεο, και, με την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, προλέγει τι είδους θα είναι οι έσχατοι καιροί, δίνοντας και τις αιτίες γι' αυτή την κατάσταση. Με καταπληκτική ακρίβεια περιγράφει τα χαρακτηριστικά του αρρωστημένου κόσμου μας. Δίνει τη ζοφερή εικόνα ενός κόσμου που βρίσκεται στα πρόθυρα της καταστροφής. Είναι ίσως η πιο σκοτεινή εικόνα που συναντούμε σ' ολόκληρη την Καινή Διαθήκη. Αναφέρει δεκαεννιά χαρακτηριστικά της ασέβειας, όλα συμπτώματα μιας αρρώστιας που τη ζούμε καθημερινά. Η κατάσταση είναι παρόμοια μ' εκείνη της εποχής του Νώε, πριν πέσει η κρίση του κατακλυσμού. Δεν το είπε ο Κύριος; «Η παρουσία του Υιού του Ανθρώπου θα μοιάζει με ό,τι έγινε την εποχή του Νώε» (Ματθ.24:37).

Δεν πρέπει να μας φαίνεται παράξενο αν μέσα στην Εκκλησία παρουσιάζονται ορισμένα χαρακτηριστικά αυτής της αρρώστιας, γιατί το δίκτυο του Ευαγγελίου ρίχθηκε «στη θάλασσα και έπιασε κάθε λογής ψάρια. Όταν γέμισε, το έσυραν έξω στο γιאלό και κάθισαν και μάζεψαν τα καλά ψάρια σε πανέρια, ενώ τα άχρηστα τα πέταξαν έξω» (Ματθ.13:47,48). Ακόμη και στο χρυσάφι υπάρχει σκουριά κι ανάμεσα στο στάρι υπάρχει πολύ άχυρο όσο βρίσκεται στον αγρό. Ο Τιμόθεος πρέπει να ξέρει ότι στις τελευταίες ημέρες, στις μέρες του Ευαγγελίου, θα έρθουν καιροί δύσκολοι.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το Ευαγγέλιο φέρνει αναγέννηση και ανανέωση. Όμως πρέπει να γνωρίζουμε ότι, ακόμη και στις μέρες του Ευαγγελίου, θα υπάρξουν δύσκολοι καιροί, όχι τόσο από την άποψη των διωγμών απ' έξω, όσο από τη διαφθορά από μέσα. Θα υπάρξουν καιροί κατά τη διάρκεια των οποίων θα είναι πολύ δύσκολο να κρατήσει κάποιος την αγαθή συνείδηση. Δύσκολοι καιροί όχι γιατί Ιουδαίοι κι Εθνικοί θα ενώσουν τις δυνάμεις τους για να ξεριζώσουν το Χριστιανισμό, αλλά γιατί άνθρωποι με τη μορφή της ευσέβειας, διεφθαρμένοι και κακοί, θα μπουν μέσα στην Εκκλησία και θα προκαλέσουν μεγάλη καταστροφή. Η αμαρτία κάνει τους καιρούς δύσκολους. Όταν υπάρχει γενικευμένη διαφθορά στους τρόπους και στο χαρακτήρα των ανθρώπων, οι καιροί γίνονται επικίνδυνοι. Είναι πολύ δύσκολο να κρατήσει κανείς την ακεραιότητά του.

Ζούμε στις έσχατες μέρες και κάθε μέρα πειραματιζόμαστε τους δύσκολους καιρούς. Δεν είναι κι αυτό μια απόδειξη της αξιοπιστίας των προφητικών Γραφών; Εάν δεν ήταν δύσκολοι οι καιροί μας, ίσως θα μπαίναμε στον πειρασμό ν' αμφισβητήσουμε την αλήθεια και τη θεοπνευστία της Αγίας Γραφής.

Είναι το θέμα μας ιδιαίτερα ενδιαφέρον, αφορά όλους μας. Χωρίς αμφιβολία θα πρέπει να γνωρίζουμε σε ποιους καιρούς ζούμε και τι είδους καταστάσεις πρέπει να περιμένουμε. Με εμπιστοσύνη στο Λόγο του Θεού, ας δούμε με προσοχή τις πληροφορίες που μας δίνει, για να είμαστε προετοιμασμένοι και να μην αιφνιδιαστούμε όταν βρεθούμε αντιμέτωποι με τους πιο δύσκολους καιρούς που έρχονται.

Έπειτα ο Απ. Παύλος λέει στον Τιμόθεο, και σ' εμάς σήμερα, ποια θα είναι η αιτία που κάνει τους καιρούς δύσκολους, και δίνει τα χαρακτηριστικά σημεία και συμπτώματα που οδηγούν στη σωστή διάγνωση εκείνων των καιρών: «Να ξέρεις ακόμα και τούτο: Τις έσχατες ημέρες θα έρθουν δύσκολοι καιροί. Γιατί οι άνθρωποι θα είναι...» (Β' Τιμ.3:1), Και στα επόμενα τέσσερα εδάφια αναφέρει ένα προς ένα τα συμπτώματα της αρρώστιας που μαστίζει τον κόσμο σήμερα. Ας εξετάσουμε συνοπτικά το καθένα ξεχωριστά:

«**Φιλαντοῦ**». Δεν είναι τυχαίο ότι πρώτο στη σειρά των χαρακτηριστικών εκείνων είναι μια ζωή που κέντρο της έχει τον εαυτό της. Και ποιος δεν αγαπά τον εαυτό του; Όμως εδώ πρόκειται για μια ανώμαλη, μια παθολογική αγάπη του εγώ. Η φιλαυτία είναι η βασική αμαρτία, από την οποία πηγάζουν όλες οι άλλες αμαρτίες. Τη στιγμή που ο άνθρωπος κάνει, το δικό του θέλημα και τις δικές του επιθυμίες, το κέντρο της ζωής του, οι θεϊκές και οι ανθρώπινες σχέσεις καταστρέφονται. Από τη στιγμή που θα θεοποιήσεις τον εαυτό σου, η υπακοή στο Θεό είναι αδύνατη και το έλεος προς τους συνανθρώπους σου είναι ανύπαρκτο. Εάν εσύ είσαι το κέντρο της ζωής σου, τότε ο Χριστός είναι απ' έξω. Η βάση του Χριστιανισμού δεν είναι η ενθρόνιση του εγώ αλλά η καταδίκη του στο σταυρό του Χριστού. Όλες οι αμαρτίες αρχίζουν από τη φιλαυτία.

«**Φιλάργυρου**». Η φιλαργυρία είναι το δεύτερο σύμπτωμα. Βλέπετε, η φιλαυτία φέρνει μια ολόκληρη σειρά από αμαρτίες -αστοχίες. Πρέπει να θυμόμαστε ότι το έργο του Τιμόθεου γινόταν στην Έφεσο. Η Έφεσος ήταν ίσως η μεγαλύτερη αγορά του αρχαίου κόσμου. Εκείνες τις μέρες το εμπόριο ακολουθούσε την πορεία των ποταμών, όπως εξάλλου συμβαίνει σε πολλά μέρη ακόμη και σήμερα. Η Έφεσος βρισκόταν στις εκβολές του ποταμού Κάυστρου και κυριαρχούσε στο εμπόριο μιας από τις πλουσιότερες περιοχές της Μικράς Ασίας. Στην Έφεσο συναντιόνταν ορισμένοι από τους πιο μεγάλους δρόμους του κόσμου. Ήταν η μεγάλη εμπορική γραμμή από την κοιλάδα του Ευφράτη, που κατέληγε στην Έφεσο, αφού προηγουμένως περνούσε από τις Κολοσσές κι από τη

Λαοδίκεια. Ο δόμος αυτός έφερνε τον πλούτο της Ανατολής στην καρδιά της Εφέσου. Ήταν ακόμη ο δρόμος από τη Βόρεια Μικρά Ασία κι από τη Γαλατία, που περνούσε μέσα από τις Σάρδεις. Τέλος, ήταν ο δρόμος από τα νότια, που μετέφερε το εμπόριο της κοιλάδας του Μαϊανδρου ποταμού στο κέντρο της Εφέσου. Η Έφεσος ονομάστηκε «Το θησαυροφυλάκιο του αρχαίου κόσμου» και «Η ματαιοπανήγυρι της Μικράς Ασίας».

Πολλοί πιστεύουν ότι ο Ιωάννης πρέπει να είχε στο νου του την Έφεσο, όταν έγραφε στην Αποκάλυψη εκείνο το καταπληκτικό κομμάτι, που περιγράφει το εμπόριο των ανθρώπων: «Οι έμποροι της γης θα κλάψουν και θα πενήσουν γι' αυτήν, γιατί κανένας πια δε θ' αγοράζει τα εμπορεύματά τους. Εμπόρευμα χρυσάφι κι ασήμι, πολύτιμα λιθάρια και μαργαριτάρια. Λινά ακριβά και πορφύρα, μεταξωτά και κόκκινα. Κάθε λογής αρώματα και κάθε είδος φιλντισένιο. Κάθε λογής ξύλο πολύτιμο και χάλκινο, σιδερικό και μάρμαρο. Κανέλα και αλοιφές, θυμιάματα, μύρο και λιβάνι, κρασί και λάδι, σιμιγδάλι και στάρι, ζώα και πρόβατα, άλογα κι αμάξια, κορμιά για πούλημα, ακόμη και ανθρώπινες ζωές» (Απ.18:11-13).

Η Έφεσος ήταν η πόλη της αφθονίας, του πλούτου και του κοσμικού και υλιστικού πολιτισμού. Ήταν το είδος της πόλης όπου ο άνθρωπος πολύ εύκολα μπορεί να χάσει την ψυχή του. Υπάρχει κίνδυνος εδώ, υπάρχει συμφορά όταν οι άνθρωποι μετρούν την ευτυχία με υλικά πράγματα, όταν ο πολιτισμός εκτιμάται με τα χρήματα και με τα υλικά αγαθά. Πρέπει να θυμόμαστε μια αλήθεια, που πάντα ισχύει, ότι ο άνθρωπος μπορεί να χάσει την ψυχή του πολύ πιο εύκολα μέσα στην αφθονία παρά στη στέρηση. Πόσο σοφή είναι η προσευχή του Αγούρ: «Δυο πράγματα γυρεύω από σένα, Θεέ μου. Προτού πεθάνω μη μου τα αρνηθείς. Φύλαξέ με απ' το να χρησιμοποιήσω δόλο ή ψευτιά. Φτώχεια να μη μου δώσεις μα ούτε και πλούτο. Δίνε μου μόνο το απαραίτητο ψωμί, μήπως παραχορτάσω και σε αρνηθώ, και πω "ποιος είναι ο Κύριος;" Ή πάλι μήπως μες στη φτώχεια κλέψω και δυσφημήσω το Θεό μου» (Παρ.30:7-9).

Φιλάργυρος είναι ο άνθρωπος που αγαπάει τη σάρκα του περισσότερο από το πνεύμα. Όταν οι άνθρωποι αγαπούν τον εαυτό τους, δεν πρέπει να περιμένει κανένας κάτι καλό.. Όταν κυριαρχεί η φιλαργυρία κι ο καθένας αγωνίζεται πως να κερδίσει και πως να φυλάξει αυτά που απέκτησε, τότε ο άνθρωπος γίνεται επικίνδυνος για το διπλανό του. Απομονώνεται και φοβάται το γείτονά του. Ο Απ. Παύλος προειδοποιεί για τον κίνδυνο που διατρέχουμε όλοι μας και λέει: «Όσοι όμως θέλουν να πλουτίσουν πέφτουν σε πειρασμό, σε παγίδα του διαβόλου και σε πολλές επιθυμίες ανόητες και βλαβερές, που βυθίζουν τους ανθρώπους στην καταστροφή και στο χαμό. Γιατί η ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία. Το χρήμα μερικοί το επιθύμησαν τόσο πολύ, ώστε πλανήθηκαν κι απομακρύνθηκαν από την πίστη και πλήγωσαν τον εαυτό τους με βάσανα πολλά» (Α' Τιμ.6:9,10).

«**Αλαζόνες**». Ποιος είναι αλαζών; Ο Πλούταρχος χρησιμοποιεί τη λέξη αυτή για να περιγράψει το μάγο-γιατρό. Ο αλαζών είναι εκείνος που περιφερόταν στη χώρα με τα γιατρικά, τα βότανα και τους εξορκισμούς, και διακήρυττε πως ήταν η πανάκεια για όλες τις αρρώστιες. Ακόμη υπάρχουν άνθρωποι αυτού του είδους, που διαφημίζουν κάποιο σιρόπι, χάπι ή κάποια σκόνη και ισχυρίζονται ότι έχει μαγικές ιδιότητες. Αργότερα η λέξη πήρε ευρύτερη έννοια, κι αν ανοίξουμε το λεξικό σήμερα βλέπουμε ότι «αλαζών είναι εκείνος που εμφανίζει τον εαυτό του σπουδαίο με λόγια ή πράξεις συνήθως απατηλές, ο φαντασμένος, ο καυχησιάρης, ο κομπαστής» (Λεξικό Πρωίας σελ.114).

Ο κόσμος σήμερα είναι γεμάτος απ' αυτούς τους ανθρώπους. Οι «έξυπνοι», που τα ξέρουν όλα και ξεγελούν τους άλλους, που τους νομίζουν σοφούς. Οι πολιτικοί που δηλώνουν ότι το κόμμα τους έχει ένα πρόγραμμα που θα φέρει την ουτοπία κι ότι είναι οι μοναδικοί που γεννήθηκαν για να κυβερνούν. Οι άνθρωποι με την πληθώρα των διαφημίσεων που δηλώνουν πως δίνουν ομορφιά, γνώση, υγεία με τα συστήματά τους. Οι άνθρωποι της Εκκλησίας, οι φαντασμένοι, που νομίζουν πως τα ξέρουν όλα και πως δεν τους ξεφεύγει καμιά θεολογική γνώση. Οι σύγχρονοι Φαρισαίοι που νομίζουν πως είναι δίκαιοι και αποτελούν εμπόδιο για εκείνους που θέλουν να μπουν στη βασιλεία του Θεού. «Ο Κύριος απεχθάνεται κάθε αλαζονική καρδιά, και βέβαια δεν θα μείνει ατιμώρητη» (Παρ.16:5).

«**Υπερήφανοι**». Στενός συγγενής με τον αλαζώνα είναι ο υπερήφανος αλλά, όπως θα δούμε, ακόμη χειρότερος. Είναι ο άνθρωπος που θέλει να βγει πάνω από τους άλλους. Το είδος εκείνο του ανθρώπου που κατακρίνει όλους εκτός από τον εαυτό του. Η υπερηφάνεια είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του Θεού και προκάλεσε στο Δημιουργό τα μεγαλύτερα προβλήματα, όπως μας αποκαλύπτουν τα πρώτα κεφάλαια του βιβλίου της Γένεσης. Το ίδιο εκείνο δηλητήριο συνεχίζει να μολύνει κάθε ανθρώπινη καρδιά μέχρι σήμερα. «Ο Θεός εναντιώνεται στους υπερήφανους, στους ταπεινούς όμως δίνει τη χάρη του» (Ιάκ.4:6).

Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στον αλαζώνα και στον υπερήφανο; Ο αλαζώνας περιφέρεται διαφημίζοντας τις δήθεν ικανότητές του, καυχέται γι' αυτές, και προσπαθεί μ' αυτό τον τρόπο να κερδίσει δύναμη και προβολή. Έτσι είναι πολύ εύκολο ν' αναγνωρισθεί. Του υπερήφανου όμως η αμαρτία είναι ύπουλη, βρίσκεται μέσα στην

καρδιά του. Μπορεί να φαίνεται στους άλλους ταπεινός, ίσως ακόμη να τον θεωρούν ήσυχο και ακίνδυνο, αλλά μέσα στην καρδιά του φιλοξενεί την κατάκριση για όλους. Τρέφει μέσα στην καρδιά του το δηλητήριο του σατανά. Μέσα στην καρδιά υπάρχει ένα μικρό θυσιαστήριο και μπροστά σ' αυτό γονατίζει, λατρεύοντας το εγώ του.

«**Βλάβοσημιο**». Αυτά τα δίδυμα συμπτώματα που εξετάσαμε, η αλαζονεία και η υπερηφάνεια, έχουν ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα τη βλασφημία. Βλασφημία σημαίνει προσβολή του ανθρώπου και του Θεού. Η υπερηφάνεια είναι πάντοτε προσβολή για το Θεό. Έχει ως αποτέλεσμα την ανυπακοή στο θέλημα του Θεού και την απόρριψή Του. Νομίζει ο υπερήφανος πως δε χρειάζεται το Θεό και στρέφεται εναντίον Του. Είναι έτοιμος να βλάψει τη φήμη των ανθρώπων με τα λόγια ή με τις ενέργειές του. Οι Ιουδαίοι Ραβίνοι θεωρούσαν πολύ μεγάλη την αμαρτία της βλασφημίας. Υποστήριζαν ότι η βλασφημία που προέρχεται από την οργή είναι κακή αλλά συγχωρείται, γιατί είναι αποτέλεσμα μιας έκρηξης της στιγμής. Η ψυχρή όμως βλασφημία, που προέρχεται από καρδιά γεμάτη αλαζονεία και υπερηφάνεια, είναι κάτι το απαίσιο και ασυγχώρητο.

«**Απειθείς στους γονείς τους**». Ο αρχαίος κόσμος τοποθετούσε το καθήκον προς τους γονείς πολύ ψηλά. Οι αρχαίοι Ελληνικοί νόμοι στερούσαν τα πολιτικά δικαιώματα από τον άνθρωπο που θα κακοποιούσε τους γονείς του. Το να κτυπούσε κανένας τον πατέρα του ήταν για το Ρωμαϊκό νόμο ισοδύναμο με το έγκλημα. Στο Μωσαϊκό νόμο η τιμή στον πατέρα και στη μητέρα έρχεται ψηλά στον κατάλογο των δέκα εντολών: «Να τιμάς τον πατέρα σου και τη μητέρα σου, για να ζήσεις πολλά χρόνια στη χώρα που εγώ ο Κύριος, ο Θεός σου, θα σου δώσω» (Εξ.20:12).

Είναι σημείο παρακμής του πολιτισμού όταν τα νιάτα δε σέβονται τους ηλικιωμένους και δεν αναγνωρίζουν το ανεκτίμητο χρέος και το βασικό καθήκον σ' εκείνους που τους γέννησαν. Όταν τα παιδιά είναι ανυπάκουα στους γονείς τους και δεν αισθάνονται καμιά υποχρέωση και καμιά ευγνωμοσύνη, τότε μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι «οι καιροί είναι χαλεποί». Το παθολογικό αυτό σύμπτωμα χαρακτηρίζει τις Δυτικές κοινωνίες, και μπορούσαμε ίσως να καυχηθούμε, μέχρι πριν λίγα χρόνια, πως δεν είχε μολύνει τη χώρα μας. Όμως σήμερα ποιος θα μπορούσε να το ισχυριστεί; Εκατοντάδες παιδιά εγκαταλείπουν τα σπίτια τους κι εξαφανίζονται, γονείς μένουν στο περιθώριο, ηλικιωμένοι πεθαίνουν μόνοι σε κάποιο Ίδρυμα ή σε κάποιο παγερό δωμάτιο. Ασθενείς αφήνονται σκόπιμα στο Νοσοκομείο, για να μπορέσουν τα παιδιά τους να γλεντήσουν ανενόχλητα τις γιορτές. Η απείθεια και η αχαριστία στους γονείς κάνει τους καιρούς πραγματικά δύσκολους.

«**Αχάριστοι**». Είναι οι άνθρωποι που αρνούνται ν' αναγνωρίσουν το χρέος που οφείλουν στο Θεό και στους ανθρώπους. Το παράξενο χαρακτηριστικό της αχαριστίας είναι ότι πληγώνει περισσότερο από όλες τις άλλες αμαρτίες και είναι η πιο τυφλή αμαρτία. Είναι χαρακτηριστικό του έντιμου ανθρώπου να πληρώνει το χρέος του. Και για τον κάθε άνθρωπο υπάρχει ένα χρέος προς το Θεό, ένα χρέος που ποτέ δε θα μπορούσαμε να εξοφλήσουμε: Είναι το μεγάλο χρέος των αμαρτιών μας. Γι' αυτό το χρέος μας άξιζε ο αιώνιος θάνατος μακριά από το Θεό. Όμως ο Κύριος Ιησούς Χριστός το πλήρωσε για λογαριασμό μας, πεθαίνοντας στη θέση μας, στο σταυρό του Γολγοθά. Τον ευχαριστούμε, Τον ευγνωμονούμε και Τον δοξάζουμε γιατί «πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας» (Ρωμ.4:25).

«**Ανόσιοι**». Ανόσιος δεν είναι τόσο εκείνος που παραβιάζει τους γραπτούς νόμους αλλά εκείνος που παραβαίνει τους άγραφους νόμους, που είναι η βάση και το θεμέλιο της ζωής. Ο άνθρωπος που δε σέβεται τους θεϊκούς νόμους, ο ανίερος, ο ασεβής. Ο ανόσιος στρέφεται ενάντια στις βασικές αξίες της ζωής. Είναι ο άνθρωπος που κυβερνάται από τα πάθη του και για να τα ικανοποιήσει ακολουθεί τον πιο επαίσχυντο δρόμο. Ο άνθρωπος που εξάντλησε όλες τις φυσιολογικές απολαύσεις της ζωής και παραμένει ακόρεστος. Αναζητάει τις παθολογικές, τις διαστροφές, που είναι ντροπή και να τις ονομάσει κανείς. Οι πόλεις, οι δρόμοι και τα χωριά έχουν γεμίσει από ανθρώπους αυτού του είδους. Δεν είναι και τούτο ένα σημάδι παρακμής και αποδιοργάνωσης του πολιτισμού μας; Η μοιχεία, η πορνεία και η ομοφυλοφιλία έχουν νομιμοποιηθεί. Οι ύψιστες αξίες της ζωής έχουν ξεχαστεί. Η αχαριστία και η ανοσιότητα κάνουν τους καιρούς κακούς, και τα δυο αυτά χαρακτηριστικά πάνε συχνά μαζί. Αχάριστος και ανόσιος, μολυσμένος από την ακολασία της σάρκας, είναι ο άνθρωπος που ποτέ του δεν ευχαρίστησε το Θεό για τα δώρα Του. Είναι κατάχρηση των δώρων του Θεού όταν δίνουμε το σώμα μας τροφή και καύσιμο στην αμαρτία.

«**Άστοργοι**». Υπάρχει μια συμπάθεια που χρωστούμε σε όλους. Οπουδήποτε υπάρχουν άνθρωποι, θα πρέπει να υπάρχει ανθρωπιά απέναντι στα πλάσματα της ίδιας κατασκευής, πολύ περισσότερο ανάμεσα στους συγγενείς. Οι καιροί θα είναι κακοί όταν τα παιδιά θα είναι απειθή στους γονείς τους, κι όταν οι γονείς θα έχουν χάσει τη φυσική στοργή, που οφείλουν στα παιδιά τους. Πόση φθορά έφερε η αμαρτία στην ανθρώπινη φύση! Της στέρησε ακόμη και τη φυσική στοργή, που ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο, για τη διατήρηση του είδους. Η φυσική στοργή των γονιών στα παιδιά τους, συμβάλλει τα μέγιστα στη διατήρηση του ανθρώπινου είδους πάνω στη γη. Τους

τελευταίους καιρούς οι άνθρωποι θα είναι άστοργοι, χωρίς συμπάθεια στο συνάνθρωπο, σκληροί και αδιάφοροι. Δεν είναι αυτή η εικόνα που βλέπουμε σήμερα;

«**Αδιάλλακτοι**». Εκείνοι που δε δένονται από τη φυσική συμπάθεια, δεν είναι εκπληκτικό, ότι δε δεσμεύονται από καμιά συνθήκη, καμιά συμφωνία. Τρέφουν μίσος άσπονδο απέναντι σ' εκείνους με τους οποίους είχαν συγκρουσθεί στο παρελθόν. Δε δέχονται κανένα συμβιβασμό και δεν τηρούν τις συνθήκες και τις υποχρεώσεις που οι ίδιοι ανέλαβαν. Είναι ο τύπος του σκληρού ανθρώπου που αφήνει τις ρίζες της πικρίας να εισδύσουν βαθιά. Στις μεταξύ μας σχέσεις είναι αναπόφευκτο να παρουσιάζονται διαφορές, όμως θα πρέπει να επιλύονται κατά το δυνατόν ειρηνικά.

«**Συκοφάντες**». Στο κείμενο λέει «διάβολοι». Στη Γένεση διαβάζουμε: «Δημιούργησε, λοιπόν, ο Θεός τον άνθρωπο σύμφωνα με τη δική του εικόνα, 'κατ' εικόνα του Θεού 'τον δημιούργησε» (Γέν.1:27). Και, μέσα στο αγαθό Του σχέδιο, ήθελε να τον ανυψώσει στην ένδοξη εικόνα του Υιού Του. Τι κρίμα όμως! Κατάκτησε στη μορφή και στην εικόνα του διαβόλου. Έγινε ένας μικρός διάβολος. Ο διάβολος είναι «ο πατέρας του ψεύδους» κι όλων των συκοφαντών.

Αν σου κλέψουν τα υπάρχοντά σου, μπορείς να τα ξαναφτιάξεις. Αν όμως σου καταστρέψουν τη φήμη, το καλό σου όνομα, είναι μια βλάβη που ίσως ποτέ δε θα μπορέσεις να επανορθώσεις. Είναι πολύ εύκολο να ξεκινήσει μια συκοφαντία, είναι όμως πολύ δύσκολο να σταματήσει. «Κάλλιο να σου βγει το μάτι παρά τ' όνομα», λέει η λαϊκή σοφία. Πολλοί από μας ίσως ποτέ δε σκεφθήκαμε να βάλουμε το χέρι μας στη τσέπη του άλλου και να κλέψουμε το πορτοφόλι του. Όμως, πόσες φορές βρίσκουμε ευχαρίστηση, να μεταδώσουμε κάποια ιστορία που καταστρέφει το καλό όνομα του άλλου, χωρίς να διαπιστώσουμε αν είναι αληθινή; Η συκοφαντία είναι αρκετά συχνή σε κάθε γειτονιά και, δυστυχώς, όχι σπάνια σε πολλές Εκκλησίες. Πόσο συχνά βλάπτουμε τη φήμη των αδελφών μας και λυπούμε το Άγιο Πνεύμα!

«**Ακρατείς**». Ο άσωτος, ο άνθρωπος που δεν έχει τη δύναμη να κυβερνήσει τον εαυτό του ούτε τις ίδιες του επιθυμίες. Είναι σκλάβος στα πάθη, και στις παράλογες και ανώμαλες ορέξεις του. Και η προειδοποίηση του Λόγου του Θεού επαληθεύεται απόλυτα στις μέρες μας.. Όταν οι άνθρωποι δεν μπορούν να κυβερνήσουν τον εαυτό τους, μοιάζουν με μια ατείχιστη πόλη. Η καταστροφή τους είναι αναπόφευκτη.

«**Ανήμεροι**». Είναι μια λέξη που ταιριάζει περισσότερο σ' ένα άγριο ζώο παρά στον άνθρωπο.. Ο άγριος, ο αδάμαστος, ο ατίθασος. Θηρίο ανήμερο ο άνθρωπος, χωρίς αισθήματα και χωρίς συμπάθεια. Σκληροί στα λόγια, σκληροί και χωρίς έλεος και στις ενέργειές τους. Ακόμη και ο σκύλος λυπάται όταν βλάψει τ' αφεντικό του, όμως ο άνθρωπος, στη συμπεριφορά του απέναντι των άλλων, έχει χάσει κάθε ανθρωπιά και κάθε συμπάθεια.

«**Αφιλόγαθοι**». Εκείνες τις τρομερές μέρες οι άνθρωποι θα φθάσουν στο σημείο να μισούν το αγαθό, να μην αγαπούν τίποτε το καλό. Η συντροφιά των καλών ανθρώπων και η παρουσία των καλών πραγμάτων θα προκαλεί ενόχληση. Όταν κάποιος βρίσκει ευχαρίστηση σε πράγματα που δεν έχουν καμιά αξία, στο τέλος θα καταντήσει να μισεί οτιδήποτε καλό. Είναι επικίνδυνη η κατάσταση του ανθρώπου που όταν βρεθεί σε συντροφιά, σε συζήτηση ή ακόμη και στην παρουσία καλών ανθρώπων, να είναι γι' αυτόν κάτι που θα ευχόταν να το αποφύγει μ' οποιοδήποτε τρόπο. Όταν το καλό και αξιόλογο γενικά περιφρονείται και κατακρίνεται, τότε ξεσπούν διωγμοί ενάντια στους πιστούς του Κυρίου Ιησού Χριστού.

«**Προδότες**». Πρέπει να θυμόμαστε ότι αυτή η Επιστολή γράφτηκε στα πρώτα χρόνια των διωγμών, ακριβώς τότε που το να είναι κάποιος Χριστιανός θεωρούνταν έγκλημα. Εκείνο τον καιρό και άσχετα με τον Χριστιανισμό, στις συνηθισμένες υποθέσεις της πολιτείας, μια κατάρα που μάλιστα τη Ρώμη ήταν η ύπαρξη πολλών πληροφοριοδοτών. Τα πράγματα ήταν τόσο άσχημα ώστε ο Τάκτος μπορούσε να πει: «Εκείνος που δεν έχει εχθρό προδίδεται από το φίλο του».

Εκείνο που θέλει να πει ο Απ. Παύλος είναι ότι θα υπάρξουν πολλοί, που για να ικανοποιήσουν ένα παλιό μίσος ή για να κερδίσουν μια κάποια αμοιβή, θα δίνουν πληροφορίες στην πολιτεία για να βλάψουν τους πιστούς του Χριστού. Ο Κύριος προφήτεψε: «Θα παραδώσει ο αδερφός τον αδερφό στο θάνατο, κι ο πατέρας το παιδί, και θα ξεσηκωθούν τα παιδιά να θανατώσουν τους γονείς. Κι όλοι θα σας μισούν εξαιτίας μου» (Ματθ.10:21).

«**Προπετείς**». Αυτός που συμπεριφέρεται με τρόπο ανάγωγο ή προκλητικό, ο αυθάδης στα λόγια και στις πράξεις, προτρέχοντας άκαιρα και αλόγιστα. Παρασυρμένος από τα πάθη και τις επιθυμίες σε τέτοιο βαθμό ώστε να είναι εντελώς ανίκανος να σκεφθεί σοφά και συνετά. Πολλή ζημιά γίνεται από έλλειψη σωστής σκέψης. Πολλές φορές θ' αποφεύγαμε να βλάψουμε τους εαυτούς μας και να τραυματίσουμε τους άλλους, αν μόνο σταματούσαμε για λίγο να σκεφθούμε.

«**Τετυφωμένοι**». Φουσκωμένοι από εγωισμό, νομίζοντας πως είναι σπουδαίοι. Υπάρχουν ακόμη και θρησκευτικοί ηγέτες που η μόνη σκέψη τους είναι η προσωπική τους προβολή. Πόσο εύκολα και συχνά λησμονούμε την κλήση

και την αποστολή μας, ότι πρέπει να είμαστε πιστοί ακόλουθοι και μαθητές του Ιησού, που διακήρυξε: «Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πρᾶος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση» (Ματθ.11:29).

«**Φιλήδονοι μάλλον παρά φιλόθεοι**». Θ' αγαπούν πιο πολύ τις ηδονές παρά το Θεό. Όταν υπάρχουν περισσότεροι Επικούρειοι παρά αληθινοί Χριστιανοί, τότε οι καιροί είναι πολύ κακοί. Η αγάπη προς το Θεό πρέπει να έχει την πρώτη θέση, πάνω απ' όλα. Όταν προτιμούμε τις σαρκικές απολαύσεις περισσότερο από το Θεό, τότε είμαστε σαρκικοί Χριστιανοί. Τέτοιοι άνθρωποι τοποθετούν τις δικές τους επιθυμίες και τις ορέξεις στο κέντρο της ζωής τους. Λατρεύουν τον εαυτό τους κι όχι το Θεό. Είναι στην πραγματικότητα ειδωλολάτρες.

«**Έχουσιν μόρφωσιν ευσεβείας την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι**». Θα δείχνουν ότι έχουν ευσέβεια, αλλά θα έχουν αρνηθεί τη δύναμή της με τις πράξεις τους. Ονομάζονται Χριστιανοί, βαπτίζονται, έχουν ορθές θεολογικές θέσεις και ορθό τρόπο λατρείας, τηρούν όλους του εξωτερικούς τύπους της θρησκείας, αλλά δεν υπάρχει καμιά αλλαγή στη ζωή τους. Δεν έχει καμιά αξία η εξωτερική ευσέβεια, είναι απατηλή και επικίνδυνη.

Αν δε γνωρίσεις την αναστάσιμη δύναμη του Χριστού, που αναγεννά και καθαρίζει την καρδιά από κάθε μόλυσμα, αν δε νιώσεις τη σωτήρια δύναμη του Κυρίου Ιησού, μην ξεγελάς τον εαυτό σου και τους άλλους. Χρειάζεται η εσωτερική αλλαγή της καρδιάς, που μόνο η ζωντανή σχέση με τον Χριστό μπορεί να σου δώσει. Ο Θεός τιμά την αληθινή ευσέβεια, που πηγάζει από καθαρή και ανυπόκριτη καρδιά. Ο Χριστός στους υποκριτές χρησιμοποίησε την πιο σκληρή γλώσσα: «Αλίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί μοιάζετε με τάφους ασβεστωμένους, που εξωτερικά φαίνονται ωραίοι, εσωτερικά όμως είναι γεμάτοι κόκαλα νεκρών και κάθε λογής ακαθαρσία. Έτσι κι εσείς, εξωτερικά φαίνεστε ευσεβείς στους ανθρώπους, κι εσωτερικά είστε γεμάτοι υποκρισία και ανομία» (Ματθ.23:26,27).

«Κι αυτούς να τους αποφεύγεις». Η συναναστροφή μ' ανθρώπους αυτού του είδους είναι επιζήμια και επικίνδυνη, ακόμη και για το «γνήσιο τέκνο», τον Τιμόθεο. Και σε άλλο σημείο προτρέπει: «Κρατήσου μακριά από τέτοιους ανθρώπους» (Α' Τιμ.6:5). «Απ' αυτούς είναι κι εκείνοι που εισχωρούν μέσα στα σπίτια και προσηλυτίζουν γυναικάρια φορτωμένα ένα σωρό αμαρτίες, που παρασύρονται από κάθε λογής επιθυμίες. Που συνεχώς μαθαίνουν και ποτέ δεν μπορούν να φτάσουν στην τέλεια γνώση της αλήθειας» (Β' Τιμ.3:6,7).

Εδώ ο Απ. Παύλος προειδοποιεί τον Τιμόθεο, να προσέξει ορισμένους πλάνους που, ύπουλα μπαίνουν στους κύκλους της Εκκλησίας, και με το πρόσχημα του πνευματικού ανθρώπου, παρασύρουν τους αστήρικτους στην πίστη. Η επιθυμία για βαθύτερη γνώση της αλήθειας είναι καλή, και θα πρέπει όλοι μας ν' αυξάνουμε διαρκώς στη γνώση του προσώπου και του θελήματος του Θεού. Όμως, στην περίπτωση των ασταθών ανθρώπων, υπάρχει η τάση να δέχονται κάθε καινούρια κίνηση ανεξέλεγκτα. Κάθε καινούρια γνώση γίνεται αποδεκτή αμέσως χωρίς να περάσει από το φίλτρο του Λόγου του Θεού. Με την προσποίηση της προοδευτικότητας πέφτουν θύματα στους πλάνους και ποτέ δε φθάνουν στη σωστή γνώση της αλήθειας, που βρίσκεται στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού.

«Κι όπως ο Ιαννής κι ο Ιαμβρής αντιστάθηκαν στο Μωυσή, έτσι κι αυτοί αντιστέκονται στην αλήθεια. Άνθρωποι με διεφθαρμένο μυαλό, με κίβδηλη πίστη. Γιατί η ανοησία τους θα γίνει σε όλους φανερή, όπως έγινε κι η ανοησία του Ιαννή και Ιαμβρή» (Β' Τιμ.3:8,9). Ο Απ. Παύλος συγκρίνει τους πλάνους αυτούς με τους δυο Αιγύπτιους μάγους, που αντιστάθηκαν στο Μωυσή. Τα ονόματά τους δεν αναφέρονται στην Π. Διαθήκη αλλά βρίσκονται σε μερικούς παλιούς Ιουδαίους συγγραφείς. Ο Μωυσής ήρθε, με θεϊκή αποστολή, για να ελευθερώσει τον Ισραηλιτικό λαό από την αιχμαλωσία της Αιγύπτου. Οι μάγοι αντιστάθηκαν, όπως αντιστέκονται και οι διάφοροι πλάνοι στην αλήθεια του Ευαγγελίου. Η ιστορία της Χριστιανικής Εκκλησίας μας διδάσκει ότι η πλάνη δεν μπορεί να ζήσει πολύ. Μπορεί να ευδοκιμήσει για κάποιο χρονικό διάστημα, αλλά όταν εκτεθεί στο φως της αλήθειας είναι βέβαιο ότι θα σβήσει.

Υπάρχει ένα μόνο κριτήριο για τη διαπίστωση της πλάνης και μας το δίνει ο Ιησούς: «Θα τους καταλάβετε, λοιπόν, από τους καρπούς των» (Ματθ.7:20). Ο καλύτερος τρόπος καταπολέμησης της πλάνης είναι μια ζωή που με την ομορφιά, την καλοσύνη και τη χάρη της θα κάνει την αλήθεια φανερή σε όλους.

Όλα τα σημεία δείχνουν ότι πλησιάζουμε γοργά, αν δεν έχουμε ήδη φθάσει, στους δύσκολους καιρούς. Ένα είναι το γεγονός: Οι δύσκολοι καιροί είναι μια πρόκληση για τα παιδιά του Θεού, είναι ένα σάλπισμα που μας καλεί στη μάχη. Η εποχή μας χρειάζεται πιστούς στρατιώτες, άγιους στρατευμένους στην υπόθεση του Ευαγγελίου. «Γι' αυτό φορέστε την πανοπλία του Θεού, ώστε να μπορέσετε να προβάλετε αντίσταση, όταν έρθει η ώρα της σατανικής επίθεσης. Λάβετε κάθε απαραίτητο μέτρο για να μείνετε ως το τέλος σταθεροί στις θέσεις σας. Σταθείτε, λοιπόν, σε θέση μάχης. Ζωστείτε την αλήθεια σαν ζώνη στη μέση σας. Φορέστε σαν θώρακα τη δικαιοσύνη. Για υποδήματα στα πόδια σας βάλτε την ετοιμότητα να διακηρύξετε το χαρούμενο άγγελμα της

ειρήνης» (Εφ.6:13-15).

«Είν' ο Θεός για μας καταφύγιο και δύναμη. Στάθηκε στις ανάγκες μας βοήθεια σπουδαία. Γι' αυτό και δε φοβόμαστε όταν σαλεύει η γη κι αλλάζουν θέση τα βουνά στου ωκεανού τα βάθη... Μαζί μας είν' ο Κύριος του σύμπαντος, πύργος για μας ο Θεός του Ιακώβ» (Ψαλμ.46:2,3,12).

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Συνέδριο Νέων των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών την 4η Ιανουαρίου 1982, στο Σούνιο.

Σάρδεις: Η νίκη των ολίγων (Απ. 3:1-6)

Η Αποκάλυψη αναμφίβολα είναι το πιο δυσνόητο βιβλίο της Αγίας Γραφής και πάνω στο περιεχόμενό του δόθηκαν οι πιο αυθαίρετες και αντιφατικές ερμηνείες, από τις διάφορες σχολές. Όμως είναι ένα βιβλίο ιερό και θεόπνευστο και οι περιγραφές του είναι σύμφωνες με τα άλλα προφητικά βιβλία, και ιδιαίτερα του Ιεζεκιήλ και του Δανιήλ. Γι' αυτό το βιβλίο ο Λόγος του Θεού μας λέει: «Μακάριος ο αναγνώστης κι όσοι ακούνε τα λόγια τούτης της προφητείας και τηρούν όσα λέει αυτό το βιβλίο. Γιατί πλησιάζει ο καιρός» (Απ.1:3). Με ευλάβεια και διασπασμένο πνεύμα παίρνουμε στα χέρια μας την αρχαία αυτή Επιστολή, που είναι και τόσο σύγχρονη, και θα προσπαθήσουμε να δούμε και ν' ακούσουμε το μήνυμα που στέλνει ο Χριστός σ' εμάς σήμερα.

Σε ποιον απευθύνεται η Επιστολή; «Στον άγγελο της εκκλησίας των Σάρδεων γράψε: Να τι λέει ο Κύριος, που έχει τα επτά πνεύματα του Θεού και τα επτά αστέρια: Ξέρω καλά τα έργα σου: τ' όνομά σου λέει πως είσαι ζωντανός, μα στην πραγματικότητα είσαι νεκρός» (Απ.3:1).

Οι Σάρδεις: Δεν υπάρχει ίσως πουθενά παράδειγμα πιο μελαγχολικό, από την αντίθεση ανάμεσα στην παλιά λαμπρότητα και στην τωρινή καταστροφή. Ας δούμε πρώτα με συντομία την ιστορία της, γιατί η Επιστολή προς την Εκκλησία των Σάρδεων έχει άμεση σχέση με την ιστορία της πόλης. Επτακόσια χρόνια πριν γραφτεί η Επιστολή, οι Σάρδεις ήταν μια από τις μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου. Απ' εκεί ο βασιλιάς της Λυδίας κυβερνούσε ολόκληρη την αυτοκρατορία του. Διακρίνονταν για τη λαμπρότητα, το μεγαλείο, την πολυτέλεια, δείγματα του απεριόριστου πλούτου της. Πιστεύεται ότι εκεί κόπηκαν τα πρώτα νομίσματα. Η αρχαία πόλη των Σάρδεων ήταν κτισμένη σ' ένα ύψωμα περίπου πεντακοσίων μέτρων, στις παρυφές του όρους Γμώλος. Λέγεται ότι οι Σάρδεις στέκονταν σαν ένας γιγάντιος πύργος-φύλακας της κοιλάδας των ποταμών Έρμου και Πακτωλού. Αργότερα το στενό οροπέδιο δε χωρούσε την αυξανόμενη πόλη κι έτσι κτίστηκε δεύτερη πόλη στους πρόποδες του λόφου. Ο πληθυντικός του ονόματος «Σάρδεις» εκφράζει τις δυο αυτές πόλεις μαζί.

Ο πλούτος των Σάρδεων ήταν μυθικός. Από την κάτω πόλη περνούσε ο ποταμός Πακτωλός, γνωστός για τα χρυσοφόρα νερά του. Ο μεγαλύτερος αλλά και ο τελευταίος βασιλιάς των Σάρδεων ήταν ο Κροίσος. Το όνομά του έγινε ταυτόσημο με τον πλούτο. Μ' αυτόν η δύναμη και η λαμπρότητα των Σάρδεων έφτασε το ζενίθ, αλλά και μαζί του οδηγήθηκαν στην καταστροφή. Ο Σόλωνας, ο σοφός Αθηναίος, επισκέφθηκε τις Σάρδεις και φιλοξενήθηκε από τον Κροίσο. Του έδειξαν όλο τον πλούτο, τη λαμπρότητα, την πολυτέλεια και το μεγαλείο. Διέκρινε ο Σόλωνας την τυφλή εμπιστοσύνη του Κροίσου και του λαού του στον πλούτο τους, είδε ακόμη τη μαλθακότητα και τη διαφθορά, και ήταν τότε που είπε το περίφημο ρητό στον Κροίσο: «μηδένα προ του τέλους μακάριζε».

Δυο φορές αλώθηκε η ακρόπολη των Σάρδεων: Την πρώτη φορά το 548 π. Χ., ένας Μήδος στρατιώτης κατάφερε να μπει μέσα στην πόλη, περνώντας από μια σχισμή του βράχου κάτω από το τείχος, τη στιγμή που οι φρουροί κοιμούνταν. Τη δεύτερη φορά, τρεις αιώνες αργότερα, οι στρατιώτες του Αντίοχου του Μεγάλου, πήδηξαν πάνω από το τείχος, τη στιγμή που οι σκοποί ασχολούνταν με άλλα πράγματα. Τόση ήταν η εμπιστοσύνη τους στην ασφάλεια της πόλης τους ώστε νόμιζαν πως δεν χρειάζεται ν' αγρυπνούν. Μια πόλη με τέτοια ιστορία ήξερε πολύ καλά τι ο Αναστημένος Χριστός εννοούσε όταν έλεγε: «Γιατί, αν δεν ξυπνήσεις, θα σου έρθω όπως ο κλέφτης, χωρίς να ξέρεις ποια ώρα θα 'ρθώ να σε κρίνω» (Απ.3:3).

Στη Ρωμαϊκή εποχή οι Σάρδεις ήταν ακόμη πλούσια πόλη. Ήταν κέντρο εμπορίου μαλλιού κι εδώ πιστεύεται ότι ανακαλύφθηκε η τέχνη της βαφής των μαλλιών. Ήταν ξακουστή για τα χαλιά της. Το 17 μ. Χ. ένας μεγάλος σεισμός κατέστρεψε την πόλη και ερήμωσε την περιοχή. Όμως ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Τιβέριος πρόσφερε ένα τεράστιο ποσό χρημάτων κι έτσι οι Σάρδεις ξανακτίστηκαν με τον εύκολο τρόπο.

Λέγεται ότι οι Σάρδεις ήταν η πρώτη πόλη της περιοχής που δέχθηκε το Ευαγγέλιο του Χριστού με το κήρυγμα του Απ. Ιωάννη. Ήταν όμως και η πρώτη πόλη που αποστάτησε από τον Χριστό, και μια από τις πρώτες που κατάντησε σε ερείπια. Έτσι παραμένει και σήμερα, χωρίς Εκκλησία, χωρίς πνευματική ζωή.

Ποιος στέλνει την Επιστολή; «Στον άγγελο της εκκλησίας των Σάρδεων γράψε: Να τι λέει ο Κύριος, που έχει τα επτά πνεύματα του Θεού και τα επτά αστέρια» (Απ.3:1). Ο Κύριος Ιησούς έχει τα επτά πνεύματα του Θεού, το Άγιο Πνεύμα, με τις ποικίλες δυνάμεις και τις δραστηριότητες. Είναι ένα πρόσωπο, όμως έχει την ικανότητα να δρα ταυτόχρονα σε διάφορες περιπτώσεις. Εδώ τα επτά πνεύματα είναι σε αριθμό όσες οι Εκκλησίες καθώς και οι ποιμένες στους οποίους απευθύνονται οι Επιστολές. Για κάθε Εκκλησία και για κάθε ποιμένα υπάρχει αρκετό απόθεμα, ικανή μερίδα Αγίου Πνεύματος. Είναι στη διάθεσή τους, δοσμένο για να χρησιμοποιείται για τη διατήρηση και για την αύξηση εν Χριστώ. Είναι το Άγιο Πνεύμα στη διάθεση του ποιμένα και της Εκκλησίας και δεν αποσύρεται απ' αυτούς παρά μόνο όταν διακοπεί η επικοινωνία τους με τον Χριστό.

Έχει μεγάλη σημασία ο τρόπος με τον οποίο αυτοσυστήνεται εδώ ο Κύριος, μπροστά σε μια, κατά μέγα μέρος, νεκρή Εκκλησία. Το Πνεύμα του Θεού είναι πάντοτε έτοιμο να ζωοποιήσει, αν η συγκεκριμένη Εκκλησία το θελήσει, αν ο συγκεκριμένος πιστός το ζητήσει. Απευθύνεται στην Εκκλησία αλλά και στα μέλη, σε κάθε ξεπεσμένη ψυχή ξεχωριστά. Για τον καθένα μας υπάρχει απεριόριστη δύναμη Αγίου Πνεύματος. Ο Κύριος είναι πρόθυμος να μας ζωοποιήσει, αν μόνο Τον επικαλεστούμε, αν το θελήσουμε ειλικρινά μ' όλη μας την καρδιά. Η συχνά επαναλαμβανόμενη προσευχή του Ψαλμωδού : «Ζωοποίησέ με» (Ψαλ.119), αξίζει να γίνει καθημερινή δέηση για τον καθένα μας, αλλά και για τις Εκκλησίες στις οποίες ανήκουμε. Η δική μας κατάσταση δε διαφέρει πολύ από εκείνη της Εκκλησίας των Σάρδεων. Παρόμοιο μήνυμα στέλνει και σε μας σήμερα ο Αναστημένος Χριστός.

Ο Κύριος Ιησούς έχει στα χέρια Του τους ποιμένες, τα χαρίσματα, τους ανθρώπους που υπηρετούν την Εκκλησία Του. Εκείνος τους τοποθέτησε και στον Κύριο θα λογοδοτήσουν. Πόσο μεγάλη είναι η ευθύνη! Πολλές φορές με ελαφρότητα αναλαμβάνουμε κάποια υπηρεσία ή κάποια διακονία, χωρίς να βεβαιωθούμε ότι μας στέλνει ο Κύριος. Μου προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση η συμβουλή του Ιακώβου: «Αδερφοί μου, μην κάνετε όλοι σας το δάσκαλο, γιατί πρέπει να ξέρετε ότι οι δάσκαλοι θα κριθούμε πιο αυστηρά. Όλοι μας κάνουμε πολλά σφάλματα» (Ιάκ.3:1,2). Ο Κύριος Ιησούς κρατάει στα χέρια Του την Εκκλησία, που είναι απόκτημά Του. Την εξαγόρασε με το αίμα Του. Πολύ συχνά φερόμαστε σαν η Εκκλησία να είναι κτήμα μας. Νομίζουμε πως έχουμε το δικαίωμα να την κυβερνούμε όπως μας αρέσει κι όπως μας βολεύει. Χρησιμοποιούμε την Εκκλησία για να ικανοποιήσουμε δικά μας φιλόδοξα σχέδια. Πόσο συχνά «κατακυριεύουμε» την Εκκλησία του Χριστού! Όμως η Εκκλησία, η κάθε συνάθροιση πιστών του Χριστού, ανήκει αποκλειστικά στον Κύριο Ιησού, κι εμείς δεν είμαστε τίποτε περισσότερο από υπηρέτες των αδελφών. Οι ευλογίες του Κυρίου θα έρθουν άφθονες αν αφήσουμε το Πνεύμα του Θεού να εργασθεί μέσα μας πρώτα κι έπειτα στην Εκκλησία Του. Γιατί χωρίς το Πνεύμα του Θεού είμαστε όχι μόνο άχρηστοι αλλά και επικίνδυνοι.

«Να τι λέει ο Κύριος, που έχει τα επτά πνεύματα του Θεού και τα επτά αστέρια. **Ξέρω καλά τα έργα σου: τ' όνομά σου λέει πως είσαι ζωντανός, μα στην πραγματικότητα είσαι νεκρός**» (Απ.3:1). Υπάρχει κάτι σημαντικό σ' αυτή την Επιστολή: Ενώ στις άλλες Επιστολές αρχίζει ο Κύριος, σχολιάζοντας ό,τι καλό υπήρχε στις Εκκλησίες και μετά προχωράει στον έλεγχο, εδώ, όπως και στην Εκκλησία της Λαοδίκειας, αρχίζει την Επιστολή Του με επίπληξη, και μάλιστα πολλή αυστηρή. Η υποκρισία και η διαφθορά στην καρδιά ήταν οι κύριες αμαρτίες, για τις οποίες κατηγορείται από τον Κύριο, που γνωρίζει πολύ καλά όλα τα έργα της. Αυτή η Εκκλησία είχε κερδίσει μεγάλη εκτίμηση. Είχε όνομα και μάλιστα καλό μιας ανθηρής Εκκλησίας. Η Εκκλησία των Σάρδεων είχε τη φήμη ζωντανής Εκκλησίας, και τη φήμη της αυτή την επικυρώνει η Επιστολή: «το όνομά σου λέει πως είσαι ζωντανός». Η φήμη της ζωντανίας σου έφθασε ως σ' Εμένα.

Κάθε Κυριακή ήταν γεμάτη η Εκκλησία στις Σάρδεις. Δεν υπήρχαν αιρέσεις ούτε Νικολαίτες. Η Ιεζάβελ δεν είχε θέση σ' εκείνη την Εκκλησία. Υπήρχε ενότητα μεταξύ τους και ομοιομορφία στη λατρεία. Μεγάλα ακροατήρια, πλούσια κηρύγματα, άμβωνας υψηλού επιπέδου, ορθά δόγματα, αξιοπρέπεια, οργάνωση, τάξη. Ίσως ακόμη και ωραία χορωδία. Τα μέλη της ένιωθαν ικανοποίηση και υπερηφάνεια γιατί η Εκκλησία τους ήταν ονομαστή. Και η ετυμηγορία του Κυρίου πέφτει σαν κεραυνός: «Ξέρω καλά τα έργα σου: τ' όνομά σου λέει πως είσαι ζωντανός, μα στην πραγματικότητα είσαι νεκρός». Νεκρή η Εκκλησία στις Σάρδεις; Νεκρή η δραστήρια Εκκλησία; Ναι λέει ο Κύριος. Ξέρω τα έργα σου, τα άκουσα, τα είδα, η φήμη και το όνομά σου είναι πολύ γνωστά, όμως είσαι μια νεκρή Εκκλησία.

Η Εκκλησία του Χριστού στις Σάρδεις δεν ήταν στην πραγματικότητα εκείνο που φαινόταν. Είχε τη μορφή της ευσέβειας όμως είχε αρνηθεί τη δύναμή της. Και είναι φαινόμενο τόσο συνηθισμένο στις Εκκλησίες και στα άτομα. Όσο λιγότερη γίνεται η επαφή μας με το Ζωντανό Χριστό, τόσο ομορφότερους κάνουμε τους τύπους. Συνέπεια η απατηλή εντύπωση της ζωής. Πέφτουμε θύματα του καλού ονόματος, ξεγελώντας τους άλλους και μαζί τον ίδιο τον εαυτό μας. Κλείνουμε τα μάτια μας και δεν μπορούμε να δούμε την πραγματική πνευματική μας κατάσταση. Κλείνουμε τ' αυτιά μας και δεν μπορούμε ν' ακούσουμε αυτό που από καιρό ο Κύριος προσπαθεί να μας πει: «τ' όνομά σου λέει πως είσαι ζωντανός, μα στην πραγματικότητα είσαι νεκρός». Πόσο προτιμότερο θα ήταν, να μην είχαμε το όνομα! Δε θα είχαμε την ψευδαίσθηση της ζωής και θα διακρίναμε τα πρώτα σημάδια της παρακμής. Θ' ακούγαμε τα πρώτα χτυπήματα στην πόρτα μας και θα φροντίζαμε να τακτοποιηθούμε με τον Χριστό.

Στη ζωή της Εκκλησίας το καλό όνομα είναι βέβαια η κληρονομιά ενός καλού παρελθόντος. Πολλές φορές συμβαίνει το παρόν να είναι σύμφωνο με το παρελθόν. Τότε το καλό όνομα είναι η σφραγίδα και η εκδήλωση της τωρινής πραγματικότητας. Αλλά πόσο συχνά, δυστυχώς συμβαίνει, η ζωή της Εκκλησίας να έχει αποσυρθεί, όπως

η άμπαλις της θάλασσας, και να έχει αφήσει πάνω στην ξερή αμμουδιά, το γυαλιστερό αλλά θλιβερό απομεινάρι, το καλό όνομα του παρελθόντος. Κρατάει η Εκκλησία το καλό όνομα σφιχτά. Κι όσο πιο πολύ απομακρύνεται από το ωραίο παρελθόν, τόσο πιο σφιχτά κρατιέται από το παλιό καλό όνομα. Το όνομα αυτό έχει την ιδιότητα ν' αποκοιμίζει την Εκκλησία και να της αφαιρεί τη συναίσθηση πως δεν υπάρχει πλέον καμιά σχέση μεταξύ του ωραίου παρελθόντος και της σημερινής θλιβερής κατάστασης.

Τίποτε δεν εξαντλείται πιο εύκολα από ένα κεφάλαιο, όταν αυτό μένει αναξιοποίητο και νεκρό. Δεν υπάρχει κεφάλαιο, οσοδήποτε μεγάλο, που δε θα εξαντληθεί αν συνεχώς ζούμε απ' αυτό και δεν προσθέτουμε τίποτε. Αν αυτό είναι νόμος στον υλικό κόσμο, πολύ περισσότερο ισχύει στον πνευματικό. Κι αυτά τα κεφάλαια εξαντλούνται πολύ γρηγορότερα απ' όσο φανταζόμαστε, αν μένουμε διαρκώς αδρανείς. Καμιά Εκκλησία δεν μπορεί να διατηρηθεί ζωντανή, αν ζει με το κεφάλαιο του παρελθόντος, με την πείρα μιας περασμένης γενιάς. Καλό το όνομα, πολύτιμο το κεφάλαιο, ωραίες οι αναμνήσεις όμως η Εκκλησία δεν μπορεί να ζει με τις αναμνήσεις. Το καράβι της Εκκλησίας δεν είναι λογικό ν' αγκυροβολήσει στο λιμάνι του χθές. Πρέπει ν' ανοιχτεί σε καινούριες θάλασσες, να παλέψει με καινούριες τρικυμίες, ν' αποκτήσει καινούριες εμπειρίες, να μαζέψει πολύτιμους θησαυρούς από μακρινά λιμάνια. Στο κεφάλαιο του ωραίου παρελθόντος να προσθέσει την εξίσου όμορφη ζωντανή πραγματικότητα.

Ένα παράδειγμα, πολύ θλιβερό, αυτής της κατάστασης συναντούμε στην Παλαιά Διαθήκη: Πρόκειται για τον Σαμψών: Ωραίος, θελκτικός, αξιαγάπητος, ο ήρωας του λαού Ισραήλ μέσα σ' εκείνες τις σκοτεινές μέρες της πατρίδας του, τότε που η ελευθερία τους απειλούνταν διαρκώς από μεγάλους και δυνατούς εχθρούς. Ο Σαμψών με τους άθλους και τα μεγάλα του κατορθώματα κόσμησε τη φήμη του ονόματός του. Τ' όνομά του έγινε συνώνυμο με τη λέξη «δυνατός». Όμως κάτι συνέβη κι ο Σαμψών ξέχασε την πηγή της δύναμής του. Το κόψιμο των μαλλιών του ήταν μόνο το εξωτερικό σύμβολο, η εξωτερική εκδήλωση της παράβασης του θείου θελήματος και της διακοπής της επαφής του με την πηγή της δύναμης. Όταν ο Σαμψών, στην κατάσταση της ανυπακοής, ξαναβρέθηκε στον κίνδυνο, σηκώθηκε έτοιμος να πολεμήσει, σίγουρος πως θα νικούσε, όπως στο παρελθόν. Και το βιβλίο των Κριτών προσθέτει: «Αλλά δεν ήξερε ότι ο Κύριος είχε φύγει μακριά του» (Κρ.17:20). Δεν υπάρχει πιο μελαγχολική φράση! Ο παλαιός Σαμψών, ο άνθρωπος της πίστωσης (Εβρ.11:32), δεν είχε αντιληφθεί ότι ο Κύριος είχε απομακρυνθεί. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Αποτυχία, αιχμαλωσία, τύφλωση. Και το οικτρό αυτό ναυάγιο, το θέαμα του τυφλού εκείνου γίγαντα, που δεμένος με χάλκινες αλυσίδες αλέθει σιτάρι στη φυλακή της Γάζας, σ' αυτό οφείλεται: Ο Σαμψών θέλησε να ζήσει με το κεφάλαιο του παρελθόντος. Δεν είχε αντιληφθεί πως εκείνο το κεφάλαιο είχε ήδη εξαντληθεί.

Αυτό έκανε η Εκκλησία των Σάρδεων. Το ίδιο κάνουμε πολλοί από μας σήμερα. Νομίζουμε, όπως ο Σαμψών, ότι οι άθλοι, οι επιτυχίες, οι νίκες είναι ανεξάρτητα από την πηγή της δύναμης. Απομακρυνόμαστε από την πηγή της δύναμης, δεν καλλιεργούμε τη ζωντανή προσωπική σχέση με τον Κύριο και νομίζουμε πως μπορούμε να ζούμε με τις αναμνήσεις του παρελθόντος.

Πόσοι Χριστιανοί, πόσες Εκκλησίες ακολούθησαν το παράδειγμα των Σάρδεων! Σηκώθηκαν ν' αναμετρηθούν με τον εχθρό, που τόσες φορές τον είχαν νικήσει στο παρελθόν, και δεν κατάλαβαν ότι ο Κύριος είχε απομακρυνθεί, πως το κεφάλαιο του παρελθόντος είχε εξαντληθεί. Εκείνο που πρέπει να μας κάνει πολύ προσεκτικούς είναι ότι μια τέτοια αποτυχία μπορεί να συμβεί σ' οποιονδήποτε Χριστιανό και στην πιο πνευματική Εκκλησία. Μπορεί να συμβεί και στην Εκκλησία στην οποία ανήκουμε, αν δεν προσέξουμε εκείνοι που την αποτελούμε. Ο Θεός να μας φυλάξει από ένα τέτοιο κατάντημα.

Ο Κύριος προχωράει και δίνει στην ξεπεσμένη Εκκλησία των Σάρδεων την άριστη συμβουλή: «**Ξύπνα και στήριξε τους άλλους, γιατί κινδυνεύουν να πεθάνουν**» (Απ.3:2). Τους συμβουλεύει να ξυπνήσουν, επειδή η αιτία του ξεπεσμού, η αιτία της πτώσης τους μέσα στην αμαρτία, δεν ήταν άλλη από την έλλειψη εγρήγορσης. Η ιστορία των Σάρδεων, όπως είδαμε, έχει τα δικά της παραδείγματα του τι συμβαίνει όταν οι φρουροί αποκοιμηθούν. Ο Χριστιανός, ο κάθε πιστός του Χριστού, βρίσκεται διαρκώς κάτω από τις επιθέσεις του εχθρού. Ο διάβολος προσπαθεί ακατάπαυστα να κλονίσει την πίστη μας στον Χριστό. Αγωνίζεται για να μας βγάλει από το δρόμο του Κυρίου. Συχνά οι επιθέσεις αυτές είναι ύπουλες και καμουφλαρισμένες, κι όταν δεν αγρυπνούμε χάνουμε έδαφος. «Ξύπνα» είναι η προτροπή του Κυρίου που τη συναντούμε επανειλημμένα μέσα στην Αγία Γραφή: «Να μένετε λοιπόν άγρυπνοι» (Λουκ.21:36), «Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ ξυπνήσουμε ἀπὸ τὸν ὕπνο» (Ρωμ.13:11), «Αγρυπνείτε! Μένετε στερεοί στην πίστη» (Α' Κορ.16:13). Κι ο Απ. Πέτρος τονίζει τη μόνιμη ανάγκη για επαγρύπνηση στη Χριστιανική ζωή: «Να είστε νηφάλιοι και άγρυπνοι. Ο αντίπαλός σας ο διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται, ζητώντας κάποιον να καταβροχθίσει. Αντισταθείτε του, λοιπόν, μένοντας ακλόνητοι στην πίστη» (Α' Πέτρ.5:8,9). «Ξύπνα και στήριξε τους άλλους, γιατί κινδυνεύουν να πεθάνουν».

Σε δοκίμασα και βρήκα πως τα ως τώρα έργα σου δεν μπορούν να σταθούν μπροστά στο Θεό μου» (Απ.3:2), ή καλύτερα όπως είναι στο κείμενο: **«ου γαρ εύρηκά σου τα έργα πεπληρωμένα ενώπιον του Θεού μου»**. Η εικόνα είναι παρμένη από το γέμισμα των αγγείων στις τελετές της Π. Διαθήκης. Δεν είναι γεμάτα, κάτι τους λείπει. Ο Κύριος Ιησούς βλέπει τη ζωή μας, παρακολουθεί τον καθένα μας και περιμένει κάποιο πνευματικό καρπό. Τα φύλλα δεν τον ικανοποιούν. Περιμένει και θέλει να δει τη δική Του την αγάπη να υπάρχει στη ζωή μας και ν' αυξάνει διαρκώς. Αλλιώς τα έργα μας «οι λόγοι μου ακούγονται σαν ήχος χάλκινης καμπάνας ή σαν κυβάλλου αλαλαγμός» (Α' Κορ.13:1). Θέλει να δει τον καρπό του Αγίου Πνεύματος, τις δικές Του αρετές, να μορφώνονται στο χαρακτήρα μας: «η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια» (Γαλ.5:22).

Αν αυτά λείπουν από τη ζωή μας, τα έργα μας είναι κούφια, τους λείπει η ουσία, «δεν είναι τέλεια ενώπιον του Θεού». Τα κηρύγματά μας είναι νεκρά, τους λείπει το Πνεύμα του Θεού. Τα λόγια μας είναι χωρίς δύναμη. Οι προσευχές μας δεν ανεβαίνουν στον Ουρανό, λείπουν από μέσα τους οι άγιες επιθυμίες. Οι ύμνοι μας δεν ακούγονται στις αυλές του Ουρανού. Οι συνεισφορές μας δεν καταγράφονται στα βιβλία του Κυρίου. Έφυγε η ζωή του Χριστού κι έμειναν οι εξωτερικοί τύποι. Πόσο επικίνδυνη κατάσταση! Μένουν οι τύποι που δίνουν την ψευδαίσθηση της ζωής. Δεν υπάρχει η εσωτερική πνευματική ζωή που να ταιριάζει με τις πράξεις και με τις εκδηλώσεις.

Αν υπάρχει κάτι που πρέπει να διασωθεί από την επικείμενη καταστροφή, η παραγγελία του Κυρίου είναι επιτακτική: «Ξύπνα και στήριξε τους άλλους, γιατί κινδυνεύουν να πεθάνουν» (Απ.3:2). Υπήρχαν κάποιοι ανάμεσά τους, μέσα στην ξεπεσμένη Εκκλησία, που κρατούσαν ακόμη την ακεραιότητά τους, όμως βρίσκονταν σε μεγάλο κίνδυνο, ν' ακολουθήσουν το παράδειγμα των πολλών. Είναι πολύ δύσκολο να διατηρήσει κανείς τη ζωή και τη δύναμη της ευσέβειας όταν γύρω του επικρατεί η αποστασία, όταν μέσα στην Εκκλησία που ανήκει υπάρχει γενικευμένη κατάπτωση και διαφθορά. Είναι υποχρέωση του σωστού ποιμένα να στηρίξει τους ταλαντευόμενους, να σταθούν όρθιοι, να μείνουν ζωντανί κι ενωμένοι με τον Παντοδύναμο Κύριο.

«Για θυμήσου πώς δέχτηκες το μήνυμα της σωτηρίας και με πόσο ζήλο το άκουσες! Μείνε πιστός σ' αυτό και μετανόησε» (Απ.3:3). Στο κείμενο είναι πιο εμφανής η τριπλή παραγγελία: **«Μνημόνευε... τήρει... μετανόησον»**. Πολλοί θα προτιμούσαν πρώτα το «μετανόησον». Όμως για ξεπεσμένους πιστούς η καλύτερη και γνησιότερη μορφή μετάνοιας αρχίζει από την πράξη. Αν θέλεις να επανέλθεις στην οδό της ζωής, πρέπει προηγουμένως ν' αποκαταστήσεις ανωμαλίες που δημιούργησες, κενά που άφησες. Να ζήσεις πρώτα το πνεύμα της μετάνοιας και τότε η φωνή σου θα εισακουστεί από το Θεό. Τότε μόνο η μετάνοιά σου είναι ειλικρινής. **«Μνημόνευε»** λοιπόν πώς άκουσες και δέχτηκες το μήνυμα της σωτηρίας. Χρησιμοποιεί ενεστώτα χρόνο, να θυμάσαι τώρα και πάντοτε, κάθε μέρα. Μην αφήσεις τον εαυτό σου να λησμονήσει, όχι μόνο ποια μηνύματα του Θεού έλαβες, όχι μόνο ποιες αποδείξεις της χάρις και του ελέους του Θεού έλαβες, αλλά και πως τα έλαβες και τ' άκουσες. Ποια επίδραση στην καρδιά σου είχαν τότε, ποια αγάπη για τους αδελφούς ένιωσες και ποια καλοσύνη. Με ποιο ενθουσιασμό και με πόσο ζήλο δέχτηκες το Ευαγγέλιο και τη χάρη του Θεού.

Θυμήσου την πρώτη αφιέρωση. Ο Αναστημένος Χριστός μιλώντας στους Χριστιανούς των Σάρδεων, που βρίσκονταν σε πνευματικό λήθαργο, τους παρακινεί να θυμηθούν, να θυμούνται πάντοτε πως έλαβαν το Λόγο του Ευαγγελίου. Η μνήμη γι' αυτό το σκοπό μας δόθηκε. Και τα λόγια του Ψαλμοδού πρέπει να γίνουν και δική μας καθημερινή προσευχή: «Ευλόγησε τον Κύριο, ψυχή μου, και μην ξεχνάς καμιά απ' τις καλοσύνες του» (Ψαλμ.103:2).

Είναι γεγονός ότι ορισμένα πράγματα ή καταστάσεις μπορούν να οξύνουν την ασθενική μας μνήμη: Η θλίψη για κάποιο αγαπημένο μας πρόσωπο, που έφυγε απ' αυτό τον κόσμο, γίνεται εντονότερη όταν ξαναβρεθούμε στο νεκροταφείο. Αν μετά από χρόνια βρεθούμε σ' ένα τόπο όπου δοκιμάσαμε ξεχωριστές εμπειρίες, η μνήμη μάς φέρνει πίσω σ' εκείνη την εποχή κι αισθανόμαστε να ξαναζούμε τα γεγονότα. Ξανά και ξανά πρέπει να στρεφόμεστε και να στεκόμαστε μπροστά στο σταυρό του Χριστού. Έτσι μόνο θα διατηρούμε ζωντανή τη μνήμη του τι έκανε ο Θεός για μας.

«Τήρει», φύλαγε, μείνε πιστός σ' αυτά. Πάλι ενεστώτας χρόνος. Συνεχώς, ποτέ μη σταματάς, κράτα τις παραγγελίες του Ευαγγελίου σταθερά κάθε στιγμή της ζωής σου. Βάδιζε διαρκώς στο δρόμο του Κυρίου. Στηρίζου σταθερά στις θαυμαστές υποσχέσεις Του. Εδώ βρίσκεται μια προειδοποίηση για όλους μας: Ο Χριστός δε θέλει εποχιακούς Χριστιανούς. Κράτα εκείνο που έχεις λάβει για να μη τα χάσεις όλα.

«Μετανόησον». Σ' αυτή την περίπτωση χρησιμοποιεί αόριστο χρόνο. Στη Χριστιανική ζωή πρέπει να υπάρξει η αποφασιστική στιγμή, που θα πάρεις την οριστική απόφαση ν' αφήσεις τον παλιό δρόμο και ν' ακολουθήσεις την καινούρια πορεία μαζί με το ζωντανό Χριστό. Όταν αποφασίσεις να πετάξεις από πάνω σου τα παλιά και να

ντυθείς τα καινούρια. Όταν κάνεις την ολοκληρωτική στροφή και βάλεις μοναδικό σου σκοπό τη δόξα του Θεού. Η Χριστιανική ζωή είναι απόφαση σταθερή. Αυτό είναι το θέλημα του Κυρίου για τον καθένα μας. Αν κάπου σκόνταψες, αν αστόχησες, αν ξέφυγες από το σωστό δρόμο, η μόνη λύση είναι πάλι η ειλικρινής μετάνοια κι ένα νέο ξεκίνημα. Αυτό χρειαζόταν και η Εκκλησία των Σάρδεων.

«Για θυμήσου πώς δέχτηκες το μήνυμα της σωτηρίας και με πόσο ζήλο το άκουσες! Μείνε πιστός σ' αυτό και μετανόησε. **Γιατί αν δεν ξυπνήσεις, θα σου έρθω ξαφνικά όπως ο κλέφτης, χωρίς να ξέρεις ποια ώρα θα 'ρθώ να σε κρίνω**» (Απ.3:3). Μετά τη συμβουλή και τις παραγγελίες, μετά τη μοναδική ευκαιρία που δίνεται στην Εκκλησία των Σάρδεων, έρχεται η αυστηρή προειδοποίηση. Όταν εξαντλείται η υπομονή, η μακροθυμία και η χάρη του Χριστού, ακολουθεί αναπόφευκτα η κρίση. Και η κρίση θα είναι τρομερή σ' εκείνους που κλώττησαν τη χάρη Του. Η παρουσία του Αναστημένου Κυρίου για κρίση θα είναι ξαφνική και αναπάντεχη, σ' εκείνους που βρίσκονται στο λήθαργο της αμαρτίας. Θα έρθει σαν κεραυνός, σ' εκείνους που βρίσκονται μέσα στην ψευδαίσθηση της ασφάλειας. Τότε θα είναι πολύ αργά, δε θα υπάρχει χρόνος για προετοιμασία. Απροσδόκητη επίσκεψη, όπως ο κλέφτης τη νύχτα. Επίσκεψη απώλειας, για ν' αφαιρέσει ό,τι απόμεινε από τα ελέη του Κυρίου στη φτώχη, στη νεκρή Εκκλησία. Όταν οι φρουροί κοιμούνταν, έγινε η άλωση και η καταστροφή της πόλης τους. Αν οι φύλακες της Εκκλησίας εξακολουθήσουν να βρίσκονται σε νάρκη, θα έρθει ο αιφνίδιος όλεθρος.

«Αλλά έχεις ολίγα ονόματα α ουκ εμόλυναν τα ιμάτια αυτών, και περιπατήσουσιν μετ' εμού εν λευκοίς, ότι άξιοι εισιν». Μέσα στο σκοτάδι λάμπει μια ακτίνα φωτός. Ακόμη και στις Σάρδεις υπάρχουν λίγοι πιστοί, που δεν μόλυναν τα ενδύματά τους. Ο Ευλογημένος Κύριος δεν αφήνει ούτε τη νεκρή αυτή Εκκλησία, χωρίς να της δώσει κάποια παρηγοριά, λίγη ενθάρρυνση. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να το θυμόμαστε πάντοτε. Εμείς με μια μονοκονδυλιά θα διαγράψαμε το όνομα των Σάρδεων από τον κατάλογο των Εκκλησιών. Το ίδιο δεν έκανε ο Ηλίας ο Θεσβίτης; Μέσα στη γενική αποστασία δεν έβλεπε κανένα σημείο ζωής, κανέναν που ν' αγαπούσε ειλικρινά το Θεό, εκτός από τον εαυτό του. Όμως η απάντηση του Κυρίου έρχεται καταπληκτική και αποστομωτική: «Έχω κρατήσει για τον εαυτό μου ένα υπόλοιπο από εφτά χιλιάδες άντρες, που δεν προσκύνησαν το είδωλο του Βάαλ» (Ρωμ.11:4).

Πόσο διαφορετική η κρίση του Κυρίου! Το χέρι του Κυρίου σπάνια διαγράφει μονοκονδυλιές. Και στους υπηρέτες Του, που είναι πρόθυμοι να τρέξουν για να ξεριζώσουν τα ζιζάνια από το χωράφι της Εκκλησίας, τους λέει: «όχι, γιατί μπορεί, μαζεύοντας τα ζιζάνια, να ξεριζώσετε μαζί μ' αυτά και το σιτάρι» (Ματθ.13:29). Και στους δυο μαθητές που, με τον υπερβολικό τους ζήλο, βιάζονταν να κατεβάσουν φωτιά από τον Ουρανό: «Εκείνος στράφηκε προς αυτούς και τους επέπληξε λέγοντας: "Ξεχάσατε ποιο πνεύμα κατευθύνει τη ζωή σας» (Λουκ.9:55). Ο Αναστημένος Χριστός προβάλλει το πιστό υπόλοιπο στις Σάρδεις, τους λίγους που δεν υποχώρησαν στη γενική διαφθορά, εκείνους που έμειναν καθαροί από τα μολύσματα που κυριαρχούσαν στο περιβάλλον τους. Ο Θεός θυμάται πάντοτε το μικρό ποίμνιο που έμεινε μαζί Του και είναι πολύτιμο στα μάτια Του. Σ' αυτούς τους λίγους δίνει την πρώτη θαυμάσια υπόσχεση: **«Αυτοί θα βαδίσουν μαζί μου ντυμένοι στα λευκά, γιατί το αξίζουν»** (Απ.3:4).

Στην Περσική αυλή στους έμπιστους, στους ευνοούμενους δινόταν το προνόμιο να περπατήσουν στους βασιλικούς κήπους μαζί με το βασιλιά. Αυτοί ονομάζονταν συνοδοιπόροι του κήπου. Εκείνη, τη μεγάλη μέρα, οι λίγοι ντυμένοι με το λευκό ένδυμα της δικαιοσύνης και της υιοθεσίας, θα βαδίζουν μαζί με τον Ένδοξο Χριστό στους Ουράνιους παραδείσους, ένδοξοι κι εκείνοι μαζί Του, θ' αντανακλούν τη δόξα Του. Τι όμορφο περπάτημα μαζί με τον Χριστό, εκπλήρωση του σκοπού για τον οποίο ο Δημιουργός έπλασε τον Αδάμ και την Εύα στον παράδεισο της Εδέμ! Οι πρωτόπλαστοι αστόχησαν, όμως το σχέδιο του Θεού δεν ακυρώθηκε.

«Το νικητή έτσι θα τον ντύσει ο Θεός, με τα λευκά ρούχα της νίκης. Δε θα διαγράψω το όνομά του από το βιβλίο της ζωής και θα τον αναγνωρίσω ως δικό μου μπροστά στο Θεό και στους αγγέλους του» (Απ.3:5).

Εκείνοι που περπατούν εδώ κάτω μαζί με τον Χριστό, με τα καθαρά ενδύματα του καθημερινού πρακτικού αγιασμού και κρατούν τον εαυτό τους «αμόλυντο από τον κόσμο», θα βαδίσουν με λευκά μαζί με τον Χριστό και στον Ουρανό. Το λευκό ένδυμα δίνεται ως ανταμοιβή στους νικητές. Μέσα στο Λόγο του Θεού το λευκό αντιπροσωπεύει την καθαρότητα. Οι νικητές ντυμένοι στα λευκά θα δουν το πρόσωπο του Θεού: «Μακάριοι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το πρόσωπο του Θεού... Τότε οι ευσεβείς θα λάμψουν σαν τον ήλιο στη βασιλεία του Πατέρα τους» (Ματθ.5:8,13:43).

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μόνο το αίμα του Χριστού μπορεί να λευκάνει τη στολή μας. Όμως, ο Λόγος του Θεού μας παρακινεί, όπως εκείνους τους πιστούς στις Σάρδεις, να μη μολύνουμε τα ιμάτιά μας. Με μια συνεχή άσκηση της θέλησής μας, πρέπει να φέρνουμε μπροστά στο Θεό κάθε λεπτομέρεια της ζωής μας. Ας προσέξουμε τη δήλωση του Ιωάννη: «Αν όμως ζούμε μέσα στο φως, όπως ο Θεός είναι στο φως, τότε έχουμε κοινωνία και μεταξύ

μας, και το αίμα που πρόσφερε με το θάνατό του ο Υιός του ο Ιησούς μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία» (Α' Ιωάν.1:7). Οι νίκες μας εδώ κάτω συμπλέκονται για να υφάνουν τη στολή που θα μας δοθεί εκεί πάνω.

Στους λίγους που έμειναν πιστοί μέχρι τέλους, στους νικητές, απευθύνει ο Αναστημένος Χριστός και τη δεύτερη θαυμασία υπόσχεση: «Δε θα διαγράψω το όνομά του από το βιβλίο της ζωής». Μεγάλη υπόσχεση και ταυτόχρονα τρομερή διακήρυξη. Στις αρχαίες πόλεις υπήρχαν βιβλία για τους πολίτες κι όποιος διέπραττε έγκλημα ή πέθαινε, τ' όνομά του σβηνόταν από το βιβλίο των ζωντανών.

Μέσα στην Αγία Γραφή συναντούμε συχνά το βιβλίο της ζωής: Ο Μωυσής είναι πρόθυμος να διαγραφεί τ' όνομά του από το βιβλίο του Θεού αν με τη θυσία του αυτή μπορούσε να σώσει το λαό από τις συνέπειες της αμαρτίας τους (Εξ.32:32). Η ελπίδα του Ψαλμοδού είναι ότι οι άνομοι θα εξαλειφθούν από το βιβλίο των ζωντανών(Ψαλμ.69:29). Σύμφωνα με την περιγραφή του Δανιήλ, στον καιρό της κρίσης, θα διασωθούν μόνον όσοι βρεθούν γραμμένοι στο βιβλίο του Θεού (Δαν.12:1). Ο Κύριός μας μιλώντας στους μαθητές Του είπε: «Μη χαίρεστε όμως γιατί σας υπακούνε τα δαιμονικά πνεύματα. Μάλλον να χαίρεστε που τα ονόματά σας έχουν γραφτεί στον ουρανό» (Λουκ.10:20). Τα ονόματα των συνεργατών του Απ. Παύλου «είναι γραμμένα στο βιβλίο της ζωής» (Φιλ.4:3). Και στην άνω Ιερουσαλήμ θα μπούνε «μονάχα όσοι είναι γραμμένοι στο βιβλίο της ζωής του Αρνίου» (Απ.21:27). Είναι θαυμασία η υπόσχεση του Αναστημένου Χριστού στο νικητή γιατί δίνει τη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής μαζί Του στον Ουρανό.

Και τώρα ένα ερώτημα προβάλλει μπροστά μας: Είναι δυνατό να διαγραφεί κάποιο όνομα από το βιβλίο της ζωής; Η υπόσχεση της μη διαγραφής δίνεται στον νικώντα. Στην Εκκλησία των Σάρδεων υπήρχαν άνθρωποι που είχαν γνωρίσει τον Χριστό κάποτε, είχαν απολαύσει τη σχέση τους μαζί Του, είχε γραφτεί το όνομά τους στο βιβλίο της ζωής, αλλά πέρασε καιρός και παραδόθηκαν στην αμαρτία. Έπαψαν να ζουν για τον Χριστό και η ετυμηγορία του Κυρίου είναι σαφής: «Τ' όνομά σου λέει πως είσαι ζωντανός, μα στην πραγματικότητα είσαι νεκρός» (Απ.3:1). Με την αποστασία και την αμαρτία, με την άρνηση του Χριστού ήταν φυσικό να σβηστεί το όνομά τους από το βιβλίο της ζωής. «Πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στα λόγια: ‘Μαζί με τον Χριστό αν πεθάναμε, μαζί του και θα ζήσουμε. Αν υπομένουμε, μαζί του και θα βασιλέψουμε. Αν τον αρνηθούμε, κι εκείνος θα μας αρνηθεί. Αν απιστούμε, πιστός εκείνος μένει. Να αρνηθεί τον εαυτό του δεν μπορεί’» (Β' Τιμ.2:11-13).

Η Χριστιανική ζωή δεν είναι κάτι που μπορούμε να το πάρουμε επιπόλαιο. Χρειάζεται να υπολογίσουμε το κόστος. Ο πύργος που αρχίσαμε να κτίζουμε πρέπει να ολοκληρωθεί. Ο Αγώνας πρέπει να συνεχιστεί σταθερά και ανυποχώρητα. Ο Κύριος πολεμάει για μας, αρκεί να μένουμε ενωμένοι μαζί Του και ν' αποβλέπουμε στον Αρχηγό και τελειωτή της πίστης μας (Εβρ.12:2). Τότε σίγουρα θα βγούμε νικητές και θριαμβευτές και ντυμένοι στα λευκά θα περπατούμε μαζί με τον ένδοξο Κύριό μας στους Ουράνιους παραδείσους. Τότε θ' ακολουθήσει και η τρίτη υπόσχεση του Κυρίου στον νικώντα: «και θα τον αναγνωρίσω ως δικό μου μπροστά στο Θεό και στους αγγέλους του» (Απ.3:5). Θα το κάνει επειδή είναι ο Λυτρωτής μας, ο Κύριός μας και ο Θεός μας, και σύμφωνα με την υπόσχεσή Του, θα μας παρουσιάσει μπροστά στο Θεό «άγιους και απεγάδιαστους και χωρίς καμιά κατηγορία εναντίον μας» (Κολ.1:22).

Εξάλλου δεν ήταν αυτή η αρχική υπόσχεσή Του; «Όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι ανήκει σ' εμένα, θα τον αναγνωρίσω κι εγώ για δικό μου μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου. Όποιος όμως με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθώ κι εγώ μπροστά στον ουράνιο Πατέρα μου» (Ματθ.10:32,33).

«Όποιος έχει αυτιά ας ακούσει τι λέει το Πνεύμα στις Εκκλησίες» (Απ.3:6). Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 21ο Συνέδριο Νέων των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, στο Σούνιο, την 17η Αυγούστου 1984.

Τα προβλήματα του έργου Θεού στην Ελληνική επαρχία

Στο βιβλίο της Εσθήρ διαβάζουμε για ένα επειγόν μήνυμα που έπρεπε να μεταδοθεί σ' όλους τους λαούς της μεγάλης αυτοκρατορίας του Αρταξέρξη. Στη διαταγή του Αυτοκράτορα το μήνυμα εστάλη στις 127 επαρχίες «σε κάθε λαό στη δική του γλώσσα» (Εσθ.8:9). Εκείνο το μήνυμα μεταδόθηκε με το ταχύτερο μέσο της εποχής: «στάλθηκαν με έφιππους ταχυδρόμους» (Εσθ.8:10) και μέσα σε εννιά μήνες έφτασε σε κάθε γωνιά της αυτοκρατορίας. Σε κάθε επαρχία και σε κάθε πόλη που ανακοινωνόταν η βασιλική διαταγή με δημόσια ανάρτηση, επικρατούσε χαρά και ευφροσύνη ανάμεσα στους Ιουδαίους» (Εσθ.8:17).

Πόσο ευλογημένο θα ήταν αν κι εμείς, ως Εκκλησία του Χριστού, με το ίδιο πνεύμα υπακοής βγαίναμε στον κόσμο και μεταδίδαμε το λυτρωτικό μήνυμα του Ευαγγελίου! Είναι το μήνυμα επειγόν και η ανάγκη επιτακτική. Το μήνυμα του Ευαγγελίου πρέπει να φθάσει σε κάθε γωνιά, σε κάθε πόλη, σε κάθε χωριό. Όπου φθάνει το Ευαγγέλιο δίνει «χαρά και αγαλλίαση, ευωχία και ημέρα αγαθή».

Είναι δύσκολο, ίσως και ακατόρθωτο, να ξεχωρίσουμε τα προβλήματα του έργου του Θεού στην πόλη από εκείνα της επαρχίας. Γι' αυτό το λόγο ζητώ την επιείκειά σας κάθε φορά που θα διακρίνετε κάποια διείσδυση στα προβλήματα των πόλεων.

α. Η έλλειψη εργατών. Το πιο σημαντικό, το πιο καυτό πρόβλημα σ' αυτή την κατηγορία είναι η έλλειψη εργατών στην επαρχία. Είναι η γενική τάση αστυφιλίας που παρασύρει και τους εργάτες του Ευαγγελίου; Είναι η μη ανταπόκριση στην πρόσκληση του Χριστού; Είναι η λανθασμένη άποψη των πολλών που θεωρούν πως το έργο του Θεού είναι μονάχα για τους λίγους; Υπάρχει διάχυτη η αντίληψη μέσα στις Εκκλησίες μας σήμερα, ότι το έργο Του ο Θεός το έχει αναθέσει σε λίγους ανθρώπους της συνάθροισης κι ότι οι πολλοί δεν έχουν καμιά υποχρέωση. Ορισμένοι μάλιστα αισθάνονται απογοήτευση, επειδή νομίζουν πως ο Θεός δεν τους έβαλε μέσα στο σχέδιό Του. Αλλά οι περισσότεροι ικανοποιούνται πιστεύοντας ότι κανένας δεν περιμένει απ' αυτούς ν' αναμειχθούν. Με λίγα λόγια διακρίνουν δυο κατηγορίες πιστών μέσα στην Εκκλησία: Τους λίγους πνευματικούς Χριστιανούς με ειδικό σχέδιο του Θεού γι' αυτούς, και τους πολλούς μέτριους πνευματικά, λιγότερο δραστήριους και όχι ιδιαίτερα πληροφορημένους στην αλήθεια της Βίβλου.

Είναι πλανερή αυτή η άποψη. Ο Θεός δεν παραβλέπει κανένα, και κανένας δεν μπορεί ν' απαλλάξει τον εαυτό του από την προσωπική ευθύνη. Ο Θεός δεν ικανοποιείται με λίγους ώριμους πνευματικά και δραστήριους, και με μια πλειονότητα ανώριμη και αδρανή. Επειδή όμως το πρόβλημα είναι πνευματικό, μόνο με πνευματικά μέτρα μπορεί να λυθεί. Μ' άλλα λόγια, είναι άσοφο και εν πολλοίς άκαρπο να προσπαθούμε, ασκώντας ψυχολογική πίεση, να παρακινήσουμε πιο πολλούς να συμμετάσχουν στο έργο. Πιέζοντας πνευματικά απροετοίμαστους ανθρώπους να εμπλακούν στην υπηρεσία του Ευαγγελίου, δεν είναι δυνατό να τους τοποθετήσουμε εκεί που πρέπει μέσα στο σχέδιο του Θεού. Μόνο οι βιβλικές αλήθειες, μετατρεπόμενες σε πνευματική δράση με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, μπορούν να οδηγήσουν τους Χριστιανούς από την αδράνεια στην αποδοτική υπηρεσία.

Οι Χριστιανοί είμαστε ο λαός του Θεού μέσα στον κόσμο, και η εξάπλωση του μηνύματος του Ευαγγελίου είναι το σχέδιο του Θεού για τον κόσμο. Συνδυάζοντας τις δυο αυτές αλήθειες γίνεται αυτονόητο ότι το θέλημα του Θεού είναι ολόκληρη η Εκκλησία να υπηρετεί το Ευαγγέλιο σ' όλο τον κόσμο. Κάθε μέλος στην ειδική αποστολή του Θεού. Ανάλογο πρόβλημα αντιμετώπιζε ο Κύριος: «Όταν είδε ο Ιησούς τον κόσμο, τους σπλαχνίστηκε, γιατί ήταν ταλαιπωρημένοι και εγκαταλειμμένοι σαν πρόβατα που δεν έχουν ποιμένα. Τότε λέει στους μαθητές του: 'Ο θερισμός είναι πολύς, οι εργάτες όμως λίγοι. Γι' αυτό παρακαλέστε τον κύριο του χωραφιού να στείλει εργάτες για το θερισμό του'» (Ματθ.9:36-38). Στα γόνατα βρίσκεται η λύση. Η θερμή προσευχή στον Κύριο του θερισμού θα κινήσει καρδιές, καρδιές αφιερωμένες, γεμάτες από το Άγιο Πνεύμα. Με το Λόγο του Θεού στην καρδιά θα μεταδώσουν τα χαρμόσυνο μήνυμα.

β. Η έλλειψη πνεύματος συνεργασίας. Είναι φυσικό κι ανθρώπινο να προσπαθεί κάποιος ν' αναπτύξει μια προσωπική, κάποια ατομική δραστηριότητα, να εργασθεί ως άτομο και να πετύχει τους στόχους που έχει τάξει και είναι ενδεχομένως σωστό και κατανοητό στη φυσική σφαίρα. Όταν όμως μιλούμε για το έργο του Θεού, εκεί δεν μπορούν να ισχύσουν οι φυσικές συνήθειες. Το έργο του Θεού, όπως είπαμε, ανατέθηκε από τον ίδιο τον Κύριο στην Εκκλησία Του, και στην Εκκλησία του Χριστού δε νοούνται προσωπικές επιδιώξεις. «Ο Θεός όμως τοποθέτησε στο σώμα το καθένα από τα μέλη όπως αυτός θέλησε... Εσείς όλοι μαζί αποτελείτε το σώμα του Χριστού, και είστε μέλη του, ο καθένας σας χωριστά» (Α' Κορ.12:18,27).

Ποια είναι η δική μας θέση μέσα στο σώμα του Χριστού; Είμαστε σαν το Γάϊο τον αγαπητό; Ζούμε σύμφωνα με την αλήθεια; Ενεργούμε με πιστότητα σ' ό,τι κάνουμε για τους αδελφούς; Αναγνωρίζουμε το καθήκον μας να βοηθήσουμε τέτοια πρόσωπα, για να γινόμαστε συνεργάτες στη διάδοση της αλήθειας, ή σαν το Διοτρεφή αγαπούμε

τα πρωτεία, δημιουργώντας προβλήματα στο έργο του Θεού; (Γ' Ιωάν.).

γ. Η έλλειψη κοινωνίας με τον Κύριο. Όταν ο Ιησούς έστειλε τους εβδομήντα μαθητές Του να κηρύξουν τη βασιλεία του Θεού και επέστρεψαν γεμάτοι χαρά, τους είπε: «Εγώ έχω δει το σατανά να πέφτει από τον ουρανό σαν αστραπή» (Λουκ.10). Δεν τους έστειλε μόνους. Ο Κύριος εργαζόταν μαζί τους. Κι όταν, πριν από την Ανάληψή Του, απέστειλε τους μαθητές Του, το έκανε δίνοντάς τους μια παραγγελία: «θα γίνετε μάρτυρες δικοί μου» (Πρ.1:8). Ας προσέξουμε τις δυο φράσεις: «Μην απομακρυνθείτε από τα Ιεροσόλυμα, αλλά να περιμένετε από τον Πατέρα την εκπλήρωση της υποσχέσεως για την οποία σας μίλησα» (Πρ.1:4).

Οι μαθητές ήταν πρόθυμοι να τρέξουν, γιατί λοιπόν να καθυστερούν; Η απάντηση είναι προφανής: Δεν είχαν λάβει το υπέρτατο, το εντελώς απαραίτητο δώρο του Αγίου Πνεύματος. Τι συνέβη όταν ήρθε το Άγιο Πνεύμα; «Όλοι τότε πλημμύρισαν από Άγιο Πνεύμα και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες, ανάλογα με την ικανότητα που τους έδινε το Πνεύμα» (Πρ.22:4). Εδώ βρίσκεται η ενδοξη κοινωνία, που μόνη μπορούσε να τους κρατήσει στο δύσκολο έργο, «Η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος».

Ο Απ. Παύλος, μιλώντας για τον εαυτό του και για τους συνεργάτες του, δηλώνει: «Εμείς ενεργούμε ως πρεσβευτές του Χριστού... Συνεργάτες του Θεού» (Β' Κορ.5:20,6:1). Εδώ βρίσκεται το μυστικό της επιτυχημένης μαρτυρίας: Πρέπει ν' αποσταλούμε από τον Κύριο και ν' αρχίσουμε έχοντας την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος.

δ. Η έλλειψη συμπαράστασης από τα μέλη των Εκκλησιών. Ο Απ. Παύλος δίνει ιδιαίτερη σημασία. Επαινεί τους Χριστιανούς των Φιλίππων και τονίζει: «όλοι σας μετέχετε στη χάρη που μου δόθηκε» (Φιλ.1:7). Πόσο θαυμαστό και ενθαρρυντικό για τον εργάτη του Ευαγγελίου! Αυτή ήταν η θαυμαστή σχέση κοινωνίας και συμπαράστασης ανάμεσα στον δούλο του Θεού τον Παύλο και στους πιστούς των Φιλίππων. Η κοινωνία τους κάλυπτε ένα χρονικό διάστημα δέκα περίπου ετών, από τότε που ιδρύθηκε η Εκκλησία των Φιλίππων μέχρι το χρόνο που γράφτηκε η Επιστολή. Η συμμετοχή τους στην εξάπλωση του Ευαγγελίου πρέπει να ήταν βασισμένη στην προσευχή. Πόση στήριξη ένιωθε ο Απ. Παύλος από την αγάπη και τις προσευχές των αδελφών! Πόσο σημαντική είναι η ανάγκη των εργατών μας για αγάπη και προσευχή!

Οι Χριστιανοί των Φιλίππων δε συμμετείχαν μονάχα πνευματικά, αλλά και στις υλικές ανάγκες του Απ. Παύλου. Η Επιστολή προς Φιλιππησίους είναι ένα ευχαριστήριο γράμμα: «Μεγάλη χαρά αισθάνθηκα, χαρά που δωρίζει ο Κύριος, γιατί το ενδιαφέρον σας για μένα άνθισε τώρα ακόμη μια φορά... Ακόμα κι όταν ήμουν στη Θεσσαλονίκη, επανειλημμένα μου στείλατε βοηθήματα για τις ανάγκες μου» (Φιλ.4:10, 16).

ε. Η μικρή συνάθροιση, είναι ένα δύσκολο πρόβλημα του εργάτη της Επαρχίας. Είναι ένας επικίνδυνος πειρασμός, φέρνει αποθάρρυνση, άλλοτε αδιαφορία ή και αμέλεια, πολλές φορές έλλειψη μελέτης, σωστής προετοιμασίας και προγραμματισμού. Τότε χρειάζεται περισσότερο την ενίσχυση του Αγίου Πνεύματος και τη στήριξή μας με τις προσευχές. Το ευλογημένο παράδειγμα του Κυρίου μας, με τους δυο μαθητές στο δρόμο προς Εμμαούς, είναι ένα πολύτιμο μάθημα για όλους τους εργατές του Ευαγγελίου.

στ. Ο περιορισμός της θρησκευτικής ελευθερίας. Θα μου επιτρέψετε να χαρακτηρίσω επουσιώδες και δευτερευούσης σημασίας αυτό το πρόβλημα. Γι' αυτό το λόγο το άφησα τελευταίο. Ίσως είναι η προσωπική μου άποψη. Μιλούμε για έλλειψη ελευθερίας, για άνιση μεταχείριση των ετεροδόξων. Ποιες ελευθερίες είχαν οι αδελφοί μας των πρώτων Χριστιανικών χρόνων; Γιατί δεν εμποδίστηκε η εξάπλωση του Ευαγγελίου; «Ο λόγος του Θεού δεν δένεται» (Β' Τιμ.2:9). Διώκονται οι αδελφοί μας, οδηγούνται στα δικαστήρια οι εργατές του Ευαγγελίου, αλλά κάθε θυσία δίνει στην Εκκλησία καινούρια ζωή. Οπωσδήποτε είναι ακατανόητα τέτοια φαινόμενα σε μια δημοκρατική χώρα. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ταλαιπωρούνται οι Εκκλησίες, δεν είναι όμως αυτό η αιτία της ακαρπίας. Δε βρίσκεται εκεί η πηγή του κακού. Δε θα λέγαμε πως χρειαζόμαστε περισσότερους διωγμούς, οπωσδήποτε όμως χρειαζόμαστε τον σεισμό του Αγίου Πνεύματος, να ταραξεί τα λιμνασμένα νερά. Εκεί, στα κύματα της κολυμβήθρας Βηθεσδά υπάρχει θεραπεία.

ζ. Η στενότητα του κύκλου. Το στενό περιβάλλον είναι ενδεχομένως το κυριότερο πρόβλημα της Επαρχίας. Δύσκολο να μείνει κάποιος κρυφός μαθητής. Οι γνωστοί, οι φίλοι, οι συγγενείς μ' ανοιχτά τα μάτια παρακολουθούν κάθε κίνηση. Για να πας στην Εκκλησία πρέπει να το πάρεις απόφαση, ν' αντιμετωπίσεις τις ειρωνείες και τον περίελο των άλλων. Δύσκολη η κρυφή μαθητεία: Είναι άραγε πρόβλημα ή πλεονέκτημα; Χρειάζεται να προχωρήσει κανένας γρηγορότερα στη φανερή ομολογία πίστεως και να γίνει φανερός μαθητής του Χριστού. Ως επαρχιώτης θα μου επιτρέψετε να τιμήσω την Επαρχία. Είναι, πιστεύω, λιγότεροι οι περιέργοι και ίσως λιγότεροι «ακροαταί επιλήσιμονες» (Ιάκ.1:25) της Επαρχίας από εκείνους των μεγάλων πόλεων. Είναι βέβαια πλεονέκτημα η φανερή ομολογία. Γίνεται πρόβλημα σ' εκείνους που δεν είδαν το φως και δεν έχουν τη δύναμη, όπως ο Ζακχαΐος, ν' ανέβουν στη συκομοριά.

Στη δική μας πείρα ξεπεράσαμε αυτή τη δυσκολία με την ανεπίσημη, την αδογμάτιστη Χριστιανική συντροφιά.

Αρχίσαμε μελέτη του Λόγου του Θεού μια μικρή συντροφιά για τη δική μας οικοδομή. Τρεις τέσσερις αδελφοί μαζευόμασταν σε κάποιο αδελφικό σπίτι. Δεν είχαμε κανένα μακρόπνοο σχέδιο. Θέλαμε μονάχα να σταθούμε σαν ένα φωτεινό λυχναράκι μέσα στο σκοτάδι του κόσμου. Ο Κύριος ενίσχυσε το φως, χωρίς εμείς να το καταλαβαίνουμε, το αύξησε σιγά-σιγά, το λάμπρυνε, στήριξε τις καρδιές μας, διπλασιαστήκαμε, τριπλασιαστήκαμε: «αυτός όμως που φέρνει την αύξηση είναι ο Θεός. Ωστε ούτε αυτός που φυτεύει είναι κάτι, ούτε αυτός που ποτίζει, αλλά εκείνος που φέρνει την αύξηση, ο Θεός» (Α' Κορ.3:6,7). Δοξασμένο ας είναι το όνομα του Κυρίου!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Συνέδριο της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης, της Καθαρής Δευτέρας την 17η Μαρτίου 1975.

Ευαγγελισμός: καθήκον και αγρός για όλους

Η Χριστιανική ζωή είναι υπόθεση οικογενειακή, στην οποία τα παιδιά χαιρόνται τη συντροφιά του Πατέρα τους και των αδελφών τους. Αυτή όμως η όμορφη σχέση μας δημιουργεί ευθύνες. Ο Χριστιανός δεν είναι άνθρωπος ιδιοτελής που σκέφτεται κι ενδιαφέρεται μόνο για τον εαυτό του. Κάθε γνήσιος Χριστιανός δεν μπορεί παρά ν' ανησυχεί για εκείνους από τους συνανθρώπους του, που παραμένουν ακόμη έξω από την Εκκλησία του Χριστού, για εκείνους που δεν έχουν μπει ακόμη στην οικογένεια του Θεού. Σ' αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει μεγαλύτερο προνόμιο από τη διακονία του Ευαγγελίου.

Ο ευαγγελισμός του κόσμου δεν έχει συντελεστεί ακόμη. Υπολογίζεται ότι πάνω από δυο δισεκατομμύρια ανθρώπων δεν έχουν ακούσει για τον Ιησού Χριστό και για τη σωτηρία Του. Επί αιώνες τώρα η Εκκλησία βρίσκεται σαν σε λήθαργο. Να είναι άραγε αυτή η γενιά που οι Χριστιανοί θα ξυπνήσουν και θα οδηγήσουν τον κόσμο στον Χριστό; Ίσως ο Θεός να έχει κάποιο έργο για σένα. Ζήτησε με επιμέλεια να πληροφορηθείς το θέλημα του Θεού για τη ζωή σου και να υποταχθείς σ' αυτό.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός λίγες στιγμές πριν αναληφθεί έκανε μια καθοριστική δήλωση. Έδειξε στους μαθητές Του ποια ήταν η ευθύνη τους σ' όλη την περίοδο μέχρι τότε ξανάρθει. Σήμερα, μέσα στη σύγχυση που υπάρχει όσον αφορά το έργο του Χριστιανού στην κοινωνία, το μήνυμα του Κυρίου θα πρέπει ιδιαίτερα να προσεχτεί και να βρει εφαρμογή, σ' όλους εμάς που λέμε πως είμαστε μαθητές Του: «Θα λάβετε δύναμη όταν θα 'ρθει το Άγιο Πνεύμα σ' εσάς, και θα γίνετε μάρτυρες δικοί μου, στην Ιερουσαλήμ, σε όλη την Ιουδαία και στη Σαμάρεια και ως τα πέρατα της γης» (Πρ.1:8).

«Μάρτυρες» είναι η λέξη που καθορίζει το ρόλο και την ευθύνη των μαθητών του Χριστού. Οποιοδήποτε νόημα και αν είχε ο ερχομός του Αγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής, δεν πρέπει να χάσουμε την όραση του γεγονότος ότι ήρθε για να δώσει στους μαθητές την ικανότητα να πραγματοποιήσουν το έργο της μαρτυρίας.

Πραγματικά υπάρχει ο κίνδυνος να συμπεριφερθούμε κι εμείς όπως οι μαθητές: Την ίδια στιγμή που ο Κύριος ήθελε να τους δώσει το βαρυσήμαντο μήνυμα, εκείνοι ήθελαν να ικανοποιήσουν τις θεολογικές τους αναζητήσεις. Πολλές φορές ασχολούμαστε με θέματα κι ερωτήματα που δεν έχουν άμεση σχέση μ' εκείνο που ο Θεός θέλει να κάνουμε. Μόλις είχαν ρωτήσει οι μαθητές: «Κύριε, έφτασε άραγε η ώρα να αποκαταστήσεις τη βασιλεία στον Ισραήλ. Κι αυτός τους απάντησε: 'Εσείς δεν μπορείτε να γνωρίζετε τον ακριβή χρόνο. Αυτόν τον κρατάει ο Πατέρας στην αποκλειστική του εξουσία. Θα λάβετε όμως δύναμη όταν θα 'ρθει το Άγιο Πνεύμα σ' εσάς, και θα γίνετε μάρτυρες δικοί μου'» (Πρ.1:7,8).

Παρ' όλο που δεν καλείται κάθε Χριστιανός να γίνει ιεροκήρυκας ή ιεραπόστολος, το σχέδιο του Θεού για τον καθένα μας είναι να γίνουμε μάρτυρες του Ιησού Χριστού. Ο πιστός του Χριστού έχει ιερό καθήκον να φέρει το μήνυμα του Ευαγγελίου στο σπίτι του, στους συγγενείς, στους φίλους, στο σχολείο, στην εργασία, οπουδήποτε βρεθεί. Θα είναι φυσικά πάντοτε ταπεινός, διακριτικός και ευγενικός, αλλά και αποφασισμένος να επιτύχει στο σκοπό του. Ένας τρόπος υπάρχει με τον οποίο θα πρέπει οπωσδήποτε ν' αρχίσει: η προσευχή.

Στην Επιστολή προς Ρωμαίους (1:14), συναντούμε τη δήλωση του Απ. Παύλου: «οφειλέτης ειμί». Παράξενη έκφραση από έναν Απόστολο που αλλού έγραψε: «Μηδενί μηδέν οφείλετε» (Ρωμ.13:8). Πριν όμως τον κρίνουμε για ασυνέπεια, ας δούμε ολόκληρη τη δήλωσή του: «Γιατί αισθάνομαι πως έχω αυτό το χρέος προς όλους, πολιτισμένους και απολίτιστους, μορφωμένους κι αμόρφωτους. Γι' αυτό κι έχω την επιθυμία να κηρύξω το ευαγγέλιο και σ' εσάς στη Ρώμη. Δεν ντρέπομαι που υπηρετώ το ευαγγέλιο του Χριστού, γιατί αυτό είναι η δύναμη του Θεού, που σώζει καθέναν που πιστεύει, πρώτα τον Ιουδαίο και ύστερα τον ειδωλολάτρη» (Ρωμ.1:14-16). Η μαρτυρία του αυτή εξηγεί το χρέος του Παύλου.

Όταν ο Απ. Παύλος βεβαιώνει πως είναι οφειλέτης, ασφαλώς δεν εννοεί ότι έλαβε κάτι από τους ανθρώπους κι ότι είναι υποχρεωμένος σ' αυτούς. Εκείνο που θέλει να πει είναι ότι έκανε μια ανακάλυψη και πρέπει να τη συμμεριστεί τόσο με τους πολιτισμένους όσο και με τους απολίτιστους. Μια ανακάλυψη που του δόθηκε από θεϊκή αποκάλυψη. Ο Παύλος, όπως κι όλοι εμείς, έπασχε από την αρρώστια της αμαρτίας. Μια μέρα ξαφνικά στο δρόμο προς τη Δαμασκό τον σταμάτησε ο Αναστημένος Χριστός Εκεί αναγνώρισε τον Ιησού τον Ναζωραίο ως προσωπικό του Σωτήρα και Κύριο κι έγινε προσωπική του εμπειρία, ότι το Ευαγγέλιο του Χριστού είναι η δύναμη για τη σωτηρία του κάθε αμαρτωλού.

Αλλά τι έπρεπε να κάνει με το Ευαγγέλιο; Πήρε άμεσα την αποστολή από τον Κύριο Ιησού να το κηρύξει σ' όλα τα έθνη. Υπάρχει μια λαμπρή απεικόνιση της λογικής και της αποστολής του Παύλου στο Β' Βασιλέων, στο έβδομο κεφάλαιο. Η ιστορία είναι πολύ γνωστή: Η Σαμάρεια είναι πολιορκημένη από τους Σύριους και στην πόλη έπεσε μεγάλη πείνα. Ο Κύριος προκάλεσε, μέσα στη νύχτα, τρόμο και πανικό και τα στρατεύματα έλυσαν βίαια

την πολιορκία και εγκατέλειψαν όλες τις προμήθειές τους. Τέσσερις απελπισμένοι λεπροί ξαφνικά ανακάλυψαν άφθονα πλούτη και αγαθά. Έφαγαν, ήπιαν, έκρυσαν όσα μπορούσαν και τέλος σκέφθηκαν σωστά: «Είπαν όμως μεταξύ τους: ‘Δεν είναι σωστό αυτό που κάνουμε. Η σημερινή μέρα είναι μέρα καλών ειδήσεων κι εμείς σιωπάμε. Αν περιμένουμε ως το πρωί θα μας τιμωρήσει ο Θεός. Πρέπει να πάμε τώρα και ν’ αναγγείλουμε το γεγονός στο ανάκτορο του βασιλιά’» (Β’ Βασ.7:9). Εκείνοι οι λεπροί ήρθαν στον εαυτό τους κι αναγνώρισαν το χρέος τους να μεταδώσουν τα ευχάριστα νέα στην πόλη της Σαμάρειας. Εάν έμεναν στον τόπο τους, χωρίς να συμμεριστούν τις αγαθές αγγελίες με τους πεινασμένους συμπολίτες τους, θα ήταν ένοχοι μπροστά στο Θεό.

Ας εξετάσουμε τις καρδιές μας: Αισθανόμαστε το βάρος να μοιραστούμε το Ευαγγέλιο του Χριστού με τους άλλους ανθρώπους; Νιώθουμε άραγε το χρέος μας προς όλους τους ανθρώπους; Είμαστε πρόθυμοι και έτοιμοι να μεταδώσουμε τις αγαθές αγγελίες της αιώνιας σωτηρίας που λάβαμε από τον Χριστό; Εμείς που ψάλλουμε τη χάρη του Θεού τις Κυριακές, πως ζούμε τις υπόλοιπες μέρες; Αναγνωρίζουμε και τις υπόλοιπες μέρες της εβδομάδας το χρέος μας στη χάρη του Θεού που μας ελευθέρωσε; Με άδεια χέρια λάβαμε τη χάρη του Θεού, με γεμάτες καρδιές ας μεταδώσουμε τον πλούτο του Ευαγγελίου της χάριτος του Θεού στους άλλους ανθρώπους. Μια τέτοια αναγνώριση κάνει τον ευαγγελισμό τρόπο ζωής για όλους τους Χριστιανούς, όχι επάγγελμα για τους λίγους. Ο κάθε Χριστιανός είναι εμπιστευμένος από το Θεό να φέρει το μήνυμα της σωτηρίας του Χριστού στον κόσμο, και πρέπει να το κάνει με όλη την καρδιά και με όλη τη δύναμή του.

Έχει αναγνωρίσει το χρέος σου προς τον κόσμο; Ο Απ. Παύλος μας εξηγεί την πίεση του χρέους που ένιωθε: «Γι’ αυτό κι έχω την επιθυμία να κηρύξω το ευαγγέλιο και σ’ εσάς στη Ρώμη» (Ρωμ.1:15). Αισθανόταν έντονα το βάρος στην καρδιά του, να κηρύξει τις αγαθές αγγελίες του θανάτου και της ανάστασης του Χριστού. Τέτοια ήταν η ευαισθησία του για τον Κύριο και για το προνόμιο του να είναι συμμετοχος του Ευαγγελίου ώστε ένιωθε έντονα το βάρος του χρέους να συμμεριστεί το Ευαγγέλιο. Σε άλλο σημείο ο ίδιος δηλώνει: «Αλίμονό μου αν δεν κηρύττω το ευαγγέλιο» (Α’ Κορ.9:16). Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Απ. Παύλος αντιμετώπιζε το χρέος του. Οι Πράξεις των Αποστόλων είναι μια περιγραφή της ζωής και των κόπων του για χάρη του Ευαγγελίου. Εργάστηκε μ’ ενθουσιασμό και ασταμάτητα με σκοπό να κερδίσει τα έθνη στον Χριστό, διακηρύττοντας τη δύναμη και τη σοφία του Θεού.

Σε μια κοινωνία που ενθαρρύνει το χρέος, το πνεύμα του Απ. Παύλου φαίνεται παράξενο. Όμως αν μόνο ως Χριστιανοί νιώσουμε το ίδιο βάρος καρδιάς, θα μπορέσει η Εκκλησία να εκπληρώσει το χρέος της στον κόσμο. Μια προσεκτική ματιά στη ζωή του Χριστού θα μας πείσει πόσο το πνεύμα Του πιεζόταν για τη σωτηρία των ανθρώπων. «Έπρεπε όμως να περάσει από τη Σαμάρεια» (Ιωάν.4:4), είναι η περιγραφή του Ιωάννη για την επίσκεψη του Ιησού στην περιφρονημένη εκείνη περιοχή. Μια επίσκεψη που είχε ως αποτέλεσμα τη σωτηρία μιας αμαρτωλής γυναίκας αλλά και μια μεγάλη κίνηση πνευματική σ’ ολόκληρη την πόλη. Αυτός είναι ο πιο άμεσος τρόπος εκπλήρωσης της αποστολής μας, να κηρύξεις, να μεταδώσεις τα καλά νέα σ’ όλους τους ανθρώπους. Η Εκκλησία έχει μόνιμη υποχρέωση να βλέπει αν ο σκοπός της ύπαρξής της πάνω στη γη πραγματοποιείται. Ο Χριστός άνοιξε τα μάτια των μαθητών για να κατανοήσουν τις Γραφές, που απαιτούσαν: «Να κηρυχθεί στο όνομά του μετάνοια και άφεση αμαρτιών σ’ όλα τα έθνη, αρχίζοντας από την Ιερουσαλήμ. Εσείς είστε μάρτυρες όλων αυτών» (Λουκ.24:47,48). Έτσι από την Εκκλησία, από την κάθε τοπική Εκκλησία, θα πρέπει να δημιουργείται ένα ρεύμα πιστών ανθρώπων, που θα βγαίνει έξω στους ανθρώπους που δε γνώρισαν ακόμη τον Χριστό, με μοναδικό σκοπό να κηρύττουν το Ευαγγέλιο του Χριστού. Μόνο μ’ αυτό τον τρόπο η Εκκλησία μπορεί να εκπληρώσει το τεράστιο χρέος της προς τον κόσμο.

Ο κόσμος, πληγωμένος από την αμαρτία, προχωράει στο δρόμο της απώλειας. Ο Θεός μας στέλνει να φέρουμε το χαρμόσυνο μήνυμα της σωτηρίας που προσφέρει. Ο Θεός μας επιστρατεύει και μας στέλνει να εργασθούμε στον αμπελώνα Του. Ο τρύγος είναι μεγάλος και πρέπει σύντομα να μαζευτεί. Η φωνή του Κυρίου ακούγεται και σήμερα: «Ποιον να στείλω; Ποιος θέλει να γίνει ο αγγελιοφόρος μου» (Ησ.6:8). Είμαστε έτοιμοι, μαζί με τον προφήτη Ησαΐα, ν’ απαντήσουμε: «Ορίστε, στείλε εμένα» (Ησ.6:8); Ποια είναι η δική μου, ποια είναι η δική σου ανταπόκριση στη φωνή του Θεού;

Ο ευαγγελισμός είναι καθήκον όλων μας, είναι χρέος μας να μεταδώσουμε στο περιβάλλον μας το Ευαγγέλιο. Ζήτησε από το Θεό να βάλει μέσα στην καρδιά σου μια ιδιαίτερη ανησυχία για ένα ή δυο από τους φίλους σου. Στη συνέχεια να προσεύχεσαι τακτικά και με θετικό τρόπο για τη σωτηρία τους. Καλλιέργησε τη φιλία μαζί τους και βρες τον απαιτούμενο χρόνο που θα πρέπει να ξοδεύεις μαζί τους. Πάνω απ’ όλα να τους αγαπάς με την καρδιά σου. Δε θ’ αργήσει να σου δοθεί η ευκαιρία, να τους διηγηθείς απλά πως γνώρισες τον Χριστό και ποια θέση κατέχει τώρα στη ζωή σου. Αργότερα θα σου δοθεί η ευκαιρία να τους πάρεις μαζί σου σε κάποια πνευματική σύναξη, όπου θ’ ακούσουν το κήρυγμα του Ευαγγελίου. Είναι περιττό να σου πω πως και η πιο ευφραδής

μαρτυρία μας δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα αν το παράδειγμά μας δεν είναι εκείνο που πρέπει να είναι. Τίποτε δεν είναι δυνατό ν' ασκήσει τόσο αγαθή επίδραση όσο μια ζωή που ο ίδιος ο Χριστός άρχισε να μεταμορφώνει. Ας δούμε ξανά τα λόγια του Χριστού: «Θα γίνετε μάρτυρες δικοί μου». Είναι πολύ σημαντικό να προσέξουμε και να κατανοήσουμε το τι περιμένει ο Χριστός από μας. Μη νομίσουμε πως η αποστολή μας τελειώνει με μόνη τη μαρτυρία των χειλιών. Το κήρυγμα του Ευαγγελίου δεν είναι μόνο λόγια. Ως Χριστιανοί δεν επιζητούμε να πείσουμε διανοητικά τους ανθρώπους για την υπεροχή του Χριστιανισμού. Μας ενδιαφέρει να φανεί ο Χριστός, να δείξουμε πως η πίστη μας έχει άμεση σχέση με όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας. Θέλουμε οι άνθρωποι να δεχθούν τον Χριστό ως προσωπικό τους Σωτήρα και Κύριο κι όχι απλά ν' ασπασθούν κάποια δόγματα.

Η μαρτυρία των λόγων θα πρέπει οπωσδήποτε να συμβαδίζει με τη μαρτυρία της ζωής. Είναι απαραίτητη η ισορροπία. Η προσωπική μαρτυρία περιλαμβάνει όλο σου το είναι: τον τρόπο της καθημερινής ζωής, τις σχέσεις σου με τους άλλους, τις συνήθειες και τις επιδιώξεις σου. Για τον επιτυχημένο ευαγγελισμό βασική προϋπόθεση είναι η αναστημένη ζωή. Ζωή ταπεινή, γεμάτη από την αγάπη του Θεού και πρόθυμη για θυσία και υπηρεσία. Η στρατηγική της μαρτυρίας του Ευαγγελίου περιλαμβάνει περπάτημα Χριστού και λόγια Χριστού.

Ο Χριστός είναι Εκείνος που μας καλεί να γίνουμε μάρτυρες δικοί Του, αλλά και το θέμα της μαρτυρίας μας είναι ο Χριστός: «Αδερφοί μου, σας θυμίζω το χαρμόσυνο μήνυμα που σας έφερα με το κήρυγμά μου. Αυτό το μήνυμα το δεχτήκατε, σ' αυτό παραμείνατε σταθεροί, μ' αυτό και σώζεστε, αν βέβαια μένετε προσκολλημένοι σ' αυτό, με το νόημα που σας το κήρυξα. Εκτός εάν μάταια πιστέψατε... Σας παρέδωσα τη διδασκαλία που είχα κι εγώ παραλάβει και που έχει πρωταρχική σημασία: ότι δηλαδή ο Χριστός πέθανε, σύμφωνα με τις Γραφές, για τις αμαρτίες μας. Ότι ενταφιάστηκε και ότι σύμφωνα με τις Γραφές αναστήθηκε την τρίτη ημέρα και ότι εμφανίστηκε στον Κηφά, έπειτα στους Δώδεκα. Έπειτα εμφανίστηκε σε περισσότερους από πεντακόσιους αδερφούς συγχρόνως» (Α' Κορ.15:1,3-5).

Η μαρτυρία μας για τον Χριστό επομένως πρέπει να δίνει έμφαση στο λυτρωτικό έργο που πραγματοποίησε ο Κύριος Ιησούς. Πρέπει να παρουσιάζουμε τον Χριστό ως τον Αμνό του Θεού, που με τη θυσία Του στο σταυρό ικανοποίησε τις απαιτήσεις της θείας δικαιοσύνης. Διακηρύττουμε, μαζί με τον Ιωάννη το Βαπτιστή: «Αυτός είναι ο αμνός του Θεού που παίρνει πάνω του την αμαρτία των ανθρώπων» (Ιωάν.1:29).

Ο Ιησούς Χριστός είναι επίσης ο Αναστημένος Κύριος, και το γεγονός της ανάστασης είναι απαραίτητο στοιχείο της μαρτυρίας μας. Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε ότι ο Κύριος Ιησούς «Μετά το θάνατό του παρουσιάστηκε σ' αυτούς ζωντανός με πολλές αποδείξεις. Για σαράντα μέρες τούς εμφανιζόταν και τους μιλούσε σχετικά με τη βασιλεία του Θεού... Οι απόστολοι κήρυτταν και βεβαίωναν με μεγάλη πειστικότητα ότι ο Κύριος Ιησούς αναστήθηκε» (Πρ.1:3,4:33). Η ανάσταση του Χριστού είναι πρώτα ιστορικό γεγονός, έπειτα βασικό στοιχείο της διδασκαλίας των Γραφών και τέλος η πείρα κάθε γνήσιου Χριστιανού.

Και το τρίτο και θεμελιακό δόγμα της πίστης μας είναι ο Χριστός, ο ερχόμενος Βασιλιάς. Καθώς οι μαθητές ατένιζαν στον ουρανό και προσπαθούσαν να συλλάβουν κάποια αναλαμπή της δόξας του Χριστού, δυο λευκοντυμένοι άνδρες εμφανίστηκαν και τους είπαν: «Γαλιλαίοι, τι σταθήκατε και κοιτάτε στον ουρανό; Αυτός ο Ιησούς, που αναλήφθηκε από ανάμεσά σας στον ουρανό, έτσι θα 'ρθει πάλι, με τον ίδιο τρόπο που τον είδατε να πηγαίνει εκεί» (Πρ.1:11). Πιστεύουμε στην προσωπική, φυσική και ορατή επιστροφή του Χριστού για να παραλάβει τους δικούς Του, όπως το υποσχέθηκε (Ιωάν.14:3). Κι αυτό αποτελεί ένα μέρος της μαρτυρίας μας για τον Χριστό. Μια προσεκτική μελέτη του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων θα μας δείξει ότι οι πρώτοι Χριστιανοί περιλάμβαναν στη μαρτυρία τους όλες της πλευρές του Χριστού, του Κυρίου τους: Μιλούσαν για το λυτρωτικό Του έργο, χαίρονταν το γεγονός της ανάστασής Του και ζούσαν με την προσδοκία του ένδοξου ερχομού Του.

Πόσο αναιμική είναι η μαρτυρία μας όταν συγκριθεί με τη ζωντανή, την επαναστατική μαρτυρία των πρώτων μαθητών. Ήταν κυριολεκτικά ποτισμένοι από το μήνυμα του Ευαγγελίου. Εμείς πόσο συχνά χάνουμε το στόχο μας, ασχολούμενοι με διδασκαλίες και μεθόδους που δεν έχουν καμιά σχέση με την αποστολή μας. Είναι καιρός να εξετάσουμε τους δρόμους μας και να στρατευθούμε με τον Χριστό ως το μοναδικό θέμα της μαρτυρίας μας.

Ο Κύριός μας δίδαξε τους μαθητές Του σχετικά με τον τρόπο και το θέμα της Χριστιανικής μαρτυρίας. Σ' εκείνη την καθοριστική δήλωσή Του, που αναφέραμε στην αρχή, περιέλαβε επίσης και μια αναφορά σχετικά με το πεδίο, με τον αγρό της Χριστιανικής μαρτυρίας: «Θα γίνετε μάρτυρες δικοί μου, στην Ιερουσαλήμ, σε όλη την Ιουδαία και στη Σαμάρεια και ως τα πέρατα της γης» (Πρ.1:8).

Μπορούμε να δούμε τα λόγια του Χριστού από την άποψη της πρώτης Εκκλησιαστικής ιστορίας. Πολλοί σχολιαστές του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων έχουν δείξει, πως τα είκοσι οκτώ κεφάλαια ακολουθούν το πρότυπο, που έδωσε ο Κύριος πριν αναληφθεί. Στα πρώτα επτά κεφάλαια έχουμε την Εκκλησία να δίνει τη

μαρτυρία της στην Ιερουσαλήμ, στα κεφάλαια οκτώ έως δώδεκα επεκτείνει τη μαρτυρία της στη Σαμάρεια και στα υπόλοιπα κεφάλαια απλώνει τη μαρτυρία της «ως τα πέρατα της γης», με το ταξίδι του Απ. Παύλου στη Ρώμη. Έτσι ο Απ. Παύλος μπορούσε να γράψει στην Εκκλησία των Κολοσσών, ότι το Ευαγγέλιο του Χριστού «έφτασε σ' εσάς, όπως και σ' όλον τον κόσμο» (Κολ.1:6).

Μπορούμε όμως να δούμε τα λόγια του Χριστού από την πλευρά της δικής μας ευθύνης. Εκείνα τα λόγια μάς δίνουν σίγουρα τη βασική αρχή: Ο Χριστός θέλει να συμπεριλάβουμε ολόκληρο τον κόσμο στη μαρτυρία του Ευαγγελίου. Δεν είναι βέβαια αναγκαίο κάθε γενιά Χριστιανών να πηγαίνει στην Ιερουσαλήμ, για να ξεκινήσει τη δράση της. Όμως είναι απαραίτητο για κάθε γενιά να διερωτάται: Ποια είναι η ευθύνη μας απέναντι σ' ολόκληρο τον κόσμο; Πως μπορούμε ν' απλώσουμε τη μαρτυρία μας σ' όλα τα έθνη;

Ο κάθε Χριστιανός θα πρέπει ν' αντιληφθεί πρώτιστα την ευθύνη του για το ίδιο του το σπίτι. Πόσες φορές παραβαίνουμε τη ρητή εντολή του Κυρίου μας! «Πήγαινε στο σπίτι σου, στους δικούς σου, και διηγήσου σ' αυτούς το καλό που σου έκανε ο Κύριος και την ευσπλαχνία που σου έδειξε» (Μάρκ.5:19).

Μια πιστή αδελφή είχε το ζήλο να μιλάει για τον Χριστό σε όλους όσοι έμπαιναν στο σπίτι της. Δεν έχανε καμιά ευκαιρία. Μια μέρα βρέθηκε στο σπίτι της ένας συμμαθητής του γιου της, και η αδελφή, με τον ίδιο πάντοτε ζήλο, άρχισε τον ευαγγελισμό. Κάποια στιγμή ο νεαρός τη διέκοψε λέγοντας: «Όλ' αυτά που λέτε είναι πολύ ωραία, όμως, καλά θα κάνετε, να τα πείτε στο γιο σας». Όταν το σπίτι μας είναι ετοιμόρροπο, ας μην ξεγελιόμαστε, δεν μπορούμε να φτιάξουμε τα σπίτια των άλλων. Πρώτη μας ευθύνη είναι η ανακαίνιση του δικού μας σπιτιού. Να βάλουμε θεμέλιο τον Χριστό κι εκεί πάνω να χτίσουμε όχι χόρτα αλλά χρυσάφι και πολύτιμους λίθους. Τότε θα έχουμε σίγουρο και σταθερό ορμητήριο, για να επεκτείνουμε τις δραστηριότητές μας στο περιβάλλον.

Η μαρτυρία μας στη γειτονιά και στην πόλη είναι κάτι πολύ φυσικό και απλό. Όταν το φως του Χριστού λάμπει στη ζωή μας είναι επόμενο να το δουν όλοι τριγύρω. Εκείνο που χρειάζεται είναι η πλήρης, η ολοκληρωτική αφιέρωσή μας στον Χριστό. Η αποστολή μας δεν τελειώνει εδώ. Ως Χριστιανοί και ως Εκκλησία του Χριστού θα πρέπει ν' αντιληφθούμε την ευθύνη μας για τη χώρα μας, το δεύτερο πεδίο δράσης και στη συνέχεια για ολόκληρο τον κόσμο, που είναι το τρίτο πεδίο για την ολοκλήρωση του ευαγγελισμού παγκοσμίως: «Πορευτείτε σ' ολόκληρο τον κόσμο και διακηρύξτε το χαρμόσυνο μήνυμα σ' όλη την κτίση» (Μάρκ.16:15). Εδώ χρειάζεται παγκόσμια όραση, αληθινή ενότητα πνεύματος και συντονισμένη προσπάθεια κάτω από την οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Οι ανταγωνισμοί και οι διχαστικές συμπεριφορές είναι όχι μόνο άκαρπες αλλά και επιζήμιες.

Υπήρξαν βέβαια και μεμονωμένες προσπάθειες, αξιοζήλευτες και υποδειγματικές. Ένας ασήμαντος άνθρωπος στην Αγγλία, ένας μπαλωματής, είχε ένα παγκόσμιο χάρτη στον τοίχο του εργαστηρίου του, για να μπορεί να προσεύχεται για όλα τα έθνη του κόσμου. Ένωσε το βάρος της ευθύνης για μια συγκεκριμένη ιεραποστολή. Όταν θέλησε να μοιραστεί το όραμά του με άλλους, σε μια συνάντηση εργατών του Ευαγγελίου, κάποιος μεγάλος κήρυκας του είπε: «Νεαρέ μου, κάτσε κάτω! Όταν ο Θεός θελήσει ν' αναγεννηθεί ο κόσμος, θα το κάνει χωρίς τη δική σου ή τη δική μου βοήθεια». Ο William Carey δεν άφησε τη φλόγα του ενθουσιασμού του να σβήσει από την άστοχη απάντηση.

Θα ήθελα να κλείσω την εισήγησή μου μ' ένα εδάφιο από το μεγάλο ιεραποστολικό κομμάτι της Αγίας Γραφής: «Πόσο όμορφος είναι ο ερχομός αυτών που φέρνουν τη χαρμόσυνη είδηση για την ειρήνη, τη χαρμόσυνη είδηση για τα αγαθά του Θεού!» (Ρωμ.10). Αυτή είναι η εκτίμηση του Θεού γι' αυτούς που μεταδίδουν το χαρμόσυνο μήνυμα, το Ευαγγέλιο της σωτηρίας του Ιησού Χριστού.

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 13ο Συνέδριο των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Βόρειας Ελλάδας, Θεσσαλονίκη, 27 Φεβρουαρίου -1 Μαρτίου 1982.

Συναθροίσεις κατ' οίκον – Οφέλη και τυχόν κίνδυνοι

Είναι ένα θέμα ιδιαίτερα ενδιαφέρον και, πιστεύω, εξαιρετικά επίκαιρο. Πολλά χρόνια μ' απασχόλησε, το συζήτησα με αρκετούς αδελφούς ντόπιους και ξένους και το μελέτησα από πολλές πλευρές. Το έζησα στο παρελθόν και το πειραματίζομαι μέχρι και σήμερα. Πολλά διδάχτηκα και πολλές είναι οι επεμβάσεις του Θεού που για μένα έγιναν ζωντανές εμπειρίες. Αφού δώσουμε τον ορισμό της συνάθροισης κατ' οίκον, θα κάνουμε μια αναδρομή στο Λόγο του Θεού για να δούμε την ιστορική και Βιβλική τοποθέτηση αυτού του θεσμού. Έπειτα θα αναφέρουμε τα οφέλη που πηγάζουν από την εφαρμογή του και τους κινδύνους που ενδεχομένως προκύπτουν. Τελικά θ' αναφερθώ με συντομία στη δική μου πείρα, την παλιά και την πρόσφατη.

Τι σημαίνει συνάθροιση ή Εκκλησία κατ' οίκον; Ο ορισμός είναι πολύ απλός. Μας τον έδωσε ο Ίδιος ο Κύριος: «Γιατί όπου είναι συναγμένοι δύο ή τρεις στο όνομά μου, εκεί είμαι κι εγώ ανάμεσά τους» (Ματθ.18:20).

Οι συναθροίσεις κατ' οίκον δεν είναι καινούρια εφεύρεση. Είναι τόσο παλιά όσο και η Χριστιανική Εκκλησία. Ο Κύριος Ιησούς χρησιμοποίησε τον ανοιχτό χώρο για το μαζικό ευαγγελισμό: «Στο μεταξύ είχε μαζευτεί πλήθος κόσμου, έτσι που ο ένας να πατάει στον άλλο. Τότε ο Ιησούς άρχισε να λέει πρώτα στους μαθητές του» (Λουκ.12:1). Όταν ήθελε να κάνει ευαγγελισμό σε βάθος, συμβουλή ή διδασκαλία των δώδεκα, σχεδόν πάντοτε, χρησιμοποιούσε κάποιο σπίτι.

Στο βορρά είχε το επιτελείο Του στο σπίτι του Σίμωνα Πέτρου (Ματθ.17:24-27). Στο νότο είχε το Ιουδαϊκό ορμητήριό Του στα περίχωρα της Ιερουσαλήμ, στο σπίτι της Μάρθας, της Μαρίας και του Λάζαρου (Λουκ.10:38-42). Είναι πολύ πιθανό ότι σ' αυτό το σπίτι κάλεσε ο Ιησούς τον Ιωάννη και τον Ανδρέα κι εκεί αποκάλυψε τον Εαυτό Του: «Ο Ιησούς γύρισε και, βλέποντάς τους να τον ακολουθούν, τους είπε: “Τι θέλετε;” Κι αυτοί του απάντησαν: “Ραββί-που σημαίνει Διδάσκαλε-πού μένεις;” “Ελάτε και θα δείτε”, τους λέει. Πήγαν λοιπόν, και είδαν που μένει, κι εκείνη την ημέρα έμειναν κοντά του. Η ώρα ήταν περίπου τέσσερις το απόγευμα» (Ιωάν.1:38-40).

Πολλά ήταν τα σπίτια που ο Κύριος μετέτρεψε σε Εκκλησίες κατ' οίκον. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά το σπίτι του Ματθαίου. Ο Ματθαίος αμέσως μετά την κλήση του από τον Ιησού «του έκανε πλούσιο τραπέζι σπίτι του. Μαζί τους στο τραπέζι ήταν πολύς κόσμος, τελώνες και άλλοι άνθρωποι» (Λουκ.5:29). Το έκανε για να τιμήσει τον Κύριό του. Αυτό δεν ήταν μια απλή κοινωνική εκδήλωση αλλά μια ευκαιρία για τον Ιησού να φέρει στους αμαρτωλούς τα καλά νέα για τη θεραπεία τους. Ο Ματθαίος αναφέρει ο ίδιος τα λόγια του Ιησού που ακολούθησαν: «Όταν το είδαν αυτό οι Φαρισαίοι, είπαν στους μαθητές του: “Γιατί ο δάσκαλος σας τρώει με τους τελώνες και τους αμαρτωλούς;” Ο Ιησούς, που το άκουσε, τους είπε: “Δεν έχουν ανάγκη από γιατρό οι υγιείς αλλά οι άρρωστοι. Και πηγαίνετε να μάθετε τι σημαίνει, αγάπη θέλω και όχι θυσία. Γιατί δεν ήρθα να καλέσω σε μετάνοια τους δικαίους αλλά τους αμαρτωλούς» (Ματθ.9:11-13).

Το σπίτι του Ζακχαίου στην Ιεριχώ: «Όταν έφτασε ο Ιησούς στο σημείο εκείνο, κοίταξε προς τα πάνω, τον είδε και του είπε: “Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου”. Εκείνος κατέβηκε γρήγορα και τον υποδέχτηκε με χαρά» (Λουκ.19:5,6). Πόσο ευλογημένο ήταν το αποτέλεσμα!

Η επίσκεψη του Ιησού στο σπίτι του Ζακχαίου έφερε την αλλαγή στον ίδιο και στην οικογένειά του. Από τελώνης έγινε φιλόφρωνος κι από ληστής ένας έντιμος πολίτης. Το μήνυμα του Κυρίου ήταν σύντομο και περιεκτικό. Δεν ήρθε μόνο στον κόσμο αλλά και στην Ιεριχώ για να σώσει ανθρώπους χαμένους, όπως ο Ζακχαίος.

Αλλά και για το τελευταίο δείπνο ο Κύριος επέλεξε την άνεση ενός φιλικού σπιτιού. Εκεί, στο ήσυχο, φιλικό και πολύ φιλόξενο σπίτι, ο Ιησούς έδωσε στους δώδεκα μαθητές Του τις τελευταίες οδηγίες και συμβουλές, και καθιέρωσε το Δείπνο του Κυρίου. Αυτή ήταν η μέθοδος του Κυρίου.

Ποια ήταν η τεχνική των Αποστόλων; Αν μελετήσουμε προσεκτικά τα Ευαγγέλια, θα δούμε ότι ο Ιησούς όχι μόνο δίδαξε στους μαθητές Του το μήνυμα που έπρεπε να διακηρύξουν, αλλά τους έδωσε σαφείς οδηγίες και συμβουλές σχετικά με την τεχνική που θα έπρεπε ν' ακολουθήσουν. Όπως ο Ίδιος, στο εργαστήρι του Ιωσήφ, έμαθε την τέχνη του μαραγκού, έτσι δίδαξε στους νεαρούς μαθητές Του τι να πιστεύουν και πώς να συμπεριφέρονται. Τους έδωσε το παράδειγμά Του, αλλά και απλές οδηγίες.

Στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο διαβάζουμε τα λόγια του Ιησού προς τους μαθητές Του όταν τους απέστειλε να κηρύξουν: «Σ' όποια πόλη ή χωριό κι αν μπειτε, εξετάστε ποιος είναι άγιος εκεί να σας δεχτεί, και μείνετε εκεί ώσπου να φύγετε, Όταν μπαίνετε σ' ένα σπίτι, να χαιρετάτε με τα λόγια “ειρήνη σ' αυτό το σπίτι”. Κι αν το σπίτι το αξίζει, ο χαιρετισμός σας “ειρήνη” θα πάει σ' αυτούς. Αν δεν το αξίζουν, η “ειρήνη” που θα πείτε ας επιστρέψει σ' εσάς» (Ματθ.10:11-13).

Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε: «Κάθε μέρα συγκεντρώνονταν με ομοθυμία στο ναό, τελούσαν τη θεία

Ευχαριστία σε σπίτια, τρώγοντας την τροφή τους γεμάτοι χαρά και με απλότητα στην καρδιά... Και κάθε μέρα στο ναό και στα σπίτια δε σταματούσαν να διδάσκουν και να φέρνουν το χαρούμενο μήνυμα ότι ήρθε ο Μεσσίας, κι αυτός είναι ο Ιησούς» (Πρ.2:46,47,5:42).

Ο Πέτρος έκανε την πρώτη του επίσημη διακήρυξη του Ευαγγελίου σε μια συνάθροιση Εθνικών, μέσα στο σπίτι του Ρωμαίου εκατόνταρχου Κορνήλιου: «Ο Κορνήλιος στο μεταξύ τους περίμενε, κι είχε μαζέψει στο σπίτι του συγγενείς του και τους πιο στενούς του φίλους... Ενώ ακόμη ο Πέτρος έλεγε αυτά τα λόγια, κατέβηκε το Άγιο Πνεύμα πάνω σε όλους όσοι άκουγαν το κήρυγμα» (Πρ.10:24,44). Τι άλλο ήταν το σπίτι του Κορνήλιου παρά μια κατ' οίκον Εκκλησία της Καινής Διαθήκης;

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του Ακύλα και της Πρίσκιλλας. Στη Ρώμη το σπίτι τους ήταν κατ' οίκον Εκκλησία: «Χαιρετισμούς στην Πρίσκιλλα και στον Ακύλα, τους συνεργάτες μου στο έργο του Ιησού Χριστού. Διακινδύνεψαν τη ζωή τους για χάρη μου και τους ευχαριστώ, όχι μόνο εγώ, αλλά και όλες οι εκκλησίες του μη ιουδαϊκού κόσμου. Να δώσετε χαιρετισμούς και στην εκκλησία που συναθροίζεται στο σπίτι τους» (Ρωμ.16:3,4). Όταν το ζευγάρι αυτό αναγκάζεται να εγκαταλείψει τη Ρώμη, λόγω του διωγμού των Ιουδαίων, έμειναν για λίγο στην Κόρινθο και, στη συνέχεια βρέθηκαν, μαζί με τον Απ. Παύλο στην Έφεσο, όπου το σπίτι τους έγινε σύντομα κατ' οίκον Εκκλησία (Α' Κορ.16:19).

Ο Κύριος θέλει όχι μόνο τις καρδιές μας αλλά και τα σπίτια μας ανοιχτά για την υπηρεσία του Ευαγγελίου. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι τα πρώτα διακόσια χρόνια του Χριστιανισμού δεν υπήρχαν αυτά που ονομάζουμε σήμερα εκκλησιαστικά κτήρια ή ναοί. Η Εκκλησία ήταν υποχρεωμένη να χρησιμοποιεί τα σπίτια των αδελφών που είχαν τη διάθεση να τα ανοίξουν για τις συναθροίσεις. Χωρίς αυτούς τους ανθρώπους η πρώτη Εκκλησία δε θα μπορούσε να έχει τη ραγδαία ανάπτυξη.

Υπάρχουν οφέλη από τις συναθροίσεις κατ' οίκον; Αναμφίβολα.

Η μελέτη του Λόγου του Θεού σε βάθος, η ανταλλαγή γνώμων και σκέψεων, η διευκρίνιση αποριών είναι πολύ δύσκολο να γίνει έξω από την κατ' οίκον συνάθροιση. Στη φιλική συντροφιά ανοίγουν οι καρδιές, ακούγονται οι διαφορετικές απόψεις μ' ενδιαφέρον και αμοιβαία κατανόηση και η συμμετοχή στη συζήτηση διευκολύνει σημαντικά την αφομοίωση. Εξάλλου είναι πειραματικά βεβαιωμένο πως οι άνθρωποι συγκρατούν μόνο 20% απ' αυτά που ακούν ενώ αφομοιώνουν 90% από εκείνα που λένε ή ακούν σε συνομιλία, όταν μετέχουν ενεργά.

Η κοινωνία των αδελφών, που είναι βασική για την οικοδομή της Εκκλησίας, μπορεί να καλλιεργηθεί καλύτερα στη φιλική, ανεπίσημη και φιλόξενη ατμόσφαιρα του σπιτιού. Εκεί θα γνωριστούν μεταξύ τους οι αδελφοί. Θ' ανταλλάξουν εμπειρίες. Εκεί νιώθουμε τη ζεστή συντροφιά των ανθρώπων του Θεού.

Στην κατ' οίκον Εκκλησία βρίσκει τη θέση και το πραγματικό νόημά της η συμπροσευχή. Ανάμεσα στους αδελφούς που σε ξέρουν και τους ξέρεις μπορείς ν' ανοίξεις την καρδιά σου στον Κύριο ευκολότερα.

Υπάρχουν κίνδυνοι στις συναθροίσεις κατ' οίκον; Δε θα τους έλεγα κινδύνους. Θα προτιμούσα τη λέξη δυσκολίες κι είναι, πιστεύω, τυπικές.

Όταν η συνάθροιση αυξηθεί σε αριθμό, δημιουργείται θέμα στενότητας χώρου. Δεν μπορεί τότε κανένα από τα συνηθισμένα σπίτια να εξυπηρετήσει την Εκκλησία. Στην περίπτωση αυτή η καλύτερη λύση είναι να μοιραστούν σε μικρότερες ομάδες.

Μια άλλη δυσκολία είναι το γεγονός ότι οι ξένοι δυσκολεύονται να μπουν σ' ένα σπίτι και ν' ακούσουν το Λόγο του Θεού. Έτσι, αυτό που είναι πλεονέκτημα για τους συγγενείς, τους γείτονες και τους γνωστούς, γίνεται μειονέκτημα για τους ξένους.

Τέλος, κάποιοι ισχυρίζονται πως στην κατ' οίκον συνάθροιση δεν καλλιεργείται η θρησκευτική συνείδηση. Είναι σημείο αντιλεγόμενο. Στην κατ' οίκον συνάθροιση απουσιάζουν οπωσδήποτε οι εξωτερικές συνθήκες που επιδρούν στο συναίσθημα του λατρευτή. Δεν υπάρχει η μεγαλοπρέπεια των τελετών. Όμως, πόσο απαραίτητα είναι όλα αυτά; Μήπως ο τύπος ζημιώνει την ουσία; Προσωπικά στέκομαι στην άποψη που εξέφρασε ο Ιησούς στη Σαμαρείτισσα: «Ο Θεός είναι πνεύμα. Κι αυτοί που τον λατρεύουν πρέπει να τον λατρεύουν πνευματικά και αληθινά» (Ιωάν.4:24).

Η δική μου προσωπική πείρα σχετικά με τη συνάθροιση κατ' οίκον διακρίνεται σε δυο φάσεις:

Η πρώτη φάση έλαβε χώρα στο πατρικό μου σπίτι. Ήταν η δύσκολη δεκαετία του 1940, Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος και ακολούθως Εμφύλιος Πόλεμος. Ως παιδί κι αργότερα ως έφηβος είχα την ευκαιρία να ζήσω από κοντά, ν' ανατραφώ ουσιαστικά μέσα σε συνάθροιση κατ' οίκον.

Για μένα η Αγία Γραφή ήταν το Αλφαβητάριό μου. Λόγω της βουλγαρικής κατοχής δεν λειτουργούσαν Ελληνικά σχολεία στην περιοχή μας. Με τη βοήθεια της αδελφής μου και της μητέρας μου έμαθα ανάγνωση, γραφή και αριθμητική κι έτσι, με την απελευθέρωση, γράφτηκα απ' ευθείας στην Τρίτη τάξη του Δημοτικού Σχολείου.

Ο πατέρας μου, όπως ο Ιησούς του Ναυή, είχε πάρει την απόφαση να λατρεύει τον Κύριο μαζί με την οικογένειά του. Κανένα συμβιβασμός με την αμαρτία και το κακό, καμιά υποχώρηση στις πιέσεις και στους διωγμούς που υφίστατο από τους φανατικούς ανθρώπους του χωριού μας. Κρατούσε ψηλά τη σημαία της μαρτυρίας του Ευαγγελίου. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ο πατέρας μου είχε την ευθύνη της μελέτης της Αγίας Γραφής, της Κοινωνίας, της Συμπροσευχής και γενικά της λατρείας. Τα πρώτα χρόνια λίγοι άνθρωποι, εκτός της οικογένειάς μας, συμμετείχαν στη συνάθροιση. Κάποιοι συγγενείς και μερικοί γείτονες άρχισαν σιγά-σιγά να δείχνουν ενδιαφέρον για τα πράγματα του Θεού. Ο Θεός εκείνη την περίοδο έκανε θαυμαστές επεμβάσεις, όχι μόνο για να ενισχύσει την πίστη των γονιών μου, αλλά, πιστεύω, περισσότερο για να συγκλονίσει εμάς τα παιδιά τους, και για να ελκύσει στη σωτηρία πολύτιμες ψυχές από το περιβάλλον μας, που ζούσαν από κοντά τα συγκλονιστικά εκείνα γεγονότα.

Αργότερα, τη δεκαετία του 1950, κυριολεκτικά άνθισε το έργο του Θεού. Μέσα σ' ελάχιστο χρόνο δεκάδες ψυχές επέστρεψαν στον Χριστό. Έφτασε στο σημείο να υπάρχει Νεολαία σαράντα νέων. Δημιουργήθηκε οξύ πρόβλημα χώρου. Στις ώρες της λατρείας, θυμάμαι, γέμιζαν όλα τα δωμάτια του σπιτιού μας και αρκετοί παρακολουθούσαν το κήρυγμα του Ευαγγελίου από τα παράθυρα. Έτσι, λόγω της δυσκολίας του χώρου, η κατ' οίκον συνάθροιση, που είχε περάσει την εικοσιπενταετία, μετακινήθηκε σε ιδιόκτητο κτήριο που αγοράστηκε γι' αυτό το σκοπό.

Θα ήθελα να κλείσω με τη δεύτερη φάση, την πρόσφατη πείρα μου: Πριν δέκα χρόνια περίπου, αρχίσαμε στην Καβάλα μια πνευματική συντροφιά για τη δική μας στήριξη. Ήμασταν 3-4 αδελφοί, που βρεθήκαμε στην πόλη για επαγγελματικούς λόγους και συναντιόμασταν για μελέτη του Λόγου του Θεού και προσευχή. Δεν είχαμε κανένα μακρόπνοο σχέδιο, καθώς δεν γνωρίζαμε καν πόσο χρόνο θα παραμένναμε στην Καβάλα. Θέλαμε μονάχα να σταθούμε σαν ένα φωτεινό λυχναράκι μέσα στο σκοτάδι του κόσμου, Ο Κύριος, μέσα στη χάρη Του μας ευλόγησε, ενίσχυσε το φως χωρίς εμείς να το καταλαβαίνουμε. Το αύξησε σιγά-σιγά, το λάμπρυνε και στήριξε τις καρδιές μας. Διπλασιαστήκαμε, τριπλασιαστήκαμε, πολλαπλασιαστήκαμε.

Το μήνυμά μας παραμένει το ίδιο ζωντανό Ευαγγέλιο. Το μελετούμε σε βάθος και αντλούμε πλούσια πνευματική τροφή από τις ανεξάντλητες πηγές του. Συζητούμε ελεύθερα, μοιραζόμαστε τις εμπειρίες μας και αντιμετωπίζουμε μαζί τις δυσκολίες και τα προβλήματά μας. Τα φέρνουμε με προσευχή κι ευχαριστία στα πόδια του Χριστού.

Τον τελευταίο καιρό δημιουργήθηκε οξύ πρόβλημα χώρου. Κανένα σπίτι δεν είχε τη δυνατότητα να εξυπηρετήσει τη συνάθροιση. Η ανάγκη αυτή μας οδήγησε σε ευρύτερο ενοικιαζόμενο χώρο. Τον ονομάσαμε Βιβλικό Όμιλο. «Έβεν-Έζερ», «Μέχρι τούδε εβοήθησεν ημάς ο Κύριος» (Α' Σαμ.7:12). Το μέλλον ανήκει στον Κύριο.

Κάναμε μια ανασκόπηση μέσα από το Λόγο του Θεού και διαπιστώσαμε ότι η συνάθροιση κατ' οίκον είναι ένας παλιός θεσμός που τον καθιέρωσε ο Ίδιος ο Κύριος. Πολλά ήταν τα σπίτια που άνοιξαν και χρησιμοποιήθηκαν από τον Ιησού για διδασκαλία, για κοινωνία, για λατρεία. Οι Απόστολοι ακολούθησαν πιστά τη μέθοδο του Κυρίου. Στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων και στις Επιστολές συναντούμε συχνά συναθροίσεις κατ' οίκον. Αναφέραμε κάποια μονάχα από τα οφέλη που πηγάζουν από την εφαρμογή αυτού του θεσμού: Η κοινωνία των αδελφών, η βαθύτερη μελέτη των Γραφών και η συμπροσευχή βρίσκουν τη θέση και το πραγματικό τους νόημα στη φιλική, ανεπίσημη και φιλόξενη ατμόσφαιρα του σπιτιού. Οι δυσκολίες είναι ασήμαντες, εκτός της στενότητας του χώρου όταν αυξηθούν τα μέλη της συνάθροισης. Αν βάλουμε τα οφέλη από τη μια μεριά και τις δυσκολίες από την άλλη, νομίζω ότι, η πλάστιγγα θα γύρει στις συναθροίσεις κατ' οίκον. Από την πείρα μου βλέπω ότι, τουλάχιστον για τη χώρα μας, ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για την εξάπλωση του Ευαγγελίου και για την οικοδομή της Εκκλησίας είναι η δημιουργία, παράλληλα με τις υπάρχουσες επίσημες Εκκλησίες, πολλών μικρών κατ' οίκον συναθροίσεων. Μακάρι κάθε Χριστιανικό σπίτι να γίνει και μια κατ' οίκον συνάθροιση για τη δόξα του Θεού. Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στη 12η Γενική Συνέλευση των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Β. Ελλάδος, 7-8 Μαρτίου 1981.

Η θέση της γυναίκας μέσα στην Εκκλησία του Χριστού

Το θέμα μας είναι μεγάλο και αμφιλεγόμενο. Είναι επίκαιρο, ιδιαίτερα σήμερα, επειδή οι γυναίκες υπερβαίνουν κατά πολύ το 50% των μελών των Εκκλησιών μας. Δεν ξέρω ποιες ήταν οι αναλογίες σε προηγούμενες εποχές. Θα ήθελα, όμως από την αρχή, να κάνω μια διευκρίνιση. Σκοπός της μελέτης μας δεν είναι να δημιουργήσει προβλήματα, προστριβές ή διαμάχες. Αντίθετα, θέλουμε να ερευνήσουμε, χωρίς προκατάληψη, τις Άγιες Γραφές και να δούμε μαζί ποια θέση έδωσε ο Κύριος στην γυναίκα μέσα στην Εκκλησία Του. Αποστολή μας είναι να οικοδομούμε και όχι να γκρεμίζουμε.

Όταν λέμε «θέση» εννοούμε κάποια συγκεκριμένη αποστολή, κάποια αρμοδιότητα ή διακονία. Αλλά για ποια γυναίκα μιλούμε; Στο βιβλίο των Παροιμιών (31:10) ονομάζεται «ενάρετη», και στην Α' Επιστολή του Απ. Πέτρου (3:5) «άγαια γυναίκες αι ελπίζουσαι εις Θεόν». Βασική προϋπόθεση για την χρησιμοποίηση της γυναίκας μέσα στην Εκκλησία, όπως εξάλλου ισχύει και για τον άνδρα, είναι η πίστη στον Χριστό και η άγια ζωή. Δεν μπορείς να προσφέρεις υπηρεσία μέσα στον αγρό του Κυρίου, αν προηγουμένως δεν ανοίξεις την καρδιά σου στον Χριστό, αν δεν αφήσεις το Άγιο Πνεύμα του Θεού να σε καθαρίσει από «κάθε μολυσμό σαρκός και πνεύματος» (Β' Κορ.7:1). Ο Θεός θέλει άγια σκευή στην υπηρεσία Του.

Στην πρώτη Δημιουργία ο Θεός δημιούργησε τόσο τον άνδρα όσο και την γυναίκα «κατ' εικόνα Θεού» (Γέν.1:27). «Ο Κύριος ο Θεός είπε: 'Δεν είναι καλό να είναι ο άνθρωπος μόνος. Θα του φτιάξω έναν σύντροφο όμοιον μ' αυτόν... Μετά, από την πλευρά που πήρε από τον Αδάμ, σχημάτισε μια γυναίκα και την οδήγησε σ' αυτόν» (Γέν.2:18,22). Τοποθέτησε τη γυναίκα δίπλα στον άνδρα αλλά, βέβαια, της έδωσε διαφορετική αποστολή.

Η αμαρτία, με την είσοδό της στον κόσμο, κατέστρεψε την τάξη και την ομορφιά της δημιουργίας και μαζί έφερε αναστάτωση στη σχέσεις των δυο φύλων. Εξαφανίστηκε η αγάπη και τη θέση της πήρε το μίσος και η εκμετάλλευση. Η γυναίκα υποδουλώθηκε στην επιθυμία του ανδρός κι έφθασε στο σημείο να θεωρείται αντικείμενο.

Ήρθε όμως ο Ιησούς Χριστός κι έβγαλε την γυναίκα από την αφάνεια και την περιφρόνηση και της έδωσε ξανά την θέση για την οποία την είχε αρχικά δημιουργήσει ο Θεός. Έτσι, στη νέα Δημιουργία, στην Εκκλησία του Χριστού, βρίσκουμε πάλι την γυναίκα δίπλα στον άνδρα σε αρμονική και σωστή συνεργασία. Υπάρχουν πολλές πληροφορίες μέσα στον Λόγο του Θεού σχετικά με την γυναίκα, για την θέση της στην οικογένεια, στην Εκκλησία, στην σφαίρα εργασίας της, καθώς και για την επίδραση και τις ευθύνες της.

Στην Κ. Διαθήκη διακηρύσσεται με σαφήνεια πως δεν υπάρχει διάκριση φύλου όσον αφορά την σωτηρία και την συμμετοχή στο σώμα του Χριστού: «Είστε, λοιπόν, όλοι παιδιά του Θεού, αφού πιστεύετε στον Ιησού Χριστό... Δεν υπάρχει πια Ιουδαίος και ειδωλολάτρης, δεν υπάρχει δούλος και ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα. Όλοι σας είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό» (Γαλ.3:26,28).

Ο Κύριος Ιησούς δηλώνει κατηγορηματικά ότι «Όταν αναστηθούν οι νεκροί, ούτε θα νυμφεύονται ούτε θα παντρεύονται, αλλά θα είναι όπως οι άγγελοι στον ουρανό» (Ματθ.22:30), κι ο Απ. Πέτρος γράφει: «Το ίδιο κι οι άντρες να συμπεριφέρεστε με φρόνηση στις γυναίκες σας, γιατί είναι το ασθενέστερο φύλο, και να τις τιμάτε, γιατί ο Θεός τις έκανε κι αυτές κληρονόμους της νέας ζωής, όπως κι εσάς» (Α' Πέτρ.3:7).

Στο πρώτο μέρος θα δούμε την αρνητική πλευρά και θα τονίσουμε τι δεν ταιριάζει στην γυναίκα. Στο δεύτερο μέρος θα υπογραμμίσουμε μερικούς από τους ποικίλους τομείς στους οποίους, πιστεύουμε, μπορεί και πρέπει να δραστηριοποιηθεί η Χριστιανή γυναίκα.

Α. Η αρνητική πλευρά. Το φεμινιστικό κίνημα των τελευταίων δεκαετιών φαίνεται πως επέδρασε έντονα στην Χριστιανική Εκκλησία, ιδιαίτερα των Δυτικών χωρών. Από τον πλήρη αποκλεισμό της γυναίκας από κάθε δραστηριότητα σε παλαιότερες εποχές, φθάσαμε σήμερα στις ακραίες καταστάσεις από την αντίθετη πλευρά. Πριν λίγα χρόνια, με την οικογένειά μου, είχαμε την ευκαιρία να βρεθούμε σ' ένα θαυμάσιο αρχιτεκτονικά, καθεδρικό ναό στην πόλη LUND της Σουηδίας. Την ώρα της λατρείας, εμφανίστηκε μια μεγαλοπρεπής πομπή, με επικεφαλής μια επίσκοπο γυναίκα και ακολουθούσαν τέσσερις ιερωμένοι άνδρες και ορισμένοι διάκονοι. Μείναμε έκπληκτοι όταν είδαμε αυτή, την πομπή με τις ειδικές στολές, να καταλήγει στον άμβωνα, απ' όπου η επίσκοπος έκανε το κήρυγμα. Οι τέσσερις ιερωμένοι άνδρες έμειναν σιωπηλοί σ' όλη τη διάρκεια της λατρείας.

Τι δεν αρμόζει στην Χριστιανή γυναίκα, και το απαγορεύει ο Λόγος του Θεού;

α. Επίσκοπος- Πρεσβύτερος. Είναι κάτι που εξ ορισμού το αποκλείει η Αγία Γραφή: Στην Α' Επιστολή του Απ. Παύλου προς τον Τιμόθεο (κεφ.3), καθώς και στην Επιστολή προς τον Τίτο (κεφ.1), εκεί που καθορίζονται τα προσόντα του επισκόπου- πρεσβυτέρου, φαίνεται καθαρά πως η επισκοπή, η ποιμανση και η διδασκαλία της Εκκλησίας είναι έργο που ο Κύριος ανάθεσε στους άνδρες.

Συχνά προβάλλεται το επιχείρημα: Τι θα γίνει αν δεν υπάρχουν άνδρες; Στο σημείο αυτό θα πρέπει να ομολογήσουμε ότι αναλαμβάνουμε το ρόλο του Κυρίου του Ποιμνίου- Εκκλησίας. Όταν ο Κύριος Ιησούς ιδρύει μια Εκκλησία, ο Ίδιος ξέρει πολύ καλύτερα από εμάς τις ανάγκες του Ποιμνίου Του και θα φροντίσει ν' αναστήσει τους κατάλληλους εργάτες και να δώσει τα απαραίτητα χαρίσματα. Η βιασύνη και η προχειρότητα από μέρους μας μόνο προβλήματα μπορούν να δημιουργήσουν. Υπάρχουν βέβαια κάποιες εξαιρετικές περιπτώσεις όπου, είτε δεν υπήρξαν άνδρες κατάλληλοι ή προς κατασχύννη των ανδρών, ο Θεός χρησιμοποίησε γυναίκες με ιδιαίτερα χαρίσματα για κάποιο συγκεκριμένο έργο. Μια τέτοια περίπτωση ήταν η Δεβόρρα, προφήτης και Κριτής του Ισραήλ, σε μια περίοδο αποστασίας και απιστίας του λαού.

β. Δεν ταιριάζει στην γυναίκα να εξουσιάζει πάνω στον άνδρα. Ο Θεός έβαλε τον άνδρα να είναι κεφαλή της γυναικός, όπως ο Χριστός είναι κεφαλή της Εκκλησίας (Εφ.5:23). Η υποταγή της γυναίκας στον άνδρα δεν σημαίνει, με κανένα τρόπο, ότι είναι υποδεέστερη. Είναι η φυσιολογική σχέση που ο Δημιουργός θέλησε να υπάρχει μέσα στην οικογένεια. Είναι θέμα αρμονίας και τάξης, και η πιστή γυναίκα δέχεται πρόθυμα τους περιορισμούς που ο Ίδιος ο Θεός έχει θέσει. Δεν πρέπει να ξεχνούμε εξάλλου ότι, οι απαιτήσεις του Θεού από τον άνδρα σε σχέση με την γυναίκα του, είναι πολύ μεγαλύτερες. Αγάπη και θυσία στο βαθμό και στο μέτρο που ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησία Του και έδωσε την ζωή Του για χάρη της.

Β. Η θετική πλευρά-Συμμετοχή στο έργο του Θεού. Στα χρόνια της Κ. Διαθήκης οι γυναίκες φαίνεται να είχαν αξιόλογη συμμετοχή στο έργο του Ευαγγελίου. Σ' όλη τη διάρκεια της επίγειας πορείας του Ιησού, από την αρχή ως το τέλος, οι γυναίκες βρίσκονται κοντά Του και Τον υπηρετούν.

«Λίγο καιρό αργότερα ο Ιησούς περιόδευε από πόλη σε πόλη και από χωριό σε χωριό, κηρύττοντας και φέρνοντας το χαρμόσυνο άγγελμα της βασιλείας του Θεού. Μαζί του ήταν και οι δώδεκα μαθητές του, καθώς και μερικές γυναίκες που είχαν θεραπευτεί από αρρώστιες και βάσανα, από δαιμονικά πνεύματα και ασθένειες. Αυτές ήταν η Μαρία, που ονομαζόταν Μαγδαληνή, απ' την οποία ο Ιησούς είχε βγάλει επτά δαιμόνια, η Ιωάννα η γυναίκα του Χουζά, αξιωματούχου του Ηρώδη, η Σουσάννα και άλλες πολλές, που χρησιμοποιούσαν τα υπάρχοντά τους για να υπηρετούν τον Ιησού» (Λουκ.8:1-3).

Οι λίγες αυτές γραμμές δίνουν την εικόνα του όλου έργου, που πραγματοποίησε η γυναίκα, βάζοντας την ζωή της στην υπηρεσία του Ιησού Χριστού, και Τον ακολούθησε με αφοσίωση και πιστότητα. Κι αυτό γιατί πρώτος ο Κύριος πλησίασε την γυναίκα και την τίμησε. Όλοι μας γνωρίζουμε την θαυμάσια ιστορία του 4ου κεφαλαίου του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου: Ο Ιησούς πλησιάζει μια πολύ αμαρτωλή γυναίκα, τη Σαμαρείτισσα, και της δίνει τις θαυμαστές αποκαλύψεις. Αποτέλεσμα είναι η γυναίκα αυτή να φέρει πρώτη στο χωριό το μήνυμα του Μεσσία. Στις πιο σημαντικές στιγμές της ζωής του Ιησού οι γυναίκες είναι κοντά Του. Από τη στιγμή που τον αναγνώρισαν Σωτήρα και Κύριό τους, δεν παύουν να Τον ακολουθούν, να Τον ομολογούν και να Τον υπηρετούν.

Χαρακτηριστική μορφή είναι η Μαρία η Μαγδαληνή. Πολλοί άνθρωποι της εποχής εκείνης γιατρεύτηκαν από τον Χριστό κι ύστερα Τον λησμόνησαν. Η Μαρία η Μαγδαληνή όμως δεν Τον ξέχασε ποτέ. Τον ακολουθεί από κοντά ακόμη και μέχρι το σταυρό. Ο θάνατός Του δεν την αφήνει να κοιμηθεί. Πριν ακόμη ξημερώσει, αφηφώντας το σκοτάδι και το φόβο, τρέχει στο μνημείο, για ν' αλείψει το σώμα του Ιησού με μύρα (Ιωάν.20:1) και η αγάπη της επιβραβεύθηκε. Βλέπει πρώτη από όλους τον Αναστημένο Κύριο Ιησού και γίνεται ο πρώτος αγγελιοφόρος της Ανάστασής Του.

Αλλά το θέμα είναι σε ποιους τομείς του έργου σήμερα, καλείται να υπηρετήσει η Χριστιανή γυναίκα. Αφού υποστηρίξαμε ότι η γυναίκα απολαμβάνει ισοτιμία με τον άνδρα, το γεγονός αυτό συνεπάγεται ορισμένα καθήκοντα. Τα προνόμια και τα δικαιώματα συνοδεύονται πάντοτε από υποχρεώσεις και ευθύνες.

α. Πιστή σύζυγος και ακούραστη βοηθός. Για την παντρεμένη γυναίκα η κύρια ευθύνη της επικεντρώνεται στο σπίτι και στην οικογένειά της. Ο Λόγος του Θεού θέλει τις γυναίκες :«να αγαπούν τους άντρες τους και τα παιδιά τους, να έχουν σωφροσύνη, αγνότητα, να φροντίζουν για το σπίτι τους, να έχουν καλοσύνη και να υποτάσσονται στους άνδρες τους, για να μη δυσφημίζεται ο λόγος του Θεού» (Τίτ.2:4,5).

Η Χριστιανική οικογένεια με υπάκουα παιδιά και γονείς ενωμένους με την αληθινή αγάπη, είναι ουσιαστικό στοιχείο της Εκκλησίας και της κοινωνίας γενικότερα. Το έργο του Θεού είναι βαρύ και απαιτητικό και απαιτεί κόπους και, προπαντός, θυσίες. Δεν μπορείς, αδελφέ μου, να υπηρετήσεις σωστά και επιμελημένα το έργο του Ευαγγελίου αν η σύντροφός σου δεν είναι σύμφωνη. Χρειάζεσαι τη συμπαράσταση και την βοήθειά της. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το σπίτι αποτελεί τα άγια των αγίων της ανθρώπινης ζωής. Εκεί απομονώνεται ο εργάτης του Ευαγγελίου από τον κόσμο, εκεί καταφεύγει, αναζωογονείται και ανεφοδιάζεται. Ανανεώνει τις δυνάμεις του στην ατμόσφαιρα της αγάπης, της κατανόησης και της εμπιστοσύνης. Σύμφωνα με τον Μαρτίνο Λούθηρο, το μεγαλύτερο δώρο του Θεού είναι μια ευσεβής σύντροφος, που αγαπάει τον Θεό και στην οποία μπορεί να έχει

πλήρη εμπιστοσύνη.

Εδώ βρίσκεται η πρωταρχική ευθύνη της Χριστιανής γυναίκας, αν θέλουμε το έργο του Θεού να προχωρήσει. Τα μισά πράγματα, οι διχασμένες οικογένειες όχι μόνο δεν βοηθούν το Ευαγγέλιο, αλλά αντίθετα βλάπτουν την Εκκλησία και δυσφημίζεται το όνομα του Χριστού. Η Χριστιανή γυναίκα βρίσκεται δίπλα στον άνδρα της πρόθυμη να τον βοηθήσει και να τον ενθαρρύνει σ' οποιοδήποτε τομέα του έργου του Θεού υπηρετεί. Η φρόνιμη γυναίκα, η αληθινή σύζυγος, με την υποστήριξη και την αγάπη της, δίνει στον άνδρα της τη δυνατότητα ν' αποδώσει το άριστο μέσα στον αγρό του Κυρίου. Είναι χρήσιμο παράδειγμα ο Ακύλας και Πρίσκιλλα. Έξι φορές αναφέρονται τα ονόματά τους στην Κ. Διαθήκη. Στις τρεις απ' αυτές ο Απ. Παύλος βάζει πρώτο το όνομα της Πρίσκιλλας, κάτι ασυνήθιστο για εκείνη την εποχή, που δείχνει ότι η Πρίσκιλλα δεν ζούσε απλώς στην σκιά του συζύγου της αλλά ήταν άξια συνεργάτισσά του στο κοινό έργο που τους είχε εμπιστευθεί ο Θεός. Γι' αυτό βλέπουμε τον Απ. Παύλο να μη την ξεχωρίζει καθόλου από τον άνδρα της: «Χαιρετισμούς στην Πρίσκιλλα και στον Ακύλα, τους συνεργούς μου στο έργο του Ιησού Χριστού. Διακινδύνεσαν τη ζωή τους για χάρη μου και τους ευχαριστώ, όχι μόνο εγώ, αλλά και όλες οι εκκλησίες του μη ιουδαϊκού κόσμου» (Ρωμ. 16:3,4). Στις Πράξεις των Αποστόλων μάλιστα διαβάζουμε: «Άρχισε, λοιπόν, (ο Απολλώς) να μιλάει με παρηρησία στη συναγωγή. Όταν τον άκουσαν η Πρίσκιλλα και ο Ακύλας, τον πήραν κοντά τους και του εξέθεσαν την οδό του Θεού με πιο μεγάλη ακρίβεια» (Πρ. 18:26).

β. Η ανατροφή των παιδιών. Ένας δεύτερος τομέας, καθόλου ευκαταφρόνητος και άρρηκτα συνδεδεμένος με τον προηγούμενο, είναι η ανατροφή των παιδιών. Εκείνο που η σημερινή Εκκλησία χρειάζεται επιτακτικά, είναι οι Χριστιανές μητέρες, που θα σταθούν πρόθυμα δίπλα στα παιδιά τους με αγάπη, με τρυφερότητα, με κατανόηση και με αυτοθυσία.

Η πιστή γυναίκα, μαζί με τον άνδρα της βέβαια, έχει την ευθύνη της ανατροφής των παιδιών της. Υπάρχει σημαντικότερο έργο για μια γυναίκα; Η πρώτη μας ευθύνη μπροστά στον Θεό είναι η οικογένειά μας. Η εντολή του Κυρίου Ιησού είναι: «Πήγαινε στο σπίτι σου, στους δικούς σου, και διηγήσου σ' αυτούς το καλό που σου έκανε ο Κύριος και την ευσπλαχνία που σου έδειξε» (Μάρκ. 5:19). Πως μπορείς να βοηθήσεις τους άλλους, πως μπορείς να υπηρετήσεις την Εκκλησία ευρύτερα, όταν το σπίτι σου καίγεται; Δεν είναι παραλογισμός; Η φροντίδα των παιδιών σε όλες τους τις ανάγκες, φυσικές και πνευματικές, είναι το μεγαλύτερο και το πιο ευλογημένο έργο, που μια μητέρα έχει να επιτελέσει. Η Εκκλησία για να ζήσει και ν' αυξηθεί χρειάζεται ζωντανά κύτταρα, Χριστιανικές οικογένειες σωστές και συγκροτημένες, υποδειγματικές στο περιβάλλον, φωτεινές σε αγιότητα και καθαρότητα ζωής. Όλα τ' άλλα, οι ποικίλες δραστηριότητες και απασχολήσεις πρέπει να έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Η διδασκαλία των παιδιών και η διαμόρφωση σωστού χαρακτήρα είναι δουλειές, που κανένας άλλος δεν είναι σε θέση να τις κάνει και πρέπει να γίνουν πολύ νωρίς.

Ο πατέρας και η μητέρα, ζώντας μαζί με τα παιδιά τους, τρυφεροί στην αγάπη τους, καθαροί στην ζωή τους, δυνατοί στις πεποιθήσεις τους, απλοί και τακτικοί στην καθημερινή ζωή τους, πετυχαίνουν μεγαλύτερα από τους προέδρους και τους κυβερνήτες, από τους νομοθέτες και τους εκπαιδευτικούς, από τα Συνέδρια και τις Ευαγγελιστικές εκστρατείες.

γ. Κυριακά σχολεία. Η πιστή και ενάρετη γυναίκα μπορεί να προσφέρει σημαντική υπηρεσία διδάσκοντας στα Κυριακά σχολεία. Είναι μια διακονία που έρχεται να συμπληρώσει και όχι να υποκαταστήσει την αποστολή και την ευθύνη των γονέων. Μπορεί να βοηθήσει στην πνευματική ανάπτυξη των παιδιών. Η διδασκαλία του Λόγου του Θεού με τρόπο απλό και παραστατικό, όταν συνοδεύεται από την συνεπή και υποδειγματική πνευματική ζωή της δασκάλας, θ' αφήσει οπωσδήποτε ανεξίτηλα τα ίχνη της στην μετέπειτα ζωή του παιδιού. Τους δίνεται έτσι η ευλογημένη ευκαιρία ν' αποκτήσουν πνευματικά παιδιά. Η γυναίκα, με την τρυφερότητα και τον πλούσιο συναισθηματικό της κόσμο, είναι ίσως πιο αποτελεσματική από τον άνδρα σ' αυτόν τον τομέα.

δ. Η φιλανθρωπία και η αγαθοεργία. Είναι ένας τομέας μάλλον παραμελημένος στους κύκλους μας. Όμως, ο Λόγος του Θεού δίνει μεγάλη σημασία. Ο Απ. Ιάκωβος, θέλοντας να δώσει τον ορισμό της θρησκείας, μας λέει: «Θρησκεία καθαρή κι αμόλυντη για το Θεό και Πατέρα είναι αυτή: Να συμπαραστέκεστε στα ορφανά και στις χήρες όταν υποφέρουν, και να διατηρείτε αγνό τον εαυτό σας από την επιρροή του αμαρτωλού κόσμου» (Ιάκ. 1:27). Να μια διακονία, μια πρακτική εκδήλωση της γνήσιας πίστης. Δεν είναι βέβαια έργο και ευθύνη μόνο των γυναικών αλλά αφορά όλους μας. Οι γυναίκες όμως όταν κινούνται από το Πνεύμα του Θεού και από ανυπόκριτη αγάπη για τον άνθρωπο που έχει ανάγκη, μπορούν να προσφέρουν πολλά.

Εδώ ο Λόγος του Θεού δεν μιλάει για τις τυπικές επισκέψεις, που συχνά καταντούν βαρετές και ανεπιθύμητες, αλλά για προθυμία υπηρεσίας του αδελφού ή του συνανθρώπου που βρίσκεται σε δύσκολη κατάσταση. Ο Απ. Ιάκωβος αναφέρεται στα ορφανά και στις χήρες που είναι σε θλίψη επειδή, εκείνη την εποχή ιδιαίτερα, ήταν τα πιο

παραμελημένα, ανασφάλιστα και ανυπεράσπιστα μέλη της κοινωνίας. Θα μπορούσαμε ασφαλώς να προσθέσουμε τους φτωχούς, τους ηλικιωμένους, τους ανήμπορους και τους ασθενείς που χρειάζονται περιποίηση και φροντίδα. Οι άνθρωποι δεν έχουν ανάγκη τόσο τα κηρύγματά μας όσο χρειάζονται την αγάπη, την συμπαράσταση και την φροντίδα μας σε πρακτικό επίπεδο.

Ο Απ. Παύλος, στο τελευταίο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους Επιστολής του, απευθύνοντας τους χαιρετισμούς του σε μια αρκετά μακρά λίστα αδελφών, έχει κάτι καλό να πει για τον καθένα. Τρεις φορές αναφέρει το ρήμα «κοπιάζω». Και τις τρεις φορές αφορά γυναίκες: «ασπάσασθε Μαρίαν, ήτις πολλά εκοπίασεν εις υμάς... ασπάσασθε Τρύφαιναν και Τρυφώσαν τας κοπιάσας εν Κυρίω, ασπάσασθε Περσίδα την αγαπητήν, ήτις πολλά εκοπίασεν εν Κυρίω» (Ρωμ.16:6,12). Ακούραστοι Χριστιανοί η Μαρία, η Τρύφαινα, η Τρυφώσα και η Περσίδα. Η υπηρεσία στον αδελφό και στον συνάνθρωπο δεν είναι εύκολη υπόθεση, έχει κόπο και μόχθο. Η γνήσια αγάπη ποτέ δεν υπολογίζει τον κόπο, το κάνει με χαρά κι ευχαρίστηση. Όπου υπάρχει πολλή αγάπη, υπάρχει και πολύς κόπος.

Και συνεχίζει ο Απ. Παύλος: «Χαιρετισμούς στο Ρούφο, τον εκλεκτό αυτό χριστιανό, και στη μητέρα του, που στάθηκε και δική μου μητέρα» (Ρωμ.16:13). Την φυσική μητέρα του Ρούφου, την ονομάζει δική του μητέρα. Είναι μητέρα του πνευματική χάρη στην αγάπη και την συμπάθεια που του έδειξε. Υπάρχει ωραιότερη προσφορά για μια Χριστιανή γυναίκα; Αλήθεια, πόση φροντίδα, πόση στοργή και προστασία μπορεί να προσφέρει! Πόσο πόνο είναι σε θέση ν' ανακουφίσει και πόσα δάκρυα είναι σε θέση να σκουπίσει η καρδιά της γυναίκας, όταν είναι γεμάτη από την αγάπη του Χριστού! Και πόση ανάγκη έχει η Εκκλησία του Θεού σήμερα από τέτοιες γυναίκες που, σαν μητέρες με αυτοθυσία θα κοπιήσουν, υπηρετώντας αυτούς που έχουν ανάγκη.

Θυμηθείτε την Δορκάδα που στάθηκε σαν μητέρα στις χήρες και στους φτωχούς, «πλήρης αγαθών έργων και ελεημοσυνών» (Πρ.9:36), όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Λόγος του Θεού. Άλλες γυναίκες ανοίγουν τα σπίτια τους για να γίνουν κατ' οίκον Εκκλησίες. Να μια άλλη πολύτιμη και ανεκτίμητη προσφορά στην υπηρεσία των αγίων. Ειδικά για τη χώρα μας είναι κάτι που το χρειαζόμαστε ιδιαίτερα και είναι, πιστεύω εξαιρετικά αποτελεσματικό για οικοδομή και κατάρτιση των πιστών αλλά και για ευαγγελισμό.

ε. Ο ιεραποστολικός αγρός. Ως τελευταίο τομέα, όχι όμως μικρότερης σημασίας από τους άλλους, θα ήθελα ν' αναφέρω τον ιεραποστολικό αγρό. Και σ' αυτό το σημείο, θα πρέπει να ομολογήσουμε ότι, υστερούμε σημαντικά. Η κύρια ευθύνη βέβαια βαρύνει εμάς, τους άνδρες. Η Εκκλησία που δεν έχει ιεραποστολική όραση, έχει χάσει τον σκοπό της ύπαρξής της. Δεν αναγεννηθήκαμε και δεν ζούμε για τον εαυτό μας. Ο Θεός μας έβγαλε από το σκοτάδι και μας έφερε στο θαυμαστό Του φως για να εξαγγέλουμε τις αρετές Του (Α' Πέτρ.2:9).

Πως θα το επιτύχουμε; Όχι βέβαια κλεισμένοι στον εαυτό μας ή μέσα στους τέσσερις τοίχους της Εκκλησίας. Είναι ανάγκη να δοθεί στους γύρω μας μαρτυρία αναστημένης ζωής και ομολογία πίστης. Εδώ οι Χριστιανές γυναίκες έχουν επίσης ένα πεδίο δράσης: ως ιεραπόστολοι, ως αδελφές νοσοκόμες, ως κοινωνικοί λειτουργοί, τους δίνεται η δυνατότητα α' απλώσουν το μήνυμα του Ευαγγελίου πολύ πλατιά. Οι ανύπαντρες γυναίκες, ιδιαίτερα σ' αυτόν τον τομέα, έχουν μοναδική χρησιμότητα, αρκεί να είναι πρόθυμες, ζωντανές και δραστήριες. Και πραγματικά σήμερα, στην παγκόσμια ιεραποστολή, οι γυναίκες αντιπροσωπεύουν περισσότερο από το 20% του δυναμικού.

Είδαμε στο πρώτο μέρος τους δυο βασικούς περιορισμούς, που ο Λόγος του Θεού βάζει στην Χριστιανή γυναίκα: Δεν αρμόζει να είναι πρεσβύτερος ή επίσκοπος στην Εκκλησία του Χριστού ούτε να αυθεντεύει πάνω στον άνδρα. Στο δεύτερο μέρος τονίσαμε πέντε τομείς συμμετοχής και δράσης για τις Χριστιανές γυναίκες, εκείνες που ειλικρινά επιθυμούν να δοξάσουν τον Θεό και να υποταχθούν στο θέλημά Του. Ενδεχομένως υπάρχουν και πολλοί άλλοι τομείς που παραλείψαμε. Η ενάρτη και φρόνιμη γυναίκα καλείται, πριν απ' όλα, να είναι πιστή σύζυγος και ακούραστη βοηθός στον άνδρα της. Αυτή η αποστολή, μαζί με την ανατροφή των παιδιών αποτελούν την πρώτη σφαίρα δράσης. Αν εδώ αποτύχει, είναι περιττό να βγει προς τα έξω. Ως τρίτο πεδίο αναφέραμε τα Κυριακά σχολεία. Δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητη διακονία. Τα παιδιά είναι το μέλλον της Εκκλησίας και χρειάζεται να τα αντιμετωπίσουμε με σοβαρότητα και πολλή προσευχή. Η φιλανθρωπία και η αγαθοεργία είναι μέσα στις υποχρεώσεις και στα καθήκοντα όλων μας. Υπάρχει μεγάλος αριθμός ανθρώπων με ποικίλες ανάγκες υλικές και πνευματικές. Ποια θέση παίρνουμε απέναντί τους; Οι γυναίκες πάντοτε είχαν τα πρωτεία ανταπόκρισης σ' αυτόν τον τομέα. Τέλος υπογραμμίσαμε την ανάγκη της ιεραποστολικής όρασης. Είναι απέραντος αγρός όπου άνδρες και γυναίκες καλούμαστε να κάνουμε το μέρος μας. Υπάρχει ένα κομμάτι αγρού για τον καθένα από μας που πρέπει να καλλιεργήσουμε. Ο Θεός να δώσει σ' όλους μας χάρη, αποστολή και την διάθεση ν' ακολουθήσουμε την οδηγία Του. Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε την Πέμπτη 18 Μαΐου 1987, στην Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία, Αλκιβιάδου 3, Αθήνα.

Ανασταλτικοί παράγοντες στην πρόοδο του έργου του Θεού

Σκοπός της μελέτης μας είναι ν' αναζητήσουμε τα αρνητικά στοιχεία, να τονίσουμε τους ανασταλτικούς παράγοντες στην πρόοδο του έργου του Θεού. Για τον σκοπό αυτό θα πρέπει να εξετάσουμε τις καρδιές μας πρώτα, κάτω από το φως της Αγίας Γραφής, να δούμε τη ζωή και την διακονία μας. Κι όταν κάνουμε τις διαπιστώσεις, με ειλικρίνεια και ταπείνωση καρδιάς να σταθούμε κάτω από την οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Μέσα στον Λόγο του Θεού κι από την Εκκλησιαστική Ιστορία βλέπουμε ότι οι αμαρτίες των ατόμων στάθηκαν συχνά εμπόδια για την αναζωπύρωση. Χωρίς το Πνεύμα του Θεού, που σε καθαρές καρδιές μπορεί να κατοικήσει, τα καλύτερα μέσα και οι πιο σύγχρονες και τέλειες μέθοδοι είναι άκαρπες. Χρειάζεται η προετοιμασία της καρδιάς, και τότε το Άγιο Πνεύμα θα κάνει θαυμάσια στη ζωή μας πρώτα κι έπειτα σ' ολόκληρη την Εκκλησία. Πόσο εκτιμήσαμε το έργο του Θεού; Είναι η δόξα του Θεού ο σκοπός μας; Είναι ο Χριστός το κέντρο της ζωής και της υπηρεσίας μας;

Στο βιβλίο του Νεεμιά διαβάζουμε για ένα μεγάλο έργο, που ο Θεός πραγματοποίησε, χρησιμοποιώντας έναν πιστό Του δούλο, τον Νεεμιά. Είναι ο Νεεμιάς ο άνθρωπος της προσευχής και της υπηρεσίας. Με την προσευχή του κινεί το παντοδύναμο χέρι του Θεού, αλλά παράλληλα εργάζεται ακούραστα για το καλό του λαού του. Τα εμπόδια που συνάντησε στο έργο του προέρχονταν από δυο πλευρές:

Ήταν οι εχθρικοί λαοί γύρω του, που με διάφορους τρόπους προσπαθούσαν να εμποδίσουν την ανοικοδόμηση του τείχους της Ιερουσαλήμ και να ματαιώσουν την αποκατάστασή του. Στην αρχή χρησιμοποίησαν την ειρωνεία και την περιφρόνηση, αργότερα απείλησαν πόλεμο. Μπροστά σ' αυτή την απειλή ο Νεεμιάς καλεί τον λαό σε διαρκή επαγρύπνηση. Όταν έμαθαν ότι ολοκληρώθηκε η ανοικοδόμηση του τείχους και δεν έμειναν χαλάσματα, μηχανεύθηκαν να δολοφονήσουν τον Νεεμιά, καλώντας τον σε μια συνάντηση μαζί τους. Ποια ήταν η απάντηση του συνετού ανθρώπου του Θεού: «Έχω ακόμα πολλή δουλειά να κάνω και δεν μπορώ να έρθω σ' εσάς. Η εργασία της ανοικοδόμησης θα σταματήσει» (Νεεμ.6:4).

Από την άλλη μεριά όμως ήρθαν τα προβλήματα μέσα από τον ίδιο το λαό του Θεού. Η παράβαση του νόμου του Θεού και η συμμόρφωση με τους γειτονικούς ειδωλολατρικούς λαούς. Αυτά στάθηκαν τα μεγαλύτερα εμπόδια για την συνέχιση του έργου. Μέσα στα προνόμια που μας δόθηκαν ως λυτρωμένοι του Κυρίου, είναι η υιοθεσία και η διακονία της διαλλαγής. Είμαστε παιδιά του Θεού και πρεσβευτές Του μέσα στον κόσμο, είμαστε συνεργοί του Κυρίου. Πόσο ευλογημένο θα ήταν αν κι εμείς, όπως ο Νεεμιάς, να ξεκινούσαμε με προσευχή, με την ίδια αφοσίωση, προθυμία και αυταπάρνηση! Φέρνοντας την πανοπλία του Θεού να βγαίναμε στο έργο της ανοικοδόμησης των χαλασμάτων! Είναι μεγάλο το έργο και η ευθύνη μας πολλή βαριά.

α. Η τυπολατρία ή ο Φαρισαϊσμός είναι ένας σημαντικός ανασταλτικός παράγοντας. Πόσο συχνά γινόμαστε εμείς το εμπόδιο στην πρόοδο του έργου του Κυρίου! Προβάλλουμε μια θρησκεία ανθρώπινη, ένα δόγμα ξερό. Βάζουμε κανόνες και περιορισμούς και χάνουμε την ζωή του Χριστού, κρατώντας το νεκρό γράμμα. Αν ο Χριστός βρισκόταν αυτή την ώρα εδώ, πολύ φοβούμαι ότι θ' ακούγαμε το «Αλίμονό σας, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί κλείνετε στους ανθρώπους το δρόμο για τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε εσείς μπαίνετε ούτε επιτρέπετε σ' όσους θέλουν να μπουν» (Ματθ.23:14).

Οι μάσκες πόσο επίκαιρες είναι. Φορέσαμε την μάσκα της ευσέβειας, για να σκεπάσουμε τ' αληθινά μας αισθήματα. Κρατήσαμε την μορφή της ευσέβειας ενώ αρνηθήκαμε την δύναμή της. Έχουμε σωστά δόγματα, παρουσιάζουμε στους ανθρώπους ορθές πεποιθήσεις και τις υποστηρίζουμε προβάλλοντας δυνατά επιχειρήματα, αλλά μέσα στις καρδιές μας φωλιάζουν πικρίες, φθόνος, υπερηφάνεια, αλαζονεία. Φαίνεται πως δεν πήραμε σωστά το ρόλο μας μέσα στο σχέδιο του Θεού. Ξεφύγαμε απ' εκεί που ο Κύριος ήθελε να σταθούμε. Πλανηθήκαμε νομίζοντας πως το έργο είναι δική μας υπόθεση. Ξεχάσαμε τη βασική αλήθεια πως κανένας δεν μπορεί να διδάξει τους άλλους αν πρώτα δεν ταπεινωθεί και μαθητεύσει στα πόδια του Χριστού. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος που αντιμετωπίζουμε είναι, να θεωρήσουμε τις δικές μας προκαταλήψεις παγκόσμια αξιώματα και να τοποθετήσουμε τις δικές μας ιδέες στη θέση της αλήθειας του Ευαγγελίου του Θεού. Τότε δεν είμαστε οδηγοί αλλά εμπόδια σ' εκείνους που θέλουν να μπουν στην βασιλεία του Θεού.

β. Η διαίρεση ή η έλλειψη ενότητας, όπως μας αρέσει να λέμε. Είναι η μάστιγα της Εκκλησίας του Χριστού διά μέσου των αιώνων. Δείτε τις ταμπέλες των διαφόρων ομάδων που υπάρχουν μόνο στη χώρα μας. Είναι αλήθεια πως ορισμένες διαιρέσεις ήταν αναγκαίες και πραγματικά επιθυμητές. Η Μεταρρύθμιση θα είχε πνιγεί αν δεν είχε εγκαταλείψει το τέλμα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Ο Ιωάννης Wesley θα είχε φιμωθεί αν παρέμενε στις τάξεις της Αγγλικανικής Εκκλησίας.

Από την άλλη μεριά όμως πολλές διαιρέσεις μέσα στην Χριστιανική Εκκλησία, δεν ήταν καθόλου αναγκαίες.

Συχνά παρατηρούνται διαιρέσεις για ασήμαντες αιτίες. Είναι αποτέλεσμα σαρκικών ανθρώπων που επιδιώκουν κάποια θέση προβολής, θέλουν να έχουν κάποια δύναμη μέσα στο σώμα της Εκκλησίας. Χριστιανοί έχουν διχασθεί για εντελώς ασήμαντες αφορμές, όπως προφητικές ερμηνείες, χρήση ή μη μουσικών οργάνων στην λατρεία, και άλλα παρόμοια. Πολύ νωρίς στην Ιστορία της Εκκλησίας, στην Κόρινθο, υπήρχαν προβλήματα διαιρέσεων και χωρισμών. Ίσως οι Κορίνθιοι, συνεχίζοντας κάποιες τάσεις της παλιάς τους ζωής, πριν από την επιστροφή τους στον Χριστό, υποστήριζαν ορισμένους ανθρώπους επειδή ήταν καλοί ομιλητές και δάσκαλοι. Κάποιοι διάλεξαν τον Απολλώ, «άνδρα λόγιο», άλλοι προτιμούσαν τον Πέτρο, τον δυνατό Απόστολο του Χριστού, ορισμένοι προσπάθησαν να τρέξουν πίσω από τον Παύλο, τον Απόστολο των εθνών και κάποιοι άλλοι θέλησαν να σχηματίσουν το κόμμα του Χριστού. Μπροστά σ' αυτή την θλιβερή κατάσταση ο Απ. Παύλος έγραφε: «εξακολουθείτε να ζείτε σαν άνθρωποι αυτού εδώ του κόσμου. Αφού υπάρχουν μεταξύ σας ζηλοτυπίες, φιλονικίες και διχόνοιες, αυτό δε δείχνει ότι είστε άνθρωποι αυτού του κόσμου και ότι συμπεριφέρεστε όπως οι άλλοι άνθρωποι; Όταν ο ένας λέει: 'Εγώ είμαι του Παύλου' κι άλλος: 'Εγώ είμαι του Απολλώ'» δεν είστε κι εσείς σαν τους άλλους ανθρώπους;» (Α' Κορ.3:3,4).

Ανάλογα φαινόμενα παρατηρούνται και σήμερα. Έτσι διαιρέθηκαν οι Χριστιανοί σε αναρίθμητες ομάδες αλληλοσυγκρουόμενες. Ο σπορέας αυτής της κατάστασης είναι ο διάβολος και το αποτέλεσμα η αποτυχία της μαρτυρίας του Ευαγγελίου. Δεν υπάρχει καμιά παραγγελία στην Κ. Διαθήκη που να προτρέπει τον πιστό ν' απομακρύνεται από την Εκκλησία, όταν τα πράγματα δεν πάνε όπως τα επιθυμεί.

Ο πιστός Χριστιανός οφείλει να παραμείνει στη θέση του, αντιτάσσοντας την άγια ζωή και την ορθή διδασκαλία του. Έτσι θα συγκεντρώσει γύρω του κάθε υγιές στοιχείο απέναντι του κακού. Θ' αντιδράσει όχι με προσωπικές εμπάθειες και πείσματα αλλά με αγιότητα και με την αληθινή διδασκαλία. Αδελφοί μου, αν όλοι προοριζόμαστε για την γη της επαγγελίας, ας συνεχίσουμε το ταξίδι μας χέρι με χέρι. Πως όμως θα περπατήσουμε μαζί όταν δεν είμαστε σύμφωνοι; Πως μπορούμε να συμβαδίσουμε όταν από τις καρδιές μας λείπει η αγάπη του Χριστού; Είναι το τρίτο σημείο που θα πρέπει να προσέξουμε.

γ. Η έλλειψη αγάπης είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο στην πρόοδο του έργου του Θεού. Από εκεί ξεκινούν όλες οι άλλες ανωμαλίες. Ο Αναστημένος Ιησούς Χριστός, στην Επιστολή Του προς την Εκκλησία της Εφέσου, επαινεί τους Χριστιανούς για τον κόπο τους εν Κυρίω. Και είναι καλό, είναι υποχρέωση του κάθε πιστού να ζοδεύει τη ζωή του για τον Χριστό και για τους συνανθρώπους του. Κι όταν ακόμη κάποια φυσική του αναπηρία τον εμποδίζει να εργαστεί, έχει τη δυνατότητα ν' αγωνιστεί στην προσευχή. Ο Ιησούς Χριστός επαινεί ακόμη τους Εφέσιους αδελφούς μας, για την υπομονή που έδειξαν υποφέροντας τους κακούς και γιατί τους δοκίμασαν και τους βρήκαν ψεύτες.

Η Εκκλησία της Εφέσου με επιμέλεια απομάκρυνε από την κοινωνία της όλους εκείνους που αποδείχθηκαν ψεύτες, αλλά μέσα σ' αυτή την διαδικασία έχασε κάτι το πολύ σημαντικό. Ο Αναστημένος Ιησούς Χριστός αναγκάζεται να την ελέγξει: «Έχω όμως κάτι εναντίον σου: Η αγάπη σου δεν είναι όπως στην αρχή» (Απ.2:4). Έχασες τον πρώτο ενθουσιασμό, απομακρύνθηκες και ξέχασες εκείνη την πρώτη αφιέρωση. Πολύ περισσότερο: άφησες την πρώτη αγάπη, την όμορφη και ζηλευτή κοινωνία με τον Χριστό και με τους αδελφούς. Η καρδιά σου ήταν πρόθυμη να συμπαθήσει και το χέρι σου έτοιμο να βοηθήσει. Πολέμησες τις αιρέσεις, έτρεξες πίσω από την υψηλή θεολογία και ξερίζωσες όλους τους πλανεμένους. Η δράση σου όμως αυτή κόστισε πολύ. Πλήρωσες πολύ ακριβά τον υπερβολικό σου ζήλο. Έχασες την στενή και γλυκιά σου σχέση με τον Χριστό. Κατέστρεψες την ειρήνη και την γαλήνη της αδελφικής κοινωνίας.

«Η αγάπη σου δεν είναι όπως στην αρχή» (Απ.2:4). Δεν είναι τάχα η διαπίστωση αυτή σημείο των τελευταίων καιρών; Ο Κύριος Ιησούς μιλώντας στους μαθητές Του είπε: «Επειδή μάλιστα θα πληθύνει η κακία, η αγάπη πολλών θα ψυχρανθεί» (Ματθ.24:12). Ο κόσμος βρίσκεται πάντοτε μέσα στην ανομία, όμως υπάρχουν περιόδοι που το κακό αφθονεί, ξεπερνάει τα συνηθισμένα όρια, όπως συνέβη τον παλιό καιρό, στην εποχή του Νώε όταν «όλοι είχαν πάρει στραβό δρόμο» (Γέν.6:12).

Όταν η ανομία, σ' όλες τις μορφές της, πλεονάζει, η αγάπη των πολλών ψυχραίνεται, οι Χριστιανοί γίνονται διστακτικοί, καχύποπτοι ο ένας στον άλλο, φεύγει η συμπάθεια, αυξάνουν οι αποστάσεις ανάμεσα στους πιστούς, δημιουργούνται διαμάχες και διχοστασίες και η αγάπη πλησιάζει στο μηδέν. Ο διάβολος είναι ο κατηγορος των αδελφών στους εχθρούς τους, με αποτέλεσμα ν' αυξάνει η ανομία και το μίσος του κόσμου εναντίον των πιστών του Χριστού. Ο διάβολος όμως είναι και ο κατηγορος του ενός πιστού προς τον άλλο, με αποτέλεσμα η αγάπη των πολλών να ψυχραίνεται. Πόσο μελαγχολική πρόβλεψη για τους έσχατους καιρούς! Όμως υπάρχει κι ένα αισιόδοξο σημείο μέσα στο ίδιο χωρίο. Είναι η αγάπη των πολλών που θα ψυχρανθεί, όχι όλων. Ακόμη και στους χειρότερους καιρούς της ανθρώπινης ιστορίας, ο Θεός έχει πάντοτε ένα πιστό υπόλοιπο, που κρατάει την

ακεραιότητά του, διατηρεί τον ζήλο του, όπως στις μέρες του προφήτη Ηλία όταν νόμιζε πως έμεινε μόνος. «Μόνο εγώ απόμεινα ολομόναχος, κι εμένα θέλουν να με σκοτώσουν. Τι του απαντάει όμως ο Θεός; Έχω κρατήσει για τον εαυτό μου ένα υπόλοιπο από εφτά χιλιάδες άντρες, που δεν προσκύνησαν τον Βάαλ» (Ρωμ.11:3,4). Έπειτα, η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί, θα εξασθενήσει, δεν θα σβήσει. Υπάρχει ζωή στη ρίζα, που θα φανερωθεί μετά το πέρασμα του χειμώνα. Η νέα κτίση που είμαστε εν Χριστώ έχει κρυώσει αλλά δεν έγινε παλιά, γιατί τότε δεν θα έμεινε παρά η αιώνια κόλαση.

Η συμβουλή και η παράκληση του Αναστημένου Ιησού στους Χριστιανούς της Εφέσου και σε μας σήμερα είναι: «Θυμήσου λοιπόν από που ξέπεσες. Μετανόησε και γύρνα ξανά στην αρχική διαγωγή σου» (Απ.2:5).

Διακρίναμε τρεις κύριους ανασταλτικούς παράγοντες στην πρόοδο του έργου του Θεού. Η επιμονή σε μια εξωτερική θρησκεία, σε τύπους νεκρούς, σε μορφή ευσέβειας χωρίς περιεχόμενο, χωρίς την εσωτερική δύναμη, όχι μόνο δεν ωφελεί τους οπαδούς της αλλά ταυτόχρονα κλείνει την πόρτα και σ' εκείνους που θέλουν να μπουν στη βασιλεία του Θεού. Έπειτα μιλήσαμε για την διαίρεση, έργο σαρκικών ανθρώπων, που έχει ως αποτέλεσμα την φθορά και την αποτυχία της μαρτυρίας του Ευαγγελίου, γιατί, όπως είπε ο Ιησούς: «Όταν ένα βασίλειο χωριστεί σε αντιμαχόμενες παρατάξεις, ερημώνεται. Κι όταν σε μια πόλη ή σε μια οικογένεια πέσει διχασμός, θα διαλυθεί» (Ματθ.12:25).

Τελευταίο αφήσαμε το μεγαλύτερο εμπόδιο: την έλλειψη της καθαρής και ανυπόκριτης αγάπης. Αν αφήσουμε το θερμόμετρο του Θεού να εξετάσει τις καρδιές μας, θα δούμε την ένδειξη πολύ χαμηλά. Η ψυχρότητα στη σχέση μας με τον Χριστό, την πηγή της ζωής και της δύναμης, έχει ως αποτέλεσμα την πνευματική ατροφία, τον πνευματικό νανισμό. Η ψυχρότητα στις σχέσεις μας με τους αδελφούς οδηγεί στην αποξένωση, στη δυσφήμιση του ονόματος του Χριστού και τελικά στην ακαρπία.

Υπάρχουν βέβαια πολλές άλλες δευτερεύουσες αιτίες, γιατί πηγάζουν από τους παράγοντες που ήδη αναφέραμε: Είναι η έλλειψη κατάρτισης των εργατών, ο ανύπαρκτος συντονισμός στο έργο του Ευαγγελίου. Έτσι βλέπουμε να ευλογούνται, σχεδόν αποκλειστικά, μεμονωμένες προσπάθειες. Είναι ακόμη η έλλειψη αισθήματος ευθύνης, που εκδηλώνεται στην προχειρότητα και στην αμέλεια, κύρια χαρακτηριστικά, ιδιαίτερα στην χώρα μας. Είναι λυπηρό με πόση ελαφρότητα παίρνουμε στα χέρια μας τα άγια πράγματα.

Τελειώνοντας θα ήθελα ν' αναφέρω την αδιαφορία των πολλών στα σοβαρά προβλήματα των εργατών τόσο στη διακονία του Ευαγγελίου όσο και στην καθημερινή τους ζωή.

Η ομιλία αυτή δόθηκε στην 10η Γενική Συνέλευση των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Β. Ελλάδος, Θεσσαλονίκη, 4,5 Μαρτίου 1979.

Η αραϊή προσέλευση στις συνάξεις των πιστών – Μια ενδημική αρρώστια του καιρού μας

Υπάρχουν αναμφίβολα πολλά κοινά χαρακτηριστικά ανάμεσα στις συναθροίσεις της πρώτης Εκκλησίας και στις συνάξεις του καιρού μας. Συναθροιζόμαστε για την λατρεία του ίδιου Κυρίου, με τον ίδιο τρόπο όπως και τότε. Μαζευόμαστε για να ψάλλουμε στον Κύριο μας απλά και αυθόρμητα, όπως ακριβώς αισθάνονταν τ' αδέρφια μας πριν τόσους αιώνες. Η απλότητα, που είναι τόσο απαραίτητη για να φαίνεται η δύναμη του Χριστού, ήταν και είναι το γνώρισμα των συνάξεων τόσο της Πρώτης Αποστολικής Εκκλησίας όσο και, ορισμένων τουλάχιστον, συνάξεων του καιρού μας. Όμως κάτι άλλαξε.

Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε: «Κάθε μέρα συγκεντρώνονταν με ομοθυμία στο ναό, τελούσαν τη θεία Ευχαριστία σε σπίτια, τρώγοντας την τροφή τους γεμάτοι χαρά και με απλότητα στην καρδιά. Δοξολογούσαν το Θεό, κι όλος ο λαός τους εκτιμούσε. Και ο Κύριος πρόσθετε κάθε μέρα στην εκκλησία αυτούς που σώζονταν» (Πρ.2:46,47). Στην περιγραφή του Λουκά έχουμε μια εικόνα συνάξεων με πυκνή προσέλευση όχι μόνο την Κυριακή αλλά κάθε μέρα.

Λίγα χρόνια αργότερα, στην Επιστολή προς Εβραίους, συναντούμε μια προτροπή: «Ας μην εγκαταλείψουμε τις θρησκευτικές μας συνάξεις, όπως συνηθίζουν μερικοί, αλλά ας ενισχύει ο ένας τον άλλο, τώρα μάλιστα που βλέπετε να πλησιάζει η ημέρα του Κυρίου» (Εβρ.10:25), που αποκαλύπτει μια κατάσταση όχι τόσο ευχάριστη. Ήδη είχε αρχίσει μια κακή συνήθεια, που όμως αποτελούσε την εξαίρεση. Ο κανόνας ήταν ακόμη η πυκνή και συχνή προσέλευση των πιστών στις Εκκλησίες.

Ο τίτλος του θέματός μας είναι μια διαπίστωση καθόλου ευχάριστη. Δηλώνει την κατάσταση των Εκκλησιών μας όπως την ζούμε σήμερα. Αν στον πρώτο αιώνα το συνηθισμένο ήταν η πυκνή προσέλευση των πιστών στις Εκκλησίες, σήμερα το συνηθισμένο είναι η αραϊή προσέλευση. Η σπανιότητα της κακής συνήθειας της Εκκλησίας του πρώτου αιώνα, έγινε μια συνηθισμένη κατάσταση στον καιρό μας. Η αραϊή προσέλευση των πιστών στις συνάξεις είναι μια ενδημική αρρώστια του καιρού μας.

Είναι κάποιος που διαφωνεί μ' αυτή την διαπίστωση; Μήπως έχετε διαφορετική γνώμη για την διάγνωση που θεωρούμε δεδομένη; Αφού μιλούμε για αρρώστια, ας προσπαθήσουμε να δούμε μερικές από τις αιτίες που την προκαλούν. Είναι βέβαια πολλές αλλά θ' αναφέρουμε τις κυριότερες:

A. Η σχετικά ειρηνική περίοδος που περνούμε. Δεν υπάρχει πόλεμος παρά μόνο ψυχρός. Δεν έχουμε ταραχές και, μέσα στην ψευδαίσθηση της γαλήνης, λησμονούμε το μόνο βέβαιο καταφύγιο μας. Είναι παρατηρημένο, κι οι παλαιότεροι το έχουμε ζήσει στην διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου πολέμου, ότι η αβεβαιότητα και οι εξωτερικοί κίνδυνοι στρέφουν τον άνθρωπο προς τον Θεό. Εκείνη την περίοδο οι συνάξεις των πιστών ήταν πυκνές και ζωντανές. Επιδιώκαμε την κοινωνία των αδελφών και νιώθαμε έντονα την ανάγκη της στενής και συχνής επικοινωνίας με τον Κύριο. Στην παρουσία του Θεού, «στον οίκο του Κυρίου», στην κοινή λατρεία αισθανόμασταν ιδιαίτερα ασφαλείς. Που είναι εκείνος ο ζήλος!

B. Η αδιαφορία για την σύναξη των πιστών ή μάλλον τα πολλά ενδιαφέροντα:

α. Το σχολείο, το φροντιστήριο, τα μαθήματα. Οι σπουδές, βλέπετε, έχουν γίνει τόσο απαραίτητες για τον σύγχρονο άνθρωπο. Πως μπορεί κανείς να βρει χρόνο για την Εκκλησία; Δεν έχουμε εκτιμήσει σωστά τα πράγματα. Δεν τοποθετήσαμε τις αξίες στη σωστή τους βάση. Δεν βάλουμε την Εκκλησία στην πρώτη θέση κι η ευθύνη βαραίνει εμάς, τους γονείς. Ας μην περιμένουμε τα παιδιά μας να εκτιμήσουν την Εκκλησία, όταν την περιφρονούμε εμείς. Η παραγγελία και μαζί η υπόσχεση του Λόγου του Θεού είναι: «Μάθαινε το παιδί στην αρχή της ζωής του να 'χει καλές συνήθειες, και δε θα ξεστρατίσει απ' αυτές ούτε όταν θα 'ναι γέρος» (Παρ.22:6). Όταν διδάζουμε τα παιδιά μας ιστορία, εκεί θα μείνουν, αν τα ποτίσουμε ανθρώπινες φιλοσοφίες μ' αυτές θ' ανατραφούν. Είναι τόσο συνηθισμένη η συμβουλή του γονιού: «κοίταξε, παιδί μου, τα μαθήματά σου και στην Εκκλησία μιαν άλλη Κυριακή». Σβήσαμε την Εκκλησία από τις αξίες του παιδιού και θερίζουμε τα τραγικά αποτελέσματα. Εκκλησίες χωρίς νιάτα είναι ετοιμοθάνατες Εκκλησίες. Πριν λίγο καιρό μπαίνοντας σε μια σύναξη πιστών, δυο πράγματα μου προκάλεσαν ιδιαίτερη εντύπωση: Τα άσπρα μαλλιά και τα χλωμά και ρυτιδωμένα πρόσωπα. Που είναι οι νέοι μας;

β. Η εργασία και οι επαγγελματικές υποχρεώσεις. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Χριστιανός πρέπει να διακρίνεται για την εργατικότητα και για την επιμέλειά του. Πρέπει να είναι το υπόδειγμα του εργαζόμενου. Οφείλει όμως να βρίσκει χρόνο για την καθημερινή προσευχή και την επικοινωνία με τον Θεό, για την μελέτη των Γραφών καθώς επίσης και για επικοινωνία με τους άλλους πιστούς. Είναι απαραίτητη η κοινή λατρεία. Η έλλειψη πνευματικής ζωής έχει άμεσο αντίκτυπο τόσο στην ατομική όσο και στην οικογενειακή και στην υπόλοιπη

κοινωνική μας ζωή. Ο Χριστιανός εργαζόμενος, ο αναγεννημένος, ο συνειδητός Χριστιανός, θα χρειαστεί ν' αναθεωρήσει τη σειρά των πραγμάτων, στα οποία οφείλει να δώσει σωστές προτεραιότητες.

Η Κυριακή δόθηκε γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Είναι η ημέρα της εβδομάδας που κατ' εξοχήν αποτελεί ημέρα λατρείας του Θεού, στον οίκο του Θεού. Δεν μπορούμε να περιφρονήσουμε την ημέρα του Κυρίου χωρίς σοβαρές συνέπειες. Θα πει κάποιος: «δεν ζούμε στην παλιά Οικονομία κι επομένως δεν δεσμευόμαστε». Φοβούμαι πως μια τέτοια θέση, αποτελεί μια παγίδα του διαβόλου για να μας αποξενώσει από την κοινωνία μας με τον Κύριο και από την συντροφιά των αδελφών. Δεν μπορούμε να επιδράσουμε ευεργετικά στο περιβάλλον μας, αν δεν τοποθετήσουμε τα πράγματα του Θεού στην πρώτη θέση.

Η εργασία και γενικά οι επαγγελματικές υποχρεώσεις είναι, νομίζω, η πρώτη αιτία της αραιής προσέλευσης των πιστών στις συνάξεις. Λίγοι είναι οι πιστοί που θα θυσιάσουν ένα μέρος της καθημερινής εργασίας τους για να βρεθούν στην συνάθροιση. Η πλειονότητα γίναμε Χριστιανοί του πρωινού της Κυριακής. Βάζουμε τα καλά μας, στολιζόμαστε κι εκκλησιαζόμαστε. Σε τι διαφέρουμε από τους κατ' όνομα Χριστιανούς; Κι εκείνοι το ίδιο κάνουν. Κρατήσαμε τον τύπο και χάσαμε την ουσία, μείναμε στο γράμμα κι έφυγε το πνεύμα.

Αποτελούν εξαίρεση οι συνάξεις των πιστών που, οποιαδήποτε μέρα της εβδομάδας, έχουν πυκνή προσέλευση. Είναι τόσο ευλογημένο να βλέπεις άνδρες και γυναίκες, νέους και ηλικιωμένους να μαζεύονται γύρω από τον Λόγο του Θεού. Πρόθυμες καρδιές, έτοιμες να συναντήσουν τον Κύριό τους, να μαθητεύσουν στα πόδια Του, σαν την Μαρία της Βηθανίας, να μιλήσουν μαζί Του με την προσευχή και να φέρουν στην παρουσία του Θεού ό,τι τους απασχολεί.

γ. Η ψυχαγωγία και οι κοινωνικές υποχρεώσεις. Οι ψυχολόγοι μας λένε πως η ψυχαγωγία, η κίνηση, η αλλαγή οπτικών παραστάσεων είναι στοιχεία απαραίτητα για την πνευματική μας ξεκούραση. Έτσι, το γήπεδο, η τηλεόραση, οι εκδρομές, οι επισκέψεις σε φιλικά σπίτια απορροφούν τον ελεύθερο χρόνο μας. Ανοίγουμε την μικρή οθόνη και με θρησκευτική ευλάβεια παρακολουθούμε τα σήριαλ. Δεν βρίσκουμε καιρό για την μελέτη και για την προσευχή. Βλέπετε, είναι ολόκληρο το πρόγραμμα τόσο ενδιαφέρον και τόσο εύκολο το παρακολουθεί κανένας, που έκπληκτοι φθάνουμε στα μεσάνυχτα. Και η ημέρα χάθηκε για πάντα. Οι εκδρομές, πώς να τις χάσει κανένας; Ξεφεύγει από τον θόρυβο της πόλης, ανασαίνει λίγο οξυγόνο, βλέπεις λίγο πράσινο, βρίσκεις λίγη δροσιά στις όμορφες ακτές. Οι κοινωνικές μας σχέσεις, που θα έπρεπε να είναι ευκαιρίες μετάδοσης του μηνύματος της σωτηρίας του Χριστού, γίνονται συχνά εμπόδιο στην πνευματική μας πρόοδο και στην μαρτυρία του Ευαγγελίου προς τα έξω.

Γ. Ο φόβος. Είναι μια αιτία που αφορά κυρίως τις Εκκλησίες της επαρχίας. Είναι ενδεχόμενο να μη συχνάζουν κάποιοι στις συνάξεις των πιστών από τον φόβο μήπως μάθουν οι γύρω τους τι είναι. Είναι πιθανόν να ζουν και να εργάζονται ανάμεσα σε ανθρώπους που ειρωνεύονται εκείνους που συχνάζουν στις Εκκλησίες. Ίσως υπάρχουν γνωστοί και φίλοι που δεν έχουν τέτοια συνήθεια και φοβούνται την κριτική και την κατηγορία τους. Προσπαθούν να μείνουν κρυφοί μαθητές.

Λέγεται, και πολύ σωστά, ότι είναι αδύνατο να μείνεις κρυφός μαθητής για πολύ καιρό, επειδή η πίστη σου θα φανερωθεί στους άλλους ή θα καταπνιγεί. Ο Νικόδημος, ο Φαρισαίος και άρχοντας των Ιουδαίων και ο Ιωσήφ, ο έντιμος βουλευτής από Αριμαθαίας, ήταν κι οι δυο κρυφοί μαθητές «δια τον φόβον των Ιουδαίων», αλλά δεν κατόρθωσαν να μείνουν κρυφοί μαθητές. Ο θάνατος του Χριστού στο σταυρό τους έφερε στην επιφάνεια, ως τους πιο τολμηρούς μαθητές. Όταν όλοι, κι οι δώδεκα μαθητές, έφυγαν, ο Νικόδημος κι ο Ιωσήφ κατέβασαν τω σώμα του Ιησού, το φρόντισαν και τα ενταφίασαν.

Είναι καλό να θυμόμαστε ότι πηγαίνοντας στην Εκκλησία του Θεού, εκτός από τις άλλες ευλογίες που αποκομίζουμε, διακηρύττουμε στους γύρω μας την πίστη μας στον αληθινό Θεό.

Δ. Είναι δυνατόν κάποιος ν' αποφεύγει τις συναθροίσεις επειδή πιστεύει πως δεν χρειάζεται την Εκκλησία.

Τα κηρύγματα του φαίνονται φτωχά για την πνευματικότητά του. Ο πιο σοφός άνθρωπος του κόσμου είναι ανόητος μπροστά στο Θεό κι ο πιο δυνατός άνθρωπος είναι εντελώς ανίσχυρος την ώρα του πειρασμού. Δεν μπορείς να ζεις Χριστιανική ζωή και να περιφρονείς την κοινωνία της Εκκλησίας. Εάν νομίζεις πως κάτι μπορείς να κάνεις, μην ξεχνάς πως στην συνάθροιση πηγαίνουμε όχι μόνο για να πάρουμε αλλά και για να δώσουμε. Δίνεις την συνεισφορά σου πνευματική και υλική στη ζωή της Εκκλησίας; Εάν νομίζεις πως η Εκκλησία έχει ελλείψεις, οφείλεις να σταθείς ταπεινά και να βοηθήσεις στην συμπλήρωσή τους.

Στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο διαβάζουμε για τον Ιησού: «Υστερα ήρθε στη Ναζαρέτ, όπου είχε μεγαλώσει. Το Σάββατο πήγε όπως συνήθιζε στη συναγωγή και σηκώθηκε να διαβάσει τις Γραφές» (Λουκ.4:16). Από το εδάφιο αυτό γίνεται φανερό ότι ο Ιησούς παρακολουθούσε συστηματικά την λατρεία στην συναγωγή, όπου διαβάζονταν τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, γίνονταν προσευχές και ερμηνεία των Γραφών. Ασφαλώς υπήρχε μεγάλη

διαφορά στο δόγμα και πολύ περισσότερο στην εφαρμογή του στην πρακτική ζωή εκείνη την εποχή. Ο Ιησούς όμως δεν τα έβλεπε ως εμπόδια, συνήθιζε να παρακολουθεί την δημόσια λατρεία του Θεού. Τι μας δείχνει το παράδειγμα του Ιησού; Πρέπει να παρακολουθούμε συστηματικά την δημόσια λατρεία του Θεού στις συνάξεις των πιστών. Υπήρχαν βέβαια πολλά πράγματα στη συναγωγή για τα οποία διαφωνούσε ο Ιησούς ριζικά. Αλλά παρά όλα αυτά συνέχιζε να πηγαίνει τακτικά στην συναγωγή. Η λατρεία στην συναγωγή ίσως απείχε πολύ από το τέλει, όμως ο Ιησούς δεν παρέλειπε να ενώσει την καρδιά Του με τους άλλους στην λατρεία του Θεού την ημέρα του Σαββάτου. Είναι προτιμότερο να παρακολουθούμε μια συνάθροιση που ίσως έχει κάποιες ελλείψεις, παρά να σπαταλούμε τις ώρες μας μακριά από τον Θεό. Είναι καλύτερα ν' ακούμε ένα κήρυγμα πάνω στο οποίο ίσως διαφωνούμε, παρά να βρισκόμαστε μακριά από την λατρεία του Θεού.

Είναι υποχρέωση όλων μας να ενθαρρύνουμε την δημόσια λατρεία. Πρέπει να την αγαπήσουμε και να παρακινούμε ο ένας τον άλλο. Εξάλλου όταν μαζευόμαστε, δεν το κάνουμε για ν' ακούσουμε κάποιον άνθρωπο ούτε για να πάρουμε ανθρώπινες ιδέες. Πηγαίνουμε με προθυμία ν' ακούσουμε τι ο Θεός έχει να μας πει. Από την σύναξη των πιστών ο καθένας παίρνει εκείνο που θέλει. Αν πηγαίνουμε για ν' ακούσουμε τον άνθρωπο και για ν' απολαύσουμε την ρητορική του, θα φύγουμε αποκομίζοντας ανθρώπινες σκέψεις κι ανθρώπινες ιδέες. Αν όμως η καρδιά μας είναι διατεθειμένη ν' ακούσει μονάχα την φωνή του Θεού, τότε σίγουρα θα επιστρέψουμε στο σπίτι μας με τις προτροπές του Θεού χαραγμένες στις καρδιές μας.

Μια αδελφή διηγείται την πείρα της: «Ταξιδεύω με το λεωφορείο μια ώρα για να φθάσω στην Εκκλησία. Ποτέ μου δεν νιώθω κούραση, γιατί δεν ακούω τι λένε γύρω μου, Αντίθετα, η ώρα του ταξιδιού μου είναι για μένα η καλύτερη προετοιμασία για ν' ακούσω τον Λόγο του Θεού. Το πνεύμα μου επικοινωνεί με τον Θεό μου. Δεν πηγαίνω ν' ακούσω τον άνθρωπο. Πηγαίνω να συναντήσω, ν' ακούσω και να λατρεύσω τον Κύριό μου. Επιστρέφοντας για το σπίτι, άλλη μια ώρα μέσα στο λεωφορείο, έχω την ευκαιρία να σταθώ σ' αυτά που ο Κύριος μου έδωσε. Να τα σκεφθώ και με το Πνεύμα του Θεού να τ' αφομοιώσω».

Αρχίσαμε με την διαπίστωση ότι η αραϊκή προσέλευση των πιστών στις συνάξεις είναι μια ενδημική αρρώστια του καιρού μας. Προσπαθήσαμε να δούμε ορισμένα από τα αίτια που την προκαλούν. Τονίσαμε τα συνηθέστερα σημεία πάνω στα οποία σκοντάφτουμε, και με την ευκαιρία αυτή, υπογραμμίσαμε μερικές μονάχα από τις συνέπειες της κακής αυτής συνήθειας πάνω στην ατομική μας ζωή και στην ζωή της Εκκλησίας.

Πριν κλείσουμε, θα ήθελα να τονίσω το καθήκον μας απέναντι στην Εκκλησία. Στην Επιστολή προς Εφεσίους του Απ. Παύλου διαβάζουμε: «ο Χριστός αγάπησε την εκκλησία και πρόσφερε τη ζωή του γι' αυτήν» (Εφ.5:25). Αν έχουμε αναγεννηθεί και γίναμε παιδιά του Θεού, αυτό σημαίνει ότι έχουμε τον ίδιο Πατέρα με όλους τους πιστούς του Ιησού Χριστού σ' όλο τον κόσμο κι επομένως μεταξύ μας είμαστε αδελφοί. Εξάλλου αυτός είναι ο συνηθέστερος τίτλος της Κ. Διαθήκης για τους Χριστιανούς. Είναι πολύ όμορφος και τιμητικός τίτλος το να είμαστε αδελφία εν Χριστώ και μέλη της παγκόσμιας Εκκλησίας. όμως οφείλουμε να είμαστε και ενεργά μέλη σε κάποια τοπική Εκκλησία. Η τοπική Εκκλησία είναι η φυσική θέση του κάθε Χριστιανού, εκεί λατρεύει δημόσια τον Θεό και συμβάλλει με κάθε τρόπο στην μαρτυρία της Εκκλησίας.

Η τακτική προσέλευσή μας στη σύναξη των πιστών και η συμμετοχή μας στο Δείπνο του Κυρίου αποτελεί σημαντική ευλογία. Είναι μια πράξη υπακοής στην εντολή του Κυρίου μας, ανάμνηση των παθημάτων Του για χάρη μας και διακήρυξη του θανάτου και της ανάστασής Του. Η αγάπη μας προς τον Κύριο και προς τους αδελφούς καλλιεργείται και αυξάνεται στην κοινή λατρεία και στην στενή και συχνή επικοινωνία με τους πιστούς του Χριστού.

Η ευχή μας και η προσευχή μας ας είναι τα λόγια του Ψαλμωδού: «Πόσο αγαπητοί είναι οι χώροι της λατρείας σου, Κύριε του σύμπαντος! Λιώνει η ψυχή μου από τον πόθο για του Κυρίου τις πύλες. Χαράς τραγούδια λέει η καρδιά και το κορμί μου για τον αληθινό Θεό... Μακάριοι όσοι μένουν στο ναό σου. Αδιάκοπα σε υμνούν!...Μια μέρα στις αυλές σου, Θεέ μου, καλύτερη είναι από χιλιάδες. Κάλιο να στέκω στου ναού σου το κατώφλι, παρά να ζω στον ασεβών τα δώματα.» (Ψαλμ.84:1-3,5,11). «Ένα απ' τον Κύριο ζήτησα, και πάλι αυτό ζητώ. Στον οίκο του να κατοικώ όλες τις μέρες που θα ζω. Τη χάρη του Κυρίου θα θωρώ και στο ναό του να συχνάζω» (Ψαλμ.27:4).

Η ομιλία αυτή δόθηκε στην 8η Γενική Συνέλευση των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Βορείου Ελλάδος. Θεσσαλονίκη, 20-21 Φεβρουαρίου 1077.

Η Ενότητα των πιστών - Πετυχαίνεται;

Η ενότητα των εργατών είναι η ομορφιά και η δύναμη του Ευαγγελίου. Η ενότητα των πιστών είναι σημείο τελειότητας. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός, στην αρχιερατική Του προσευχή, πέντε φορές επαναλαμβάνει το αίτημά Του προς τον Πατέρα για τους δικούς Του: «για να είναι ένα μεταξύ τους, όπως εμείς είμαστε ένα» (Ιωάν.17:22). Το γεγονός αυτό και μόνο θα ήταν αρκετό να δείξει την σπουδαιότητα της ενότητας στη ζωή της Εκκλησίας. Ποιος είναι ο λόγος που ο Κύριος δίνει τόση έμφαση σ' αυτό το θέμα; Την εξήγηση βρίσκουμε μέσα στην ίδια προσευχή του Ιησού: «ώστε να είναι όλοι ένα, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι ενωμένος μ' εμένα κι εγώ μ' εσένα. Να είναι κι αυτοί ενωμένοι μ' εμάς, κι έτσι ο κόσμος να πιστέψει ότι μ' έστειλες εσύ» (Ιωάν.17:21). Η ενότητα ανάμεσα στους Χριστιανούς είναι απαραίτητη για ένα πολύ σοβαρό λόγο:

Για να πιστέψει ο κόσμος ότι ο Ιησούς είχε σταλεί από τον Πατέρα. Δεν ήταν ένας αυτόκλητος Μεσσίας. Και το ερώτημα προβάλλει μπροστά μας: Πως είναι δυνατόν να συμβεί αυτό; Πως θα πεισθεί ο κόσμος ότι ο Χριστός είναι μια ξεχωριστή προσωπικότητα που ήρθε από τον Ουρανό; Αυτό γίνεται όταν ο κόσμος δει ανθρώπους τελειώς διαφορετικούς να είναι ενωμένοι μεταξύ τους. Δυο μαθητές του Χριστού προέρχονταν από διαμετρικά αντίθετα κοινωνικά ρεύματα: Ο Ματθαίος ήταν ένας τελώνης που εργαζόταν για λογαριασμό των Ρωμαίων κατακτητών και μάλιστα σ' ένα επάγγελμα που θεωρούνταν, από τους Ιουδαίους πατριώτες, μισητό και προδοτικό. Ο Σίμων, από την άλλη μεριά, ήταν ένα μέλος της ομάδας των Ζηλωτών, ανθρώπων με έντονο το εθνικιστικό πάθος. Ο Σίμων θα πρέπει να δυσκολεύθηκε πολύ στο ν' αποδεχθεί έναν πρώην συνεργάτη των Ρωμαίων, όπως ήταν ο Ματθαίος. Όμως ο Ιησούς προσευχήθηκε για τους δικούς Του να είναι ένα. Με το λυτρωτικό έργο του Χριστού, όχι μόνο ο Ματθαίος και ο Σίμων, αλλά όλες οι ποικιλίες των πιστών είμαστε ενωμένοι σ' ένα Πνεύμα. Άνθρωποι διαφορετικής ηλικίας, διαφορετικοί στην μόρφωση, στο επάγγελμα και στην κοινωνική τάξη, είμαστε ενωμένοι σ' ένα σώμα, στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού, ποτισμένοι με το ίδιο Πνεύμα της υπηρεσίας και κινούμενοι από την ίδια αγάπη του Θεού. Αυτό το θαύμα είναι η καλύτερη απόδειξη της θείας προέλευσης του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Τα χαρακτηριστικά του κόσμου γύρω μας είναι οι διαφωνίες, οι ψυχρότητες, οι αντιδικίες, οι ανταγωνισμοί, οι διαιρέσεις, οι κακίες, τα μίση, οι μάχες. Όταν μέσα σ' αυτό τον φόντο υπάρχει η ενότητα των πιστών του Χριστού, αυτό και μόνο το γεγονός είναι η απόδειξη πως πρόκειται για έργο υπερφυσικό, το έργο της αγάπης του Θεού που κατοικεί στις καρδιές των διαφορετικών ανθρώπων και τους ενώνει σ' ένα σώμα.

Η Χριστιανική ενότητα δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα αλλά δώρο του Θεού. Είναι έργο της αγάπης του Θεού καθώς ενεργεί στις καρδιές όλων των πιστών, από την στιγμή που δεχόμαστε τον Χριστό Κύριο της ζωής μας. Είναι η «ενότητα του Πνεύματος» (Εφ.4:3), που κατοικεί στην καρδιά του κάθε πιστού. Αυτό είναι το μυστικό της ενότητας των γνήσιων Χριστιανών κι αυτό είναι που μας διακρίνει από τον κόσμο.

Ο Απ. Παύλος θεωρεί την ενότητα των πιστών αυτονόητη μέσα στην γνήσια Εκκλησία του Ιησού Χριστού. Είναι έμφυτη από την στιγμή που αναγεννηθήκαμε, γι' αυτό τον λόγο συμβουλεύει και παρακαλεί τους Εφέσιους Χριστιανούς «να προσπαθείτε να διατηρείτε, με την ειρήνη που σας συνδέει μεταξύ σας, την ενότητα που δίνει το Πνεύμα του Θεού» (Εφ.4:3). Σύμφωνα με τον Απ. Παύλο, η Εκκλησία του Χριστού είναι ένα σώμα με κεφαλή τον Ιησού Χριστό και όλοι οι πιστοί μέλη του ίδιου σώματος, της Εκκλησίας.

Η ομορφιά και η ποικιλία μέσα στην φυσική δημιουργία είναι αναμφίβολα έργο του σοφού Δημιουργού. Κάτι ανάλογο και ασύγκριτα τελειότερο συμβαίνει μέσα στην Πνευματική Δημιουργία. Η Εκκλησία του Χριστού είναι ένα εξάισιο οικοδόμημα από ζωντανά λιθάκια, που το καθένα έχει την μορφή, το σχήμα, την θέση και την αποστολή που του ανέθεσε ο Ιησούς Χριστός. Υπάρχει ποικιλία πιστών, διάφορα χαρίσματα, ποικιλία διακονιών, «Και όλα αυτά είναι ενέργειες ενός και του αυτού Πνεύματος, που χορηγεί τα χαρίσματα όπως αυτό θέλει στον καθένα χωριστά» (Α' Κορ.12:11).

Βλέποντας όλες τις διαιρέσεις που έχουν πληγώσει την Χριστιανοσύνη για δυο χιλιάδες χρόνια τώρα, είναι άξιο απορίας αλλά και θαυμασμού, ότι ο Θεός συνεχίζει να χρησιμοποιεί την Εκκλησία για να επεκτείνει την βασιλεία Του. Η θλιβερή έλλειψη ενότητας που έχει τραυματίσει την Εκκλησία στην πορεία της ιστορίας της, και συνεχίζει να την ταλαιπωρεί, είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Οι διαιρέσεις που υπάρχουν σήμερα είναι ολοφάνερες και δεν χρειάζονται κανένα σχόλιο. Μάχες παντού. Ακόμη και πολλοί πνευματικοί ηγέτες όχι μόνο απέτυχαν να θεραπεύσουν αυτές τις διαιρέσεις αλλά συχνά έγιναν αιτία για καινούριες διασπάσεις.

Ο Ιησούς πρόβλεψε αυτές τις παθολογικές καταστάσεις και γι' αυτό τον λόγο προσευχήθηκε ένθερμα στον Πατέρα, γι' αυτή την σπουδαία ενότητα που θα πρέπει να υπάρχει ανάμεσα στους δικούς Του. Αξίζει να προσέξουμε ότι ο Ιησούς προσεύχεται για την ενότητα, στο σημείο που αρχίζει να σκέφτεται όλους εκείνους «που

με το κήρυγμα αυτών (των Αποστόλων) θα πιστεύουν σ' εμένα» (Ιωάν.17:20).

Ένας ακόμη λόγος που ο Ιησούς επιμένει τόσο πολύ στην ενότητα των πιστών, είναι γιατί **αυτή η ενότητα αποδεικνύει την γνήσια σχέση των δικών Του μαζί Του**. Η χαρά είναι το χαρακτηριστικό του γνήσιου Χριστιανού, ως καρπός του Αγίου Πνεύματος. Η αγιότητα δείχνει την σωστή σχέση του με τον Θεό. Η αλήθεια είναι η απόδειξη της σχέσης του με την Βίβλο. Η ιεραποστολή είναι το χαρακτηριστικό του γνήσιου Χριστιανού με τον κόσμο. Η ενότητα και τελικά η αγάπη, που αποτελεί το επιστέγασμα όλων μαζί, είναι η απόδειξη της σωστής σχέσης του Χριστιανού με όλους τους άλλους ανθρώπους, που, κατά παρόμοιο τρόπο, είναι παιδιά του Θεού. Και το ερώτημα προβάλλει μπροστά μας: Ποια είναι η σχέση μας με όλους εκείνους που ομολογούν τον Χριστό; Μας χαρακτηρίζει η ενότητα; Είναι σωστή η σχέση μας μαζί τους; Η ενότητα δεν είναι προαιρετική καθώς αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό της Χριστιανικής κοινωνίας. Αλλά τι είδους ενότητα;

Η οργανωτική ενότητα της Εκκλησίας έχει κάποια πλεονεκτήματα αλλά και τρομερά μειονεκτήματα. Σίγουρα δεν είναι αυτή η επιθυμία του Κυρίου μας. Δεν παράγει τα αποτελέσματα για τα οποία προσευχήθηκε ο Χριστός, ούτε λύνει τα σοβαρά προβλήματα της Εκκλησίας. Έχει δοκιμασθεί στο παρελθόν και απέτυχε. Εξάλλου τις πρώτες δεκαετίες της Εκκλησίας υπήρξε πολλή ζωντάνια και πρόοδος, με ελάχιστη οργανωτική ενότητα. Αργότερα, όταν η Εκκλησία απολάμβανε την εύνοια των Αυτοκρατόρων, απέκτησε σημαντική κεντρική οργάνωση, έχασε όμως την πνευματική ζωή και την δύναμη. Ο κόσμος είχε πεισθεί πως ο Θεός δεν είχε καμιά σχέση μ' αυτό το τυραννικό και σκοταδιστικό σύστημα, που αυτοαποκαλούνταν Χριστιανοσύνη. Εξωτερικά φαινόταν να υπάρχει ενότητα αλλά δεν είναι αυτού του είδους η ενότητα που χρειαζόμαστε. Δεν ήταν αυτό το αίτημα της προσευχής του Κυρίου Ιησού.

Ο κομφορμισμός - η συμμόρφωση, μια προσπάθεια εξομοίωσης και συνένωσης. Εδώ βρίσκεται η μεγαλύτερη παγίδα της Εκκλησίας. Οι Επίσημες Εκκλησίες στην πλειονότητά τους κατευθύνονται προς αυτό το σημείο, φτιάχνοντας τα διάφορα Συμβούλια των Εκκλησιών. Η Ευαγγελική Εκκλησία από την μεριά της φαίνεται να προσπαθεί να επιτύχει ομοιόμορφη εμφάνιση και συμπεριφορά ανάμεσα στα μέλη της. Δεν είναι αυτό που ζήτησε ο Ιησούς στην προσευχή Του. Αντίθετα, το θέλημα του Θεού είναι η αρμονική συνύπαρξη ποικιλίας προσωπικοτήτων και ενδιαφερόντων, ακόμη και ποικιλία μεθόδων Χριστιανικής δράσης και μαρτυρίας. Αυτό θα κάνει την Εκκλησία ενδιαφέρουσα, ελκυστική και επιθυμητή από πολλούς σκεπτόμενους ανθρώπους. Η ομοιομορφία και η μονοτονία είναι βαρετή και εμποδίζει την σωστή μαρτυρία του Σοφού Δημιουργού. Η ποικιλία δίνει ζωντάνια και είναι το χαρακτηριστικό της φύσης, του χαρακτήρα και των ενεργειών του Θεού.

Αλλά τότε, τι είδους ενότητα χρειάζεται η Εκκλησία; Μια ενότητα παρόμοια μ' εκείνη που υπάρχει μέσα στην Τριαδική Θεότητα. Μ' αυτούς τους όρους μιλάει ο Ιησούς: «Δεν προσεύχομαι μόνο γ' αυτούς αλλά και για κείνους που με το κήρυγμα αυτών θα πιστεύουν σ' εμένα, ώστε να είναι όλοι ένα, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι ενωμένος μ' εμένα κι εγώ μ' εσένα. Να είναι κι αυτοί ενωμένοι μ' εμάς, κι έτσι ο κόσμος να πιστέψει ότι μ' έστειλες εσύ. Εγώ τη δόξα που μου έδωσες την έδωσα σ' αυτούς, για να είναι ένα μεταξύ τους, όπως εμείς είμαστε ένα. Εγώ ενωμένος μαζί τους κι εσύ ενωμένος μαζί μου, ώστε ν' αποτελούν μια τέλεια ενότητα, κι έτσι ο κόσμος να καταλαβαίνει ότι μ' έστειλες εσύ κι ότι αγάπησες κι αυτούς όπως αγάπησες εμένα» (Ιωάν.17:20-23).

Αυτό σημαίνει ότι εκείνο που χρειάζεται η Εκκλησία είναι η πνευματική ενότητα: ενότητα στον προσανατολισμό, στον σκοπό και στην επιθυμία όλων των μελών να δοξάζεται ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριος. Ο Απ. Παύλος αυτήν την ενότητα θέλει να δείξει όταν γράφει: «Υπάρχουν διάφορα είδη χαρισμάτων, αλλά είναι ένα και το ίδιο Πνεύμα που τα χορηγεί. Υπάρχουν διάφορα είδη διακονιών, αλλά η ανάθεσή τους προέρχεται από ένα και τον ίδιο Κύριο. Και υπάρχουν διάφορα είδη δραστηριοτήτων, αλλά είναι ο ίδιος Θεός που τις θέτει σε ενέργεια όλες σε όλους» (Α' Κορ.12:4-6).

Θα ήταν ευχής έργο αν όλοι οι πιστοί βρίσκονταν αυτόματα μέσα σ' αυτό το είδος της ενότητας, αλλά δυστυχώς δεν συμβαίνει. Γι' αυτόν τον λόγο προσεύχεται ο Ιησούς Χριστός. Η ενότητα είναι δώρο του Θεού, όμως από εμάς εξαρτάται να το διαφυλάξουμε.

Α. Η οικογένεια, αδελφοί και αδελφές. Θα μας βοηθούσε να δούμε κάποιες εικόνες της Εκκλησίας που μας τις δίνει ο Λόγος του Θεού. Η πιο σημαντική και όμορφη είναι εκείνη της οικογένειας. Οι Χριστιανοί ανήκουμε στην οικογένεια του Θεού κι επομένως είμαστε πνευματικά αδελφοί και αδελφές μεταξύ μας. Είναι η πιο γνωστή σχέση που συναντούμε μέσα στην Κ. Διαθήκη. Είναι η εικόνα της οικογένειας που μας δείχνει την βάση της αγάπης, που οι πιστοί είχαν μεταξύ τους, όπως την παρουσιάζει ο Απ. Πέτρος: «Τώρα που υπακούοντας στον αληθινό Θεό έχετε καθαρίσει τις καρδιές σας με το Άγιο Πνεύμα, αγαπήστε ειλικρινά ο ένας τον άλλο. Η αγάπη σας να είναι ολόψυχη και να βγαίνει από καθαρή καρδιά»(Α' Πέτρ.1:22). Και ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους προτρέπει: «Συνεχίστε ν' αγαπάτε ο ένας τον άλλο σαν αδέρφια» (Εβρ.13:1). Σ' αυτό και σε άλλα παρόμοια

εδάφια χρησιμοποιείται στο κείμενο η λέξη «φιλαδελφία», για να τονίσει το μοναδικό είδος στοργής.

Το χαρακτηριστικό της οικογένειας είναι οι στενές σχέσεις μεταξύ των μελών της, αλλά και οι αμοιβαίες υποχρεώσεις. Οι σχέσεις μεταξύ μας βασίζονται σ' αυτό που έχει κάνει ο Θεός. Η σωτηρία περιγράφεται μέσα στην Αγία Γραφή ως η γέννησή μας μέσα στην οικογένεια του Θεού. Μ' αυτή την γέννησή μας γίναμε παιδιά του Θεού και μέλη της μεγάλης πνευματικής οικογένειας, της Εκκλησίας του Χριστού. Ο Ιωάννης στο Ευαγγέλιό του παρουσιάζει αυτήν την αλήθεια πολύ απλά: «Σ' όσους όμως τον δέχτηκαν και πίστεψαν σ' αυτόν, έδωσε το δικαίωμα να γίνουν παιδιά του Θεού» (Ιωάν.1:12).

Αυτό το γεγονός έχει σοβαρές συνέπειες. Εάν η οικογένεια στην οποία ανήκουμε ιδρύθηκε από τον Θεό, δεν έχουμε κανένα λόγο στην εκλογή του αδελφού μας μέσα στην οικογένεια του Θεού. Δεν μας ρωτάει ο Κύριος για εκείνους που θέλει να προσθέσει στην Εκκλησία Του. Η σχέση μεταξύ μας είναι δοσμένη από τον Θεό κι από εμάς περιμένει να δείξουμε την αγάπη Του στ' αδέρφια μας. Επιπρόσθετα, αναλαμβάνουμε αμοιβαίες υποχρεώσεις και καλούμαστε να βοηθούμε ο ένας τον άλλο στον καιρό της ανάγκης. Όλοι μας κάποια μέρα είναι ενδεχόμενο να χρειασθούμε την βοήθεια του αδελφού και είναι μια δυνατή μαρτυρία προς τους ανθρώπους του κόσμου, να βλέπουν αυτόν τον στενό δεσμό ανάμεσά μας. Πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να βοηθήσουμε τα πνευματικά μας αδέρφια, όπως συνηθίζουμε μέσα στην φυσική μας οικογένεια.

Θα πρέπει να ομολογήσουμε πως στο σημείο αυτό υστερούμε σημαντικά. Η πίστη μας είναι συχνά θεωρητική και οι σχέσεις μας καταντούν τυπικές. Στην πραγματικότητα, στην φυσική μας οικογένεια συμβαίνει εκείνο που θα έπρεπε να υπάρχει πολύ πιο υψηλό και τέλειο μέσα στην πνευματική μας οικογένεια. Αν θέλουμε να σοβαρευθούμε με τα πράγματα του Θεού, είναι επιτακτική ανάγκη να καλλιεργήσουμε αυτή την ευλογημένη αδελφική σχέση. Ο κόσμος θα καταλάβει ότι είμαστε του Χριστού, μόνο όταν δει την αληθινή ενότητα μεταξύ μας.

Β. Η κοινωνία. Η δεύτερη εικόνα που μας παρουσιάζει η Καινή Διαθήκη, για την ενότητα της Εκκλησίας του Χριστού. Κοινωνία σημαίνει συμμετοχή στην κοινή Χριστιανική πείρα του Ευαγγελίου. Μ' αυτήν την έννοια μιλάει ο Λόγος του Θεού συχνά για «κοινωνία με τον Πατέρα και με τον Υιό του τον Ιησού Χριστό» (Α' Ιωάν.1:30) και «Ο Θεός, που σας κάλεσε να ζείτε σε κοινωνία με τον Υιό του, τον Ιησού Χριστό τον Κύριό μας, κρατάει τις υποσχέσεις του» (Α' Κορ.1:9). Αλλού αναφέρεται «κοινωνία με το αίμα... και κοινωνία με το σώμα του Χριστού» (Α Κορ.10:16) και «η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος» (Β' Κορ.13:13).

Αλλά η κοινωνία μας δεν περιορίζεται μόνο με τον Θεό, αφορά και τις σχέσεις μεταξύ μας. Και κοινωνία σημαίνει συμμετοχή και επικοινωνία καθώς στην γνήσια Εκκλησία του Χριστού, οι πιστοί μοιράζονται μεταξύ τους τις σκέψεις, τους σκοπούς, τους οραματισμούς, την ίδια την ζωή τους. Βρίσκονται ο ένας κοντά στον άλλο με ταπεινωση, αγάπη και αμοιβαία υποταγή.

Το ερώτημα είναι, πως μπορεί να εφαρμοστεί αυτή η κοινωνία στην πράξη. Εξαρτάται από τις συνθήκες και τις ανάγκες της κάθε τοπικής Εκκλησίας. Στις μικρές Εκκλησίες είναι πιο εύκολη η επικοινωνία και η συνεργασία. Στις μεγαλύτερες Εκκλησίες αναγκαστικά θα πρέπει να δημιουργούνται μικρότερες ομάδες εργασίας-διακονίας για καλύτερη επικοινωνία και συμμετοχή. Αυτή την τακτική εφάρμοξε η Εκκλησία της Ιερουσαλήμ στα χρόνια των Αποστόλων. Σ' αυτό πρέπει να στοχεύουν τα Κυριακά σχολεία και οι Όμιλοι των νέων.

Ιδιαίτερα θα πρέπει να τονιστεί η ενθάρρυνση της δημιουργίας μικρών ομάδων βιβλικής μελέτης. Εκεί δίνεται η ευκαιρία και η δυνατότητα καλύτερης γνωριμίας μεταξύ των αδελφών και η ευκολότερη συμμετοχή τους στα προβλήματα και στις δυσκολίες των άλλων. Οι αποστάσεις μεταξύ τους μικραίνουν καθώς ενώνουν τις προσευχές τους μπροστά στον θρόνο της χάρις του Θεού. Αυτές οι ομάδες μελέτης και συμπροσευχής είναι οι λιγότερο οργανωμένες αλλά οι πιο καρποφόρες από όλες τις δραστηριότητες της Εκκλησίας. Καλλιεργούν την γνήσια ενότητα της Εκκλησίας του Χριστού. Μ' αυτόν τον τρόπο αυξάνεται η Εκκλησία αριθμητικά και ωριμάζει πνευματικά. Είναι ένας τομέας δράσης όπου η Χριστιανική ενότητα γίνεται ορατή και πρακτική, και οι μοναδικές και ζηλευτές ιδιότητές της γίνονται γνωστές στον κόσμο.

Γ. Το σώμα. Η τρίτη εικόνα που χρησιμοποιεί ο Λόγος του Θεού για την ενότητα της Εκκλησίας. Είναι φανερό πως η εικόνα αυτή έχει πολλές σημαντικές πλευρές. Μιλάει για την φύση της Χριστιανικής ενότητας. Ένα μέλος του σώματος απλά δεν μπορεί να επιβιώσει εάν ξεχωρίσει από το σύνολο. Αυτό σημαίνει αλληλεξάρτηση. Το κάθε μέλος έχει την ιδιαίτερη λειτουργία του και πάνω απ' όλα είναι η κεφαλή, ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος. Ο Απ. Παύλος μιλάει εκτεταμένα γι' αυτό το θέμα: «Ο Χριστός μοιάζει με το σώμα, που ενώ είναι ένα, έχει πολλά μέλη. Και όλα τα μέλη του ενός σώματος, αν και είναι πολλά, αποτελούν ένα σώμα. Κι εμείς όλοι, είτε Ιουδαίοι είτε μη Ιουδαίοι, είτε δούλοι είτε ελεύθεροι, γίναμε με το βάπτισμα διά του ενός Πνεύματος ένα σώμα, και όλοι ποτιστήκαμε από ένα και το αυτό Πνεύμα» (Α' Κορ.12:12,13).

Όμως μια λειτουργία του σώματος που είναι μοναδική σ' αυτή την εικόνα είναι η υπηρεσία. Η εικόνα της

οικογένειας δίνει έμφαση στις σχέσεις και η κοινωνία τονίζει την έννοια της συμμετοχής, ενώ το σώμα δίνει έμφαση στην εργασία. Το σώμα υπάρχει για να εκτελεί ορισμένη αποστολή. Και αφού μιλούμε για ενότητα, θα πρέπει να τονίσουμε ότι είμαστε ένα σώμα για να εργαστούμε όλοι μαζί. Συνεργασία στις ανάγκες της τοπικής Εκκλησίας, στις διάφορες ανάγκες των αδελφών, Ιεραποστολικό και φιλανθρωπικό έργο. Χωρίς την απαραίτητη ενότητα των καρδιών κάθε παρόμοια προσπάθεια είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Ερείπια ενός αρχαίου Χριστιανικού πολιτισμού ανακαλύφθηκαν στην κοιλάδα του Νείλου, λίγο πριν ολοκληρωθεί το μεγάλο φράγμα του Ασουάν στην Αίγυπτο. Αρχαιολόγοι της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας βρήκαν έναν ολόκληρο Καθεδρικό ναό με τα φρεσκό του σε άριστη κατάσταση. Οι αρχαιολόγοι επιβεβαιώνουν ότι ο Χριστιανικός πολιτισμός άνθησε στην περιοχή από τον 5ο μ.Χ. αιώνα. Ο Ισλαμισμός και ο Χριστιανισμός φαίνεται να συνυπήρχαν στην περιοχή αυτή για πολλούς αιώνες. Οι ειδικοί πιστεύουν ότι ο Χριστιανισμός εξαφανίστηκε από την περιοχή όχι από την πίεση των Μουσουλμάνων αλλά από εσωτερικούς λόγους. Πόσο συχνά οι Εκκλησίες χάνουν την μαρτυρία τους ή και εξαφανίζονται εξολοκλήρου από την έλλειψη ενότητας στα μέλη τους!

Οι διχασμοί και οι διαιρέσεις είναι χωρίς αμφιβολία έργα σαρκικά (Α' Κορ.3:3).

Η πρώτη και βασική αιτία είναι η διαταραχή της σχέσης μας με τον Χριστό. Αν απομακρύνουμε το βλέμμα μας από τον Κύριο και στρέψουμε την προσοχή μας σε άλλα πρόσωπα ή πράγματα, το αποτέλεσμα είναι η ακαταστασία και η δημιουργία αντιμαχόμενων ομάδων, όπως συνέβη στην Εκκλησία της Κορίνθου.

Η δεύτερη αιτία είναι η έλλειψη σωστής επικοινωνίας και ειλικρίνειας μεταξύ μας. Αν αφήσουμε κάποιες αμαρτίες ανομολόγητες ή κάποιες πικρίες να ριζώσουν, είναι απόλυτα βέβαιο ότι θα φέρουν ενόχληση και κατάκριση στους πολλούς. Βοηθώντας τους αδελφούς να καταλάβουν τους σκοπούς, τα σχέδια και τις επιδιώξεις της Εκκλησίας, καλλιεργούμε την ενότητα. Όταν οι αδελφοί πραγματικά κατανοήσουν τον κύριο σκοπό της ύπαρξης της Εκκλησίας και το μέρος της προσωπικής τους ευθύνης, είναι πολύ απίθανο να παρουσιαστούν σοβαρά προβλήματα. Στο σημείο αυτό η ευθύνη των ηγουμένων είναι τεράστια. Ο γνήσιος ηγέτης προωθεί την ενότητα και δείχνει στους άλλους τι πρέπει να κάνουν με το προσωπικό του παράδειγμα.

Είναι φυσικό, μέχρι ενός σημείου, να υπάρχουν διαφορές αντιλήψεων και πεποιθήσεων σε δευτερεύοντα θέματα.

Η ύπαρξη ποικιλίας Εκκλησιών με διαφορές οργάνωσης και τρόπου λατρείας είναι κάτι το θεμιτό και φυσικό. Εξάλλου γεωγραφικές και εθνικές επιδράσεις διαμορφώνουν συχνά διαφορετικά είδη Εκκλησιών. Δεν είναι εδώ το πρόβλημα. Ο Θεός δεν μας θέλει ισοπεδωμένους και ομοιόμορφους. Εκείνο που βλάπτει την υπόθεση του Ευαγγελίου και αποδυναμώνει την μαρτυρία του Ιησού Χριστού είναι οι προκαταλήψεις απέναντι αδελφικών Εκκλησιών, η δυσπιστία και, ακόμη χειρότερα, ο ανταγωνισμός και η εχθρότητα. Είναι καταστάσεις παθολογικές, απαράδεκτες που τις επιδιώκει και τις καλλιεργεί ο εχθρός μας, ο διάβολος, όταν του δώσουμε χώρο. Όταν η αγάπη του Χριστού βασιλεύει στις καρδιές μας, τότε είμαστε ενωμένοι με τον «σύνδεσμο της τελειότητας» (Κολ.3:14).

Και να κλείσουμε μ' ένα ερώτημα καθαρά προσωπικό: Ποια είναι η δική μου ευθύνη σ' αυτόν τον τομέα; Ασφαλώς δεν μπορώ ν' αλλάξω ολόκληρη την Εκκλησία. Μπορώ όμως ν' αρχίσω από την προσωπική μου ζωή. Να είμαι μια απάντηση στην αρχιερατική προσευχή του Κυρίου μου. Μπορώ να γίνω μια μικρή εστία αλλαγής. Να δείξω έμπρακτα την Χριστιανική αγάπη και την φροντίδα στο περιβάλλον μου. Είναι τότε βέβαιο πως η δύναμη του Θεού θα ενεργήσει μέσα μου και γύρω μου. Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 15ο Ανοιξιάτικο Συνέδριο Νεολαίας στην Λεπτοκαρυά, Πιερίας, 12 Απριλίου 1991.

Ο Χριστιανός νέος και ο χαρακτήρας του (Κτίζοντας τον χαρακτήρα μας)

Από τις πρώτες ημέρες της ζωής μας αντιμετωπίζουμε καταστάσεις που μας επηρεάζουν βαθύτατα και βάζουν την σφραγίδα τους στην προσωπικότητά μας. Πολλά απ' αυτά που συμβαίνουν γύρω μας τα δεχόμαστε παθητικά ενώ σε άλλα αντιδρούμε. Μια σειρά από συνήθειες διαμορφώνουν με τον χρόνο και δημιουργούν σταθερές αντιδράσεις στην επανάληψη των προκλήσεων. Όλ' αυτά προσθέτουν διαρκώς και κάτι που επικαλύπτει, πλουτίζει και κατευθύνει, χωρίς να καταργεί, τις κληρονομικές καταβολές. Αυτό το κάτι είναι ο χαρακτήρας: Ένας τρόπος συμπεριφοράς, δράσης, ζωής και επικοινωνίας, ο οποίος φανερώνει, πίσω από τις αντιδράσεις, τα ερεθίσματα που διαμόρφωσαν την ποιότητα του ανθρώπου. Απ' εδώ φαίνεται ότι ο χαρακτήρας εκφράζει μια δυναμική στάση με ιδιαίτερη ηθική ποιότητα.

Ορισμός. Χαρακτήρας είναι το σύνολο των ιδιοτήτων και των γνωρισμάτων που διαμορφώνουν και απαρτίζουν την ιδιαιτερότητα ενός ατόμου, που καθορίζουν και συγχρόνως εκφράζονται με τον ξεχωριστό τρόπο συμπεριφοράς, σκέψης, αντίδρασης του ατόμου αυτού, η ποιότητα ήθους και συμπεριφοράς, η ηθική ακεραιότητα.

Βιβλικά παραδείγματα. Για τον Χριστιανό νέο το κτίσιμο του χαρακτήρα του είναι έργο πρωταρχικής σημασίας. Αφορά την ίδια την προσωπική του υπόσταση αλλά και την μαρτυρία του. Αυτός είναι ο λόγος που ο Δαβίδ προσεύχεται στον Θεό και δέεται: «Φτιάξε μου, Θεέ, μια καθαρή καρδιά. Και νέο πνεύμα σταθερό εντός μου βάλε» (Ψαλμ.51:12).

Μέσα στην Αγία Γραφή έχουμε παραδείγματα νέων ανθρώπων, που έδωσαν μεγάλη σημασία στο κτίσιμο του χαρακτήρα τους. Είναι ένα έργο δύσκολο, πολλές φορές επώδυνο, όμως το τέλος του είναι θαυμαστό. Ο Ιωσήφ είναι ένα φωτεινό παράδειγμα. Τα αδέρφια του τον φθόνησαν, τον μίσησαν και τον πούλησαν δούλο στην Αίγυπτο. Μέσα στο φοβερό καμίνι των δοκιμασιών και των θλίψεων ο Ιωσήφ έλαβε την στερεά απόφαση να μείνει ηθικά καθαρός και να διατηρήσει την πίστη και την πλήρη αφοσίωσή του στον αληθινό Θεό. Με την χάρη και την δύναμη του Κυρίου βγήκε, μέσα από την μακρόχρονη και βασανιστική δοκιμασία, καθαρός και ακέραιος. Ο Θεός τον αντάμειψε πλουσιοπάροχα και τον ανέδειξε κυβερνήτη ολόκληρης της Αιγύπτου και σωτήρα όχι μόνο της οικογένειάς του πατέρα του αλλά και ενός πολυάριθμου λαού.

Ο Δανιήλ και οι τρεις φίλοι του, αιχμάλωτοι σε ξένη χώρα, πήραν την μεγάλη απόφαση να μη μianθούν από τις τροφές κι από το κρασί του βασιλιά της Βαβυλώνας, επειδή ήταν απαγορευμένα από τον Μωσαϊκό νόμο. Με κίνδυνο της ζωής τους έμειναν πιστοί στον Θεό και μ' αυτό τον τρόπο αναπτύχθηκαν πνευματικά σε τέτοιο βαθμό ώστε να χρησιμοποιηθούν, ως εύχρηστα όργανα, στα χέρια του Κυρίου. Ο Θεός, μέσα στα σχέδιά Του, πήρε κάποιους ανθρώπους, «σκευή ελέους», και αφού τους κατάρτισε και μόρφωσε επάνω τους κάποια από τα γνωρίσματα του χαρακτήρα Του, τους χρησιμοποίησε για την δική Του δόξα. Έτσι συναντούμε τις βιβλικές μορφές, για τις οποίες ο Λόγος του Θεού έχει να πει τα καλύτερα λόγια: «Ο Νώε ήταν άνθρωπος δίκαιος και τέλειος ανάμεσα στους συγχρόνους του» (Γέν.6:8), «Βρήκα το Δαβίδ, γιο του Ιεσσαί, όπως τον θέλει η καρδιά μου. Αυτός θα πραγματοποιήσει όλα όσα εγώ θέλω» (Πρ.22).

Όμως πέρα και πάνω από κάθε σύγκριση προβάλλει μπροστά μας, το λαμπρό παράδειγμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Ο γνήσιος χαρακτήρας του κάθε Χριστιανού νέου θα πρέπει να σχηματισθεί με βάση το θείο πρότυπο.

Α. Βασικά χαρακτηριστικά του Χριστιανού νέου. Για την δημιουργία του γνήσιου Χριστιανικού χαρακτήρα είναι απαραίτητο να αποκτηθούν και να καλλιεργηθούν οι ακλόνητες και αιώνιες αρχές, όπως τις βρίσκουμε μέσα στον Λόγο του Θεού.

α. Η ειλικρίνεια είναι μια βασική αρχή. Η απλότητα και η ειλικρίνεια στην συμπεριφορά μας δημιουργούν σχέσεις αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Ο Κύριος Ιησούς στην επίγεια πορεία Του εκείνο που καυτηρίασε και καταδίκασε ήταν η υποκρισία των θρησκευόμενων της εποχής Του. Στους γραμματείς και στους Φαρισαίους, που άλλα έλεγαν και άλλα έπρατταν, απηύθυνε τα «Ουαί». Αν θέλουμε να έχουμε ομαλές σχέσεις και ατμόσφαιρα εμπιστοσύνης μέσα στην οικογένεια, στην Εκκλησία αλλά και στο εργασιακό και κοινωνικό μας περιβάλλον, θα πρέπει να μας χαρακτηρίζει η ευθύτητα, η απλότητα και η ειλικρίνεια. Τότε μόνο η μαρτυρία μας θα είναι αποδεκτή και αποτελεσματική.

Ας προσέξουμε την μαρτυρία του Απ. Παύλου: «Αυτή είναι η καύχησή μας: Η συνείδησή μας μαρτυρεί ότι συμπεριφερθήκαμε στον κόσμο και πιο πολύ σ' εσάς με την απλότητα και την ειλικρίνεια που δίνει ο Θεός. Όχι με ανθρώπινη σοφία αλλά με τη χάρη του Θεού... Εμείς πάντως, δεν είμαστε όπως οι άλλοι που εμπορεύονται το λόγο του Θεού, αλλά μιλάμε με ειλικρίνεια μπροστά στο Θεό, σαν υπηρέτες του Χριστού σταλμένοι από το Θεό» (Β' Κορ.1:12,2:17). Αλλά και στην λατρεία του Θεού, ο Ιησούς το δήλωσε κατηγορηματικά: «Είναι όμως κοντά ο καιρός, ήρθε κιόλας, που οι πραγματικοί λατρευτές θα λατρεύσουν τον Πατέρα με τη δύναμη του Πνεύματος, που

φανερώνει την αλήθεια (εν πνεύματι και αληθεία)» (Ιωάν.4: 24). «Γιατί η δική μας γιορτή του Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ότι θυσιάστηκε για χάρη μας ο Χριστός. Ας γιορτάζουμε, λοιπόν, το Πάσχα όχι με ψωμί που περιέχει την παλιά ζύμη της αμαρτίας και της πονηρίας, αλλά με το άζυμο ψωμί της ειλικρίνειας και της αλήθειας» (Α΄ Κορ.5:7,8).

β. Η σεμνότητα είναι το δεύτερο στοιχείο που θέλει ο Θεός να μας χαρακτηρίζει. Η αίσθηση του μέτρου και η αποφυγή της υπερβολής. Η κοσμιότητα, η σοβαρότητα και η ευπρέπεια είναι, θα πρέπει να είναι, βασικά στοιχεία του Χριστιανού νέου και ακόμη περισσότερο όταν είναι εργάτης του Ευαγγελίου. Ο Απ. Παύλος άφησε στην Κρήτη τον συνεργάτη του, τον Τίτο, για να διορθώσει «τα ελλείποντα» και σ' αυτό το δύσκολο έργο της ποιμανσης και της επισκοπής τον συμβουλεύει: «Κι εσύ να συμπεριφέρεσαι έτσι, ώστε σε όλα να είσαι υπόδειγμα καλών έργων. Η διδασκαλία σου να είναι ανόθευτη, σοβαρή, καθαρή, με σωστό περιεχόμενο, που δε θα δίνει αφορμή για κατηγορίες. Έτσι οι αντίπαλοι θα ντροπιαστούν, αφού δε θα 'χουν τίποτε κακό να λένε για μας» (Τίτ.2:7,8). Και η ευχή και η προσευχή μας προς τον Θεό θα πρέπει να περιλαμβάνει και το αίτημα «να ζούμε ήρεμα και ειρηνικά με ευσέβεια κι ευπρέπεια από κάθε άποψη» (Α΄ Τιμ.2:2).

γ. Η αγνότητα, μια απαραίτητη αρχή για τον τέλειο χαρακτήρα. Η καθαρή καρδιά και η αγαθή συνείδηση είναι ιδιότητες που ο Απ. Παύλος ζητάει από τον νεαρό εργάτη του Ευαγγελίου, τον Τιμόθεο, να χαρακτηρίζουν την ζωή του και την διακονία του: «Κανείς να μη σε καταφρονεί που είσαι ακόμη νέος. Αντίθετα, να γίνεις υπόδειγμα για τους πιστούς με το λόγο, με τη συμπεριφορά σου, με την αγάπη, με την πνευματική ζωή, με την πίστη, με την αγνότητα» (Α΄ Τιμ.4:12). Η αγνότητα, η ηθική καθαρότητα είναι ένα θεμελιώδες γνώρισμα του Χριστιανού νέου αλλά και των μεγαλύτερων στην ηλικία. Εξάλλου ο Απ. Παύλος συμβουλεύει: «Τέλος, αδερφοί μου, ό,τι είναι αληθινό, σεμνό, δίκαιο, καθαρό, αξιοαγαπητό, καλόφημο, ό,τι έχει σχέση με την αρετή και είναι άξιο επαίνου, αυτό να έχετε στο μυαλό σας» (Φιλ.4:8). Και ο Απ. Πέτρος προτρέπει: «Αφού έχετε πάρει την απόφαση να υπακούετε στο Θεό, μην αφήνετε τώρα να ρυθμίζουν τη ζωή σας οι επιθυμίες, που είχατε πριν τον γνωρίσετε. Αντίθετα, όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι κι ο Θεός που σας κάλεσε» (Α΄ Πέτρ.1:14,15).

Πόσο όμορφη θα ήταν η ζωή μας, αν οι προτροπές αυτές του Λόγου του Θεού εύρισκαν πλήρη εφαρμογή στην καθημερινή μας ζωή! Οι μεταξύ μας σχέσεις θα ήταν αρμονικές. Οι παρεξηγήσεις, τα προβλήματα και οι συγκρούσεις μεταξύ μας δημιουργούνται συχνά από κάποιες κακές σκέψεις που φιλοξενούμε μέσα μας. Είμαστε προκατειλημμένοι και αντιδρούμε έντονα. Ας ζητούμε καθημερινά από τον Κύριο να καθαρίζει τις καρδιές μας και τις σκέψεις, για να εκτελούμε πάντοτε πιστά το δικό Του θέλημα. Εξάλλου ο προορισμός μας είναι ο Ουρανός και ο Κύριός μας διακήρυξε: «Μακάριοι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το πρόσωπο του Θεού» (Ματθ.5:8).

δ. Η αγάπη είναι το επιστέγασμα όλων των άλλων ιδιοτήτων. Είναι ο πρώτος καρπός του Αγίου Πνεύματος. Το πρότυπο της αγάπης το βρίσκουμε στο πρόσωπο και στο έργο του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Μιμηθείτε, λοιπόν το Θεό, αφού είστε αγαπητά του παιδιά. Να συμπεριφέρεστε με αγάπη κατά το πρότυπο του Χριστού, που μας αγάπησε κι έδωσε τη ζωή του για μας, προσφορά και θυσία που τη δέχεται ευχάριστα ο Θεός» (Εφ.5:1,2). Όσο περισσότερο βλέπουμε και κατανοούμε τις διαστάσεις της αγάπης του Χριστού για μας, τόσο περισσότερο αυξάνει η αγάπη μας προς τον Θεό και προς τους συνανθρώπους μας. Η αγάπη δεν δημιουργείται αυτόματα μέσα μας. Ασφαλώς είναι δώρο του Θεού όμως καλούμαστε να το καλλιεργήσουμε και να το αυξήσουμε. Από μας εξαρτάται αν θ' αφήσουμε το Πνεύμα του Θεού να εργαστεί μέσα μας. Ας ακούσουμε την προτροπή του Απ. Πέτρου: «Πετάξτε, λοιπόν, από πάνω σας κάθε είδους κακία, κάθε λογής δολιότητα, υποκρισία, φθόνο και κάθε είδους κατάκριση... Τώρα που υπακούοντας στον αληθινό Θεό έχετε καθαρίσει τις καρδιές σας με το Άγιο Πνεύμα, αγαπήστε ειλικρινά ο ένας τον άλλο. Η αγάπη σας να είναι ολόψυχη και να βγαίνει από καθαρή καρδιά» (Α΄ Πέτρ.2:1,1:22).

Αν δεν έχω αγάπη όλα τα χαρίσματα και όλες οι δραστηριότητες, όσο πνευματικές κι αν εμφανίζονται, δεν έχουν καμιά αξία. «Οι λόγοι μου ακούγονται σαν ήχος χάλκινης καμπάνας ή σαν κυμβάλου αλαλαγμός... κι αν παραδώσω στη φωτιά το σώμα μου για να καεί, αλλά δεν έχω αγάπη, σε τίποτε δε με ωφελεί» (Α΄ Κορ.13:1,3). «Άλλωστε όλος ο νόμος συνοψίζεται σε μια φράση: Στο ν' αγαπήσεις τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου» (Γαλ.5:14). «Πάνω απ' όλα, να έχετε αγάπη, που είναι ο σύνδεσμος όλων και οδηγεί στην τελειότητα» (Κολ.3:14). Η ειλικρίνεια, η σεμνότητα, η αγνότητα και η αγάπη είναι αναμφίβολα τα τέσσερα βασικά στοιχεία για την οικοδόμηση του Χριστιανικού χαρακτήρα. Είναι τα υλικά που, με την χάρη του Θεού, μπορούν να πάρουν τη θέση τους βάσει του θείου προτύπου, του χαρακτήρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Β. Οι παράγοντες που επηρεάζουν το κτίσιμο του χαρακτήρα. Καθώς με τη γέννησή μας μπαίνουμε στον φυσικό κόσμο που μας περιβάλλει, φέρνουμε μαζί μας τον γενετικό μας κώδικα που είναι αμετάβλητος. Αυτό

αποτελεί την ιδιοσυγκρασία μας. Από εκεί και πέρα όμως αρχίζουν οι ποικίλες επιδράσεις που επηρεάζουν και διαμορφώνουν σε μεγάλο βαθμό τον χαρακτήρα. Είναι τα επίκτητα χαρακτηριστικά που όχι μόνο προστίθενται στα κληρονομικά στοιχεία αλλά τα τροποποιούν και τα κατευθύνουν. Εδώ η αναγέννηση παίζει καταλυτικό ρόλο. Ανοίγει το δρόμο στο Πνεύμα του Θεού να εργαστεί μέσα στον εσωτερικό άνθρωπο και μας δίνει τη δύναμη να πετάξουμε όλα αυτά από πάνω μας (Κολ.3:8), όλες τις κακές επιθυμίες, και στη θέση τους να κτίσουμε τα βασικά στοιχεία του θείου χαρακτήρα, που αναφέραμε πιο πάνω. Θα δούμε εν συντομία τους κυριότερους παράγοντες που επηρεάζουν την διαμόρφωση του χαρακτήρα.

α. Η οικογένεια παίζει πρωταρχικό ρόλο και δίνει μορφή στο παιδί από τα πρώτα του βήματα. Του δίνει τις βασικές αρχές και τις κατευθύνσεις για την όλη σωματική, ψυχική και πνευματική του ανάπτυξη. Γι' αυτό ο Λόγος του Θεού συμβουλεύει: «Μάθαινε το παιδί στην αρχή της ζωής του να 'χει καλές συνήθειες, και δε ξεστρατίσει απ' αυτές ούτε όταν θα 'ναι γέρος πια» (Παρ.22:6). Ο Απ. Παύλος μάλιστα αναγνωρίζει μεγαλύτερη ευθύνη στον πατέρα όταν προτρέπει: «Κι εσείς, πατέρες, μη φέρνεστε στα παιδιά σας έτσι ώστε να εξοργίζονται, αλλά να τα ανατρέφετε δίνοντάς τους αγωγή και συμβουλές που εμπνέονται από την πίστη στον Κύριο» (Εφ.6:4).

Μέσα στην οικογένεια δημιουργούνται κοινή σκέψη και κοινός κύκλος συναισθημάτων, αυτό που λέμε πνεύμα της οικογένειας. Αυτό ασκεί μεγάλη επίδραση, μεγαλύτερη από όσο φανταζόμαστε, στην αγωγή του παιδιού. Η επιρροή της μας ακολουθεί ως τις τελευταίες μέρες της ζωής μας. Η Χριστιανική οικογένεια γνωρίζει τις μεγάλες και βασικές αρχές, και τις διδάσκει έμπρακτα στα παιδιά της. Την δικαιοσύνη και την καλοσύνη, την αγάπη και την αίσθηση του μέτρου μόνο οι γονείς μπορούν να εμπνεύσουν στα παιδιά τους. Την αυτοπεποίθηση και την αυτοεκτίμηση καθώς και την υπακοή, την ευγνωμοσύνη και την τιμιότητα μόνο μέσα στον στενό οικογενειακό κύκλο μπορεί να διδαχθούμε. Από τους γονείς μαθαίνουμε την αυτοκυριαρχία σε όλα τα πεδία της ζωής, την ήσυχη και ψύχραιμη αντιμετώπιση όλων των γεγονότων και την ανάληψη ευθυνών. Αν οι γονείς δεν ζούμε καθημερινά τις αξίες αυτές, μην περιμένουμε από τα παιδιά μας να τις υιοθετήσουν. Η αποτυχία μας θα είναι βέβαιη και η ευθύνη μας μπροστά στον Θεό θα είναι πολύ βαριά.

β. Η Εκκλησία είναι το δεύτερο στάδιο διαπαιδαγώγησης. Από το είδος των Χριστιανών που θα συναντήσουμε στα παιδικά και στα εφηβικά μας χρόνια, θα εξαρτηθεί σημαντικά η πνευματική μας πρόοδος. Εκεί προσπαθούμε να βρούμε τα πνευματικά πρότυπα που αναζητούμε. Ποια είναι τα πνευματικά πρότυπα; Οι δάσκαλοι των Κυριακών σχολείων, οι ιεροκήρυκες, οι υπεύθυνοι των διαφόρων διακονιών. Αυτοί προβάλλουν περισσότερο από του άλλους Χριστιανούς. Αυτούς βλέπει το παιδί και ο έφηβος και προσπαθεί να τους μιμηθεί και να τους ακολουθήσει. Αν συναντήσει γνήσιους πιστούς και συνετούς πνευματικούς ηγέτες, το όφελος θα είναι πολύ μεγάλο. Αν όμως τους γνωρίσει από κοντά και δει υποκρισία και ασυνέπεια, η ζημιά θα είναι τεράστια. Ο Απ. Πέτρος γράφει: «Στους πρεσβυτέρους σας έχω να δώσω μερικές συμβουλές ως πρεσβύτερος κι εγώ, μάρτυρας των παθημάτων του Χριστού και μέτοχος στη δόξα του, που θ' αποκαλυφθεί μελλοντικά. Να ποιμαίνετε το ποίμνιο που σας εμπιστεύτηκε ο Θεός, όπως αυτός θέλει, δηλαδή με τη θέλησή σας, κι όχι κάνοντας αγγαρεία. Με προθυμία κι όχι για τα χρήματα. Μην καταδυναστεύετε αυτούς που ποιμαίνετε, αλλά να είστε υπόδειγμα στο ποίμνιό σας» (Α Πέτρ.5:1-3). Η αποστολή των πνευματικών ηγετών είναι να στηρίζουν και να περιθάλπουν τα παιδιά και τους νέους της Εκκλησίας και να τους βοηθήσουν στην πνευματική τους ανάπτυξη. Υποχρέωσή τους είναι να καλύπτουν ενδεχόμενα κενά των γονιών και να τους βοηθήσουν στο να κάνουν κάποια βήματα μπροστά στην πνευματική κατάρτιση και στην Χριστιανική μαθητεία.

γ. Το σχολείο, αποβλέποντας στην ολοκληρωμένη ανάπτυξη του ανθρώπου ως ατόμου αλλά και μέλους της κοινωνίας στην οποία ανήκει, επιδιώκει να καλλιεργήσει τις σωματικές, ψυχικές και πνευματικές του ικανότητες, να διευρύνει τους πνευματικούς του ορίζοντες, δυναμώνοντας την κρίση και την αντίληψή του, και πολλαπλασιάζοντας τα ενδιαφέροντά του. Αποβλέπει στο να καταστήσει το άτομο υπεύθυνο και σωστό μέλος της κοινωνίας, με συναίσθηση των υποχρεώσεων και των δικαιωμάτων του μέσα στο κοινωνικό σύνολο, με συνείδηση ευθύνης και με αισθήματα συναδελφικότητας και συνεργασίας.

Σε ποιο βαθμό θα πετύχει στην αποστολή του και προς ποια κατεύθυνση θα οδηγήσει τον νέο, εξαρτάται από την συνέπεια και την ηθική ακεραιότητα των δασκάλων τους. Εδώ βρίσκεται το πρόβλημα. Αν και ζούμε στην Χριστιανική Δύση, οι γραμμές που χαράζονται και τα μηνύματα που δίνονται στα σχολεία, συχνά δεν έχουν καμιά σχέση με τον Χριστιανισμό ή και τον αμφισβητούν. Για τον λόγο αυτό επιβάλλεται οι γονείς κυρίως αλλά και οι πνευματικοί ηγέτες να παρακολουθούν, να στηρίζουν και να κατευθύνουν τους νέους, δίνοντάς τους πάντοτε τις βιβλικές βάσεις και τις κατευθύνσεις.

Αλλά και η επίδραση των συμμαθητών και των συμφοιτητών είναι εξίσου σημαντική. Στο σημείο αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην επιλογή των φίλων, επειδή δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι «οι κακές συναναστροφές

καταστρέφουν τον καλό χαρακτήρα» (Α' Κορ.15:33).

δ. Η κοινωνία, τέλος, ασκεί παραμορφωτική επίδραση επάνω στον εσωτερικό άνθρωπο. Σου επιβάλλει, με τρόπους έμμεσους και άμεσους, να ομοιωθείς με τους συμπολίτες σου, να εκμηδενίσεις τα ιδεώδη σου, να μην εξέχεις από την μάζα, να μην ξεχωρίζεις. Διαφορετικά γίνεσαι στόχος βολής, είσαι ο διωκόμενος επειδή τολμάς να μη φρονείς και να μην πράττεις όσα φρονούν και πράττουν οι πολλοί. Και όμως στην προσωπική ζωή και στην Χριστιανική μας συνείδηση που κρίνει, η πλειονότητα και η γνώμη της δεν μπορεί, και δεν πρέπει, να έχουν καμιά ηθική σημασία. Το πρότυπό μας είναι ο Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός, και ο κανόνας ζωής και συμπεριφοράς μας είναι ο Άγιος Λόγος του Θεού.

«Μην προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού του κόσμου, αλλά να μεταμορφώνεστε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού. Έτσι θα μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το καλό και αρεστό στο Θεό και τέλειο» (Ρωμ. 12:2). Αμήν!

Ο Ιησούς Χριστός Κύριος της ζωής

Σύμφωνα με την αφήγηση του Ματθαίου (κεφ.16:13-20), ο Ιησούς ήρθε στα μέρη της Καισάρειας του Φιλίππου, μια περιοχή γεμάτη από ναούς του Βάαλ. Η ατμόσφαιρα κυριαρχούνταν από την ειδωλολατρική θρησκεία καθώς βρισκόταν κάτω από την σκιά των αρχαίων θεών. Στην κορυφή του λόφου δέσποζε ο μεγάλος λευκός μαρμάρινος ναός, αφιερωμένος στον Καίσαρα. Στη βάση του λόφου υπήρχε ένα τεράστιο σπήλαιο απ' όπου, όπως πίστευαν, πήγαζε ο Ιορδάνης ποταμός. Εκεί εξελίχθηκε μια δραματική σκηνή: Ο Ιησούς, ο ταπεινός Ναζωραίος με τους δώδεκα απλούς μαθητές Του, κάτω από το βλέμμα των αρχαίων θεών, εκεί όπου συγκεντρώνονταν ολόκληρη η ιστορία του Ισραήλ, στάθηκε και ρώτησε τους μαθητές Του: «Εσείς, ποιος λέτε πως είμαι;», για να λάβει την μεγαλειώδη απάντηση: «Εσύ είσαι ο Μεσσίας, ο Υιός του αληθινού Θεού» (Ματθ.16:15,16).

Ο Ιησούς βρίσκεται σήμερα στους πρόποδες του Ολύμπου, και μπροστά στα μάτια μας εξελίσσεται μια μοναδική και ανεπανάληπτη σκηνή. Ο Αναστημένος Ιησούς, ο ένδοξος Χριστός, με τους λίγους απλούς μαθητές Του, κάτω από την σκιά των αρχαίων θεών, εδώ που συγκεντρώνεται ολόκληρη η ιστορία της πατρίδας μας, στέκεται και ρωτάει: «Εσείς, ποιος λέτε πως είμαι;» Οι πιστοί του Χριστού έχουν δώσει ήδη την μεγαλειώδη απάντηση: «Εσύ είσαι ο Μεσσίας, ο Υιός του αληθινού Θεού», που είναι και το γενικό θέμα του συνεδρίου μας.

Ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός του αληθινού Θεού, στέκεται σήμερα μπροστά σου και ρωτάει υπομονετικά: «Εσύ, ποιος λες ότι είμαι;» Ο Ιησούς σκόπιμα τοποθετείται αντιμέτωπος με όλες τις ανθρώπινες θρησκείες, σ' όλη τους την ιστορία και με όλη τους την αίγλη, και απαιτεί μια σύγκριση. Ζητάει τη δική σου απάντηση.

Το ειδικότερο θέμα μας αυτό το απόγευμα, είναι: «Ο Ιησούς Χριστός Κύριος της ζωής». Μ' αυτό θέλουμε να πούμε ότι ο Ιησούς Χριστός παρεμβαίνει στη ζωή του κάθε ανθρώπου με ποικίλους τρόπους. Προσπαθεί σε διάφορες φάσεις της ζωής, έστω κι αν εμείς δεν το καταλαβαίνουμε, να δημιουργήσει τις απαραίτητες προϋποθέσεις για γνωριμία μαζί Του.

Υπάρχει ένα εδάφιο στην Αγία Γραφή που δείχνει καθαρά την απόφαση που πρέπει να πάρει ο κάθε άνθρωπος και το βήμα που οφείλει να κάνει. Αυτό το εδάφιο θ' αποτελέσει τη βάση της μελέτης μας: «Δες με, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και χτυπώ. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και μ' ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του, κι αυτός μαζί μου» (Απ.3:20).

Ο Χριστός στην πόρτα της καρδιάς. Η καρδιά του ανθρώπου παρομοιάζεται μ' ένα σπίτι. Ο καθένας από μας οφείλει να τακτοποιήσει το δικό του σπίτι. Είμαι υπεύθυνος για το σπίτι μου κι εσύ για το δικό σου. Τα όρια του σπιτιού μας είναι ιερά και απαραβίαστα, και πρέπει να τελούν κάτω από την άγρυπνη επιτήρησή μας. Σε κανέναν δεν θα επιτραπεί να τα παραβιάσει χωρίς την δική μας συγκατάθεση. Έτσι μας δημιούργησε ο Θεός. Έξω από την πόρτα του σπιτιού σου, έξω από την πόρτα της καρδιάς σου στέκεται ο Κύριος Ιησούς Χριστός και χτυπάει. Θέλει να μπει μέσα. Η απόφαση είναι καθαρά προσωπική σου υπόθεση. Θα Του το επιτρέψεις ή θα Τον αφήσεις να περιμένει απ' έξω;

Ο Χόλμαν Χαντ, ο περίφημος Άγγλος ζωγράφος, με τον γνωστό του πίνακα «το φως του κόσμου», έδωσε καινούρια ζωντάνια σ' αυτό το εδάφιο. Το πρωτότυπο, ζωγραφισμένο το 1853, βρίσκεται σήμερα σ' ένα από τα Κολλεγιακά παρεκκλήσια του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης. Στην εικόνα φαίνεται η πόρτα της ανθρώπινης καρδιάς. Είναι καλά αμπαρωμένη. Τα καρφιά της έχουν σκουριάσει, οι κισσοί και οι περικοκλάδες έχουν σκαρφαλώσει στα κάγκελα της πόρτας και δίνουν την εντύπωση πως ποτέ δεν ανοίχτηκε. Μια νυχτερίδα τριγυρνάει επίμονα. Στο κατώφλι της έχουν φυτρώσει λογής-λογής αγκάθια, τριβόλια και τσουκνίδες. Είναι νύχτα. Ο Ιησούς είναι ντυμένος με την βασιλική Του γλαμούδα και στο κεφάλι Του έχει ακόμη το ακάνθινο στεφάνι. Στο αριστερό Του χέρι κρατάει ένα φανάρι, ενώ το δεξί Του χέρι υψωμένο χτυπάει την πόρτα.

Η καρδιά σου, το σπίτι σου, η ατομική σου ζωή είναι το κέντρο του ενδιαφέροντος του Ιησού. Θα ρωτήσεις ίσως: Ποιος είναι ο λόγος της επίσκεψής Του; Ο Ιησούς βλέπει την μοναδική σου ανάγκη, βλέπει τα δεσμά της αμαρτίας σου και θέλει να σε ελευθερώσει. Θέλει να σε βγάλει από την παγίδα μέσα στην οποία έχεις πιαστεί.

Η περιγραφή της ανθρώπινης καρδιάς. «Δες με, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και χτυπώ» (Απ.3:20). Το βιβλικό πλαίσιο μέσα στο οποίο βρίσκουμε αυτό το εδάφιο είναι πολύ διαφωτιστικό. Το δεύτερο και το τρίτο κεφάλαια της Αποκάλυψης του Ιωάννη περιέχουν τις Επιστολές του Αναστημένου Χριστού στις επτά Εκκλησίες της Μικράς Ασίας. Το συγκεκριμένο εδάφιο είναι παρμένο από την Επιστολή του Κυρίου προς την Εκκλησία της Λαοδίκειας. Η Λαοδίκεια ήταν πολύ προοδευτική πόλη. Ήταν φημισμένη για την κατασκευή υφασμάτων από το μαλλί των προβάτων της περιοχής, για την Ιατρική της σχολή όπου παρασκευαζόταν η περίφημη σκόνη, το «κολλύριο» όπως λεγόταν, και χρησιμοποιούνταν σε όλες σχεδόν τις οφθαλμικές παθήσεις. Ήταν επίσης

φημισμένη για τις πολύ πλούσιες τράπεζές της.

Η υλική ευημερία είχε φέρει μαζί της ένα πνεύμα αυταρέσκειας και αυτοθαυμασμού, που δεν άφησε ανεπηρέαστη ούτε την Χριστιανική Εκκλησία. Στην τοπική Χριστιανική συντροφιά είχαν προσκολληθεί άνθρωποι που είχαν μόνο το όνομα του Χριστιανού. Η συμπεριφορά τους δεν είχε καμιά σχέση με τον Χριστό και το πνευματικό τους ενδιαφέρον ήταν επιφανειακό. Σύμφωνα με τον χαρακτηρισμό του Ίδιου του Ιησού δεν ήταν ψυχροί ούτε ζεστοί, ήταν χλιαροί και Του προκαλούσαν αηδία.

Η πνευματική τους χλιαρότητα φαίνεται να οφειλόταν στο γεγονός ότι ζούσαν μια κατάσταση αυταπάτης. Είχαν υπερβολικά μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους και σίγουρα θα εξεπλάγησαν όταν άκουσαν τα καυστικά λόγια του Χριστού: «Καυχέσαι πως είσαι πλούσιος, πως απόκτησες μεγάλη περιουσία, πως δεν έχεις ανάγκη από τίποτε. Ξεχνάς, φαίνεται, πως στην πραγματικότητα είσαι ταλαίπωρος κι αξιοθρήνητος, φτωχός, τυφλός και γυμνός» (Απ.3:17). Ακριβής περιγραφή της υπερήφανης και «προοδευτικής» Λαοδίκειας: Γυμνοί μέσα στην απάραμιλλη υφαντουργία τους, τυφλοί παρ' όλο το φημισμένο κολλύριό τους και φτωχοί μέσα στις πλούσιες τράπεζές τους! Ποια είναι η δική μας πνευματική κατάσταση; Χωρίς τον Χριστό είμαστε ηθικά γυμνοί, δεν έχουμε κανένα ένδυμα που να μας συνιστά στην παρουσία του Θεού, είμαστε τυφλοί γιατί δεν μπορούμε να δούμε την αλήθεια και φτωχοί και ζητιάνοι χωρίς το απαραίτητο εισιτήριο για την Ουράνια πατρίδα. Αλλά ο Χριστός μπορεί να μας ντύσει με το ένδυμα της δικής Του δικαιοσύνης, μπορεί ν' αγγίξει τα μάτια μας και να μας χαρίσει το δικό Του φως και είναι πρόθυμος και ικανός να μας πλουτίσει με τους Ουράνιους θησαυρούς.

Ο Χριστός, ο Μεγάλος επισκέπτης. Ποιος είναι αυτός ο επισκέπτης; Δεν είναι κάποιο επινόημα της φαντασίας μας. Είναι ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος, ο Υιός του αληθινού Θεού που σταυρώθηκε για σένα. Το χέρι Του, που χτυπάει την πόρτα της καρδιάς σου, είναι ματωμένο, τα πόδια, που στέκονται στο κατώφλι σου, φέρνουν ακόμη τα σημάδια από τα καρφιά. Είναι ο Ιησούς, που πέθανε για σένα και για μένα επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, φορτωμένος τις δικές μας αμαρτίες. Είναι ο Ίδιος Κύριος, που αναστήθηκε για την δικαίωσή μας, κι είναι τώρα στα δεξιά του θρόνου του Πατέρα και μεσιτεύει για μας.

Ο Ιωάννης μας δίνει μια περιγραφή του Κυρίου Ιησού στη δόξα Του, όπως Τον είδε σε μια από τις οράσεις του: «Στο κεφάλι του οι τρίχες ήταν κάτασπρες σαν ολόλευκο μαλλί ή σαν χιόνι και τα μάτια του ήταν σαν τη φλόγα της φωτιάς. Τα πόδια του έμοιαζαν σαν χρυσάφι πυρωμένο στο καμίνι. Η φωνή του ηχούσε σαν τη βοή του καταρράκτη. Στο δεξί του χέρι κρατούσε επτά αστέρια, κι από το στόμα του έβγαине ένα αιχμηρό δίκικο σπαθί. Το πρόσωπό του έλαμπε σαν τον ήλιο σ' όλη του τη λαμπρότητα» (Απ.1:14-16). Τα χαρακτηριστικά αυτά περιγράφουν με γλαφυρό τρόπο και με γλώσσα συμβολική, την δόξα του Ιησού Χριστού μετά από την ανάστασή Του. Να, γιατί ο Ιωάννης πέφτει μπροστά στα πόδια Του ως νεκρός.

Μας είναι πολύ δύσκολο να κατανοήσουμε την συγκατάβαση του Κυρίου μας. Πως είναι δυνατόν ένα τόσο υψηλό πρόσωπο, να καταδέχεται και να έρχεται να επισκεφθεί γυμνούς, τυφλούς και φτωχούς σαν εμάς. Εδώ φαίνεται το ασύλληπτο μέγεθος της χάρις του Χριστού, η άπειρη αγάπη Του και το έλεός Του για μας τους ανάξιους αμαρτωλούς. Εδώ βρίσκεται το μεγαλείο του Κυρίου Ιησού Χριστού: Ο Δημιουργός μας, ο Δημιουργός του σύμπαντος, ενδιαφέρεται για τον καθένα μας ξεχωριστά. Ο Κύριος του Ουρανού και της γης θέλει να γίνει Κύριος της ζωής μας, θέλει να γίνει Κύριος της ζωής σου. Πήρε ο Ίδιος την πρωτοβουλία, έκανε ένα τέλειο έργο σωτηρίας και περιμένει την δική σου ανταπόκριση.

Ο Χριστός στέκεται και χτυπάει την πόρτα. Στο κείμενο χρησιμοποιείται ο παρακείμενος, «έστηκα», που σημαίνει ότι έχει έρθει από καιρό και στέκεται μπροστά στην πόρτα της καρδιάς σου. Την βρήκε κλειστή και αμπαρωμένη, όμως δεν βιάστηκε να φύγει, περιμένει υπομονετικά και χτυπάει. Η καρδιά σου είναι κλειστή από την άγνοια, από την απιστία, από την προκατάληψη. Ο Ιησούς στέκεται με καλοσύνη και χτυπάει. Το κεφάλι Του γέμισε από την δροσιά της αυγής, τα μαλλιά Του από τις σταλαγματιές της νύχτας (Άσμ.5:2).

Ο Ιησούς έχει έρθει στην πόρτα σου, δεν στάθηκε σε κάποια απόσταση. Θα μπορούσε να μείνει καθισμένος στον θρόνο Του, με όλη την βασιλική Του δόξα, και να περιμένει να τον επικαλεστούμε. Αντίθετα, έχει έρθει ο Ίδιος κοντά μας, στο κατώφλι της καρδιάς μας. Πόσο καιρό βρίσκεται εκεί; Πόσα χρόνια τώρα περιμένει έξω από την πόρτα της καρδιάς σου; Ο Χριστός στέκεται μπροστά στην πόρτα της ανθρώπινης καρδιάς και χτυπάει. Είναι μοναδικό το γεγονός. Σε καμιά θρησκεία δεν μπορείς να δεις τον Θεό να ψάχνει για να βρει τους ανθρώπους. Είναι μοναδικό το φαινόμενο του Θεού της Αγίας Γραφής, να ψάχνει να βρει για να σώσει τον αμαρτωλό. Θα μπορούσαμε να φαντασθούμε έναν Θεό που θα δεχόταν τους ανθρώπους όταν επέστρεφαν. Είναι πάνω από την ανθρώπινη αντίληψη να φανταστεί κανείς έναν Θεό που ψάχνει για τον αμαρτωλό.

Ο Θεός παίρνει την πρωτοβουλία. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αγάπη. Ο Ιησούς Χριστός χρησιμοποιεί ποικίλους τρόπους για να ξυπνήσει την συνείδησή μας. Με το Πνεύμα Του εργάζεται στην καρδιά μας. Δεν στέκεται μόνο

μπροστά στην πόρτα της καρδιάς σου αλλά κάνει και κάτι άλλο: «κρούει». Εδώ χρησιμοποιείται ο ενεστώτας χρόνος διαρκείας. Κάποτε ήρθε και στάθηκε. Τώρα συνεχώς χτυπάει. Δεν μένει καμιά αμφιβολία για την προσωπική Του παρουσία. Άκουσε την φωνή Του. Θέλει να τραβήξει την προσοχή σου, ζητάει να προσέξεις την επίσκεψή Του.

Η ταπεινοφροσύνη του Χριστού και η ελευθερία του ανθρώπου. Εδώ φαίνεται ξεκάθαρα η ταπεινοφροσύνη του Χριστού από την μια μεριά και η ελευθερία του ανθρώπου από την άλλη. Ο Χριστός στέκεται έξω από την πόρτα, δεν την παραβιάζει. Χτυπάει την πόρτα, δεν την σπρώχνει. Μιλάει με γλυκύτητα, δεν κραυγάζει. Κι όμως, το σπίτι είναι δικό Του. Ο Ίδιος είναι ο Αρχιτέκτονας. Ο Χριστός το σχεδίασε και το έπλασε με τα ίδια Του τα χέρια. Είναι ο οικοδεσπότης, το αγόρασε με το δικό Του αίμα. Είναι δικό Του κι έχει κάθε δικαίωμα να το διεκδικήσει. Εμείς δεν είμαστε παρά μόνο απλοί ενοικιαστές, σ' ένα σπίτι που δεν μας ανήκει. Θα μπορούσε, αν ήθελε, να παραβιάσει την πόρτα, όμως προτιμάει να στέκεται έξω και να χτυπάει. Θα μπορούσε να διατάξει να Του ανοίξουμε. Δεν το κάνει όμως. Αρκείται στο να μας παρακαλεί. Στέκεται με υπομονή, χτυπάει την πόρτα ευγενικά και μιλάει τόσο απαλά. Σε κανενός την ζωή δεν μπαίνει με την βία. Τέτοια είναι η θεϊκή συγκατάβαση. Είναι ασύλληπτη η ταπεινοφροσύνη κι είναι άπειρη η αγάπη του Χριστού. Μας έδωσε την ελευθερία και αρνείται να την παραβιάσει.

Ο σκοπός του Χριστού. Ποιος είναι ο σκοπός του Χριστού; Τι θέλει να κάνει; «Δες με, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και χτυπώ. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και μ' ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του, κι αυτός μαζί μου» (Απ.3:20). Θέλει να μπει μέσα, γι' αυτό στέκεται υπομονετικά στην πόρτα. Θέλει να Του ανοίξεις την πόρτα και να Τον καλέσεις να μπει μέσα. Σε ξαφνιάζει ίσως μια τέτοια απίστευτη πρόθεση, όμως αυτό ακριβώς θέλει να κάνει. Εκείνος που δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, και που οι Ουρανοί των Ουρανών δεν είναι άξιοι να Τον δεχθούν, καταδέχεται να έρθει και να μπει σε μια άθλια τρώγλη, όπως είναι η αμαρτωλή μας καρδιά.

Αλλά γιατί θέλει να μπει μέσα; Θέλει να είναι όχι μόνο ο Σωτήρας μας αλλά και ο Κύριός μας. Πέθανε στο σταυρό για να γίνει ο Σωτήρας μας, πληρώνοντας το χρέος των αμαρτιών μας με το πολύτιμο αίμα Του και αναστήθηκε για την δικαίωσή μας. Αν Τον δεχθείς με ειλικρινή μετάνοια και πίστη, θα μπορέσεις ν' αξιοποιήσεις και για τον εαυτό σου τα οφέλη που προκύπτουν από την θυσία Του για σένα. Έτσι μόνο θα ωφεληθείς προσωπικά από το έργο της σωτηρίας που πραγματοποίησε ο Ιησούς Χριστός.

Μπαίνοντας στο σπίτι της καρδιάς σου, η πρώτη Του δουλειά είναι να το καθαρίσει, να το ανακαινίσει και να το στολίσει. Μ' άλλα λόγια θα καθαρίσει την καρδιά σου από κάθε αμαρτία και θα σου συγχωρήσει κάθε ανομία. Θα εξαλείψει το αμαρτωλό παρελθόν σου και θα σ' εξαγνίσει. Και κάτι ακόμη πιο θαυμαστό: Υπόσχεται να δειπνήσει μαζί σου!

«Θα δειπνήσω μαζί του κι αυτός μαζί μου» (Απ.3:20). Πόσο θαυμάσια η προσφορά του Χριστού! Το ρήμα που χρησιμοποιεί είναι πολύ σημαντικό **«θα δειπνήσω»**. Οι αρχαίοι μας πρόγονοι είχαν τρία κύρια γεύματα: Το «ακράτισμα», το πρωινό που δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα κομμάτι ψωμί βουτηγμένο στο κρασί, το «άριστον», το μεσημεριανό φαγητό. Το μεσημέρι δεν συνήθιζαν να πηγαίνουν στο σπίτι, έτρωγαν κάτι πρόχειρα στο πεζοδρόμιο ή στις πλατείες και μπορούσε κανείς να το φάει και περπατώντας. Τέλος, έτρωγαν το «δείπνο» ή τον «δείπνο», το βραδινό φαγητό που ήταν το κύριο γεύμα της ημέρας. Δεν υπήρχε καμιά βιασύνη, συνήθιζαν να τρώνε το δείπνο με την ησυχία τους. Κάθονταν πολλή ώρα, συζητούσαν για την δουλειά της ημέρας και ήταν μια ευκαιρία για απεριόριστη συντροφιά.

Είναι το δείπνο που θέλει να μοιραστεί ο Ιησούς Χριστός μ' εκείνον που θα Του ανοίξει την πόρτα της καρδιάς του. Δεν θέλει μια τυπική, μια βιαστική επίσκεψη. Η επιθυμία και η υπόσχεση του Ιησού είναι για μια στενή και ουσιαστική επικοινωνία. Αν ακούσεις την φωνή του Χριστού και ανοίξεις την πόρτα της καρδιάς σου, ο Ιησούς θα μπει και θα κατοικήσει μέσα. Μια τέτοια επικοινωνία με τον ζωντανό Χριστό είναι πηγή ανέκφραστης χαράς. Άλλοτε είμασταν ξένοι και εχθροί του Θεού, τώρα είμαστε φίλοι Του, πριν υπήρχε μια κλειστή πόρτα ανάμεσα μας, τώρα καθόμαστε στο ίδιο τραπέζι απολαμβάνοντας την παρουσία Του.

Η παράδοση του ανθρώπου στα χέρια του Χριστού. Ο Ιησούς Χριστός έδωσε τη ζωή Του για χάρη μας. Τώρα επιθυμεί να παραχωρήσουμε τους εαυτούς μας σ' Εκείνον. Θέλει να μπει στην καρδιά και να κατοικεί μέσα μας ως Κύριος και Διδάσκαλος. Το σπίτι μας πρέπει να υπαχθεί στην δική Του διακυβέρνηση, να το αναλάβει πλήρως. Δεν θα είχε καμιά αξία το άνοιγμα της πόρτας αν δεν είμαστε πρόθυμοι να δεχθούμε μια τέτοια τακτοποίηση. Καθώς περνάει το κατώφλι μας, οφείλουμε να Του παραδώσουμε όλα μας τα κλειδιά, να Του ανοίξουμε κάθε μας δωμάτιο και δεν πρέπει να κρατήσουμε ούτε μια γωνιά. Όλα είναι στην εξουσία Του.

Να γιατί χρειάζεται να μετανοήσεις ειλικρινά, να κάνεις την αποφασιστική και ολοκληρωτική στροφή, να αναγνωρίσεις την ανικανότητά σου και να ζητήσεις το έλεος και την χάρη του Θεού. Δεν μπορείς με κανένα τρόπο

να καλύτερέψεις τον εαυτό σου. Γι' αυτό το λόγο έχεις απόλυτη ανάγκη της επέμβασης του Ιησού Χριστού. Πρέπει όμως να είσαι πρόθυμος να Του επιτρέψεις να κάνει όποιες αλλαγές επιθυμεί. Οφείλεις να υποταχθείς ανεπιφύλακτα και χωρίς όρους κάτω από την απόλυτη κυριότητα του Ιησού Χριστού.

Δεν μπορούμε να θέσουμε δικούς μας όρους. Αυτό προϋποθέτει από μέρους μας οριστική απόφαση να εγκαταλείψουμε το κακό και την αμαρτία και ν' ακολουθήσουμε τον Χριστό.

Το σχέδιο του Θεού για σένα. Το 1832, δυο φωτισμένοι αρχιτέκτονες, ο Σταμάτης Κλεάνθης και ο Γερμανός Σάουμπερτ κατάρτισαν το πρώτο πολεοδομικό σχέδιο της Αθήνας, πάνω στο οποίο σημείωσαν με επιμέλεια όλα τα σωζόμενα μνημεία. Πρόβλεψαν παράλληλα πλατύς και ελεύθερους χώρους, για μελλοντική εξέλιξη, δρόμους, πλατείες, κήπους, μεγάλους χώρους για την ανέγερση δημοσίων κτιρίων και αρχαιολογική ζώνη γύρω από την Ακρόπολη. Η κυβέρνηση ωστόσο αντιμετώπισε έντονη δυσαρέσκεια ορισμένων ιδιοκτητών και άλλων κατοίκων της Αθήνας. Μπροστά στο πολιτικό και οικονομικό κόστος υπαναχώρησε και το σχέδιο εκείνο ποτέ δεν εφαρμόστηκε. Να, γιατί έχουμε το σημερινό κατάντημα.

Ο Ιησούς Χριστός έχει καταστρώσει ένα θαυμάσιο σχέδιο για σένα, τέλεια μελετημένο στην κάθε του λεπτομέρεια και θέλει να το εφαρμόσει στην δική σου, την προσωπική ζωή. Θέλει να σε κάνει παιδί του Θεού και κληρονόμο της βασιλείας Του, πρεσβευτή Του και θέλει να σου χαρίσει αιώνια ζωή! Ποιο είναι το κόστος; Σου φαίνεται βαρύ; Θα πρέπει ν' αρνηθείς τον εαυτό σου, να λυπηθείς βαθιά για την προηγούμενη ζωή σου, να μισήσεις την αμαρτία σου και ν' ακούσεις την φωνή Του που σε καλεί. Ν' ανοίξεις πρόθυμα την πόρτα της καρδιάς σου.

Το τραγικό ενδεχόμενο της άρνησης. Είναι επιτακτική ανάγκη ν' ακούσεις την φωνή του Χριστού που σε καλεί, γιατί υπάρχει το ενδεχόμενο, το πολύ τραγικό ενδεχόμενο, να κλείσεις τ' αυτιά σου και να καταπνίξεις την επίμονη κι ευγενική παράκλησή Του που ολοένα ψιθυρίζει.

Κάποτε ακούμε την φωνή του Χριστού με τον έλεγχο της συνειδήσής μας. Πολλές φορές διακρίνουμε την παρακλητική Του φωνή σε κάποιο φόβο, κάποια αρρώστια, κάποια δοκιμασία. Διάφορα γεγονότα επιτρέπει ο Κύριος στην ζωή μας για να σταθούμε και, μέσα από τους ποικίλους θορύβους, να διακρίνουμε την φωνή Του. Μπορούμε ν' ακούσουμε την φωνή του Ιησού μέσω κάποιου φίλου, από ένα φυλλάδιο, από κάποιο βιβλίο Χριστιανικό, από κάποιο κήρυγμα του Ευαγγελίου.

Το συνέδριο αυτό είναι μια μοναδική ευκαιρία. Η φωνή του Χριστού ακούγεται καθαρά, η πρόσκλησή Του απευθύνεται προσωπικά στον καθένα. Τι θα κάνεις; Θ' ανοίξεις με πίστη την πόρτα της καρδιάς σου; Η απόφαση και η ευθύνη είναι δική σου. Στον πίνακα του Holman Hund η πόρτα δεν έχει χερούλι ούτε σύρτη. Ο σύρτης βρίσκεται στο εσωτερικό της πόρτας. Ο Χριστός χτυπάει την πόρτα κι εσύ πρέπει να Του ανοίξεις. Είναι ατομική σου υπόθεση.

Ο Χριστός λέει: «Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και μ' ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του» (Απ.3:20). Κάθε άνθρωπος οφείλει μόνος του ν' αποφασίσει και να κάνει αυτό το βήμα. Κανένας άλλος δεν μπορεί να το κάνει στην θέση του. Οι Χριστιανοί γονείς και οι δάσκαλοι, οι ιεροκήρυκες και οι φίλοι μπορούν να σου δείξουν τον δρόμο, αλλά μόνο το χέρι σου μπορεί να τραβήξει τον σύρτη. Είναι ένα βήμα που μόνο μια φορά μπορείς να το κάνεις. Είναι όμως κάτι που επείγει, οφείλεις να ενεργήσεις γρήγορα. Ο καιρός περνάει και το μέλλον είναι αβέβαιο. Ίσως δεν θα έχεις καλύτερη ευκαιρία.

«Γι' αυτό, όπως λέει το Άγιο Πνεύμα: Σήμερα, αν ακούσετε τη φωνή του Θεού, μη γίνετε σκληρόκαρδοι» (Εβρ.3:7,8). Υπάρχει το ενδεχόμενο ν' αρχίσει να μειώνεται η ευαισθησία σου στο χτύπημα του Ιησού Χριστού. Ο Λόγος του Θεού διακηρύττει: «Στον καιρό της χάρις σε άκουσα, και την ημέρα της σωτηρίας σε βοήθησα, Να, τώρα είναι ο καιρός της χάρις, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας» (Β' Κορ.6:2). Τώρα πρέπει να πάρεις την μεγάλη απόφαση. Αύριο ίσως θα είναι πολύ αργά!

«Θυμήσου το δημιουργό σου στις νιότης σου τις μέρες, πριν έρθουν οι μέρες οι κακές και φτάσουν τα χρόνια εκείνα που δε θα μπορείς να τ' απολαύσεις» (Εκκλ.12:1). Θα ήθελα να σου θυμήσου το παράπονο του Ιησού για την Ιερουσαλήμ: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ... Πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σου όπως η κλώσα συνάζει τα κλωσόπουλα κάτω απ' τις φτερούγες της, αλλά εσείς δεν το θελήσατε. Γι' αυτό ο τόπος σας θα ερημωθεί» (Ματθ. 23:37,38).

Η αγάπη του Θεού είναι άπειρη, η μακροθυμία Του είναι πολλή μεγάλη όμως πρόσεξε μήπως εξαντληθεί! Πόσα χρόνια περιμένει ο Χριστός να Του ανοίξεις; Το μόνο όπλο Του είναι η αγάπη, δεν σε συγκινεί; Μπορείς ακόμη να κρατάς την πόρτα της καρδιάς σου σφαιλιστή; Έχεις βέβαια το δικαίωμα να το κάνεις. Όμως αναλογίστηκες ποτέ τις συνέπειες της άρνησής σου; Χωρίς τον Χριστό δεν υπάρχει καμιά ελπίδα, βασιλεύει ο θάνατος και το σκοτάδι!

Η πνευματική πορεία μαζί με τον Χριστό. Ενώ σε μια στιγμή μπορείς να πιστέψεις στον Χριστό και να Του παραδώσεις την καρδιά σου, η προσαρμογή της ζωής σου στον χαρακτήρα του Κυρίου σου είναι κάτι που θα

συνεχιστεί και θα αυξάνει καθημερινά. Έκανες ένα απλό αλλά σημαντικό βήμα: Προσκάλεσες τον Χριστό να έρθει στην καρδιά σου, έγινε ο Σωτήρας και ο Κύριός σου, κι ο Θεός έκανε κάτι το καταπληκτικό. Έκανε ένα θαύμα μοναδικό, σου έδωσε καινούρια ζωή, αναγεννήθηκες κι έγινες παιδί του Θεού!

Είναι πιθανό να μην αισθάνθηκες καμιά αλλαγή, όπως συνέβη και στην φυσική σου γέννηση. Τότε δεν κατάλαβες τι γινόταν, όμως ξεπρόβαλες ως μια νέα ανεξάρτητη προσωπικότητα. Έτσι και τώρα, όταν αναγεννήθηκες, έγινες μια καινούρια πνευματική δημιουργία του Χριστού. Η βάση της γνώσης μας πως είμαστε παιδιά του Θεού δεν είναι τα συναισθήματά μας αλλά το γεγονός ότι μας το λέει ο Ίδιος ο Θεός: «Γιατί το Πνεύμα που σας έδωσε ο Θεός δεν εμπνέει φόβο ούτε κάνει τους ανθρώπους δούλους, αλλά παιδιά του Θεού. Αυτό το Πνεύμα μας δίνει το θάρρος να λέμε το Θεό "Αββά, Πατέρα μου!" Το ίδιο Πνεύμα του Θεού διαβεβαιώνει το δικό μας πνεύμα πως είμαστε παιδιά του Θεού» (Ρωμ.8:15,16). Το προνόμιο που αποκλειστικά και μόνο το παιδί του Θεού μπορεί ν' απολαμβάνει είναι μια στενή και σταθερή σχέση με τον αληθινό Θεό.

Ο Ιησούς Χριστός είναι πολύ πιο κοντά από όσο νομίζουμε και είναι πρόθυμος και έτοιμος να μας βοηθήσει σε κάθε μας ανάγκη. Οι υποθέσεις μας δεν είναι ξένες για τον Κύριό μας. Ενδιαφέρεται για τα καθημερινά μας προβλήματα. Μην αγωνίζεσαι να λύσεις τα προβλήματά σου μόνος. Κάλεσε τον Χριστό να γίνει μέτοχος των δυσκολιών σου.

Ο Ιησούς Χριστός δεν είναι αδιάφορος στις περιστάσεις και στις ανάγκες σου. Θέλει να γίνει προσωπικός Σύμβουλός σου και ν' αναλάβει κάθε σου πρόβλημα. Η φωνή Του αυθεντική σε παρακαλεί. Ανοιξέ Του την πόρτα στην καθημερινή σου ζωή. Παραχώρησε τα πάντα στην δική Του διαχείριση. Είναι «ο Θαυμαστός Σύμβουλος, Θεός ισχυρός, αιώνιος Πατέρας και της ειρήνης Αρχοντας» (Ησ.9:5).

Αφού αναγεννηθήκαμε και γίναμε μέλη της οικογένειας του Θεού, το Άγιο Πνεύμα κατοικεί στις καρδιές μας και κατευθύνει τα βήματά μας. Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος αρχίζει να φαίνεται στο καθημερινό μας περπάτημα, με πρώτο καρπό και βασικό στοιχείο την αγάπη. Όσο περισσότερο αφήνουμε την καρδιά μας στα χέρια του Χριστού τόσο το δέντρο της ζωής μας πλουτίζεται από τους δικούς Του νόστιμους καρπούς.

Σήμερα, μπροστά στα μάτια μας λαβαίνει χώρα μια δραματική σκηνή: Ο Ιησούς, ο Αναστημένος, ο Ένδοξος Χριστός στέκεται μπροστά στην πόρτα της καρδιάς σου και χτυπάει. Σε καλεί και σε παρακαλεί να Του ανοίξεις. Χωρίς καμιά αμφιβολία είναι η μεγαλύτερη κρίση της ζωής σου. Αν αφήσεις τον Χριστό απ' έξω, ο κίνδυνος είναι τρομακτικός. Είναι μοναδική και ίσως ανεπανάληπτη η ευκαιρία ν' ανοίξεις την καρδιά σου και να ομολογήσεις τον Ιησού Χριστό προσωπικό σου Σωτήρα και Κύριο της ζωής σου!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 9ο Συνέδριο Νεολαίας, με διοργάνωση της Ελευθέρας Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης, την 19 Απριλίου 1985, στην Λεπτοκαρυά, Πιερίας.

Το χαρακτηριστικό της εποχής μας είναι η αλλαγή (όλα μεταβάλλονται) – ισχύει αυτό για τον Χριστιανισμό μας;

Είναι γενική η διαπίστωση πως ζούμε σ' έναν κόσμο που μεταβάλλεται. Η νύχτα δίνει την θέση της στην ημέρα και το φως στο σκοτάδι. Οι εποχές διαδέχονται η μια την άλλη. Μια ματιά στην γύρω φύση μας πείθει ότι η αλλαγή είναι καθημερινό γεγονός. Πάντοτε συνέβαινε στον φυτικό και στον ζωικό κόσμο η γέννηση, η ανάπτυξη και η φθορά. Οι αλλαγές στο σώμα μας και οι μεταβολές στον ψυχικό μας κόσμο είναι συνεχείς και οι φάσεις της ζωής μας διαδέχονται η μια την άλλη: Παιδική ηλικία, εφηβεία, ωριμότητα, γήρανση. Οι γεωλογικές ανακατατάξεις βρίσκονται σε διαρκή εξέλιξη. Όλα κινούνται και όλα μεταβάλλονται. Σε τι διαφέρει η εποχή μας από όλες τις προηγούμενες;

Ο G. Berger, μέλος του Γαλλικού Ινστιτούτου και Διευθυντής της Ανώτατης Παιδείας, γράφει: «Ζούμε σ' έναν κόσμο που αλλάζει, που αλλάζει γρήγορα και, προπαντός, που αλλάζει ολοένα πιο γρήγορα». Κι ο I. M. Παναγιωτόπουλος προσθέτει: «Ζούμε σ' έναν κόσμο που αλλάζει κατά γεωμετρική πρόοδο. Δεν πρόκειται για μια ισόχρονη κανονική ταχύτητα αλλά για μια επιτάχυνση, που μέρα με την μέρα γίνεται, καθώς είναι φυσικό, ραγδαίότερη... Πέρασε πια ο καιρός της μακριάς υπομονής, της συστηματικής προετοιμασίας και της σωφροσύνης. Εκείνο που ήταν βέβαιο άλλοτε, δεν είναι πια βέβαιο τώρα... Όποιος σπουδάζει μια επιστήμη είναι ανάγκη να νιώσει πως, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, θα είναι αναγκασμένος να την σπουδάξει παντοτινά, ν' ανανεώνει τις γνώσεις του, να συμπληρώνει τα κενά που έχει αφήσει η πρώτη μαθητεία ή τα κενά που σχηματίζονται στο αναμεταξύ από την άρση δεδομένων, που έπαυσαν πια να ισχύουν».

Αυτή είναι και η προσωπική μου διαπίστωση. Στα φοιτητικά μου χρόνια μαθαίναμε μονάχα για τις ακτίνες X. Σήμερα μιλούμε για γ-Camera, για αξονικούς τομογράφους τρίτης γενιάς, για μαγνητικό συντονισμό του πυρήνα, για αναίμακτη εξωσωματική λιθοτριψία κλπ. Για ν' αναφέρουμε μερικές μόνο περιπτώσεις υψηλής τεχνολογίας που βρίσκουν καθημερινή εφαρμογή στην Ιατρική Επιστήμη και Πρακτική. Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές, που εξελίσσονται ραγδαία ενώ παράλληλα συρρικνώνονται σε μέγεθος, έχουν φέρει αληθινή επανάσταση.

Ο Ε. Π. Παπανούτσος γράφει: «Σ' αυτόν τον γεμάτο αιματηρές ρήξεις αιώνα, η επιστημονική έρευνα και η πρακτική εφαρμογή των ευρημάτων της σημείωσαν μιαν ανήκουστη έως σήμερα πρόοδο. Οι θεωρητικές ανακαλύψεις και οι τεχνικές εφευρέσεις, που διαρκώς πολλαπλασιάζονται με ιλιγγιώδη ρυθμό, άνοιξαν στην ανθρώπινη δραστηριότητα εκπληκτικές δυνατότητες και άλλαξαν βαθιά την ζωή μας τόσο την ατομική όσο και την ομαδική. Ποτέ άλλοτε ο άνθρωπος δεν είχε τόσες ανέσεις... Εκεί όμως όπου η πρόοδος έχει φτάσει τις διαστάσεις του θαύματος, είναι η κάλυψη των αποστάσεων: μπορεί κανείς από τον δρόμο του ουρανού να κάνει τον γύρο της γης μέσα σε λίγες ώρες, και σε όχι τόσο πολλές να επισκεφτεί το φεγγάρι... Όσο για την οικουμένη, αυτή πια έγινε τόσο μικρή και τόσο οικεία ώστε, δεν δυσκολευόμαστε να επικοινωνούμε αμέσως από το τηλέφωνο με τους αντίποδες ή να παρακολουθούμε στην τηλεοπτική οθόνη ένα ποδοσφαιρικό αγώνα που γίνεται στην άλλη άκρη της υψηλίου... Ποιος θα μπορούσε να προβλέψει μια τόσης «ισχύος» έκρηξη των γνώσεων και της τεχνικής».

Αν θελήσουμε να προχωρήσουμε και σε άλλους χώρους, θα δούμε τους πολιτικούς να υπόσχονται αλλαγή και τους ταλαίπωρους ψηφοφόρους να πιστεύουν στην πραγμάτωσή τους. Νέες ιδέες, νέα σχήματα, καινούριες νομοθεσίες έχουν δημιουργήσει καινούριες καταστάσεις. Αλλαγές στην κοινωνική αλλά και στην οικογενειακή ζωή: Η ισοτιμία της γυναίκας με τον άνδρα, η νομιμοποίηση των αμβλώσεων. Πατροπαράδοτοι θεσμοί αλλάζουν και διαλύονται, και η οικογένεια περνάει μεγάλη κρίση. Η μεταπολεμική απελευθέρωση των ηθών έφερε την ηθική επανάσταση με απρόβλεπτες συνέπειες. Η επιδημία του AIDS έχει πάρει τρομακτικές διαστάσεις και αποτελεί την μάστιγα της εποχής μας.

Είναι φυσικό οι μεταβολές αυτές να επιδρούν και πάνω στον Χριστιανισμό μας. Ο πιστός του Χριστού, ζώντας σήμερα μέσα σ' έναν κόσμο μεταβαλλόμενο, δεν μπορεί και δεν πρέπει να μείνει αμέτοχος και αδιάφορος στις αλλαγές που συντελούνται γύρω του. Τα ερωτήματα που προβάλλουν μπροστά μας είναι: Ποια θέση πρέπει να πάρει ο Χριστιανός μπροστά σ' αυτήν την επιτάχυνση του ρυθμού της Ιστορίας; Μέχρι ποιο σημείο μπορεί να προχωρήσει στον μετασχηματισμό και στην μεταμόρφωση; Ποια είναι η «χρυσή τομή»; Σε τι πρέπει να προσέξουμε για να μην πέσουμε στην παγίδα; Που θα πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή;

Θα πρέπει από την αρχή να τονίσουμε ότι ο πιστός του Χριστού είναι ένα ζωντανό κύτταρο και η Εκκλησία του Χριστού, στην οποία ανήκει, είναι ένας ζωντανός οργανισμός. Και, όπως στην φυσική έτσι και στην πνευματική ζωή, κύτταρα και οργανισμός δεν είναι κάτι το στατικό. Χαρακτηριστικό τους είναι η αύξηση, η τελειοποίηση, η ωρίμανση. Εάν είναι υγιή θα πρέπει να αυξάνουν διαρκώς.

Ο Απ. Παύλος, στην Επιστολή προς Ρωμαίους, παρακαλεί: «Μην προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού του

κόσμου, αλλά να μεταμορφώνεστε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού» (Ρωμ.12:2). Μιλάει για μεταμόρφωση και ανακαίνιση, είναι η σωτήρια αλλαγή που το Πνεύμα του Θεού πραγματοποιεί μέσα μας. Δεν είναι κάτι το στιγμιαίο αλλά διαδικασία μιας ολόκληρης ζωής. Η αναγέννηση είναι η απαρχή και ο αγιασμός είναι η ανακαίνιση του νου, η αλλαγή των ιδιοτήτων μας: Καινούρια καρδιά, καινούριο πνεύμα, νέες διαθέσεις, επιθυμίες και επιδιώξεις, καινούριες συμπάθειες και αντιπάθειες. Ο νους φωτίζεται, η συνείδηση καθαρίζεται, οι σκέψεις εξαγνίζονται, η θέλησή μας υποτάσσεται στο θέλημα του Θεού. Αποκτούμε αισθήσεις πνευματικές και ουράνιες.

«Όταν κάποιος ανήκει στον Χριστό είναι μια καινούρια δημιουργία. Τα παλιά πέρασαν, όλα έχουν γίνει καινούρια» (Β' Κορ.5:17). Οι πράξεις του πιστού πηγάζουν από νέες αρχές και νέους κανόνες. Νέα σχέδια και νέοι σκοποί ανοίγονται μπροστά του. Ο νους μας είναι το κέντρο των αποφάσεων και των πράξεων και η ανακαίνιση του νου σημαίνει αλλαγή ολόκληρου του εσωτερικού ανθρώπου, μια αλλαγή βαθιά και ριζική.

Υπάρχει κάτι το παράδοξο στην αλλαγή. Σ' όλους αρέσει η αλλαγή, υπάρχει όμως μια φυσική αντίσταση σε καθετί το καινούριο. Ένας αόριστος φόβος σε κάθε μεταβολή. Βέβαια δεν ισχυριζόμαστε πως όλες οι μεταβολές είναι καλές και ωφέλιμες, αλλά και η συντήρηση και η προσκόλληση στην παράδοση δεν είναι παρά μια εκδήλωση ηττοπάθειας και αυτοάμυνας. Αν ρίξουμε μια ματιά στην Εκκλησιαστική μας ζωή, θα διακρίνουμε πολλές συνήθειες και σχήματα που δεν έχουν καμιά βιβλική βάση. Κινδυνεύουμε πολλές φορές να υποδουλωθούμε στις παραδόσεις σε βάρος της γνήσιας πνευματικής ζωής.

Κάποιοι αδελφοί μας απαιτούν οι γυναίκες να καλύπτουν τα κεφάλια τους στις πνευματικές συνάξεις. Άλλοι θεωρούν λαθεμένη την χρήση μουσικών οργάνων στην λατρεία της Εκκλησίας. Ορισμένοι Χριστιανοί βαπτίζουν τους νεοφώτιστους κι άλλοι απλά τους ραντίζουν με λίγες σταγόνες νερού. Και είναι περιεργο και απίστευτο πως σχεδόν όλοι δηλώνουν ότι οι τελετές τους προέρχονται από προσεκτική μελέτη και ερμηνεία της Βίβλου, και, φυσικά, ο καθένας τους παραπέμπει σε σχετικά εδάφια.

Ποιο είναι το πρόβλημα; Που βρίσκεται το λάθος; Σίγουρα η παρεξήγηση προέρχεται από την έλλειψη διάκρισης ανάμεσα στα βιβλικά πρότυπα και στις βιβλικές αρχές. Ακολουθείς ένα πρότυπο όπως το αντιλαμβάνεσαι και ανάλογα με το περιβάλλον στο οποίο γαλουχήθηκες, λησιμονώντας όμως τις βασικές βιβλικές αρχές. Η πρακτική και οι συνήθειες αναπτύχθηκαν από τα συστήματα που μόνιμοι μας φτιάξαμε. Βέβαια όλες αυτές οι συνήθειες δεν είναι κακές καθαυτές. Θα δυσκολευθείς πολύ όμως να βρεις μέσα στην Αγία Γραφή εδάφια για να στηρίξεις θεσμούς όπως τα Κυριακά σχολεία, τα Εκκλησιαστικά κτίρια, τα Πνευματικά συνέδρια ή τις Κατασκηνώσεις. Δεν θέλουμε να υποστηρίξουμε ότι όλα αυτά δεν είναι σωστά, αλλά αν προσπαθήσεις ν' αλλάξεις κάτι απ' αυτά θα πούνε κάποιοι πως φέρνεις την καταστροφή. Στην πραγματικότητα θα πρόκειται για αλλαγή συνηθειών και όχι βιβλικών αρχών.

Ο κόσμος μεταβάλλεται, η κοινωνία αλλάζει κι ο Χριστιανός είναι σύγχρονος άνθρωπος, συντονισμένος με τον ρυθμό και την ταχύτητα της εποχής του. Αν μείνει πίσω σε τρόπους και συνήθειες κάποιας παρωχημένης εποχής, σίγουρα θα έχει χάσει τον στόχο του. Η σύγχρονη τεχνολογία μαζί με την πληθυσμιακή έκρηξη αποτελούν τις δυο προκλήσεις του καιρού μας. Αν νιώθουμε την ευθύνη να πλησιάσουμε τις ψυχές με το Ευαγγέλιο του Χριστού, θα πρέπει να επιστρατεύσουμε όλα τα σύγχρονα μέσα στην υπηρεσία του Κυρίου μας.

Οι αλλαγές βέβαια δεν πρέπει να έρθουν σαν χιονοστιβάδα. Είναι καλύτερα ν' αρχίσουμε σαν μια μπάλα χιονιού, όμως πρέπει να προχωρήσουμε. Πόσο θλιβερό είναι το ότι η Εκκλησία συχνά υπάρχει μόνο για τον εαυτό της, και οι ηγέτες της να παγιδεύονται σε μια προσπάθεια να διατηρήσουν τα κεκτημένα, παρά να επεκταθούν σε ακτινοβολία προς τα έξω!

Η κλήση και η αποστολή της Εκκλησίας είναι να διακηρύξει τον Λόγο του Θεού και με την ζωή των πιστών να δείξει τον χαρακτήρα του Ιησού Χριστού στο περιβάλλον της. Πρέπει να φανερώσουμε μια πραγματικότητα που αλλάζει ζωές, να παρουσιάσουμε έναν Χριστό ζωντανό με την καθαρή και ανυπόκριτη αγάπη Του. Αν αυτό δεν γίνει, ματαιοποιούμε, χάσαμε τον στόχο μας. Επομένως χρειάζεται αλλαγή νοοτροπίας, αλλαγή πορείας, αλλαγή τακτικής.

Η παραγγελία του Κυρίου μας, επιτακτική όσο ποτέ, απευθύνεται και σ' εμάς σήμερα: «Πηγαίνετε λοιπόν και κάνετε μαθητές μου όλα τα έθνη» (Ματθ.28:19). Μιλήσαμε στην αρχή για την τεχνολογική επιτάχυνση και είδαμε πόσο άλλαξε την μορφή του κόσμου. Όμως, ως Χριστιανοί και ως Εκκλησία τι κάνουμε; Λάβαμε το μήνυμα των καιρών; Κάποια αδελφία μας, εδώ και χρόνια, χρησιμοποιούν το ραδιόφωνο και την τηλεόραση για την διάδοση του Ευαγγελίου σε ευρεία κλίμακα. Είναι κοινή ομολογία ότι μας λείπει ο ιεραποστολικός οραματισμός. Το τηλεφωνικό μήνυμα και οι κασέτες απλώνουν σιγά-σιγά. Κάποιες ευαγγελιστικές εκστρατείες και φυλλαδικές σταυροφορίες αποτελούν σημεία αισιοδοξίας. Και στην κεντρική Εκκλησία που υπηρετούμε, έκανε την εμφάνισή

του, τον τελευταίο καιρό, το video. Κηρύγματα της Κυριακής μαγνητοσκοπούνται για να δουν και να τα ακούσουν κάποιες άλλες ψυχές. Καλή αρχή, ευλογημένες προσπάθειες. Ας ευχηθούμε να ευδοκμήσουν και να επεκταθούν και σ' άλλους τομείς.

Όμως, υπάρχει ένας κίνδυνος: Μαζί με την αλλαγή της τακτικής και των μεθόδων είναι ενδεχόμενο να μεταβληθεί και το περιεχόμενο του Χριστιανισμού μας, έτσι που να πάψει του να είναι Χριστιανισμός. Αυτό άλλωστε έχει ήδη επιτύχει ο διάβολος σε πολλές περιπτώσεις, με την διασπορά των ιδεών του μοντερνισμού και του ορθολογισμού. Θεολόγοι και βιβλικά σχολεία έχουν φτάσει στο σημείο ν' αμφισβητούν την θεότητα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και ν' αρνούνται την θεοπνευστία της Αγίας Γραφής και καθετί το υπερφυσικό. Προσπαθούν να ερμηνεύσουν τα θαύματα και τις επεμβάσεις του Θεού με την λογική. Αυτές οι κινήσεις αποτελούν έναν εσωτερικό διωγμό της αλήθειας, που βλέπει και φθείρει την Εκκλησία πολύ περισσότερο κι από τους διωγμούς του Νέρωνα.

Τι πρέπει να προσέξουμε, που θα πρέπει να είμαστε σε επιφυλακή; Θα αναφέρουμε τέσσερα βασικά σημεία που θα μας βοηθήσουν να μείνουμε σταθεροί και να πετύχουμε την νίκη, με την χάρη και την δύναμη του Θεού.

A. «Ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ.13:8). Μέσα στον μεταβαλλόμενο κόσμο, μέσα στα ποικίλα ρεύματα και τις ποικίλες ιδεολογίες, υπάρχει το στερεό θεμέλιο, ο ακλόνητος βράχος, ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος. Η πίστη μας δεν στηρίζεται σε κάποιον κοσμικό άρχοντα, η προσευχή μας δεν στρέφεται σε κάποιον θρησκευτικό ηγέτη. Για μας ο Χριστός δεν είναι ένας φιλόσοφος ή απλά ένας μεγάλος προφήτης, δεν είναι κάποιος μεγάλος αναμορφωτής, δεν είναι απλά ένας μεγάλος δάσκαλος, είναι ο αιώνιος και αναλλοίωτος, ο Υιός του ζωντανού και αληθινού Θεού, ο Σωτήρας μας.

Εκείνος που ταπεινά γεννήθηκε σε μια φάτνη, περπάτησε στους δρόμους της Παλαιστίνης. Ο Ιησούς που πέρασε την μέγιστη θλίψη της Γεθσημανή και υπέφερε το μαρτύριο της πλήρους εγκατάλειψης και του σταυρικού θανάτου, πληρώνοντας το δικό μας χρέος των αμαρτιών. Όμως δεν έμεινε στον τάφο, είναι ο Ίδιος ο Αναστημένος, ο Ένδοξος, ο Παντοδύναμος Κύριος. Έτσι τον είδε ο Ιωάννης της Πάτμου. Έτσι τον βλέπουμε, με τα μάτια της πίστεως, όλοι οι λυτρωμένοι Του. Σε τέτοιον Κύριο εμπιστευθήκαμε την σωτηρία μας, στα παντοδύναμα χέρια Του αφήσαμε την ζωή μας.

Είναι ο Χριστός ο τέλειος, ο αναμάρτητος, ο αιώνιος Λόγος του Θεού. Είναι ο πιστός και αληθινός, δεν μπορεί να αρνηθεί τον εαυτό Του. Οι υποσχέσεις Του είναι αληθινές. Στα λόγια Του μπορούμε να στηριζόμαστε με όλη μας την καρδιά, δεν πρόκειται ν' απογοητευθούμε. «Αυτή μας η ελπίδα μας ασφαρίζει και μας βεβαιώνει σαν άγκυρα, και μας οδηγεί στα ενδότερα του καταπετάσματος, όπου μπήκε πριν από μας και για χάρη μας ο Ιησούς, αρχιερέας για πάντα όπως ο Μελχισεδέκ» (Εβρ.6:19). Τι είναι για σένα ο Χριστός; Ποια θέση Του παραχώρησες στην καρδιά σου;

B. Είναι αμετάβλητες οι αρχές της Βίβλου. Ο Ιησούς είπε: «Ο ουρανός και η γη θα πάνουν να υπάρχουν, τα λόγια μου όμως, δε θα πάνουν ποτέ να ισχύουν» (Ματθ.24:35). Ο Λόγος του Θεού είναι πιο σίγουρος από τον Ουρανό κι από την γη. Μπορούμε να στηριζόμαστε, με περισσότερη βεβαιότητα, πάνω στα λόγια του Χριστού παρά στους στύλους του Ουρανού ή στα δυνατά θεμέλια της γης. Ο Ουρανός και η γη θα παλιώσουν σαν φόρεμα και μια μέρα θα τυλιχθούν σαν περιένδυμα και θ' αλλαχθούν (Ψαλμ.102:26) και, σύμφωνα με την μαρτυρία του Απ. Πέτρου, θα διαλυθούν (Β' Πέτρ.3:10,12). «Αιώνιος είναι μόνο ο λόγος του Κυρίου» (Α' Πέτρ. 1:25). Είναι η αποκάλυψη του Θεού και του θελήματός Του. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε στον Θεό για την Αγία Γραφή! «Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου» (Ψαλμ.119:105). Μέσα στο σκοτάδι και στην σύγχυση της εποχής μας ο Λόγος του Θεού έχει ανεκτίμητη αξία.

Είναι ο φάρος μέσα στις τρικυμίες, ο πολικός αστέρας του ναυτικού, η πυξίδα του ταξιδιώτη. Υπάρχει πάντοτε μια τεράστια διαφορά ανάμεσα στην Αγία Γραφή και στα άλλα βιβλία, δεν μπορεί να γίνει καμιά σύγκριση. Το μοιραίο λάθος είναι να βάλλουμε τα ανθρώπινα βιβλία δίπλα στον Λόγο του Θεού. Εδώ σκοντάφτουν οι πολλοί. Τα βιβλία, ακόμη κι εκείνα που είναι γραμμένα από ευσεβείς και πνευματικούς ανθρώπους, εκφράζουν τις προσωπικές τους απόψεις και δεν είναι άμοιρα σφαλμάτων. Μόνο η Αγία Γραφή είναι θεόπνευστη και αλάνθαστη. Εκτιμούμε στ' αλήθεια τον Λόγο του Θεού; Πόση προσοχή δίνουμε στο περιεχόμενό Του; Είναι η καθημερινή μας μελέτη; Ας μην ξεχνούμε ότι ο διάβολος κατέβαλε κάθε προσπάθεια και προκάλεσε διωγμούς μέχρι θανάτου για να εξαλείψει τον Λόγο του Θεού αλλά δεν πέτυχε. Η Αγία Γραφή είναι σήμερα το βιβλίο με την μεγαλύτερη κυκλοφορία σ' ολόκληρο τον κόσμο κι έχει μεταφραστεί σε χιλιάδες γλώσσες και διαλέκτους. Σήμερα ο διάβολος, πιστός κι αυτός στην αλλαγή, μετέβαλε τακτική: Η προσπάθειά του στρέφεται τώρα στην αμφισβήτηση της θεοπνευστίας και στην αλλοίωση της αλήθειας του Ευαγγελίου. Εδώ θα πρέπει να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας και να μείνουμε άγρυπνοι.

Γ. Είναι αναλλοίωτη «η πίστη, που έχει δοθεί μια για πάντα στο λαό του Θεού» (Ιούδ.3). Είναι η αληθινή, η γνήσια, η πίστη που δικαιώνει, η πίστη που σώζει. Έδρα της έχει την καρδιά του πιστού και είναι ριζωμένη στην αναγεννημένη ζωή. Αντικείμενο της πίστης μας είναι ολόκληρη η θεία αποκάλυψη όπως περιέχεται στις Άγιες Γραφές, και ειδικότερα στο πρόσωπο και στο έργο της σωτηρίας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. «Το θέλημα εκείνου που μ' έστειλε είναι τούτο: Όποιος παραδέχεται τον Υιό και πιστεύει σ' αυτόν, να αποκτήσει αιώνια ζωή. Και εγώ θα τον αναστήσω την έσχατη ημέρα» (Ιωάν.6:40).

Δ. Η κληρονομιά μας, που είναι φυλαγμένη στους ουρανούς, δεν φθείρεται, δεν έχει τίποτα το βέβηλο και δεν μαραίνεται (Α' Πέτρ.1:4). Ο Ουρανός είναι η αναμφισβήτητη κληρονομιά όλων των παιδιών του Θεού. Όλοι όσοι αναγεννήθηκαν είναι κληρονόμοι της βασιλείας του Θεού.

Μέσα στον μεταβαλλόμενο κόσμο, μέσα στην ασταμάτητη αλλαγή και στην αναπόφευκτη φθορά, η υπόσχεση του Θεού μας ανοίγει καινούριους ορίζοντες: Λαμπρό μέλλον, ασύλληπτα μεγαλειώδη κληρονομιά, κάτι που είναι αδύνατο να το κατανοήσει ούτε να το φαντασθεί ο νους του ανθρώπου. «Αλλά, όπως λέει η Γραφή, Μάτι δεν είδε κι ούτε τ' άκουσε αντί κι ούτε που τα' βαλε ο λογισμός του ανθρώπου, όσα ετοίμασε ο Θεός για κείνους που τον αγαπούν» (Α' Κορ.2:9). Ζούμε σήμερα μέσα στα πρόσκαιρα και στα φθιρόμενα, μπροστά μας προβάλλουν τα αιώνια, τα αναλλοίωτα. Η κληρονομιά που δεν φθείρεται ούτε μαραίνεται και τίποτε δεν την μολύνει, γιατί φρουρός ακοίμητος και φύλακας της είναι ο αιώνιος, ο αναλλοίωτος, ο Θεός ο ισχυρός. Δοξασμένο ας είναι το όνομα του Κυρίου μας!

Αρχίσαμε με την κοινή διαπίστωση πως ζούμε σ' έναν κόσμο που μεταβάλλεται. Η μεταμόρφωση, η αλλαγή δεν ανήκει πια στην περιοχή της μακρινής προσδοκίας. Ο καθένας μας αισθάνεται τώρα πως κι ο ίδιος αλλάζει και τα πάντα μεταβάλλονται ολόγυρά του με γοργό ρυθμό. Μέσα στην φοβερή θαλασσοταραχή του σύγχρονου βίου ο άνθρωπος βρίσκεται ανεργάτιστος, άοπλος, απροσανατόλιστος. Ισχύει αυτό και για τον Χριστιανισμό μας; Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι και οι πιστοί του Χριστού δεχόμαστε τις πιέσεις των σύγχρονων ρευμάτων.

Τι πρέπει να προσέξουμε; Δεν υπάρχει παρά ένας μονάχα τρόπος ικανός να μας επιτρέψει να ζήσουμε την επιτάχυνση χωρίς να καμφθούμε, χωρίς να συντριβούμε. Κι ο τρόπος αυτός είναι η διατήρηση της εσωτερικής επικοινωνίας μας με τον Αναστημένο, τον δοξασμένο, με τον Παντοδύναμο Κύριο μας. Είναι ο αιώνιος, ο αναλλοίωτος φίλος και προστάτης μας. Μας άφησε τον Λόγο Του που είναι η καθημερινή μας τροφή.

Η πίστη μας στο πρόσωπο και στο έργο του Κυρίου Ιησού Χριστού πρέπει να μένει σταθερή. Χρειάζεται επιμέλεια και αγώνας πίστης χωρίς συμβιβασμούς και υποχωρήσεις, γιατί μπροστά μας διαγράφεται η ουράνια και ένδοξη κληρονομιά, που είναι φυλαγμένη για όλους όσους θέλησαν να εμπιστευθούν τη ζωή τους στα χέρια του Χριστού.

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 11ο Συνέδριο Νεολαίας, με τη διοργάνωση της Ελευθέρης Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης, Λεπτοκαρυά Πιερίας, 24 Απριλίου 1987.

Η Εκκλησία του Χριστού στον σύγχρονο κόσμο – ο βηματισμός της

Κάθε φορά που, στην προσωπική μου μελέτη, φτάνω στα βιβλία Έσδρας και Νεεμίας, σταματώ με θαυμασμό και έντονο προβληματισμό. Ο Έσδρας ο νομομαθής και σοφός γραμματέας κι ο Νεεμίας ο υποδειγματικός, συνετός και ακούρατος κυβερνήτης εμφανίζονται μέσα στην διήγηση των Ιερών Γραφών σαν δυο λαμπροί φάροι της πίστης και της προσήλωσης στον Λόγο του Θεού. Ο πρώτος, δάσκαλος του νόμου και θεμελιωτής του Ναού, ο δεύτερος, αρχηγός του λαού και κατασκευαστής του τείχους της Ιερουσαλήμ, αποτελούν για μας ζωντανά παραδείγματα για το τι μπορεί να κάνει ο Θεός όταν Τον εμπιστευόμαστε και στηριζόμαστε στις υποσχέσεις Του. Ο Έσδρας κι ο Νεεμίας, με τους λίγους Ισραηλίτες που τους ακολούθησαν, κατόρθωσαν τα ακατόρθωτα. Πραγματοποίησαν τα σχέδια του Θεού για τον λαό Του. Αν έβλεπαν γύρω τους δεν θα είχαν κανένα λόγο αισιοδοξίας. Πολυάριθμοι εχθροί σαν λιοντάρια ήταν έτοιμοι να τους κατασπαράξουν, όμως, «με την αγαθή χείρα του Θεού τους» επάνω τους, όπως τόσο εύστοχα κι οι δυο ομολογούν, πετυχαίνουν μεγαλεία και θαυμάσια για την δόξα του Θεού.

Τι σημαίνουν αυτά για μας σήμερα; Η Εκκλησία του Χριστού στον σύγχρονο κόσμο περνάει την μεγαλύτερη κρίση της ιστορίας της. Άλλοτε οι εχθροί της ήταν εξωτερικοί και φανεροί, σήμερα είναι εσωτερικοί και ύπουλοι. Αν οι Επιστολές του Αναστημένου Κυρίου στις επτά Εκκλησίες της Μικράς Ασίας έχουν προφητική σημασία χρονολογικά, όπως υποστηρίζουν ορισμένοι σχολιαστές, τότε θα πρέπει να εκπροσωπούμε την Εκκλησία της Λαοδίκειας. Και τα λόγια του Κυρίου προς τον άγγελο της Εκκλησίας αυτής δεν είναι διόλου επαινετικά: «Ξέρω καλά τα έργα σου: δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός. Μακάρι να ήσουν κρύος ή ζεστός!.. Καυχιέσαι πως είσαι πλούσιος, πως απόκτησες μεγάλη περιουσία, πως δεν έχεις ανάγκη τίποτε. Ξεχνάς, φαίνεται, πως στην πραγματικότητα είσαι ταλαίπωρος κι αξιοθρήνητος, φτωχός, τυφλός και γυμνός» (Απ.3:15,17). Τέλεια σκιαγράφηση της σύγχρονης Εκκλησίας.

Το θέμα μας είναι: «Ο βηματισμός της Εκκλησίας». Το κεντρικό εδάφιο της μελέτης μας είναι παρμένο από την προς Εφεσίους Επιστολή του Απ. Παύλου: «Βλέπετε ουν ακριβώς πως περιπατείτε» (Εφ.5:15). Βηματισμός σημαίνει περπάτημα, πορεία κι ο Λόγος του Θεού χρησιμοποιεί συχνά αυτόν τον όρο για να δείξει την συμπεριφορά, τον τρόπο της ζωής μας. Το θέμα μας απαιτεί ενδοσκόπηση, αυτοεξέταση και αυτοκριτική. Μόνο έτσι θα οδηγηθούμε στην σωστή διάγνωση της αρρώστιας, στην βαθιά επίγνωση της πνευματικής μας κατάστασης, για να καταλήξουμε σε ορθά συμπεράσματα και για να εφαρμόσουμε την κατάλληλη θεραπεία που το Άγιο Πνεύμα συνιστά. Αποστολή της Εκκλησίας είναι να φανερώσει με την ζωή και τις πράξεις της τον χαρακτήρα του Αναστημένου Χριστού. Για ν' ανταποκριθεί στην υψηλή της αποστολή, χρειάζεται να βρίσκεται διαρκώς ενωμένη με την πηγή της ζωής. Έτσι μονάχα θα ζει φυσιολογικά και καρποφόρα.

Πρώτα θ' ασχοληθούμε με την αρνητική πλευρά, θ' αναφέρουμε τα παθολογικά στοιχεία που εμποδίζουν τον σωστό βηματισμό της. Έπειτα θα τονίσουμε την θετική πλευρά: Τα χαρακτηριστικά που πρέπει να μας διακρίνουν και να μας συνιστούν ως γνήσια παιδιά του Θεού.

Α. Τα παθολογικά σημεία. Θα περιοριστούμε στις καταστάσεις εκείνες που δημιουργούν συχνότερα προβλήματα και ανωμαλίες στην ζωή της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού.

α. Η χλιαρότητα. «Ούτε κρύος ούτε ζεστός», άτονος και άτολμος, με το ένα πόδι στον κόσμο και με το άλλο στον Χριστό. Η μισή καρδιά με το κοσμικό πνεύμα και με την υλιστική νοοτροπία και η υπόλοιπη κάνει προσπάθειες να φανεί Χριστιανική, είναι η πιο αποκρουστική κατάσταση μπροστά στα μάτια του Κυρίου. Κι είναι δυστυχώς το κυριότερο χαρακτηριστικό των περισσότερων Χριστιανών σήμερα, σημάδι κι αυτό των έσχατων καιρών. Δεν το πρόβλεψε ο Κύριος; «Όταν όμως έρθει ο Υιός του Ανθρώπου, θα βρει τάχα πιστούς ανθρώπους στη γη;» (Λουκ.18:8)

Από θεολογία και κηρύγματα είμαστε πλούσιοι και καυχόμαστε για τα δόγματά μας όπως οι Χριστιανοί της Λαοδίκειας. Δραστηριότητες κι εκδηλώσεις πολλές και ποικίλες, πόσες όμως απ' αυτές έχουν σχέση με την βασιλεία του Θεού; Αν κάτι έχει αξία στην Χριστιανική πορεία είναι η ζωντάνια. Χάσαμε την επαφή μας με την πηγή της ζωής, αφήσαμε τον Χριστό απ' έξω. Ο σταυρός του Χριστού και η άγια, αναστημένη ζωή έμειναν άρθρα ανεφάρμοστα σ' ένα νεκρό καταστατικό. Η φωνή του Αγίου Πνεύματος κράζει και σήμερα όπως στις μέρες του Ηλία: «Ως πότε εσείς θα αμφιταλαντεύεστε; Αν ο Κύριος είναι Θεός, ακολουθήστε τον. Κι αν ο Βάαλ, ακολουθήστε εκείνον» (Α' Βασ.18:21). Κι ο Κύριος Ιησούς δηλώνει κατηγορηματικά: «Κανείς δεν μπορεί να είναι δούλος σε δυο κυρίους... Δεν μπορείτε να είστε δούλοι και στο Θεό και στο χρήμα» (Ματθ.6:24).

β. Η υπερηφάνεια. Το εγώ στη θέση του Θεού είναι η μεγαλύτερη παρανομία. Ο Δαβίδ διερωτάται και προσεύχεται: «Ποιος συναισθάνεται τα σφάλματά του; Καθάρισέ με, Κύριε, απ' τους κρυφούς διαλογισμούς!

Συγκράτησε το δούλο σου, έτσι που η έπαρση να μη με κυριέψει. Τότε θα είμαι τέλειος κι ελεύθερος απ' τη μεγάλη πλάνη» (Ψαλμ.19:13,14).

Το εγώ στην θέση του Θεού είναι η μέγιστη ανομία. Ο Εωσφόρος προσπάθησε να πάρει τον θρόνο του Θεού στον Ουρανό και κατάντησε ο διάβολος κι ο σατανάς. Όταν «φανερωθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, αυτός που είναι προορισμένος για την απώλεια. Αυτός θα εναντιωθεί και θα σηκώσει κεφάλι μπροστά σε καθετί που λέγεται θεός ή είναι αντικείμενο λατρείας. Θα το κάνει αυτό, για να στήσει ο ίδιος το θρόνο του στο ναό του Θεού, προσπαθώντας να αποδείξει πως είναι Θεός» (Β' Θεσ.2:3,4).

Ο εγωιστής και υπερήφανος βρίσκεται μέσα σε πνευματικό σκοτάδι. Η λογική δεν έχει γι' αυτόν αξία και διαστρέφει την αλήθεια για ίδιο όφελος. Είναι άνθρωπος χωρίς το Πνεύμα του Θεού, χωρίς πραγματική αγάπη για τις ψυχές. Αδιαφορεί για τους ανθρώπους του περιβάλλοντός του, ακόμη και για την Εκκλησία μέσα στην οποία κινείται και νομίζει ότι υπηρετεί. Το εγώ στην θέση του Θεού είναι η αιτία της χαμηλής πνευματικής στάθμης της σύγχρονης Εκκλησίας. Όλοι μιλούμε για αναζωπύρωση και, φαινομενικά, θέλουμε να βοηθήσουμε σε μια τέτοια προσπάθεια, αλλά κατά βάθος δεν έχουμε την διάθεση να πληρώσουμε το κόστος μιας τέτοιας στροφής. «Τότε ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: "Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του κι ας με ακολουθεί"» (Ματθ.16:24).

Αν η γλιαρότητα των πολλών είναι η μάλιστα της Εκκλησίας στον σύγχρονο κόσμο, η υπερηφάνεια και η φυσίωση των «χαρισματούχων» είναι η μεγάλη συμφορά. Από όργανα οικοδομής που θα έπρεπε είμαστε στα χέρια του Κυρίου, καταντούμε όργανα καθαίρεσης και φθοράς. Η ευθύνη μας μπροστά στον Κύριο του αμπελώνος είναι πολύ βαριά. «Τι έχεις που να μην το έλαβες; Αφού, λοιπόν, το έλαβες από το Θεό, γιατί καυχέσαι σαν να μην το έχεις λάβει ποτέ ως δώρο;» (Α' Κορ.4:7).

γ. Η ανευθυνότητα είναι μια από τις πιο σοβαρές αδυναμίες της φυλής μας. Στην καθημερινή ζωή και στο εργασιακό μας περιβάλλον είναι σπάνιο φαινόμενο να συναντήσουμε πραγματικά υπεύθυνους ανθρώπους. Είναι δύσκολο να βρεις ανθρώπους που, όταν αναλαμβάνουν να κάνουν κάτι, το φέρνουν σε πέρας. Εδώ πάσχουμε ως λαός και σ' αυτό οφείλεται, σε σημαντικό βαθμό, η έλλειψη προόδου σε πολλούς τομείς. Το δυστύχημα είναι ότι το χαρακτηριστικό αυτό το διατηρούμε και, πολύ συχνά, το μεταφέρουμε και στην Εκκλησιαστική μας ζωή.

Αν στην καθημερινή μας εργασία, ως παιδιά του Θεού, οφείλουμε να είμαστε υποδειγματικοί, πολύ περισσότερο όταν η απασχόλησή μας αφορά άμεσα το έργο του Θεού και την Εκκλησία. Είναι ένας τομέας που θα πρέπει σοβαρά να προσέξουμε. Το έργο του Θεού είναι πολύ ευαίσθητο και η σχέση μας με τον Θεό είναι πολύ σοβαρή υπόθεση. Στο έργο του Χριστού και στις σχέσεις μας με τους αδελφούς η επιπολαιότητα και η ανευθυνότητα δεν αρμόζουν. Χρειάζεται να στεκόμαστε κατενώπιον του Κυρίου.

«Όποια εργασία κάνετε να την κάνετε με την καρδιά σας, σαν να δουλεύετε για τον Κύριο κι όχι για τους ανθρώπους. Ξέρετε καλά ότι θα πάρετε από τον Κύριο ως ανταμοιβή σας την κληρονομία της βασιλείας του. Γιατί στην πραγματικότητα ο Κύριος τον οποίον υπηρετείτε είναι ο Χριστός» (Κολ.23,24). Να ζούμε και να υπηρετούμε με αίσθημα ευθύνης, με σοφία και σύνεση, «Προσέχετε, λοιπόν, πως ζείτε» (Εφ.5:15).

Β. Θετικά σημεία. Θα τονίσουμε ορισμένα μόνο χαρακτηριστικά που είναι βασικά στοιχεία της πνευματικής ζωής και έχουν πρακτική αξία για την σωστή πορεία και μαρτυρία μας ως Εκκλησία του Χριστού. Αφορούν όλους μας άνδρες και γυναίκες, νέους και μεγαλύτερους, απλά μέλη και υπεύθυνους Εκκλησιών.

α. Η ακεραιότητα, είναι η βασική προϋπόθεση για την γνήσια Χριστιανική ζωή και υπηρεσία. Αλλά τι σημαίνει ακεραιότητα; Είναι μια βιβλική λέξη που συναντάται στην Π. Διαθήκη. Ακέραιος σημαίνει ολόκληρος, ανόθευτος, άδολος, τίμιος και στην έννοια αυτή περιλαμβάνεται η ευθύτητα και η ειλικρίνεια, και φυσικά η έλλειψη υποκρισίας. Είναι η ομορφιά του θείου χαρακτήρα που το Άγιο Πνεύμα θέλει να μορφώσει μέσα μας. Είναι δώρο της χάρις του Θεού και το στολίδι των αγίων. Ο Δαβίδ ευγνωμονεί τον Θεό γι' αυτό το χάρισμα «Αλλά για την ακεραιότητά μου εσύ με στήριξες, μπροστά στην παρουσία σου με στέριωσες αιώνια» (Ψαλμ.41:13). Το μυστικό της ακεραιότητας είναι να ζούμε σταθερά και συνειδητά στην παρουσία του Θεού. Ποια είναι η δική μας πορεία; Όταν χάνουμε αυτή την συναίσθηση πέφτουμε στην παγίδα της υποκρισίας και στην αυταπάτη. Κι αν κάτι καυτηρίασε ιδιαίτερα ο Κύριος Ιησούς ήταν η υποκρισία.

Αλλά η ακεραιότητά μας θα πρέπει να διατηρείται και μέσα στις δοκιμασίες. Περιγράφοντας τον Ιώβ ο Κύριος στον σατανά λέει: «Πρόσεξες το δούλο μου, τον Ιώβ; Δεν υπάρχει άλλος σαν αυτόν πάνω στη γη. Είναι άνθρωπος ακέραιος, ευθύς, με σέβεται και αποστρέφεται το κακό. Παραμένει σταθερός στην ακεραιότητά του κι άδικα εσύ με παρακίνησες να τον καταστρέψω χωρίς κανένα λόγο» (Ιώβ 2:3). Ακόμη κι η γυναίκα του τον προκαλεί και τον συμβουλεύει: «Ακόμα επιμένεις στην ευσέβειά σου; Βλαστήμα το Θεό και πέθανε!» (Ιώβ 2:9). Όμως για τον Ιώβ η ακεραιότητά του δεν παζαρεύεται. Όταν η πίστη μας δοκιμάζεται, όταν βρισκόμαστε στο καμίνι των θλίψεων, όταν

όλα καταρρέουν γύρω μας καλούμαστε να μείνουμε σταθεροί και να διατηρήσουμε την ακεραιότητά μας. Είναι τότε που θα δώσουμε την πιο δυνατή μαρτυρία.

«Κάλλιο φτωχός που προχωρεί μες στην ευθύτητά του, παρά πλούσιος, ανόητος και ψεύτης... Ο δίκαιος βαδίζει μες στην ευθύτητά του, κι ευτυχισμένα τα παιδιά του θα 'ναι μετά απ' αυτόν» (Παρ.19:1,20:7). Αυτό σημαίνει ότι οπουδήποτε βρισκόμαστε στο γραφείο, στο εργοστάσιο, στο σχολείο, στον δρόμο, στο εστιατόριο, στο σπίτι ή στην Εκκλησία, θα πρέπει να μας διακρίνει η ακεραιότητα. Η εξυπνάδα, η μόρφωση, ο πλούτος ή η φήμη έχουν μικρή και προσωρινή αξία. Ο Λόγος του Θεού τοποθετεί την ακεραιότητα στην πρώτη θέση, γιατί τελικά θα κριθούμε για την βασική ηθική μας ποιότητα: «Εσύ, Κύριε, που κρίνεις τους λαούς, κρίνε με κι ευνόησε το δίκιο μου, την αθωότητά μου (την ακεραιότητά μου)» (Ψαλμ.7:9).

β. Η αλληλοεκτίμηση ρυθμίζει τις μεταξύ μας σχέσεις. Δεν είμαστε ξένοι μεταξύ μας, δεν ανήκουμε σε εχθρικά στρατόπεδα. Αλήθεια, το σκεφθήκαμε σοβαρά; Είμαστε αδέρφια, γεννηθήκαμε μέσα στην οικογένεια του Θεού, στην Εκκλησία του Θεού. Είμαστε μέλη του σώματος του Ιησού Χριστού. Πόσο συνειδητοποιούμε αυτή μας την σχέση; Τα λόγια μας, οι πράξεις μας, ολόκληρη η συμπεριφορά μας είναι άραγε τέτοια που να ταιριάζει στην αδελφική κοινωνία;

Υπάρχει έμφυτη η επιθυμία να μας θαυμάζουν, να μας εκτιμούν, να μας υπολογίζουν. Συχνά επιζητούμε την πρώτη θέση, θέλουμε να μας ξέρουν με τ' όνομά μας, να μας προσέχουν. Όμως ο σκοπός του Χριστιανού δεν είναι η αυτοπροβολή αλλά η αυταπάρνηση. Ο αληθινός Χριστιανός έχει μοναδική του φροντίδα την δόξα του Θεού. Αν υπάρχει κάποιο φωτεινό σημάδι επάνω μας, δεν είναι κατόρθωμα δικό μας αλλά η αντανάκλαση της δόξας του Χριστού. Η αλληλοεκτίμηση είναι βασικό στοιχείο της Χριστιανικής κοινωνίας. Προσέξαμε τον αδελφό που βρίσκεται δίπλα μας; Ευχαριστήσαμε τον Κύριο για τους αδελφούς που μας χάρισε;

Εκτιμούμε τις αρετές τους; Χαιρόμαστε για την πρόοδό τους; Δείχνουμε κατανόηση για τις τυχόν αδυναμίες τους; Ο Απ. Παύλος δίνει τον χρυσό κανόνα για τις σχέσεις μας: «Τη τιμή αλλήλους προηγούμενοι» (Ρωμ.12:10). Να συναγωνιζόμαστε ποιος θα δείξει περισσότερη εκτίμηση στον άλλο, ποιος θα θυσιάσει πρώτος για χάρη του αδελφού του. Οι περισσότερες ανωμαλίες και συγκρούσεις μέσα στις Εκκλησίες σχετίζονται με την διεκδίκηση δικαιωμάτων, προνομίων και θέσεων. Πόσο άσοφη και ασύνετη είναι συχνά η συμπεριφορά μας! Δεν ταιριάζει σε παιδιά του Θεού. Το στολίδι του γνήσιου Χριστιανού είναι πάντοτε η αληθινή ταπεινώση.

Η αμοιβαία αναγνώριση και εκτίμηση δημιουργούν το ειρηνικό εκείνο κλίμα που είναι τόσο απαραίτητο για την πνευματική μας πρόοδο. Αν αυτή η αρχή ισχύει στις μεταξύ μας σχέσεις ως μέλη της ίδιας Εκκλησίας, πολύ περισσότερο θα πρέπει να βρίσκει την εφαρμογή της στις σχέσεις απλών μελών και πρεσβυτέρων. Ο πρεσβύτερος ή επίσκοπος καλείται ιδιαίτερα, μαζί με τον Τιμόθεο, να γίνει: «υπόδειγμα για τους πιστούς με το λόγο, με την συμπεριφορά σου, με την αγάπη, με την πνευματική ζωή, με την πίστη, με την αγνότητα» (Α' Τιμ.4:12).

γ. Η συμπάθεια, η συμπαράσταση, η φροντίδα, μια ομάδα χαρακτηριστικών που θα πρέπει φυσιολογικά να κοσμούν την αληθινή Εκκλησία. «Να σηκώνετε ο ένας το φορτίο του άλλου, κι έτσι θα εφαρμόσετε πλήρως το νόμο του Χριστού» (Γαλ.6:2). Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως «ο καθένας για τις δικές του πράξεις θα δώσει λόγο στο Θεό» (Γαλ.6:5). Η ευθύνη μας είναι προσωπική μπροστά στον Θεό, όμως στο καθημερινό μας περπάτημα, στις διαπροσωπικές μας σχέσεις υπάρχουν αναρίθμητες περιπτώσεις στις οποίες καλούμαστε να στηρίζουμε και να ενισχύσουμε ο ένας τον άλλο. Ο δρόμος για την Ουράνια πατρίδα δεν είναι ανθόσπαρτος. Αντίθετα, είναι γεμάτος εμπόδια, δυσκολίες και θλίψεις. Κάποιος σκοντάφτει στο δρόμο, άλλος ταλαντεύεται και είναι έτοιμος να πέσει, κάποιοι άλλοι αισθάνονται έντονα την πνευματική κόπωση. Οι υπόλοιποι τι κάνουμε; Προσπερνούμε αδιάφοροι ή, το χειρότερο, στήνουμε λαϊκό δικαστήριο. Πόση αναλγησία δείχνουμε συχνά στον πόνο των αδελφών μας!

Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να σταθούμε με καλοσύνη και, μαζί με τον καλό Σαμαρείτη, να σκύψουμε χαμηλά, να φροντίσουμε τις πληγές, ν' απαλύνουμε τους πόνους, να νοιώσουμε την θλίψη τους, να συμπαθήσουμε, ό,τι έκανε ο Κύριος Ιησούς στην δική μας περίπτωση. «Πραγματικά, όταν υποφέρει ένα μέλος, συμπάσχουν όλα τα υπόλοιπα μέλη. Κι όταν τιμάται ένα μέλος, χαίρονται μαζί του όλα τα υπόλοιπα μέλη» (Α' Κορ.12:26). Ένα χαμόγελο καλοσύνης, ένας λόγος παρηγοριάς, λίγη ενθάρρυνση, κάποιο χέρι βοήθειας πόσο απαραίτητα είναι στον δύσκολο και ανηφορικό δρόμο!

Είναι ένας τομέας παραμελημένος στους κύκλους μας. Από τον φόβο του κοινωνικού Ευαγγελίου, περάσαμε στην άλλη μεριά. Με το πρόσχημα του Ευαγγελίου της χάριτος αφήσαμε την ουσία, γίναμε θεωρητικοί, απόμακροι, αδιάφοροι για τις πραγματικές ανάγκες των αδελφών και των συνανθρώπων μας. Ξεχνούμε φαίνεται την προειδοποίηση του Λόγου του Θεού: «Γιατί στην τελική κρίση δε θα υπάρχει έλεος γι' αυτόν που δεν έδειξε ευσπλαχνία. Για τον εύσπλαχνο όμως η τελική κρίση θα είναι θρίαμβος» (Ιάκ.2:13). Ο Ιησούς Χριστός, το αιώνιο

πρότυπό μας, «έκανε και δίδαξε» (Πρ.1:1) ενώ εμείς αντιστρέψαμε τους όρους.

δ. Η ενότητα και η ομοφροσύνη είναι η επιθυμία και η προσευχή του Κυρίου μας για τους δικούς Του: «Ωστε να είναι όλοι ένα, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι ενωμένος μ' εμένα κι εγώ μ' εσένα. Να είναι κι αυτοί ενωμένοι μ' εμάς, κι έτσι ο κόσμος να πιστέψει ότι μ' έστειλες εσύ... Εγώ ενωμένος μαζί τους κι εσύ ενωμένος μαζί μου, ώστε ν' αποτελούν μια τέλεια ενότητα» (Ιωάν.17:21,23). Μόνιμος στόχος του σατανά είναι η ενότητα των πιστών. Ο διάβολος, με την δική μας συγκατάθεση και συνεργασία, είναι ο δημιουργός της σύγχυσης, της αντιγνωμίας, του διχασμού, της ετεροδιδασκαλίας και όλων των άλλων νοσηρών καταστάσεων που δρουν διαλυτικά στην αδελφική ενότητα.

Η εμφάνισή μας μπροστά στους ανθρώπους είναι συχνά αξιοθρήνητη. Συμπεριφερόμαστε «ως νήπια εν Χριστώ» (Α' Κορ.3:1). Γιατί όταν υπάρχουν μεταξύ μας ζηλοτυπίες, φιλονικίες και διχόνοιες δεν διαφέρουμε από τους απίστευτους. Χάνουμε τον στόχο και την αποστολή μας. Αντί για φως και αλάτι του κόσμου, γινόμαστε αιτία να βλασφημείται το όνομα του Χριστού (Ρωμ.2:24).

Ο βαθμός της ενότητας και της ομοφροσύνης μεταξύ μας είναι ανάλογος με την προσωπική μας σχέση με τον Ιησού Χριστό, εξαρτάται από τον βαθμό της ταύτισής μας μαζί Του. Όσο μακρύτερα βρίσκεται ο καθένας μας από τον Χριστό τόσο απομακρυνόμαστε ο ένας απ' τον άλλο. Μια τέτοια κατάσταση περιγράφεται από τον Απ. Παύλο: «Όλοι φροντίζουν να κάνουν αυτό που αρέσουν στον εαυτό τους κι όχι στον Ιησού Χριστό»(Φιλ.2:21).

Εκείνο που χρειαζόμαστε είναι να πλησιάσουμε στον Χριστό, να μάθουμε από Εκείνον την πραότητα και την ταπεινοφροσύνη. Τότε μόνο θα πραγματοποιείται στη ζωή μας η προτροπή του Λόγου του Θεού: «μη φρονείτε για τον εαυτό σας παραπάνω απ' ό,τι πρέπει να φρονείτε, αλλά να σας διακρίνει η ταπεινοφροσύνη και η σύνεση. Θυμηθείτε πως στο χώρο της πίστεως ο Θεός είναι που χάρισε στον καθένα σας ό,τι έχετε» (Ρωμ.12:3). Όσο πλησιάζουμε στον Χριστό και ταυτιζόμαστε με το δικό Του θέλημα, αποκτούμε «νονν Χριστού» και ταυτόχρονα πλησιάζουμε ο ένας στον άλλο, που είναι τόσο σημαντικό για την σωστή μαρτυρία της Εκκλησίας. Δεν είναι το δόγμα που ενώνει ούτε οι κανόνες και οι διατάξεις αλλά το ζωντανό πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Ο Απ. Πέτρος, αφού πραγματεύεται τις ανθρώπινες σχέσεις στον Εκκλησιαστικό, στον κοινωνικό και στον οικογενειακό χώρο, καταλήγει στην προτροπή- κλειδί και συμπέρασμα: «Όλοι τέλος, να έχετε ομοφροσύνη και συμπόνια ο ένας για τον άλλο» (Α' Πέτρ.3:8). Όλα συνοψίζονται, επιτυγχάνονται, κατορθώνονται με την ενότητα και την ομοφροσύνη. Έτελικά,

ε. Η αγάπη από καθαρή καρδιά είναι το επιστέγασμα όλων των άλλων, και μαζί ο ακρογωνιαίος λίθος. Δεν μπορούμε να συζητούμε για Εκκλησία, για δραστηριότητες όταν απουσιάζει από τις καρδιές μας η άδολη, η ανυπόκριτη αγάπη του Χριστού. Τι να τα κάνεις τα κηρύγματα και τις προφητείες, ποια αξία έχουν τα μεγάλα λόγια κι ολόκληρη η γνώση; «αν δεν έχω αγάπη για τους άλλους, οι λόγοι μου ακούγονται σαν ήχος χάλκινης καμπάνας ή σαν κυμβάλου αλαλαγμός» (Α' Κορ.13:1). «Μιμηθείτε λοιπόν το Θεό, αφού είστε αγαπητά του παιδιά. Να συμπεριφέρεστε με αγάπη κατά το πρότυπο του Χριστού, που μας αγάπησε κι έδωσε τη ζωή του για μας, προσφορά και θυσία που τη δέχεται ευχάριστα ο Θεός» (Εφ.5:1,2).

Ο Απ. Παύλος επιμένει και συχνά επανέρχεται σ' αυτό το θέμα. Αφού γεννηθήκαμε μέσα στην οικογένεια του Θεού, το Άγιο Πνεύμα θέλει να μορφώσει μέσα μας τον χαρακτήρα του Ιησού Χριστού. Είναι φυσικό φαινόμενο τα παιδιά να μοιάζουν στους γονείς τους. Κάτι ανάλογο, και σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα, θα πρέπει να συμβαίνει φυσιολογικά μέσα στην Εκκλησία του Χριστού. Οι ιδιότητες του Θεού μ' αποκαλύπτονται στο πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Η δικαιοσύνη, το έλεος, η αγαθότητα, η συγχωρητικότητα είναι πλευρές του θείου χαρακτήρα που θα πρέπει ν' αποτυπωθούν επάνω σ' εμάς. Όμως, πάνω απ' όλα: «Ο Θεός είναι αγάπη. Κι όποιος ζει μέσα στην αγάπη, ζει μέσα στο Θεό, κι ο Θεός μέσα σ' αυτόν» (Α' Ιωάν.4:16). Αυτός ο καρπός του Αγίου Πνεύματος, η αγάπη στην πράξη, θα πρέπει να είναι το κύριο χαρακτηριστικό της Εκκλησιαστικής μας ζωής, να κατευθύνει και να επηρεάζει ολόκληρη την συμπεριφορά μας. Και το μέτρο της αγάπης για τον αδελφό μας δίνεται στην θυσία του Χριστού για μας.

Επισημάναμε μερικές παθολογικές καταστάσεις που δεν ταιριάζουν στα γνήσια παιδιά του Θεού και καταστρέφουν την αδελφική κοινωνία. Η χλιαρότητα είναι κοινή διαπίστωση και χαρακτηριστικό των Χριστιανών του καιρού μας. Η υπερηφάνεια, η μεγάλη παρανομία, είναι μια παγίδα και ο μεγάλος κίνδυνος για όλους του αγίους. Η ανευθυνότητα είναι το εμπόδιο στην συλλογική εργασία.

Σταθήκαμε περισσότερο στην θετική πλευρά και αναφερθήκαμε στα χαρακτηριστικά εκείνα που το Πνεύμα του Θεού θέλει να μορφώσει μέσα μας κι επάνω μας. Τα στοιχεία εκείνα που είναι απαραίτητα για την φυσιολογική Εκκλησιαστική μας ζωή. Η ακεραιότητα είναι βασική προϋπόθεση για την γνήσια Χριστιανική μαρτυρία. Η αμοιβαία εκτίμηση και αναγνώριση, που πηγάζει από την αληθινή ταπείνωση, είναι παράγοντας ειρήνης και

γαλήνης. Η συμπάθεια, η συμπαράσταση και η φροντίδα κοσμούν την αληθινή Εκκλησία του Χριστού. Η ενότητα και η ομοφροσύνη είναι η επιθυμία, η προσευχή και το θέλημα του Κυρίου μας. Τέλος, η αγάπη από καθαρή καρδιά είναι το πιστέγασμα και «ο σύνδεσμος της τελειότητας» (Κολ.3:14).

Ο Αβακούμ, ο προφήτης, ενώ βλέπει γύρω του σύγχυση, προβλήματα και αδιέξοδο, στρέφει το βλέμμα του στον Θεό και αρχίζει να θεωρεί το μεγαλείο της παντοδυναμίας Του. Είναι τότε που δοξολογεί τον Κύριο και δηλώνει κατηγορηματικά: «Κι αν τώρα οι συκιές δεν έχουν πια καρπό, σταφύλια κι αν δεν δίνουνε τ' αμπέλια, κι αν απομένουν άκαρπες οι ελιές και δε βγαίνουν σοδειές απ' τα χωράφια, κι αν πρόβατα δε έχουν τα μαντριά και δεν υπάρχουν βόδια στους στάβλους, ωστόσο εγώ θ' αναγαλλιάζω για τον Κύριο, θα χαίρομαι γιατί ο Θεός με βοηθάει. Ο Κύριος είν' ο Θεός μου, είναι η δύναμή μου! Με κάνει σαν το ελάφι το γοργοπόδαρο, φέρνει τα βήματά μου στις κορφές» (Αβ.3:17-19).

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο Συνέδριο της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης (Καθαρής Δευτέρας) 1η Μαρτίου 1993.

Ζώντας στην παρουσία του Θεού - Ο Μωυσής (Εβρ. 11:24-27)

Όλοι γνωρίζουμε, σε κάποιο βαθμό, ότι η ζωή μας πάνω στο πρόσωπο της γης είναι συνυφασμένη με τις δυσκολίες, με τα προβλήματα και με τα ποικίλα δεινοπαθήματα. Ο σοφός Εκκλησιαστής, μετά από την μεγάλη εμπειρία του, θα συμπεράνει: «Είδα, όλα τα έργα που γίνονται εδώ στη γη, και διαπίστωσα πως όλα είναι μάταια και σαν να κυνηγάει κανείς τον άνεμο... γιατί στην πολλή σοφία, πολλή είναι και η λύπη. Κι όσο κανείς γνωρίζει περισσότερο, τόσο και περισσότερο υποφέρει» (Εκκλ.1:14,18). Και μην πει κανείς ότι ο Χριστιανός αποτελεί εξαίρεση, κάθε άλλο. Ο Ίδιος ο Κύριος, από την αρχή της δημόσιας διακονίας Του πρότρεψε: «Μπείτε από τη στενή πύλη. Γιατί είναι πλατιά η πύλη κι ευρύχωρη η οδός που οδηγεί στο χαμό, και πολλοί μπαίνουν απ' αυτήν. Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Ματθ.7:13,14).

Ο Ιησούς Χριστός μιλάει συχνά για ζυγό και για φορτίο αλλά μαζί δίνει την διαβεβαίωση ότι η παρουσία Του θα κάνει την διαφορά, θα χαρίσει ανακούφιση κι ανάπαυση: «Ελάτε σ' εμένα όλοι όσοι κοπιάζετε κι είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας ξεκουράσω. Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδάχτετε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση. Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός, και το φορτίο μου ελαφρό» (Ματθ.11:28-30). Η γνήσια Χριστιανική ζωή είναι ένας συνεχής κι αδιάκοπος αγώνας.

Ο Απ. Παύλος, γράφοντας στον Τιμόθεο, στο γνήσιο πνευματικό του τέκνο και τον πιο πιστό συνεργάτη του, τονίζει την διαφορά ανάμεσα στην γνήσια και στην κίβδηλη πίστη. Κάνει μια σύντομη αναφορά στην πολύπαθη ζωή του κι έχοντας την πεποίθηση πως έφτασε ο καιρός της αναχώρησής του απ' αυτό τον κόσμο (Β' Τιμ.4:6), του δίνει τις τελευταίες υποθήκες. Παρουσιάζει ανάγλυφα το τι σημαίνει μια πορεία μαζί με τον Χριστό. Αξίζει να προσέξουμε τις προτροπές και τις προειδοποιήσεις του: «Εσύ όμως συμπορεύτηκες μαζί μου στη διδασκαλία, στον τρόπο ζωής, στους σκοπούς, στην πίστη, στη μακροθυμία, στην αγάπη, στην υπομονή, στους διωγμούς, στα παθήματα σαν αυτά που υπέμεινα στην Αντιόχεια, στο Ικόνιο, στα Λύστρα. Τι διωγμούς υπέφερα κι απ' όλα με γλίτωσε ο Κύριος. Κι όχι μόνο εγώ, αλλά και όλοι όσοι θέλουν να ζήσουν με ευσέβεια, σύμφωνα με το θέλημα του Ιησού Χριστού, θα αντιμετωπίσουν διωγμούς. Μόνο οι πονηροί άνθρωποι και οι απατεώνες θα προκόβουν στο χειρότερο. Θα εξαπατούν τους άλλους και οι άλλοι θα τους εξαπατούν. Εσύ όμως να μένεις σ' αυτά που έμαθες και που για την αξιοπιστία τους έχεις τεκμήρια. Ξέρεις από ποιον τα έμαθες. Και μη λησμονείς ότι από τη βρεφική σου ηλικία γνωρίζεις τη Γραφή, που μπορεί να σε κάνει σοφό οδηγώντας σε στη σωτηρία διά της πίστεως στον Ιησού Χριστό» (Β' Τιμ.3:10-15).

Οι πειρασμοί, τα προβλήματα και οι δυσκολίες στην πνευματική μας πορεία ποικίλουν σε μορφή, σε βαρύτητα και σε διάρκεια. Είναι οι διάφορες προκλήσεις της ζωής, τα διλήμματα, οι απειλές, οι κίνδυνοι, οι διωγμοί, τα παθήματα. Όλ' αυτά πως μπορούμε να τ' αντιμετωπίσουμε; Χρειαζόμαστε σοφία, σύνεση, καρτερία, υπομονή, σταθερότητα και δύναμη, αλλά που θα τα βρούμε; Ο Κύριος του σύμπαντος είναι η μόνη λύση, το μόνο καταφύγιο. Να, πως το διατυπώνει ο Ψαλμωδός: «Είν' ο Θεός για μας καταφύγιο και δύναμη. Στάθηκε στις ανάγκες μας βοήθεια σπουδαία. Γι' αυτό και δε φοβόμαστε όταν σαλεύει η γη κι αλλάζουν θέση τα βουνά του ωκεανού τα βάθη. Παφλάζουν τα νερά του και ταραάζονται. Φουσκώνουν και τραντάζουν τα βουνά. Μαζί μας είν' ο Κύριος του σύμπαντος, πύργος για μας ο Θεός του Ιακώβ» (Ψαλμ.46:2-4).

Για να κατανοήσουμε καλύτερα το θέμα, θ' ανατρέξουμε στην ζωή του Μωυσή, του ανθρώπου του Θεού. Είναι ένας από τους ανθρώπους της πίστεως που δοκιμάστηκε πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους. Είναι μια ξεχωριστή βιβλική μορφή κι έχουμε πολλά να διδαχθούμε από την ζωή του. Δείτε πως τον παρουσιάζει ο Λόγος του Θεού: «Ο Μωυσής ήταν πολύ ταπεινός άνθρωπος, περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο στη γη» (Αρ.12:3). «Πραύς σφόδρα» σύμφωνα με την μετάφραση των Ο'. Και στην συνέχεια της αφήγησης, ο Ίδιος ο Κύριος, όχι μόνο τον αποκαλεί «δούλο του», αλλά δηλώνει: «Σ' αυτόν έχω εμπιστευθεί όλο το λαό μου. Στόμα με στόμα του μιλάω και φανερά. Όχι με λόγους σκοτεινούς. Και τη μορφή μου ακόμα βλέπεις» (Αρ.12:7,8).

Αυτός ο Μωυσής είχε την τιμή να σταθεί δίπλα στον δοξασμένο Χριστό, επάνω στο όρος της Μεταμόρφωσης, μαζί με τον Ηλία τον προφήτη, και να συνομιλήσουν για τα πάθη που επρόκειτο να υποστεί στην Ιερουσαλήμ. Σύμφωνα με τον πρωτομάρτυρα, τον Στέφανο, «Ο Μωυσής μορφώθηκε με όλη τη σοφία των Αιγυπτίων και ήταν δυνατός στα λόγια και στα έργα» (Πρ.7:22). Αυτή η δήλωση του Στέφανου, μπροστά στο Ιουδαϊκό Συνέδριο, μας οδηγεί στον πρώτο σοβαρό πειρασμό του Μωυσή:

α. Η μεγάλη πρόκληση. Ο Μωυσής υιοθετήθηκε από την θυγατέρα του Φαραώ, ανατράφηκε ως πρίγκιπας και απολάμβανε τον πλούτο, την χλιδή και την βασιλική δόξα μέσα στο παλάτι. «Όταν έγινε σαράντα ετών, του

γεννήθηκε η επιθυμία να γνωρίσει τα αδέρφια του, τους Ισραηλίτες» (Πρ.7:23). Είδε τον πόνο τους, βρέθηκε αντιμέτωπος με την απελπιστική τους κατάσταση και δεν μπόρεσε να μείνει αδρανής. Την καλύτερη περιγραφή μάς την δίνει ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους: «Με την πίστη ο Μωυσής, όταν πια μεγάλωσε, αρνήθηκε να ονομάζεται γιος της κόρης του Φαραώ. Προτίμησε να υποφέρει μαζί με το λαό του Θεού, παρά ν' απολαμβάνει την πρόσκαιρη αμαρτωλή ζωή. Θεώρησε μεγαλύτερο πλούτο από τους θησαυρούς της Αιγύπτου τον εξευτελισμό, σαν εκείνον που υπέφερε ο Χριστός, γιατί απέβλεπε στην ανταπόδοση» (Εβρ.11:24-26).

«Αρνήθηκε να ονομάζεται γιος της κόρης του Φαραώ». Πραγματικά πολύ ισχυρός ο πειρασμός, πολύ μεγάλο το δίλημμα. Είχε την θαυμάσια ευκαιρία να φτιάξει μια καριέρα μοναδική, να γίνει κυβερνήτης της Αιγυπτιακής Αυτοκρατορίας, κι από την θέση αυτή να φανεί χρήσιμος στον λαό του. Όμως δεν συμβιβάστηκε. Αρνήθηκε την πρόσκαιρη αμαρτωλή ζωή. Θεώρησε τιμή και προνόμιό του να ονομάζεται γιος του Αβραάμ κι όχι της κόρης του Φαραώ. Με την πίστη του στον αόρατο Θεό πέτυχε την λαμπρή νίκη. «Θεώρησε μεγαλύτερο πλούτο από τους θησαυρούς της Αιγύπτου τον εξευτελισμό, σαν εκείνον που υπέφερε ο Χριστός».

Ποιος ήταν ο πειρασμός και ποιος ο εξευτελισμός του Χριστού; Όσον αφορά τον πειρασμό, μάς τον αφηγείται ο Ευαγγελιστής Ματθαίος: «Πάλι τον οδήγησε ο διάβολος σ' ένα ψηλό βουνό και του έδειξε όλα του κόσμου τα βασίλεια και τη λαμπρότητά τους. Ύστερα του είπε: "Όλα αυτά θα σου τα δώσω, αν πέσεις και με προσκυνήσεις". Ο Ιησούς όμως του απάντησε: "Ψύγε από μπροστά μου, σατανά! Η Γραφή το λέει καθαρά: μόνο τον Κύριο το Θεό σου θα προσκυνάς και μόνο αυτόν θα λατρεύεις» (Ματθ.4:8-10). Με μια προσκύνηση του σατανά ο Ιησούς μπορούσε να γίνει κυρίαρχος του κόσμου και ν' αποφύγει την Γεθσημανή, το πραιτόριο, τον σταυρό. Θα μπορούσε ν' αποφύγει το να γίνει «αμαρτία και κατάρα» για χάρη μου και για χάρη σου, για χάρη όλων των αμαρτωλών. Όμως προτίμησε τον εξευτελισμό και τα παθήματα για την σωτηρία όλων μας.

Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό. Παρόμοια κινήθηκε κι ο Μωυσής.

β. Η επικίνδυνη επιλογή του. Ο Μωυσής είδε από κοντά την ταλαιπωρία του λαού του, αλλά δεν έμεινε στην λύπηση, στον οίκτο. Αποφάσισε να ταυτισθεί μαζί τους, να υποφέρει για χάρη τους. Η απόφασή του ήταν συνειδητή, ήξερε πολύ καλά την ζωή, γνώριζε όλα όσα θα μπορούσαν να του συμβούν από κάθε πλευρά κι ότι θα έχανε όλα τα προνόμια. Ύστερα από προσεκτική εξέταση των συνθηκών κατέβηκε τα σκαλοπάτια του υψηλότερου θρόνου της εποχής του κι αποφάσισε να γίνει ένα με τους αδελφούς που, εκείνο τον καιρό, βρίσκονταν στη μεγαλύτερη παρακμή. Ήταν σκλαβωμένοι, εξουθενωμένοι και υπέφεραν τρομερές θλίψεις και ονειδισμούς. Ποιος θα έκανε μια τέτοια επιλογή; Ν' ανταλλάξει την πολυτέλεια, τις απολαύσεις, τον πλούτο, την εξουσία και την δόξα, με την φτώχεια, την περιφρόνηση, την ταλαιπωρία, τους διωγμούς, ακόμη και τον θάνατο; Μόνον ένας άνθρωπος που ζούσε πραγματικά στην παρουσία του Θεού! «Με την πίστη εγκατέλειψε την Αίγυπτο, χωρίς να φοβηθεί την οργή του βασιλιά, γιατί παρέμενε σταθερός στην πίστη του στον αόρατο Θεό, σαν να τον έβλεπε» (Εβρ.11:27).

Ποιες είναι οι δικές μας επιλογές; Ποια θέση έχει η πίστη μας στον Θεό στην λήψη όποιων αποφάσεών μας; Ποιες είναι οι προτεραιότητές μας; Να, τι λέει ο Λόγος του Θεού: «Αφού, λοιπόν, αναστηθήκατε μαζί με τον Χριστό, να επιδιώκετε τα αγαθά που βρίσκονται στον ουρανό, εκεί που κάθεται ο Χριστός στα δεξιά του Θεού. Οι σκέψεις σας να είναι στραμμένες προς αυτά κι όχι προς τα γήινα πράγματα. Γιατί πεθάνατε μαζί με τον Χριστό κι η ζωή σας είναι κρυμμένη μαζί με τον Χριστό στο Θεό. Όταν ο Χριστός, που είναι η αληθινή ζωή μας, φανερωθεί, τότε κι εσείς θα φανερωθείτε μαζί του δοξασμένοι στην παρουσία του. Απονεκρώστε, λοιπόν, ό,τι σας συνδέει με το αμαρτωλό παρελθόν: Την πορνεία, την ηθική ακαθαρσία, το πάθος, την κακή επιθυμία και την πλεονεξία, που είναι ειδωλολατρία» (Κολ.3:1-5).

γ. Η μακροχρόνια απομόνωση. Η μεγάλη πρόκληση, το σοβαρό δίλημμα του Μωυσή ήταν, χωρίς αμφιβολία, ένας πολύ ισχυρός πειρασμός. Έβαλε στην ζυγαριά του Θεού από την μια μεριά τον βασιλικό θρόνο της Αιγύπτου, κι από την άλλη μεριά την ταπείνωση και την ταλαιπωρία μαζί με τον λαό του Θεού, και το αποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό! Θεώρησε τον εξευτελισμό του Χριστού μεγαλύτερο πλούτο από όλους τους θησαυρούς της Αιγύπτου. Μια τέτοια κατάληξη ξεπερνάει τα ανθρώπινα όρια κι ήταν πραγματικά ο θρίαμβος της πίστεώς του. Αξίζει να σημειώσουμε πως ο Μωυσής διδάχθηκε την πίστη στον αληθινό Θεό από τους γονείς του μόνο στα τέσσερα ή το πολύ πέντε πρώτα χρόνια της ζωής του. Τα υπόλοιπα τριανταπέντε του χρόνια έζησε μέσα σ' ένα αμαρτωλό και ειδωλολατρικό περιβάλλον. Να, γιατί ο Λόγος του Θεού συμβουλεύει: «Μάθαινε το παιδί στην αρχή της ζωής του να 'χει καλές συνήθειες, και δε θα ξεστρατίσει απ' αυτές ούτε όταν θα 'ναι γέρος πια» (Παρ.22:6). Σ' αυτή την πίστη έμεινε σταθερός ο Μωυσής, για να μπορέσει να προχωρήσει στην επικίνδυνη επιλογή, στο μεγάλο άλμα: Άφησε πίσω του τα μεγαλεία του παλατιού, για να γίνει δούλος του ζωντανού και αληθινού Θεού. Και τώρα, αυτοεξόριστος στην έρημο Μαδιάμ.

Για έναν ετοιμοπόλεμο, για έναν δραστήριο, για έναν ισχυρό ηγέτη το να μείνει στην μοναξιά και στην απραξία σαράντα ολόκληρα χρόνια, δεν είναι καθόλου μικρότερος πειρασμός από τους δυο προηγούμενους. Εδώ, περισσότερο από πριν, έπρεπε να παραμείνει σταθερός στην πίστη του στον αόρατο Θεό, σαν να τον έβλεπε. Το να εγκαταλείψει κανείς ένα έργο στο οποίο είχε αφοσιωθεί με όλη την καρδιά, και να δεχθεί να παραμείνει στην απραξία, με την συναίσθηση πως αυτό είναι το θέλημα του Θεού, δείχνει ένα θάρρος σπάνιας και ανώτερης ποιότητας, ένα θάρρος που μπορεί να προκύψει και να διατηρηθεί μόνο με πολλή καθαρή πνευματική ενόραση. Ο Δαβίδ υψώνει την ευχαριστία του στον Θεό: «Κύριε, φως μου και σωτηρία μου, ποιον θα φοβηθώ; Κύριε, καταφύγιο της ζωής μου, από ποιον θα πανικοβληθώ;» και πιο κάτω προτρέπει: «Στον Κύριο έλπιζε, ας έχει θάρρος η καρδιά σου και γενναιότητα. Ναι, έλπιζε στον Κύριο» (Ψαλμ.27:1,14).

Ο Μωυσής βρίσκει καταφύγιο στην Μαδιάμ, όπως ο προπάτοράς του, ο Ιακώβ στην Μεσοποταμία. Κι οι δυο αυτές περιπτώσεις αποτελούν ενθάρρυνση για μας. Είναι καλό να εμπιστευόμαστε την αγαθή πρόνοια του Θεού και ν' ακολουθούμε πιστά την οδηγία Του. Γεγονότα που αρχικά φαίνονται ασήμαντα και τυχαία, αργότερα βλέπουμε πως αποτελούν μέρος του θεϊκού σχεδίου και εξυπηρετούν τους αγαθούς σκοπούς του σπλαχνικού Πατέρα μας.

Η παραμονή του Μωυσή στην έρημο Μαδιάμ για σαράντα χρόνια ήταν το σχολείο του Θεού, η εκπαίδευση και η προετοιμασία του δούλου του Κυρίου για την μετέπειτα ηγεσία του λαού Ισραήλ. Απ' αυτήν την έρημο θα οδηγούσε ο Μωυσής, ως ελευθερωτής τον λαό του Θεού στην γη της επαγγελίας.

δ. Η πολλαπλή αμφισβήτηση και αντιλογία του λαού. Ένας πειρασμός επαναλαμβανόμενος, μια δοκιμασία της υπομονής και της μακροθυμίας του Μωυσή με ποικίλες μορφές, που θα ήταν αδύνατο να ξεπερασθεί αν δεν είχε προηγηθεί η μακροχρόνια κατάρτισή του για την ηγεσία. Αρχισε από την πρώτη μέρα της Εξόδου, μπροστά στην Ερυθρά θάλασσα, συνεχίστηκε στην Ραφιδείν, στην Μασά και Μεριβά κι ως την έρημο Φαράν.

Σ' όλες τις περιπτώσεις εκδηλώνεται το μεγαλείο του γνήσιου δούλου του Θεού καθώς υψώνει την μεσιτική του προσευχή προς τον Κύριο υπέρ της σωτηρίας του απείθαρχου λαού. Πως έγινε δυνατή μια τέτοια νικηφόρα πορεία; Ποιο ήταν το μυστικό του Μωυσή; Ζούσε καθημερινά στην παρουσία του Θεού. Πίστευε πως ο Θεός ήταν διαρκώς κοντά του κι αυτή η πίστη του έδινε την δύναμη και την σταθερότητα.

Ο Κύριος Ιησούς μάς υπόσχεται πως δεν θα μας αφήσει μόνους ούτε θα μας εγκαταλείψει (Εβρ.13:5), «Κι εγώ θα είμαι μαζί σας πάντα, ως τη συντέλεια του κόσμου» (Ματθ.28:20). Κι είναι αληθινός στο Λόγο Του και απόλυτα αξιόπιστος στις υποσχέσεις Του. Ας διδαχθούμε από τα παραδείγματα των ανθρώπων της πίστεως που προηγήθηκαν για μια ζωή καθημερινά στην παρουσία του Αναστημένου και Δοξασμένου Κυρίου μας Ιησού Χριστού, με την πεποίθηση πως «αυτός που ενεργεί μέσα μας είναι ισχυρότερος απ' αυτόν που κυριαρχεί μέσα στον κόσμο» (Α' Ιωάν.4:4).

Και θα κλείσουμε μ' ένα απόσπασμα από τον 16ο Ψαλμό του Δαβίδ: «Κύριε, μου δίνεις το μερίδιό μου σ' ό,τι έχω ανάγκη για να ζήσω, κρατάς το μέλλον μου στα χέρια σου. Στο μοίρασμα μου πέσανε περιοχές ωραίες. Ο κλήρος μου μ' ευχαριστεί. Τον Κύριο που με νουθετεί, τον ευλογώ, κι οι σκέψεις μου τις νύχτες με διδάσκουν. Τον Κύριο έβαλα για πάντοτε μπροστά μου, στα δεξιά μου, για να μην ταλαντεύομαι. Γι' αυτό και χαίρεται η καρδιά μου, ευφραίνεται η ατίμητη ύπαρξή μου και με ασφάλεια αναπαύεται το σώμα μου. Στον άδη δεν θα εγκαταλείψεις την ψυχή μου, ούτε ο γνήσιός πιστός σου θ' αφήσεις ν' αντικρύσει τη φθορά. Το δρόμο με μαθαίνεις της ζωής. Αμέτρητη χαρά είν' η παρουσία σου, απόλαυση στα δεξιά σου, αιώνια! « (Ψαλμ.16:5-11). Αμήν!

Η κοινωνία

Ένα από τα τέσσερα βασικά χαρακτηριστικά της Πρώτης Εκκλησίας του Χριστού ήταν η κοινωνία. Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε: «Όλοι αυτοί ήταν αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των αποστόλων και στη μεταξύ τους κοινωνία, στην τέλεση της θείας Ευχαριστίας και στις προσευχές» (Πρ.2:42). Η επικοινωνία μεταξύ τους ήταν καθημερινή και συνεχής. Μπορούμε να πούμε ότι είχαν φτάσει το ιδεώδες; «Όλοι οι πιστοί ζούσαν σε έναν τόπο και είχαν τα πάντα κοινά» (Πρ.2:44). Είχαν αμοιβαία συμπάθεια και συζητούσαν τα πνευματικά θέματα και τους ποικίλους προβληματισμούς της καινούριας πίστης που είχαν εγκολλωθεί.

Το πρόσωπο και το έργο του Ιησού Χριστού του Κυρίου αποτελούσαν οπωσδήποτε τα κεντρικά θέματα σ' όλες τις συναντήσεις τους. Καθώς έβγαιναν από τον κόσμο και τις επιδράσεις του, δεν κλείνονταν σε κάποιο μοναστήρι αλλά καλλιεργούσαν στενές σχέσεις μεταξύ τους. Επεδίωκαν να βρίσκουν ευκαιρίες συνάντησης και συναναστροφής με τους αγίους. Είχαν πραγματικό ενδιαφέρον ο ένας για τον άλλο. Συναντιόνταν στον Ναό για κοινή λατρεία, όχι μόνο τα Σάββατα και τις γιορτές αλλά κάθε μέρα. Και η κοινωνία με τον Θεό στην κοινή λατρεία αποτελεί τον καλύτερο τρόπο για να ενωθούμε περισσότερο μεταξύ μας. Ο Θεός αγαπάει τις πύλες της Σιών και κάτι ανάλογο περιμένει κι από τα παιδιά Του.

Εκείνοι οι πρώτοι Χριστιανοί μιλούσαν μεταξύ τους για θέματα της πνευματικής ζωής. Χωρίς αμφιβολία αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για την διατήρηση και την ενίσχυση της Χριστιανικής ζωής. Η Π. Διαθήκη, στο τελευταίο της βιβλίο, μας δίνει μια θαυμάσια εικόνα: Εκείνες τις μέρες της τυπολατρίας ενάντια στις οποίες μαχόταν ο προφήτης Μαλαχίας: «Κι εκείνοι που σέβονται τον Κύριο συζητούσαν μεταξύ τους κι ο Κύριος πρόσεχε και άκουγε. Και γράφτηκε βιβλίο ενώπιόν του για να θυμάται εκείνους που τον σέβονται και τον τιμούν» (Μαλ.3:16). Αυτή η συνάντηση δεν ήταν συμπροσευχή αλλά επικοινωνία. Αυτού του είδους η επικοινωνία ήταν βασικό χαρακτηριστικό των αγίων της πρώτης Εκκλησίας του Χριστού. Όχι πως δεν υπήρχαν προβλήματα και διαφορές μεταξύ τους, όμως η αγάπη του Χριστού τους ένωνε τόσο έντονα και βαθιά ώστε όλα τα άλλα έβρισκαν εύκολα την θέση και την λύση τους.

Ποια είναι η κατάσταση της σύγχρονης Εκκλησίας; Συναντήσεις και επικοινωνία υπάρχουν όμως χάσαμε την απλότητα και την ειλικρίνεια των πρώτων εκείνων πιστών του Χριστού. Τα θέματα που μας απασχολούν είναι συχνά άσχετα με τον Χριστό και το Ευαγγέλιο. Οι σχέσεις μας είναι, πολλές φορές, τυπικές χωρίς να φαίνεται η άδολη και ανυπόκριτη αγάπη του Χριστού. Αυτός είναι ο λόγος που οι διαφορές και οι διαφωνίες οξύνονται και διογκώνονται. Ο Απ. Παύλος γράφει: «Άλλωστε όλος ο νόμος συνοψίζεται σε μια φράση: Στο ν' αγαπήσεις τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου. Αν όμως δαγκάνετε και τρώτε ο ένας τον άλλον, προσέξτε μήπως αλληλοεξοντωθείτε» (Γαλ.5:14).

Καμιά συνάθροιση δεν είναι απόλυτα ομοιογενής. Όπως στην φυσική δημιουργία υπάρχει μεγάλη ποικιλία, το ίδιο συμβαίνει και στην πνευματική, στην Εκκλησία του Χριστού. Ο Θεός δεν παράγει αντίγραφα, δημιουργεί ανεξάρτητες προσωπικότητες. Είναι Θεός της ποικιλίας και της ομορφιάς. Σε κάθε συνάθροιση υπάρχουν οι συντηρητικοί και οι ανανεωτικοί. Κάποιοι θέλουν να διατηρήσουν τα πράγματα όπως τα βρήκαν. Άλλοι θέλουν να ενσωματώσουν κάτι καινούριο. Κάποιους τους αρέσει η παραδοσιακή κλασική μουσική ενώ άλλοι προτιμούν πιο μοντέρνους τύπους μουσικής. Κάποιοι θεωρούν απαραίτητη την τήρηση ορισμένου τύπου λατρείας ενώ άλλοι προτιμούν την απλότητα και την αλλαγή. Ορισμένοι είναι σοβαροί και μετρημένοι ενώ άλλοι είναι περισσότερο ενθουσιώδεις και εκφραστικοί. Το χάσμα των γενεών είναι μεγάλο σε ορισμένες Εκκλησίες. Διάφορες απόψεις είναι φυσικό να υπάρχουν από την ποικιλία των πιστών της κάθε τοπικής Εκκλησίας: Διαφορά ηλικίας, κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης, διαφορά μορφωτικού επιπέδου. Για όλα αυτά θα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι.

Εκείνα που προκαλούν ταραχή αλλά και καταστροφή είναι οι διαφορές που πηγάζουν από κατώτερα κίνητρα και προσωπικούς ανταγωνισμούς. Είναι λυπηρό σαρκικές επιδιώξεις και κοσμικές μέθοδοι να βρίσκουν χώρο μέσα στην ζωή της Εκκλησίας. Καταστρέφουν ό,τι όμορφο υπάρχει, χάνεται η ειρήνη και ψυχραίνονται οι σχέσεις των αδελφών μεταξύ τους. Αν τέτοιες καταστάσεις και τέτοια φαινόμενα δεν αντιμετωπιστούν σοφά και συνετά θα οδηγήσουν στην διάσπαση της ενότητας και τελικά στο γκρέμισμα της Εκκλησίας.

Το Άγιο Πνεύμα έρχεται σήμερα να μας υπενθυμίσει πως χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλο. Και ο Λόγος του Θεού μας πληροφορεί για τα προνόμιά μας εν Χριστώ Ιησού: «Δεν είστε, λοιπόν, πια ξένοι και χωρίς δικαιώματα, αλλά ανήκετε στο λαό του Θεού, στην οικογένεια του Θεού» (Εφ.2:19). Σύμφωνα με το κείμενο: «συμπολίται των αγίων και οικείοι του Θεού». Είμαστε κοινωνοί όλων των αγίων που προηγήθηκαν κι αυτών που θ' ακολουθήσουν επειδή έχουμε:

α. Κοινό παρελθόν. Όλοι μας ήμασταν κάποτε ξένοι και χωρίς δικαιώματα. Ζούσαμε στον κόσμο χωρίς Θεό και χωρίς ελπίδα. Ήμασταν χωρίς Χριστό, αποκλεισμένοι από την κοινότητα του λαού του Θεού και από τις υποσχέσεις που είχε δώσει ο Θεός. Τώρα όμως, με το έργο του Ιησού Χριστού, εμείς, που ήμασταν μακριά από τον Θεό, ήρθαμε κοντά Του. Μας έφερε κοντά στον Θεό η σταυρική θυσία του Χριστού (Εφ.2:11-14). Στην αλύτρωτη κατάσταση που βρισκόμασταν, δεν γνωρίζαμε την γλώσσα της πίστης, δεν είχαμε επιθυμία για τα πνευματικά πράγματα. Ζούσαμε μέσα στο σκοτάδι και στην άγνοια. Τώρα όμως ο Χριστός με την θυσία Του μας λύτρωσε. Όλοι μας λατομηθήκαμε από τον ίδιο Βράχο (Ησ.51:1). Δεν ξεχνούμε το χέρι του Θεού που μας έβγαλε από τον λάκκο της ταλαιπωρίας και μας έφερε στο θαυμαστό Του φως. Μας ελευθέρωσε από τον ζυγό και την δουλεία της αμαρτίας και μας μετέφερε στην ελευθερία των τέκνων του Θεού. Είμαστε κοινωνοί των αγίων και για ένα δεύτερο λόγο:

β. Γεννηθήκαμε μέσα στην ίδια οικογένεια. Όλοι οι πιστοί του Χριστού είμαστε ενωμένοι μεταξύ μας με μια αόρατη όμως πολλή στενή σχέση. Να, πως το διατυπώνει ο Απ. Παύλος: «Είστε, λοιπόν, όλοι παιδιά του Θεού, αφού πιστεύετε στον Ιησού Χριστό. Κι αυτό, γιατί όσοι βαπτιστήκατε στο όνομα του Χριστού, έχετε ντυθεί τον Χριστό. Δεν υπάρχει πια Ιουδαίος και ειδωλολάτρης, δεν υπάρχει δούλος και ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα. Όλοι σας είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό. Κι αφού ανήκετε στον Χριστό, είστε απόγονοι του Αβραάμ και κληρονόμοι της ζωής, όπως την υποσχέθηκε ο Θεός» (Γαλ.3:26-20).

Δυο από τους μαθητές του Ιησού προέρχονταν από διαμετρικά αντίθετες μεριές: Ο Ματθαίος, ένας τελώνης, φοροεισπράκτορας για λογαριασμό των Ρωμαίων κατακτητών, ασχολούνταν μ' ένα επάγγελμα προδοτικό για τους Ιουδαίους πατριώτες. Ο Σίμων, ο ζηλωτής, από την άλλη μεριά, γεμάτος εθνικιστικό πάθος, θα πρέπει να συνάντησε μεγάλη δυσκολία στο ν' αποδεχθεί έναν πρώην συνεργάτη των Ρωμαίων, όπως ήταν ο Ματθαίος. Όμως γεννήθηκαν κι οι δυο μέσα στην οικογένεια του Θεού και έγιναν αδέρφια. Ένα από τα πρώτα και πιο συνηθισμένα ονόματα των Χριστιανών ήταν, και συνεχίζεται, «αδελφοί». Εφόσον ο Θεός θέλησε τους πιστούς «να γίνουν όμοιοι με τον Υιό του, έτσι που ο Χριστός να είναι ο πρώτος ανάμεσα σ' ένα πλήθος από αδέρφια» (Ρωμ.8:29), τότε όλα τα παιδιά του Θεού είμαστε αδέρφια του Ιησού Χριστού.

Πως μπορούμε να φερόμαστε σκληρά σε κάποιον που είναι αδελφός μας; Κάθε οικογένεια έχει τα προβλήματά της, Και στην πρώτη Εκκλησία δεν έλειψαν οι δυσκολίες και οι ταραχές. Ν' αναφέρουμε για παράδειγμα την διαφωνία που προέκυψε ανάμεσα στον Παύλο και στον Βαρνάβα, σχετικά με το αν θα έπρεπε να ξαναπάρουν μαζί τους, ως συνεργάτη, τον νεαρό Ιωάννη Μάρκο. Μια διαφωνία που κατέληξε στο να χωρίσουν οι Ιεραποστολικοί τους δρόμοι (Πρ.15:36). Η το θέμα της περιτομής που προκάλεσε μεγάλη συζήτηση και αναστάτωση ανάμεσα στους πολέμιους και στους υποστηρικτές. Ένα πρόβλημα που για να τακτοποιηθεί χρειάστηκε να γίνει η Πρώτη Γενική Συνέλευση των Χριστιανικών Εκκλησιών (Πρ.15).

Διαφορές γνώμων και αντιλήψεων, μέχρις ενός βαθμού, είναι φυσικό να υπάρχουν σε κάθε τοπική Εκκλησία. Όμως, όταν η αγάπη του Χριστού υπάρχει και κατευθύνει τις σχέσεις μας, όταν το ταπεινό και πρᾶο πνεύμα, και η ευθύτητα και η ειλικρίνεια χαρακτηρίζουν τον καθένα μας, τότε το καθετί βρίσκει την λύση του. Να γιατί ο Απ. Πέτρος μας συμβουλεύει: «Πάνω απ' όλα να αγαπάτε ο ένας τον άλλο με όλη σας την ψυχή, γιατί η αγάπη καλύπτει πολλές αμαρτίες» (Α' Πέτρ.4:8). Είμαστε κοινωνοί των αγίων και για έναν τρίτο λόγο:

γ. Έχουμε τον ίδιο Κύριο. Είμαστε πολίτες του Ουρανού, πολιτογραφηθήκαμε στην Ουράνια πολιτεία.

Ομολογήσαμε και διακηρύττουμε ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριός μας. Η έννοια της πολιτείας σημαίνει τάξη και διακυβέρνηση. Εάν είμαστε πολίτες του Ουρανού οφείλουμε συμμόρφωση και υποταγή στους νόμους και τις απαιτήσεις της Ουράνιας πολιτείας. Στην επί του όρους ομιλία (Ματθ.5-7), ο Κύριος Ιησούς μας δίνει, σε γενικές γραμμές, τον καταστατικό χάρτη της βασιλείας Του. Από τώρα, απ' αυτή την ζωή, καλούμαστε να ζούμε όπως αρμόζει σε πρεσβευτές της βασιλείας του Θεού. Η συμπεριφορά μας απέναντι στους συνανθρώπους μας είναι μια πορεία μπροστά στην παρουσία του Θεού. Το θέλημα του Θεού, ο βασιλικός νόμος, είναι βαθιά πνευματικός και απαιτεί ολοκληρωτική και συνεχή ανταπόκριση στις προτροπές του Λόγου του Θεού και στην οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Ο Ιησούς το θέτει ξεκάθαρα: «Κανείς δεν μπορεί να είναι δούλος σε δυο κυρίους... Δεν μπορείτε να είστε δούλοι και στο Θεό και στο χρήμα» (Ματθ.6:24). Κι ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Κυρίου, προσθέτει: «Αν, βέβαια, εφαρμόζετε τον βασιλικό νόμο που, σύμφωνα με τη Γραφή, λέει: Ν' αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου, καλά κάνετε» (Ιάκ.2:8).

Είμαστε κοινωνοί των αγίων και για έναν τέταρτο λόγο:

δ. Αντιμετωπίζουμε κοινό εχθρό. Ως συμπολίτες των αγίων της Ουράνιας πολιτείας, που ακόμη παροικούμε πάνω στην γη, έχουμε κοινό εχθρό που μισεί κάθε αντιπρόσωπο της Ουράνιας Ιερουσαλήμ. Αυτός ο εχθρός είναι άρχοντας της δικής του σφαίρας επιρροής. Μέσα στην Βίβλο αναφέρεται με διάφορα ονόματα: σατανάς, διάβολος,

το αρχαίο φίδι κλπ. Είναι ο άρχοντας αυτού του κόσμου κι ο Ιησούς Χριστός προειδοποίησε τους μαθητές Του για το φλογερό μίσος του: «Αν σας μισεί ο κόσμος, να ξέρετε πως πριν από σας εμένα έχει μισήσει. Αν ανήκατε στον κόσμο, τότε ο κόσμος θα σας αγαπούσε σαν κάτι δικό του. Επειδή όμως δεν ανήκετε στον κόσμο, αφού εγώ σας διάλεξα και σας ξεχώρισα από τον κόσμο, γι' αυτό σας μισεί ο κόσμος. Να θυμάστε το λόγο που σας είπα: δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριό του. Αν εμένα καταδιώξαν, θα καταδιώξουν κι εσάς. Αν εφάρμοσαν τα λόγια μου, θα εφαρμόσουν και τα δικά σας» (Ιωάν.15:18-20).

Το γεγονός αυτό σίγουρα είναι μια υπενθύμιση πως ο κόσμος βρίσκεται σε πολεμική σύγκρουση με τον Θεό, κι επειδή δεν έχει την δύναμη να τα βάλει με τον Θεό, πολεμάει εκείνους που εκπροσωπούν τον Κύριο πάνω στην γη. Όμως δεν είμαστε έκθετοι στον εχθρό των ψυχών μας. Κι αυτή η σκέψη μας οδηγεί στον πέμπτο λόγο της κοινωνίας των αγίων:

ε. Έχουμε κοινή ασφάλεια. Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα της σύγχρονης κοινωνίας είναι η ανασφάλεια. Η βία, η τρομοκρατία, οι ληστείες, το AIDS, οι καρδιοπάθειες και η τρύπα του όζοντος με την αυξημένη επίπτωση του καρκίνου προκαλούν στον άνθρωπο του καιρού μας άγχος, φόβο και ταραχή. Η αβεβαιότητα και ο κίνδυνος κυριαρχούν και ταλανίζουν τους πάντες. Όμως για τους ανθρώπους του Θεού υπάρχει μια ένδοξη πραγματικότητα. Είναι η ασφάλεια και η βεβαιότητα που έχουμε στα χέρια του Χριστού. Φίλος μας είναι ο Παντοδύναμος Κύριος του Ουρανού και της γης. Ζούμε αληθινά στην πόλη του καταφυγίου. Όχι γιατί οι κίνδυνοι δεν μας απειλούν. Αντιμετωπίζουμε τα ίδια προβλήματα με τους συνανθρώπους μας και, ορισμένες φορές, περισσότερα και εντονότερα. Ο εχθρός μάς χτυπάει από πολλές μεριές. Όμως στηρίζουμε την ελπίδα μας στον Αιώνιο Θεό και τίποτε δεν μπορεί να μας βλάψει χωρίς την άδειά Του. Βασιζόμαστε στην υπόσχεση: «Όπως είπε ο Θεός: Δεν θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω. Έτσι θα μπορούμε με θάρρος να λέμε: Ο Κύριος είναι βοηθός μου. Δεν θα φοβηθώ. Τι μπορεί να μου κάνει ένας άνθρωπος;» (Εβρ.3:5,6).

Τον παλιό καιρό ήταν πολύ σημαντικό η πόλη να είναι οχυρωμένη. Όσο παχύτερα και υψηλότερα ήταν τα τείχη τόσο ασφαλέστεροι ένιωθαν οι πολίτες της. Η αρχαία προφητεία του Ζαχαρία για την Ιερουσαλήμ έχει εφαρμογή και σ' εμάς σήμερα: «'Εγώ,' λέει ο Κύριος: 'θα είμαι γι' αυτήν πύρινο τείχος γύρω γύρω και δόξα στο μέσον της'» (Ζαχ.2:9). Είναι θαυμαστό, ο Κύριος πύρινο τείχος γύρω μας! Είμαστε απόλυτα ασφαλείς στους βραχίονες του Παντοδύναμου Θεού. Ο Κύριος είναι Αξίопιστος και Αληθινός. Είναι μεγάλη ευλογία να στηριζόμαστε στις υποσχέσεις Του. Υπάρχει κι ένας έκτος λόγος:

στ. Έχουμε τα ίδια προνόμια και δικαιώματα. Στενά συνδεδεμένο με την κοινή μας ασφάλεια και την σωτηρία είναι το γεγονός ότι, ως συμπολίτες των αγίων, έχουμε κοινά προνόμια και δικαιώματα. Ο ι Ρωμαίοι πολίτες, για παράδειγμα, είχαν τα ίδια δικαιώματα. Ο Απ. Παύλος, ως Ρωμαίος πολίτης, επικαλέστηκε η υπόθεσή του να έρθει μπροστά στον αυτοκράτορα (Πρ.25:11). Οι Χριστιανοί, ως πολίτες της Ουράνιας πολιτείας, μπορούμε κι εμείς να φέρνουμε τα προβλήματα και τις υποθέσεις μας στον Παντοδύναμο Κύριό μας, στον Θεό του Ουρανού.

Υπάρχει μια θαυμάσια ιστορία στο βιβλίο του Έσδρα, σχετική με το θέμα μας. Όταν ο Έσδρας και οι σύντροφοί του αποφάσισαν να επιστρέψουν στην Ιερουσαλήμ από την Βαβυλώνα, αντιμετώπιζαν ένα σοβαρό πρόβλημα: Έπρεπε να ταξιδέψουν εκατοντάδες χιλιόμετρα μέσα σε εχθρικά εδάφη, χωρίς στρατό για να τους φρουρεί και να τους προστατεύει. Πως όμως να ζητούσε βοήθεια από τον αυτοκράτορα Αρταξέρξη όταν του είχε δηλώσει νωρίτερα, πολλές φορές, πως στηρίζεται «στην αγαθή χείρα του Θεού του»; Ας δούμε πως το περιγράφει ο ίδιος: «Τότε εκεί κοντά στον ποταμό Ααβά κήρυξα νηστεία, για να ταπεινωθούμε ενώπιον του Θεού μας και να του ζητήσουμε να προστατεύσει εμάς και τα παιδιά μας και τα υπάρχοντά μας. Ντράπηκα να ζητήσω από το βασιλιά στρατιωτική δύναμη και ιππείς για να μας προστατεύσουν στο δρόμο μας από τους εχθρούς μας. Του είχαμε πει ότι το χέρι του Θεού μας προστατεύει όλους εκείνους που τον αναζητούν με αγαθή πρόθεση... Νηστέψαμε, λοιπόν, και παρακαλέσαμε το Θεό μας να μας προστατεύσει. Κι αυτός άκουσε την παράκληση» (Εσδρ.8:21-23).

Ο Έσδρας, αφού άρχισε με τον Θεό, θεώρησε πως θα ήταν άρνηση της πίστης του αν ζητούσε προστασία από μέρους του βασιλιά. Κι ενήργησε πολύ σωστά. Ως πολίτης της Ουράνιας πολιτείας χρησιμοποίησε το μοναδικό προνόμιο του ανθρώπου του Θεού. Επικαλέστηκε την βοήθεια και την προστασία του Παντοδύναμου Θεού. Το υπόλοιπο κεφάλαιο περιγράφει την επιτυχημένη και απρόσκοπτη επιστροφή τους στην Ιερουσαλήμ. Ο Θεός μας είναι ο Κύριος του Ουρανού και της γης κι ενδιαφέρεται για τον καθένα μας προσωπικά.. Η θυσία του Ιησού Χριστού άνοιξε τον δρόμο του Ουρανού κι από εμάς εξαρτάται αν θα χρησιμοποιήσουμε και σε ποιο βαθμό τα προνόμια μας. Η προσευχή και η νηστεία είναι τα όπλα μας. Τα προνόμια όμως και τα δικαιώματα συνεπάγονται και ευθύνες. Κι έτσι ερχόμαστε στον έβδομο λόγο. Ως συμπολίτες και κοινωνοί των αγίων έχουμε:

ζ. Κοινή ευθύνη. Ο Θεός περιμένει από εμάς να δώσουμε την μαρτυρία μας μπροστά στους ανθρώπους. Στον πρώην δαιμονισμένο Γαδαρηνό, μόλις τον θεράπευσε ο Ιησούς, του έδωσε την συμβουλή: «Γύρισε στο σπίτι σου

και διηγήσου όσα έκανε σ' εσένα ο Θεός» (Λουκ.8:39). Κι Απ. Παύλος δηλώνει: «Εμείς ενεργούμε ως πρεσβευτές του Χριστού» (Β' Κορ.5:20). Η κύρια ευθύνη μας είναι να εκπροσωπούμε επάξια τον Κύριό μας.

Στους Φιλιππήσιους Χριστιανούς αλλά και σ' εμάς σήμερα ο Λόγος του Θεού παραγγέλλει: «Εσείς προσέξτε μόνο να ζείτε με τρόπο αντάξιο του ευαγγελίου» (Φιλ.1:27). Οι πιστοί του Ιησού Χριστού είμαστε πρεσβευτές Του κι αυτό στηρίζεται στην προσωπική μας σχέση με τον επουράνιο Βασιλιά. Η Εκκλησία του Χριστού είναι η Ιερουσαλήμ του Θεού πάνω στην γη. Κι όπως στην περίπτωση της επίγειας Ιερουσαλήμ έτσι και η Εκκλησία καλείται να είναι η πόλη της δικαιοσύνης και της ειρήνης (Ησ.1:26, 60:14). Η φωνή του Κυρίου καλεί τον λαό Του και σήμερα όπως και στα χρόνια του Ησαΐα: «Σήκω Σιών, σήκω κι ανάλαβε τη δύναμή σου! Ντύσου τα πιο ωραία σου φορέματα, Ιερουσαλήμ, πόλη αγία» (Ησ.52:1).

Παρομοιάζοντας τους μαθητές Του ο Ιησούς ως «το φως του κόσμου», αμέσως δηλώνει: «μια πόλη χτισμένη ψηλά στο βουνό, δεν μπορεί να κρυφτεί» (Ματθ.5:14). Η αποστολή και η ευθύνη της Εκκλησίας και του καθενός μας ξεχωριστά, είναι να είμαστε το φως του Χριστού στο περιβάλλον μας. Ας ακούσουμε την προτροπή του Απ.

Παύλου: «Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς, κι επιφυλάξεις, για να γίνετε άψογοι και ολοκληρωμένοι, παιδιά του Θεού αγνά, ανάμεσα σε ανθρώπους κακούς και διεφθαρμένους. Ανάμεσά τους να λάμπετε σαν αστέρια στον κόσμο, μένοντας σταθεροί στο ευαγγέλιο που δίνει ζωή» (Φιλ.2:14-16). Και το ερώτημα προβάλλει για τον καθένα μας: Είμαι φως του Χριστού; Ποια εντύπωση σχηματίζουν οι άνθρωποι στο περιβάλλον μου; Φανερώνω κάποια από τα χαρακτηριστικά του Ιησού Χριστού; Υπάρχει κι ένας όγδοος λόγος: Ως κοινωνοί των αγίων:

η. Έχουμε κοινό προορισμό. Είμαστε όλοι πολίτες της Ουράνιας πολιτείας και τελικός προορισμός μας είναι ο Ουρανός. Στο 11ο κεφάλαιο της Επιστολής προς Εβραίους υπάρχει μια θαυμάσια περιγραφή του αληθινού προσκυνητή. Ο συγγραφέας, αναφερόμενος σε τέτοιους ανθρώπους όπως ο Αβραάμ και η Σάρρα, δηλώνει: «Όλοι αυτοί πέθαναν μ' εμπιστοσύνη στο Θεό, χωρίς να έχουν μπει στη γη της επαγγελίας. Απλώς την είδαν από μακριά, τη χαιρέτησαν και διακήρυξαν ότι είναι ξένοι και περαστικοί πάνω στη γη. Ασφαλώς, όσοι εκφράζονται έτσι, δείχνουν πως επιζητούν μια μόνιμη πατρίδα. Γιατί, αν είχαν το νου τους πίσω, στη χώρα απ' όπου είχαν φύγει, θα είχαν βρει μια ευκαιρία να ξαναγυρίσουν. Τώρα όμως λαχταρούν μια καλύτερη πατρίδα, δηλαδή την επουράνια. Γι' αυτό και δεν ντρέπεται ο Θεός να λέγεται Θεός τους. Γιατί τους έχει ετοιμάσει μια μόνιμη πολιτεία» (Εβρ.11:16).

Είναι τα μάτια μας προσηλωμένα στην Ουράνια πολιτεία; Κόψαμε τις γέφυρες με την παλιά μας ζωή; Ή μήπως, σαν την γυναίκα του Λωτ, κοιτάζουμε πίσω; «Ας έχουμε τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού, που μας έδωσε την πίστη, την οποία και τελειοποιεί» (Εβρ.12:2). Για την πνευματική μας υγεία και προκοπή χρειάζεται να μένουμε στην αγάπη του Χριστού και να καλλιεργούμε την σωστή και ζηλευτή κοινωνία των αγίων, όπως είναι το θέλημα του Θεού. Αυτό θα είναι για το δικό μας αιώνιο αγαθό αλλά και για την αποτελεσματική μαρτυρία του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας στους ανθρώπους του περιβάλλοντός μας. Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο 29ο Συνέδριο Νέων των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, στο Σούνιο, την 3η Αυγούστου 1992.

Η ανάσταση: βασική αρχή του Θεού

Μελετώντας τον Λόγο του Θεού, παρατηρούμε ότι η δημιουργική δραστηριότητα του Θεού βασίζεται στην αρχή της ανάστασης. Στην Κ. Διαθήκη διαβάζουμε: «Είναι, λοιπόν, πατέρας όλων μας ο Αβραάμ, ενώπιον του Θεού στον οποίο πίστεψε-του Θεού που ζωογονεί τους νεκρούς και δημιουργεί με το λόγο του τα όντα από το μηδέν-αφού, σύμφωνα με τη Γραφή, ο Θεός του είπε σ' έχω κάνει πατέρα πολλών λαών» (Ρωμ.4:17).

Η ιστορία της αρχικής δημιουργίας του Θεού δίνει έμφαση στην τελευταία μορφή των ενεργειών Του. Καλεί «τα όντα από το μηδέν». Απ' εκεί που δεν υπάρχει τίποτε, δημιουργεί το θαυμαστό σύμπαν. Αλλά τα επόμενα γεγονότα δείχνουν την σημασία της δύναμης του Θεού στην ανάσταση των νεκρών. Δεν είναι υπερβολή να υποστηρίξει κανείς ότι, από την αρχή της ανθρώπινης ιστορίας, η βασική αρχή της δράσης του Θεού ήταν η ανάσταση.

Αυτή η αλήθεια διακρίνεται στα λόγια της Εύας στην γέννηση του Σηθ: Σχολιάζοντας το ευχάριστο γεγονός δεν λέει ότι ο Θεός μου έδωσε τρίτο γιο αλλά μάλλον «Ο Θεός μου έδωσε άλλον απόγονο αντί για τον Άβελ, που τον σκότωσε ο Κάϊν» (Γέν.4:25). Ο Άβελ, όχι μόνο συνέχισε να μιλάει (Εβρ.11:4), αλλά ένας ζωντανός γιος πήρε την θέση του, δίνοντας τουλάχιστον έναν υπαινισμό της αρχής, που ο Θεός σχεδίαζε να χρησιμοποιήσει για την διατήρηση των ανθρώπων της πίστεως.

Στην θλιβερή αφήγηση της ανθρωπότητας που πεθαίνει, στο 5ο κεφάλαιο της Γένεσης, ξαφνικά βρισκόμαστε αντιμέτωποι με τον έβδομο στην γραμμή, τον Ενώχ που θριάμβευσε πάνω στον θάνατο (εδ.24), μ' έναν τρόπο που τον ξανασυναντούμε μόνο στην περίπτωση του προφήτη Ηλία (Β' Βασ.2:11). Όσοι μελετούμε τον Λόγο του Θεού και πιστεύουμε στις υποσχέσεις του Κυρίου, μπορούμε να δούμε στην πείρα αυτών των δυο ανθρώπων μια σκιά, μια πρόγευση της Αρπαγής στα επουράνια όλων των πιστών του Χριστού, που θα είναι ζωντανοί στην δεύτερη Έλευση του Κυρίου μας (Α' Κορ.15:52, Α' Θεσ.4:17). Έτσι, η πείρα του Ενώχ είναι επίσης ένας υπαινισμός της ανάστασης των νεκρών.

Ερχόμαστε στον Νώε και στην περίπτωση του η αρχή της ανάστασης φαίνεται εντονότερα. Σε αντίθεση με τον Ενώχ, ο Νώε δεν μετατέθηκε αλλά ο Θεός τον πέρασε μέσα από την κρίση του κατακλυσμού. Κι αυτό έγινε με τέτοιο τρόπο ώστε ο Απ. Πέτρος το βλέπει να συμβολίζει και ν' αναφέρεται άμεσα στην ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού: «που ήταν κι ο τύπος (ο κατακλυσμός) του σημερινού βαπτίσματος. Αυτό δεν είναι η αποβολή της ακαθαρσίας του σώματος αλλά η δέσμευση που αναλαμβάνετε ευσυνείδητα απέναντι στο Θεό. Με το βάπτισμα κερδίζετε τώρα κι εσείς τη σωτηρία σας, χάρη στην ανάσταση του Ιησού Χριστού» (Α' Πέτρ.3:21).

Ο κατακλυσμός, σύμφωνα με το επιχείρημα του Απ. Πέτρου, ήταν ένα είδος βαπτίσματος, όχι ένας εξωτερικός καθαρισμός με νερό, αλλά με τα νερά της θείας κρίσης. Εν όψει της παγκοσμιότητας της αμαρτίας του ανθρώπου δεν είναι δυνατό να υπάρξει αποφυγή της κρίσης. Κι αυτό το βλέπουμε στην πείρα των οκτώ ανθρώπων της κιβωτού, που σώθηκαν. Δεν απέφυγαν τον κατακλυσμό αλλά σώθηκαν από αυτόν. Η σωτηρία τους βασίστηκε στο πέρασμά τους μέσα από την κρίση του Θεού και στο ότι βρήκαν καταφύγιο μέσα στην κιβωτό. Ο θάνατος ήρθε πάνω σε όλους, και πάνω στην κιβωτό, αλλά δεν μπόρεσε να τους προσβάλει. Το καταφύγιό τους ήταν σίγουρο και διατηρήθηκαν στην ζωή μέσα στην κιβωτό. Κι όταν βγήκαν στον νέο κόσμο, η πείρα τους θα μπορούσε να παρομοιαστεί με την ανάσταση.

Ο κατακλυσμός ήταν η απεικόνιση της Π. Διαθήκης. Η πραγματικότητα της Κ. Διαθήκης είναι ότι ο Χριστός πέρασε ακριβώς μέσα από τον κατακλυσμό της θείκης κρίσης και στον Χριστό βρίσκουμε καταφύγιο όλοι οι πιστοί Του. Δεν αποφύγαμε την κρίση αλλά στο πρόσωπο του Χριστού περάσαμε μέσα απ' αυτήν, και τώρα είμαστε αναστημένοι μαζί Του. Βρήκαμε καταφύγιο στον σταυρό του Χριστού, πεθάναμε μαζί του και μαζί Του αναστηθήκαμε στην νέα ζωή. «Πραγματικά, το βάπτισμά μας σημαίνει τη συμμετοχή μας στο θάνατο και στην ταφή του Χριστού. Κι όπως ο Πατέρας Θεός με τη δύναμή του ανέστησε τον Χριστό από τους νεκρούς, το ίδιο κι εμείς μπορούμε να ζήσουμε μια νέα ζωή. Όπως δηλαδή ενταχθήκαμε οργανικά στο σώμα του Χριστού με μια πράξη που συμβολίζει συμμετοχή στο θάνατό του, έτσι θα συμμετάσχουμε πραγματικά και στην ανάστασή του» (Ρωμ.6:4,5). Πεθάναμε μαζί με τον Χριστό κι αναστηθήκαμε στην νέα ζωή. Το βάπτισμα είναι η μαρτυρία του πιστού για την προσωπική του ένωση με τον Χριστό τόσο στον θάνατο όσο και στην ανάσταση. Χωρίς εξαίρεση ολόκληρη η ανθρωπότητα πρέπει ν' αντιμετωπίσει την θείκη κρίση. Εκείνοι όμως που βρήκαμε καταφύγιο στον Χριστό, μπορούμε να έχουμε ειρήνη στην καρδιά, επειδή ο Χριστός υπέφερε την κρίση για λογαριασμό μας και μπήκε στην Ουράνια δόξα της αναστημένης ζωής «πριν από μας και για μας, αρχιερέας για πάντα όπως ο Μελχισεδέκ» (Εβρ.6:20).

Η αρχή της ανάστασης δίνεται με πολλή μεγαλύτερη έμφαση στην ιστορία του Αβραάμ. Ήταν ο Αβραάμ που

πέρασε την πιο μεγάλη κρίση: Ο Ουράνιος «φίλος» του τού έστειλε το συγκλονιστικό μήνυμα: «Αβραάμ... πάρε το γιο σου, το μονογενή, που τον αγαπάς, τον Ισαάκ, και πήγαινε να τον θυσιάσεις στη χώρα Μοριά, σ' ένα από τα βουνά που εγώ θα σου δείξω» (Γέν.22:1,2). Εμείς τώρα, που ξέρουμε την έκβαση, μπορούμε ίσως να πούμε πως ο Θεός ποτέ δεν εννοούσε να θυσιαστεί ο Ισαάκ, επειδή είχε ήδη έτοιμο το υποκατάστατο-το κριάρι- για εκείνο το θυσιαστήριο. Φυσικά, από μια άποψη, έχουμε δίκιο. Όμως δεν ήταν το ίδιο για τον Αβραάμ: Στο χέρι του κρατούσε πραγματικό μαχαίρι και πραγματική φωτιά για να εκτελέσει με απόλυτη ακρίβεια την εντολή του Θεού. «Με την πίστη πρόσφερε ο Αβραάμ τον Ισαάκ, όταν δοκιμάστηκε από το Θεό. Αυτός που πήρε τις υποσχέσεις του Θεού πρόσφερε θυσία το μονάκριβο γιο του, μολονότι του είχε ειπωθεί: Από τον Ισαάκ θα προέλθουν οι απόγονοί σου. Ο Αβραάμ σκέφθηκε πως ο Θεός μπορούσε και τους νεκρούς να ξαναφέρει στη ζωή. Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε πως στην ουσία ο Αβραάμ πήρε το γιο του πίσω από τους νεκρούς» (Εβρ.11:17-19).

Ο Ιακώβ ήταν ένας σαρκικός άνθρωπος, όμως ο Θεός τον αγάπησε. Στην διάρκεια της γεμάτης περιπέτειες πορείας του δυο φορές βρέθηκε στο κορύφωμα της ανθρώπινης απελπισίας. Και στις δυο περιπτώσεις η μόνη διέξοδος, ο μόνος δρόμος λύτρωσης ήταν να στηριχθεί στην δύναμη του Θεού ν' ανασταίνει νεκρούς. Η πρώτη περίπτωση ήταν στον χειμαρρο-πέρασμα Ιαβόκ, όταν μια ολόκληρη νύχτα πάλευε με τον μυστηριώδη άνθρωπο και βγήκε νικητής. Όμως το σημάδι εκείνης της πάλης δεν τον εγκατέλειπε ποτέ, από εκεί και πέρα έμεινε χωλός. Αλλά, καθώς ο ήλιος ανέτειλε εκείνη την ημέρα στο Φανουήλ, ήταν πολύ περισσότερο από μια συνηθισμένη ημέρα: Ήταν μια ημέρα ανάστασης για τον παλιό Ιακώβ και τον καινούριο Ισραήλ. Όχι μόνο πήρε το όνομα Ισραήλ, δηλαδή ισχύς Θεού, αλλά μπορούσε να διακηρύξει με θαυμασμό: «Είδα το Θεό κατά πρόσωπο κι ακόμα ζω» (Γέν,32:31).

Η δεύτερη χτυπητή εμπειρία σχετίζεται με την ιστορία των γιων του Ιακώβ που κατεβαίνουν στην Αίγυπτο. Ήρθε καιρός που η απογοήτευση γέμισε την καρδιά του Ιακώβ. Φαινόταν σαν να έχασε τα πάντα. Κάτω από την πίεση της απελπιστικής του κατάστασης, εκφράζει το παράπονό του: «Πάνω σ' εμένα πέφτουν όλα!» (Γέν.42:36). Αυτό φαινόταν να είναι το τέλος, και μάλιστα ένα πολύ οδυνηρό τέλος, όμως δεν ήταν. Οδηγήθηκε στο μεγαλύτερο βάθος των θλίψεων, για να σηκωθεί ξανά σε απροσδόκητες χαρές και σε νέα καρποφορία. Έζησε άλλα δεκαεπτά αξιοπρεπή και χρήσιμα χρόνια και, πριν πεθάνει, μπορούσε να ευχαριστήσει τον Θεό επειδή, όχι μόνο είδε τον αγαπημένο του Ιωσήφ ζωντανό, που για τόσα χρόνια πίστευε πως ήταν νεκρός, αλλά του δόθηκε και η δυνατότητα να ευλογήσει τα δυο παιδιά του Ιωσήφ και να προφητεύσει για το μέλλον τους.

Όταν άκουσε τα ευχάριστα νέα για τον Ιωσήφ, δεν μπορούσε να το πιστέψει. Όμως ήταν αληθινό. Για τον Ιακώβ ήταν σαν ν' αναστήθηκε. Κι ενώ συλλογιζόταν και φανταζόταν πως όλα είναι εναντίον του, στην πραγματικότητα ο Θεός τον αγάπησε κι εργαζόταν κι έστρεφε τα πάντα για το καλό του.

Αν νιώθεις θλίψη κι απογοήτευση, αν η πίεση των περιστάσεων φαίνεται ανυπόφορη, μη χάσεις την όραση του Κυρίου. Στηρίξου στις υποσχέσεις Του: «Είμαστε βέβαιοι ότι, αν αγαπά κανείς το Θεό, ο Θεός κάνει τα πάντα να συντελούν στο καλό του» (Ρωμ.8:28).

Μια τελευταία εικόνα, παρμένη από το βιβλίο της Γένεσης, και ίσως η καλύτερη απεικόνιση της αλήθειας που θέλουμε να υπογραμμίσουμε, είναι η ιστορία του Ιωσήφ. Εδώ, με ξεχωριστό τρόπο, βλέπουμε ότι ο δρόμος της ύψωσης του Θεού περνάει από τον δρόμο της ταπείνωσης. Ο Ιωσήφ μισήθηκε από τους αδελφούς του, ρίχθηκε σ' ένα λάκκο, πουλήθηκε στην Αίγυπτο κι εργάστηκε ως σκλάβος, κατηγορήθηκε χωρίς αιτία και φυλακίστηκε άδικα. Να πως περιγράφει και σχολιάζει την πείρα του Ιωσήφ ο Ψαλμωδός: «Ο Κύριος, αυτός είν' ο Θεός μας. Ισχύουν οι αποφάσεις του για ολόκληρη τη γη... Όταν πείνα προκάλεσε στη χώρα και κάθε στάχυ σύντριψε, που θα 'δινε φωμί, πριν από κείνους έστειλε έναν άνθρωπο, τον Ιωσήφ, που είχε πουληθεί σαν δούλος. Μεσ σε αλυσίδες σφίξανε τα πόδια του και περιλαίμιο του πέρασαν σιδερένιο, ώσπου εκπληρώθηκε του Κυρίου η πρόρρηση. Ο λόγος του Κυρίου με τη δοκιμασία τον ανέδειξε. Ο βασιλιάς έστειλε και τον έλυσε, ο άρχοντας των λαών τον ελευθέρωσε. Κύριο τον διόρισε του ανακτόρου του κι άρχοντα σ' όλη του την ιδιοκτησία. Για να διευθύνει τους τιτουύχους του όπως ήθελε, και στους συμβούλους του σοφία να διδάξει» (Ψαλμ.105:7,16-21).

Η αναστάσιμη μέρα ήρθε, όταν σε μια μεγαλειώδη στιγμή, ανυψώθηκε από την φυλακή στον θρόνο. Ο Φαραώ του είπε: «Σ' εσένα παραδίδω την εξουσία πάνω σε όλη την Αίγυπτο» (Γέν.41:41). Και καθώς αργότερα εξήγησε στ' αδέρφια του, η ταλαιπωρία του και τα δεινά που υπέστη, και τελικά η ύψωσή του ήταν μέσα στο σχέδιο του Θεού: «Ο Ιωσήφ τους είπε: ' Μη φοβάστε! Μήπως εγώ μπορώ ν' αντικαταστήσω το Θεό; Εσείς σκεφτήκατε να μου κάνετε κακό, ο Θεός όμως το μετέτρεψε σε καλό, για να κάνω αυτό που γίνεται σήμερα, να διατηρήσω δηλαδή στη ζωή έναν πολυάριθμο λαό» (Γέν.50:19,20).

Έτσι βλέπουμε ότι σ' αυτό το πρώτο βιβλίο της Αγίας Γραφής υπάρχουν σταθερές ενδείξεις της μεγάλης βιβλικής αλήθειας: Από το άμορφο και έρημο ο Θεός μπορεί να φέρει μια καινούρια δημιουργία, που να ικανοποιεί τις

απαιτήσεις Του. Ταπεινώνει πριν δώσει την ύψωση, αδειάζει με σκοπό να γεμίσει, νεκρώνει για να δώσει στην συνέχεια ζωή. Αν μπορούσαμε μονάχα με πίστη να παρακολουθήσουμε τις αλήθειες του Θεού και να μείνουμε σταθεροί μέσα στις θλίψεις και στις αντιξοότητες, ακόμη και μπροστά στον θάνατο! Τότε θα μπορούσαμε να διδαχθούμε καλύτερα και να ζήσουμε την δόξα του αναστημένου Κυρίου μας.

Είδαμε από το βιβλίο της Γένεσης πέντε παραδείγματα ανθρώπων της πίστεως. Ο Ενώχ, ο Νώε, ο Αβραάμ, ο Ιακώβ και ο Ιωσήφ, ο καθένας με την δική του προσωπική πείρα στέκουν φωτεινοί φάροι και διακηρύττουν με την πίστη τους την μεγάλη αλήθεια πως ο Θεός ανασταίνει τους νεκρούς. Είναι η βασική και αναλλοίωτη αρχή του Θεού για την διατήρηση των ανθρώπων της πίστεως.

Ποια είναι η δική σου προσωπική πείρα; Ένωσες την ενοχή της αμαρτίας σου, είδες τον θάνατο να ενεργεί στα μέλη σου; Η κρίση του Θεού σίγουρα πέφτει πάνω σε όλους τους ανθρώπους, αν δεν μετανοήσουν και δεν ζητήσουν το έλεός Του. Κι εσύ δεν αποτελείς εξαίρεση. Ζήτησες καταφύγιο στον Χριστό; Πίστεψες στο έργο της σωτηρίας που πραγματοποίησε; Πέθανε και για σένα στο σταυρό, πληρώνοντας το χρέος των αμαρτιών σου κι αναστήθηκε για την δικαίωσή σου. Αν μόνο στρέψεις με πίστη το βλέμμα σου στον σταυρό του Χριστού και Τον ευχαριστήσεις για την θυσία Του, θα γίνει ο Σωτήρας και ο Κύριος της ζωής σου. Είναι ο Χριστός ο μοναδικός φίλος. Καθώς ακούς τον Λόγο Του, μη σκληρύνεις την καρδιά σου. Άνοιξε την πόρτα της καρδιάς σου. Σε αγαπά και θέλει να σε βγάλει από το σκοτάδι και να σε φέρει στο φως. Θέλει να σε υψώσει από την πτώση, θέλει να σου δώσει ζωή, την δική Του την ζωή! Μακάρι να το κάνεις τώρα!

Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στον Βιβλικό Όμιλο Καβάλας, την 11η Απριλίου 1982

Πρεσβύτεροι – επίσκοποι - ποιμένες

Ανάδειξη, καθήκοντα και χαρακτηριστικά σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού (Α΄ Τιμ.3:1-7, Τίτ.1:5-9)

Τρεις βασικοί τίτλοι αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη: Πρεσβύτεροι, Επίσκοποι, Ποιμένες και τους συναντούμε σε κάθε Χριστιανική συνάθροιση. Είναι οι άνθρωποι από τον χαρακτήρα και την ικανότητα των οποίων εξαρτάται η τάξη και η πρόοδος των Εκκλησιών.

Ο πρεσβύτερος. Η υπηρεσία του πρεσβυτέρου είναι η αρχαιότερη μέσα στην Εκκλησία και εμφανίζεται επτά χρόνια περίπου μετά την Πεντηκοστή. Ο τίτλος του πρεσβυτέρου έχει την προέλευσή του από την Π. Διαθήκη. Είναι τότε που ο Μωυσής, μέσα στην έρημο, διάλεξε εβδομήντα άνδρες για να τον βοηθούν στο έργο της διοίκησης και της φροντίδας του λαού Ισραήλ (Αρ.11:16).

Σε κάθε συναγωγή υπήρχαν οι πρεσβύτεροι και ήταν οι πραγματικοί αρχηγοί της Ιουδαϊκής κοινότητας. Επέβλεπαν στη λατρεία, ήταν υπεύθυνοι για την τάξη και χρησιμοποιούσαν την επίπληξη ή κάποια άλλη τιμωρία όπου χρειαζόταν. Ρύθμιζαν τις διαφορές και τις διαμάχες. Ήταν, ανάμεσα στους Ιουδαίους, οι σεβάσμιοι άνδρες που ασκούσαν πατρική επίβλεψη πάνω στις πνευματικές και στις φυσικές ανάγκες και υποθέσεις της κάθε Ιουδαϊκής κοινότητας.

Ο επίσκοπος. Και ο τίτλος του επισκόπου έχει την προέλευσή του από την Π. Διαθήκη. Στο Β΄ Χρονικών αναφέρονται οι επιστάτες των δημοσίων έργων, «εχώνευσαν το αργύριον το ευρεθέν εν οίκω Κυρίου και έδωκαν επί χείρα τω επισκόπων των ποιούντων την εργασίαν» (34:17, μετ. Ο΄). Η λέξη επίσκοπος σημαίνει πρώτα επίβλεψη πάνω σε μια περιοχή ή σφαίρα εργασίας και, κατά δεύτερο λόγο, ευθύνη απέναντι σε κάποια ανώτερη δύναμη ή εξουσία.

Ο ποιμένας. Μέσα στην Κ. Διαθήκη ο Κύριος Ιησούς εμφανίζεται ως «ο καλός ποιμένας» (Ιωάν.10:11,14). Ο συγγραφέας της προς Εβραίους Επιστολής τον ονομάζει «Μέγα ποιμένα των προβάτων» (Εβρ.13:20), κι ο Απ. Πέτρος τον αποκαλεί «Αρχιποιμένα». Όταν ο Λόγος του Θεού εμφανίζει την Εκκλησία ως «ποίμνιο», τότε ανακύπτει η ανάγκη της ύπαρξης «ποιμένων». Ο ποιμένας είναι εκείνος που αγρυπνεί και μεριμνά για την ασφάλεια, την διατροφή και την γενικότερη φροντίδα του ποιμνίου, χωρίς να λογαριάζει τον κόπο και την κούραση.

Πρεσβύτεροι, επίσκοποι, ποιμένες, ποια ήταν η σχέση ανάμεσα στους τρεις αυτούς τίτλους στην πρώτη Εκκλησία; Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αναφέρονται στα ίδια πρόσωπα. Οι λόγοι στους οποίους βασίζεται αυτή η πεποίθηση είναι οι εξής:

α. Πρεσβύτεροι υπήρχαν σ΄ όλες τις συναθροίσεις των πιστών. Ο Απ. Παύλος κι ο Βαρνάβας, στο πρώτο ιεραποστολικό ταξίδι τους, «χειροτόνησαν πρεσβυτέρους σε κάθε εκκλησία τους» (Πρ.14:23). Ο Τίτος παίρνει την παραγγελία από τον Απ. Παύλο «να εγκαταστήσεις σε κάθε πόλη πρεσβυτέρους, σύμφωνα με τις οδηγίες που σου έδωσα» (Τίτ.1:5).

β. Τα χαρακτηριστικά του επισκόπου, που αναφέρονται στην Α΄ Επιστολή προς τον Τιμόθεο, είναι καταπληκτικά όμοια μ΄ εκείνα του πρεσβυτέρου της Επιστολής προς τον Τίτο.

γ. Στην αρχή της Επιστολής προς Φιλιππισίους ο Απ. Παύλος απευθύνει χαιρετισμούς στους επισκόπους και στους διακόνους της Εκκλησίας. Ήταν αδύνατο για τον Απ. Παύλο να μη χαιρετήσει τους πρεσβυτέρους που υπήρχαν, όπως είδαμε, σε κάθε πόλη.

δ. Όταν ο Απ. Παύλος, στο τελευταίο του ταξίδι για τα Ιεροσόλυμα, «Από την Μίλητο έστειλε στην Έφεσο και κάλεσε τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας», στην διάρκεια της ομιλίας του τους λέει: «Προσέχετε, λοιπόν, τον εαυτό σας και όλο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σας έθεσε επισκόπους για να ποιμαίνετε την εκκλησία του Κυρίου και Θεού, που την έκανε δική του με το αίμα του» (Πρ.20:17,28), παρατηρούμε ότι ονομάζει τα ίδια πρόσωπα πρεσβυτέρους, επισκόπους και ποιμένες.

ε. Τέλος, ο Απ. Πέτρος, γράφοντας στον λαό του Θεού, λέει: «Στους πρεσβυτέρους σας έχω να δώσω μερικές συμβουλές... Να ποιμαίνετε το ποίμνιο που σας εμπιστεύτηκε ο Θεός, όπως αυτός θέλει, δηλαδή με τη θέλησή σας, κι όχι κάνοντας αγγαρεία, με προθυμία κι όχι για τα χρήματα» (Α΄ Πέτρ.1:1,2).

Όλη η πληροφορία που έχουμε από την Κ. Διαθήκη, μας κάνει να πιστεύουμε ότι οι πρεσβύτεροι, οι επίσκοποι και οι ποιμένες είναι τα ίδια πρόσωπα. Γιατί λοιπόν τρεις τίτλοι; Ο πρώτος περιγράφει τους προεστώτες της Εκκλησίας όπως πραγματικά ήταν οι πρεσβύτεροι και οι σεβάσμιοι μέσα στην συνάθροιση. Οι άλλοι δυο τίτλοι περιγράφουν την αποστολή και την λειτουργία τους, που δεν ήταν άλλη από την επίβλεψη και φροντίδα όλης της ζωής και του έργου της Εκκλησίας. Η πρώτη δείχνει τον άνθρωπο, οι άλλες δυο την αποστολή του.

Ανάδειξη. Υπάρχουν δυο βασικές απόψεις για τον τρόπο ανάδειξης κι οι δυο διεκδικούν βιβλικά ερείσματα.

α. Σύμφωνα με την πρώτη άποψη, το Άγιο Πνεύμα αναδεικνύει τους πρεσβυτέρους στην Εκκλησία του Χριστού και η αναγνώριση έρχεται φυσιολογικά και ομαλά από τους πιστούς

(Πρ.20:28). Είναι ένα από τα χαρίσματα, και υποχρέωση των παλαιότερων πρεσβυτέρων είναι να διακρίνουν εκείνους που το Άγιο Πνεύμα καθιστά λειτουργούς. Δεν είναι μυστική λειτουργία, επρόκειτο για ανθρώπους ξεχωρισμένους για την υπηρεσία της τοπικής Εκκλησίας.

Η μέθοδος αυτή, πιστεύω, είναι η πιο σωστή αλλά προϋποθέτει μια ιδανική Εκκλησία. Στην συνηθισμένη Εκκλησία γεννάται το ερώτημα, ποιοι είναι οι καταλληλότεροι πιστοί για ν' ασχοληθούν με ένα τόσο ζωτικό θέμα. Είναι ένα σύστημα εκτεθειμένο στην αυθαιρεσία από εκείνους που «ορέγονται επισκοπή» (Α' Τιμ.3:1), ενώ είναι ακατάλληλοι γι' αυτή την αποστολή.

β. Η δεύτερη άποψη είναι το εκλογικό σύστημα. Επικαλείται δυο περιστατικά από το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων: Την εκλογή του Ματθία και των επτά διακόνων για τα τραπέζια(Πρ.1:23-26,6:3-6). Η άποψη αυτή υποστηρίζει το δικαίωμα της ολομέλειας να εκλέγει τους πρεσβυτέρους αλλά κι' αυτή η μέθοδος έχει σοβαρά μειονεκτήματα. Μπορεί να εκλεγούν ακατάλληλα πρόσωπα. Είναι ενδεχόμενο να οδηγήσει σε προεκλογικές ζυμώσεις, ακόμη και διαμάχες, και να φτάσει σε εμπαιγμό του Αγίου Πνεύματος. Να μετατρέψει δηλαδή την Εκκλησία από ένα ζωντανό πνευματικό σώμα, σε μια ανθρώπινη οργάνωση με σαρκικές διαμάχες και πικρίες στις καρδιές.

Τα καθήκοντα του πρεσβυτέρου. Στην πρώτη Εκκλησία οι πρεσβύτεροι ήταν αναμφίβολα οι οδηγοί και οι προεστώτες της κάθε τοπικής συνάθροισης πιστών του Χριστού, παράλληλα όμως ήταν οι υπηρέτες της. Είναι αντίθετο με το βιβλικό πνεύμα να νομίζει ο πρεσβύτερος πως δεν λογοδοτεί σε κανέναν. Πρωτίστως είναι υπεύθυνος μπροστά στον Θεό κι έπειτα στους ανθρώπους πάνω στους οποίους ο Κύριος του ανέθεσε την επίβλεψη. Καθήκον τους είναι η επίβλεψη και η διδασκαλία «Οι πρεσβύτεροι που προΐστανται καλά, να ανταμείβονται διπλά, προπαντός αυτοί που κοπιάζουν στο κήρυγμα και στη διδασκαλία(Α' Τιμ.5:17).

Ένα άλλο σημείο που τονίζει ο Λόγος του Θεού για τον επίσκοπο: «Να μην είναι καινούριος στην πίστη, για να μην το πάρει επάνω του και καταδικαστεί, όπως ο διάβολος» (Α' Τιμ.3:6). Ποια ήταν η καταδίκη του διαβόλου; «Πως έπεσες από τον ουρανό, Εωσφόρε, τέκνο της αυγής! Πάνω στη γη συντρίφτηκες εσύ, που υπέταξες λαούς. Έλεγες μέσα σου: 'στον ουρανό θ' ανέβω, το θρόνο μου θα υψώσω πάνω από τα άστρα του Θεού'» (Ησ.14:12,13).

Είναι μια προειδοποίηση για τον κίνδυνο της υπερηφάνειας. Ο νεοκατήχτος πρεσβύτερος, όταν υπερηφανευθεί, δίνει στον διάβολο την ευκαιρία να στρέψει τις κατηγορίες εναντίον της Εκκλησίας. Ανοίγει το στόμα εκείνων που είναι έτοιμοι να χτυπήσουν την Εκκλησία, δίνει λαβή στους συκοφάντες της Χριστιανικής κοινότητας. Είναι αναμφίβολα ο φουσκωμένος επίσκοπος ένα όπλο στα χέρια των εχθρών του Ευαγγελίου.

Αλλά, όπως η πρώτη Εκκλησία το έβλεπε, η ευθύνη των πρεσβυτέρων δεν αρχίζει και δεν τελειώνει μέσα στην συνάθροιση. Υπάρχουν άλλα δυο πεδία, δυο περιοχές ευθύνης, κι αν αποτύγχανε σ' αυτά ασφαλώς θα αποτύγχανε και στην Εκκλησία:

Η πρώτη περιοχή ευθύνης είναι το ίδιο του το σπίτι, «Να διευθύνει καλά το σπίτι του και να έχει παιδιά που να τον υπακούνε με πολύ σεβασμό. Γιατί αν κάποιος δεν ξέρει να κυβερνήσει το ίδιο του το σπίτι, πως θα φροντίσει την εκκλησία του Θεού;» (Α' Τιμ.3:4,5). Το έργο του κάθε Χριστιανού αρχίζει από το ίδιο του το σπίτι.

Η δεύτερη περιοχή ευθύνης του επισκόπου είναι ο κόσμος. Δείτε τι λέει ο Λόγος του Θεού: «Επίσης πρέπει να έχει καλή φήμη κι έξω από την εκκλησία, για να μην εξευτελιστεί και πέσει έτσι στην παγίδα του διαβόλου» (Α' Τιμ.3:7). Δεν περιμένουμε βέβαια από ανθρώπους μη αναγεννημένους να εννοούν τα πνευματικά. Όμως είναι απαραίτητο ο Χριστιανός, και μάλιστα ο επίσκοπος, να έχει καλή μαρτυρία από εκείνους που είναι έξω από την Εκκλησία. Η τιμιότητα στις σχέσεις με τους έξω στο εμπόριο ή στις όποιες άλλες καθημερινές συναλλαγές αναγνωρίζεται και από τους εκτός Εκκλησίας.

Εξάλλου αυτή είναι η κλήση του κάθε πιστού, να δείξει στο περιβάλλον του την ζωή του Χριστού. Πρέπει ο μελλοντικός πρεσβύτερος να έχει κερδίσει την εκτίμηση των έξω στις καθημερινές υποθέσεις της ζωής. Τίποτε δεν έβλαψε την Εκκλησία περισσότερο από τους ανθρώπους εκείνους που, ενώ είναι δραστήριοι και προεστώτες στην Εκκλησία, η διαγωγή τους μέσα στον κόσμο είναι τελείως αντίθετη από την πίστη που επαγγέλλονται κι από την διδασκαλία που φέρνουν. Ο Χριστιανός πρεσβύτερος πρέπει πρωτίστως να είναι «μια καινούρια δημιουργία» (Β' Κορ.5:17).

Τα χαρακτηριστικά του πρεσβυτέρου. Ας δούμε τώρα τα χαρακτηριστικά του πρεσβυτέρου όπως τον θέλει ο Λόγος του Θεού. «Είναι αληθινός ο λόγος ότι όποιος ορέγεται επισκοπή καλό έργο επιθυμεί. Γι' αυτό πρέπει ο

επίσκοπος να είναι αδιάβλητος» (Α' Τιμ.3:1).

«**Ανεπίλημτος**», λέει το κείμενο, χωρίς κάτι το επιλήψιμο, άμεμπτος, κάποιος που δεν μπορεί κανένας να τον κατηγορήσει. Μια απαίτηση που φαίνεται υπερβολική. Εδώ βρίσκεται το ιδεώδες της τελειότητας. Δεν φτάσαμε βέβαια σ' αυτό το σημείο, όμως παραμένει το γεγονός ότι ο πρεσβύτερος, ως πρότυπο του Χριστιανού, θα πρέπει να προσφέρει στον κόσμο μια ζωή τέτοιας καθαρότητας και ευγένειας που δεν θα αφήνει κανένα περιθώριο για κακή κριτική. Ανεπίλημτος είναι ο άνθρωπος στον οποίο δεν υπάρχει ψεγάδι, εκείνος στον οποίο ο εχθρός δεν βρίσκει καμιά κατηγορία.

Στο νου μου έρχεται η υποδειγματική μορφή του προφήτη Δανιήλ. Δείτε τι λέει ο Λόγος του Θεού. Οι άρχοντες και οι διοικητές της αυτοκρατορίας της Βαβυλώνας τον φθόνησαν εξαιτίας της προαγωγής του και «προσπάθησαν να βρουν κάποιο παράπτωμα στο Δανιήλ σχετικά με τις υποθέσεις του βασιλείου αλλά δεν μπόρεσαν να του βρουν κανένα σφάλμα ή παράλειψη, γιατί ήταν απόλυτα τίμιος. Έτσι δεν είχαν τίποτε να τον κατηγορήσουν. Τότε είπαν οι άνθρωποι αυτοί: ‘Δε θα βρούμε καμιά αφορμή εναντίον του Δανιήλ, εκτός αν του βρούμε κάτι σχετικά με το νόμο του Θεού του’» (Δαν.6:5,6). Τι μεγάλη ευλογία θα ήταν αν τα ίδια λόγια μπορούσαν να πουν οι άνθρωποι και για εμάς!

«**Σύζυγος μιας μόνο γυναίκας**», πιστός σύζυγος, διατηρώντας τον γάμο σε όλη την καθαρότητά του. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι όταν γράφτηκε η Βίβλος ίσχυε η πολυγαμία, όπως συμβαίνει ακόμη και σήμερα σε μερικές χώρες. Η απαίτηση αυτή του Λόγου του Θεού ήταν πρωτοποριακή για εκείνη την εποχή. Κάποιοι αδελφοί μας, αλλά και ορισμένες Εκκλησιαστικές αποχρώσεις, υποστηρίζουν ότι ο άγαμος δεν μπορεί να είναι προεστώς. Μια τέτοια άποψη είναι λάθος καθότι ο ίδιος ο Απ. Παύλος, που δίνει αυτές τις οδηγίες, ήταν άγαμος. Το ουσιώδες σημείο είναι η ηθική καθαρότητα. Μέσα σ' ένα κόσμο πλημμυρισμένο από την ανηθικότητα η Εκκλησία του Χριστού καλείται να δείξει την Χριστιανική αγνότητα, την ιερότητα του γάμου και την καθαρότητα της Χριστιανικής οικογένειας.

«**Νηφάλιος**», προσεκτικός, ψύχραιμος, ήρεμος, και λίγο πιο κάτω διαβάζουμε «μη πάροινος», όχι μέθυσος. Στα παλιά τα χρόνια το κρασί ήταν καθημερινό ποτό. Σε καταστάσεις που το νερό δεν επαρκούσε και πολλές φορές ήταν μολυσμένο και επικίνδυνο, το κρασί ήταν το πιο φυσικό και ασφαλές ποτό.

Στο βιβλίο των Κριτών αναφέρεται πως «ο οίνος ευφραίνει Θεόν και ανθρώπους» (Κρ.9:13). Συχνά το κρασί, μέσα τον Λόγο του Θεού, σημαίνει ευλογία. Εξάλλου το κρασί αποτελούσε απαραίτητο συστατικό στην λατρεία του Θεού καθώς το απαιτούσε ο Μωσαϊκός νόμος για τις θυσίες και για τις σπονδές.

Παράλληλα όμως έχουμε χτυπητά παραδείγματα, τραγικές ιστορίες, που συνέβησαν κάτω από την επίδραση του κρασιού, όπως είναι ο εξευτελισμός του Νώε (Γέν.9:21) και η αιμομιξία του Λωτ. Στο βιβλίο των Παροιμιών έχουμε την σημαντική προειδοποίηση «Μη βλέπεις το κρασί που κοκκινίζει, που στο ποτήρι δίνει χρώμα και πίνει εύκολα. Φτάνει στο τέλος σαν το φίδι να δαγκώνει, και να κεντρίζει σαν οχιά. Τα μάτια σου θα βλέπουν φαντασίες, και λόγια ασυνάρτητα θα λες... Το κρασί φέρνει αυθάδεια και τα μεθυστικά ποτά μανία. Όποιος αφήνεται να δελεάζεται απ' αυτά, σοφός δεν μπορεί να είναι» (Παρ.23:31-33,20:1). Πρεσβύτερος και πότης είναι ένας ασυμβίβαστος και καταστροφικός συνδυασμός. Κι ο Απ. Παύλος προτρέπει τους Εφέσιους Χριστιανούς κι εμάς σήμερα «Να μη μεθάτε με κρασί, που οδηγεί στην ασωτία, αλλά να γεμίζετε με το Πνεύμα του Θεού» (Εφ.5:18).

Οι δυο χαρακτηρισμοί που αναφέραμε «νηφάλιος και μη πάροινος», συμπληρώνονται από τον επόμενο:

«**Μη πλήκτης**». Ο πλήκτης δεν είναι κατάλληλος για το έργο του Ευαγγελίου. Ο Χριστιανός επίσκοπος δεν πρέπει να είναι επιθετικός, είναι ασυμβίβαστο με το πνεύμα της Κ. Διαθήκης. Ένας απότομος λόγος, μια βαριά φράση, πληγώνουν πολλές φορές θανάσιμα τον αδελφό. Έχουμε μπροστά μας το ευλογημένο παράδειγμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος «Τις λοιδορίες δεν τις ανταπέδιδε, κι όταν έπασχε δεν απειλούσε. Εμπιστευόταν στο δίκαιο Κριτή» (Α' Πέτρ.2:23).

«**Σώφρων**» και «**κόσμιος**», δυο σημαντικοί χαρακτηρισμοί του επισκόπου. Σώφρων είναι ο άνθρωπος εκείνος που έχει ολόκληρο τον εαυτό του κάτω από πλήρη έλεγχο κι αναμφίβολα είναι εκείνος μέσα στην καρδιά του οποίου βασιλεύει ο Ιησούς Χριστός. Ο χαρακτηρισμός κόσμιος αναφέρεται στην εξωτερική εκδήλωση της σωφροσύνης. Όταν κάποιος είναι σώφρων στον εσωτερικό άνθρωπο, είναι κόσμιος στις εξωτερικές του εκδηλώσεις.

Κόσμιος σημαίνει κανονικός, εύτακτος, φρόνιμος. Ο Πλάτων χαρακτηρίζει κόσμο τον πολίτη που είναι ήσυχος στην χώρα του κι εκπληρώνει τέλεια τα καθήκοντά του. Ο όρος αυτός περιγράφει τον άνθρωπο που η ζωή του είναι όμορφη, και στον χαρακτήρα του όλα είναι αρμονικά και ολοκληρωμένα. Είναι ο άνθρωπος στον οποίο δύναμη κι ομορφιά πάνε μαζί. Ο Χριστιανός πρεσβύτερος πρέπει να είναι σώφρων, άνθρωπος που έχει σε πλήρη έλεγχο κάθε ένστικτο, κάθε πάθος και κάθε επιθυμία. Πρέπει να είναι κόσμιος, άνθρωπος στον οποίο η εσωτερική

ισορροπία εκδηλώνεται με εξωτερική ομορφιά. Ο επίσκοπος της Εκκλησίας πρέπει να είναι άνθρωπος που στην καρδιά του βασιλεύει ο Χριστός και στην ζωή του λάμπει η ομορφιά του Χριστού.

Φιλόξενος, είναι μια ιδιότητα πάνω στην οποία η Κ. Διαθήκη δίνει μεγάλο βάρος. Ο Απ. Παύλος γράφει στους Ρωμαίους αδελφούς: «να επιδιώκετε να φιλοξενείτε τους αδερφούς» (Ρωμ.12:13), κι ο Απ Πέτρος προσθέτει: «Να είστε φιλόξενοι μεταξύ σας, χωρίς να βαρυγκωμάτε» (Α' Πέτρ.4:9). Ο επίσκοπος πρέπει να είναι άνθρωπος με ανοιχτή καρδιά και ανοιχτό σπίτι.

Στην πρώτη Εκκλησία υπήρχαν οι περιοδεύοντες εργάτες του Ευαγγελίου και χρειάζονταν φιλοξενία. Τα ξενοδοχεία της εποχής εκείνης ήταν βρώμικα, ακριβά και ανήθικα. Υπήρχαν επίσης πολλοί δούλοι Χριστιανοί που δεν είχαν δικά τους σπίτια. Ήταν μεγάλο προνόμιο γι' αυτούς να έχουν το δικαίωμα να μπουν στο Χριστιανικό σπίτι. Ολόκληρη η Χριστιανική Εκκλησία ήταν και είναι μια μικρή νησίδα μέσα στον απέραντο ειδωλολατρικό κόσμο, και είναι μια από τις πιο μεγάλες ευλογίες να υπάρχουν Χριστιανικές πόρτες πάντοτε ανοιχτές στους αδελφούς και Χριστιανικά σπίτια όπου μπορούν να συναντιούνται οι άνθρωποι του Θεού.

Ο επίσκοπος πρέπει να είναι «**διδασκτικός**». Το καθήκον του πρεσβυτέρου είναι να κηρύττει στους μη αναγεννημένους και να διδάσκει τους αναγεννημένους. Μια αρνητική κατάσταση σε πολλές Εκκλησίες σήμερα είναι η έλλειψη ορθής διδασκαλίας. Είναι λυπηρό να υπάρχουν πολλοί Χριστιανοί που δεν ξέρουν τι πιστεύουν. Η διδασκαλία είναι βασική υποχρέωση του πρεσβυτέρου. Όμως υπάρχει και κάτι άλλο ακόμη πιο σοβαρό: Η πιο αποτελεσματική διδασκαλία δεν γίνεται με τα λόγια αλλά με την ζωή. Ο τελικός σκοπός μας δεν είναι να μιλούμε στους ανθρώπους για τον Χριστό αλλά να ζούμε καθημερινά τον Χριστό. Ακόμη κι ο άνθρωπος, χωρίς το χάρισμα του λόγου, μπορεί να διδάξει ζώντας με τέτοιο τρόπο ώστε οι άνθρωποι να βλέπουν επάνω του την αντανάκλαση του Κυρίου του. Άγιος είναι ο άνθρωπος εκείνος που μέσα του κατοικεί ο Χριστός.

«**Επιεικής**» και «**άμαχος**». Υπάρχουν περιπτώσεις στην ζωή που αν κάποιος εφαρμόσει τον νόμο κατά γράμμα γίνεται άδικος. Σ' αυτές τις περιπτώσεις καλείται ο επίσκοπος να δείχνει επιεικεία. Όταν υπάρχει κάποια διαφορά, κάποιο δύσκολο πρόβλημα είναι προτιμότερο να ρυθμίζεται στα γόνατα, κάτω από την άμεση οδηγία του Αγίου Πνεύματος. Η κατάσταση των Εκκλησιών θα ήταν πολλή διαφορετική αν υπήρχε περισσότερη επιεικεία μέσα μας. Ο προεστώς πρέπει να είναι άμαχος, όχι φιλόνικος.

Ο Απ. Παύλος συμβουλεύει το «πνευματικό του τέκνο», τον Τιμόθεο: «Μην παίρνεις μέρος στις ανόητες κι ανώφελες συζητήσεις, γιατί ξέρεις καλά ότι καταλήγουν σε φιλονικίες. Κι ο δούλος του Κυρίου δεν πρέπει να φιλονικεί, αλλά να είναι ήπιος απέναντι σε όλους, πρόθυμος να διδάξει, ανεκτικός» (Β' Τιμ.2:23,24). Κι ένας από τους μακαρισμούς του Κυρίου είναι: «Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, γιατί αυτοί θα ονομαστούν παιδιά του Θεού» (Ματθ.5:9).

Τέλος ο επίσκοπος πρέπει να είναι «**αφιλάργυρος**». Δεν θα κάνει ποτέ κάτι απλώς χάριν κέρδους, ξέρει ποιες είναι οι αληθινές αξίες της ζωής. Ο Απ. Παύλος δηλώνει: «Γιατί η ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία» (Α' Τιμ.6:10). Το αμάρταντο στεφάνι της δόξας το υπόσχεται ο Αναστημένος Κύριος στους πρεσβυτέρους που επισκοπούν την Εκκλησία «με προθυμία κι όχι για τα χρήματα» και είναι «υπόδειγμα στο ποίμνιο» (Α' Πέτρ.5:3,4).

Η ομιλία αυτή δόθηκε στην Ευαγγελική Εκκλησία Νέα Ζωή, την 1η Οκτωβρίου 2003, Αθήνα.

Εισαγωγή στην επί του όρους ομιλία (Ματθ. 5-7)

Αυτά τα τρία κεφάλαια του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου αποτελούν ενιαίο κήρυγμα και το πιο φημισμένο και γνωστό. Η επί του όρους ομιλία είναι η μεγαλύτερη και πληρέστερη ομιλία του Κυρίου μας μέσα σ' όλα τα Ευαγγέλια. Δεν περιέχει πολλά δόγματα της Χριστιανικής πίστης, δεν μας λέει τι να πιστεύουμε αλλά τι πρέπει να πράττουμε. Μ' αυτά τα λόγια άρχισε ο Ιησούς την δημόσια διακονία Του γιατί, όπως είπε σε μια άλλη περίπτωση: «Αυτά που διδάσκω δεν είναι δικά μου αλλά εκείνου που με έστειλε. Όποιος είναι πρόθυμος να τηρεί το θέλημά του, αυτός θα καταλάβει αν αυτά που λέω προέρχονται από το Θεό» (Ιωάν.7:17).

Σκοπός της ομιλίας αυτής του Κυρίου μας δεν είναι ν' αυξήσει τις γνώσεις μας αλλά να μας οδηγήσει στην πρακτική Χριστιανική ζωή. Τα λόγια του Κυρίου μας αφορούν άμεσα το καθημερινό μας περπάτημα και μας θυμίζουν τις προτροπές που συναντούμε στην Επιστολή του Ιακώβου: «Αυτόν τον λόγο να τον κάνετε πράξη κι όχι μόνο να τον ακούτε ξεγελώντας τον εαυτό σας. Όποιος ακούει το λόγο του Θεού και δεν τον εφαρμόζει, αυτός μοιάζει με άνθρωπο που βλέπει τον εαυτό του μέσα σ' έναν καθρέφτη. Τον βλέπει και φεύγοντας ξεχνάει αμέσως πώς ήταν. Όποιος όμως μελέτησε τον τέλειο νόμο, δηλαδή το νόμο της ελευθερίας, και έμεινε σταθερός σ' αυτόν, όποιος δεν υπήρξε απλός ακροατής που ξεχνάει, αλλά τον εφάρμοσε στην πράξη, αυτός με την έμπρακτη αυτή εφαρμογή θα είναι μακάριος» (Ιακ.1:22-25). Αυτός θα πρέπει να είναι ο λόγος, που αυτά τα δυο κείμενα καταπολεμήθηκαν έντονα από τους ανθρώπους εκείνους, στους οποίους αρέσει η θεωρία του Ευαγγελίου αλλά απεχθάνονται την πρακτική Χριστιανική ζωή. Να πως το διατυπώνει ο Απ. Παύλος: «η γνώση φουσκώνει τον άνθρωπο με υπεροψία απέναντι στους άλλους» (Α' Κορ.8:2). Και θα πρέπει να ομολογήσουμε πως χωρίς την αγάπη δεν υπάρχει πνευματική ζωή.

Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι η ζωή της σύγχρονης Εκκλησίας χαρακτηρίζεται από χλιαρότητα και επιπολαιότητα. Αναπαράγουμε σήμερα την εικόνα της Εκκλησίας της Λαοδικείας. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός απευθύνει και σε μας το συγκλονιστικό μήνυμα: «Ξέρω καλά τα έργα σου: δεν είσαι ούτε κρύος ούτε ζεστός. Μακάρι να ήσουν κρύος ή ζεστός» (Απ.3:15). Τι φταίει; Πως φτάσαμε σ' αυτό το σημείο; Η κυριότερη αιτία είναι η τοποθέτησή μας απέναντι στο Λόγο του Θεού. Δεν πήραμε στα σοβαρά τις προτροπές που ο Κύριος μας δίνει μέσα στην Αγία Γραφή, δεν αφήνουμε το Άγιο Πνεύμα να μιλήσει μέσα στις καρδιές μας με τον Λόγο Του. Είναι επικίνδυνη τακτική να ξεχωρίζουμε κάποια κομμάτια της Αγίας Γραφής και να προσπαθούμε να στηρίζουμε προκατασκευασμένες θεωρίες δικές μας. Είναι πνευματικό ολίσθημα, είναι ασέβεια ν' αμφισβητούμε ολόκληρα κεφάλαια του Λόγου του Θεού επειδή μας ελέγχουν, επειδή δεν μας βολεύουν στην πορεία που χαράξαμε. «Ο,τι βρίσκεται στη Γραφή είναι εμπνευσμένο από το Πνεύμα του Θεού κι είναι ωφέλιμο για τη διδασκαλία της αλήθειας, για τον έλεγχο της πλάνης, για τη διόρθωση των λαθών, για τη διαπαιδαγώγηση σε μια ζωή όπως τη θέλει ο Θεός. Έτσι ο άνθρωπος του Θεού θα είναι τέλειος και καταρτισμένος για κάθε καλό έργο» (Β' Τιμ.3:16,17).

Ο Κύριος Ιησούς, ο Υιός του Θεού του Υψίστου, ήρθε ανάμεσά μας, έζησε μια ζωή μοναδική, πλήρους υπακοής στο θέλημα του Πατέρα, κι επιπλέον έδωσε την ζωή Του στον σταυρό για εμάς: «Αυτός έδωσε τον εαυτό του για μας, για να μας λυτρώσει από κάθε ανομία, να μας καθαρίσει και να μας κάνει ένα λαό που να ανήκει μόνο σ' αυτόν και να καταγίνεται με ζήλο στα καλά έργα» (Τίτ.2:14). Ποια είναι τα καλά έργα; Το βρίσκουμε σ' αυτά τα τρία κεφάλαια του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου. Η επί του όρους ομιλία του Κυρίου μας είναι ο καταστατικός χάρτης της βασιλείας του Θεού, της γνήσιας πνευματικής ζωής.

«Όταν ο Ιησούς είδε τα πλήθη ανέβηκε στο όρος, κάθισε, και οι μαθητές του ήρθαν κοντά του. Τότε εκείνος άρχισε να τους διδάσκει μ' αυτά τα λόγια:» (Ματθ.5:1,2). Τι θαυμάσια εικόνα! Ο Ιησούς, ο χρησμένος από τον Θεό Προφήτης, Αρχιερέας και Βασιλιάς, αυτός που ήρθε σ' αυτόν τον κόσμο για να είναι «το φως του κόσμου», καθισμένος πάνω στο όρος διδάσκει τους μαθητές Του. Τα θαύματα που προηγήθηκαν στην Γαλιλαία προετοίμασαν τις καρδιές και το πνεύμα του πλήθους των μαθητών που Τον ακολουθούσαν. Ήταν τώρα έτοιμοι ν' ακούσουν και να δεχθούν τις προτροπές Εκείνου που επάνω Του διέκριναν την θείκη δύναμη, την θείκη αγαθότητα και την θείκη σοφία. Ο Αιώνιος Λόγος Του Θεού βρίσκεται μπροστά τους και τους διδάσκει τα μεγαλεία του Θεού!

Από τον ασυνήθιστο άμβωνα του όρους ο Κύριος Ιησούς Χριστός δίνει στους μαθητές Του, και σ' εμάς σήμερα, τις μεγάλες αλήθειες, τις βασικές προϋποθέσεις που απαιτούνται για μια ευλογημένη πορεία πάνω στην γη μαζί με τον Κύριο και μια πλούσια είσοδο στην ένδοξη βασιλεία των Ουρανών. Πέρασαν δυο χιλιάδες χρόνια περίπου και όμως η διδασκαλία αυτή του Κυρίου μας δεν έχασε τίποτε από την δύναμη και το μεγαλείο της, ξεπερνά κάθε ανθρώπινη διδασκαλία. Δείτε τα σχόλια των αρχικών ακροατών Του: «Όταν τελείωσε ο Ιησούς μ' αυτά τα λόγια,

ο κόσμος είχε ενθουσιασθεί βαθιά από τη διδασκαλία του. Γιατί τους δίδασκε με αυθεντία, κι όχι όπως οι γραμματείς» (Ματθ.7:28,29).

Ο κόσμος δεν κατόρθωσε να πλησιάσει ούτε στο ελάχιστο τα ιδεώδη και τις απαιτήσεις του νόμου του Θεού. Κάποιοι αφελώς δηλώνουν πως θρησκεία τους είναι η επί του όρους ομιλία. Πόσο λίγο αντιλαμβάνονται το βάθος αυτών των διακηρύξεων του Ιησού Χριστού! Δεν αρκεί μόνο να εξυμνούμε τα θαυμάσια λόγια του Κυρίου. Είναι σημαντικό και ουσιαστικό να βρίσκουν εφαρμογή στην καθημερινή μας ζωή. Αν όλοι αφήσουμε τον Λόγο του Θεού να κατοικήσει μέσα μας πλούσια και να κατευθύνει τις ζωές μας, τότε θ' αλλάξουν ριζικά όλες οι διαπροσωπικές μας σχέσεις. Θα πάψουν οι προστριβές και οι διαμάχες, θα θεραπευθούν οι κοινωνικές πληγές, θα λυθούν ειρηνικά όλες οι διαφορές ανάμεσα στα έθνη. Πραγματικά, σ' ολόκληρο τον κόσμο θα υπήρξε τάξη, ηρεμία και ασφάλεια καθώς θα βασιλεύε παντού η ειρήνη του Θεού. Αν οι αλήθειες της επί του όρους ομιλίας είχαν υιοθετηθεί από όλους τους ανθρώπους, η κάθε μας μέρα θα ήταν ένα κομμάτι Ουρανού. Η αγάπη θα κυριαρχούσε αντί του μίσους και η δικαιοσύνη αντί της αδικίας.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός σ' αυτή Του την ομιλία μας δείχνει ότι η αμαρτία βρίσκεται όχι μόνο στην εκτέλεση της πράξης αλλά και πίσω στο κίνητρο: «Έχετε ακούσει την εντολή που δόθηκε παλιά στους προγόνους μας: “να μην κάνεις φόνο, κι όποιος κάνει φόνο πρέπει να καταδικαστεί από το τοπικό δικαστήριο”. Εγώ όμως σας λέω πως ακόμα κι όποιος οργίζεται εναντίον του αδερφού του χωρίς λόγο, πρέπει να καταδικαστεί από το τοπικό δικαστήριο... Ακούσατε επίσης πως δόθηκε στους προγόνους μας η εντολή: μη μοιχεύσεις. Εγώ όμως σας λέω πως όποιος βλέπει γυναίκα με πονηρή επιθυμία, έχει κιόλας διαπράξει μέσα του μοιχεία μ' αυτήν» (Ματθ.5:21,22,27,28).

Ορισμένοι ισχυρίζονται πως, επειδή βρισκόμαστε κάτω από την χάρη, δεν έχουμε καμιά σχέση με την Π. Διαθήκη και με τον νόμο κι ότι μπορούμε να τον διαγράψουμε. Κάτι τέτοιο δεν είναι σύμφωνο με την διδασκαλία των Γραφών. Στην ίδια ομιλία του Ιησού έχουμε την σαφή δήλωσή Του: «Μη νομίζετε πως ήρθα για να καταργήσω το νόμο ή τους προφήτες. Δεν ήρθα για να καταργήσω, αλλά για να τα πραγματοποιήσω» (Ματθ.5:17).

Κι ο Ιησούς τήρησε τον νόμο στην εντέλεια. «Ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού» (Φιλ.2:8). Ασφαλώς δεν είμαστε κάτω από τον νόμο με την έννοια της κατάκρισης και της καταδίκης επειδή ο Κύριος Ιησούς σήκωσε επάνω Του όλη την δική μας κατάκριση καθώς έγινε για μας «αμαρτία και κατάρα» στο σταυρό του μαρτυρίου. Δεν μπορεί ο νόμος πλέον να μας κατακρίνει. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως μπορούμε να τον αγνοούμε. Καλούμαστε να τον ζήσουμε και, με την δύναμη του Κυρίου μας, να προχωρήσουμε πολύ πιο πέρα: «Γι' αυτό να έχετε υπόψη σας ότι, αν η ευσέβειά σας δεν ξεπεράσει την ευσέβεια των γραμματέων και των Φαρισαίων, δε θα μπειτε στη βασιλεία του Θεού» (Ματθ.5:20).

Μελετώντας την επί του όρους ομιλία προσεκτικά και χωρίς προκαταλήψεις, παρατηρούμε ότι όλες οι αλήθειες και οι προτροπές του Κυρίου που αναφέρονται εδώ, συναντώνται σε όλα τα Ευαγγέλια και στις Επιστολές της Κ. Διαθήκης. Στην πραγματικότητα η επί του όρους ομιλία είναι η πιο τέλεια ανάλυση της νέας εντολής, όπως την ονόμασε ο Κύριος Ιησούς: «Σας δίνω μια νέα εντολή, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, όπως σας αγάπησα εγώ, να αγαπάτε κι εσείς ο ένας τον άλλο» (Ιωάν.13:34). Αν είμαστε του Χριστού, η νέα εντολή της αγάπης μας αφορά άμεσα, κι ο τρόπος εφαρμογής αυτού του είδους της αγάπης στην καθημερινή μας ζωή, μας δίνεται στην επί του όρους ομιλία του Κυρίου μας.

Κάποιοι σκοντάφτουν στην διακήρυξη του Ιησού: «Γιατί αν συγχωρήσετε τους ανθρώπους για τα παραπτώματά τους, θα σας συγχωρήσει κι εσάς ο ουράνιος Πατέρας σας. Αν όμως δε συγχωρήσετε στους ανθρώπους τα παραπτώματά τους, ούτε κι ο Πατέρας σας θα συγχωρήσει τα δικά σας παραπτώματα» (Ματθ.6:14,15). Που είναι η χάρη, λένε, όταν η συγχώρησή μας από τον Θεό εξαρτάται από την δική μας συγχωρητικότητα; Δεν είναι επιστροφή στον νόμο; Αναμφισβήτητα όχι. Θα πρέπει να δούμε με σοβαρότητα τι ο Κύριος θέλει να μας πει: Αν δεν έχουμε την διάθεση να συγχωρήσουμε τους άλλους, αυτό σημαίνει πως δεν έχουμε λάβει την συγχώρηση του Θεού. Αν δεν μπορούμε να συγχωρήσουμε τον αδελφό μας που μας έβλαψε, δεν έχουμε καταλάβει τίποτε από το έλεος, από την αγάπη κι από την ευσπλαχνία του Θεού. Ο άνθρωπος που ήρθε αντιμέτωπος με τον Θεό και αναγνώρισε την ενοχή του και το βάρος της αμαρτίας του, γνωρίζει πολύ καλά πως η μόνη ελπίδα του για τον Ουρανό είναι η πλούσια συγχώρηση του Θεού.

Ο άνθρωπος που αληθινά είδε, γνώρισε και πίστεψε στον Χριστό δεν είναι δυνατόν να αρνηθεί την συγχώρηση στον συνάνθρωπό του. Αν η καρδιά μου έχει συντριφθεί μπροστά στην παρουσία του Θεού πως μπορώ ν' αρνηθώ την συγχώρηση στον άλλον; Εάν δεν μπορούμε να συγχωρήσουμε τους άλλους, ποτέ δεν γνωρίσαμε τον Θεό και δεν γευτήκαμε την σωτηρία του Ιησού Χριστού, Ας το προσέξουμε καλά γιατί, όταν ξυπνήσουμε στην αιωνιότητα, θ' ακούσουμε την τρομερή ετυμηγορία του Κυρίου Ιησού Χριστού: «Σας λέω, “δε σας ξέρω από που είστε.

Φύγετε από κοντά μου όλοι εσείς οι εργάτες του κακού'» (Λουκ.13:27). Αυτός είναι ο λόγος που ο Κύριος Ιησούς, στην προσευχή που μας δίδαξε, πρόσθεσε το βασικό αίτημα μαζί με την αντίστοιχη ομολογία: «και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών» (Ματθ.6:12), «Και χάρισέ μας τα χρέη των αμαρτιών μας, όπως κι εμείς χαρίζουμε στους δικούς μας οφειλέτες».

Σ' αυτήν ακριβώς την παράγραφο της Κυριακής προσευχής ορισμένοι σκοντάφτουν, ισχυριζόμενοι πως δεν αφορά τους Χριστιανούς. Εμείς, λένε, είμαστε πρώην αμαρτωλοί και δεν χρειάζεται να ζητούμε συγχώρηση από τον Θεό επειδή είμαστε ήδη συγχωρημένοι. Απλώς να ευχαριστούμε τον Θεό για το έργο της σωτηρίας που έχει κάνει. Κι οι δυο ισχυρισμοί είναι αβάσιμοι και δεν υπάρχει κανένα σημείο του Λόγου του Θεού που να τους στηρίζει. Ο Απ. Παύλος δηλώνει κατηγορηματικά για τον εαυτό του: «Σ' αυτά τα λόγια που θα πω μπορεί να στηριχτεί κανείς και πρέπει όλοι να τα δεχτούν: Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς. Και πρώτος ανάμεσά τους είμαι εγώ» (Α' Τιμ.1:15). Κι ο Απ. Ιάκωβος συμβουλεύει: «Αδελφοί μου, μην κάνετε όλοι σας το δάσκαλο, γιατί πρέπει να ξέρετε ότι οι δάσκαλοι θα κριθούμε πιο αυστηρά» (Ιάκ.3:1).

Όσον αφορά την ανάγκη της συγχώρησης, την χρειαζόμαστε κάθε ώρα και κάθε στιγμή. Ο Απ. Ιωάννης είναι σαφής: «Αν, λοιπόν, ισχυριστούμε πως έχουμε κοινωνία με το Θεό, ενώ ζούμε στο σκοτάδι, λέμε ψέματα, και οι πράξεις μας δε συμφωνούν με την αλήθεια. Αν όμως ζούμε μέσα στο φως, όπως ο Θεός είναι στο φως, τότε έχουμε κοινωνία και μεταξύ μας, και το αίμα που πρόσφερε με το θάνατό του ο Υιός του ο Ιησούς μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία. Αν ισχυριστούμε πως είμαστε αναμάρτητοι, εξαπατούμε τον εαυτό μας και δε λέμε την αλήθεια. Αν όμως ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός, που είναι αξιόπιστος και δίκαιος, θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και θα μας καθарίσει από κάθε άδικη πράξη» (Α' Ιωάν.1:6-9).

Ο Ιησούς Χριστός καθισμένος πάνω στο όρος και γύρω οι μαθητές Του έτοιμοι ν' ακούσουν τα λόγια Του και να διδαχθούν. Αξιοζήλευτη η θέση των μαθητών και η προθυμία τους να σταθούν δίπλα στον Μεγάλο Διδάσκαλο. Αισθάνονται την ανάγκη να μάθουν τους δρόμους του Κυρίου, να διδαχθούν τις αλήθειες του Ευαγγελίου, να τραφούν και ν' αναπτυχθούν πνευματικά. Ποια είναι η δική μας θέση; Πόσο εκτιμούμε το μοναδικό προνόμιο να έχουμε την Κ. Διαθήκη, την διδαχή του Κυρίου Ιησού Χριστού και των Αποστόλων στην γλώσσα μας;

Η δύναμη της μαρτυρίας της πρώτης Εκκλησίας πήγαζε από ένα βασικό χαρακτηριστικό: «Όλοι αυτοί ήταν αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των αποστόλων και στη μεταξύ τους κοινωνία, στην τέλεση της θείας Ευχαριστίας και στις προσευχές» (Πρ.2:42). Η διάθεση να καθίσουμε στα πόδια του Χριστού με πρόθυμες καρδιές, μας δίνει ευκαιρίες ν' αντλούμε από τον ανεξάντλητο πλούτο του Κυρίου μας, «στον οποίο βρίσκονται κρυμμένοι όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως» (Κολ.2:3). Είναι ανάγκη να καταλάβουμε αυτή μας την ανάγκη, πως αν δεν τρεφόμαστε πνευματικά δεν μπορούμε να ζήσουμε. Αν δεν παίρνουμε διαρκώς δυνάμεις από τον Παντοδύναμο Κύριό μας, δεν θα έχουμε καμιά δύναμη και κανένα αποτέλεσμα.

Συχνά ακολουθούμε το παράδειγμα της Μάρθας. Παρουσιάζουμε μεγάλη κινητικότητα, έχουμε πολλές δραστηριότητες, κάνουμε πολύ θόρυβο, τόσο που οι άνθρωποι γύρω μας αλλά κι εμείς οι ίδιοι αδυνατούμε ν' ακούσουμε την φωνή του Θεού. Φύλλα, πολλά φύλλα, όμως χωρίς τον καρπό του Αγίου Πνεύματος. Δεν είναι κρίμα! Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας κάλεσε, μας έσωσε, μας έβγαλε από το σκοτάδι της άγνοιας και μας οδήγησε στο θαυμαστό Του φως, με σκοπό να εξαγγείλουμε τις αρετές Του, κι εμείς φθειρόμαστε σε πράγματα ανούσια και με ασχολίες που δεν δοξάζουν το όνομα του Θεού. «Μάρθα, Μάρθα ασχολείσαι κι αγωνιάς για πολλά πράγματα, ενώ ένα μόνο χρειάζεται. Αυτό διάλεξε η Μαρία, και δεν πρόκειται να της το αφαιρέσει κανείς» (Λουκ.19:41,42). Με τις πολλές ασχολίες, με τους ποικίλους περισπασμούς χάνουμε την όραση του Κυρίου μας, χάνουμε την πηγή της ζωής και της δύναμης και μοιάζουμε σαν την άκαρπη συκιά της παραβολής. Η υπομονή και η μακροθυμία του Κυρίου σκοπό έχουν την δική μας αφύπνιση και την δική μας επανασύνδεση με την πηγή της καρποφορίας. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας υπενθυμίζει και σήμερα: «Εγώ είμαι το κλήμα, εσείς οι κληματόβεργες. Εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του, αυτός δίνει άφθονο καρπό, γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν.15:5).

Καθώς μελετούμε τους μακαρισμούς, μένουμε εκστατικοί μπροστά στις υψηλές διακηρύξεις του θείου Λόγου. Έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τις διαθέσεις, τις επιδιώξεις και τις ιδιότητες του φυσικού ανθρώπου, φαίνονται παράδοξες και παράλογες, δεν ταιριάζουν με τα ιδεώδη του. Η μεγαλύτερη επιδίωξη ολόκληρης της ανθρωπότητας είναι η ευτυχία όμως το τραγικό είναι πως την αναζητούν οι άνθρωποι με λάθος τρόπους και σε λάθος τόπους. Στην πραγματικότητα δεν ξέρουμε τι ζητούμε. Η παλιά τριπλή επιδίωξη χαρακτηρίζει και τον σύγχρονο άνθρωπο, τίποτε δεν άλλαξε με τα χρόνια: «Γιατί όλα όσα είναι του κόσμου-οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποκτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, κι η υπεροψία πως κατέχουμε γήινα αγαθά-δεν προέρχονται από τον Πατέρα αλλά από τον αμαρτωλό κόσμο» (Α' Ιωάν.2:16). Πόσες θυσίες γίνονται γι' αυτόν τον σκοπό χωρίς κανένα

καλό αποτέλεσμα. Όχι μόνο δεν δίνουν ευτυχία αλλά οδηγούν στην μιζέρια, στην δυστυχία και στην απογοήτευση, και πολλαπλασιάζουν τα προβλήματα.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα της σαρκικής επιθυμίας, με τις ποικίλες εκφάνσεις του, της πλεονεξίας και της υπεροψίας, ο πιστός του Ιησού Χριστού καλείται να εκδηλώσει έμπρακτα τα χαρακτηριστικά του Κυρίου του. Στην σαρκική επιθυμία να αντιτάξει την εγκράτεια, στην πλεονεξία την αυτάρκεια και στην υπεροψία την σωφροσύνη και την ταπεινοφροσύνη. Όμως αυτά δεν είναι φυσικά επακόλουθα. Είναι έργο και καρπός του Αγίου Πνεύματος. Να γιατί πιστεύουμε ότι οι μακαρισμοί δεν είναι κατορθωτοί με τις δικές μας ικανότητες. Είναι έργο και δώρο του Θεού στους ανθρώπους εκείνους, που έχουν ανοίξει τις καρδιές τους για να μπει και να κατοικήσει μέσα τους ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Τα χαρακτηριστικά των μακαρισμών θέλει να μορφώσει στην ζωή του καθενός μας ο Χριστός. Καθώς μένουμε στο θέλημα του Θεού και εκζητούμε με όλη μας την καρδιά το πρόσωπό Του, απολαμβάνουμε τις αρετές του Θεού, την μακαριότητα και την εσωτερική χαρά που δεν επηρεάζονται από τις εξωτερικές συνθήκες και από τις περιστάσεις της ζωής. Τότε είμαστε σε θέση να εκπληρώσουμε την κλήση και την αποστολή για την οποία μας έχει καλέσει ο Ιησούς Χριστός.

Μέσα στην γενική σήψη και στην διαφθορά θα είμαστε «το αλάτι της γης», μέσα στο πυκνό σκοτάδι θα είμαστε «το φως του κόσμου» (Ματθ.5:13,14). Μέσα στο άγχος, στην μέριμνα, μέσα στον ταραγμένο κόσμο ο Απ. Παύλος συνιστά να είμαστε: «άβγοι και ολοκληρωμένοι, παιδιά του Θεού αγνά, ανάμεσα σε ανθρώπους κακούς και διεφθαρμένους. Ανάμεσά τους να λάμπετε σαν αστέρια στον κόσμο, μένοντας σταθεροί στο ευαγγέλιο που δίνει ζωή» (Φιλ.2:15,16).

Θα ήθελα να κλείσουμε με την θαυμάσια προτροπή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού: «Όλα όσα θέλετε να σας κάνουν οι άλλοι άνθρωποι, αυτά να κάνετε κι εσείς. Σ' αυτό συνοψίζονται ο νόμος και οι προφήτες» (Ματθ.7:12). Υπάρχει καλύτερη συμβουλή και οδηγία για τις σχέσεις μεταξύ μας; Ποιος θα ήθελε να του κάνουν κακό; Όλοι μας θέλουμε να μας αγαπούν οι άλλοι και να μας εκτιμούν. Ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος κέρδισε τους δικούς Του με μοναδικό όπλο την άπειρη αγάπη Του. Η αγάπη του Χριστού θα πρέπει να χαρακτηρίζει κι εμάς, μια αγάπη προς όλους, αδελφούς κι εχθρούς. Εάν φτάσουμε σ' αυτό το σημείο θα εκλείψουν τα οικογενειακά προβλήματα, θα πάνον οι διαμάχες μεταξύ των ανθρώπων και των εθνών. Να γιατί ο Κύριος Ιησούς τονίζει ξανά και ξανά το θέμα της αγάπης.

Στον νομικό που θέλησε να Τον πειράξει, ρωτώντας Τον ποια είναι η πιο μεγάλη εντολή στον νόμο, ο Ιησούς απάντησε: «Ν' αγαπάς τον Κύριο το Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου, μ' όλη την ψυχή σου και μ' όλο το νου σου. Αυτή είναι η πρώτη και πιο μεγάλη εντολή. Δεύτερη, εξίσου σπουδαία με αυτήν: ν' αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Σ' αυτές τις δυο εντολές συνοψίζονται όλος ο νόμος και οι προφήτες» (Ματθ.22:37-40). Υπάρχει μεγαλύτερη πρόκληση; Αγαπούμε τον Κύριο με όλη μας την καρδιά; Αγαπούμε τον πλησίον μας όπως τον εαυτό μας; Ο Θεός να μας δίνει χάρη ν' αυξανόμαστε στην αγάπη του Θεού και των ανθρώπων που βρίσκονται δίπλα μας.

Ας ακούσουμε ξανά την φωνή του Χριστού κι ας υποταχθούμε μ' όλη μας την καρδιά στο θέλημά Του: «Σας δίνω μια νέα εντολή, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο. Όπως σας αγάπησα εγώ, να αγαπάτε κι εσείς ο ένας τον άλλο. Έτσι θα σας ξεχωρίζουν όλοι πως είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη ο ένας στον άλλο» (Ιωάν.13:34,35).

Σταθείτε (Εφ. 6:10-14)

Καθώς ο Απ. Παύλος γράφει την Επιστολή προς Εφεσίους, συλλογίζεται τις μάχες και τους αγώνες που οι πιστοί του Χριστού πρόκειται να αντιμετωπίσουν, και ξαφνικά προβάλλει μια έτοιμη εικόνα μπροστά στα μάτια του: ο Ρωμαίος στρατιώτης με την πανοπλία του. Όλον αυτόν τον καιρό ο Απ. Παύλος βρίσκεται μέρα-νύχτα αλυσοδεμένος με έναν Ρωμαίο στρατιώτη για να μη δραπετεύσει. Όπως δηλώνει στο τέλος της Επιστολής: «Αυτό το ευαγγέλιο διακονώ και τώρα που είμαι φυλακισμένος», «υπέρ ου πρεσβεύω εν αλύσει» (Εφ.6:20), σύμφωνα με αρχαίο κείμενο. Ενώ γράφει την Επιστολή γυρίζει το βλέμμα του στον στρατιώτη που είναι δίπλα του και η πανοπλία του, του δίνει την όμορφη έμπνευση: Και ο Χριστιανός χρειάζεται ανάλογη πανοπλία, που είναι πνευματική και αποτελεί πολύτιμο δώρο του Θεού.

Μπροστά μας έχουμε μια προτροπή για σταθερότητα στην Χριστιανική μας πορεία και για θάρρος στον πνευματικό μας αγώνα. Η ζωή δεν είναι μια εκστρατεία; Όπως όλοι οι άνθρωποι σ' αυτόν τον κόσμο, αντιμετωπίζουμε θλίψεις και δυσκολίες στην καθημερινή μας ζωή, δεν αποτελούμε εξαίρεση. Οι αρρώστιες και ο θάνατος προσβάλλουν εξίσου πιστούς και απίστευτους.

Από την άλλη μεριά έχουμε τον πρόσθετο πνευματικό αγώνα ενάντια στις δυνάμεις του σκοταδιού. Οι πνευματικοί μας εχθροί θα προσπαθήσουν με κάθε τρόπο να κλονίσουν την πίστη μας, θα κάνουν ό,τι μπορούν για να κόψουν την κοινωνία μας με τον Ουράνιο Πατέρα μας. Έχουμε πολλούς εχθρούς να πολεμήσουμε, έχουμε όμως έναν θαυμάσιο Αρχηγό για να μπούμε κάτω από τις διαταγές και την προστασία Του, και μια όμορφη σημαία, το λάβαρό μας στον σκληρό αγώνα που ανοίγεται μπροστά μας. Έχουμε τέλος σαφείς οδηγίες και κανόνες για το πώς να προχωρήσουμε.

Μελετώντας κάποιο τμήμα του Λόγου του Θεού, συχνά μια λέξη ή μια φράση χρησιμεύει σαν κλειδί που μας ανοίγει το νόημα του κειμένου, και μας βοηθάει να κατανοήσουμε βαθύτερα τις αλήθειες που έχει να μας δώσει. Μια τέτοια λέξη-κλειδί βρίσκεται και στο κείμενο που μελετούμε. Ο Απ. Παύλος, πριν αναφέρει ένα προς ένα τα διάφορα ζωτικά τμήματα της πανοπλίας του Χριστιανού, δίνει μια προτροπή στους αναγνώστες της Επιστολής και σε μας σήμερα: «Σταθείτε», «στήναι» σύμφωνα με το αρχαίο κείμενο. Μάλιστα επαναλαμβάνεται τρεις φορές μέσα στο σύντομο κείμενο, 11^ο, 13^ο, και 14^ο εδάφια. Πραγματικά, ο σκοπός της πανοπλίας χρησιμεύει στον Χριστιανό για να σταθεί αμετακίνητος, να κρατήσει το έδαφος που του παραχώρησε και τον τοποθέτησε ο Κύριός του, να αντισταθεί (αντιστήναι) με υπομονή και σταθερότητα στο διάβολο και στους πράκτορές του.

«Σταθείτε» είναι η προσταγή του αξιωματικού στους στρατιώτες λίγο πριν αρχίσει η μάχη. Είναι η πρόσκληση και προτροπή στον καθένα μας για εμπιστοσύνη και θάρρος, για δύναμη και σταθερότητα καθώς αντιμετωπίζουμε τον εχθρό. Υπογραμμίζουμε αυτή την προτροπή για να δούμε καλύτερα και να κατανοήσουμε τον πλούτο της διδασκαλίας που το Άγιο Πνεύμα έχει διαφυλάξει στο κείμενο που μελετούμε. Είναι ένα θέμα πρακτικό που αφορά τον καθένα μας. Θα διακρίνουμε, στην προτροπή του Απ. Παύλου, τρία σημεία:

Α. Σταθείτε συνετά. Κατ' αρχήν ο Απ. Παύλος μας καλεί, ως στρατιώτες του Χριστού, να σταθούμε με σοφία και σύνεση μπροστά στον εχθρό, να έχουμε πλήρη συναίσθηση και γνώση με ποιον έχουμε να κάνουμε, ποιον πρόκειται ν' αντιμετωπίσουμε. Έτσι ο Απ. Παύλος «γράφει: «Ντυθείτε με την πανοπλία που δίνει ο Θεός, για να μπορέσετε ν' αντιμετωπίσετε τα τεχνάσματα του διαβόλου. Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στη γη και στον ουρανό» (Εφ.6:11,12).

Σύμφωνα με τον Απ. Παύλο βρισκόμαστε αντιμέτωποι με έναν εχθρό που η σφαίρα της δράσης του είναι πολύ μεγάλη επειδή δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως ως Χριστιανοί δεν έχουμε ποτέ ν' αντιμετωπίσουμε ανθρώπους που αντιστέκονται στο Ευαγγέλιο. Στις Πράξεις των Αποστόλων και στις Επιστολές δεν είναι λίγες οι αναφορές για διωγμούς της Εκκλησίας του Χριστού από παράλογους και πονηρούς ανθρώπους, αλλά εκείνο που ο Απ. Παύλος θέλει να τονίσει είναι ότι ο αγώνας μας γίνεται πρωταρχικά στην πνευματική σφαίρα ή όπως το διατυπώνει ο ίδιος: «προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανόις» (Εφ.6:12). Σε μια άλλη Επιστολή του Ο Απ. Παύλος εκφράζει αυτή την αλήθεια με παρόμοια λόγια: «Γιατί μπορεί να ζούμε μέσα στον κόσμο, δεν πολεμούμε όμως με όπλα κοσμικά» (Β' Κορ.10:3).

Η Εκκλησία του Χριστού μάχεται «εν τοις επουρανόις». Ότι υπάρχει ένας άλλος κόσμος, ένας κόσμος πνευματικός ή επουράνιος, είναι μια βασική αλήθεια της Βίβλου. Από την Γένεση ως την Αποκάλυψη η Βίβλος μαρτυρεί ότι, εκτός από τον φυσικό κόσμο που βλέπουμε, υπάρχει κι άλλος κόσμος πνευματικός που δεν τον βλέπουμε, όμως είναι εξίσου πραγματικός. Ο Απ. Παύλος δεν προσπαθεί ν' αποδείξει την ύπαρξη αυτού του πονηρού κόσμου, την θεωρεί δεδομένη και απλά την ανακοινώνει.

Έχουμε την υποχρέωση να σταθούμε συνετά μπροστά σ' ένα εχθρό που έχει μεγάλη σφαίρα δράσης. Ο Απ. Παύλος μας συμβουλεύει να σταθούμε, και με πλήρη γνώση της δύναμης αυτού του αιώνιου εχθρού μας καθώς ο σατανάς υποστηρίζεται από ολόκληρη ιεραρχία πονηρών υπάρξεων που αναγνωρίζουν τον διάβολο ως βασιλιά τους. Αυτές οι πονηρές υπάρξεις είναι στρατευμένες εναντίον του Θεού κι εναντίον του λαού του Θεού. Ασκούν μεγάλη δύναμη όχι όμως παντοδυναμία. Σ' αυτές τις τάξεις των πονηρών πνευμάτων έδωσε ο σατανάς την εξουσία να εκτελέσουν τα απαίσια σχέδιά του. Εκτιμώντας την δύναμη του εχθρού της, η Εκκλησία του Χριστού δεν θα πρέπει να εξαπατάται με την σκέψη μονάχα των προβλημάτων της φτώχειας, της άγνοιας ή της ειδωλολατρίας των μαζών, αλλά θα πρέπει να λαμβάνει σοβαρά υπόψη και το γεγονός πως οι μάζες αυτές είναι δέσμιες στο διάβολο και στις δυνάμεις του.

Καλούμαστε να σταθούμε ενάντια στον διάβολο με πλήρη γνώση της σφαίρας δράσης και της δύναμης του εχθρού μας. Υπάρχει όμως και κάτι ακόμη που μας διδάσκει εδώ ο Λόγος του Θεού: Πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε τον εχθρό γνωρίζοντας πολύ καλά «τα τεχνάσματα του διαβόλου». «Ντυθείτε με την πανοπλία που δίνει ο Θεός για να μπορέσετε ν' αντιμετωπίσετε τα τεχνάσματα του διαβόλου» (Εφ.6:11), «τας μεθοδείας του διαβόλου», σύμφωνα με το αρχαίο κείμενο. Η λέξη «μεθοδείες» σημαίνει ύπουλα τεχνάσματα, πονηριές που εξαπατούν. Παρόμοια έκφραση χρησιμοποιεί ο Απ. Παύλος όταν αναφέρεται στους ψευδοδιδασκάλους: «η ανθρώπινη δολιότητα και τα τεχνάσματα που μηχανεύεται η απάτη» (Εφ.4:14).

Η Αγία Γραφή είναι το καλύτερο ερμηνευτικό βιβλίο για τις αλήθειες που μας παρουσιάζει. Έτσι, αρκεί να γυρίσουμε τις σελίδες στην πολλή γνωστή ιστορία του πειρασμού της Εύας και του Αδάμ, όπως περιγράφεται στο τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης. Εκεί βρίσκουμε μια εικόνα των τεχνασμάτων του διαβόλου. Το λάθος το κάνει να φαίνεται σαν αλήθεια. Ερωτήσεις φαινομενικά αθώες οδηγούν σε τραγικές συνέπειες. Το κακό εμφανίζεται σαν αγάπη και καλοσύνη. Έτσι εργάζεται ο σατανάς. Σαν την αράχνη πλέκει το δίχτυ της πονηριάς και της εξαπάτησης.

Τελικά πρέπει να σταθούμε ενάντια στον εχθρό με πλήρη γνώση της ώρας του. «Γι' αυτό φορέστε την πανοπλία του Θεού, ώστε να μπορέσετε να προβάλετε αντίσταση, όταν έρθει η ώρα της σατανικής επίθεσης» (Εφ.6:13). «Αντιστήναι εν τη ημέρα τη πονηρά», σύμφωνα με το αρχαίο κείμενο. Ποια είναι η πονηρή μέρα; Ήδη, στο προηγούμενο κεφάλαιο, ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Προσέχετε, λοιπόν, καλά, πως ζείτε. Μη ζείτε ως ασύνετοι αλλά ως συνετοί. Να χρησιμοποιείτε σωστά το χρόνο σας, γιατί ζούμε σε πονηρούς καιρούς» (Εφ.5:15,16). Τώρα, συνοψίζει την περίοδο της μάχης μεταξύ του σατανά και της Εκκλησίας με τον χαρακτηρισμό «ημέρα πονηρή». Με τις Άγιες Γραφές στην διάθεσή μας δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία άγνοιας σχετικά με την σφαίρα δράσης, την δύναμη, τα τεχνάσματα και την ημέρα του εχθρού.

Β. Σταθείτε οπλισμένοι. Η Εκκλησία του Χριστού καλείται να σταθεί μπροστά στον εχθρό συνετά με πλήρη συναίσθηση και γνώση του εχθρού που αντιμετωπίζει. Υπάρχει όμως και η δεύτερη έκκληση του Απ. Παύλου: να σταθούμε οπλισμένοι. Αν θα θέλαμε να συνοψίσουμε την διδασκαλία του Λόγου του Θεού σ' αυτό το σημείο, θα λέγαμε πως ολόκληρος ο οπλισμός, η πανοπλία, είναι απαραίτητη για τον καθένα μας μια και είμαστε μέλη της Εκκλησίας του Χριστού, και την χρειαζόμαστε σ' ολόκληρη την διάρκεια της μάχης. Το σώμα της Εκκλησίας ενωμένοι, με μια ψυχή κι ένα φρόνημα να στρατευθεί σ' αυτόν τον αγώνα.

Η πανοπλία του Θεού δεν έχει δογματικό χαρακτήρα, δεν αφορά κάποια αριστοκρατική ομάδα πιστών μέσα στην Εκκλησία, δεν περιορίζεται σε κάποια γεωγραφική περιοχή ούτε για κάποια ορισμένη περίοδο της Εκκλησιαστικής ιστορίας. Η μάχη δεν έχει τελειώσει ούτε πρόκειται να τελειώσει πριν έρθει ο Χριστός να εγκαταστήσει την βασιλεία Του. Δεν υπάρχει χρόνος ελεύθερος στον πόλεμο κατά του εχθρού. Θυμηθείτε τις μέρες του Νεεμιά: θα πρέπει να κτίζουμε και παράλληλα να είμαστε προετοιμασμένοι για την μάχη: «Οι αχθοφόροι εργάζονταν με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο κρατούσαν το ακόντιό τους. Καθένας από τους χτίστες δούλευε έχοντας το ξίφος του ζωσμένο στη μέση του» (Νεεμ.4:11,12).

Γ. Σταθείτε με δύναμη. Ως στρατιώτες του Χριστού στην μάχη των αιώνων θα πρέπει να σταθούμε συνετά και πλήρως εξοπλισμένοι. Υπάρχει όμως και κάτι άλλο εξίσου σημαντικό και βασικό. Θα πρέπει να σταθούμε γεμάτοι δύναμη: «Τέλος, πάρτε δύναμη από την ένωσή σας με τον Κύριο κι από τη μεγάλη του ισχύ» (Εφ.6:10). Ο πόλεμος που αντιμετωπίζουμε είναι πνευματικός και όλες οι μάχες διεξάγονται στην πνευματική σφαίρα. Γι' αυτό τον λόγο χρειαζόμαστε πνευματική δύναμη που μόνος χορηγός της είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός.

Ο Απ. Παύλος σταθερά χρησιμοποιεί την έκφραση «εν Κυρίω» για να περιγράψει την ένωση του πιστού με τον Χριστό. Ο Ιησούς Χριστός πέθανε για τις αμαρτίες μας, αναστήθηκε από τους νεκρούς για την δικαίωσή μας και τώρα βρίσκεται στα δεξιά του θρόνου του Θεού και μεσιτεύει για μας. «Ο Θεός...Μας ανέστησε μαζί με τον Ιησού

Χριστό και μας έβαλε να καθίσουμε μαζί μ' αυτόν στα ουράνια» (Εφ.2:6). Έτσι οι πιστοί του Χριστού μπορούμε να διεξάγουμε τον πνευματικό μας αγώνα από την θέση της ένωσης μας με τον Αναστημένο και Ένδοξο Κύριο. Αλλά ποιο είναι το μυστικό της δύναμης; «Τέλος, πάρτε δύναμη από την ένωσή σας με τον Κύριο κι από τη μεγάλη του ισχύ» (Εφ.6:10), «εν τω κράτει της ισχύος αυτού» σύμφωνα με το αρχαίο κείμενο. «Κράτος» σημαίνει υπερβολική δύναμη, ικανή ν' απομακρύνει όλα τα εμπόδια και να εξουδετερώσει κάθε αντίσταση. Ανάλογη έκφραση χρησιμοποιείται από την παρθένο Μαριάμ στον μεγαλειώδη ύμνο της όταν λέει: «Εποίησεν κράτος εν βραχίονι αυτού, διεσκόρπισεν υπερηφάνους διανοία καρδίας αυτών» (Λουκ.1:51). Σ' αυτή την περίπτωση αναφέρεται σε υπερήφανους ανθρώπους που ενώνονται εναντίον του Θεού κι επαναστατούν εναντίον της εξουσίας Του. Η δύναμη του Θεού, σαν την δυνατή θάλασσα, τους σαρώνει όλους.

Η δεύτερη λέξη που αξίζει να υπογραμμίσουμε είναι «η ισχύς». Αναφέρεται στην δύναμη που είναι βασικό χαρακτηριστικό του Παντοδύναμου Κυρίου. Ο Ησαΐας, προφητεύοντας για τον ερχομό του Μεσσία, διακηρύττει: «Διότι γεννήθηκε για μας ένα παιδί, μας δόθηκε ένας γιος. Πάνω στους ώμους του η εξουσία θα μένει και τ' όνομά του θα ' ναι: Σύμβουλος θαυμαστός, Θεός ισχυρός, αιώνιος Πατέρας και της Ειρήνης Άρχοντας. Μεγάλη θα ' ναι η εξουσία του , και η ειρήνη ατέλειωτη. Στο θρόνο θα καθίσει του Δαβίδ και το βασίλειό του θα το θεμελιώσει και θα το στηρίξει στο δίκαιο και στο σωστό από τώρα και για πάντα. Αυτό θα το κάνει η φλογερή αγάπη του Κυρίου του σύμπαντος» (Ησ.9:5,6).

Στην αρχή της Επιστολής, ο Απ. Παύλος προσεύχεται για τους Εφέσιους Χριστιανούς και δηλώνει: «Παρακαλώ το Θεό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, το μεγαλοδύναμο Πατέρα, να σας δίνει πνεύμα σοφίας, που θα σας αποκαλύψει πώς να τον γνωρίσετε ακόμη καλύτερα. Τον παρακαλώ να φωτίζει τα μάτια της καρδιάς σας, για να βλέπετε πιο ξεκάθαρα ποια είναι τα μελλοντικά αγαθά για τα οποία σας κάλεσε, πόσο λαμπρή και πλούσια είναι η κληρονομιά που έχει ετοιμάσει για τους δικούς του, και με πόσο υπερβολικά μεγάλη δύναμη ενεργεί σ' εμάς που πιστεύουμε. Τη δύναμή του αυτή την έδειξε με το να αναστήσει το Χριστό από τους νεκρούς και να τον βάλει να καθίσει στα δεξιά του στον ουρανό, πάνω από κάθε αρχή και εξουσία και δύναμη και κυριότητα, πάνω από κάθε τι που ανήκει όχι μόνο στον τωρινό αλλά και στο μελλοντικό κόσμο» Εφ.1:17-21). Είναι απεριόριστη, είναι ασύλληπτη η δύναμη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και είναι διαθέσιμη στον κάθε γνήσιο Χριστιανό. Να γιατί ο Απ Παύλος τολμά να πει: « Όλα τα μπορώ χάρη στο Χριστό που με δυναμώνει» (Φιλ.4:13).

Σταθείτε συνετά με συναίσθηση και γνώση του αιώνιου εχθρού, σταθείτε οπλισμένοι με ολόκληρη την πανοπλία που σας χαρίζει ο Θεός, σταθείτε με δύναμη στηριγμένοι στον Κραταίο, στον Παντοδύναμο Κύριο.

Εκείνη την ημέρα την θαυμαστή, όταν η στρατευμένη Εκκλησία θα θριαμβεύσει μαζί με τον Αναστημένο και Ένδοξο Χριστό, θα σταθούμε και οι δικοί Του στην παρουσία του Θεού! Πόσο όμορφο θα είναι αν όλοι μας πάρουμε τον έπαινο από τον Χριστό γιατί σταθήκαμε πιστοί στην αποστολή μας και αντισταθήκαμε δυναμικά στον άρχοντα του σκοταδιού. Ο Θεός να το κάνει πραγματικότητα. Αμήν!

Η ομιλία αυτή είναι εισαγωγική και δόθηκε στην έναρξη του Ομίλου των Νέων της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Αθηνών (Αλκιβιάδου 3), στο Σούνιο, την Κυριακή 25 Σεπτεμβρίου 1988.

Ο Χριστός στην καθημερινή μας ζωή (Εφ. 5:1-21)

Ένα από τα δυσκολότερα προβλήματα που αντιμετώπισε η Εκκλησία του Χριστού από τα πρώτα χρόνια της ύπαρξής της ήταν και είναι μέχρι σήμερα, η σωστή ισορροπία ανάμεσα στις πεποιθήσεις και στις πράξεις, στην ομολογία πίστεως και στην πρακτική εφαρμογή. Ο Απ. Παύλος μόλις είχε διακηρύξει την μεγάλη αλήθεια, «Πιστεύουμε, λοιπόν, πως ο άνθρωπος σώζεται όχι με την τήρηση των εντολών του νόμου, αλλά με την πίστη του στο Θεό» (Ρωμ.3:28), όταν διαπίστωσε ότι ορισμένοι Χριστιανοί έφτασαν στο σημείο να υποστηρίζουν πως θα μπορούσε κάποιος να κάνει ό,τι θέλει, να επιμένει ζώντας μέσα στην αμαρτία, για να δώσει την ευκαιρία στην χάρη του Θεού να εκδηλωθεί. Αυτός ήταν ο λόγος που ο Απ. Ιάκωβος αναγκάζεται να καυτηριάσει την κίβδηλη πίστη. « Ποιο είναι το όφελος, αδερφοί μου, αν κάποιος λέει ότι έχει πίστη, δεν την αποδεικνύει όμως με έργα; Μήπως μπορεί μόνη της η πίστη να τον σώσει; Ας πάρουμε την περίπτωση που κάποιος αδερφός ή κάποια αδερφή δεν έχουν ρούχα να ντυθούν και στερούνται το καθημερινό τους φαγητό. Αν κάποιος από σας τους πει: ‘Ο Θεός μαζί σας! Εύχομαι να βρείτε ρούχα και να χορτάσετε φαγητό’, ποιο το όφελος, αν δεν τους δώσει κιόλας τα απαραίτητα που χρειάζεται το σώμα; Έτσι και η πίστη, αν δεν εκδηλώνεται με έργα, μόνη της είναι νεκρή» (Ιάκ.2:14-17).

Φαίνεται ότι, ανάμεσα στους πιστούς του Χριστού, υπήρχαν κάποιοι που είχαν απελευθερωθεί από τον βαρύ ζυγό του Μωσαϊκού νόμου, δηλαδή της δικαίωσης με τα έργα του νόμου, και η ελευθερία της πίστης του Ιησού Χριστού τους οδήγησε σε λανθασμένους δρόμους. Η παρεξήγηση αυτή συνεχίστηκε. Αυτή την φορά θύματά της ήταν οι Εφέσιοι Χριστιανοί. Ο Απ. Παύλος έρχεται με την Επιστολή του να τονίσει ότι αν έχουν τέτοια εντύπωση το λάθος είναι δικό τους. Κάνει την θέση του τελείως ξεκάθαρη. Σ’ αυτή την Επιστολή περιέχονται οι θαυμάσιοι σκοποί του Θεού για τους πιστούς αλλά και οι πιο πρακτικές προτροπές για την καθημερινή τους πορεία.

Στην πρακτική πλευρά της Επιστολής θα σταθούμε σήμερα. Στο άξιο περπάτημα, στο περπάτημα μαζί με τον Χριστό είναι η τριπλή προτροπή του Λόγου του Θεού: «περιπατείτε εν αγάπη», «ως τέκνα φωτός περιπατείτε», «περιπατείτε ως σοφοί». Το πρώτο σχετίζεται με την συμπεριφορά μας απέναντι στους άλλους πιστούς, το δεύτερο αφορά την τοποθέτησή μας μπροστά στον Θεό και το τρίτο έχει να κάνει με την στάση μας απέναντι στον κόσμο που μας περιβάλλει.

Α. «Περιπατείτε εν αγάπη» (Εφ.5:2). Εδώ έχουμε την προτροπή του Λόγου του Θεού για την αγάπη. Στα εδάφια που προηγούνται ο Απ. Παύλος συνιστά: «Να φέρεστε μεταξύ σας με καλοσύνη κι ευσπλαχνία, και να συγχωρείτε ο ένας τον άλλο, όπως ο Θεός συγχώρησε κι εμάς διά του Χριστού. Μιμηθείτε λοιπόν το Θεό, αφού είστε αγαπητά του παιδιά» (Εφ.4:32,5:1). Όλοι οι πιστοί του Χριστού φυσιολογικά θέλουμε να μοιάσουμε στον Κύριό μας, καλούμαστε να γίνουμε ακόλουθοι και μιμητές του Θεού. Μια κλήση και μια πρόκληση να υψωθούμε πάνω από τις μικρότητες, ν’ απονεκρώσουμε ό,τι μας συνδέει με το αμαρτωλό παρελθόν (Κολ.3:5), τις αμαρτωλές επιθυμίες και τα αμαρτωλά έργα, και ν’ αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να μορφώσει μέσα μας κι επάνω μας την εικόνα του αγαπημένου μας Κυρίου. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας άφησε παράδειγμα για να βαδίσουμε στα ίχνη Του (Α’ Πέτρ.2:21).

Το βασικό χαρακτηριστικό του Θεού, η ουσία του Θεού, είναι η αγάπη, όπως αποκαλύπτεται μέσα στην Αγία Γραφή. Δεν μπορούμε να ονομαζόμαστε παιδιά του Θεού και να φιλοξενούμε στις καρδιές μας φθόνο και μίσος. Είναι ασυμβίβαστο, αποτελεί δυσφήμιση του ονόματος του Χριστού. Η προτροπή του Απ. Παύλου είναι: «Μην προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού του κόσμου, αλλά να μεταμορφώνεστε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού. Έτσι θα μπορείτε να διακρίνετε ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το καλό και αρεστό στο Θεό και τέλειο» (Ρωμ.12:2).

Εδώ βρίσκεται το μεγαλείο της γνήσιας θρησκείας: «Θρησκεία καθαρή κι αμόλυντη για το Θεό και Πατέρα είναι αυτή: Να συμπαραστέκεστε στα ορφανά και στις χήρες όταν υποφέρουν, και να διατηρείτε αγνό τον εαυτό σας από την επιρροή του αμαρτωλού κόσμου» (Ιάκ.1:27). Ο Θεός μας θέλει άγιους, ξεχωρισμένους για την δική Του δόξα, σπλαχνικούς, ακέραιους, ευθείς. Και πάνω απ’ όλα ντυμένους με την αγάπη Του, ένα χαρακτηριστικό που ιδιαίτερα αξίζει να προσέξουμε, αν πραγματικά θέλουμε να γίνουμε μιμητές του Θεού. Αυτό είναι η απεριόριστη αγάπη που «είναι ο σύνδεσμος όλων και οδηγεί στην τελειότητα» (Κολ.3:14). Η καλοσύνη και η αγαθότητα του Θεού δεν έχουν όρια. «Ο Θεός είναι αγάπη. Κι όποιος ζει μέσα στην αγάπη, ζει μέσα στο Θεό, κι ο Θεός μέσα σ’ αυτόν» (Α’ Ιωάν.4:16).

Έτσι αποκαλύφθηκε ο Κύριος στον Μωυσή: «Εγώ είμαι ο Κύριος, ο Κύριος ο Θεός. Είμαι γεμάτος καλοσύνη και έλεος, υπομονετικός, πιστός και πρόθυμος να συγχωρήσω» (Εξ.34:6). Ο Θεός μας δεν άλλαξε, είναι αναλλοίωτος σ’ όλους τους αιώνες. Η προσφορά του Υιού Του, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στη θέση μας πάνω στο σταυρό

είναι η μέγιστη απόδειξη της άπειρης αγάπης του Θεού, αλλά μαζί και το πρότυπο που ο Θεός θέλει να κυβερνάει τις καρδιές μας.

«Μιμηθείτε λοιπόν το Θεό, αφού είστε αγαπητά του παιδιά. Να συμπεριφέρεστε με αγάπη (περιπατείτε εν αγάπη) κατά το πρότυπο του Χριστού, που μας αγάπησε κι έδωσε τη ζωή του για μας, προσφορά και θυσία που τη δέχεται ο Θεός» (Εφ.5:1,2). Τα αγαπητά παιδιά μοιάζουν με τους γονείς τους όχι μόνο στην εξωτερική εμφάνιση αλλά και στους τρόπους συμπεριφοράς, στις διαθέσεις, στην νοοτροπία. Αυτό ισχύει πολύ περισσότερο μέσα στην οικογένεια του Θεού. Η αγάπη του Θεού, αυτή η θεϊκή χάρη, θα πρέπει να επηρεάζει και να χαρακτηρίζει τις σχέσεις μεταξύ μας, να είναι το βασικό αξίωμα της ζωής μας και να κατευθύνει όλους μας τους σκοπούς. Χρειάζεται ν' αποδεικνύουμε την γνησιότητα της αγάπης μας προς τους άλλους με την ζωή μας. Το παράδειγμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού είναι μπροστά μας: Αγάπη άφθονη, καθαρή, ανυπόκριτη. «Να πως μάθαμε τι είναι αγάπη: Εκείνος πρόσφερε τη ζωή του για χάρη μας. Έτσι οφείλουμε κι εμείς να προσφέρουμε τη ζωή μας για χάρη των αδερφών μας» (Α' Ιωάν.3:16).

Όλοι μας απολαμβάνουμε την αγάπη του Χριστού. Ποια είναι η δική μας προσφορά για χάρη των αδελφών μας; Ποιες είναι οι αποδείξεις της αγάπης μας προς τον πλησίον; Ανάμεσα στα παιδιά του Θεού δεν θα πρέπει να υπάρχουν εμείς κι εκείνοι. Ανήκουμε ο ένας στον άλλο, είμαστε μέλη αλλήλων, αποτελούμε όλοι μαζί το σώμα του Χριστού, την Εκκλησία Του.

Κι εδώ βέβαια χρειάζεται μια ισορροπία. Αγάπη δεν σημαίνει ότι αποδέχομαι κι εγκρίνω ό,τι λέει ή κάνει ο αδελφός μου. Χρειάζεται πνεύμα σοφίας και διάκρισης. Όταν ο αδελφός σου ξεφεύγει στα λόγια ή στον τρόπο ζωής, η αγάπη υπαγορεύει να τον βοηθήσεις, με καλοσύνη και προσοχή, να καταλάβει το λάθος του. Ο Απ. Παύλος δεν δίστασε να ελέγξει τον Απ. Πέτρο για την ασυμβίβαστη συμπεριφορά του (Γαλ.2:11,12). Και, σε μια άλλη περίπτωση, θα πει: «Πετάξτε από πάνω σας το ψέμα και ο καθένας ας λέει την αλήθεια στο διπλανό του, γιατί είμαστε μέλη του ίδιου σώματος» (Εφ.4:25). Οι κολακείες και οι σκοπιμότητες δεν έχουν καμιά θέση στην γνήσια Εκκλησία του Χριστού. Υποφέρω τον αδελφό μου δεν σημαίνει ότι αφήνω και το ξεκάθαρο ψέμα να περάσει. Η σιωπή σε τέτοιες περιπτώσεις είναι συννενοχή.

Από την άλλη μεριά, υπάρχει ο κίνδυνος ν' ασχολούμαστε με την αστυνόμευση των αδελφών, με το πρόσχημα πως είμαστε οι θεματοφύλακες της αλήθειας. Μεγάλο λάθος! Ο Θεός δεν μας έβαλε αστυνομικούς στην Εκκλησία Του αλλά αδελφούς και ποιμένες, ανθρώπους που όχι μόνο θα διακρίνουν τον κίνδυνο, αλλά θα έχουν την προθυμία να βοηθήσουν και να προστατέψουν.

Β. «Περιπατείτε ως τέκνα φωτός» (Εφ.5:8). Στην σχέση μας με τον Θεό καλούμαστε να περπατούμε ως τέκνα φωτός. Είναι πραγματικά πολλή μεγάλη η υποχρέωση και η ευθύνη μας να ζήσουμε διαφορετικά από τους ανθρώπους που μας περιβάλλουν. «Μην έχετε, λοιπόν, τίποτε το κοινό μ' αυτούς. Κάποτε ήσασταν στο σκοτάδι. Τώρα όμως, που πιστεύετε στον Κύριο, είστε στο φως. Να ζείτε, λοιπόν, σαν άνθρωποι που ανήκουν στο φως» (Εφ.5:7,8). Οι παλιές επιθυμίες, οι παλιές συνήθειες, ο προηγούμενος τρόπος ζωής δεν ταιριάζουν στην σημερινή μας κατάσταση. Ζούσαμε μέσα στην άγνοια και στην αμαρτία, ψηλαφούσαμε μέσα στο σκοτάδι, μακριά από τον Θεό, στερημένοι το φως, τον Χριστό. Τώρα που πιστέψαμε στον Χριστό και δεχθήκαμε το Ευαγγέλιο της χάρις, τώρα που το Άγιο Πνεύμα κατοικεί στις καρδιές μας, η προτροπή του Λόγου του Θεού είναι «Περιπατείτε ως τέκνα φωτός».

Είμαστε το φως του κόσμου και το αλάτι της γης (Ματθ. 5:13,14), υψηλή τιμή και μεγάλη ευθύνη. Τα παιδιά του φωτός ξέρουν που βαδίζουν, η πορεία τους είναι σταθερή και καθαρή μπροστά στα μάτια του Θεού, ο γγιασμός είναι η προμετωπίδα τους. Η συμπεριφορά μας, οι καθημερινές μας σχέσεις με το περιβάλλον έχουν το χαρακτηριστικό της αγιότητας, είναι τέτοιες που αρμολίζουν στα παιδιά της βασιλείας του Θεού. Έχουμε θαυμαστά προνόμια. Ο Απ. Πέτρος μας βεβαιώνει: «Εσείς όμως είστε η εκλεκτή γενιά, το βασιλικό ιερατείο, το άγιο έθνος, ο λαός τον οποίο διάλεξε ο Θεός, για να διακηρύξετε τα μεγαλεία εκείνου που σας οδήγησε απ' το σκοτάδι στο θαυμαστό του φως. Εσείς που κάποτε δεν ήσασταν καν λαός, τώρα γίνετε λαός του Θεού. Εσείς που άλλοτε δεν είχατε ελεηθεί, βρήκατε τώρα έλεος» (Α' Πέτρ.2:9,10).

Κάποτε ήμασταν νεκροί μέσα στην άγνοια και στην αμαρτία. Τώρα αναστηθήκαμε μαζί με τον Χριστό και γίναμε κοινωνοί της ζωής Του. Στο πρόσωπο του Χριστού γνωρίσαμε τον Θεό, είδαμε το μεγαλείο της αγάπης Του και μαζί γνωρίσαμε το θέλημά Του. Τώρα δεν έχουμε καμιά δικαιολογία. Το θέλημα του Θεού αποκαλύπτεται πλήρως μέσα στον Λόγο Του, στην Αγία Γραφή. Όταν βγεις έξω, μέσα στην σκοτεινή νύχτα, και δεις κάποιο φως μπροστά σου, δεν αμφιβάλεις για την θέση του, διακρίνεται ξεκάθαρα μέσα στο σκοτάδι. Το μόνο που έχεις να κάνεις, είναι να βρεθείς στον κύκλο που φωτίζει. Τότε σίγουρα θα ξέρεις που βρίσκεσαι.

Και το φως του Θεού είναι σταθερό, αμετακίνητο, αμετάβλητο, λαμπρό. «Ο ουράνιος Πατέρας δεν αλλάζει τη λάμψη του ούτε αναβοσβήνει σαν τα αστέρια» (Ίάκ.1:17). Θα ξέρεις ποιο είναι το θέλημα του Θεού αν βρεθείς και φροντίζεις να βρίσκεσαι διαρκώς μέσα στον κύκλο του θείου φωτός. Η επιμέλεια και η σπουδή είναι στοιχεία απαραίτητα για την σωστή Χριστιανική πορεία. Ο Θεός μας αποκαλύπτει το θέλημά Του μέσα από τον Λόγο Του, από εμάς εξαρτάται σε ποιο βαθμό θα συμμορφωθούμε σ' αυτό. Ο Θεός θέλει συνετά και υπάκουα παιδιά. Αν θέλουμε να είμαστε αρεστοί στον Κύριό μας, θα πρέπει να επιθυμούμε και να επιδιώκουμε σταθερά μια ζωή πλήρους υποταγής στο θέλημα του Ουράνιου Πατέρα μας.

Γ. «Προσέχετε λοιπόν πώς να περιπατείτε ακριβώς... ως σοφοί» (Εφ.5:15). Όταν έρθουμε στην τρίτη όψη της Χριστιανικής πορείας, νοιώθουμε έκπληξη για τους όρους που χρησιμοποιεί ο Απ. Παύλος. Γράφει στους Εφέσιους Χριστιανούς: «Προσέχετε, λοιπόν, καλά, πώς ζείτε. Μη ζείτε ως ασύνετοι αλλά ως συνετοί. Να χρησιμοποιείτε σωστά το χρόνο σας, γιατί ζούμε σε πονηρούς καιρούς» (Εφ.5:15,16).

Σε σχέση με τον κόσμο που μας περιβάλλει, προφανώς εκείνο που, πριν απ' όλα, χρειαζόμαστε δεν είναι τόσο το θάρρος ούτε το έλεος. Την πρώτη θέση έχει η σοφία και η σύνεση, για να κατανοήσουμε τον παράγοντα χρόνο, «εξαγοραζόμενοι τον καιρόν, ότι αι ημέραι πονηραί εισιν». Γιατί άραγε; Είναι φανερό πως το πρώτο έργο της σοφίας είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι, στην σύντομη ζωή μας, ο χρόνος δεν είναι με το μέρος μας. Για τον αληθινό Χριστιανό ο χρόνος είναι ο παλιός εχθρός με την πολλή ειδική έννοια: Είναι περιορισμένος και το πέρασμά του δεν πρόκειται να λύσει κανένα πρόβλημα.

Επομένως θα πρέπει να εκτιμήσουμε, όσο πιο αντικειμενικά μπορούμε, πόσο χρόνο έχουμε μπροστά μας και να τον χρησιμοποιήσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Ορισμένα πράγματα μπορούν να γίνουν σ' αυτό τον κόσμο, μέσα στο θέλημα του Θεού, στην συγκεκριμένη χρονική περίοδο, άλλα όχι. Ορισμένα πράγματα ο Θεός υποσχέθηκε να τα πραγματοποιήσει τώρα, άλλα τα κράτησε για το μέλλον.

Είναι θέμα σοφίας, να ξοδέψουμε όσο χρόνο έχουμε στην διάθεσή μας, σε πράγματα του παρόντος καιρού. Δεν είναι σοφία να προσπαθούμε να πραγματοποιήσουμε τα ακατόρθωτα. Ας αφήσουμε τα μελλοντικά στα χέρια του Κυρίου μας. Ας ενώσουμε την προσευχή μας μ' εκείνη του Μωυσή, του ανθρώπου του Θεού: «Δίδαξέ μας, λοιπόν, ότι οι μέρες μας είναι μετρημένες. Έτσι βαθιά μας θ' αποκτήσουμε επίγνωση» (Ψαλμ.90). Ο Απ. Παύλος λέει το ίδιο πράγμα με διαφορετικά λόγια: «Προσέχετε λοιπόν πώς να περιπατείτε ακριβώς... νοείτε τι είναι το θέλημα του Θεού» (Εφ.5:15,17).

Το σημείο αυτό έρχεται σε απόλυτη συμφωνία με το γενικό θέμα της Επιστολής: Οι πιστοί να δούμε και να γνωρίσουμε βαθύτερα τους αιώνιους σκοπούς του Θεού. Μάλιστα αποτελεί την προσωπική συμμετοχή και συνεισφορά του καθενός από εμάς. Είναι ενδεχόμενο να είμαστε άσοφοι στην χρήση του χρόνου μας, να τον σπαταλούμε σε πράγματα και σκοπούς που δεν έχουν καμιά σχέση με τον Θεό. Κάποιοι ξοδεύουν τον χρόνο τους στην μέθη, κλασικό παράδειγμα σπατάλης χρόνου και όχι μόνο. Και ο Απ. Παύλος συμβουλεύει: «Να μη μεθάτε με κρασί, που οδηγεί στην ασωτία» (Εφ.5:18). Ο χρόνος που έχουμε στην διάθεσή μας είναι πολύ σύντομος και πολύτιμος. Μια τέτοια ασύνετη σπατάλη του χρόνου δεν αρμόζει στον γνήσιο Χριστιανό.

Μήπως όμως είναι μόνο το κρασί που μεθάει; Τι θα λέγατε για την μέθη των γηπέδων, των θεαμάτων, της πλεονεξίας που οδηγεί στην υπεραπασχόληση. Το καλύτερο αντίδοτο σ' οποιαδήποτε μέθη, η καλύτερη μέθοδος άμυνας του πιστού στις ποικίλες παγίδες του διαβόλου είναι η διαρκής πλήρωση με το Άγιο Πνεύμα. «Να μη μεθάτε με κρασί, που οδηγεί στην ασωτία, αλλά να γεμίζετε με το Πνεύμα του Θεού» (Εφ.5:18). Η λατρεία του Θεού και οι αγνές πνευματικές ενασχολήσεις είναι εκείνα με τα οποία οφείλουμε να γεμίζουμε τον χρόνο μας, την ζωή μας ολόκληρη. «Να τραγουδάτε στις συνάξεις σας ψαλμούς και ύμνους και πνευματικές ωδές. Να ψάλλετε με την καρδιά σας στον Κύριο. Να ευχαριστείτε πάντοτε και για όλα το Θεό και Πατέρα στο όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού» (Εφ.5:19,20).

«Εξαγοραζόμενοι τον καιρόν». Τα λόγια του Απ. Παύλου είναι μια πρόκληση και μια διαβεβαίωση. Η πρόκληση είναι προφανής. Ποιος από μας αμφιβάλλει για το περιορισμένο του χρόνου μας; Πόσο χρόνο έχουμε στην διάθεσή μας; Ο Θεός να μας γεμίζει με την δική Του την σοφία και την σύνεση για να χρησιμοποιούμε σωστά την κάθε μας μέρα, ώρα, λεπτό. Η συνειδητοποίηση της προσωρινότητας της ζωής μας, είναι ενδεχόμενο να προκαλέσει μέσα μας ανησυχία και αγωνία, βλέποντας μπροστά μας τις μεγάλες ανάγκες του κόσμου που μας τριγυρίζει. Οι παγκόσμιες ανάγκες είναι τεράστιες, κι από την άλλη μεριά οι δυνατότητές μας είναι πολύ περιορισμένες. Κι αν ακόμη αφήναμε τα πάντα και τρέχαμε να κηρύξουμε το Ευαγγέλιο, θα μπορούσαμε να προσεγγίσουμε μερικές μόνο χιλιάδες από τα εκατομμύρια των ανθρώπων που χρειάζονται βοήθεια. Αν μέναμε τελείως νηστικοί, η μερίδα μας θα μπορούσε να θρέψει ένα ή δυο από τα εκατομμύρια των πεινασμένων ανθρώπων σ' όλο τον κόσμο. Ακόμα

και η πίστη μας είναι αδύνατη και περιορισμένη. Θα ευχόμουν ολόκληρη η χώρα μας να ευαγγελιστεί και να επιστρέψει στον Χριστό στην διάρκεια της ζωής μου, αλλά δεν έχω την πίστη πως πράγματι θα συμβεί. Είναι παρήγορο πραγματικά να κατανοήσουμε ότι, για ένα πράγμα ο Θεός δεν πρόκειται να μας κατηγορήσει, για τον περιορισμό μας. Ο Θεός ξέρει ότι δεν είναι δυνατό να βρισκόμαστε σε δυο μέρη ταυτόχρονα. Ο Κύριος γνωρίζει την αδυναμία μας, θυμάται πως είμαστε πλασμένοι από χώμα. Η πίστη μας είναι αδύναμη κι αυτό είναι αποτέλεσμα των εμπειριών μας καθώς δεν μπορούμε να τις ξεπεράσουμε. Ο Θεός μας είναι ο Παντοδύναμος Κύριος, εμείς είμαστε άνθρωποι. Για μας η σοφία, που τόσο πολύ χρειαζόμαστε, είναι ν' αναγνωρίζουμε τις αδυναμίες και τους περιορισμούς μας, να μένουμε ήσυχοι και ν' αφήνουμε τα ακατόρθωτα στα χέρια του Θεού. Εξάλλου ο Κύριος Ιησούς μας προειδοποίησε πως «χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν.15:5). Είναι ανάγκη να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας στο μικρό ίσως, αλλά σημαντικό και συγκεκριμένο έργο που μας ανέθεσε ο Κύριος. Φαίνεται πως ο Απ. Παύλος, όταν έγραφε το πέμπτο κεφάλαιο της Επιστολής προς Εφεσίους, είχε στην σκέψη του τα λόγια του Παροιμιστή: «Το πρόσωπο του φρόνιμου αντικρύζει τη σοφία, ενώ του ανόητου τα μάτια στρέφονται πότε εδώ πότε εκεί» (Παρ.17:24). Γι' αυτό τον λόγο συμβουλεύει: «Γι' αυτό μην είστε άφρονες, αλλά ν' αντιλαμβάνεστε τι θέλει ο Κύριος από σας» (Εφ.5:17). Κλείνοντας ας ακούσουμε την προτροπή του Απ. Ιακώβου: «Αν κάποιος από σας υστερεί σε σοφία, ας τη ζητήσει από το Θεό, κι αυτός θα του τη δώσει. Γιατί ο Θεός δίνει σε όλους με απλοχεριά και χωρίς να περιφρονεί κανέναν» (Ιάκ.1:5). Αμην!

Η ομιλία αυτή είναι εισαγωγική και δόθηκε στην έναρξη του Ομίλου των Νέων της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Αθηνών (Αλκιβιάδου 3), στο Σούνιο 6-8 Οκτωβρίου 1989.

Η απαραίτητη ζωντάνια της Χριστιανικής πίστης (Α' Πέτρ. 1:13-16)

Στα προηγούμενα εδάφια ο Απ. Πέτρος μιλάει για το μεγαλείο και την δόξα που προσδοκούμε οι πιστοί του Χριστού. Μπορούμε να ελπίζουμε πραγματικά σε μια κληρονομιά που δεν φθείρεται, δεν έχει τίποτε το βέβηλο, δεν μαραίνεται ποτέ και είναι φυλαγμένη για μας στους ουρανούς (Α' Πέτρ. 1:3,4). Όμως ο Χριστιανός δεν μπορεί να χάνεται μέσα στα οράματα και στις προσδοκίες του μέλλοντος, αλλά να είναι ζωντανός και δραστήριος στις μάχες του παρόντος. Οι λαμπρές επαγγελίες και τα ένδοξα που έχει προετοιμάσει για μας η χάρη του Ιησού Χριστού είναι μια ευλογημένη πραγματικότητα, όμως είναι απαραίτητο να έχουν επίδραση στην καθημερινή μας ζωή.

«Διό αναζωσάμενοι τας οσφύας της διανοίας υμών νήφοντες» (Α' Πέτρ. 1:13). «Ετοιμαστείτε, λοιπόν, πνευματικά, και μείνετε άγρυπνοι». Το δόγμα γίνεται επικίνδυνο όταν δεν μετατρέπεται σε πράξη. Όλα τα δόγματα και οι διδασκαλίες του Λόγου του Θεού είναι δυνατό να βρουν πρακτική εφαρμογή αν έχουμε την ανάλογη διάθεση. Εκείνοι που θεωρούν το δόγμα απλώς σαν αντικείμενο για συζήτηση ή σαν μια ευκαιρία για επιχειρηματολογία χάνουν τελείως τον στόχο του Ευαγγελίου. Διδασκόμαστε την αλήθεια του Ιησού Χριστού με μοναδικό σκοπό να μας οδηγήσει σε μια ζωή αγιασμού, αυτό είναι το θέλημα του Θεού. Μας δίνει το φως για να φωτιστούν οι καρδιές μας και αφού γεμίσουμε, να μεταφέρουμε το φως του Χριστού στο περιβάλλον μας. Κάθε φορά που μελετούμε κάποιο απόσπασμα της Αγίας Γραφής, θα πρέπει να συλλογιζόμαστε και να ρωτούμε τον εαυτό μας: «Γιατί μου το λέει αυτό ο Λόγος του Θεού; Ποια είναι η εφαρμογή του στην προσωπική μου ζωή; Τι περιμένει ο Θεός από μένα με το συγκεκριμένο μάθημα που μου διδάσκει;»

Α. Η πνευματική περισυλλογή. «Διό αναζωσάμενοι τας οσφύας της διανοίας» Η μεταφορά που χρησιμοποιεί εδώ ο Απ. Πέτρος είναι πολλή απλή. Τα ενδύματα των ανθρώπων της Ανατολής ήταν και, σε μεγάλο βαθμό, συνεχίζουν να είναι οι μακριές και χαλαρές ρόμπες. Αν αυτά δεν είναι ζωσμένα καλά, δεν μπορεί κανείς να κινηθεί εύκολα, πολύ περισσότερο να τρέξει ή ν' αγωνιστεί. Στην πνευματική σφαίρα η παραγγελία του Αγίου Πνεύματος είναι ιδιαίτερα επίκαιρη: «Διό αναζωσάμενοι τας οσφύας της διανοίας υμών νήφοντες». «Ετοιμαστείτε, λοιπόν, πνευματικά και μείνετε άγρυπνοι». Αν υπάρχουν στην ζωή μας στοιχεία χαλαρά που μας φαίνονται τελείως φυσιολογικά, όπως τα ενδύματά μας, θα πρέπει να τα φροντίσουμε. Είναι καιρός να ανασκουμπωθούμε, να σφίξουμε τις ζώνες μας. Χρειαζόμαστε ελευθερία κινήσεων. Οτιδήποτε αποτελεί εμπόδιο στο πνευματικό μας περπάτημα, θα πρέπει να φύγει από την μέση. Οι μέρες είναι πονηρές, ο εχθρός παραμονεύει σε κάθε γωνιά. Οι πειρασμοί είναι πολλοί και ποικίλοι.

Ο Απ. Πέτρος μας καλεί να ετοιμαστούμε για τον πιο δύσκολο πνευματικό αγώνα. Η επανάπαυση, η χαλαρότητα και η επιπόλαιη τοποθέτηση αποτελούν μεγάλο κίνδυνο. Η πορεία μας με τον Χριστό δεν είναι ένας απλός περίπατος. Είναι θέμα ζωής και μάλιστα αιώνιας. Έχουμε μπροστά μας ένα μεγάλο ταξίδι. Πρέπει να τρέξουμε στον αγώνα του Ευαγγελίου. Είμαστε στρατευμένοι στην μεγάλη εκστρατεία της Εκκλησίας του Κυρίου Ιησού Χριστού. «Έργον μέγα εγώ ποιώ και ου δυνήσομαι καταβήναι, μη ποτέ καταπαύση το έργον» (Νεεμ. 6:3). Αυτή ήταν η σαφής και κατηγορηματική απάντηση του Νεεμιά όταν οι εχθροί του προσπάθησαν ύπουλα να εμποδίσουν το έργο του. Ποια είναι η δική μας απάντηση σε ανάλογες καταστάσεις;

Είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε την σοβαρότητα του αγώνα που έχουμε μπροστά μας. Ζούμε σε μια δύσκολη εποχή. Η αμαρτία έχει αυξηθεί και απλωθεί σε μεγάλο βαθμό. Οι αξίες περνούν μεγάλη κρίση. Η αλήθεια του Ευαγγελίου και η θεοπνευστία της Αγίας Γραφής αμφισβητούνται. Εμείς, ως Χριστιανοί και ως Χριστιανικές Εκκλησίες, περνούμε σοβαρή κρίση. Το κοσμικό πνεύμα, η υλιστική θεώρηση των πάντων και η ηθική διαφθορά έχουν επηρεάσει σε μεγάλο βαθμό τον τρόπο της ατομικής αλλά και της Εκκλησιαστικής μας ζωής. Η πνευματική παγωνιά επεκτείνεται ραγδαία κι εμείς κινδυνεύουμε ν' αποκοιμηθούμε μέσα στους πάγους που μας κυκλώνουν. Πόσο λίγο συνειδητοποιούμε την κρισιμότητα της κατάστασης!

Η ηθική χαλάρωση είναι ύπουλη και τρομερά επικίνδυνη αρρώστια. «Ετοιμαστείτε, λοιπόν, πνευματικά και μείνετε άγρυπνοι» (Α' Πέτρ. 1:13). Είναι ακριβώς το μήνυμα που ο καθένας μας χρειάζεται σήμερα. Είναι φορές που συλλαμβάνουμε τον εαυτό μας σε μια κατάσταση μετέωρη. Νοιώθουμε αδυναμία και αβεβαιότητα. Έχουμε βέβαια την ελπίδα πως η ζωή του Θεού υπάρχει μέσα μας, αλλά σχεδόν διερωτόμαστε γι' αυτό. Αμφιβάλλουμε, ταλαντευόμαστε και το περπάτημά μας γίνεται ασθενικό. Δεν έχουμε την χαρά και την ζωντάνια της Χριστιανικής πίστης. Το ενδιαφέρον μας για τον Θεό και για την λατρεία Του δεν είναι όπως πριν. Χάσαμε την πρώτη αγάπη, τα έχουμε κυριολεκτικά χαμένα. Ποια αξία έχει μια τέτοια αναιμική ζωή; Ποια υπηρεσία μπορεί να προσφέρει στο έργο του Θεού; Όχι μόνο χάνεται η μαρτυρία του Ευαγγελίου αλλά και, το χειρότερο, δυσφημίζεται το όνομα του Κυρίου εξαιτίας μας.

Β. Η τέλεια ελπίδα. Όταν ο Θεός μας χαρίζει την νέα ζωή, μας την δίνει στην πληρότητά της. Η χαρά του Χριστού πλημμυρίζει τις καρδιές μας κι εκδηλώνεται στην καθημερινή μας ζωή. Το πνευματικό περπάτημά μας γίνεται σταθερό και η πορεία μας ευθεία μπροστά στα μάτια του Αγίου Θεού. Η δύναμη του Αγίου Πνεύματος ενεργεί μέσα μας και γύρω μας. Η άγια πίστη κινεί το Παντοδύναμο χέρι του Υψίστου και το θέλημα του Θεού πραγματοποιείται. Έχουμε την τέλεια ελπίδα στην χάρη του Χριστού. Θα ήταν πολύ ευλογημένο αν αυτή η κατάσταση συνεχιζόταν για πάντα. Δυστυχώς όμως συχνά ακολουθούμε διαφορετική πορεία. Δεν φανερώνουμε τα σημεία ζωής και δράσης που θέλει ο Κύριός μας. Είναι τότε ακριβώς που χρειάζεται να ενώσουμε την προσευχή μας μ' εκείνην του Δαβίδ: «Όπως μου υποσχέθηκες, Κύριε, δώσε μου τη ζωή. Χάρη στη δικαιοσύνη σου, βγάλε με από τη θλίψη» (Ψαλμ.143). Στον ψαλμό 119 πολύ συχνά επαναλαμβάνεται η προσευχή: «Ταλαιπωρήθηκα πολύ, Κύριε, δώσ' μου τη ζωή, καθώς μου το 'χεις τάξει» (107, 149, 159).

Εάν δεν έχεις την επιθυμία για προσευχή, τότε είναι που την χρειάζεσαι περισσότερο. Ο κίνδυνος της χαλάρωσης είναι θανάσιμος. Ένας πολύ καλός τρόπος είναι ν' ανοίξεις τους Ψαλμούς και, καθώς θα τους διαβάζεις, βάλε τον εαυτό σου στην θέση του Ψαλμωδού. Διάβαζέ τους ως προσευχές και αναμφίβολα το Πνεύμα του Θεού θα εργασθεί στην καρδιά σου και θα σου δώσει την βεβαιότητα της παρουσίας Του.

Όταν τα σύννεφα των δοκιμασιών πυκνώνουν και ο ορίζοντας γύρω μας σκοτεινιάζει, είναι τότε που η παραγγελία του Απ. Πέτρου έχει απόλυτη εφαρμογή: «Έχετε τελείαν ελπίδα εις την χάριν την ερχομένην εις εσάς όταν αποκαλυφθεί ο Ιησούς Χριστός» (Α' Πέτρ.1:13). Και οι καλύτεροι Χριστιανοί έχουν ανάγκη της προτροπής του Αγίου Πνεύματος. Η εγκράτεια, η εγρήγορση και η τέλεια εμπιστοσύνη στον Κύριο Ιησού είναι προτροπές του Λόγου του Θεού που απευθύνονται σε όλους μας. Το ότι μπήκαμε στην χάρη του Χριστού δεν σημαίνει πως τελείωσε το έργο του Αγίου Πνεύματος στις καρδιές μας. Είναι απαραίτητο να προχωρούμε στην χάρη, ν' αυξανόμαστε στην επίγνωση του προσώπου του Κυρίου μας και του θελήματός Του, για ν' αποκτήσουμε τα χαρακτηριστικά Του και για να μορφωθεί μέσα μας κι επάνω μας ο Ιησούς Χριστός.

Η δυνατή και τέλεια εμπιστοσύνη στην χάρη του Θεού πρέπει να είναι η καθημερινή επιθυμία και η φροντίδα μας. Τότε μόνο ο Κύριος μπορεί να μας χρησιμοποιήσει στον αγρό Του. «Διά τούτο αναζωσθέντες τας οσφύας της διανοίας σας, εγκρατεύεσθε, και έχετε τελείαν ελπίδα εις την χάριν την ερχομένην εις εσάς όταν αποκαλυφθεί ο Ιησούς Χριστός» (Α' Πέτρ.1:13). Και συνεχίζει: «Ως τέκνα υπακοής μη συσχηματιζόμενοι ταις πρότερον εν τη αγνεία υμών επιθυμίαις» (Α' Πέτρ.1:14).

Γ. Η άρνηση των κοσμικών επιθυμιών. Όλοι μας ζούσαμε κάποτε στην ασωτία και στην άγνοια και σκοπός μας ήταν η ικανοποίηση των σαρκικών επιθυμιών. Η πορεία και η συμπεριφορά μας ήταν εναρμονισμένα με το φρόνημα, με το σχήμα, με τα ιδανικά του κόσμου. Τα τρία χαρακτηριστικά του κόσμου: «οι αμαρτωλές επιθυμίες του εγώ, η λαχτάρα ν' αποκτήσουμε ό,τι βλέπουν τα μάτια μας, και η υπεροψία πως κατέχουμε γήινα αγαθά» (Α' Ιωάν.2:16), όπως τα περιγράφει ο Απ. Ιωάννης, αποτελούσαν και δικές μας επιδιώξεις. Δεν γνωρίζαμε τον Θεό ούτε τον εαυτό μας, αγνοούσαμε τον Χριστό και το Ευαγγέλιο και σαν τον άσωτο γιο προσπαθούσαμε να βρούμε την χαρά και την ευτυχία μακριά από το σπίτι του Πατέρα, ξοδέψαμε και ξοδευθήκαμε με οδυνηρά αποτελέσματα. Η αμαρτία είναι πολλή ελκυστική, φαίνεται όμορφη και γλυκιά, δίνει πολλές και μεγάλες υποσχέσεις όμως μέσα της κρύβει το δηλητήριο του θανάτου. Μια ζωή μέσα στις κοσμικές απολαύσεις και στις ηδονές, είναι ζωή χωρίς νόημα και χωρίς σκοπό και οι πιο γλυκιές στιγμές της είναι τόσο προσωρινές και φευγαλέες, αφήνει πίσω της την πικρή αίσθηση της ματαιότητας. Το κενό της ψυχής του ανθρώπου γίνεται ολοένα μεγαλύτερο, προσπαθεί να το γεμίσει με τα «ξυλοκέρατα», και η εγκατάλειψη και η απογοήτευση αποτελούν την φυσική συνέπεια.

Σ' αυτή την κατάσταση μας βρήκε ο Χριστός και μας ελευθέρωσε από την σκλαβιά της αμαρτίας και του θανάτου. Έσπασε τις αλυσίδες και τα δεσμά που μας κρατούσαν δούλους των σαρκικών επιθυμιών. Τώρα έχουμε την τέλεια ελπίδα στην χάρη του Θεού. «Παλιότερα είχατε υποδουλώσει όλο το είναι σας σε πάθη και πράξεις αντίθετες στο θεϊκό θέλημα, με αποτέλεσμα να ζείτε αντίθετα προς τις εντολές του Θεού. Έτσι πρέπει και τώρα να υποδουλώσετε όλο το είναι σας στο θεϊκό θέλημα, για να βρεθείτε κοντά στο Θεό. Μην ξεχνάτε πως, όσον καιρό ήσασταν υπόδουλοι στην αμαρτία, ήσασταν μακριά από το θέλημα του Θεού. Ποιο ήταν το κέρδος σας από τη διαγωγή σας εκείνη; Ντρέπεστε τώρα γι' αυτήν, γιατί οδηγούσε τελικά στο θάνατο. Τώρα όμως είστε ελεύθεροι πια από την αμαρτία κι ανήκετε στο Θεό. Καρπός της καινούριας ζωής σας είναι η αγιοσύνη, και το τέλος της πορείας σας είναι η αιώνια ζωή» (Ρωμ.6:19-22).

Αφού ομολογούμε πως είμαστε παιδιά του Θεού, έχουμε την υποχρέωση ν' αποδεικνύουμε την γνησιότητα της καινούριας σχέσης μας με τον Θεό. Γεννηθήκαμε μέσα στην πνευματική οικογένεια, στην Εκκλησία του Χριστού. Αυτό σημαίνει ότι δεχόμαστε τους κανόνες και τις συνθήκες που επικρατούν στο σπίτι του Πατέρα. Κάθε άλλη συμπεριφορά είναι παράλογη και αφύσικη. Δεν μας ανάγκασε κανένας ν' αποδεχθούμε την χάρη του Χριστού. Ο

Ιησούς Χριστός από αγάπη μας κάλεσε στην σωτηρία Του κι εμείς θεληματικά δεχθήκαμε την πρόσκληση και γίναμε παιδιά του Θεού. Πεθάναμε ως προς την αμαρτία μαζί με τον Χριστό κι αναστηθήκαμε στην νέα ζωή μαζί Του. Ποια σχέση έχουμε με τα παλιά; Όση ομοιότητα έχει το φως με το σκοτάδι.

Ο παλιός τρόπος ζωής δεν έχει πια καμιά θέση. Τα λόγια μας, οι συζητήσεις, οι φιλίες, οι σχέσεις μας με τους γύρω, γενικά ολόκληρη η συμπεριφορά μας δεν θα πρέπει να θυμίζει καθόλου την παλιά ζωή. «Αφού έχετε πάρει την απόφαση να υπακούτε στο Θεό, μην αφήνετε τώρα να ρυθμίζουν τη ζωή σας οι επιθυμίες, που είχατε πριν τον γνωρίσετε. Αντίθετα, όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι κι ο Θεός που σας κάλεσε. Γι' αυτό λέει η Γραφή: Να γίνετε άγιοι γιατί εγώ είμαι άγιος» (Α' Πέτρ.14-16). Έτσι μπαίνουμε στο τέταρτο και τελευταίο σημείο, που είναι και το κεντρικό θέμα του τριήμερού μας.

Δ. Η άγια συμπεριφορά. «Άγιοι έσεσθε, ότι εγώ άγιος ειμι» (Α' Πέτρ.1:16). Τι σημαίνει αγιασμός; Βασική προϋπόθεση του αγιασμού είναι η προθυμία με όλη την καρδιά μας να επιδιώκουμε το θέλημα του Θεού στην ζωή μας. Δεν είναι αρκετό να θέλουμε την υπηρεσία στο έργο του Θεού. Υπάρχουν πολλοί που είναι πρόθυμοι να κάνουν κάποια πράγματα στην υπηρεσία του Ευαγγελίου, χωρίς όμως να υποτάσσονται στο θέλημα του Θεού. Πολλοί από μας έχουμε την προθυμία ν' αναλάβουμε κάποιους τομείς υπηρεσίας που μας αρέσουν. Αυτές τις διακονίες τις κάνουμε με ενθουσιασμό και ξεγελούμε τον εαυτό μας, νομίζοντας πως αυτό αποτελεί άγια διαγωγή. Η καρδιά του αγιασμού δεν βρίσκεται στην μια ή στην άλλη διακονία. Είναι η υπακοή στο θέλημα του Θεού, η προθυμία να κάνουμε όχι αυτό που εμείς θέλουμε, αλλά εκείνο που μας παραγγέλλει ο Χριστός. Όταν φτάσουμε σ' αυτό το φρόνημα, δεν θα χρειασθεί να περιμένουμε πολύ για να διακρίνουμε που και πως θέλει ο Θεός να μας χρησιμοποιήσει. Αλλά και κάτι ακόμη: Δεν είναι αρκετή η προθυμία, είναι απαραίτητο να ζούμε σε στενή και σταθερή σύνδεση με τον Χριστό, ώστε η ζωή του Χριστού να διοχετεύεται μέσα μας. Το θέλημα του Θεού να βρίσκει πλήρη εφαρμογή στην καθημερινή μας ζωή.

«Άγιος» σημαίνει ξεχωρισμένος για τον Θεό. Από την στιγμή που δεχόμαστε τον Χριστό στην καρδιά μας, ο Θεός μας βλέπει στο πρόσωπο του Υιού Του και μας ονομάζει αγίους. Όμως υπάρχει μια διαδικασία τελειότητας, μια επεξεργασία αγιασμού, που το Άγιο Πνεύμα του Θεού πραγματοποιεί μέσα μας, από την στιγμή που μας αναγέννησε ο Χριστός και συνεχίζεται μέχρις ότου φθάσουμε στην ομοιότητα του Κυρίου όταν θα Τον δούμε στην δόξα Του. Οι πιστοί της Κορίνθου ήταν «άγιοι», έτσι τους αποκαλεί ο Απ. Παύλος στον χαιρετισμό και των δυο Επιστολών του, κι όμως στους ίδιους Χριστιανούς γράφει: «Αφού λοιπόν, αγαπητοί μου, έχουμε αυτές τις υποσχέσεις, ας καθαρίσουμε τους εαυτούς μας από καθετί που μολύνει το σώμα και την ψυχή. Ας ζήσουμε την άγια ζωή με φόβο Θεού» (Β' Κορ.7:1).

Οι Κορίνθιοι Χριστιανοί ήταν άγιοι επειδή τους κάλεσε ο Θεός και τους ξεχώρισε για τον εαυτό Του, θα έπρεπε όμως να προχωρήσουν σε πνευματική αύξηση και αφιέρωση. Θα ήταν κρίμα να πάει χαμένη η χάρη του Θεού που είχαν δεχθεί (Β' Κορ.6:1). Αυτό είναι το παράδοξο της συμφιλίωσης με τον Θεό. Οι δεσμοί με τον παλιό τρόπο ζωής πρέπει να κοπούν οριστικά, για να είναι ο ναός του Θεού άγιος. Καθετί που μολύνει θα πρέπει να φύγει από πάνω μας, κάθε συνειδητή αμαρτία θα πρέπει να την εξομολογηθούμε και να την καταδικάσουμε μπροστά στον Θεό. «Αν όμως ζούμε μέσα στο φως, όπως ο Θεός είναι στο φως, τότε έχουμε κοινωνία μεταξύ μας, και το αίμα που πρόσφερε με το θάνατό του ο Υιός του ο Ιησούς μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία»(Α' Ιωάν.1:7).

«Αφού έχετε πάρει την απόφαση να υπακούτε στο Θεό, μην αφήνετε τώρα να ρυθμίζουν τη ζωή σας οι επιθυμίες, που είχατε πριν τον γνωρίσετε. Αντίθετα, όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι κι ο Θεός που σας κάλεσε. Γι' αυτό λέει η Γραφή: Να γίνετε άγιοι γιατί εγώ είμαι άγιος» (Α' Πέτρ.1:14-16). Χριστιανός είναι ο άνθρωπος που κλήθηκε από τον Θεό και ξεχωρίστηκε για όλη την αιωνιότητα να ζει στην παρουσία Του. Όπως είναι άγιος ο Θεός που μας κάλεσε, έτσι θα πρέπει κι εμείς να είμαστε άγιοι σε όλη μας την συμπεριφορά.

Κληθήκαμε από τον Θεό και μας προορίζει να ζούμε για την δόξα Του από τώρα και σ' ολόκληρη την αιωνιότητα. Μέσα στον κόσμο της αποστασίας χρειαζόμαστε την οδηγία του Αγίου Πνεύματος για υπακοή στις προτροπές του Λόγου του Θεού. Στην καθημερινή μας πνευματική πορεία θα πρέπει να αναπαράγεται η ζωή του Ιησού Χριστού.

Άγιος ακόμη θα πει διαφορετικός. Μέσα στην ανηθικότητα και στην διαφθορά που απλώνεται γύρω μας, ο Κύριός μας περιμένει να δείξουμε το φως του Χριστού. Η χαλάρωση των ηθών έχει επηρεάσει σημαντικά και την Εκκλησία του Χριστού. Η σεξουαλική σφαίρα είναι το πιο ευαίσθητο σημείο για τους νέους και για τους μεγαλύτερους. Είναι η αχίλλειος πτέρνα που την εκμεταλλεύεται ο εχθρός. Η λεγόμενη σεξουαλική απελευθέρωση έχει υποβιβάσει τον σύγχρονο άνθρωπο στο επίπεδο του κτήνους. Κανένας σεβασμός στην ανθρωπινή προσωπικότητα, πλήρης ανευθυνότητα, μόνος στόχος η ικανοποίηση των κατώτερων ενστίκτων, χωρίς να υπολογίζονται οι συνέπειες. Τα αποτελέσματα είναι ολοφάνερα: Γελοιοποιείται ο θεσμός της οικογένειας, η ομοφυλία και οι αμβλώσεις νομιμοποιούνται, η μοιχεία αποποινικοποιείται, η σεξουαλική διαστροφή προβάλλεται

συστηματικά στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Η ραγδαία και απειλητική εξάπλωση της μάστιγας του AIDS δεν είναι άσχετη από την ηθική κατάπτωση του κόσμου μας.

Ποια είναι η θέση του Χριστιανού μέσα σ' αυτή την παραζάλη; Μέσα στο πυκνό σκοτάδι της αμαρτίας θα πρέπει να δείξουμε το φως του Χριστού. Στην απέραντη διαφθορά καλούμαστε ν' αντιτάξουμε την καθαρότητα της αληθινής Χριστιανικής ζωής. «Να γίνετε άγιοι γιατί εγώ είμαι άγιος» (Α' Πέτρ.1:15). Οι σεξουαλικές σχέσεις πριν από τον γάμο είναι τελείως ασυμβίβαστες με την αγνότητα και την καθαρότητα του Χριστιανού. Αλλά και για τον γάμο, ο Λόγος του Θεού λέει: «Ο γάμος να θεωρείται από όλους σας άξιος τιμής, και η συζυγική κλίνη να είναι αμόλυντη. Γιατί ο Θεός θα καταδικάσει τους πόρνους και τους μοιχούς» (Εβρ.13:4).

Αλλά η άγια συμπεριφορά δεν περιορίζεται στην σεξουαλική σφαίρα. Η άγια διαγωγή και ο αυτοέλεγχος αρχίζουν από τον χώρο της σκέψης και της φαντασίας. Ο προφήτης Ιεζεκιήλ είχε μια όραση εβδομήντα ανδρών, που ασχολούνταν με την ειδωλολατρία, και ο Κύριος του λέει: «Άνθρωπε, βλέπεις τι κάνουν οι πρεσβύτεροι των Ισραηλιτών στο σκοτάδι, καθένας στην τοιχογραφημένη κρυσθόνα του; "Πού να μας δει ο Κύριος;" λένε. Ο Κύριος εγκατέλειψε τη χώρα". Έπειτα μου είπε: «Θα δεις ότι αυτοί κάνουν ακόμη πιο βδελυρές πράξεις» (Ιεζ.8:12,13).

Ο νους του κάθε ανθρώπου είναι ο χώρος των εικόνων. Εάν οι εικόνες που αποθηκεύουμε είναι κακές, τότε αναγκαστικά οι επιθυμίες, τα λόγια μας κι οι πράξεις μας θα είναι κακές. Να, τι λέει ο Κύριος Ιησούς Χριστός: «Ο καλός άνθρωπος βγάζει από το καλό του απόθεμα τα καλά, κι ο κακός άνθρωπος από το απόθεμα της κακίας του τα άσχημα λόγια» (Ματθ.12:35). Τι είδους θησαυρούς αποθηκεύουμε μέσα μας; Ας αφήσουμε τον Χριστό να βασιλεύει στην καρδιά μας, και τότε: «ό,τι είναι αληθινό, σεμνό, δίκαιο, καθαρό, αξιαγάπητο, καλόφημο, ό,τι έχει σχέση με την αρετή και είναι άξιο επαίνου, αυτά να έχετε στο μυαλό σας» (Φιλ.4:8).

Να, μια προτροπή και μαζί μια πρόκληση που βασίζεται πάνω σε ισχυρά επιχειρήματα: «Αντίθετα, όλη σας η συμπεριφορά να είναι άγια, όπως άγιος είναι κι ο Θεός που σας κάλεσε. Γι' αυτό λέει η Γραφή: Να γίνετε άγιοι γιατί εγώ είμαι άγιος» (Α' Πέτρ.1:15,16). Ποιος είναι ικανός για όλα αυτά; Μόνοι μας είμαστε τελείως ανίσχυροι, δεν μπορούμε να κάνουμε απολύτως τίποτε. Όμως δοξάζουμε τον Θεό επειδή η χάρη, το έλεος και η αγαθότητά Του μας αξιώνουν να ζούμε στο θέλημά Του. Το Άγιο Πνεύμα, ο Θεός Παράκλητος, μας στηρίζει και μας ενισχύει για να επιτύχουμε τους στόχους που βάζει μπροστά μας. Είναι μεγάλο προνόμιο ότι κληθήκαμε από τον Ύψιστο και τον Υπέρτατο για να είμαστε παιδιά Του αγαπητά! Μας έβγαλε από την αμαρτία και από την μιζέρια και μας έφερε στην ευλογία της καινούριας διαθήκης.

Τα μεγάλα προνόμια όμως συνεπάγονται και μεγάλες υποχρεώσεις: Η αγιότητα είναι η επιθυμία και η υποχρέωση του κάθε γνήσιου Χριστιανού, μια αγιότητα και καθαρότητα υψηλών προδιαγραφών, που μόνο η πλήρης αφιέρωση και η εμπιστοσύνη στην δύναμη του Θεού μπορεί να επιτελέσει. Ειλικρίνεια κι ευθύτητα σ' όλες μας τις σχέσεις, στην δημόσια και στην ιδιωτική μας ζωή, στην Εκκλησία και στην οικογένεια, στους φίλους και στους εχθρούς, στην αφθονία και στην ανέχεια, παντού και πάντοτε. Και το μέτρο: «όπως άγιος είναι κι ο Θεός που σας κάλεσε», και το πρότυπό μας ο Ιησούς Χριστός ο Κύριος, ο αιώνια άγιος, τέλειος, αναλλοίωτος. Ευλογημένο να είναι το όνομά Του!

Ο Απ. Παύλος, που σκοπό της ζωής του είχε βάλει «το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού» (Φιλ.3:14), είναι σε θέση να μας συμβουλέψει κι εμάς σήμερα: «Μιμηθείτε εμένα, όπως κι εγώ μιμούμαι το Χριστό» (Α' Κορ.11:1).

Μέσα στην απέραντη σύγχυση και στο πυκνό σκοτάδι που κυριαρχεί στον κόσμο σήμερα, τα παιδιά του Θεού βρισκόμαστε μπροστά στην πρόκληση να εξαγγείλουμε τις αρετές του Χριστού στο περιβάλλον μας. «Εσείς όμως είστε η εκλεκτή γενιά, το βασιλικό ιερατείο, το άγιο έθνος, ο λαός τον οποίο διάλεξε ο Θεός, για να διακηρύξετε τα μεγαλεία εκείνου που σας οδήγησε απ' το σκοτάδι στο θαυμαστό του φως» (Α' Πέτρ.2:9).

Ο Κύριος να το κάνει πραγματικότητα σε όλους μας, μέχρι την ευλογημένη συνάντησή μας με τον Ερχόμενο, Αναστημένο και Δοξασμένο, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Αμήν!

Η ομιλία αυτή δόθηκε στο ξεκίνημα της Νεολαίας της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Αθηνών, Αλκιβιάδου 3, στο Σούνιο την 30 Σεπτεμβρίου 1990.

Η Σωτηρία - Η πρωταρχική ανάγκη του κάθε ανθρώπου

Η έννοια της σωτηρίας στην Παλαιά Διαθήκη ταυτίζεται με την απελευθέρωση. Στην μεγάλη πλειονότητα των αναφορών ο Θεός είναι ο αρχηγός της σωτηρίας. Έτσι ο Θεός εμφανίζεται να σώζει το ποίμνιό Του και να ελευθερώνει το λαό Του, και γίνεται η μεγάλη διακήρυξη ότι είναι ο μόνος Σωτήρας. «Εγώ, μονάχα εγώ είμαι ο Κύριος. Έξω από μένα δεν υπάρχει άλλος σωτήρας» (Ησ.43:11). Είναι το καταφύγιο και ο Σωτήρας του λαού Του. Πόσο θαυμάσια το διατυπώνει ο Δαβίδ στον ύμνο του: «Εσύ είσαι, Κύριε, το καταφύγιό μου, το φρούριό μου κι ο ελευθερωτής μου. Θεέ μου εσύ είς' ο βράχος μου, όπου καταφεύγω. Η ασπίδα μου κι η δύναμη που με λυτρώνει. Είσαι ο ψηλός ο πύργος μου, το καταφύγιό μου. Είς' ο σωτήρας, που με σώζει από την αδικία» (Ψαλμ. 22:2,3). Τα λόγια του Μωσέ: «Μη φοβάστε. Σταθείτε και βλέπετε τη σωτηρία του Κυρίου, την οποία θα κάνει σε σας σήμερα» (Εξ. 14:13), αποτελούν την ουσία της σωτηρίας μέσα στην Παλαιά Διαθήκη. Οι όροι Θεός και Σωτήρας είναι ουσιαστικά ταυτόσημοι. Το να γνωρίζεις το Θεό, σύμφωνα με τον προφήτη Ωσηέ (13:4), σημαίνει να τον γνωρίζεις ως Σωτήρα. Η μεγαλειώδης Έξοδος, η απελευθέρωση του λαού Ισραήλ από τη σκλαβιά της Αιγύπτου με την παρέμβαση του Θεού, ήταν καθοριστική για όλη την μετέπειτα σχέση του Θεού μ' αυτό το λαό. Σφράγισε ανεξίτηλα ολόκληρη την ιστορία τους. Ήταν το θέμα των διηγήσεων, ο ύμνος στη λατρεία τους και η αναπαράσταση στις τελετές τους.

Όμως, το στοιχείο της φυσικής απελευθέρωσης από το ζυγό της Αιγύπτου είχε μια βαθύτερη σημασία για το μέλλον. Η εμπειρία του Θεού ως Σωτήρα για τον Ισραήλ στο παρελθόν αποτελούσε τη βάση της πίστης τους για μια πλήρη και τελική σωτηρία στο μέλλον. Εφόσον ο Κύριος ο Θεός αποδείχτηκε Κύριος των πάντων, ο Δημιουργός και ο Κύριος του Ουρανού και της γης, ο Δίκαιος και Αξίopiστος Θεός, είναι βέβαιο ότι κάποια μέρα θα δώσει την τελική νίκη πάνω στους εχθρούς Του και θα σώσει οριστικά το λαό Του από όλα τα δεινά. Στην προφητική περίοδο εκφράζεται με τον όρο «ημέρα του Κυρίου». Είναι η ημέρα που η κρίση του Κυρίου συνδέεται με την απελευθέρωση: «Θα καταργήσει το θάνατο για πάντα. Και θα σφουγγίσει ο Κύριος, ο Θεός τα δάκρυα σ' όλα τα πρόσωπα. Και θα εξαλείψει του λαού του τη ντροπή, σ' όλη τη γη. Το είπε ο Κύριος ο ίδιος. Τη μέρα εκείνη θε να πουν: «Αυτός είν' ο Θεός μας, σ' αυτόν ελπίσαμε και μας έσωσε. Αυτός είναι ο Κύριος, σ' αυτόν ελπίσαμε. Τώρα ας χαρούμε κι ας πανηγυρίσουμε γιατί αυτός μας σώζει» (Ησ. 25 :8,9). Η Έξοδος από τη σκλαβιά και την τυραννία της Αιγύπτου προεικόνιζε την απελευθέρωση από τα δεσμά της αμαρτίας και του θανάτου. Ήδη στην Παλαιά Διαθήκη, μέσα από την σωτήρια δράση του Θεού, αποκαλύπτεται το ειδικό όργανο της σωτηρίας, ο Μεσσίας-Δούλος. Η σωτηρία για να γίνει πραγματικότητα χρειάζεται Σωτήρα, που δεν είναι άλλος από τον ίδιο τον Γιαχβέ, τον Κύριο. Στο βιβλίο του Ησαΐα (49:5,6), 700 χρόνια πριν από τη γέννηση του Χριστού, αναφέρεται: «Ο Κύριος με ανέδειξε. Έγινε ο Θεός μου, δύναμή μου. Και μου είπε : 'Δεν είναι δα και τίποτε να είσαι δούλος μου για ν' ανορθώσεις μόνο τις φυλές του Ιακώβ και να ξαναφέρεις αυτούς από τον Ισραήλ που διασώθηκαν. Γι' αυτό εγώ θα σε κάνω φως και για τα άλλα έθνη, ώστε να φτάσει η σωτηρία μου στα πέρατα της γης». «Λέει ο Κύριος: «ο δούλος μου θα προκόψει, θα εξυψωθεί, θα δοξαστεί, πολύ ψηλά θ' ανέβει...θα εκπλαγούν γι' αυτόν αμέτρητα έθνη, και βασιλιάδες άφωνοι θα μείνουν, γιατί θα δουν εκείνο που ποτέ δεν τους διηγήθηκαν, θα μάθουν κάτι που δεν είχανε ως τότε ακούσει...Ο δίκαιος δούλος μου, με τη γνώση του θελήματός μου, θα ελευθερώσει πολλούς από την ενοχή, γιατί θα πάρει επάνω του τις ανομίες τους. Γι' αυτό και θα του δώσω θέση στους μεγάλους ανάμεσα και θα μοιράσει αυτός τα λάφυρα στους ισχυρούς. Επειδή ο ίδιος τη ζωή του στο θάνατο την έδωσε και δέχτηκε να συγκαταλεχθεί με τους αμαρτωλούς. Αυτός πολλών τις αμαρτίες βάσταξε και μεσιτεύει υπέρ των αμαρτωλών» (Ης. 52:13,15. 53:11,12). Μέσα στον προφητικό λόγο η σωτηρία εμφανίζεται ως απελευθέρωση από την αμαρτία και τις συνέπειές της. Έτσι, η Παλαιά Διαθήκη μας οδηγεί τελικά στην αντίληψη ότι ο Θεός ελευθερώνει το λαό Του με τον Μεσσία-Σωτήρα.

Στην Καινή Διαθήκη αρχίζουμε με τη γενική παρατήρηση ότι η έννοια της σωτηρίας αναφέρεται σχεδόν αποκλειστικά στην πνευματική και ηθική απελευθέρωση. Οι επαγγελίες του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη βρήκαν την εκπλήρωσή τους με τον ερχομό του Χριστού στον κόσμο μας. Το μήνυμα του αγγέλου στον Ιωσήφ ήταν: «Ιωσήφ, απόγονε του Δαβίδ, μη διστάσεις να πάρεις στο σπίτι σου τη Μαριάμ, τη γυναίκα σου, γιατί το παιδί που περιμένει προέρχεται απ' το Άγιο Πνεύμα. Θα γεννήσει γιο, και θα τον ονομάσεις Ιησού (Σωτήρα), γιατί αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες τους» (Ματθ.1:20,21). Έπειτα, εκείνη τη λαμπρή νύχτα στη Βηθλεέμ ο άγγελος του Κυρίου είπε στους ποιμένες: «Μην τρομάζετε. Σας φέρνω ένα χαρμόσυνο άγγελμα, που θα γεμίσει με χαρά μεγάλη όλο τον κόσμο. Σήμερα, στην πόλη του Δαβίδ γεννήθηκε για χάρη σας σωτήρας- κι αυτός είναι ο Χριστός, ο Κύριος» (Λουκ. 2:10,11).

Αλλά, θα ρωτήσει κανένας, **γιατί να υπάρχει ανάγκη σωτηρίας; Ποια είναι η αιτία που προκάλεσε αυτή την ανάγκη;**

Η απάντηση βρίσκεται στο τρίτο κεφάλαιο της Γένεσης. Ο άνθρωπος πλάστηκε «κατ' εικόνα και ομοίωση» του Δημιουργού του. Όμως, πολύ νωρίς στην ιστορία του, στο στάδιο της δοκιμασίας του αστόχησε, αμάρτησε. Η αμαρτία είναι αστοχία. Δεν υπάκουσε στο λόγο του Θεού. Με την έλλειψη εμπιστοσύνης στο λόγο του Θεού διακόπηκε η επαφή του με το Θεό. Αυτή η επαφή με το Δημιουργό του ήταν η μοναδική γραμμή άμυνας ενάντια στο κακό. Η ανυπακοή του στη φωνή του Θεού άνοιξε διάπλατα την πόρτα στο κακό. Ήταν η πρώτη αμαρτία που διαπράχθηκε πάνω στον πλανήτη μας. Ο Απ. Παύλος στην Επιστολή προς Ρωμαίους (5:12,14) παρουσιάζει αυτό το γεγονός με τρόπο σαφή: «Μέσω ενός ανθρώπου μπήκε στον κόσμο η αμαρτία και μέσω της αμαρτίας ο θάνατος. Έτσι εξαπλώθηκε ο θάνατος σ' όλους τους ανθρώπους, γιατί όλοι αμάρτησαν...ο θάνατος κυριάρχησε σ' όλους τους ανθρώπους...ακόμα και σ' αυτούς που δεν αμάρτησαν, όπως ο Αδάμ, ο οποίος παραβίασε μια ρητή εντολή του Θεού». Το αποτέλεσμα της αμαρτίας ήταν τραγικό. Ήρθε στον άνθρωπο ο θάνατος με την τριπλή του μορφή.

1. **Πρώτα, ο φυσικός θάνατος** γιατί από εκείνη τη στιγμή μπήκε το στοιχείο της φθοράς στην ανθρώπινη ζωή.
2. Κατόπι, **ο πνευματικός θάνατος** που είναι ο αποχωρισμός από το Θεό. Αυτός ο θάνατος εκδηλώθηκε άμεσα. Ευθύς μετά το πρώτο εκείνο αμάρτημα ο άνθρωπος με την ένοχη συνείδηση αντιλήφθηκε πως η ζωή του δεν θα μπορούσε να βρίσκεται δίπλα στο Θεό. Γι' αυτό αναζήτησε κάπου να κρυφτεί από το βλέμμα του Θεού. Αυτό και μόνο είναι απόδειξη ότι είχε διακοπεί πλέον η όμορφη εκείνη επικοινωνία μεταξύ του ανθρώπου και του Θεού.
3. **Και τέλος, ο αιώνιος θάνατος**, η αποξένωση του ανθρώπου από το Θεό για ολόκληρη την αιωνιότητα. Συνέπεια της πτώσης του ανθρώπου και της αποστασίας ήταν ότι έγινε ο άνθρωπος, από ηθική άποψη, ένα ον διαφορετικό από εκείνο που είχε δημιουργήσει ο Θεός. Μπήκε μέσα του η αμαρτωλή φύση. Το γεγονός ότι κανένας άνθρωπος δεν είναι απαλλαγμένος από την αμαρτωλή αυτή φύση και της συνέπειές της, μαρτυρείται σαφώς στην Αγία Γραφή: «κανείς δεν είναι αναμάρτητος» (Α' Βασ.8:46) αναφέρει στην προσευχή του ο Σολομών. Και στον Εκκλησιαστή (7:20) θα πει: «Δεν υπάρχει άνθρωπος δίκαιος πάνω στη γη, που να κάνει πάντα μόνο το καλό, χωρίς ποτέ να ξαστοχάει». Και ο Απ. Παύλος δηλώνει: «Έτσι, σαν κι αυτούς, ζήσαμε κάποτε κι εμείς όλοι. Ήμασταν δούλοι στις επιθυμίες μας και κάναμε ό,τι ήθελε το αμαρτωλό εγώ μας. Η αμαρτωλή μας φύση μας οδηγούσε, όπως και τους υπόλοιπους ανθρώπους, σε πράξεις που προκαλούσαν την οργή του Θεού», «ήμεθα τέκνα φύσει οργής» (Εφ.2:3) σύμφωνα με το κείμενο. Ήμασταν εκ γενετής αμαρτωλοί. Να, γιατί έχουμε όλοι μας την ανάγκη της σωτηρίας.

Συνοψίζοντας μπορούμε να δώσουμε έναν απλό ορισμό: Σωτηρία είναι η ανατροπή όλων των αποτελεσμάτων που έφερε στη ζωή η αμαρτία αλλά και η εξουδετέρωση της ίδιας της αιτίας που έφερε αυτά τα αποτελέσματα.

Πως αποκτάται η σωτηρία;

Σύμφωνα με τις διακηρύξεις του Ευαγγελίου, θα πρέπει να τονίσουμε, ότι η σωτηρία είναι κάτι που ο Θεός το σχεδίασε, ο Θεός το εκτέλεσε και ο Θεός το εφαρμόζει στη ζωή του ανθρώπου. Ο νους του Θεού συνέλαβε το σχέδιο της σωτηρίας. Η καρδιά του Θεού το ολοκλήρωσε. Το χέρι του Θεού το προσφέρει.

Η πρώτη μάχη της δοκιμασίας του ανθρώπου στον παράδεισο της Εδέμ δόθηκε πάνω στο έδαφος της υπακοής στην εντολή του Θεού και της εμπιστοσύνης στο λόγο Του. Εκεί ο πρώτος Αδάμ απέτυχε, αστόχησε, αμάρτησε και έφερε πάνω σε όλους εμάς την κατάρα της αμαρτίας. Η δεύτερη μάχη έπρεπε να δοθεί πάνω στο ίδιο έδαφος. Ο «έσχατος Αδάμ», ο Κύριος Ιησούς Χριστός, με την απόλυτη εμπιστοσύνη Του στον Πατέρα και την πλήρη υπακοή Του μέχρι θανάτου και μάλιστα «θανάτου σταυρικού», κέρδισε τη μάχη. Πέτυχε τη νίκη για χάρη όλων μας. Μας ελευθέρωσε από τη σκλαβιά και την τυραννία της αμαρτίας. Μας απάλλαξε από την κατάρα του νόμου και μας εξασφαλίζει την ευλογία, τη ζωή και την αφθαρσία. Ας δούμε πως το διατυπώνει ο Απ. Παύλος: «Ο Αδάμ ήταν προτύπωση του μελλοντικού γενάρχη. Η χάρη όμως του Θεού, που έφερε ο Χριστός, δε συγκρίνεται με την παράβαση του Αδάμ. Γιατί εάν η παράβαση ενός ανθρώπου είχε σαν συνέπεια το θάνατο όλων, πολύ περισσότερο η χάρη που μας δώρισε ο Ιησούς Χριστός-η πλούσια δωρεά της χάρις που έφερε στον κόσμο ο ένας άνθρωπος-πλημμύρισε όλη την ανθρωπότητα. Δε συγκρίνεται η πλούσια δωρεά του Χριστού με το κακό που έκανε η αμαρτία ενός ανθρώπου. Γιατί η απόφαση για το ένα παράπτωμα ήταν καταδικαστική, ενώ η χαριστική πράξη για τα πολλά παραπτώματα οδήγησε στην αθώωση...Το συμπέρασμα είναι πως, όπως το ένα παράπτωμα έγινε αιτία καταδίκης όλων των ανθρώπων, έτσι και το σωτήριο έργο έγινε αιτία σωτηρίας και ζωής για όλους τους ανθρώπους» (Ρωμ. 5:14-16,18). Ευχαριστούμε το Θεό για την ανεκδιήγητη δωρεά!

Δυο είναι οι βάσεις πάνω στις οποίες στηρίζεται η σωτηρία. Και οι δυο προκύπτουν από τη διδασκαλία της Καινής Διαθήκης. Όμως σαφέστερα περιγράφονται στην Επιστολή προς Εφεσίους του Απ. Παύλου (2:8,9). «Πραγματικά, με τη χάρη του σωθήκατε διά της πίστεως. Κι αυτό δεν είναι δικό σας κατόρθωμα αλλά δώρο του Θεού. Δε σωθήκατε με τα δικά σας έργα κι έτσι κανείς δεν μπορεί να καυχηθεί γι' αυτό». Η χάρη και η πίστη. Αν δεν υπάρξουν τα δυο αυτά στοιχεία ο άνθρωπος μένει ξένος από τη σωτηρία του Θεού. Ο Θεός έκανε τέλειο έργο σωτηρίας και το προσφέρει σ' όλους τους ανθρώπους δωρεάν και κατά χάριν.

1. **Η χάρη**, η πρώτη βάση, αποκλείει κάθε δικό μας κατόρθωμα. Ο αποκλεισμός των έργων ως βάση για την απόκτηση της σωτηρίας διδάσκεται κατηγορηματικά και με σαφήνεια και σ' άλλα βιβλία της Καινής Διαθήκης. Στην Επιστολή προς Ρωμαίους διαβάζουμε: «με τα έργα που επιβάλλει ο νόμος, κανένας δεν μπορεί να δικαιωθεί» (3:20). Στην Επιστολή προς Γαλάτας: «Ξέρουμε πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να δικαιωθεί με την τήρηση των διατάξεων του νόμου» (2:16). Στην Β' Επιστολή προς τον Τιμόθεο ο Απ. Παύλος γράφει: «Εκείνος μας έσωσε και μας κάλεσε να γίνουμε λαός του, όχι εξαιτίας των έργων μας, αλλά γιατί ο ίδιος το θέλησε και μας έδωσε τη χάρη του διά του Ιησού Χριστού. Αυτή η χάρη είχε δοθεί προαιώνια» (1:9). Στην Επιστολή προς τον Τίτο ο Απ. Παύλος γράφει: «Γιατί κι εμείς ήμασταν κάποτε άμυαλοι, απείθαρχοι, πλανεμένοι, υποδουλωμένοι σε κάθε λογής επιθυμίες και ηδονές. Ζούσαμε μέσα στην κακία και στο φθόνο. Ήμασταν μισητοί και μισούσαμε ο ένας τον άλλο. Όταν όμως ο σωτήρας μας ο Θεός φανέρωσε την καλοσύνη του και την αγάπη του στους ανθρώπους, μας έσωσε, όχι για τα καλά έργα που τυχόν κάναμε εμείς, αλλά γιατί μας σπλαχνίστηκε. Μας έσωσε με το βάπτισμα της αναγέννησης και της ανανέωσης που χαρίζει το Άγιο Πνεύμα, που το σκόρπισε πλούσια πάνω μας διά του Ιησού Χριστού του Σωτήρα μας. Έτσι δικαιωθήκαμε με τη δική του χάρη και κληρονομήσαμε την αιώνια ζωή, που την προσδοκάμε (3:3-7). Ο Απ. Παύλος περιγράφει τη χάρη ως δώρο του Θεού, επομένως δεν είναι δυνατόν να εξαγοραστεί.
2. **Η πίστη** είναι η δεύτερη βάση. Η χάρη προσφέρεται από το Θεό αλλά δεν μπορεί να έχει αποτέλεσμα αν δεν γίνει αποδεκτή από τον αμαρτωλό. Πίστη είναι η τοποθέτηση του αμαρτωλού απέναντι στη χάρη του Θεού. Πίστη σημαίνει συνταύτιση του αμαρτωλού με το σταυρό του Χριστού. Αποδέχομαι ότι η θέση στο σταυρό ήταν για μένα τον αμαρτωλό. Ο Χριστός πήρε τη θέση μου, έγινε ο αντικαταστάτης μου και με τη θυσία Του ικανοποίησε πλήρως τη θεία δικαιοσύνη. Όταν η χάρη και η πίστη συναντηθούν, συντελείται στη ζωή του ανθρώπου το θαύμα της σωτηρίας. Από εκείνο το σημείο αρχίζει η ζωντανή επαφή του ανθρώπου με το Θεό: «Μαζί με το Χριστό αν πεθάναμε, μαζί του και θα ζήσουμε» (Β' Τιμ. 2:11). «Έτσι λοιπόν, αφού δικαιωθήκαμε με βάση την πίστη, έχουμε αποκτήσει ειρήνη με τον Θεό μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, μέσω του οποίου και με βάση την πίστη έχουμε αποκτήσει επίσης και το δικαίωμα εισόδου στη χάρη αυτή, στην οποία στεκόμαστε και για την οποία εκφράζουμε την ικανοποίησή μας με την ελπίδα μας στραμμένη στη δόξα του Θεού» (Ρωμ. 5:1,2).

Τι ακριβώς καλύπτεται με την σωτηρία στη ζωή του ανθρώπου;

Καλύπτεται ολόκληρη η έκταση της καταστροφής που προκάλεσε στη ζωή του ανθρώπου η αμαρτία.

1. **Η άμεση απαλλαγή από την ποινή της αμαρτίας** είναι το πρώτο στάδιο. Ο αμαρτωλός που έρχεται μπροστά στο Χριστό μετανοημένος απολαμβάνει άμεσα την συγχώρηση των αμαρτιών και αναγεννάται με την δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Από κείνη τη στιγμή είναι παιδί του Θεού και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα του. Αυτό είναι το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος. Δεν μπορεί να υπάρξει αναγέννηση και σωτηρία χωρίς το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα ελέγχει τον αμαρτωλό για την αμαρτία και τον οδηγεί σε μετάνοια κι επιστροφή στο Θεό. Είναι σαφής η διδασκαλία της Αγίας Γραφής: «Αν κάποιος δεν έχει το Πνεύμα του Χριστού, αυτός δεν ανήκει στο Χριστό» (Ρωμ.8:9). «Ευλογημένος να είναι ο Θεός, ο Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που μέσω του Χριστού μας δώρισε πλούσιες τις ευλογίες του, πνευματικές και ουράνιες. Μας διάλεξε πριν θεμελιώσει τον κόσμο, να γίνουμε δικοί του δια του Χριστού, αγεγάδιαστοι στην τελική του κρίση. Μας προόρισε με την αγάπη του να γίνουμε παιδιά του δια του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με το καλόβουλο για μας θέλημά του, ώστε να τον υμνούμε για την πλούσια χάρη του, που μας δώρισε δια του αγαπημένου του Υιού. Μας λύτρωσε με το αίμα του Χριστού, συγχώρησε τις αμαρτίες μας με την πλούσια χάρη που μας τη σκόρπισε περίσσια, μαζί με κάθε λογής φρόνηση και γνώση... Έτσι κι εσείς ακούσατε το λόγο της αληθείας, το χαρμόσυνο μήνυμα που σας φέρνει τη σωτηρία. Κι αφού πιστέψατε στο Χριστό, σας σφράγισε ο Θεός με το Άγιο Πνεύμα που το είχε υποσχεθεί. Κι είναι το Πνεύμα εγγύηση για την κληρονομιά μας, για το μελλοντικό λυτρωμό μας. Έτσι θα υμνείται και θα δοξάζεται το μεγαλείο του Θεού» (Εφ.1:3-8,13,14).

2. **Η απαλλαγή από τη δύναμη της αμαρτίας** με αποτέλεσμα μια άγια ζωή είναι το δεύτερο στάδιο. Να τι λέει ο Χριστός: «Σας βεβαιώνω πως όποιος αμαρτάνει είναι δούλος της αμαρτίας... Αν, λοιπόν, σας ελευθερώσει ο Υιός, τότε θα είστε πραγματικά ελεύθεροι» (Ιωάν.8:34,36). Και ο Απ. Παύλος μας εξηγεί: «Αν ο Χριστός κυριαρχεί στην ύπαρξή σας, τότε, το σώμα πεθαίνει για την αμαρτία, αλλά το πνεύμα παίρνει ζωή για να επιτελέσει τη δικαιοσύνη» (Ρωμ. 8:10). Είναι η πορεία αγιασμού καθώς το Πνεύμα του Θεού εργάζεται μέσα μας κι απομακρύνει ο,τιδήποτε είναι ξένο προς το θέλημά Του. Κτίζει μέσα μας το χαρακτήρα του Ιησού Χριστού. Το πρότυπό μας είναι το πρόσωπο του Χριστού και ο στόχος μας είναι το ανάστημά Του. Σύμφωνα με τον Απ. Παύλο: «Έτσι θα καταλήξουμε όλοι στην ενότητα που δίνει η πίστη και η βαθιά γνώση του Υιού του Θεού, θα γίνουμε ώριμοι και θα φτάσουμε στην τελειότητα που μέτρο της είναι ο Χριστός» (Εφ. 4:13).
3. **Η σωτηρία από την παρουσία και από όλες τις συνέπειες της αμαρτίας** είναι το τρίτο μελλοντικό στάδιο, όταν θα βρεθούμε στη δόξα του Θεού. Στην Α' Επιστολή του Ιωάννη (3:2,3) διαβάζουμε: «Αγαπητοί μου, τώρα είμαστε παιδιά του Θεού. Τι πρόκειται να γίνουμε στο μέλλον δεν έχει ακόμη φανερωθεί. Ξέρουμε όμως πως όταν ο Χριστός φανερωθεί, θα γίνουμε όμοιοι μ' αυτόν, γιατί θα τον δούμε όπως ακριβώς είναι. Όποιος, λοιπόν, μ' εμπιστοσύνη στο Χριστό έχει αυτή την ελπίδα, προετοιμάζεται. Καθαρίζει τον εαυτό του από την αμαρτία, έχοντας ως πρότυπο την καθαρότητα εκείνου». Και ο Απ. Παύλος γράφει: «Όπως τώρα είμαστε όμοιοι με τον άνθρωπο που πλάστηκε από γη, αργότερα θα μοιάσουμε μ' εκείνον που ήρθε από τον ουρανό... Πρέπει αυτό που είναι φθαρτό να μεταμορφωθεί σε άφθαρτο, κι αυτό που είναι θνητό να γίνει αθάνατο. Όταν αυτό το φθαρτό μεταμορφωθεί σε άφθαρτο και το θνητό μεταμορφωθεί σε αθάνατο, τότε θα πραγματοποιηθεί ο λόγος της Γραφής: Ο θάνατος αφανίστηκε. Η νίκη είναι πλήρης. Θάνατε, που είναι το κεντρί της δυνάμεώς σου; Άδη, που είναι η νίκη σου;... Ας ευχαριστήσουμε όμως το Θεό που μας χάρισε τη νίκη διά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Ρωμ. 15:49,53-55,57).

Η καρδιά του Ευαγγελίου του Χριστού βρίσκεται στην ενσάρκωση του Ιησού, στην εξιλαστήρια θυσία του σταυρού και στην ανάστασή Του. Ο Ιησούς γεννήθηκε για να πεθάνει. Ο Ιησούς Χριστός έκανε για τον άνθρωπο εκείνο που κανένας από εμάς δεν μπορούσε να κάνει για τον εαυτό του. Πραγματοποίησε τη αιώνια σωτηρία μας με το θάνατο και την ανάστασή Του.

Σήμερα μέσα στην παγκόσμια ανησυχία, την ταραχή, την ανασφάλεια, την αβεβαιότητα, το φόβο «των επερχομένων δεινών» στην οικουμένη οι άνθρωποι αναζητούν κάπου να στηριχτούν, κάποια διέξοδο, κάποιο φως στο σκοτεινό τούνελ. Μέσα στην παγκόσμια αναστάτωση και παραζάλη η μόνη ελπίδα είναι ο σταυρός του Χριστού. Εκεί η δικαιοσύνη του Θεού βρήκε την τέλεια ικανοποίηση. Το έλεος του Θεού απλώνεται και αγκαλιάζει τον κάθε αμαρτωλό. Η αγάπη του Θεού καλύπτει κάθε μας ανάγκη. Η δύναμη του Θεού είναι στη διάθεσή μας. Η δόξα του είναι ο σκοπός μας σε κάθε περίπτωση. Η δύναμη του Θεού είναι αρκετή για να μεταμορφώσει την ανθρώπινη φύση. Εδώ βρίσκεται η δύναμη που μπορεί ν' αλλάξει τον κόσμο μας. Ευχαριστούμε και δοξάζουμε το Θεό γιατί δεν μας εγκατέλειψε. Και η υπόσχεσή Του είναι ότι δε θα μας αφήσει ούτε θα μας εγκαταλείψει ποτέ. Δοξασμένο ας είναι το όνομα του Κυρίου μας, Αμήν!

Προβλήματα της προχωρημένης ηλικίας

Ζούμε σε μια κοινωνία που λατρεύει τα είδωλα της ομορφιάς, της νιότης, του πλούτου ενώ σκληρά και αδυσώπητα περιφρονεί και απορρίπτει όλους εκείνους που δεν ανταποκρίνονται στα στενά κριτήρια της παραδοχής της.

Οι ηλικιωμένοι είναι τα τελευταία θύματα της σύγχρονης τεχνολογικής ανάπτυξης. Απ' αυτή την άποψη, έχουμε πολλά να μάθουμε από εκείνες τις πρωτόγονες κοινωνίες που συνεχίζουν να σέβονται τους ηλικιωμένους για την σοφία και την πείρα τους.

Σύμφωνα με την επίσημη θέση των Ηνωμένων Εθνών, ηλικιωμένοι είναι τα άτομα που πέρασαν τα εξήντα έτη της ζωής τους. Βέβαια πρέπει να διευκρινιστεί ότι η γήρανση είναι μια διεργασία που ποικίλει στα διάφορα άτομα τόσο από την φυσική όσο κι από την ψυχολογική πλευρά. Ορισμένα άτομα φαίνονται γερασμένα από τα σαράντα τους, ενώ άλλα διατηρούνται νέα και ακμαία ακόμη και μετά τα ογδόντα έτη της ζωής τους.

Η μεγάλη ηλικία φυσικά δεν είναι κάτι καινούριο. Το προσδόκιμο επιβίωσης αυξήθηκε ανά τους αιώνες αλλά πάντοτε υπήρχαν υπερήλικες. Αν και τα εννιακόσια εξήντα εννιά έτη του Μαθουσάλα είναι κάτι το ασυνήθιστο, πολλοί πατριάρχες της Π. Διαθήκης ξεπέρασαν τα εκατό έτη ζωής. Ακόμη και στα χρόνια της Αγίας Γραφής οι ηλικιωμένοι αντιμετώπιζαν περιφρόνηση και κακομεταχείριση. Ενώ αναγνώριζαν πως η σοφία αυξάνει συχνά με την ηλικία, είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι ο Ψαλμωδός προσευχόταν: «Μη μ' αρνηθείς στα γηρατειά μου. Σαν φεύγει η δύναμή μου μη μ' εγκαταλείψεις... Ακόμα κι ως τα γηρατειά κι όταν ασπρίσουν τα μαλλιά, Θεέ, να μη μ' αφήσεις» (Ψαλμ.71:9,18). Προφανώς ήξερε πως, κάποιες φορές, οι ηλικιωμένοι εγκαταλείπονται.

Το πρόβλημα στις μέρες μας γίνεται ιδιαίτερα οξύ για δυο κυρίως λόγους: Από την μια μεριά είναι ο μεγάλος αριθμός των ηλικιωμένων, που διαρκώς αυξάνει σε βάρος του νεανικού πληθυσμού, κι από την άλλη μεριά η λαθεμένη τοποθέτηση πολλών απέναντι στους ηλικιωμένους. Κάποτε η φροντίδα τους θεωρούνταν προνόμιο, αργότερα έγινε υποχρέωση και σήμερα κατάντησε να θεωρείται ελεημοσύνη.

Παρ' όλα αυτά, σύμφωνα με μια πρόσφατη έρευνα, η οικογένεια παραμένει η μεγαλύτερη πηγή βοήθειας και το κέντρο δράσης για τους περισσότερους ηλικιωμένους ανθρώπους. Η ανάπτυξη βέβαια τριών, τεσσάρων ή ακόμη και πέντε γενεών μέσα στο ίδιο σπίτι δημιουργεί σοβαρά προβλήματα. Η προσαρμογή των οικογενειών σ' αυτές τις συνθήκες δεν είναι καθόλου εύκολη. Η αστικοποίηση του πληθυσμού επιδεινώνει την κατάσταση. Το πιο συνηθισμένο φαινόμενο, στις αναπτυσσόμενες κοινωνίες, είναι οι ηλικιωμένοι να ζουν σε ξεχωριστό διαμέρισμα αλλά κοντά στην οικογένεια κάποιου παιδιού τους. Έτσι τα παιδιά έχουν την δυνατότητα να βοηθούν τους ηλικιωμένους γονείς τους.

Όταν όμως η δυνατότητα αυτή εκλείπει είτε όταν δεν υπάρχουν παιδιά ή επειδή η οικογένεια του παιδιού βρίσκεται σε μακρινή απόσταση είτε, το χειρότερο, δεν υπάρχει διάθεση βοήθειας από μέρος των απογόνων, τότε ο ηλικιωμένος αντιμετωπίζει το δίλημμα: Να ζήσει μόνος στην γωνιά του, ανεξάρτητος, με σύντροφο την μοναξιά; Θα τα καταφέρει βέβαια όσο οι σωματικές και οι διανοητικές του δυνάμεις διατηρούνται σε κάποια ικανοποιητική κατάσταση. Όταν όμως η αρθρίτιδα, η καρδιοπάθεια, η ελάττωση της μνήμης ή της όρασης επιδεινωθούν τα πράγματα γίνονται πολύ δύσκολα. Τότε αρχίζει να προσανατολίζεται στην λύση του Ίδρυματος. Με την φαντασία του πλάθει έναν κόσμο όμορφο, έτοιμο και ζεστό φαγητό, καθαριότητα, συντροφιά, ενδιαφέρον και αγάπη από τους άλλους. Κάτι που τόσο έντονα του είχε λείψει, και μ' αυτές τις σκέψεις παίρνει την μεγάλη απόφαση.

Η πραγματικότητα μέσα στο Ίδρυμα, όταν πρόκειται βέβαια για σωστό Χριστιανικό, δεν είναι πολύ μακριά από εκείνη που φανταζόταν. Όμως υπάρχει μια σημαντική διαφορά. Πριν μπει στο Ίδρυμα το είχε εξιδανικεύσει.

Νόμιζε πως όλο το προσωπικό θα ασχολείται μαζί του και θα ενδιαφέρεται και θ' αγαπάει μόνο το πρόσωπό του. Μπαίνοντας μέσα διαπιστώνει πως η φροντίδα και η αγάπη του προσωπικού πρέπει να μοιραστεί στο σύνολο των τροφίμων, χωρίς διακρίσεις και αμερόληπτα. Αυτό αποτελεί πολλές φορές την αιτία αντίδρασης κι επανάστασης. Αισθάνεται πως έχει εξαπατηθεί, ότι είναι αδικημένος και περιφρονημένος και συχνά κλείνεται στον εαυτό του και βασανίζεται από την μοναξιά του.

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η αλλαγή είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα που ταλαιπωρεί τον ηλικιωμένο. Κι αυτή η φύση μας διδάσκει ότι η μεταφύτευση γίνεται όταν ένα δένδρο είναι νέο. Ένα μεγάλο δένδρο, αν το ξεριζώσεις και το φυτέψεις στο πιο πλούσιο έδαφος, είναι πολύ δύσκολο, ίσως και αδύνατο, να ευδοκιμήσει. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τον ηλικιωμένο. Συνηθισμένος δεκάδες χρόνια στον δικό του τρόπο ζωής, με τις ιδιοτροπίες, τις παραξενιές και τις προτιμήσεις του, είναι πολύ δύσκολο να ριζώσει στο καινούριο περιβάλλον.

Τι πρέπει να γίνει; Πως μπορούμε να προλάβουμε ή να θεραπεύσουμε τα προβλήματα της προχωρημένης ηλικίας; **α. Σωστή τοποθέτηση.** Από τον άμβωνα της Εκκλησίας αλλά και σε μικρότερες συναθροίσεις θα πρέπει να διδάξουμε την σωστή βιβλική θέση. Τα στερεότυπα και τα παραμύθια σε βάρος των ηλικιωμένων δεν έχουν θέση

μέσα στην Εκκλησία του Χριστού. Η Αγία Γραφή σέβεται τον ηλικιωμένο και το ίδιο θα πρέπει να κάνουμε όσοι ισχυριζόμαστε πως είμαστε παιδιά του Θεού. Εάν οι νεότεροι πάρουμε σαφή θέση τότε είναι βέβαιο πως κι οι ηλικιωμένοι θ' ανταποκριθούν ανάλογα. Ένας τρόπος για να επιτύχουμε στον σκοπό μας είναι να διατηρούμε στενή σχέση με τους ηλικιωμένους και να τους βοηθούμε με κάθε δυνατό τρόπο. Το φυσιολογικό είναι ο ηλικιωμένος να παραμείνει στην γωνιά του. Ως παιδιά θα πρέπει να νιώθουμε την υποχρέωση, αν και θα έπρεπε να το θεωρούμε προνόμιο, να σταθούμε με αγάπη και κατανόηση κοντά σ' εκείνους που μας γέννησαν και μας ανέθρεψαν. «Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου, αυτή είναι η μόνη εντολή που περιέχει υπόσχεση: για να ευτυχήσεις και να ζήσεις πολλά χρόνια πάνω στη γη» (Εφ.6:2,3).

Οι ηλικιωμένοι συχνά αισθάνονται άχρηστοι και νιώθουν ανασφάλεια και γι' αυτό τον λόγο συμπεριφέρονται παράξενα και, κάποιες φορές, απυχολόγητα. Σ' αυτές τις περιπτώσεις οφείλουμε να δείχνουμε καλοσύνη και κατανόηση. Στις περιπτώσεις που η Ιδρυματική διαβίωση είναι αναγκαία, θα πρέπει ακόμη περισσότερο, ως πιστοί του Χριστού, να σταθούμε κοντά τους και να βοηθήσουμε με όποιο τρόπο μάς οδηγήσει το Πνεύμα του Θεού. Επισκέψεις με λεπτότητα και διάκριση είναι βέβαιο ότι θα ενισχύσουν και θα ενθαρρύνουν. Το προσωπικό του Ιδρύματος, είναι απαραίτητο να τονιστεί, πως θα πρέπει κάθε στιγμή να εκδηλώνει την αγάπη του Χριστού.

β. Σωστή εκπαίδευση και προετοιμασία για τα γηρατειά θα πρέπει ν' αρχίζει από την παιδική ηλικία. Μη σας φαίνεται παράξενο: ένα πέμπτο του Αμερικανικού πληθυσμού πάσχει από γεροντοφοβία. Δεν θέλουν να σκεφθούν ότι θα γεράσουν κι αποφεύγουν συστηματικά τους ηλικιωμένους. Η παθολογική αυτή κατάσταση έχει τις ρίζες της στην έλλειψη σωστής ενημέρωσης και προετοιμασίας από την παιδική ηλικία. Τέλος,

γ. Σωστή πνευματική οικοδομή και κατάρτιση. Κανένας δεν είναι πολύ ηλικιωμένος στο να δεχθεί στην ζωή του τον Χριστό ως Σωτήρα και Κύριό του. Μια τέτοια αύξηση μας δίνει την ικανότητα ν' αντιμετωπίσουμε πιο αποτελεσματικά τα προβλήματα της ζωής και να σχετισθούμε με τον Κύριό μας, με τον οποίο θα περάσουμε μαζί ολόκληρη την αιωνιότητα. Να, ένα μήνυμα που θα πρέπει να διακηρύξουμε σε μικρούς και μεγάλους, στους ανθρώπους κάθε ηλικίας. Ως πιστοί του Χριστού πρέπει να μάθουμε πως να προσευχόμαστε, να μελετούμε τον Λόγο του Θεού καθημερινά, να μετέχουμε στην λατρεία της τοπικής Εκκλησίας, να έχουμε κοινωνία με άλλους αδελφούς και ενεργό συμμετοχή στο έργο του Θεού.

Είναι γνωστό πως η πνευματική αύξηση δεν προλαβαίνει τα προβλήματα της ζωής όμως ο αφιερωμένος Χριστιανός είναι σε θέση ν' αντιμετωπίσει τις δυσκολίες πιο αποτελεσματικά επειδή εμπιστεύεται ολοκληρωτικά στον Παντοδύναμο και Πανάγαθο Θεό. Ο πιστός που, με την βοήθεια του Θεού, έμαθε να χαίρεται τα νεανικά του χρόνια, είναι βέβαιο πως θα διατηρήσει την ίδια σωστή τοποθέτηση και στα γηρατειά.

Η ομιλία αυτή δόθηκε στην Ημέρα της Λωίδας στις 15/12/1984 στην Κηφισιά.

Η νηστεία

Όταν ξεκινούμε το δρόμο της πίστης, είναι βέβαιο ότι θα συναντήσουμε μπροστά μας πολλά εμπόδια. Αγκάθια και τριβόλια φυτρώνουν παντού: «Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν» (Ματθ.7:14). Άσχετα με την προέλευση των εμποδίων και των δυσκολιών, αυτά απειλούν να μας παγιδέψουν και να ανακόψουν την πνευματική μας πορεία μαζί με το Χριστό. Ο Θεός μας έχει δώσει τη δυνατότητα όχι μόνο να έχουμε στενή σχέση μαζί Του αλλά και να αποφεύγουμε τις παγίδες και τις καταστροφικές επιδράσεις του κόσμου.

Δυο είναι τα κυριότερα μέσα που μας χάρισε ο Θεός και που έχουν τη μέγιστη επίδραση στην απόκτηση δύναμης για άμυνα και νίκη εναντίον του κακού. Είναι η προσευχή και η νηστεία. Όταν ο Ιησούς κατέβηκε από το όρος της μεταμόρφωσης, βρήκε τους εννιά μαθητές Του θορυβημένους και έντονα ανήσυχους γιατί δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν ένα δαιμονισμένο παιδί: «Πήγαν τότε ιδιαιτέρως στον Ιησού οι μαθητές και τον ρώτησαν: ‘Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να το βγάλουμε;’ ‘Εξαιτίας της απιστίας σας’ τους είπε ο Ιησούς. Και πρόσθεσε: «Το γένος αυτό δε βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία» (Ματθ.17:21).

Η νηστεία είναι ένα θέμα που σπάνια συζητιέται και δε φαίνεται να μας απασχολεί ιδιαίτερα. Δεν είναι δύσκολο να βρούμε το λόγο. Είναι φανερό ότι προέρχεται, όπως και σε άλλα παρόμοια θέματα, από την αντίδρασή μας στην υπερβολική σημασία που δίνουν σ’ αυτό το θέμα οι άλλες δυο μεγάλες Χριστιανικές Εκκλησίες, η Καθολική και η Ανατολική Ορθόδοξη. Η αντίδρασή μας όμως πήγε στο άλλο άκρο. Είναι ανάγκη να σταθούμε και να εξετάσουμε το θέμα ψύχραιμα και ισορροπημένα, όπως εμφανίζεται μέσα στις Αγίες Γραφές.

Ποιο είναι το ιστορικό πλαίσιο της νηστείας;

Από πού ξεκίνησε σύμφωνα με τη διδασκαλία της Βίβλου; Είναι κάτι που το διδάσκει η Παλαιά Διαθήκη. Σύμφωνα με το νόμο του Μωσή όλοι οι Ισραηλίτες εντέλλονταν να νηστεύουν μία φορά το χρόνο, την ημέρα του εξιλασμού. Αυτό ήταν δεσμευτικό για όλο το έθνος και για πάντα. Ακόμη και τα μικρά παιδιά έπρεπε να εκπαιδευτούν σε κάποιο βαθμό για τη νηστεία αυτής της ημέρας ώστε, όταν μεγαλώσουν, να είναι προετοιμασμένα για τη συμμετοχή τους στην εθνική νηστεία. Αργότερα, κάτω από διάφορες περιστάσεις, οι Ισραηλίτες πρόσθεσαν κι άλλες μέρες νηστείας. Όταν ο λαός Ισραήλ είχε αποστατήσει από το Θεό και ακολούθησε το Βάαλ, ο Σαμουήλ τους κάλεσε να ταπεινωθούν και να νηστεύουν (Α’ Σαμ.7:6). Η αντίδραση του Βασιλιά Ιωσαφάτ στην απειλή εχθρικής εισβολής στη χώρα του Ιούδα, από τον πολυάριθμο στρατό των Εδωμιτών, τον οδήγησε να κηρύξει εθνική νηστεία: «Ο Ιωσαφάτ φοβήθηκε. Άρχισε να προσεύχεται στον Κύριο και κήρυξε νηστεία σ’ όλο το λαό του Ιούδα» (Β’ Χρον.20:3). Ο Νεεμίας κάλεσε το λαό σε εξομολόγηση των αμαρτιών και νηστεία (Νεεμ.9:1). Η Εσθήρ, πριν εμφανιστεί στο βασιλιά για να του ζητήσει την ακύρωση του δολοφονικού σχεδίου του Αμάν, συνέστησε σ’ όλους τους Ιουδαίους στα Σούσα, στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, να νηστεύουν τρεις μέρες (Εσθ.4:16). Ο βασιλιάς της Νινευή κήρυξε νηστεία, μόλις έφτασε στ’ αυτιά του το μήνυμα του Ιωνά (Ιων.3:5-8). Κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα οι άρχοντες των Ιουδαίων καθιέρωσαν τέσσερις πρόσθετες ετήσιες νηστείες (Ζαχ.8:19).

Όταν έρθουμε στην Καινή Διαθήκη, βλέπουμε ότι οι Φαρισαίοι νήστευαν δυο φορές την εβδομάδα (Λουκ.18:12). Αλλά η μόνη νηστεία που διατάχτηκε απ’ ευθείας από το Θεό, ήταν μία, η μεγάλη ετήσια νηστεία της ημέρας του εξιλασμού.

Σύμφωνα με την Ιουδαϊκή σκέψη η νηστεία δεν είχε καμιά αξία, αν δεν συνοδευόταν από ταπείνωση και μετάνοια. Ήταν, κατά κάποιο τρόπο, η εξωτερική έκφραση της εσωτερικής λύπης. Ορισμένες φορές η νηστεία ήταν προετοιμασία για μια μεγάλη αποκάλυψη. Ο Μωσής, πάνω στο όρος Σινά, νήστεψε σαράντα ημέρες και σαράντα νύχτες (Εξ.34:28). Ο Δανιήλ νήστεψε περιμένοντας το μήνυμα του Θεού (Δαν.9:3).

Όταν ερχόμαστε στη διδασκαλία του Χριστού, παρατηρούμε ότι ποτέ δε δίδαξε άμεσα για τη νηστεία, όμως, χωρίς αμφιβολία, το έκανε έμμεσα. Στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο (9:14,15) διαβάζουμε: «Ήρθαν τότε και τον βρήκαν οι μαθητές του Ιωάννη και του λένε: ‘Γιατί εμείς κι οι Φαρισαίοι νηστεύουμε συχνά, ενώ οι μαθητές σου δεν νηστεύουν;’ Ο Ιησούς τους είπε: ‘Μπορούν οι φίλοι του γαμπρού να πενθούν όσον καιρό είναι μαζί τους ο γαμπρός; Θα έρθουν όμως ημέρες που θα τους πάρουν από κοντά τους το γαμπρό, και τότε θα νηστεύουν’». Είναι φανερό ότι, με την απάντησή Του, ο Ιησούς όχι μόνο υπονοεί αλλά και υποστηρίζει τη νηστεία. Και στην επί του όρους ομιλία φαίνεται η επιδοκιμασία Του. Όταν λέει (Ματθ.6:17): «Εσύ όταν νηστεύεις, περιποιήσου τα μαλλιά σου και νίψε το πρόσωπό σου», είναι φανερό ότι θεωρεί τη νηστεία ως κάτι το ορθό και το καλό για το Χριστιανό.

Εξάλλου ο ίδιος ο Κύριος νήστεψε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες, όταν ήταν στην έρημο και πειραζόταν από το σατανά.

Αργότερα, όταν ερχόμαστε στην πρώτη Εκκλησία, βρίσκουμε τους Αποστόλους να εφαρμόζουν αυτή την πρακτική. Στις Πράξεις των Αποστόλων (13:2,3) για την Εκκλησία της Αντιόχειας, διαβάζουμε: «Καθώς, λοιπόν, εργάζονταν αυτοί για τον Κύριο και νήστευαν, είπε το Άγιο Πνεύμα: 'Να μου χωρίσετε το Βαρνάβα και τον Σαύλο για το έργο που τους έχω καλέσει'. Τότε αυτοί, αφού νήστευαν και προσευχήθηκαν, έβαλαν τα χέρια επάνω σ' αυτούς και τους απέστειλαν». Οι άνθρωποι του Θεού σ' όλες τις εποχές πίστευαν ότι η νηστεία έχει μεγάλη αξία και εξαιρετική σημασία κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις. Αυτό, σε γενικές γραμμές, είναι το ιστορικό πλαίσιο.

Τι ακριβώς είναι η νηστεία;

Ο άνθρωπος αποτελείται από σώμα, ψυχή και πνεύμα και αυτά συνδέονται στενά μεταξύ τους, και αλληλοεπηρεάζονται. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η κατάσταση του σώματος επηρεάζει την ψυχή και το πνεύμα. Γι' αυτό το λόγο τη νηστεία θα πρέπει να τη δούμε σ' αυτή την ιδιαίτερη σχέση σώματος, ψυχής και πνεύματος. Επομένως, νηστεία είναι η αποχή από οποιαδήποτε τροφή για πνευματικούς σκοπούς. Αυτή είναι η βιβλική άποψη για τη νηστεία. Για συγκεκριμένους λόγους και σκοπούς άντρες και γυναίκες αποφασίζουν να απέχουν από την τροφή για ορισμένο χρονικό διάστημα.

Στην Α' Επιστολή προς Κορινθίους (9:27) ο Απ. Παύλος γράφει: «Με σκληρές ασκήσεις ταλαιπωρώ το σώμα μου και το υποδουλώνω, από φόβο μήπως, ενώ θα έχω κηρύξει στους άλλους, εγώ ο ίδιος κριθώ ακατάλληλος». Κάποιοι ερμηνεύουν αυτή την άσκηση ως νηστεία. Αυτό όμως δεν στέκει, γιατί εδώ ο Απ. Παύλος αναφέρεται στο θέμα της αυτοπειθαρχίας και της εγκράτειας που θα πρέπει να μας χαρακτηρίζει κάθε μέρα. Δεν μπορούμε να νηστεύουμε κάθε μέρα, όμως κάθε μέρα πρέπει να ελέγχουμε τα λόγια και τις πράξεις μας. Η νηστεία είναι κάτι το ασυνήθιστο, κάτι το ξεχωριστό που εφαρμόζεται κάπου-κάπου όταν υπάρχει ειδικός λόγος και ειδικός σκοπός. Νηστεία σημαίνει αποχή από οποιαδήποτε τροφή για συγκεκριμένους σκοπούς, όπως είναι η προσευχή, η περισυλλογή, η αναζήτηση της επέμβασης και του θελήματος του Θεού κάτω από ορισμένες και εξαιρετικές συνθήκες.

Τι δεν είναι νηστεία;

Η νηστεία είναι χρήσιμη και ωφέλιμη, όμως στην εφαρμογή της υπάρχουν ορισμένοι κίνδυνοι.

1. **Η εκλεκτική διατροφή.** Η τροποποίηση της διαίτας και η αποχή από ορισμένες τροφές κάνει καλό στην υγεία. Είναι καλή και ωφέλιμη για καλή φυσική κατάσταση, όμως δεν έχει καμιά σχέση με τη νηστεία, όπως τη βλέπουμε μέσα στην Αγία Γραφή.
2. **Η προγραμματισμένη ή η υποχρεωτική νηστεία.** Όταν η νηστεία γίνεται από υποχρέωση ή επειδή το λέει το πρόγραμμα, δεν έχει καμιά αξία. Είναι ένας τύπος χωρίς ουσία. Μια τέτοια τοποθέτηση είναι διαστροφή της βιβλικής διδασκαλίας. Υπάρχουν ορισμένοι άνθρωποι που πίστεψαν στο Χριστό, αλλά θέλουν να τηρήσουν κάποιους τύπους, κάποιους νόμους και κάποιες συγκεκριμένες διατάξεις. Θέλουν σαφείς οδηγίες για το τι πρέπει και δεν πρέπει να κάνουν. Μπαίνουν κάτω από το ζυγό του νόμου. Γίνονται δέσμιοι ανθρώπινων κανόνων, και δεν μπορούν να ζήσουν και να απολαύσουν τη ζωή της ελευθερίας, της χάρις και της αγάπης του Χριστού. Ο λόγος του Θεού προτρέπει: «Μην ξεχνάτε, πως η βασιλεία του Θεού δεν είναι φαγητά και ποτά, αλλά δικαιοσύνη, ειρήνη και χαρά, που δίνει το Άγιο Πνεύμα» (Ρωμ.14:17).
3. **Η απαιτητική νηστεία.** Ένας λανθασμένος τρόπος προσέγγισης του θέματος είναι να απαιτούμε με την νηστεία και την προσευχή άμεσα αποτελέσματα. Γνωρίζουμε κάποιες περιπτώσεις από το παρελθόν, που ο Θεός απάντησε άμεσα, και απαιτούμε να συμβεί το ίδιο και στην περίπτωσή μας. Όμως, ο Θεός είναι πάνσοφος και έχει άπειρους τρόπους να δώσει τις λύσεις και τις απαντήσεις. Δεν δεσμεύεται από κανένα ανθρώπινο περιορισμό και δεν επαναλαμβάνεται. Από εμάς περιμένει να εκζητούμε ταπεινά το θέλημά Του.
4. **Η επιδεικτική νηστεία.** Ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι να νηστεύει κανείς για να δείξει την πνευματική του ανωτερότητα. Για να φανεί ταπεινός, όχι μπροστά στο Θεό, αλλά στους ανθρώπους. Αυτού του είδους τη νηστεία καυτηρίασε ο Ιησούς. Καταδίκασε τη νηστεία, που είχε καταντήσει μια επιδεικτική παρέλαση ευσέβειας. Οι Φαρισαίοι νήστευαν Δευτέρα και Πέμπτη. Αυτές τις μέρες γινόταν λαϊκή αγορά στην Ιερουσαλήμ και πλήθος κόσμος πλημμύριζε την πόλη. Έτσι, εκείνοι που νήστευαν είχαν μεγαλύτερο κοινό να επιδειχθούν. Ήταν πολλοί εκείνοι που, ενώ έπρεπε να μένουν στα σπίτια τους, έβγαιναν σκόπιμα στους δρόμους άπλντοι, αχτένιστοι και ατημέλητοι. Περιπατούσαν αργά, με προσποιητή σοβαρότητα και με σκυμμένο το κεφάλι σαν ένδειξη ταπείνωσης. Όμως αυτό, κάθε άλλο παρά ταπείνωση μπορεί να θεωρηθεί.

Ήταν ξεκάθαρα πνευματική υπερηφάνεια και επίδειξη. Γι' αυτούς ο Κύριος Ιησούς είπε: «Σας βεβαιώνω πως έτσι», με το θαυμασμό και την επιδοκίμασία των ανθρώπων, «έχουν κιάλας λάβει την ανταμοιβή τους» (Ματθ.6:16). Αυτή την πρακτική καταδίκασε ο Κύριος και με το στόμα του προφήτη Ησαΐα πολλούς αιώνες πριν: «Εσείς τη μέρα που νηστεύετε, παλεύετε για τα συμφέροντά σας, και βασανίζετε όλους αυτούς που σας δουλεύουν. Νηστεύετε και ταυτόχρονα μαλώνετε και φιλονικείτε, χτυπάτε ο ένας τον άλλο με γροθιές. Μ' αυτό τον τρόπο που νηστεύετε, δεν πρόκειται να εισακουστεί η προσευχή σας. Η νηστεία, όπως εγώ τη θέλω, δεν είναι να κακουχείστε για μια μέρα, και το κεφάλι κάτω να το σκύβετε, καθώς το βούρλο, με ρούχα πένθιμα να κάθεστε στη στάχτη. Νηστεία το λέτε εσείς αυτό, μέρα αρεστή σ' εμένα, τον Κύριο; Η νηστεία που θέλω εγώ είν' ετούτη: Να σπάτε των αδικημένων τα δεσμά, να λύσετε τα φορτία που τους βαραίνουν, τους καταπιεσμένους ν' απελευθερώνετε και να συντρίβετε κάθε ζυγό. Νηστεία είναι με τον πεινασμένο το ψωμί σας να μοιράζετε, τον άστεγο να φέρνετε στο σπίτι, αν κάποιον βλέπετε γυμνόν με ρούχα να τον ντύνετε και τη βοήθεια στο συνάνθρωπό σας να μην την αρνιέστε» (Ησ. 58:4-7).

Ποια είναι η ορθή νηστεία;

Είναι μια απόφαση προσωπική και μια ελεύθερη επιλογή του καθενός. Νηστεύει κανείς σωστά όταν έχει συνειδητοποιήσει το λόγο και το σκοπό της νηστείας. Και οι λόγοι πρέπει να είναι καθαρά πνευματικοί. Δε θα νηστεύω επειδή κάποιοι Χριστιανοί νηστεύουν Τετάρτη και Παρασκευή, ή τη Σαρακοστή. Θα νηστεύω μόνον όταν αισθανθώ ότι το Πνεύμα του Θεού με οδηγεί σ' αυτή την απόφαση, για κάποιο σοβαρό πνευματικό σκοπό. Όχι γιατί μου το λένε κάποιοι, αλλά όταν υπάρχει μια ειδική ανάγκη για μένα προσωπικά, για την οικογένειά μου, για την τοπική Εκκλησία, για να εκζητήσω το πρόσωπο του Θεού, το έλεος και τη χάρη Του. Αυτός είναι ο κατάλληλος χρόνος νηστείας και αυτή είναι η προσέγγιση του θέματος.

Ο λόγος του Θεού δεν προσδιορίζει πότε θα νηστεύουμε ούτε πόσες φορές το χρόνο. Οι συνθήκες ποικίλουν και η σοφία του Θεού μας οδηγεί στον τρόπο με τον οποίο θα πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε τις διάφορες καταστάσεις.

Όμως, κάθε φορά που θα αποφασίσουμε να νηστεύουμε, θα πρέπει να επιδιώκουμε την έγκριση και την επιδοκίμασία του Θεού και όχι τον έπαινο των ανθρώπων: «Εσύ, όταν νηστεύεις, περιποιήσου τα μαλλιά σου και νίψε το πρόσωπό σου, για να μη φανεί στους ανθρώπους η νηστεία σου, αλλά στον Πατέρα σου, που βλέπει τις κρυφές πράξεις σου. Και ο Πατέρας σου, που βλέπει τις κρυφές πράξεις, θα σου το ανταποδώσει φανερά» (Ματθ.6:17,18).

Αν το κύριο ενδιαφέρον μας είναι να ευαρεστήσουμε το Θεό και να δοξαστεί το Όνομά Του, δε θα δυσκολευτούμε να βρούμε τους τρόπους. Εάν κανείς είναι ολοκληρωτικά αφιερωμένος στο Θεό και η μόνη του επιθυμία είναι η δόξα του Θεού, δε χρειάζεται οδηγίες και συνταγές για το πότε πρέπει να νηστεύει, πως πρέπει να ντύνεται ή πως πρέπει να περπατάει. Γνωρίζει το θέλημα του Θεού όπως διατυπώνεται στο γραπτό Του λόγο: «Καθετί που λέτε ή κάνετε, ας γίνεται στο όνομα του Κυρίου Ιησού, κι έτσι να ευχαριστείτε δια του Χριστού το Θεό και Πατέρα» (Κολ.3:17).

Θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι με τη νηστεία δεν κερδίζουμε την εύνοια του Θεού. Δεν μπορούμε, ούτε πρέπει, να χρησιμοποιούμε τη νηστεία σαν ένα μέσο για να εντυπωσιάσουμε το Θεό και να κερδίσουμε την αποδοχή Του. Ο Θεός μας δέχεται μέσω του έργου του Ιησού Χριστού, όχι με τη δική μας αξία. Η νηστεία δεν ωφελεί σε τίποτε αν δεν έρθουμε με μετάνοια και πίστη: «Ο σωτήρας μας ο Θεός φανέρωσε την καλοσύνη του και την αγάπη του στους ανθρώπους, μας έσωσε, όχι για τα καλά έργα που τυχόν κάναμε εμείς, αλλά γιατί μας σπλαχνίστηκε... Έτσι δικαιωθήκαμε με τη δική του χάρη και κληρονομήσαμε την αιώνια ζωή, που προσδοκάμε» (Τιτ.3:4,5,7).

Ποιοι είναι οι κυριότεροι στόχοι της νηστείας;

1. Η ενίσχυση της προσευχής και η εκζήτηση του θείου θελήματος. Όταν κάποιο σοβαρό πρόβλημα μας απασχολεί και προσευχόμαστε στο Θεό με θέρμη, καταφεύγουμε στη νηστεία, όχι για ν' αλλάξουμε το θέλημα του Θεού αλλά για να δούμε την επέμβασή Του. Στην πραγματικότητα αλλάζουμε εμείς. Ο Θεός θέλει να ακούει τις προσευχές μας και με τη νηστεία δηλώνουμε μπροστά Του την ειλικρίνειά μας και την προθυμία ν' ακολουθήσουμε την οδηγία Του. Όταν ο Έσδρας ετοιμαζόταν να οδηγήσει μια ομάδα Ιουδαίων της αιχμαλωσίας από τη Βαβυλώνα πίσω στην Ιερουσαλήμ, κήρυξε νηστεία για να ζητήσουν ένθερμα την παρουσία του Θεού για ασφαλές ταξίδι: «Νηστεύσαμε, λοιπόν, και παρακαλέσαμε το Θεό μας να μας προστατεύσει. Κι αυτός άκουσε την παράκλησή μας» (Έσδρ.8:23). Στις πράξεις των Αποστόλων (14:23) βλέπουμε ότι ο Παύλος και ο Βαρνάβας περνώντας από τις Εκκλησίες που είχαν ιδρύσει: «χειροτόνησαν

πρεσβυτέρους σε κάθε εκκλησία τους, νήστεψαν και προσευχήθηκαν και τους εμπιστεύθηκαν στον Κύριο, στον οποίο είχαν πιστέψει».

2. **Η έκφραση ειλικρινούς μετάνοιας, λύπης, ταπείνωσης και επιστροφής στο Θεό.** Όταν ο Δαβίδ έμαθε για το θάνατο του βασιλιά Σαούλ από τους Φιλισταίους: «Τότε ο Δαβίδ έσκισε με απόγνωση τα ρούχα του κι όλοι οι άντρες του έκαναν το ίδιο. Θρήνησαν, έκλαψαν και νήστεψαν ως το βράδυ για το Σαούλ και για τον Ιωνάθαν, το γιο του, και για όσους από το λαό του Κυρίου, τους Ισραηλίτες, είχαν σκοτωθεί στη μάχη» (Β' Σαμ.1:11,12). Μαζί με την εξομολόγηση η νηστεία είναι η έκφραση της λύπης μας και της ταπείνωσης για την αμαρτία και για τα παραπτώματά μας. Δεν είναι αυτοτιμωρία αλλά εκδήλωση της σοβαρότητας με την οποία αντιμετωπίζουμε το πρόβλημα της αμαρτίας. Η αμαρτία μας κόστισε το θάνατο του Χριστού. Στο βιβλίο του προφήτη Ιωήλ (2:12) διαβάζουμε: «'Και τώρα ακόμα,' λέει ο Κύριος, 'μπορείτε να επιστρέψετε σ' εμένα μ' όλη σας την καρδιά. Νηστεύστε, κλάψτε και θρηνήστε. Ξεσκίστε την καρδιά σας κι όχι τα ρούχα σας'». Η νηστεία είναι νεκρό έργο αν δε συνοδεύεται από ειλικρινή μετάνοια και αποστροφή και απέχθεια προς την αμαρτία. Αν σκληρύνουμε τις καρδιές μας και κλείνουμε τ' αυτιά μας στη φωνή και τον έλεγχο του Αγίου Πνεύματος για κάποια συγκεκριμένη αμαρτία στη ζωή μας, η νηστεία μας είναι μάταιη. Ο Θεός δέχεται να κατοικήσει στη συντριμμένη και ταπεινή καρδιά.
3. **Η αντιμετώπιση πειρασμών και δοκιμασιών.** Υπάρχουν περιόδοι στη ζωή μας που αντιμετωπίζουμε ιδιαίτερες δυσκολίες και προβλήματα, πειρασμούς και δοκιμασίες και διάφορα διλήμματα. Η πίεση των περιστάσεων είναι μεγάλη. Η καταφυγή μας είναι στην προσευχή και στη νηστεία. Ο Κύριός μας, πριν από τους πειρασμούς του διαβόλου στην έρημο, νήστεψε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες. Ήταν βέβαια μια υπερφυσική νηστεία, όπως κι εκείνη του Μωσή στο όρος Σινά. Από εμάς δεν ζητάει ο Κύριος τέτοιου είδους νηστεία. Όμως βλέπει τις καρδιές μας και τις προθέσεις μας, τα κίνητρα και τις επιθυμίες μας. Όταν εκζητούμε το πρόσωπο Του, θα δώσει τις λύσεις και τις διεξόδους.
4. **Το ενδιαφέρον για το έργο του Θεού και για την επέκταση της βασιλείας Του.** Όπως ως γονείς αισθανόμαστε την ανάγκη της προσευχής και της νηστείας για τη σωτηρία των παιδιών μας, αντίστοιχα, ως Χριστιανοί καλούμαστε να νοιώσουμε βάρος καρδιάς για τη σωτηρία των συνανθρώπων μας. Αυτός ήταν ο σκοπός του πένθους και της προσευχής του Νεεμιά όταν έφτασαν τα δυσάρεστα νέα για την ολοκληρωτική καταστροφή της Ιερουσαλήμ: «Όταν άκουσα αυτά τα λόγια, έπεσα σε βαρύτατο πένθος για μέρες πολλές. Προσευχήθηκα στο Θεό του ουρανού» (Νεεμ.1:4). Το ίδιο έκανε κι ο Δανιήλ για την επιστροφή των αιχμαλώτων: «Άρχισα τότε νηστεία ντυμένος στα πένθιμα. Είχα ρίξει στάχτη στο κεφάλι μου και προσευχόμουν με στεναγμούς στον Κύριο το Θεό μου. Του απηύθυνα την ακόλουθη προσευχή εξομολόγησης» (Δαν.9:3,4).
5. **Η έκφραση αγάπης και λατρείας του Θεού και η απόφαση για πλήρη αφιέρωση.** Μέχρι τώρα είδαμε τη νηστεία που συνοδεύει τις δύσκολες περιστάσεις. Η Βίβλος, όμως, μας μιλάει και για νηστεία ως πράξη αφιέρωσης στο Θεό. Στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο (2:37) διαβάζουμε την άκρως περιληπτική, όμως, τόσο διδακτική ιστορία της προφήτισσας Άννας: «Αυτή ...δεν έφευγε από το ναό, αλλά λάτρευε το Θεό νύχτα και μέρα με νηστείες και προσευχές». Οι Χριστιανοί σε παλαιότερες εποχές, αλλά και πιο πρόσφατα, νήστευαν ως προετοιμασία για τη συμμετοχή τους στο Δείπνο του Κυρίου. Στην περίπτωση αυτή, εκτός από τα στοιχεία της μετάνοιας και της ταπείνωσης, εστιάζεται το ενδιαφέρον της νηστείας στη δοξολογία και στη λατρεία του προσώπου του Κυρίου στα οποία αποσκοπεί η τέλεση του Δείπνου.

Κλείνοντας, θα πρέπει να τονίσουμε ότι η νηστεία μας, όταν και όποτε γίνεται, πρέπει να είναι θεοκεντρική και όχι εγωκεντρική. Ο Θεός δε μας χρωστάει τίποτε, ούτε μπορούμε ν' απαιτήσουμε κάτι. Οφείλουμε τα πάντα στη χάρη του Θεού. Μ' αυτό το πνεύμα ας κατευθύνεται η προσευχή και η νηστεία μας. Μόνο για τη δόξα του Θεού.

Το έργο του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας

Η σωτηρία του Χριστού δεν περιορίζεται απλά στη συγχώρηση των παλαιών μας αμαρτιών. Ο Χριστός ενδιαφέρεται να τακτοποιήσει όχι μόνο το παρελθόν αλλά και το παρόν και το μέλλον. Το έργο του Ιησού Χριστού είναι πλήρες και τέλειο. Μας εξασφαλίζει τη συγχώρηση των αμαρτιών και τη συμφιλίωσή μας με το Θεό και είναι σε θέση να εξουδετερώσει όλες τις κακές συνέπειες της αμαρτίας. Η ηθική αποκατάστασή μας, η απόλαυση της εύνοιας του Θεού στη ζωή μας είναι η πρώτη μεγάλη ευλογία που οφείλουμε αποκλειστικά στο θάνατο του Χριστού για χάρη μας και στην ένδοξη ανάστασή Του. Η απελευθέρωσή μας όμως από τον εαυτό μας, από την τυραννία της «σάρκας», όπως την ονομάζει ο λόγος του Θεού, και η δημιουργία αρμονικών σχέσεων με τους άλλους ανθρώπους είναι μια ευλογία που προέρχεται από τη δράση του Αγίου Πνεύματος μέσα μας. Από την αρχή θα πρέπει να τονίσουμε ότι οι αμαρτίες μας δε θα πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν μια σειρά από επεισόδια ανεξάρτητα μεταξύ τους. Είναι συμπτώματα μιας εσωτερικής ηθικής αρρώστιας. Ο Ιησούς Χριστός αρκετές φορές χρησιμοποίησε το παράδειγμα του δέντρου και του καρπού. Η ποιότητα των καρπών εξαρτάται από το είδος και την κατάσταση του δέντρου. «Κάθε καλό δέντρο κάνει καλούς καρπούς, ενώ το σάπιο δέντρο κάνει κακούς καρπούς. Δεν μπορεί ένα καλό δέντρο να κάνει κακούς καρπούς, ούτε ένα σάπιο δέντρο να κάνει καλούς καρπούς» (Ματθ. 7:17,18). Αιτία των αμαρτιών μας είναι η αμαρτωλή μας φύση, η διεστραμμένη και εγωκεντρική φύση που κληρονομήσαμε. Τη φύση αυτή ο Ιησούς την αποκαλεί «καρδιά» του ανθρώπου: «Μέσα από των ανθρώπων την καρδιά πηγάζουν οι κακοί διαλογισμοί: Μοιχείες, πορνείες, φόνοι, κλοπές, πλεονεξίες, πονηρίες, δόλος, ασέλγεια, ακολασία, βλέμμα πονηρό, βλαστήμια, υπεροψία, αφροσύνη. Όλα αυτά τα κακά από μέσα προέρχονται και μολύνουν τον άνθρωπο» (Μάρκ. 7:21-23) «Το στόμα μιλάει από το περίσσευμα της καρδιάς. Ο καλός άνθρωπος βγάζει από το καλό απόθεμα τα καλά, κι ο κακός άνθρωπος από το απόθεμα της καρδιάς του τα άσχημα λόγια» (Ματθ. 12:34,35). Η συμπεριφορά μας είναι η έκφραση της εσωτερικής μας φύσης. Για ν' αλλάξει, θα πρέπει ν' αλλάξει η φύση μας.

Μπορεί ν' αλλάξει η ανθρώπινη φύση;

Η Αγία Γραφή τονίζει ότι στο Θεό όλα είναι δυνατά. Ο Ιησούς Χριστός μίλησε για την ανάγκη μιας καινούριας γέννησης. Τα λόγια του Κυρίου μας προς τον Νικόδημο έχουν απόλυτη εφαρμογή και στη δική μας περίπτωση: «Σε βεβαιώνω πως αν κανείς δε γεννηθεί από το νερό κι από το Πνεύμα, δεν μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού. Εκείνο που έχει γεννηθεί από σάρκα είναι σάρκα, κι εκείνο που έχει γεννηθεί από το Πνεύμα είναι πνεύμα. Μην απορήσεις που σου είπα: Πρέπει να γεννηθείτε ξανά» (Ιωάν. 3:5-7). Ο Απ. Παύλος παρουσιάζει την ίδια αλήθεια πιο δραματικά: «Ει τις εν Χριστώ, καινή κτίσις» (Β' Κορ. 5:17). Καινούρια καρδιά, καινούρια φύση, καινούρια γέννηση, καινούρια δημιουργία. Η μεγάλη αυτή εσωτερική αλλαγή είναι έργο του Αγίου Πνεύματος. Η νέα γέννηση είναι μια γέννηση «άνωθεν». Το να αναγεννηθεί ένας άνθρωπος σημαίνει «να γεννηθεί εκ Πνεύματος Αγίου».

Δε θ' ασχοληθούμε εδώ με το μυστηριώδες δόγμα της Αγίας Τριάδος. Έχει σημασία όμως να προσέξουμε και να τονίσουμε ότι το Άγιο Πνεύμα είναι το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Είναι άναρχο, όπως και ο Θεός Πατέρας και ο Θεός Υιός. Δεν γεννήθηκε ούτε άρχισε να δρα για πρώτη φορά την ημέρα της Πεντηκοστής. Είναι αιώνιο και επενεργεί μέσα στον κόσμο από τον καιρό της δημιουργίας. Η Παλαιά Διαθήκη συχνά αναφέρεται στο Άγιο Πνεύμα. Οι προφύτες μιλούσαν για μια εποχή κατά την οποία το έργο του Αγίου Πνεύματος θα αύξανε και θα διαδιδόταν. Ο Ιεζεκιήλ και ο Ιερεμίας μίλησαν για το έργο που το Άγιο Πνεύμα θα έκανε στο μέλλον μέσα στις καρδιές των πιστών: «Θα σας δώσω καινούρια καρδιά και θα βάλω μέσα σας νέο πνεύμα. Θα αφαιρέσω από το σώμα σας την πέτρινη καρδιά και θα σας δώσω καρδιά ζωντανή. Θα βάλω μέσα σας το Πνεύμα μου και θα σας κάνω ν' ακολουθείτε τους νόμους μου και να τηρείτε με προσοχή τις εντολές μου» (Ιεζ. 36:26, 27). Εδώ, η δωρεά μιας καινούριας καρδιάς είναι στενά συνδεδεμένη με την επίσκεψη του Πνεύματος του Θεού και την διαρκή παρουσία Του στη ζωή του πιστού. Το αποτέλεσμα είναι υπακοή στο νόμο του Θεού. Η υπέροχη προφητεία του Ιερεμίας περιλαμβάνει κάτι παρόμοιο: «Και να ποια θα είναι η νέα διαθήκη που θα κάνω με το λαό Ισραήλ: Μετά τις μέρες εκείνες, θα βάλω το νόμο μου μέσα στη συνείδησή τους και θα τον γράψω στις καρδιές τους. Θα είμαι Θεός τους κι αυτοί θα είναι λαός μου» (Ιερ. 31:33). Οι άνθρωποι του Θεού δε θα' χουν πια έναν εξωτερικό κώδικα, χαραγμένο σε λίθινες πλάκες, στον οποίο δεν είναι σε θέση να υποταχθούν, αλλά το νόμο του Θεού γραμμένο μέσα στις καρδιές τους από το Άγιο Πνεύμα. Το Άγιο Πνεύμα όχι μόνο θα τους διδάξει αλλά και θα τους δώσει την απαραίτητη δύναμη για να μπορέσουν να πραγματοποιήσουν το θέλημα του Θεού.

Αυτό που οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης υποσχέθηκαν επτακόσια περίπου χρόνια π.Χ., ο ίδιος ο Χριστός το προανήγγειλε σαν κάτι που θα έπρεπε να το περιμένουν οποιαδήποτε στιγμή. Λίγες ώρες πριν από το θάνατό Του, ο Ιησούς απομονωμένος με τους δώδεκα μαθητές στο ανώγειο, μίλησε για τον Παράκλητο, «το Πνεύμα της αληθείας», που θα ερχόταν και θα έπαιρνε τη δική Του θέση. Ως γεγονός, μάλιστα, η παρουσία του Αγίου Πνεύματος θα τους εξυπηρετούσε καλύτερα και από αυτήν ακόμη τη δική Του επίγεια παρουσία που είχαν απολαύσει μέχρι τότε: «Κι όμως, εγώ σας λέω την αλήθεια. Σας συμφέρει να φύγω εγώ. Γιατί, αν εγώ δεν φύγω, δε θα έρθει σ' εσάς ο Παράκλητος. Ενώ αν πάω εγώ εκεί, θα τον στείλω σ' εσάς» (Ιωάν. 16:7).

Ποιο είναι το πλεονέκτημα του ερχομού του Αγίου Πνεύματος;

Ο Ιησούς ήταν μαζί με τους μαθητές Του. Ήταν στο πλευρό τους ενώ ο Παράκλητος θα ήταν μέσα τους: «Το Πνεύμα αυτό δεν μπορεί να το δεχτεί ο κόσμος, γιατί ούτε το διακρίνει ούτε το γνωρίζει. Εσείς το γνωρίζετε, γιατί μένει κοντά σας και θα υπάρχει μέσα σας» (Ιωάν. 14:17) «εν υμίν». Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος μέσα τους θα έκανε τη διαφορά. Μέχρι τότε ήταν αδύνατοι και ασταθείς και δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη διδασκαλία του Χριστού. Την ημέρα της Πεντηκοστής «όλοι τότε πλημμύρισαν από Πνεύμα Άγιο» και από δειλοί και φοβισμένοι που ήταν πριν, έγιναν θαρραλέοι και δυνατοί μάρτυρες της ανάστασης του Κυρίου.

Μη νομίζει κανείς όμως ότι η επίσκεψη και η πλήρωση του Αγίου Πνεύματος είναι μια εμπειρία μόνο των Αποστόλων. Η εσωτερική παρουσία του Αγίου Πνεύματος είναι μια πείρα του κάθε πιστού Χριστιανού. Εάν δεν έχουμε μέσα μας το Άγιο Πνεύμα, δεν είμαστε του Χριστού. Είναι τόσο απλό και ξεκάθαρο. Ο Απ. Παύλος γράφει: « Εσείς όμως δεν ζείτε κάτω από την εξουσία της αμαρτίας, αλλά ακολουθείτε τις εντολές του Πνεύματος, εφ' όσον βέβαια το Πνεύμα του Θεού κυριαρχεί στην ύπαρξή σας. Κι αν κάποιος δεν έχει το Πνεύμα του Χριστού, αυτός δεν ανήκει στο Χριστό» (Ρωμ. 8:9).

Τη στιγμή που πηγαίνουμε στο Χριστό, λαμβάνουμε πλήρη συγχώρηση. Οι αμαρτίες μας, το εμπόδιο που μας χώριζε από το Θεό φεύγει από τη μέση. Ο Απ. Παύλος λέει: «Συνεπώς, δεν υπάρχει τώρα πια θέμα καταδίκης γι' αυτούς που ανήκουν στον Ιησού Χριστό» (Ρωμ. 8:1). Ο Ιησούς Χριστός σήκωσε όλες μας τις αμαρτίες-του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος. Ο Θεός πήρε όλες μας τις αμαρτίες και τις έθαψε «στα βάθη της θάλασσας» (Μιχ. 7:19). Ο Ιησούς Χριστός, όμως, όχι μόνο μας καθάρισε και μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία, αλλά αποκαθιστά πλήρως τη σχέση μας με το Θεό. Μας κάνει υιούς και θυγατέρες του Θεού. Όλοι οι άνθρωποι βέβαιοι είναι δημιουργήματα του Θεού αλλά παιδιά του Θεού είναι μόνο όσοι γεννήθηκαν «εκ Πνεύματος Αγίου». «Σ' όσους τον δέχτηκαν και πίστεψαν σ' αυτόν, έδωσε το δικαίωμα να γίνουν παιδιά του Θεού» (Ιωάν. 1:12). Με τη φυσική μας γέννηση ερχόμαστε στον κόσμο. Με την πνευματική μας γέννηση γινόμαστε παιδιά του Θεού. Αυτή η γέννηση είναι έργο του Αγίου Πνεύματος.

α .Στην Επιστολή προς Ρωμαίους (8:14-17) συναντούμε τη θαυμάσια διακήρυξη: «Πραγματικά όσοι καθοδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι παιδιά του Θεού». Δεν υπάρχει μεγαλύτερο **προνόμιο** από του να είμαστε παιδιά του Θεού. Ο Θεός μας χάρισε την υιοθεσία στο πρόσωπο του Υιού Του. Δεν υπάρχει υψηλότερη τιμή. Τίποτε στον κόσμο δεν μπορεί να συγκριθεί μ' αυτή τη δωρεά του Θεού. Είμαστε παιδιά του Δημιουργού του σύμπαντος. Είναι κάτι που δεν μπορεί να το συλλάβει ο νους του ανθρώπου. Όμως, αποτελεί πραγματικότητα γιατί μας το λέει ο αψευδής λόγος του Θεού και το απολαμβάνουμε στην καθημερινή μας κοινωνία με τον Ουράνιο Πατέρα μας.

β .Ως παιδιά του Θεού μας δίνεται η δυνατότητα της πιο **στενής σχέσης** με το Θεό. Ο Απ. Παύλος λέει: «Αυτό το Πνεύμα μας δίνει το θάρρος να λέμε το Θεό: « Αββά, Πατέρα μου!» (Ρωμ. 8:15). Αυτή η λέξη δε συναντάται στην Παλιά Διαθήκη. Αυτή τη λέξη χρησιμοποίησε ο Ιησούς στην επικοινωνία Του με τον Θεό Πατέρα στον κήπο της Γεθσημανή. Ο Ιησούς μας δίνει το δικαίωμα να συμμεριζόμαστε αυτή τη στενή σχέση με το Θεό, όταν το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα μας: «Γιατί το Πνεύμα που μας έδωσε ο Θεός δεν εμπνέει φόβο για το Θεό ούτε κάνει τους ανθρώπους δούλους, αλλά παιδιά του Θεού» (Ρωμ. 8:15). Όταν αποκτούμε την υιοθεσία έχουμε στενή σχέση με τον Ουράνιο Βασιλιά μας.

γ . Το Άγιο Πνεύμα μας δίνει τη **βαθύτερη δυνατή εμπειρία** του Θεού: «Το ίδιο το Πνεύμα του Θεού διαβεβαιώνει το δικό μας πνεύμα πως είμαστε παιδιά του Θεού» (Ρωμ. 8:16). Ο Θεός θέλει να το γνωρίζουμε, να έχουμε τη βεβαιότητα ότι είμαστε παιδιά Του. Το έργο του Αγίου Πνεύματος μέσα μας δεν μπορούμε να το εκφράσουμε με λόγια. Εργάζεται μέσα στην καρδιά μου και διαβεβαιώνει το δικό μου πνεύμα ότι είμαι παιδί του Θεού. Μαρτυρεί μέσα μου ότι ο Χριστός με αγάπησε και θυσιάστηκε για μένα, ότι εξάλειψε τις αμαρτίες μου και με συμφίλωσε με το Θεό.

δ. Ο Θεός βάζει τη **σφραγίδα** Του σε μας όταν δεχόμαστε το Χριστό στην καρδιά μας. Κι αυτή η σφραγίδα είναι ένα πρόσωπο, το Άγιο Πνεύμα. Με την παρουσία του Αγίου Πνεύματος έχουμε την εξασφάλιση και την επίσημη αναγνώριση ότι Του ανήκουμε. Να πως το διατυπώνει ο Απ. Παύλος: «Ευλογημένος να είναι ο Θεός, ο Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που μέσω του Χριστού μάς δώρισε πλούσιες τις ευλογίες του, πνευματικές και ουράνιες. Μας διάλεξε πριν θεμελιώσει τον κόσμο, να γίνουμε δικοί του δια του Χριστού, αμεγάδιαστοι στην τελική του κρίση. Μας προόρισε με την αγάπη του να γίνουμε παιδιά του δια του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με το καλόβουλο για μας θέλημά του, ώστε να τον υμνούμε για την πλούσια χάρη του, που μας δώρισε δια του αγαπημένου του Υιού... Έτσι κι εσείς ακούσατε το λόγο της αλήθειας, το χαρμόσυνο μήνυμα που σας φέρνει τη σωτηρία. Κι αφού πιστέψατε στο Χριστό, σας σφράγισε ο Θεός με το Άγιο Πνεύμα που το είχε υποσχεθεί. Κι είναι το Πνεύμα εγγύηση για την κληρονομιά μας, για το μελλοντικό λυτρωμό μας. Έτσι θα υμνείται και θα δοξάζεται το μεγαλείο του Θεού» (Εφ. 1:3-6,13,14). Το Άγιο Πνεύμα είναι η σφραγίδα και η εγγύηση της αιώνιας και ένδοξης κληρονομιάς μας μαζί με το Χριστό.

ε. Το Άγιο Πνεύμα **βαπτίζει και τοποθετεί** τον κάθε μετανοημένο αμαρτωλό μέσα στο Σώμα του Χριστού, στην Εκκλησία Του: «Κι εμείς όλοι, είτε Ιουδαίοι είτε μη Ιουδαίοι, είτε δούλοι είτε ελεύθεροι, γίναμε με το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος ένα σώμα, και όλοι ποτιστήκαμε από ένα και το αυτό Πνεύμα» (Α' Κορ. 12:13).

στ. Το Άγιο Πνεύμα **γεμίζει και ενδυναμώνει** κάθε αφιερωμένο Χριστιανό για να τον καταστήσει κατάλληλο για υπηρεσία. Όταν γεμίζουμε με το Άγιο Πνεύμα, τότε γεμίζουμε με τον Ιησού Χριστό. Κι όταν αυτό συμβαίνει, τότε εκδηλώνεται στη ζωή μας η δύναμη του Χριστού και μας καθιστά ικανούς για τη διακονία που Εκείνος μας αναθέτει. Όλες οι ενέργειες του Αγίου Πνεύματος έχουν σκοπό να δοξάσουν το Θεό. Κάθε εκδήλωση που προβάλλει τον άνθρωπο δεν έχει καμιά σχέση με το Χριστό. Οι ενέργειες του Αγίου Πνεύματος αφορούν τη σχέση μας μέσα στο Σώμα του Χριστού. Ο Χριστός στην αδυναμία μας προσφέρει τη δική Του δύναμη, στην αμαρτωλή μας κατάσταση χαρίζει τη δική Του αγιότητα και στην ήττα μας τη δική Του νίκη.

Υπάρχει μια εντολή μέσα στο λόγο του Θεού: «πληρούσθε εν Πνεύματι» (Εφ. 5:18), «να γεμίζετε με το Πνεύμα του Θεού». Δεν είναι προαιρετικό. Είναι καθήκον όλων μας να γεμίζουμε συνεχώς με το Πνεύμα του Θεού. Δεν συνοδεύεται απαραίτητα από συναισθηματικές εμπειρίες. Δεν μπορούμε να στηριζόμαστε στα συναισθήματά μας γιατί αυτά είναι ευμετάβλητα. Όπως η σωτηρία έτσι και η πλήρωση από το Άγιο Πνεύμα είναι δώρο του Θεού. Δεν την κερδίζουμε εμείς. Είναι η χάρη του Θεού που μας τη δίνει.. Η αμαρτία είναι το μόνο εμπόδιο. Αφού εξομολογηθούμε στο Θεό κάθε γνωστή σ' εμάς αμαρτία, παραχωρούμε ολόκληρη την καρδιά μας στον Κύριο και με πίστη δεχόμαστε καθημερινά την πλήρωση με το Πνεύμα του Θεού. Πληρωνόμαστε δια πίστεως, όπως ακριβώς δια πίστεως δεχόμαστε το Χριστό στην καρδιά μας.

Ο Απ. Παύλος δίνει ένα πρακτικό τρόπο γι' αυτό το σκοπό: «πληρούσθε εν Πνεύματι, λαλούντες εαυτοίς εν ψαλμοίς και ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς, άδοντες και ψάλλοντες τη καρδιά υμών τω Κυρίω» (Εφ. 5:18,19). Μελετώντας όλοι μαζί το λόγο του Θεού, με την ψαλμωδία και τους ύμνους, με τις ευχαριστίες, τις προσευχές και τις δεήσεις βρισκόμαστε και ζούμε εντονότερα την παρουσία του Θεού. Κι ο Θεός, απ' τη μεριά Του, μας χαρίζει πλουσιοπάροχα τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Αυτή, όμως, η πλήρωση δεν περιορίζεται στις συνάξεις και στα πνευματικά συνέδρια. Μεταφράζεται σε πρακτική Χριστιανική ζωή. Είναι τότε που εμφανίζεται ο καρπός του Αγίου Πνεύματος, και που δεν είναι άλλος από τον κατάλογο που μας δίνει ο ίδιος ο Απόστολος στην Επιστολή προς Γαλάτας (5:22-26): «Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος είναι η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια. Τίποτε απ' αυτά δεν καταδικάζει ο νόμος. Άλλωστε όσοι είναι του Χριστού έχουν σταυρώσει τον αμαρτωλό εαυτό τους [τη σάρκα] μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες τους, Αφού, λοιπόν, ζούμε με τη δύναμη του Πνεύματος, πρέπει ν' ακολουθούμε το Πνεύμα. Ας μη γινόμαστε ματαιόδοξοι, ας μη προκαλούμε κι ας μη φθνούμε ο ένας τον άλλο». Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά που το Άγιο Πνεύμα μορφώνει επάνω σε μας. Δεν σημαίνει ότι γίναμε τέλειοι. Όμως προχωρούμε προς την τελειότητα και αυξανόμαστε στην ομοιότητα με τον Κύριό μας. Ο πρώτος κι ο πιο σημαντικός καρπός του Αγίου Πνεύματος είναι η αγάπη. Η αγάπη αποτελεί την καρδιά της Χριστιανικής πίστης. Η Βίβλος είναι η ιστορία της αγάπης του Θεού. Η επιθυμία, το θέλημα του Θεού είναι ν' ανταποκριθούμε με αγάπη στον Κύριό μας και στους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μας. Η απόδειξη του έργου του Αγίου Πνεύματος μέσα στη ζωή μας είναι η αγάπη. Όλα τ' άλλα, χωρίς την αγάπη, δεν έχουν καμιά αξία.

Στην Επιστολή προς Ρωμαίους (12:1,2) έχουμε την προτροπή: «Ο Θεός, αδελφοί, μας έδειξε το έλεός του. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να του προσφέρετε όλο τον εαυτό σας θυσία ζωντανή, άγια, ευπρόσδεκτη στο Θεό. Αυτή είναι η πραγματική πνευματική σας λατρεία. Μην προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού του κόσμου, αλλά να μεταμορφώνεστε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού. Έτσι θα μπορείτε να διακρίνετε

ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το καλό και αρεστό στο Θεό και τέλειο». Ο Θεός θέλει την πλήρη, την ολοκληρωτική, την άνευ όρων παραχώρησή μας σ' Εκείνον. Μόνο μια άγια καρδιά, γεμάτη με το Πνεύμα του Θεού, μπορεί ν' αντιμετωπίσει νικηφόρα τον κόσμο, τη σάρκα και το διάβολο. Το Άγιο Πνεύμα μάχεται για μας: «Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου. Ενάντια στα ουράνια πονηρά πνεύματα» (Εφ. 6:12). Ο αγώνας μας είναι πνευματικός. Δεν μπορούμε να πολεμήσουμε με φυσικά όπλα. Μόνο όταν γινόμαστε καλοί αγωγοί και αφήνουμε το Άγιο Πνεύμα να δώσει τη μάχη για μας και μέσα από εμάς, μόνο τότε θα επιτύχουμε την ολοκληρωτική νίκη. Δεν πρέπει να κρατάμε τίποτε για τον εαυτό μας. Ας αναγνωρίσουμε τον Ιησού Χριστό απόλυτο κυρίαρχο της ζωής μας: «Εσείς με φωνάζετε 'Διδάσκαλε' και 'Κύριε', και σωστά το λέτε, γιατί είμαι» (Ιωάν. 13:13). Όταν ο Ιησούς είναι ο μόνος Κύριος της ζωής μας, είμαστε νικητές και θριαμβευτές. Αυτό δε σημαίνει ότι στο εξής δεν υπάρχει πιθανότητα να αμαρτήσουμε. Αναμάρτητος ήταν μόνο ο Χριστός. Μόνο ο Χριστός μπορούσε να προκαλέσει τους ακροατές Του λέγοντας: «Τις εξ υμών ελέγχει με περί αμαρτίας;» (Ιωάν. 8:46). «Ποιος από σας μπορεί να με ψέξει για κάποια αμαρτία;». Ο διάβολος δε θα πάψει να μας πολεμάει. Αντίθετα, η δική μας μάχη γίνεται, πολλές φορές, πιο σκληρή. Εξακολουθούμε να νοιώθουμε μέσα μας αμαρτωλές διαθέσεις που μας τραβούν προς τα κάτω. Όμως τώρα συναισθανόμαστε επίσης και μian άλλη δύναμη ισχυρότερη, που έρχεται να εξουδετερώσει την πρώτη και να μας τραβήξει προς τα πάνω, προς την αγιοσύνη. Ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Να θεωρείτε τους εαυτούς σας ότι είστε νεκροί για την αμαρτία και ότι ζείτε πια για το Θεό, χάρη στον Ιησού Χριστό, τον Κύριό μας» (Ρωμ. 6:11). Μόνο με το Πνεύμα του Θεού μπορούμε να μεταμορφωνόμαστε στην εικόνα του Χριστού, διατηρώντας το βλέμμα μας προσηλωμένο σ' Εκείνον.

Η στενή σχέση μας με το Χριστό μας δίνει τη δύναμη να ζούμε μια ζωή νίκης ενάντια στην αμαρτία και να κηρύττουμε το Χριστό. Η δύναμη του Ιησού Χριστού μέσα μας ενεργοποιείται με την πίστη, καθώς αφήνουμε τη διακυβέρνηση της ζωής μας στα δικά Του τα χέρια. Τότε ενεργεί το Άγιο Πνεύμα. Αφού το έργο του Αγίου Πνεύματος είναι να δοξάσει τον Ιησού Χριστό, ο Κύριός μας μπορεί ανεμπόδιστα να εργαστεί μέσα μας και με εμάς, για να πραγματοποιήσει το τέλειο θέλημά Του.

Κάθε βιβλική αναφορά στην πλήρωση με το Άγιο Πνεύμα, τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη, είναι στενά συνδεδεμένη με δύναμη για υπηρεσία και μαρτυρία. Η δική μας ανταπόκριση στην πλήρωση του Αγίου Πνεύματος εκδηλώνεται με τη γαλήνη και την ειρήνη του Θεού μέσα μας και την βαθύτερη πίστη στο Χριστό και στις υποσχέσεις που μας δίνει μέσα στην Αγία Γραφή. Ακόμη και το πώς να προσευχηθούμε δεν ξέρουμε. Όμως, σύμφωνα με τον Απ. Παύλο: «το Πνεύμα επίσης μας συμπαραστέκεται στις αδυναμίες μας, γιατί εμείς δεν ξέρουμε πώς να προσευχηθούμε καθώς πρέπει, όμως το ίδιο το Πνεύμα μεσιτεύει για μας στο Θεό με ανέκφραστους στεναγμούς. Παράλληλα, εκείνος που διερευνά τις καρδιές ξέρει ποια είναι η επιθυμία του Πνεύματος, αφού μεσιτεύει για λογαριασμό των αγίων σύμφωνα με το θέλημα του Θεού» (Ρωμ. 8:26,27).

Το 12^ο κεφάλαιο της Α' Επιστολής προς Κορινθίους μας διδάσκει ότι όλοι οι πιστοί είναι μέλη του Σώματος του Χριστού. Όπως τα διάφορα μέλη του ανθρωπίνου σώματος έχουν διαφορετικές λειτουργίες, έτσι και τα διάφορα μέλη του Σώματος του Χριστού έχουν διαφορετικές υπευθυνότητες μέσα στην Εκκλησία Του. Ο κάθε πιστός έχει διαφορετικό χάρισμα: «όλα αυτά είναι ενέργειες ενός και του αυτού Πνεύματος, που χορηγεί τα χαρίσματα όπως αυτό θέλει στον καθένα χωριστά» (12:11). «πάντα δε ταύτα ενεργεί το εν και το αυτό Πνεύμα διαιρούν ίδια εκάστω καθώς βούλεται». Ακόμη, σύμφωνα με το 13^ο κεφάλαιο της ίδιας Επιστολής, κάθε ένα ή όλα τα χαρίσματα δεν έχουν καμιά αξία, αν δεν έχουν ως κίνητρό τους την αγάπη.

Ο Κύριος Ιησούς μας προτρέπει: «Να ζητάτε πρώτα τη βασιλεία του Θεού και τη δικαιοσύνη του, κι όλα αυτά θα σας προστεθούν» (Ματθ. 6:33). Όταν ο Χριστός βασιλεύει στην καρδιά μας και έχει πλήρη κυριότητα στη ζωή μας, τότε φέρνουμε πλούσιο καρπό Αγίου Πνεύματος για τη δόξα του Θεού.

Ευχαριστούμε το Θεό για την πλούσια χάρη Του. Αμήν!

Εισαγωγή στην επιστολή προς Φιλιπησίους του Απ. Παύλου

Η Επιστολή αυτή είναι ένα από τα βιβλία της Αγίας Γραφής που δεν αντιμετώπισε προβλήματα κριτικής. Κανείς από τους σοβαρούς κριτικούς δεν αμφισβήτησε ποτέ την αυθεντικότητα και τη γνησιότητα της Επιστολής.

Τι γνωρίζουμε για τους Φιλίππους εκείνης της εποχής;

Ο Απ. Παύλος όταν αποφάσισε να εργαστεί και να κηρύξει το Ευαγγέλιο σε κάποια περιοχή, χρησιμοποιούσε πολύ σοφή στρατηγική. Επέλεγε τον τόπο εκείνο που όχι μόνο ήταν σημαντικός, αυτός καθ' εαυτόν, αλλά αποτελούσε και το κλειδί για ολόκληρη την περιοχή. Πολλά από τα μέρη που ο Απ. Παύλος επέλεξε ως κηρυγματικά κέντρα είναι ακόμη και σήμερα σημαντικά σταυροδρόμια. Τέτοιος τόπος ήταν οι Φίλιπποι. Υπήρχαν τουλάχιστον τρεις λόγοι διάκρισης:

1. **Στην περιοχή υπήρχαν ορυχεία χρυσού και αργύρου** που χρονολογούνται από την εποχή των Φοινίκων. Είναι αλήθεια ότι στους Χριστιανικούς χρόνους είχαν εξαντληθεί, όμως είχαν αναδείξει τους Φιλίππους μεγάλο εμπορικό κέντρο του αρχαίου κόσμου.
2. **Η πόλη θεμελιώθηκε από τον Φίλιππο**, πατέρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο οποίος τη διακόσμησε με ξεχωριστό τρόπο και από τον οποίο πήρε και το όνομα. Κτίστηκε στον τόπο που λεγόταν Κρηνίδες, μια πόλη αρχαιότερη των Φιλίππων. Ο Φίλιππος θεμελίωσε την πόλη το 368 π.Χ. λόγω της στρατηγικής της θέσης, για να ελέγχει το πέρασμα μεταξύ ανατολής και δύσης. Δυο σημαντικές μάχες αναφέρονται στην ιστορία στο συγκεκριμένο αυτό σημείο. Η πρώτη ήταν μεταξύ του Ιουλίου Καίσαρα και του Πομπηίου και η δεύτερη μεταξύ του Αυγούστου και Αντωνίου από τη μια μεριά και του Βρούτου και Κάσιου από την άλλη. Εκεί νίκησε η πλευρά του Αντωνίου και καθόρισε ολόκληρο το μέλλον της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.
3. Κάποια χρόνια αργότερα οι Φίλιπποι είχαν το προνόμιο να γίνουν **Ρωμαϊκή αποικία**. Για να ελέγχει την εκτεταμένη Αυτοκρατορία, ήταν συνήθεια της Ρώμης να στέλνει αποστράτους με τις οικογένειές τους και να τους εγκαθιστά σε στρατηγικά σημεία της Επικράτειας. Αρχικά οι πόλεις αυτές είχαν στρατιωτική σημασία. Αργότερα όμως δινόταν από τη Ρωμαϊκή κυβέρνηση ο τίτλος της αποικίας σε κάποιες πόλεις που ήθελε να τις τιμήσει ή να τις ανταμείψει για την πιστή υπηρεσία τους. Οι αποικίες αυτές είχαν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Η υπερηφάνεια τους ότι αποτελούσαν μικρά κομμάτια της Ρώμης. Μιλούσαν τη Ρωμαϊκή γλώσσα. Είχαν Ρωμαϊκό ντύσιμο. Ακολουθούσαν πιστά τα ήθη και έθιμα των Ρωμαίων. Οι κυβερνήτες τους είχαν τίτλους Ρωμαϊκούς και πραγματοποιούσαν τις Ρωμαϊκές τελετές. Ποτέ δεν υιοθετούσαν τις συνήθειες του τόπου. Έμειναν πιστά προσηλωμένοι στη Ρώμη. Ήταν στην πραγματικότητα μικρογραφίες της Ρώμης.

Αυτή τη Ρωμαϊκή υπερηφάνεια βλέπουμε να εκφράζεται στο κατηγορητήριο εναντίον του Απ. Παύλου και του Σίλα: «έπιασαν τον Παύλο και το Σίλα και τους έσυραν στην αγορά για να τους παρουσιάσουν στις αρχές. Τους οδήγησαν μπροστά στους ανώτατους άρχοντες της πόλης και είπαν: ‘Αυτοί οι άνθρωποι είναι Ιουδαίοι και προκαλούν ταραχές στην πόλη. Θέλουν να εισαγάγουν έθιμα που δεν επιτρέπεται σ’ εμάς, που είμαστε Ρωμαίοι, να τα δεχτούμε ή να τα τηρήσουμε’» (Πραξ.16:19-21). Να, γιατί ο Απ. Παύλος θα γράψει αργότερα στην Επιστολή του: «Εμείς όμως, αντίθετα, είμαστε πολίτες του ουρανού, απ’ όπου και περιμένουμε να έρθει ο σωτήρας μας, ο Κύριος Ιησούς Χριστός» (Φιλ.3:20). Ακριβώς όπως οι Ρωμαίοι άποικοι, σ’ οποιοδήποτε περιβάλλον κι αν βρίσκονταν, δεν ξεχνούσαν ότι ήταν Ρωμαίοι πολίτες, έτσι κι εμείς δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε ότι είμαστε πολίτες του Ουρανού. Και στους Ρωμαίους Χριστιανούς θα γράψει: «Μην προσαρμόζεστε στη νοοτροπία αυτού του κόσμου, αλλά να μεταμορφώνεστε συνεχώς προς το καλό, αποκτώντας το νέο φρόνημα του πιστού» (Ρωμ.12:2). Οι Φιλιππίσιοι ήταν υπερήφανοι για το προνόμιο να είναι Ρωμαίοι πολίτες. Πόσο ασύγκριτα μεγαλύτερο είναι το δικό μας προνόμιο, να είμαστε πολίτες της Ουράνιας και αιώνιας βασιλείας του Χριστού! Δεν είμαστε πια ξένοι και στερημένοι δικαιωμάτων, αλλά συμπολίτες των αγίων και ανήκουμε στην οικογένεια του Θεού (Εφ.2:19).

Ο Απ. Παύλος στους Φιλίππους

Ήταν στη διάρκεια του δεύτερου ιεραποστολικού ταξιδιού του, γύρω στο 52 μ.Χ., που ο Απ. Παύλος πήγε για πρώτη φορά στους Φιλίππους. Η επίσκεψή του αυτή εξιστορείται στο 16^ο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων. Ο Απ. Παύλος και οι συνεργάτες του, σύμφωνα με τη διήγηση του Λουκά, άφησαν πίσω τους τη Δέρβη, τα Λύστρα και το Ικόνιο: «Υστερα διέσχισαν τη Φρυγία και τη Γαλατία, επειδή το Άγιο Πνεύμα δεν τους άφησε να κηρύξουν το ευαγγέλιο στην επαρχία της Ασίας. Όταν ήρθαν στα σύνορα της Μυσίας, ήθελαν να συνεχίσουν το δρόμο για τη Βιθυνία, το Πνεύμα του Ιησού όμως δεν τους άφησε. Έτσι παρέκαμψαν τη Μυσία και κατέβηκαν

στην Τρωάδα. Εκεί ο Παύλος είδε τη νύχτα ένα όραμα: ένας Μακεδόνας στεκόταν μπροστά του και τον παρακαλούσε μ' αυτά τα λόγια: 'Πέρασε στη Μακεδονία και βοήθησέ μας'. Όταν είδε το όραμα, αμέσως ψάξαμε για πλοίο να πάμε στη Μακεδονία, γιατί ήμασταν βέβαιοι ότι μας είχε προσκαλέσει ο Κύριος να τους φέρουμε το μήνυμα του ευαγγελίου. Από την Τρωάδα αποπλεύσαμε και πήγαμε κατευθείαν στη Σαμοθράκη και την επομένη στη Νεάπολη. Από 'κει πήγαμε στους Φιλίππους, που είναι η σπουδαιότερη πόλη της περιοχής της Μακεδονίας, αποικία των Ρωμαίων. Σ' αυτή την πόλη παραμείναμε μερικές μέρες.» (Πρ.16:6-12). Δεν υπάρχει άλλο κεφάλαιο στην Καινή Διαθήκη που να δείχνει καλύτερα την παγκοσμιότητα της πρόσκλησης του Ιησού Χριστού. Το κεφάλαιο αυτό επικεντρώνεται σε τρία πρόσωπα: Η Λυδία, πωλήτρια πορφύρας, η δούλη με το μαντικό πνεύμα που με τις μαντείες της απέφερε πολλά κέρδη στους κυρίους της, και ο Ρωμαίος δεσμοφύλακας. Μια εκπληκτική τριάδα. Τρεις άνθρωποι που ανήκαν σε τρεις διαφορετικές εθνικότητες. Η Λυδία ήταν Ασιάτης και πιθανόν το όνομά της προέρχεται από τη Λυδία, παλιό βασίλειο της Μ. Ασίας. Η δούλη ήταν Ελληνίδα. Και ο δεσμοφύλακας Ρωμαίος. Όλη η Αυτοκρατορία συγκεντρωμένη μέσα στην Εκκλησία του Χριστού. Αλλά δεν ήταν μόνο τρεις διαφορετικές εθνικότητες, Ανήκαν σε τρεις διαφορετικές κοινωνικές τάξεις. Η Λυδία ανήκε στην ανώτερη τάξη. Ως πωλήτρια πορφύρας, μιας πολύ ακριβής βαθυκόκκινης χρωστικής του αρχαίου κόσμου, ήταν μια πριγκίπισσα του εμπορίου. Η δούλη ως σκλάβο, σύμφωνα με το νόμο της εποχής, δεν θεωρούνταν άνθρωπος αλλά ζωντανό εργαλείο. Ανήκε στην κατώτερη τάξη. Και ο δεσμοφύλακας, ένας δημόσιος υπάλληλος, ανήκε στη μεσαία τάξη. Όλα τα κοινωνικά επίπεδα εκπροσωπούνται σ' αυτό το κεφάλαιο. Εδώ επιβεβαιώνεται στην πράξη η διακήρυξη του Απ. Παύλου: «Δεν υπάρχει πια Ιουδαίος και ειδωλολάτρης, δεν υπάρχει δούλος και ελεύθερος, δεν υπάρχει άντρας και γυναίκα. Όλοι σας είστε ένας, χάρη στον Ιησού Χριστό» (Γαλ.3:28). Του Χριστού είναι όλα και ο Χριστός τα διέπει όλα.

Ο Απ. Παύλος με σαφή θεϊκή οδηγία έφτασε στους Φιλίππους. Και όμως, εκεί τον περίμενε σκληρός διωγμός, κακοποίηση και παράνομη φυλάκιση, που τον ανάγκασαν να φύγει πρόωρα από την πόλη. Το γεγονός αυτό δεν μείωσε στο ελάχιστο την αγάπη του γι' αυτή την πόλη. Στη σύντομη παραμονή του στους Φιλίππους μικρή ήταν η πνευματική συγκομιδή. Μια μικρή Εκκλησία γεννήθηκε. Όμως, τίποτε δεν αποθάρρυνε το δούλο του Κυρίου. «Διότι τις κατεφρόνισε την ημέραν των μικρών πραγμάτων;» (Ζαχ.4:10), λέει ο Κύριος. Η Εκκλησία των Φιλίππων αυξήθηκε σημαντικά και ευλογήθηκε πλούσια.

Πότε γράφτηκε η Επιστολή;

Δέκα χρόνια είχαν περάσει από την πρώτη εκείνη επίσκεψη του Απ. Παύλου στους Φιλίππους. Τώρα, ο Απόστολος του Χριστού βρίσκεται φυλακισμένος στη Ρώμη και γράφει την Επιστολή γύρω στο 62 μ.Χ. Αυτή η Επιστολή αποστέλλεται στην πρώτη Εκκλησία που ιδρύθηκε ποτέ σε Ευρωπαϊκό έδαφος.

Ποια είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της Επιστολής;

1. **Είναι η Επιστολή της χαράς.** Μέσα από το μπουντρούμι της Ρωμαϊκής φυλακής βγήκε το άρωμα της Επιστολής προς Φιλιππησίους που, δικαιολογημένα, ονομάστηκε «Επιστολή της χαράς». Σ' αυτή τη μικρή σχετικά Επιστολή οι λέξεις «χαρά» και «χαίρετε» εμφανίζονται δεκαέξι φορές. Η χαρά του πιστού δεν εξαρτάται από τις εξωτερικές συνθήκες. Η παρουσία του Χριστού στην καρδιά και στη ζωή μας μεταμορφώνει τα πάντα. Ο Κύριος Ιησούς μας έδωσε την υπόσχεση: «τη χαρά σας κανείς δε θα μπορέσει να σας την αφαιρέσει» (Ιω.16:22). Η χαρά του Κυρίου είναι η δύναμή μας (Νεεμ.8:10). Οι αμαρτωλοί ελκύονται στο Χριστό από τη χαρά των Χριστιανών.
2. **Είναι μια Επιστολή Ευχαριστίας και τρυφερότητας.** Ανάμεσα στον Απ. Παύλο και στην Εκκλησία των Φιλίππων αναπτύχθηκε ένας ισχυρός δεσμός φιλίας. Με καμιά άλλη Εκκλησία δεν συνδέθηκε τόσο στενά. Ήταν καύχημα του Απ. Παύλου ότι δεν πήρε βοήθεια από κανένα άνθρωπο ή Εκκλησία και ότι τα ίδια του τα χέρια υπηρέτησαν τις ανάγκες του. Η μόνη Εκκλησία που τον στήριξε οικονομικά, ήταν η Εκκλησία των Φιλίππων. Να τι γράφει στους αδελφούς: «Μεγάλη χαρά αισθάνθηκα, χαρά που δωρίζει ο Κύριος, γιατί το ενδιαφέρον σας για μένα άνθισε τώρα ακόμη μια φορά. Βέβαια, πάντοτε με σκεπτόσασταν, δεν είχατε όμως την ευκαιρία να το εκδηλώσετε... Ξέρετε καλά κι εσείς, Φιλιππησίοι, πως όταν άρχισα το κήρυγμα του ευαγγελίου, μετά την αναχώρησή μου από τη Μακεδονία, με καμιά εκκλησία δεν είχα υλικές δοσοληψίες παρά μόνο μ' εσάς. Ακόμα κι όταν ήμουν στη Θεσσαλονίκη, επανειλημμένα μου στείλατε βοηθήματα για τις ανάγκες μου. Όχι ότι επιζητώ τα δώρα, αλλά επιθυμώ να βλέπω να πληθαίνουν οι καρποί της αγάπης σας για δικό σας κέρδος» (Φιλ.4:10,15-17). Ακόμα και στην Κόρινθο του έστειλαν βοήθεια. Να, τι γράφει στους Κορίνθιους πιστούς: «Ακόμα κι όταν ήμουνα κοντά σας και περνούσα στερήσεις, δεν επιβάρυνα κανέναν, γιατί αυτά που μου έλειπαν για τη συντήρησή μου τα συμπλήρωσαν οι αδερφοί που ήρθαν από τη Μακεδονία. Έτσι κατάφερα να μη σας γίνω σε καμιά περίπτωση βάρος, και θα τηρήσω αυτό και στο μέλλον. Σας το λέω με

την ειλικρίνεια του Χριστού που είναι μέσα μου, ότι την καύχησή μου αυτή κανένας δε θα μου την αποκλείσει για τα μέρη της Αχαΐας» (Β' Κορ.11:9,10). Η Εκκλησία των Φιλιππων έστειλε μάλιστα και τον Επαφρόδιτο για να τον υπηρετεί μέσα στη φυλακή. Η αναγνώριση της ευεργεσίας και η έκφραση της ευγνωμοσύνης είναι βασικά γνωρίσματα του γνήσιου Χριστιανού. Ας το προσέξουμε, αδελφοί.

3. Η Επιστολή προς Φιλιππησίους είναι η πιο προσωπική, συναισθηματική και τρυφερή Επιστολή του Απ. Παύλου. Αφήνει την καρδιά του να εκφραστεί με αυθόρμητο και τρυφερό τόνο, για να ευχαριστήσει τους Χριστιανούς των Φιλιππων. Οι σκέψεις και τα συναισθήματα του Αποστόλου εκτίθενται χωρίς αυστηρό διάγραμμα, όπως μιλώντας κανείς μ' ένα φιλικό του πρόσωπο λέει αυθόρμητα όσα έχει να πει, χωρίς να τα κατατάσσει με τρόπο αυστηρά συστηματικό. Όλα αυτά δε σημαίνουν ότι η Επιστολή στερείται θεολογικού βάθους και ότι έχει μόνο πρακτικό προσανατολισμό. Αντίθετα, μάλιστα, εκτίθενται βαθιές και μεγάλες αλήθειες. Η κένωση του Χριστού (2:6-8), η δικαιοσύνη εκ πίστεως, η εσχατολογική ελπίδα, ο μετασχηματισμός του φθαρτού σώματος σε ένδοξο κ.α. αποτελούν βασικά θέματα της Επιστολής.
4. **Είναι μια Επιστολή ενθάρρυνσης.** Το διωγμό του Απ. Παύλου τον κληρονόμησε η Εκκλησία των Φιλιππων. Στην Επιστολή του ο Απ. Παύλος τους προτρέπει να μη τους φοβίζουν οι εχθροί τους. Γράφει: «Τούτο είναι γι' αυτούς σημάδι απώλειας, ενώ για σας σημάδι σωτηρίας και προέρχεται από το Θεό. Γιατί σ' εσάς δόθηκε το χάρισμα, όχι μόνο να πιστεύετε στο Χριστό, αλλά και να υποφέρετε γι' αυτόν, διεξάγοντας τον ίδιο αγώνα που είδατε να διεξάγω εγώ, και που τώρα μαθαίνω ότι τον συνεχίζετε» (Φιλ.1:28-30). Ο Κύριος είχε πει στους μαθητές Του: «Μακάριοι όσοι διώκονται για την επικράτηση του θελήματος του Θεού, γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία του Θεού. Μακάριοι είστε όταν σας χλευάσουν και σας καταδιώξουν και σας κακολογήσουν με κάθε ψεύτικη κατηγορία εξαιτίας μου. Να αισθάνεστε χαρά και αγαλλίαση, γιατί θ' ανταμειφθείτε με το παραπάνω στους ουρανούς. Έτσι καταδιώξαν και τους προφήτες πριν από σας» (Ματθ.5:10-12).
5. **Είναι μια Επιστολή ταπεινοφροσύνης.** Το θέμα αυτό κυριαρχεί. Το τοποθετεί ξεκάθαρα: «Μην κάνετε τίποτε από ανταγωνισμό ή από ματαιοδοξία, αλλά με ταπεινοφροσύνη ας θεωρεί καθένας τον άλλο ανώτερό του. Ας μη φροντίζει ο καθένας σας μόνο για ό,τι ενδιαφέρει τον εαυτό του, αλλά και για ό,τι ωφελεί τους άλλους» (Φιλ.2:3,4). Πόσο υστερούμε, αδελφοί, σ' αυτό το σημείο! Είναι επιτακτική ανάγκη να αφήσουμε το Άγιο Πνεύμα να ελέγξει τις καρδιές μας και να κάψει κάθε στοιχείο φθόνου και ζήλιας που φθείρει και καταστρέφει την όμορφη αδελφική κοινωνία. Το πρότυπό μας είναι ο Ιησούς Χριστός που μας καλεί και μας προτρέπει: «Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου και διδαχτείτε από το δικό μου παράδειγμα, γιατί είμαι πρᾶος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση» (Ματθ.11:29). Να, ποιο είναι το παράδειγμα του Κυρίου μας. Μας το δίνει ο Απ. Παύλος, σ' αυτή την Επιστολή, μ' ένα θαυμάσιο και πυκνό σε νοήματα ύμνο προς το Χριστό: «Να υπάρχει μεταξύ σας το ίδιο φρόνημα που είχε κι ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος, αν και ήταν Θεός, δε θεώρησε την ισότητά του με το Θεό αποτέλεσμα αρπαγής, αλλά τα απαρνήθηκε όλα, πήρε μορφή δούλου κι έγινε άνθρωπος. Και όντας πραγματικός άνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού. Γι' αυτό και ο Θεός τον ανέβασε πολύ ψηλά και του χάρισε το όνομα που είναι πάνω απ' όλα τα ονόματα. Έτσι, στο όνομα του Ιησού όλα τα επουράνια, τα επίγεια και τα υποχθόνια θα προσκυνήσουν, και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι Κύριος είναι ο Ιησούς Χριστός, για να δοξάζεται έτσι ο Θεός Πατέρας» (Φιλ.2:5-11).
6. **Τέλος, είναι μια Επιστολή ενότητας.** Στην Εκκλησία των Φιλιππων υπήρχαν δυο διακόνισσες, η Ευοδία και η Συντύχη. Η διαμάχη μεταξύ τους κινδύνευσε να καταστρέψει την ειρήνη και την ενότητα της Εκκλησίας. Γι' αυτό το λόγο γράφει: «Προτρέπω την Ευοδία, προτρέπω και τη Συντύχη να μονοιάσουν, αφού έχουν την ίδια πίστη στον Κύριο (Φιλ.4:2). Και σ' ένα άλλο σημείο της Επιστολής θα πει σε όλους: «Γεμίστε την καρδιά μου με χαρά ζώντας με ομόνοια, έχοντας την ίδια αγάπη μεταξύ σας, έχοντας όλοι μία ψυχή, ένα φρόνημα» (Φιλ.2:2). Πόσο πρέπει να προσέχουμε, αδελφοί! Και δυο μονάχα άνθρωποι είναι σε θέση να ταράξουν ολόκληρη την Εκκλησία. Ας κλείνουμε τ' αυτιά μας στις καταλαλιές και στις συκοφαντίες, κι ας τα' χουμε ανοιχτά μόνο στη φωνή του Θεού. Στην Εκκλησία της Κορίνθου, με τα πολλά και σοβαρά προβλήματα, ο Απ. Παύλος γράφει: «Δεν είναι καλό να καυχάστε για τον εαυτό σας. Δεν ξέρετε ότι λίγο προζύμι φουσκώνει όλο το ζυμάρι; Βγάλτε, λοιπόν, από ανάμεσά σας το παλιό προζύμι για να γίνετε καινούριο ζυμάρι-αφού πραγματικά είστε χωρίς το προζύμι της αμαρτίας. Γιατί η δική μας γιορτή του Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ότι θυσιάστηκε για χάρη μας ο Χριστός. Ας γιορτάζουμε, λοιπόν, το Πάσχα όχι με ψωμί που περιέχει την παλιά ζύμη, τη ζύμη της αμαρτίας και της πονηρίας, αλλά με το άζυμο ψωμί της καθαρότητας και τη αλήθειας» (Α' Κορ.5:6-8). Η ομόνοια της Εκκλησίας και η επιδίωξη της πνευματικής τελειότητας ας είναι ο μόνιμος στόχος μας. Ας κρατήσουμε στην καρδιά μας την προτροπή του λόγου του Θεού για μια ζωή αντάξια του Ευαγγελίου: «Εσείς προσέξτε μόνο να ζείτε με τρόπο αντάξιο του ευαγγελίου του Χριστού, ώστε είτε βρίσκομαι ανάμεσά σας και σας βλέπω είτε βρίσκομαι μακριά σας, να πληροφορούμαι για σας ότι είστε σταθεροί και σας ενώνει το ίδιο πνεύμα, ότι αγωνίζεστε σαν ένας άνθρωπος για την πίστη του ευαγγελίου» (Φιλ.1:27).

Η μελέτη της Αγίας Γραφής - Καθημερινή πνευματική τροφή

Στα πλαίσια της μαθητείας, που είναι το γενικό θέμα της Εκκλησίας μας για αυτή τη χρονική περίοδο, θα δούμε μαζί ένα πρωταρχικό κομμάτι: τον τρόπο προσέγγισης του μοναδικού θησαυρού που ο Θεός, μέσα στη χάρη Του, μας εμπιστεύθηκε, της Αγίας Γραφής.

(Εβρ. 4:12) **«Ο λόγος του Θεού είναι ζωντανός και δραστικός, πιο κοφτερός κι από κάθε δίκικο σπαθί. Εισχωρεί βαθιά, ως εκεί που χωρίζει την ψυχή απ' το πνεύμα, το κόκαλο απ' το μεδούλι, και κρίνει τους διαλογισμούς και τις προθέσεις της καρδιάς».** Τα λόγια αυτά αποδεικνύονται αληθινά, με τον πιο δραματικό τρόπο, σ' όλη την πορεία της ανθρώπινης ιστορίας.

Ο Χριστιανισμός δεν είναι ένας κώδικας ηθικής, φτιαγμένος από ανθρώπους. Είναι ένας τρόπος ζωής, που εξαρτάται απόλυτα από την ύπαρξη του ζωντανού Θεού. Ενός Θεού που δεν είναι απόμακρος αλλά, στην πτώση και στην αστοχία μας, έστειλε το μονογενή Του Υιό να πεθάνει για μας. Με την ανάσταση του Χριστού μας ανακήρυξε δικαιωμένους κι έστειλε το Άγιο Πνεύμα, το Θείο Παράκλητο, για να μας αναγεννήσει και ν' αρχίσει μέσα μας τη διαδικασία της μεταμόρφωσης. Από δούλους της αμαρτίας και της φθοράς μας μετέφερε **«στην ελευθερία που θ' απολαμβάνουν τα δοξασμένα παιδιά του Θεού»** (Ρωμ.8:21). Μ' αυτή την πραγματικότητα ως βάση, καλούμαστε να συμμορφώσουμε τη ζωή μας, με την αποκάλυψη και την εξουσία πάνω στην οποία στηρίζεται η πίστη μας. Εκείνοι που ανακάλυψαν αυτή την αλήθεια απ' ευθείας μέσ' απ' το λόγο του Θεού, μεταμορφώνονται **«από δόξα σε δόξα»** σύμφωνα με τη λαμπρότητα του Κυρίου (Β' Κορ.3:18), και γίνονται οι ίδιοι μάρτυρες της αναγεννητικής δύναμης στο περιβάλλον τους.

Ο λόγος του Θεού είναι ζωντανός και δυνατός. Είναι το στερεό θεμέλιο που μας έδωσε ο Θεός, μέσα σ' ένα κόσμο σύγχυσης και ταραχής. Είναι η κοινή γλώσσα όλων των πιστών σ' όλη τη γη, και ο αλάνθαστος οδηγός για όλες τις αποφάσεις μας.

Εμπνευσμένη από το Άγιο Πνεύμα, η Αγία Γραφή συνεχίζει να μας δίνει την πνοή της νέας ζωής και να καθορίζει την καθημερινή μας πορεία. Όταν ο λόγος του Θεού βρίσκει εφαρμογή στη ζωή μας, η πίστη μας δυναμώνει, η σκέψη διορθώνεται, ο χαρακτήρας μας μορφώνεται στο πρότυπο του Χριστού, η υπακοή μας ενισχύεται και μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τις δοκιμασίες και τους πειρασμούς. Η σταθερή και συνεχής μελέτη της Αγίας Γραφής, συνδυασμένη με την προσευχή, την παρατήρηση και την περισυλλογή, είναι βασική προϋπόθεση για την πνευματική μας ανακαίνιση και ζωντάνια. Είναι μια άσκηση καθημερινή. Κι αν **«η σωματική εκγύμναση μόνο σε μικρό βαθμό είναι ωφέλιμη»**, η μελέτη του λόγου του Θεού και **«η ευσέβεια είναι ωφέλιμη για όλα, επειδή υπόσχεται τη ζωή και την τωρινή και την μελλοντική»** (Α' Τιμ.4:8). Είναι απαραίτητη για την πνευματική μας υγεία. Χωρίς το λόγο του Θεού όλες οι δραστηριότητές μας αποβαίνουν άκαρπες **«Χωρίς εμένα (είπε ο Χριστός) δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε»** (Ιωάν.15:5).

Πόσο εκτιμούμε το λόγο του Θεού;

Στον Ιησού του Ναυή (1:8), τον αρχηγό του λαού Του, ο Κύριος έδωσε σαφή οδηγία, πριν προχωρήσει για να μπει στη γη της επαγγελίας: **«Μην πάψεις ποτέ να επαναλαμβάνεις τις εντολές αυτού του βιβλίου του νόμου και να το μελετάς μέρα και νύχτα, για να εφαρμόζεις πιστά όλα όσα είναι γραμμένα σ' αυτό. Τότε θα έχεις επιτυχία στα έργα σου και θα ευημερείς».** Στο λαό Του ο Κύριος μίλησε και είπε (Δευτ.6:4-7): **«Άκου, λαέ του Ισραήλ: Ο Κύριος είναι ο Θεός μας- μόνο ο Κύριος. Ν' αγαπάς, λοιπόν, τον Κύριο, το Θεό σου, μ' όλη την ψυχή σου και μ' όλη τη δύναμή σου. Να μένουν στην καρδιά σου οι εντολές αυτές, που εγώ σου δίνω. Να τις διδάσκεις στα παιδιά σου και να μιλάς γι' αυτές όταν κάθεται στο σπίτι σου κι όταν βαδίζεις στο δρόμο, όταν ξαπλώνεις για ύπνο κι όταν σηκώνεσαι».** Και ο Ψαλμωδός δηλώνει κατηγορηματικά (Ψαλμ.119:105) **«Λυχνάρι μπρος στα βήματά μου είν' ο λόγος σου, και φως στα μονοπάτια της ζωής μου».**

Αν και η Αγία Γραφή είναι ένα σύνθετο βιβλίο, που αξίζει να γίνει αντικείμενο βαθιάς μελέτης και έρευνας, εντούτοις αποτελεί μεγάλη ευλογία και για τον πιο απλό και ειλικρινή μελετητή. Δεν είναι βιβλίο για τους λίγους, τους μορφωμένους ή τους θεολόγους. Είναι για όλους. Ο Απ. Παύλος γράφει (Κολ.3:16): **«Ο λόγος του Χριστού ας μένει μόνιμα μέσα σας με όλη τη σοφία του, έτσι που να διδάσκετε και να προτρέπετε μεταξύ σας ο ένας τον άλλο με ψαλμούς και ύμνους και άσματα πνευματικά, ψάλλοντας με χάρη μέσα απ' την καρδιά σας».** Και στη (Β' Τιμ.3:16,17) **«Όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη και ωφέλιμη για διδασκαλία, για έλεγχο, για διόρθωση, για διαπαιδαγώγηση η οποία οδηγεί σε μια ζωή δικαιοσύνης, έτσι που να είναι ολοκληρωμένος ο άνθρωπος του Θεού, καταρτισμένος για κάθε καλό έργο».** Αυτή η διακήρυξη, αυτή η πεποίθηση είναι η αφετηρία για το σωστό ξεκίνημα της μελέτης του λόγου του Θεού. Η προσκόλλησή μας στη θεοπνευστία της Αγίας Γραφής πρέπει να είναι σταθερή και αμετακίνητη. Αν αφήσουμε τον εχθρό να βάλει μέσα μας κάποιες αμφιβολίες και αμφισβητήσεις,

μπαίνουμε σ' ένα δρόμο άκρως ολισθηρό. Δε θα μπορέσουμε να απολαύσουμε τους πολύτιμους θησαυρούς του θείου λόγου και υπάρχει μεγάλος κίνδυνος να χάσουμε την ψυχή μας. Είναι μια ύπουλη και πολύ επικίνδυνη παγίδα. Υπάρχουν δυο βασικοί τρόποι με τους οποίους έρχεται ο Λόγος του Θεού μέσα μας: Η ακρόαση, το διάβασμα και η μελέτη.

Η ακρόαση είναι ο ευκολότερος τρόπος με τον οποίο δεχόμαστε τα λόγια του Θεού. Για να είναι αποτελεσματική, χρειάζεται να είναι σταθερή και συστηματική. Αυτό πετυχαίνεται με την παρακολούθηση των συναθροίσεων που είναι σωστά και βιβλικά τοποθετημένες και όπου ο λόγος του Θεού κηρύσσεται ανόθευτος. Ο Ιησούς είπε (Λουκ.11:28): **«Αληθινά μακάριοι είναι εκείνοι που ακούνε το λόγο του Θεού και τον εφαρμόζουν»**. Απλή ακρόαση δεν ωφελεί. Πρέπει να συνοδεύεται από υπακοή σ' αυτά που ο Θεός μας λέει και εφαρμογή στην καθημερινή ζωή.

Ένα άλλο κομμάτι της Αγίας Γραφής που τονίζει τη σημαντικότητα της ακρόασης, είναι (Ρωμ.10:13,14,17): **«Οποιοσδήποτε επικαλεσθεί το όνομα του Κυρίου θα σωθεί. Πως όμως θα τον επικαλεστούν, αν δεν τον πιστέψουν; Και πως θα τον πιστέψουν, αν δεν έχουν ακούσει γι' αυτόν;...Επομένως, για να πιστέψει κανείς χρειάζεται ν' ακούσει το κήρυγμα και το κήρυγμα γίνεται με το λόγο του Θεού»**. Τα εδάφια αυτά βέβαια αφορούν την αρχική πίστη, όμως, είναι εξίσου αληθινό για τους πιστούς ότι η πίστη, που χρειαζόμαστε για το καθημερινό μας περπάτημα, έρχεται συχνά από την ακρόαση του βιβλικού μηνύματος. Όταν αντιμετωπίζουμε δυσκολίες και τα βάρη μάς πιέζουν, ένα ενθαρρυντικό βιβλικό μήνυμα έρχεται να μας ανακουφίσει και να φέρει την ειρήνη του Θεού στην καρδιά μας. Υπάρχουν πολλοί τρόποι μετάδοσης και ακρόασης του λόγου του Θεού. Όλα αυτά τα τεχνολογικά μέσα μπορούν να τεθούν στην υπηρεσία του Ευαγγελίου. Όλα αυτά είναι χρήσιμα και ωφέλιμα εργαλεία, αλλά, σε καμιά περίπτωση, δεν μπορούν ν' αντικαταστήσουν την κοινωνία των τέκνων του Θεού. Είμαστε η οικογένεια του Θεού και η χαρά της επανένωσης είναι ουσιαστικό στοιχείο της Χριστιανικής ζωής. Όταν ακούμε το κήρυγμα του Ευαγγελίου, από εμάς εξαρτάται πόσο θα ωφεληθούμε. Η τοποθέτηση και η διάθεσή μας παίζουν σημαντικό ρόλο. Ο Απ. Παύλος δίνει στους Θεσσαλονικείς την αιτία που ο λόγος του Θεού καρποφόρησε στις καρδιές τους (Α' Θεσ:2:13): **«Γι' αυτό κι εμείς ευχαριστούμε το Θεό αδιάκοπα, γιατί, όταν παραλάβατε το λόγο του Θεού, που ακούσατε από μας, τον δεχτήκατε όχι ως λόγο ανθρώπινο, αλλά, όπως είναι στην πραγματικότητα, ως λόγο Θεού, ο οποίος φέρνει αποτελέσματα ανάμεσα σ' εσάς που πιστεύετε»**.

Διάβασμα και μελέτη του λόγου του Θεού.

Αξίζει ν' ασχολούμαστε μ' ένα τέτοιο θέμα;. Χρειαζόμαστε τέτοια προτροπή; Σε μια έρευνα που έγινε στην Αμερική πριν μερικά χρόνια, ανάμεσα σ' εκείνους που δηλώνουν αναγεννημένοι Χριστιανοί, βρέθηκε ότι μόνο **το 18%** διαβάζουν τη Βίβλο κάθε μέρα, **και 23%, δηλ. περίπου ένας στους τέσσερις**, δηλώνει ότι ποτέ δε διάβασε το λόγο του Θεού. Δεν ξέρω πόσο διαφορετική είναι η κατάσταση στη χώρα μας. Ο Ιησούς συχνά ρωτούσε τους ακροατές Του: **«Δε διαβάσατε στη Γραφή;»**. Με τις ερωτήσεις Του αυτές ήθελε να τονίσει ότι, αυτοί που ισχυρίζονται ότι είναι λαός του Θεού, θα πρέπει να διαβάζουν το λόγο Του. Κι εμείς ομολογούμε ότι είμαστε παιδιά του Θεού. **Πόσο εξοικειωμένοι είμαστε με ολόκληρη την Αγία Γραφή;** Όταν ο Ιησούς έλεγε (Ματθ.4:4): **«Ο άνθρωπος δε ζει μόνο με ψωμί, αλλά με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού»**, εννοούσε σίγουρα τη μελέτη των λόγων του Θεού. Στην Αποκάλυψη (1:3) συναντούμε το μακαρισμό: **«Μακάριος ο αναγνώστης κι όσοι ακούνε τα λόγια τούτης της προφητείας και τηρούν όσα λέει αυτό το βιβλίο. Γιατί πλησιάζει ο καιρός»**.

Πόσο συχνά πρέπει να μελετώ το λόγο του Θεού; Η απλή αυτή ερώτηση συνδέεται άμεσα με τις επόμενες. Πόσο συχνά αντιμετωπίζω προβλήματα, πειρασμούς, πιέσεις; Πόσο συχνά χρειάζομαι συμβουλή, οδηγία και ενθάρρυνση; Πόσο συχνά αισθάνομαι την ανάγκη να δω το πρόσωπο του Θεού, ν' ακούσω τη φωνή Του, να νοιώσω το άγγιγμά Του, να γνωρίσω τη δύναμή Του; Η απάντηση σ' όλες αυτές τις ερωτήσεις είναι η ίδια: Κάθε μέρα. Είναι απαραίτητο ν' αντλούμε από τις ανεξάντλητες πηγές της χάρις του Θεού κάθε μέρα ανάλογα με την ανάγκη της κάθε μέρας.

Πού σκοντάφτουμε; Τι πρέπει να κάνουμε; Η πρώτη πρόταση είναι: Βρες χρόνο. Ο κυριότερος λόγος που πολλοί Χριστιανοί δεν έχουν διαβάσει ολόκληρη την Αγία Γραφή είναι η απογοήτευση. Τους τρομάζει ο όγκος του βιβλίου. Πώς να διαβάσω ολόκληρο ένα βιβλίο χιλίων και πλέον σελίδων;

Προσωπικά, τη σχέση μου με τη Βίβλο και το Θεό της Βίβλου τη χρωστάω στην υποδειγματική ευσέβεια, στην ειλικρίνεια, στην ευθύτητα και στη συνέπεια των γονιών μου. Για μένα η Αγία Γραφή είναι το αλφαβητάριό μου. Στη διάρκεια της κατοχής δεν υπήρχαν Ελληνικά σχολεία στην περιοχή μας. Η αδελφή μου και η μητέρα μου, με γνώσεις Β' Δημοτικού, μου έμαθαν να διαβάζω, χρησιμοποιώντας ως πρώτο και μοναδικό βιβλίο την Αγία Γραφή. Είναι διαπιστωμένο ότι, αν διαθέσουμε 15 λεπτά την ημέρα, μπορούμε να διαβάσουμε ολόκληρη την Αγία Γραφή σε λιγότερο από ένα χρόνο. Επομένως, είναι θέμα διάθεσης. Είναι θέμα καρδιάς. Ας δούμε **τρία παραδείγματα** ανθρώπων που διέθεσαν τις καρδιές τους στη μελέτη του λόγου του Θεού.

Το πρώτο είναι η μορφή του Έσδρα (Εσδ.7:10): «Ο Έσδρας είχε πράγματι αποφασίσει μ' όλη του την καρδιά να ερευνήσει το νόμο του Κυρίου και να τον εφαρμόσει, κι επίσης να διδάξει τα προστάγματα και τις εντολές του στους Ισραηλίτες». Είναι ιδιαίτερα διδακτική η σωστή ακολουθία των γεγονότων. Ο Έσδρας πρώτα «είχε ετοιμάσει την καρδιά του». Έπειτα «αποφάσισε με όλη την καρδιά του». Προχώρησε στο «να εκζητεί και να ερευνά το νόμο του Θεού», και τέλος « να τον εφαρμόσει και να τον διδάξει». Πριν τον διδάξει, τον εφάρμοσε στη ζωή του.

Το δεύτερο παράδειγμα είναι οι Ιουδαίοι της Βέροιας που αναφέρεται στις (Πράξ.17:10,11). Ο Παύλος κι ο Σίλας είχαν πολύ επιτυχημένα αποτελέσματα στο ευαγγελιστικό τους έργο στη Θεσσαλονίκη. Όμως, οι Ιουδαίοι ξεσήκωσαν διωγμό εναντίον τους από τον οποίο μόλις έσωσαν τη ζωή τους. Να, πως μας το παρουσιάζει ο Λουκάς: **«Μόλις νύχτωσε οι Χριστιανοί φυγάδευσαν τον Παύλο και το Σίλα στη Βέροια. Αυτοί όταν έφτασαν εκεί, πήγαν στη συναγωγή των Ιουδαίων. Οι Ιουδαίοι στη Βέροια ήταν πιο καλοπροαίρετοι (ευγενέστεροι, σύμφωνα με το κείμενο) απ' αυτούς στη Θεσσαλονίκη. Δέχτηκαν το κήρυγμα με πολλή προθυμία και κάθε μέρα εξέταζαν τη Γραφή, για να ελέγξουν αν ήταν έτσι όπως τα έλεγε ο Παύλος».** Η προθυμία μελέτης της Γραφής χαρακτηρίζεται ως ευγένεια.

Το τρίτο παράδειγμα είναι ιδιαίτερα συγκινητικό. **Ο Απ. Παύλος** βρίσκεται στη φυλακή και γράφει το τελευταίο κεφάλαιο της τελευταίας Επιστολής του, την οποία απευθύνει στον Τιμόθεο. Μαθαίνοντας ότι πρόκειται να τον επισκεφθεί ο νεαρός φίλος του, ο Τιμόθεος, του γράφει (Β' Τιμ.4:13): **«Καθώς θα έρχεσαι φέρε το πανωφόρι που άφησα στην Τρωάδα, στον Κάρπο. Και τα βιβλία, προπαντός αυτά που είναι γραμμένα σε μεμβράνες».** Οι μεμβράνες που ο Παύλος ζητούσε, είναι σχεδόν βέβαιο ότι επρόκειτο για αντίγραφα των Γραφών. Στην κρύα και αποκρουστική απομόνωσή του ο ευσεβής Απόστολος ζητάει δυο πράγματα: Το πανωφόρι του για να ζεσταίνεται το σώμα του και το λόγο του Θεού για να ζεσταθούν ο νους και η καρδιά του. Ο Απ. Παύλος είχε δει τον Αναστημένο Χριστό. Είχε την εμπειρία του Αγίου Πνεύματος και έκανε θαύματα. Είχε ανέβει μέχρι τρίτου Ουρανού. Ο ίδιος είχε γράψει σημαντικό μέρος της Αγίας Γραφής. Και όμως, συνέχισε να μελετά το λόγο του Θεού μέχρι την αναχώρησή του για την ουράνια πατρίδα. Εάν ο Απ. Παύλος είχε μια τέτοια ανάγκη, πόσο μάλλον εμείς!

Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος μελέτης; Ποια είναι η καλύτερη μέθοδος; Είναι **τέσσερα τα βασικά βήματα:**

Η προσευχή. Μερικές φορές παραλείπουμε την προσευχή. Όμως η Αγία Γραφή είναι θεόπνευστο βιβλίο και, για την κατανόησή της, είναι το Άγιο Πνεύμα που την ερμηνεύει στις καρδιές μας. Ο Ψαλμωδός (119:18)προσευχόταν: **«Τα μάτια μου άνοιξε να δω τα θαυμαστά του νόμου σου».** «Κύριε, μίλησέ μου μέσ' απ' το λόγο Σου». Δεν είναι μια συνήθεια. Είναι η ειλικρινής αναγνώριση ότι είμαι έτοιμος να δεχτώ την προτροπή και την οδηγία του Θεού. Αυτή η προσευχή μας υπενθυμίζει ότι η Βίβλος δεν είναι ένα συνηθισμένο βιβλίο. Έχουμε το προνόμιο να επικοινωνούμε με το ζωντανό Κύριο. Πάνω στο θέμα της προσευχής οι Ψαλμοί είναι ένα πολύτιμο βιβλίο. Υπάρχουν ώρες ή και μέρες που είναι δύσκολο να συγκεντρώσουμε τη σκέψη μας στην προσευχή. Σ' αυτές τις περιόδους ιδιαίτερα, αλλά και οποτεδήποτε, μπορούμε να διαβάζουμε τους Ψαλμούς ως προσευχές προς τον Κύριο.

Η παρατήρηση. Εκτός από τη μελέτη όλης της Αγίας Γραφής π.χ. σ' ένα χρόνο, είναι χρήσιμο συχνά να στεκόμαστε σε κάποιο εδάφιο, σε κάποια φράση, που μιλάει ιδιαίτερα στην καρδιά μας. Χρησιμοποιούμε τις παραπομπές κι αναζητούμε άλλα σχετικά χωρία. Ο Λόγος του Θεού είναι ανεξάντλητος. Κάθε φορά έχει κάτι καινούριο να μας δώσει.

Η περισυλλογή. Η ανακάλυψη της έννοιας ενός εδαφίου ή μιας περικοπής είναι μεγάλο έργο, ιδιαίτερα αν πρόκειται για σύνθετο ή αμφιλεγόμενο σημείο. Τη στιγμή, όμως, που η μελέτη μας δεν έχει σκοπό ακαδημαϊκό, διδακτικό ή κηρυγματικό, δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας. Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει ότι θα δείξουμε προχειρότητα ή επιπολαιότητα. Για την οικοδομή μας μπορούμε να σταθούμε στο σημείο που μελετούμε και με προσοχή και προσευχή να καταγράψουμε τις σκέψεις και τις εντυπώσεις μας. Είναι βέβαιο ότι το Άγιο Πνεύμα θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε καλύτερα και βαθύτερα το λόγο του Θεού. Τότε μαζί με τον Ψαλμωδό θα μπορούμε να πούμε (Ψαλμ.119:97, 103) **«Πόσο αγαπώ το νόμο σου! Όλη τη μέρα είν' αυτός ο στοχασμός μου... Πόσο γλυκιά είναι η γεύση από τα λόγια σου μέσα στο στόμα μου πιότερο κι απ' το μέλι!».**

Η πρακτική εφαρμογή. Η μελέτη της Αγίας Γραφής δεν είναι απλά μια συλλογή πληροφοριών. Είναι η αναζήτηση της σοφίας και της γνώσης που μας είναι απαραίτητες για τη σωστή Χριστιανική ζωή. Ο Κύριος Ιησούς προτρέπει (Ιωάν.13:17): **«Εάν τα μάθατε αυτά, θα είστε μακάριοι αν τα εφαρμόσετε κιόλας».** Και ο Ιάκωβος στην Επιστολή του (1:22-25)είναι σαφής: **«Αυτόν το λόγο να τον κάνετε πράξη κι όχι μόνο να τον ακούτε ξεγελώντας τους εαυτούς σας. Όποιος ακούει το λόγο του Θεού και δεν τον εφαρμόζει, αυτός μοιάζει με άνθρωπο που βλέπει τον εαυτό του μέσα σ' ένα καθρέφτη. Τον βλέπει και φεύγοντας ξεχνάει αμέσως πώς ήταν. Όποιος όμως μελέτησε τον τέλειο νόμο, δηλαδή το νόμο της ελευθερίας, κι έμεινε σταθερός σ' αυτόν, όποιος δεν υπήρξε**

απλός ακροατής που ξεχνάει, αλλά τον εφήρμοσε στην πράξη, αυτός με την έμπρακτη αυτή εφαρμογή θα είναι μακάριος». Χωρίς να υποτιμούμε την επάρκεια του λόγου του Θεού, ούτε τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος να εργαστεί μέσα μας ακόμη και με μια φευγαλέα ματιά σε κάποιο εδάφιο, συχνά ξεγελούμε τους εαυτούς μας σχετικά με την επίδραση της Αγίας Γραφής στη ζωή μας. Σύμφωνα με τον Ιάκωβο η αλήθεια του Θεού ενεργεί δυναμικά μέσα μας και μας φανερώνει την πνευματική μας κατάσταση, μόνο αν σταθούμε και κοιτάξουμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη του Λόγου Του. Τότε βλέπουμε τις μουντζούρες που συσσωρεύσαμε, τις αδυναμίες, τις παραλείψεις, τις αστοχίες, τις αμαρτίες. Κι είναι τότε που το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού του Θεού μας καθαρίζει, εάν βέβαια περπατούμε στο φως. Αν όμως δεν αφήσουμε το Λόγο του Θεού να μας μιλήσει και να μας ελέγξει, αν δεν βρουν εφαρμογή στη ζωή μας οι αλήθειες των Γραφών, τότε ξεγελούμε τους εαυτούς μας. Μακάριος είναι εκείνος που φτάνει στην έμπρακτη εφαρμογή. Η καθημερινή μελέτη του Λόγου του Θεού, σε συνδυασμό με την πρακτική εφαρμογή, φέρνει την αύξηση και την πρόοδο στην πνευματική μας ζωή.

Ο Ψαλμωδός στον πρώτο του Ψαλμό (1:1-3) περιγράφει την αληθινή μακαριότητα: **«Μακάριος ο άνθρωπος που μ' ασεβών ιδέες δεν πορεύτηκε ούτε σ' αμαρτωλών το δρόμο στάθηκε κι ούτε συναναστράφηκε με θεομπαίχτες. Αντίθετα, είναι με το νόμο του Κυρίου σύμφωνο ό,τι επιθυμεί, μέρα νύχτα στοχάζεται το νόμο του. Γι' αυτό σαν δέντρο γίνεται που είναι φυτεμένο εκεί που τρέχουν τα νερά. Δίνει τους καρπούς του στον καιρό του, το φύλλωμά του δεν μαραίνεται ποτέ και πετυχαίνει το καθετί που κάνει».** Μ' αυτό τον τρόπο απολαμβάνουμε τις ευλογίες του Θεού και γινόμαστε μέτοχοι των ευεργεσιών Του.

Στην (Α' Κορ.2:12) ο Απ. Παύλος γράφει: **«Εμείς δε λάβαμε το πνεύμα του κόσμου, αλλά το Πνεύμα που προέρχεται από το Θεό, έτσι ώστε να αναγνωρίζουμε εκείνα που μας έχει χαρίσει ο Θεός».** Τι μας έχει χαρίσει ο Θεός; Στο τέλος του ίδιου κεφαλαίου μας δίνει την απάντηση (εδ.16): **«Ποιος γνώρισε ποτέ το νου του Κυρίου ώστε να του γίνει σύμβουλος; Εμείς όμως έχουμε το νου του Χριστού».** Σκέφτομαι όπως ο Χριστός; Καθώς ζούμε μέσα στον κόσμο, υπάρχει ο κίνδυνος να παρασυρθούμε και να υιοθετήσουμε την κοσμική σκέψη και τις κοσμικές αρχές. **Πώς μαθαίνω να σκέφτομαι όπως σκεφτόταν ο Χριστός;** Αναπτύσσουμε το νου του Χριστού, μελετώντας τα λόγια και τις σκέψεις του Θεού, όπως μας αποκαλύπτονται μέσα από το Λόγο Του. Μαθαίνουμε ποιος είναι ο Θεός, διδασκόμαστε τους σκοπούς Του, τις προτεραιότητες και τις αξίες μέσα από τους Αποστόλους και τους προφήτες. Ασφαλώς υπάρχει μεγάλο μυστήριο γύρω από το πρόσωπο του Θεού. Όμως, στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού και στη διδασκαλία της Αγίας Γραφής έχουμε όλες τις αποκαλύψεις, που μας είναι απαραίτητες και αρκετές για τη σωτηρία μας και για τη σωστή πνευματική μας πορεία. Από την άλλη μεριά, ενώ μαθαίνουμε τις σκέψεις του κόσμου, τις δοκιμάζουμε, τις ελέγχουμε και τις κρίνουμε σύμφωνα με τη βουλή του Θεού. Η σοφία και η δύναμη για την πνευματική μας υγεία έρχονται μέσα μας καθώς ελευθερωνόμαστε από τις διαστρεβλωμένες αξίες και τις ύπουλες παγίδες και πειρασμούς του διαβόλου. Τα κρίνουμε όλα με γνώμονα το Λόγο του Θεού και με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ορισμένες περικοπές του Λόγου του Θεού αφορούν την εποχή για την οποία γράφτηκαν. Όμως, δεν πρέπει ποτέ να μας διαφεύγει ότι ο Λόγος του Θεού έχει διαχρονική αξία και εφαρμογή. Ο Απ. Παύλος στην (Α' Κορ.10:11) γράφει: **«Όλ' αυτά συνέβαιναν για τον παραδειγματισμό εκείνων (των ανθρώπων της Παλαιάς Διαθήκης) και γράφτηκαν για να διδαχτούμε εμείς σήμερα, που βρισκόμαστε κιόλας στα τέλη των αιώνων».** Υπάρχουν ορισμένα σημεία δυσνόητα ή δυσερμήνευτα, όπως αναφέρει ο Απ. Πέτρος για τις Επιστολές του Απ. Παύλου (Β' Πέτρ.3:16): **«Υπάρχουν σ' αυτές μερικά δυσνόητα σημεία, τα οποία οι αμαθείς και ταλαντευόμενοι τα διαστρεβλώνουν. Το ίδιο κάνουν και με την υπόλοιπη Γραφή, με αποτέλεσμα την καταστροφή τους».** Δε χρειάζεται να σταθούμε στα δύσκολα. Μπορούμε να προχωρήσουμε στη μελέτη μας, και, τις επόμενες φορές, το Πνεύμα του Θεού θα μας βοηθήσει να τα κατανοήσουμε καλύτερα. Το πρόβλημα δε βρίσκεται στις δυσκολίες κατανόησης. Το μεγαλύτερο μέρος της Αγίας Γραφής είναι απλό και άμεσα κατανοητό στον απροκατάληπτο μελετητή. Εκεί που σκοντάφουμε συχνά, είναι στην εφαρμογή αυτών που μελετούμε.

Κάθε μέρα, ακούγοντας ή διαβάζοντας, δεχόμαστε πλήθος πληροφοριών. Απ' αυτές ελάχιστες μένουν στη μνήμη μας είτε γιατί δεν τις προσέξαμε είτε γιατί δεν μας ενδιαφέρουν. Κάτι αντίστοιχο μπορεί να συμβεί και με τις πνευματικές πληροφορίες. Αν δεν προσέξουμε, αν δεν δείξουμε διάθεση κατανόησης και μάθησης, ελάχιστα θα κερδίσουμε. Η καλή μάσηση βοηθάει στη χώνεψη. Η πρόθυμη και προσεκτική μελέτη της Αγίας Γραφής με προσευχή και περισυλλογή θα μας ανοίξει το νου και την καρδιά για να τραφούμε από **«το πνευματικό και άδολο γάλα, για να αυξηθούμε στη σωτηρία, μια και γεντήκαμε την καλοσύνη του Κυρίου»** (Α' Πέτρ.2:3). Το επόμενο βήμα είναι η στερεά τροφή που ο Κύριος μας δίνει αφειδώλευτα για τη στήριξη και την προκοπή μας.

Οι μέρες είναι κρίσιμες. Οι καιροί είναι χαλεποί. Σύμφωνα με τον Απ. Πέτρο (Β' Πέτρ.3:10): **«Η ημέρα του Κυρίου θα έρθει όπως ο κλέφτης τη νύχτα».**

Προσδοκούμε στ' αλήθεια τον Ένδοξο Ερχομό του Κυρίου; Σε ποια κατάσταση θα μας βρει; Ας προσέξουμε την προτροπή του Απ. Παύλου (Ρωμ.13:11,12): **«Όλα αυτά σας τα λέω επειδή, όπως ξέρετε, είναι κοντά το τέλος. Ήρθε η ώρα να ξυπνήσουμε από τον ύπνο. Γιατί τώρα η τελική σωτηρία βρίσκεται πιο κοντά μας παρά τότε που πιστέψαμε. Η νύχτα όπου να' ναι φεύγει, και η μέρα κοντεύει να' ρθεί. Γι' αυτό ας πετάξουμε από πάνω μας τα έργα του σκότους, κι ας φορέσουμε τα όπλα του φωτός».**

Τις δύσκολες μέρες μέχρι την Αρπαγή ας μην ξεχνούμε τη θαυμάσια υπόσχεση του Θεού μας (Β' Χρον.16:9): **«Τα μάτια του Κυρίου περιτρέχουν όλη τη γη, για να δείξει την παντοδυναμία του σ' εκείνους που η καρδιά τους είναι ειλικρινής απέναντί του».** Αμήν!

Αθήνα, Μάρτιος 2012

Η προσευχή: Θεϊκή εντολή και Βασιλική πρόσκληση

Στην εποχή της κατάκτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της κατάργησης των βασιλικών δυναστειών να μιλάμε για την προσευχή ως «Θεϊκή εντολή και Βασιλική πρόσκληση», ακούγεται παράξενα στα αυτιά του σύγχρονου ανθρώπου. Όμως, για τους ανθρώπους εκείνους που πίστευαν στο Χριστό και τον αναγνώρισαν Κύριο της ζωής τους, για εκείνους που ο Λόγος του Θεού είναι θεόπνευστος και αυθεντικός, είναι το θέλημα του Θεού να προσευχόμαστε. Για μας είναι «το θέλημα του Θεού, το καλό και αρεστό στο Θεό και τέλειο» (Ρωμ.12:2).

Ο Ιησούς περιμένει από μας να προσευχόμαστε. Ο Ιησούς, με όλη την εξουσία και όλη την αγάπη Του για μας, μας προτρέπει να προσευχόμαστε: «Εσείς, λοιπόν, έτσι να προσεύχεστε: Πατέρα μας ουράνιε» (Ματθ.6:9). «Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, χτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί» (Ματθ.7:7). «Τους έλεγε και μια παραβολή για το πώς πρέπει πάντοτε να προσεύχονται και να μην αποκάμνουν στην προσευχή» (Λουκ.18:1). Επιπρόσθετα ο Απ. Παύλος προτρέπει: «Προσεύχεστε συνεχώς και απευθύνετε τα αιτήματά σας σε κάθε περίπτωση προς το Θεό, οδηγούμενοι από το Άγιο Πνεύμα του» (Εφ.6:18). «Να προσεύχεστε αδιάκοπα» (Α΄Θεσ.5:16).

Είναι σαφές σ' όλη την Αγία Γραφή, ότι η προσευχή είναι το θέλημα του Θεού για μας. Όμως, η προσευχή δεν είναι μόνο μια «Θεϊκή εντολή». Είναι ταυτόχρονα και μια «Βασιλική πρόσκληση». Ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους (4:16) μας λέει: «Ας πλησιάζουμε, λοιπόν, με θάρρος το θρόνο της χάριτος του Θεού, για να δεχτούμε το έλεός του και να βρούμε τη χάρη που χρειαζόμαστε για βοήθεια στην κατάλληλη στιγμή». Δεν είναι θαυμαστό; Να βλέπουμε την εντολή του Θεού όχι ως καθήκον αλλά σαν μια πρόσκληση να παρουσιαστούμε μπροστά στο θρόνο του Μεγάλου Βασιλιά για να δεχτούμε το έλεος και τη χάρη Του!

Ζούμε σ' ένα κόσμο που τον έχει διαβρώσει η αμαρτία και διεξάγουμε μάχες με τον εχθρό των ψυχών μας καθημερινά. Ο Θεός, ο Κύριός μας, περιμένει από μας να Του αναφέρουμε τις δυσκολίες και τα προβλήματα που συναντούμε. Εάν δεν το κάνουμε, σημαίνει ότι βασιζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις και η αποτυχία είναι δεδομένη. Για τον Ιησού γνωρίζουμε ότι προσευχόταν. Στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο (5:16) διαβάζουμε: «Εκείνος όμως αποσυρόταν σε ερημικά μέρη και προσευχόταν». Εάν ο Ιησούς χρειαζόταν να προσεύχεται, πόσο μάλλον εμείς; Ο Θεός περιμένει από μας να προσευχόμαστε επειδή το χρειαζόμαστε. Χωρίς την προσευχή δεν μπορούμε να μοιάσουμε με τον Ιησού.

Σε μια έρευνα, που ανακοινώθηκε τον περασμένο Αύγουστο (2005), 860 ποιμένες Χριστιανικών Εκκλησιών της Αμερικής ρωτήθηκαν αν είναι ικανοποιημένοι από τη ζωή της προσευχής τους. Από αυτούς ένα ποσοστό 37% απάντησαν ότι δεν είναι ικανοποιημένοι. 47% απάντησαν ότι είναι μέτρια ικανοποιημένοι και μόνο 16% είναι πλήρως ικανοποιημένοι.

Εφ' όσον η προσευχή είναι τόσο σημαντική για την πνευματική μας ζωή, πάνω στο οποίο, πιστεύω, συμφωνούμε όλοι μας, τότε τι συμβαίνει;

Γιατί δεν προσευχόμαστε όπως θα έπρεπε;

- Μερικές φορές το πρόβλημα βρίσκεται στην **έλλειψη προγραμματισμού**. Δεν ξεχωρίζουμε συγκεκριμένη ώρα προσευχής. Ενώ ομολογούμε την αναγκαιότητά της με τα χείλη μας, δεν βάζουμε σωστές προτεραιότητες και αφήνουμε άλλα πράγματα να μας κλέψουν το χρόνο της προσευχής.
- Συχνά δεν προσευχόμαστε γιατί **αμφιβάλουμε ότι κάτι σημαντικό θα συμβεί με την προσευχή**. Βέβαια δεν το λέμε δημόσια. Εάν όμως περιμέναμε άμεσα και ορατά αποτελέσματα, είναι βέβαιο ότι θα παίρναμε πιο σοβαρά το θέμα αυτό. Η Βίβλος μας βεβαιώνει ότι ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε, είναι Θεός που ακούει προσευχές. Όμως, πουθενά δεν μας λέει ότι θα απαντήσει άμεσα. Προσευχή σημαίνει ζωντανή επικοινωνία με το Θεό στην πνευματική σφαίρα. Εξάλλου, σε πολλές προσευχές ο Θεός δίνει απαντήσεις εντελώς διαφορετικές από αυτές που περιμένουμε. Στην πραγματικότητα η πίστη μας είναι μικρή και αμφισβητούμε τη δύναμη του Θεού να παρέμβει στη ζωή μας.
- Άλλοτε δεν προσευχόμαστε γιατί **χάνουμε την αίσθηση της εγγύτητας του Θεού**. Τον αισθανόμαστε απόμακρο κι αυτό κόβει τη διάθεσή μας για προσευχή. Υπάρχουν βέβαια εκείνες οι ευλογημένες στιγμές που νοιώθουμε έντονα την παρουσία του Θεού δίπλα μας και ακούμε τη φωνή Του. Ποιος δε θα προσευχόταν τέτοιες ώρες; Όμως, αυτό δεν συμβαίνει συνήθως. Υπάρχουν περίοδοι, και μάλιστα πολύ συχνά, που τα μαύρα σύννεφα κρύβουν τον Ήλιο. Αισθανόμαστε έντονα την εγκατάλειψη και μαζί με τον πιστό Ψαλμωδό (22:2,3) κράζουμε: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειπες; Γιατί στέκεις μακριά και δε με σώζεις; Γιατί τα λόγια της κραυγής μου δεν ακούς; Θεέ μου κράζω όλη τη μέρα, μα εσύ δεν αποκρίνεσαι. Φωνάζω και τη νύχτα, μα να ησυχάσω

δεν μπορώ». Ενώ είναι αλήθεια ότι η προσευχή μας δεν πρέπει να στηρίζεται στα συναισθήματά μας αλλά στο Λόγο του Θεού, εμείς οι αδύναμοι λυγίζουμε σαν ραγισμένα καλάμια κάτω από την πίεση των περιστάσεων. Είναι τότε που πρέπει να θυμόμαστε τις υποσχέσεις του Κυρίου μας: «Ο Κύριος λέει: Καλάμι τσακισμένο δεν θα το συντρίψει, λυχνάρι που καπνίζει δεν θα το σβήσει. Πραγματικά θα φέρει σ' όλους δικαιοσύνη» (Ησαΐας 42:3). «Είπε ο Θεός: Δε θα σ' αφήσω μόνον, ούτε θα σ' εγκαταλείψω. Έτσι θα μπορούμε με θάρρος να λέμε: Ο Κύριος είναι βοηθός μου. Δεν θα φοβηθώ.» (Εβρ.13:5,6).

- Όταν αντιμετωπίζουμε προβλήματα εύκολα πέφτουμε στα γόνατα. **Τι συμβαίνει, όμως, όταν όλα είναι ρόδινα;** Όταν η ζωή φαίνεται να μας χαμογελάει; Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος να χάσουμε την αίσθηση της ανάγκης μας και να πέσουμε στην παγίδα της υπερηφάνειας και της αυτάρκειας. Νομίζουμε ότι θα τα καταφέρουμε μόνοι μας. Ξεχνούμε τα λόγια του Κυρίου μας: «Χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιωάν.15:5). Πόσο ωραία το διατυπώνει ο σοφός Παροιμιαστής (30:7-9): «γυρεύω από σένα, Θεέ μου...δίνε μου μόνο το απαραίτητο ψωμί, μήπως παραχورتάσω και σε αρνηθώ, και πω «ποιος είναι ο Κύριος;»
- Τέλος, οι προσευχές μας αραιώνουν και μικραίνουν όταν **χάνουμε την αίσθηση του μεγαλείου του Θεού.** Όσο λιγότερο σκεπτόμαστε τη φύση και το χαρακτήρα του Θεού, όσο λιγότερο θυμόμαστε τι ο Χριστός έκανε για μας με το σταυρό και την ανάστασή Του, τόσο λιγότερο προσευχόμαστε. Όταν σκεφτούμε πόσο μεγάλος είναι ο Θεός στον οποίο πιστέψαμε, όταν αναλογιστούμε και προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε τι ο Χριστός υπέφερε θεληματικά για μας, την ντροπή, τον εξευτελισμό, την ταπείνωση, τα βασανιστήρια στο πραιτόριο και στο σταυρό, και πάνω απ' όλα την εγκατάλειψη από τον Πατέρα, πως μπορούμε να μείνουμε ασυγκίνητοι; Όταν θυμόμαστε πόσο κόστισε στον Χριστό η σωτηρία μας, η προσευχή μας θα είναι πιο θερμή και τακτική.

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της σωστής προσευχής; Μας τα δίνει ο Κύριος Ιησούς μέσα στα Ευαγγέλια.

1. **Η ταπεινοφροσύνη και η μετάνοια** είναι ο πρώτος και απαραίτητος όρος. Αυτό τονίζει ο Ιησούς στην παραβολή του τελώνη και του Φαρισαίου (Λουκ.18:10-14) και προειδοποιεί για τον κίνδυνο της αυτοπροβολής. Την παραβολή αυτή την είπε ο Κύριος «Σε μερικούς που ήταν σίγουροι για την ευσεβεία τους και περιφρονούσαν τους άλλους». Πόσο εύκολο είναι να πέσουμε σ' αυτό το αμάρτημα. Η υπερηφάνεια και ο αυτοέπαινος κρύβουν το πρόσωπο του Θεού. Εξάλλου επανειλημμένα τονίζεται μέσα στην Αγία Γραφή ότι «ο Θεός εναντιώνεται στους υπερήφανους, στους ταπεινούς όμως δίνει τη χάρη του» (Παρ.3:34, Ιάκ.4:6, Α' Πέτρ.5:5). Δεν έχουμε δικαιώματα. Τίποτε το καλό δεν υπάρχει επάνω μας. Εκείνο που χρειαζόμαστε για τη σωτηρία μας αλλά και για την επιτυχημένη πνευματική πορεία είναι το έλεος του Θεού. Ας επιλέξουμε τη θέση του τελώνη: «Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό. Σας βεβαιώνω (λέει ο Κύριος) πως αυτός έφυγε για το σπίτι του συγχωρημένος και συμφιλιωμένος με το Θεό, ενώ ο άλλος όχι. Γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, κι όποιος τον ταπεινώνει θα υψωθεί». Κάποιος έλεγε: «Ανάμεσα στην ταπεινή και συντριμμένη καρδιά και στο μεγαλείο του ουρανού δεν υπάρχουν σύνορα. Το μόνο διαβατήριο είναι η προσευχή».
2. **Η απλότητα και η ειλικρίνεια** είναι το δεύτερο χαρακτηριστικό. Η Χριστιανική προσευχή είναι το ξεχειλίσμα της καρδιάς. Στεκόμαστε στην παρουσία του Θεού κι ανοίγουμε τις καρδιές μας για να του πούμε αυτό που νοιώθουμε για το πρόσωπό Του, να Του εκφράσουμε τους προβληματισμούς μας και ν' ακούσουμε τη φωνή Του. Δεν είναι μονόλογος. Είναι μια αμφίδρομη ζωντανή επικοινωνία με τον ουράνιο Πατέρα μας. Δεν προσευχόμαστε για να φανούμε στους άλλους ούτε για να επιδείξουμε την πνευματικότητά μας. Ο Θεός γνωρίζει τις καρδιές μας και δεν είναι τίποτε κρυφό στα μάτια Του. Ο Κύριος κατηριάζει την εγωιστική στάση των Φαρισαίων: «Κι όταν προσεύχεστε, να μην είστε σαν τους υποκριτές, που τους αρέσει να στέκονται και να προσεύχονται στις συναγωγές και στα σταυροδρόμια, για να κάνουν καλή εντύπωση στους ανθρώπους. Σας βεβαιώνω πως αυτή είναι όλη κι όλη η ανταμοιβή τους. Εσύ, αντίθετα, όταν προσεύχεσαι, πήγαινε στο πιο απόμερο δωμάτιο του σπιτιού σου, κλείσε την πόρτα σου και προσευχήσου εκεί κρυφά στον Πατέρα σου. Κι ο Πατέρας σου, που βλέπει τις κρυφές πράξεις, θα σε ανταμείψει φανερά» (Ματθ.5:5,6). Η φλυαρία και η πολυλογία δεν αρέσουν στο Θεό: «Όταν προσεύχεστε, μη φλυαρείτε όπως οι ειδωλολάτρες, που νομίζουν ότι με την πολυλογία τους θα εισακουστούν. Μη γίνεστε όμοιοι μ' αυτούς. Γιατί ο Πατέρας σας ξέρει από τι έχετε ανάγκη, προτού ακόμα του το ζητήσετε» (Ματθ.6:7,8).
3. **Η επιμονή και η διάρκεια** είναι το τρίτο χαρακτηριστικό που τονίζει ο Ιησούς στην παραβολή του άδικου δικαστή. Η χήρα, με την επιμονή και τη φορτικότητα της, κατόρθωσε να λυγίσει την αδιαφορία του και να κερδίσει την υπόθεσή της. Ο Κύριος σχολιάζει: «Θα αναβάλει, λοιπόν, ο Θεός να αποδώσει το δίκιο στους εκλεκτούς του, που του φωνάζουν για βοήθεια μέρα και νύχτα;» (Λουκ.18:7).

4. Τέλος η προσευχή πρέπει να είναι **ένθερμη** και να γίνεται **με πίστη**: «Γιατί ο Θεός δίνει σε όλους με απλοχεριά και χωρίς να περιφρονεί κανέναν. Ό,τι όμως ζητάτε να το ζητάτε με πίστη, και να μην έχετε αμφιβολίες. Γιατί όποιος αμφιβάλει, μοιάζει με το κύμα της θάλασσας, που το παρασέρνει ο άνεμος και το πηγαίνει εδώ κι εκεί. Να μην ελπίζει ότι θα πάρει κάτι από τον Κύριο ένας τέτοιος άνθρωπος... Η παράκληση του δικαίου έχει μεγάλη δύναμη και αποτελεσματικότητα» (Ίάκ.1:5-7). Η ένθερμη προσευχή ενός ανθρώπου του Θεού, του Ηλία, είχε άμεσα και θαυματικά αποτελέσματα. Πόσο μεγαλύτερα και σημαντικότερα θα συμβούν, εάν δυο ή και περισσότεροι συμφωνήσουμε και προβάλλουμε μαζί τα αιτήματά μας στο Θεό!

Ο Χριστός είπε: «Σας βεβαιώνω επίσης πως αν δυο από σας συμφωνήσουν στη γη για ένα πράγμα που θα ζητήσουν, ο ουράνιος Πατέρας μου θα τους το κάνει. Γιατί όπου είναι συναγμένοι δυο ή τρεις στο όνομά μου, εκεί είμαι κι εγώ ανάμεσά τους» (Ματθ.18:19,20). Αξίζει ν' αναφέρουμε δυο περιπτώσεις από τις Πράξεις των Αποστόλων.

Η πρώτη, με τον Απ. Πέτρο ριγμένο στη φυλακή, αλυσοδεμένο και φρουρούμενο από δεκαέξι στρατιώτες, με τη θανατική καταδίκη να κρέμεται κυριολεκτικά πάνω από το κεφάλι του. Μια κατάσταση απελπιστική από την ανθρώπινη πλευρά. Τι έπρεπε να γίνει; «Ενώ ο Πέτρος ήταν στη φυλακή, η εκκλησία προσευχόταν αδιάκοπα στο Θεό γι' αυτόν» (12:5). Αποτέλεσμα: Η άμεση επέμβαση του Θεού και το θαύμα της απελευθέρωσης του Πέτρου.

Η δεύτερη περίπτωση με τον Απ. Παύλο και το Σίλα στους Φιλίππους κακοποιημένους, ριγμένους στο πιο εσώτερο κελί της φυλακής και με τα πόδια τους σφιγμένα στην ξυλοπέδη. «Γύρω στα μεσάνυχτα, ο Παύλος και ο Σίλας προσεύχονταν και έψελναν ύμνους στο Θεό. Ξαφνικά έγινε ένας μεγάλος σεισμός, τόσο που σαλεύτηκαν τα θεμέλια της φυλακής. Αμέσως άνοιξαν όλες οι πόρτες και τα δεσμά των φυλακισμένων λύθηκαν» (16:25,26). Όχι μόνο, αλλά και ο δεσμοφύλακας μαζί με όλη την οικογένειά του πίστεψαν στο Χριστό. Δεν είναι θαυμαστό!

Εδώ φαίνεται πόσο μεγάλη σημασία έχει η προσευχή και πόσο μεγάλη είναι η δύναμή της, όταν γίνεται σε ομάδες ή στη Εκκλησία. Εκείνο όμως που χρειάζεται ταυτόχρονα είναι η ανυπόκριτη αγάπη μεταξύ μας, η ομοψυχία. Μια τέτοια, ιδανική συμπροσευχή είναι βέβαιο ότι θα την τιμήσει ο Χριστός με τη δυναμική Του παρέμβαση. Αυτή ας είναι η επιθυμία της καρδιάς μας και αυτός ας είναι ο στόχος όλων μας.

Ο τρόπος προσευχής

Όσον αφορά τον τρόπο προσευχής, ο Κύριος Ιησούς έχει δυο σημαντικά πράγματα να μας διδάξει:

1. **Η προσευχή πρέπει να απευθύνεται στο Χριστό τον Κύριο**, όπως κι όταν βρισκόταν πάνω στη γη (Ματθ.8:2,9:18). Εκείνο που ζητούσε ο Ιησούς και περιμένει από όλους μας σήμερα, είναι να Του μιλάμε χωρίς προκαταλήψεις, με απλότητα, ευθύτητα και ειλικρίνεια. Και με πίστη να προσδοκούμε τη δική Του επέμβαση και λύση.
2. **Η προσευχή πρέπει να απευθύνεται στον Πατέρα «εν τω ονόματι του Χριστού»**. Τι σημαίνει αυτή η φράση που χρησιμοποιούμε συχνά στις προσευχές μας; Είναι σωστή η χρήση της γιατί μας το συνιστά επιτακτικά ο ίδιος ο Κύριος.

α. «εν τω ονόματι του Χριστού» σημαίνει ότι έχουμε πρόσβαση προς τον Πατέρα δια μέσου του Ιησού Χριστού. Ο Ιησούς με τη θυσία Του στο σταυρό και την ανάστασή Του άνοιξε την είσοδο στα επουράνια άγια. Ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους (10:19-22) μας το δίνει πολύ παραστατικά: «Έχοντας λοιπόν, αδελφοί, χάρη στο αίμα του Χριστού, το προνόμιο της ελεύθερης εισόδου στα Άγια των Αγίων, από το νέο δρόμο που τον εγκαινίασε πρόσφατα ο Ιησούς με το καταπέτασμα, δηλαδή με το σώμα του (οδόν πρόσφατον και ζώσαν), κι έχοντας επίσης ένα μεγάλο ιερέα επικεφαλής του οίκου του Θεού, ας προσερχόμαστε με ειλικρινή καρδιά και με τη βεβαιότητα που δίνει η πίστη, με τις καρδιές μας καθαρισμένες από πονηρή συνείδηση».

β. «εν τω ονόματι του Χριστού» σημαίνει επίσης ότι προσευχόμαστε όπως ο Χριστός προσευχόταν. Προσευχόμαστε στον Πατέρα όπως ο Υιός του Θεού μάς Τον έχει φανερώσει. Και για τον Ιησού γνήσια προσευχή ήταν εκείνη που ζητούσε να γίνει το θέλημα του Πατέρα. Εδώ βρίσκεται η βάση της αληθινής προσευχής. Είναι η πρόσφατη, ζωντανή πρόσβαση στον ουράνιο Πατέρα, που μας την εξασφάλισε ο Χριστός, και η προσευχή που βρίσκεται σε αρμονία με το θέλημα του Πατέρα καθώς προσφέρεται στο όνομα του Χριστού.

Ποια είναι η σύνθεση της γνήσιας προσευχής; Τι περιλαμβάνει;

Όταν οι μαθητές ζήτησαν από τον Ιησού να τους διδάξει πώς να προσεύχονται, Εκείνος τους έδωσε το πρότυπο, την Κυριακή προσευχή (Ματθ.6:9-13): «Εσείς, λοιπόν, έτσι να προσεύχεστε: Πατέρα μας Ουράνιε». Με την επίκληση του ουράνιου Πατέρα μας διακηρύττουμε την καινούρια μας ιδιότητα και σχέση με το χορηγό της ζωής και όλων των αγαθών. Ο Θεός επιθυμεί την επικοινωνία μαζί μας. Αυτό μας ξεχωρίζει από τα άλογα όντα.. Είμαστε παιδιά του Θεού και ο Θεός μας φροντίζει και είναι πρόθυμος να μας βοηθήσει κάθε στιγμή. Ο ουράνιος

Πατέρας μας είναι ο Παντοδύναμος Κύριος, ο Κυρίαρχος Θεός. Αν υπάρχουν εμπόδια στη σχέση μας μαζί Του, οφείλεται αποκλειστικά στη δική μας συμπεριφορά και στην αδύνατη πίστη μας.

Η Κυριακή προσευχή περιλαμβάνει έξη συνολικά αιτήματα. Τα τρία πρώτα αφορούν τη δόξα του Θεού και την επέκταση της βασιλείας Του, και τα υπόλοιπα τρία το καθημερινό ψωμί, τη συγχώρηση και τη νικηφόρα ζωή. Ας τα δούμε συνοπτικά.

«Ας αγιαστεί το όνομά σου». Η δόξα του Θεού είναι, πρέπει να είναι, η επιθυμία και ο σκοπός της ζωής μας. Τιμώ τον ουράνιο Πατέρα μου στην καθημερινή μου ζωή;

«Ας έρθει η βασιλεία σου, ας γίνει το θέλημά σου και στη γη έτσι όπως γίνεται στον ουρανό». Πόση σημασία έχει για μένα προσωπικά η βασιλεία του Θεού; Είναι στο καθημερινό μου πρόγραμμα; Έχει την πρώτη θέση στην οικογένειά μου, στο σχολείο, στην εργασία, στην κοινωνία, στην Εκκλησία; Έχω παραδώσει τα πάντα στη δική Του αρμοδιότητα; Πως θα φερόταν ο Χριστός κάτω από τις δικές μου συνθήκες;

«Δώσε μας σήμερα το καθημερινό ψωμί μας». Ο Θεός είναι πρόθυμος να χορηγήσει ό,τι χρειαζόμαστε για την κάθε μας μέρα, ακόμα και για τη φυσική μας ζωή. Η αγάπη Του, που εκδηλώνεται για μας στα μικρά πράγματα, μας δίνει τη βεβαιότητα ότι θα φροντίσει για όλες τις ανάγκες μας.

«Και συγχώρησέ μας τις αμαρτίες μας, όπως κι εμείς συγχωρούμε εκείνους που αμάρτησαν σε βάρος μας». Η χάρη του Θεού, που εκδηλώθηκε σε μας, θα πρέπει ν' αντανακλά και στους γύρω μας. Αν κρατώ μέσα μου πικρία και μίσος για τους άλλους, η καρδιά μου και τα χέρια μου δεν είναι ελεύθερα να δεχτούν το έλεος του Θεού. Ποιον πρέπει να συγχωρήσω; Τι πρέπει να εξομολογηθώ; Ποια αποκατάσταση μένει σε εκκρεμότητα;

«Και μη μας αφήσεις να μπούμε σε πειρασμό, αλλά προστάτεψέ μας από τον πονηρό». Ο Θεός είναι ο μεγάλος προστάτης μας και ο φύλακας της ζωής μας. Εμπιστευόμαστε τους εαυτούς μας στη δική Του φροντίδα, ζωσμένοι με τη δική Του πανοπλία (Εφ.6:10-18) για τις πνευματικές μάχες της κάθε μέρας. Ο Παντοδύναμος Κύριος μάχεται για λογαριασμό μας, αρκεί να μένουμε προσκολλημένοι σ' Εκείνον. Κλείνει η Κυριακή προσευχή με τη δοξολογία, που περιλαμβάνει την τριπλή διακήρυξη.

«Γιατί δική σου είναι η βασιλεία και η δύναμη και η δόξα στους αιώνες. Αμήν». Τελειώνει όπως άρχισε με επίκεντρο το πρόσωπο του Θεού.

Επιγραμματικά, Η προσευχή πρέπει να περιλαμβάνει δοξολογία, εξομολόγηση, ευχαριστία και αιτήματα σε μια ισορροπία και κατανομή ανάλογη με την Κυριακή προσευχή και τις άλλες προσευχές των αγίων, που βρίσκουμε διάσπαρτες μέσα στον Λόγο του Θεού.

Αδελφοί μου, καλά είναι τα προγράμματα. Πολύ χρήσιμα και ωφέλιμα τα κηρύγματα. Όμως, πριν και πάνω απ' όλα είναι ανάγκη όλοι μας να σκύψουμε και να ζητήσουμε το έλεος του Θεού. Να γίνουμε άνθρωποι προσευχής ως άτομα, ως οικογένειες, ως Εκκλησία του Χριστού. Το έργο είναι του Θεού. Ο Θεός θεμελίωσε την Εκκλησία Του και την στηρίζει. Ο Θεός οικοδομεί. Και ας μη ξεχνούμε ποτέ ότι ο Κύριος προσθέτει στην Εκκλησία τους σωζόμενους.

Όλη η δόξα ανήκει στο Θεό. Αμήν!

Αθήνα, Σεπτέμβριος 2005